Sai Gả Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiềm Chế

Contents

Sai Gả Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiềm Chế **11**

1. Chương 1: Qúa Chén, Ném Vào Phòng Người Khác . . . 11
2. Chương 2: Cho Cô Vượt Tường . . . 13
3. Chương 3: Nhất Định Không Phải Anh . . . 14
4. Chương 4: Bị Cô Mở Miệng Làm Hư . . . 15
5. Chương 5: Buông Ra, Nếu Không Em Sẽ Hối Hận Đấy . . . 16
6. Chương 6: Xác Định Muốn Tôi Cứu Em Sao? . . . 17
7. Chương 7: Đau, Chạy Trốn . . . 18
8. Chương 8: Người Trong Phòng Là Ai? . . . 19
9. Chương 9: Tiểu Tam Ngang Ngược . . . 21
10. Chương 10: Một Cái Tát Nóng Rát Nửa Mặt . . . 22
11. Chương 11: Để Cô Giải Thích, Dựa Vào Cái Gì Chứ? . . . 23
12. Chương 12: Lòng Đã Chết, Bóp Cổ . . . 24
13. Chương 13: Ly Hôn Đi, Tôi Thành Toàn Cho Anh . . . 25
14. Chương 14: Người Đàn Ông Tự Chuẩn Bị Nón Xanh . . . 26
15. Chương 15: Thật Trùng Hợp, Cô Cũng Mua Thuốc Tránh Thai Sao? . . . 27
16. Chương 16: Mua Thuốc, Anh Mới Mua Nhầm Thuốc Ấy! . . . 28
17. Chương 17: Nghe Thấy Tên Anh Đã Buồn Nôn . . . 30
18. Chương 18: Gặp Mặt, Cố Ý Mặc Thành Như Vậy . . . 31
19. Chương 19: Đừng Ngại Nhiều, Giá Trị Của Anh Chỉ Đến Đây Thôi . . . 32
20. Chương 20: Sao Có Thể Là Người Đàn Ông Này? . . . 33
21. Chương 21: Chúng Ta Không Quen Nhau? . . . 34
22. Chương 22: Mục Đích Chân Chính Khiến Anh Trở Về . . . 35
23. Chương 23: Miệng Chó Phun Không Ra Ngà Voi . . . 36
24. Chương 24: Chơi Lạt Mềm Buộc Chặt Sao? . . . 38
25. Chương 25: Mạnh Mẽ Kéo Vào Trong Xe . . . 39
26. Chương 26: Anh Không Biết Cự Tuyệt Sao? . . . 40
27. Chương 27: Sợ Tới Mức Không Dám Tiến Lên . . . 41
28. Chương 28: Gắt Gao Gần Sát Anh . . . 42
29. Chương 29: Bế Lên, Ném Vào Bồn Tắm . . . 43
30. Chương 30: Đột Nhiên Tim Đập Nhanh . . . 44
31. Chương 31: Nhỏ Bé Lại Vừa Vặn . . . 45
32. Chương 32: Cô Muốn Ly Dị! . . . 47
33. Chương 33: Ôm Trách Nhiệm Vào Người . . . 48
34. Chương 34: Trước Kia Mắt Cô Đúng Là Bị Mù . . . 49
35. Chương 35: Cẩn Thận Trinh Tiết Khó Giữ . . . 50
36. Chương 36: Lại Thấy Người Đàn Ông Cặn Bã . . . 51
37. Chương 37: Tiểu Tam, Kỹ Thuật Ti Tiện Là Số 1 . . . 52
38. Chương 38: Chất Vấn, Anh Ta Dựa Vào Đâu? . . . 54
39. Chương 39: Biết Lùi Mà Tiến, Anh Định… . . . 55
40. Chương 40: Hôn Một Cái Tôi Sẽ Không Tức Giận Nữa . . . 56

41. Chương 41: Nụ Hôn Của Anh, Cuồng Dã Bá Đạo . . . 57
42. Chương 42: Lê Hiểu Mạn, Muốn Chết Thì Cút Xa Một Chút . . . 58
43. Chương 43: Cô Không Nhận Nổi Lời Xin Lỗi Của Anh Ta . . . 59
44. Chương 44: Người Đàn Ông Nói Quen Cô . . . 60
45. Chương 45: Anh Cũng Làm Ở Đây? . . . 62
46. Chương 46: Anh Chàng Đưa Cơm Gọi . . . 63
47. Chương 47: Kinh Ngạc, Thân Phận Thật Sự Của Tổng Giám Đốc . . . 64
48. Chương 48: Đùa Bỡn, Cô Nghĩ Sai Rồi . . . 66
49. Chương 49: Cảm Động, Sự Dịu Dàng Của Anh . . . 67
50. Chương 50: Không Dưng Lấy Lòng, Không Là Kẻ Gian Dối Thì Cũng Là Trộm . . . 69
51. Chương 51: Chi Phí Lao Động, Một Tỉ Tiền Âm Phủ . . . 70
52. Chương 52: Ba Ngày, Ba Trăm Ngàn . . . 71
53. Chương 53: Anh Thật Đáng Kinh Tởm . . . 72
54. Chương 54: Cô Muốn Ly Dị, Tôi Cứ Không Ly Dị Đấy . . . 74
55. Chương 55: Tuổi Thơ, Thanh Mai Trúc Mã . . . 75
56. Chương 56: Đua Xe Dẫn Tới "tai Nạn Xe!" . . . 76
57. Chương 57: Ngang Ngược, Dạy Dỗ Kẻ Ngồi Lê Đôi Mách . . . 78
58. Chương 58: Si Mê, Một Đám Phụ Nữ Điên . . . 79
59. Chương 59: Long Tư Hạo Ngang Ngược . . . 80
60. Chương 60: Cô Cố Ý . . . 81
61. Chương 61: Tôi Muốn Pha Cà Phê Cho Tổng Giám Đốc . . . 82
62. Chương 62: Tôi Không Ngại Mỗi Người Một Nửa Đâu . . . 84
63. Chương 63: Thành Thư Kí Riêng Của Anh? . . . 85
64. Chương 64: Tức Giận, Vậy Mà Anh Lại Hôn Cô . . . 86
65. Chương 65: Anh Không Làm Trinh Thám Thì Thật Tiếc . . . 87
66. Chương 66: Tôi Không Ngại . . . 88
67. Chương 67: Đừng Trêu Đùa Tôi, Tôi Chơi Không Nổi . . . 89
68. Chương 68: Anh Ghét Cô Mặc Ngắn . . . 90
69. Chương 69: Để Cô Và Cô Ta Hợp Tác? . . . 92
70. Chương 70: Yên Tâm, Mình Nhất Định Làm Phiền Cậu . . . 93
71. Chương 71: Tức Giận, Cô Không Phải Nữ Tiếp Viên Bồi Rượu . . . 94
72. Chương 72: Thoát Hiểm, Chồng Tôi Chết Sớm... . . . 95
73. Chương 73: Lộ Vẻ Xúc Động, Long Thiếu Gia Đến Đây . . . 96
74. Chương 74: Hai Người Đàn Ông Trực Tiếp Giao Chiến . . . 98
75. Chương 75: Máu Huyết Cô Ấy Dâng Trào . . . 99
76. Chương 76: Cô Mau Hold Lại . . . 100
77. Chương 77: Long Thiếu Gia Cực Kỳ Âm Hiểm . . . 101
78. Chương 78: Đây Là Nhà Của Chồng Cũ Của Tôi . . . 102
79. Chương 79: Hài Lòng Với Vóc Người Của Tôi Không . . . 104
80. Chương 80: Công Bằng, Mỗi Người Nhìn Một Lần . . . 105
81. Chương 81: Đùa Bỡn, Chung Chăn Gối . . . 106
82. Chương 82: Cáu Giận, Đứng Lên Cho Tôi . . . 107
83. Chương 83: Khẩn Trương, Cũng Bị Tóm Lấy . . . 109
84. Chương 84: Đừng Đùa Nữa, Mau Mặc Vào Đi . . . 110
85. Chương 85: Loại Cảm Giác Này . . . 111
86. Chương 86: Chuông Điện Thoại Trong Phòng Tắm . . . 112
87. Chương 87: Bắt Gian Dâm Thì Phải Bắt Cả Đôi, Bắt Trộm Thì Phải Bắt Cả Tang Chứng . . . 113
88. Chương 88: Tạo Nghiệt Không Thể Sống . . . 114
89. Chương 89: Buông Ra, Chỗ Nào Anh Cũng Ghê Tởm Hết . . . 115
90. Chương 90: Xâm Chiếm, Anh Muốn Cô Thương Anh . . . 116
91. Chương 91: Tức Giận, Tôi Chịu Đủ Rồi! . . . 118
92. Chương 92: Hiểu Hiểu, Đừng Bắt Tôi Ép Buộc Em! . . . 119
93. Chương 93: Hi Vọng Đây Là Lần Cuối . . . 120
94. Chương 94: Tôi Hỏi, Long Tiên Sinh Đi Rồi Chứ? . . . 121

95. Chương 95: Nam Thần Thật Đáng Yêu! . . . 122
96. Chương 96: Không Cần Phải Bám Theo Súc Sinh! . . . 123
97. Chương 97: Dù Sao Cũng Không Phải Câu Dẫn Anh . . . 125
98. Chương 98: Buổi Tiệc, Xinh Đẹp Nhất! . . . 126
99. Chương 99: Anh Có Đủ Tư Cách Làm Chồng Không? . . . 127
100. Chương 100: Tiên Sinh, Chúng Ta Quen Thân Lắm À? . . . 128
101. Chương 101: Anh Đùa Đủ Chưa? . . . 129
102. Chương 102: Ăn Trong Bát Nhòm Trong Nồi . . . 130
103. Chương 103: Em Là Người Trêu Chọc Tôi Trước . . . 131
104. Chương 104: Long Thiếu, Trinh Tiết Của Anh Đã Mất Rồi . . . 132
105. Chương 105: Long Thiếu Bất Mãn . . . 133
106. Chương 106: Vì Đẹp Mắt Nên Phải Đổi . . . 134
107. Chương 107: Con Gái Phải Ôn Nhu . . . 135
108. Chương 108: Tôi Không Có Em Gái Súc Sinh . . . 136
109. Chương 109: Âm Mưu, Phim Tình Cảm Đau Khổ . . . 137
110. Chương 110: Kinh Ngạc, Hạ Lâm Mang Thai . . . 138
111. Chương 111: Ha Ha, Vợ Lớn Thành Người Thứ Ba... . . . 139
112. Chương 112: Người Đàn Bà Đáng Chết, Cô Làm Gì? . . . 141
113. Chương 113: Công Phu... Luyện Thật Tốt . . . 142
114. Chương 114: Ly Hôn Là Lựa Chọn Tốt Nhất! . . . 143
115. Chương 115: Nôn Ọe, Cô Mang Thai Sao? . . . 144
116. Chương 116: Khi Không Lại Có Chuyện Xảy Ra . . . 145
117. Chương 117: Mời Cô Khiêu Vũ . . . 146
118. Chương 118: Điệu Nhảy Đầu Tiên . . . 147
119. Chương 119: Không Ngăn Cản Được . . . 148
120. Chương 120: Giãy Dụa, Mau Buông Tôi Ra Đi . . . 150
121. Chương 121: Khủng Hoảng, Ký Ức Thời Thơ Ấu . . . 151
122. Chương 122: Nhuốm Máu, Long Thiếu Căm Phẫn... . . . 152
123. Chương 123: Tuyên Bố, Cô Ấy Là Của Tôi... . . . 152
124. Chương 124: Đánh Nhau, Súng Lục Đả Thương . . . 153
125. Chương 125: Chặn Súng Lục, Anh Đau Lòng . . . 155
126. Chương 126: Mừng Rỡ, Anh Vẫn Chưa Đi . . . 156
127. Chương 127: Đau Lòng, Anh Bị Thương . . . 157
128. Chương 128: Ngượng Ngùng, Ngồi Trên Đùi Anh . . . 158
129. Chương 129: Em Mới Không Cần... . . . 159
130. Chương 130: Anh Yêu Cầu, Rời Khỏi Hoắc Gia! . . . 159
131. Chương 131: Muộn Rồi, Ngủ Thôi . . . 160
132. Chương 132: Anh Nói, Không Tránh Thai... (1) . . . 162
133. Chương 133: Anh Nói, Không Tránh Thai...(2) . . . 163
134. Chương 134: Đầu Đề Tra Nam Tiện Nữ (1) . . . 164
135. Chương 135: Đầu Đề Tra Nam Tiện Nữ (2) . . . 166
136. Chương 136: Bị Phạt, Tra Nam Ăn Đòn (1) . . . 168
137. Chương 137: Bị Phạt, Tra Nam Ăn Đòn (2) . . . 170
138. Chương 138: Đánh Trả, Khiển Trách Ác Bà.. (1) . . . 171
139. Chương 139: Đánh Trả, Khiển Trách Ác Bà.. (2) . . . 173
140. Chương 140: Phúc Hắc, Làm Chút Chuyện Khốn Kiếp (1) . . . 175
141. Chương 141: Phúc Hắc, Làm Chút Chuyện Khốn Kiếp (2) . . . 176
142. Chương 142: Tôi Là Đàn Ông Bình Thường (1) . . . 178
143. Chương 143: Tôi Là Đàn Ông Bình Thường (2) . . . 179
144. Chương 144: Bá Đạo, Em Trốn Không Thoát Đâu (1) . . . 181
145. Chương 145: Bá Đạo, Em Trốn Không Thoát Đâu (2) . . . 182
146. Chương 146: Bị Nhốt, Chân Tướng Bỏ Thuốc (1) . . . 184
147. Chương 147: Bị Nhốt, Chân Tướng Bỏ Thuốc (2) . . . 186
148. Chương 148: Tạm Thời Làm Vợ Chồng Hờ (1) . . . 187

149. Chương 149: Tạm Thời Làm Vợ Chồng Hờ (2) . . . 189
150. Chương 150: Khiếp Sợ, Tổng Giám Đốc Leo Cửa Sổ (1) . . . 190
151. Chương 151: Khiếp Sợ, Tổng Giám Đốc Leo Cửa Sổ (2) . . . 192
152. Chương 152: Kinh Ngạc, Long Thiếu Sẽ Làm... (1) . . . 193
153. Chương 153: Kinh Ngạc, Long Thiếu Sẽ Làm... (2) . . . 195
154. Chương 154: Uy Hiếp, Giặt Cho Anh (1) . . . 196
155. Chương 155: Uy Hiếp, Giặt Cho Anh (2) . . . 198
156. Chương 156: Hợp Đồng Hôn Nhân, Long Thiếu... (1) . . . 199
157. Chương 157: Hợp Đồng Hôn Nhân, Long Thiếu... (2) . . . 201
158. Chương 158: Thiếu Lễ Độ, Tiếp Xúc Với Giường Chiếu (1) . . . 202
159. Chương 159: Thiếu Lễ Độ, Tiếp Xúc Với Giường Chiếu (2) . . . 204
160. Chương 160: Long Tư Hạo, Anh Mới Đau Bụng Kinh... (1) . . . 205
161. Chương 161: Long Tư Hạo, Anh Mới Đau Bụng Kinh... (2) . . . 207
162. Chương 162: Que Thử, Thật Sự Mang Thai! (1) . . . 209
163. Chương 163: Que Thử, Thật Sự Mang Thai! (2) . . . 211
164. Chương 164: Tức Giận, Cảnh Tượng Kinh Ngạc! (1) . . . 213
165. Chương 165: Tức Giận, Cảnh Tượng Kinh Ngạc! (2) . . . 214
166. Chương 166: Rung Động, Hôn Trước Mặt Mọi Người (1) . . . 216
167. Chương 167: Rung Động, Hôn Trước Mặt Mọi Người (2) . . . 218
168. Chương 168: Tin Tôi, Tôi Đối Với Em.. (1) . . . 220
169. Chương 169: Tin Tôi, Tôi Đối Với Em.. (2) . . . 221
170. Chương 170: Điều Kiện, Long Thiếu Bức Ông Nội.. (1) . . . 222
171. Chương 171: Điều Kiện, Long Thiếu Bức Ông Nội.. (2) . . . 224
172. Chương 172: Tuyên Bố, Cô Ấy Là Chị Dâu Của Cậu (1) . . . 226
173. Chương 173: Tuyên Bố, Cô Ấy Là Chị Dâu Của Cậu (2) . . . 227
174. Chương 174: Tuyên Bố, Cô Ấy Là Chị Dâu Của Cậu (3) . . . 229
175. Chương 175: Bệnh Viện, Mang Thai Sóng Gió (1) . . . 230
176. Chương 176: Bệnh Viện, Mang Thai Sóng Gió (2) . . . 231
177. Chương 177: Bệnh Viện, Mang Thai Sóng Gió (3) . . . 233
178. Chương 178: Bệnh Viện, Mang Thai Sóng Gió (4) . . . 235
179. Chương 179: Chấn Kinh, Sự Thật Quạ Đen (1) . . . 236
180. Chương 180: Chấn Kinh, Sự Thật Quạ Đen (2) . . . 238
181. Chương 181: Chất Vấn, Vì Sao Muốn... (1) . . . 240
182. Chương 182: Chất Vấn, Vì Sao Muốn... (2) . . . 241
183. Chương 183: Thích Ngủ Hai Người (1) . . . 243
184. Chương 184: Thích Ngủ Hai Người (2) . . . 244
185. Chương 185: Ngượng Ngùng, Sinh Con Hay Không . . . 246
186. Chương 186: Bắt Cóc? Người Đàn Ông Xa Lạ (1) . . . 248
187. Chương 187: Bắt Cóc? Người Đàn Ông Xa Lạ (2) . . . 250
188. Chương 188: Buộc Cô, Thông Báo Với Chồng.. (1) . . . 251
189. Chương 189: Buộc Cô, Thông Báo Với Chồng.. (2) . . . 253
190. Chương 190: Phát Hiện, Cô Để Lại Video (1) . . . 254
191. Chương 191: Phát Hiện, Cô Để Lại Video (2) . . . 256
192. Chương 192: Tiền Chuộc (1) . . . 258
193. Chương 193: Tiền Chuộc (2) . . . 260
194. Chương 194: Uy Hiếp, Chết Không Toàn Thây (1) . . . 261
195. Chương 195: Uy Hiếp, Chết Không Toàn Thây (2) . . . 263
196. Chương 196: Bom Nổ, Sinh Tử Không Rời (1) . . . 265
197. Chương 197: Bom Nổ, Sinh Tử Không Rời (2) . . . 266
198. Chương 198: Hóa Hiểm, Kiếp Sau Kích Hôn* (1) . . . 268
199. Chương 199: Hóa Hiểm, Kiếp Sau Kích Hôn* (2) . . . 270
200. Chương 200: Tư Hạo, Em Chuẩn Bị Xong Rồi (1) . . . 271
201. Chương 201: Tư Hạo, Em Chuẩn Bị Xong Rồi (2) . . . 273

202. Chương 202: Ái Phi, Để Trẫm Phục Vụ Nàng (1) . . . 274
203. Chương 203: Ái Phi, Để Trẫm Phục Vụ Nàng (2) . . . 275
204. Chương 204: Hiểu Hiểu, Mẹ Muốn Gặp Con (1) . . . 277
205. Chương 205: Hiểu Hiểu, Mẹ Muốn Gặp Con (2) . . . 279
206. Chương 206: Quyết Tuyệt, Tôi Không Yêu Anh (1) . . . 280
207. Chương 207: Quyết Tuyệt, Tôi Không Yêu Anh (2) . . . 282
208. Chương 208: Trêu Tức, Nội Dung Hợp Đồng . . . 283
209. Chương 209: Đừng Nghĩ Thoát Khỏi Anh (1) . . . 285
210. Chương 210: Đừng Nghĩ Thoát Khỏi Anh (2) . . . 287
211. Chương 211: Kỳ Lạ, Hợp Đồng Không Có Chữ (1) . . . 288
212. Chương 212: Kỳ Lạ, Hợp Đồng Không Có Chữ (2) . . . 290
213. Chương 213: Khốn Kiếp, Quạ Đen Thiên Hạ... . . . 292
214. Chương 214: Kinh Ngạc, Đụng Sắc Còn Đụng Cả Mặt.. (1) . . . 294
215. Chương 215: Kinh Ngạc, Đụng Sắc Còn Đụng Cả Mặt.. (2) . . . 296
216. Chương 216: Phục Tùng, Anh Là Cấp Trên.. (1) . . . 297
217. Chương 217: Phục Tùng, Anh Là Cấp Trên.. (2) . . . 299
218. Chương 218: Hiểu Lầm, Phụ Nữ Có Chồng!! (1) . . . 301
219. Chương 219: Hiểu Lầm, Phụ Nữ Có Chồng!! (2) . . . 302
220. Chương 220: Tên Gọi, Gọi Tiểu Mị Mị (1) . . . 304
221. Chương 221: Tên Gọi, Gọi Tiểu Mị Mị (2) . . . 306
222. Chương 222: Tuyên Bố, Cô Không Lấy Chồng . . . 308
223. Chương 223: Thiết Kế, Chúng Ta Nói Chuyện Chút Đi (1) . . . 310
224. Chương 224: Thiết Kế, Chúng Ta Nói Chuyện Chút Đi (2) . . . 311
225. Chương 225: Bức Bách, Lấy Cái Chết Uy Hiếp . . . 313
226. Chương 226: Long Tư Hạo, Anh Là Đồ Khốn Khiếp (1) . . . 315
227. Chương 227: Long Tư Hạo, Anh Là Đồ Khốn Khiếp (2) . . . 316
228. Chương 228: Hiểu Hiểu, Anh Giải Thuốc Cho Em.. (1) . . . 318
229. Chương 229: Hiểu Hiểu, Anh Giải Thuốc Cho Em.. (2) . . . 320
230. Chương 230: Đoán! Chẳng Lẽ Ở Cùng Long... (1) . . . 321
231. Chương 231: Đoán! Chẳng Lẽ Ở Cùng Long... (2) . . . 323
232. Chương 232: Ngồi Tù, Hoắc Vân Hy Bị Bắt (1) . . . 325
233. Chương 233: Ngồi Tù, Hoắc Vân Hy Bị Bắt (2) . . . 326
234. Chương 234: Vì Em, Không Tiếc Tất Cả (1) . . . 328
235. Chương 235: Vì Em, Không Tiếc Tất Cả (2) . . . 330
236. Chương 236: Uy Hiếp, Đều Là Vì Em (1) . . . 331
237. Chương 237: Uy Hiếp, Đều Là Vì Em (2) . . . 332
238. Chương 238: Nói Mớ Gọi Tên Người Khác . . . 334
239. Chương 239: Đến Cục Dân Chính Ly Dị (1) . . . 336
240. Chương 240: Đến Cục Dân Chính Ly Dị (2) . . . 338
241. Chương 241: Bọn Họ, Rốt Cuộc Đã Ly Dị (1) . . . 339
242. Chương 242: Bọn Họ, Rốt Cuộc Đã Ly Dị (2) . . . 341
243. Chương 243: Say, Chúng Ta Nhanh Chóng... (1) . . . 343
244. Chương 244: Say, Chúng Ta Nhanh Chóng... (2) . . . 344
245. Chương 245: Tin Tưởng, Anh Sẽ Là Người Chồng Tốt.. (1) . . . 346
246. Chương 246: Tin Tưởng, Anh Sẽ Là Người Chồng Tốt.. (2) . . . 348
247. Chương 247: Gặp Được Nhau, Một Màn Khiếp Sợ (1) . . . 350
248. Chương 248: Gặp Được Nhau, Một Màn Khiếp Sợ (2) . . . 351
249. Chương 249: Nuông Chiều, Anh Là Nam Thần (1) . . . 353
250. Chương 250: Nuông Chiều, Anh Là Nam Thần (2) . . . 355
251. Chương 251: Vô Tình Gặp Mặt, Mừng Rỡ, Ngạc Nhiên Rồi Khiếp Sợ! (1) . . . 356
252. Chương 252: Vô Tình Gặp Mặt, Mừng Rỡ, Ngạc Nhiên Rồi Khiếp Sợ! (2) . . . 358
253. Chương 253: Ăn Cơm, Không Khí Quỷ Dị (1) . . . 359
254. Chương 254: Ăn Cơm, Không Khí Quỷ Dị (2) . . . 361
255. Chương 255: Đính Hôn, Nhẫn Không Thể.. (1) . . . 363

256. Chương 256: Đính Hôn, Nhẫn Không Thể.. (2) . . . 364
257. Chương 257: Cô Say, 12 Carat.. (1) . . . 366
258. Chương 258: Cô Say, 12 Carat.. (2) . . . 368
259. Chương 259: Long Thiếu Uy Vũ, Tra Nam.. (1) . . . 369
260. Chương 260: Long Thiếu Uy Vũ, Tra Nam.. (2) . . . 371
261. Chương 261: Hồ Ly, Đàn Ông Cực Phẩm "xấu" (1) . . . 372
262. Chương 262: Hồ Ly, Đàn Ông Cực Phẩm "xấu" (2) . . . 374
263. Chương 263: Rung Động, Chủ Động Hôn Anh (1) . . . 376
264. Chương 264: Rung Động, Chủ Động Hôn Anh (2) . . . 377
265. Chương 265: Long Thiếu, Chân Tình Tỏ Tình (1) . . . 379
266. Chương 266: Long Thiếu, Chân Tình Tỏ Tình (2) . . . 381
267. Chương 267: Rất Muốn Ôm Hôn Anh (1) . . . 382
268. Chương 268: Rất Muốn Ôm Hôn Anh (2) . . . 384
269. Chương 269: Tư Hạo, Em Sẽ Không Buông Tay (1) . . . 386
270. Chương 270: Tư Hạo, Em Sẽ Không Buông Tay (2) . . . 387
271. Chương 271: Dường Như Yêu Anh Ấy (1) . . . 389
272. Chương 272: Dường Như Yêu Anh Ấy (2) . . . 391
273. Chương 273: Mong Đợi, Cô Ngượng Ngùng . . . 392
274. Chương 274: Mắt Không Nhìn Vì Sạch (1) . . . 394
275. Chương 275: Mắt Không Nhìn Vì Sạch (2) . . . 396
276. Chương 276: Hiểu Hiểu, Em Càng Lúc Càng Giống Một Người Vợ Hiền Rồi! (1) . . . 397
277. Chương 277: Hiểu Hiểu, Em Càng Lúc Càng Giống Một Người Vợ Hiền Rồi! (2) . . . 399
278. Chương 278: Tư Hạo, Em Bắt Đầu Nhớ Anh Rồi! (1) . . . 400
279. Chương 279: Tư Hạo, Em Bắt Đầu Nhớ Anh Rồi! (2) . . . 402
280. Chương 280: Giáo Dục, Cô Không Có Điều Này . . . 404
281. Chương 281: Tiết Lộ, Đã Ly Hôn (1) . . . 405
282. Chương 282: Tiết Lộ, Đã Ly Hôn (2) . . . 407
283. Chương 283: Người Chết, Không Phải Em Giết (1) . . . 408
284. Chương 284: Người Chết, Không Phải Em Giết (2) . . . 410
285. Chương 285: Thẩm Vấn, Báo Cáo Vân Tay (1) . . . 411
286. Chương 286: Thẩm Vấn, Báo Cáo Vân Tay (2) . . . 413
287. Chương 287: Biến Thái Trong Ngục Giam (1) . . . 415
288. Chương 288: Biến Thái Trong Ngục Giam (2) . . . 417
289. Chương 289: Tư Hạo, Hôn Em Muốn Em (1) . . . 419
290. Chương 290: Tư Hạo, Hôn Em Muốn Em (2) . . . 420
291. Chương 291: Thông Minh, Tìm Ra Sơ Hở (1) . . . 422
292. Chương 292: Thông Minh, Tìm Ra Sơ Hở (2) . . . 424
293. Chương 293: Cấp Cứu, Xảy Ra Tai Nạn Xe Cộ (1) . . . 426
294. Chương 294: Cấp Cứu, Xảy Ra Tai Nạn Xe Cộ (2) . . . 427
295. Chương 295: Cấp Cứu, Xảy Ra Tai Nạn Xe Cộ (3) . . . 429
296. Chương 296: Giải Thích, Anh Không Phải Là Người Máu Lạnh (1) . . . 431
297. Chương 297: Giải Thích, Anh Không Phải Là Người Máu Lạnh (2) . . . 433
298. Chương 298: Có Thể Biến Thành Người Thực Vật (1) . . . 435
299. Chương 299: Có Thể Biến Thành Người Thực Vật (2) . . . 437
300. Chương 300: Hiểu Hiểu, Em Xem Anh Như Người Tàng Hình Sao? (1) . . . 438
301. Chương 301: Hiểu Hiểu, Em Xem Anh Như Người Tàng Hình Sao? (2) . . . 440
302. Chương 302: Ba Chữ Kia (1) . . . 442
303. Chương 303: Ba Chữ Kia (2) . . . 443
304. Chương 304: Đầu Từng Bị Lừa Đá (1) . . . 445
305. Chương 305: Đầu Từng Bị Lừa Đá (2) . . . 447
306. Chương 306: Đầu Từng Bị Lừa Đá (3) . . . 448
307. Chương 307: Con Lừa Ngu Ngốc, Cô Cướp Đồ "rác Rưởi" (1) . . . 450
308. Chương 308: Con Lừa Ngu Ngốc, Cô Cướp Đồ "rác Rưởi" (2) . . . 452
309. Chương 309: Buồn Nôn, Có Thai Sao? (1) . . . 454

310. Chương 310: Buồn Nôn, Có Thai Sao? (2) . . . 455
311. Chương 311: Di Vật, Không Muốn Báo Thù! (1) . . . 457
312. Chương 312: Di Vật, Không Muốn Báo Thù! (2) . . . 459
313. Chương 313: Ban Ngày, Gặp Phải Tên Cướp (1) . . . 461
314. Chương 314: Ban Ngày, Gặp Phải Tên Cướp (2) . . . 463
315. Chương 315: Ban Ngày, Gặp Phải Tên Cướp (3) . . . 465
316. Chương 316: Chạy Nhanh Ra Ngoài Gặp Anh (1) . . . 467
317. Chương 317: Chạy Nhanh Ra Ngoài Gặp Anh (2) . . . 469
318. Chương 318: Ngọt Ngào, Anh Đang Ghen (1) . . . 471
319. Chương 319: Ngọt Ngào, Anh Đang Ghen (2) . . . 472
320. Chương 320: Ngọt Ngào, Anh Đang Ghen (3) . . . 474
321. Chương 321: May Mắn, Vụ Tai Nạn Xe Này.. (1) . . . 475
322. Chương 322: May Mắn, Vụ Tai Nạn Xe Này.. (2) . . . 477
323. Chương 323: Không Làm Bạn Với Súc Sinh (1) . . . 479
324. Chương 324: Không Làm Bạn Với Súc Sinh (2) . . . 480
325. Chương 325: Không Làm Bạn Với Súc Sinh (2) . . . 482
326. Chương 326: Đảo Cá, Chó Ăn Đá Gà Ăn Sỏi (1) . . . 483
327. Chương 327: Đảo Cá, Chó Ăn Đá Gà Ăn Sỏi (2) . . . 485
328. Chương 328: Đảo Cá, Chó Ăn Đá Gà Ăn Sỏi (3) . . . 487
329. Chương 329: Cho Cô Sống Không Bằng Chết (1) . . . 488
330. Chương 330: Cho Cô Sống Không Bằng Chết (2) . . . 491
331. Chương 331: Yêu Sách, Vạch Trần Chân Tướng (1) . . . 493
332. Chương 332: Yêu Sách, Vạch Trần Chân Tướng (2) . . . 495
333. Chương 333: Yêu Sách, Vạch Trần Chân Tướng (3) . . . 496
334. Chương 334: Chụp Hình, Trò Hay Lên Sàn (1) . . . 497
335. Chương 335: Chụp Hình, Trò Hay Lên Sàn (2) . . . 499
336. Chương 336: Đáng Ghét, Ác Ma Trấn Trên (1) . . . 501
337. Chương 337: Đáng Ghét, Ác Ma Trấn Trên (2) . . . 503
338. Chương 338: Đánh Cuộc, Cô Sẽ Không (1) . . . 505
339. Chương 339: Đánh Cuộc, Cô Sẽ Không (2) . . . 506
340. Chương 340: Đánh Cuộc, Cô Sẽ Không (3) . . . 507
341. Chương 341: Long Thiếu, Khiến Phụ Nữ Mê Đắm (1) . . . 509
342. Chương 342: Long Thiếu, Khiến Phụ Nữ Mê Đắm (2) . . . 510
343. Chương 343: Long Thiếu, Khiến Phụ Nữ Mê Đắm (3) . . . 512
344. Chương 344: Long Thiếu, Khiến Phụ Nữ Mê Đắm (4) . . . 513
345. Chương 345: Cuối Cùng, Trở Lại Thành Phố K (1) . . . 514
346. Chương 346: Cuối Cùng, Trở Lại Thành Phố K (2) . . . 516
347. Chương 347: Cuối Cùng, Trở Lại Thành Phố K (3) . . . 518
348. Chương 348: Ngọt Ngào, Cô Thật Sự Hạnh Phúc (1) . . . 520
349. Chương 349: Ngọt Ngào, Cô Thật Sự Hạnh Phúc (2) . . . 521
350. Chương 350: Anh Sẽ, Phản Bội Em Sao? (1) . . . 523
351. Chương 351: Anh Sẽ, Phản Bội Em Sao? (2) . . . 526
352. Chương 352: Cố Ý, Chạy Đến (1) . . . 527
353. Chương 353: Cố Ý, Chạy Đến (2) . . . 529
354. Chương 354: Cố Ý, Chạy Đến (3) . . . 531
355. Chương 355: Phản Kích, Tôi Mang Thai (1) . . . 532
356. Chương 356: Phản Kích, Tôi Mang Thai (2) . . . 533
357. Chương 357: Phản Kích, Em Mang Thai (3) . . . 535
358. Chương 358: Xét Nghiệm Có Thai, Nghi Ngờ Tứ Phía (1) . . . 536
359. Chương 359: Xét Nghiệm Có Thai, Nghi Ngờ Tứ Phía (2) . . . 539
360. Chương 360: Tức Giận, Muốn Giết (1) . . . 541
361. Chương 361: Tức Giận, Muốn Giết (2) . . . 544
362. Chương 362: Ảnh Chụp, Không Dám Tin (1) . . . 545
363. Chương 363: Ảnh Chụp, Không Dám Tin (2) . . . 547

364. Chương 364: Ảnh Chụp, Không Dám Tin (3) . . . 549
365. Chương 365: Phu Nhân Rất Giống Cô Ấy (1) . . . 552
366. Chương 366: Phu Nhân Rất Giống Cô Ấy (2) . . . 554
367. Chương 367: Trốn Tránh, Muốn Làm Đà Điểu (1) . . . 555
368. Chương 368: Trốn Tránh, Muốn Làm Đà Điểu (2) . . . 557
369. Chương 369: Trốn Tránh, Muốn Làm Đà Điểu (3) . . . 559
370. Chương 370: Long Thiếu Bắn Sophie (1) . . . 561
371. Chương 371: Long Thiếu Bắn Sophie (2) . . . 563
372. Chương 372: Long Thiếu Bắn Sophie (3) . . . 565
373. Chương 373: Bị Người Đánh Cắp... (1) . . . 567
374. Chương 374: Bị Người Đánh Cắp... (2) . . . 568
375. Chương 375: Bị Người Đánh Cắp... (3) . . . 570
376. Chương 376: Bị Người Đánh Cắp... (4) . . . 571
377. Chương 377: Ký Giả Bao Vây (1) . . . 573
378. Chương 378: Ký Giả Bao Vây (2) . . . 575
379. Chương 379: Uy Phong, Không Chiến Mà Thắng (1) . . . 576
380. Chương 380: Uy Phong, Không Chiến Mà Thắng (2) . . . 578
381. Chương 381: Uy Phong, Không Chiến Mà Thắng (3) . . . 580
382. Chương 382: Bởi Vì Yêu, Không Thể Rời Xa! (1) . . . 582
383. Chương 383: Bởi Vì Yêu, Không Thể Rời Xa! (2) . . . 583
384. Chương 384: Bởi Vì Yêu, Không Thể Rời Xa! (3) . . . 586
385. Chương 385: Khuyên, Nhân Vô Thập Toàn(*) (1) . . . 587
386. Chương 386: Khuyên, Nhân Vô Thập Toàn (2) . . . 589
387. Chương 387: Dùng Kế, Tìm Ra Chân Tướng (1) . . . 591
388. Chương 388: Dùng Kế, Tìm Ra Chân Tướng (2) . . . 593
389. Chương 389: Lộ Vẻ Xúc Động, Anh Nói Lời Xin Lỗi (1) . . . 594
390. Chương 390: Lộ Vẻ Xúc Động, Anh Nói Lời Xin Lỗi (2) . . . 596
391. Chương 391: Lộ Vẻ Xúc Động, Anh Nói Lời Xin Lỗi (3) . . . 598
392. Chương 392: Lộ Vẻ Xúc Động, Anh Nói Lời Xin Lỗi (4) . . . 600
393. Chương 393: Bá Đạo, Chồng Nói Vợ Nghe! (1) . . . 602
394. Chương 394: Bá Đạo, Chồng Nói Vợ Nghe! (2) . . . 603
395. Chương 395: Bá Đạo, Chồng Nói Vợ Nghe! (3) . . . 605
396. Chương 396: Tòa Biệt Thự Xa Hoa (1) . . . 606
397. Chương 397: Tòa Biệt Thự Xa Hoa (2) . . . 608
398. Chương 398: Hiểu Hiểu, Mùi Dấm Thật Nồng (1) . . . 610
399. Chương 399: Hiểu Hiểu, Mùi Dấm Thật Nồng (2) . . . 611
400. Chương 400: Hiểu Hiểu, Mùi Dấm Thật Nồng (3) . . . 613
401. Chương 401: Cô Ấy Là Vị Hôn Thê Của Tôi (1) . . . 615
402. Chương 402: Cô Ấy Là Vị Hôn Thê Của Tôi (2) . . . 617
403. Chương 403: Long Thiếu, Yêu Ai Yêu Cả Đường Đi (1) . . . 618
404. Chương 404: Long Thiếu, Yêu Ai Yêu Cả Đường Đi (2) . . . 620
405. Chương 405: Long Thiếu, Yêu Ai Yêu Cả Đường Đi (3) . . . 622
406. Chương 406: Long Thiếu, Yêu Ai Yêu Cả Đường Đi (4) . . . 624
407. Chương 407: Không Được Thì Dùng Áo Lau Sạch Đi (1) . . . 625
408. Chương 408: Không Được Thì Dùng Áo Lau Sạch Đi (2) . . . 627
409. Chương 409: Hiểu Hiểu, Con Đã Quyết Định Lấy Rồi! (1) . . . 629
410. Chương 410: Hiểu Hiểu, Con Đã Quyết Định Lấy Rồi! (2) . . . 631
411. Chương 411: Cúng Tế, Có Thời Gian Thì Sẽ Đi (1) . . . 633
412. Chương 412: Cúng Tế, Có Thời Gian Thì Sẽ Đi (2) . . . 635
413. Chương 413: Mang Thai, Phải Khắc Chế (1) . . . 636
414. Chương 414: Mang Thai, Phải Khắc Chế (2) . . . 637
415. Chương 415: Mang Thai, Phải Khắc Chế (3) . . . 639
416. Chương 416: Mang Thai, Phải Khắc Chế (4) . . . 641

417. Chương 417: Gien Anh Rất Mạnh Mẽ (1) . . . 642
418. Chương 418: Gien Anh Rất Mạnh Mẽ (2) . . . 644
419. Chương 419: Kì Lạ, Hoa Trước Mộ (1) . . . 646
420. Chương 420: Kì Lạ, Hoa Trước Mộ (2) . . . 648
421. Chương 421: Kì Quái Muốn Chết (1) . . . 649
422. Chương 422: Kì Quái Muốn Chết (2) . . . 651
423. Chương 423: Thế Nào? Rất Muốn Hôn Anh? . . . 652
424. Chương 424: Lo Lắng, Đột Nhiên Vang Lên Tiếng Súng (1) . . . 654
425. Chương 425: Lo Lắng, Đột Nhiên Vang Lên Tiếng Súng (2) . . . 656
426. Chương 426: Biến Thái . . . 658
427. Chương 427: Khiếp Sợ, Hạ Lâm Trúng Đạn (1) . . . 660
428. Chương 428: Khiếp Sợ, Hạ Lâm Trúng Đạn (2) . . . 661
429. Chương 429: Khiếp Sợ, Hạ Lâm Trúng Đạn (3) . . . 663
430. Chương 430: Diễn Kịch, Chân Tướng Giả (1) . . . 664
431. Chương 431: Diễn Kịch, Chân Tướng Giả (2) . . . 666
432. Chương 432: Diễn Kịch, Chân Tướng Giả (3) . . . 667
433. Chương 433: Giả Bộ Ngủ, Bị Anh Trộm Hôn (1) . . . 669
434. Chương 434: Giả Bộ Ngủ, Bị Anh Trộm Hôn (2) . . . 670
435. Chương 435: Bày Tỏ, Tư Hạo Em Yêu Anh (1) . . . 672
436. Chương 436: Bày Tỏ, Tư Hạo Em Yêu Anh (2) . . . 674
437. Chương 437: Khốn Kiếp, Lại Không Đứng Đắn Rồi (1) . . . 675
438. Chương 438: Khốn Kiếp, Lại Không Đứng Đắn Rồi (2) . . . 677
439. Chương 439: Kinh Sợ, Tủ Quần Áo Có Rắn . . . 678
440. Chương 440: Diễn Kịch, Nhảy Lầu (1) . . . 680
441. Chương 441: Diễn Kịch, Nhảy Lầu (2) . . . 682
442. Chương 442: Cô Chết, Tôi Liền Vui Vẻ (1) . . . 684
443. Chương 443: Cô Chết, Tôi Liền Vui Vẻ (2) . . . 686
444. Chương 444: Trúng Kế, Quỳ Xuống Đất Cầu Hôn (1) . . . 688
445. Chương 445: Hiểu Hiểu, Rơi Xuống Lầu (1) . . . 690
446. Chương 446: Hiểu Hiểu, Rơi Xuống Lầu (2) . . . 691
447. Chương 447: Đối Phó, Đánh Bất Ngờ (1) . . . 693
448. Chương 448: Đối Phó, Đánh Bất Ngờ (2) . . . 695
449. Chương 449: Giúp Cô, Giải Trừ Nguy Hiểm (1) . . . 697
450. Chương 450: Giúp Cô, Giải Trừ Nguy Hiểm (2) . . . 698
451. Chương 451: Tàn Nhẫn, Rắn Độc Cắn Người (1) . . . 700
452. Chương 452: Tàn Nhẫn, Rắn Độc Cắn Người (2) . . . 702
453. Chương 453: Điều Kiện, Kêu Anh Ông Xã (1) . . . 703
454. Chương 454: Thừa Nhận, Tôi Đẩy Chị Ấy (1) . . . 705
455. Chương 455: Thừa Nhận, Tôi Đẩy Chị Ấy (2) . . . 707
456. Chương 456: Làm Mù Mắt Chó Của Cậu Ta (1) . . . 708
457. Chương 457: Làm Mù Mắt Chó Của Cậu Ta (2) . . . 710
458. Chương 458: Hiểu Hiểu, Chúng Ta Đi Đập Phá Lễ Cưới . . . 712
459. Chương 459: Động Phòng, Không Thành Vấn Đề (1) . . . 714
460. Chương 460: Động Phòng, Không Thành Vấn Đề (2) . . . 716
461. Chương 461: Sự Kết Hợp Tuyệt Vời, Nam Cặn Bã Và Nữ Cặn Bã (1) . . . 718
462. Chương 462: Sự Kết Hợp Tuyệt Vời, Nam Cặn Bã Và Nữ Cặn Bã (2) . . . 719
463. Chương 463: Ai Cũng Không Cướp Được Tôi (1) . . . 721
464. Chương 464: Ai Cũng Không Cướp Được Tôi (2) . . . 722
465. Chương 465: Phá Hư, Hủy Bỏ Hôn Lễ (1) . . . 724
466. Chương 466: Phá Hư, Hủy Bỏ Hôn Lễ (2) . . . 726
467. Chương 467: Xem Kịch, Vẻ Mặt Như Thường (1) . . . 727
468. Chương 468: Xem Kịch, Vẻ Mặt Như Thường (2) . . . 729
469. Chương 469: Video Trình Diễn Xuất Sắc (1) . . . 730
470. Chương 470: Video Trình Diễn Xuất Sắc (2) . . . 732

471. Chương 471: Chân Tướng, Vở Kịch Ngoạn Mục Bùng Nổ (1) . . . 734
472. Chương 472: Chân Tướng, Vở Kịch Ngoạn Mục Bùng Nổ (2) . . . 736
473. Chương 473: Đi Chết Đi, Tôi Giết Cô (1) . . . 737
474. Chương 474: Đi Chết Đi, Tôi Giết Cô (2) . . . 739
475. Chương 475: Đi Chết Đi, Tôi Giết Cô (3) . . . 740
476. Chương 476: Hồ Lô, Bán Thuốc Gì? (1) . . . 742
477. Chương 477: Hồ Lô, Bán Thuốc Gì? (4) . . . 744
478. Chương 478: Anh Cố Ý Để Em Khẩn Trương . . . 746
479. Chương 479: Đột Nhiên Mất Tích... (1) . . . 748
480. Chương 480: Đột Nhiên Mất Tích... (2) . . . 750
481. Chương 481: Không Muốn Xa Cách Anh (1) . . . 752
482. Chương 482: Không Muốn Xa Cách Anh (2) . . . 754
483. Chương 483: Hiểu Hiểu, Nhớ Anh Sao? (1) . . . 755
484. Chương 484: Hiểu Hiểu, Nhớ Anh Sao? (2) . . . 757
485. Chương 485: Bà Không Có Quyền Ngăn Cản (1) . . . 758
486. Chương 486: Bà Không Có Quyền Ngăn Cản (2) . . . 759
487. Chương 487: Bệnh Nhân, Không Thở Được . . . 761
488. Chương 488: Điều Động, Máy Quay Phim (1) . . . 763
489. Chương 489: Điều Động, Máy Quay Phim (2) . . . 765
490. Chương 490: Nén Bi Thương, Em Còn Có Anh (1) . . . 766
491. Chương 491: Nén Bi Thương, Em Còn Có Anh (2) . . . 768
492. Chương 492: Phần Clip Mãi Mãi Bị Cắt Bỏ (1) . . . 769
493. Chương 493: Phần Clip Mãi Mãi Bị Cắt Bỏ (2) . . . 771
494. Chương 494: Hậu Sự, Tự Mình Tổ Chức (1) . . . 772
495. Chương 495: Hậu Sự, Tự Mình Tổ Chức (2) . . . 774
496. Chương 496: Hậu Sự, Tự Mình Tổ Chức (3) . . . 775
497. Chương 497: Cùng Là Người Luân Lạc Nơi Chân Trời (1) . . . 777
498. Chương 498: Cùng Là Người Luân Lạc Nơi Chân Trời (2) . . . 779
499. Chương 499: Mẹ Tôi, Là Bị Bệnh Qua Đời . . . 781
500. Chương 500: Đọ Sức, Long Thiếu Thắng Nam Cặn Bã (1) . . . 783
501. Chương 501: Đọ Sức, Long Thiếu Thắng Nam Cặn Bã (2) . . . 785
502. Chương 502: Tư Hạo, Đầu Em Bị Lừa Đá... (1) . . . 786
503. Chương 503: Tư Hạo, Đầu Em Bị Lừa Đá... (2) . . . 788
504. Chương 504: Hét Thật Lớn, Hạ Lâm Điên Rồi (1) . . . 789
505. Chương 505: Hét Thật Lớn, Hạ Lâm Điên Rồi (2) . . . 791
506. Chương 506: “vua Thuốc Độc” (1) . . . 792
507. Chương 507: “vua Thuốc Độc” (2) . . . 794
508. Chương 508: Yêu Anh Ấy, Đời Này Không Thay Đổi (1) . . . 796
509. Chương 509: Yêu Anh Ấy, Đời Này Không Thay Đổi (2) . . . 798
510. Chương 510: Mặt Trời Mọc Hướng Tây (1) . . . 799
511. Chương 511: Mặt Trời Mọc Hướng Tây (2) . . . 801
512. Chương 512: Càng Nhìn, Càng Thấy Nhiều Tật Xấu (1) . . . 803
513. Chương 513: Càng Nhìn, Càng Thấy Nhiều Tật Xấu (2) . . . 805
514. Chương 514: Đẹp Trai, Cả Người Lẫn Thần Đều Phẫn Nộ (1) . . . 806
515. Chương 515: Đẹp Trai, Cả Người Lẫn Thần Đều Phẫn Nộ (2) . . . 809
516. Chương 516: Một Ngày, Bồi Thường Mười Lần (1) . . . 810
517. Chương 517: Một Ngày, Bồi Thường Mười Lần (2) . . . 812
518. Chương 518: Qủy Dị, Nghe Nhầm (1) . . . 814
519. Chương 519: Qủy Dị, Nghe Nhầm (2) . . . 816
520. Chương 520: Anh Là Tất Cả Của Em (1) . . . 818
521. Chương 521: Anh Là Tất Cả Của Em (2) . . . 820
522. Chương 522: Chảy Máu, Sắp Sinh (1) . . . 822
523. Chương 523: Chảy Máu, Sắp Sinh (2) . . . 823
524. Chương 524: Lo Lắng, Anh Phải Về Nước (1) . . . 825

525. Chương 525: Lo Lắng, Anh Phải Về Nước (2) 827
526. Chương 526: Bé Con, Trộm Long Tráo Phượng (1) 829
527. Chương 527: Bé Con, Trộm Long Tráo Phượng (2) 830
528. Chương 528: Tôi Muốn, Con Của Tôi (1) 832
529. Chương 529: Tôi Muốn, Con Của Tôi (2) 834
530. Chương 530: Muốn Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu (1) 836
531. Chương 531: Muốn Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu (2) 838
532. Chương 532: Muốn Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu (3) 839
533. Chương 533: Muốn Anh Ta Thì Sống Cho Tốt (1) 841
534. Chương 534: Muốn Anh Ta Thì Sống Cho Tốt (2) 843
535. Chương 535: Em Muốn, Gặp Con Gái Của Em (1) 844
536. Chương 536: Em Muốn, Gặp Con Gái Của Em (2) 846
537. Chương 537: Em Muốn, Gặp Con Gái Của Em (3) 848
538. Chương 538: Tổng Giám Đốc, Vịt Chết Còn Cứng Mỏ 849
539. Chương 539: Sẽ Không, Tiếp Tục Chán Nản (1) 850
540. Chương 540: Sẽ Không, Tiếp Tục Chán Nản (2) 852
541. Chương 541: Sẽ Không, Tiếp Tục Chán Nản (3) 853
542. Chương 542: Tiền, Tôi Muốn Money.. (1) 855
543. Chương 543: Tiền, Tôi Muốn Money.. (2) 857
544. Chương 544: Khiến Cô Một Đêm Giàu Lên Nhanh Chóng (1) 858
545. Chương 545: Khiến Cô Một Đêm Giàu Lên Nhanh Chóng (2) 860
546. Chương 546: Tối Qua, Cô Và Tư Hạo (1) 862
547. Chương 547: Tối Qua, Cô Và Tư Hạo (2) 864
548. Chương 548: Tối Qua, Cô Và Tư Hạo (3) 865
549. Chương 549: Anh Mở Cái Trò Đùa Quốc Tế Gì Thế? (1) 867
550. Chương 550: Anh Mở Cái Trò Đùa Quốc Tế Gì Thế? (2) 868

Sai Gả Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiềm Chế

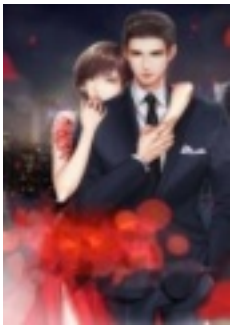

Giới thiệu
Mở đầu câu chuyện Sai Gả Kinh Hôn: Tổng Giám Đốc Xin Kiềm Chế của tác giả Thiển Hiểu Huyên

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/sai-ga-kinh-hon-tong-giam-doc-xin-kiem-che

1. Chương 1: Qúa Chén, Ném Vào Phòng Người Khác

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Khách sạn quốc tế Đế Hoa thành phố K.

Đèn xanh vàng rực rỡ quay tròn bên trong nhà ăn, Lê Hiểu Mạn ngồi gần cửa sổ, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ hơi phiếm hồng, đôi mắt trong suốt đến giờ vẫn không tin tưởng mà nhìn người đàn ông tuấn dật ngồi đối diện cô.

Người đàn ông bình thường cô chỉ thấy được trên TV và báo chỉ - Hoắc Vân Hy, dáng người tuấn lãng, gương mặt anh tuấn, cả người mặc tây trang màu đen trắng càng làm tôn thêm vẻ tuấn dật của anh ta, lúc này anh ta đang ngồi đối diện cô, bảo sao mà cô không kinh ngạc, hiện tại ánh mắt cô nhìn anh ta như nhìn người ngoài hành tinh vậy.

Hàng lông mày của Hoắc Vân Hy nhíu lại nhìn cô gái nhỏ đang kinh ngạc nhìn anh ta, âm thanh trầm thấp đầy quyến rũ vang lên: "Mạn Mạn, kết hôn mới đó đã được 1 năm rồi, chúng ta cạn một ly đi."

"Kết hôn một năm?" Lê Hiểu Mạn nhoáng lên, cô sắp quên về mặt pháp luật cô đã thăng cấp làm người đàn bà đã kết hôn.

Vậy mà anh lại gọi cô là Mạn Mạn? Lời nói của anh ta khiến cho cô kinh ngạc không thua gì chính tai nghe tổng thống Obama gọi cô.

Hình như đã rất lâu rồi anh không gọi cô.

Anh không sợ đau đầu lưỡi sao?

Hoắc Vân Hy thấy cô thất thần, bàn tay trắng nõn nâng ly chân dài lên, nhẹ nhàng chạm vào ly trong tay cô, nhỏ giọng gọi: "Mạn Mạn."

Cô ngước mắt nhìn Hoắc Vân Hy, bàn tay trắng nõn nhỏ bé nâng ly, khóe môi nở nụ cười đẹp như hoa chạm cốc với Hoắc Vân Hy: "Cảm ơn, một năm vui vẻ."

Hoắc Vân Hy nheo mắt nhìn nụ cười của cô, chớp mắt anh ta cảm thấy hoảng hồn, đôi mắt kinh ngạc nhìn cô, âm thanh trầm thấp ít đi sự lạnh lùng hàng ngày: "Vì sao lại nói cảm ơn?"

Khuôn mặt trắng nõn của cô vì rượu mà đỏ hồng mê người, càng hấp dẫn mắt người, cô cười nhẹ: "Em chỉ cảm thấy ngoài ý muốn vậy mà anh còn nhớ rõ hôm nay là ngày kỉ niệm kết hôn của chúng ta."

Bọn họ kết hôn được một năm anh vẫn lạnh lùng với cô, chưa bao giờ chạm vào cô, thậm chí không ngủ chung giường với cô, căn bản cô không nghĩ anh sẽ nhớ tới kỉ niệm 1 năm kết hôn của bọn họ, ngay cả cô cũng đã quên mất.

Trong lời nói của cô lộ ra sự vui vẻ, có chút thương cảm nữa, dôi mắt nổi lên tầng sương mỳ là cao hứng cũng là chua xót trong lòng.

Hoắc Vân Hy nhíu mày, đôi mắt đầy phức tạp thân sĩ rót rượu cho cô: "Lại cụng ly."

Lê Hiểu Mạn tháy Hoắc Vân Hy rót rượu cho cô, vì uống đã choáng váng rồi nhưng vẫn nheo mắt nhìn anh ta: "Vân Hy, anh biết em không biết uống rượu mà, uống nữa sẽ say."

Hoắc Vân Hy nhíu mày, bàn tay nằm ly rượu căng lên, có khoảnh khắc do dự lập tức nói: "Yên tâm đi, còn có anh mà."

Mấy chữ "yên tâm đi còn có anh mà" ngắn ngủn lại khiến cho lòng Lê Hiểu Mạn chua xót, cảm thấy muốn khóc, cô yên lặng chờ chồng mình một năm đã bắt đầu hồi tâm chuyển ý rồi hả?

Tuy đầu cô choáng váng, cả thế giới như xoay tròn nhưng thấy hiếm khi Hoắc Vân Hy có hưng trí nên không muốn làm anh ta mất hứng mà cụng ly với anh ta.

Một bữa cơm kết thúc, Lê Hiểu Mạn say bất tỉnh nhân sự, gương mặt thanh lệ xinh đẹp đỏ ửng không thôi, giống như quả anh đào chín mọng lại đẹp ngọt ngào như rượu mơ quyến rũ mê người.

Hoắc Vân Hy rũ mắt nhìn cô, đôi mắt lãnh mị do dự, sau đó nhăn mày, giống như đang do dự nhưng cuối cùng vẫn phải quyết tâm, đư vợ mình vào phòng khách sạn đã đặt trước, vào phòng một người đàn ông lòng dạ khó lường.

Anh ta ôm Lê Hiểu Mạn đến trước cửa phòng, do dự đang muốn gõ cửa thì người đàn ông bằng tuổi anh ta đã ra mở cửa.

Người đàn ông rất đẹp trai, nhưng dáng vẻ lưu manh, mặc tây trang đeo ca vạt, dáng đứng không khác gì tên lưu manh.

Anh ta nhìn người đàn bà trong tay Hoắc Vân Hy, không kiên nhẫn nói: "Sao giờ mới tới? Đưa cô ta cho tôi là được, hôm nay là sinh nhật của Hạ Lâm, cô ấy còn chờ cậu, đừng để cô ấy chờ lâu."

Người đàn ông nói xong nhận lấy Lê Hiểu Mạn đang say đến bất tỉnh nhân sự, khinh miệt nhìn cô sau đó xoay người đi vào phòng giống như ném đồ bỏ đi, không hề thương tiếc mà ném cô xuống giường lớn. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

2. Chương 2: Cho Cô Vượt Tường

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy thấy vậy nháy mắt muốn xông vào mang Lê Hiểu Mạn đi nhưng nghĩ đến Hạ Lâm, người vì anh ta mà không cần tính mạng của mình thậm chí vì nh ta mà từng sẩy thai, anh ta vẫn dừng lại.

Anh ta không nhìn Lê Hiểu Mạn mà ánh mắt lạnh lùng nhìn người đàn ông trong phòng, lạnh lung nói: "Lôi Dương, đừng quên chuyện tôi dặn cậu."

Cái người tên Lôi Dương đứng trước cửa nhìn Hoắc Vân Hy cười lưu manh: "Tôi làm việc cậu yên tâm đi."

Lập tức hắn ta đóng cửa phòng, Hoắc Vân Hy nhìn cửa phòng đóng chặt, nhẹ chau mày sau đó xoay người đi khỏi khách sạn.

Bên trong phòng, Lôi Dương nhìn Lê Hiểu Mạn đang say bất tỉnh nhân sự nằm trên giường lớn, ánh mắt hung ác nhét viên thuốc đã chuẩn bị tốt vào miệng cô, khinh thường nói: "Lê Hiểu Mạn, hưởng thụ cho hết đi, đó là sắp xếp của ông xã cô đấy, cô đừng có trách ai, muốn trách thì trách cô quá ti tiện, dám gả cho Vân Hy, phá hủy hạnh phúc của Hạ Lâm, chỉ có cô thật sự ở bên ngoài… Vân Hy ly hôn với cô mới không bị cản trở, mới buộc phải ép cô vượt tường."

Lôi Dương nói xong giấu chiếc camema nhỏ thật tốt sau đó nhìn đồng hồ Rolex trong tay.

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng gõ, hắn nhếch môi ra cửa tự tay mở cửa phòng.

Ba người đàn ông sắc mặt bỉ ổi, hai mắt lóe sáng thô lỗ đứng ngoài cửa phòng nhìn Lôi Dương: "Lôi thiếu."

Lôi Dương khinh miệt nhìn Lê Hiểu Mạn nằm trên giường: "Người đàn bà kia giao cho các người, đừng có gấp, từng bước mà lên, đó là bà xã của tổng giám đốc Hoắc Vân Hy của Hoắc thị đấy, nhưng mà anh ta tự mình dặn dò các người phải hầu hạ với anh ta cho tốt, các người hưởng thụ tốt đi, đúng rồi, tốt nhất là kịch liệt một chút, nhưng đừng hành hạ cô ta chết là được."

Lôi Dương nói xong nhếch môi nở nụ cười như đạt được sau đó đi khỏi phòng, Hạ Lâm, em sắp được gả cho Vân Hy rồi, hy vọng em có thể hạnh phúc, qua đêm nay tiện nhân kia rốt cuộc không thể ở lại Hoắc gia được nữa.

Lôi Dương vừa đi, ba người đàn ông bỉ ổi ngay cả cửa phòng chẳng thèm đóng là bỉ ổi đến trước giường.

"Nóng… nóng quá…."

Lê Hiểu Mạn nằm trên giường lớn vặn vẹo thân thể, bàn tay như ngọc bắt đầu xé quần áo trên người mình.

Bởi vì ăn cơm ở khách sạn xa hoa nên hôm nay cô mặc váy dài trắng điểm hoa nhỏ, bên ngoài là áo choàng màu lam, lúc này bị cô kéo một cái, bả vai trắng nõn mượt mà lộ ra, gáy trắng như ngọc, đôi chân thon dài cân xứng trông cực kì hấp dẫn.

Nhìn thấy cảnh đó, đôi mắt ba tên đàn ông bỉ ổi tỏa sáng, nuốt nước miếng, rốt cuộc chẳng thèm quan tâm lời Lôi Dương nói, lột sạch quần áo tiến về phía Lê Hiểu Mạn, bắt đầu giở trò gặm cắn với cô.

Áo choàng của Lê Hiểu Mạn bị kéo ra, dây lưng cũng bị kéo xuống, Lê Hiểu Mạn say rượu cảm thấy hít thở không thông, lại cảm thấy trong bụng quay cuồng, muốn nôn.

Cô nhíu chặt hai đầu mày, khó chịu mở mắt ra nhưng lại thấy ba tên đàn ông cười vô cùng bỉ ổi đang nằm trên người cô bắt đầu giở trò với cô. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

3. Chương 3: Nhất Định Không Phải Anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhất thời cô không hiểu rõ tình hình, không phải cô và Vân Hy đang dùng cơm sao? Sao lại thế này?

Trong bụng càng ngày càng khó chịu, cơ thể như bị lửa thiêu.

Ba tên đàn ông cười ti bỉ khiến cho cô tỉnh táo lại, cô ra sức uốn éo thân thể, giọng nói đầy kinh hoảng: "Các người là ai? Các người muốn làm gì? Buông tôi ra… cút ngay… buông ra…"

Lê Hiểu Mạn uốn éo thân mình nhưng mà mấy người đàn ông nằm trên người cô như núi thái sơn không hề nhúc nhích.

"Haha..,. đừng lộn xộn, mấy anh trai sẽ thương em thật tốt mà." Trong đó có một tên đàn ông bỉ ổi nói, mạnh mẽ kéo váy Lê Hiểu Mạn xuống eo.

Trên người không một mảnh vải, nháy mắt phong cảnh trước ngực cô khiến cho người ta hít thở không thông rơi vào mắt ba tên đàn ông, khiến cho thú tính của chúng bộc phát.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn kinh hoảng muốn lấy tay che đi lại bị người đàn ông giữ chặt, cô vùng vãy đỏ cả cổ tay cũng không thoát ra được.

Cảm giác khuất nhục và kinh hoảng chưa bao giờ trải qua đột nhiên tập kích cô, cô liều mạng lắc đầu né tránh nụ hôn của tên đàn ông bỉ ổi, đôi mắt lóng lánh đầy nước mắt: "Không nên đụng vào tôi… cút ngay… các người cái đám lưu manh này.. cút ngay… Vân Hy, cứu em… Vân Hy…"

Một tên bỉ ổi trong đó thấy vậy khinh thường nói: 'Hừ, còn giả bộ trinh tiết liệt nữ làm cái gì? Mấy anh chơi chán sẽ bỏ cô em, đừng có kêu, hắn ta sẽ không tới cứu cô em đâu, là hắn bỏ tiền mời bọn anh tới chơi cô em đấy, Tổng giám đốc Hoắc thật là hào phóng, ngay cả vợ mình cũng bỏ được để cho người ta chơi. Haha…"

Tên đàn ông bỉ ổi nói xong, hai bàn tay khiến cho người ta buồn nôn đánh úp về phía ngực Lê Hiểu Mạn.

Nghe lời tên đàn ông bỉ ổi nói, đột nhiên Lê Hiểu Mạn ngừng vũng vẫy, hai tai như mất đi thính giác, không nghe thấy bất kì tiếng động gì, chỉ còn một câu nói kia của hắn 'Hoắc Vân Hy bỏ tiền mời bọn hắn chơi cô' vẫn không ngừng vang lên trong đầu cô.

Không, không thể là Vân Hy, không thể nào, dù anh không yêu cô, có chán ghét cô thì cũng sẽ không đối với cô như vậy, nhất định không phải là anh, nhất định không phải.

Tên đàn ông bỉ ổi thấy cô không phản kháng nữa liền kinh ngạc nhìn cô, sau đó lại cười ti bỉ với cô.

Đột nhiên người đàn ông dáng người cao lớn, quanh thân tản ra khí thế chấn nhiếp người khác đi vào, anh nhanh tay kéo tên đàn ông bỉ ổi đang nằm trên người Lê Hiểu Mạn ra.

Tên đàn ông bị kéo nổi giận mắng: "Mẹ kiếp, thằng nào dám phá hỏng chuyện tốt của ông?"

Hắn quay người lại thấy rõ gương mặt tuấn lãng của người đàn ông, đối diện với ánh mắt trong trẻo lạnh đến thấu xương của anh.

Quanh thân người đàn ông tỏa ra khí thế lạnh lung khiến cho người ta sợ hãi, giống như quỷ Satan từ địa ngục đi ra, trong không khí nhiệt độ vì anh xuất hiện mà giảm đi rất nhiều.

Đôi môi mỏng mê người của anh nhếch lên, tràn ra âm thanh đầy lệ khí, âm u như vang lên từ hồ băng: "youbastard!" (đồ khốn). Đăng bởi: Thất Liên Hoa

4. Chương 4: Bị Cô Mở Miệng Làm Hư

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Mày… a…."

Tên đàn ông muốn lên tiếng lại bị người đàn ông tuấn lãng ra một quyền nhanh như gió, hai quyền đã đánh hắn bầm dập mặt mũi ngã xuống đất.

Hai gã đàn ông đáng khinh còn lại còn chưa rõ câu chuyện thế nào đã bị hai cánh tay bắt lấy cổ áo mỗi tên một quyền đánh nằm xuống đất.

Không tới 3s, ba tên đàn ông đáng khinh đã bị đánh ngã đau đớn kêu rên.

Nghe thấy tiếng kêu rên, Lê Hiểu Mạn mới lấy lại tinh thần, chỉ thấy mặt mũi ba tên đàn ông đáng khinh bầm dập, khóe miệng chảy máu, đang lăn lộn dưới đất.

Bởi vì uống rượu quá nhiều nên dạ dày của cô lại quay cuồng, vừa muốn duỗi tay che miệng nhưng không nhịn được mà nôn ra, đúng lúc nôn lên một tường thịt.

Người đàn ông thần bí đột nhiên bị dính bãi dơ bẩn lên âu phục, đối lập cực kì rõ ràng, mùi rượu nồng hôi thối tràn ngập trong phòng.

Âu phục màu đen quý báu cứ thế bị dơ.

Lúc này một tiếng kêu bén nhọn vang lên, kinh ngạc như tháy khủng long băng hà, giống như bị hủy không phải một bộ âu phục mà là long bào của đế vương thời cổ đại.

Trời ơi, âu phục định chế giá trị xa xỉ cứ thế bị cô há miệng một cái làm hỏng, đúng là làm cho người ta đau lòng mà.

Tiếng kêu bén nhọn phát ra từ người đàn ông gần 30 tuổi, ngón tay anh ta đưa lên chỉ vào người Lê Hiểu Mạn: "Cô cô cô… cô là ai? Tổng tài nhà chúng tôi cứu cô.. cô… cô cô cô.. sao làm bẩn âu phục tổng tài nhà chúng tôi… cô cô cô… chỉ mấy khuy cài áo trên âu phục này cô đã đền chẳng nổi rồi… cô….."

Anh ta chỉ tay vào người Lê Hiểu Mạn, còn chưa nói xong đã bị âm thanh trầm thấp không nghe ra vui giận như thanh kiếm xuyên qua màng tai anh ta.

"Shutup! getout!"- (câm miệng, đi ra ngoài.)

Giọng điệu nhẹ nhàng không hề cao giọng nhưng vô hình khiến cho người ta cảm thấy áp bách, không giận mà uy, tư thế bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Người đàn ông chỉ tay đột nhiên im lặng giống như mông bị đốt nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Lê Hiểu Mạn thấy người đàn ông lải nhải như gặp quỷ lao ra khỏi phòng, cơ thể khô nóng ngày càng khó chịu, cô ngước mắt nhìn tường thịt trước mặt.

Một người đàn ông tuấn mỹ làm cho người ta hít thở không thông xông vào tầm mắt mê ly của cô, long mày như vẩy mực ẩn chứa sự khí phách, dáng người hoàn mỹ tràn đầy quyến rũ, tròng mắt đen như mực lại như đầm sâu không đáy, thâm thúy như có thể hút hồn phách người ta, đôi môi mỏng mím lại, sắc thái vô cùng mê ly như hai cánh hoa đào tràn đầy mê hoặc, làm cho người ta không tự chủ nhìn vào môi anh, mơ hồ như có ma lực làm cho người ta không dời mắt được.

Chóp mũi cao ngất xinh đẹp, dáng người cao ráo, cả người mặc âu phục đen càng làm cho anh thêm mị hoặc mê người hơn.

Sắc mặt không giận mà uy, quanh thân tản ra khí thế vương giả cao quý, vô hình làm cho người ta cảm thấy áp bách.

Anh đẹp như nhìn như trong tranh, không phải 1, 2 phút là có thể thưởng thức hết được, càng nhìn càng làm cho người ta trầm mê.

Vốn Lê Hiểu Mạn đang say cả người mơ hồ, hơn nữa dược tính trong cơ thể bắt đầu phát tác, càng khiến cho ý thức của cô mơ hồ không rõ, càng nhìn người đàn ông tuấn mỹ trước mặt càng miệng đắng lưỡi khô, khó chịu không thôi.

"Nóng… tôi nóng quá… khó chịu…"

Cô bất an vặn vẹo cơ thể, vốn chiếc chăn đắp lên người cô đột nhiên trượt xuống, phong cảnh mê người rơi vào đôi mắt thâm thúy của người đàn ông tuấn lãng tên Long Tư Hạo. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

5. Chương 5: Buông Ra, Nếu Không Em Sẽ Hối Hận Đấy

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt anh trầm xuống, tròng mắt đen như mực nhíu buộc chặt, đôi mắt anh thâm thúy mang theo sự nóng bỏng.

Lê Hiểu Mạn vô ý uốn éo thân mình, động tác kéo váy ở trong mắt Long Tư Hạo giống như đang mời anh hưởng thụ vậy.

Lê Hiểu Mạn ngồi dậy, đôi tay mảnh khảnh như ngọc giống như con rắn nước cuốn lấy cổ anh, cô không an phận cọ cọ ngực anh, giống như làm vậy mới có thể giảm bớt sự khô nóng trong người cô.

Đôi môi rỉ máu của cô chạm vào cổ anh, miệng thì thầm: "Nóng quá… nóng…"

Người đàn ông tuấn mỹ nhìn cô, thân thể không thể khống chế mà cứng đờ, hầu kết tượng trưng cho phái nam cũng lăn lên lăn xuống.

Đôi mắt Long Tư Hạo sâu thẳm, nhìn không ra cảm xúc bên trong, cánh tay trắng nõn thon dài của anh kéo cà vạt xám kẻ sọc xuống, động tác mị hoặc mang theo mấy phần ái muội.

Anh cúi người, ánh mắt thâm thúy nhạy cảm nhìn gương mặt có chỗ đang rỉ máu của cô, thấy sắc mặt cô đỏ bừng không giống bình thường, mày kiếm của anh chau lại, âm thanh trầm thấp mị hoặc vang lên: "Em bị bỏ thuốc hả?"

"Uh'm…" Lê Hiểu Mạn vô ý đáp lại, ánh mắt mê ly rơi vào gương mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo.

Cô như con rắn nước xinh đẹp, hai tay quấn lấy cổ anh cũng chặt hơn, đôi môi hồng mê người từng chút tiếp sát môi anh.

Hơi thở hai người quẩn quanh, ngay cả hô hấp cũng nóng bỏng vài phần.

ở khoảng cách gần như vậy nhìn cô, hô hấp Long Tư Hạo dồn dập, lúc môi hai người sát nhau, đôi mắt anh trầm xuống, nhếch môi nở nụ cười trầm thấp dịu dàng: "Biết tôi là ai không?"

Lê Hiểu Mạn như không nghe thấy anh nói, ánh mắt mê ly nhìn anh, đôi môi phấn nộn mê người ngậm chặt vành tai anh.

Long Tư Hạo vì động tác này của cô mà thở dốc kinh ngạc, huyết dịch toàn thân sôi trào, cô có biết làm vậy nguy hiểm thế nào hay không?

Đôi mắt anh híp lại, duỗi tay ôm ngang Lê Hiểu Mạn đang quỳ trên giường đi vào phòng tắm.

Anh ôm cô vào bồn tắm lớn, xả đầy nước cho cô, sau đó mới cởi âu phục bẩn thỉu trên người anh ra.

Anh vừa cởi tây phục và chiếc áo sơ mi trắng ra đột nhiên thân thể cứng đờ, trên lưng không có một vết sẹo nào đột nhiên lộ ra đôi tay trắng nõn như ngọc cực kì mịn màng.

Anh nheo mắt, đôi mắt đen như mực lóe lên sự thâm trầm sâu như vực thẳng nhìn không ra anh đang nghĩ gì.

Hai tay quấn bên eo anh tự nhiên là Lê Hiểu Mạn đang mất đi ý thức, cô từ trong bồn tắm đi ra ngoài, từ phía sau ôm lấy anh, gương mặt nóng bỏng như rỉ máu cọ cọ sau lưng anh, giống như chỉ làm vậy mới có thể giảm bớt sự khô nóng của cô.

Đôi môi mê người của cô dán vào lưng anh, vô ý đụng vào như hôn như liếm.

Long Tư Hạo cứng người, thân thể căng thẳng, đôi mắt thâm thúy đầy nguy hiểm nheo lại, sau đó từ trong đôi môi mỏng vang lên âm thanh trầm thấp không nghe ra vui giận, nhẹ nhàng mà khí phách vang lên: "Buông ra, nếu không em sẽ hối hận."

Năng lực tự chủ của anh rất tốt nhưng mà ở trước mặt cô lại từng chút từng chút tan rã.

Lê Hiểu Mạn chỉ biết càng ôm anh sẽ càng dễ chịu hơn.

Cô như đứa bé tức giận lắc đầu: "Không… tôi không buông… để tôi ôm đi, ôm anh tôi sẽ không khó chịu."

Cô vừa nói xong lại ôm chặt anh hơn, đôi môi dán trên lưng anh lại trượt xuống, đôi tay nhỏ bé mảnh khảnh cứ ôm chặt eo anh, sờ lên lồng ngực khiêu gợi của anh.

Long Tư Hạo thở dốc kinh ngạc, máu toàn thân sôi trào, đôi mắt thâm thúy cứ thế nheo lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lung tản ra khí tức nguy hiểm, giọng điệu nhẹ như cánh bạc, không hề giảm đi sự uy hiếp và khí phách: 'Tôi nói lại lần nữa, buông ra, đừng trêu chọc tôi, nếu không em sẽ hối hận đấy."

Anh ôm cô vào bồn tắm muốn tắm rửa cho cô nhưng mà cô cứ ôm anh như vậy…

"Không… không buông…" Lê Hiểu Mạn thì thầm, đôi môi dán lên lưng anh cứ thế hôn lên.

Long Tư Hạo cứng đờ, cơ thể như bốc lửa, đôi mắt đen nheo lại lóe lên sự ái muội, âm thanh khàn khàn mê người van glen: "Đây là do em tự tìm…" Đăng bởi: Thất Liên Hoa

6. Chương 6: Xác Định Muốn Tôi Cứu Em Sao?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đột nhiên anh xoay người lợi dụng ưu thế của thân thể đẩy Lê Hiểu Mạn lên tường lạnh băng trong nhà tắm, đặt nụ hôn lên trừng phạt lên môi cô.

Nhấm nháp được hương vị ngọt ngào trên môi cô, Long Tư Hạo không chịu nổi khống chế muốn thu hoạch nhiều hơn, hôn lấy, dây dưa, động tác bá đạo mà cuồng dã.

Lê Hiểu Mạn dựa vào tường, nhiệt độ lạnh băng trên tường càng kích thích thân thể nóng bỏng của cô, đôi môi bị hôn lấy, đầu lưỡi bị quấn quanh long trời lở đất truyền đến từng đợt tê dại, bởi vì dược tính mà cỗ hư không lan tràn quanh người, đầu ngón chân tê dại nhưng thoải mái vô cùng.

Lê Hiểu Mạn hoàn toàn không ý thức được, thân thể cô khát vọng khiến cho cô miệng đắng lưỡi khô mà đáp lại nụ hôn của Long Tư Hạo.

Hai người dính sát vào nhau, da thịt nóng bỏng như mài ra lửa.

Nhận thấy cô đáp lại, hô hấp Long Tư Hạo dồn dập, đôi mắt đầy tình dục càng rõ rang, càng không khống chế được mà hôn cô.

Chưa có một người đàn bà nào có thể làm cho anh không kiềm chế được như vậy, cô là người đầu tiên mà cũng vì đó là cô nên anh mới kìm lòng không được.

Bàn tay lo lớn trắng nõn của anh giữ chặt gáy cô, để cô ngẩng đầu lên, càng thân thiết thừa nhận nụ hôn của anh.

Lê Hiểu Mạn gắt gao ôm cổ anh, theo bản năng dựa vào anh, không hề có ý thức mà đáp lại anh.

Long Tư Hạo dời khỏi môi cô, cuồng nhiệt hôn xuống cổ cô, đi đến đâu để lại dấu vết đến đó.

Đôi mắt xinh đẹp như hạt nước nhiễm tầng sương mỳ, ánh mắt cô mê ly nhìn anh, cô thật khó chịu, nóng muốn chết mất.

Cô không biết mình đang khát vọng cái gì, chỉ biết hôn như vậy không để cứu được cô.

Bởi vì thân thể không nóng không thôi mà âm thanh của cô mang theo sự nức nở: "Khó chịu quá… thật là khó chịu… cứu.. cứu tôi…"

Long Tư Hạo nghe thấy lời cô, đôi mắt nhiễm đầy tình dục nhìn bộ dạng khó chịu của cô, ánh mắt nỏng bỏng để hóa cô thành tro tàn, ánh mắt cô lại mang theo sự khát vọng có thể quyến rũ chết người.

"Xác định muốn tôi cứu em sao?" âm thanh của Long Tư Hạo khàn khan tràn đầy dụ hoặc, đôi mắt đen nháy đầu cảm xúc phức tạp.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn mơ hồ nhìn anh, vô ý thức gật đầu, thân thể mềm mại dính sát vào người anh.

Long Tư Hạo chỉ cảm thấy bụng dưới căng thẳng, máu nóng toàn thân sôi trào, hai tay rắn chắc thon dài của anh ôm lấy eo cô, áp cô lên sàn nhà tắm. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

7. Chương 7: Đau, Chạy Trốn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hôm sau

Lê Hiểu Mạn tỉnh lại, theo thói quen lật người, chiếc chăn từ trên người cô rơi xuống, cảm thấy lạnh lẽo, cô hắt hơi một cái, lại duỗi tay kéo chăn nhưng phát hiện thân thể mình trần như nhộng, hơn nữa cả người đau nhức, dự cảm không tốt ập lên trong long cô.

Cô cụp mắt nhìn, chỉ thấy trên da thịt trắng nõn đều là vết hôn lớn nhỏ không đồng nhất giống như hoa anh đào xinh đẹp nở rộ.

Một màn tối qua như thước phim nhanh chóng hiện lên trong đầu.

Đầu tiên là cô và Hoắc Vân Hy ăn tối, Hoắc Vân Hy để cô uống nhiều một chút, cô uống say sau khi tỉnh lại thấy ba người đàn ông muốn chiếm đoạt cô.

Sau đó có một người đàn ông xa lạ cứu cô, mà cô vì dược tính của thuốc mà chủ động quấn lấy anh ta, bọn họ ở trong phòng tắm….

"Hắt xì……"

Lê Hiểu Mạn hắt hơi, vẫn mơ hồ như cũ, cô không dám nhớ lại nữa.

Sắc mặt cô trắng bệch, đôi mắt xinh đẹp mờ mịt một tầng hơi nước, nước mắt từ hạt rơi xuống gương mặt trắng nõn.

"Không…… Không có khả năng…… đó không phải sự thật…… đó không phải sự thật…… Không phải sự thật……"

Cô không thể tiếp nhận chuyện xảy ra tình một đêm với người đàn ông xa lạ, cô vò đầu ra sức lắc đầu mặc cho nước mắt cứ rơi.

Bên cạnh đã không còn thân ảnh của Long Tư Hạo, cô khóc thút thít, thân trong sạch bị một người đàn ông xa lạ chiếm hữu, cô hận không thể lập tức đi tìm chết, sao cô có thể làm chuyện có lỗi với Vân Hy đây? Cô không phải là người mà.

"Lê Hiểu Mạn, mày không phải người." Lê Hiểu Mạn khóc mắng, đưa tay lên hung hăng tát mình một cái.

Cô thực xin lỗi Hoắc Vân Hy, cô muốn đi thẳng thắn với anh, dù anh muốn ly hôn với cô cô cũng không oán hận câu gì.

Rốt cuộc cô không còn trong sạch, là cô có lỗi với anh.

Lúc này Lê Hiểu Mạn hoàn toàn quên mất người đưa mình vào phòng người đàn ông xa lạ mà cô cho rằng cô có lỗi lại chính là Hoắc Vân Hy.

Cô nhíu chặt đầu long mày, chịu đựng thân thể không khỏe xuống giường, nhặt lên chiếc váy nằm dưới đất sau đó đi vào phòng tắm, cô vẫn không dám ngẩng đầu nhìn mình, rửa mắt xong rời khỏi phòng tắm, cầm lấy túi liền rời đi.

Trùng hợp là cô vừa đi thì Long Tư Hạo mặt bộ âu phục màu đen thủ công quý giá đi vào, lúc anh nhìn trên giường không còn thân ảnh của Lê Hiểu Mạn, đầu mày xinh đẹp nhíu lại, bước lớn đi vào phòng tắm, động tác có chút vội vàng.

Người đàn ông mặc âu phục màu lam đi theo anh nhíu mày nghi ngờ, tổng tài vội vã tìm gì vậy?Chẳng lẽ là người đàn bà tối hôm qua.

Chỉ một lúc sau, Long Tư Hạo từ phòng tắm đi ra, người mặt tuấn mỹ là cho người ta hít thở không thong bao trùm tầng sương lạnh, tản ra hơi thở lạnh lẽo thấm người, đôi môi mím chặt, đường cong trên mặt banh ra, làm cho người ta không rét mà run.

"Tổng tài, anh mới vừa tìm cái gì? Không phải là tìm người đàn bà tối qua đấy chứ?" Nói chuyện đúng là người đàn ông tối qua nói Lê Hiểu Mạn không bồi thường nổi chiếc khuy áo trên âu phục của Long Tư Hạo, Lạc Thụy.

Đôi mắt đen thâm thúy của Long Tư Hạo nổi lên tầng băng mỏng, ánh mắt sắc bén như thanh kiếm sắc, âm thanh lạnh lung: "Điều tra rõ ba tên kia có thân phận gì chưa?"

Lạc Thụy gật đầu nói: "Đã điều tra rõ rồi, bọn họ là…" Đăng bởi: Thất Liên Hoa

8. Chương 8: Người Trong Phòng Là Ai?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Một chiếc xe màu lam tiến vào trước tòa biệt thự xa hoa Thúy Viên liền dừng lại.

Lê Hiểu Mạn xuống xe, đôi mắt sưng đỏ, cô đứng bên ngoài một hồi mới hạ quyết tâm tiến vào biệt thự.

Cô đi thẳng vào phòng khách thì gặp phải thím Lâm.

Thím Lâm tháy cô khóc sưng mắt có chút kinh ngạc hỏi: "Thiếu…… Thiếu phu nhân, cô làm sao vậy? Như thế nào lại khóc? Không phải cô cùng nhị thiếu gia ở trong phòng sao? đi ra ngoài lúc nào?"

Lê Hiểu Mạn nghe thấy lời thím Lâm giật mình, đột nhiên cô nghĩ tới lời ba tên đàn ông bỉ ổi đó, là Hoắc Vân Hy tiêu tiền mời chúng tới chơi cô.

Bỗng nhiên trái tim cô đau đớn, sắc mặt phức tạp nhìn thím Lâm, chịu đựng cơn đau toàn thân mà chạy lên lầu.

Người ở cùng Hoắc Vân Hy trong phòng là ai? Là Hoắc Vân Hy mang người đàn bà nào về nhà sao?

Cô biết anh có rất nhiều tai tiếng, hôm nay cùng nữ tinh này ôm hôn, ngày mai cùng thiên kim nhà giàu nọ ra vào có đôi. Cô vẫn luôn im lặng chịu đựng, thậm chí còn ôm thái độ không tin.

Hơn nữa anh ít khi về nhà này, sao có thể mang đàn bà khác trở về? Nhất định là có gì đó hiểu nhầm, cô không thể nghĩ lung tung được.

Lê bước chân nặng như ngàn cân đi lên, mỗi bước cô lên lầu, trái tim liền dâng cao, như bị đâm một lưỡi dao sắc bén, đau đớn từ từ lan ra.

Đôi mắt cô ngấn nước, nước mắt không biết đã kìm nén bao lâu lại rơi xuống, sợ lên lầu lại đối mặt chuyện cô không cách nào tiếp nhận nổi.

Thậm chí cô còn muốn xoay người xuống lầu, không muốn đi lên chứng thực chuyện đó.

Nhưng hai chân cô không nghe sai sử, vẫn đi lên lầu.

Cô trực tiếp đi phòng của Hoắc Vân Hy, đẩy cửa ra, trong phòng không có người.

Thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong lòng có chút mừng thầm, nguyên lai là cô hiểu lầm, sao Hoắc Vân Hy có thể mang người đàn bà khác trở về?

Lúc này, lỗ tai cô truyền đến âm thanh sung sướng của người đàn bà, tiếng sau to hơn tiếng trước, giống như muốn đâm thủng màng tai cô vậy.

Nháy mắt âm thanh này đẩy Lê Hiểu Mạn xuống vực sâu, cô ngẩn ra, đôi mắt xinh đẹp không có tiêu cự nhìn nơi phát ra âm thanh.

Nâng bước chân nặng trĩu đi tới trước cửa phòng ngủ của mình thì dừng lại.

Cánh cửa hé mở, một màn trần truồng hiện ra, hai người mới sáng sớm đã tình cảm mãnh liệt như vậy, đúng là tinh lực tràn đầy.

Dưới đất là quần áo của hai người họ, âu phục, cà vạt, váy ngắn, tất chân gợi cảm, nội y bằng ren, giày cao gót màu đỏ…..

Hô hấp Lê Hiểu Mạn cứng lại, phảng phất như rơi vào tầng sâu dưới địa ngục, tầm mắt bị nước mắt làm cho mơ hồ ngẩn người nhìn hai người đang vận động bên trong phòng ngủ, trong lòng bi thống không thôi, trong đầu cô trống rỗng suýt nữa thì đứng không vững mà ngã ngồi dưới đất, may mắn đúng lúc chống lên cánh cửa.

Hoắc Vân Hy, người đàn ông cô yêu, người chồng hợp pháp của cô, người chồng cô vẫn luôn tin tưởng lại ngoại tình với người đàn bà khác, còn ở trong phòng cô, phòng tân hôn của bọn họ.

Đó là điều nhục nhã nhất đối với cô.

Hiện tại cô đã bắt đầu tin tưởng, tin lời ba tên bỉ ổi kia, tối qua cô bị bỏ thuốc, mà người bỏ thuốc cho cô, hại cô mất đi trong sạch lại là chồng cô.

Lúc anh ta hãm hại cô vậy mà anh ta lại ngoại tình.

Ha ha…… Thật là buồn cười.

Phận nộ và bi thống, Lê Hiểu Mạn rơi nước mắt đẩy mạnh cửa phòng đi vào.

Mà lúc cô đẩy cửa thì hai người trên giường đều cả kinh mà ngừng lại.

Hoắc Vân Hy nghiêng mặt, thấy Lê Hiểu Mạn đi vào, đôi mắt anh ta xẹt qua sự kinh ngạc, đáy mắt lóe lên sự kinh hoảng nhưng khi nhìn người đàn bà dưới thân mình, sự kinh hoảng thay vào là sự lạnh lùng.

Ánh mắt anh ta sắc bén nhìn cô, khuôn mặt tuấn tú không hề có sự áy náy khi bị vợ mình bắt gian mà lạnh lùng quát: «Cút đi.» Đăng bởi: Thất Liên Hoa

9. Chương 9: Tiểu Tam Ngang Ngược

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn không thể tin vào tai mình, đôi mắt đầy nước mắt ngẩn ngơ nhìn Hoắc Vân Hy, trong đôi mắt kia là sự xa lạ giống như cô chưa từng quen biết anh, nhìn anh… không có một chút kích động, xem ra là cô nhìn nhầm anh rồi.

Anh đã không còn là Hoắc Vân Hy mà cô biết.

Người đàn bà dưới người anh bị anh ngăn cản khiến cho cô không nhìn thấy rõ dáng vẻ.

Âm thanh kiều mị của người đàn bà vang lên: "Vân Hy, đừng giận, cô ta thích xem thì để cho cô ta xem đi, chúng ta tiếp tục."

Không nghe Hoắc Vân Hy đáp lại, nhưng hai người lại bắt đầu vận động.

Cô ngẩn ngơ tại chỗ, chờ hai người vận động xong, lòng cô đã đau đến vô cảm rồi.

Cô chưa bao giờ biết cô có thể dũng cảm như thế, dũng cảm tới mức có thể lẳng lặng nhìn người chồng mà mình yêu thương cũng người đàn bà khác lên giường làm tình, vậy mà không khóc không ầm ĩ, cứ bình tĩnh như thế.

Trong mắt cô đầy hơi nước, hiện tại bọn họ huề nhau có phải không? Cô bị anh ta thiết kế dan díu mà… anh ta ở trước mặt cô ngoại tình…

Thấy hai người đã xong việc, đôi mắt xinh đẹp của Lê Hiểu Mạn nheo lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn hai người trần truồng trên giường: "Đủ chưa? Không đủ thì tiếp tục, tôi chờ các người."

Có lẽ là chịu đả kích quá lớn, giọng điệu của cô rất nhẹ, bình tĩnh không nghe ra chút gợn sóng, nhưng lòng cô đã sớm tan tành.

Hoắc Vân Hy nghe thấy lời cô làm như không biết, liếc mắt nhìn cô, đó là người đàn bà yêu anh ta nhưng nhìn anh ta và người đàn bà khác làm tình trên giường lại không hề tức giận.

Trong mắt anh ta hằn lên sự tức giận, trong lòng không hiểu sao cảm thấy nhụt chí, lập tức không thèm để ý đến cô mà ôm người đàn bà trên giường đi vào phòng tắm.

Lúc anh ta ôm người đàn bà đó, khóe môi cô ta nhếch lên nụ cười như đạt được mục đích, khiêu khích khinh miệt nhìn Lê Hiểu Mạn.

Lúc này Lê Hiểu Mạn mới nhìn rõ cô ta, vốn lòng đã vô cảm lại đau đớn hơn, đau đến mức cô thở không nổi, đau đến đôi môi run rẩy, khóc không thành tiếng.

Vì sao lại là Hạ Lâm? Vì sao lại là cô ta?

Nước mắt trào ra, bán tay nhỏ nắm chặt thành nắm đấm, bởi vì lòng đau mà móng tay nhọn đâm sâu vào lòng bàn tay,nhưng cô không cảm thấy đau.

Bởi vì lúc này lòng cô còn đau hơn so với nỗi đau từ lòng bàn tay.

Lúc này trong phòng tắm lại truyền ra âm thanh dâm đãng của người đàn bà.

Hạ Lâm như sợ Lê Hiểu Mạn không nghe thấy, rên to còn hơn lúc nãy.

Lê Hiểu Mạn nghe tiếng dâm đãng của cô ta, không biết lòng mình có còn đau hay không.

Rất lâu sau, Hạ Lâm quấn khăn tắm ra khỏi phòng tắm, che đi dấu hôn trên người.

Cô ta nở nụ cười đắc ý, vặn mông lắc eo đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, ánh mắt khinh miệt nhìn cô: "Thế nào? Đau lòng rồi hả? Tận mắt nhìn thấy chồng mình cùng người khác lên giường có cảm giác gì? Khổ sở sao? Haha… trách được ai chứ? Chỉ có thể trách cô quá ti tiện, cô không gả cho ai mà cứ phải gả cho Vân Hy, phá hủy hạnh phúc của tôi và Vân Hy…"

Lê Hiểu Mạn cắn chặt môi dưới, không để mình rơi nước mặt trước mặt Hạ Lâm, cô cho rằng lòng mình đau đến vô cảm rồi nhưng mà vẫn đau như thế.

Cô tổn thương chưa đủ nặng sao?

Hạ Lâm thấy cô chịu đựng không khóc, ánh mắt hèn mọn nhìn cô, chế nhạo: "Chị à, cảm giác kìm nén không khóc rất khó chịu phải không? Nếu tôi là cô, đã sớm không chịu được rồi, sao cô còn không biết xấu hổ, có chết cũng không chịu buông Vân Hy ra, cô có biết Vân Hy chán ghét cô thế nào không? Cô không thấy tịch mịch sao? Không bằng tìm lão già nào gả đi, đỡphải làm bà cô già." Nói đến đây, ánh mắt Hạ Lâm hèn mọn nhìn cô: "Tối qua cô cả đêm không về, nói vậy chắc là khoái trá lắm đúng không?"

Nghe được lời của cô ta, Lê Hiểu Mạn giật mình, đôi mắt đong đầy nước mắt trong trẻo mà lạnh lùng, giống như thanh kiếm sắc bén: "Cô có ý gì?" Đăng bởi: Thất Liên Hoa

10. Chương 10: Một Cái Tát Nóng Rát Nửa Mặt

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Haha… muốn người khác không biết… Lê Hiểu Mạn, cô dám nói lúc này cô còn thân trong sạch sao?" ánh mắt Hạ Lâm hèn mọn nhìn cô, lúc đến gần cô, giọng điệu trào phúng vang lên: "Như thế nào? Vân Hy nói tối qua đã chuẩn bị cho cô một lễ vật kết hôn một năm, vừa ý sao?"

Nghe được lời của cô ta, trong đầu Lê Hiểu Mạn như bị hung hăng đánh một gậy, choáng váng nhìn Hạ Lâm, trái tim như rơi vào đáy cốc, bàn tay mảnh khảnh gắt gao nắm chặt, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng: "Chuyện tối qua… thật là Vân Hy thiết kế sao?"

Hạ Lâm lộ ánh mắt khinh miệt nhìn cô: "Muốn biết sao không tự mà đi hỏi Vân Hy đi? Cô phá hỏng chuyện của tôi và Vân Hy, anh ấy sẽ không giấu cô điều gì, chị à,chị đúng là ngu không trị nổi, Vân Hy không thích cô, cô còn vì anh ấy làm quả phụ sống một năm, thế nào, tối qua rất thoải mái đúng không?"

Ánh mắt cô lạnh lùng nhìn Hạ Lâm, lòng xem như vô cảm rồi, đôi môi cô quét xuống nụ cười trào phúng, giọng điệu sắc bén như lưỡi dao: "Haha… súc vật tụ đàn, người phân theo nhóm, muốn xem đàn ông là mặt hàng gì thì nhìn tiểu tam của hắn là biết, Hạ Lâm, tôi phải cảm ơn cô, là cô để cho tôi nhìn rõ được Hoắc Vân Hy là mặt hàng gì, hai người các người có thể ở cùng một chỗ, quả thật là ngưu tầm ngưu mã tầm mã, trời đất tạo thành một đôi, tôi cầu cho các người ngàn vạn lần đừng tách ra, tốt nhất dùng keo dán dánh lại vạn năm đừng trách ra, vì vậy trên đời này sẽ không ai phối với các người, không ai có năng lực thái hóa thành súc sinh như các người."

"Cô… cô…" Hạ Lâm bị Lê Hiểu Mạn nói cho giận đỏ cả mặt, thở hồng hộc, ngay cả bộ ngực cũng phập phồng, cô ta đưa tay chỉ vào mặt cô, đôi mắt đỏ lên, hận không thể bóp chết Lê Hiểu Mạn.

"Tiện nhân, cô dám nói tôi và Vân Hy là súc sinh?" Hạ Lâm phẫn nộ mắng Lê Hiểu Mạn, ánh mắt hung ác đưa tay tát Lê Hiểu Mạn một cái.

"Bốp…"

Tiếng tát thanh thúy vang lên trong phòng, Lê Hiểu Mạn nhất thời không kịp né tránh,bị Hạ Lâm hung hăng tát một cái, nửa mặt nóng rát đau suýt rơi nước mắt.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô sờ lên má, ánh mắt lạnh lùng mà sắc bén nhìn Hạ Lâm.

Đột nhiên cô đưa tay lên dùng sức tát Hạ Lâm một cái, còn nặng hơn cả cái tát lúc nãy của Hạ Lâm.

"Á…" Hạ Lâm bị tát đau kêu thảm, vừa lúc Hoắc Vân Hy từ trong phòng tắm đi ra, cô ta cố ý ngã xuống đất.

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn tát Hạ Lâm ngã xuống đất, vội vàng tiến lên ngồi xổm trước người Hạ Lâm, thấy nửa mặt cô ta sưng lên, trong mắt hiện lên sự đau lòng: "Lâm Lâm, có phải đau lắm không?"

Hạ Lâm đưa tay sờ má sưng đỏ, cắn chặt môi chịu đau không khóc ra tiếng: "Vân… Vân Hy, em… em không sao, anh không nên trách chị, ở trong mắt chị ấy, em là tiểu tam quyến rũ anh, ngày hôm qua là ngày kỉ niệm một năm anh và chị kết hôn, anh lại ở chỗ em, chị ấy đánh em là đương nhiên, ai bảo anh lấy chị chứ."

Hoắc Vân Hy thấy Hạ Lâm khóc thương tâm như vậy phẫn hận không thôi, đau lòng đỡ cô ta dậy.

Xoay người, đôi mắt anh ta tức giận nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt tàn nhẫn, âm thanh lạnh lùng cả giận nói: "Lê Hiểu Mạn, cô ăn gan báo sao, lại dám đánh Lâm Lâm? Cô đừng quên Lâm Lâm là em gái cô, cô lập tức giải thích với Lâm Lâm, nếu không đừng trách tôi không khách khí với cô." Đăng bởi: Thất Liên Hoa

11. Chương 11: Để Cô Giải Thích, Dựa Vào Cái Gì Chứ?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe thấy lời Hoắc Vân Hy nói, Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn anh ta, nước mắt ủy khuất từ khóe mắt chảy xuống, đó là chồng cô đấy. Anh ta chẳng những vô tình bỏ thuốc cô, đưa cô cho người đàn ông khác chơi đùa mà còn để cô giải thích cho một tiểu tam.

Em gái… hahaha…. Đứa em gái này của cô khi nào xem cô là chị rồi hả?

Lòng cô đau sắp rỉ máu, sau đó nở nụ cười lạnh lùng: "Haha… giải thích cho nó, dựa vào cái gì? Không thể nào."

Thấy cô không chịu giải thích, ánh mắt Hoắc Vân Hy càng lóe lên sự tàn nhẫn, sắc mặt xanh mét, giống như con sư tử cuồng loạn đến gần Lê Hiểu Mạn, giọng nói đầy lạnh lẽo: "Tôi nói lại lần nữa, giải thích."

Lê Hiểu Mạn cũng lạnh lùng nhìn Hoắc Vân Hy, nhìn vào đôi mắt hằn đỏ của anh a, giọng điệu vừa sắc bén vừa kiên quyết: "Đúng là người khác con vật mà, tôi nói lại lần nữa, tôi tuyệt đối sẽ không hạ thấp thân phận mình đi nói lời áy náy với súc sinh."

"Cô… mẹ kiếp… tiện nhân…" Hoắc Vân Hy tức giận mắng một câu, lập tức đưa tay lên, ma xui quỷ khiến thế nào lạt tát Lê Hiểu Mạn.

"Á…" vì dùng sức quá mạnh, Lê Hiểu Mạn bị ngã xuống đất, lỗ tai ong lên, nửa mắt bị tát trúng đã sưng đỏ, năm ngón tay in hằn có thể thấy rõ, khóe môi tràn ra máu đỏ cực kì chói mắt.

Lê Hiểu Mạn quỳ dưới đất, mặt đau còn chẳng bằng lòng đau, thì ra cô vẫn còn biết đau, nỗi đau lan hết cả toàn thân.

Lòng cô vỡ tan không chịu nổi, giống như có người dùng dao hung hăng đâm vào, mỗi một lần sẽ đâm vào lòng cô, xương cô, cả người cô đau thành từng mảnh.

Đôi mắt cô đong đầy nước mắt, đôi mắt đen như bảo thạch ngậm đầy nước mắt, từng giọt nước mắt như mưa rơi xuống, cô mím chặt môi, khóc không thành tiếng, cô không thể không có tôn nghiêm được.

Hoắc Vân Hy, cô sẽ không tha thứ cho anh ta, tuyệt đối không.

Anh ta không cần sự tha thứ của cô, cũng không đáng cho cô tha thứ.

Hiện tại cô ngay cả hận anh ta cũng cảm thấy dư thừa.

Cô không muốn dành chút tình cảm gì cho anh ta nữa, bao gồm cả hận.

Hoắc Vân Hy giận tới đỏ cả mắt nhưng lúc này lại ngẩn ngơ nhìn Lê Hiểu Mạn nằm dưới đất, thấy nửa mặt cô sưng đỏ không chịu nổi, anh ta đưa tay len, run run, không sao lại có thể ra tay mà đánh cô được.

Anh ta hối hận, hối hận vì ra tay đánh cô, anh ta muốn nhận lỗi với cô, muốn đỡ cô dậy, nói cho cô biết anh ta là lỡ tay.

Lúc anh ta muốn đỡ cô lên thì thấy Hạ Lâm như vô ý ôm tay anh ta, đôi mắt đẫm nước mắt nhìn anh ta: "Vân Hy… thật xin lỗi, là em phá hủy hôn nhân của anh và chị, em không nên xuất hiện nơi này, không nên yêu anh, không nên mang thai con của anh, là em đáng chết."

Hạ Lâm khóc lóc nói xong, đưa tay đánh vào mặt mình.

"Lâm Lâm, em làm gì vậy?" Hoắc Vân Hy thấy Hạ Lâm đưa tay lên liền giữ chặt cổ tay cô ta, đôi mắt đầy đau lòng nhìn cô ta: "Lâm Lâm, không thể trách em được."

Đối với Hạ Lâm, anh ta đau lòng, cô ta vì anh ta mà mạng chẳng cần, còn vì anh ta mà bỏ con, mà lúc này cô không thể làm mẹ nữa.

Lê Hiểu Mạn nghe nói Hạ Lâm mang thai con của Hoắc Vân Hy, lòng cô đóng băng lại rồi, lạnh đến cực hạn.

Hoắc Vân Hy thấy Hạ Lâm khóc lóc đầy ủy khuất, đôi mắt phức tạp nhìn Lê Hiểu Mạn đang quỳ trên mặt đất, âm thanh lạnh lùng: "Ra ngoài."

Thấy cô không nhúc nhích, anh ta tiến lên mạnh mẽ bóp cổ tay cô kéo cô ra cửa.

Lê Hiểu Mạn như không có linh hồn mặc cho anh ta kéo.

Cô ngã ngồi dưới đất, đôi mắt sưng đỏ không rơi một giọt nước mắt, chỉ là ánh mắt dần trong trẻo mà lạnh lùng nhìn anh ta, âm thanh vang lên không một chút nhiệt độ, giọng nói đầy bình tĩnh: "Hoắc Vân Hy, chuyện ở khách sạn là anh sắp xếp sao?" Đăng bởi: Thất Liên Hoa

12. Chương 12: Lòng Đã Chết, Bóp Cổ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tuy Hạ Lâm đã nói rõ cho cô biết chuyện này liên quan tới Hoắc Vân Hy nhưng cô phải nghe anh ta tự mình nói ra, như vậy lòng cô đối với anh ta mới hoàn toàn chết.

Thấy cô hỏi, Hoắc Vân Hy nhíu mày, hơi do dự, lập tức không thèm che giấu, ánh mắt sắc bén nhìn cô, âm thanh lạnh lùng: "Là tôi sắp xếp."

Lời khẳng định của anh ta khiến cho sắc mặt Lê Hiểu Mạn trắng bệch, trái tim như rơi vào đáy cốc, chớp mắt thật muốn như người bệnh tâm thần mà gào khóc.

Đôi môi cô run run, ngay cả người cũng run lên, trái tim vô cảm lại rỉ máu, cô thu hồi tầm mắt nhìn anh ta, cảm thấy chỉ cần nhìn anh ta thêm một lần nào nữa thì cảm thấy ghê tởm vô cùng, giọng nói của cô lạnh nhạt không hề gợn sóng: "Vì sao chứ?"

Hoắc Vân Hy lạnh lùng khinh miệt nhìn cô, âm thanh đầy phẫn nộ, châm chọc nói: "Tiện nhân, cô còn dám hỏi vì sao? Nếu không phải cô chiếm lấy vị trí Hoắc thiếu phu nhân thì Lâm Lâm sao có thể chịu ủy khuất lớn như vậy? Tôi không biết cô dùng cách gì để ông nội ép tôi cưới cô, nhưng là trong lòng tôi,tôi chưa từng xem cô là vợ của Hoắc Vân Hy tôi, ở trong mắt tôi, chỉ có Hạ Lâm mới đúng, cũng chỉ có cô ấy mới có tư cách."

Nửa mặt bị tát vẫn còn đau rát, Lê Hiểu Mạn một tay chống tường đứng lên, lập tức xoay người qua, cười lạnh, giọng nói đầy quạnh quẽ: "Haha… Hoắc Vân Hy, lúc trước là anh cầu hôn tôi, vậy mà anh dám nói ông nội ép anh? Haha…tôi đúng là không đủ tư cách mà, sao tôi có thể có tư cách để làm vợ của súc sinh chứ?"

Nói đến đây cô dừng lại, ánh mắt như lưỡi kiếm nhìn anh ta, bàn tay nhỏ nắm chặt, móng tay bén nhọn đâm vào lòng bàn tay, trong lòng phẫn nộ không thôi: "Anh luôn miệng nói tôi là tiện nhân, vậy anh là cái gì? Anh là tiện súc, anh ngay cả làm người cũng không xứng, Hoắc Vân Hy, tôi nhìn nhầm anh rồi, vì ép tôi ly hôn mà anh còn thiết kế tôi… anh… hại tội bị…Hoắc Vân Hy, anh còn là người sao? Tôi hận anh."

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn đưa tay lên, dùng hết sức tát Hoắc Vân Hy một tát.

"Lê Hiểu Mạn, cô dám đánh tôi?" thế nào Hoắc Vân Hy cũng không nghĩ tới Lê Hiểu Mạn dám đánh anh ta, anh ta tức giận đỏ mắt, ánh mắt tàn nhẫn nhìn cô, tiến lên thô lỗ đẩy cô, lại bóp cổ cô như sắp đứt, dùng sức rất lớn.

Anh ta bóp cổ cô, cái gáy Lê Hiểu Mạn đụng vào tường, đau đến da đầu run lên, đôi mắt sưng đỏ suýt nữa thì trào nước mắt.

Cảm giác hít thở không thông, khuôn mặt trắng xanh của cô bắt đầu đỏ lên, cổ họng khó chịu không thôi.

Tròng mắt cô lạnh lẽo không sợ chết nhìn Hoắc Vân Hy, lạnh lùng cười ra nước mắt: "Haha… anh bóp… bóp chết tôi đi. Tôi chết rồi, vị trí Hoắc thiếu phu nhân là của Lâm Lâm nhà anh, Hoắc Vân Hy… anh làm hại tôi mất đi sự trong sạch… tôi…có chết cũng sẽ không tha thứ cho anh." Đăng bởi: Thất Liên Hoa

13. Chương 13: Ly Hôn Đi, Tôi Thành Toàn Cho Anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy đỏ mắt nhìn đôi mắt tràn ngập hận ý của Lê Hiểu Mạn, trái tim anh ta khẽ run, nhưng không dám nhìn vào đôi mắt lúc này của cô.

Câu nói sẽ không tha thứ cho anh ta của cô không hiểu sao làm cho anh ta cảm thấy phiền não.

Lúc này mặt anh ta tái mét, hai mắt đỏ hoen, giống như con sư tử sắp phát cuồng, hôm nay anh ta đã được mở rộng tầm mắt, bình thường cô đều dịu dàng yếu đuối, hôm nay lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy, quả không đơn giản.

"Lê Hiểu Mạn, tôi không cần cô tha thứ, tôi sẽ không để cho cô lấy một phân tiền của Hoắc gia, cô gả cho tôi chẳng phải vì tiền sao? Tôi càng muốn cô ra đi hai bàn tay trắng lăn khỏi Hoắc gia, không chỉ vậy, tôi còn muốn khiến cô thân bại danh liệt đeo tội danh ngoại tình ra ngoài… tội này sẽ khiến ông nội nhìn thấy, ông ấy ép tôi cưới cô là mặt hàng gì."

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn anh ta, khóe môi quét xuống nụ cười nhạt: "Hoắc Vân Hy, anh không cần lo lắng thiết kế tôi, anh muốn ly hôn, tôi thành toàn cho anh, chúng ta ly hôn."

Thấy cô chủ động nói ly hôn, Hoắc Vân Hy không đoán được, hơi ngẩn ra, đôi mắt đỏ hoen khinh thường nhìn cô, giọng điệu trào phúng: "Lê Hiểu Mạn, cô không có tư cách nói ly hôn, cô muốn sau khi ly hôn lấy một nửa tài sản Hoắc gia sao? Cô nằm mơ, tôi nói rồi, tôi muốn cô thân bại danh liệt."

Dứt lời, anh ta buông ta đang bóp chặt cổ tay cô, không thèm nhìn cô mà âm trầm xoay người về phòng.

Trong phòng lại truyền ra âm thanh nũng nịu của Hạ Lâm: "Vân Hy, sao lâu như vậy? Người ta nhớ anh muốn chết."

Hoắc Vân Hy dịu dàng nói: "Không phải anh về với em rồi sao? Tiểu yêu tinh này."

Rốt cuộc Lê Hiểu Mạn nghe không nổi nữa, hai tay che kín lỗ tai, lảo đảo chạy cách xa phòng bọn họ ra.

Đóng cửa lại, cả người mảnh khảnh của cô dựa vào cửa trượt xuống mặt đất, vốn cho ràng nước mắt đã chảy khô lại không ngừng rơi xuống.

Lần này cô không khóc vì Hoắc Vân Hy mà khóc vì cô, khóc cho sự không đáng giá của cô.

Cô giữ gìn một năm đổi lại kết quả như vậy.

Sao anh ta có thể vô tình như thế, không nhân tính như thế, vì muốn ly hôn với cô mà bỏ thuốc cô, hại cô mất đi trong sạch.

Cô hận anh ta, cô hận anh ta!

Hoắc Vân Hy không xứng để cô yêu anh ta.

Anh ta không xứng… anh ta không xứng…

Anh ta đã không phải là Hoắc Vân Hy muốn bảo vệ cô nữa rồi.

Lê Hiểu Mạn ngồi xổm trong phòng, đau lòng khóc tỉ tê.

Cô chỉ cho phép mình khóc lúc này, về sau, cô sẽ không bao giờ khóc vì Hoắc Vân Hy nữa.

Bởi vì khóc mà cả người cô run rẩy, đau đớn không thôi, bộ dạng thật làm người ta đau lòng.

Không biết cô đã khóc bao lâu, khóc đến mệt mới mơ màng ngủ mất.

Trong mộng, cô mơ thấy Hoắc Vân Hy đang bảo vệ cô, anh dịu dàng gọi cô là Mạn Mạn, nói muốn cưới cô.

Nhưng mà nháy mắt Hạ Lâm xuất hiện trước mặt bọn họ, Hoắc Vân Hy vừa nãy còn nhẹ giọng với cô lại trở nên lạnh lùng xa cách, thậm chí vì Hạ Lâm mà ra tay đánh cô.

Cô ở trong mộng khóc mà tỉnh lại, vừa mở mắt ra thì trời đã tối, trong phòng tối đen một mảnh, lòng cô càng tối hơn, giống như rơi vào vực sâu vậy.

Cô ngồi dậy, qua một đêm mà cô cảm thấy dài như một thế kỉ.

Lúc này di động trong túi xách của cô vang lên, vừa cầm xem thì thấy Lâm Mạch Mạch gọi tới.

"Mạch mạch…" Tiếp điện thoại, âm thanh của Lê Hiểu Mạn mang theo sự nức nở, ở trước Lâm Mạch Mạch, cô muốn dấu cũng không dấu được.

"Mạn Mạn, cậu làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì rồi hả? Như thế nào lại khóc?" Trong điện thoại truyền đến âm thanh quan tâm của Lâm Mạch Mạch.

"Mình…" Lê Hiểu Mạn cầm di đọng, hốc mắt đỏ lên, không biết nên nói gì.

Tính tình Lâm Mạch Mạch nóng vội, không chờ cô nói đã nói: "Sao vậy? Thôi, ở trong điện thoại khó nói, mấy ngày rồi chúng ta không đi quán café Kano, mình lái xe qua đón cậu." Đăng bởi: Thất Liên Hoa

14. Chương 14: Người Đàn Ông Tự Chuẩn Bị Nón Xanh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn nhìn xuống màn hình điện thoại đang rung, đang chuẩn bị đứng dậy rửa mặt, nhưng vì ngồi trên mặt đất rất lâu nên hai chân tê rần, suýt chút nữa cô đã ngã sấp xuống, không tệ, đúng lúc chống được tường.

30 phút sau, quán café Kano.

Lê Hiểu Mạn mặc chiếc váy trắng, hiếm khi mới trang điểm nhẹ nhàng nhưng không che hết được sự tiều tụy của cô, mà Lâm Mạch Mạch ngồi đối diện cô lại đau lòng.

Lâm Mạch Mạch mặc chiếc váy màu xanh đậm, lộ ra xương quai xanh khêu gợi, mái tóc xoăn màu rám nắng tùy ý xõa trên vai: «Mạn Mạn, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra hả?

"Mạch Mạch… mình…." Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Lâm Mạch Mạch, đôi mắt ửng đỏ, lập tức kể chuyện xảy ra ngày đó ở khách sạn cho Lâm Mạch Mạch.

Sau khi nghe xong, đôi mắt Lâm Mạch Mạch nheo lại, vẻ mặt tức giận đập bàn: "***nó, Hoắc Vân Hy còn phải người không vậy? Vì ép cậu ly hôn mà khiến cậu ngoại tình, anh ta lại dám thiết kế cậu…" Anh ta

thích đội nón xanh như thế? Anh ta xem cậu là gì hả? Không được, mình muốn đi đánh anh ta một trận, Hoắc Vân Hy đúng là tên thối tha mà."

Thấy Lâm Mạch Mạch nghiến răng nghiến lợi muốn đứng lên đi đánh người, Lê Hiểu Mạn lập tức kéo cô ấy ngồi xuống.

"Mạch Mạch…"

Lần nữa ngồi xuống Lâm Mạch Mạch mới thay đổi bộ mặt tức giận bừng bừng vừa nãy mà nhìn co: "Mạn Mạn, Hoắc Vân Hy thối tha như vậy, cậu quên anh ta đi, hôn nhân này phải ly dị, nhưng cậu không thể để cho Hoắc Vân Hy và tiểu tam kia tiện nghi được, nhưng mà có một số chuyện đã xảy ra, cậu đừng để mình chịu áp lực quá lớn, cũng không cần cảm thấy có lỗi với Hoắc Vân Hy, anh ta thay đàn bà nhanh hơn thay quần áo, chuyện xấu đầy trời, vậy mà còn gian díu với Hạ Lâm không thèm xem cậu là chị, anh ta đã sớm phản bội hôn nhân của các cậu, còn cả chuyện ở khách sạn, cậu bị bỏ thuốc, hiện tại xã hội này tình một đêm rất bình thường, cậu đừng để trong lòng, như vậy sẽ mệt chết cậu."

Lâm Mạch Mạch an ủi Lê Hiểu Mạn nên tâm tình như mây đen của cô cũng tốt hơn nhiều, đôi mắt xinh đẹp hiện lên ý cười: "Mạch Mạch, cảm ơn cậu, tâm trạng mình tốt hơn nhiều rồi."

Lâm Mạch Mạch nhếch môi: "Vậy là tốt rồi."

Lập tức nghĩ tới gì đó, Lâm Mạch Mạch nhìn cô: "Mạn Mạn, cậu uống thuốc tránh thai chưa?"

"Sao cơ…" Lê Hiểu Mạn trừng mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét, cô chưa uống, ngay từ đầu cô đã không nghĩ tới chuyện uống thuốc tránh thai rồi.

Lâm Mạch Mạch thấy phản ứng của cô cũng đoán ra là cô chưa uống liền nhíu mày: "Không sao, hiện tại uống vẫn còn kịp, mình cùng cậu đi mua."

"Ừ." Lê Hiểu Mạn gật đầu, đôi mắt mảnh khảnh gắt gao nắm chặt, cô nói không hận Hoắc Vân Hy nhưng mà thật sự làm được thì rất khó.

Lâm Mạch Mạch vẫn khuyên cô, hai người ngồi ở quán café Kano một hồi liền rời đi, đến một tiệm thuốc.

Hai người vừa đi thì một chiếc Roll Royce màu đen xa hoa đã dừng ngoài tiệm thuốc, trước khi xuống xe thì người đàn ông mặc tây trang màu lam, áo sơ mi tơ tằm trắng tinh xuống trước, anh ta hơi khom người: "Tổng giám đốc, việc mua thuốc cho tiểu thư Sophie tôi đi là được, cần gì anh phải đại giá như vậy?"

Lập tức một người đàn ông cao lớn tuấn mỹ từ trên xe đi xuống, cả người mặc tây trang màu xám, sơ mi tơ tằm trắng tinh, cà vạt màu xám, càng tôn thêm vẻ tuấn mỹ của anh thêm phần cao quý, khí chất tao nhã, quanh thân tản ra khí thế vương giả.

Người đàn ông đi xuống đúng là Long Tư Hạo.

Anh không để ý tới Lạc Thụy mà cất bước đến gần tiệm thuốc.

Khí chất tao nhã của anh cực kì đẹp trai, từ lúc anh xuống xe đã hấp dẫn không ít ánh mắt. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

15. Chương 15: Thật Trùng Hợp, Cô Cũng Mua Thuốc Tránh Thai Sao?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiệm thuốc này là một tiệm thuốc có quy mô lớn nhất thành phố K, nếu không phải Lâm Mạch Mạch nói tiệm lớn đảm bảo hơn thì từ đầu Lê Hiểu Mạn đã không nghĩ mua thuốc tránh thai ở hiệu thuốc lớn.

Hiện tại cô xấu hổ muốn chết rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ đỏ không thôi, hận không thể tìm cái hang mà chui vào.

Lúc trả tiền, nhân viên bán hàng trong hiệu thuốc kêu lên

"Đẹp trai quá, nam thần…"

Ngay cả Lâm Mạch Mạch ở bên cạnh cô cũng khen: "Oà, đẹp trai quá, Mạn Mạn, cậu mau nhìn xem, bên trong hiệu thuốc có người đàn ông cực đẹp trai, so với Hoắc Vân Hy thì còn đẹp trai hơn, mình thấy giống vị thần quá, quá đẹp trai rồi, anh ta đúng là nam thần mà."

Nghe lời Lâm Mạch Mạch nói, Lê Hiểu Mạn ngước mắt lên nhìn người đàn ông gây ra đợt xôn xao, vừa lúc cùng Long Tư Hạo bốn mắt nhìn nhau.

Nhất thời đôi mắt của Lê Hiểu Mạn căng lên, người đàn ông đẹp trai như vị thần này sao lại giống trai đẹp cô gặp ở khách sạn vậy.

Thì ra là anh, người đàn ông có tình một đêm với cô.

Có cần trùng hợp như vậy không, trái đất này ngâm nước rồi sao? Sao cô đi mua thuốc tránh thai thôi ma cũng gặp anh ta vậy?

Bọn họ không phải là oan gia sao gặp ngõ hẹp vậy?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn tái mét, lập tức đỏ lên, thuốc trong tay cũng không chú ý mà rơi xuống.

Lâm Mạch Mạch lấy lại tinh thần thấy thuốc trong tay cô đã rơi, cô ấy lập tức cúi xuống nhặt lên giúp cô, nhanh miệng nói: "Mạn Mạn, nhìn thấy nam thần không cần kích động tới mức ném cả thuốc tránh thai đi vậy chứ?"

Ba chữ "Thuốc tránh thai" ba khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn đỏ tới mức sắp nhỏ ra máu, cô cầm thuốc trong tay Lâm Mạch Mạch sau đó kéo cô ấy chạy đi giống như gặp quỷ vậy.

Lúc cô đi ngang qua Long Tư Hạo, cổ tay đột nhiên bị nắm lấy.

Cô cả kinh, nhìn đôi tay trắng nõn đang nắm lấy tay mình, khợp xương rõ ràng nhìn thật đẹp.

Lập tức cô ngước mắt nhìn đôi mắt đen như mực của anh, thây ánh mắt lạnh nhạt của anh nhạy cảm rơi xuống thuốc tránh thai trong tay cô, thần kinh cô căng lên, rút cánh tay bị anh nắm ra, giấu ở sau lưng, làm như không hiểu gì nói: "Tiên sinh, có c huyện gì sao?"

Hai mắt Long Tư Hạo nheo lại, ánh mắt vẫn tập trung vào tay ở sau lưng cô, đôi môi mỏng xinh đẹp mím lại, âm thanh trầm thấp vang lên: "Em tới mua thuốc tránh thai sao?"

Âm thanh của anh cực kì nhẹ, không nghe ra vui giận gì.

Hô hấp của Lê Hiểu Mạn bị kìm hãm, không hiểu sao có cảm giác giật mình, cô nhíu mày, trừng mắt nói dối: "Không phải."

Thấy cô phủ nhận, hàng lông mày anh tuấn của anh nhếch lên, đôi mắt hẹp dài như có thể hút đi hồn người khác, đôi môi anh đào vén lên: "Nói vậy em mua sai thuốc rồi hả?"

Vừa dứt lời, anh mím cặt môi, gương mặt lạnh lẽo, quanh thân như tản ra hàn khí, âm thanh nghe mà rung mình: "Ai là trương quầy ở đây?"

"Là tôi…" một người đàn bà chừng 30 tuori đứng trước người Long Tư Hạo, đôi mắt sợ hai nhìn người đàn ông tuấn mỹ không giận mà uy này. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

16. Chương 16: Mua Thuốc, Anh Mới Mua Nhầm Thuốc Ấy!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đôi mắt đen như mực của Long Tư Hạo híp lại, ánh mắt lạnh nhạt lại như thanh kiếm sắc bén, âm thanh khàn khàn vang lên: "Cô ấy mua sai thuốc rồi, nếu uống vào mà có vấn đề gì có phải cô nên phụ trách hay không?"

Trưởng quầy nghe vậy xoay người tức giận nhìn nhân viên bán thuốc trong quầy: "Ai lấy nhầm thuốc cho vị tiểu thư này hả?"

Một nhân viên bán thuốc mặc đồng phục trong quầy đứng ra nhìn người đàn ông tuấn mỹ mà khí thế bức người, lại nhìn trưởng quầy: "Tôi không lấy sai, vị tiểu thư này muốn mua thuốc tránh thai."

Lúc này Lê Hiểu Mạn thật hận không thể cắn lưỡi tự sát đi, cô quẫn bách muốn chết rồi, mua thuốc tránh thai mà còn gặp sóng gió.

Vốn không muốn quá nhiều người biết, lúc này thì cả tiệm thuốc đều biết cô tới mua thuốc tránh thai rồi.

Cô nheo mắt nhìn Long Tư Hạo, cô mua thuốc thì liên quan gì tới anh, dù cô có mua sai thuốc thật đi nữa cũng chẳng liên quan gì tới anh.

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng xen lẫn sự tức giận vang: "Tiên sinh, tôi mua sai thuốc hay là mua gì đều là chuyện của tôi, liên quan gì tới anh, xen vào chuyện của người khác."

Dứt lời, cô nhìn Lâm Mạch Mạch đang hoài nghi nhìn cô, nhỏ giọng nói: "Mạch mạch, chúng ta đi."

Ánh mắt thâm thúy của lht nheo lại, nhìn bóng dáng mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn, đôi môi anh đào nhếch lên: "Em uống thuốc tránh thai rồi."

Nghe thấy lời này, bóng lưng Lê Hiểu Mạn cứng đờ, giật mình, sau đó kéo Lâm Mạch Mạch nhanh chân rời khỏi tiệm thuốc.

Lời của anh là có ý gì? Chẳng lẽ anh đã cho cô uống thuốc tránh thai rồi hả?

Rời khỏi tiệm thuốc, hai người đi một đoạn xa, Lâm Mạch Mạch mới khoanh tay, nheo mắt nhìn cô: "Mạn Mạn, cậu nói thật đi, không phải người có tình một đêm với cậu là nam thần là cho người thần đều phẫn hận đấy chứ?"

Lê Hiểu Mạn nhìn Lâm Mạch Mạch, gương mặt nhỏ nhắn thanh lệ quẫn bách đỏ lên, đang muốn phủ nhận thì Lâm Mạch Mạch đã ngắt lời cô.

"Mạn Mạn, mình là bạn tốt nhất của cậu đấy, nếu ngay cả mình mà cậu cũng gạt thì sau này mình không để ý tới cậu nữa."

Lê Hiểu Mạn thấy Lâm Mạch Mạch tức giận đành gật đầu: "Là anh ấy."

"Oh! mygod!" Lâm Mạch Mạch thở hắt ra đầy kinh ngạc, lập tức cười tít mắt nhìn cô: "Mạn Mạn à, cậu đúng là nhặt được bảo bối, bộ dạng người đàn ông kia đẹp trai như thế, khí chất lại tốt, cậu có tình một đêm với anh ta thì không hề thiệt, cho nên, cho dù chuyện kia có hơi phiền não nhưng mà dù sao lần đầu của cậu cũng là cho nam thần, còn không bằng nhanh nhanh ly hôn với Hoắc Vân Hy đi, sau đó gả cho nam thần, không phải Hoắc Vân Hy muốn ly hôn với cậu sao?"

Nghe Lâm Mạch Mạch nói, Lê Hiểu Mạn giật giật khóe môi, lúc này di động trong túi vang lên, nhìn xem là ông nội của Hoắc Vân Hy gọi tới.

Đối với người ông nội này, Lê Hiểu Mạn luôn cực kì tôn kính bởi vì ông ấy đối tốt với cô như cháu ruột vậy.

"Ông nội, tìm cháu có việc gì sao?" giọng nói của Lê Hiểu Mạn rất nhẹ, trên mặt nở nụ cười thản nhiên.

"Mạn Mạn à, cháu nói cho ông nội, vào ngày kỉ niệm một năm kết hôn của cháu và Vân Hy có phải nó mang người đàn bà khác về nhà không?" trong điện thoại vang lên tiếng nói đầy tức giận của Hoắc Nghiệp Hoằng. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

17. Chương 17: Nghe Thấy Tên Anh Đã Buồn Nôn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tuy Hoắc Vân Hy khiến cho Lê Hiểu Mạn thống hận không thôi nhưng cô không phải là người thích cáo trạng, càng không muốn Hoắc Nghiệp Hoằng vì chuyện của cô và Hoắc Vân Hy mà tức giận.

Ông ấy sắp đại thọ 70 tuổi rồi, thân thể không được tốt, cô không muốn ông ấy lại xảy ra bệnh viện, cũng giấu diếm chuyện này.

Cô nhỏ giọng nói: "Ông nội, ông nghe ai nói Vân Hy mang người đàn bà khác về nhà? Không có chuyện đó đâu ạ."

Hoắc Nghiệp Hoằng không hỏi chuyện của Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy nữa mà nói: "Mạn Mạn à, đêm nay cùng Vân Hy về nhà một chuyến đi."

Lê Hiểu Mạn nghe nói phải về Hoắc gia, cô nhíu mày: "Ông nội, có chuyện gì sao?"

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Hoắc Nghiệp Hoằng: "Mạn Mạn à, anh cả các cháu về nước, đêm nay sẽ về nhà một chuyến, cháu và Vân Hy về sớm một chút."

Hoắc Nghiệp Hoằng nói xong liền tắt máy.

Lê Hiểu Mạn cầm di động giật mình mấy giây, anh cả bọn cô, ông nội đang nói anh cả của Hoắc Vân Hy sao?

Đối với người anh cả này Lê Hiểu Mạn không có ấn tượng gì lớn, cô nhớ mang máng hình như có người như vậy, nhưng không phải anh ta đã ra nước ngoài từ lâu rồi sao? Hình như trải qua chuyện bắt cóc mười năm trước sau đó anh ta ra nước ngoài.

Nhớ tới sự kiện bắt cóc mười năm trước, đến giờ lòng cô vẫn cảm thấy sợ hãi.

Hình như từ sau lần bắt cóc đó mà Hoắc Vân Hy bắt đầu lạnh nhạt với cô, xa cách, thậm chí là hoàn toàn coi thường.

Mãi một năm trước trong khi cô nản lòng thoái chí thì đột nhiên anh ta tới cầu hôn cô, lúc đó cô không đồng ý ngay mà là ông nội anh ta Hoắc Nghiệp Hoằng đên stimf cô, vì chuyện kia mà ông nội không cho cô nói ra, cô mới đồng ý gả cho anh ta.

Tính ra mà nói thì người bị ép hôn không phải là Hoắc Vân Hy mà là cô mới đúng.

Tuy cô bị ông nội của Hoắc Vân Hy bắt gả cho anh ta nhưng đối với cô mà nói có thể gả cho anh ta sao không phải là tâm nguyện của cô chứ.

Cô cho rằng sau khi kết hôn anh ta sẽ hồi tâm chuyển ý, cô vẫn một mực im lặng chờ đợi anh ta, dù anh ta có bao nhiêu chuyện xấu, cô vẫn làm như không thấy gì.

Nhưng mà lúc cô nhìn thấy anh ta gian díu với hl thì cô không tiếp nhận nổi mà tan vỡ, nhất là anh ta vì muốn ly hôn với cô mà thiết kế cô, hại cô mất đi sự trong sạch, cô càng hoàn toàn vô cảm với anh ta rồi.

Lòng ẩn ẩn đau, lập tức cô nhìn Lâm Mạch Mạch, xấu hổ nói: "Mạch Mạch à, mình không thể cùng cậu đi dạo được rồi, ông nội gọi tới bảo mình đêm nay về Hoắc gia một chuyến."

Lâm Mạch Mạch nhìn cô nhếch môi nói: "Về vừa lúc đấy, cậu nói hết chuyện Hoắc Vân Hy làm cho ông nội anh ta đi, để cho ông ta quyết định cho cậu."

Lê Hiểu Mạn lắc đầu, đôi mắt nhìn Lâm Mạch Mạch: "Mạch Mạch, tạm thời mình không thể nói cho ông nội, thân thể ông không tốt, nếu biết nhất định sẽ tức giận mà bệnh ra."

Lâm Mạch Mạch nghe cô nói xong lườm cô: "Mạn Mạn à, sao cậu tốt bụng như vậy chứ? Nếu là mình mình mặc kệ đấy."

Chờ đến khi chia tay với Lâm Mạch Mạch, cô về Thúy Viên, ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Hoắc Vân Hy.

Trong điện thoại truyền đến âm thanh không chút nhiệt độ của anh ta: "Lê Hiểu Mạn, cô đi cáo trạng với ông nội rồi hả? Tôi nhìn nhầm cô rồi, quả nhiên cô là người đàn bà tâm cơ mà, cô cho rằng ông nói sẽ quyết định cho cô, tôi và Lâm Lâm sẽ phải tách ra sao? Tôi yêu cô hả? Cô nằm mơ đi."

"Tôi.." Không chờ Lê Hiểu Mạn lên tiếng, anh ta nói xong liền cúp máy.

Lê Hiểu Mạn nhìn chằm chằm di động, đôi tay mảnh khảnh xiết chặt, trong lòng đầy tức giận, thiệt thòi cô còn thay ông nội anh ta suy nghĩ muốn giấu diếm thay anh ta, vậy mà anh ta không hiểu rõ mọi chuyện đã gọi tới chất vấn cô.

Rất ít khi chủ động gọi cho Hoắc Vân Hy, cô gọi tới, đợi có người bắt máy, không chờ Hoắc Vân Hy nói thì cô đã lạnh lùng nói: "Hoắc Vân Hy, tôi có tâm cơ nặng hay không nhưng vẫn thay anh giấu chuyện cầm thú mà anh làm, ngày kỉ niệm một năm chúng ta kết hôn đó, tôi thật hy vọng anh có thể tốt với tôi nhưng mà hiện tại tôi nghe thấy ba chữ Hoắc Vân Hy đã buồn nôn, nghe đây, người và súc vật khác nhau, anh và Hạ Lâm quá xứng đáng, tôi chúc phúc cho các người còn không kịp thì sao nỡ chia rẽ các người chứ." Đăng bởi: Thất Liên Hoa

18. Chương 18: Gặp Mặt, Cố Ý Mặc Thành Như Vậy

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vừa nói xong Lê Hiểu Mạn đã ngắt điện thoại.

Cô vừa cắt đứt không bao lâu thì Hoắc Vân Hy lại gọi tới, cô trực tiếp từ chối không nhận.

Vừa từ chối không nhận thì điện thoại lại vang lên, cô lại từ chối nhận.

Hoắc Vân Hy gọi liên tục năm lần, Lê Hiểu Mạn đều từ chối không nhận, sau đó trực tiếp tắt máy luôn.

Không gọi được máy riêng, anh ta lại dùng số máy công ty gọi tới nhưng Hiểu Mạn đều cự tuyệt nghe máy, tắt máy, suýt chút nữa thì muốn đập máy luôn.

Ngồi bên cạnh Hạ Lâm, sắc mặt anh ta xanh mét, ngay cả anh ta cũng chẳng biết vì sao mình tức giận.

"Vân Hy, làm sao vậy? Có phải ông nội biết chúng ta ở cùng một chỗ rồi không? Chị đã biết rõ thân thể ông nội không tốt mà còn nói chuyện của chúng ta cho ông, chị ấy muốn ông tức giận sao? Sao chị lại hư hỏng như thế chứ? Vân Hy, không bằng… chúng ta chia tay đi. Em muốn muốn… bởi vì em mà làm hai anh và ông nội quyết liệt như năm trước, không muốn thân thể ông nội vì em mà hỏng bét hơn, chỉ trách anh và em có duyên không phận…"

Hạ Lâm càng nói càng thương tâm, thậm chí còn khóc lên thành tiếng.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, trong mắt xẹt qua sự đau lòng, ánh mắt dịu dàng hơn, anh ta ôm cô ta vào ngực, âm thanh ôn hòa an ủi: "Lâm Lâm, em yên tâm, anh sẽ không để em chịu ủy khuất nữa."

Hai mắt Hạ Lâm đẫm nước mặt nhìn Hoắc Vân Hy, âm thanh nức nở: "Vân Hy, tâm cơ của chị nặng như vậy,em thật sự sợ chị ấy lấy ông nội làm chỗ dựa mà để ông nội như năm trước ép em rời khỏi anh, Vân Hy, em rất yêu anh, em… em không nỡ rời khỏi anh đâu…"

Hoắc Vân Hy cúi đầu đau lòng hôn nước mắt cô ta, giọng nói đầy kiên quyết: "Lâm Lâm, em yên tâm đi, anh sẽ không để ông nội uy hiếp nữa đâu, anh yêu em, dời này sẽ không rời khỏi em."

Gương mặt Hạ Lâm đầy ý cười, hai tay ôm cổ anh ta, hôn môi anh ta, nụ hôn đầy thâm tình.

Hoắc Vân Hy vừa hôn cô ta, sau đó ôm cô ta lên xoay người đi vào phòng nghỉ bên trong phòng làm việc, một hồi đại chiến trên giường bắt đầu.

Lê Hiểu Mạn thấy trời tối mà Hoắc Vân Hy vẫn chưa về biệt thự, tuy trong lòng có chút thất vọng nhưng không còn đau lòng nữa, đau lòng quá mức đã biến thành vô cảm rồi.

Cô cầm túi xách đi xuống lầu, ngoài ý muốn nhìn thấy Hoắc Vân Hy.

Đêm nay cô mặc một chiếc váy ngắn thắt lưng hình bông sen, phối hợp dây đeo màu trắng, càng lộ ra dáng người của cô, đôi chân thon dài đầy mê người, tất chân mỏng màu đen đầy quyến rũ, mái xóc hơi xoăn xõa hết bên vai, khí chất trong vô cùng thanh nhã, tĩnh lệ, động lòng người, đôi lông mi như lông mũ, ánh mắt lấp lánh, giống như dòng suối trong, đôi môi đỏ đầy mê hoặc tầm mắt.

Trước kia Hoắc Vân Hy chưa bao giờ nhìn thẳng vào cô, tối nay là lần đầu tiên từ khi kết hôn mà anh ta cẩn thận đánh giá cô, mới phát hiện thì ra cô cũng động lòng người đến thế.

Hai mắt anh ta vẫn nhìn cô đầy khinh thường, khóe môi nhếch lên sự trào phúng: "Lê Hiểu Mạn, tâm cơ của cô quả nhiên đủ nặng, cô có biết hôm nay đến chỗ ông nội sẽ chạm mặt với tôi cho nên mới cố ý mặc thành như vậy là muốn quyến rũ tôi, hấp dẫn ánh mắt của tôi sao? Cô thật quá ti tiện mà."

Nghe lời anh ta nói, từ tận đáy lòng cô bốc lên ngọn lửa giận, hôm nay cô cố ý ăn mặc như vậy căn bản không vì anh ta mà là không muốn ông nội nhìn ra cô không khỏe.

Hoắc Vân Hy này quá tự tin rồi.

Đôi môi cô cong lên, nhếch lên vòng cung xinh đẹp, sau đó đi đến trước người Hoắc Vân Hy, đôi tay mềm mại không xương khoác lên vai anh ta, đôi môi phấn nộn từng chút từng chút tiến gần lỗ tai anh ta… Đăng bởi: Thất Liên Hoa

19. Chương 19: Đừng Ngại Nhiều, Giá Trị Của Anh Chỉ Đến Đây Thôi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hơi thở của cô, mùi hương của cô tiếp sát lượn lờ gần mũi Hoắc Vân Hy.

Anh ta ngẩn ra, đôi mắt lãnh mị buộc chặt, nhìn Lê Hiểu Mạn đang lại gần mình.

Đôi môi hồng hào của cô dán gần tai anh ta, âm thanh nhỏ nhẹ: "Hoắc Vân Hy, đừng có tự tin như thế, tôi có thể leo lên xe bất cứ ai, cũng không có hứng thú với xe công cộng chở giải thưởng Oscar, nghe cho rõ đây,tôi mặc thế nào chẳng liên quan gì đến anh, anh đã mất đi tư cách để tôi làm mọi chuyện vì anh, anh không xứng để tôi phí tế bào não mà đi quyến rũ anh."

Dứt lời Lê Hiểu Mạn nhàn nhạt nhìn anh ta, đầu gối hung hăng húc vào bụng dưới anh ta một cái.

"Ư…Mạn Mạn…Mạn Mạn…. Cô…" Hoắc Vân Hy kêu đau, đôi mắt phẫn nộ nhìn Lê Hiểu Mạn.

Mà Lê Hiểu Mạn lại nhân lúc anh ta khom người mà né tránh khỏi anh ta, cố ném chiếc túi xách vào anh ta, vừa vặn ném đúng chiếc mũi xinh đẹp của anh ta.

"Lê Hiểu Mạn…" sắc mặt Hoắc Vân Hy xanh mét tức giận hét to.

Lê Hiểu Mạn liếc anh ta, đôi môi hồng cong lên, lập tức chẳng thèm quay đầu mà đi ra ngoài phòng khách.

Cô vừa ra phòng khách, Hoắc Vân Hy liền nắm chặt cổ tay cô.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, đôi mắt nheo lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn anh ta: "Anh làm gì?"

Hoắc Vân Hy tức giận khinh thường nhìn cô, âm thanh lạnh lẽo vang lên: "Nếu không phải Lâm Lâm bảo tôi tới đón cô, cô nghĩ rằng tôi sẽ cùng cô trở về sao? Lâm Lâm lượng thiện rộng lượng như thế sao lại có người chị tâm cơ nặng như cô vậy?"

Lê Hiểu Mạn nghe anh ta nói Hạ Lâm lương thiện, suýt chút nữa thì phun ra búng máu, cô thật không biết Hoắc Vân Hy dùng tiêu chuẩn nào để đánh giá một người tốt hay xấu.

Anh ta đúng là 'không giống người bình thường', ánh mắt trưởng thành theo bàn chân mà thôi.

Lê Hiểu Mạn bị Hoắc Vân Hy lôi kéo, mạnh mẽ nhét vào xe của anh ta.

Hoắc gia nằm trên sườn núi phía đông của thành phố K, hai bên đường bằng phẳng là những dãy cây cao lớn, đi lên giữa sườn núi có thể thấy được biệt thự trang viên, diện tích xung quanh rất lớn, có hồ nước trong suốt, vườn hoa rực rỡ, phía sau vườn hoa còn có một ngọn núi lớn, hoàn cảnh xung quanh cực kì yên tĩnh, thanh lịch.

Một chiếc Bentley màu đen tiến vào Hoắc gia, Lê Hiểu Mạn xuống xe, từ trong ví lấy ra một tờ 1 tệ, dắt vào chỗ tay lái, thấy Hoắc Vân Hy xuống xe nhân tiện nhét vào tay anh ta.

Thấy vậy, Hoắc Vân Hy trừng mắt, không hiểu nhìn Lê Hiểu Mạn: "Cô có ý gì?"

Lê Hiểu Mạn nhướn mày mỉm cười: "Lái xe Hoắc, đó là tiền lái xe của anh đó, đừng ngại nhiều, giá trị của anh chỉ từng đó thôi."

Dứt lời cô tao nhã xoay người, túi xách trong tay vung một cái vung đúng mặt anh ta, hơn nữa còn chẳng thèm nhìn mà trực tiếp đi thẳng vào phòng khách.

Hoắc Vân Hy cầm tờ một tệ trong tay, hung hăng trừng bóng lưng Lê Hiểu Mạn, ánh mắt cực kì sắc bén, hận không thể xông lên bóp chết cô.

Giá trị của anh ta chỉ đáng 1 tệ sao? Trước kia sao anh ta không phát hiện người đàn bà này biết làm người ta tức giận như thế, xem ra trước kia cô nhu nhược yếu đuối đều là giả vờ, quả nhiên là người đàn bà tâm cơ nặng.

Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy một trước một sau vào phòng khách, vừa lúc thấy Hoắc Nghiệp Hoằng từ trên lầu đi xuống, đi chung với ông là người mà lh có nằm mơ cũng không nghĩ tới, người đàn ông tuấn mỹ kia lại xuất hiện ở Hoắc gia. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

20. Chương 20: Sao Có Thể Là Người Đàn Ông Này?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nam thần?

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn nhìn vào người đàn ông tuấn mỹ đi bên cạnh Hoắc Nghiệp Hoằng, thấy rõ gương mặt người đó, cả người cô u mê rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ nháy mắt đỏ rực, trái đất này bị úng nước sao? Sao cô ta lại gặp anh rồi hả? Anh tới Hoắc gia làm gì?

Anh là anh? Vì sao cùng ông nội xuống lầu?

Chẳng lẽ anh là anh cả của Hoắc Vân Hy?

Trời ạ, cô lại cùng anh cả của chồng mình xảy ra tình một đêm?

Máu nóng trên người Lê Hiểu Mạn dâng lên, xấu hổ muốn chết rồi, vì sao lại là anh chứ? Tuy cô bị bỏ thuốc nhưng mà chín chô chủ động leo lên người anh đó, sau này bảo cô làm người thế nào đây?

Cô cúi đầu, không dám nhìn anh một chút, cô thật hy vọng mình có thể làm thổ thần mà độn thổ xuống đất quá.

Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy sau đó cười giới thiệu: "Mạn Mạn, Vân Hy, đây là Tư Hạo, anh anh cả của các cháu."

Nghe Hoắc Nghiệp Hoằng giới thiệu, trái tim đang đập mạnh mẽ của Lê Hiểu Mạn rơi chậm một nhịp, không hiểu sao lại cảm thấy khẩn trương, hai tay không biết nên đặt vào đâu, đành cụp mắt xuống, hàng lông mi dài như cánh quạt phe phẩy, như sóng nước xao động lòng người.

Hoắc Vân Hy ở bên cạnh cô cất tiếng nói đầy gượng gạo: "Anh cả…"

Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, như bị sét đánh vậy, ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, nhìn thấy đôi mắt anh thâm trầm như trời đêm.

Cô đứng thẳng người, cố gắng bình tổn tâm tình mà đối mặt với anh, lễ phép chào hỏi, nhưng khóe môi lại co quắp: "Anh… anh cả, xin chào."

Long Tư Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn, đôi mắt đen như mực híp lại, đôi mắt tối tăm ở trên gương mặt tuấn mỹ làm cho người ta nhìn không ra: "Ông nội, đây là…"

Ánh mắt Hoắc Nghiệp Hoằng từ ái nhìn Lê Hiểu Mạn, cười nói: "Tư Hạo, đó là Mạn Mạn, lúc trước các cháu đã gặp qua, một năm trước Mạn Mạn và Vân Hy kết hôn, hiện tại là em dâu cháu."

Nghe thấy Hoắc Nghiệp Hoằng giới thiệu Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy kết hôn, đôi mắt Long Tư Hạo thâm thúy càng tối tăm hơn, khiến người cho người gần đó nhìn không ra, gương mặt lạnh lẽo của anh thêm rõ ràng, đôi môi mỏng nhếch lên: "Thì ra là em dâu."

Giọng nói của anh rất nhẹ, âm thanh rất êm tai nhưng nghe vào tai Lê Hiểu Mạn lại không hiểu sao nghe ra được sự lạnh lẽo.

Không khí có chút cứng ngắc, Lê Hiểu Mạn xấu hổ không biết làm sao, có cảm giác như hít thở không thông.

Cô ngước mắt nhìn anh, thấy đôi mắt anh vẫn tối tăm như thế, khiến cho người ta không lý giải được, biểu tình vô cùng lạnh nhạt không hề có gì là khẩn trương xấu hổ,giống như giữa cô và anh chưa có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh như người xa lạ vậy.

Xem ra chuyện đêm đó anh không để trong lòng, vậy cô cũng không cần lo lắng, như vậy đều tốt cho hai người.

Ánh mắt Hoắc Vân Hy khó có lúc nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy cô nhìn anh cả của anh ta xong hình như không được tự nhiên, gương mặt anh ta không tự chủ căng thẳng hơn.

Hoắc Nghiệp Hoằng ẩn ẩn nhận ra bầu không khí không thích hợp, không nghĩ gì nhiều liền nhìn Hoắc Vân Hy, sắc mặt trầm xuống: "Vân Hy, cháu theo ông lên lầu, ông có lời muốn nói với cháu."

Dứt lời ông ta nhìn Lê Hiểu Mạn, gương mặt ôn hòa: "Mạn Mạn à, hiếm khi anh cả cháu về nhà một chuyến, thay ông nội tiếp đón anh cả cháu nhé."

"Vâng ạ." Lê Hiểu Mạn khẽ vâng một tiếng, nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng và Hoắc Vân Hy lên lầu.

Trong phòng khách xa hoa chỉ còn lại Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn, không khí cứng ngắc làm cho da đầu cô run lên. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

21. Chương 21: Chúng Ta Không Quen Nhau?

Ánh mắt cô nhìn xung quanh đại sảnh, lúc này mới phát hiện từ lúc cô vào không nhìn thấy mẹ của Hoắc Vân Hy - Lý Tuyết Hà.

Long Tư Hạo ngồi trên chiếc ghế salon bằng da trong phòng khách, đôi mắt thâm thúy như mực nhìn Lê Hiểu Mạn đang bất an đứng đó, đôi môi mỏng mím lại, lành lạnh nói: "Ông nội bảo em tiếp đãi tôi, em quên sao?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn mới ngước nhìn anh, thấy anh đang ngồi trên ghế salon, đôi chân thon dài được bọc trong chiếc quần tây tao nhã, đẹp trai thật khiến cho người ta hít thở không thông, đôi mắt đen như mực thần bí khó lường, cả người khí chất tao nhã, ẩn ẩn khí thế cao quý, anh ngồi đó giống như vương giả, làm người ta sinh lòng sùng bái.

Lê Hiểu Mạn tiến lên, anh mắt vẫn nhìn lửng lơ mà không dám nhìn thẳng vào anh, đã xảy ra chuyện như vậy cô không thể bình tĩnh được như anh.

Hiện tại cô không biết tiếp đãi người khác như thế nào đây.

Lúc Long Tư Hạo ngồi trên ghế, ánh mắt cô lại nhìn trên bàn trà xa hoa được khắc hoa, lại từ trong mâm chân đỡ ngã voi cầm quả táo vàng nhập khẩu từ Mỹ nhỏ giọng nói: "Tôi gọt cho anh quả táo."

Long Tư Hạo không nói gì, ánh mắt híp lại lạnh nhạt nhìn cô,thấy đôi tay nhỏ nhắn như ngọc của cô đang gọt táo mà run run, anh mím chặt môi, cất tiếng: "Hôm nay vì sao em lại đi mua thuốc tránh thai?"

"Sao cơ…" nghe thấy lời anh nói, khuôn mặt Lê Hiểu Mạn quẫn bách đỏ lên, bàn tay run run, lưỡi dao sắc bén cứ thế cắt qua ngón tay cô.

Thấy ngón tay dính máu, Lê Hiểu Mạn theo bản năng muốn cho vào miệng, thì đột nhiên một bàn tay trắng tinh đã trước một bước nắm lấy cổ tay cô, lúc cô đang giật mình thì ngón tay cô đã được cho vào miệng anh.

"Á.. anh…" cả người Lê Hiểu Mạn ngây ra như phỗng, chấn kinh vô cùng, ánh mắt nhìn tới nhìn lui như tên trộm, anh đang làm gì vậy? Giúp cô hút ngón tay sao? Vì sao chứ? Hình như anh là anh chồng cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên không thôi, lập tức rút tay về, đôi mắt cảnh giác trừng anh: "Anh làm cái gì vậy?"

Đôi môi anh nhếch lên, ánh mắt nhàn nhạt nhìn cô, không đáp lời của cô mà nhỏ giọng nói: "Em còn chưa nói cho tôi biết vì sao lại đi mua thuốc tránh thai?"

Cô nhíu mày lại ngước mắt lên nhìn anh, ngầm điều chỉnh bản thân mới bình tỉnh nói: "Tôi và Vân Hy vẫn chưa muốn có con, đương nhiên là phải đi mua thuốc tránh thai, chuyện này hình như không nằm trong phạm vi cần anh quan tâm, tuy anh là anh trai của Vân Hy nhưng mà từ lúc tôi gả vào Hoắc gia thì chưa bao giờ gặp anh, chẳng qudn biết anh…"

Cô còn chưa nói xong thì Long Tư Hạo đã lạnh giọng nói: "Đêm đó ở cùng một chỗ với tôi vẫn chưa đủ quen hả?"

"Anh…" Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, còn tưởng anh không để chuyện đó trong đầu quên sạch rồi, cho rằng anh sẽ không để ý, không nghĩ lúc này anh lại mặt không đỏ tim không đập nhamb mà nhắc tới.

Cô nheo mắt, khuôn mặt đỏ đến mang tai, cố gắng dùng giọng điệu bình thường nhất: "Chuyện đêm đó tôi đã quên rồi, tối nhâdt anh cũng quên hết đi."

Anh nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng của cô, ánh mắt lạnh nhạt, đôi môi mím lại, giọng nói cất lên không nghe r chút gợn sóng: "Tôi là lần đầu tiên đấy."

22. Chương 22: Mục Đích Chân Chính Khiến Anh Trở Về

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe vậy khóe môi Lê Hiểu Mạn giật giật, suýt chút nữa thì từ trên ghế sofa bật dậy, nhìn bề ngoài của anh tao nhã như thế, sao lời nói ra lại làm chấn động lòng người như vậy? Chuyện vừa nãy đủ làm cho người ta chấn kinh rồi.

Cô nheo mắt, đang muốn nói gì đó thì mẹ của Hoắc Vân Hy là Lý Tuyết Hà từ trên lầu đi xuống.

Cô lập tức đứng lên lễ phép chào hỏi: "Mẹ…"

Lý Tuyết Hà vừa thấy cô liền không cho sắc mặt hòa nhã, sau đó đưa tay lên dùng sức tát cô một cái.

"Á…" đột nhiên bị một cái tát, Lê Hiểu Mạn quay đầu lảo đảo, không đứng vững, cả người ngã sấp trên ghế.

Bàn tay mảnh khảnh che má, lại ngước mắt nhìn Lý Tuyết Hà, trong mắt đỏ lên: "Vì sao mẹ đánh con?"

Lý Tuyết Hà tàn nhẫn phận nộ nhìn cô: "Cô còn dám hỏi vì sao? Cô nói bậy gì Vân Hy trước mặt ông cụ? Ông cụ ở trong phòng giận dữ nói muốn đuổi Vân Hy ra khỏi Hoắc thị, người đàn bà như cô thật nhẫn tâm, Vân Hy là chồng cô, cô lại đối với nói như thế, cô cứ thế hy vọng nó bị đuổi ra khỏi Hoắc gia sao?"

Dứt lời, bà ta trừng cô, lại đưa tay muốn tát thêm cái nữa.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn không kịp trốn tránh, lúc ngàn cân treo sợi tóc thì cổ tay Lý Tuyết Hà bị một cánh tay bóp chặt.

Lý Tuyết Hà thấy người ngăn bà ta đánh Lê Hiểu Mạn là Long Tư Hạo, đành nén lại cảm xúc trong lòng, đột nhiên anh về nước khiến bà ta vô cùng bất an, thậm chí lo sợ mục đích thực sự khiến anh về nước, từ mười năm trước anh đã ra nước ngoài, bà ta còn tưởng anh không về, thậm chí nghĩ anh…

Bà ta ra vẻ kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo, giọng điệu không vui: "Tư Hạo, con làm gì vậy? Tuy con là cháu trai trưởng của Hoắc gia nhưng dù sao ta cũng là bề trên của cháu, thế nào, vừa về nước đã muốn ngăn ta dạy dỗ con dâu sao?"

Ánh mắt Long Tư Hạo lạnh nhạt nhìn gò má đang sưng của Lê Hiểu Mạn, đôi mắt đen thâm thúy thậm chí không tự chủ hiện lên sự thô bạo, đôi mắt thâm trầm như màn đêm, âm thanh lạnh lẽo phát ra từ kẽ răng: "Dì muốn dạy con dâu thì được nhưng nơi này không thích hợp."

Dứt lời, anh buông tay bà ta ra, lại ngồi xuống ghế, khí chất tao nhã khí vũ bất phàm, giống như một đế vương cao cao tại thượng.

Lê Hiểu Mạn không nghĩ tới anh lại giúp cô, cô đỏ mắt nhìn anh, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc.

Lý Tuyết Hà bị Long Tư Hạo ngăn cản nên không dám ngang nhiên làm gì anh đành trút hết sự tức giận lên người Lê Hiểu Mạn.

Ánh mắt bà ta không vui giận dữ hét cô: "Còn ngây ngốc đó làm gì? Không mau vào bếp giúp mẹ Trương đi, thật sự xem mình là thiếu phu nhân Hoắc gia sao?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn rũ mắt, hàng mi thon dài che đi cảm xúc trong mắt, cô đứng lên đi vào bếp, từ đầu cô đã không muốn đối mặt với bà ta rồi, đi vào bếp.

Ánh mắt Long Tư Hạo vẫn lạnh nhạt nhìn bóng lưng cô, đôi mắt tối tăm, gương mặt tuấn tú như bao phủ một tầng thâm thúy khiến cho người ta không nhìn ra cảm xúc của anh.

23. Chương 23: Miệng Chó Phun Không Ra Ngà Voi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đang bận rộn ở phòng bếp, mẹ Trương nhìn thấy Lê Hiểu Mạn đi vào có chút ngạc nhiên: "Thiếu phu nhân, sao cô lại tới đây?"

Lê Hiểu Mạn nhìn mẹ Trương nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: "Mẹ Trương, tôi tới giúp bà."

Mẹ Trương nhìn cô, thấy nửa má trái cô sưng đỏ, thở dài đau lòng nói: "Thiếu phu nhân, cô lại phải chịu ủy khuất rồi, haiz, không biết thiếu gia và phu nhân nghĩ gì nữa, sao cứ không thấy điểm tốt của cô chứ? Cô nhanh đi cầm túi nước đá đắp lên má đi, nơi này của tôi không cần cô giúp đỡ."

Lê Hiểu Mạn cười nhìn mẹ Trương đang chuẩn bị rửa rau: "Mẹ Trương, tôi không sao, tôi ở đây giúp bà, thuận tiện học tập tay nghề nấu ăn của bà."

Mẹ Trương nghe cô nói vậy cũng không cự tuyệt cô giúp đỡ nữa.

Nấu cơm xong, Lê Hiểu Mạn giúp mẹ Trương bày đồ ăn lên bàn ăn bằng cẩm thạch, Hoắc Nghiệp Hoằng và Hoắc Vân Hy từ trên lầu đi xuống, sắc mặt hai người cực kì khó coi.

Đặc biệt là Hoắc Vân Hy, sắc mặt lạnh lẽo như bao phủ một tầng băng, ánh mắt nhìn Lê Hiểu Mạn sắc như kiếm, hận không thể ăn tươi nuốt sống cô.

Nhận ra ánh mắt sắc bén của anh ta, Lê Hiểu Mạn nhíu mày làm như không thấy

Ánh mắt Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn khuôn mặt Lê Hiểu Mạn, thấy khuôn mặt trắng nõn của cô sưng đỏ, dấu tay rõ rệt rõ ràng bị ăn tát.

Ông kéo Lê Hiểu Mạn lại ngồi xuống hỏi: "Mạn Mạn, mặt cháu làm sao vậy? Ai đánh cháu?"

Lê Hiểu Mạn nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng cười nói: "Ông nội, cháu không sao, ăn cơm thôi ạ"

Hoắc Nghiệp Hoằng đau lòng nhìn cô: "Mạn Mạn, trong tay ông có 60% cổ phần, 15% ông tặng cho cháu."

Lý Tuyết Hà nghe vậy không vui nói: "Ba, nó và Vân Hy kết hôn một năm mà chẳng ra nổi một cái trứng, nó có tư cách gì mà nhận 15% cổ phần chứ?"

"Câm miệng!" Hoắc Nghiệp Hoằng không chờ Lý Tuyết Hà nói xong đã tức giận ngắt lời bà ta, ánh mắt phẫn nộp trừng Hoắc Vân Hy: "Nếu anh dám làm tôi không ôm được chắt trai thì cút khỏi Hoắc thị cho tôi."

Ánh mắt Lý Tuyết Hà chán ghét nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó nói: "Ba, là thân thể Lê Hiểu Mạn có vấn đề, không mang thai được thì liên quan gì tới Vân Hy? Ba làm vậy chẳng phải quá không công bằng với thằng bé sao?"

Nghe lời Lý Tuyết Hà nói, Lê Hiểu Mạn nắm chặt đôi đũa trong tay, vừa ngước mắt nhìn vừa lúc thấy được ánh mắt thâm thúy như mực của Long Tư Hạo, cô cảm thấy xấu hổ, lập tức cúi đầu, cô không mang thai hẳn anh phải rõ nhất chứ.

Long Tư Hạo thấy cô hoảng hốt cúi đầu, đôi mắt thâm thúy vi liễm, nhưng gương mặt tuấn tú vẫn như cũ không nhìn ra cảm xúc gì.

Bữa cơm ăn tương đối áp lực, sau khi nhanh chóng ăn xong, mẹ Trương mang cho mỗi người một bát canh gà.

Cơm nước xong Lê Hiểu Mạn dưới ánh mắt của Hoắc Nghiệp Hoằng phải ngồi vào chiếc Bently của Hoắc Vân Hy ra về.

Rời khỏi Hoắc gia, Lê Hiểu Mạn nhận thấy sắc mặt Hoắc Vân Hy không bình thường, đỏ như nhỏ ra máu.

Đột nhiên anh ta dừng xe, hô hấp dồn dập.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn nheo mắt cho rằng anh ta đột ngột dừng xe là muốn đuổi cô xuống, cô lạnh lùng nói: "Không cần anh đuổi, tôi tự mình đi xuống."

Dứt lời cô muốn đẩy cửa xe đi xuống, nhưng đôi tay mảnh khảnh đột nhiên bị Hoắc Vân Hy giữ lại, kéo cô vào ngực anh ta, sau đó cúi đầu muốn hôn cô.

Lê Hiểu Mạn vì hành động của anh ta mà ngẩn ra, sau đó đưa tay đẩy ngực anh ta, ra sức giãy giụa: "Hoắc Vân Hy, anh làm cái gì vậy? Uống lộn thuốc hả?"

Đôi mắt nhiễm đầy tình dục của Hoắc Vân Hy mang theo sự tức giận nhìn cô, châm chọc nói: "Haha… Lê Hiểu Mạn, tôi có uống lộn thuốc hay không không phải cô hiểu rõ lắm sao? Có phải cô bỏ thuốc vào canh gà không? Cô cứ muốn được tôi leo lên vậy sao? Đê tiện."

"Bỏ thuốc?" Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh ta, âm thanh lạnh lẽo: "Hoắc Vân Hy, anh đủ rồi đấy, tôi bỏ thuốc lúc nào? Anh đừng miệng chó không phun được ngà voi, tôi đã nói rồi, tôi không hề có hứng thú gì với anh."

24. Chương 24: Chơi Lạt Mềm Buộc Chặt Sao?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cơ thể Hoắc Vân Hy khô nóng không thôi, hô hấp ngày càng nóng rực, bàn tay trắng nõn của anh ta nâng cằm cô lên, khuôn mặt tuấn tú lại gần mặt cô, mùi hương nhàn nhạt trên người cô lượn lờ mê hoặc anh ta, làm cho nhiệt độ cơ thể càng nóng hơn.

Khóe môi anh ta nhếch lên sự châm chọc: "Haha Lê Hiểu Mạn, cô thật làm tôi ghê tởm, cô còn giả vờ cái gì, không phải cô bỏ thuốc thì là ai? Nếu cô muốn thế thì tôi thành toàn cho cô."

Dứt lời anh ta cúi đầu hôn cô.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn hoảng hốt, đôi mắt mờ mịt hơi nước, ra sức giãy giụa: 'Hoắc Vân Hy, anh bị điên rồi, đừng có chạm vào tôi, hiện tại anh không có tư cách chạm vào tôi."

Nghe thấy lời cô, Hoắc Vân Hy ngừng lại, đôi mắt nóng rực lại phẫn nộ nhìn cô: "Lê Hiểu Mạn, cô còn giả vờ trinh tiết liệt nữ với tôi làm cái gì? Cô muốn chơi lạt mềm buộc chặt sao?"

"Haha. Lạt mềm buộc chặt với súc sinh sao?" Lê Hiểu Mạn cười lạnh, đôi mắt xinh đẹp khinh thường nhìn anh ta, âm thanh lạnh lùng: "Hoắc Vân Hy, vốn dĩ tôi còn nghĩ anh là súc sinh, hiện tại xem ra là tôi sao, xem anh là súc sinh thì đúng là vũ nhục đám súc sinh rồi, anh ngay cả súc sinh cũng không bằng, anh là súc nam, biết súc nam là gì không? Là tiện nam ngay cả súc sinh cũng không băng."

Lê Hiểu Mạn càng nói càng làm Hoắc Vân Hy phẫn nộ, lồng ngực kịch liệt phập phồng, sắc mặt xanh mét, đôi mắt đỏ lên, hận không thể ngay lập tức bóp chết cô.

Đột nhiên anh ta giống như con sư tử nổi điên, ánh mắt mang theo thị huyết nhìn cô, bàn tay xé rách quần áo cô: "Nếu cô nói tôi ngay cả súc sinh cũng không bằng vậy tôi đây làm chuyện súc sinh không bằng vậy."

Dứt lời anh ta cúi đầu xuống như con sói cắn đồ ăn hung hăng hôn cô, chiếc lưỡi dài không mang theo một chút dịu dàng mà xâm lược bên trong.

Hương vị mềm mại ngọt ngào của cô khác hoàn toàn với Hạ Lâm.

Vì dược tính phát tác mà Hoắc Vân Hy càng điên cuồng hôn cô.

"Ừm... không cần chạm vào tôi."

Đôi mắt Lê Hiểu Mạn mờ mịt hơi nước, ủy khuất và khuất nhục theo nước mắt rơi xuống, cô nghiêng đầu ra sức né tránh nụ hôn thô bạo của Hoắc Vân Hy.

Trước kia cô hy vọng anh ta đối tốt với cô, nhưng mà lúc này anh ta đụng vào lại khiến cô cảm thấy chán ghét, làm cô thống hận, làm cô ghê tởm.

Bởi vì Lê Hiểu Mạn quay tới quay lui đầu mình, Hoắc Vân Hy liền hôn vào tóc và mặt cô.

đột nhiên anh ngừng lại, đôi mắt nhiễm đầy tình dục phẫn nộ nhìn cô, thấy hai tròng mắt cô đầy nước mắt, anh ta không hiểu sao lại cảm thấy bực bội, khóe môi nhếch lên sự khinh thường: "Lê Hiểu Mạn suýt chút nữa là tôi leo lên người cô rồi đấy, cô bỏ thuốc là muốn tôi chạm vào cô, tôi càng không cho cô được như ý muốn."

Dứt lời, anh ta lấy di động ra, ở trước mặt co gọi điện thoại: "Bảo bối, em lập tức đến đường X, anh cần em đến dập tắt lửa, nhanh lên."

Nghe được lời Hoắc Vân Hy nói, sắc mặt Lê Hiểu Mạn trắng bệch, ngẩn ngơ liếc anh ta.

Nói chuyện điện thoại xong Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn vẫn còn ngồi ở trong xe, phẫn nộ quát: "Còn ngồi ở trong xe làm cái gì? Lăn xuống đi."

Nghe vậy, trái tim Lê Hiểu Mạn đau nhói, đôi mắt xinh đẹp mờ mịt hơi nước, hít một hơi thật sâu mới lãnh đạm hỏi: "Hoắc Vân Hy, anh thật sự chán ghét tôi như vậy, chưa từng thích tôi một chút sao?"

Hoắc Vân Hy nhíu mày, ánh mắt khinh thường nhìn cô: "Nếu cô không để ông nội ép tôi cưới cô thì có lẽ tôi sẽ không chán ghét cô như lúc này, Lê Hiểu Mạn, sau này cô đừng có chơi tâm cơ gì, tôi không thể nào thích cô."

25. Chương 25: Mạnh Mẽ Kéo Vào Trong Xe

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe thấy lời anh ta nói, nước mắt từ khóe mắt Lê Hiểu Mạn rơi xuống, cô thật nản lòng thoái chí với anh ta rồi: 'Hoắc Vân Hy, tùy anh có tin hay không, tôi chưa bao giờ ép ông nội để anh cưới tôi, anh nhớ kỹ lời hôm nay, mãi mãi đừng bao giờ hối hận."

Dứt lời cô xoay người xuống xe, sau đó nhìn thấy một chiếc Porsche dừng lại, một người đàn bà trang điểm kiều diễm đi xuống.

Người đàn bà đó trực tiếp leo lên xe của Hoắc Vân Hy.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn sững sờ tại chỗ, trong chốc lát chiếc Bently màu đen truyền đến tiếng rên của người đàn bà và tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông.

Sắc mặt Lê Hiểu Mạn trắng bệch, thân hình mảnh khảnh như lá thu bay lung lay sắp đổ.

Lúc này, một chiếc Rolls-Royce màu đen đắt đỏ dừng sau lưng cô, một lúc sau lùi lại dừng bên cạnh cô, người đàn ông tuấn mỹ trong xe chính là Long Tư Hạo.

Đôi mắt thâm thúy của anh nhìn chiếc xe Bently đang lay động, tiếng ái muội trong xe truyền ra rõ rõ, rơi vào lỗ tai anh, thân là đàn ông anh đương nhiên biết trong xe đang là tình huống gì.

Anh nhíu mày, ánh mắt lạnh nhạt nhìn bóng lưng lung lay của cô gái, anh đẩy cửa xe đi xuống, âm thanh trầm thấp vang lên: "Lên xe."

Nghe được tiếng nói truyền đến, Lê Hiểu Mạn mới hồi hồn, nước mắt làm mờ tầm mắt không hề có ánh sáng nhìn Long Tư Hạo, ngón tay nhỏ hắn chỉ vào chiếc Bently, như cười như khóc tự giễu nói: "Haha… có phải tôi rất đáng bị cười không? Em trai anh, chồng tôi đấy, lúc này lại đang điên long đảo phượng với người đàn bà khác ở trong xe, mà tôi…"

Long Tư Hạo không chờ cô nói xong đã nhíu mày, cánh tay duỗi ra kéo cô vào xe, sau đó đóng cửa xe, giẫm chân ga lao nhanh mà đi.

"Anh làm gì thế?" Lê Hiểu Mạn ngước nhìn anh, ánh mắt đầy khó hiểu.

Gương mặt Long Tư Hạo không có biểu cảm gì mà lái xe, đôi mắt đen thâm thúy như đáy hồ, nhìn không ra vui giận.

Thấy anh không nói, Lê Hiểu Mạn đành nheo mắt nói: "Tôi muốn xuống xe, tôi không cần ý tốt của anh, đàn ông các anh chẳng có ai tốt đẹp cả, có em thì sẽ có anh…"

Long Tư Hạo nghe lời cô nói, đôi mắt tối tăm, đột nhiên giẫm mạnh phanh xe, ánh mắt lạnh lẽo như thanh kiếm vô cùng sắc bén, đôi môi mỏng mím lại: "Lặp lại lời vừa rồi lần nữa."

Lê Hiểu Mạn thấy đột nhiên anh dừng xe, biểu tình lạnh lùng, cả người ẩn ẩn lệ khí làm cho người ta không rét mà run.

Nếu bình thường đối mặt với anh như vậy sẽ khiến cô sợ hãi, nhưng lúc này cô không rảnh mà để ý điều đó.

Cô ngước mắt lên nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tức giận, âm thanh lạnh lùng nói: "Nói lại thì nói lại, l đàn ông các anh không có ai tốt đẹp, có em thì sẽ có anh, Hoắc Vân Hy không phải người thì anh cũng chẳng tốt đẹp hơn gì, đêm đó ở khách sạn anh đã làm gì chính anh rõ ràng, đàn ông quả nhiên đều là động vật nửa thân dưới."

Không khí trong xe yên lặng quỷ dị, Lê Hiểu Mạn nghiêng đầu nhìn anh, dưới ánh trắng gương mặt anh càng đẹp trai không giống người bình thường.

Ngón tay trắng nõn thon dài của anh nắm chặt tay lái, đôi môi mím chặt, đường cong trên mặt banh ra, làm cho người ta cảm thấy uy hiếp, tức giận nhưng lại không có biểu tình gì.

Anh không nói gì, ngay lúc Lê Hiểu Mạn cho rằng anh sẽ nổi bão thì anh mới lạnh nhạt phun ra mấy từ: "Đêm đó là em chủ động."

26. Chương 26: Anh Không Biết Cự Tuyệt Sao?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn nháy mắt đỏ áu, đôi mắt không vui nhìn anh: "Tôi chủ động thì anh không biết cự tuyệt sao? Anh không biết người bị bỏ thuốc thì ý thức sẽ không rõ sao?"

Long Tư Hạo nheo mắt lại, trong mắt bắn ra lệ khí, gương mặt tuấn mỹ vẫn bày ra biểu tình thâm thúy như cũ, đôi môi mỏng mím lại, lạnh nhạt phun ra một câu: "Biết là thế cho nên tôi mới cứu em."

"Anh..." Lê Hiểu Mạn bị Long Tư Hạo lạnh nhạt nói một câu làm cho sượng cả mặt, suýt chút nữa thì phun ra máu, cô phát hiện người đàn ông này có thể làm cho người ta tức chết không đền mạng.

Cô cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, tìm một tờ nhân dân tệ từ trong túi ra, trực tiếp nhét cho anh, nghiến răng nói: "Cảm ơn anh đã cứu tôi, xem như tôi đi tìm một con vịt vậy, đây là thù lao của anh, còn có, nhân tiện cho anh một đánh gia, kỹ thuật của anh thật thối nát."

Cô đẩy cửa xe tức giận đi xuống.

Kỹ thuật của anh thối nát thật sao? Long Tư Hạo nhìn tờ 100 tệ trong tay, đôi mắt thâm thúy nheo lại, đáy mắt lóe lên ánh sáng không rõ, sau đó nhếch môi không nhìn ra được là anh đang tức giận hay vui vẻ.

Anh ngước mắt lên, ánh mắt nhạy cảm xuyên qua cửa kính xe rơi vào bóng dáng mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn, đôi mắt tối tăm buộc chặt.

Bar Khuynh Tình.

Mùi thuốc lá và rượu trộn lẫn vào không khí,tiếng nhạc trên sàn nảy vỗ vào lỗ tai, nam nữ muôn hình muôn vẻ không ngừng lắc lư thân thể.

Từ lúc Lê Hiểu Mạn từ trên xe Long Tư Hạo đi xuống liền tiến vào quán bar này, đây là lần đầu tiên cô đến bar, âm nhạc điếc tai nhức óc kích thích đau cả màng tai cô.

Không khí ồn ào nơi này không hợp với cô, cô rất không thích, nếu không phải bị Hoắc Vân Hy làm tổn thương trái tim thì cô sẽ không chạy tới nơi này.

Lúc này cô đang ngồi trên quầy bar, vừa uống được vài ly thì khuôn mặt đã đỏ hồng không thôi,giống như quả anh đào chín mọng, quyến rũ mê người.

Tầm mắt cô có chút hoảng hốt, vừa ngước mắt lên liền thấy bốn năm tên đàn ông đang đi tới,trong lòng có cảm giác không tốt, cô chau mày, đứng lên muốn rời đi thì một người đàn ông trong đó chặn cô lại.

Người đàn ông chặn đường cô chừng hơn 40 tuổi, cả người toàn mùi rượu, dây chuyền vàng trên cô nhìn rát rõ, ông ta cười bỉ ổi, một bàn tay đặt lên vai cô, hai mắt háo sắc nhìn cô: "Người đẹp, một mình uống rượu thật cô đơn, anh trai uống cùng em."

Lê Hiểu Mạn cựa vai, ánh mắt lạnh lùng nhìn người đàn ông đang khoác vai cô: "Cút ngay, tôi không cần anh uống cùng."

Cô càng cựa quậy thì người đàn ông càng ôm chặt lấy cô, cười vô cùng bỉ ổi: "Em gái à, cùng anh chơi đùa đi."

Nhìn bộ dạng ghê tởm của hắn ta, Lê Hiểu Mạn lại nghĩ tới một màn ở khách sạn, trong lòng dâng lên sự tức giận, cô nheo mắt, ra sức vùng vẫy, một đạp đá vào bụng dưới hắn ta, nhân lúc hắn ta khom lưng vì đau, cô đẩy hắn ra sau đó chạy ra khỏi bar.

Người đàn ông bị đá trúng đau đến nhe rung, giận dữ hét lên: "Mẹ kiếp, bắt người đàn bà kia cho lão tử."

"Vâng, anh Tuyền." bốn người đàn ông sau lưng đuổi theo.

Lê Hiểu Mạn vừa chạy ra khỏi quán bar thì đã bị bốn người đàn ông đuổi theo vây quanh, trong đó có một người đàn ông bắt lấy cổ tay cô.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn hoảng hốt, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn người đàn ông đang giữ chặt cổ tay cô, vùng vẫy: "Buông ra."

"Cô em dám động tay động chân với anh Tuyền, cô em chết chắc rồi." người đàn ông bắt được cổ tay cô ngoan độc nhìn cô, cứng rắn kéo cô vào bar.

27. Chương 27: Sợ Tới Mức Không Dám Tiến Lên

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Buông ra… Buông…" Lê Hiểu Mạn ra sức vùng vẫy, lúc cô định cắn vào tay hắn ta thì phía sau truyền đến âm thanh lạnh lẽo quen thuộc: "Buông cô ấy ra."

Lê Hiểu Mạn nhìn qua, thấy đúng là Long Tư Hạo, anh đứng thẳng người như cây tùng bách, quanh thân tỏa ra khí thế chấn nhiếp người, hai mắt đen như mực, ánh mắt lạnh lẽ nhìn cổ tay cô, khuôn mặt tuấn mũ khó phán đoán tâm tình của anh.

Người đàn ông giữ chặt cổ tay cô nhìn anh, dù là đàn ông nhưng vì dung mạo khiến người ta hít thở không thông của anh mà giật mình, lập tức khinh thường nói: "Mày là ai? Dám quản chuyện của anh Tuyền? Không muốn chết thì tốt nhất đừng xen vào chuyện người khác."

Người đàn ông nói xong cầm cổ tay muốn dắt Lê Hiểu Mạn đi vào bar nhưng không hiểu sao cổ tay đột nhiên đau xót, rống to: "Áaa…."

Lê Hiểu Mạn thấy vậy kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo, cô không hề nhìn thấy anh ra tay thế nào, chỉ nháy mắt anh đã xuất hiện bên cạnh cô, sau đó bóp chặt cổ tay người đàn ông đang nắm chặt cổ tay cô.

Người đàn ông đau đớn kêu la: "Á… buông tay… buông tay…"

Long Tư Hạo híp mắt, đôi mắt lóe lên lệ khí, ánh mắt lợi hại, anh nhếch môi, cánh tay trắng nõn khẽ dùng sức, sau dó nghe thấy cánh tay người đàn ông răng rắc một tiếng giống như bị bẻ gãy.

"Á…." Người đàn ông thảm thiết kêu vang trời đêm, tay phải buông lõng ra, sắc mặt tái nhợt, chỗ bị bẻ đau đớn làm hắn ta đổ mồ hôi như mưa, hai mắt hoảng sợ nhìn người đàn ông anh tuấn trước mặt, thở cũng không dám thở mạnh.

Ba người đàn ông khác cũng chấn kinh, sợ tới mức không dám tiến lên giúp đỡ, sợ hãi đứng tại chỗ.

Lê Hiểu Mạn trừng mắt, ngẩn ngơ Long Tư Hạo mặt không đổi sắc, cô không thấy anh dùng sức nhưng bàn tay người đàn ông kia cứ thể bị bẻ gãy, có thẻ thấy được bắp thịt của anh lớn đến kinh người.

Bề ngoài của anh nhìn thì tao nhã nhưng ra tay lại sắc bén như vậy, trực giác nói cho cô biết người đàn ông trước mặt này là người nguy hiểm, cô nên cách anh xa một chút.

Long Tư Hạo buông lỏng người đàn ông kia ra, sau đó nhìn Lê Hiểu Mạn, âm thanh ẩn ẩn sự lạnh lùng: "Sau này không được quay lại bar nữa, đi theo tôi."

Lập tức anh kéo Lê Hiểu Mạn đi, biểu tình trên mặt đầy thâm thúy, bước đến vị trí đậu chiếc Roll-Royce của anh.

Lúc anh mở cửa xe chuẩn bị để Lê Hiểu Mạn ngồi vào thì cô đột nhiên đẩy anh ra, đứng cách xa anh một bước, sau đó híp mắt nhìn anh: "Anh quản tôi làm gì?"

Dứt lời cô nhấc đôi chân không đứng vững tiến về phía trước.

Hai mắt anh vẫn nhìn vào bóng lưng quật cường của cô, anh nhíu mày, gầm nhẹ: "Lê Hiểu Mạn…"

Lê Hiểu Mạn giật mình đứng vững sau đó xoay người nhìn Long Tư Hạo, nhìn vào đôi mắt đen như mực của anh, nơi đó vẫn thâm trầm làm cho người ta không hiểu, lại như nam châm có ma lực hút vào, hấp dẫn ánh mắt cô, linh hồn của cô sắp bị anh hút vào rồi.

Cô ngẩn ngơ nhìn anh thật lâu.

Rượu tác dụng chậm, tầm mắt của cô có chút mê ly nhìn Long Tư Hạo, lại quơ quơ đầu, bước chân không ổn định tiến về phía trước, sau đó chụp lấy cánh tay anh, nói một lời khiến anh chấn kinh: "Đi thôi, chúng ta đi thuê phòng có được không?"

28. Chương 28: Gắt Gao Gần Sát Anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Em nói gì?" Long Tư Hạo nhìn cô, thấy sắc mặt cô đỏ hồng liền biết là vì uống rượu.

Anh mím môi, âm thanh trầm thấp vang lên: "Em say rồi."

Lê Hiểu Mạn có chút tùy hứng lắc đầu: "Tôi không uống rượu,đi thôi, chúng ta đi chỗ phía trước được không?"

Phía trước cách đó không xa có một khách sạn cao cấp 5 sao, cô kéo anh đến đại sản khách sạn vàng xanh rực rỡ, sau đó đi thẳng đến quầy lễ tân, đặt túi xách lên bàn sau đó cầm chi phiếu và chứng minh thư ra, ánh mắt lờ mờ nhìn cô gái quầy lễ tân: "Chúng tôi thuê phòng, phiền toái nhanh lên một chút. Thuê một phòng lớn, giường lớn, co dãn tốt, chúng tôi dễ làm việc."

Long Tư Hạo bị cô kéo đi nghe thấy cô nói thẳng thừng như thế, đôi môi giật giật,thấy mặt cô ngày càng đỏ, ánh mắt lờ mờ cũng hiểu rượu tác dụng chậm đã bắt đầu phát tác mới nói ra lời như vậy.

Cô gái đứng quầy lễ tân nhìn Lê Hiểu Mạn say khướt lại nhìn dung mạo tuấn mỹ của Long Tư Hạo, sửng sốt một chút, gương mặt hoa si nhìn anh mãi mới lắp bắp hỏi: "Tiên sinh… trước… muốn… muốn…"

Không chờ cô ta nói xong thì anh đã nhìn cô ta yêu cầu một gian phòng tổng thống.

Lập tức anh kéo Lê Hiểu Mạn say khướt đi vào phòng tổng thống xa hoa sau đó kéo cô vào phòng tắm.

"Em uống say rồi, tôi xả nước cho em tắm rửa." anh nhìn cô sau đó bắt đầu xả nước cho cô.

Lê Hiểu Mạn lờ mờ nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, đột nhiên tiến lên từ phía sau ôm lấy anh.

Long Tư Hạo ngẩn ra, thân thể cứng ngắc, đáy mắt hiện lên cảm xúc phức tạp, đôi môi mỏng mím lại, âm thanh trầm thấp đầy từ tính vang lên: "Lê Hiểu Mạn…"

Anh tách ngón tay trắng nõn của cô ra, xoay người nhìn khuôn mặt đỏ ửng không thôi của cô: "Đi tắm rửa đi, cho tỉnh rượu một chút."

"Tôi không…" Lê Hiểu Mạn tức giận lắc đầu, cô nhìn anh, lại ôm cổ anh, thân thể mềm mại dựa gần anh, âm thanh khóc nức nở, như muốn lên án: "Hoắc Vân Hy còn đi ngoại tình rồi… vì sao tôi không thể chứ? Tôi cũng muốn thế… không phải chúng ta từng có một lần sao?"

Cánh tay mảnh khảnh trắng trẻo trượt từ mặt anh xuống lồng ngực to lớn của anh, ngón tay run rẩy cởi cúc áo bằng kim cương trên tây phục của anh, một chiếc, hai chiếc…

Sau đó đến cúc áo sơ mi bằng tơ tằm.

Mãi đến khi lồng ngực tráng kiện của anh hiện ra, cô mới ngừng tay run rẩy sờ ngực anh.

Cả người Long Tư Hạo cứng ngắc, đôi mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt cô, đáy mắt lóe lên cảm xúc dị thường, anh nhíu mày như hạ quyết tâm thật lớn sau đó nắm chặt đôi tay không an phận của cô.

"Hiểu Hiểu, được rồi, đừng náo loạn nữa." âm thanh của anh trầm thấp mà khàn khàn, tràn đầy từ tính và mị hoặc.

Lê Hiểu Mạn lắc đầu, mím chặt môi nói: "Không, tôi cứ muốn anh đấy…"

Cô dán mặt vào lồng ngực gợi cảm của anh, bàn tay nhỏ tranh thủ nắm tay anh, sau đó đặt lên cổ anh, kiễng chân lên hôn anh.

29. Chương 29: Bế Lên, Ném Vào Bồn Tắm

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Kĩ thuật hôn của cô vô cùng trúc trắc, không hề có kĩ xảo.

Long Tư Hạo phức tạp nhìn cô, bàn tay trắng nõn chế trụ eo cô, bên trong đôi mắt sâu thẳm lập lòe tình cảm khác thường, âm thanh khàn khàn: "Hiểu Hiểu, biết tôi là ai sao?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt lại nghiêng đầu nhìn, ánh mắt mê ly nhìn anh "Ừ…… anh là…… anh là ai? Anh là đối tượng ngoại tình của tôi sao?"

Nghe vậy, cánh tay Long Tư Hạo đặt bên eo cô hơi siết chặt, đôi mắt thâm trầm, ánh mắt tối tăm sâu không thấy đáy, đột nhiên anh bế cô lên trực tiếp bỏ vào bồn tắm, sau đó xả nước lạnh cho cô.

"A……"

Nước lạnh kích thích lệnh khiến Lê Hiểu Mạn muốn hét lên, Long Tư Hạo lại ấn vào bồn tắm.

"Nước lạnh có thể làm em khôi phục lý trí." Anh thấy Lê Hiểu Mạn ngồi ở trong bồn tắm lạnh phát run, gương mặt không có biểu tình nói sau đó liền xoay người đi ra phòng tắm.

Lê Hiểu Mạn thấy anh rời đi cũng không đứng dậy, nước lạnh kích thích để cho cô thanh tỉnh rất nhiều, nghĩ đến Hoắc Vân Hy phản bội, nghĩ đến anh ta vô tình, cô ngồi ở trong phòng tắm không tiếng động khóc lên.

Qua một hồi lâu, cô mới từ bồn tắm đứng lên, mặc vào áo choàng tắm, sau đó đi ra phòng tắm.

Ngồi ở trên sô pha Long Tư Hạo thấy cô đi ra, ánh mắt nhạy bén dừng ở đôi mắt và gương mặt sưng đỏ của cô, nơi đó rõ ràng có dấu vết đã khóc.

Hàng lông mày anh nhíu lại, đôi mắt đen lóe lên tia lạnh thấu xương, sau đó nhanh chóng khôi phục sự lãnh đạm, thanh âm trầm thấp vang lên: "Lại đây."

Lê Hiểu Mạn ngẩn ra hạ, khẽ cắn môi do dự nửa mãi nhưng vẫn đi tới trước ngườiLong Tư Hạo, giờ phút này cô vẫn hơi nặng đầu, nhưng ý thức thanh tỉnh không ít, nghĩ đến vừa nãy cô chủ động khiêu khích hôn môi anh, mặt cô đỏ lên không thôi, xấu hổ muốn độn thổ rồi.

Cô hơi rũ mi mắt, đôi tay buông thõng ở bên người không biết làm sao, ánh mắt lập loè liếc anh: "Vừa nãy…… Tôi không phải cố ý."

Long Tư Hạo không đáp lại cô mà nhìn cô một cái sau đó duỗi tay nắm cổ tay cô, kéo cô ngồi xuống ghế sofa.

«Á…anh…» Lê Hiểu Mạn cả kinh ngẩn người nhìn anh, lại thấy trong tay anh đang cầm túi chườm đá.

«Chườm đá, đến giờ còn chưa hết sưng đâu.» anh cúi người nhẹ nhàng chườm túi đá lên gò má sưng đỏ của cô.

Anh tới gần, hơi thở thơm mát thuộc về anh xông vào mũi, hô hấp Lê Hiểu Mạn hơi căng thẳng, hoảng loạn cầm túi nước đá: «Tôi… tôi tự mình làm.»

Cô không cẩn thận chạm vào tay anh như bị điện giật, cô lập tức thu tay, biểu tình có chút không được tự nhiên.

"Không muốn ngày mai không thể gặp người thì đừng lộn xộn." Long Tư Hạo nhìn cô, thanh âm trầm thấp, biểu tìnhlạnh nhạt không vì cô không được tự nhiên mà thay đổi.

Lê Hiểu Mạn không nghĩ tới anh còn nhớ cô ở Hoắc gia bị tát một cái tát, đầu quả tim dâng lên cảm giác rung động.

Cô nhìn gương mặt của anh gần ngay trong gang tấc, bởi vì khoảng cách quá gần cho nên hô hấp đan xen lẫn nhau, trái tim cô không hiểu sao đập nhanh gấp mấy lần.

Không khí quá mức ái muội, hô hấp Lê Hiểu Mạn có chút rối loạn, càng thêm không được tự nhiên, không muốn mình lại trầm luôn trong bầu không khí này, cô đang muốn duỗi tay đoạt lấy túi chườm đá trong tay Long Tư Hạo thì anh đã buông ra trước.

Anh đứng lên, lãnh đạm nhìn: "Đã khuya rồi, đi ngủ sớm một chút, đừng khóc vì người làm mình đau long, như vậy không đáng."

Dứt lời, Long Tư Hạo lập tức đi ra khỏi phòng ngủ, cũng thay cô đóng cửa phòng ngủ.

Ra ngoài, anh ưu nhã ngồi xuống ghế sofa, ngay sau đó gọi điện thoại cho trợ lý Lạc Thụy của anh.

30. Chương 30: Đột Nhiên Tim Đập Nhanh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong điện thoại truyền đến âm thanh kinh ngạc của Lạc Thụy: "Này tổng tài, sao anh còn chưa ngủ? Không ngủ được sao? Không phải là nhớ tôi đấy chứ? Muốn tôi hát ru ngủ sao?"

"Khụ…Khụ…"

Giọng nói của Lạc Thụy vang lên, đang chuẩn bị hát ru thì Long Tư Hạo đã híp mắt, trong mắt lóe lên sự thô bạo, lạnh thấu xương, âm thanh không có một chút nhiệt độ: "Trước buổi sáng cần để cho tên anh Tuyền ở bar Khuynh Tình biến mất ở thành phố K."

Lúc này anh như ác ma đến từ địa ngục, ánh mắt lạnh lẽo đó như muốn hủy diệt cả vũ trụ.

Người đàn ông ở đâu dây kia lập tức nghiêm túc lại: "Tổng tài yên tâm, tôi nhất định hoàn thành nhiệm vụ."

Phòng ngủ, Lê Hiểu Mạn ngơ ngác nhìn cánh cửa phòng bị đóng lại, đôi mắt ướt át, sao anh biết cô khóc chứ?

Cô đứng lên đi tới giường, sau đó mệt mỏi nằm xuống.

Bởi vì vừa uống rượu xong nên đầu vô vẫn nặng nề, ngủ đến nửa đêm thì cả người bắt đầu nóng lên, miệng đắng lưỡi khô lẩm bẩm nói muốn uống nước.

Lúc này đột nhiên cửa phòng ngủ bị mở ra, người đàn ông cao lớn đi tới.

Người tiến vào chính là Long Tư Hạo, trên tay anh cầm một ly nước, lập tức đến cạnh giường, bật đèn ngủ lên, chỉ thấy Lê Hiểu Mạn đang nhíu mày, đôi môi khô khốc, anh duỗi tay sờ trán cô phát hiện lại nóng kinh người.

Anh nhíu chặt đầu lông mày, một tay đỡ co, động tác dịu dàng cho cô uống nước, sau đó để khách sạn mang thuốc hạ sốt lên.

Anh ôm cô dựa vào ngực, cho cô uống thuốc, sau đó anh đứng lên chuẩn bị rời đi thì đột nhiên Lê Hiểu Mạn ôm lấy eo anh lẩm bẩm: "Không cần đi…không cần đi…"

Thân thể Long Tư Hạo cứng lại, sau đó ngồi xuống, đôi mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt thanh lệ của cô, ngón tay thon dài trắng nõn khẽ vuốt mái tóc mềm mại của cô, âm thanh đầy bất đắc dĩ: "Hiểu Hiểu, vì sao em lại gả cho cậu ta? Nếu không phải bởi vì biết em rất không hạnh phúc, anh sẽ không xuất hiện ở trước mặt em……"

Nửa đêm, Lê Hiểu Mạn muốn uống nước, nhiệt độ lạnh giảm xuống, anh chăm sóc cô cảm đêm mãi đến sáng.

Sau khi cô tỉnh lại thì đã 3h chiều rồi.

Cô nheo mắt nhìn căn phòng xa lạ, sau đó ngồi dậy duỗi tay vỗ đầu, một màn đêm qua hiện lên trong đầu.

Hiện tại cô tỉnh hơn tối qua nhiều lắm, nhớ tới cô muốn thuê phòng với Long Tư Hạo, sau đó mặt cô lại đỏ lên.

Sao cô uống say xong lại không biết rụt rè như vậy? Chẳng những chủ động cởi áo người đàn ông mà người đó còn là anh trai của Hoắc Vân Hy đấy, quá mất mặt rồi, cô xấu hổ muốn chết.

Lúc này, cửa phòng bị người đẩy ra, âm thanh của người đàn ông vang lên: "Tỉnh rồi sao?"

Nghe tiếng, Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn lên, vừa lúc nhìn vào mắt anh, đột nhiên trái tim cô đập lỡ một nhịp, có chút không được tự nhiên rũ mắt, "Ừ" một tiếng.

Long Tư Hạo nhấc chân đi tới.

Hàng mi dài của cô run run, cong như cánh bướm mê người, ánh mắt nhìn đến đùi anh, trái theo bước chân anh, không hiểu sao trái tim đập loạn nhịp.

Thấy anh đến trước người cô thì dừng lại, hơi thở mát lạnh trên người anh bao trùm khoang mũi, cô lùi ra sau, một bàn tay ấm áp đột nhiên áp lên trán cô.

Cô cứng đờ người cảnh giác nhìn anh: "Anh… anh muốn làm gì?"

31. Chương 31: Nhỏ Bé Lại Vừa Vặn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy cô phản ứng hơi lớn, ánh mắt thâm thúy của anh híp lại, ánh mắt lãnh đạm sắc bén nhìn cô, bàn tay phủ trên trán cô nhẹ nhàng nâng cằm trắng nõn của cô, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: "Tại sao khẩn trương như vậy? Em đang sợ cái gì?"

Lông mi Lê Hiểu Mạn khẽ run, ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, cố gắng giữ bình tĩnh: "Anh vừa tiến lên sờ trán tôi, là ai cũng sẽ khẩn trương."

Long Tư Hạo nheo mắt, lông mi dài nhọn trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh, đẹp kinh tâm.

Anh khẽ nhếch môi mỏng, biểu tình lãnh đạm, không có một tia gợn sóng như mặt hồ tĩnh lặng, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: "Tôi xem em hạ sốt chưa."

Lê Hiểu Mạn nheo đôi mắt trong suốt sáng bóng lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lướt qua kinh ngạc, đưa tay sờ trán: "Tối qua tôi sốt sao?"

"Ừ!" Ánh mắt Long Tư Hạo sâu thẳm, nhàn nhạt đáp một tiếng, đưa túi Chanel trong tay cho cô, thanh âm trầm thấp: "Vào phòng tắm thay."

Đôi mi thanh tú của Lê Hiểu Mạn hơi cau lại, liếc áo choàng tắm trên người cô, do dự một lát, mới nhận lấy túi Chanel trong tay anh, xoay người vào phòng tắm.

Đóng kỹ cửa phòng tắm, cô mới nhìn vào túi, chỉ thấy bên trong trừ áo đầm dài màu trắng còn có đồ lót.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp của cô nhất thời đỏ lên mấy phần, anh ngay cả đồ lót cũng chuẩn bị giúp cô.

Đưa tay lấy ra, cô nhìn xuống đồ lót nhỏ bé, lòng khẽ run lên, nhỏ bé lại vừa vặn, sao anh biết?

Đầm và đồ lót đều là hiệu Chanel, hơn nữa còn là kiểu mới nhất, đôi mi thanh tú nhíu lại, cái này hẳn rất đắt!

Thay đồ xong, cô đi ra phòng ngủ, thấy Long Tư Hạo đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng khách sang trọng, thân hình anh tuấn thật cao, áo sơ mi nồng đậm sắc thái, cởi ba nút áo trước ngực, lộ ra lồng ngực quyến rũ khỏe đẹp, nút màu vàng chỗ tay áo dưới ánh sáng rạng đông lấp lánh rực rỡ, ánh mặt trời phủ một lớp màu vàng nhàn nhạt lên người anh, lưu quang tuyệt trần, tôn lên gương mặt trắng nõn kia càng tuấn mỹ mê người.

Ngũ quan như thần tạo thành, mày kiếm hẹp dài mê người như bầu trời đêm, vừa giống đan mắt phượng vừa giống cặp mắt đào hoa, sống mũi anh tuấn thật cao, đôi môi mỏng, màu môi như hoa anh đào, phấn phấn mê người, thân người cao chừng 1m88, vai rộng eo hẹp, tỉ lệ vóc người là tam giác hoàng kim, đường nét hoàn mỹ, 360 độ hoàn mỹ không góc chết, bất luận từ góc độ nào nhìn sang đều hoàn mỹ không thể bắt bẻ.

Anh chỉ đứng đó thôi đã là một phong cảnh tịnh lệ, trong trẻo lạnh lùng, cao quý, ưu nhã, mị hoặc, mê người.

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, không tự chủ nhìn anh nhiều hơn, sau đó giọng cứng rắn hời hợt hỏi: "Cái đó… váy bao nhiêu tiền? Tôi trả tiền lại cho anh."

Long Tư Hạo híp đôi mắt thâm thúy, rảo bước đi tới trước mặt cô, hơi nghiêng người, ánh mắt nhạy bén rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp của cô, môi mỏng xinh đẹp cách gang tấc bên tai cô: "Tôi không lấy tiền, tôi muốn…"

Lúc nói chuyện, ngón tay thon dài trắng nõn vén tóc cô ra sau tai, động tác ôn nhu mập mờ, nửa câu sau khiến người ta suy nghĩ liên miên.

Hơi thở thoang thoảng thuộc về anh tấn công tới, Lê Hiểu Mạn nhíu mày, giống như vô tình lui về sau một bước, đứng thẳng người, giọng cứng rắn: "Tôi muốn trả tiền, tôi hẳn không có gì khác có thể cho anh."

Long Tư Hạo liếc nhìn khuôn mặt lạnh lùng của cô, mắt đen càng thâm trầm làm người ta suy nghĩ không ra: "Không cần."

Giọng nói anh vẫn trầm thấp thanh nhuận như cũ, ba chữ ngắn gọn như mơ hồ lộ ra lãnh ý.

Lê Hiểu Mạn không rõ liếc anh, cảm thấy trong lời nói của anh hình như mang theo tức giận không thể nói rõ.

Hoặc là ảo giả của cô, cô và anh không quen nhau, anh không thể vì câu nói đầu tiên của cô mà tức giận.

Cô ngước mắt nhìn anh, thanh âm nhỏ lộ ra hời hợt: "Tôi rất cảm ơn anh tối qua không ném tôi say rượu ở ven đường, mặc dù anh là anh trai Hoắc Vân Hy, nhưng tôi và anh cũng không quen biết…"

Ánh mắt Long Tư Hạo âm trầm, ngắt lời cô: "Không quen?"

32. Chương 32: Cô Muốn Ly Dị!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt anh lãnh đạm sắc bén, Lê Hiểu Mạn bị anh nhìn chằm chằm như vậy, không biết tại sao có chút không được tự nhiên, nhưng cô vẫn đứng thẳng người, nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của anh: "Xin lỗi, tôi đối với anh, trừ biết anh là anh trai của Hoắc Vân Hy ra, không có bất kỳ ấn tượng nào, còn nữa, tôi sẽ ly dị với Hoắc Vân Hy, anh không cần thiết vì là anh trai của anh ta mà xin lỗi đòi tiền tôi, cho nên, tiền váy, tôi nhất định phải trả cho anh."

Cô vừa dứt lời, điện thoại Long Tư Hạo bỗng vang lên, nhưng anh không nhận, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn cô: "Em muốn ly dị với Hoặc Vân Hy?"

Thanh âm anh vẫn trầm thấp thanh nhuận như cũ, nghe không ra vui giận, ánh mắt sâu thẳm lóe lên tia tình cảm không rõ.

Lê Hiểu Mạn không biết tại sao anh phải hỏi chuyện cô và Hoắc Vân Hy ly dị, có lẽ anh chỉ thuận miệng hỏi, không nghĩ nhiều, cô nhíu mày liếc nhìn anh nói: "Ừ…"

Long Tư Hạo nghe cô trả lời xong liền tiếp điện thoại.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn híp đôi mắt xinh đẹp, vô hình cảm thấy hơi kỳ lạ.

Long Tư Hạo tiếp điện xong, đôi mắt thâm thúy lại híp, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô: "Tôi có một cuộc họp, đưa em về trước."

Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu, nở nụ cười hời hợt: "Không cần, tôi sẽ tự về."

Long Tư Hạo thấy cô kiên quyết, ánh mắt càng phát ra ám trầm khiến người ta nghĩ không ra.

Bầu không khí trong phòng lập tức cứng đờ quỷ dị, có thể nghe rõ hô hấp của nhau.

Lê Hiểu Mạn không chịu nổi bầu không khí quỷ dị này, nhíu mày nhìn Long Tư Hạo không chút háo hức, lễ phép nói: "Cảm ơn anh lần nữa, tôi đi về trước."

Dứt lời, cô xoay người, cũng không quay đầu lại.

Đến khi bóng lưng mảnh khảnh biến mất khỏi phòng, Long Tư Hạo vẫn đứng tại chỗ, ánh mắt thâm trầm nhìn về hướng cô rời đi, đường nét trên khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lẽo cứng rắn.

Rời khách sạn, Lê Hiểu Mạn trực tiếp đón xe về biệt thự Thúy Viên.

Sau đó đến thư phòng gõ hai tờ đơn ly dị, khóe miệng kéo ra nụ cười khổ sở, ký tên mình vào.

Hôn nhân của cô và Hoắc Vân Hy đã hoàn toàn tan vỡ, không cần thiết tiếp tục kéo dài nữa.

Cầm đơn ly dị, cô ngồi trên sofa ở phòng khách chờ Hoắc Vân Hy, chẳng qua đến lúc trời tối cũng không thấy Hoắc Vân Hy trở lại.

Ngay khi cô co rúc trên sofa mơ mơ màng màng ngủ, một thanh âm lạnh như băng xen lẫn châm chọc truyền vào tai cô: "Em đang đợi tôi?"

Nghe tiếng, lông mi dài nhọn của Lê Hiểu Mạn khẽ run, từ từ mở mắt ra, ánh mắt mê ly nhìn người đàn ông đang lạnh lùng nhìn cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp vừa tỉnh ngủ hơi đỏ, hơn nữa dáng vẻ mông lung kia, mang theo cám dỗ trí mạng, làm mắt người ta lom lom.

Hoắc Vân Hy nhìn cô lúc này, cục xương ở cổ họng chuyển động lên xuống, ánh mắt lạnh như băng chợt nóng bỏng mấy phần, mang theo tia mê luyến đánh giá cô.

Ngũ quan trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần, mắt trái xoan tiêu chuẩn, lông mày nhỏ, hai mắt ánh nước như một khe suối, con ngươi đen như thạch, mũi xinh xắn, đôi môi béo mập mê người, là một đại mỹ nhân khí chất thanh nhã hiếm có.

Vóc người nhỏ bé lanh lợi, váy áo dài màu trắng, lộ ra đường cong hình chữ S mê người của cô, giống như một đóa hoa bách hợp khí chất thanh nhã, tinh khiết, không nhiễm bụi trần, lại giống đóa hoa hồng trắng kiêu ngạo, cao quý, đẹp lạnh lùng, mang theo gai nhọn, mơ hồ lộ ra tia trong trẻo lạnh lùng và bất khuất kiêu ngạo không gãy.

Lê Hiểu Mạn cũng không nhận ra ánh mắt Hoắc Vân Hy rơi trên người cô mang theo tia nóng bỏng và mê luyến, cô đứng lên, đưa đơn ly dị mình đã ký xong cho anh ta, mặt không biểu cảm nói: "Hoắc Vân Hy, đây là đơn ly dị tôi in, tôi không cần một phân tiền nào của Hoắc gia các anh, anh xem có vấn đề gì khác hay không, nếu như không có, ngày mai chúng ta đi tìm luật sư xử lý."

33. Chương 33: Ôm Trách Nhiệm Vào Người

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy liếc nhìn đơn ly dị trong tay cô, hai mắt lạnh lùng mang theo tia không thể tin được, thẳng tắp nhìn cô, thấy biểu tình nghiêm túc của cô.

Đưa tay, anh ta thô lỗ cầm lấy đơn ly dị trong tay cô, thấy cô đã ký tên xong, trong lòng anh ta là vô hình phiền não, thậm chí là tức giận.

Siết chặt đơn ly dị trong tay, ánh mắt rét lạnh nhìn cô: "Lê Hiểu Mạn, chơi lạt mềm buộc chặt cũng phải có giới hạn, em cho là như vậy thì có thể uy hiếp tôi?"

Lòng Lê Hiểu Mạn mơ hồ đau, ở trong lòng anh ta, cô rốt cuộc là một người thế nào, đến giờ anh vẫn cho là cô đang chơi lạt mềm buộc chặt.

Cô ngước mắt liếc nhìn gương mặt tuấn tú xanh mét của anh, thanh âm trong trẻo lạnh lùng: "Hoắc Vân Hy, tôi không có hứng thú chơi lạt mềm buộc chặt với anh, từ khi anh bắt đầu phản bội hôn nhân của chúng ta, anh liền không có tư cách để tôi làm bất cứ chuyện gì vì anh, ký tên đi! Chờ chúng ta ly dị, anh sẽ biết tôi có phải đang chơi lạt mềm buộc chặt với anh hay không."

Ánh mắt Hoắc Vân Hy sắc bén nhìn khuôn mặt lạnh lùng của cô, từ trong mắt cô, anh ta nhìn ra tia quyến luyến của cô đối với anh ta, lòng anh ta có chút hoảng sợ.

Anh ta nheo mắt, bàn tay trắng nõn nắm cằm cô, ánh mắt sắc bén nhìn cô: "Lê Hiểu Mạn, đừng giả bộ với tôi, không phải em rất yêu tôi sao? Chúng ta kết hôn một năm, bất luận tôi lạnh nhạt em thế nào, em cũng không nói ly dị, bây giờ em nói ly dị với tôi, em cho là tôi sẽ tin em?"

Nghe anh ta nhắc tới một năm qua, Lê Hiểu Mạn liền đau lòng không thôi, càng hối hận không thôi.

Cô dùng một năm chờ anh ta hồi tâm chuyển ý, bây giờ nghĩ lại, thật sự rất không đáng giá.

Cô lạnh nhạt kéo tay anh ta nắm cằm mình xuống, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, có tin hay không là tùy anh, anh hãy bớt nói nhảm đi, ký tên là được."

Hoắc Vân Hy thấy giọng cô kiên quyết, ánh mắt lạnh lùng, trong lòng anh ta càng hốt hoảng tức giận.

Cô chủ động nói ly dị, anh ta phải vui vẻ mới đúng, nhưng mà tại sao anh ta lại cảm thấy không cam lòng?

Anh ta lạnh lẽo nhìn cô: "Lê Hiểu Mạn, em lại đang chơi trò gì? Em biết rõ ông nội sẽ không đồng ý chúng ta ly dị, em làm như vậy là cố ý muốn cho ông nội giận tôi có phải không? Em đang trả thù tôi, em muốn mượn tay ông nội đuổi tôi ra khỏi Tập đoàn Hoắc thị? Tâm cơ của em đúng là lớn, tôi không thể nào ly dị với em."

Lê Hiểu Mạn vì lời nói của anh ta, tay mảnh khảnh nắm lại thành quyền, mắt đầy tức giận: "Hoắc Vân Hy, rõ ràng chỉ số thông minh của anh rất cao, nếu đầu óc anh xảy ra vấn đề, phiền anh dùng tiểu não xem xét vấn đề, tôi…"

Điện thoại Hoắc Vân Hi đột nhiên vang lên, anh ta không đợi cô nói xong, liền tiếp điện thoại.

"Lâm Lâm…"

Lê Hiểu Mạn vừa nghe đến Hoắc Vân Hy ôn nhu kêu Lâm Lâm, cũng biết là điện thoại Hạ Lâm gọi tới, quyết tâm muốn ly dị với anh ta hơn.

Chờ anh ta tiếp điện thoại xong, cô bình thản nói: "Hoắc Vân Hy, nếu như anh sợ ông nội biết chuyện chúng ta ly dị, chúng ta có thể lén ly dị trước, sau đó phía ông nội tôi sẽ đi nói, tôi sẽ ôm tất cả trách nhiệm vào người tôi, như vậy anh có thể yên tâm!"

Hoắc Vân Hy nheo mắt, thấy cô không giống như đang nói dối, ánh mắt sắc bén thêm mấy phần: "Lê Hiểu Mạn, em cho là ông nội sẽ tin lời em sao?"

"Cái này cũng không được, kia cũng không được, rốt cuộc anh muốn thế nào?" Lê Hiểu Mạn nheo mắt, thanh âm tăng cao mấy phần, gặp phải người như Hoắc Vân Hy, tốt tính đi nữa cũng sẽ bị anh ta chọc giận.

Hoắc Vân Hy ném đơn ly dị trong tay cho cô, bàn tay trắng nõn nâng cằm cô, ánh mắt sắc bén nhìn cô, nói ra lời nói sẽ khiến anh ta hối hận sau này: "Trừ phi em tìm một người ngoại tình…"

34. Chương 34: Trước Kia Mắt Cô Đúng Là Bị Mù

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tám chữ ngắn gọn nghe vào tai Lê Hiểu Mạn như sấm sét giữa trời quang, cô lui về sau một bước, né tránh đụng chạm của Hoắc Vân Hy, lòng đau thắt lại.

Đây chính là chồng cô chờ đợi một năm sao? Đêm đó ở quán bar hại cô mất đi trong sạch còn chưa đủ sao?

Trước kia mắt cô đúng là bị mù, lại thích tra nam như anh ta, cô thật sự nên đi mua chai thuốc nhỏ mắt rửa mắt.

Ánh mắt cô ửng đỏ, cắn chặt môi dưới đang run rẩy, không để cho mình rơi nước mắt trước mặt anh ta, giọng nhẹ như tơ lông hồng: "Hoắc Vân Hy, vì bảo vệ chính anh, anh thật sự dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào…"

Xoay người, cô không để ý tới Hoắc Vân Hy nữa, đi thẳng lên lầu, đi được một nửa, thanh âm cô như từ nơi xa xôi bay tới, làm người ta không đoán được: "Gặp được người thích hợp, tôi sẽ làm như ý muốn của anh."

Hoắc Vân Hy đứng ngây người nhìn Lê Hiểu Mạn, đến khi bóng người cô biến mất khỏi tầm mắt anh ta, anh ta vẫn còn đứng tại chỗ.

"Gặp được người thích hợp, tôi sẽ làm như mong muốn của anh." Lời này giống như một cây gai đâm vào lòng anh ta, khiến anh ta phiền não không dứt, lòng mơ hồ phát đau.

Lúc này, điện thoại anh ta lại vang lên lần nữa, vừa nghe đi thoại, anh ta vừa đi ra ngoài.

Sau khi lên lâu, Lê Hiểu Mạn đi thẳng vào phòng khách*, lần này không khóc vì Hoắc Vân Hy nữa, vì nhớ tới câu nói kia của Long Tư Hạo, không cần khóc vì người không đau lòng em, không đáng giá.

(*) Phòng ngủ dành cho khách.

Mấy ngày sau, Hoắc Vân Hy không về biệt thự, Lê Hiểu Mạn cũng được yên tĩnh.

Trước kia còn ôm hy vọng với Hoắc Vân Hy, cô luôn đợi ở nhà, làm một người vợ tốt chờ chồng về nhà, nhưng bây giờ không cần.

Cô bấm số điện thoại của Lâm Mạch Mạch: "Mạch Mạch, mình muốn đi tìm việc làm, không muốn mỗi ngày đều nằm dí ở nhà."

Trong điện thoại truyền tới thanh âm tán đồng của Lâm Mạch Mạch: "Mạn Mạn, cậu nên như vậy sớm hơn, đi làm việc thì sẽ không đặt tâm tư trên người Hoắc Vân Hy cặn bã đó mỗi ngày nữa, Tập đoàn châu báu TE gần đây đang tuyển nhà thiết kế, mình chuẩn bị đi thử, cậu có muốn đi chung không?"

"Mình…" Lê Hiểu Mạn nhíu đôi mi thanh tú: "Đầu vào có cao hay không? Mạch Mạch, cậu biết đó, mình học chưa xong đã gả cho Hoắc Vân Hy, cho nên…"

"Mạn Mạn, mình cũng đáng tiếc thay cậu, cậu còn chưa học xong đã gả cho tên cặn bã Hoắc Vân Hy đó, bây giờ chưa tới 20 tuổi… Nhưng mà cậu yên tâm, mình nghe nói TE không chú trọng bằng cấp, chỉ cần cậu có sản phẩm thiết kế tốt, thì có hy vọng vào, với thiên phú của cậu về phương diện này, mình tin cậu nhất định có thể vào."

Lê Hiểu Mạn nở nụ cười yếu ớt: "Được rồi, chúng ta cùng đi khảo hạch."

"Vậy thì ngày mai đi, cứ quyết định như vậy."

Ngày hôm sau, Lê Hiểu Mạn và Lâm Mạch Mạch cùng đi khảo hạch, may mắn chính là hai người đều được trúng tuyển.

Để ăn mừng, Lâm Mạch Mạch đề nghị đi ăn một bữa.

Hai người đến nhà hàng tây tên là Victor ở thành phố K ăn.

Victor là nhà hàng tây sang nhất thành phố K, bên trong cực kỳ xa hoa, mực đen phối hợp với vàng óng, tràn đầy lãng mạn, sàng nhà màu vàng nâu, đèn treo thủy tinh phục cổ lớn, sáng chói mắt, mỗi một bàn ăn đều bày bó hoa hồng đỏ kiều diễm ướt át, hai nến thủy tinh, ánh nến vàng óng lóe lên như sao, là nơi tình nhân hẹn hò dùng cơm.

Dĩ nhiên, tới nơi này dùng cơm không chỉ có tình nhân.

Lê Hiểu Mạn và Lâm Mạch Mạch tiến vào nhà hàng, ngồi xuống ở chỗ đặt.

35. Chương 35: Cẩn Thận Trinh Tiết Khó Giữ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hôm nay Lê Hiểu Mạn mặc váy yếm màu bạc ôm sát người, hoàn mỹ quấn quanh vóc người vô cùng yểu điệu nhỏ bé của cô, quyến rũ không mất ưu nhã, bên ngoài khoác áo cộc tay nhỏ màu trắng, tóc dài quăn xõa xuống, khí chết mê người, kết hợp với khuôn mặt thanh xuân tịnh lệ của cô, lại thu hút tầm mắt người khác.

Cô tiến vào nhà hàng liền thu hút không ít ánh mắt nam sĩ trong nhà hàng.

Ánh mắt trong veo đánh giá nhà hàng, cô nheo mắt nhìn Lâm Mạch Mạch ngồi đối diện cô, thấp giọng nói: "Mạch Mạch, nơi này rất đắt phải không! Bữa này hay là mình mời."

Lâm Mạch Mạch mặc áo đầm màu cam eo gầy, quyến rũ cám dỗ.

Vóc người cô ta vô cùng nhỏ bé lả lướt như Lê Hiểu Mạn, tóc dài màu nâu uốn lại gợn sóng tùy ý xõa ngang vai, đôi mắt xinh đẹp, màu da trắng nõn, màu môi hồng diễm mê người, so sánh với khí chất thanh nhã như bách hợp của Lê Hiểu Mạn, cô ta giống như một đóa hoa hồng đỏ rực, diễm lệ, quyến rũ, là kiểu mỹ nữ quyến rũ trêu người.

Cô ta nhìn Lê Hiểu Mạn đang nhíu mày, cười nói: "Bạn thân, tình hình của cậu, mình biết rõ, mặc dù cậu kết hôn với tên cặn bã Hoắc Vân Hy nhưng xưa nay anh ta không hề cho tiền cậu, tiền của cậu đều chính cậu kiếm được, mỗi tháng còn phải cho mẹ và cậu của cậu, bữa này vẫn mình là mời, lần sau cậu mời."

Ngay sau đó, Lâm Mạch Mạch đưa thực đơn cho cô, cong môi nói: "Gọi thức ăn trước đi."

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn cô ta, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lộ ra nụ cười yếu ớt, trong lòng rất cảm động, cô có người bạn tốt này, cô rất vui vẻ yên tâm.

Cô rũ mắt, ánh mắt vừa nhìn thực đơn, bên tai liền vang lên tiếng kinh hô của Lâm Mạch Mạch.

"Mạn Mạn, mau nhìn, nam thần…"

Nghe được hai chữ "nam thần", lòng Lê Hiểu Mạn vô hình run lên, ngay sau đó ngước mắt nhìn theo hướng ngón tay Lâm Mạch Mạch chỉ, quả nhiên thấy Long Tư Hạo, ngoài anh ra còn hai người đàn ông.

Hôm nay anh mặc áo sơ mi màu bạc hiệu Armani, quần tây màu trắng nhãn hiệu Calvin, không đeo cà vạt, áo sơ mi cởi ra hai nút áo, hơi rộng mở, khí chất cao nhã, trong trẻo lạnh lùng, tôn quý, mị hoặc, là người đứng giữa quyến rũ nhất trong ba người.

Nhân viên phục vụ trong nhà hàng và khách, bất luận trai gái đều đưa mắt nhìn anh.

"Long thiếu, tôi có đề nghị này, lần sau anh đi ra ngoài tốt nhất đeo mặt nạ, khuôn mặt trai gái mê luyến này của anh, cẩn thận trinh tiết khó giữ được."

Người nói chuyện chính là người đàn ông ngồi đối diện Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, thái tử gia Tập đoàn Lăng Đỉnh, ngũ quan tuấn mỹ tà mị, góc cạnh rõ ràng, màu da trắng nõn, sống mũi cao lớn lộ ra mấy phần khí tức người Tây phương, ánh mắt màu nâu mị hoặc mê người, khóe mọi nở nụ cười nhạt, xen vào chút tà khí làm người ta nghĩ không ra, âu phục màu nâu hiệu Armani, thân hình cao lớn, như Long Tư Hạo, quanh thân tản ra một ít tà khí, nhưng lại không mất đi ưu nhã, cao quý.

Người đàn ông ngồi bên cạnh anh ta vô cùng gầy gò, tóc ngắn lởm chởm, cắt tinh xảo che trán, giữa hai lông mày lộ ra thanh tú, làn da trơn mịn như kem, đường cong khuôn mặt nhu mỹ, đôi mắt hắc bạch phân minh, đôi môi khẽ mím, màu môi là màu hồng đào nhàn nhạt, khí chất nho nhã, lịch sự, mặc trang phục thường hiệu Bocelli, tay trái đeo đồng hồ Da Feili, tôn lên khí chất ôn văn nho nhã của anh ta, cao hơn 1m7, ở trước Long Tư Hạo và Lăng Hàn Dạ, anh ta trông tương đối gầy gò.

Đôi mắt hắc bạch phân mình nhìn Long Tư Hạo, nho nhã cười một tiếng: "Tư Hạo, tôi đồng ý lời của Hàn Dạ, anh thật sự nên đeo mặt nạ, hai người phụ nữ bàn bên kia nhìn anh rất lâu rồi."

36. Chương 36: Lại Thấy Người Đàn Ông Cặn Bã

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo nghe vậy nheo mắt lại, ánh mắt lạnh nhạt nhìn nhà ăn, vừa lúc cùng Lê Hiểu Mạn ngồi ở cách chỗ anh không xa, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Trong mắt anh hiện lên sự kinh ngạc, như không nghĩ lại trùng hợp gặp cô ở nơi này.

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy anh đột nhiên trái tim đập loạn nhịp.

Cô thu hồi tầm mắt, khuôn mặt không hiểu sao đỏ lên.

"Mạn Mạn, sao đỏ mặt hả? Không phải là… vì nam thần đấy chứ?" Lâm Mạch Mạch nhíu mày, vẻ mặt đắc ý nhìn Lê Hiểu Mạn.

"Mình đỏ mặt chỗ nào chứ?" Lê Hiểu Mạn đưa tay sờ mặt, làm bộ tức giận trừng cô ấy: "Cậu đừng có nói lung tung, làm sao mình có thể đỏ mặt vì anh ta được chứ, anh ta là anh trai của Hoắc Vân Hy đấy."

"Cái gì? Anh…anh trai?" Lâm Mạch Mạch trừng mắt ra, kinh ngạc nhìn Lê Hiểu Mạn, nhỏ giọng hỏi: "Mạn Mạn, sao lại như thế? Sao nam thần lại có thể là anh trai của Hoắc cặn bã được."

Lê Hiểu Mạn chau mày, ngước mắt nhìn Lâm Mạch Mạch: "Chuyện của Hoắc gia mình không rõ, mình chỉ biết anh ta đã ra nước ngoài từ lâu, anh ta hình như cùng Hoắc Vân Hy là cùng cha khác…"

Chữ mẹ còn chưa nói ra thì Lê Hiểu Mạn ngừng lại sững sờ nhìn hai người đi tới.

Hôm nay đúng là trùng hợp mà, Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm lại tới đây ăn cơm.

"Mạn Mạn, sao vậy?" Lâm Mạch Mạch thấy đột nhiên Lê Hiểu Mạn không lên tiếng, cô ấy nhìn theo tầm mắt của cô, vừa lúc nhìn thấy Hoắc Vân Hy vô cùng thân thiết ôm eo Hạ Lâm eo, nghênh ngang đi tới.

"*** kiếp, Hoắc cặn bã thật hung hăng, giữa ban ngày ban mặt ôm tiểu tam nghênh ngang yêu dương vụng trộm bên ngoài, anh ta xem cậu không tồn tại sao? Mạn Mạn, hôm nay mình phải thay cậu dạy dỗ đôi nam nữ cặn bã này mới được."

Dứt lời, Lâm Mạch Mạch đứng lên chuẩn bị đi tới chỗ Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy lập tức kéo cô ấy ngồi xuống, lạnh nhạt nói: "Mạch Mạch, đừng làm ô uế tay cậu."

Cô nói lời này đúng lúc Hoắc Vân Hy ôm Hạ Lâm đi qua, ánh mắt anh ta sắc bén mà phẫn nộ trừng cô, sau đó cùng Hạ Lâm đi tới chỗ đã đặt sẵn.

Hạ Lâm mặc váy đỏ cổ chữ V bó sát, dáng người nhỏ xinh làm cho người ta có cảm giác yếu đuối, không nhịn được mà đau lòng che chở cho cô ta, làn da cô ta trắng tinh, mặt trái xoan nho nhỏ, trang điểm lên tương đối xinh đẹp, mặt mày lộ ra sự kiêu căng, tuy là mỹ nữ nhưng so với Lê Hiểu Mạn thì ít hơn sự thanh nhã mê người.

Hoắc Vân Hy mặc áo sơ mi màu hồng phấn, cà vạt màu tím trầm, quần tây đen thủ công, đều là nhãn hiệu nổi tiếng, anh ta ít nhất cũng cao hơn 185, dáng người tuấn lãng, hàng lông mày đen xinh đẹp, đôi mắt sắc bén, độ dày đôi môi cũng rất vừa phải, gương mặt đẹp trai, kiên nghị, tuy là em trai Long Tư Hạo nhưng hai người ngoại trừ khoảng trán có 3 phần giống ra thì khí chất hoàn toàn khác, anh ta làm cho người ta cảm thấy lạnh lùng xa cách, lãnh mị mà sắc bén, mà Long Tư Hạo làm cho người ta cảm thấy cao nhã, khí phách, khí vũ hiên ngang, thần bí, vô hình tạo ra khí thế chấn nhiếp người khác.

Không may là Hạ Lâm và Hoắc Vân Hy đặt chỗ lại ở ngay bên cạnh Lâm Mạch Mạch và Lê Hiểu Mạn.

37. Chương 37: Tiểu Tam, Kỹ Thuật Ti Tiện Là Số 1

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vừa ngồi xuống, tiếng nói kiều mỵ của Hạ Lâm vang lên: "Vân Hy, không bằng chúng ta đổi chỗ ăn khác đi, em không muốn cho chị khó chịu."

Lâm Mạch Mạch vừa nghe Hạ Lâm nói mà giận, giọng nói không tốt đẹp gì: "Có người trời sinh ti tiện chưa nói còn thích giả bộ thanh cao, quả nhiên trồng dưa được dưa trồng đậu được đậu, tiểu tam thì trời sinh đã là tiểu tam, khả năng khác thì không có nhưng kĩ thuật ti tiện thì số 1, còn có người đàn ông cặn bã nào đó, bắt cá hai tay thì hơn người, sớm muộn gì cũng tổn thương mình, một kỹ thuật ti tiện, một kỹ năng bắt cá hai tay, trời sinh một đôi."

Hạ Lâm nghe Lâm Mạch Mạch nói, tức giận nắm chặt tay, gương mặt đỏ bừng nhưng không dám cãi lại, cô ta biết nếu mình mở miệng thì chẳng khác nào là tiểu tam rồi.

Trong nhà hàng nhiều người như vậy, cô ta mất mặt không chịu nổi.

"Vân Hy…" hai mắt cô ta đẫm lệ nhìn Hoắc Vân Hy, ủy khuất vô cùng.

Hoắc Vân Hy thấy vậy nhíu chặt mày, gương mặt góc cạnh hiện lên sự tức giận, liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, trong đôi mắt sắc bén lóe lên sự cảnh cáo.

Nhận thấy ánh mắt cảnh cáo của Hoắc Vân Hy, Lê Hiểu Mạn nhíu mày, lồng ngực phiền muộn, nhưng không còn cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế nữa rồi.

Đối với Hoắc Vân Hy mà nói cô đã vô cảm rồi.

Lâm Mạch Mạch che mũi nhíu mày nhìn Lê Hiểu Mạn: "Mạn Mạn, sao có mùi gì khai khai, sao hồ ly tinh lại chạy tới nhà hàng? Thật là khó ngửi, chúng ta đổi bàn khác đi."

Lập tức cô ấy kéo Lê Hiểu Mạn đứng lên đi về phía bàn của Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn và Lâm Mạch Mạch đi tới, ánh mắt anh vẫn nhìn cô.

Mà Lê Hiểu Mạn căn bản không nghĩ tới Lâm Mạch Mạch lại đổi bàn mà còn kéo tới bàn của Long Tư Hạo.

Càng lại gần Long Tư Hạo, tim cô đập như trống bổi, thấy hai người đàn ông cùng bàn đang kinh ngạc nhìn cô và Lâm Mạch Mạch, cô càng cảm thấy xấu hổ.

Lâm Mạch Mạch khá bình tĩnh nhíu mày nhìn ba người trên bàn, cười nói: "Hi, các anh không ngại để chúng tôi ngồi cùng bàn chứ?"

Người đàn ông tên Lăng Hàn Dạ cả người toát lên sự tà khí đang ngồi đối diện Long Tư Hạo nhíu mày: "Có mỹ nữ đương nhiên không ngại."

Lâm Mạch Mạch cười cười với anh ta, sau đó nhìn Lâm Mạch Mạch: "Mạn Mạn, cậu ngồi chỗ đó đi."

Ngay sau đó không biết là do cô ấy cố ý hay vô ý mà dùng khủy tay đẩy mạnh Lê Hiểu Mạn.

"Á…" Lê Hiểu Mạn bị cô ấy đột nhiên đẩy một cái, trọng tâm không vững trực tiếp nhào vào lòng Long Tư Hạo, nếu không phải Long Tư Hạo đưa tay đúng lúc đỡ góc bàn thì hai người đã va chạm mà ngã xuống đất rồi.

Lăng Hàn Dạ ngồi bên phải Long Tư Hạo thấy vậy đôi mắt màu nâu mê người nhíu lại, khóe môi nhếch lên nụ cười tà mị, giọng điệu trêu ghẹo nói: "Tư Hạo à, sớm bảo cậu đeo mặt nạ rồi mà, không phải bị người ta bổ nhào sao? Cẩn thận khó giữ trinh tiết…"

Lê Hiểu Mạn ngã vào lòng Long Tư Hạo chau mày, trong hơi thở đều là khí tức thanh mát của anh.

Lúc ngã vào lòng anh, đôi tay mảnh khảnh tiện đà ôm cổ anh.

Mà cánh tay thon dài của anh cũng theo đó ôm eo cô.

Tư thế nào người cứ ái muội thế nào ấy.

Hoắc Vân Hy ở cách đó không xa thấy vậy, hai mắt như trừng ra hai viên đạn, gương mặt tuấn tú không che lấp được sự tức giận.

Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, vừa ngước mắt lên nhìn vào đôi mắt Long Tư Hạo, cô liền cụp mắt xuống xấu hổ nói: "Không.. ngại quá…"

Lúc này sau lưng cô lại truyền đến âm thanh trêu chọc của Lăng Hàn Dạ: "Tư Hạo à, vị mỹ nữ này yêu thương nhung nhớ cậu rồi, có phải cậu nên khen thưởng cô ấy một chút không? Hôn một cái, hôn một cái…"

Lăng Hàn Dạ vừa nói, Lâm Mạch Mạch đồng ý nhìn anh ta một cái cũng ồn ào theo: "Đúng thé, hôn một cái, hôn một cái…"

Bọn họ vừa hô, mọi người trong nhà hàng đều nhìn qua.

38. Chương 38: Chất Vấn, Anh Ta Dựa Vào Đâu?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Khuôn mặt Lê Hiểu Mạn đỏ như rỉ ra máu, cô ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, nhìn vào đôi mắt thâm thúy như một cái hồ của anh.

Thu hồi tầm mắt, cô đang muốn đứng lên thì bên hông căng thẳng, cô bị một cánh tay thon dài ôm vào lòng.

"Anh.. ưm…"

Trên môi ẩm ướt, đôi môi Long Tư Hạo dán lên môi cô, ấn xuống một nụ hôn.

Lê Hiểu Mạn vì hành động đột ngột của anh mà ngẩn ra, trong đầu lóe lên không biết làm sao,đôi mắt mở to ngơ ngác nhìn anh: "Anh…"

Long Tư Hạo nhếch môi, cúi đầu để bên tai cô, âm thanh khàn khàn mê người: "Nếu tôi không hôn em thì em sẽ mất mặt."

Một câu của anh như muốn nói anh đang suy nghĩ cho cô.

"Anh…" Lê Hiểu Mạn há miệng thở dốc không biết nói cái gì, anh hôn cô vậy mà còn có thể tìm ra được lý do đàng hoàng như thế, có phải cô nên cảm ơn anh hay không?

Lâm Mạch Mạch, Lăng Hàn Dạ và người đàn ông cao gầy kia đều mở to mắt sững sờ nhìn hai người.

Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch làm sao cũng không nghĩ tới Long Tư Hạo sẽ thật sự hôn Lê Hiểu Mạn, dù sao bọn họ quen anh nhiều năm như vậy rồi, tính cách anh trong trẻo lạnh lùng chưa từng có người đàn bà nào đứng cách anh gần 3m chứ đừng nói là hôn.

Bọn họ suýt chút nữa còn xem anh là hòa thượng thanh tâm quả dục.

Hoắc Vân Hy ngồi cách đó không xa, đôi mắt lóe lên lửa giận, khuôn mặt cương nghị xanh mét, phẫn nộ như đi bắt gian vợ mình.

Thấy có người đang phẫn nộ nhìn chằm mình, Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Hoắc Vân Hy đang tái mét cả mặt.

Thấy bộ dạng của anh ta như hận không thể bóp chết cô, cô không rõ anh ta tức giận cái gì, không phải anh ta vẫn mong cô ở bên ngoài ngoại tình sao?

Tám phần là anh ta nổi lên lòng tự trọng của đàn ông, dù sao về danh nghĩa thì cô là vợ anh ta, cô ở trước mặt mọi người anh anh em em với người đàn ông khác, anh ta sẽ cảm thấy mất mặt.

Huống hồ người đàn ông này còn là anh trai anh ta.

Cô rời khỏi lòng Long Tư Hạo, bỏ lại một câu nói đi toilet, sau đó vội vàng rời đi.

Trong toilet, Lê Hiểu Mạn dựa vào bồn rửa mặt, đôi mắt lại nhìn bản thân ở trong gương.

Trong gương, khuôn mặt cô đỏ lên, cô dùng nước vỗ vỗ mặt mình, chờ không còn đỏ nữa thì trái tim loạn nhịp mới hết đập loạn, ra khỏi toilet, đúng lúc thấy Hoắc Vân Hy tái mặt đứng bên ngoài, ánh mắt sắc bén như hận không thể xé xách cô thành nhiều mảnh nhỏ vậy.

Cô nhíu mày, làm bộ như không thấy, đi qua người anh ta, lại bị anh ta hung hăng nắm chặt cổ tay.

"Anh làm cái gì? Buông ra" Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn anh ta, dùng sức né tránh sự kiềm chế của anh ta.

Anh ta tức giận áp cô lên tường, từ trên cao nhìn cô.

"Lê Hiểu Mạn, cô ăn gan báo hả? Dám ở trước mặt mọi người anh anh em em với anh cả, cô đừng quên cô còn là Hoắc thiếu phu nhân đấy." âm thanh của anh ta lạnh lùng tràn ngập phẫn nộ.

Nghe thấy mấy chữ Hoắc thiếu phu nhân trong miệng anh ta, Lê Hiểu Mạn thầm nghĩ muốn ôm bụng lăn ra cười, không phải anh ta nói đến giờ chưa lúc nào xem cô là Hoắc thiếu phu nhân sao? Hiện tại lại ở đây chất vấn cô, anh ta dựa vào đâu?

Chỉ cho phép quan châu đốt lửa mà không cho dân chúng đốt đèn sao? Anh ta mang theo tiểu tam chạy khắp nơi dựa vào đâu mà quản cô?

Lê Hiểu Mạn nhìn vào mắt anh ta, cười nhạt một tiếng: "Hoắc Vân Hy, anh nghĩ sai rồi, đối với Hoắc thiếu phu nhân này, không phải anh muốn tôi ra ngoài ngoại tình sao?"

39. Chương 39: Biết Lùi Mà Tiến, Anh Định...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy xiết chặt tay, gân xanh trên trán nổi lên, ánh mắt lạnh lẽo: "Cho nên cô mới tìm anh cả? Khi nào các người gian díu với nhau hả? Lê Hiểu Mạn, cô đúng là ti tiện ghê tởm, chỉ bằng cô, còn không xứng anh ấy đâu..."

Lời của anh ta hoàn toàn chọc giận Lê Hiểu Mạn, cô nheo mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, tôi không xứng anh ấy cho nên mới biết lùi mà tiến tới gả cho anh, hiện tại chúng ta sắp ly hôn rồi, anh không có quyền quản tôi, tôi gian díu với ai thì liên quan gì tới anh?"

"Biết lùi mà tiến?" Hoắc Vân Hy vì mấy chữ này mà tức nghiến răng nghiến lợi, bàn tay to lớn nâng cằm cô lên, dôi mắt sắc bén mà thị huyết nhìn cô giận dữ hét lên: "Lâm Hiểu Mạn, cô muốn chết có phải không? Ý cô là tôi không bằng anh ấy?"

Cằm bị nắm đâu, Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn anh ta, đôi môi nở nụ cười châm học: "Đừng tức giận, so với cặn bã thì anh ấy còn lâu mới bằng anh."

"Cô..." Hoắc Vân Hy tức giận nhìn cô đầy tàn nhẫn, lại nắm chặt cằm cô cả giận: "Lê Hiểu Mạn tôi xem là cô muốn chết mà."

Cằm đau, Lê Hiểu Mạn cảm thấy cằm mình sắp bị bóp nát rồi.

Cô không nhịn được tức giận, nâng chân lên, nhân lúc Hoắc Vân Hy chưa chuẩn bị liền đá vào hạ thân anh ta.

"Ưm..." Hoắc Vân Hy kêu đau buông cô ra, trán nhíu chặt, gương mặt đau khổ không thôi.

Lê Hiểu Mạn nhân cơ hội này đẩy anh ta ra, vừa lúc thấy Long Tư Hạo đang đi tới toilet.

Cô nhanh chân đi tới, đôi tay mảnh khảnh ôm lấy cổ anh, chủ động hôn anh.

Long Tư Hạo giật mình, đôi mắt chăm chú nhìn Lê Hiểu Mạn đang hôn anh, đôi mắt thâm thúy làm người ta nhìn không ra.

Hoắc Vân Hy vừa ngước mắt lên liền thấy Lê Hiểu Mạn đang hôn Long Tư Hạo, anh ta tức giận xiết chặt nắm đấm phẫn nộ như con dã thú cuồng bạo nhìn cô: "Lê Hiểu Mạn, đừng quên cô là vợ tôi, chú ý hành vi của cô đi."

Nghe thấy âm thanh phẫn nộ từ sau lưng truyền tới, Lê Hiểu Mạn không thèm để ý mà vẫn khoác tay Long Tư Hạo, nhìn anh mỉm cười một cái: "Chúng ta đi."

Hoắc Vân Hy nhìn hai người rời đi, tức giận đấm lên tường thật mạnh.

Lê Hiểu Mạn kéo Long Tư Hạo đến góc hành lang mới buông ta, đôi mắt đầy xấu hổ nhìn anh: "Vừa rồi rất xin lỗi, là tôi lợi dụng anh."

Long Tư Hạo nhếch môi, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô sau đó cất bước rời đi.

Thấy anh tức giận, Lê Hiểu Mạn nhíu mày đuổi theo, chắn trước người anh, nhìn anh đầy hối lỗi: "Không phải tôi cố ý lợi dụng anh, chỉ là anh đúng lúc xuất hiện, tôi…"

Long Tư Hạo không chờ cô nói xong đã vượt qua cô mà rời đi.

"Này.. anh.." Lê Hiểu Mạn nhìn bóng lưng thẳng đứng của anh, đôi mày nhíu chặt hơn, anh không chờ cô nói xong đã đi rồi.

Trở lại phòng ăn, Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo đã về chỗ ngồi, mà hai người bạn tốt của anh và Lâm Mạch Mạch thì không thấy đâu nữa.

40. Chương 40: Hôn Một Cái Tôi Sẽ Không Tức Giận Nữa

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô nheo mắt lập tức cầm điện thoại gọi cho Lâm Mạch Mạch: "Mạch Mạch, cậu đi đâu rồi hả?"

"Mạn Mạn, ngại quá, mình tạm thời có việc về nhà trước rồi."

"Cậu về nhà rồi hả? Vậy một mình mình thì làm sao bây giờ?" Lê Hiểu Mạn cảm thấy sao giống như cô ấy cố ý vậy?

"Còn không phải có nam thần sao?" nói xong Lâm Mạch Mạch sốt ruột tắt máy.

Lê Hiểu Mạn nhìn chằm chằm màn hình di động đen thui, càng cảm thấy cô ấy cố ý, cô nhìn Long Tư Hạo, thấy anh đang nhếch môi, quanh thân lộ ra khí lạnh chấn nhiếp người khác.

Cô nhăn mày do dự có đi tới hay không, nếu tới mà nói chỉ có cô và anh, cô sẽ thấy xấu hổ.

Lúc cô đang do dự thì Long Tư Hạo đứng lên sau đó tính tiền rời đi.

"Này… cái đó…" Lê Hiểu Mạn thấy anh rời đi ma xuy quỷ khiến thế nào mà đuổi theo anh.

"Chờ một chút…" thấy Long Tư Hạo đang chuẩn bị ngồi vào xe, cô lập tức chạy tới chặn trước người anh.

Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô gái nhỏ đang chắn đường anh, đôi môi mím chặt, lạnh nhạt nói: "Có việc gì sao?"'

Vì Lê Hiểu Mạn vừa chạy nên thở phì phò, hàng mi dài theo động tác thở mà run run, lăn làn sóng lăn tăn, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi phiếm hồng, càng đáng yêu càng hấp dẫn tầm mắt.

Long Tư Hạo nhìn cô chằm chằm, ánh mắt lạnh nhạt trở nên nhu hòa hơn.

Cô nhếch môi cười: "Tôi muốn nhờ anh đưa tôi về."

Sau đó kéo cửa ghế phụ ngồi vào.

Thấy vậy Long Tư Hạo nhìn cô sau đó ngồi vào xe đạp chân ga rời đi.

Trên đường trở về, Long Tư Hạo vẫn lái xe mà không nói gì, anh nhếch môi, vẻ mặt bình tĩnh.

Lê Hiểu Mạn như cảm thấy được khí tức lạnh lẽo của anh liền lẳng lặng ngồi yên, thi thoảng sẽ nhìn qua người đàn ông đẹp trai làm cho người ta hít thở không thông này.

Thấy nãy giờ anh không nói gì, Lê Hiểu Mạn nhăn mày, chẳng lẽ anh vẫn đang tức giận?

Cô nhỏ giọng nói: "Anh đang giận sao?"

Long Tư Hạo không đáp lại cô mà tiếp tục lái xe, lúc Lê Hiểu Mạn cho rằng anh sẽ không đáp lại cô thì đột nhiên anh đạp phanh xe nghiêng người đến gần cô: "Em để ý sao?"

Hơi thở thuộc về riêng anh xông vào mũi, Lê Hiểu Mạn cả kinh hô hấp căng thẳng, nhìn anh đầy khó hiểu: "Để ý cái gì?"

Long Tư Hạo lại gần cô, mãi đến khi chóp mũi sắp đụng vào mũi cô anh mới hỏi: "Tôi có tức giận hay không em để ý đến sao?"

Hai người ngồi quá gần, lúc anh nói chuyện, hơi thở phủ lên mặt cô, cảm giác ngứa ngáy làm cho cô khẩn trương.

Hàng lông mi dài của cô run run, rũ mắt xuống: "Là tôi lợi dụng anh, thật xin lỗi."

Nói đến đây cô ngừng lại, sau đó nhìn anh tiếp tục nói: "Thật ra thì anh cũng không chịu thiệt mà, không phải tôi còn hôn anh sao? Có thể xí xóa rồi."

Long Tư Hạo nheo mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đôi mắt đen như mực lúc này lấp lánh như ngôi sao, sáng hơn mấy phần.

Ngón tay thon dài của anh vuốt nhẹ môi cô,động tác nhẹ nhàng, hơi thở cũng nóng bỏng hơn, âm thanh khàn khàn đầy mê người quyến rũ nói: "Em hôn tôi một cái, tôi sẽ không tức giận."

41. Chương 41: Nụ Hôn Của Anh, Cuồng Dã Bá Đạo

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đôi môi truyền tới nhiệt độ nóng bỏng từ giữa tay anh, Lê Hiểu Mạc chống với đôi mắt sâu thẳm của anh, hô hấp hơi chậm lại, tim đập như trống bỏi, lý trí quyết định tiếng lòng, cự tuyệt nói: "Không được, tôi đã kết hôn, trên danh nghĩa, tôi là em dâu của anh, chúng ta không nên như vậy."

Nói xong, cô căm hận cắn đầu lưỡi, ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, lại thấy lãnh đạm trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh, đôi mắt đen tối mị hoặc càng phát ra âm trầm sâu thẳm, làm người ta nghĩ không ra ưu tư của anh.

Đôi mi thanh tú của cô hơi cau lại, tại sao cô không hiểu nổi anh? Anh giống như một điều bí ẩn.

Long Tư Hạo mím chặt môi, không nói gì, đạp cần ga, tốc độ xe không nhanh không chậm.

Một lát sau, Lê Hiểu Mạn khẽ gọi: "Hoắc tiên sinh…"

Cô mới nói, Long Tư Hạo liền đạp thắng xe, đôi mắt thâm thúy nguy hiểm nheo lại, thanh âm trầm thấp mơ hồ lộ ra tức giận: "Em đang gọi tôi?"

Lê Hiểu Mạn không hiểu tại sao anh đột nhiên ngừng xe, đang muốn gật đầu, liền bị cánh tay dài của Long Tư Hạo duỗi ra kéo vào ngực, trong tiếng kinh hô của cô, cúi đầu xuống quấn lấy môi cô trừng phạt.

"Ừm…" Lê Hiểu Mạn hoàn toàn bối rối, không hiểu nổi tại sao Long Tư Hạo đột nhiên hôn cô.

Nụ hôn của anh bá đạo, mãnh liệt, cuồng dã, hơi thở phái nam thuộc về anh lượn lờ quanh mũi, giống như thuốc mê, khiến Lê Hiểu Mạn choáng váng hoa mắt, quên mất phải đẩy anh ra.

Miệng lưỡi tê dại giống như có một dòng điện chạy toàn thân, nụ hôn cuồng phong bạo vũ làm cô không khỏi mềm nhũn tựa vào ngực anh.

Nhiệt độ nóng bỏng từ lòng bàn tay anh làm Lê Hiểu Mạn cả kinh, nhanh chóng khôi phục lý trí, cô liền đẩy anh ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp vì xấu hổ mà nhanh chóng đỏ bừng: "Anh… Anh không thể như vậy…"

Cô đưa tay mảnh khảnh như ngọc lên, đánh về phía Long Tư Hạo.

Anh vốn có thể né tránh, nhưng đôi mắt đen của anh một mực khóa chặt cô, nghiêng người về trước, để cho cô đánh.

"Ba…"

Thanh âm thanh thúy cực kỳ vang dội trong xe.

Trên mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo hiện lên dấu tay đỏ, theo cái tát của cô, dục vọng anh giảm đi, đôi mắt thâm trầm lãnh đạm, sâu thẳm không thấy đáy, lại khiến người ta nhìn không thấu.

Lê Hiểu Mạn giơ tay nhỏ bé hơi run rẩy, cô rũ mắt, sửa quần áo trên người, khẽ cắn môi dưới, thanh âm trong trẻo lạnh lùng: "Tôi không biết tại sao anh đột nhiên làm vậy, mặc dù giữa chúng ta từng có tình một đêm… Nhưng xin anh nhớ, anh là anh trai của Hoắc Vân Hy, anh không nên như vậy, tôi không hy vọng có lần sau nữa."

Dứt lời, cô liếc mắt Long Tư Hạo, thấy ánh mắt anh sâu thẳm, đường nét khuôn mặt cứng rắn, nửa bên mặt bị đánh sưng đỏ.

Cô hơi cau mày, thấy anh không nói lời nào, cũng không lên tiếng.

Không khí trong xe lại lắng xuống, luồng khí lạnh quanh quẩn trong xe.

Long Tư Hạo đạp cần ga, chạy xe lần nữa, tốc độ nhanh hơn vừa rồi.

Đến khi xe tiến vào khu biệt thự Thúy Viên, Long Tư Hạo mới dừng xe.

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy, liếc Long Tư Hạo hai tay khoác lên tay lái, biểu tình lãnh đạm, lễ phép nói tiếng cảm ơn: "Cảm ơn."

Ngay sau đó cô đẩy cửa xe ra, đang muốn xuống xe, cổ tay mảnh khảnh liền bị một bàn tay trắng nõn giữ lại.

Cô cả kinh, quay đầu đối mặt với ánh mắt sâu thẳm của Long Tư Hạo, cau mày hỏi: "Còn có việc sao?"

Ánh mắt Long Tư Hạo lãnh đạm nhìn cô, thâm thúy như đại dương, thanh âm hết sức chìm lãnh: "Tôi họ Long, không phải họ Hoắc, còn nữa, sau này đừng trêu chọc tôi nữa, nếu không, tôi sẽ không để cho em rút lui toàn thân."

42. Chương 42: Lê Hiểu Mạn, Muốn Chết Thì Cút Xa Một Chút

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dứt lời, Long Tư Hạo buông tay Lê Hiểu Mạn ra.

Lê Hiểu Mạn vừa xuống xe, Long Tư Hạo liền đạp cần ga, chạy gấn đi.

Liếc nhìn chiếc xe Rolls Royce, Lê Hiểu Mạn đứng ngây người tại chỗ, tại sao anh họ Long mà không phải họ Hoắc? Anh nói cô đừng trêu chọc anh nữa, cô…

Ách! Hình như hôm nay đúng là cô chủ động trêu chọc anh, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp hơi ửng đỏ.

Long Tư Hạo lái xe ra khỏi khu biệt thự Thúy Viên một đoạn đường, liền gặp Hoắc Vân Hy vội vàng chạy tới.

Lúc xe hai người lướt qua nhau, đều nghiêng đầu liếc đối phương, đối mặt không tới mấy giây, mỗi người chạy nhanh chóng hướng của mình.

Long Tư Hạo? Tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

Hoắc Vân Hy híp hai tròng mắt lãnh mị lại, tay nắm chặt tay lái, nghĩ tới một màn của anh ta và Lê Hiểu Mạn trong nhà hàng tây, trong mắt anh ta liền tràn đầy tức giận.

Đối với anh trai cùng ba khác mẹ này, thái độ của anh ta luôn hời hợt, tuy là anh em ruột thịt, nhưng giống như người xa lạ.

Anh ta vì tức giận trong lòng, chợt lái xe vào khu biệt thự Thúy Viên.

Lê Hiểu Mạn đứng ở cửa khu biệt thự, tốc độ xe anh ta quá nhanh, đúng lúc chạy về hướng cô.

"Lê Hiểu Mạn… Cút ngay…" Hoắc Vân Hy trong xe thấy Lê Hiểu Mạn đứng tại chỗ, anh ta rống to một tiếng, nắm chặt tay lái, lúc gần đụng Lê Hiểu Mạn, nhanh chóng quẹo tay lái.

"A…" Lê Hiểu Mạn đứng ngây người thấy chiếc xe Bentley của Hoắc Vân Hy đột nhiên chạy tới, cô căn bản không có cơ hội né tránh, đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, Hoắc Vân Hy bẻ tay lái, cô thoái khỏi nguy hiểm, nhưng cô vẫn bị thân xe đụng phải, ngã ngồi trên mặt đất, lòng bàn tay và đầu gối đều bị trầy da chảy máu.

Hoắc Vân Hy dừng xe, hai mắt giận đỏ bừng, như một con dã thú nổi điên chạy tới trước người cô, không kiểm tra vết thương cô, mà vươn tay bóp cổ cô, tức giận hét: "Lê Hiểu Mạn, em muốn chết thì cách xa một chút, làm sao? Em muốn chết ở dưới xe tôi, để tôi vì em mà đi ngồi tù, cả đời áy náy với em sao?"

Lê Hiểu Mạn vì đầu gối đau đớn, hai mắt nổi lên hơi nước, đây chính là chồng cô sao? Chẳng những không quan tâm vết thương của cô, ngược lại bóp cổ cô rống cô.

Lòng cô đã lạnh tới mức cao nhất.

Cô tận lực đè nén nước mắt vào, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc anh ta: "Hoắc Vân Hy, anh yên tâm, hôm nay cho dù tôi bị anh đụng chết, cũng là tôi đáng đời, lấy thân phận của anh, sao có thể đi ngồi tù? Tôi không cần anh đối với tôi áy náy cả đời, nếu như tôi chết, còn ở lại trong lòng anh, tôi sẽ chết không nhắm mắt."

"Em…" Hai mắt Hoắc Vân Huy dữ tợn nhìn cô: "Lê Hiểu Mạn, em có ý gì? Em…"

Anh ta chợt ngừng lại, ánh mắt sắc bén rơi vào trên đôi môi sưng đỏ của cô, rõ ràng cho thấy cô vừa bị người khác hung hăng hôn.

Anh ta tức giận không thôi, nheo mắt lại, dáng vẻ tức giận kia như bắt được vợ vụng trộm, tay anh ta bóp cổ cô chặt hơn, giận dữ hỏi: "Tiện nhân, em và Long Tư Hạo làm cái gì? Em để cho anh ta làm em? Có phải hai người đã làm hay không?"

Lê Hiểu Mạn bị bóp cổ mặt đỏ lên, cảm giác hít thở không thông khiến cô nhíu chặt mi.

Cô ngước mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta, cả giận nói: "Hoắc cặn bã, anh nói chuyện đừng có ác tâm như vậy."

43. Chương 43: Cô Không Nhận Nổi Lời Xin Lỗi Của Anh Ta

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Chán ghét tôi?" Hoắc Vân Hy giận đến đỏ mắt dữ tợn nhìn cô: "Tùy tiện để đàn ông làm em, em và anh ta chính là đồ đê tiện, làm sao? Em vắng vẻ tịch mịch như vậy sao? Long Tư Hạo là anh trai tôi, em để cho anh ta làm em, là vừa ý tiền của anh ta? Có phải chỉ cần là đàn ông có tiền, là em có thể để anh ta làm hay không?"

Hoắc Vân Hy vừa nói vừa tăng lực tay bóp cổ Lê Hiểu Mạn, dùng sức lay động.

Thân hình mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn lay động theo anh ta, giống như lá thu trong gió, lảo đảo muốn ngã, cảm giác hít thở không thông ngày càng mãnh liệt làm cho cô lần đầu tiên cảm thấy cô cách cái chết gần như vậy.

Mắt cô nổi lên nước mắt, hai tay vô lực rũ xuống, cô thật hối hận gả cho tên cặn bã Hoắc Vân Hy này.

Bình thường anh ta ra ngoài chơi đàn bà như cơm bữa, lại tới chất vấn cô, chà đạp tự ái của cô, không nhìn cô như người bình thường, sao đối với cô như vậy?

"Nói… Có phải đàn ông có tiền là em có thể để bọn họ làm em hay không?" Hoắc Vân Hy bóp cổ Lê Hiểu Mạn ngày càng chặt, đến khi sau lưng truyền tới giọng nói của bảo vệ khu biệt thự.

"Hoắc tiên sinh, nếu tiếp tục bóp, vợ anh sẽ bị anh bóp chết."

Một câu nói khiến Hoắc Vân Hy khôi phục lý trí, anh ta đỏ mắt tức giận nhìn cô, Lê Hiểu Mạn đang nhắm mắt, trong mắt thoáng qua tia hoảng sợ, lập tức buông lỏng tay.

Cảm giác hít thở không thông biến mất, trên cổ vẫn còn đau đớn, không khí chui vào mũi, nhưng Lê Hiểu Mạn nhất thời không thích ứng được mà ho khan: "Khụ… Khụ…"

Thấy cô ho khan nước mắt tràn ra, Hoắc Vân Hy đưa tay muốn vỗ lưng cô, nhưng không thể.

Hai mắt một mực nhìn cô, đợi cô từ từ khôi phục như cũ, anh ta mới lãnh đạm nói: "Tôi… xin…"

Anh ta còn chưa nói chữ 'lỗi', Lê Hiểu Mạn đã lạnh lùng ngắt lời anh ta: "Không cần… Không cần nói xin lỗi, tôi… không cần…"

Nơi cổ họng còn đang đau đớn, thanh âm cô vô cùng khàn, Hoắc Vân Hy nghe mà nhíu mày.

Thấy nước mắt cô rơi như mưa, dáng vẻ bi thương tuyệt vọng kia lại làm anh ta đau lòng.

Anh ta vươn tay ra, muốn lau mặt cô, bị cô nghiêng đầu né tránh.

Anh ta khẽ run, tay vươn ra cứng đờ giữa không trung.

Lê Hiểu Mạn không nhìn anh ta nữa, giọng lãnh đạm nói: "Chúng ta… ly dị đi!"

Dứt lời, hai tay cô chống đất, từ từ đứng lên.

Ngay khi cô xoay người rời đi, Hoắc Vân Hy đột nhiên giữ chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, ôm cô vào ngực, thanh âm ôn nhu hiếm thấy vang lên trên đỉnh đầu cô: "Mạn Mạn, thật xin lỗi."

Lê Hiểu Mạn cố nén nước mắt, ra sức cựa ra khỏi cái ôm của anh ta, không nhìn anh ta thêm, bước chân không vững xoay người rời đi.

Liếc nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô, Hoắc Vân Hy đột nhiên cảm thấy anh ta sắp mất đi cái gì, lòng…vô hình đau.

Anh ta chuẩn bị đuổi theo Lê Hiểu Mạn, điện thoại anh ta đột nhiên vang lên, lấy ra nhìn, là Hạ Lâm gọi tới.

Tiếp điện thoại, ánh mắt anh ta một mực nhìn hướng Lê Hiểu Mạn, giọng lãnh đạm: "Chuyện gì?"

Hạ Lâm bên kia điện thoại nghe thanh âm lãnh đạm của anh ta, hơi ngẩn ra, sau đó giống như rất yếu ớt nói: "Vân Hy, em… em vừa vô tình đụng phải bụng, bụng rất đau… rất đau…"

Nghe thanh âm thống khổ của Hạ Lâm, Hoắc Vân Hy nhíu mày, liếc mắt phương hướng Lê Hiểu Mạn rời đi, do dự một lúc, liền xoay người ngồi vào xe Bentley, đạp cần ga, nhanh chóng chạy khỏi khu biệt thự Thúy Viên.

44. Chương 44: Người Đàn Ông Nói Quen Cô

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trở lại biệt thự, Lê Hiểu Mạn lên lầu, vì bước chân không vững mà suýt chút nữa ngã xuống, đúng lúc thím Lâm ở phòng khách đỡ cô.

"Thiếu phu nhân, cô thế nào? Sao yếu ớt như vậy? Hay là tôi đỡ cô, bộ dáng này của cô, tôi không yên tâm."

Lê Hiểu Mạn nhìn thím Lâm, nở nụ cười yếu ớt, gật đầu: "Ừ!"

Có thím Lâm đỡ, Lê Hiểu Mạn thuận lợi lên lầu vào phòng khách.

Cô nghỉ ngơi một hồi, chờ thân thể khôi phục như cũ, mới vào phòng tắm.

Lòng bàn tay và hai đầu gối cô đều trầy da, da thịt trắng nõn in lên dấu đỏ, vô cùng chói mắt, nhưng cô lại không xử lý, tắm xong trực tiếp lên giường ngủ.

Cô đắp chăn qua đầu, co rúc trên giường lớn, nghĩ tới những lời Hoắc Vân Hy làm nhục cô, thấp giọng khóc lên.

Không biết cô khóc bao lâu, đến khi ngoài cửa phòng truyền tới thanh âm của thím Lâm.

"Thiếu phu nhân… Thiếu phu nhân…"

Nghe tiếng, Lê Hiểu Mạn ngưng khóc, đưa tay lau khô nước mắt, sửa sang lại, chịu đựng đau đớn ở đầu gối bước xuống giường, sau khi mở cửa phòng, thấy thím Lâm đứng trước cửa, còn có một người đàn ông vừa xa lạ vừa quen mắt.

Người đàn ông hơn 30, dáng dấp vô cùng đẹp trai, trên mặt anh tuấn mang theo nụ cười, mặc áo sơ mi màu xanh da trời đầy hoa, quần tây màu xanh da trời, trong tay xách hai cái túi.

Anh ta đưa tay hoa* lên, chỉ Lê Hiểu Mạn, cười nói: "Hi! Chúng ta lại gặp mặt, chắc hôm nay cô vẫn chưa dùng cơm! Đây là Tổng giám đốc chúng tôi đưa đến, đừng phụ tâm ý của Tổng giám đốc chúng tôi."

(*) Tay hoa: ngón tay xếp thành hình hoa lan.

Người đàn ông nói xong, tựa như quen biết mà trực tiếp đi vào phòng, để túi xuống, sau đó cười nói với Lê Hiểu Mạn: "Bye bye, không cần tiễn."

Dứt lời, người đàn ông bước chân dài rời đi.

Lê Hiểu Mạn nhìn bóng lưng người đàn ông kia, cảm thấy quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ nổi đã gặp anh ta ở đâu.

Sao Tổng giám đốc của bọn họ biết cả ngày nay cô chưa ăn cơm? Tổng giám đốc bọn họ là ai? Cô biết sao?

Cô nhìn thím Lâm, nghi ngờ hỏi: "Thím Lâm, người vừa rồi, thím biết không?"

Thím Lâm không hiểu nhìn cô: "Thiếu phu nhân không quen cậu ta sao? Cậu ta nói quen Thiếu phu nhân, còn nói cả ngày nay Thiếu phu nhân chưa ăn gì, cố ý đưa tới."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt, sau đó 'à' một tiếng, xoay người đi vào phòng.

Ánh mắt cô rơi vào hai cái túi kia, phía trên in ba chữ "Nhà hàng Ngự Yến".

Nhà hàng Ngự Yến là nhà hàng tây sang nhất trong tám nhà hàng tây ở thành phố K, được khen ngợi tốt, đầu bếp bên trong, người người đều có bằng đầu bếp cấp quốc gia, giá cả đắt tiền là một, bếp như cung đình mỗi ngày chỉ chiêu đãi 100 bàn, nếu như muốn vào "Nhà hàng Ngự Yến" dùng cơm thì cần phải đặt trước một tháng, hơn nữa "Nhà hàng Ngự Yến" xưa nay không bán mang đi, Tổng giám đốc kia sao mang đi được?

Lê Hiểu Mạn mở túi ra, híp mắt lại, ngay cả hộp cơm cũng dùng hộp thủy tinh, phỏng đoán là hộp Glasgow khoảng một hai ngàn, tính ra món ăn này có quá đắt hay không, Tổng giám đốc đó rốt cuộc là ai?

Cô mở hộp cơm ra, mùi thức ăn xông vào mũi, cô vốn không có khẩu vị lại muốn ăn, có bốn món, tất cả đều là món cô thích.

Lê Hiểu Mạn ăn từng miếng từng miếng, trong mắt đầy ý cười, không hổ là thức ăn của Nhà hàng Ngự Yến, quả nhiên danh bất hư truyền.

Vừa thưởng thức món ăn ngon, lòng cô vừa nghi ngờ, người đàn ông này rốt cuộc là ai? Chẳng những cho người mang thức ăn tới, còn biết khẩu vị của cô.

45. Chương 45: Anh Cũng Làm Ở Đây?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong tiềm thức, cô cảm thấy cô quen người này, chẳng qua là không nghĩ ra được là ai.

Ăn xong, Lê Hiểu Mạn ngủ thật sớm, Hoắc Vân Hy không ảnh hưởng tâm tình cô.

Anh ta càng cặn bã, lòng cô càng kiên định ly dị với anh ta.

Một đêm, cô không mơ gì, ngủ thẳng đến trời sáng.

Vì hôm nay phải chính thức đi làm, cô thức dậy rửa mặt chải đầu thật sớm, cột tóc lên, mặc bộ đồ màu trắng, sau đó ngồi xe điện ngầm tới cao ốc Tập đoàn trang sức TE.

Ngửa đầu nhìn cao ốc hùng vĩ khí phái, Lê Hiểu Mạn nở nụ cười, trong lòng mong đợi.

Ngày đầu tiên đi làm, cảm giác này rất đặc biệt, giống như đời người tiến vào một cái mới.

Mơ ước của cô là trở thành Trưởng ban thiết kế trang sức nổi danh, hy vọng nơi này có thể hoàn thành ước mơ của cô.

Mang theo tâm tình mong đợi, cô tiến vào cao ốc.

Buổi sáng là giờ cao điểm đi làm, thang máy xếp hàng dài.

Lê Hiểu Mạn đứng sau cùng, nheo mắt nhìn điện thoại, sắp tám giờ, cô cũng không muốn ngày đầu tiên đi làm đã tới trễ.

Mắt thấy bên ngoài thang máy đứng đầy người, cô quay đầu, thấy thang máy bên cạnh chỉ có hai người đàn ông anh tuấn cao lớn.

Một người đàn ông trong đó đi vào, một người đàn ông khác khẽ gật đầu, giống như rất cung kính.

"Chờ chút…" Lê Hiểu Mạn híp mắt, trước khi cửa thang máy đóng lại, chạy nhanh tới, vọt vào trước ánh mắt khiếp sợ của người đàn ông sau lưng và đồng nghiệp đứng chờ bên ngoài.

Đến khi cửa thang máy đóng lại, một đám người bên ngoài thang máy đang khiếp sợ mới hoàn hồn lại.

Đó… đó là ai? Cô ta có gan voi sao? Lại dám đi thang máy dành riêng cho Long tổng.

Vì quán tính, Lê Hiểu Mạn vọt vào thang máy liền trực tiếp nhào vào trong lồng ngực rộng rãi của người đàn ông.

Hơi thở mát lạnh quen thuộc ập vào mũi, khiến Lê Hiểu Mạn nhíu mày, đưa tay xoa xoa mũi bị đụng đau, phát hiện cô lại nhào vào trong ngực một người đàn ông.

Ách! Trong nháy mắt đỏ bừng mặt, lập tức lui về sau một bước, ngẩng đầu, liền thấy khuôn mặt tuấn mỹ làm người ta hít thở khó khăn của Long Tư Hạo.

"A… Anh…" Cô ngây người như phỗng.

Khiếp sợ! Rất khiếp sợ!

Nhất định là địa cầu này thu nhỏ lại, nếu không tại sao cô lại gặp phải anh?

Nếu không thì kiếp trước bọn họ nhất định là oan gia, cho nên kiếp này ngõ hẹp rồi.

Cô híp mắt, thật lâu mới hoàn hồn lại, vì khiếp sợ, quên mất tối qua mập mờ với anh, cô khẽ nhếch môi mềm mại, kinh ngạc hỏi: "Tại sao anh ở chỗ này? Anh làm gì ở chỗ này?"

Long Tư Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn vọt vào thang máy, ánh mắt sâu thẳm thoáng qua tia kinh ngạc, nhưng khôi phục dửng dưng rất nhanh, môi mỏng anh đào khẽ nhấp, khạc ra ba chữ trầm thấp: "Đi thang máy."

Ách! Khóe môi Lê Hiểu Mạn co rúc, cô hỏi anh làm gì ở đây, anh lại nói đi thang máy, anh đúng là hài hước.

Cô nghi ngờ nhìn anh hỏi: "Anh đi làm ở đây? Anh cũng là nhân viên của nơi này?"

Anh là anh trai của Hoắc Vân Hy, hẳn không phải là nhân viên bình thường mới đúng, chẳng lẽ là Tổng thanh tra ngành nào đó? Quản lý?

Long Tư Hạo lạnh nhạt đánh giá cô, mặc đồng phục làm việc màu trắng tôn lên dáng người mảnh khảnh của cô càng mê người, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp ửng đỏ, lông mi dài nhọn, hai mắt trong suốt, tinh khiết như mùa xuân, môi phấn nước mê người, cả người như đóa bách hợp trắng tinh, sạch sẽ, tinh khiết, mát mẽ, tịnh lệ, mê người.

Ánh mắt sắc bén của anh rơi vào cần cổ trắng nõn của cô, nhìn chằm chằm vết đỏ trên cổ cô, nheo mắt, ánh mắt sâu thẳm lướt qua tia hung ác.

46. Chương 46: Anh Chàng Đưa Cơm Gọi

"Đã xảy ra chuyện gì với cái cổ của em?" giọng nói của anh trầm thấp, xen lẫn với tia tức giận không dễ phát giác.

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn lấy tay che cổ của mình theo bản năng, nhớ tới chuyện tối hôm qua bị Hoắc Vân Hy bóp cổ, ánh mắt của cô lạnh dần xuống, tay xuôi ở bên người siết chặt thêm mấy phần, giọng vững vàng nói: "Không sao."

Thấy cô nói không sao, ánh mắt của Long Tư Hạo lại càng âm u mà nặng nề, ánh mắt sâu thẳm, đường cong tuấn mỹ trên mặt dần lạnh hơn, quanh thân mơ hồ tản ra một dòng khí lạnh chết chóc, giọng nói nặng nề mà lạnh lùng: "Em bảo vệ anh ta?"

Bởi vì những lời này của anh mà nhiệt độ trong thang máy như hạ xuống bằng với tốc độ của hỏa tiễn.

Nhận ra được lãnh ý của anh, Lê Hiểu Mạn không hiểu gì mà liếc nhìn anh, nhớ tới ngày hôm qua anh nói là không nên trêu chọc anh, cô thờ ơ nói: "Tôi không bảo vệ bất kỳ ai, nếu có chuyện thì tôi sẽ giải thích trước, hôm nay là ngày đầu tiên tôi tới nơi này làm việc, không có ý muốn trêu chọc anh, trước đó tôi cũng không biết anh làm ở chỗ này, sau này thấy anh, tôi sẽ tránh đi."

Cô vừa nói xong, thang máy cũng vừa vặn dừng lại, thấy cửa thang máy mở ra, cô như trốn ra khỏi thang máy.

Sau khi ra ngoài, cô mới phát hiện ra mình lại đến tầng ba mươi.

Ách… hình như vừa rồi cô quên nhấn nút thang máy, cô có cảm giác quẫn bách như quạ đen bay qua đỉnh đầu vậy.

Hình như bộ phận thiết kế là ở tầng mười.

Sau lưng truyền tới tiếng bước chân trầm ổn, cô quay đầu lại nhìn, thấy Long Tư Hạo mặt không cảm giác ra khỏi thang máy, sau đó như là không nhìn thấy cô, anh ta đi ngang qua bên cạnh cô.

Cô híp mắt liếc nhìn bóng lưng anh tuấn của anh ta, sau đó mới tiến vào thang máy lần nữa, trở lại tầng mười.

Vừa mới tới cửa bộ phận thiết kế, cô lại đụng phải Lâm Mạch Mạch.

"Mạn Mạn, sao bây giờ cậu mới đến? Mình còn tưởng rằng cậu ngủ quên?"

"Làm sao có thể?" Lê Hiểu Mạn chớp chớp đôi mi thanh tú, vừa nói với Lâm Mạch Mạch vừa tiến vào phòng làm việc của bộ phận thiết kế.

Bàn làm việc của hai người gần nhau, Lê Hiểu mới Mạn vừa ngồi xuống, thì đã có tiếng nghị luận về cô truyền vào trong tai cô.

"Đừng nói là người phụ nữ đó ăn gan báo rồi đấy nhé, dám đi vào thang máy chuyện dụng của tổng giám đốc?"

"Hình như là cô ta, vừa mới tới công ty đã câu dẫn tổng giám đốc…"

"Nói không chừng cô ta có quan hệ đặc thù gì đó với tổng giám đốc?"

"Chẳng lẽ là tình nhân nhỏ của tổng giám đốc?"

"Không thể nào! Không phải là tổng giám đốc không thích phụ nữ hay sao? Tôi nghe nói, trước đây có thư ký của tổng giám đốc cũng bởi vì nhìn tổng giám đốc nhiều lần, nên vô duyên vô cớ biến mất ở công ty."

"Không biết là tổng giám đốc có bị chứng chán ghét con gái không?"

"Tổng giám đốc là nam thần trong lòng chúng ta, cho nên anh ấy coi thường những cô gái phàm tục…"

Bởi vì âm thanh tương đối nhỏ, Lê Hiểu Mạn nghe không được rõ ràng lắm, nên cô chỉ nghe được mấy chữ sắc bén như: câu dẫn, tình nhân nhỏ, quan hệ đặc thù.

Cô híp mắt lại nhìn, không hiểu vì sao cô vừa mới tới đã đắc tội với người rồi?

Mới ngày đầu tiên đi làm, còn chưa hết một buổi sáng nữa.

Tới gần lúc tan trưa, có một người đàn ông tuấn dật mặc áo sơ mi màu xanh da trời đi tới cửa văn phòng của bộ phận thiết kế, chính là người đàn ông tối hôm qua đã đưa bữa ăn kia cho Lê Hiểu Mạn.

Anh ta là Lạc Thụy, trợ lý của Long Tư Hạo.

"Trợ lý Lạc, sao anh lại tới đây? Có phải tổng giám đốc có chỉ thị đặc biệt gì bảo anh truyền đạt hay không? Trợ lý Lạc, bộ phận thiết kế chúng tôi thật sự bồng tất sanh huy(*)! Trợ lý Lạc…" Trưởng phòng bộ phận thiết kế Dương Chính Phong hớn hở khom người nghênh đón, dáng vẻ nịnh hót.

(*)Bồng tất sanh huy: vẻ vang cho kẻ hèn này, ý nói thơm lây…

Lạc Thụy nhíu mày, cũng không để ý tới trưởng phòng Dương, anh ta đi thẳng tới bên cạnh Lê Hiểu Mạn, đưa tay ra vỗ xuống bả vai của cô, mỉm cười khóe mắt con cong híp lại thành sợi chỉ: "Này, chúng ta lại gặp mặt rồi, cùng tôi đi đến văn phòng của tổng giám đốc đi."

Đột nhiên bị vỗ xuống bả vai, Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, cô sợ hết hồn, lúc phục hồi lại tinh thần cô liếc nhìn gương mặt tuấn tú của người đàn ông tuấn dật vừa tiến tới trước mắt cô, vừa nhìn đã nhận ra anh ta, cô kinh ngạc hỏi: "Là anh, anh cũng làm ở chỗ này sao?"

!!!

47. Chương 47: Kinh Ngạc, Thân Phận Thật Sự Của Tổng Giám Đốc

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy khẽ chớp lông mi, khuôn mặt lô ra nụ cười tuyệt diễm, anh xích lại gần cô, dùng âm thanh mà chỉ cô có thể nghe thấy, thấp giọng nói: "Là tôi, tôi rất vinh hạnh khi cô vẫn còn nhớ tôi, đi với tôi đến văn phòng tổng giám đốc một chuyến đi."

"Đến văn phòng tổng giám đốc?" Lê Hiểu Mạn kinh ngạc liếc nhìn người đàn ông trước mắt, không hiểu hỏi: "Tại sao?"

Chẳng lẽ ngày đầu tiên đi làm mà cô đã đắc tội với tổng giám đốc TE? Cô không xui xẻo như vậy chứ?

Lạc Thụy nheo mắt lại, lại xích đến gần cô lần nữa, dùng âm thanh mà chỉ cô có thể nghe được nói: "Lê tiểu thư, tổng giám đốc nói, chỉ cho cô năm phút, nếu như năm phút sau, cô không xuất hiện ở văn phòng tổng giám đốc, đến phút thứ sáu cô sẽ bị mời ra khỏi TE."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, dâng lên lửa giận trong lòng, tổng giám đốc cái khỉ gì chứ, lại uy hiếp cô, cô phải đi để còn nhìn xem dáng vẻ của anh thế nào, thuận tiện hỏi anh ta, cô đã đắc tội với anh ta bao giờ.

Cô đứng lên, dưới ánh mắt kinh ngạc của trưởng phòng bộ phận thiết kế Dương Chính Phong và những đồng nghiệp khác, cô đi theo Lạc Thụy rời đi.

Sau khi cô rời đi, tiếng nghị luận lại vang lên.

"Cô ta có quan hệ như thế nào với Trợ lý Lạc? Nhìn có vẻ như hai người rất thân mật."

"Ai mà biết được, nói không chừng là tình nhân nhỏ của Trợ lý Lạc."

"Không phải cô nói cô ta là tình nhân nhỏ của tổng giám đốc sao?"

"Tổng giám đốc cự tuyệt duyên phận với phụ nữ, cô hẳn là tình nhân nhỏ của Trợ lý Lạc mới đúng."

Tầng ba mươi, văn phòng tổng giám đốc!

"Lê tiểu thư, cô tự đi vào đi." Lạc Thụy nhướn mày liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, sau khi nói xong, anh ta đẩy cửa văn phòng tổng giám đốc ra thay cô.

Lê Hiểu Mạn lễ phép cười với Lạc Thụy, rồi tiến vào văn phòng tổng giám đốc.

Vừa đi vào, cô liền bị phòng làm việc sang trọng làm cho rung động.

Nhưng sang trọng là thứ yếu, mấu chốt là quá lớn, đủ phong cách, liếc mắt áng chừng khoảng ba trăm mét vuông. Phòng nghỉ ngơi phòng thay đồ phòng thể dục đều có đủ.

Khu vực cửa sổ sát đất rất lớn, chẳng cần đứng ở trong phòng làm việc, là có thể nhìn toàn cảnh thành phố K sầm uất, phía trước là chiếc ghế sa lon da màu nâu thật mềm sang trọng, sàn nhà màu nâu sậm, bàn trà nhỏ quý giá với thảm lót kiểu phục cổ màu rượu chát, họa tiết trên trần nhà được chạm trổ hoa và cây nho quấn chung quanh, phía trên cao là chiếc đèn chùm pha lê màu tím nhạt, vừa làm tăng thêm cảm giác thần bí lại vừa tôn lên vẻ hoa mỹ của phòng làm việc.

Toàn bộ văn phòng mang đến cho người ta cảm giác độc đoán, xa hoa, thoải mái, trống trải.

Người đàn ông tuấn mỹ ngồi ở sau bàn làm việc được làm bằng gỗ tử đàn dài hai mét thấy sau khi Lê Hiểu Mạn đi vào thì đứng yên tại chỗ, lông mi anh tuấn của anh ta khẽ chớp, giọng nói trầm thấp mà rõ ràng: "Đến…"

Nghe thấy tiếng nói, Lê Hiểu Mạn nhướn mày nhìn về phía bàn làm việc, thấy Long Tư Hạo lại ngồi ở chỗ đó, cô híp mắt lại, đột nhiên sáng tỏ, kinh ngạc hỏi anh: "Anh chính là tổng giám đốc của TE?"

Long Tư Hạo đứng lên từ trên ghế xoay màu đen làm bằng da thật, khí chất cao nhã đi tới trước người Lê Hiểu Mạn, anh hơi nghiêng người, đôi mắt đem như mực hơi híp lại, môi mỏng xinh đẹp nhẹ nhàng nâng lên, trầm thấp nói: "Đúng, có thể coi như tôi là nhân viên ở đây."

Nghe thấy anh nói như vậy, Lê Hiểu Mạn nghĩ đến chuyện buổi sáng coi anh là nhân viên ở đây ở trong thang máy, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên.

Anh ta rõ ràng là CEO ở đây, là đại boss, cô lại coi anh ta là công nhân viên bình thường, vậy… vậy chiếc thang máy kia hẳn là thang máy dành riêng cho anh ta đi!

Ách! Cô sắp chết rồi, thật muốn tìm cái lỗ mà chui vào.

Ngày đầu tiên đi làm, đã ném người lớn như vậy, khó trách cô vừa tiến vào bộ phận thiết kế thì đã có đồng nghiệp nghị luận cô, nhất định là do nguyên nhân này.

Vậy anh ta gọi cô tới làm gì? Chẳng lẽ là muốn giáo huấn cô một trận?

Vậy là… anh ta là tổng giám đốc của TE, vậy tối hôm qua thức ăn của "Ngự yến lầu" là do anh bảo người đàn ông kia đưa tới.

Tại sao anh ta phải đối xử tốt với cô như vậy? Cũng bởi vì cô là "Em dâu" của anh ta?

Vẻ mặt của Lê Hiểu Mạn có biểu tình vô cùng phong phú, lúc thì lúng túng, lúc thì quấn quít, lúc thì kinh ngạc, lúc thì nghi hoặc…

!!!

48. Chương 48: Đùa Bỡn, Cô Nghĩ Sai Rồi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đôi mắt đen như mực của Long Tư Hạo khóa chặt vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô, thu tất cả biểu tình của cô vào mát, ánh mắt của anh mang theo ý thưởng thức, môi mỏng xinh đẹp hơi cong lên, độ cong mị hoặc lòng người.

"Anh…" Lê Hiểu Mạn đột nhiên ngước mắt lên, nhưng Long Tư Hạo đã nhanh chóng khôi phục lại vẻ lãnh đạm như dĩ vãng, môi mỏng mím chặt, ánh mắt sâu thẳm ám trầm.

Thấy anh ta đột nhiên khôi phục lại vẻ lãnh đạm, Lê Hiểu Mạn nhíu chặt hàng mày thanh tú lại, chẳng lẽ là cô nhìn thấy ảo giác? Ánh mắt mà anh ta vừa mới nhìn cô rất dịu dàng, khuôn mặt còn như mang nụ cười sưởi ấm lòng người.

Trong ấn tượng của cô, đây là lần đầu tiên cô thấy anh ta cười, không ngờ lại mê người như vậy.

Chẳng qua là cảnh tượng đó giống như là ảo ảnh vậy, trong nháy mắt đã biến mất.

Cô lại ngước mắt lên lần nữa, nhướn mày liếc nhìn Long Tư Hạo, dùng thái độ đối đãi với cấp trên, giọng điệu cung kính: "Tổng giám đốc, anh tìm tôi có chuyện gì?"

Long Tư Hạo thấy thái độ thờ ơ của cô, ánh mắt hơi trầm xuống, môi mỏng xinh đẹp lại mím chặt thêm mấy phần: "Có chuyện rất quan trọng."

"Cái…" Cô đang muốn hỏi chuyện gì, Long Tư Hạo đã kéo tay cô tiến vào trong phòng nghỉ ngơi của văn phòng.

Thấy anh đóng cửa phòng nghỉ ngơi lại, ánh mắt của cô vô thức rơi vào trên chiếc giường lớn mềm mại, ngay sau đó dùng thái độ tránh xa chín mươi dặm, mắt khẽ nheo lại, dùng ánh mắt đầy cảnh giác liếc nhìn Long Tư Hạo: "Anh… Anh muốn làm gì?"

Long Tư Hạo liếc nhìn dáng vẻ cảnh giác còn kém nước dùng hai tay ôm ngực của cô, anh đi đến gần cô, nghiêng người sang, môi mỏng xinh đẹp kề sát vào bên tai cô, giọng nói trầm thấp: "Cái gì cũng có thể làm…"

"Cái gì? Anh vô sỉ…" Lê Hiểu Mạn cả kinh, nâng tay lên định cho Long Tư Hạo một cái tát, thì cô bị Long Tư Hạo dễ dàng vươn tay ra nắm lấy cổ tay của cô.

Lê Hiểu Mạn vùng vẫy hai cái nhưng không thoát khỏi sự kiềm chế của anh được, ánh mắt của cô tràn đầy lửa giận tức giận: "Buông tôi ra, cái dáng vẻ của anh thật đúng là nhân mô cẩu dạng(*), anh là kẻ ngu ngốc, bên ngoài là kim ngọc mà bên trong lại là thứ bại hoại, anh là tên háo sắc vũ trụ bị tinh trùng ăn mòn đại não."

(*)Nhân mô cẩu dạng ( ): Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.

Long Tư Hạo lớn như vậy, mà cho tới bây giờ đều chưa từng bị ai mắng qua như vậy, đánh chết anh cũng không nghĩ tới nhìn cô nhu nhu nhược nhược, mà có thể mắng người tới mức khiến cho người ta nội thương.

Anh nheo đôi mắt hẹp dài lại, ánh mắt lạnh nhạt liếc nhìn cô, trên khuôn mặt tuấn mỹ không có chút biểu tình tức giận, môi mỏng xinh đẹp kề sát vào bên tai cô như cũ, âm thanh trầm thấp: "Tôi còn chưa nói hết lời, có thể làm gì ở chỗ này cũng được, trừ…"

Long Tư Hạo dừng lại, ánh mắt lạnh nhạt khóa chặc khuôn mặt nhỏ nhắn đã tức giận đến mức đỏ bừng của cô, môi mỏng xinh đẹp lại cong lên, trong nụ cười nhàn nhạt xen lẫn một tia phúc hắc: "Trừ cái sự kiện em đang nghĩ trong lòng kia."

Dát… Lê Hiểu Mạn có loại quạ đen từ đỉnh đầu bay qua quẫn bách cảm.

Cô chớp chớp đôi mắt ngập nước, khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng đỏ hơn , ý của anh ta là cô nghĩ sai.

Thế nhưng anh ta vừa mới nói như vậy, ai cũng sẽ nghĩ sai lệch mà thôi, sao cô có thể phát hiện ra anh ta cố ý để cho cô nghĩ sai được, tự nhiên cô lại có cảm giác bị trêu đùa.

Bây giờ cô càng khẳng định, người đàn ông trước mắt tuyệt đối không phải là tiểu bạch thỏ, mà là chó sói khoác lớp da người.

"Trước tiên ngồi xuống đã." Long Tư Hạo thu biểu tình quẫn bách của cô vào trong mắt, đôi mắt đen nhánh tràn đầy ý cười thản nhiên, anh kéo cô ngồi xuống trên ghế sa lon mềm mại ở trong phòng nghỉ ngơi, sau đó thì cầm khăn lông đã sớm chuẩn bị xong, rượu cồn, bông gòn, thuốc bôi các loại tới.

Anh ngồi ở bên cạnh cô, dùng khăn lông nóng thoa lên trên cổ cô, đại khái cứ năm phút lại đổi cho cô một lần.

Động tác của anh hết sức dịu dàng, tỉ mỉ, sự chú ý đều đặt ở trên vết bóp cổ.

Hai người cách nhau rất gần, hơi thở đan xen dây dưa lẫn nhau.

!!!

49. Chương 49: Cảm Động, Sự Dịu Dàng Của Anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc liếc nhìn Long Tư Hạo đang gần cô trong gang tấc, hơi thở mát lạnh chỉ thuộc về anh đang lượn lờ ở trong mũi cô, rất dễ ngửi, rất tinh khiết, hô hấp của cô hơi căng lên, cô hơi không dám dùng quá sức mà thở hổn hển.

Thời khắc này, anh hơi rũ mắt xuống, lông mi dài nhọn dày như rèm ngọc, giống như chiếc quạt đang xòe rộng trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh, màu da trắng nõn, khí chất cao nhã.

Cô vẫn luôn liếc nhìn anh, làm thế nào cô cũng không nghĩ tới lý do anh bảo cô tới văn phòng tổng giám đốc là để xử lý vết bóp trên cổ của cô, tại sao anh lại đối sử tốt với cô như vậy? Là có dụng ý khác hay là vì cái gì?

Cô tuyệt đối sẽ không ngốc nghếch cho rằng là vì anh vừa ý cô, anh xuất sắc như vậy, mà cô lại đã kết hôn, coi như đã ly dị, anh cũng không khả năng vừa ý cô, huống chi cô còn treo cái thân phận em dâu của anh.

Tuy nhiên, cho tới bây giờ Hoắc Vân Hy vẫn luôn không quan tâm đến cô, mà anh tỉ mỉ như vậy, nếu nói không cảm động, đó là giả.

Giống như là nhận ra ánh mắt của Lê Hiểu Mạn đang rơi vào trên người mình, Long Tư Hạo ngước mắt lên nhìn cô, con ngươi đen nhánh như thu nạp ánh sáng tinh thần, thiêu đốt mấy phút, khăn lông nóng trong tay anh còn đè ở trên cổ cô, lực xoa càng ngày càng nhẹ.

Cô bị anh nhìn mà hơi không được tự nhiên, Lê Hiểu Mạn dời tầm mắt đi: "Tổng giám đốc, hẳn là xong rồi! Tôi nên xuống làm việc tiếp."

Ánh mắt của Long Tư Hạo lạnh nhạt quét nhìn cô, anh thu tay về, sau đó nâng đôi chân mảnh khảnh của cô lên…

Lê Hiểu Mạn cả kinh, đáy lòng hơi kinh hoảng, cô nheo mắt lại: "Anh làm gì vậy?"

Long Tư Hạo lạnh nhạt liếc nhìn cô, anh nâng hai chân của cô lên đặt ngang trên đùi anh.

Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, đôi mi thanh tú hơi cau lại, ánh mắt hơi có vẻ nghi hoặc liếc nhìn anh.

Trải qua sự kiện vừa rồi kia, bây giờ cô sẽ không nghĩ về cái phương diện kia, nếu mà nghĩ sai, thì sẽ xấu hổ chết mất.

Thấy anh dùng rượu cồn và bông gòn tỉ mỉ lau rửa vết trầy xước trên đầu gối của mình, cô hơi ngơ ngẩn, đôi mắt của cô phủ một lớp sương mù, anh lại nhận ra đầu gối của cô bị thương, so với Hoắc Vân Hy, anh thật rất ưu tú, rất cẩn thận.

Long Tư Hạo tỉ mỉ lau vết trầy xước cho cô xong, anh bóp một ít thuốc bôi lên ngón tay thon dài.

Lúc ngón tay của anh đặt ở trên đầu gối của cô khẽ xoa xoa, nhiệt độ của ngón tay và thuốc bôi mát rượi khiến cho Lê Hiểu Mạn run lên, giống như là có dòng điện từ ngón tay của anh truyền vào trong cơ thể của cô vậy.

Dây thần kinh trong đầu cô trở nên căng thẳng, chờ Long Tư Hạo bôi thuốc xong, cô thu hồi hai chân lại, đứng lên, rồi duy trì một khoảng cách với anh, không dám nhìn đôi mắt đang cụp xuống của anh, cô thờ ơ nói: "Tổng giám đốc, cám ơn anh, tôi nên đi xuống làm việc tiếp rồi."

Dứt lời, cô liền xoay người chuẩn bị rời đi, không muốn ở chỗ này đợi thêm một giây, cô sợ sẽ không chống cự nổi sự dịu dàng như vậy.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn chạy ra khỏi cửa phòng nghỉ ngơi, anh nheo đôi mắt thâm thúy đen như mực lại, ánh mắt trầm xuống, môi mỏng mím chặt, thấp giọng gọi: "Lê Hiểu Mạn…"

Lê Hiểu Mạn dừng bước chân lại, cô xoay người, đứng đàng hoàng, rũ thấp mi mắt, giọng điệu cung kính: "Tổng giám đốc còn có việc sao?"

Long Tư Hạo cất bước đến, thân thể cao lớn dễ dàng đẩy người cô dựa ở trên cửa, ngón tay thon dài của anh nâng cằm của cô lên, để cô đối diện với đôi mắt của anh: "Em nhất định phải như vậy phải không?"

Lê Hiểu Mạn nhìn thẳng vào mắt của anh, cười hết sức công thức hóa: "Tổng giám đốc, anh cảm thấy tôi không nên như vậy phải không?"

Long Tư Hạo nheo mắt lại, liếc nhìn nụ cười công thức hóa trên mặt cô, ánh mắt càng ngày càng ám trầm, anh thu tay về, môi mỏng xinh đẹp mím chặt, âm thanh lãnh đạm: "Em có thể đi về làm việc."

Lê Hiểu Mạn gật đầu với Long Tư Hạo, rồi cô xoay người kéo cửa ra rời đi, mới ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, cô liền gặp Lạc Thụy đang đi tới, trong tay anh ta còn cầm mấy cái túi.

Cô liếc mắt nhìn, phía trên là logo "Ngự yến lâu."

Lạc Thụy nhìn thấy cô, đôi mắt cười híp lại thành một sợi chỉ: "Lê tiểu thư, đã tan làm rồi, cô đi đâu vậy? Đi vào dùng bữa trưa với tổng giám đốc trước đã."

Lê Hiểu Mạn hơi nhăn đôi mi thanh tú lại, sau đó cô cười nói: "Không cần, tôi vẫn chưa đói, huống chi tôi không thích hợp dùng cơm ở văn phòng tổng giám đốc."

Dứt lời, cô liền đi thẳng vào thang máy, ấn xuống tầng mười.

!!

50. Chương 50: Không Dưng Lấy Lòng, Không Là Kẻ Gian Dối Thì Cũng Là Trộm

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vừa về tới phận bộ thiết kế, Lê Hiểu Mạn liền bị Lâm Mạch Mạch kéo đi đến phòng ăn dành cho nhân viên công ty dùng bữa trưa, thuận tiện "Tra hỏi" cô đã xảy ra chuyện gì?

Cô đành phải kể đại khái sự tình cho cô ấy nói.

Sau khi nghe xong, Lâm Mạch Mạch mập mờ liếc nhìn cô: "Mạn Mạn, cậu có phát hiện hay không, cậu và nam thần rất có duyên nha!"

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn cô: "Ăn cơm đi! Đừng có nói bậy bạ, ngày hôm qua ở nhà hàng tây, đừng nói là cậu cố ý rời đi đấy nhé?"

Lâm Mạch Mạch chớp chớp mắt nhìn cô: "Cục cưng, mình đây là vì tạo cơ hội ở riêng cho cậu và nam thần."

"Cậu còn nói bậy bạ, anh ta là anh cả của Hoắc Vân Hy…"

Lâm Mạch Mạch không đợi cô nói xong, đã cắt đứt lời của Lê Hiểu Mạn: "Đừng nhắc tới tên cặn bã kia nữa, mất cả khẩu vị."

Lê Hiểu Mạn biết Lâm Mạch Mạch đau lòng cô, ôm bất bình thay cô, nên cô ấy vô cùng ghét Hoắc Vân Hy, thậm chí còn ghét anh ta hơn so với cô ghét anh ta, vì vậy cô cười cười với cô ấy, cũng không nhắc tới nữa.

Buổi chiều, Lê Hiểu Mạn đặt toàn bộ tâm tư ở trên công việc, đến lúc tan làm, cô còn không nhận ra.

Lâm Mạch Mạch thấy cô còn bận, cô ấy đẩy đẩy cô: "Mạn Mạn, tan làm rồi, mới ngày đầu tiên đi làm đã liều mạng như vậy, cậu muốn Long đại tổng giám đốc của chúng ta phát tiền thưởng cho cậu à!"

Câu nói sau cùng, Lâm Mạch Mạch là dán vào bên tai Lê Hiểu Mạn nói.

Lê Hiểu Mạn nheo đôi mắt xinh đẹp lại, trợn mắt nhìn cô: "Đừng nhắc tới anh ta nữa."

Ngay sau đó, cô liền tắt máy vi tính, sau khi thu dọn xong, cô mới cùng Lâm Mạch Mạch rời khỏi phòng làm việc.

Ra khỏi tòa nhà công ty, sau khi chia tay với Lâm Mạch Mạch, cô đang chuẩn bị đi đến trạm tàu điện ngầm, thì một chiếc Maybach màu bạc dừng ở trước người cô.

Cửa xe mở ra, Lạc Thụy mặc chiếc áo sơ mi màu xanh da trời, cởi ba chiếc cúc thủy tinh ra, đeo kính mắt dior màu xanh Lori xuống xe.

Anh ta dựa người vào trên thân xe, một tay tháo mắt kính xuống, cười tươi như hoa với Lê Hiểu Mạn: "Lê tiểu thư, lên xe đi, tôi đưa cô đi."

Lê Hiểu Mạn nhướn mày liếc nhìn tư thế mê người của anh ta, lễ phép cười nói: "Cám ơn! Không cần, tôi đi tàu điện ngầm là được."

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn vừa mới đi được hai bước, Lạc Thụy đã bước chân dài tới, cánh tay thon dài ngăn ở trước người cô, cười nói: "Lê tiểu thư, dù sao tôi cũng thuận đường, tôi cũng ở Thúy Viên."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhướn đôi mi thanh tú, vừa hơi kinh ngạc lại vừa nghi ngờ liếc nhìn anh ta: "Anh ở Thúy Viên?"

Lạc Thụy liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, vô cùng nghiêm túc gật đầu, cười nói: "Tôi vẫn luôn ở Thúy Viên, cũng coi như là hàng xóm với Lê tiểu thư, bây giờ Lê tiểu thư đi làm ở TE, chúng ta cũng coi như là đồng nghiệp, tôi lấy danh nghĩa đồng nghiệp đưa cô về, cô sợ cái gì? Nếu hôm nay Lê tiểu thư không để cho tôi đưa cô về, tôi cũng chỉ có thể luôn đi theo Lê tiểu thư."

Lê Hiểu Mạn nghi ngờ nheo đôi mắt xinh đẹp lại, ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu liếc nhìn Lạc Thụy, không dưng lấy lòng, không là kẻ gian dối thì cũng là trộm.

Cô lại không quen với anh ta, vì sao anh ta phải đưa cô về?

Lạc Thụy thấy Lê Hiểu Mạn nghi ngờ liếc nhìn mình, anh ta cười như có tật giật mình vậy: "Lê tiểu thư, tôi thật sự chỉ là lấy lập trường của đồng nghiệp thuận tiện đưa cô về mà thôi, cô đừng suy nghĩ quá nhiều, tôi đây không có ưu điểm gì khác, chỉ thích giúp đỡ người mà thôi."

Lê Hiểu Mạn nghe thấy anh ta nói như vậy, cơ mặt hơi giật giật, nhìn dáng vẻ của anh ta dù thế nào cũng phải đưa cô trở về Thúy Viên.

"Lê tiểu thư, mời lên xe đi!" Lạc Thụy lịch sự mở cửa xe ra cho cô, vẻ mặt tươi cười liếc nhìn cô: "Lê tiểu thư, thật sự đang có rất nhiều người nhìn đấy! Nếu cô không lên xe, tôi sẽ rất mất mặt, coi như là cô giúp tôi đi, lên xe trước."

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, thấy quả nhiên là bốn phía có rát nhiều người đang nhìn.

Cô do dự một lát, rồi vẫn ngồi vào trong xe.

!!

51. Chương 51: Chi Phí Lao Động, Một Tỉ Tiền Âm Phủ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy thấy cô ngồi xuống sau khi tiến vào, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhiệm vụ này thật khó khắn.

Anh ta đóng cửa xe lại giúp cô, sau đó đi vòng qua chỗ ghế lái, cười tươi với Lê Hiểu Mạn, đạp chân ga, lái xe.

Đến Thúy Viên, Lê Hiểu Mạn nói cám ơn với Lạc Thụy rồi xuống xe.

Lạc Thụy thấy cô xuống xe đi xa, thì mới cầm lấy điện thoại ra gọi cho Long Tư Hạo.

"Tổng giám đốc, dựa theo căn dặn của anh, tôi đã đưa Lê tiểu thư về Thúy Viên an toàn, cái đó… Vì thuyết phục cô ấy lên xe, tôi đã mất không ít nước miếng, vì vậy, phiền tổng giám đốc chi tiền trà nước, tôi còn bày tư thế diễn kịch, hẳn là tổng giám đốc sẽ không thiếu phí biểu diễn của tôi đi! Tôi vừa làm tài xế lái xe, lại vừa động não thuyết phục cô ấy, cái đó… tổng giám đốc nhìn xem chi phí lao động thế nào, còn có, vì để cho Lê tiểu thư tin tưởng tôi thuận đường đưa cô ấy về, tôi đã nói tôi ở Thúy Viên, bây giờ tôi sẽ đi Thúy Viên chọn căn biệt thự ngay, tổng giám đốc nhớ gửi tiền vào trong tài khoản của tôi nhé."

Lạc Thụy nói liền một mạch, khóe mắt cong lên, rồi lẳng lặng chờ Long Tư Hạo trả lời.

Thời gian trôi qua một giây, hai giây, ba giây…

Ngay khi Lạc Thụy cho là Long Tư Hạo đã cúp điện thoại, trong điện thoại truyền tới giọng nói trầm thấp rõ ràng của Long Tư Hạo: "Được, tôi cho cậu một tỉ…"

"Một tỉ?" Lạc Thụy trợn tròn hai mắt, ngay sau đó anh ta vừa cười híp mắt lại thành sợi chỉ, vừa chu môi lên, mãnh liệt hôn vào màn hình điện thoại di động: "Moa! Moa! Tổng giám đốc, anh thật là rộng rãi, tôi yêu anh chết mất!"

Lúc anh ta đang mừng rỡ, trong điện thoại truyền tới giọng nói lạnh lẽo mà u tối của Long Tư Hạo, cũng chỉ có hai chữ: "Tiền âm phủ…"

Câu nguyên vẹn của anh là sẽ cho anh ta một tỷ tiền vàng mã.

"Cái gì? Âm… Tiền âm phủ?" nụ cười trên mặt Lạc Thụy hơi cứng lại, khóe miệng co rút, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy ủy khuất: "Tổng giám đốc, anh đừng tàn nhẫn với tôi như vậy chứ, vì đưa Hiểu bảo bối của anh về nhà, tôi đã cố ý mua xe mới, tiền còn chưa trả xong đâu?"

"Tôi không ngại để cậu cầm tiền âm phủ đi đổi thành nhân dân tệ." âm thanh của Long Tư Hạo trầm thấp lãnh đạm, không có chút gợn sóng nào.

"Cái gì? Tiền âm phủ đổi nhân dân tệ? Tổng… tít…tít…" Lạc Thụy còn chưa nói hết lời, Long Tư Hạo đã cúp điện thoại.

Anh ta hung hãn trợn mắt nhìn điện thoại di động, đều nói người càng có tiền thì lại càng keo kiệt, điều này quả nhiên không phải là giả, giá trị con người của tổng giám đốc hơn ngàn tỉ cũng keo kiệt như vậy.

Anh ta đeo mắt kính lên lần nữa, tiêu sái ném điện thoại di động sang ghế ngồi bên cạnh, ngâm nga đoạn nhạc, lái xe rời khỏi Thúy Viên.

Lê Hiểu Mạn trở lại biệt thự, còn chưa đi vào phòng khách, chị Lâm ra đón nhìn thấy cô nói: "Thiếu phu nhân, cậu cô tới, đã ngồi một lúc lâu rồi."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn hơi bất ngờ, cũng hơi mừng rỡ, cô lập tức tiến vào phòng khách, liền nhìn thấy một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, vóc người hơi phát tướng ngồi trên ghế sa lon ở đại sảnh.

"Cậu…" khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn lộ ra nụ cười, cô đi về phía cậu của cô Lê Chấn Hoa.

Lê Chấn Hoa đứng lên, nhìn Lê Hiểu Mạn, cười nói: "Một đoạn thời gian không gặp, Mạn Mạn nhà chúng ta càng ngày càng đẹp."

Lê Hiểu Mạn bị cậu nói mà hơi ngượng ngùng, cô hơi đỏ mặt nói: "Cậu nói vậy làm cháu cảm thấy xấu hổ, cháu vẫn giống như trước kia mà! Sao cậu tới mà không gọi điện thoại trước cho cháu?"

"Hắc hắc…" Lê Chấn Hoa cười hắc hắc, sau đó nhìn về phía Lê Hiểu Mạn: "Mạn Mạn, Vân Hy đối xử với cháu có được hay không? Cậu ta có bắt nạt cháu hay không?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn hơi cụp mắt xuống, trong lòng mơ hồ đau xót, cậu quan tâm, khiến cho cô cảm thấy rất vui vẻ yên tâm, cô luôn muốn báo tin mừng không muốn báo tin buồn, cười nói: "Cậu yên tâm, cháu rất tốt."

"Vậy thì tốt… Vậy thì tốt…" Lê Chấn Hoa gật đầu nói, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, ông ta nhíu chặt mày lại, cúi thấp đầu, mặt đầy dáng vẻ tâm sự nặng nề.

!!

52. Chương 52: Ba Ngày, Ba Trăm Ngàn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, đôi mi thanh tú hơi cau lại, lo lắng hỏi: "Cậu, cậu sao vậy?"

Lê Chấn Hoa che giấu tâm trạng mà mỉm cười, ông ta đứng lên nhìn Lê Hiểu Mạn: "Mạn Mạn, cậu đi về trước đây, cậu không có chuyện gì, cậu chỉ muốn đến thăm cháu mà thôi."

Lê Hiểu Mạn thấy Lê Chấn Hoa đứng lên muốn đi, cô lo lắng hỏi: "Cậu, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nếu cậu không nói, cháu sẽ lo lắng."

Lê Chấn Hoa đứng lại, ông ta hơi lúng túng nhìn cô, sau đó làm ra dáng vẻ hận rèn sắt không thành thép: "Mạn Mạn, anh họ cháu… nó đánh nhau với người ta, đánh người ta trọng thương, gãy một cái chân, người kia có quyền thế, muốn cho anh cháu ngồi tù, cậu cầu xin bọn họ rất lâu, bọn họ mới đáp ứng, chỉ cần bồi thường cho bọn họ ba trăm ngàn thì sẽ không truy cứu nữa, Mạn Mạn, cháu nói xem, chú đi đâu để kiếm ba trăm ngàn bây giờ?"

"Anh Văn Bác đánh gãy chân người khác?" sau khi Lê Hiểu Mạn nghe xong, cô kinh ngạc mở to đôi mắt ngập nước, ở trong ấn tượng của cô, tính tình của anh họ lớn hơn cô ba tuổi rất tốt, tính tình dịu dàng, chưa bao giờ gây chuyện thị phi, sao lần này lại kích động đến nỗi đánh gãy chân người ta?

Cô vặn chặt mày lại, ngước mắt lên nhìn về phía Lê Chấn Hoa: "Cậu, có phải là có cái gì hiểu lầm hay không? Theo cháu biết, anh Văn Bác không phải là người thích gây chuyện! Sao anh ấy lại đánh nhau với người khác được?"

Lê Chấn Hoa vừa nghe xong, khuôn mặt đã lập tức nhăn nhó lại, tức giận nói: "Mạn Mạn, chẳng lẽ cậu lại gạt cháu sao? Cậu biết, cháu là sợ cậu mượn tiền của cháu chứ gì? Không đưa ra được ba trăm ngàn, ghê gớm lắm thì để anh họ cháu ngồi cả đời tù, chờ đến lúc cậu chết thì không có ai đưa cậu vào quan tài, cháu có lương tâm thì đưa tiền, còn chuyện nhà cậu, cháu không cần phải để ý đến."

Lê Hiểu Mạn thấy Lê Chấn Hoa tức giận, cô lập tức giải thích: "Cậu, cháu không sợ cho cậu mượn tiền, các người là người nhà của cháu, sao cháu có thể mặc kệ được?"

Lê Chấn Hoa nghe cô nói như vậy, ánh mắt sáng lên, thay đổi thái độ vừa nãy, giọng điệu hiền hòa nói: "Mạn Mạn, nói như vậy là cháu nguyện ý cho cậu mượn tiền sao? Cháu là Thiếu phu nhân Hoắc gia, tùy tiện lấy ra ba trăm ngàn chắc là không có vấn đề chứ!"

Lê Hiểu Mạn khẽ rũ mắt xuống, mặc dù cô đã kết hôn với Hoắc Vân Hy, nhưng cho tới bây giờ Hoắc Vân Hy đều không cho cô tiền, nguồn kinh tế của cô đều kiếm được từ trên taobao, nhưng mỗi một tháng cô đều sẽ gửi một nửa tiền cho mẹ cô, tiền tiết kiệm của cô cộng lại cũng không đến ba trăm ngàn!

Thiếu phu nhân Hoắc gia như cô thật đúng là mộc mạc.

Nhưng cậu và anh họ là người nhà của cô, cô cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Sau đó, cô ngước mắt lên nhìn Lê Chấn Hoa, cười nói: "Cậu yên tâm, cháu sẽ nghĩ biện pháp để có được ba trăm ngàn, tuy nhiên, cậu để cho cháu mấy ngày."

Lê Chấn Hoa dùng ánh mắt quái dị nhìn cô: "Mạn Mạn? Cháu là Thiếu phu nhân Hoắc gia, ba trăm ngàn còn phải góp mấy ngày sao? Hay là cháu cố ý kéo dài thời gian không muốn cho cậu mượn?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt lên nhìn Lê Chấn Hoa, ngữ khí kiên định: "Cậu… cháu không cố ý kéo dài thời gian, cậu cho cháu ba ngày, ba ngày sau, cháu nhất định sẽ đưa cho cậu ba trăm ngàn."

Thấy Lê Hiểu Mạn đưa ra thời gian, Lê Chấn Hoa cũng không nói thêm nữa, cười nói: "Mạn Mạn à! Vậy cậu trở về chờ tin tức của cháu, ba ngày sau, cậu lại tới, vậy cậu đi về trước."

Dứt lời, Lê Chấn Hoa cười hì hì đi ra khỏi phòng khách, vừa vặn thấy Hoắc Vân Hy đi tới.

"Vân Hy, trở về rồi à!" Lê Chấn Hoa cười tiến lên đón.

Hoắc Vân Hy lạnh lùng liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, hơi lãnh đạm liếc nhìn Lê Chấn Hoa hơi gật đầu với ông ta, rồi cũng không nói gì nữa mà ngồi xuống ở trong phòng khách.

Lê Chấn Hoa thấy vậy, hơi lúng túng, nhìn Lê Hiểu Mạn cười nói: "Mạn Mạn, cậu đi về trước, không cần tiễn cậu đâu."

Sau khi Lê Hiểu Mạn thấy Lê Chấn Hoa rời đi, cô xoay người, thấy Hoắc Vân Hy lại đứng ở sau lưng cô.

!!

53. Chương 53: Anh Thật Đáng Kinh Tởm

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô làm bộ như không nhìn thấy anh ta, chuẩn bị đi qua từ bên cạnh anh ta, giọng nói lạnh như băng của anh ta truyền tới: "Tôi rất muốn biết, cô đi đâu để kiếm ba trăm ngàn."

Lê Hiểu Mạn hơi nhăn đôi mi thanh tú lại, anh ta lại nghe được đoạn đối thoại của cô và cậu cô.

Khóe môi của cô hơi cong lên, cô không để ý đến anh, đang chuẩn bị rời đi, nhưng Hoắc Vân Hy lại nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô.

Lê Hiểu Mạn vùng vẫy hai cái mà không được, cô ngước đôi mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn anh ta: "Buông ra…"

Hoắc Vân Hy liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong trẻo lạnh lùng của cô, trước kia cô luôn thật sự biết điều, lúc nào cũng luôn cung kính với anh ta, ở trong ánh mắt của cô trước kia, anh ta có thể nhìn thấy tình ý của cô đối với anh ta. Nhưng bây giờ, thứ mà anh ta nhìn thấy chỉ là sự khinh thường và lạnh lùng của cô đối với anh ta.

Anh ta không thích cô dùng ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng này nhìn anh ta, sự thờ ơ của cô khơi dậy lòng chinh phục của anh ta, nếu như nói là cô đang chơi dục cầm cố túng(*), như vậy chúc mừng cô, cô đã thành công.

(*)Dục cầm cố túng( ), một trong 36 kế: Muốn bắt thì phải thả. ThờiTam Quốc,Mạnh Hoạchlàm phản khiếnThục Hánbất ổn. Để thu phục Mạnh Hoạch,Gia Cát Lượngđã bảy lần bắt, bảy lần thả (thất cầm thất túng,) Mạnh Hoạch khiến Mạnh Hoạch đội ơn mà không dám làm phản nữa.Tào Tháomuốn dùngQuan Vũđể làm dũng tướng cho mình đã cấp cho Quan Vũ ngựa Xích Thố đểQuan Vũlên đường tìm huynh đệLưu BịvàTrương Phi; nhưngQuan Vũchỉ cưỡi ngựa đi một đoạn bèn quay lại trở về vớiTào Tháođể nguyện ra trận chiến đấu trả ơn choTào Tháo.

Anh ta chẳng những không buông cô ra, ngược lại còn dùng sức nắm cổ tay của cô chặt hơn, kéo cô vào trong ngực.

Lê Hiểu Mạn cả kinh, đang muốn đẩy anh ta ra, âm thanh hơi nhu hòa của anh ta truyền vào trong tai cô.

"Lê Hiểu Mạn, nếu như cô biểu hiện tốt, có lẽ tôi có thể cho cô ba trăm ngàn."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn híp đôi mắt xinh đẹp lại, cô nhìn anh ta như nhìn thấy quái vật vậy: "Hoắc Vân Hy, hôm nay anh quên uống thuốc hả? Cho tôi ba trăm ngàn, anh chịu sao? Anh thử nói xem, tôi phải biểu hiện thế nào mới được coi là tốt?"

Hoắc Vân Hy trực tiếp bỏ qua nửa câu đầu của cô, anh ta nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ngón tay thon dài hơn nâng cằm của cô lên: "Nếu như cô cầu tôi, hoặc là…"

Giọng nói của anh ta dần trở nên trầm thấp khàn khàn hơn, ánh mắt lạnh như băng dính vào mấy phần dục vọng, ngón tay thon dài trượt xuống từ chiếc cằm tinh xảo của cô tới cần cổ xinh đẹp, trượt thẳng xuống…

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy ánh mắt của Hoắc Vân Hy lóe lên, cô nheo mắt lại, thừa dịp anh ta không chú ý, cô chợt đẩy anh ta ra, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, anh thật đáng kinh tởm."

Anh ta coi cô là cái gì?

Hoắc Vân Hy tức giận nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén liếc nhìn cô: "Lê Hiểu Mạn, đừng có mà trưng cái vẻ mặt không muốn ra, không cầu tôi, ngược lại tôi cũng muốn nhìn xem, cô đi đâu để kiếm được ba trăm ngàn?"

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, khóe môi lạnh lùng cong lên: "Đi đâu là chuyện của tôi, không liên quan đến người ngoài."

"Người ngoài?" Hoắc Vân Hy lạnh lẽo nheo mắt lại, sắc mặt rất là khó coi, hôm nay anh ta không bồi Hạ Lâm, cố ý chạy về, cô lại coi anh ta là người ngoài.

Anh ta nghiêng nửa người trên về phía trước, ánh mắt sắc bén liếc nhìn cô, trên gương mặt tuấn tú như đã bao phủ một tầng băng sương, cả giận nói: "Lê Hiểu Mạn, tôi là chồng cô."

Lê Hiểu Mạn hơi nhướn mày, rất muốn cười, khóe môi của cô cong lên độ cong châm chọc: "Hoắc Vân Hy, nhất định là hôm nay anh đã quên uống thuốc hả? Anh kết hôn chưa? Từ lúc nào mà anh lấy thân phận người chồng ở cái nhà này? Nhà của anh không phải là ở cái chỗ của em gái Lâm tình nhân nhỏ chuyên làm ấm giường cho anh sao? A a… Xin anh đừng ác tâm như vậy, cái chữ chồng này không xứng được nói ra từ trong miệng của anh, bởi vì nó không làm nổi bật được cái khí chất tra nam của anh đâu."

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn đang muốn rời đi, nhưng một tay của Hoắc Vân Hy đã bấu vào cổ tay mảnh khảnh của cô, một tay nắm lấy cằm của cô, anh ta tức giận liếc nhìn cô: "Lê Hiểu Mạn, tôi đã nói rồi, chơi dục cầm cố túng thì cũng phải có có mức độ."

!!

54. Chương 54: Cô Muốn Ly Dị, Tôi Cứ Không Ly Dị Đấy

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn lười nói nhảm với Hoắc Vân Hy nữa, bây giờ ngay cả giải thích cô cũng đều cảm thấy dư thừa, mặc kệ anh ta muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.

Cô chỉ lạnh nhạt liếc nhìn anh ta, tỏ ra tương đối bình tĩnh: "Hoắc Vân Hy, chúng ta cứ tiếp tục như vậy thì đều rất mệt mỏi, ly dị đi! Tôi đã đặt giấy ly dị ở trong phòng anh rồi đấy, anh mau ký đi, không phải anh rất yêu Hạ Lâm sao? Không phải anh muốn cho cô ta hạnh phúc sao? Chúng ta ly dị, anh liền có thể cưới cô ta vào cửa."

Hoắc Vân Hy thấy cô ôn hòa nhã nhặn nói ra lời này, trong lòng vô hình hoảng sợ, anh ta thật sự hy vọng cô đang chơi dục cầm cố túng với anh ta, nhưng cô bình tĩnh như vậy, khiến cho anh ta có cảm giác đau lòng, tựa như, anh ta đã đánh mất cô rồi.

Rõ ràng là có thể không quan tâm, nhưng lại bởi vì cô đột nhiên thay đổi, mà anh ta lại như bắt đầu quan tâm, anh ta đang làm sao vậy?

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta kinh ngạc nhìn cô, cô giằng lại cổ tay của mình từ trong tay anh ta, xoay người đi lên lầu.

Hoàn hồn lại, Hoắc Vân Hy siết chặt tay thành hai quả đấm, đôi mắt tràn đầy lửa giận liếc nhìn cô: "Lê Hiểu Mạn, cô dễ dàng muốn li dị với tôi như vậy, có phải là vì cô đã yêu người đàn ông khác rồi hay không? Hay là người đàn ông khác khiến cho cô cảm thấy khoái trá ở trên giường, nên cô hận không thể lập tức ly dị với tôi để nhảy vào vào trong ngực người đàn ông khác? Cô muốn ly dị, tôi cứ không li dị đấy."

Lời của Hoắc Vân Hy khiến cho Lê Hiểu Mạn siết chặt bàn tay ngọc lại, sao trước kia cô không phát hiện ra Hoắc Vân Hy là kẻ điên, cô xoay người, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, anh thiết kế tôi, không chỉ không bằng cầm thú mà còn là một kẻ điên, chúng ta đã đi đến hôm nay rồi, tất cả đều là do một tay anh tạo thành. Lúc tôi muốn sống hạnh phúc với anh, thì anh muốn ly dị với tôi; bây giờ tôi muốn ly dị với anh, thì anh lại không rời, anh muốn thế nào? Học người xưa tam thê tứ thiếp sao? Anh muốn trong nhà có cờ đỏ không ngã, bên ngoài thải kỳ bay phiêu(*), anh đừng có nằm mơ, đừng nên ép tôi đâm đơn ly dị, Hoắc gia các anh không ném nổi mặt mũi đâu."

(*) , : cờ đỏ trong nhà là vợ, thải kỳ phiêu bay là tình nhân bên ngoài, câu này có nghĩa là mối quan hệ giữa vợ ở nhà và tình nhân khá hài hòa.

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn không nhìn Hoắc Vân Hy thêm nữa, cô đi thẳng lên tầng.

Hoắc Vân Hy liếc nhìn bóng lưng lạnh nhạt của Lê Hiểu Mạn, anh ta siết chặt đôi tay thành hai quả đấm, cất bước đi lên tầng, chạy thẳng lên phía phòng khách, thấy chị Lâm vừa vặn đi ra từ phòng của Lê Hiểu Mạn.

Chị Lâm đang cầm một quyển album trong tay, rên rỉ than thở nói: "Haizzz! Album còn tốt như vậy, sao Thiếu phu nhân lại bảo cầm đi ném nhỉ?"

"Đưa tôi xem..." Hoắc Vân Hy nghe thấy chị Lâm nói như vậy, anh ta cầm lấy quyển album từ trong tay cô ta, thấy là album ảnh cưới của anh ta và Lê Hiểu Mạn, nhưng cũng chỉ có mấy tờ.

Trong hình, Lê Hiểu Mạn mặc váy cưới trắng tinh khôi, nụ cười ngọt ngào và dịu dàng, xinh đẹp giống như tiên tử không nhiễm bụi trần vậy.

Ánh mắt của Hoắc Vân Hy khẽ run lên, như có góc nhỏ nào đó trong trái tim bị chạm đến, anh ta siết chặt quyển album trong tay, anh ta nhớ ra anh ta chụp quyển album ảnh cưới này với cô là do sự bức bách của ông nội, lúc ấy, anh ta chỉ chụp qua loa lấy lệ ấy bức với cô rồi rời đi.

Mặc dù không có mấy tờ, anh ta vẫn lật từng trang từng trang một, đột nhiên, ánh mắt của anh ta dừng lại ở trên một bức ảnh chụp chung.

Là bức ảnh chụp chung của anh ta với Lê Hiểu Mạn lúc anh ta mười mấy tuổi.

Trong ảnh, anh ta nửa ngồi xổm dưới đất, trên gương mặt đẹp trai còn mang hơi thở thiếu niên tràn đầy nụ cười ôn nhu.

Mà Lê Hiểu Mạn mặc chiếc váy dài màu trắng, nằm ở trên lưng anh ta, đôi tay mảnh khảnh nhỏ bé nhẹ nhàng vòng ở trên cổ anh ta, trên khuôn mặt nhỏ non nớt thanh thuần còn mang theo nụ cười trong sáng.

Đây là bức ảnh anh ta chuẩn bị cõng cô, là chụp từ hồi nào, anh ta đều đã quên mất rồi.

Liếc nhìn bức ảnh này, Hoắc Vân Hy nhớ lại không ít chuyện trước kia.

!!

55. Chương 55: Tuổi Thơ, Thanh Mai Trúc Mã

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh ta và Lê Hiểu Mạn là thanh mai trúc mã.

Anh ta mơ hồ còn nhớ, tình cảnh lần đầu tiên lúc còn bé cô được ông nội của anh ta nhận vào Hoắc gia. Khi đó, cô rất nhút nhát, không dám nói chuyện với bất kỳ người nào, lúc nào cũng ở một mình, luôn rất an tĩnh.

Cho tới sau này, sau khi ông nội bảo anh ta mang cô đi chơi, cô mới dần thân cận với anh.

Từ khi anh còn bé, ông nội đã đào tạo anh ta làm người nối nghiệp của Hoắc gia, luôn rất nghiêm khắc với anh ta. Khi đó, anh ta thường xuyên bị ông nội khiển trách, mỗi khi anh ta không vui, đều là cô khuyên bảo anh, nghĩ cách chọc cho anh cười…

Những chuyện cũ gần như sắp bị anh ta quên mất cứ từ từ hiện lên trong đầu anh ta, trái tim của Hoắc Vân Hy nhất thời đau nhói, nghĩ đến kết hôn một năm qua anh ta luôn thờ ơ với Lê Hiểu Mạn, không khỏi bắt đầu hơi hối tiếc.

Anh ta đi tới trước cửa phòng của Lê Hiểu Mạn, đưa tay gõ cửa, không ngờ rằng Lê Hiểu Mạn chẳng những không mở cửa, mà ngược lại còn tắt đèn trong phòng đi.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, nheo mắt lại, anh ta không lại gõ cửa nữa, mà cầm quyển album về phòng mình.

Hôm sau, Lê Hiểu Mạn dậy sớm hơn so với hôm qua, bởi vì sợ lại gặp phải trường hợp thang máy quá tải, rồi lúng túng đi nhầm vào thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc như ngày hôm qua, mà không thể không dậy sớm.

Cô rửa mặt chải đầu xong xuôi, đi xuống phòng ăn ở tầng dưới, nhưng bất ngờ phát hiện Hoắc Vân Hy lại ngồi ở trong phòng ăn.

Thấy Hoắc Vân Hy ở đó, Lê Hiểu Mạn lập tức không còn chút hứng thú ăn sáng nào nữa, cô xoay người đang muốn rời đi, sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói trầm thấp ôn nhu của Hoắc Vân Hy.

“Mạn Mạn…”

Lê Hiểu Mạn dừng bước chân lại, cô có cảm giác như vừa bừng tỉnh đã cách một đời, trừ bỏ kỷ niệm một năm ngày kết hôn đêm hôm đó, dường như đã rất lâu rồi anh ta không dùng giọng điệu dịu dàng để nói chuyện với cô như vậy.

Một câu "Mạn Mạn" này, đã gọi lên kỷ niệm trong sáng khi xưa, nhưng cũng khiến cho trái tim cô nhói đau.

Hoắc Vân Hy thấy cô dừng chân lại, gương mặt tuấn tú không khỏi nổi lên một nụ cười, anh ta đứng lên đi tới phía trước cô, ánh mắt nhu hòa đánh giá cô, hôm nay cô mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, cổ áo kiểu Anh làm bằng lụa chiffon, mang đến cho người ta cảm giác ngọt ngào, phía dưới là một chiếc váy cạp cao màu đen, làm nổi bật lên vóc dáng quyến rũ của cô, đôi chân thon dài đều đặn, da thịt trắng mịn thêm mấy phần hồng hào, tràn đầy cám dỗ.

Toàn bộ khí chất thanh lịch, quyến rũ mà duyên dáng, không khác gì phong phạm nữ thần, lại khiến cho anh ta không thể dời mắt nổi.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh ta, rồi xoay người đi ra phòng khách.

Hoắc Vân Hy thấy cô cầm túi, lập tức đuổi theo cô hỏi: "Mạn Mạn, cô đi đâu? Tôi đưa cô đi."

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Lê Hiểu Mạn liếc nhìn vẻ mặt đầy nhu hòa của anh ta, nếu không phải đúng là giọng của anh ta, thiếu chút nữa cô sẽ cho rằng anh ta đã bị đánh tráo.

Cô nheo mắt lại, lạnh nhạt nói: "Hoắc đại tổng giám đốc, tôi không ngồi nổi xe của anh đâu, cũng không muốn ngồi, anh vẫn nên để lại cho Hoắc phu nhân trong lòng anh ngồi đi!"

Dứt lời, cô không để ý tới Hoắc Vân Hy nữa, đi thẳng ra phòng khách.

"Mạn Mạn…" Hoắc Vân Hy thấy vậy, lập tức đuổi theo, đang chuẩn bị kéo cô lại, điện thoại di động của anh ta lại vang lên.

Anh ta giật mình, cầm lấy điện thoại ra, Lê Hiểu Mạn vừa vặn thấy là Hạ Lâm gọi tới.

Hoắc Vân Hy ngước mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, lần đầu tiên anh ta có loại cảm giác có tật giật mình, gương mặt tuấn tú của anh ta hiện ra vẻ hoảng sợ của người chồng bị bắt gặp ngoại tình, anh ta không lập tức nghe điện thoại, mà nhìn Lê Hiểu Mạn giải thích: "Mạn Mạn, tôi… Tôi và Lâm Lâm, tôi… Cho tôi thời gian, tôi…"

Sau khi do dự, anh ta như là hạ quyết tâm vậy, anh ta mới lại nói: "Tôi, tôi sẽ chia tay với cô ấy…"

!!

56. Chương 56: Đua Xe Dẫn Tới "tai Nạn Xe!"

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, lãnh đạm liếc nhìn anh ta, lúc anh ta dịu dàng nói chuyện với cô như vậy, có khoảng khắc trái tim của cô trở nên xúc động, nhưng ngay khi anh ta do dự, xúc động trong lòng cô đã hoàn toàn biến mất.

Anh ta vẫn không nỡ bỏ Hạ Lâm, nếu không, anh ta sẽ không do dự.

Ánh mắt của cô càng ngày càng lãnh đạm, giọng nói trong trẻo lạnh lùng: "Không cần, người ta nói: Thà hủy một ngôi miếu, cũng không nên hủy một cọc hôn. Hai người là trời sinh một đôi, anh rể em dâu mến nhau không phạm pháp, tôi cũng không phải là Pháp Hải(*), sẽ không dùng lá cờ đạo trời không tha thứ mà chia rẽ hai người."

(*)Pháp Hải: nhân vật trong Thanh xà Bạch xà

Dứt lời, cô không để ý tới Hoắc Vân Hy nữa, mà rời đi thẳng.

Hoắc Vân Hy liếc nhìn bóng lưng yểu điệu lạnh nhạt của Lê Hiểu Mạn, anh ta siết chặt điện thoại di động trong tay, lần đầu tiên trong đời anh ta sinh ra sự chán ghét cực lớn với điện thoại của Hạ Lâm.

Điện thoại di động vẫn đang vang lên, anh ta lại không nhận, mà trực tiếp tắt máy điện thoại.

Sau đó, anh ta hắn lái xe đuổi theo.

Lê Hiểu Mạn vừa mới đi ra khỏi khu biệt thự Thúy Viên, thì nhìn thấy chiếc Maybach màu bạc ngày hôm qua kia, Lạc Thụy cũng giống như hôm qua, nghiêng người dựa vào trên thân xe, đeo một chiếc kính râm.

Anh ta nhíu mày, liếc nhìn Lê Hiểu Mạn cười chào hỏi: "Hey, Lê tiểu thư, chào buổi sáng, lên xe đi, tôi đưa cô đi."

"Không cần…" Lê Hiểu Mạn đang muốn cự tuyệt, thì liếc thấy chiếc Benley màu đen của Hoắc Vân Hy, cô híp mắt lại, cong môi cười nói: "Được! Cám ơn anh!"

Sau đó, cô ngồi vào trong xe của Lạc Thụy.

Hoắc Vân Hy vừa vặn gặp được một màn này, anh ta siết chặc vô lăng, ánh mắt tràn đầy lửa giận, khó trách cô vội vã muốn ly dị với anh ta, thì ra là thật sự cấu kết với người đàn ông khác.

Anh ta đột nhiên đạp mạnh chân ga, tăng tốc độ đuổi theo.

Lạc Thụy đang chậm rãi lái xe nhìn thấy chiếc xe phía sau, khóe môi khẽ cong lên thành nụ cười, anh ta nhướn mày liếc nhìn Lê Hiểu Mạn nói: "Lê tiểu thư, có người muốn cùng đua xe với tôi, cô ngồi vững vàng."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn quay đầu, xuyên qua cửa kính xe thấy Hoắc Vân Hy đang lái xe vọt tới, anh ta đang nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt ác liệt tức giận kia đúng như kiểu người chồng đang đuổi theo bắt người vợ đã phản bộ mình vậy.

Lê Hiểu Mạn chỉ liếc liếc nhìn anh ta, rồi quay đầu mỉm cười nói với Lạc Thụy: "Được!"

Cô không nghiêng đầu đi nữa, nhưng lại có thể cảm giác được ánh mắt tức giận kia vẫn luôn theo đuôi cô.

Lạc Thụy nghe cô nói như vậy, thì tăng nhanh tốc độ.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, cũng gia tăng tốc độ đuổi theo.

Hai chiếc xe sang một bạc một đen, lúc thì xe này tông vào đuôi xe kia, lúc thì xe này cọ qua xem kia, lúc thì Lạc Thụy vượt lên trước, lúc thì Hoắc Vân Hy vượt qua trước.

Tốc độ xe quá nhanh, Lê Hiểu Mạn ngồi ở trong xe, cô như cảm giác mình ngồi trên mây vậy, có nhiều lần lúc xe của Hoắc Vân Hy tông vào chính diện, bàn tay ngọc mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn nắm chặt lấy váy, cô cảm giác như tim mình sắp ngừng đập vậy.

Mà song song với sự khẩn trương của cô, Lạc Thụy lại như đang chơi đùa trêu chọc Hoắc Vân Hy vậy, anh ta không có chút cảm giác hốt hoảng nào.

Bởi vì trước kia Lạc Thụy là tay đua xe, nên dù kỹ thuật lái xe của Hoắc Vân Hy có khá hơn đi nữa, thì cũng không thể chơi được với anh ta.

Đường từ Thúy Viên đến trung tâm thương mại phồn hoa vốn cần khoảng nửa giờ, nhưng Lạc Thụy chỉ dùng mười phút đã đến cao ốc TE.

Anh ta dừng xe lại, vừa liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, khóe môi vừa cong lên nụ cười tươi: "Lê tiểu thư, cô xuống xe trước đi."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn lập tức ôm trái tim đã sắp không thể chịu nổi nữa xuống xe, ngay cả cám ơn cũng quên nói.

Mà lúc cô vừa mới xuống xe, thì nghe thấy tiếng "Ầm" sau lưng, có tiếng vang lớn truyền đến.

Cô hơi ngẩn ra, xoay người thấy chiếc xe Maybach màu bạc của Lạc Thụy và chiếc Benley màu đen của Hoắc Vân Hy đang hôn nhau thắm thiết.

!!

57. Chương 57: Ngang Ngược, Dạy Dỗ Kẻ Ngồi Lê Đôi Mách

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Xe của hai người đều bị đụng hư, nhưng mức độ "Chấn thương" thì lại bất đồng.

Chiếc xe Bentley của Hoắc Vân Hy bị "Chấn thương" tương đối nặng, nắp động cơ, bộ phận đầu xe, đèn pha trước xe đều bị đụng hư.

Xảy ra "Tai nạn xe" như vậy, tự nhiên là sẽ hấp dẫn không ít người tới xem, bởi vì là ở bên ngoài cao ốc TE, nên người vây quanh phần lớn đều là nhân viên của TE.

Hoắc Vân Hy thường xuyên xuất hiện ở trên tiêu đề của các tờ báo lớn, vì vậy có người nhận ra anh ta.

"Người trong xe kia không phải là tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị Hoắc Vân Hy sao?"

"Hình như là anh ta? Sao anh ta lại đụng vào xe của trợ lý Lạc vậy?"

Nghe tiếng nói xung quanh, ánh mắt của Lê Hiểu Mạn rơi vào Hoắc Vân Hy ở trên xe, mặc dù cô thống hận hành động tự tung tự tác của anh ta, nhưng cô nhìn vào phân thượng của ông nội Hoắc Nghiệp Hoằng của anh ta, cũng không thể không quan tâm tới. Cô đang chuẩn bị đi lên phía trước nhìn xem anh ta có bị thương hay không, thì thấy Hoắc Vân Hy xuống xe, cũng không bị thương.

Cô đứng yên tại chỗ, Hoắc Vân Hy bụi bặm chật vật đi tới trước mặt cô, anh ta nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, đôi mắt tràn đầy lửa giận liếc nhìn cô, tận lực thấp giọng nói: "Lê Hiểu Mạn, trở về tôi sẽ tính sổ với cô sau."

"Buông tôi ra…" Lê Hiểu Mạn ngước mắt lên nhìn về phía Hoắc Vân Hy, hạ thấp giọng nói.

Nhân viên của TE, nhất là người của bộ phận thiết kế, thấy Hoắc Vân Hy kéo tay Lê Hiểu Mạn, lại là một trận kinh ngạc, nhỏ giọng nghị luận.

"Đó không phải là đồng nghiệp mới tới ngày hôm qua sao? Cô ta có quan hệ như thế nào với tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị? Tôi còn tưởng rằng cô ta là tình nhân nhỏ của trợ lý Lạc…"

"Cô ta ấy hả! Tôi thấy không chỉ là tình nhân nhỏ của trợ lý Lạc đâu, nói không chừng là chân đạp mấy con thuyền, vẫn là tình nhân nhỏ của tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị, cô không thấy vì cô ta mà trợ lý Lạc đụng xe với Hoắc tổng hay sao? Không phải câu dẫn cái này, thì chính là câu dẫn cái đó, thật đúng là gái điếm."

Bởi vì mấy người đó nói chuyện ngay sau lưng Lê Hiểu Mạn, cũng cách không xa. Vì vậy, lời nói của bọn họ truyền vào trong tai Lê Hiểu Mạn không sót một chữ nào.

"Hoắc Vân Hy, buông tôi ra!" cô gắng sức giằng tay ra khỏi tay của Hoắc Vân Hy, xoay người lạnh lùng liếc nhìn hai người phụ nữ đứng ở sau lưng cô ta.

Người nói cô là gái điếm chính là Dương Lỵ Mân cùng bộ phận thiết kế với cô, một người khác tên là Liễu Kiều Kiều.

Hai người đều sinh lòng ái mộ với Long Tư Hạo, nhưng toàn bộ TE đều biết chuyện Long Tư Hạo tuyệt duyên với phụ nữ.

Mà ngày đầu tiên Lê Hiểu Mạn đi làm đã đi chung một thang máy với Long Tư Hạo, trong lòng bọn họ đều cảm thấy ghen tị, tìm được cơ hội thì nói mấy lời khó nghe để kích thích cô.

Lê Hiểu Mạn đi tới trước mặt Dương Lỵ Mân và Liễu Kiều Kiều, mỉm cười cười với bọn họ, rồi nâng tay lên, tát hai cái "Bốp" "Bốp" vào trên mặt Liễu Kiều Kiều, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn cô ta: "Cô đã nghe qua câu này chưa? Nếu nói xấu sau lưng người khác – thì đừng để cho người ta biết! Nhớ kỹ đấy, nếu lần sau còn nói nói xấu người khác thì đừng có mà phách lối như vậy, bị người ta đánh, thì ngay cả lý do trả đũa cũng không có đâu."

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn vượt qua Dương Lỵ Mân, đi thẳng vào cao ốc TE.

Hoắc Vân Hy liếc nhìn hai dấu bàn tay của Lê Hiểu Mạn đang in đậm trên mặt Dương Lỵ Mân, anh ta ngây ngẩn, một năm, anh ta thật sự đã quá coi thường cô rồi, cô đã trưởng thành, cũng đã thay đổi, không còn là cô bé cần người bảo vệ như trước kia nữa.

Lê Hiểu Mạn vừa đi vào cao ốc, thì thấy Long Tư Hạo đi từ lối đi VIP của tòa nhà đồ sộ tới, anh đang sải bước đi về phía thang máy chuyên dụng của mình.

Hôm nay trên người anh mặc chiếc áo sơ mi màu be, làm tôn lên vóc người hoàn mỹ của anh, cà vạt sọc màu gạch, nút cài kim cương ở ống tay áo ánh lên ánh sáng chói mắt, lấp lánh rực rỡ, quần âu dài màu đen được cắt may thủ công, giầy da Berluti.

Còn có ba người đàn ông mặc âu phục đi giày da theo sau lưng, đi sát theo nhịp bước của anh, mặt đầy nghiêm cẩn, có hai người đàn ông trong đó vừa đi vừa đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, giống như vừa mới bị ăn mắng.

Cùng theo ở bên cạnh anh còn có Diệp San là thư ký mới của anh.

Anh dẫn đầu đi trước, dáng người anh tuấn, khí chất tao nhã, tính khí bất thường, giống như một vị vua cao quý đọc đoán, khí tràng mạnh mẽ, anh ở nơi nào, thì chính là một trong những cảnh quan đẹp nhất mê người nhất, anh luôn hấp dẫn tầm mắt mọi người một cách tự nhiên.

!!

58. Chương 58: Si Mê, Một Đám Phụ Nữ Điên

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn mải nhìn khí chất cao quý của anh, cô đứng yên tại chỗ mà quên đi vào thang máy, ánh mắt không tự chủ được mà nhìn về phía thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc của anh.

Trong lúc này, đôi mắt đen như mực của Long Tư Hạo vẫn nhìn thẳng về phía trước, biểu tình lãnh đạm như trước kia, nói năng thận trọng, khí thế uy nghi, ưu nhã tôn quý.

Anh như không nhìn thấy Lê Hiểu Mạn, cứ cất bước đi về phía trước, không nghiêng đầu nhìn cô, môi mỏng mím nhẹ thành đường thẳng vừa ưu mỹ lại vừa hấp dẫn, nhìn theo góc nghiêng một bên mặt của anh, đường nét hoàn mỹ, cánh mũi như dốc đỉnh vậy, tuấn mỹ mê người.

Đến khi anh tiến vào thang máy chuyên dụng, cửa thang máy đóng lại, Lê Hiểu Mạn mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần, cô cau mày lại, khuôn mặt nhỏ nhắn lúng túng đỏ ửng lên, cô lại cũng biến thành si mê như vậy sao.

Sau đó, cô cúi đầu, lập tức tiến vào thang máy, sau khi ấn nút tầng mười, cô ngước mắt lên nhìn, thấy không chỉ có một mình cô là hoa si bên ngoài thang máy, gần như tất cả phụ nữ đứng ở bên ngoài thang máy đều nhìn chằm chằm vào chiếc thang máy chuyên dụng đã đóng chặt cửa lại kia, trên mặt vẫn còn trạng thái si mê.

Qua một hồi lâu, cả đám hoa si mới hoàn hồn lại, sau đó tiến vào thang máy.

Cửa thang máy đóng lại, đột nhiên, một tiếng thét chói tai vang lên ở trong thang máy, dọa Lê Hiểu Mạn giật mình.

“A… A… Tôi sắp phát điên rồi! Long tổng thật sự là quá đẹp trai quá mê người, ôi nam thần của tôi… a a a a… Tôi yêu nam thần… A…”

Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, gào to ở trong thang máy, cô ta thật sự là điên rồi, cô thừa nhận Long Tư Hạo rất tuấn tú, rất mê người, mỗi một cái giơ tay nhấc chân đều lộ đầy vẻ cao quý và mị hoặc, nhưng cô ta cũng không cần phải kích động gào thét ở trong thang máy như vậy chứ!"

Lúc này, một người phụ nữ khác vẫn đang trong trạng thái hình trái tim che kín mắt, giọng điệu đầy hâm mộ nói: "Tôi thật sự hâm mộ Diệp San được đi bên cạnh tổng giám đốc! Ngày nào cô ta cũng đều có thể nhìn thấy Long tổng, còn có thể cách anh ấy gần như vậy, ngày nào cũng đều có thể ngửi được anh ấy dùng nước hoa gì, có thể hít thở cùng một bầu không khí cùng một không gian với anh ấy, tôi chỉ cầu Long tông có thể nhìn tôi lâu hơn, là tôi đã hạnh phúc đến chết rồi."

"A a… Long tổng, em yêu anh… Nam thần, em yêu anh…" Đột nhiên, người phụ nữ vừa mới thét chói tai như sắp phát điên kia lại gào thét ở trong thang máy.

Sau khi nghe xong mà khóe miệng của Lê Hiểu Mạn khẽ giật giật, sắp phát điên rồi, đám phụ nữ này thật sự sắp phát điên rồi, điên cuồng giống như mấy fan hâm mộ mê luyến đại minh tinh vậy.

Cửa thang máy mở ra, cô lập tức ra khỏi thang máy, nếu đứng chung một chỗ với bọn họ nữa, cô sợ là mình cũng sẽ biến thành người điên.

Tiến vào văn phòng bộ phận thiết kế, cô ngồi xuống vị trí của mình, thấy Lâm Mạch Mạch còn chưa tới, cô gọi điện thoại cho cô ấy, nghe cô ấy nói đã đến công ty, cô mới yên tâm.

Cúp điện thoại xong, một lát sau, Lâm Mạch Mạch đi tới, thấy cô, câu đầu tiên mà cô ấy nói chính là hỏi sự kiện đụng xe sáng nay kia là chuyện gì vậy?

Tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị Hoắc Vân Hy và trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc Lạc Thụy đụng xe, đã sớm truyền khắp TE rồi, chuyện đầu tiên Lâm Mạch Mạch nghe thấy sau khi đến công ty chính là chuyện này.

Lê Hiểu Mạn kể đại khái sự tình cho Lâm Mạch Mạch, rồi mới nhướn mày liếc nhìn cô hỏi: "Sao hôm nay cậu tới trễ như vậy?"

Sắc mặt của Lâm Mạch Mạch hồng hào, vừa nhìn đã biết là đang đắm chìm trong tình yêu, cô ấy cười nói: "Hôm nay thức dậy trễ, đúng rồi, cái này cho cậu, tối hôm qua mình đã đáp ứng cậu."

Lâm Mạch Mạch đưa một tấm thẻ ngân hàng cho Lê Hiểu Mạn.

Thấy vậy, đôi mắt của Lê Hiểu Mạn dần phủ đầy sương mờ, cô cầm tay của Lâm Mạch Mạch, cảm động nói: "Mạch Mạch, cám ơn cậu."

Lâm Mạch Mạch đưa tay xoa xoa khóe mắt đang dần ướt áp của cô, cười nói: "Được rồi, không phải chỉ là mượn ít tiền cho cậu thôi sao! Cậu lại kích động muốn khóc, nếu mình mà là đàn ông, có phải cậu muốn gả cho mình hay không…"

59. Chương 59: Long Tư Hạo Ngang Ngược

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nói tới đây, Lâm Mạch Mạch mặt đầy áy náy nhìn cô: "Mạn Mạn, mình còn chưa tới 200 ngàn, cậu muốn 300 ngàn, xin lỗi, không thể giúp cậu được."

Lê Hiểu Mạn cầm ngược lại tay cô ta, nở nụ cười: "Mạch Mạch, cậu đã giúp mình rất nhiều, còn lại để mình nghĩ cách, tiền của cậu, mình sẽ sớm trả cậu."

Lâm Mạch Mạch nhíu mày, nhún vai, cười nhìn cô: "Thân ái, không cần trả mình gấp như vậy, xem như cậu giữ giúp mình, dù sao mình không dùng gấp, chờ cậu dư dả rồi nói sau."

"Ừ! Mạch Mạch, cảm ơn cậu!" Lê Hiểu Mạn yêu kiều nhìn Lâm Mạch Mạch, nếu không phải đường cúng, cô thật sự không muốn mượn cô ta, bạn thân này thật sự tốt với cô.

"Này bạn, cậu đừng khách sáo vậy nữa! Làm cho mình cũng ngượng ngùng!" Lâm Mạch Mạch nhìn cô, nghĩ tới gì đó lại đến gần cô, mang theo tia hào hứng hỏi: "Mạn Mạn, cậu có hứng thú biết chuyện liên quan tới Long tổng Long Tư Hạo không?"

Nghe cô ta nhắc đến Long Tư Hạo, lòng Lê Hiểu Mạn nhảy loạn, cô nhíu mày: "Anh ấy có thể có chuyện gì?"

Lâm Mạch Mạch nhìn cô, ngay sau đó nói: "Dựa theo tin tức đáng tin mình lấy được, Long tổng của chúng ta có rất nhiều sản nghiệp dưới tay, tổng bộ ở Châu Âu, anh ấy liên quan tới đủ nghề, tài chính, kinh doanh, điện ảnh và truyền hình, địa ốc, khách sạn quốc tế lớn ở Hoa, nhà hàng Ngự Yến, các hội sở cao cấp của thành phố K, vân vân, và TE đều là một trong những sản nghiệp của anh ấy, hơn nữa một tháng trước anh ấy mới tiếp nhận TE, nghe nói tháng trước TE xuất hiện nguy cơ tài chính… Nghe nói anh ấy còn một thân phận thần bí rất lợi hại…"

Lê Hiểu Mạn thấy cô ta rõ như vậy, nheo mắt ngắt lời cô: "Mạch Mạch, sao cậu biết điều này?"

Lâm Mạch Mạch cười với cô, sau đó nói: "Mạn Mạn, cậu chờ mình nói xong trước đã! Long tổng có tiền là quan trọng, mấu chốt nhất là có quyền thế, năng lực trác tuyệt, nếu như anh ấy muốn phá hủy thành phố K, không cần phí nhiều sức, có thể giải quyết trong một đêm, giống như quán bar Khuynh Tình bị san thành bình địa trong một đêm vậy."

Hai mắt Lê Hiểu Mạn lộ vẻ kinh ngạc nhìn Lâm Mạch Mạch: "Quán bar Khuynh Tình bị san thành bình địa? Chuyện xảy ra lúc nào?"

Cô nhớ trước đây không lâu có đi qua quán bar Khuynh Tình, sao đột nhiên bị san thành bình địa?

Lâm Mạch Mạch thấy cô kinh ngạc, nhìn cô: "Mạn Mạn, không phải tới giờ cậu không xem tin tức chứ? Chuyện xảy ra mấy ngày trước, cậu không biết sao?"

Lê Hiểu Mạn dương môi cười: "Mình quả thực không xem tin tức, cho nên cũng không chú ý tới, làm việc."

Cô không nói cho Lâm Mạch Mạch, thật ra cô không chú ý điều này là vì trước kia cô thường xuyên thấy xì căng đan liên quan tới Hoắc Vân Hy trên các trang báo lớn, lâu ngày, cô hình thành né tránh, thà tin tưởng Hoắc Vân Hy sẽ bảo vệ cô, quan tâm cô trong lòng lúc ban đầu, cũng không tin những xì căng đan về anh ta kia.

Có điều bây giờ nghĩ lại, cô cảm thấy một năm nay cô thật sự quá ngu ngốc quá ngây thơ, quá không đáng giá, con người đều sẽ thay đổi, sẽ tiến về trước, sau đó lui. Hoắc Vân Hy đã sớm không phải thiếu niên ôn nhu ban đầu, mà cô vẫn ở tại chỗ, đợi anh ta một năm.

Cũng may cô kịp thời tỉnh ngộ, sẽ không ở lại vì Hoắc Vân Hy nữa.

60. Chương 60: Cô Cố Ý

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ném những thứ đó qua, Lê Hiểu Mạn chuyên tâm làm việc, Lâm Mạch Mạch bu lại, thấp giọng nói: "Đúng rồi, nói cho cậu thêm một chuyện, nghe nói nam thần của chúng ta, Long tổng tuyệt duyên với phụ nữ, cậu và anh ấy có one night stand (tình một đêm), cậu được lợi, tiết lộ đi, anh ấy phương diện kia thế nào?"

Nghe vậy, trên mặt Lê Hiểu Mạn đỏ bừng, tức giận trợn mắt nhìn cô ta: "Được rồi, đừng nhắc lại nữa, làm việc."

"Được rồi, không nói, thấy cậu đỏ mặt, anh ấy về phương diện kia nhất định rất mạnh mẽ." Lâm Mạch Mạch cười nhìn cô, nói xong liền bắt đầu làm việc.

Lê Hiểu Mạn bị cô ta nói, càng ngày càng đỏ mặt, nhịp tim vô hình tăng tốc.

Lúc này, điện thoại riêng trên bàn làm việc của cô đột nhiên vang lên, dọa cô giật mình.

Cầm lên ống nghe, cô dùng tiếng phổ thông chuẩn nhất, thanh âm vui vẻ: "Xin chào, tôi là Lê Hiểu Mạn."

Trong điện thoại truyền tới giọng nói trầm thấp mát lạnh quen thuộc: "Là tôi, lập tức đi lên."

"Long… Long Tư Hạo…"

Lê Hiểu Mạn cả kinh, lập tức đưa ống nghe ra xa, vì cô đặt ống nghe sát bên tai, thanh âm Long Tư Hạo vang lên, giống như dán vào tai cô nói, thanh âm trầm thấp làm cho lỗ tai cô nóng lên, tim đập như trống bỏi.

Cô có tật giật mình nhìn chung quanh, mới thấp giọng, cố ý làm như không nghe ra giọng nói của Long Tư Hạo, nghiêm túc nói: "Chào cô, tiểu thư, nơi này là Bộ thiết kế Tập đoàn châu báu TE, cô gọi nhầm rồi! Nơi này không có người cô muốn tìm, tôi cúp trước."

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn cúp điện thoại, nhưng một giây kế tiếp, điện thoại lại vang lên.

Cô nhíu đôi mi thanh tú, bất đắc dĩ cầm ống nghe lên, thanh âm vui vẻ như cũ: "Chào tiểu thư, nơi này thật sự không có người cô muốn tìm."

Trong điện thoại truyền tới thanh âm trầm thấp của Long Tư Hạo: "Lê Hiểu Mạn, tôi là đàn ông, điểm này hẳn em rất rõ."

Lê Hiểu Mạn cầm ống nghe, đỏ mặt, giống như đã hiểu, gật đầu: "À! Thì ra cô tìm đàn ông, thật xin lỗi, nơi này chỉ có phụ nữ…"

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn đang muốn cúp điện thoại, Lâm Mạch Mạch bu lại, nghi ngờ nhìn cô: "Mạn Mạn, ai gọi thế?"

Lê Hiểu Mạn che giấu tia hoảng sợ trong lòng, mặt không đỏ không thở mạnh nói: "Tịch mịch tìm đàn ông, đoán chừng là gọi nhầm."

Lúc cô nói lời này, ống nghe còn sát bên tai, vì vậy lời của cô, Long Tư Hạo dĩ nhiên nghe được.

Ngay sau đó cô liền cúp điện thoại, điện thoại không vang lên nữa, cô đang chuẩn bị chuyên tâm làm việc, Bộ trưởng Dương Bộ thiết kế liền đi tới bên người cô, nhìn cô nói: "Lê Hiểu Mạn, cùng tôi đi ra ngoài một lát."

Lê Hiểu Mạn thấy sắc mặt Bộ trưởng Dương cực kỳ nghiêm trọng, cho là xảy ra chuyện lớn gì, không dám thờ ơ đứng lên, đi theo sau lưng ông ta ra khỏi phòng làm việc Bộ thiết kế.

Cô vừa đi theo Bộ trưởng Dương ra ngoài, Dương Ly Mai buổi sáng bị Lê Hiểu Mạn tát liền châm chọc nói: "Không hổ là hồ ly tinh, thật sự quyến rũ người khác, ngay cả chú tôi, cô ta cũng quyến rũ."

Liễu Kiều Kiều ngồi gần cô ta nhìn cô ta làm động tác suỵt, thấp giọng nói: "Lỵ Mai, nhỏ tiếng một chút, cẩn thận cô ta nghe được, lại cho cô bạt tai, nghe nói hôm qua cô ta ngồi xe trợ lý Lạc về, sáng nay ngồi xe trợ lý Lạc tới, tối qua khẳng định cô ta leo lên giường trợ lý lạc, phong lưu sung sướng với trợ lý Lạc một đêm, sau lưng cô ta có trợ lý Lạc làm chỗ dựa, sau này cô đừng chọc cô ta."

"Hừ… Tiểu tiện nhân…" Dương Lỵ Mân siết chặt hai tay, trong mắt lộ ra hung ác: "Tôi sớm muộn cũng sẽ dạy dỗ cô ta, để rồi xem."

61. Chương 61: Tôi Muốn Pha Cà Phê Cho Tổng Giám Đốc

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau khi Dương Chính Phong ra khỏi phòng thiết kế thì lập tức bước vào thang máy, ấn tầng 30, Lê Hiểu Mạn cũng bước vào theo.

Thấy Dương Chính Phong ấn tầng 30, cô hơi nghi ngờ, đang định hỏi ông ta đến tầng 30 làm gì thì chợt thấy vẻ mặt nặng nề của ông ta xoay chuyển 180 độ, nét mặt đầy vẻ tươi cười, mắt cũng híp thành một đường.

"Cô Lê, thì ra cô là tình nhân nhỏ của tổng giám đốc hả? Tôi đúng là có mắt như mù, cô đi làm ở phòng thiết kế mà tôi quản lý đúng là vinh hạnh của tôi, nhưng có thể phiền cô Lê nói tốt cho tôi mấy câu trước mặt giám đốc không? Cô xem, tôi làm ở phòng thiết kế mười mấy năm rồi, bao giờ tôi mới được thăng chức?"

Dương Chính Phong khoảng hơn bốn mươi tuổi, dáng người hơi béo, bụng bia, cười rộ lên giống hệt một pho tượng phật Di Lặc.

Đôi mắt xinh đẹp của Lê Hiểu Mạn hơi nheo lại, nghi ngờ liếc nhìn Dương Chính Phong: "Ai nói tôi là tình nhân nhỏ của tổng giám đốc?"

Dương Chính Phong cười tít mắt nhìn cô: "Cô Lê, đừng xấu hổ, cô cứ yên tâm, tôi sẽ giữ bí mật, tổng giám đốc để cô đến làm ở phòng thiết kế, nhất định là vì không muốn mọi người trong công ty biết quan hệ của hai người, tôi biết, tôi biết, tuổi trẻ mà! Có sao đâu."

Nghe thấy lời của ông ta, miệng Lê Hiểu Mạn méo xệch, cuối cùng cũng hiểu tại sao Dương Chính Phong lại gọi cô vào thang máy lên tầng 30, xem ra đây là mệnh lệnh của Long Tư Hạo rồi!

Dương Chính Phong nhất định là vì vậy mà hiểu lầm.

Đến tầng 30, cửa thang máy mở ra, Dương Chính Phong hơi khom người, mỉm cười nhìn cô: "Cô Lê, nhớ đừng quên những gì tôi vừa nói với cô trong thang máy nhé! Nửa đời sau của tôi đều giao cả cho cô đấy."

Ặc… Miệng Lê Hiểu Mạn giật giật, liếc nhìn Diệp San, thư ký của Long Tư Hạo đang đứng ngoài cửa thang máy.

Cô ấy đứng nghiêm chỉnh tại chỗ, mặc đồ công sở màu đen, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười dịu dàng: "Cô Lê."

Lê Hiểu Mạn thấy thư ký của Long Tư Hạo đứng ngoài thang máy nghênh đón thì hơi nheo mắt lại, rốt cuộc Long Tư Hạo đang muốn làm gì?

Anh suốt ngày gọi cô đến phòng Giám đốc thế này, chẳng lẽ là muốn biến cô trở thành tình địch của cả công ty sao?

Vốn không muốn vào phòng giám đốc, cô đột nhiên cảm thấy cực kì tức giận, ánh mắt hiện lên chút ranh mãnh, khóe môi nhếch lên một nụ cười kì lạ.

Cô đột nhiên dừng chân lại, nhíu mày liếc Diệp San, cười nói: "Xấu hổ quá! Tôi có chút việc, chờ chút nhé, tôi sẽ lên nhanh thôi."

Diệp San thấy cô lại bước vào thang máy rời khỏi thì sửng sốt, không hiểu tại sao cô lại đột nhiên nói có việc rồi rời khỏi?

Cô đứng tại chỗ, đắn đo không biết có nên đi thông báo cho Long Tư Hạ không. Chờ một lúc, cô lại thấy Lê Hiểu Mạn quay lại.

Cô tươi cười bước lên, nhẹ nhàng nói: "Cô Lê, có thể đến phòng tổng giám đốc chưa ạ?"

Tay phải Lê Hiểu Mạn cầm "vũ khí bí mật", che che giấu giấu, đưa mắt nhìn Diệp San, nói: "Đến phòng trà trước, tôi muốn tự mình pha cho tổng giám đốc một tách cà phê."

Diệp San hơi kinh ngạc liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, nhưng cô biết Long Tư Hạo đã để cô đến tận thang máy đón người thì địa vị của cô ấy trong lòng giám đốc nhất định không tầm thường, vì vậy, cô vô cùng cung kính lễ phép.

Diệp San vẫn giữ trên mặt nụ cười dịu dàng, đưa tay phải ra: "Cô Lê, mời cô đi bên này."

Cô quyết định đưa Lê Hiểu Mạn đến phòng trà trước.

Trong lúc pha cà phê, Lê Hiểu mạn cố ý sai bảo Diệp San, pha xong, để Diệp San bưng cho, hai người cùng bước vào phòng tổng giám đốc.

62. Chương 62: Tôi Không Ngại Mỗi Người Một Nửa Đâu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ngồi trước bàn làm việc làm bằng gỗ tử đàn, Long Tư Hạo nhìn chăm chú vào máy tính, không hề bị ảnh hưởng bởi việc Lê Hiểu Mạn và Diệp San bước vào.

Diệp San bưng tách cà phê mà Lê Hiểu Mạn pha đặt lên bàn làm việc của Long Tư Hạo, sau đó lấy tốc độ sét đánh lui nhanh về phía sau ba bước.

Lê Hiểu Mạn thấy thế thì hơi nheo mắt lại, nghi ngờ nhìn Diệp San, hành động vừa rồi của cô ấy giống như kiểu Long Tư Hạo là lũ lụt thú dữ vậy.

"Ra ngoài." Giọng nói trầm thấp của Long Tư Hạo vang lên.

"Vâng!" Diệp San nghe tiếng thì không dám nhìn Long Tư Hạo thêm một cái nào nữa, xoay người cung kính ra khỏi phòng tổng giám đốc.

Diệp San vừa ra ngoài, văn phòng xa hoa như vậy cũng chỉ còn lại hai người Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo.

Không khí vô cùng cứng ngắc xấu hổ.

Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn tách cà phê bên cạnh Long Tư Hạo, thấy hai mắt anh vẫn chăm chú nhìn vào màn hình máy tính thì hít một hơi, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nhất có thể nói: "Tổng giám đốc, cà phê lạnh uống không ngon nữa đâu."

Long Tư Hạo ngẩng đầu, ánh mắt thâm thúy hơi lóe lên, liếc nhìn cô, giọng nói trầm thấp rõ ràng: "Chẳng lẽ không ai nói cho em biết là tôi thích cà phê lạnh sao? Hửm?"

"Cái gì?" Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, đôi mắt xinh đẹp híp lại, nhìn chằm chằm vào tách cà phê cô pha, cánh tay hơi nhấc lên, nếu anh không uống thì chẳng phải sẽ lãng phí "tấm lòng" của cô hay sao? Nhất định phải để anh uống.

Cô nhíu mày nhìn Long Tư Hạo, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn tươi cười diễm lệ: "Tổng giám đốc, chẳng lẽ không ai nói cho anh biết rằng cà phê ngon nhất là ở 85 độ sao? Bây giờ uống là tốt nhất."

"A…? Để tôi thử xem?" Long Tư Hạo nhướng mày, bàn tay to lớn bưng tách cà phê lên, tao nhã đưa lên miệng.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn khẩn trương nắm chặt tay, nhìn chằm chằm vào bờ môi gợi cảm của Long Tư Hạo.

Mắt thấy Long Tư Hạo sắp uống rồi, anh lại đột nhiên dừng lại, sâu xa nhìn cô, hỏi: "Em nhìn chằm chằm vào tôi làm gì? Thế nào? Muốn uống sao?"

"A…" Lê Hiểu Mạn lập tức lắc đầu, cười cực kỳ dịu dàng: "Tổng giám đốc, đây là cà phê pha cho anh mà, sao tôi có thể uống được? Tôi không uống đâu, anh cứ uống đi."

Long Tư Hạo nhướng mày, con ngươi thâm thúy dán chặt vào gương mặt tươi cười như hoa của cô, bờ môi hoàn mỹ cong lên, giọng nói trầm thấp lạnh nhạt: "Tôi không ngại mỗi người một nửa đâu, hoặc là, tôi một ngụm, em một ngụm cũng được."

Khóe miệng Lê Hiểu Mạn giật giật, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp cũng đỏ lên, đôi mi thanh tú nhăn lại, chẳng lẽ anh phát hiện cà phê có vấn đề? Nếu không thì tại sao anh lại không uống?

Cô híp mắt nhìn Long Tư Hạo: "Vậy sao được? Tổng giám đốc, anh mau uống đi!"

Câu cuối cùng, giọng điệu của Lê Hiểu Mạn vô thức nhẹ hơn mấy phần, lọt vào tai Long Tư Hạo liền giống như đang làm nũng.

Đôi mắt thâm thúy của anh như thể có thêm mấy ngôi sao sáng, gương mặt tuấn mỹ dịu dàng hơn, giọng điệu trầm thấp: "Được! Tôi uống, chỉ là, em qua đút cho tôi uống đi."

"Cái gì?" Lê Hiểu Mạn sợ hãi, liếc nhìn tách cà phê trên bàn làm việc của Long Tư Hạo, âm thầm cắn răng, cô "cố ý" pha cà phê cho anh, nếu anh không uống, chẳng phải là phí công của cô hay sao?

Vì để Long Tư Hạo uống hết tách cà phê kia, cô cố gắng thẳng lưng, bộ dạng như thể đang lao đến chiến trường bước tới trước bàn làm việc của Long Tư Hạo, bưng tách cà phê kia lên, đưa lên môi Long Tư Hạo, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn anh, giọng điệu cực kì dịu dàng: "Tổng giám đốc, mời anh uống."

Long Tư Hạo quét mắt qua tách cà phê cô đưa tới, mím môi: "Thổi cho tôi."

Lê Hiểu Mạn hơi nhếch môi, trong lòng bồn chồn như có hàng ngàn con ngựa lao qua, nụ cười càng thêm mê hoặc, nghiến răng nghiến lợi phun ra một chữ: "Được..."

Dứt lời, cô kìm nén cơn giận, đưa lên miệng thổi rồi đưa cho Long Tư Hạo, cười dịu dàng: "Tổng giám đốc, vậy đã được chưa?"

63. Chương 63: Thành Thư Kí Riêng Của Anh?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Long Tư Hạo nhìn ly café trước mặt, đôi môi mỏng nhếch lên, đang muốn uống vào thì điện thoại ở bên cạnh vang lên.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn nhăn mày, Long Tư Hạo thuận tay cầm điện thoại sao đó nói một câu: "Để anh ta vào!"

Lê Hiểu Mạn khó hiểu nhìn anh, anh để cho ai vào?

Đang lúc nghi hoặc nhìn cửa phòng tổng giám đốc bị người ở bên ngoài đẩy ra, Diệp San nghiêng người đứng ở cửa dịu dàng cười nói: "Lâm tổng, mời."

Lập tức có một người đàn ông chừng hơn 40 gương mặt chữ quốc tươi cười đi vào.

"Long tổng..."

"Lâm tổng..."

Lê Hiểu Mạn thấy vậy nhìn café trong tay, hung hăng trừng mắt, đứng lên đi về phía người đàn ông tuấn mỹ mà Long Tư Hạo gọi là Lâm tổng.

Thấy hai người ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, Lê Hiểu Mạn hận không thể xông lên bóp chết Long Tư Hạo.

Cô áp chế lửa giận trong lòng, bưng café cung kính nói: "Tổng giám đốc, tôi đi ra ngoài trước."

Dứt lời cô bưng ly café xoay người muốn đi, Long Tư Hạo liền mở miệng nói: "Qua đây."

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, khuôn mặt nở nụ cười chuyên nghiệp, bưng ly café không tình nguyện đi về phía Long Tư Hạo, trong lòng nghĩ không ra anh gọi cô lại làm gì.

Lâm tổng ngồi đối diện Long Tư Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn, anh ta nhìn chằm chằm đánh giá một hồi, sau đó nghiêng đầu nhìn Long Tư Hạo: "Long tổng, vị này là..."

Đường nét trên gương mặt anh nhu hòa, cười nhẹ: "Là thư kí riêng của tôi."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn giật giật khóe môi, khi nào thì cô biến thành thư kí riêng của anh rồi hả?

"Thì ra là thư kí riêng của Long tổng, bộ dạng rất được, khí chất lại tốt, quả thật Long tổng rất tinh mắt." Lâm tổng nói xong lại nhìn Lê Hiểu Mạn quan sát sau đó nhìn chằm chằm đôi chân trắng nõn thon dài của cô.

Long Tư Hạo thấy ánh mắt Lâm Chính cứ nhìn chằm chằm vào chân Lê Hiểu Mạn, đôi mắt anh nheo lại đầy nguy hiểm, bên trong đôi mắt lóe lên ánh sáng lạnh, khuôn mặt tuấn mỹ buộc chặt, đôi môi mỏng nhếch lên vòng cung.

Chờ Lê Hiểu Mạn đứng lại trước mặt anh, anh nhìn cô, lạnh nhạt nói: "Mang café cho Lâm tổng đi."

"Cái gì?" Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, khóe môi vẻnh lên, liếc mắt nhìn Lâm Chính sau đó lại nhìn Long Tư Hạo, âm thanh nhỏ nhẹ: "Tổng giám đốc, này cà phê là cho…"

Long Tư Hạo không chờ cô nói xong đã cầm café trong tay đưa cho Lâm Chính.

Lâm Chính nhận lấy café sau đó vui vẻ nhìn Long Tư Hạo: "Long tổng khách khí rồi."

Lê Hiểu Mạn thấy Lâm Chính nhận lấy ly café đang chuẩn bị uống, mắt cô hiện lên sự hoảng hốt: "Đợi một chút… Lâm tổng, trước đừng uống, kia… Cái kia…"

"ực…"

Lê hiểu mạn bản muốn ngăn cản, nhưng là Lâm Chính "ực" liền uống một ngụm.

Cô mở to mắt ngẩn ngơ nhìn, sau đó cổ tay mảnh khảnh của cô bị Long Tư Hạo nắm lấy.

Thấy vậy Lê Hiểu Mạn nhướn mày ý hỏi anh cầm tay cô làm gì thì bị Long Tư Hạo cầm tay kéo một cái, cả người cô ngã vào lòng anh.

Trùng hợp là cô vừa ngã vào lòng anh thì Lâm Chính đã phun hết café vừa uống ra, đúng lúc phun tới vị trí Lê Hiểu Mạn vừa đứng, nếu không phải cô được Long Tư Hạo kéo vào ngực thì nhất định sẽ dính chưởng, mà trùng hợp hơn là môi cô lại dán vào môi anh.

64. Chương 64: Tức Giận, Vậy Mà Anh Lại Hôn Cô

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lâm Chính đứng lên, chau mày, sắc mặt cực kỳ đau khổ: "Mặn chết tôi rồi… Đây là cái gì vậy?…"

Chữ coffee của anh ta còn chưa nói xong thì thấy Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo, hai người đang ôm nhau, đột nhiên anh ta nghẹn họng.

Lúc nhìn thấy ánh mặt sắc bén của Long Tư Hạo, anh ta cười cười hiểu gì đó: "Long tổng, anh cứ tiếp tục, tôi không quấy rầy, còn chuyện hợp tác chúng ta bàn lần sau vậy."

Dứt lời anh ta như bị ma đuổi chạy khỏi văn phòng tổng giám đốc.

Bên ngoài phòng tổng giám đốc, Diệp San thấy vậy cười đón, hơi cúi người: "Lâm tổng, người đi thong thả."

Lâm Chính há miệng đau khổ nhìn Diệp San: "Thư kí Diệp, nhanh đưa tôi đến phòng trà, café kia sặt chết tôi rồi."

Diệp San nghe vậy, trong lòng hơi kinh hãi, lập tức đưa Lâm Chính đi đến phòng uống nước.

Trong văn phòng Tổng giám đốc, Lê Hiểu Mạn thấy mình đang hôn Long Tư Hạo, cô đỏ mặt, lập tức rời khỏi môi anh, xấu hổ nói: "Ngại quá… tôi… tôi không cố ý."

Lúc này trái tim cô đập bang bang, giống như đứa bé làm gì sai cụp mắt xuống, hàng mi dài như cánh bướm chập chờn mê người.

Long Tư Hạo nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, đôi mắt sâu thẳm lóe lên ý cười, ngón tay thon dài của anh nâng cằm cô, đôi môi mỏng nhếch lên: "Không sao, mỗi người một lần là huề nhau."

"Cái gì… Ưm…" Lê Hiểu Mạn nhìn anh, còn chưa nói xong thì đôi môi bị anh hôn lấy, anh hôn cô nhẹ cắn môi cô khi cô đang muốn rút lui.

"Anh…" Lê Hiểu Mạn tức giận trừng anh.

Vậy mà anh lại hôn cô? Anh có biết cô là em dâu của anh hay không?

Long Tư Hạo nghênh đó anh mắt giận dữ của cô, không hề có gì không tự nhiên, ngược lại cực kì thản nhiên, giống như lúc nãy anh chưa làm gì.

Sau đó anh mới nhàn nhạt nói: "Hiện tại huề nhau, không ai thiệt thòi cả."

Lê Hiểu Mạn trừng mắt nhìn anh, phát hiện mình lại đang ở trong lòng anh, cô lập tức đứng lên, chỉnh lại quần áo sau đó tức giận nhìn anh: "Vì sao anh không uống ly café kia? Có phải anh đã sớm phát hiện ra nó có vấn đề rồi không hả?"

Long Tư Hạo nhìn cô, lại nhìn ly café trên bàn trà, đôi mắt nhạy cảm nhìn cô, nhàn nhạt nói: "Em thấy thế nào?"

Không lấy được câu trả lời của Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn kìm nén tức giận, vì để bỏ được túi muối nhỏ đó, cô cố ý đến nhà ăn công ty mua, muốn mặn chết anh nhưng mà quá đáng tiếc rồi.

Nếu không phải sợ anh phát giác có vấn đề, cô nhất định sẽ thêm chút tiêu, dầu vừng, Mù-Tạc vào.

Chỉ tiếc, cô vẫn thất bại rồi.

Lần sau, cô nhất định phải chỉnh được anh.

Thấy dáng vẻ tự nhiên của anh, cô rất muốn nhào tới cắn cho anh một miếng, rất muốn biết làm sao anh phát hiện được.

Cô nhíu mày nhếch môi, người cười nhưng trong không cười hỏi: "Tôi rất muốn biết làm sao anh phát hiện được?"

Long Tư Hạo nhìn cô, nhếch môi thản nhiên nói: "Từ lúc anh biết em là người pha café thì anh liền biết nó có vấn đề rồi."

Lê Hiểu Mạn nhìn anh: "Ai nói anh ly café này là tôi pha hả?"

Long Tư Hạo nhướn mày tao nha gác chân lên, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô, không nhanh không chậm nói: "Thứ nhất tôi không để thư kí Diệp đi pha café cho tôi, cô ấy tuyệt đối sẽ không chủ động pha, cho nên em là người pha, thứ hai, em sẽ không chủ động đi pha café cho tôi, trừ khi em muốn trêu chọc tôi…"

Nói đến đây, Long Tư Hạo ngừng lại, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cô,cánh tay thon dài duỗi ra, lúc Lê Hiểu Mạn kinh hôn thì đã kéo cô vào lòng mình, anh cắn vành tai cô, hơi thở nóng bỏng phun vào mặt cô, khàn khàn vang lên: "Hiểu Hiểu, thì ra em còn có một mặt nghịch ngợm như vậy… em làm vậy tôi có thể hiểu là em để ý tôi sao? Hả?"

65. Chương 65: Anh Không Làm Trinh Thám Thì Thật Tiếc

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau một trận nóng bỏng, hơi thở thơm mát của anh quanh quẩn vùng mũi, trong lòn Lê Hiểu Mạn run lên, mặt hồ bình tĩnh như bị cơn gió nhẹ thổi qua, mặt nước lăn tăn.

"Anh… ai để ý anh hả?" cô như bị điện giật đẩy Long Tư Hạo ra, giận dữ nhìn anh.

Long Tư Hạo nghênh đón ánh mắt giận dữ của cô, biểu tình trên khuôn mặt đầy thản nhiên, không nhanh không chậm nói: "Thứ ba, em càng không thể đút café cho tôi, cho nên nhất định café có vấn đề, thứ tư, em không cẩnh thận để lại chứng cứ trên miệng ly, trên miệng ly có dính muối."

Nghe Long Tư Hạo nói, Lê Hiểu Mạn híp mắt thành một đường rồi, áp chế tức giận trong lòng, cô không thể không thừa nhận anh cực kì thông minh, phân tích đạo lý rõ ràng, hơn nữa còn rất cẩn thận, ánh mắt nhạy cảm vậy mà phát hiện được muối trên miệng ly.

Anh không đi làm trinh thám thì thật đáng tiếc.

Cô mím môi liền nói: "Sao anh biết trên miệng ly có muối mà không phải đường?"

Long Tư Hạo mỉm cười cong môi nói: "Đường có thể mặn sao?"

Lê Hiểu Mạn nhụt chí nhìn anh, không chỉ ánh mắt anh nhạy cảm mà lỗ tai cũng cực kì tinh, nhất định anh nghe được Lâm tổng nói mặn chết ông ta nên mới đoán được là muối.

Cô nhăn mày, gương mặt hiện lên biểu tình không phục, nhưng rất nhanh bị cô che giấu.

Cô cố gắng lấy lại giọng điệu hòa khí nói: "Anh bảo tôi tới phòng tổng giám đốc là có việc gì, nếu không tôi quay về chỗ làm việc."

Thấy cô hỏi, Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt nhàn nhạt nhìn cô, sau đó đứng lên, cánh tay trắng nõn chế trụ cổ tay cô, sau đó kéo cô vào phòng nghỉ.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn khẩn trương hỏi: "Anh… rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Nghe ra được sự khẩn trương trong giọng nói của cô, biểu tình của anh dịu lại, đôi mắt đầy ý cười hiện lên sự trêu chọc, đôi môi mỏng nhếch lên.

Vừa vào phòng nghỉ thì anh đã đóng cửal ại, cánh tay thon dài ôm eo cô, tao nhã xoay người, dùng lợi thế của mình đặt cô lên cửa, cố định cô trong khủy tay mình.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn cả kinh không hiểu anh muốn làm gì.

Long Tư Hạo cúi người dùng tư thế bề trên nhìn cô, đôi môi cách môi cô rất gần, lồng ngực to lớn kề sát người cô, hơi thở nóng bỏng phả lên người cô, hô hấp cực kì có quy luật, khí tức đầy nam tính của anh như tấm lưới vô hình vây lấy cô, làm cô muốn trốn cũng không thể trốn.

Không khí quá mức ái muội, Lê Hiểu Mạn cứng đờ, lưng dính sát vào ván cửa, hô hấp đầy căng thẳng, đôi mắt trong suốt nhìn anh đầy khó hiểu: "Anh lại muốn làm gì?"

Long Tư Hạo nhếch môi, không nói gì nhưng vẫn nhìn cô chằm chằm.

Thấy anh không nói gì, Lê Hiểu Mạn mím môi, trống ngực đập thình lình không nói gì luôn.

Phòng nghỉ cực kì yên tĩnh, hơi thở của hai người có chút nhiễu loạn, sự khác thường này có thể lay động được tiếng lòng của hai người.

66. Chương 66: Tôi Không Ngại

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Loại cảm giác quái dị này như có giông tố sắp kéo tới, như pháo sắp nổ, lúc này từ từ đốt mạnh mẽ lên, hết sức căng thẳng.

Không hiểu sao Lê Hiểu Mạn cảm thấy khẩn trương, lòng bàn tay đổ mồ hôi, hàng mi dài hơi rung rung, cô nhìn vào mắt anh, lúc này bên trong đôi mắt đó sáng cực kì thiêu đốt, giống như muốn đè bẹp người ta.

Không dám nhìn vào đôi mắt nóng bỏng đó của anh, Lê Hiểu Mạn rũ mắt nhỏ giọng nói: "Rốt cuộc anh… anh muốn thế nào?"

"Em nói xem?" giọng nói khàn khàn vang lên, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt cô, anh cúi đầu hôn lấy cô.

"…" Lê Hiểu Mạn như thuốc nổ mà Long Tư Hạo là vật dẫn, cả người cô chấn động như bị điện giật, hơi nóng lan ra toàn thân.

"Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo thỏa mãn với phản ứng của cô, đôi mắt nhìn cô chằm chằm, bên trong đầy ý cười.

Thân thể cô run run, như cơn sóng nhỏ rung động, bên trong đôi mắt nhiễm đầy sương mù, khàn khàn nói: "Anh… anh nói gì? Buông ra, đừng… đừng đối với tôi như vậy…"

Lê Hiểu Mạn không biết tại sao mình lại mẫn cảm như thế, lý trí nói cho cô biết cô phải đẩy anh ra.

Nhất định là cô nhiễm phải tật xấu gì, nếu không sao đối mặt với anh lại khác thường như vậy.

"Không làm gì với em?" âm thanh của anh khàn khàn mê người hỏi cô, nụ hôn nóng bỏng rơi vào gáy cô: "Thế này hả?"

"Không được hôn.. ưm… không."

Cô còn chưa nói xong thì anh đã cúi đầu tiếp tục hôn.

"Ừ… anh…" đôi mắt cô nhiễm đầy sương mù nhìn anh, tức giận nói: "Long Tư Hạo.."

Cô đang muốn đẩy anh ra nhưng hai tay lại bị khống chế, cô ra sức uốn éo thân thể: "Long Tư Hạo, anh.. anh làm gì… buông ra…"

Đột nhiên Long Tư Hạo ngừng lại, nhưng môi vẫn dán lên môi cô, đôi mắt nhìn cô chằm chằm: "Đừng lộn xộn nữa, nếu không tự gánh hậu quả."

Hô hấp của anh dồn dập, sáng bức người có thể đốt cô thành tro, bên trong cuồn cuộn tình triều, như muốn nhấn chìm cô.

Nghe được lời anh nói, Lê Hiểu Mạn giật mình, thấy đôi mắt nóng bỏng của anh, cô ý thức được gì gì đó nên không dám lộn xộn nữa.

Quả nhiên người đàn ông ở trước mặt cô không phải là tiểu bạch thỏ.

Cô tức giận nhìn anh, gương mặt ửng đỏ trừng anh: "Anh… là tên sói háo sắc nhất vũ trụ… còn không mau tránh ra…"

"Sói háo sắc nhất vũ trụ?" Long Tư Hạo nheo mắt, đôi mắt đầy ý cười, chẳng những không tránh ra mà còn dán lại gần hơn.

Anh dán môi lên vành tai cô, âm thanh khàn khàn mị hoặc: "Lúc này còn xem tôi là đàn bà không? Không phải em nói tôi là đối tượng ngoại tình của em sao? Nếu đêm đó em bị tôi muốn một lần rồi, tôi không ngại muốn thêm một lần nữa."

67. Chương 67: Đừng Trêu Đùa Tôi, Tôi Chơi Không Nổi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Dứt lời, ý cười trong mắt anh càng rõ ràng hơn, gương mặt càng thêm mê người quyến rũ, cánh tay nhẹ nhàng nâng cằm cô, vuốt ve làn da nhẵn nhụi của cô.

"Ừm.. anh…"Lê Hiểu Mạn như bị điện giật cả người run lên, cô giật giật khóe môi nói: "Anh…. Anh quả thật…"

"Tôi quả thật thế nào?" không chờ cô nói xong, Long Tư Hạo đã hôn cô, ý cười trong mắt như trói chặt cô, khàn khàn khàn: "Em chiếm đoạt tôi rồi còn không chuẩn bị phụ trách sao?"

"Long Tư Hạo…" Lê Hiểu Mạn co quắp khóe môi, hiện tại cô mới phát hiện thì ra anh là con sói đội lốt người, kêu lên một tiếng sau đó đẩy anh ra, thối lui đằng sau, giận dữ trừng anh: "Long Tư Hạo, chuyện đêm đó chúng ta nên quên đi, tôi không chỉ đã kết hôn mà còn là em dâu anh đấy."

"Vậy theo lời em dâu thì em không định ly hôn với cậu ta hả?" Long Tư Hạo thu lại ý cười, dần dần thay thế bằng sự lãnh đạm như cũ, đôi mắt lóe sáng đã tối tăm trở lại, làm cho người ta nhìn không ra, anh nhếch môi, quanh thân tản ra lệ khí.

Lê Hiểu Mạn chau mày nhìn anh, giọng điệu xa cách nói: "Mặc kệ tôi và anh ta có ly hôn hay không thì đó là chuyện giữa tôi và anh ta, không cần anh… anh cả anh tới hỏi, trước khi ly hôn với anh ta, tôi gọi anh là anh cả, sau khi ly hôn với anh ta, tôi và anh là người qua đường, ở công ty là quan hệ cấp trên cấp dưới, nếu tổng giám đốc nhàm chán thì mời anh tìm chuyện khác làm, đừng chơi đùa tôi, tôi chơi không nổi.."

Long Tư Hạo tiến lên sau đó cúi người nhìn cô, ánh mắt đầy lạnh lẽo: "Em cho rằng tôi đang đũa giỡn em?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Lê Hiểu Mạn nhướn mày, ngước mắt lên nhìn anh: "Long tổng, tôi tới TE đi làm không phải để chơi trò mập mờ với anh, mời anh sau này đừng gọi tới tới văn phòng của anh, tôi không muốn bởi vì anh mà để trở thành đối tượng người khác nghị luận sau lưng."

Nghe vậy, Long Tư Hạo buông cằm cô ra, nhìn chằm chằm cô rất lâu sau đó đưa một cái túi channel cho cô, lạnh đạm nói: "Mặc nó vào sau đó lập tức rời đi, nếu không em cứ ở lại chỗ này đi."

Lê Hiểu Mạn ngây ra, nhìn túi Chanel trong tay anh, nhíu mày nói: "Đây là…anh sao vậy?"

Long Tư Hạo không chờ cô nói xong liền đưa nó cho cô sau đó kéo cửa phòng, biểu tình lạnh lùng đi ra ngoài, trước khi đi còn đóng sập cửa lại.

Lê Hiểu Mạn không hiểu chân tướng nhìn cánh cửa phòng bị đóng, lại rũ mắt nhìn vào bên trong chiếc túi, là đôi tất mỏng màu đen.

Khóe môi của cô giật giật, thế nào cũng không nghĩ ra được đó là tất chân, anh có ý gì đây? Ghét bỏ cô mặc váy ngắn sao? Đây mới là mục đích anh gọi cô tới phòng anh?

Không nghĩ ngợi nhiều, vì để nhanh chóng rời khỏi đây, cô rất không tình nguyện mặc đôi tất mỏng vào sau đó ra khỏi phòng nghỉ.

68. Chương 68: Anh Ghét Cô Mặc Ngắn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Long Tư Hạo đang ngồi trước bàn làm việc của anh, thấy cô đi ra, ánh mắt lãnh đạm lướt qua hai chân thon dài mảnh khảnh của cô, nhíu mày, phát hiện cô mang vớ vào còn quyến rũ hơn vừa rồi.

Ánh mắt anh thâm trầm u ám, có xúc động muốn đi cởi ra cho cô.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo quét mắt qua hai chân cô, theo bản năng khép hai chân lại, nheo mắt nhìn anh, lãnh đạm hời hợt nói: "Tôi có thể đi làm việc rồi chứ?"

Dứt lời, xoay người đi ra bên ngoài.

Thanh âm chìm lạnh của Long Tư Hạo vang lên sau lưng cô: "Sau này không cho phép mặc váy trên đầu gối."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn anh: "Đây là chuyện của tôi."

Long Tư Hảo nghiêm mặt, mím chặt môi mỏng, thanh âm chìm lãnh: "TE tôi định đoạt, nói không cho phép cũng không quá đáng."

Lê Hiểu Mạn đè nén tức giận trong lòng, nhìn anh, không bối rối hỏi: "Tại sao không cho phép?"

Ánh mắt Long Tư Hạo lãnh đạm lướt qua cô, liền đưa mắt nhìn máy vi tính, môi mỏng nhếch thành một độ cong kiên nghị, trầm giọng nói: "Em mặc quá ngắn, ảnh hưởng người khác làm việc."

"Anh..." Lê Hiểu Mạn hít một hơi, cô mặc váy rất ngắn sao? Cùng lắm chỉ ngắn hơn hôm qua mấy cm mà thôi, toàn bộ TE tùy tiện kéo một người phụ nữ ra cũng mặc ngắn hơn cô, tại sao anh không đi quản?

Cô rốt cuộc biết, anh cố ý tìm sai lầm của cô, cố ý chơi cô, cô đặc tội gì anh?

Cô híp mắt nhìn Long Tư Hạo nhìn máy vi tính: "Tổng giám đốc, nếu như anh không vừa mắt tôi, tôi có thể từ chức."

Dứt lời, cô nhìn anh chằm chằm, thấy ánh mắt anh vẫn rơi vào máy vi tính như cũ, không vì lời của cô mà có bất kỳ phản ứng nào.

Cô đợi hồi lâu, anh vẫn không đáp lại.

Tức giận trong lòng Lê Hiểu Mạn nuốt không trôi phun không ra, cô dùng ánh mắt sắc bén hung hăng trợn mắt nhìn Long Tư Hạo, liền xoay người cất bước đi ra ngoài.

Cô vừa đi tới cửa phòng làm việc, thanh âm trầm thấp lãnh đạm không nghe ra vui giận của Long Tư Hạo truyền tới: "Tôi không phê chuẩn, cả đời này em cũng đừng nghĩ tới rời khỏi TE."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn xoay người, thấy ánh mắt Long Tư Hạo vẫn rơi vào máy vi tính, môi mỏng mím chặt, biểu tình cực kỳ nghiêm túc, giống như vừa rồi anh chưa từng nói gì.

Cô nhìn anh chằm chằm, sắp cho là cô vừa nghe lầm.

Long Tư Hạo vừa nói gì sao? Có không?

Ngay sau đó cô mới nhướng mày, ra khỏi phòng làm việc Tổng giám đốc, trong lòng đầy oán khí, nói không ra nuốt không trôi, cô sắp chết ngộp.

Sau khi cô rời đi, Long Tư Hạo mới dời mắt khỏi máy vi tính, nhìn hướng cô rời đi, mím chặt môi, biểu tình thâm thúy làm người ta suy nghĩ không ra.

Giữ cô ở TE là chuyện duy nhất anh có thể cưỡng bách cô, bất kể lập trường có đúng hay không.

Lúc này, điện thoại anh đột nhiên vang lên.

Thu hồi tầm mắt, ánh mắt anh rơi vào trên điện thoại, thấy tên hiện lên màn hình, anh nhìn một lát mới nghe điện thoại.

Trong điện thoại truyền tới thanh âm ngọt ngào mềm mại: "Tư Hạo, sao bây giờ mới nghe điện thoại? Rất bận rộn sao?"

Biểu tình lãnh đạm trên mặt Long Tư Hạo nhu hòa mấy phần, giọng nói cũng nhu hòa: "Không bận, có chuyện gì không?"

Trong điện thoại yên lặng hai giây, sau đó liền truyền tới thanh âm vô cùng nhu mì: "Không có gì, chỉ là nhớ anh, lúc nào chúng ta về Pháp? Em nhớ ba mẹ."

Long Tư Hạo cầm điện thoại, ánh mắt u ám, thâm thúy như hố sâu vạn trượng, không nhìn ra ưu tư, môi mỏng khẽ nhếch: "Bên này còn có việc chưa xử lý."

Thanh âm ngọt mềm vang lên lần nữa: "Không phải còn có anh Lạc Thụy sao? Tư Hạo, tối nay có thể đến ở cùng em không?"

69. Chương 69: Để Cô Và Cô Ta Hợp Tác?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ánh mắt Long Tư Hạo sâu thẳm ám trầm, mím chặt môi, không trả lời.

Đầu bên kia điện thoại không được Long Tư Hạo đáp, truyền tới thanh âm giận dỗi: "Tư Hạo, nếu tối nay anh không trở lại ở cùng em, em sẽ không uống thuốc."

Nghe vậy, ánh mắt thâm thúy của Long Tư Hạo hơi trầm xuống, trầm giọng nói: "Sophie, không được phép càn quấy."

"Được rồi, em không càn quấy, anh trở lại ở cùng em, em nhớ anh." Người phụ nữ trong điện thoại nói xong, cúp điện thoại trước.

Long Tư Hạo nhìn điện thoại, môi mỏng mím chặt, trên mặt tuấn mỹ không nhìn ra ưu tư.

Bộ thiết kế.

Lê Hiểu Mạn trở lại Bộ thiết kế liền bị gọi tới phòng làm việc của Trưởng phòng.

Sau khi đi vào, cô mới phát hiện, Dương Lỵ Mân buổi sáng bị cô tát hai bạt tai cũng ở đó.

Dương Lỵ Mân thấy cô, mặt lạnh, dáng vẻ rất khó chịu nhín cô.

Lê Hiểu Mạn chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua cô ta, liền nhìn Trưởng phòng Bộ thiết kế Dương Chính Phong đang ngồi trước bàn làm việc, nhẹ giọng hỏi: "Trưởng phòng Dương, ông tìm tôi có chuyện gì không?"

Dương Chính Phong ngồi trên ghế làm việc đứng lên, vẻ mặt tươi cười nhìn cô: "Lê tiểu thư, chỗ này có tài liệu khách hàng, cô xem đi."

Dứt lời, Dương Chính Phong giao tài liệu khách hàng trong tay ông ta cho Lê Hiểu Mạn, dáng vẻ cung kính trang nghiêm tựa như Lê Hiểu Mạn là Hoàng hậu nương nương cao cao tại thượng, còn ông ta là tiểu thái giám cố hết sức lấy lòng.

Dương Lỵ Mân ở một bên thấy chú ruột cô ta chẳng những kính trọng gọi Lê Hiểu Mạn là Lê tiểu thư, mà còn rất cung kính với cô, cô ta nghi ngờ nhưng lại càng thêm ghen tỵ ghét Lê Hiểu Mạn.

Sắp tức giận đến giơ lên hai quả đấm, trong mắt lóe lên tia độc ác, khóe môi nở nụ cười nhạt.

Lê Hiểu Mạn không hiểu nhận lấy phần tài liệu khách hàng kia, nhìn kỹ một lần, mới ngước mắt liếc nhìn Dương Chính Phong hỏi: "Trưởng phòng, ý của ông là…"

Dương Chính Phong nhìn Lê Hiểu Mạn cười nói: "Lê tiểu thư, Lý Sướng Viễn là khách hàng lớn nhất của công ty chúng ta, hơn nữa hợp tác lâu dài với công ty chúng ta, ba tiệm châu báu dưới cờ Lý tổng đều bán sản phẩm của chúng ta, tháng sau là sinh nhật phu nhân của Lý tổng, Lý tổng muốn đặt một bộ trang sức, cố ý chỉ định Bộ thiết kế chúng ta thiết kế cho phu nhân ông ấy, nhưng yêu cầu của Lý tổng rất cao, luôn không hài lòng với bản thảo của nhà thiết kế chúng ta, tôi từng xem bản thiết kế của Lê tiểu thư, vô cùng đặc biệt, vô cùng có sáng kiến, mode,…"

Dương Lỵ Mân thấy Dương Chính Phong kính trọng khen Lê Hiểu Mạn, cô ta không nhịn được tằng hắng: "Khụ… Trưởng phòng… Chú khen đủ chưa?"

Nghe tiếng tằng hắng, Dương Chính Phong trợn mắt nhìn Dương Lỵ Mân, cười nhìn Lê Hiểu Mạn: "Lê tiểu thư, Lỵ Mân cũng là nhà thiết kế ưu tư của Bộ thiết kế chúng ta, nhiệm vụ thiết kế trang sức cho Lý tổng giao cho hai người phụ trách, tôi tin hai người hợp tác, nhất định có thể thiết kế ra trang sức Lý tổng hài lòng."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cau mày, Dương Lỵ Mân từ khi cô tiến vào TE liền bắt đầu có hiềm khích rất lớn với cô, Dương Chính Phong lại để cô và cô ta hợp tác, không xảy ra vấn đề mới là lạ.

Lúc này, Dương Lỵ Mân nói: "Trưởng phòng yên tâm, chúng tôi nhất định hoàn thành nhiệm vụ."

Dứt lời, cô ta nhướng mày nhìn Lê Hiểu Mạn, cười có chút quỷ dị: "Đúng không? Lê ~ tiểu ~ thư…"

Cô ta tận lực nhấn mạnh ba chữ "Lê tiểu thư".

Lê Hiểu Mạn mím môi, nhìn Dương Chính Phong: "Trưởng phòng yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức khả năng của tôi, thiết kế ra trang sức Lý tổng hài lòng."

70. Chương 70: Yên Tâm, Mình Nhất Định Làm Phiền Cậu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ra phòng làm việc, Lê Hiểu Mạn vừa ngồi xuống vị trí mình, Dương Lỵ Mân liền đi tới bên người cô, lãnh đạm nói: "Lê Hiểu Mạn, tôi vừa liên lạc với Lý tổng, mời ông ấy tối nay ăn cơm ở nhà hàng Hoa Tây, nói chi tiết bộ trang sức, sau khi tan việc cô đừng đi về, trực tiếp đến nhà hàng Hoa Tây cùng tôi, cứ quyết định vậy đi."

Dương Lỵ Mân nói xong, không cho Lê Hiểu Mạn cơ hội nói chuyện, liền xoay người đi về vị trí của mình.

Lê Hiểu Mạn nhìn Dương Lỵ Mân, nhíu mày, luôn cảm thấy bữa cơm này không đơn giản, nhưng Trưởng phòng Dương giao cho cô và Dương Lỵ Mân phụ trách, cô không thể không đi.

Lúc này, Lâm Mạch Mạch bu lại, hai mắt tò mò nhìn cô hỏi: "Mạn Mạn, tại sao cô ta muốn cậu đến nhà hàng Hoa Tây? Lý tổng đó là sao?"

Lê Hiểu Mạn nhìn cô ta: "Lý tổng là khách hàng lớn nhất của công ty chúng ta, tháng sau là sinh nhật phu nhân ông ấy, đặt một bộ trang sức, Trưởng phòng để cho mình và cô ta phụ trách."

Lâm Mạch Mạch nghe xong, liếc mắt Dương Lỵ Mân, lại nhìn Lê Hiểu Mạn, giọng mang theo lo lắng nói: "Mạn Mạn, sao mình có cảm giác không đúng, sao Trưởng phòng để cho cậu và cô ta cùng phụ trách? Hay là tan việc mình đi cùng cậu? Lý tổng đó là một sói già."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Lâm Mạch Mạch, trên mặt nổi lên cảm động, cười nói: "Mạch Mạch, cảm ơn cậu quan tâm mình như vậy, yên tâm, mình chỉ nói chi tiết bộ trang sức với Lý tổng, sẽ không có chuyện gì, nếu có chuyện, mình sẽ gọi điện thoại cho cậu."

Lâm Mạch Mạch nhìn cô gật đầu, dặn dò: "Nếu có chuyện, nhất định phải gọi điện thoại cho mình."

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, cười nói: "Yên tâm đi! Nếu có chuyện, mình nhất định sẽ làm phiền cậu."

… …

Lê Hiểu Mạn không nghĩ tới Lý Sướng Viễn lại để cho tài xế ông ta đến đón cô và Dương Lỵ Mân, nơi đến không phải là nhà hàng Hoa Tây mà là quán bar xa hoa nhất thành phố K.

Cô xuống xe mới biết không phải nhà hàng Hoa Tây.

Cô vốn định xoay người rời đi, lại bị Dương Lỵ Mân lấy lý do Lý Sướng Viễn là khách hàng lớn nhất của công ty, không thể đắc tội, kiên quyết kéo cô vào phòng bao VIP sang trọng.

Phòng bao rất lớn, phong cách thiết kế đặc biệt, dưới đất là cẩm thạch hình tam giác, ánh đèn chiếu lên sofa màu đỏ thẫm đầy sức sống.

Lúc này một người đàn ông trung niên mặc âu phục mang giày da ngồi trên sofa, chừng 40 tuổi, đeo kính, biểu tình nghiêm túc.

Lần đầu tiên tới quán bar, Lê Hiểu Mạn rất không thích ứng, dự cảm xấu trong lòng ngày càng mãnh liệt.

Dương Lỵ Mân đứng bên cạnh đẩy cô một cái, sau đó bước tới hai bước, cười nhìn Lý Sướng Viễn: "Lý tổng, xin lỗi, để ông đợi lâu, vị này là đồng nghiệp của tôi, Lê Hiểu Mạn."

Lý Sướng Viễn nhìn Lê Hiểu Mạn, quan sát cô từ đầu đến chân một phen, vẻ nghiêm túc trên mặt không biến hóa bao nhiêu, ngay sau đó nói: "Dương tiểu thư, Lê tiểu thư, ngồi xuống nói."

"Được!" Dương Lỵ Mân cười nhìn Lý Sướng Viễn gật đầu, kéo Lê Hiểu Mạn ngồi lên sofa đỏ thẫm.

Hai người vừa ngồi xuống liền có phục vụ mang rượu vào.

Thấy vậy, Dương Lỵ Mân tự động rót ba ly rượu, bưng một ly đưa cho Lý Sướng Viễn, cô ta một ly, cười nhìn Lý Sướng Viễn: "Lý tổng, vốn đã nói mời ông ăn cơm, bây giờ lại để Lý tổng tốn kém, tôi mời ông một ly trước."

Lê Hiểu Mạn ngồi ở một bên lẳng lặng nhìn Dương Lỵ Mân, phát giác có vấn đề, cô ta và Lý tổng sửa địa điểm khi nào, lại không nói cho cô, vừa rồi mới tới, cô ta trực tiếp kéo cô vào phòng bao VIP này, giống như rất quen thuộc nơi này.

Lý Sướng Viễn thấy Lê Hiểu Mạn không nói câu nào, cũng không bưng ly rượu kia, trên khuôn mặt nghiêm túc nở nụ cười châm biếm: "Lê tiểu thư không muốn uống một ly với tôi sao? Vẫn cảm thấy tôi không đủ tư cách?"

Dương Lỵ Mân nghe thế, liếc Lý Sướng Viễn, lập tức bưng ly rượu lên đưa cho Lê Hiểu Mạn, nhìn cô nói: "Lý tổng là khách hàng lớn của công ty chúng ta, Lý tổng muốn cô uống, cô cứ uống."

71. Chương 71: Tức Giận, Cô Không Phải Nữ Tiếp Viên Bồi Rượu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn liếc mắt Dương Lỵ MÂn, ánh mắt rơi vào trên ly rượu trong tay, chần chừ, ngước mắt nhìn Lý Sướng Viễn, giọng mang theo áy náy nói: "Lý tổng, xin lỗi, tôi không biết uống rượu, tôi…"

Lý Sướng Viễn không đợi Lê Hiểu Mạn nói xong, lập tức đổi sắc mặt, giọng không vui nói: "Xem ra Lê tiểu thư không nể mặt, nếu vậy, tôi thấy tôi nên đổi công ty, năng lực nhà thiết kế của quý công ty thật khiến tôi không dám tâng bốc."

Lý Sướng Viễn tựa như rất tức giận, nói xong liền đứng lên đi ra ngoài.

Dương Lỵ Mân thấy thế, lập tức đứng lên, cung kính nói: "Lý tổng, ông khoan nóng giận, sao chúng tôi có thể không nể mặt ông?"

Thấy Lý Sướng Viễn ngừng lại, cô ta quay đầu nhìn Lê Hiểu Mạn, thấp giọng nói: "Lê Hiểu Mạn, khách hàng chính là thượng đế, nếu cô đắc tội Lý tổng, ông ấy không hợp tác với công ty chúng ta, công ty sẽ tổn thất rất lớn, đến lúc đó, cô và tôi không gánh nổi tội danh này, không thể đền bù tổn thất, vì công ty, cô uống với Lý tổng mấy ly, bồi tội Lý tổng."

"Cô…" Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Dương Lỵ Mân, hơi mím môi, tay nắm chặt chân ly trong tay, trong lòng đặc biệt tức giận, cô không nghĩ tới phải làm cho tốt một việc lại phải a dua nịnh nọt như vậy.

Thiết kế là công việc của cô, nhưng bồi rượu không có trong phạm vi công việc của cô, cô là nhà thiết kế, không phải nữ tiếp viên bồi rượu.

Lý Sướng Viễn thấy Lê Hiểu Mạn không có hành động gì, sắc mặt rất khó coi, tức giận nói: "Nếu nhà thiết kế quý công ty không nể mặt tôi như vậy, coi như xong, xem ra tôi và quý công ty không cần phải tiếp tục hợp tác nữa."

Dương Lỵ Mân thấy Lý Sướng Viễn nói thế, khóe môi nở nụ cười quỷ dị, ngay sau đó vẻ mặt hoảng hốt hô lớn: "Lý tổng, ông khoan hãy đi, mặt mũi ông, chúng tôi nhất định cho, bây giờ tôi sẽ nói cô ta uống."

Dứt lời, cô ta xoay người, sắc mặt ngưng trọng nhìn Lê Hiểu Mạn, giọng cầu khẩn nói: "Lê Hiểu Mạn, xem như tôi cầu xin cô, cô cứ uống một ly này, một ly thôi có được hay không? Cô đắc tội Lý tổng, tôi và cô sẽ bị đuổi việc, nói không chừng còn bồi thường tổn thất của công ty, coi như cô giúp tôi một tay, uống một ly này."

Lê Hiểu Mạn thấy giọng Dương Lỵ Mân mang theo cầu khẩn, cô cũng không muốn đắc tội Lý tổng, vì vậy vô cùng tình nguyện nói: "Tôi chỉ uống một ly này."

Dứt lời, cô nhíu đôi mi thanh tú, uống một hơi cạn sạch.

Dương Lỵ Mân thấy cô uống cạn rồi, âm thầm nhếch môi, xoay người nhìn Lý Sướng Viễn, cười nói: "Lý tổng, ông nhìn xem, chúng tôi đều uống rồi, vậy…"

Lý Sướng Viễn thu hồi biểu tình tức giận, ngồi xuống sofa: "Chuyện vừa rồi, coi như là hiểu lầm."

"Tôi cũng biết Lý tổng đại nhân đại lượng, sẽ không so đo với chúng tôi." Dương Lỵ Mân cười nhìn Lý Sướng Viễn nói, kéo Lê Hiểu Mạn ngồi trở lại sofa.

Ngay sau đó cô ta lại chủ động rót hai ly mời Lý Sướng Viễn, trò chuyện chi tiết trang sức với ông, một lát sau, nói muốn đi vệ sinh.

Lê Hiểu Mạn thấy Dương Lỵ Mân rời đi, trong lòng càng bất an.

Cô ngước mắt nhìn Lý Sướng Viễn, nở nụ cười công thức hóa: "Lý tổng, tôi cũng đi vệ sinh."

Dứt lời, cô vừa đứng lên, liền cảm thấy choáng váng, vô tình ngã xuống sofa.

"Lê tiểu thư, cô sao thế? Khó chịu chỗ nào?" Lý Sướng Viễn vừa rồi còn ngồi ở một bên đảo mắt liền dời tới bên cạnh Lê Hiểu Mạn, vẻ mặt nghiêm túc mang theo nụ cười bỉ ổi, hai tay to mò lên đùi cô.

72. Chương 72: Thoát Hiểm, Chồng Tôi Chết Sớm...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

"Ông… Ông làm gì?" Lê Hiểu Mạn giật mình, rụt chân, hai tay trên sofa đỏ thẫm xanh mét, đang chuẩn bị đứng dậy, Lý Sướng Viễn kéo lại, cả người nhào xuống.

Lê Hiểu Mạn thấy thế, tâm thần hoảng hốt, cầm túi xách bên cạnh đánh mặt Lý Sướng Viễn, lật đật đứng dậy trốn ra ngoài.

Lý Sướng Viễn bị đánh trúng mặt, một tay bụm mặt, một tay nắm túi xách trong tay Lê Hiểu Mạn, tức giận đùng đùng nói: "Lê tiểu thư, cô tốt nhất là ngoan ngoãn thuận theo tôi, tôi là khách hàng lớn nhất của quý công ty, nếu cô đắc tội tôi, tôi sẽ khiến cô không kiếm ăn được."

Lê Hiểu Mạn gắng sức lôi túi xách, hai mắt tức giận và chán ghét nhìn ông ta, thanh âm trong trẻo lạnh lùng: "Buông ra… Tôi thà mất công việc này cũng không thể nào thuận theo ông."

Cô làm sao cũng không nghĩ tới cô lại gặp lão háo sắc, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là quy tắc ngầm sao?

Nếu tính chất công việc này là vậy, cô thà mất việc.

Lý Sướng Viễn mặt đầy tức giận nhìn cô, nụ cười thô bỉ: "Lê tiểu thư, đến quán bar còn giả vờ thanh thuần gì?"

Dứt lời, ông ta tiến về phía Lê Hiểu Mạn lần nữa.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn lập tức né tránh, điện thoại trong túi xách reo, nhưng cô căn bản không có cơ hội nghe điện thoại, ánh mắt cảnh giác nhìn chai rượu cách đó không xa.

Cầm chai rượu lên, cô giơ tay, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Lý Sướng Viễn: "Ông… ông tốt nhất đừng làm bậy, nếu không…"

"Nếu không thế nào? Tôi không tin cô dám đánh tôi." Lý Sướng Viễn nở nụ cười bỉ ổi, căn bản không coi Lê Hiểu Mạn ra gì, ông ta nói xong, liền vươn tay đoạt chai rượu trong tay Lê Hiểu Mạn.

"Không được tới…" Lê Hiểu Mạn hoảng hốt, hét lớn nhắm mắt lại, nhất thời nóng lòng, chai rượu trong tay vừa vặn đánh trúng trán Lý Sướng Viễn.

"A…" Nghe một tiếng hét thảm, Lý Sướng Viễn ngồi xổm xuống, một tay che trán, ngón tay chảy ra máu tươi.

Thấy Lý Sướng Viễn bị đả thương, Lê Hiểu Mạn ném mảnh vỡ trong tay, bước chân không yên chạy khỏi phòng bao.

"Cô dám đánh tôi? Đứng lại…" Lý Sướng Viễn thấy cô chạy ra ngoài, một tay che trán đuổi theo.

Thấy Lý Sướng Viễn đuổi theo, Lê Hiểu Mạn càng kinh hoảng, đầu càng choáng váng, cô xông vào phòng bao khác.

Trong phòng bao nam nữ cộng lại có mười mấy người, tình cảnh vốn náo nhiệt vì Lê Hiểu Mạn xông vào mà đột nhiên yên tĩnh lại.

"Xin lỗi!" Mùi thuốc lá nồng nặc khiến Lê Hiểu Mạn liên tục ho khan, cô lúng túng nói xin lỗi, đang chuẩn bị rời đi, những cô lơ đãng liếc thấy một bóng người trên sofa trong phòng bao, lại là Hoắc Vân Hy.

Anh ta quần áo xốc xếch, một người phụ nữ quyến rũ sexy đang ngồi trên đùi anh ta, tư thế cực kỳ ái muội.

"Lê Hiểu Mạn…" Lôi Dương, bạn tốt của Hoắc Vân Hy lên tiếng trước, anh ta đẩy người phụ nữ quyến rũ đang nằm trong ngực anh ta ra, một tay đút vào túi quần, mặt coi thường nhìn Lê Hiểu Mạn, giọng châm chọc: "Tại sao cô ở chỗ này? Không phải là theo dõi Vân Hy chứ? Cô đúng là không biết xấu hổ, theo tới quán bar? Cô là một người vợ, có phải cô nên cho chồng mình ít không gian không?"

Nghe được lời Lôi Dương, Lê Hiểu Mạn đang choáng váng đầu nheo mắt lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta, đối với người đàn ông thích châm chọc cô này, cô cũng không có chút thiện cảm, chủng loại giống nhau, Hoắc Vân Hy có bạn cặn bã như vậy, khó trách càng ngày càng không giống người.

Cô không nhìn Hoắc Vân Hy, thanh âm trong trẻo lạnh lùng: "Chồng tôi chết rồi."

73. Chương 73: Lộ Vẻ Xúc Động, Long Thiếu Gia Đến Đây

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn một tay vịn trán, xoay người lảo đảo bước ra khỏi phòng bao.

Hoắc Vân Hy vì lời vừa rồi của cô, tức giận đẩy người phụ nữ nóng bỏng đang ngồi trên đùi hắn, giận dữ hét: "Lê Hiểu Mạn, cô không nên giải thích chút vì sao mình lại xuất hiện ở nơi này sao? Có phải cô điều tra hành tung của tôi từ chỗ thư ký, cho nên mới đến đây?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn siết chặc hai tay, ánh mắt trong suốt nổi lên một tầng hơi nước, lòng vẫn đau đớn giống như bị vật sắc bén đâm vào, suýt chút nữa cô đã bị người khác giỡ trò, chồng mình lại ở chỗ này rượu chè be bét, chẳng những mặc cho bạn tốt châm chọc cô, lại còn chất vấn cô, rốt cuộc kiếp trước cô đã tạo nghiệt gì, vì sao lại gả cho một người đàn ông như vậy?

Rốt cuộc anh có trái tim hay không?

Cô không có xoay người, thậm chí không trả lời Hoắc Vân Hy một câu, cắn chặc môi dưới, bước chân không ổn định chạy khỏi nơi này.

"Lê Hiểu Mạn…" Hoắc Vân Hy thấy vậy, hai tròng mắt lãnh mị nheo lại, đứng dậy đang định đuổi theo, lại bị Lôi Dương gọi lại.

"Vân Hy, cậu làm gì vậy? Định đuổi theo cô ta sao? Cô ta xứng à?"

Hoắc Vân Hy dừng chân, hai tròng mắt lãnh mị nheo lại, không đuổi theo ra ngoài.

Lê Hiểu Mạn từ chỗ Hoắc Vân Hy đi ra, đầu càng ngày càng choáng váng, vậy mà cô lại bắt gặp Lý Sướng Viễn một tay che trán đang tìm cô ở hành lang.

Vừa nhìn thấy Lý Sướng Viễn, cô vội vàng xoay người chạy đi, nhưng vì choáng váng nên không chạy mấy bước, đã bị bị Lý Sướng Viễn bắt lấy cổ tay.

"Buông ra…Buông tôi ra…"

Lê Hiểu Mạn ra sức giãy giụa, nhưng Lý Sướng Viễn càng nắm chặt hơn, trán còn đang chảy máu, ánh mắt hắn tức giận nhìn cô: "Cô dám đánh tôi? Cô có tin tôi kiện cô ra tòa không? Ngày mai tôi lập tức kết thúc hợp đồng với TE, đến lúc đó, TE sẽ tổn thất không nhỏ."

Hắn vừa dứt lời, một giọng nói lạnh lùng trầm thấp liền vang lên: "Kết thúc hợp đồng, tổn thất không phải TE, mà là anh."

Nghe được giọng nói quen thuộc này, Lê Hiểu Mạn nâng tầm mắt, lập tực nhìn thấy Long Tư Hạo đang đứng sau lưng Lý Sướng Viễn, con ngươi thâm thúy của anh đang nheo lại, ánh mắt lẫm liệt, giống như có một tầng băng sương đang bao phủ khuôn mặt tuấn tú tuyệt đẹp, phả ra từng đợt khí lạnh, đôi môi mỏng ưu mĩ mím chặt, khí thế quanh thân khiến người khác khiếp sợ.

"Anh…Sao lại biết mà…Đến?" Lê Hiểu Mạn không dám tin liếc nhìn Long Tư Hạo, nói xong câu này, con ngươi trong suốt nháy mắt trào ra nước mắt, ngay cả chính cô cũng không biết, vì sao khi nhìn thấy anh vào lúc này, nước mắt kìm nén từ lâu lại tràn ra như vỡ đê?

Một giây kế tiếp, bị nước mắt làm cho mơ hồ, cô chỉ thấy được một bóng dáng tuấn mỹ, đột nhiên đến bên người cô, âm thanh rắc rắc vang lên, Lý Sướng Viễn kêu thảm một tiếng, tay trái bị bắt lấy, tay phải bị vặn gãy, ngã xuống đất kêu gào, trên mặt biểu cảm thống khổ không chịu nổi.

Tốc độ của Long Tư Hạo quá nhanh, ra tay tàn nhẫn, thậm chí Lê Hiểu Mạn còn không thấy rõ anh ra tay như thế nào.

Cô ngước mắt nhìn anh, đôi mắt ngập nước đầy cảm xúc phức tạp, lòng dấy lên sự xúc động: "Anh…ưm…"

Cô đang định lên tiếng, cánh môi hồng hào đã bị Long Tư Hạo cúi đầu áp lên, nhưng chỉ vài giây sau, anh đã rời khỏi, ánh mắt sâu kín khóa chặt cô, ngón tay thon dài lau đi nước mắt chảy ra từ con ngươi cô.

Đôi môi ưu mỹ khẽ mấp máy, giọng nói trầm thấp mơ hồ lộ ra sự tự trách: "Không sao, đều do tôi, tôi không đến kịp thời."

Nơi mềm mại nhất trong lòng Lê Hiểu Mạn phút chốc bị chạm đến, nước mắt càng chảy ra dữ dội, cô cắn chặt môi dưới, thân người mảnh khảnh khẽ run.

Long Tư Hạo liếc nhìn cô, đột nhiên ôm cô vào trong ngực, dường như muốn nhập cô vào xương cốt, ôm thật chặt.

Mặc dù bị siết đến sắp hít thở không thông, nhưng đáy lòng Lê Hiểu Mạn vẫn cảm thấy ấm áp, hơi thở mát lạnh quen thuộc chui vào lỗ mũi cô, khiến tinh thần khẩn trương vừa rồi được thả lỏng không ít, cảm nhận được sự an toàn chưa từng có.

Nhận ra thân thể mảnh khảnh của cô không còn run rẩy nữa, Long Tư Hạo mới liếc nhìn cô, con ngươi sâu thẳm xẹt qua tia đau lòng khó phát hiện, ánh mắt tức giận, giọng nói trầm thấp bá đạo nhưng không che giấu được sự quan tâm: "Sau này không được phép đến nơi này nữa."

Dứt lời, anh bế ngang cô lên, xoay người chuẩn bị rời khỏi quán bar Kim Hào, lại nhìn thấy Hoắc Vân Hy đúng lúc đi ra từ phòng bao.

Bốn mắt nhìn nhau, Hoắc Vân Hy thấy Long Tư Hạo đầu tiên là một trận tim đập thình thịch, ngay sau đó ánh mắt lãnh mị rơi vào Lê Hiểu Mạn anh đang bế.

Nghĩ đến lần trước ở nhà hàng Lê Hiểu Mạn đã hôn anh trước mặt hắn, bàn tay trắng trẻo dần siết chặt, lồng ngực tụ lại một ngọn lửa giận, gương mặt tuấn tú nổi lên sự tức giận, ánh mắt không vui liếc nhìn Long Tư Hạo: "Anh cả, tại sao anh lại ở chỗ này? Bỏ cô ấy ra, cô là vợ em."

74. Chương 74: Hai Người Đàn Ông Trực Tiếp Giao Chiến

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

"Vợ cậu?" Long Tư Hạo nheo mắt, mày kiếm anh tuấn khẽ nhếch lên, ánh mắt sâu thẳm, môi anh đào mỏng mím thành độ cong lạnh lùng, giọng nói trầm thấp nghe không ra vui hay giận: "Tôi chưa bao giờ cảm thấy như vậy, cuộc đời này còn rất dài, đến cuối cùng cô ấy sẽ là vợ của ai còn chưa biết."

"Anh có ý gì?" Hoắc Vân Hy khẽ nhíu mày, tròng mắt lãnh mị nghi hoặc liếc nhìn Long Tư Hạo, khuôn mặt anh tuấn càng lộ rõ sự tức giận.

Lê Hiểu Mạn đang trong ngực Long Tư Hạo ngước mắt sững sờ liếc nhìn anh, ngay cả cô cũng không hiểu vừa rồi anh nói vậy là có ý gì.

Long Tư Hạo cũng không trả lời Hoắc Vân Hy, môi mỏng anh mím chặc, thu lại ánh mắt sâu thẳm liền bế Lê Hiểu Mạn chuẩn bị rời đi.

Thấy vậy, Hoắc Vân Hy siết chặc hai quả đấm, ánh mắt nổi lửa liếc nhìn Long Tư Hạo, giọng nói lạnh như băng xen lẫn sự tức giận: "Long Tư Hạo, nể tình anh là con cháu của Hoắc gia, tôi mới gọi anh một tiếng anh cả, anh…"

Không đợi Hoắc Vân Hy nói xong, con ngươi lạnh lẽo thâm thúy của Long Tư Hạo đã quét qua, đôi môi mỏng xinh đẹp khẽ mím, giọng bình thản: "Trước đến giờ tôi chưa từng xem mình là con cháu Hoắc gia, cậu có gọi tôi là anh cả hay không, đối với tôi mà nói, không có chút ý nghĩa nào, nếu cảm thấy miễn cưỡng, có thể không gọi."

"Anh…" Hoắc Vân Hy nheo mắt, bị Long Tư Hạo khiến cho nghẹn họng, hắn siết chặt quả đấm phát ra tiếng, ánh mắt sắc bén liếc nhìn anh: "Bỏ cô ấy xuống, nếu không, đừng trách tôi không khách sáo với anh."

Dứt lời, hắn liền xông lên trước, chuẩn bị đoạt Lê Hiểu Mạn từ trong ngực Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo chỉ khẽ cong môi, bế Lê Hiểu Mạn nhanh nhẹn lắc người một cái, dễ như trở bàn tay tránh khỏi Hoắc Vân Hy, sau đó bế Lê Hiểu Mạn rời khỏi quán bar Kim Hào.

Mà không Hoắc Vân Hy chụp hụt sơ ý va vào tường trên hành lang.

"A~" Anh ta rên lên một tiếng, che lỗ mũi bị đụng đau, ngẩng đầu liếc nhìn bóng lưng Long Tư Hạo cùng Lê Hiểu Mạn rời đi, tức giận đến đỏ hai tròng mắt, trước giờ chưa bao giờ buồn bực như vậy, rõ ràng là vợ hắn, vì sao lại bị người khác nghênh ngang bế đi như vậy?

Lê Hiểu Mạn, chẳng lẽ cô thật có gì đó với Long Tư Hạo?

Anh ta đang chuẩn bị đuổi theo, nhưng điện thoại di động lại vang lên, lấy ra xem thử, là Hạ Lâm gọi, hàng mi thanh tú nhíu lại, gương mặt tuấn tú lộ ra biểu cảm không kiên nhẫn, sau khi nhân điện thoại, cực kỳ không vui hét: "Sao hả?"

"Vân Hy… Em… Huhu… Em đang ở bệnh viện…"

…

Long Tư Hạo bế Lê Hiểu Mạn ra khỏi quán bar, vốn dĩ muốn đưa cô đi bệnh viện, nhưng Lê Hiểu Mạn lại kiên quyết bảo Long Tư Hạo đưa cô trở về Thúy Viên.

Trên xe, vì đầu Lê Hiểu Mạn choáng váng nên cô tựa vào chỗ cạnh tài xế, thấy Long Tư Hạo chuyên tâm lái xe, do dự hồi lâu, mới hỏi: "Sao anh biết em ở quán bar Kim Hào?"

Long Tư Hạo nhàn nhạt mím môi, hay tay cầm lái khẽ siết chặt, con ngươi sâu thẳm lộ ra sự rét lạnh, lúc ánh mắt sắc bén rơi vào người Lê Hiểu Mạn, đã nhu hòa đi mấy phần.

Một tay anh lái xe, tay còn lại xoa xoa tóc Lê Hiểu Mạn, đường cong trên khuôn mặt tuấn mỹ nhu hòa, môi mỏng cong lên: "Tôi và em có thần giao cách cảm, cho nên bất luận em ở đâu, tôi cũng có thể tìm được."

Nghe anh nói vậy, Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn gò má anh tuấn của anh, thấy biểu cảm anh nhu hòa, môi mỏng lộ ra một đường cong đẹp mắt, đôi mi thanh tú cô hơi cau lại, biết rõ chỉ là một câu nói đùa của anh, nhưng cô lại thấy lòng mơ hồ rung động, lời nói này giống như câu tỏ tình của đôi tình nhân.

75. Chương 75: Máu Huyết Cô Ấy Dâng Trào

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô rũ mắt, hàng mi dài run run, giống như cánh bướm đang bay, thật lâu sau mới lên tiếng: "Long tổng, đừng nói đùa, rốt cuộc sao anh lại biết?" Hai chữ "Long tổng" ngắn gọn, nhưng lại khiến cho biểu cảm nhu hòa trên mặt Long Tư Hạo nháy mắt trở nên đông cứng, môi mỏng mím thật chặt, ánh mắt sắc bén như kiếm. Anh không trả lời Lê Hiểu Mạn, chỉ lẳng lặng lái xe. Mặc dù trong xe mở lò sưởi, nhưng Lê Hiểu Mạn vẫn cảm thấy lạnh lẽo. Cô thấy Long Tư Hạo không nói lời nào, cô cũng không hỏi nhiều nữa, không khí ngột ngạt vẫn luôn kéo dài đến khi xuống xe. Rolls Royce quý giá tiến vào khu biệt thự Thúy Viên…

Lê Hiểu Mạn xuống xe nói câu cám ơn với Long Tư Hạo liền lảo đảo đi về phía trước.

Chỉ là cô đi chưa được mấy bước, liền bị người sau lưng đuổi theo bế ngang lên.

"A… Anh… Anh làm gì vậy?" Lê Hiểu Mạn cả kinh, ngước mắt liếc nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Long Tư Hạo, con ngươi trong suốt thoáng qua vẻ bối rối, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nở ra hai đóa hoa đỏ chính cô cũng không nhận ra được.

Long Tư Hạo liếc nhìn cô, lúc ánh mắt sâu thẳm rơi vào gò má ửng đỏ của cô, sắc mặt cứng rắn lành lạnh vừa rồi liền trở nêm nhu hòa hơn.

Mày kiếm anh tuấn khẽ nhếch, môi mỏng cong lên, giọng nói trầm thấp không gợn sóng: "Em cho rằng tôi có thể làm gì ở chỗ này? Yên tâm, tôi không có sở thích vui vẻ lộ thiên, cho dù muốn làm, cũng sẽ làm trên giường ~."

"Anh…" Lê Hiểu Mạn vì lời này của anh, ngượng ngùng đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bàn tay thanh mảnh bắt lấy phần áo trước ngực anh, ánh mắt cáu giận trợn trừng nhìn anh: "Long Tư Hạo, anh giỏi lắm…"

"Giỏi cái gì?" Sau tai nóng lên, hơi thở nóng bỏng dường như muốn xuyên thấu màng nhĩ của cô.

"Không có gì!" Thân thể Lê Hiểu Mạn khẽ run, rụt cổ lại, trừng mắt nhìn anh, vừa quay đầu lại phát hiện Long Tư Hạo bế cô dừng trước cửa biệt thự Hoắc gia.

Cô kinh ngạc mở lớn hai mắt, đẩy Long Tư Hạo: "Anh để tôi xuống."

"Không gấp!" Mày kiếm của Long Tư Hạo khẽ nhếch, khóe môi nở nụ cười ưu nhã, kéo tay nhỏ bé của Lê Hiểu Mạn, mở khóa cửa biệt thự, nghênh ngang bế cô đi vào.

Anh…" Lê Hiểu Mạn thấy vậy, hít một hơi khí lạnh, bàn tay mảnh nhẹ nhàng vỗ ngực Long Tư Hạo: "Long Tư Hạo, mau thả tôi xuống, anh không thể đi vào, nếu như bị chị Lâm thấy, tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch."

Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt sâu thẳm hờ hững quét qua cô, khuôn mặt tuấn mỹ đầy vẻ thản nhiên, giọng nói trầm thấp không gợn sóng: "Tôi không cho rằng mối quan hệ của chúng ta cần rửa sạch."

"Hả…?" Lê Hiểu Mạn ngước mắt liếc nhìn Long Tư Hạo, con ngươi trong suốt lóe lên sự nghi ngờ, có chút không theo kịp tiết tấu, rốt cuộc anh có ý gì?

Lúc cô còn đang liếc nhìn chiếc cằm tuấn mỹ của Long Tư Hạo, cô đã bị Long Tư Hạo bế tiến vào phòng khách biệt thự, mà dọc theo đường đi, hai người cũng không có gặp phải "Nhân vật nguy hiểm".

Trừ chị Lâm ra, những người giúp việc khác đã ra về không ở lại biệt thự, mà chị Lâm là người duy nhất ở lại lúc này cũng không thấy bóng dáng.

Lúc Lê Hiểu Mạn được Long Tư Hạo bế lên lầu, cô nghe thấy tiếng giày da phát ra, mới lấy lại tinh thần.

Cô quét mắt bốn phía, thấy Long Tư Hạo vậy mà lại bế cô lên lầu, có chút không kìm chế được máu huyết dâng trào, khóe môi co rút cực độ, suýt chút nữa ngất đi.

Trời ạ, vậy mà lại cùng cô lên lầu, anh còn có thể phách lối đến thế này sao?

76. Chương 76: Cô Mau Hold Lại

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Long Tư Hạo, mau thả tôi xuống." Đôi tay mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn đẩy ngực Long Tư Hạo, đôi mắt trong trẻo có chút kinh hoảng trợn mắt nhìn anh.

Long Tư Hạo liếc nhìn cô, khuôn mặt tuấn mỹ thản nhiên, môi mỏng xinh đẹp áp sát tai cô, giọng nói trầm thấp: "Nếu em muốn gọi người đến xem chúng ta, có thể lớn giọng thêm chút nữa?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn lập tức im bặt, dùng đôi mắt giống như kẻ gian dò xét bốn phía, hai tay níu lấy cổ áo Long Tư Hạo, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn ửng đỏ, thấp giọng nói: "Rốt cuộc anh muốn thế nào? Đây là nhà tôi, để người khác nhìn thấy không hay chút nào, anh để tôi xuống có được không?"

Tâm lý cô không đủ vững mạnh, không thể cứng rắn được, nếu anh cứ bế cô như thế, nếu như bị chị Lâm thấy, dù cô có mười cái miệng cũng không giải thích được.

Có phải anh đã quên mất, trên danh nghĩa cô là em dâu của anh, cứ bế cô như vậy ở Hoắc gia, không sợ bị người khác nhìn thấy sao?

Ánh mắt Long Tư Hạo sâu thẳm hờ hững nhìn cô, môi mỏng khẽ mím, giọng bình thản: "Phòng của em ở đâu?"

Tim Lê Hiểu Mạn đập thình thịch, hàng mi dài khẽ run, vô hình có chút khẩn trương: "Anh… Anh hỏi chuyện này làm gì?"

Ánh mắt thâm thúy của Long Tư Hạo khóa chặt khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của cô, môi mỏng áp đến sau tai, giọng nói trầm thấp kèm theo chút khàn khàn: "Có một số việc làm ở trên giường sẽ thích hợp hơn~."

"Anh…" Lê Hiểu Mạn hít một hơi khí lạnh, khuôn mặt như nhỏ ra máu, bởi vì nhất thời khẩn trương, níu chặt cổ áo Long Tư Hạo: "Long… Long Tư Hạo… Anh… Anh đừng làm loạn."

Mày kiếm anh tuấn của Long Tư Hạo khẽ nhếch, đôi mắt thâm thúy hiện lên ý cười châm biếm, thoáng qua tia hài hước, môi mỏng xinh đẹp cong lên, giọng nói trầm thấp tràn đầy sự hấp dẫn: "Tôi không nghĩ rằng làm chuyện kia trên giường là làm loạn."

Dứt lời, khóe môi anh nhếch lên thành một đường cong mị hoặc, bế Lê Hiểu Mạn tiến vào phòng ngủ chính cách khá xa phòng khách.

Vốn dĩ Lê Hiểu Mạn đã choáng váng vô lực, lúc này thấy Long Tư Hạo lại bế cô đến chính xác phòng mình, đầu càng thêm choáng váng.

Cô đang dẫn sói vào nhà sao?

Cô níu chặt cổ áo sơ mi anh, nheo lại tròng mắt liếc nhìn anh: "Anh… Sao anh biết tôi ở căn phòng này?"

Long Tư Hạo híp mắt hiện lên ý cười, đặt cô lên chiếc giường mềm mại, nghiêng thân thể anh tuấn, môi mỏng xinh đẹp khẽ cong lên, phun ra hai chữ: "Trực giác."

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo đặt cô lên giường, ánh mắt trong suốt cảnh giác liếc nhìn anh, hai tay chống ngực anh: "Long Tư Hạo, mặc dù trước đây chúng ta từng có một đêm…"

Lê Hiểu Mạn cắn răng, nói đến đó liền dừng lại, lâu sau mới tiếp tục: "Nhưng mà đó là chuyện ngoài ý muốn, mong anh quên nó đi."

Đôi mắt thâm thúy của Long Tư Hạo hờ hững quét qua cô, môi mỏng cong lên: "Tôi không cảm thấy đó là chuyện ngoài ý muốn, mà là ý trời, nghỉ ngơi cho khỏe, ngủ một giấc sẽ không sao nữa."

Dứt lời, một tay anh nâng đầu cô, đặt gối vào bên dưới, sau khi đắp chăn cho cô mới thẳng người dậy.

Loạt động tác hết sức dịu dàng, giống như một người chồng đang chăm sóc vợ mình.

Lê Hiểu Mạn thấy anh đứng thẳng dậy, ngẩn ra vài giây, mới ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, mi dài khẽ run: "Anh… Bế tôi vào phòng chỉ… để cho tôi ngủ?"

77. Chương 77: Long Thiếu Gia Cực Kỳ Âm Hiểm

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mày kiếm anh tuấn của Long Tư Hạo khẽ nhếch, đôi mắt nồng đậm ý cười, anh nghiêng thân thể anh tuấn, ngón tay thon dài giữ cằm cô, khóe môi treo nụ cười mơ hồ: "Trừ ngủ, em cho rằng còn có chuyện khác thích hợp làm trên giường hơn sao? Hửm?…"

Nói đến đây, anh dừng lại, đôi mắt đen như mực híp lại, ánh mắt thâm thúy thoáng qua tia hài hước, môi mỏng khẽ cong: "Tôi không cảm thấy ngủ trên giường là làm loạn."

"Anh…" Khóe môi Lê Hiểu Mạn mấp máy, chỉ cảm thấy đỉnh đầu có một đám quạ đen bay qua, dường như lồng ngực đang có một luồng khí, ói không ra nuốt không trôi.

Cô chớp chớp đôi mắt trong suốt: "Vậy là việc thích hợp làm trên giường mà anh vừa nói khi nãy, chỉ là ngủ, mà không phải là…"

"Mà không phải là cái gì?" Long Tư Hạo nhướng mày, đôi mắt thâm thúy khóa chặc cô, khóe môi hiện ra độ cong mị hoặc: "Em cho là gì? Hay em cảm thấy còn có việc khác thích hợp làm trên giường hơn?"

Khóe môi Lê Hiểu Mạn co rúc, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ửng đỏ, giống như quả anh đào.

Cuối cùng cô lại bị anh trêu chọc, vừa rồi là anh cố ý khiến cô nghĩ lệch đi.

Bề ngoài nhìn ưu nhã cao quý, không ngờ rằng nội tâm lại âm hiểm như vậy.

Cô cáu giận trợn mắt nhìn anh, giọng hờ hững: "Long tổng, cám ơn anh đã đưa tôi về, anh đi thông thả, đầu tôi choáng váng vô lực, không thể tiễn được."

Long Tư Hạo nhìn cô chăm chú hồi lâu, sau đó đưa tay vén tóc ra sau tai cô, giọng nói trầm thấp: "Ngủ một lát trước đi."

Dứt lời, anh thẳng người trực tiếp rời khỏi phòng.

Thấy anh rời đi, Lê Hiểu Mạn nhíu đôi mi thanh tú, anh cứ như vậy mà đi sao?

Sao cô lại cảm thấy thế nào ấy nhỉ? Vậy mà lại thấy có chút mất mác vô hình.

Đầu vẫn còn choáng váng khiến cô đưa tay ôm trán, đang định chuẩn bị nghỉ ngơi, đột nhiên điện thoại trong túi xách vang lên.

Ngồi dậy, cô cầm lấy điện thoại ra thấy là Lâm Mạch Mạch gọi, liền nhận điện thoại.

"Mạn Mạn, cậu đang ở đâu vậy? Sao không nghe điện thoại? Long tổng có tìm được cậu không?" Giọng điệu sốt ruột lo lắng của Lâm Mạch Mạch truyền đến từ điện thoại.

"Long tổng?" Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt, ngay sau đó đã hiểu ra: "Mạch Mạch, mình đang ở nhà, mình không sao, là cậu bảo Long Tư Hạo đi tìm mình à? Sao cậu biết mình xảy ra chuyện?"

"Mình nghe nói Lý tổng kia không phải là một người tốt, giấu vợ hắn nuôi tình nhân, lo lắng cậu sẽ chịu thiệt, đến nhà hàng Hoa Tây, mới biết cậu căn bản không ở đó, gọi điện thoại cho cậu, cũng không thấy nhận, mình lo cậu xảy ra chuyện, liền gọi cho Long tổng, để anh ấy giúp tìm cậu cho nhanh."

Nghe xong lời của Lâm Mạch Mạch, ánh mắt trong veo của Lê Hiểu Mạn hiện ra hơi nước, cực kỳ xúc động: "Mạch Mạch, cám ơn cậu."

Việc may mắn nhất đời này của cô là có người bạn tốt như thế.

"Được rồi, nha đầu ngốc, có phải lại cảm động muốn khóc rồi hay không? Cậu không sao,mình an tâm rồi, nghe giọng cậu có chút yếu ớt, nghỉ ngơi trước đi, mình không quấy rầy nữa, có chuyện gì ngày mai nói, mình cúp máy đây, bye!"

Lâm Mạch Mạch nói xong liền cúp điện thoại.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn điện thoại di động, lúc này mới phát hiện phía trên có năm mươi mấy cuộc gọi nhỡ, một tin nhắn chưa đọc, trong đó có hai mươi mấy cuộc là số lạ, mười mấy cuộc là của Lâm Mạch Mạch, bảy tám cuộc là của Hoắc Vân Hy, một cuộc của chị Lâm.

Cô đọc tin nhắn, là chị Lâm gửi, nói là con trai chị ấy bệnh, không người chăm sóc, tối nay sẽ trở về một chuyến, sáng mai mới có thể đến được.

Cô xem thời gian tin nhắn được gửi đến, là hơn hai tiếng trước, lúc đó cô vẫn còn ở hộp đêm Kim Hào.

Khó trách cô không thấy chị Lâm đâu, thì ra đúng lúc chị ấy không ở đây.

Cô nằm một hồi, cảm thấy miệng hơi khô, đột nhiên muốn ăn trái cây, liền ngồi dậy, tay vịn vào tường, bước chân hơi khó khăn ra khỏi phòng, chậm rãi đi xuống cầu thang.

Cô trực tiếp đến phòng bếp, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh anh tuấn đang bận rộn nơi đó, hoảng sợ há to miệng, hai mắt mở lớn, khiếp sợ không dám tin liếc nhìn người đàn ông tuấn mỹ đang thái đồ ăn.

Cô kinh ngạc giống như vừa nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Long… Long Tư Hạo?

Anh… Anh đang thái thức ăn sao?

Không thể nào? Cô thảng thốt, hoảng sợ đến nỗi cằm cũng sắp rớt, nhất định là cô nhìn lầm rồi, là ảo giác, nhất định là ảo giác!

78. Chương 78: Đây Là Nhà Của Chồng Cũ Của Tôi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn há to mồm, hàng lông mi dài nhọn khẽ run rẩy, cô nâng tay lên muốn xoa xoa đôi mắt của mình, định thần nhìn lại, người đàn ông tuấn mỹ cắt thức ăn kia lại vẫn ở đây?

Cô lại trừng mắt nhìn nữa, lại vẫn ở.

Gò má tuấn mỹ trắng nõn, góc cạnh rõ ràng, đường nét hoàn mỹ mị hoặc mê người, dáng người cao lớn, đao pháp cắt thức ăn tiêu chuẩn thuần thục, không mất chút khí chất ưu nhã cao quý nào, tựa như không phải là anh ta đang cắt thức ăn, mà đang nghiêm túc biểu diễn nghệ thuật đỉnh cao.

Anh ta vậy mà sẽ nấu cơm? Thế nhưng anh ta không phải là tổng tài của Te, trưởng tôn của Hoắc gia, là nam thần có bối cảnh cường đại quyền thế trong miệng Mạch Mạch sao?

Cô đứng yên ở cửa phòng bếp như một pho tượng vậy, đứng yên không nhúc nhích, hoàn toàn hóa đá.

Long Tư Hạo đang cắt thức ăn nhận ra có người, anh quay đầu qua, thấy Lê Hiểu Mạn đứng ở cửa như đang bị sấm đánh vậy, anh nheo đôi mắt thâm thúy lại, khuôn mặt tuấn mỹ làm ra vẻ thản nhiên, môi mỏng xinh đẹp cong lên, âm thanh trầm thấp mà rõ ràng: "Sao lại xuống đây? Trở về nằm đi, tôi làm xong rồi đưa lên."

"Đưa lên?" Lê Hiểu Mạn cảm thấy cằm của mình sắp rơi xuống rồi, cô không nhịn được lấy tay nâng càm, đôi mắt trong veo như nước kinh ngạc trợn lên nhìn anh, có phải anh ta quên mất nơi này không phải là nhà của anh ta hay không?

"Anh…" Lê Hiểu Mạn trừng mắt nhìn anh ta, hảo tâm nhắc nhở nói: "Nơi này là nhà của tôi."

Động tác trên tay Long Tư Hạo hơi ngừng lại, khuôn mặt tuấn mỹ đắp lên một tầng sắc thái thâm thúy, ánh mắt u ám, môi mỏng mím nhẹ, rồi nói ra một câu kinh người: "Nơi này nhà của chồng cũ của em, không phải nhà của em."

"A…" Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, đứng ngốc tại chỗ.

Ánh mắt sâu thẳm của Long Tư Hạo nhìn về phía cô, thấy cô đứng ngốc tại chỗ, anh cất bước tiến lên, đôi môi mỏng khẽ hiện ra một nụ cười nhạt, rồi anh nghiêng người ôm ngang cô lên.

Lê Hiểu Mạn vừa sinh khí, đôi mắt trong veo như nước kinh ngạc liếc nhìn anh: "Anh muốn làm gì?"

Đối mặt với anh, dường như câu hỏi nhiều nhất của cô chính là câu này, anh luôn khiến cho người khác phải ngạc nhiên, cô vĩnh viễn không biết một giây kế tiếp anh muốn làm gì.

"Đi vào phòng ăn chờ!" ánh mắt của Long Tư Hạo mang theo ý cười yếu ớt, sau khi anh nói xong, thì trực tiếp ôm cô vào phòng ăn.

Lê Hiểu Mạn sững sờ ngồi một mình ở phòng ăn, trong lòng có trực giác, cái thế giới này sắp hỗn loạn rồi.

Long Tư Hạo lại đang nấu cơm ở nhà của Hoắc Vân Hy, anh có thể phách lối thêm nữa không?

Nếu Hoắc Vân Hy đột nhiên trở về thì phải làm thế nào?

Nghĩ tới điều này, máu nóng của cô liền sôi trào, cô cảm thấy da đầu tê dại.

Cô đứng lên, đang muốn đi vào phòng bếp bảo Long Tư Hạo rời đi, thì thấy anh bưng đĩa thức ăn đã xào chín đi tới.

Mùi thơm xông vào mũi theo nhịp bước đến gần của anh truyền tới, làm cho cái dạ dày vẫn chưa ăn tối của cô kêu liên hồi.

Long Tư Hạo bảo cô ngồi xuống, cũng bày ba món ăn đã nấu xong lên trên bàn ăn, múc cho cô một bát cháo thịt, đưa đũa cho cô, rồi mới ngồi xuống bên cạnh cô.

Anh nhướn mày liếc nhìn dáng vẻ sững sờ của cô, môi mỏng xinh đẹp cong lên một độ cong đẹp mắt, giọng nói trầm thấp rõ ràng: "Nha đầu ngốc, làm gì mà ngẩn ra như vậy, mau ăn đi, nếm thử tay nghề của tôi, tối nay thân thể của em không thoải mái, chỉ thích hợp ăn đồ thanh đạm thôi, lần sau, tôi sẽ làm thêm cho em bữa tiệc lớn đầy dinh dưỡng."

"Nha đầu ngốc? Bữa tiệc lớn? Còn có lần sau?" Lê Hiểu Mạn há to mồm, đưa tay nâng cằm sắp rơi xuống, chống đỡ đôi mắt đang mở lớn: "Long tiên sinh, tôi rất cám ơn anh đã chăm sóc tôi như vậy, nhưng hai chúng ta, có vẻ như không quen thuộc lắm, anh không cần phải đối tốt với tôi như vậy."

Long Tư Hạo khẽ híp đôi mắt thâm thúy lại, anh duỗi cánh tay dài ra, kéo cô vào trong ngực anh, ngón tay với đốt ngón tay rõ ràng nâng cằm của cô lên, ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn cô: "Tôi không hy vọng lại nghe thấy chúng ta không quen thuộc, để tôi đút cho em."

!!

79. Chương 79: Hài Lòng Với Vóc Người Của Tôi Không

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dứt lời, Long Tư Hạo trực tiếp ôm Lê Hiểu Mạn ngồi ở trên đùi anh, sau đó bưng bát cháo kia lên đút cho cô, thấy Lê Hiểu Mạn chuẩn bị cự tuyệt, anh kề sát môi mỏng xinh đẹp tới bên tai cô, giọng nói trầm thấp: "Nếu như không muốn bị người nhìn thấy, thì mau ăn cho xong đi, nếu không, tôi cũng không dám bảo đảm là sẽ không có người đột nhiên xuất hiện."

"Anh…" khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn xấu hổ đến mức đỏ bừng lên, ánh mắt cáu giận trợn mắt nhìn anh, cô bị ép phải há miệng, mặc cho anh đút cho cô.

Cô không hy vọng bị ai nhìn thấy cô và Long Tư Hạo thân mật như vậy, mà phương pháp có thể khiến cho Long Tư Hạo nhanh rời khỏi đây chính là cô nhanh ăn xong.

Mặc dù cô ăn rất nhanh, hơn nữa ăn đến kinh hồn bạt vía, nhưng cô không thể không thừa nhận, tay nghề của Long Tư Hạo rất tốt. Nếu tay nghề của anh ta so sánh với đầu bếp của Ngự yến lâu, có thể nói là không phân cao thấp.

Cơm nước xong, Long Tư Hạo chuẩn bị đi rửa bát, Lê Hiểu Mạn nói để cô rửa, rồi thu dọn bát đũa vào phòng bếp.

Mà Long Tư Hạo thì là theo chân cô vào phòng bếp, ánh mắt sâu thẳm khóa chặt lấy cô, khuôn mặt lộ ra nụ cười như có như không.

Lê Hiểu Mạn rửa bát xong, sau khi thu dọn xong, cô xoay người liếc nhìn Long Tư Hạo, đôi mi thanh tú hơi nhăn lại, cô khẽ nở nụ cười thời ơ: "Long tiên sinh, trễ lắm rồi, anh có thể đi về đi!"

"Ừ! Là trễ lắm rồi, tôi tắm xong rồi đi ngủ!" Long Tư Hạo khẽ nhướn mày, ánh mắt thâm thúy liếc về phía cô, rồi cất bước tiến lên, ôm ngang cô lên, xoay người ra khỏi phòng bếp, sau đó đi thẳng lên tầng.

Lê Hiểu Mạn phục hồi lại tinh thần từ giữa kinh ngạc, đôi tay mảnh khảnh níu lấy cổ áo của anh: "Anh… lại muốn làm gì?"

Long Tư Hạo thu tầm mắt lại, lãnh đạm liếc nhìn cô, mặt không đỏ tim không đập mạnh nói: "Không còn sớm nữa, đương nhiên là đi tắm rồi đi ngủ."

Lê Hiểu Mạn hít một ngụm khí lạnh, hảo tâm nhắc nhở nói: "Đây không phải là nhà của anh."

Long Tư Hạo khẽ nhướn tuấn mi lên, anh nở nụ cười yếu ớt, ánh mắt mang theo thâm ý liếc nhìn cô, dùng lời nói không khiến cho người ta chết vì kinh sợ thì không dừng lại: "Tôi biết, đây là nhà của chồng cũ của vợ tương lai của tôi."

Bởi vì những lời này của anh mà Lê Hiểu Mạn lại hóa đá lần nữa, cô vặn chặt mày lại, tạm thời không phản ứng kịp lời này của anh là có ý gì.

Đến khi cô nghe thấy tiếng cửa đóng "Ầm" lại, cô đã bị Long Tư Hạo ôm vào phòng khách.

"Anh…"

Cô kinh ngạc trợn mắt nhìn Long Tư Hạo, vừa muốn lên tiếng, Long Tư Hạo đã đặt cô xuống, đôi môi ghé sát bên tai cô, trầm thấp nói: "Tôi đi tắm trước."

Dứt lời, anh cởi chiếc áo sơ mi trắng ra ngay trước mặt Lê Hiểu Mạn, lộ ra thân người, phần lưng cao ngất vững chãi, ngực rộng hấp dẫn, da thịt trắng nõn, mơ hồ hiện lên sắc thái mị hoặc, mỗi một tấc cơ thịt đều rắn chắc đến mê người, trên chiếc eo ếch kiên cố không có chút thịt dư thừa nào cả, hình thái ưu mỹ, đường cong lưu loát.

Long Tư Hạo thấy ánh mắt của Lê Hiểu Mạn rơi vào trên người anh, ánh mắt thâm thúy của anh mang theo ý cười trêu ghẹo, môi mỏng cong lên, tạo thành độ cong quyến rũ: "Hiểu Hiểu, em có hài lòng với vóc người của tôi không?"

Giọng nói trầm thấp quyến rũ vang lên, Lê Hiểu Mạn phục hồi lại tinh thần, lập tức quay người sang, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, tim liều mạng tăng tốc độ đập, cô nắm chặt tay ngọc mảnh khảnh: "Long Tư Hạo, có phải là anh… hay không… A… anh…"

Bởi vì tiếng kim loại va chạm mà giọng nói của cô hơi ngừng lại, coi như là cô đưa lưng về phía Long Tư Hạo, cô cũng biết, tiếng kim loại va chạm kia rõ ràng là tiếng cởi thắt lưng da ra.

Hàng lông mi của cô khẽ run, rẩy, trái tim sắp nhảy vọt ra ngoài lồng ngực, cô nắm chặt hai tay, hô: "Long Tư Hạo…"

Ngay sau đó, cô xoay người, lại thấy Long Tư Hạo chỉ mặc chiếc quần lót đi vào phòng tắm.

!!

80. Chương 80: Công Bằng, Mỗi Người Nhìn Một Lần

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô hoàn toàn hỗn loạn rồi, ánh mắt không tự chủ được rơi vào trên đôi chân thon dài bền chắc kia, máu nóng của cô sôi trào, suýt chút nữa là cô phun ra một búng máu.

Cô thật sự không theo kịp tiết tấu cử động của anh, anh cũng làm cô cho quá rung động rồi.

Anh lại chỉ mặc như vậy đi vào phòng tắm, ông trời ơi, có kai có thể nói cho cô, cái người đàn ông cực kỳ kiêu ngạo này đã ăn gì để lớn lên, anh ta ăn mật gấu lớn lên sao?

Anh ta có thể làm việc khiêm tốn hơn hay không?

Nơi này là Hoắc gia, nửa đêm canh ba anh ta lại ở trong phòng tắm của cô, anh ta đang muốn nghịch thiên sao?

Thu hồi lại suy nghĩ, cô nheo đôi mắt trong veo như nước lại, đầu của cô nóng bừng lên, quên mất Long Tư Hạo đang tắm mà không mảnh vải che thân, cô giận đùng đùng vọt vào phòng tắm, hô lớn: "Long —— Tư ____ "

Giọng nói của cô lại hơi ngừng lại lần nữa, đôi mắt mở lớn liếc nhìn người đàn ông tuấn mỹ đang không mảnh vải che thân đứng ở dưới vòi hoa sen, miệng há to nửa ngày cũng không khép lại được, cô chỉ cảm thấy có một đám quạ đen đang bay qua đỉnh đầu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở nên lúng túng đỏ bừng lên, không cẩn thận liếc thấy vật nào đó ở dưới người anh.

Cô hít thật sâu, lập tức nhắm hai mắt lại, lắp bắp nói: "Tôi… Cái đó tôi… Tôi không nhìn thấy cái gì cả."

Long Tư Hạo thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng ngày càng đỏ, ánh mắt thoáng qua ý cười tinh nghịch, môi mỏng cong lên, giọng nói trầm thấp rõ ràng: "Hiểu Hiểu, sao em biết là không nhìn thấy gì cả? Ý của em là… Tôi quá nhỏ."

Lê Hiểu Mạn nhất thời không phản ứng kịp lời của Long Tư Hạo, cô mở mắt ra, trợn mắt nhìn anh nói: "Anh nhỏ chỗ nào? Không phải rất lớn sao?"

Quạ đen lại bay qua đỉnh đầu của cô lần nữa, đột nhiên hiểu ra, mặt của Lê Hiểu Mạn nóng bừng lên, đỏ như đang nhỏ máu, cô hận không thể cắn vào đầu lưỡi của mình, cô đang nói gì vậy?

Long Tư Hạo quá phúc hắc quá xấu xa, nếu cứ đứng chung một chỗ với anh ta thế này, không chừng cô lại nói ra cái gì đó nữa.

Rốt cuộc anh ta lại đùa bỡn cô, tức chết cô mà.

Được như ý mà khóe môi của Long Tư Hạo hơi cong lên, đôi mắt tĩnh lặng tràn đầy ý cười, anh duỗi cánh tay dài ra, kéo Lê Hiểu Mạn đến chỗ vòi hoa sen, trầm thấp nào: "Nếu đã vào rồi, thì cùng tắm đi."

"A… anh…" áo và váy của Lê Hiểu Mạn hoàn toàn bị ướt, chất liệu vải áo rất mỏng, nước vừa xối ướt, vải đã dán thật chặt trên người.

Thấy ánh mắt nóng bỏng của Long Tư Hạo rơi vào trước ngực mình, cô đưa tay ra bịt lấy đôi mắt của anh, đôi mắt tràn đầy lửa giận trợn mắt nhìn anh: "Không được phép nhìn."

Dứt lời, cô kinh hoảng vọt ra khỏi phòng tắm.

Cô đóng cửa phòng tắm lại, rồi bắt đầu tìm quần áo, chuẩn bị thay quần áo đã ướt sũng ra trước khi Long Tư Hạo đi ra ngoài.

Thế nhưng đúng lúc cô vừa mới cởi quần áo ướt sũng ra, còn chưa kịp thay bộ đồ mới, Long Tư Hạo đã mở cửa phòng tắm ra, trên người… sặc ~ để trần, phía dưới người chỉ quấn quanh bằng chiếc khăn tắm, anh vừa dùng khăn lông khô lau tóc, vừa đi ra.

Bốn mắt nhìn nhau, Lê Hiểu Mạn không mảnh vải che thân đứng hóa đá tại chỗ, mà hiển nhiên là Long Tư Hạo không ngờ rằng Lê Hiểu Mạn sẽ không mảnh vải che thân, cũng hơi sửng sốt, anh nheo đôi mắt đen như mực lại, vừa cực kỳ bình tĩnh lau mái tóc ướt, vừa không thèm kiêng nể gì mà thưởng thức dáng người của cô, ánh mắt hết sức nóng bỏng, môi mỏng khẽ cong lên, tạo thành độ cong ưu mỹ.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh nở một nụ cười quyến rũ, giọng nói trầm thấp êm tai: "Hiểu Hiểu, thì ra tôi bị em thấy hết mà còn nhận được ưu đãi, nếu như là như vậy, tôi không ngại bị em nhìn thêm mấy lần đâu, mỗi người bị nhìn một lần, rất công bằng."

81. Chương 81: Đùa Bỡn, Chung Chăn Gối

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe vậy, sau khi phản ứng lại, Lê Hiểu Mạn hét toáng lên, cô đưa tay vén chăn lên, trực tiếp chui vào chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, đôi mắt trong suốt tràn đầy lửa giận ánh lên như những vì sao nhìn anh: "Anh nhìn thấy cái gì?"

Long Tư Hạo nhướn mày, anh cất bước tiến lên, nghiêng hạ thân, đôi mắt thâm thúy khóa chặt vào cô, khóe miệng khẽ cong lên nụ cười như có như không, giọng nói trầm thấp êm tai: "Em không hy vọng tôi nhìn thấy, tôi cũng không nhìn thấy."

Lê Hiểu Mạn giật giật khóe môi, có cách trả lời câu hỏi như vậy sao?

Cô nheo mắt lại, xấu hổ không dứt: "Long Tư Hạo, anh…"

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, anh vén chăn lên, nhàn nhã nằm ở bên cạnh cô, còn thuận tay tắt ngọn đèn đầu giường.

"Anh…" Lê Hiểu Mạn kinh ngạc trợn tròn hai mắt, ánh mắt của cô trở nên sắc bén, suýt nữa là cắn vào đầu lưỡi, bởi vì xấu hổ mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên: "Long Tư Hạo, anh chơi đủ chưa? Xin anh lập tức đi khỏi đây."

Cô vừa dứt lời, Long Tư Hạo đã xoay mình lại, ánh mắt thâm thúy khóa chặt vào cô, môi mỏng xinh đẹp khẽ mím lại: "Tôi đang nghiêm túc."

Bởi vì giọng điệu nghiêm túc của anh mà Lê Hiểu Mạn khẽ run rẩy, mặc dù đã tắt đèn, bóng tối bao trùm quanh căn phòng, cô không nhìn thấy biểu tình của anh, nhưng lại có thể cảm nhận được giờ phút này ánh mắt của anh có bao nhiêu nóng bỏng.

Cô rủ mi mắt xuống, lông mi dài nhọn hơi run run, tim đập rộn lên như tiếng trống trường: "Long Tư Hạo, cầu xin anh, đừng như vậy."

Cô đưa tay đẩy anh, nhưng lại bị anh thuận thế kéo vào trong ngực, cô đang muốn giãy giụa ra khỏi cái ôm trong ngực anh, giọng nói trầm thấp khàn khàn của anh đã truyền vào trong tai cô: "Đừng cử động, nếu không, tự gánh lấy hậu quả."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn không lộn xộn nữa, điện thoại di động lại đột nhiên vang lên, dọa cô giật cả mình.

Điện thoại di động vừa vặn đặt ở bên cạnh cô, cô khẽ nhíu mày lại, lúc Long Tư Hạo buông cô ra, cô cầm lấy điện thoại di động, thấy lại là Hoắc Vân Hy gọi.

Cô mở lớn hai mắt, suýt nữa là ngất đi, ông trời ơi, có ai như cô không, chồng gọi điện thoại tới, cô nằm bên cạnh người đàn ông khác, đây gọi là chuyện gì?

Rõ ràng là cô chẳng làm cái gì cả, mà sao cô lại cảm giác giống như là đang vụng trộm với người đàn ông khác vậy?

Cô liếc mắt nhìn người đàn ông tuấn mỹ đang dửng dưng như nước nằm ở bên cạnh cô, tay cầm điện thoại di động khẽ run rẩy, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ khẩn trương như vậy, không biết có nên nhận điện thoại hay không.

Long Tư Hạo thấy điện thoại di động của cô vang lên từ nãy đến giờ mà cô không chịu nhận, anh khẽ mấp máy môi mỏng, ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn cô: "Tại sao không nhận?"

"Tôi…" Lê Hiểu Mạn nhíu đôi mi thanh tú lại, tùy ý để điện thoại di động vang lên một lần một lần, lúc vang lên lần thứ năm, cô nhấn nút trả lời.

Điện thoại vừa tiếp thông, liền truyền tới tiếng động khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Tiếng đàn ông nặng nề thở dốc, tiếng đàn bà càn rỡ ngân nga, đan xen giữa cảm xúc đam mê và nhịp điệu mạnh mẽ tỏ ra phá lệ vang dội trong căn phòng u tối, phá lệ trêu chọc trái tim.

Lê Hiểu Mạn siết chặt điện thoại di động, đôi mắt trong veo như nước tràn đầy tức giận, giọng nói trong trẻo lạnh lùng: "Hoắc Vân Hy, anh thật đáng kinh tởm."

Dứt lời, cô cúp điện thoại, bàn tay ngọc mảnh khảnh nắm thật chặt, đôi mắt dần phủ đầy sương mờ, cô đã gả cho một gã đàn ông như thế nào vậy? Anh dùng hành động như vậy để làm nhục cô sao?

Gọi điện thoại tới, lại là để cho cô nghe thấy tiếng anh ta mây mưa với Hạ Lâm là làm sao.

Ngang hông chợt trở nên căng thẳng, cô bị Long Tư Hạo kéo vào trong ngực lần nữa, hai tay của cô chống ở trên ngực anh, giọng nói trong trẻo lạnh lùng hét lên: "Buông tôi ra…"

82. Chương 82: Cáu Giận, Đứng Lên Cho Tôi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo chẳng những không buông cô ra, ngược lại anh còn ôm cô chặt hơn, giọng nói trầm thấp rõ ràng truyền vào trong tai cô: "Nếu tôi buông tay, sẽ để cho em bị người khác tổn thương, tôi sẽ không buông tay nữa."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc liếc nhìn Long Tư Hạo, mặc dù không thấy rõ biểu tình của anh, nhưng lại vô hình cảm thấy thái độ lúc anh nói lời này rất nghiêm túc.

Tâm tình của cô từ từ bình tĩnh lại, cô đưa tay đẩy Long Tư Hạo ra, tận lực dùng giọng điệu ôn hòa để nói: "Long tiên sinh, tôi rất cảm ơn anh hôm nay đã cứu tôi, nhưng bây giờ thật sự đã trễ lắm rồi, anh cần phải trở về."

Cô nói xong, Long Tư Hạo cũng không đáp lại cô, qua một hồi lâu, cô rõ ràng nghe thấy tiếng hô hấp đều đều của Long Tư Hạo.

Cô hít thật sâu, khóe miệng khẽ co rút, anh ta lại ngủ thiếp đi.

Không thể tin là anh ta lại thật sự ngủ, cô đưa tay đẩy anh: "Long tiên sinh… Long tổng… Tổng tài… Long Tư Hạo…"

Mặc kệ cô gọi làm sao đẩy làm sao, Long Tư Hạo cũng không trả lời, cô nheo mắt lại, chuẩn bị lui ra ngoài từ trong ngực anh, lại bị Long Tư Hạo ôm thật chặt, đôi cánh tay của anh giống như là cánh tay sắt vậy, cô làm thế nào cũng không thể tách ra được.

Cô vùng vẫy ở trong ngực anh một hồi, chẳng những không thể giãy giụa ra khỏi cái ôm trong ngực anh, ngược lại còn tự khiến mình lâm vào khốn cảnh.

Cô càng giãy dụa, thì vật nào đó đang để ở bụng của cô lại càng bành trướng, cô đành phải cương cứng cả người, không dám lộn xộn nữa, đành phải chịu cảnh bị ép buộc nghe tiếng hô hấp đều đều và tiếng tim đập mạnh mà có lực của Long Tư Hạo.

Cái đầu vốn đã choáng váng của cô càng ngày càng choáng váng hơn, sau khi giữ nguyên một cái tư thế qua n phút, cô không thể chịu nổi được tiếng gọi đầy quyến rũ của thần ngủ nữa, mặc kệ… ngủ vậy.

Trong khi cô mơ mơ màng, cô cảm giác được có người đang giúp cô mặc quần áo…

Ngày hôm sau!

Mặt trời lên cao, ánh mặt trời sáng chói rực rỡ, bao phủ cả vùng.

Tỉnh lại, Lê Hiểu Mạn từ từ mở mắt ra, phản chiếu qua đôi mắt cô là khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo phóng đại ở trước mắt cô.

Giờ phút này anh đang nhắm hai mắt lại, hàng lông mi dài nhọn, dày như rèm ngọc, hô hấp đều đặn bình bình, biểu tình ôn hòa, khóe môi hơi cong lên, lộ ra nụ cười như có như không.

Mà đầu của cô đang tựa vào trên cánh tay thon dài bền chắc của cô, đôi tay mảnh khảnh thân mật ôm lấy cổ anh, đôi môi căng mọng của cô cách bờ môi mỏng của anh rất gần, mà cánh tay khác của anh đang vòng qua eo nhỏ của cô.

Oh! My god!

Cô hít một ngụm khí lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đỏ bừng không dứt.

Ông trời ơi, chuyện gì đang xảy ra vậy? Sao cô lại ngủ? sao cô lại ôm ấp bên cạnh Long Tư Hạo được? Còn… Còn quấn ở bên hông của anh ta, sao cô lại có thể như vậy, khụ ~ buông?

Cô lúng túng ngượng ngùng không dám lộn xộn nữa, đang lúc mồ hôi lạnh rịn ra, chăn theo động tác của cô tuột xuống.

Cũng may, cô mặc váy ngủ…

Chờ đã… ai đã mặc váy ngủ giúp cô?

Khóe môi của cô co rút, chẳng lẽ là Long Tư Hạo?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên không dứt, đang lúc mồ hôi toát ra như mưa, đôi tay mảnh khảnh của cô ôm chặt cổ của Long Tư Hạo, khẩn trương hô lên: "Long… Long Tư Hạo…"

Vừa tỉnh lại, đôi mắt thâm thúy của Long Tư Hạo nửa khép nửa mở, ánh mắt lười biếng liếc nhìn cô, giọng nói trầm thấp mị hoặc tràn đầy từ tính: "Sao vậy? Sao lại ra nhiều mồ hôi như vậy?"

Long Tư Hạo đang muốn vươn tay ra lau mồ hôi trên trán cô, bị cô nghiêng đầu né tránh.

Đôi mắt trong veo như nước của cô híp lại, ánh mắt tràn đầy lửa giận liếc nhìn anh: "Anh đứng lên cho tôi."

83. Chương 83: Khẩn Trương, Cũng Bị Tóm Lấy

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo khẽ nhướng mày, khó hiểu nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy mặt cô đỏ bừng mới nhận ra có chỗ không thích hợp.

Anh nheo mắt, thấy hai chân cô vòng ngang hông mình thì khẽ nhếch môi, ý cười đầy mặt.

Lê Hiểu Mạn kinh hoảng không thôi, tay ngọc ngăn anh lại: "Long Tư Hạo, anh muốn làm gì?"

Ánh mắt thâm thúy của Long Tư Hạo trói chặt cô, môi mỏng cong lên, phun ra hai chữ: "Thần vận."

"Anh…" Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, giận dữ lườm anh: "Long Tư Hạo, anh đừng quên, tôi là em dâu anh, mong anh… "

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, đôi môi nhếch lên, biểu tình thâm sâu bước vào phòng tắm.

Thấy anh vào phòng tắm, Lê Hiểu Mạn liền thở phào nhẹ nhõm, mới vừa xuống giường đã nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa phòng, tiếp đó là tiếng đập cửa.

"Thùng thùng thùng" tiếng đập cửa lúc này có vẻ cực kỳ đột ngột, Lê Hiểu Mạn bị dọa cho nhảy dựng, trống ngực đập thình thịch.

Ngoài cửa phòng truyền đến tiếng chị Lâm: "Thiếu phu nhân, cô dậy chưa? Phu nhân tới rồi."

Phu nhân? Đó không phải là mẹ của Hoắc Vân Hy, mẹ chồng cô ư?

Lê Hiểu Mạn như bị sét đánh, đứng trước cửa phòng, sắc mặt tái mét.

"Thiếu phu nhân, cô đã dậy chưa? Phu nhân muốn gặp cô."

Lê Hiểu Mạn tự an ủi mình, cố gắng để giọng nói được bình tĩnh nhất: "A…! Tôi… Tôi dậy rồi."

Long Tư Hạo xong đi ra, thấy cô đứng trước cửa phòng, sắc mặt tái mét, thì nhíu chặt mày, lo lắng đi lên: "Sao sắc mặt kém thế? Có phải không thoải… Ưm…"

Lê Hiểu Mạn không đợi anh nói xong đã lấy tay bịt kín miệng anh lại, lườm anh, thấp giọng nói: "Đừng… Đừng lên tiếng, có người, đừng để người ta phát hiện ra anh ở đây."

Cô vừa dứt lời, ngoài cửa phòng lại truyền đến giọng nói cung kính của chị Lâm: "Phu nhân, thiếu phu nhân nói đã thức dậy rồi."

Nghe chị Lâm nói, Lê Hiểu Mạn toát mồ hôi, sao Lý Tuyết Hà đã lên lầu rồi?

Ngoài cửa phòng truyền đến giọng nói trào phúng của mẹ Hoắc Vân Hy: "Hừ… Con dâu bây giờ đấy! Trong mắt cô ta còn có mẹ chồng tôi không, tôi đã tới cửa rồi mà cô ta vẫn còn ở trong phòng, đúng là đồ không có giáo dục."

Ngay sau đó là một giọng nói mềm mại vang lên: "Dì à, dì đừng nóng giận, để con gọi chị ấy cho dì."

Nghe thấy giọng nói ấy, Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, siết chặt tay, giọng nói này quá quen thuộc, là Hạ Lâm, cô không ngờ, Hạ Lâm vậy mà cũng đến đây.

Tiếng đập cửa lại vang lên, Lý Tuyết Hà nói: "Lê Hiểu Mạn, sao vẫn chưa mở cửa, trong mắt cô còn có mẹ chồng là tôi không?"

Lê Hiểu Mạn híp mắt, nhìn Long Tư Hạo, thấy anh vẫn quấn khăn tắm, bình tĩnh đứng đó, cô liền hoảng hốt vứt quần áo của anh qua, vội vàng nói: "Mau… Mau mặc quần áo lại đi."

"Thùng thùng thùng…" Tiếng gõ cửa lại vang lên, cùng với giọng nói giận dữ của Lý Tuyết Hà: "Lê Hiểu Mạn, cô làm sao đấy? Mở cửa ra!"

"Chị, chị ở trong phòng làm gì thế? Mau mở cửa đi! Dì có việc tìm chị đó, chị…"

Giọng Hạ Lâm cũng truyền vào.

Thấy cửa phòng bị gõ đến rung rung, Lê Hiểu Mạn hốt hoảng, tim suýt nữa thì nhảy ra khỏi lồng ngực.

Làm sao bây giờ? Mấy người đó có thể vào đây bất cứ lúc nào, nhưng Long Tư Hạo vẫn còn ở trong phòng cô, nếu bị Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm nhìn thấy, cô có giải thích thế nào cũng không được.

84. Chương 84: Đừng Đùa Nữa, Mau Mặc Vào Đi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô thì không sợ, nhưng thanh danh của Long Tư Hạo không thể vì cô mà bị hủy được, cô không muốn anh trở thanh đối tượng bị người ta bàn tán, như vậy không chỉ không tốt cho anh, mà còn không tốt cho cả TE nữa.

Tổng giám đốc TE không mặc quần áo ở trong phòng em dâu, nếu chuyện này truyền đi, cả anh và TE đều không có lợi.

Cô biết rất rõ Lý Tuyết Hà là dạng người gì, nếu bà ta biết Long Tư Hạo ở trong phòng cô, nhất định bà ta sẽ cho cả thiên hạ cùng biết.

Cô không thể hại anh.

Giờ phút này, Lê Hiểu Mạn không phát hiện, người cô lo lắng không phải bản thân mình, mà là Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo thấy cô bối rối không thôi, ngón tay thon dài khẽ nâng cằm dưới của cô lên, ánh mắt thâm thúy trói chặt cô: "Yên tâm, có tôi ở đây, không sao đâu."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nâng mắt nhìn anh, thấy anh vẫn chưa mặc xong quần áo thì lòng như lửa đốt: "Sao anh vẫn chưa mặc quần áo vào? Mau mặc đi."

Long Tư Hạo không mặc đồ mà duỗi tay ra, ôm cô vào lòng, gương mặt tuấn mỹ vô cùng bình tĩnh, khẽ cong môi: "Sao lại muốn tôi mặc? Tôi thấy như vậy rất tốt."

"Anh…" Lê Hiểu Mạn vùng vẫy trong lòng Long Tư Hạo, thấp giọng nói: "Long Tư Hạo, xin anh đấy, đừng đùa nữa, mau mặc vào đi."

Long Tư Hạo nhướng mày, cười nhìn cô: "Dù tôi mặc vào cũng không ra được"

"Anh…" Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh, đến giờ phút này rồi mà anh vẫn có thể bình tĩnh được, cô cũng bái phục.

Anh mắt của cô dừng lại trước cửa, tay mềm chỉ xuống gầm giường: "Mau… Mau trốn đi."

Long Tư Hạo nheo mắt, lạnh lùng nhìn xuống gầm giường, nhướng mày: "Hiểu Hiểu, để tôi trốn dưới gầm giường, em thấy thích hợp sao?"

"Vậy… Vậy phải làm sao đây?" Lê Hiểu Mạn tái mặt, hoảng hốt tìm chỗ trốn cho Long Tư Hạo.

Lúc này, ngoài cửa phòng truyền đến giọng nói nghi ngờ của Hoắc Vân Hy.

"Mẹ, Lâm Lâm, hai người ở đây làm gì?"

"Vân Hy, con về rồi sao? Mau gọi vợ con mở cửa đi, không biết đang làm cái gì nữa? Mẹ gọi cả buổi rồi mà có thấy mở cửa đâu, trong mắt cô ta căn bản là không có mẹ mà."

"Chị ấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ!" Hạ Lâm giống như cực kỳ lo lắng nói.

Ngay sau đó là tiếng đập cửa của Hoắc Vân Hy: "Lê Hiểu Mạn, em đang làm gì vậy? Mở cửa đi, Lê Hiểu Mạn… Lê Hiểu Mạn…"

Lê Hiểu Mạn thấy cửa phòng bị Hoắc Vân Hy đập đến run rẩy thì rịn mồ hôi, liếc nhìn Long Tư Hạo vẫn đang thản nhiên, đôi mi thanh tú cau lại: "Làm sao bây giờ? Hoắc Vân Hy về, anh không đi được nữa rồi."

Long Tư Hạo thấy cô hoảng hốt thì ôm lấy cái eo nhỏ nhắn, dựa cô lên tường, nhìn cô chăm chú: "Em sợ bị họ phát hiện đến vậy sao?"

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo, ánh mắt bối rối, nói thật: "Tôi không sợ mình bị phát hiện, tôi chỉ sợ thanh danh của anh bị hủy hoại vì tôi, sợ sẽ liên lụy đến anh, tôi… Ưm…"

Long Tư Hạo sửng sốt bởi lời nói ấy, không đợi cô nói hết, anh đã cúi đầu áp lên môi cô, hôn sâu.

Bên tai là tiếng đập cửa kêu to của Hoắc Vân Hy, Lê Hiểu Mạn sớm đã chảy mồ hôi lạnh đầm đìa, mà Long Tư Hạo lại đang hôn cô, mọi thứ khiến cô cẩm thấy tim mình như sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Đôi tay mảnh khảnh đánh đấm vào ngực anh: "Ưm… Long… Long Tư Hạo, đừng đùa nữa."

85. Chương 85: Loại Cảm Giác Này

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo rời khỏi cánh môi phấn nộn của cô, ánh mắt đầy ý cười, giọng nói trầm thấp âm u khàn: "Ngoan, gọi tôi là Tư Hạo, tôi sẽ không đùa nữa, nếu không, tôi sẽ hôn đến khi bọn họ vào đây mới thôi."

"Anh…" Lê Hiểu Mạn giận dữ trừng anh, lúc này mà anh vẫn có tâm trạng trêu đùa cô.

Cô cắn chặt môi dưới, rũ mắt, bị ép thấp giọng gọi một câu: "Tư… Tư Hạo…"

Ý cười trong mắt Long Tư Hạo đậm hơn mấy phần, nghiêng người, dán sát vào môi Lê Hiểu Mạn, thanh âm trầm thấp, tràn ngập hấp dẫn: "Ngoan, hôn lại một cái…"

"Anh…" Lê Hiểu Mạn híp mắt, khuôn mặt đỏ bừng, mắt thấy cửa phòng sắp bị phá ra, cô cuống cuồng, nhắm hai mắt lại, ngẩng mặt lên, vừa đúng cái hôn của Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo khẽ cắn môi cô, hơi thở nóng bỏng bao vây cô lại, giọng nói trầm thấp âm u khàn truyền vào tai cô: "Hiểu Hiểu, cảm giác này có giống như đang yêu đương vụng trộm không? Hửm?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, liếc nhìn Long Tư Hạo, đang nói thì nghe thấy "Bụp" một tiếng, cửa phòng bị phá ra, Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà, Hạ Lâm, ba người đều đã đứng ở cửa phòng.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn xiết chặt bàn tay đầy mồ hôi, trong lòng bối rối không thôi, sắc mặt trắng bệch, trợn mắt nhìn ba người ngoài cửa phòng.

Lý Tuyết Hà tức giận đi đến, dơ tay dùng sức tát Lê Hiểu Mạn một cái, tức giận nói: "Đồ không có giáo dục, rốt cuộc cô ở trong phòng làm gì? Tại sao gọi lâu thế mà không mở cửa? Làm con dâu mà thế à? Để mẹ chồng đợi lâu như thế."

Hạ Lâm đứng cạnh thấy Lý Tuyết Hà tát Lê Hiểu Mạn một cái, khóe miệng liền nở nụ cười khinh miệt.

Lê Hiểu Mạn bị tát sưng đỏ cả mặt, nóng rát đau đớn khiến cô quên đi cảm giác bối rối trước đó.

Đáy mắt cô dâng lên một lớp sương mù, nhưng cô vẫn cố gắng nén xuống, lạnh nhạt nhìn Hoắc Vân Hy và Lý Tuyết Hà: "Mẹ, có chuyện gì vậy?"

Hoắc Vân Hy thấy thái độ lạnh lùng của cô thì nheo mắt lại, tức giận: "Lê Hiểu Mạn, sao cô dám dùng giọng điệu đó nói chuyện với mẹ tôi, trong mắt cô còn có mẹ chồng không đấy?"

Nghe vậy, hai tròng mắt hai tròng mắt của Lê Hiểu Mạn liếc về phía Hoắc Vân Hy, nước mắt cuối cùng cũng trào ra, cô bị mẹ anh ta đánh, anh ta coi như không biết, không nói giúp cô một câu, lại càng đừng nói đến việc quan tâm cô, yêu thương cô.

Nhưng thái độ của cô với mẹ anh ta chỉ thoáng không tốt, anh ta đã đến chất vấn, ở trong lòng anh ta, ngoài mẹ, ngoài Hạ Lâm, cô rốt cuộc là cái gì?

Hoắc Vân Hy thấy cô đỏ mắt không nói thì quét mắt khắp phòng, sau đó trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc cô ở trong phòng làm gì? Tại sao lâu thế mà không mở cửa?"

Lê Hiểu Mạn kìm nước mắt lại, ánh mắt trong veo mà lạnh lùng nhìn Hoắc Vân Hy, cười lạnh, không thèm nếm xỉa: "Tôi làm gì trong phòng, anh không nhìn thấy sao?"

Lê Hiểu Mạn cho rằng Long Tư Hạo lại vẫn đứng sau lưng cô, nhưng cô lại không biết, từ lúc Hoắc Vân Hy phá cửa vào, anh đã không còn ở sau lưng cô nữa rồi.

86. Chương 86: Chuông Điện Thoại Trong Phòng Tắm

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lý Tuyết Hà thấy thái độ lãnh đạm của Lê Hiểu Mạn đối với Hoắc Vân Hy thì thờ ơ nhìn cô, trào phúng nói: "Chim sẻ đúng là chim sẻ, dù có gả vào nhà giàu cũng không biến thành phượng hoàng được, đồ không có giáo dục, sao cô dám nói thế với Vân Hy? Đây là thái độ mà một người vợ đối xử với chồng mình sao?"

Lê Hiểu Mạn xiết chặt hai tay, cụp mắt xuống, ánh mắt nhạt nhẽo, cắn chặt môi dưới không lên tiếng.

Lý Tuyết Hà thấy Lê Hiểu Mạn không nói gì, tức giận lườm cô một cái, nhìn sang Hạ Lâm thì lập tức thay đổi sắc mặt, tươi cười ôn hòa: "Lâm Lâm, đưa đơn ly hôn cho cô ta."

Hạ Lâm nghe vậy, nâng mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, lại nhìn Hoắc Vân Hy, sau đó mới nhìn Lý Tuyết Hà, ra vẻ khó xử nói: "Dì, đưa cho chị ấy thật sao?…"

Nói đến đây, cô ta lại nhìn Hoắc Vân Hy: "Vân Hy, dì muốn anh và chị ấy ly hôn, anh… Đồng ý rồi hả?"

Dứt lời, cô ta đưa đơn ly hôn ra, đang định đưa cho Lê Hiểu Mạn thì bị Hoắc Vân Hy túm lấy.

Anh ta nhìn lại đơn li hôn rồi liếc nhìn Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm, gương mặt hiện lên sự tức giận: "Hai người gọi con về, là vì chuyện này sao?"

Lý Tuyết Hà thấy sắc mặt con trai mình không tốt, bà ta nghi ngờ nhìn: "Sao vậy con? Không phải con đã sớm muốn ly hôn với cô ta nhưng cô ta không chịu à? Hôm nay cứ giao chuyện này cho mẹ, mẹ sẽ xử lý giúp con, chờ đến lúc con ly hôn với cô ta xong thì lập tức kết hôn với Lâm Lâm, đừng để bụng Lâm Lâm lộ ra…"

"Mẹ…" Hoắc Vân Hy không đợi Lý Tuyết Hà nói xong đã ngắt lời, trong mắt anh hiện lên sự bối rối, liếc nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Lê Hiểu Mạn rồi mới nhìn mẹ mình: "Mẹ, mẹ không cần để ý đến chuyện của con đâu, mẹ và Lâm… Hạ Lâm cứ đi trước đi."

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy gọi mình là Hạ Lâm thì âm thầm siết chặt nắm đấm, ánh mắt hiện lên sự mất mát: "Vân Hy…"

Hoắc Vân Hy nhìn cô ta một cái thì không để ý nữa, anh ta liếc Lê Hiểu Mạn, giọng điệu không còn lạnh lùng như trước: "Anh muốn nói chuyện với em."

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, ánh mắt trong veo mà lạnh lùng nhìn anh ta, cười lạnh: "Còn nói cái gì nữa, tôi ký là được."

Dứt lời, cô đưa tay định lấy đơn ly hôn trong tay Hoắc Vân Hy nhưng anh ta cứ giữ chặt.

Hạ Lâm thấy thế thì xiết chặt hai tay, móng tay bén nhọn cắm sâu vào trong cũng không biết, ánh mắt ngập tràn sự ghen tỵ và căm thù với Lê Hiểu Mạn.

Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Vân Hy không chịu đưa đơn ly hôn cho Lê Hiểu Mạn thì lạnh mặt, khó hiểu con trai mình: "Vân Hy, con làm gì vậy? Mau buông tay ra, để cô ta ký."

Ngay lập tức, lúc Lý Tuyết Hà muốn giật lấy đơn ly hôn trong tay Hoắc Vân Hy thì phòng tắm đột niên vang lên tiếng di động.

Nghe tiếng chuông này, Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, lúc này mới phát hiện Long Tư Hạo không có sau lưng mình, chẳng trách Hoắc Vân Hy và mẹ anh ta có thế nào cũng không chất vấn cô chuyện Long Tư Hạo ở đây, thì ra là anh đã trốn đi rồi.

Tốc độ của anh có phải quá nhanh rồi không hả?

Chuông điện thoại truyền ra từ phòng tắm, chẳng lẽ anh ở trong đó?

Cô hi vọng Hoắc Vân Hy và Lý Tuyết Hà không nghê thấy tiếng chuông ấy, nhưng Hoắc Vân Hy sợ run lên, liếc về phía cửa, trong mắt tràn ngập sự nghi ngờ.

Lý Tuyết Hà thì phản ứng nhanh hơn, chỉ tay vào Lê Hiểu Mạn, giọng điệu trào phúng: "Tiểu tiện nhân, chẳng trách cô cứ giữ mãi không mở cửa, thì ra là giấu thằng khác trong phòng, cô vậy mà dám vụng trộm sau lưng Vân Hy?"

87. Chương 87: Bắt Gian Dâm Thì Phải Bắt Cả Đôi, Bắt Trộm Thì Phải Bắt Cả Tang Chứng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy vốn đã nghi ngờ, vừa nghe mẹ mình nói vậy thì tin sái cổ.

Anh ta bóp chặt tay Lê Hiểu Mạn, vẻ mặt phẫn nộ, ánh mắt sắc bén: "Lê Hiểu Mạn, cô cũng dám ngoại tình sau lưng tôi? Nói, tên kia là ai?

"Buông..." Lê Hiểu Mạn cố gắng thoát khỏi tay Hoắc Vân Hy, ánh mắt trong veo mà lạnh lùng liếc nhìn anh ta, lòng đã có chút cảm giác đau đớn, chưa nói đến chuyện cô có vụng trộm sau lưng anh ta không, nhưng anh ta chỉ nghe mẹ mình nói một câu như vậy, còn chưa biết thật giả thế nào đã tin ngay, cô ở trong lòng anh ta, thật sự không đáng tin như vậy sao?

Ha ha... Nếu anh ta thật sự để ý đến chuyện này, vậy tại sao lúc trước còn bày kế hãm hại cô...?

Anh ta và Hạ Lâm ở bên nhau hàng đêm, còn gọi cho cô cuộc điện thoại ghê tởm đó, hôm nay mẹ chồng và kẻ thứ ba còn tìm tới để cô ly hôn, vậy anh ta dựa vào đâu mà chất vấn cô? Anh ta thì có gì tốt?

Cô nheo mắt lại, ánh mắt càng ngày càng lạnh lùng: "Bắt gian dâm thì phải bắt cả đôi, bắt trộm thì phải bắt cả tang chứng, nêu hôm nay các người tìm được ai trong phòng này, tôi sẽ nhận."

Cô bất chấp tất cả, nếu bọn họ thật sự tìm được Long Tư Hạo, cô sẽ ôm hết về mình.

Lý Tuyết Hà khinh thường nhìn cô một cái, trào phúng: "Đừng nghe cô ta nói mấy câu vô nghĩa nữa, tìm người trước, nhất định là ở trong phòng tắm, tìm được rồi, xem cô ta còn nói được gì nữa không."

Lý Tuyết Hà nói xong, liền vội vàng đi tới phòng tắm.

Hạ Lâm thấy thế, cũng đi theo, trên mặt là nụ cười độc ác, nếu tìm được thật, cô ta cũng rất muốn xem Lê Hiểu Mạn còn có thể nói gì.

Hoắc Vân Hy lườm Lê Hiểu Mạn, sắc mặt xanh mét vào phòng tắm.

Lê Hiểu Mạn thấy thế thì đứng thẳng tại chỗ, tay ngọc nắm chặt, tuy lúc này cô rất bình tĩnh, nhưng vẫn có chút khẩn trương, nếu được chọn, cô vẫn hi vọng Long Tư Hạo đừng bị tìm thấy.

Cô do dự một lúc cũng cất bước theo sau, Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm đang tìm người trong bồn tắm, còn Hoắc Vân Hy thì nhìn bao quát cả phòng, không phát hiện ra bất cứ thứ gì.

Phòng tắm này không quá nhỏ, nhưng cũng không phải quá lớn, muốn giấu người trong này là chuyện không thể.

Phòng tắm có giấu người hay không, chỉ nhìn một cái là rõ.

Lê Hiểu Mạn cũng nhìn kỹ, không thấy Long Tư Hạo thì hơi cau mày, phòng tắm truyền ra tiếng chuông di động, anh hẳn phải ở đây mới phải, tại sao không thấy đâu?

Ánh mắt cô rơi vào chiếc cửa sổ duy nhất trong phòng tắm, cửa sổ đó không quá lớn, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể leo ra được, chẳng lẽ Long Tư Hạo ra ngoài từ đây?

Nhưng cái cửa sổ này cách mặt đất rất cao, anh leo xuống thế nào được? Tuy đây là lầu hai, nhưng lầu một và tầng trệt rất cao, cộng lại khoảng hơn mười mét, nếu anh nhảy xuống…

Lê Hiểu Mạn không dám tưởng tượng, chỉ sợ Long Tư Hạo ngã bị thương.

Không tìm thấy người, Lý Tuyết Hà hung dữ lườm Lê Hiểu Mạn, hừ lạnh: "Hừ, cô đừng đắc ý, nhất định là ở ngoài."

Dứt lời, bà ta lại chạy khỏi phòng tắm.

Lê Hiểu Mạn ra ngoài, liền nhìn thấy Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm mở tủ quần áo, lật giường, biến phòng cô thành một mớ lộn xộn.

Thấy hai người lật tới lật lui vẫn không tìm thấy Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn an tâm hơn, âm thầm thở dài nhẹ nhõm, không tồi, Long Tư Hạo đã đi rồi.

Cô không ngăn cản Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm làm loạn phòng mình mà nhẹ nhàng dựa vào cửa phòng tắm, lạnh lùng chứng kiến tất cả.

88. Chương 88: Tạo Nghiệt Không Thể Sống

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô cười châm chọc, đúng là buồn cười, mẹ chồng và kẻ thứ ba lại đi bắt gian trong phòng vợ chính, chồng thì đứng xem, đúng là có một không hai.

Nếu chuyện này không xảy ra với chính cô thì có chết cô cũng không tin, trên đời này lại có chuyện như vậy.

Hoắc Vân Hy đang lạnh lùng quan sát đưa mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy cô bình tĩnh tự tin, trên mặt không có chút hoảng hốt thì khẽ chau mày, nhìn mẹ mình và Hạ Lâm, thấy hai người như trẻ con lật lung tất cả, buồn bực quát: "Đủ rồi, dừng lại cho tôi."

Thấy con trai mình quát, Lý Tuyết Hà ngừng lại, cảm thấy vô cùng tức giận, chỉ có thể phát lên người Lê Hiểu Mạn, bà ta phẫn nộ nhìn cô: "Lê Hiểu Mạn, nói, cô giấu thằng kia đi đâu rồi?"

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhếch môi, lạnh lùng nhìn Lý Tuyết Hà: "Tôi nói rồi, nếu mấy người tìm thấy, tôi sẽ nhận, còn không thì mau ra ngoài đi."

"Cô… Cô dám nói vậy với tôi à?" Lý Tuyết Hà tức giận nói, bước lên định tát Lê Hiểu Mạn thì bị Hoắc Vân Hy bắt được.

"Con trai, con làm gì vậy?" Lý Tuyết Hà không ngờ Hoắc Vân Hy lại ngăn cản mình, nghi ngờ nhìn anh ta.

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy cản mẹ mình đánh Lê Hiểu Mạn thì tức giận không thôi, hai mắt đầy hận thù nhìn Lê Hiểu Mạn, càng ngày càng ghen tỵ.

Hoắc Vân Hy lạnh lùng liếc Lê Hiểu Mạn, rồi lại liếc Lý Tuyết Hà, sắc mặt rất khó coi: "Mẹ, con muốn nói chuyện với mẹ, ra ngoài trước đã."

Dứt lời, anh ta kéo mẹ mình rời khỏi phòng Lê Hiểu Mạn.

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy kéo Lý Tuyết Hà ra ngoài, cô ta liền quay ngoắt thái độ, khinh miệt nói: "Chị này, tuy chưa bắt được gian phu, nhưng không có nghĩa là không có, đúng là không nhìn ra đấy, người lúc nào cũng hiền lành đơn giản như chị mà cũng làm ra chuyện vụng trộm này, quả nhiên là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong! A…! Đúng rồi, suýt thì quên mất, chị đã sớm vụng trộm rồi còn đâu, yên tâm đi, tôi sẽ bảo Vân Hy mau chóng ly hôn với chị, cho chị và gian phu có đôi có cặp."

Hạ Lâm nói xong, châm biếm nhìn Lê Hiểu Mạn một cái rồi xoay người ra ngoài, nhưng vì căn phòng bị cô ta và Lý Tuyết Hà lục lung tung nên không cẩn thận vấp ngã.

"A…" Hạ Lâm kêu thảm một tiếng, ngã sấp xuống đất, nhăn mặt đau đớn.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn nhếch môi, ánh mắt trong veo mà lạnh lùng liếc cô ta: "Cái này gọi là tạo nghiệt không thể sống, ngã là đúng, cút…"

"Chị…" Hạ Lâm ngước mắt, hung dữ lườm Lê Hiểu Mạn, tức giận nói: "Lê Hiểu Mạn, chị đừng đắc ý, cứ chờ đi, sớm muộn gì tôi cũng sẽ trở thành nữ chủ nhân của chỗ này."

Dứt lời, cô ta cắn răng đứng dậy, nổi giận đùng đùng ra ngoài.

Thấy cô ta đi khỏi, Lê Hiểu Mạn lập tức bước đến đóng cửa, sau đó tìm lại trong phòng một lượt, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Long Tư Hạo đâu.

Cô lo lắng ngồi xuống, cầm điện thọi định gọi cho Long Tư Hạo, hỏi anh đi đâu, nhưng lại không biết số của anh.

Trên điện thoại có hai mươi mấy cuộc gọi nhỡ, là của tối hôm qua, cô hơi chau mày, trong lòng có cảm giác hai mươi mấy cuộc gọi đó là của Long Tư Hạo.

Cô thử gọi, liền nghe thấy giọng nói quen thuộc: "Họ đi rồi sao?"

89. Chương 89: Buông Ra, Chỗ Nào Anh Cũng Ghê Tởm Hết

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Là anh thật sao?" Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, tim đập rộn ràng, chính cô cũng không biết là mình đang rất vui vẻ.

"Là tôi…"

"Vậy giờ anh ở đâu? Anh sao rồi?" Lê Hiểu Mạn siết chặt di động, vội vàng hỏi.

"Dưới tầng của em, tôi không sao, chỉ là… Vừa rồi nhảy xuống bị đau lưng." Trong điện thoại truyền đến giọng nói bình tĩnh như nước của Long Tư Hạo.

"Cái gì? Đau lưng hả?" Lê Hiểu Mạn vô thức nhăn mày, vô cùng lo lắng, cô cầm di động, đi tới trước cửa sổ sát đất, vạch rèm ra, quả nhiên Long Tư Hạo ở dưới lầu.

Dưới lầu là vườn hoa, trồng rất nhiều cây anh đào, mà Long Tư Hạo thì đang dựa vào một cây gọi điện cho cô.

Lúc này anh vẫn cởi trần, ánh nắng chói chang chiếu lên cơ thể ấy, soi rõ từng phần da thịt khiến anh càng mê người, gương mặt tuấn mỹ càng thêm góc cạnh rõ ràng, thâm thúy mị hoặc, còn phần dưới thì đang quấn một chiếc khăn tắm.

Anh nghiêng người tựa vào cây anh đào, mắt đen khép hờ, tư thế lười biếng, môi mỏng dương lên, vô cùng quyến rũ mà lại không mất đi khí chất cao quý tao nhã.

Lê Hiểu Mạn nhìn chiếc khăn tắm quấn quanh người Long Tư Hạo, môi khẽ giật giật, thấp giọng nói: "Sao vẫn chưa mặc quần áo vào, muốn bị người khác phát hiện lắm à? Mà lưng anh đau lắm hả?"

Long Tư Hạo thản nhiên lên tiếng: "Em muốn xuống xoa giúp tôi, hay để tôi đi lên?"

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, giận dữ lườm anh: "Đừng đùa nữa, mau mặc vào rồi đi nhanh đi."

Cô thật sự không nghĩ tới, đường đường là tổng giám đốc tập đoàn TE, cháu trai trưởng của Hoắc gia, nam thần trong mắt tất cả phụ nữ thành phố K lại đi nhảy cửa sổ? Nếu chuyện này truyền ra, nhất định sẽ náo loạn một thời gian dài.

"Đau lưng, không cử động được."

Tiếng nói trầm thấp của Long Tư Hạo lại truyền đến, Lê Hiểu Mạn lo lắng nhìn anh một cái, đang nghĩ không biết nên làm gì thì cửa phòng cô bị đẩy ra, Hoắc Vân Hy bước vào.

Thấy thế, cô lập tức cúp điện thoại.

Hoắc Vân Hy thấy cô đứng trước cửa sổ sát đất, lại còn cầm di động thì nheo mắt, tái mặt nhìn cô: "Gọi cho ai?"

Nói rồi, anh ta lập tức bước lên, túm lấy di động của Lê Hiểu Mạn, xem lịch sử cuộc trò chuyện rồi gọi lại

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta như vậy thì đưa tay qua, lạnh lùng nói: "Hoắc Vân Hy, trả di động lại đây, anh không có tư cách quản chuyện của tôi."

Hoắc Vân Hy gọi đi nhưng không được, anh ta liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, ném di động của cô đi, sắc mặt xanh mét: "Nói, người trong phòng cô rốt cuộc là ai?"

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn anh ta, cười nhạt: "Hoắc Vân Hy, trong phòng tôi có người không, chẳng lẽ anh không nhìn thấy? Lại nói, cho dù trong phòng tôi có người hay không cũng không liên quan gì đến anh, người anh nên quan tâm phải là Hạ Lâm mới đúng, nếu anh đã bảo mẹ anh và vị hôn thê của anh đưa đơn ly hôn tới thì hôm nay chúng ta sẽ làm thủ tục luôn."

Hoắc Vân Hy thấy cô lạnh nhạt thì xiết chặt hai tay, phiền não không thôi: "Cô muốn cứ vậy mà ly hôn với tôi? Chuyện hôm nay, tôi cũng không biết."

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, lạnh lùng cười: "Ha ha… Không biết? Hoắc Vân Hy, anh làm tôi thật ghê tởm."

"Ghê tởm?" Hoắc Vân Hy nheo mắt lại, kéo cô vào lòng, giận dữ: "Lê Hiểu Mạn, nói rõ xem, tôi ghê tởm chỗ nào?"

"Buông ra, chỗ nào anh cũng ghê tởm hết. Cút ngay." Lê Hiểu Mạn ra sức vùng vẫy, trong mắt tràn ngập sự chán ghét.

Sự vùng vẫy và ánh mắt chán ghét của cô chọc giận Hoắc Vân Hy, anh ta phẫn nộ nhìn cô: "Nói tôi ghê tởm? Tôi sẽ cô biết ghê tởm là thế nào!"

Dứt lời, anh ta thô bạo kéo đai váy ngủ của cô xuống, ôm cô ném mạnh lên giường.

90. Chương 90: Xâm Chiếm, Anh Muốn Cô Thương Anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sức nặng của hai người khiến chiếc giường lớn lún xuống.

Lê Hiểu Mạn hoảng hốt nheo mắt lại, ánh mắt hiện lên sự bối rối, bàn tay mảnh khảnh ra sức đẩy Hoắc Vân Hy ra, giọng điệu trong veo mà lạnh lùng: "Hoắc Vân Hy, anh muốn làm gì? Cút ngay, đừng động vào tôi."

Hoắc Vân Hy giận đến đỏ mắt, một tay bóp chặt hai tay của cô giữ trên đỉnh đầu, ánh mắt hiện lên ngọn lửa tình dục, khóe môi khẽ nhếch: "Lê Hiểu Mạn, tại sao tôi không thể động vào cô? Đừng quên, cô vẫn là vợ của tôi đấy, kết hôn lâu như vậy, bây giờ cũng đến lúc cô thực hiện nghĩa vụ của mình rồi."

Dứt lời, Hoắc Vân Hy cúi đầu, hung hăng dán lên môi cô.

"Ưm… Cút…. Cút ngay…" Lê Hiểu Mạn quay đầu đi, liều mạng uốn éo người, ánh mắt rưng rưng, tại sao anh ta lại đối xử với cô như vậy?

Lúc cô vẫn còn ôm hi vọng thì anh ta làm tổn thương cô, vậy mà bây giờ lại đối xử với cô như vậy, rốt cuộc anh ta coi cô là cái gì?

Anh mắt anh ta lóe lên, suy nghĩ đến việc cô đột nhiên đối xử lạnh nhạt với mình, lại nghĩ đến cảnh cô ở trong lòng Long Tư Hạo, anh ta liền tức giận không thôi, phiền não không thôi, thậm chí còn đau lòng.

Cô là vợ của anh ta, cho dù anh ta yêu hay không, chỉ cần anh ta không buông tay, cả đời cô chỉ có thể ở cạnh anh ta mà thôi.

Anh ta đã quen với anh mắt dịu dàng của cô, quen với việc cô coi anh là trung tâm, quen việc cô âm thầm ở cạnh mình, trả giá vì mình.

Anh ta muốn cô tiếp tục thương anh ta, tiếp tục yêu anh ta.

Anh ta muốn nụ cười của cô chỉ nở rộ vì mình.

Bàn tay to lớn của Hoắc Vân Hy bóp chặt hai tay mảnh khảnh của cô, hai mắt đỏ bừng, giọng điệu khinh miệt: "Lê Hiểu Mạn, cô giả bộ cái gì? Cô phòng đơn gối chiếc một năm, chẳng lẽ không cô đơn sao? Không phải nằm mơ cô cũng muốn tôi chạm vào cô sao? Bây giờ tôi sẽ làm theo ý nguyện của cô, yêu cô, cho cô trở thành vợ tôi thật sự."

Anh ta cúi đầu như một con sư tử phát cuồng, hung hăng cắn vào chiếc cổ dài trắng nõn của cô.

"Không… Đừng…. Hoắc Vân Hy… Cút ngay, đồ súc sinh."

Nước mắt tủi nhục chảy xuống theo khóe mắt, Lê Hiểu Mạn liều mạng vùng vẫy, nhưng vẫn không thể thoát được vòng tay của Hoắc Vân Hy.

Cổ tay mảnh khảnh của cô bị anh ta bóp đến phát đau, sắc mặt trắng bệch, trán thấm mồ hôi.

"Đau… Hoắc Vân Hy… Buông ra… Buông ra…"

Cô cau chặt mày, đau đớn kêu to, hai chân ra sức giẫm đạp.

Nước mắt tủi nhục đau đớn thấm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ.

Hoắc Vân Hy bị đá trúng mấy cái thì càng tức giận, ánh mắt sắc bén khát máu, càng tăng thêm ham muốn chiếm hữu.

Anh vẫn cho rằng cô rất dịu ngoan, không ngờ tính tình của cô lại mạnh mẽ như vậy.

Đột nhiên, anh ta bắt lấy hai chân Lê Hiểu Mạn, quỳ gối giữa hai chân cô.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn hoảng sợ nhìn anh ta. thấy anh ta cởi thắt lưng thì tuyệt vọng nhắm mắt, để mặc cho nước mắt tuôn rơi, thân thể nhỏ xinh không ngừng run rẩy, giọng điệu quyết liệt: "Hoắc Vân Hy, nếu hôm nay anh chạm vào tôi, tôi sẽ chết cho anh xem."

91. Chương 91: Tức Giận, Tôi Chịu Đủ Rồi!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Giọng nói quyết tuyệt của cô khiến Hoắc Vân Hy ngẩn ra. Đôi mắt xinh đẹp nhòe nước mắt thấm đẫm cả khuôn mặt xinh đẹp.

Vẻ mặt quyết tuyệt của cô khiến trái tim anh ta co rút. Anh ta siết chặt hai nắm tay, tròng mắt đỏ ngầu nhìn cô: "Tại sao? Tại sao em lại ghét anh như vậy? Tại sao chứ?"

Đối mặt với sự chất vấn của Hoắc Vân Hy, Lê Hiểu Mạn trừng mắt, ánh mắt trong trẻo, lạnh lùng đầy hận ý: "Anh lợi dụng tôi để hành hạ người yêu của anh để cô ta gây tổn thương cho tôi, còn hỏi tại sao tôi ghét anh sao? Chẳng lẽ yêu anh thì tôi phải chịu đựng đủ mọi tổn thương sao?"

Nói đến đây, Lê Hiểu Mạn dừng lại, ánh mắt càng lạnh lùng, nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, chúng ta ly di đi. Tôi không muốn tiếp tục với anh nữa. Tôi không thể chịu đựng được nữa rồi!"

Thấy cô nhắc tới việc ly dị, Hoắc Vân Hy đột nhiên cầm tay cô, hai mắt nhìn cô chằm chằm: "Lê Hiểu Mạn, em đừng hòng. Tôi sẽ không ly dị với em. Cả đời này em đùng mong thoát khỏi tôi."

Lê Hiểu Mạn rút cánh tay bị anh ta nắm chặt, ánh mắt lạnh lùng, sắc bén nhìn anh ta: "Anh còn muốn thế nào? Vẫn muốn tiếp tục hành hạ tôi sao?"

Hoắc Vân Hy siết chặt nắm tay, chân mày nhíu lên, ánh mắt cô hiện giờ không đầy yêu thương nữa, anh ta trầm mặc một hồi, sau đó ôn hòa nói: "Yên tâm, tôi sẽ không làm gì em cả. Tôi chỉ cần em ở lại bên cạnh tôi, đừng nhắc đến chuyện ly dị nữa, tôi sẽ không đồng ý. Chuyện hôm nay mẹ tôi và Lâm Lâm đến, tôi quả thật không biết!"

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy thay đổi quá nhiều, cô híp mắt nhìn "Hoắc Vân Hy, anh nhất định phải ác độc như vậy sao? Nói một đằng làm một nẻo, ngay cả chuyện đáng ghét như vậy mà hôm qua anh cũng có thể làm được. Tôi không tin lời anh nữa, cũng chẳng cần tin làm gì!"

"Tối qua?" Ánh mắt Hoắc Vân Hy nhìn cô đây nghi hoặc: "Tối hôm qua tôi đã làm chuyện gì?"

"Đủ rồi, đừng giả vờ nữa!" Lê Hiểu Mạn nổi giận gào lên, ánh mắt lạnh lùng, thấu xương liếc nhìn anh, giọng nói lạnh lẽo như băng: "Hoắc Vân Hy, tôi cho anh ba ngày. Nếu như anh không ký tên tôi sẽ nộp đơn lên tòa!"

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy siết chặt hai nắm đấm, đôi mắt nheo lại: "Nộp đơn lên tòa? Vậy em thử một chút. Từ trước đến giờ đều là tôi đá đàn bà không có người phụ nữ nào dám bỏ rơi tôi. Lê Hiểu Mạn, ngay cảm em cũng không thể. Chỉ cần một ngày tôi chưa ly hôn với em thì em vẫn là người của Hoắc Vân Hy tôi, là vợ của Hoắc Vân Hy này!"

Dứt lời, mặt anh xanh mét, giận dữ đá cửa ra ngoài.

Thấy anh ta rời đi, Lê Hiểu Mạn ngã ngồi trên giường, nước mắt rơi xuống. Tên khốn Hoắc Vân Hy này, nếu không yêu cô, sao còn giam giữ cô như vậy?

Cô chịu đủ rồi? Thật sự chịu đủ rồi.

Khi cô ngã ngồi xuống giường, nhỏ giọng thút thít thì di động cô bị Hoắc Vân Hy ném xuống đất lại một lần nữa vang lên.

Mà cô giống như không nghe thấy, để mặc di động kêu, không nhận điện thoại.

Khi di động reo một lúc lâu rồi dừng lại, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên khiến cô hoàn hồn lại.

Cô kinh ngạc liếc nhìn cánh cửa kia nhưng không đứng dậy mở cửa.

Đột nhiên, cô chỉ nghe một tiếng 'Phanh', cửa phòng bị người đá văng ra. Mà người đứng trước cửa phòng lúc này là Long Tư Hạo. Lúc này anh vẫn còn để di động ở sát bên tai, đôi môi mỏng mim chặt, đôi mắt thâm thúy lo lắng nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn thấy người đứng cửa phòng là Long Tư Hạo nên ngừng khóc. Chẳng biết tại sao cô lại sợ anh nhìn thấy dáng vẻ cô đang khóc, cô vội vàng đưa tay lau đi nhưng càng lau nước mắt rơi càng nhiều.

92. Chương 92: Hiểu Hiểu, Đừng Bắt Tôi Ép Buộc Em!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy dáng vẻ xốc xếch, nước mắt giàn giụa, trên người cô chỉ mặc quần áo ngủ. Ánh mắt anh hơi tối lại, đôi mắt thâm thúy liếc qua ánh tối mù. Hai tay siết chặt.

Đột nhiên, anh bước đi vào phòng, sau khi cửa phòng đóng lại, bước dài đến bên cạnh cô, lấy chăn đắp lên cơ thể nhỏ nhắn đang run rẩy của cô. Hai cánh tay khỏe mạnh ôm chặt cô vào lòng.

Giọng nói trầm thấp của anh vang lên trên đỉnh đầu cô: "Chỉ cần một câu nói của em, tôi có thể khiến toàn bộ Hoắc biến mất."

Lê Hiểu Mạn cảm thấy run sợ vì nghe thấy những lời này của anh. Ánh mắt khiếp sợ nhìn anh: "Anh…Ý của anh là gì?"

Ánh mắt Long Tư Hạo nhìn cô, che giấu ánh mắt lạnh lẽo và sự nghiêm túc, hơi mím môi lại. Ngón tay trắng nón nhẹ nhàng vuốt mái tóc còn xốc xếch của cô, giọng nói còn trầm thấp, dịu mát: "Hiểu Hiểu, chỉ cần em đồng ý, tôi có cách để em rời khỏi Hoắc gia!"

Lê Hiểu Mạn không hiểu lời của anh có ý gì, cũng không muốn tìm hiểu. Cô không muốn yêu ai nữa. Tại sao Long Tư Hạo đối tốt với cô như vậy, cô cũng không muốn tìm hiểu kĩ, cũng không muốn biết lý do, cô cũng không muốn anh làm gì cho cô cả.

Đột nhiên cô đẩy anh ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh, hời hợt nói: "Long Tư Hạo, chuyện của tôi không cần anh quản. Anh tới đây làm gì? Tại sao anh không còn chưa đi? Chẳng lẽ…anh hại tôi còn chưa đủ sao?"

Câu nói cuối cùng là cô chỉ vô tình nói ra. Tận sâu trong lòng cô cũng không muốn nói như vậy. Nhưng nếu cô không nói vậy thì Long Tư Hạo sẽ không đi.

"Tôi hại em?" Vì câu nói cuối cùng mà ánh mắt của Long Tư Hạo càng tối lại. Trên khuôn mặt tuấn mĩ giống như phủ sương lạnh.

Vừa rồi anh vẫn không đi vì lo lắng cho cô, sợ Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà sẽ gây khó khăn cho cô.

Nếu như không phải sợ sự xuất hiện anh sẽ là cơ hội để Hoắc Vân Hy và Lý Tuyết Hà giễu cợt, phá hủy danh dự của cô thì anh đã sớm lên tìm cô.

Anh vẫn luôn chờ dưới tầng, không biết chuyện gì xảy ra. Cho đến khi anh thấy Lý Tuyết Hà, Hạ Lâm, Hoắc Vân Hy lần lượt rời đi, anh mới gọi điện cho cô, muốn biết tình hình hiện giờ của cô. Nhưng cô không nghe điện thoại nên anh mới lên tầng.

Ánh mắt tối lại nhìn vào cái cổ trắng nõn của cô, ánh mắt trở nên sắc bén. Nơi đó có vết hôn đỏ thẫm khiến anh siết chặt nắm đấm, gân xanh nổi lên. Đôi mắt tối lại như muốn hủy diệt tất cả.

Lê Hiểu Mạn thấy ánh mắt anh lạnh lẽo thấu xương nhìn vào cổ cô, trong mắt cô cảm thấy hận Hoắc Vân Hy ghê gớm. Cô lấy tay che lại, ánh mắt bình thản nhìn Long Tư Hạo: "Long tổng, mời anh đi thôi. Tôi không muốn vì anh mà mẹ chồng tôi…"

Cô dừng lại, tiếp tục nói: "Và ông xã hiểu lầm. Còn nữa có lẽ tôi không thể làm việc ở TE nữa!"

Bàn tay trắng nõn của Long Tư Hạo nắm lấy cằm cô, ánh mắt lạnh lẽo hơi nheo lại. Ánh mắt sắc bén nhìn cô chằm chằm, tựa như muốn nhìn thấu cô vậy như cây kiếm sắc bén, phá vỡ cánh cửa lòng cô.

Đôi môi anh nở nụ cười nhạt, trên khuôn mặt lạnh lùng, cứng rắn, trong giọng nói trầm thấp nhưng lạnh lẽo khiến cô rùng mình: "Hiểu Hiểu, tôi đã nói rồi, không có sự đồng ý của tôi, cả đời này em đừng nghĩ rời khỏi TE, đừng ép tôi ép buộc em!"

"A a… Ép buộc???" Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mày, cười lạnh, gạt bỏ bàn tay đang giữ cằm cô lại. Anh mắt trong veo lạnh lùng liếc nhìn anh: "Người đàn ông Hoắc gia các anh đều thích ép buộc người khác lắm sao?"

93. Chương 93: Hi Vọng Đây Là Lần Cuối

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Nghiệp Hoành ép cô gả cho Hoắc Vân Hy. Hoắc Vân Hy không muốn ly di với cô, bây giờ anh lại ép buộc cô ở lại TE.

Vì những lời của cô mà ánh mắt Long Tư Hạo càng tối lại, đôi mắt đen như mức, thoáng chút tàn bạo, đôi môi nở nụ cười khiến người khác rùng mình: "Hiểu Hiểu, đừng gom tôi lại cùng với đàn ông Hoắc gia. Hi vọng đây là lần cuối!"

Cho dù giọng nói của anh đầy lạnh lẽo nhưng ánh mắt nhìn cô đầy dịu dàng và yêu chiều, xen lẫn có chút đau lòng khó nói.

Lê Hiểu Mạn nhìn xuống, lông mi dài cong vút che giấu mọi cảm xúc trong lòng cô, giọng nói trong veo, lạnh lùng: "Đây tất nhiên là lần cuối cùng, mời anh rời đi!"

Cô không biết tại sao anh lại không muốn có liên quan đến đàn ông Hoắc gia, trực giác nói cho cô biết. Giống như giữa anh và Hoắc gia có hận thù mà không thể để người khác biết. Nhưng cô không muốn tìm hiểu chuyện gì nữa, cô thật sự không muốn vì bất cứ ai mà hao tâm tổn sức nữa.

Giọng nói lạnh lùng của cô khiến chân mày Long Tư Hạo nhíu lại, đôi mắt đen láy có chút đau lòng. Nhưng chỉ trong chớp mắt đã trở lại sự thâm trầm, sâu thẳm như đại dương mênh mông, không thấy dấu vết gì.

Anh nhìn cô chăm chú một lúc lâu. Cuối cùng, giơ tay vuốt ve bên má sưng đỏ bị Lý Tuyết Hà tát một cái, giữa hai lông mày có chút đau lòng: "Hiểu Hiểu, tôi có thể rời đi nhưng điều kiện đầu tiên là em phải hạnh phúc. Nếu không, tôi không thể trơ mắt nhìn em chìm trong bể khổ. Cho dù thế nào, chỉ cần em muốn, anh sẽ luôn sẵn sàng!"

Dứt lời, anh cúi đầu, đôi môi mỏng dán vào cái trán trơn bóng của cô, nhẹ nhàng hôn lên.

Lê Hiểu Mạn vì nụ hôn nhẹ này mà cơ thể mảnh khảnh hơi run rẩy. Cô ngước mắt, kinh ngạc nhìn anh, đôi mắt thoáng chút bối rối nhưng rất nhanh bị cô che giấu đi nhưng trái tim lại loạn nhịp.

Long Tư Hạo lui ra sau, nhẹ nhàng vuốt ve lên khuôn mặt trắng nõn của cô, môi mỏng hơi nhếch lên, trầm giọng nói: "Tôi có thể chấp nhận em nghỉ phép nhưng tuyệt đối không cho em rời khỏi TE. Hiểu Hiểu, đây là quyền lợi duy nhất mà tôi có thể ép buộc em. Cho nên, tôi sẽ không để điều này mất đi!"

Ánh mắt thâm thúy liếc nhìn cô một cái, anh mới đứng lên, rời khỏi phòng của Lê Hiểu Mạn.

Thấy anh ra ngoài, theo bản năng, Lê Hiểu Mạn đưa tay sờ lên trán – chỗ bị anh hôn qua. Trong lòng cô không kiềm chế được lúc bị anh hôn đã khiến cô run rẩy.

Cô hơi nhíu mày, đôi mắt trong suốt đầy phức tạp. Long Tư Hạo, thật xin lỗi.

Cô ngồi trên giường một lúc, mặc quần áo, đứng dậy chuẩn bị đi vào phòng tắm thì di động vứt trên đất lại vang lên.

Chần chờ một lúc, cô mới nhặt di động lên, thấy cậu cô – Lê Chấn Hoa gọi tới.

Cô kìm nén cảm xúc, vội vàng nghe điện thoại.

"A lô, cậu à, có chuyện gì vậy?"

"Mạn Mạn à, con có gom được 300.000 Tệ không?" Trong điện thoại vang lên giọng nói có chút vội vàng của Lê Chấn Hoa.

"300.000 Tệ?" Lê Hiểu Mạn nhíu chặt chân mày. Hai ngày liên tiếp này xảy ra chút chuyện nên cô suýt quên mất chuyện này. Bây giờ trong người cô chỉ có hơn 200.000 còn thiếu 70.000; 80.000 Tệ nữa.

"Cậu, bây giờ con chỉ còn hơn 200.000 Tệ thôi, còn thiếu mấy chục ngàn. Cậu yên tâm đi, ba ngày nữa con sẽ nghĩ cách đưa 300.000 Tệ cho cậu. Vâng, làm phiền cậu chăm sóc mẹ giúp con!"

Cúp điện thoại xong, Lê Hiểu Mạn càng nhíu chặt lông mày, bàn tay siết chặt di động, suy nghĩ xem có thể kiếm mấy chục ngàn tệ kia như thế nào?

94. Chương 94: Tôi Hỏi, Long Tiên Sinh Đi Rồi Chứ?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này, giọng nói của chị Lâm vang lên sau lưng cô: "Thiếu phu nhân…"

Nghe thấy tiếng gọi, Lê Hiểu Mạn quay người sang, thấy chị Lâm đứng ở cửa mà trong tay chị ấy có cầm một túi chườm đá.

Chị Lâm đi tới gần, liếc nhìn một bên mặt sưng đỏ của cô, đau lòng nói: "Thiếu phu nhân, túi chườm đá này là Long tiên sinh bảo tôi chuẩn bị cho cô. Cô mau chườm lên mặt đi!"

"Long tiên sinh?" Ánh mắt Lê Hiểu Mạn nhìn vào túi chườm đá trong tay chị Lâm, trong ánh mắt thoáng qua chút phức tạp, rất hiển nhiên, Long tiên sinh mà chị Lâm nói chính là Long Tư Hạo.

Cô có chút hiếu kỳ, sao Long Tư Hạo lại nói với chị ấy? Mà chị ấy không cảm thấy những điều này có kỳ quái sao?

Cô hơi mím môi, cầm túi chườm đá trong tay chị Lâm, giống như tùy ý hỏi: "Chị Lâm, vị Long tiên sinh kia đi chưa? Sao vừa rồi anh ta lại lên tầng vậy?"

Chị Lâm nhìn Lê Hiểu Mạn cười nói: "Đã đi rồi, cậu ấy nói là bạn của thiếu phu nhân, hôm nay đi ngang qua nơi đây cho nên mới rẽ qua thăm thiếu phu nhân một chút. Kỳ lạ ở chỗ rõ ràng cậu ấy định đưa túi chườm đá lên cho thiếu phu nhân nhưng không biết tại sao mà đứng ở trước cửa phòng thiếu phu nhân một lúc lại đưa túi chườm đá cho tôi, bảo tôi đưa cho cô rồi cậu ấy đi mất!"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhíu mày, siết chặt túi chườm đá trong tay, liếc nhìn chị Lâm cười gật đầu: "Chị Lâm, tôi biết rồi, tôi sẽ chườm ngay đây!"

Dứt lời, cô ngồi xuống giường, chườm túi đá lên mặt. Rõ ràng trên mặt lạnh như băng nhưng trái tim cô lại cảm thấy ấm áp.

Trên tầng 30 của cao ốc TE, phòng làm việc của tổng giám đốc.

Sau khi Long Tư Hạo rời khỏi biệt thự Thúy Viên thì về thẳng công ty, trở lại phòng làm việc tổng giám đốc.

Trợ lý Diệp San gõ cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, lễ phép nói: "Tổng giám đốc, Lâm tiểu thư tới!"

Ngồi trước bàn làm việc dài hai mét bằng gỗ tử đan, Long Tư Hạo hơi mím môi, giọng nói trầm thấp mà mát lạnh: "Để cho cô ấy vào!"

"Vâng!" Diệp San mở cửa phòng làm việc, đứng sang bên, cười nhìn người bên ngoài: "Lâm tiểu thư, tổng giám đốc bảo cô vào!"

Người gọi là Lâm tiểu thư chính là bạn tốt của Lê Hiểu Mạn – Lâm Mạch Mạch. Cô gật đầu một cái với Diệp San rồi cười đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

"Oa!..." Vừa đi vào, cô đã bị sự xa hoa của phòng làm việc này làm rung động.

Cô mở lớn hai mắt, quan sát một lúc đâu mới đi đến trước bàn làm việc của Long Tư Hạo, hai mắt sùng bái nhìn anh, cười nói: "Tổng giám đốc, anh tìm tôi có chuyện gì không?"

Long Tư Hạo hơi nhếch mày lên, ánh mắt hơi liếc nhìn cô, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, bàn tay đẩy hai tấm thẻ màu đen trên bàn.

Ánh mắt Lâm Mạch Mạch cũng nhìn xuống bàn làm việc theo động tác của anh. Một giây sau, hai tròng mắt cô mở lớn, khiếp sợ nhìn hai tấm thẻ màu đen kia — là thẻ có đặc quyền vô hạn trong tầng lớp thượng lưu, không có hạn mức. So với thẻ kim cương hay thẻ vàng thì cao hơn rất nhiều.

"Thẻ... đen, tổng giám đốc, anh có ý gì?" Ánh mắt Lâm Mạch Mạch run rẩy nhìn hai chiếc thẻ đen, giống như thấy từng cọc tiền giấy trước mặt.

Long Tư Hạo hơi nhíu mày, ánh mắt thản nhiên liếc nhìn Lâm Mạch Mạch, giọng nói trầm thấp: "Tôi biết cô có quan hệ rất tốt với Hiểu Hiểu. Gần đây cô ấy cần tiền, chắc cô cũng hiểu ý của tôi!"

Nghe vậy, Lâm Mạch Mạch chớp chớp mắt, não bộ suy nghĩ rất nhanh, ánh mắt kinh ngạc liếc nhìn anh, cố ý kéo dài giọng: "Hiểu — Hiểu? Tổng giám đốc, hai người..."

"Chúng tôi làm sao?" Long Tư Hạo hơi nhếch mày lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, trên khuôn mặt tuấn mĩ không thể nhận ra anh đang vui buồn thế nào.&

95. Chương 95: Nam Thần Thật Đáng Yêu!

Lâm Mạch Mạch liếc nhìn vẻ mặt không cảm xúc của anh, hắng giọng, ho khan: "Khụ khụ! Tôi biết rồi, ý của tổng giám đốc là bảo tôi đưa thẻ này cho Mạn Mạn sao?"

Bàn tay trắng nõn của Long Tư Hạo giơ chiếc thẻ đen đưa cho Lâm Mạch Mạch, nhẹ giọng nói: "Một cái là của cô. Còn chiếc thẻ kia, cô giữ cho Hiểu Hiểu, chỉ cần cô ấy cần thì cô biết phải làm thế nào rồi đấy!"

"Cho tôi một cái sao?" Lâm Mạch Mạch mở trừng hai mắt, con người sắp rớt ra ngoài. Cô khiếp sợ nhìn Long Tư Hạo, run rẩy nhận hai chiếc thẻ đen, ngây như phỗng.

Thật lâu sau, cô mới hoàn hồn lại: "Tổng giám đốc, tại sao anh không tự đưa cho Mạn Mạn?"

Long Tư Hạo hơi nheo mắt lại, ánh mắt tối lại, khuôn mặt lạnh lùng: "Nếu tôi đưa cho cô ấy, cô ấy sẽ không lấy!"

"A, tôi biết rồi!" Lâm Mạch Mạch nhíu mày, liếc Long Tư Hạo một cái. Cô luôn cảm thấy trên mặt anh có vẻ cô đơn.

Cô mỉm cười, chớp chớp mắt nhìn Long Tư Hạo: "Tổng giám đốc, anh thật tốt với Mạn Mạn. Tôi thay mặt cô ấy cảm ơn anh!"

Long Tư Hạo hơi mím môi, ánh mắt sâu thẳm: "Chuyện này, đừng nên để cô ấy biết!"

Lâm Mạch Mạch gật đầu một cái, sau đó cầm hai chiếc thẻ kia rời khỏi phòng tổng giám đốc.

Vừa đi ra, cô đã hôn chụt một cái lên tấm thẻ đen kia, tươi cười như hoa nở. Mạn Mạn nhà cô lần này thật sự nhặt được bảo vật rồ. Không hổ là nam thần, ra tay thật hào phóng. Rất đáng yêu mà!

Đêm đó, Lâm Mạch Mạch gọi điện cho Lê Hiểu Mạn, nói là có thể cho cô vay gần mấy chục ngàn Tệ. Hôm sau sẽ mang đến cho cô.

Có người cho vay tiên khiến Lê Hiểu Mạn cực kỳ cảm kích cô ấy, cũng hỏi han sao Lâm Mạch Mạch lại có tiền cho cô vay. Lâm Mạch Mạch đã nghĩ ra câu trả lời từ trước, nói rằng mượn tạm một người bà con giàu có.

Lê Hiểu Mạn nửa tin nửa ngờ nhưng cũng không hỏi nhiều. Ngay hôm đó, cô cũng gọi cho câu mình tới lấy 300.000 Tệ kia.

Sau đó, ba ngày liền cô không đến TE làm, vẫn ngồi ở cho trong phòng. Cho đến khi Lâm Mạch Mạch gọi điên hẹn cô ra ngoài.

Hai người hẹn nhau ở quán cà phê Carnot quen thuộc.

Lê Hiểu Mạn để thả mái tóc xoăn dài ngang vai, mặc một chiếc váy trắng dài, áo khoác màu đen, thắt lưng màu bạc, khí chất thanh cao, dịu dàng mê người.

Lâm Mạch Mạch mặc một chiếc váy bó sát màu đỏ, mái tóc dài để xõa ngang vai, trông cô tràn đàn sức sống, nhiệt tình quyết rũ.

"Mạch Mạch, hôm nay cậu hẹn mình ra đây, không phải có chuyện muốn nói sao? Nói đi!" Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn Lâm Mạch Mạch ngồi đối diện cô, hơi mím môi lại.

Lâm Mạch Mạch cầm tách cà phê lên uống hai ngụm, nhíu mày liếc nhìn cô: "Cũng không có chuyện gì. Chỉ muốn rủ câu đi tham dự một buổi tiệc với mình thôi!"

"Tiệc?" Lê Hiểu Mạn nhíu mày, ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn cô: "Tiệc gì?"

"Hắc hắc..." Lâm Mạch Mạch cười với cô, nháy nháy mắt nói: "Là tiệc do tập đoàn Lăng thị tổ chức, cậu cứ đến đó thì biết!"

Đôi mắt trong veo của Lê Hiểu Mạn híp lại: "Tiệc của tập đoàn Lăng Thị có liên quan gì đến mình chứ? Cậu có thư mời không?"

Lâm Mạch Mạch nhíu mày, cười quyến rũ: "Đương nhiên là có. Trước đừng nói những điều này vội, bây giờ chúng ta đi mua lễ phục, phải là đồ thật đẹp mới được."

Dứt lời, cô ấy kéo Lê Hiểu Mạn đi tính tiền rồi đến một hội sợ cao cấp.

Hai người vừa đi vào đã thấy Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm ở đó.

Hạ Lâm đang chọn lễ phục còn Hoắc Vân Hy đang ngồi trên ghế salon chờ cô ta.

Lâm Mạch Mạch thấy hai người họ cũng ở đây, liếc nhìn một cái, giọng nói bất thiện: "Ai ui! Thật là xui xẻo, đi đến đâu cũng có thể chạm mặt tiện nam tiện nữ!"

Nghe thấy giọng Lâm Mạch Mạch, ánh mắt Hoắc Vân Hy liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, đầu tiên anh ta ngẩn ra, trong mắt thoáng chút bối rối, cau mày hỏi: "Sao em lại tới đây?"

Lâm Mạch Mạch kéo tay Lê Hiểu Mạn lên trước, ánh mắt nhìn Hoắc Vân Hy cực kỳ khinh thường, không chút khách khí nói: "Nơi này súc sinh có thể tới tại sao chúng tôi không thể tới đây chứ? Nhưng mà nơi này là hội sở cao cấp, súc sinh như hai người vào bằng cách nào vậy?"

96. Chương 96: Không Cần Phải Bám Theo Súc Sinh!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Giọng nói của Lâm Mạch Mạch không hề nhỏ khiến cho những vị khách khác và đặc biệt là giám đốc và nhân viên phục vụ trong hội sở này.

Bọn họ tất nhiên biết Hoắc Vân Hy là tổng giám đốc của tập đoàn Hoắc thị, ánh mắt kinh ngạc nhìn anh ta giống như không ngờ lại có người dám mắng anh ta như vậy.

Hoắc Vân Hy đang ngồi trên ghế salon uống cà phê nghe lời nói khó nghe như vậy của Lâm Mạch Mạch, anh ta đứng lên, ánh mắt lạnh lùng sắc bén nhìn Lâm Mạch Mạch, cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, giọng nói lạnh lẽo như băng: "Chú ý từ ngữ, nói chuyện cẩn thận một chút!"

Lâm Mạch Mạch ngẩng đầu, không chút yếu thế mà nghênh đón với ánh mắt lạnh lẽo như băng của Hoắc Vân Hy, cô ấy cười giễu cợt: "Ai nha…Cẩn thận? Xin lỗi, tôi không thể nào nói chuyện tử tế với súc sinh được!"

Nói đến đây, cô ấy liếc mắt nhìn vẻ mặt tức giận không thôi của Hạ Lâm, vừa cười vừa nhìn Hoắc Vân Hy: "Hoắc tổng, lại mang tình nhân ra ngoài dạo chơi sao? Chẳng lẽ khả năng kia của anh luyện càng ngày càng giỏi rồi. Nhưng cái này không tốt với sức khỏe đâu. Tôi có lòng tốt nhắc nhở anh một chút, Hoắc tổng, giữ gìn sức khỏe đi, không sẽ chết sớm đó!"

"Tình nhân?" Lâm Mạch Mạch vừa nói xong, nhân viên phục vụ trong hội sở đã nhìn về phía Hạ Lâm, ánh mắt đầy vẻ trào phúc.

"Hóa ra cô ta không phải là Hoắc phu nhân!" Một nhân viên bán hàng ra vẻ bừng tỉnh.

Một nhân viên khác vừa bị Hạ Lâm khiển trách, giọng nói đầy vẻ trào phúng: "Một tiểu tam không được công khai lại còn dám chê bai lễ phục của chúng ta không tốt. Đúng là phách lối mà!"

Giọng điệu cô ấy cho dù không lớn nhưng vẫn khiến Hạ Lâm nghe rõ ràng, cô ta tức giận, siết chặt hai nắm đấm, sắc mặt đỏ lên, phẫn hận nhìn Lê Hiểu Mạn, tức giận không thể bóp chết cô được.

Sắc mặt Hoắc Vân Hy tái xanh, anh mắt lạnh lùng nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy vẻ mặt cô cũng lạnh lẽo, dáng vẻ như xem kịch vui. Anh ta vươn tay kéo Lê Hiểu Mạn sang một bên.

Hành động này của anh ta khiến trong cửa hàng xôn xao từ nhân viên phục vụ, thiết kế, nhân viên trang điểm, ánh mắt bọn họ đều tò mò nhìn hai người họ.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn anh ta, giãy giụa khỏi tay anh, thấp giọng nói: "Hoắc Vân Hy, anh làm gì? Buông tôi ra!"

Hoắc Vân Hy chẳng nhưng không buông cô ra mà còn nắm chặt cổ tay cô hơn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô chằm chằm: "Lê Hiểu Mạn, em tới đây làm gì? Em theo dõi tôi?"

"A a… Tôi theo dõi anh?" Lê Hiểu Mạn cười lạnh một tiếng, nhìn anh đầy khinh thường: "Hoắc Vân Hy, anh đừng tự tin như vậy. Tôi cảm thấy tôi phải đi theo dõi hai tên súc sinh!"

"Em…" Hoắc Vân Hy tức giận. Nhưng vì ngại thể diện, anh ta không tiện nổi đóa, cố gắng thấp giọng nói: "Em về trước đi, chuyện hôm nay chờ tôi trở lại sẽ giải thích với em!"

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhếch môi, nhìn anh một cái: "Không cần thiết, buông tôi ra!"

Cô ra sức giãy giụa nhưng Hoắc Vân Hy lại giữ chặt cô không buông tay.

Lâm Mạch Mạch thấy vậy, cười đi lên trước, nhíu mày nhìn Hoắc Vân Hy: "Hoắc tổng, anh đúng là phong lưu thành tính rồi. Vừa thấy người đẹp đã không cầm lòng được. Tình nhân của anh còn ở đây đó, phải biết kiềm chế. Đừng quấn lấy Mạn Mạn nhà tôi. Mạn Mạn nhà tôi cũng không thích làm bạn với súc sinh đâu!"

Dứt lời, cô ấy thừa dịp Hoắc Vân Hy đang tức giận liền giật ta Hoắc Vân Hy ra, kéo Lê Hiểu Mạn đi tới một dãy lễ phục hoa lệ mà đắt tiền.

97. Chương 97: Dù Sao Cũng Không Phải Câu Dẫn Anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Mạn Mạn, cậu mặc bộ này nhất định sẽ rất đẹp!" Lâm Mạch Mạch chọn cho Lê Hiểu Mạn một bộ lễ phục thấp ngực hở lưng.

Lê Hiểu Mạn nhìn lễ phục trong tay cô ấy, khóe môi hơi giật giật, hơi nhíu mắt lại: "Không được, cái này hở quá! Hơn nữa, cái này rất đắt đúng không?"

Lâm Mạch Mạch nhíu mày cười đầy thâm ý: "Yên tâm đi, có mình ở đây rồi! Gần đây mình phát tài, hai bộ lễ phục này mình có thể trả được. Tiệc của Lăng gia nhất định có nhiều nhân vật quan trọng, chúng ta không bỏ chút sức lực thì sao có thể kiếm được đàn ông tốt? Huống chi, mình thấy bộ này không lộ đâu! Dáng cậu đẹp như vậy, có cơ hội thì phải để lộ ra chứ? Cũng để cho Hoắc súc sinh kia nhìn một chút, anh ta mắt mù, là mắt chó nên mới không biết trân trọng chậu. Được rồi, đừng do dự, chọn cái này đi!"

Khóe môi Lê Hiểu Mạn giật giật, bị Lâm Mạch Mạch thuyết phục một lúc lâu mới đi thay bộ lễ phục sexy kia.

Lúc cô đi ra, Lâm Mạch Mạch là người đầu tiên kêu lên: "Oa, Mạn Mạn, cậu thật đẹp!"

Thấy cô đi ra ngoài, một nhân viên bán hàng cũng cười khen: "Bộ lễ phục này vừa về hôm qua, số lượng có hạn, cũng khén người mặc. Dáng người không đẹp thì không thể mặc. Dáng vị tiểu thư này không chỉ đẹp, da lại chắn, bộ lễ phục này chính là dành riêng cho cô rồi, quả thật rất đẹp!"

Nghe nhân viên khen ngợi, Hoắc Vân Hy cũng ngước mắt nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo thoáng chút sợ hãi khi nhìn thấy vẻ đẹp của cô. Bộ lễ phục màu vàng nhạt này đã phác họa đường cong yểu điệu cùng làn da trắng như tuyết. Đặc biệt ngực xẻ sâu để lộ khe ngực đầy hấp dẫn.

Hạ Lâm thấy ánh mắt Hoắc Vân Hy mê muội nhìn Lê Hiểu Mạn, cô ta tức giận giậm chân một cái, liếc nhìn nhân viên phục vụ đang cầm lễ phục cho cô, ấm ức nói: "Tôi muốn bộ lễ phục giống cô ta!"

"Hạ tiểu thư, bộ lễ phục này chỉ có một bộ thôi! Hơn nữa, người Hạ tiểu thư hơi gầy, có lẽ...có lẽ không mặc được bộ này..."

Hạ Lâm nghe câu này, hai mắt tức giận đỏ au, xoay người tát cho cô nhân viên kia một cái, tức giận nói: "Cô có ý gì? Ý cô nói dáng người tôi không đẹp như cô ta?"

Cô nhân kia lấy tay che mặt, hốc mắt đỏ lên: "Hạ tiểu thư, tôi không có ý này!"

"Cô không có ý này thì là ý gì?"

Thấy Hạ Lâm cãi nhau với nhân viên phục vụ, Hoắc Vân Hy liếc nhìn Hạ Lâm, không vui quát: "Đủ rồi, ồn ào cái gì chứ? Mặc cái gì chẳng được?"

Dứt lời, anh ta lại đi về phía Lê Hiểu Mạn, giọng điệu ra lệnh: "Đi thay, mặc như vậy là muốn câu dẫn ai?"

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta: "Dù sao không phải câu dẫn anh!"

Dưới ánh mắt phẫn nộ của Hoắc Vân Hy, cô xoay người đi thay lễ phục rồi rời khỏi hội sở cùng Lâm Mạch Mạch, hoàn toàn coi Hoắc Vân Hy là không khí.

Biệt thự Lăng gia nằm khu nhà giàu của thành phố K, ở bên một sườn núi. Từ nơi này có thể nhìn thấy rõ cả thành phố sầm uất, cảnh sắc cực kỳ tráng lệ.

Bên trong đại sảnh sang trọng, chiếc đèn thủy tinh sáng chói, nơi này tập trung rất nhiên nhân vật nổi tiếng, người trong giới thượng lưu, ngôi sao điện ảnh. Bữa tiệc linh đình mà tao nhã.

Xuống xe, Lê Hiểu Mạn có chút lo lắng. Bởi vì cô rất ít khi tham dự những bữa tiệc như vậy. Ánh mắt cô liếc nhìn bộ trang phục sexy trên người, hơi nhíu chân mày lại: "Mạch Mạch, mình thật sự phải mặc như vậy đi vào sao?"

98. Chương 98: Buổi Tiệc, Xinh Đẹp Nhất!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lâm Mạch Mạch nhìn chỉ dẫn, rồi nhíu mày nhìn cô, cười nói: "Of course! Tin mình đi, cậu nhất định xinh đẹp nhất trong bữa tiệc này. Cười lên nào! Let's go!"

"Được rồi!" Lê Hiểu Mạn hít sâu một hơi, thả lỏng tinh thần, khuôn mặt xinh xắn hơi mỉm cười, cùng Lâm Mạch Mạch đi vào trong phòng tiệc sang trọng.

Hai người vừa đi vào đã trở thành tiêu điểm của toàn nơi này. Thẳng thắn mà nói, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Lê Hiểu Mạn.

Mắt Lâm Mạch Mạch nhìn thẳng, môi nở nụ cười: "Mạn Mạn, cậu nhìn xem, rất nhiều trai đẹp đang nhìn cậu đó!"

Tuy Lê Hiểu Mạn đang cười nhưng chân mày hơi cau lại. Cô cũng không quen khi bị người khác nhìn như vậy, cô không muốn trở thành tiêu điểm.

Có rất nhiều người nhìn cô và cũng không ít người đàn ông lịch thiệp cầm ly rượu vang đi về phía cô, nếu không trò chuyện thì cũng mời cô khiêu vũ.

Lâm Mạch Mạch đứng bên cạnh cô, nhìn từng người đến mời cô khiêu vũ, cô ấy không ngừng hâm mộ.

Cô ấy hơi nhếch mày nhìn Lê Hiểu Mạn, nháy mắt cười với cô: "Mạn Mạn, mình nói không sai chứ? Cậu hấp dẫn như vậy, tên Hoắc súc sinh kia không biết quý trọng cậu là tổn hại của… Mẹ nó…"

Thấy sắc mặt của Lâm Mạch Mạch thay đổi, Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn cô ấy, nghi ngờ hỏi: "Sao thế?"

Lâm Mạch Mạch chỉ ra cửa, không vui nói: "Tiện nam tiện nữ kia cũng tới!"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn xoay người, quả nhiên thấy Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm.

Hạ Lâm mặc một bộ lễ phục lộ ngực lộ vai, đồ trang sức và trang điểm cực kỳ diễm lệ.

Còn Hoắc Vân Hy mặc một bộ âu phục màu hồng nhạt, cà vạt màu xanh da trời khiến cho vóc người anh ta càng thêm tuấn mĩ.

Anh ta vừa đi vào đã có vị khách tiến lên bắt chuyện: "Hoắc tổng, đây chính là phu nhân của cậu chăng? Rất đẹp!"

Hoắc Vân Hy hơi nhíu mày, ánh mắt liếc nhìn Hạ Lâm đứng bên cạnh, nhếch môi nói: "Không phải!"

Hạ Lâm không ngờ Hoắc Vân Hy sẽ trả lời như vậy. Cô ta hơi siết chặt hai nắm đấm, lúc ngước mắt lên lại nhìn thấy Lê Hiểu Mạn.

Trong mắt cô ta thoáng chút ác độc, ánh mắt dịu dàng nhìn Hoắc Vân Hy, làm như rất kinh ngạc nói: "Vân Hy, hình như đó là chị. Có phải là chị ấy theo dõi anh đến đây không?"

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy ngước mắt nhìn quanh, ánh mắt nhìn Lê Hiểu Mạn bị bốn năm đàn ông vây quanh, trong đôi mắt cực kỳ tức giận, xanh mặt đi về phía cô.

"Vân Hy…" Hạ Lâm thấy vậy, ánh mắt cực kỳ đố kỵ nhìn Lê Hiểu Mạn, đuổi theo.

"Lê Hiểu Mạn…" Hoắc Vân Hy tức giận tiến lên trước, cánh tay duỗi ra, nắm lấy cổ tay Lê Hiểu Mạn, kéo cô rời khỏi phòng tiệc.

"Mạn Mạn.." Lâm Mạch Mạch thấy vậy, lo lắng kêu lên và đuổi theo.

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy kéo Lê Hiểu Mạn rời đi, trong ánh mắt đầy đố kị, khóe môi nở nụ cười thâm độc, trong đầu cô ta xuất hiện một kế hoạch.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy kéo cô ra đến bên vườn hoa, ánh mắt cô lạnh lùng liếc nhìn anh ta, giận dữ nói: "Hoắc Vân Hy, anh làm gì? Thả tôi ra…mau buông ra…"

Hoắc Vân Hy không để ý sự giãy giụa của cô, nắm chặt cổ tay cô, ánh mắt tức giận nhìn Lê Hiểu Mạn, giọng nói đầy vẻ giễu cợt: "Lê Hiểu Mạn, cô tới đây làm gì? Ai bảo cô tới? Cô ăn mặc thế này là muốn câu dẫn ai? Cô có thể đừng đê tiện như vậy có được không?"

99. Chương 99: Anh Có Đủ Tư Cách Làm Chồng Không?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lời nói của Hoắc Vân Hy khiến Lê Hiểu Mạn cực kì tức giận, đôi mắt trong suốt của cô nheo lại, ánh mắt trong veo mà lạnh lùng liếc nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, muốn mặc kiểu gì là quyền của tôi, anh không có quyền quản, tôi không phạm tội, cũng không có quan hệ gì với anh cả, buông ra ngay."

Lê Hiểu Mạn ra sức vùng vẫy, nhưng mà càng giãy dụa, Hoắc Vân Hy càng nắm chặt tay cô. Cô đau đớn nhíu mày, không vùng vẫy nữa mà lạnh lùng nhìn anh ta: "Rốt cuộc anh muốn thế nào? Tôi không quản anh với Hạ Lâm, vậy anh dựa vào cái gì mà tới quản tôi?"

"Dựa vào cái gì?" Đôi mắt lạnh lùng của Hoắc Vân Hy nheo lại, ánh mắt sắc bén liếc nhìn cô: "Chỉ cần dựa vào chuyện cô là vợ của tôi."

"Ha ha… Vợ?" Lê Hiểu Mạn cười lạnh lùng, khinh thường lườm anh ta: "Hoắc Vân Hy, anh coi tôi là vợ anh từ lúc nào thế? Nếu coi tôi là vợ, anh đã chẳng xuất hiện ở đây với Hạ Lâm, nếu coi tôi là vợ, anh đã chẳng bày mưu hãm hại tôi, nếu coi tôi là vợ, anh đã chẳng ngoại tình hết lần này đến lần khác, thế mà bây giờ, anh lại không biết xấu hổ mà nói ra những lời này, anh thừa nhận mình là người có vợ từ bao giờ thế? Anh tự hỏi mình xem, anh có đủ tư cách làm chồng không? Anh có tư cách đến quản tôi không?"

Lê Hiểu Mạn rất ít khi chất vấn Hoắc Vân Hy, đây xem như là lần đầu tiên cô chất vấn anh ta như vậy.

Mà Hoắc Vân Hy lại bởi vì những lời của cô mà lông mày nhăn tít lại, sự tức giận trong mắt giảm đi, nhìn chăm chú vào gương mặt đỏ bừng vì tức giận của cô, trong lòng bắt đầu áy náy: "Mạn Mạn…"

Anh ta muốn xin lỗi cô, nhưng lời đến miệng rồi mà chẳng thể nào thốt ra được.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta chuyển biến thái độ thì lạnh lùng liếc nhìn, thừa dịp anh ta không chú ý liền giật mạnh tay ra, giọng điệu nhạt nhẽo hơn mấy phần: "Hoắc Vân Hy, chúng ta ly hôn đi! Một năm trước là tôi sai, tôi không nên gả cho anh, không nên phá hủy hạnh phúc của anh và Hạ Lâm."

Hoắc Vân Hy nhíu mày nhìn cô, nghe cô nói mà lòng bối rối không thôi, anh ta không muốn ly hôn với cô, không muốn cứ như vậy mà mất cô.

Đột nhiên, anh ta kéo cô vào lòng,cuống quít nói: "Mạn Mạn, anh sẽ không ly hôn với em đâu."

Lê Hiểu Mạn đẩy anh ta ra, đôi mắt trong suốt nheo lại, giọng nói tức giận: "Hoắc Vân Hy, rốt cuộc anh muốn thế nào? Anh đã không thích tôi, vậy cứ dính một chỗ với tôi thì có ý nghĩa gì? Tôi thật sự rất mệt mỏi, không muốn tiếp tục kéo dài với anh nữa, ly hôn, với anh hay với tôi đều tốt."

"Ai nói anh không…"

Hoắc Vân Hy còn nói còn chưa nói xong, đã bị Hạ Lâm cắt ngang: "Vân Hy…"

Hạ Lâm gọi Hoắc Vân Hy một tiếng, tươi cười bước lên phía trước, kéo tay anh ta, cười nhìn Lê Hiểu Mạn: "Chị gái à, hiếm khi chị nhận thức tốt như vậy, Vân Hy sẽ mau chóng ly hôn với chị thôi."

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng liếc nhìn Hạ Lâm, không hề đáp lại cô ta câu nào mà xoay người đi về hướng khác.

"Mạn Mạn…" Hoắc Vân Hy thấy thế thì bỏ tay Hạ Lâm ra, chuẩn bị đuổi theo cô.

Hạ Lâm thấy vậy liền lấy tay ôm bụng, mày nhăn lại, gương mặt đau đớn: "Vân Hy… Em đau bụng quá… Vân Hy…"

Hoắc Vân Hy đuổi theo mấy bước, nghe thấy Hạ Lâm nói đau bụng thì do dự một lúc rồi dừng lại, xoay người thấy cô ta khom lưng ôm bụng, anh ta liền cau mày, đi đến trước mặt cô ta, ánh mắt có phần lạnh lùng hỏi: "Làm sao vậy?"

100. Chương 100: Tiên Sinh, Chúng Ta Quen Thân Lắm À?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Lâm đưa mắt nhìn Hoắc Vân Hy, nhíu mày nói: "Hình như là Bảo Bảo của chúng ta đá em."

Nghe cô ta nhắc tới hai chữ "Bảo Bảo", Hoắc Vân Hy cau chặt mày lại, ánh mắt hoảng hốt liếc nhìn bụng của Hạ Lâm, đột nhiên hi vọng người mang thai con của anh ta là Lê Hiểu Mạn.

Vì vậy nếu có đứa trẻ này, anh ta và Hạ Lâm, sẽ liên quan đến nhau cả đời.

Hạ Lâm thấy anh ta nhăn mày, nghi ngờ hỏi: "Vân Hy, anh sao vậy? Em thấy hơi mệt, anh đỡ em đi nghỉ một lát nhé? Anh không biết đâu, mang thai vất vả lắm."

Hoắc Vân Hy không nhìn bụng cô ta nữa, nhưng vẫn nhíu chặt mày, gương mặt không hề có vẻ vui sướng của người sắp làm cha, thế nhưng anh ta vẫn bước lên, đỡ Hạ Lâm, dù sao cô ta cũng đang mang thai con của anh.

…

Lê Hiểu Mạn đi dọc theo con đường trải đá, hương hoa ngập tràn quanh quẩn bên chóp mũi.

Đột nhiên, cô đứng ở một góc vườn hoa, thoáng nhìn hai người đang ôm nhau.

Người đàn ông tuấn tú cao to, mặc âu phục màu đen, tôn lên dáng hiên ngang to lớn, người phụ nữ mặc lễ phục màu trắng, dáng người nổi bật, làn da trắng nõn, cho dù không nhìn thấy mặt cũng khiến người ta khẳng định đây chắc chắn là một đại mỹ nữ khí chất cao nhã.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn bóng lưng người đàn ông ấy, càng nhìn càng thấy quen thuộc, cô nhíu mày, tò mò bước lại gần mấy bước, lúc này mới thấy rõ đó là Long Tư Hạo.

Thấy anh ôm cô gái kia, đôi mi thanh tú của Lê Hiểu Mạn nhăn lại, cảm giác trong lòng như có cái gì đó chặn lại, rầu rĩ, đáy lòng ngập tràn cảm giác tức giận không hiểu nổi.

Cô đứng thẳng tại chỗ mấy giây, sau khi điều chỉnh lại cảm xúc thì ngẩng đầu ưỡn ngực đi qua người Long Tư Hạo.

Gần như là lúc cô lướt qua, Long Tư Hạo lập tức đẩy cô gái trong lòng ra, giữ cô lại.

Thấy cổ tay mình bị một bàn tay to lớn giữ lấy, Lê Hiểu Mạn đưa mắt nhìn Long Tư Hạo, ánh mắt lạnh lùng xa lạ: "Tiên sinh, có chuyện gì vậy?"

Long Tư Hạo nhướng mày, ánh mắt sắc bén đánh giá cô một lúc, khuôn mặt tuấn mỹ trầm xuống, nắm chặt tay cô hơn mấy phần, mím môi, giọng nói trầm thấp rõ ràng: "Ai chọn lễ phục cho em?"

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, đôi mắt trong suốt nheo lại, giật khỏi tay Long Tư Hạo, giọng điệu lạnh lùng xa cách: "Tiên sinh, chúng ta quen thân lắm à? Ai chọn cho tôi thì mắc mớ gì đến anh?"

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Long Tư Hạo một cái, xoay người bước vào đại sảnh của bữa tiệc.

Cô gái đứng bên cạnh vừa bị anh đẩy ra nghi ngờ nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc, sau đó lại nhìn Long Tư Hạo, bất mãn chu miệng: "Anh Tư Hạo, cô ta là ai thế?"

Long Tư Hạo không để ý đến cô gái bên cạnh, ánh mắt vẫn rơi trên người Lê Hiểu Mạn, sau lưng cô để lộ một mảng da thịt trắng tuyết, mà mỗi khi cô bước một bước, làn váy sống dậy như làn nước trong veo, lộ ra bắp chân trắng nõn, anh híp mắt lại, nhếch môi.

Đại sảnh rộng mở sáng ngời, tân khách càng ngày càng nhiều, tiếng nhạc thoải mái vui vẻ, tiếng trò chuyện sôi nổi, liên tiếp.

Cậu phục vụ đẹp trai nâng khay đồ uống, đi qua đi lại trong đám người.

Từ lúc Lê Hiểu Mạn bước vào đại sảnh, lập tức có rất nhiều anh chàng lịch lãm tiến đến bắt chuyện với cô.

Cô cười nhạt, nói chuyện với họ vài câu rồi đi về góc đại sảnh, vừa đi vừa tìm kiếm bóng dáng của Lâm Mạch Mạch.

101. Chương 101: Anh Đùa Đủ Chưa?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng cô.

"Oh! My God! Lê tiểu thư, cô đẹp quá, đúng là nữ thần."

Nghe tiếng nói, Lê Hiểu Mạn xoay người lại, thấy sau lưng mình là Lạc Thụy thì hơi nheo mắt lại, kinh ngạc liếc nhìn anh ta: "Trợ lý Lạc, sao anh lại ở đây?"

Lạc Thụy nhíu mày, liếc nhìn vẻ diễm lệ của Lê Hiểu Mạn: "A...! Hôm nay là tiệc sinh nhật của Lăng thiếu, tôi có chút quen biết với Lăng gia, nên đương nhiên phải ở đây rồi."

Dứt lời, anh ta nhìn quanh Lê Hiểu Mạn một vòng, hai mắt lộ ra sự kinh ngạc, vỗ tay: "Beautiful! Lê tiểu thư, ở đây nhiều người quá, chúng ta lên tầng hai đi, tôi có chút chuyện cần nói với cô."

"Anh muốn nói gì?" Lê Hiểu Mạn nghi ngờ nhìn Lạc Thụy, không biết giữa anh ta và cô thì thể nói chuyện gì.

Lạc Thụy thuận tay cầm một ly rượu từ khay của phục vụ, nhíu mày nhìn Lê Hiểu Mạn, cười tao nhã: "Cứ lên tầng đã rồi nói, mời cô."

Anh ta cực kì lịch sự làm tư thế mời, khuôn mặt vẫn giữ nguyên nụ cười nhã nhặn.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh ta đầy ẩn ý, trong lòng tò mò không biết anh ta muốn nói gì, bước theo anh ta lên tầng.

Khác với sự náo nhiệt ở tầng một, tầng hai có vẻ yên tĩnh hơn rất nhiều, tốp năm tốp ba tân khách tụ tập một chỗ, chạm cốc, nói chuyện với nhau, không khí rất hài hòa.

Lê Hiểu Mạn theo Lạc Thụy đi xuyên qua hành lang, đứng trước một cánh cửa.

Lạc Thụy gõ nhẹ hai lần lên cửa, rồi đưa mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, cười nói: "Lê tiểu thư, vào thôi!"

Lê Hiểu Mạn chau mày, liếc nhìn Lạc Thụy đang híp mắt: "Ai ở trong thế?"

Tự nhiên cô có cảm giác mình bị mắc mưu, dường như không phải Lạc Thụy muốn nói chuyện với cô, mà là muốn dẫn cô tới gặp một người, người này, cô cảm thấy chính là Long Tư Hạo.

Lạc Thụy hơi nhướng mày, cười nói: "Lê tiểu thư đi vào chẳng phải sẽ biết sao."

Nghe anh ta nói như vậy, Lê Hiểu Mạn càng thêm chắc chắn người trong phòng chính là Long Tư Hạo. Nhớ tới cảnh vừa rồi ngoài vườn hoa, trái tim cô hơi thắt lại, đáy lòng dâng lên sự buồn chán, ghen ghét khó hiểu.

Cô liếc nhìn cánh cửa kia, giọng điệu vô thức ẩn chứa sự hờn giận: "Nếu anh không nói, tôi sẽ không vào."

Dứt lời, lúc cô đang định rời khỏi thì cửa phòng mở ra.

Cúi xuống, cô mới xoay người, thấy người ở cửa đúng là Long Tư Hạo.

Cô nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn anh: "Quả nhiên là anh, anh để trợ lý Lạc gạt tôi tới đây là có chuyện gì?"

Ánh mắt lạnh lùng, giọng điệu xa cách của cô khiến Long Tư Hạo cau chặt mày, ánh mắt trầm xuống, môi mỏng mím nhẹ: "Vào trong trước đã."

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Long Tư Hạo, hơi nhếch môi: "Chúng ta đâu có thân quen, đi vào không hợp lắm."

Long Tư Hạo híp mắt, ánh mắt nhìn cô càng trầm hơn, khóe môi nhếch lên tạo ra nụ cười như có như không. Anh bước lên, bàn tay to lớn bóp chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, kéo thẳng vào phòng rồi đóng cửa lại.

"Long Tư Hạo, anh muốn làm gì? Buông tôi ra…"

Lê Hiểu Mạn vùng vẫy bị Long Tư Hạo ép lên cửa, cố định trong vòng tay rắn chắc, thân hình to lớn dán sát vào cơ thể mềm mại của cô, gần như là kín không kẽ hở.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn ra sức vặn vẹo thân thể mềm mại, vùng vẫy dữ dội hơn, đôi mắt trong suốt hiện lên sự giận dữ: "Thôi đi, Long Tư Hạo, anh đùa đủ chưa?"

102. Chương 102: Ăn Trong Bát Nhòm Trong Nồi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt sâu thẳm mang theo sự hấp dẫn không thể kháng cự, giờ phút này như thể thắp lên một ngọn lửa.

Ngón tay thon dài của anh khẽ nâng cằm cô lên, môi mỏng mím nhẹ: "Tại sao em cứ khẳng định là tôi đang trêu đùa em? Trả lời tôi, là ai chọn cho em bộ lễ phục này?"

Đôi mắt thâm thúy của anh di chuyển quanh người cô, dáng người nổi bật, xương quai xanh khiêu gợi, cổ ngọc thon dài xinh đẹp, da thịt nhẵn nhụi nõn nà, lại càng tăng thêm vẻ quyến rũ gợi cảm.

Ánh mắt sâu thẳm của anh hiện lên sự kinh ngạc, ánh mắt nhìn cô cũng nóng bỏng hơn mấy phần, anh cúi người, giọng nói trầm thấp âm u: "Mặc như vậy là muốn hấp dẫn ánh mắt mọi người sao? Hửm?"

Cơ thể anh dán sát, mùi hương mát lạnh của riêng anh lượn lờ quanh chóp mũi, vành tai tê dại, lông mi Lê Hiểu Mạn rung rung, cảm thấy cực kì không tự nhiên, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn cũng bắt đầu đỏ lên, vô vớ cảm thấy tức giận.

Cô híp đôi mắt trong suốt lại, dùng sức đẩy anh ra, ánh mắt hờn giận, giọng điệu giận dỗi: "Tôi muốn hấp dẫn ánh mắt mọi người đấy thì sao? Anh là gì của tôi? Anh quản được chắc?"

Long Tư Hạo thấy cô tức giận thì khẽ nheo mắt, ánh mắt thâm trầm liếc nhìn cô: "Em đang tức giận."

Anh dùng giọng điệu khẳng định, chứ không phải nghi vấn.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh, đưa chiếc cằm trắng nõn lên, híp mắt nói: "Tôi tức giận đấy thì sao? Tôi là người, tôi có thất tình lục dục, nên đương nhiên phải tức giận, tôi cứ cho rằng anh không giống những người khác, không ngờ anh cũng trái ôm phải ấp, ăn trong bát nhòm trong nồi, đúng là đồ bại hoại."

Long Tư Hạo nghe thấy lời của cô thì nheo mắt lại, ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn vẻ tức giận của cô, mang theo ý cười, vẻ mặt cũng dịu đi.

Anh nghiêng người qua, ngón tay dài nâng chiếc cằm tinh xảo của cô lên, khẽ cười: "Hiểu Hiểu, em vẫn còn để ý đến chuyện trong vườn hoa sao? Em… Tức giận là vì chuyện đó?"

Giọng nói trầm thấp ẩn chứa sự vui sướng khó phát hiện.

"Ai nói tôi tức giận vì chuyện đó…" Lê Hiểu Mạn nâng mắt, chống lại ánh mắt thâm thúy của Long Tư Hạo, đôi mắt tối đen như một hang động thần bí, cực kì hấp dẫn, chỉ cần nhìn một cái là sẽ chìm đắm, rơi vào tay giặc.

Không muốn đối diện với ánh mắt như nam châm ấy nữa, cô đưa mắt về phía khác, giọng nói lạnh lùng: "Tôi không tức giận vì chuyện đó, mà anh cứ suốt ngày trêu chọc tôi là có ý gì? Anh… Ý của tôi là…"

Thấy Long Tư Hạo mắt sáng như sao nhìn mình, ánh mắt thâm thúy ấy càng ngày càng tràn ngập ý cười khiến cô đang nói phải dừng lại, không biết nên giải thích thế nào.

Cô vừa nói cái gì thế này? Nhất định là cô uống nhầm thuốc, đầu óc đảo lộn rồi, cô nói chuyện đó với nói với Long Tư Hạo để làm gì cơ chứ?

103. Chương 103: Em Là Người Trêu Chọc Tôi Trước

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh trêu chọc ai thì liên quan gì đến cô, chỉ cần không trêu chọc cô là được.

Cô trừng mắt, lạnh lùng nhìn anh, giọng điệu xa cách: "Tôi không thích ở cùng một chỗ với người lạ, hơn hết, về sau anh dừng trêu chọc tôi nữa.

Dứt lời, cô xoay người, đang định mở cửa rời đi thì giọng nói trầm thấp của Long Tư Hạo vang lên sau lưng.

"Hiểu Hiểu, thực tế, em là người trêu chọc tôi trước."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn khẽ giật mình, dừng bước, quay lại nhìn anh: "Tôi trêu chọc anh trước thì sao? Không phải chỉ từng có một đêm…"

Lê Hiểu Mạn cắn chặt răng, cực kì khó khăn phun ra chữ "tình", sau đó nheo mắt lại: "Trong cái xã hội hiện đại này, tình một đêm chỉ là chuyện bình thường thôi, với thân phận và địa vị của anh, tôi khẳng định phụ nữ có quan hệ đặc biệt với anh, nhất định không chỉ có một…"

"Lê Hiểu Mạn…" Không đợi cô nói hết, Long Tư Hạo đã nhếch môi, quát lên, gương mặt tuấn mỹ cũng lạnh hơn mấy phần.

Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn anh, không muốn nhiều lời nữa nên xoay người rời khỏi. Long Tư Hạo thấy thế thì bước lên, bắt lấy tay cô, kéo lại, một tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, ôm vào lòng, sau đó phủ lên môi cô.

"Ưm… Long Tư Hạo, buông ra… Ưm… Buông ra…" Lê Hiểu Mạn sững sờ vì hành động đột ngột của anh, lấy tay đánh vào vòng ngực rộng lớn, ra sức vùng vẫy.

Long Tư Hạo không cho cô cơ hội vùng vẫy, anh thu hai tay lại, ôm chặt lấy cô, chiếm lấy cánh môi phấn nộn kia.

Cả người Lê Hiểu Mạn chấn động, hàng mi rung rung, muốn đẩy anh ra nhưng sức lực như bị rút đi hết, cả người mềm yếu vô lực.

"Ưm… Long Tư Hạo… Mau… Buông ra…" Cô quăng quả đấm ra, yếu ớt đánh vào ngực anh, đôi mắt trong suốt hiện lên một lớp sương mù, làm ướt làn mi dài kiều diễm.

"Hiểu Hiểu, tôi không buông." Giọng nói của Long Tư Hạo trầm thấp khàn khàn, vô cùng hấp dẫn, ánh mắt sâu thẳm như bùng lên một ngọn lửa, trán rịn mồ hôi.

Đột nhiên, anh ôm lấy eo của Lê Hiểu Mạn, ôm ngang cô lên, sải bước đi tới chiếc giương lớn trong phòng.

Anh đặt cô lên chiếc giường ấy, sau đó nhanh tay cởi cà vạt, áo khoác, rồi cúi người, đè lên người cô.

Đột nhiên bị đè nặng, Lê Hiểu Mạn lấy lại được chút ý thức, trong mắt hiện lên sự bối rối: "Long Tư Hạo, anh muốn… Anh muốn làm gì? Buông ra…"

Giọng nói của cô khàn hơn rất nhiều, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn cũng đỏ bừng mê người.

"Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo vô cùng dịu dàng, ngọn lửa trong mắt như thể muốn hóa cô thành tro bụi.

Thân thể cô càng ngày càng run rẩy trước sự kịch liệt của anh, tâm trí xao động từng vòng, ánh mắt tràn ngập sương mù, đọng lại thành nước mắt trên làn mi dài tuyệt đẹp.

104. Chương 104: Long Thiếu, Trinh Tiết Của Anh Đã Mất Rồi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Giờ phút này, cô quyến rũ động lòng người, lại càng khiến Long Tư Hạo không kềm chế được.

Hô hấp của hai người nhanh dần, tiếng hít thở nặng nề khiến trái tim hai người không yên.

Lê Hiểu Mạn nhanh chóng lấy lại tất cả lý trí, đôi mắt sáng hoảng hốt nhìn anh, nhẹ nhàng lắc đầu: "Không được… Long Tư Hạo, chúng ta không thể…"

Tuy lúc ý thức của cô không rõ, bọn họ đã từng tiếp xúc thân mật, nhưng khi vẫn còn tỉnh táo, cô không làm được, cô không thể bước thêm một bước đó.

Đôi mắt bị tình dục chiếm dữ của Long Tư Hạo trói chặt cô, đôi mày tràn ra áp lực khó nén, hơi mím môi, giọng nói trầm thấp âm khàn khàn: "Thật sự không muốn sao?"

Lê Hiểu Mạn không nhìn vào mắt anh nữa, cô quay mặt đi, đôi mi thanh tú nhăn lại, giọng điệu nhạt nhẽo: "Xin lỗi! Tôi không muốn."

Một câu "Tôi không muốn" như một chậu nước lạnh rót xuống đầu Long Tư Hạo, giết chết khát vọng của anh.

Đôi mắt đen tối hiện lên sự đau khổ vùng vẫy, một lát sau, anh mới đứng thẳng dậy, ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn cô,cười bi thương, giọng điệu lạnh đi mấy phần: "Tôi sẽ không miễn cưỡng em."

Nghe thấy trong giọng nói trầm lạnh ấy ẩn chứa sự áp lực khổ sở, Lê Hiểu Mạn càng nhíu chặt mày hơn, ngồi dậy nhưng không dám nhìn anh. Long Tư Hạo ngồi dậy, chỉnh trang lại lễ phục của cô, lúc quét qua ngực, khuôn mặt lại trở nên nóng bỏng.

Long Tư Hạo lạnh nhạt nhìn cô, cầm chiếc túi Chanel lớn trên tủ đầu giường đưa qua: "Đi đổi lễ phục đi."

Nhìn chiếc túi Chanel trong tay anh, Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen huyền bí ấy, nơi đó trầm lạnh và u ám khiến tim cô thắt chặt, giống như bị đâm phải kim, khổ sở vô cùng.

Lê Hiểu Mạn càng nhíu mày chặt hơn, nhận lấy chiếc túi trong tay anh, siết chặt, cô không quen khi nhìn ánh mắt lạnh lùng này của anh chút nào.

Anh như vậy, khiến cô nhìn không hiểu đoán không ra, vẻ mặt ấy, ánh mắt ấy như thể chưa bao giờ quen biết.

Cô xuống giường, đang định vào phòng thay đồ thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, hai người một xanh một trắng đi vào.

Một người trong đó là Lăng thiếu Lăng Hàn Dạ, thái tử gia của tập đoàn Lăng Phong, ngũ quan tuấn mỹ tà mị, đôi mắt sâu thẳm, da thịt trắng nõn, mặc tây trang đơn giản màu xanh, áo phông Armani màu trắng, dáng người tuấn lãng.

Người còn lại thân hình gầy gò, trong ngắn hơi rối, vầng trán thanh tú, da như mỡ đông, vẻ mặt hiền hòa, mặc đồ trắng giản dị, tay trái đeo đồng hồ Patek Philippe, khí chất nho nhã, lịch sự, tên là Tô Dịch.

Lê Hiểu Mạn đã từng gặp hai người ở nhà hàng Victoria nên khi hai người đi tới, cô nhận ra ngay.

Lăng Hàn Dạ nheo mắt lại, quét mắt qua chiếc giường lộn xộn, lại liếc về phía cô và Long Tư Hạo quần áo không chỉnh tề, cười tà mị, giọng điệu trêu tức: "Long thiếu, xem ra trinh ~ tiết của anh đã mất rồi, chúng tôi đến không đúng lúc quá nhỉ?"

105. Chương 105: Long Thiếu Bất Mãn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe trong lời anh nói, Tô Dịch quan hệ bất chính đứng cạnh anh đôi môi khẽ mím, trắng đen rõ ràng ngươi che giấu u ám, anh liếc Long Tư Hạo, cười lãnh đạm hỏi: "Tư Hạo, các cậu"

Đôi mắt Long Tư Hạo thu lại, ánh mắt lạnh thấu xương liếc nhìn Lăng Hàn Dạ, môi mỏng khẽ nhếch: "Các cậu đi vào làm gì"

Nhận được ánh mắt lạnh thấu xương của anh, lông mày thanh tú Lăng Hàn Dạ thoải mái giãn ra, không vòng vo với anh, lại liếc về phía Lê Hiểu Mạn, cười tà mị: "Sức chiến đấu của Long thiếu như thế nào "

Lê Hiểu Mạn bởi vì lời nói tà mị của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đang tươi cười có mấy phần lúng túng ửng đỏ, cô ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, thanh âm nho nhỏ nói: "Chúng em không có phát sinh chuyện gì, anh chớ nói bậy bạ."

"Không thể nào" Lăng Hàn Dạ quét mắt về giường lớn, tròng mắt màu nâu híp lại, giọng hài hước: "Nhìn cái hiện trường này, chính là bộ dạng sau khi chiến đấu kịch liệt, không phát sinh chuyện gì, chẳng lẽ các người…"

"Shut up! Get out!" không đợi Lăng Hàn Dạ nói xong, khuôn mặt Long Tư Hạo u ám, giọng nói rét lạnh như đang trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Lê Hiểu Mạn thấy mặt Long Tư Hạo âm u, cô hơi sợ mà run lên, đây là lần đầu tiên cô thấy trên mặt anh lộ ra biểu cảm tàn ác như vậy.

Lăng Hàn Dạ thấy trên mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo như bao phủ một tầng sương lạnh, anh nhíu mày, ánh mắt ma mị nhìn Lê Hiểu Mạn, cười hài hước: "Anh tin lời của em, xem ra các người không phát sinh chuyện gì, nếu không Long thiếu sẽ không bất mãn, lấy lửa dục biến thành lửa giận trút trên người anh, Long phu nhân, em muốn hại người cũng không nên nông cạn như vậy?"

Khóe môi Lê Hiểu Mạn co rút, đôi mắt trong veo liếc nhìn: "Ai là Long phu nhân?"

Đôi mắt đen huyền nheo lại, dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn Lăng Hàn Dạ, âm thanh trầm lãnh: "Kêu các cậu đi ra ngoài không nghe thấy sao?"

Lăng Hàn Dạ nhún vai, khuôn mặt tuấn mỹ mị hoặc sa sức kiềm nén cười, giọng điệu khôi hài: "Long thiếu, cậu đừng quên, nơi này là nhà mình, mình lấy phòng cho cậu mượn, chính cậu không thành công, tốt lắm, mình làm…"

Dứt lời, anh chuẩn bị đi về phía Lê Hiểu Mạn, môi mỏng tà mị mỉm cười không dứt.

"Lăng ~ Hàn ~ Dạ, nếu như cậu muốn chết, mình không ngại tiễn cậu một đoạn." ánh mắt Long Tư Hạo lạnh lẽo nhìn anh, đôi mắt sâu thẳm tràn đầy tức giận, khuôn mặt tuấn mỹ bao trùm một tầng sương mù.

Toàn bộ thần sắc của Long Tư Hạo bị Tô Dịch thu hết vào đáy mắt, giữa hai lông mày thanh tú lướt qua vẻ kỳ lạ.

Ngay sau đó anh nhìn Lăng Hàn Dạ, mím môi nói: "Tốt lắm, Hàn Dạ, chúng ta đi ra ngoài"

Dứt lời, ánh mắt anh u ám liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, xoay người đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng gầy gò rời đi của Tô Dịch, đôi mày thanh tú Lê Hiểu Mạn nhíu lại, cô cảm thấy ánh mắt vừa rồi của anh nhìn cô có chút quái dị, như đang cất giấu chuyện gì.

Lăng Hàn Dạ thấy Tô Dịch đi ra ngoài, anh nhìn Long Tư Hạo một lúc, mới xoay người đi ra ngoài.

Long Tư Hạo thấy người nên đi đều đã đi ra ngoài hết, anh mới thu hồi vẻ mặt lạnh như băng, ánh mắt sắc lạnh, xoay người nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt sâu thẳm nhưng không quên vẻ nhu hòa, thanh âm trầm thấp trơn lán: "Đi thay lễ phục, nếu mệt mỏi thì ở đây nghỉ ngơi, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi."

Lúc này thần trí Lê Hiểu Mạn như đi vào cõi thần tiên vì ánh mắt Tô Dịch nhìn cô lúc rời đi, ánh mắt cô vẫn nhìn thẳng ra ngoài cửa phòng, Long Tư Hạo nói xong nửa ngày, cô mới có phản ứng.

106. Chương 106: Vì Đẹp Mắt Nên Phải Đổi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Tôi biết rồi." Cô bất tri bất giác lên tiếng đáp lại, vừa nâng mi, liền thấy Long Tư Hạo đứng trước cô, đôi đồng tử đen lấy sâu thẳm đang chăm chú nhìn cô, đôi mắt loé lên vẻ không vui.

Bị anh nhìn như vậy có chút không được tự nhiên, cô đưa tay sờ lên mặt, nhíu mày nhìn anh: "Sao vậy? Trên mặt tôi dính cái gì à?"

Đôi mắt Long Tư Hạo thu lại, môi mỏng kề tới vành tai xinh đẹp của cô, giọng nói trầm thấp: "Sau này không cho phép ở trước mặt tôi nhìn người đàn ông khác quá ba giây"

"A!" Lê Hiểu Mạn vì lời anh nói, không kịp phản ứng, hai tròng mắt mở to, kinh ngạc nhìn anh.

Long Tư Hạo thấy cô kinh ngạc nhìn anh, môi mỏng cong lên, cúi đầu xuống kề lê môi cô, nhẹ nhàng in lên rồi hôn: "Đi thay lễ phục, có chuyện gì gọi cho tôi!"

Dứt lời, anh ở trước mặt cô, động tác nhanh gọn mặc quần áo nhưng không mất đi vẻ tao nhã, mới xoay người chuẩn bị rời đi.

Lúc anh mặc quần áo, Lê Hiểu Mạn một mực cúi đầu không dám nhìn anh, giờ phút này khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của cô nóng ran không dứt, đưa mắt nhìn thấy anh đi tới cửa phòng, đầu cô nóng lên, không nhịn được hỏi: "Tại sao tôi phải thay lễ phục, chẳng lẽ tôi mặc cái này lên người khó coi lắm sao"

Long Tư Hạo dừng bước chân, xoay người, đôi mắt đen huyền khóa chặt người cô, môi mỏng cong lên, thanh âm trầm thấp: "Rất đẹp mắt, cho nên, phải thay."

Lê Hiểu Mạn sững sờ nhìn anh, cân nhắc lời anh nói, cho đến khi bóng người của anh hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của cô, cô mới đóng cửa phòng, xoay người đi vào phòng tắm.

Sau khi Long Tư Hạo từ trong phòng ra, đi thẳng đến phòng Lăng Hàn Dạ.

Vừa vào, anh liền gặp phải tập kích, một chủy thủ sắc bén bay tới, hướng cổ họng anh đâm thẳng.

Đôi đồng tử màu đen co lại, đôi mắt thoáng qua vẻ sợ hãi, trên khuôn mặt tuấn mỹ liền bình tĩnh, không có một chút vẻ sợ hãi, thân người hoàn hảo hơi hơi nghiêng một bên, dễ dàng tránh né.

Mà thanh chủy thủ sắc bén kia cắm vào trên cửa.

Đôi mắt thâm thuý Long Tư Hạo híp lại, lãnh đạm nhìn lướt qua bên trong phòng biểu tình kinh ngạc tìm bốn người, rảo bước tới ghế sa lon màu đen bằng da thật, khí chất tao nhã ngồi xuống.

"Bốp...bốp..."

Lăng Hàn Dạ vỗ tay thưởng thức cây chủy thủ, vừa rồi cây chủy thủ kia chính là anh phi ra.

Tròng mắt màu nâu của anh híp lại, ánh mắt tán thưởng nhìn Long Tư Hạo, khóe môi tà mị câu giãn ra: "Không hổ là Long thiếu, thân thủ ngày càng tốt, bắn lén sau lưng cũng không làm cậu bị thương"

Lạc Thụy nhíu mày, hai tròng mắt sùng bái liếc nhìn Long Tư Hạo, cầm Lan Hoa Chỉ lên: "Đó là đương nhiên, làm tổng giám đốc như chúng ta toàn xếp hạng no. 1 Châu Âu!"

"Anh Tư Hạo!"

Lời anh còn chưa nói hết, chỉ thấy người ngồi cạnh Lăng Hàn Dạ, người phụ nữ mặc bộ lễ phục trắng cổ khoét sâu hình chữ V bổ nhào về phía Long Tư Hạo, hai cánh tay tinh tế trắng noãn vòng qua cổ anh, đôi mắt màu nâu mê người trong tròng mắt không che giấu sự ái mộ đối với anh, môi đỏ như lửa khẽ nhếch, thanh âm kiều mị: "Anh Tư Hạo, anh thật giỏi, làm sao bây giờ em ngày càng thích anh, anh có yêu em không?"

Con mắt thâm thúy của Long Tư Hạo híp lại, đôi mắt quan sát người phụ nữ kiều mị đang nhào vào trong ngực anh, khuôn mặt tuấn tú biểu hiện lãnh đạm, môi mỏng nhẹ nâng, không có chút gợn sóng nói hai chữ: "Không thương!"

"Ô ô anh Tư Hạo, trong lòng anh không thương em, mỗi lần đều như vậy trực tiếp từ chối, bất quá, em thích anh thẳng thắn như vậy, rất có cá tính!"

107. Chương 107: Con Gái Phải Ôn Nhu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt thâm thúy của Long Tư Hạo híp lại, đôi mắt quan sát người phụ nữ kiều mị đang nhào vào trong ngực anh, khuôn mặt tuấn tú biểu hiện lãnh đạm, môi mỏng nhẹ nâng, không có chút gợn sóng nói hai chữ: "Không thương!"

"Ô ô anh Tư Hạo, trong lòng anh không thương em, mỗi lần đều như vậy trực tiếp từ chối, bất quá, em thích anh thẳng thắn như vậy, rất có cá tính!" người phụ nữ nhíu mày nũng nịu, quai hàm tinh xảo ngẩng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn so với Hoa nhi nụ cười còn kiều diễm hơn.

Ánh mắt Long Tư Hạo lạnh nhạt quét qua cô, kéo hai cánh tay trắng nõn đang vòng ở cổ anh của cô xuống, ngước mắt nhìn về phía ba người đàn ông khác trong phòng, môi mỏng nhẹ nâng: "Kêu mình tới có chuyện gì?"

Tô Dịch ngồi đối diện anh toàn thân mặc thường phục màu trắng nhìn anh, giữa lông mày thanh tú tràn ra vẻ lo âu, giọng ngưng trọng nói: "Tư Hạo, chúng mình nhận được tin tức, ở Châu Âu, A Nhĩ nộp tiền bảo lãnh xuất ngục cho Doris, lấy phong cách làm việc của Doris, hắn ta nhất định báo thù, rất có thể sẽ đích thân đến thành phố K tìm cậu, nhưng cũng không loại bỏ khả năng hắn ta phái người tới"

Nghe vậy, đôi đồng tử Long Tư Hạo co lại, đôi mắt sâu thẳm ẩn giấu sự tàn độc, lạnh lẽo khiếp người, khoé môi cười yêu nghiệp mà thèm máu: "Hắn ta tự mình tới là tốt nhất, lần này mình sẽ trực tiếp cho hắn ta tự mình xuống địa ngục"

Người phụ nữ ngồi ở cạnh anh lần nữa ôm lấy cổ anh, tròng mắt màu nâu lo lắng nhìn anh: "Anh Tư Hạo, nếu Doris tới thành phố K tìm anh, vậy chẳng phải anh sẽ gặp nguy hiểm, hay là để cho em hai mươi tư tiếng đồng hồ đều ở cạnh anh để bảo vệ anh được không?"

Lạc Thụy nhíu mày nhìn hai tay người phụ nữ đang ôm lấy cổ Long Tư Hạo, đưa tay kéo cô từ trong ngực Long Tư Hạo ra, gương mặt khôi ngô nở nụ cười: "Dinah tiểu thư, tổng tài có tôi bảo vệ là được rồi, hay là cô nghỉ ngơi đi, nếu như Dinah tiểu thư muốn tới bảo vệ tổng giám đốc, tổng giám đốc mới bị tính bá vương ngạnh cung của cô gây nguy hiểm."

Bá vương ngạnh cung: ý chỉ tính ngang ngược tàn bạo cứng rắn

Dinah cáu giận trừng mắt nhìn Lạc Thụy, không e dè nói: "Bá vương ngạnh cung thì sao anh cứ chờ đi, tôi sớm muộn gì cũng trở thành Tổng giám đốc phu nhân."

Lạc Thụy nhíu mày thanh tú, liếc nhìn Dinah cười: "Lăng Dinah tiểu thư, thật ra tôi thấy cô, da mặt thật dày!"

Tròng mắt màu nâu của Dinah nheo lại, ánh mắt sắc bén lướt qua Lạc Thụy, màu nâu tròng mắt nheo lại, ánh mắt sắc bén quét Lạc Thụy, đầy thủ đoạn, cười hết sức nguy hiểm: "Nói tiếp, da mặt của tôi cái gì?"

Tròng mắt màu nâu mị hoặc Lăng Hàn Dạ híp lại, liếc nhìn em gái anh Lăng Dinah, giương môi nói: "Tốt lắm Dinah, Tư Hạo có người yêu, em nên dẹp ý nghĩ này, trên đời này đàn ông tốt còn rất nhiều, không chỉ một mình Tư Hạo, đến lúc đó sẽ lựa chọn cho em một người tốt."

Nghe vậy, Lăng Đại Na nheo mắt, cô nhìn anh Lăng Hàn Dạ, không vui hỏi: "Anh, Anh Tư Hạo thích ai, ngay bây giờ em sẽ giết cô ấy."

Lạc Thụy run run, ôm chặt hai cánh tay, nhíu mày nhìn Lăng Dinah: "Ai da, Dinah tiểu thư, cô hung ác như vậy, động một chút là muốn giết người, tổng giám đốc làm sao có thể thích cô mà là một cô gái vừa hiền lành vừa ôn nhu."

"Lạc Thụy, anh thật nhiều lời, trước hết tôi giết anh!"

Ngay lúc Lăng Dinah đá một cước về phía Lạc Thụy, Long Tư Hạo từ trên ghế salon đứng dậy, lạnh nhạt lướt qua Lăng Hàn Dạ, môi mỏng nhẹ nhếch: "Không có chuyện quan trọng, tốt nhất đừng tới tìm mình."

Dứt lời, anh liền đi thẳng rời khỏi căn phòng.

Lăng Hàn Dạ thấy vậy, khóe môi co rút, đôi đồng tử màu nâu nheo lại, nhìn bóng lưng anh rời đi hô: "Chuyện liên quan đến tính mạng của cậu, cái này không tính là chuyện quan trọng, vậy cái gì mới là chuyện trọng yếu."

108. Chương 108: Tôi Không Có Em Gái Súc Sinh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Anh Tư Hạo!" Lăng Dinah thấy Long Tư Hạo rời đi, hai hàng lông mày nhíu chặt, dáng vẻ mất mác, đôi mắt sáng lên, mi mắt cô liếc nhìn anh Lăng Hàn Dạ, dứt khoát nói: "Anh, cho em một chút mê dược, em muốn cùng anh Tư Hạo gạo nấu thành cơm."

Lạc Thụy nghe lời cô nói, môi mỏng bất giác co giựt, hướng cô giơ ngón tay cái lên, gương mặt anh tuấn nở nụ cười bốn phía: "Dinah tiểu thư, ý kiến hay, chúc cô mã đáo thành công, bất quá thất bại cũng đừng nổi giận, dẫu sao cô cũng đã thất bại hai trăm bốn mươi chín lần, vừa vặn thành hai trăm năm mươi, mấy con số này có thể hình dung được Dinah tiểu thư rất thông minh!"

"Lạc Thụy, anh chết đi." Lăng Đại Na tức giận giậm chân, đoạt lấy cây dao găm trong tay Lăng Hàn Dạ, ánh mắt ác liệt, trực tiếp phi về phía Lạc Thụy.

Lạc Thụy thấy vậy, lập tức ngồi xổm người xuống tránh, hai tròng mắt nheo lại: "Dinah tiểu thư, cô làm thật à!"

Lăng Đại Na liếc anh, cằm trắng nõn ngẩng lên: "Lười để ý đến anh, tôi đi tìm anh Tư Hạo."

Bởi vì yến hội sẽ kéo dài đến dạ tiệc, vì vậy vẫn còn tiếp tục, sắc trời dần dần tối xuống, ánh tà dương nghiêng về phía tây, nhiều điểm mờ nhạt nhuộm cả bầu trời.

Lúc này Lê Hiểu Mạn đã thay trang phục mà Long Tư Hạo chuẩn bị cho cô.

Một bộ lễ phục màu xanh nhạt khoe ngực lộ vai, đem đường cong lả lướt của cô phát hoạ tinh tế, tóc dài uốn quăn sau đầu, bên tai rủ xuống mấy sợi tóc, làm tăng thêm mấy phần quyến rủ phong tình và cao quý của cô.

Ngũ quan cô nhu mỹ, da thịt trắng nõn như tuyết, cho dù không trang điểm, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng đẹp mê người, cô giống như một đóa bách hợp tươi đẹp, trong lành tao nhã, tinh khiết không tỳ vết.

Vì không điện thoại được cho Lâm Mạch Mạch, cô có chút lo âu cô ấy sẽ xảy ra chuyện gì, liền ra khỏi phòng yến hội, đi vào vườn hoa tìm cô ấy.

Cô dọc theo đường mòn bằng đá cuội trước kia cô đi qua, hai mắt trong suốt dò xét xung quanh.

Trong vườn hoa có tốp ba tốp năm người tản bộ chung, trò chuyện, nhưng cô không thấy Lâm Mạch Mạch.

Đôi mày thanh tú của cô không kiềm được nhíu lên, cô và Lâm Mạch Mạch cùng đi, nhưng từ lúc cô ấy bị Hoắc Vân Hy lôi đi, đến bây giờ cô không thấy cô ấy, rốt cuộc cô ấy đi đâu.

"Chị, thật khéo, không ngờ ở chỗ này gặp chị"

Sau lưng đột nhiên vang lên một âm thanh hết sức quen thuộc mà cô không muốn nghe, cô nheo mắt lại, xoay người quả nhiên nhìn thấy Hạ Lâm, cô ấy đi một mình, Hoắc Vân Hy không có ở đây.

Hạ Lâm thấy Lê Hiểu Mạn thay bộ lễ phục, chớp nhanh đôi mắt, giọng mang đầy giễu cợt: "Sao chị lại thay lễ phục, xem ra bộ này so với bộ đó không có bảo thủ gì cả, chị mặc như vậy, có phải hay không muốn câu dẫn đàn ông~"

Bình thường Lê Hiểu Mạn đối với người khác tương đối hiền hòa, nhưng gặp những người trước mặt hay sau lưng người khác điều âm hiểm như Hạ Lâm, nếu cô hòa nhã sẽ không đứng lên được.

Đôi mắt cô như nước trong veo nheo lại, đôi môi bất giác câu ra một đường cong lạnh lẽo mị hoặc, thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng: "Mặc lễ phục dạng gì là chuyện của tôi, không cần cô xen vào, còn nữa, đừng kêu tôi là chị, tôi không có một đứa em gái súc sinh "

"Cô!" Hạ Lâm tức giận khuôn mặt đỏ lên, hai tay nắm thành quyền, ánh mặt tức giận liếc nhìn cô: "Lê Hiểu Mạn, cô thật không biết xấu hổ, cô còn muốn dây dưa với Vân Hy sao? Vân Hy không hề yêu cô, tại sao cô không cùng anh ấy ly dị?"

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn lạnh như băng nhìn Hạ Lâm, cười lạnh: "A a đến cuối cùng là tôi dây dưa không rõ hay Hoắc Vân Hy không chịu ly dị, cô chẳng lẽ không biết sao?"

109. Chương 109: Âm Mưu, Phim Tình Cảm Đau Khổ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Lâm căm hận siết chặt hai quả đấm, trong mắt thoáng qua tia âm độc, cô ta nở nụ cười không có ý tốt, tới gần Lê Hiểu Mạn, dùng thanh âm cô có thể nghe được nói: "Lê Hiểu Mạn, cô đừng đắc ý, Vân Hy anh ấy không thương cô, anh ấy sớm muộn cũng sẽ ly dị với cô."

Lê Hiểu Mạn liếc cô, lạnh lùng cong môi: "Vậy thì tốt, nếu anh ta yêu cô như thế, anh ta nhất định sẽ nghe lời cô, phiền cô giúp tôi khuyên anh ta mau ly dị với tôi, cảm ơn nhiều."

Hạ Lâm thấy cô lãnh đạm, không chút thương tâm khổ sở, cô ta tức giận siết chặt hai tay, móng tay nhọn đâm vào da thịt, cô ta không tin cô thật sự không quan tâm Hoắc Vân Hy chút nào nữa.

Cô ta muốn cô thống khổ, muốn cô thua triệt để.

"Lê Hiểu Mạn, cô đừng giả bộ, tôi cũng không tin cô không quan tâm Vân Hy nữa, cô vẫn thương anh ấy! Nếu không, cô sẽ không theo dõi anh ấy!"

Lê Hiểu Mạn híp mắt, ánh mắt lãnh đạm liếc Hạ Lâm, lười nói thêm câu nào với cô ta, cô ta và Hoắc Vân Hy, vĩnh viễn đều sống trong thế giới mình, tự tin quá mức, không trách cô ta và Hoắc Vân Hy có thể ở chung một chỗ, đúng là chủng loại giống nhau.

Không để ý tới cô ta, cô xoay người rời đi.

Hạ Lâm thấy vậy, hai mắt âm lãnh, lấy điện thoại ra bấm dãy số, nói câu làm việc theo kế hoạch, liền đuổi theo Lê Hiểu Mạn, la lớn: "Chị, khoan chị, chị…"

Nghe tiếng Hạ Lâm, Lê Hiểu Mạn dừng lại, không xoay người để ý tới cô ta, trực tiếp rời đi.

Hạ Lâm thấy vậy, nở nụ cười âm hiểm, hô lớn: "Chị, chị chờ em một chút, chị…"

Cô ta vừa kêu vừa nhào về phía Lê Hiểu Mạn, hai tay ôm lấy cánh tay cô.

"Buông ra!" Lê Hiểu Mạn thấy Hạ Lâm đột nhiên ôm lấy cô, theo bản năng hất tay, không nghĩ rằng Hạ Lâm lại hét lên một tiếng ngã ngồi trên mặt đất.

"A…"

Cô ta đột nhiên thét lên, dẫn tới những tân khách khác chú ý.

Tốp ba tốp năm đoàn người tò mò đi tới.

Theo cục diện trước mắt, Hạ Lâm ngã ngồi dưới đất, còn Lê Hiểu Mạn đứng bên cạnh cô ta, rất dễ làm người ta sinh ra ý tưởng Lê Hiểu Mạn đẩy ngã Hạ Lâm.

Hạ Lâm ngã ngồi dưới đất thấy không ít người đi tới, cô ta thay đổi biểu tình ngoan độc, giả bộ ủy khuất không thôi, nước mắt lởn vởn trong hốc mắt.

"Hu hu… Chị… chị, chị nghe em nói có được không? Chị…"

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn cô ta, không biết cô ta lại chơi trò gì.

Thấy lục tục có người tụ lại, cô lạnh lùng cong môi: "Hạ Lâm, tôi không rảnh diễn kịch tình cảm đau khổ với cô, cô tiếp tục diễn đi, tôi không bồi."

Dứt lời, cô vừa nhấc chân chuẩn bị rời đi, Hạ Lâm liền nhào tới ôm chân cô, ủy khuất khóc lên: "Chị… Xin chị cho hai em con đường sống có được không?"

Hành động này của cô ta lại thu hút không ít người, nhất là ký giả vừa vặn có thể tìm được tin lên tựa đề ngày hôm sau, thấy một màn này, dĩ nhiên hưng phấn cầm máy chụp hình chạy tới.

Lê Hiểu Mạn căn bản không hiểu Hạ Lâm đang nói gì, nhưng cô rất rõ, cô ta nhất định đang chơi quỷ kế già.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn Hạ Lâm ôm hai chân cô, thanh âm lạnh như băng: "Buông tôi ra."

Ngay sau đó, cô đang muốn rút chân ra, Hạ Lâm đột nhiên hô ta một tiếng, ngã xuống đất, một tay ôm bụng bằng phẳng, nhíu chặt mày, vẻ mặt thống khổ.

110. Chương 110: Kinh Ngạc, Hạ Lâm Mang Thai

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Bụng em… Bụng em đau quá… đau quá… chị, tại sao chị có thể ác độc như vậy? Tại sao chị phải chia rẽ em và Vân Hy, tại sao chị không thể bỏ qua cho hai mẹ con em, chị nhất định phải hại chết đứa bé của Vân Hy, chị mới hài lòng sao? Tại sao chị lòng dạ ác độc như vậy?"

Hạ Lâm lớn tiếng kêu khóc, những người khác nghe được, rối rít đưa mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, dường như đều xem cô là người xấu.

Mà Lê Hiểu Mạn lộ vẻ kinh ngạc nhìn Hạ Lâm: "Cô nói gì? Cô mang thai?"

Mặc dù Hoắc Vân Hy đã tổn thương lòng cô triệt để, cô đã thất vọng về anh ta, nhưng nghe Hạ Lâm nói mang thai, đáy lòng cô vẫn mơ hồ đau.

Hạ Lâm khóc nhìn Lê Hiểu Mạn, đột nhiên một tay ôm bụng, quỳ trên đất, vừa khóc vừa dập đầu với Lê Hiểu Mạn: "Chị… Em biết chị hận em, hận em phá hư gia đình chị, nhưng mà… em và Vân Hy là một đôi mà! Vân Hy yêu em, là chị đã sống chết ép Vân Hy cưới chị, ép em rời khỏi Vân Hy, phá hư hạnh phúc của em và Vân Hy, những chuyện này em đều không trách chị, nhưng đứa bé là vô tội, em xin chị đừng tổn thương nó, đừng tổn thương đứa bé của em, chị, em xin chị."

Tân khách nghe lời Hạ Lâm nói, hầu như đều ánh mắt khinh bỉ nhìn Lê Hiểu Mạn, đều coi cô là phụ nữ xấu phá hư hạnh phục của Hạ Lâm và Hoắc Vân Hy.

Trong đám người có một phu nhân thấy Hạ Lâm quỳ xuống đất dập đầu với Lê Hiểu Mạn, bà đi lên trước đỡ cô ta: "Phụ nữ có thai không thể khóc, cũng không thể quỳ như vậy, rất dễ sinh non, mau đứng dậy đi."

"Đúng thế! Mau đứng dậy đi, phụ nữ có thai không thể quỳ." Một người khác thấy Hạ Lâm đáng thương cũng tiến lên đỡ cô ta.

Mà Hạ Lâm vẫn quỳ như cũ, khóc nhìn Lê Hiểu Mạn, dáng vẻ vô cùng ủy khuất.

"Tôi không đứng lên, chị không đáp ứng bỏ qua cho mẹ con tôi, tôi không đứng… Chị, em xin chị, xin chị bỏ qua cho em."

Hạ Lâm lại vừa khóc vừa dập đầu.

Tân khách bị thu hút đi tới ngày càng nhiều, không ít tân khách trong sảnh tiệc đều đi ra tham gia náo nhiệt.

Bị thu hút tới không chỉ là tân khách, còn có ký giả được mời tới tham gia tiệc.

Lê Hiểu Mạn thấy ngày càng nhiều người tới, cô không muốn xem Hạ Lâm diễn xuất đáng thương nữa, cô xoay người muốn đi, đột nhiên bị một ký giả lao ra chặn đường.

Ký giả kia lại nhận ra cô, anh ta bừng tỉnh hiểu ra: "Tôi nhận ra cô, cô là phu nhân Tổng giám đốc Tập đoàn Hoắc thị, Lê Hiểu Mạn, nghe nói một năm trước cô xen vào tình cảm em gái cùng cha khác mẹ với cô, muốn chết ép vị hôn phu em gái, cũng chính là Tổng giám đốc Tập đoàn Hoắc thị cưới cô, đây có phải là thật không?"

Ký giả vừa nói xong, chung quanh lập tức xôn xao, đều dùng ánh mắt kinh ngạc, cười nhạo, khinh bỉ nhìn cô.

Những ký giả khác lập tức hướng tới Lê Hiểu Mạn.

Tách tách tách tách, tiếng chụp hình thay nhau vang lên.

"Hoắc phu nhân, cô muốn chết ép vị hôn phu em gái cô cưới cô có phải là thật không?"

"Hoắc phu nhân, bây giờ em gái cô mang thai, cô sẽ làm gì? Sẽ không thật sự muốn hại chết mẹ con họ chứ?"

"Cô định ly dị với Hoắc tổng, hay là muốn Hoắc tổng chọn một trong hai người? Cô cảm thấy Hoắc tổng sẽ chọn cô hay là em gái cô?"

"Sao cô phát hiện em gái mình mang thai con của Hoắc tổng?"

"Hoắc phu nhân, lời đồn cô và Hoắc tổng sau khi cưới luôn tình cảm bất hòa, đây có phải là thật không?"

111. Chương 111: Ha Ha, Vợ Lớn Thành Người Thứ Ba…

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đối mặt với vấn đề sắc bén của ký giả, cùng với các ánh mắt từ bốn phương tám hướng bắn tới, Lê Hiểu Mạn nhíu mày, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có bất kỳ hốt hoảng gì, biểu tình ung dung không vội vã

như cũ, cô lạnh lùng cong môi, thì ra đây chính là mục đích Hạ Lâm diễn kịch, muốn toàn thiên hạ đều cho rằng cô là người thứ ba xen vào cô ta và Hoắc Vân Hy…

Ha ha.. Vợ lớn thành người thứ ba, kịch này thật hay.

Cô không trả lời người nào, mà yên lặng đứng đó, giống như một người ngoài xem kịch vui.

Kịch xuất sắc như vậy, vai nam chính Hoắc Vân Hy nên đến đi.

Nếu cô không đoán sai, Hạ Lâm nhất định còn có chiêu sau.

Cô lãnh đạm ngước mắt nhìn, quả nhiên Hoắc Vân Hy nghe tin mà đến.

Anh ta nhíu mày, bước chân gấp rút, đi tới cùng anh ta còn có Lôi Dương.

Ký giả vừa thấy Hoắc Vân Hy tới, liền đổi hướng về phía anh ta.

"Hoắc tổng, xin hỏi có phải một năm trước anh vì Hoắc phu nhân muốn chết mới cưới cô ấy hay không?"

"Hoắc tổng, lời đồn anh và vợ anh tình cảm bất hòa, có phải vì vợ anh ép anh cưới cô ấy hay không?"

"Em gái vợ anh mang thai con anh, anh định ly dị với vợ anh, cưới người yêu anh không?"

…

Đối mặt với câu hỏi của ký giả, Hoắc Vân Hy cũng không trả lời, mà nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy cô lẳng lặng đứng tại chỗ, biểu tình lạnh lùng, anh đang muốn đi về phía cô hỏi cô xảy ra chuyện gì, thanh âm Hạ Lâm liền vang lên.

"Vân Hy… Anh rốt cuộc tới rồi, chị… chị biết em mang thai con anh, chị ấy nói muốn hại chết em và con, bụng em… bụng em đau quá… đau quá…"

Nghe được lời Hạ Lâm, Hoắc Vân Hy nhìn cô ta, thấy cô ta ngã ngồi dưới đất, một tay ôm bụng, nhíu chặt mày, dáng vẻ khó chịu ủy khuất, anh ta dừng bước, cau mày.

Giờ phút này, anh ta đang do dự, anh ta nên đi về phía Lê Hiểu Mạn hay là Hạ Lâm?

Anh ta nhìn Lê Hiểu Mạn lần nữa, thấy cô vẫn đứng lẳng lặng như cũ, biểu tình lạnh lùng, anh ta chăm chú nhìn cô hồi lâu, trong mắt ưu tư phức tạp, lòng thắt lại.

Ngay sau đó anh ta lại nhìn Hạ Lâm, cô ta ôm con anh ta, ngã ngồi dưới đất, nước mắt giàn giụa, sắc mặt tái nhợt, khiến người khác không khỏi đau lòng.

Lần đầu tiên, anh ta khó lựa chọn Lê Hiểu Mạn hay là Hạ Lâm.

Anh ta nắm tay lại, hai mắt lãnh mị nhìn Lê Hiểu Mạn, giữa hai lông mày tràn ra tia đấu tranh và do dự.

Lôi Dương ở bên cạnh anh ta thấy anh ta nhìn Lê Hiểu Mạn, hắn nhỏ giọng nhắc nhở: "Vân Hy, cậu còn lo lắng cái gì? Còn không đi đỡ Hạ Lâm dậy, đừng quên, cô ấy còn đang mang thai đứa con của cậu, nhiều ký giả nhìn như vậy, không phải cậu muốn bỏ Hạ Lâm không để ý, đừng cùng phe với Lê Hiểu Mạn đó chứ?"

Nghe được lời Lôi Dương, Hoắc Vân Hy siết chặt tay, trong mắt thoáng qua ưu tư phức tạp, vẫn xoay người đi về phía Hạ Lâm.

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy lựa chọn cô ta, ánh mắt thoáng qua tia được như ý, âm thầm cong môi, Hoắc Vân Hy vẫn yêu cô ta, ván này, cô ta thắng.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy vẫn đi về phía Hạ Lâm, mặc dù kết quả này, cô đã sớm ngờ tới, cũng không cảm thấy bất ngờ, nhưng bề ngoài lạnh lùng đi nữa, đáy lòng của cô vẫn đau đớn.

Điều này không liên quan cô còn tình cảm với anh ta hay không, mà là về mặt pháp luật, ở trong mắt người ngoài, anh ta vẫn là chồng cô, nhưng ngay trước mặt nhiều người như vậy, lựa chọn phụ nữ khác, anh ta rốt cuộc đặt cô ở đâu?

112. Chương 112: Người Đàn Bà Đáng Chết, Cô Làm Gì?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mà hành động này của Hoắc Vân Hy chẳng khác nào khẳng định với ký giả anh ta và Hạ Lâm là một đôi còn Hoắc phu nhân như Lê Hiểu Mạn lại là người thứ ba.

Tin vịt cô lấy cái chết để ép Hoắc Vân Hy cưới cô không còn nghi ngờ cũng biết thành sự thật.

Ký giả đứng đó không cần hỏi lại cũng tin tưởng câu chuyện này.

Mà trong mắt tất cả mọi người, Lê Hiểu Mạn chính là kẻ thứ ba phá hoại tình cảm giữa em gái mình và em rể.

Vốn dĩ ông xã của mình cùng em gái có quan hệ mờ ám, lại còn có đứa bé bây giờ lại trở thành chị gái lấy cái chết ép buộc em rể cưới mình, còn độc ác hại chết đứa bé trong bụng em gái mình.

Khách mời cũng bắt đầu không ngừng nghị luận, không phải đáng thương đồng tình với Hạ Lâm thì quay mũi dùi về Lê Hiểu Mạn, nói cô không biết xấu hổ, phá hoại hạnh phúc của em gái.

Ánh mắt khinh bỉ, giễu cợt như những con dao sắc bén liên tục bắn tới khiến cho ánh mắt Lê Hiểu Mạn càng lạnh lùng, ác liệt. Nhưng trái tim cô đau đớn như ngàn kim châm, chảy đầy máu tươi.

Cô lạnh lùng ngưng mắt nhìn về phía trước, một bóng dáng tuấn mĩ quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt cô.

Bóng dáng này chính là Long Tư Hạo. Anh thấy một đám ký giả vây quanh Lê Hiểu Mạn, đôi mắt lạnh lẽo tối lại báo hiệu giông tố sắp tới, khuôn mặt tuấn tú lạnh linh người.

Bước chân của anh rất nhanh, giữa hai hàng lông mày ẩn chứa sự đau lòng và lo lắng với Lê Hiểu Mạn.

Đi theo sau anh là Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch, Lăng Đại Na và Lâm Mạch Mạch.

Lạc Thụy thấy Long Tư Hạo bước rất nhanh, hô lên: "Tổng giám đốc, không cần đi nhanh như vậy đâu, những ký giả kia cũng không ăn thịt Lê tiểu thư của anh!"

Lăng Đại Na liếc nhìn bóng lưng tuấn tú của Long Tư Hạo, nhíu mày, không vui lẩm bẩm: "Anh Tư Hạo sao phải vội như vậy chứ? Người đàn bà kia cũng đâu phải là vợ anh ấy chứ?"

Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch nghe thấy vậy thì nhìn nhau nhưng cũng không nói gì.

Ngay khi Long Tư Hạo đang định chen vào vòng vây của ký giả mà dẫn Lê Hiểu Mạn đi, Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch cũng tiến lên kéo anh lại.

"Tư Hạo, cậu đừng xúc động! Cậu đừng quên, cô ấy là em dâu cậu. Nếu cậu cứ làm như vậy không chừng ký giả còn có cơ hội viên lung tung đó. Nếu như vậy cậu lại càng hại cô ấy sao? Ngay cả cậu có thể cấm ký giả viết lung tung nhưng không thể ngăn cản khách khứa ở đây nghị luận được!" Lăng Hàn Dạ kéo anh, khuôn mặt tuấn mĩ có chút ngưng trọng, nhỏ giọng nói.

Tô Dịch cùng cau mày nhìn Long Tư Hạo, thấp giọng nói: "Tư Hạo, Hàn Dạ nói đúng đấy. Với quan hệ hai người hiện giờ, cậu không thích hợp đi giúp cô ấy đâu. Để Hàn Dạ đi đi. Dù sao nơi này cũng là Lăng gia, hôm nay cũng là tiệc sinh nhật của Hàn Dạ nữa!"

Nghe vậy, Long Tư Hạo nhíu chặt chân mày, đôi mắt thâm thúy lạnh lẽo thấu xương, bàn tay siết chặt thành nắm đấm. Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy căm ghét thân phận giữa cô và anh như vậy.

Anh hận bản thân lúc này không thể quang minh chính đại đi bảo vệ cô.

Anh có thể không để ý tất cả mọi thứ nhưng lúc này lại không thể không để ý tới danh dự của cô.

Lăng Hàn Dạ nghe thấy Tô Dịch nói vậy, nhíu mày nhìn Long Tư Hạo, cười tà mị một tiếng: "Yên tâm đi! Tôi sẽ ra tay giúp Hiểu Hiểu bảo bối nhà cậu giải quyết hết đám ký giả kia!"

Anh ta vừa nói xong, thì đã bị Lâm Mạch Mạch dùng cùi chỏ đụng mạnh vào ngực.

Anh ta đau đớn đến nhíu mày, đôi mắt hấp dẫn màu nâu hơi nheo lại, ánh mắt sắc bén nhìn Lâm Mạch Mạch, cắn răng nghiến lợi: "Người phụ nữ đáng chết, cô làm gì vậy hả?"

Lâm Mạch Mạch hung hăng trợn mắt nhìn anh ta: "Nói nhảm nhiều quá! Sao lằng nhằng như vậy hả?"

113. Chương 113: Công Phu... Luyện Thật Tốt

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lâm Mạch Mạch nói đầy ám chỉ khiến Lăng Hàn Dạ tức giận hận không thể xông lên mà bóp chết cô.

Cô ấy chen vào vòng vây của ký giả, đi thẳng đến bên người Lê Hiểu Mạn, lo lắng liếc nhìn cô: "Mạn Mạn, cậu sao rồi? Có sao không?"

Lê Hiểu Mạn thấy Lâm Mạch Mạch lo lắng cho cô, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp rốt cuộc cũng nở nụ cười châm biếm: "Yên tâm đi, mình không sao!"

"Không sao mới là lạ!" Lâm Mạch Mạch đau lòng liếc nhìn cô, xoay người liếc nhìn đám ký giả vẫn đang chụp không ngừng, không vui nói: "Chụp cái gì mà chụp? Nếu thích chụp thì qua bên kia chụp đi!"

Lâm Mạch Mạch vừa nói vừa chỉ tay về phía Hạ Lâm và Hoắc Vân Hy.

"Hoắc phu nhân, Hoắc tổng chọn em gái cô, bây giờ cô định làm gì? Là ly dị với Hoắc tổng, tác thành cho em gái cô hay là làm giống như một năm trước lấy cái chết ép Hoắc tổng và em gái cô đoạn tuyệt quan hệ?"

Lâm Mạch Mạch nheo mắt, không vui nhìn ký giả vừa đặt câu hỏi kia: "Anh nói thế là ý gì? Lúc nào mà Mạn Mạn lấy cái chết ra ép người khác chứ? Hoắc tổng và em vợ dan díu với nhau còn có bầu. Mạn Mạn nhà chúng tôi mới là người bị hại, tiểu tam chân chính phá hoại gia đình người khác chính là Hạ Lâm tiểu thư kia kìa!"

Ký giả nghe thấy Lâm Mạch Mạch nói như vậy lại đưa mắt nhìn về phía Hạ Lâm.

Lúc này Hạ Lâm đang dựa vào lòng Hoắc Vân Hy, hai tay cô ta níu chặt quần áo anh ta. Khuôn mặt đẫm lệ, nức nở nói: "Cô đừng nói linh tinh. Tôi không có phá hoại gia đình Vân Hy. Tôi và Vân Hy yêu nhau. Chúng tôi sắp kết hôn rồi, là chị ta..."

Hạ Lâm khóc lóc chỉ về phía Lê Hiểu Mạn, giống như rất tủi thân và tức giận: "Là chị ta làm trò quỷ ép Vân Hy cưới chị ta, muốn chia rẽ tôi và Vân Hy..."

Hoắc Vân Hy nghe Hạ Lâm nói vậy, chân mày nhíu chặt, ánh mắt cực kỳ phức tạp, anh liếc mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy cô vẫn thản nhiên không sợ hãi, ung dúng đứng đó, giống như một bông sen tuyết cao quý, bền bỉ vẫn kiên cường mọc giữa trời đông giá rét, thật cao quý, thần thánh không ai có thể với tới được.

Trong lòng anh ta khó chịu, có cảm giác không thể chạm vào cô, dường như anh ta sắp mất cô rồi.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn bình tĩnh, lạnh nhạt liếc nhìn Hoắc Vân Hy. Đôi môi nhếch lên.

Hoắc Vân Hy thấy nụ cười trên môi của cô thì hơi ngẩn ra, đột nhiên anh ta cảm thấy hoảng sợ.

Không nhìn Hoắc Vân Hy nữa, Lê Hiểu Mạn đi tới bên cạnh Lâm Mạch Mạch, nhíu mày nhìn đám ký giả không ngừng chụp hình, đôi môi nở nụ cười dịu dàng, xinh đẹp, giọng nói cực kỳ dịu dàng, nhu hòa: "Mấy người còn vấn đề gì cứ hỏi!"

"Hoắc phu nhân, tin đồn tình cảm cô và Hoắc tổng không tốt là thật hay giả vậy? Vị tiểu thư này nói cô mới là người bị hại, rốt cuộc là sao? Hoắc phu nhân có thể nói rõ hơn không?"

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn ký giả đặt câu hỏi, giọng nói bình thản, trên môi vẫn luôn nở nụ cười: "Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc. Tôi có ép cưới hay bị người ta hại hay không cũng không quan trọng. Người nào

mới là kẻ thứ ba không phải mọi người quá rõ ràng rồi sao? Em vợ mang thai đứa con của anh rể, nếu như mấy người cảm thấy người làm chị mới là kẻ thứ ba thì tôi không còn lời nào để nói!"

"Đúng vậy, Hoắc tổng đã lấy vợ lại cùng em dâu dan díu có thai, tại sao mấy người không qua phỏng vấn anh ta? Hỏi anh ta luyện da mặt dày ở đâu, hay luyện tập ở đâu để rèn luyện thân thể? Cũng để cho mấy người đàn ông sắp cưới vợ hoặc đang cặp bồ đi luyện một chút?"

Lâm Mạch Mạch vừa nói những lời này khiến cho mấy vị khách đang đứng xem kịch vui cũng bật cười ra tiếng lại chuyển tầm mắt sang nhìn Hoắc Vân Hy.

114. Chương 114: Ly Hôn Là Lựa Chọn Tốt Nhất!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy bị chọc tức đến xanh mặt, hai tay nắm chặt lại, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Lâm Mạch Mạch, ánh mắt cảnh cáo cô ấy không được nói lung tung.

Vẫn có ký giả tiếp tục hỏi: "Hoắc phu nhân, cô sẽ ly hôn với Hoắc tổng sao?"

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, nhếch môi nói: "Dĩ nhiên, tôi không thể tiếp tục sống với một người đàn ông không chung thủy, ly hôn là lựa chọn tốt nhất."

Hoắc Vân Hy nghe cô nói vậy, nhíu chặt chân mày, ánh mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, nụ cười đó khiến anh nhức mắt, trong lòng đau đớn như bị kim châm.

Bị ký giả bao vây, công kích như thế mà cô có thể giữ được bình tĩnh, thản nhiên như thế. Chẳng lẽ, cô thật sự không quan tâm anh ta chút nào sao?

So với Hạ Lâm không để ý hình tượng mà kêu khóc sự trấn định và dửng dưng của cô càng khiến anh ta động lòng. Nhưng anh cảm thấy sắp mất cô.

"Mạch Mạch, chúng ta đi thôi!" Lê Hiểu Mạn nhíu mày, liếc nhìn Lâm Mạch Mạch, sau đó kéo cô ấy rời đi.

Long Tư Hạo liếc nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn, đôi mắt thâm thúy hơi híp lại, ánh mắt đầy phức tạp. Biểu hiện của cô ngày hôm nay thật ngoài dự liệu của anh. Anh rất tán thưởng sự trấn định của cô, quả nhiên cô không giống người khác.

Xoay người, ánh mắt anh thâm trầm liếc nhìn Lạc Thụy, giọng nói trầm thấp lạnh lẽo như băng: "Đi nói với đám ký giả kia, tôi không hi vọng ngày mai có tin tức của Hiểu Hiểu trên bất cứ trang báo nào!"

Lạc Thụy nghe vậy, nhíu mày, hai mắt híp lại thành đường, nói: "Ok! Tổng giám đốc yên tâm, ngày mai trên trang báo sẽ có bóng dáng, khuôn mặt hấp dẫn của Lê tiểu thư, ngay cả ba từ Lê Hiểu Mạn cũng không có!"

"Như vậy là tốt nhất!" Long Tư Hạo hơi nheo mắt lại, khuôn mặt tuấn mỹ đầy khí lại, môi mỏng mím chặt, lanh lùng nói: "Chỉ cần Hiểu Hiểu không xuất hiện là được, còn những người khác…"

Long Tư Hạo nhếch môi cười, trong ánh mắt đầy thị huyết.

Lạc Thụy thấy vậy, hiểu ý Long Tư Hạo, gật đầu một cái, làm động tác OK: "Tổng giám đốc yên tâm, tôi biết phải làm thế nào!"

Về lại phòng tiệc, Lê Hiểu Mạn làm như không xảy ra chuyện gì, kéo Lâm Mạch Mạch đến bàn ăn.

Trong bữa tiếc có không ít ánh mắt nhìn về phía cô, có cười cợt, đồng tình, khinh bỉ…

Lâm Mạch Mạch thấy cô ăn liên tục rồi uống rượu liên tục. Cô ấy nhíu mày, đoạt lấy ly cao cổ trong tay cô, đau lòng nói: "Mạn Mạn, đừng uống nữa! Cũng không phép cậu đau lòng vì một tên khốn như vậy, không đáng giá!"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Lâm Mạch Mạch, khuôn mặt nhỏ nhắn vì uống rượu mà ửng đỏ, cô che miệng, cau mày nói: "Mình không đau lòng vì anh ta! Mình không thoải mái, mình vào nhà vệ sinh đã!"

Vừa đi vào nhà vệ sinh, cô đã ôm bồn cầu nôn.

"Ọe…ọe…"

Sau đó Lâm Mạch Mạch đi vào thấy cô ói kinh khủng như vậy, vội vàng vỗ sau lưng cô, rút khăn giấy đưa cho cô, ánh mắt lo lắng liếc nhìn cô: "Mạn Mạn, cậu sao rồi? Sao tự nhiên lại nôn như vậy?"

Lê Hiểu Mạn tát nước lên mặt, rửa tay rồi lấy khăn giấy lau,. Sau đó, cô mới ngước mắt nhìn Lâm Mạch Mạch, chân mày nhíu lại: "Không biết, có lẽ do vừa rồi mình ăn quá nhiều!"

115. Chương 115: Nôn Ọe, Cô Mang Thai Sao?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lâm Mạch Mạch nhíu mày, ánh mắt có chút cổ quái nhìn chiếc bụng bằng phẳng của cô, nghĩ ngợi rồi nói: "Mạn Mạn, lần trước sau chuyện kia, cậu đã uống thuốc tránh thai chưa?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngây ngốc liếc nhìn Lâm Mạch Mạch. Lúc này cô mới nhớ tới lần trước chuyện hai người họ đi mua thuốc tránh thai. Lúc đó, Long Tư Hạo nói cô đã uống thuốc tránh thai rồi cho nên thuốc lần đó mua cô chưa hề đụng tới.

CÔ liếc nhìn Lâm Mạch Mạch rồi lắc đầu một cái, nghi ngờ hỏi: "Sao vậy? Sao đột nhiên lại hỏi mình như thế chứ?"

Lâm Mạch Mạch thấy cô lắc đầu, hai mắt trừng lớn, kinh ngạc nhìn cô: "Cậu chưa uống?"

Lâm Mạch Mạch nhíu mày nói tiếp: "Mạn Mạn, cậu cảm thấy cậu có khả năng mang thai không?"

"Mang thai?" Nghe thấy hai chữ này, trong lòng Lê Hiểu Mạn chấn động. Sau đó, cô liếc nhìn Lâm Mạch Mạch không ngừng lắc đầu: "Không thể nào, sao mình có thể mang thai được chứ?"

Lâm Mạch Mạch nhíu mày, một tay nâng cằm, ánh mắt mập mờ nhìn cô: "Sao lại không thể? Đừng quên cậu và Long Tư Hạo xảy ra một đêm…Ô, Mạn Mạn, cậu làm gì vậy…"

Trong lòng Lê Hiểu Mạn như bị cái gì đánh trúng, vội vàng đưa tay bị miệng Lâm Mạch Mạch, nheo mắt nhìn cô: "Không cho phép nói nữa, tuyệt đối không thể nào!"

Lâm Mạch Mạch kéo tay cô xuống, liếc nhìn một cái, một tay ôm lấy bả vai cô, nhíu mày hỏi: "Vậy dì cả tháng này của cậu đáng đến chưa?"

Lê Hiểu Mạn hơi run, âm thầm tính một chút, dường như đã quá ba ngày rồi. Nhưng mà kinh nguyệt chậm hai ba ngày cũng rất bình thường. Cho nên, cái này cũng không thể chứng minh được rằng cô mang thai.

Cô ngước mắt nhìn Lâm Mạch Mạch, nở nụ cười nhạt: "Mình đã nói là không thể mà, còn chưa đến ngày! Chắc phải vài ngày nữa!"

Lâm Mạch Mạch nheo mắt lại, hoài nghi nhìn cô: "Thật sao? Không phải chúng ta cũng gần ngày sao? Mình cũng đến rồi!"

Lê Hiểu Mạn nhíu mày: "Của mình cũng không chính xác, thường xuyên bị chậm, đi ra ngoài thôi!"

Dứt lời Lê Hiểu Mạn rời khỏi nhà vệ sinh. Cho dù trên khuôn mặt cô đều không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng lại dậy sóng.

Trong lòng cô cầu nguyện đừng mang thai. Nếu không cô thật sự không dám tưởng tượng, chồng có con với người phụ nữ khác mà cô lại mang thai con của người đàn ông khác. Đây là chuyện gì vậy? Đúng là quá hoang đường rồi.

Tuyệt đối không thể xảy ra chuyện như vậy được.

Sau đó, lúc đi ra ngoài Lâm Mạch Mạch vẫn kéo tay cô, nhíu mày thấp giọng nói với cô: "Mạn Mạn, mình nói nếu như cậu mang thai thì cậu sẽ là gì? Có nói chuyện này cho Long Tư Hạo không? Dù sao, anh ta cũng là ba của đứa bé mà!"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn giống như bị sét đánh trúng, đứng sững tại chỗ, cả người cô cứng đờ, sắc mặt trắng bệch nhìn Lâm Mạch Mạch, kiên quyết nói: "Chuyện còn chưa chắc chắn tuyệt đối không thể nói cho anh ta. Tóm lại bất cứ chuyện gì liên quan tới mình không thể nói cho anh ta được. Mạch Mạch, nếu như cậu nói với anh ta điều gì cũng đừng trách mình không nể tình bạn bè!"

Lâm Mạch Mạch thấy thái độ kiên quyết của Lê Hiểu Mạn, còn uy hiếp cô ấy, Lâm Mạch Mạch cười quyến rũ: "Yên tâm đi, không nói thì không nói! Cậu không cho mình nói thì mình sẽ không hé răng nửa lời đâu!"

Thấy cô ấy đáp ứng, Lê Hiểu Mạn thầm thở phào một hơi.

Bữa tiệc bắt đầu, lúc này đèn trong phòng tiệc cũng tối xuống. tiền đàn du dương như nước chảy vang lên trong đại sảnh, cực kỳ dễ nghe.

Khách mời đã tìm được bạn nảy đang khiêu vũ, khung cảnh cực kỳ hài hòa, ấm áp, bầu không khí cực kỳ trang trọng. Không vì chuyện vừa rồi mà chịu ảnh hưởng.

116. Chương 116: Khi Không Lại Có Chuyện Xảy Ra

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Tiệc bắt đầu rồi, Mạn Mạn, quên hết những chuyện không vui kia đi, nhảy nào, thả lỏng một chút!" Lâm Mạch Mạch nhíu mày liếc nhìn Lê Hiểu Mạn. Sau đó cô ấy kéo Hiểu Mạn vào trong phòng tiệc.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, bước chân hơi dừng lại, ngước mắt nhìn Lâm Mạch Mạch, dửng dưng nói: "Mạch Mạch, cậu đi nhảy đi! Mình không muốn nhảy, mình còn muốn đi ăn chút gì đó. Không phải cậu nói sẽ tranh thủ tìm một đàn ông tốt sao? Đi đi!"

Lâm Mạch Mạch nghe vậy, ánh mắt lo lắng liếc nhìn cô: "Hay là mình đi cùng với cậu?"

"Mạch Mạch, không cần đâu! Cậu làm như vậy sẽ khiến mình cảm thấy cậu đang thương hại mình. Yên tâm đi, mình không sao…Hoắc Vân…"

Lê Hiểu Mạn đang chuẩn bị nói chữ "Hy" kia thì một đôi trai gái thân mật ôm nhau tiến vào tầm mắt cô.

Người đàn ông mặc một bộ vest màu hồng, dáng người anh tuấn. Người phụ nữ mặc một chiếc váy đầm dài chữ V lộ lưng màu xanh đậm, eo nhỏ nhắn, rực rỡ, động lòng người. Không ai khác chính là Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm.

Lê Hiểu Mạn không ngờ trải qua chuyện như vừa rồi mà Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm vẫn còn hứng thú ở lại khiêu vũ. Đúng là khả năng chịu đựng của bọn họ vượt ngoài sức tưởng của cô.

Đặc biệt là Hạ Lâm, vẻ mặt cô ta lúc này tràn đầy gió xuân, cực kỳ tự tin, so với lúc tủi thân, dáng vẻ đáng thương vừa rồi như hai người khác nhau vậy.

Lâm Mạch Mạch cũng chú ý tới Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm. Cô ấy liếc nhìn hai người họ một cái, giơ ngón cái lên: "Mạn Mạn, cậu thấy không, không hổ là tiện nam tiện nữ, da mặt không phải dày bình thường đâu. Vừa rồi xảy ra chuyện như vậy bọn họ còn có tâm trạng ở lại khiêu vũ. Xem ra bọn họ thật sự cũng chẳng quan tâm đến cái gì. Cho nên, Mạn Mạn à…"

Lâm Mạch Mạch ngước mắt nhìn cô, nhíu mày nói: "Cho nên cậu cũng coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Muốn làm gì thì làm, người ta không quan tâm thì cậu quan tâm làm gì chứ?"

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Lâm Mạch Mạch rồi gật đầu một cái: "Mình biết rồi, cậu đi khiêu vũ đi! Không cần phải để ý tới mình đâu, mình đi ăn chút gì đã!"

Dứt lời, cô đi về phía quầy buffet kia.

Lâm Mạch Mạch thấy vậy, vốn định đi cùng cô nhưng suy nghĩ kỹ lại, nếu cô ấy đi cùng thì sẽ khiến Mạn Mạn nghĩ rằng Mạch Mạch đang thương hại cô. Cô ấy hiểu lòng tự ái của Mạn Mạn rất cao cho nên cô không đi cùng nữa.

Lúc này, sau lưng cô có một người đàn ông giơ tay ra, nở nụ cười dịu dàng: "Tiểu thư, tôi có thể mời cô nhảy một bài không?"

Nghe thấy tiếng nói, Lâm Mạch Mạch quay người sang, đánh giá người đàn ông trước mặt, chiều cao còn tạm chấp nhận nhưng tướng mạo lại kém so với ai đó.

Nghĩ đến người kia, ánh mắt cô nhìn vào sàn nhảy, đảo mắt một vòng tìm được mục tiêu.

Thấy anh ta đang ôm một người đẹp mặc lễ phục màu trắng mà khiêu vũ, cô híp mắt, liếc nhìn người đàn ông đang mời cô nhảy kia, cười quyến rũ: "Được chứ!"

Ngay sau đó, cô đặt tay vào người đàn ông, đi vào sàn nhảy cùng anh ta.

Lê Hiểu Mạn ăn vài miếng lại cảm thấy buồn nôn, vì vậy cô cầm ly rượu chát, chậm rãi nhấm nháp hương vị của nó.

Vón dĩ lúc đầu có không ít người tới nói chuyện và mời cô khiêu vũ nhưng sau việc kia, cũng không có người đàn ông nào dám lại gần cô nữa.

117. Chương 117: Mời Cô Khiêu Vũ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bởi vì đây là bài nhảy đầu tiên là muốn mời người quan trọng nhất trong lòng nhảy, bạn tình, người thân, đồng nghiệp.

Lê Hiểu Mạn nhấm nháp ly rượu chát, ánh mắt nhìn trong sàn nhảy, theo bản năng tìm kiếm bóng dáng Long Tư Hạo.

Dò xét một vòng cô mới nhìn thấy người kia.

Long Tư Hạo mặc một bộ vest thủ công tôn lên vẻ anh tuấn, mê người, khí chất cao quý, vương giả của anh.

Bàn tay trắng nõn bưng ly rượu, ở bên cạnh anh là Tô Dịch.

Long Tư Hạo luôn làm việc bí mật, rất ít khi lộ diện trước công chúng, ít khi anh xuất hiện ở các bữa tiệc. Người có thể mời anh tham dự toàn thành phố K này ngoài Lăng Hàn Dạ thì khó có thể tìm được người thứ hai.

Cho dù anh khiêm tốn, ít lộ mặt nhưng luôn độc chiếm vị trí cao nhất trên thương trường, có thể nói lũng đoạn thị trường thành phố K.

Vì vậy có không ít thương gia tiến lên làm quen hi vọng có thể hợp tác với anh.

Không chỉ có như vậy, trừ thân phận, địa vị bất phàm khuôn mặt lại anh tuấn, giống như vị thần đã hấp dẫn không ít cô gái. Bọn họ không chút ngại ngùng chủ động tiến lên mời anh khiêu vũ nhưng đều bị anh lạnh lùng từ chối.

Ai ai cũng hưng phấn đến nhưng buồn chán quay lại.

Lê Hiểu Mạn thấy anh từ chối tất cả phụ nữ mời anh nhảy, trong lòng cô có chút vui vẻ.

Khi cô chuẩn bị chuyển ánh mắt đi lại thấy một người phụ nữ mặc lễ phục màu trắng đi về phía anh, cực kỳ nhiệt tình ôm cổ anh, trông có vẻ cực kỳ thân quen.

Người đàn bà này ngẩng đầu nhìn anh, tròng mắt màu nâu không che giấu sự ái mộ và tình ý, trên khuôn mặt trang điểm kĩ càng nở nụ cười rực rỡ vừa đáng yêu vừa quyến rũ.

Lê Hiểu Mạn lạnh nhạt liếc nhìn người đàn bà kia, phát hiện người này chính là người Long Tư Hạo ôm ấp ở ngoài vườn hoa.

Ngực như có gì đó chặn lại, khó chịu không thở nổi. Bàn tay Lê Hiểu Mạn không tự chủ mà siết chặt ly rượu. Cô vội vàng chuyển mắt, buông ly xuống, muốn rời khỏi đây!

Ngay khi cô xoay người định rời khỏi phòng tiệc, sau lưng vang lên giọng nói quen thuộc.

"Lê tiểu thư, có thể cho tôi lần đầu tiên của cô không?"

Nghe vậy khóe môi Lê Hiểu Mạn giật giật, hơi nhéo mắt, lại, xoay người tức giận nhìn Lạc Thụy đang đưa tay ra với cô: "Trợ lý Lạc, anh vừa nói gì?"

"A?" Lạc Thụy hơi nhíu mày, hai mắt híp lại thành dường, dường như ý thức được mình nói sai: "Lê tiểu thư, cô đừng hiểu lầm, tôi chưa nói hết. Ý tôi là cô có thể cho tôi làm bạn nhảy đầu tiên của cô trong tối nay không?"

Lê Hiểu Mạn híp mắt, vừa rồi rõ ràng anh ta cố ý.

Cô không đồng ý với anh ta cũng chẳng từ chối mà ngước mắt nhìn vào sàn nhảy. Nhưng không thấy Long Tư Hạo ở vị trí cũ nữa.

Theo bản năng cô nhìn quanh một vòng nhưng vẫn không thấy bóng dáng anh đâu.

Cô thu hồi ánh mắt, chân mày hơi nhíu lại.

Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp dịu dàng vang lên bên tai cô: "Tìm tôi sao?"

Câu hỏi này khiến Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu, khuôn mặt tuấn mỹ phóng đại trước mắt cô. Mà Lạc Thụy vừa ở đây đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

"Long… Long Tư Hạo, anh tới từ lúc nào? Trợ lý Lạc đâu?" Lê Hiểu Mạn hoảng sợ lui về sau một bước, suýt nữa ngã nhào.

Long Tư Hạo thấy vậy, cánh tay hơi duỗi ra, giữ chặt cái eo nhỏ của cô, vừa ngang ngược nhưng cực kỳ dịu dàng ôm cô vào lòng đưa cô vào sàn nhảy.&

118. Chương 118: Điệu Nhảy Đầu Tiên

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn vẫn run sợ. Vì vậy vẫn giẫm phải chân Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo chỉ hơi cau mày, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô. Trên khuôn mặt tuấn mĩ vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, không hề có ý trách cứ cô.

Khi hoàn hồn lại, cô nhíu chặt chân mày, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi có vẻ túng quẫn, lúng túng liếc nhìn anh: "Xin lỗi! Tôi…Tôi không biết nhảy. Hay là anh đi tìm người khác đi. Đây là điệu nhảy đầu tiên của anh, có phải anh phải nhảy với người quan trọng nhất không?"

Một tay Long Tư Hạo giữ chặt eo nhỏ của cô, dẫn cô xoay vòng. Ánh mắt thâm thúy nhìn cô chằm chằm, trên khuôn mặt tuấn mĩ nở nụ cười mị hoặc, cúi đầu gần bên tai cô, mập mờ nói: "Lần đầu tiên của tôi vĩnh viễn chỉ có em!"

Hơi thở nóng bỏng phả vào khiến tai Lê Hiểu Mạn nóng lên, khuôn mặt xinh đẹp không tự chủ mà đỏ lên mấy phần. Dáng vẻ kiều mị này của cô khiến trong lòng Long Tư Hạo rung động không thôi.

Cô ngước mắt nhìn anh, ánh mắt tức giận: "Long Tư Hạo, anh…"

"Tôi thế nào?" Long Tư Hạo lại cúi đầu thì thầm bên tai cô. Giọng nói trầm thấp, đầy dịu dàng.

Hơi thở nóng bỏng lại phả vào mặt Lê Hiểu Mạn khiến cô run rẩy. Cô vừa ngước mắt lên đã nhìn thấy một đôi mắt cực kỳ tức giận.

Chủ nhân của đôi mắt này chính là Hoắc Vân Hy. Lúc này đây, sắc mặt anh ta tái xanh, nhìn cô chằm chằm, trông anh ta cực kỳ muốn xông lên bóp chết cô.

Hạ Lâm thấy anh ta vẫn nhìn chằm chằm Lê Hiểu Mạn. Trong đôi mắt cô ta thoáng chút ngoan độc, không vui nói: "Vân Hy, em có chút không thoải mái, muốn đi nghỉ ngơi!"

Hoắc Vân Hy nghe vậy, liếc mắt nhìn cô ta, thả cô ta ra rời khỏi sàn nhảy. Lấy một ly rượu trong khay nhân viên phục vụ rồi đổ vào miệng, anh ta nhìn chằm chằm Lê Hiểu Mạn. Vẻ kiều mị của cô khi ở bên cạnh Long Tư Hạo khiến anh ta nhức mắt.

Bàn tay anh siết chặt ly rượu, hận không thể bóp vỡ nó.

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy bỏ mặc cô ta một bên vừa uống rượu vừa nhìn chằm chằm Lê Hiểu Mạn. Cô ta tức giận siết chặt nắm tay, oán hận nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy người đàn ông khiêu vũ cùng cô cũng cực kỳ tuấn mỹ, khí chất bất phàm, mê người, cô ta lại đố kỵ không thôi.

Tại sao bên cạnh Lê Hiểu Mạn luôn có đàn ông ưu tú như vậy vây quanh chứ?

Hai người họ là chị em cùng cha khác mẹ, từ nhỏ đã học chung trường, chung lớp. Thành tích của Lê Hiểu Mạn rất tốt, tính cách cũng tốt cho nên bạn học trong lớp dù nam sinh hay nữ sinh đều thích chơi với cô.

Khi đó, cô ta cũng cực kỳ ghen tị. Đặc biệt là cô ta yêu mến Hoắc Vân Hy như vậy, anh ta ưu tú nhưng cũng chỉ quan tâm Lê Hiểu Mạn khiến cô ta càng ghen tị đến điên cuồng. Cho nên, cô ta không tiếc tất cả thủ đoạn mà đoạt lấy Hoắc Vân Hy.

Cô ta lạnh lùng nhếch môi. Cô ta vĩnh viễn sẽ không để Hoắc Vân Hy biết. Mười năm trước, người liều mình cứu anh ta thật ra là Lê Hiểu Mạn chứ không Hạ Lâm cô ta.

Cô ta sẽ vĩnh viễn không để anh ta biết được sự thật này.

Trong sàn nhảy, người nhảy không giỏi như Lê Hiểu Mạn dưới sự hướng dẫn của Long Tư Hạo cũng quen dần, không đạp phải chân anh nữa.

119. Chương 119: Không Ngăn Cản Được

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Không biết có phải có phải cô nhầm hay không mà dường như hơi thở của anh có chút rối loạn, hơi thở cũng cực kỳ nóng bỏng giống như lửa, khiến cô cảm giác mình như ở trong lò thiêu.

Cô không được tự nhiên mà hơi rũ mắt xuống, lông mi dài hơi run lên, thấp giọng hỏi: "Anh còn chưa nói cho tôi biết, trợ lý Lạc đâu rồi?"

Cô vừa dứt lời, bên tai nghe thấy tiếng cười, đôi môi Long Tư Hạo lại tiến lại gần bên tai cô, giọng nói trầm thấp: "Sau này ở trước mặt tôi, không cho phép nhắc tới người đàn ông khác! Cậu ta có việc quan trọng phải đi giải quyết!"

Giọng nói của anh cực kỳ bá đạo khiến người ta không thể kháng cự được.

Lê Hiểu Mạn ngước mắt, nhìn vào đôi mắt của anh. Trong đôi mắt đen láy kia có ánh lửa nóng bỏng khiến lòng cô run lên. Cô vội vàng nhìn xuống, không tự nhiên hỏi: "Anh ta… anh ta phải đi làm cái gì?"

Long Tư Hạo chưa trả lời cô, đột nhiên cúi đầu chiếm lấy cánh môi cô.

Lê Hiểu Mạn hoảng sợ. Anh lại dám hôn cô trước mặt bao nhiêu người như vậy. Anh thật là…

Cô đang định đẩy anh ra thì đột nhiên ánh đèn tối sầm lại. Không biết ai tắt đèn mà khiến cả phòng tiệc tối om, không ai thấy rõ ai.

Vì đột nhiên bóng tối ấm đến, Lê Hiểu Mạn run lên, cánh tay mảnh khảnh để trước ngực Long Tư Hạo: "Long…Ô…"

Long Tư Hạo không cho cô cơ hội nói chuyện, ép chặt đôi môi côi, lưỡi dài nhân cơ hội tấn công thành trì của cô.

Nụ hôn của anh nóng bỏng như lửa, giống như thiêu đốt môi lưỡi và suy nghĩ của cô, lửa lan đến toàn thân.

Giữa răng môi hai người đầy mùi rượu, mê đắm lòng người.

Lê Hiểu Mạn muốn đẩy anh ra nhưng sức lực giống như bị anh hút hết vậy, cả người cô mềm xuống, dựa vào lòng anh.

Nụ hôn của anh quá kịch liệt khiến cô không đủ dưỡng khí, hô hấp càng lúc càng khó khăn. Cô đấm lên ngực anh, đôi mắt trong suốt phủ tầng sương mù, mồ hôi rịn ra: "Ô…Long… Long Tư Hạo… Ô… Buông ra…"

Phát hiện cô không thể thở được lúc này Long Tư Hạo mới thả cô ra.

Cả người Lê Hiểu Mạn mềm nhũn dựa vào trong ngực Long Tư Hạo, há miệng thở dốc, lông mi dài run rẩy.

Đợi đến khi cô hít thở dễ dàng hơn, trên môi vẫn ướt, đôi môi Long Tư Hạo lại phủ lên cánh môi cô. Lần này, nụ hôn của anh dịu dàng hơn, để cô vẫn có thể hít thở được.

"Ưm…" Cô hô lên một tiếng, đang muốn đẩy anh ra thì giọng nói trầm thấp đầy bá đạo của Long Tư Hạo vang lên bên tai cô.

"Hiểu Hiểu, không được từ chối tôi!"

Giọng nói anh trầm khàn mê người, từ tính vang lên bên tai cô, khiến trái tim Lê Hiểu Mạn run lên một cái.

Cô giống như bị anh đầu độc, sững sờ để mặc anh hôn.

Cô cảm giác cơ thể mình như cánh hoa trôi giữa biển, đầu óc trống rỗng.

Khi cô phục hồi lại tinh thần, Long Tư Hạo đã rời khỏi đôi môi cô. Mà đèn trong phòng dạ tiệc cũng sáng lại.

Âm nhạc đổi sang một bản nhanh hơn.

Lê Hiểu Mạn rũ hai mắt, không dám nhìn Long Tư Hạo nữa. Lúc này, trái tim cô đâm loạn nhịp, cô nhỏ giọng nói muốn đi phòng rửa tai rồi bối rối đi.

Chẳng qua, vừa trải qua nụ hôn kịch liệt khiến người cô mềm nhũn, bước chân cũng lảo đảo, suýt chút nữa nhã nhào. Cũng thật may có Long Tư Hạo kịp thời đỡ cô, ánh mắt nóng bỏng, cười giễu nói với cô: "Hay là tôi bế em nhé?"

Lê Hiểu Mạn che giấu sự hốt hoảng trong lòng, nhếch môi: "Không cần!"

Dứt lời, cô rời khỏi sàn nhảy, cúi đầu đi vào nhà vệ sinh.

Đột nhiên một bóng dáng chặn trước mặt Lê Hiểu Mạn, nắm chặt cổ tay cô. Sức lực này khiến cô đau đớn đến nhíu mày.

120. Chương 120: Giãy Dụa, Mau Buông Tôi Ra Đi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô vừa mới đưa mắt lên nhìn, lại thấy một đôi mắt lửa giận đang nhìn mình.

"Hoắc… Hoắc Vân Hy, anh đang làm gì vậy? Buông tôi ra." Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn anh, ra sức giãy dụa thì lại bị Hoắc Vân Hy giữ chặt tay, làm cô không cách nào tránh khỏi sự khống chế của anh.

Hoắc Vân Hy tức giận nhìn cô, dường như là nghiến răng nghiến lợi nói ra hai chữ: "Tiện nhân."

Sau đó anh lại bóp chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, kéo mạnh cô đến chốn không người.

Lê Hiểu Mạn dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn anh: "Hoắc Vân Hy… rốt cuộc anh muốn làm gì? Mau buông tôi ra…"

Hoắc Vân Hy nheo mắt lại, ánh mắt lại rơi vào cánh môi kiều diễm sưng đỏ của cô, rõ ràng là dấu vết lưu lại sau khi hôn.

Sắc mặt anh tối đen, ánh mắt rét lạnh, trong lòng thì rực lửa đố kỵ: " Em còn dám hỏi tôi muốn làm gì? Vậy em nghĩ xem em đã làm gì đi? Lê Hiểu Mạn, tôi thật không ngờ, cô lại đê tiện đến thế? Cô thiếu đàn ông thì chết sao? Cứ phải để cho Long Tư Hạo hôn mình? Tiện nhân, trước mặt tôi thì làm như gái còn trinh, trước mặt Long Tư Hạo thì không biết xấu hổ biến thành dâm phụ."

Hoắc Vân Hy mắng chửi cô bằng những từ ngữ hết sức dơ bẩn, từng lời từng lời như lưỡi dao sắc bén đâm mạnh vào trong lòng Lê Hiểu Mạn. Tâm đã sớm chết của co giờ máu tươi tràn trề.

Cảm giác đau đớn lan tràn toàn thân, trái tim như bị xé rách.

Tay cô bị siết chặt, lại nhìn tới ánh mắt lạnh lẽo thấu xương chưa từng thấy qua của Hoắc Vân Hy, cô cười nhưng nước mắt thì đã chảy xuống: "Ha hả… Hoắc Vân Hy, anh mắng tôi, cho dù có mắng, thì dẫu sao tôi trong mắt anh cho tới giờ vẫn luôn là tiện nhân, là dâm phụ mà phải không, tôi không muốn lấy anh, lại không chịu nổi tịch mịch, nên đi quyến rũ đàn ông đấy… Haha… Hoắc Vân Hy, anh thì tốt đẹp lắm đấy? Bên ngoài thì chơi đàn bà, còn có con với người khác? Như thế không đủ đê tiện sao? Có tư cách gì mà nói tôi? Anh không tiếc thủ đoạn trù tính tôi, hãm hại tôi, tôi và Long Tư Hạo có ngày hôm nay, tất cả đều do anh một tay tạo thành, là do anh đích thân giao tôi cho anh ta."

Hoắc Vân Hy vì những lời này của cô mà sắc mặt càng thêm lạnh lẽo, càng bóp chặt cổ tay của cô hơn. Một tay phẫn hận đưa lên, hốc mắt hơi sưng, ánh mắt sắc bén như hận không thể cho cô thiên đạo vạn quả, lồng ngực anh vì tức giận mà lên xuống lên tục.

"Tiện nhân, tôi lúc nào đẩy cô ra cho hắn chứ? Là cô thấy hắn thì phát tình mà muốn ngay lập tức nằm dưới thân người ta, cô thiếu đàn ông như thế, vậy được tôi hôm nay sẽ thành toàn cho cô."

Dứt lời, lợi dụng lúc cô đang chống đỡ bên tượng, anh tầm cổ tay cô, thô lỗ nâng cằm cô lên, cúi đầu thô bạo hôn lên môi cô, tựa như dã thú mà hung hăng gặm cắn.

Môi bị cắn đau, Lê Hiểu Mạn nhíu chặt mày, liều mạng giãy dụa, tức giận hét: "Hoắc Vân Hy… Cút… Cút ngay.. Đừng động vào người tôi, đồ cầm thú."

Cô không ngừng tránh né nụ hôn tàn ác của anh. Hoắc Vân Hy thấy vậy, thân thế gắt gao giữ chặt cô, hai tay giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khôn chút ôn nhu tiếp tục hôn lên.

121. Chương 121: Khủng Hoảng, Ký Ức Thời Thơ Ấu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Cút.. Cút đi…" Lê Hiểu Mạn giãy dụa, trán đã lấm tấm mồ hôi, chảy xuống gương mặt cô, trong lòng cô hoảng loạn, sao cũng không đẩy được Hoắc Vân Hy ra, tức giận cắn môi dưới, đến khi mùi máu tươi ngai ngái tràn ngập khoang miệng hai người, Hoắc Vân Hy mới nơi lỏng.

Hoắc Vân Hy đau đến cau mày, ánh mắt lại càng bén nhọn hơn, giận dữ không dứt: "Còn dám cắn tôi? Nhất định cô sẽ phải trả giá đắt cho việc này."

Dứt lời, anh giữ chặt cổ tay tinh tế của cô, kéo cô ra khỏi sảnh yến tiệc.

"Hoắc Vân Hy, mau buông tôi ra, tên cầm thú này…"

Lê Hiểu Mạn ra sức giãy dụa, lại không tránh được Hoắc Vân Hy. Cô bị anh mạnh mẽ kéo ra khỏi sảnh bữa tiệc, sau đó đẩy mạnh cô vào xe.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy đưa mình vào xe, cô giữ lấy cửa xe, phẫn hận nhìn anh: "Hoắc Vân Hy, mở cửa ra, tôi muốn xuống xe."

Hoắc Vân Hy sắc mặt rét lạnh ngồi trên ghế trước, khóe môi giương lên thành một lạnh cười lãnh mị: "Ha hả… Chờ cô trở thành người đàn bà của tôi, để xem cô có còn muốn xuống xe nữa hay không."

Anh nhấn mạnh chân ga, chiếc xe Bently chạy thẳng tới biệt thư Lăng gia.

Lê Hiểu Mạn thấy thế, trong lòng lại càng bối rối không dứt, cô chạm cửa xe: "Hoắc Vân Hy, đồ cầm thú, mở cửa xe ra mau…"

Ánh mắt Hoắc Vân Hy rét lạnh, lái xe với tốc độ cao nhất, chiếc xe tựa như mãnh thú trong rừng mà lao vun vút trên đường lớn.

Vì giờ đã tối, căn bản người, hay xe cũng đều không thấy nổi một chiếc.

Lê Hiểu Mạn vì tốc độ lái xe của anh mà tim đập nhanh, hai tay giữ chặt quần áo, ánh mắt trong trẻo bén nhọn nhìn Hoắc Vân Hy: "Hoắc Vân Hy, anh bị điên à, đồ điên, dừng xe mau, đồ điên này, dừng xe…"

Khóe môi Hoắc Vân Hy hơi gợn lên, sau đó đột nhiên quẹo vào, lái xe vào một rừng cây bên đường.

Tối nay, ánh trăng rất mờ nhạt, những âm thanh côn trùng vang lên khiến nơi này yên lặng đến quỷ dị dọa người.

Vì trong ký ức khi còn nhỏ, Lê Hiểu Mạn vô cùng sợ bóng tối, hơn nữa còn sợ nhất rừng cây tối đen như vậy, mà sau khi Hoắc Vân Hy lái xe vào trong rừng, cô bắt đầu run sợ, ánh mắt hoảng sợ, lạnh cả sống lưng, trên trán rỉ ra mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt.

Trong đầu cô chợt hiện ra những ký ức vô cùng hoảng loạn.

Ba người đàn ông mang theo mặt quỷ và nụ cười bỉ ổi xấu xa, nhích từng bước tới gần cô.

"Em gái, đừng sợ…"

"Em gái à, lại đây…"

…

Lúc này trí nhớ về ba người đàn ông đó và nụ cười cùng giọng nói quỷ mị của bọn họ chợt hiện ra trong đầu cô, Lê Hiểu Mạn siệt chặt hai cánh tay mảnh khảnh của mình, hoảng sợ lắc đầu, đôi môi tái nhợt khẽ run: "Không… Tôi không qua.. Tôi không qua đâu…"

Hoắc Vân Hy đột nhiên dừng xe lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lê Hiểu Mạn đang run sợ, khóe môi càng thêm tà mị, anh nắm lấy cằm cô, thô bạo hôn lên môi cô.

"A… Không…" Lê Hiểu Mạn hồi phục lại tinh thần, liều mạng đánh vào ngực Hoắc Vân Hy, nước mắt tràn ra, sự khủng hoảng, tức giận và khuất nhục cứ thế luân phiên xuất hiện trong đầu cô.

122. Chương 122: Nhuốm Máu, Long Thiếu Căm Phẫn...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Cầm thú, đừng động vào tôi..." Lê Hiểu Mạn khủng hoảng khóc nói, dùng cả tay và chân đấm đá Hoắc Vân Hy.

Sự tức giận và lòng đố kỵ đã sớm đốt cháy lý trí của Hoắc Vân Hy, ánh mắt anh rực lửa như có thể làm cô hóa thành tro bụi. Giờ phút này, trong đầu anh chỉ có một ý niệm, cô là người phụ nữ của Hoắc Vân Hy, là vợ của anh, không cho phép bất kỳ ai tơ tưởng đến.

Dù có yêu hay không yêu anh, đời này cô đừng mong thoát khỏi anh, cho dù là dùng biện pháp gì, anh cũng sẽ giam cầm cô ở bên cạnh mình.

Lòng đố kỵ điên cuồng khiến anh nổi cơn tam bành, thô bạo xé rách lễ phục của cô, vốn là một bộ lễ phục hoàn hảo, giờ bị rách ra từng tấm.

"Anh.. Anh..." Giọng nói vang lên vào lúc này trong rừng cây vắng lặng trở nên cực kỳ quỷ dị.

Lê Hiểu Mạn mặt đầy nước mắt hoảng sợ giãy dụa, khóc lớn: "Không... Hoắc Vân Hy, đồ vô lại, đừng động vào người tôi.. Cút đi..."

Lê Hiểu Mạn không ngừng rơi nước mắt tuyệt vọng, thân thể cô bị đè ép, cô không sao thoát ra được.

Mà nếu hôm nay cô bị Hoắc Vân Hy chiếm lấy, cô chỉ còn một con đường chết.

Sao anh lại trở nên như vậy?

Sao lại đối xử với cô như thế?

Sao không yêu lại không chịu buông cô ra? Nhất định phải hành hạ cô đến chết anh mới vừa lòng sao?

Lấy anh, là chuyện sai lầm nhất đời này của cô.

Lê Hiểu Mạn đau lòng nhíu chặt mày, thân thể mảnh khảnh không ngừng run rẩy, nước mắt tuyệt vọng sớm ướt đẫm khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn của cô.

Đúng lúc, chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn, cửa sổ xe bị vỡ nát, Hoắc Vân Hy tức giân ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy Long Tư Hạo đang đứng ngoài xe, khí thế dọa người, khuôn mặt tuấn mỹ che kín vẻ lo lắng, toàn thân lạnh lẽo, đồng tử đen như mực nheo lại. Anh siết chặt nắm đấm mạnh mẽ đánh lên cửa sổ xe, mà trên tay anh sớm đã vì mảnh thủy tinh bén vào mà ướm máu.

Không biết anh đã dùng sức mạnh kinh người đến thế nào mới có thể khiến cửa xe bị đánh vỡ.

Hoắc Vân Hy thấy thế, còn chưa kịp phản ứng, đã bị Long Tư Hạo lôi xuống xe, môi mỏng khẽ giương lên tạo thành một độ cong lạnh lùng, ánh sáng xoẹt qua đáy mắt, giọng nói lạnh thấu xương: "Tên khốn kiếp!"

Dứt lời, nắm đấm ướm máu của anh đã nhanh như chớp đánh về phía Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy không chút phòng bị, bị một quyền này đánh trúng, lùi vài bước mới đứng vững được, máu tràn ra khỏi khóe môi, má bên trái sưng lên.

123. Chương 123: Tuyên Bố, Cô Ấy Là Của Tôi...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy nheo mắt lại tức giận quát lớn: "Long Tư Hạo…"

Ngay sau đó vung quyền hướng tới Long Tư Hạo.

Thấy vậy, ánh mắt Long Tư Hạo càng thêm rét lạnh, nhanh chóng cởi áo xuống choàng trên người Lê Hiểu Mạn, đau lòng nhìn cô.

"Chờ anh một chút."

Nói xong, anh đứng thẳng lên, xoay người, vững vàng đỡ được nắm đám Hoắc Vân Hy đang đưa tới.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tia lửa bắn ra bốn phía.

Hoắc Vân Hy tức giận híp mắt nhìn, ánh mắt sắc bén nhìn Long Tư Hạo: "Long Tư Hạo, sao cứ phải quan tậm chuyện vợ chồng chúng tôi?"

"Vợ chồng?" Đôi mắt u lãnh thâm thúy của Long Tư Hạo nheo lại, giọng nói lạnh băng: "Cậu không có tư cách nói ra hai chữ này, từ lúc cậu phản bội Hiểu Hiểu, cậu và cô ấy đã không còn bất kỳ quan hệ gì nữa rồi."

"Hiểu Hiểu?" Long Tư Hạo gọi Lê Hiểu Mạn như vậy làm Hoắc Vân Hy lại càng tức giận không dứt, nghĩ đến việc họ khiêu vũ cùng nhau, anh lại bắt đầu ghen tị, sao ở trước mặt anh ta, cô lại kiều mị mê người như vậy.

Cô là người phụ nữ của anh, dịu dàng của cô, kiều mị của cô, nụ cười của cô, tất cả đều thuộc về anh.

Ánh mắt anh rét lạnh, lớn tiếng quát: "Long Tư Hạo, sao lại gọi cô ấy như thế? Anh đừng quên, cô ấy là người của tôi, là vợ tôi, tôi sẽ không để cho anh lại gần cô ấy đâu."

"Ha ha… vợ của cậu?" Long Tư Hạo cười lạnh, giọng nói như mang theo âm hàn từ Bắc Cực: "Lúc anh xem cô ấy là vợ mình, sẽ không làm tổn thương cô ấy, cũng không cần lúc cô ấy cần thì cậu lại còn ở bên người phụ nữ khác, cậu chưa bao giờ yêu cô ấy, không xứng làm chồng cô ấy. Từ giờ, cô ấy sẽ là người phụ nữ của tôi, tôi sẽ không để bất kỳ ai làm cô ấy tổn thương."

Long Tư Hạo nghe ltm nói xong, kinh ngạc nhìn anh, nếu như ban đầu cô không lấy Hoắc Vân Hy mà lấy anh, có phải bây giờ cô sẽ không phải chịu tổn thương như lúc này.

Hoắc Vân Hy bị Long Tư Hạo giữ chặt nắm đấm, trên trán nổi đầy gân xanh: "Người phụ nữ của anh? Long Tư Hạo, đừng nằm mơ nữa, tôi sẽ không ly hôn với cô ấy, mãi mãi sẽ không. Cô ấy vĩnh viễn là vợ của Hoắc Vân Hy tôi, vĩnh viễn là em gái của anh."

Long Tư Hạo híp mắt lại, ánh mắt u lãnh, so với Hoắc Vân Hy đang tức giận, anh lại tương đối trầm ổn, cũng không nhiều lời của Hoắc Vân Hy, xoay người nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy sắc mặt cô vô cùng nhợt nhạt, anh đau lòng, tiến lên muốn ôm cô, giọng của Hoắc Vân Hy lại vang lên.

"Long Tư Hạo, không cho phép anh đụng vào người cô ấy." Hoắc Vân Hy sắc mặt xanh mét nhìn Long Tư Hạo, tức giận rống xong, giơ nắm đấm lên đánh về phía Long Tư Hạo.

Thấy Hoắc Vân Hy đánh tới từ phía sau, Long Tư Hạo khẽ nhếch môi, lại dùng ánh mắt nhu hòa nhìn Lê Hiểu Mạn, bàn tay khẽ vuốt tóc cô, hôn lên trán cô: "Đợi tôi thêm một chút nữa."

Dứt lời, anh xoay người, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén nhìn về phía Hoắc Vân Hy, nở nụ cười rét lạnh: "Chỉ bằng cậu ư, không phải là đối thủ của tôi."

124. Chương 124: Đánh Nhau, Súng Lục Đả Thương

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh thân thủ đi lên đỡ nắm đám của Hoắc Vân Hy, một tay khác trong chớp mắt đã đặt trên cổ Hoắc Vân Hy.

"Anh…" Hoắc Vân Hy hoàn toàn không nghĩ tới, thân thủ Long Tư Hạo nhanh như vậy, cổ bị giữ đau đến nhíu mày, khuôn mặt đỏ lên, ánh mắt tức giận: "Long Tư Hạo, thân thủ không tồi, nhưng tôi cũng không kém như trong tưởng tượng của anh đâu."

Dứt lời, anh tránh mở nắm đấm của mình, quét về phía Long Tư Hạo.

Thấy vậy, Long Tư Hạo ánh mắt lẫm liệt, buông lỏng cánh tay ở cổ, khẽ nghiêng người tránh.

Hoắc Vân Hy không đánh trúng Long Tư Hạo, lại đánh tiếp một quyền nữa.

So với Hoắc Vân Hy cậy mạnh vung nắm đấm, Hoắc Vân Hy cười lạnh lùng, cơ bản anh không cần phải động thủ, đã dễ dàng tránh được công kích của Hoắc Vân Hy.

Lê Hiểu Mạn đứng bên cạnh xe không nghĩ Hoắc Vân Hy lại động thủ với Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo luôn chiếm thế thượng phong, với công kích của Hoắc Vân Hy, khuôn mặt tuấn mỹ của anh không chút sợ hãi, động tác nhanh nhẹn nhưng không đánh lại, có nhiều lần, Hoắc Vân Hy sắp đánh trúng mặt anh, Lê Hiểu Mạn cũng nóng lòng, nhưng anh lại không chút hoang mang lắc mình tránh khỏi.

Hoắc Vân Hy cơ hồ là dùng toàn bộ sức lực để đối phó với Long Tư Hạo, đấm mười mấy phát đều không trúng, mà thể lực còn bị giảm đi nhiều.

Đang lúc lực bất tòng tâm, nắm đấm xuất ra không có lực, Long Tư Hạo đã nhanh chóng dòng anh đến thân cây phía sau.

Hoắc Vân Hy vì bị mất thể lực mà thở hổn hển, ánh mắt sắc bén nhìn Long Tư Hạo: "Long Tư Hạo, tên xảo trá."

Long Tư Hạo nhìn Hoắc Vân Hy, nở nụ cười lạnh lẽo: "Tôi đã nói rồi, anh không phải là đối thủ của tôi, nhớ kỹ, Hiểu Hiểu giờ là người phụ nữ của tôi, anh không có tư cách xuất hiện trước mặt cô ấy."

Dứt lời, Long Tư Hạo buông anh ra, xoay người đi về phía Lê Hiểu Mạn.

Hoắc Vân Hy không ngờ Long Tư Hạo có thể lớn lối như vậy, hai tay siết chặt, lần nữa hướng tới Long Tư Hạo.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy tập kích Long Tư Hạo phía sau, lo lắng kêu: "Long Tư Hạo, cẩn thận."

Nghe vậy, Long Tư Hạo khẽ cười, quay người lại, trong tay đã thêm một khẩu xúng, từ từ giơ lên, hướng thẳng vào mi tâm Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy hoàn toàn không nghĩ tới trong tay Long Tư Hạo lại có súng, anh đứng im, ánh mắt từ kinh ngạc chuyển sang giận dữ: " Long Tư Hạo, tôi không tin anh có thể nổ súng."

"Vậy thì thử một chút." Long Tư Hạo hơi nhướng mày, ánh mắt u lãnh nhìn Hoắc Vân Hy.

Ngay sau đó, khi anh chuẩn bị bóp cò.

Lê Hiểu Mạn thấy trên tay Long Tư Hạo xuất hiện súng lục, cô cũng kinh ngạc không thôi, đứng sững sờ tại chỗ, thấy Long Tư Hạo chuẩn bị nổ súng, cô hồi phục tinh thần: "Long Tư Hạo, đừng…"

Dứt lời, cô vọt chạy tới trước người Hoắc Vân Hy, chắn trước mặt anh.

Long Tư Hạo và Hoắc Vân Hy không nghĩ tới cô sẽ xông lên.

Hoắc Vân Hy nhìn Lê Hiểu Mạn che trước người mình, đầu tóc tán loạn, y phục bị xé rách, giờ này còn đứng trước mặt mình, thay anh cản súng, anh cau mày, ánh mắt phức tạp, có kinh ngạc, có động tâm, có hối hận, cùng áy náy….

125. Chương 125: Chặn Súng Lục, Anh Đau Lòng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn chắn tước người Hoắc Vân Hy, ánh mắt hơi trầm xuống. Đôi con ngươi đen như mực nhìn khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn của cô, môi mỏng khẽ nhếch, chậm rãi phun ra hai chữ: "Tránh ra."

Ngữ điệu nhẹ nhàng, không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào.

Lê Hiểu Mạn cau mày, nhìn vào mắt Long Tư Hạo, đôi mắt anh như một hố sâu không đáy, cô khẽ cắn môi dưới: "Long Tư Hạo, tôi biết anh có thể nổ súng hay không, nhưng…"

Nói đến đây, ánh mắt cô kiên định nhìn anh, giọng nói quyết tâm: "Chỉ cần tôi còn sống, tôi tuyệt đối sẽ không cho phép anh nổ súng về phía anh ta."

Lời nói của cô làm Hoắc Vân Hy đứng sau chấn động, tâm tình phức tạp nhìn cô: "Mạn Mạn…"

Long Tư Hạo nhìn đôi mắt trong treỏ của cô. Sự kiên quyết của cô như một lưỡi dao khảm vào tim anh. Hoắc Vân Hy tổn thương cô như vậy mà cô còn muốn che chở cho anh ta, hóa ra, anh chưa từng nằm trong trái tim cô.

Anh thu súng lại, ánh mắt thâm thúy nhìn cô, khóe môi vẽ ra nụ cười nhạt, tràn đầy lạnh lẽo và bi thương.

Anh không nói gì, chỉ xoay người, cất bước đi về phía xe của mình.

Ngồi vào trong xe, anh không nhìn Lê Hiểu Mạn lấy một cái, chỉ đạp chân ga phóng ra khỏi rừng cây.

Thấy anh rời đi, Lê Hiểu Mạn nhíu mày, trong lòng buồn bực, lại không để ý đến Hoắc Vân Hy phía sau mà đi thẳng về phía trước.

Nhưng chưa được hai bước, cô đã té ngã.

"Mạn Mạn…"Hoắc Vân Hy thấy vậy, cả kinh tiến lên đỡ cô.

"Đừng động vào người tôi!" Lê Hiểu Mạn lạnh lùng liếc anh, đẩy người anh ra.

Thấy vậy, Hoắc Vân Hy nhíu mày, áy náy nhìn cô: "Mạn Mạn, thật xin lỗi! Anh mất đi lý trí nên mới đối xử với em như vậy, anh.. anh không muốn mất em."

"Ha ha.. Không muốn mất tôi, người mà anh chưa từng quý trọng?" Lê Hiểu Mạn lạnh lùng cười một tiếng, giọng nói nhẹ như hồng mao, không mang theo bất kì tình cảm gì.

Ngữ điệu của cô không lạnh, nhưng Hoắc Vân Hy nghe xong lại rùng mình, cảm giác mất cô chưa bao giờ chân thực đến thế.

"Mạn Mạn, thật xin lỗi! Cho anh thêm một cơ hội nữa được không?" Đáy lòng Hoắc Vân Hy kinh hoảng, đột nhiên tiến lên, ôm cô từ phía sau: "Xin lỗi, Mạn Mạn, anh thật sự không muốn mất em."

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn bình thản, mặt không chút thay đổi đẩy Hoắc Vân Hy ra:"Đừng nói nữa, giờ nói vậy cũng không có bất kỳ ý nghĩ gì nữa rồi."

Trận gió đêm trong rừng thổi tới, Lê Hiểu Mạn hơi run rẩy, kéo lại áo khoác của Long Tư Hạo choàng cho mình.

Tây phục của anh còn chưa tản mạn hết hơi thở của anh, cô cúi xuống, nhìn chiếc áo, lại nghĩ đến Long Tư Hạo rời đi không nói một câu nào.

Hoắc Vân Hy thấy cô lạnh, bỏ áo khoác ra, định choàng lên người cô lại bị Lê Hiểu Mạn tránh khỏi.

Cô khẽ nghiêng người, ánh mắt trong trẻo lạnh lẽo nhìn anh: "Cầm lấy đi, tôi không cần."

126. Chương 126: Mừng Rỡ, Anh Vẫn Chưa Đi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Mạn Mạn…" Hoắc Vân Hy nhìn vào ánh mắt xa cách của Lê Hiểu Mạn, bàn tay cầm áo của anh dừng lại giữa không trung, trái tim đau đớn.

Anh chỉ muốn giữ cô lại, không nghĩ sẽ làm cô bị tổn thương như vậy.

Giờ phút này, ngay cả dũng khí đứng trước mặt cô anh cũng không có, lông mày nhíu chặt, ánh mắt phức tạp: "Mạn Mạn, cho anh thêm cơ hội đi, anh…"

Điện thoại trong tay anh đột nhiên vang lên, anh không đón.

Chỉ là người gọi tới luôn không từ bỏ ý định, điện thoại cứ đổ chuông, một lần lại một lần.

Không biết đã kêu bao nhiêu lần, Hoắc Vân Hy rốt cuộc mới lấy điện thoại ra, là Hạ Lâm gọi tới.

Anh nheo mắt lại, cúp máy, rồi tắt điện thoại.

"Mạn.." Sau đó anh ngước mắt lên nhìn, lại thấy Lê Hiểu Mạn đang chạy ra phía ngoài rừng.

"Mạn Mạn.." Anh lo lắng đuổi theo, gọi lớn.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy đuổi theo, lại càng muốn chạy nhanh hơn.

Khi ra khỏi rừng cây, cô đã thấy chiếc xe mày bảo thạch đen Rolls-Royce đang dừng bên đường.

Cô giật mình, ánh mắt hiện lên tia mừng rỡ, cô nhận ra được chiếc xe kia là của Long Tư Hạo.

Lúc này Long Tư Hạo đang đặt một tay lên tay lái, môi mỏng khẽ nhếch, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía trước.

Lúc thân ảnh Lê Hiểu Mạn hiên lên trong tầm măt anh, ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó, anh xuống xe, đứng tại chỗ chờ Lê Hiểu Mạn.

Chỉ có điều, thấy cô bước đi không vững, anh nhíu mày, do dự có nên đi về phía trước.

Lê Hiểu Mạn vì chạy gấp, mà lảo đảo không yên về phía trước.

"A…"

Long Tư Hạo thấy cô sắp ngã, lập tức tiến lên, hai cánh tay thon dài đỡ lấy cô, nhìn cô vì chạy mà khuôn mặt đỏ hồng. Anh không nói gì cả.

Lê Hiểu Mạn thì bởi vì chạy ra khỏi rừng cây mà không ngừng thở hổn hển, cô ngước nhìn Long Tư Hạo, đôi mắt ánh lên tia mừng rỡ: "Long.. Long Tư Hạo… mau mau đưa tôi rời khỏi đây."

Nghe vậy, anh thâm sâu nhìn cô rồi ôm ngang cô lên, xoay người đi về phía xe của mình.

Thả cô vào ghế phụ rồi đóng cửa xe lại, vòng ra phía ghế lái. Đúng lúc vừa đạp chân ga, đã thấy Hoắc Vân Hy đuổi tới.

Thấy Lê Hiểu Mạn đã ngồi vào trong xe Long Tư Hạo, mà xe Long Tư Hạo đã khởi động, Hoắc Vân Hy siết chặt nắm đấm, giận dữ hét: "Long Tư Hạo, dừng xe…"

Hoắc Vân Hy vừa hô vừa đuổi theo, nhưng sức lực có hạn, sớm đã bị xe của Long Tư Hạo bỏ xa lại phía sau.

Anh tức giận rống lớn: "Long Tư Hạo…"

Trong xe, Long Tư Hạo lái xe, vẻ mặt kiên nghị mà lạnh lùng… Trên khuôn mặt tuấn mỹ không hiện ra bất kỳ cảm xúc nào, đôi mắt anh tựa như càng thêm thâm trầm, u lãnh.

Vì Long Tư Hạo không nói lời nào, không khí trở nên hơi ngột ngạt.

Lê Hiểu Mạn ngồi kế bên không được tự nhiên, nhìn Long Tư Hạo, thấy anh không có biểu hiện gì, nghĩ một chút rồi lên tiếng: "Tối nay, cảm ơn anh."

Cô nhìn Long Tư Hạo, thấy anh không hề có phản ứng, tựa như không nghe thấy những gì cô vừa nói.

127. Chương 127: Đau Lòng, Anh Bị Thương

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tầm mắt cô rơi vào bàn tay trên tay lái của anh. Thấy vết máu đọng trên mu bàn tay anh, cô cả kinh, theo bản năng cầm lấy tay anh, ngước mắt nhìn: "Anh bị thương."

Long Tư Hạo thấy cô cầm tay mình, ánh mắt hơi trầm xuống, giọng nói bình thản như nước, khẽ mím môi nói ra hai chữ: "Đi đâu?"

Lê Hiểu Mạn thấy anh vẻ mặt bình lặng, thu tay lại: "Đến tiệm thuốc."

Nghe vậy, Long Tư Hạo giật mình, nhưng mặt không chút thay đổi mà lái xe đến hiệu thuốc.

Long Tư Hạo dừng xe, cô liền đẩy cửa bước ra.

Thấy vậy, Long Tư Hạo cũng xuống, kéo cô lại: "Chờ ở trong xe, muốn mua thuốc gì, tôi đi, em mặc như vậy không thích hợp lắm."

Lê Hiểu Mạn nhìn lễ phục bị Hoắc Vân Hy xé rách, lại nhìn lên Long Tư Hạo nói: "Bông, cồn và băng dán."

Long Tư Hạo hơi ngẩn ra, u sâu nhìn cô, môi khẽ nhếch: "Vào xe chờ đi."

"Ừm!" Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo nhẹ gật đầu một cái, ngồi trong xe chờ.

Mấy phút sau, Long Tư Hạo cầm lấy mấy đồ Lê Hiểu Mạn nói trở lại.

Long Tư Hạo giao cho cô rồi khởi động xe, lại bị Lê Hiểu Mạn ngăn lại.

"Chờ một chút đã."

Lê Hiểu Mạn nói xong, kéo tay phải của anh qua, nhìn vết thương trên mu bàn tay anh, cô nhíu chặt mày, đáy mặt không khỏi hiện lên tia đau lòng.

Đầu tiên cô dùng bông vải và cồn giúp anh lau đi vết máu, sau đó dán băng lại cho anh.

Vì cả mu bàn tay anh đều bị dán băng nên khá khó coi, Lê Hiểu Mạn nhìn tay anh, lúng túng nhìn anh vẫn chưa lên tiếng, áy náy nói: "Không ổn rồi, tôi không nghĩ nó sẽ khó nhìn như thế, tôi đúng là ngốc, dán băng cũng xấu như vậy."

Long Tư Hạo nhìn cô vì ngượng ngùng mà khuôn mặt hơi hồng, ánh mắt thâm sâu nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn vẫn bị anh nhìn, có hơi không được tự nhiên, cô bối rối, thấp giọng hỏi: "Lúc nãy không phải anh đi rồi sao? Sao vẫn đậu xe ở đó?"

"Em hy vọng tôi đi sao?"

Giọng nói trầm thấp của Long Tư Hạo vang bên tai, Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu lên, lại thấy không biết từ lúc nào anh đã nghiêng người tiến lại gần cô, khuôn mặt tuấn mỹ của anh gần trong gang tấc, làm trong lòng cô sáng bừng.

Khuôn mặt của anh rất có mị lực, không cẩn thận một chút liền có thể bị mê hoặc.

Khoảng cách quá gần, hơi thở mập mờ, mỗi lần Lê Hiểu Mạn hô hấp, là một lần Long Tư Hạo hít vào hương vị của cô.

Anh không giống với những người đàn ông khác. Anh không hút thuốc, trên người không có mùi thuốc lá khó chịu đó, hơi thở của anh mát lạnh tinh khiết, làm cho người ta không khỏi trầm mê.

Trái tim Lê Hiểu Mạn rung động, cô sợ mình trầm mê trong đó, đang muốn lùi lại, bàn tay của Long Tư Hạo đã nhẹ nhàng bao phủ khuôn mặt cô.

128. Chương 128: Ngượng Ngùng, Ngồi Trên Đùi Anh

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Động tác của anh quá mức mập mờ làm tim cô đập mạnh, bối rối nói: "Long… Long Tư Hạo, giờ cũng muộn rồi, chúng ta đến khách sạn đi!"

Cô không còn lòng dạ nào nhìn ánh mắt sáng ngời của Long Tư Hạo nữa, anh nghe thấy chỉ nói: "Đến khách sạn? Em nghĩ…"

Long Tư Hạo ngừng lịa, đôi môi mỏng đưa ra sau tai cô, giọng nói trầm hơn mấy phần: "Thế nào?"

Thân thể Lê Hiểu Mạn hơi run lên, khuôn mặt cô nhanh chóng đỏ bừng, giống như hoa đào nở rộ.

Cô ngước lên nhìn Long Tư Hạo, cuống quít giải thích: "Long Tư Hạo, anh hiểu nhầm rồi, ý của tôi là giờ muộn rồi, tôi không muốn về, anh đưa tôi tới khách sạn đi, hoặc là.."

Lê Hiểu Mạn vốn định nói anh đưa mình về nhà mẹ cũng được, chỉ là kể từ một năm trước gả cho Hoắc Vân Hy xong, mẹ cô cũng không thật sự muốn gặp cô, mỗi lần về, lại bị bà đuổi ra ngoài, cô thật không hiểu sao mẹ mình lại đột nhiên trở nên như vậy.

Cô gọi cho bà, bà cũng không đón, cho dù có nghe máy, thái độ cũng rất lãnh đạm, thậm chí cô còn hoài nghị liệu rằng mình có phải là con của bà không nữa.

Dù vậy, cô vẫn đưa tiền mỗi tháng tiết kiệm được cho cậu, để cậu chuyển cho mẹ mình.

Cô ở Hoắc gia bị ủy khuất điều gì, cũng chưa bao giờ chạy về nói với ai.

Long Tư Hạo thấy cô đột nhiên không nói, anh hơi nhíu mày nhìn cô: "Sao vậy?"

"Không có gì!" Lê Hiểu Mạn che giấu cảm xúc trong mắt, ngước nhìn Long Tư Hạo, chợt cười: "Đưa tôi tới khách sạn đi!"

Long Tư Hạo trầm thấp nói, giọng không nghe ra cảm xúc gì: "Sao tôi lại phải nghe theo em?"

"A…" Tựa như không nghĩ tới Long Tư Hạo lại có thể hỏi mình câu như vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn anh, thấy vẻ thâm thúy trên mặt anh, ánh mặt thâm trầm, đúng ha! Sao anh lại phải nghe theo cô? Cô cũng không phải là ai, nhiều lắm, cũng chỉ là em gái anh trên danh nghĩa.

Trong lòng đột nhiên rầu rĩ, Lê Hiểu Mạn nhìn anh, giọng nói không khỏi có chút giận hờn: "Đương nhiên anh không cần nghe tôi, tôi không phải là người gì của anh, tôi xuống xe tự đi, anh không cần giúp đỡ, Long thiếu gia."

Cô kéo dài âm của mấy từ "Long thiếu gia".

Sau đó lúc chuẩn bị đẩy cửa xe đi ra, không sao đẩy ra được, cô nhìn Long Tư Hạo: "Mở cửa xe đi, tôi muốn xuống xe."

Thấy Long Tư Hạo không có phản ứng, cô không thừa lời, nhào tới, lại trúng vào ngực Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo nhìn cô, thuận thế ôm cô ở trên đùi, môi mỏng khẽ nói: "Làm gì cũng vô dụng, trừ khi em đáp ứng tôi một điều kiện."

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo ôm mình ngồi trên đùi thì ngượng ngùng khiến gương mặt đỏ bừng, muốn xuống, lại bị Long Tư Hạo giữ chặt eo.

129. Chương 129: Em Mới Không Cần...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ngước mắt nhìn vẻ mặt thản nhiên của anh: "Long... Long Tư Hạo, anh... Sao anh lại làm như vậy? Thả tôi xuống, tôi không cần, anh mở cửa ra đi, anh muốn tôi đáp ứng điều kiện gì?"

Lê Hiểu Mạn cắn môi nói xong câu xuối, giờ phút này, gương mặt nhỏ nhắn không ngừng đỏ bừng lên, như muốn thiêu đốt gương mặt cô.

Lông mày Long Tư Hạo khẽ nhướng lên, dưới đáy đôi mắt đen sâu phảng phất như đang cười. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không ngừng đỏ lên, anh cười thành tiếng: "Ha ha... Hiểu Hiểu..."

Cô vẫn có lúc đáng yêu như vậy, nụ cười trong mắt Long Tư Hạo ngày càng đạm, đôi môi mỏng từ tai cô đi tới gần hơn cần cổ trắng nõn của cô, hơi thở nóng rực phả trên da thịt mềm mại khiến cô run rẩy.

Cảm giác tê dại làm Lê Hiểu Mạn không nhịn được hơi co cổ, dựa vào lồng ngực to lớn của anh: "Long Tư Hạo, không nên..."

"Không thì phải như thế nào?" Giọng nói Long Tư Hạo trầm khàn, đáy mắt như có một ngọn lửa.

Lê Hiểu Mạn không nhịn được khẽ rên một tiếng, sau đó lập tức cắn môi, sao cô có thể phát ra âm thanh như vậy cơ chứ, đây là cô thật sao?

Cô vậy là sao chứ? Sao lại biến thành như thế này? Tại sao lúc Long Tư Hạo hôn, cô lại cảm thấy rung động?

Cô như đang nằm giữa biển rộng mênh mông, mặc cho sóng biển vuốt ve thân thể, tâm trí thì tầng tầng kích động.

"Hiểu Hiểu..." Giọng anh trầm thấp gọi cô.

Nhân lúc lý trí chưa hoàn toàn biến mất, cô đẩy anh: "Long... Long Tư Hạo... Không thể... Long.. A..."

Long Tư Hạo đột nhiên ngẩng đầy, chiếm lấy môi cô, nuốt hết những lời cô định nói.

Nụ hôn của anh, cuồng dã mà bá đạo, giống như có một đoàn lửa đang thiêu đốt trên môi cô, ý thức cô mơ hồ, suy nghĩ bị đảo loạn.

Hai người dây dưa không dứt, bên môi Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo trầm khàn nói: "Hiểu Hiểu, tôi muốn em..."

130. Chương 130: Anh Yêu Cầu, Rời Khỏi Hoắc Gia!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn giật mình, lấy lại chút ý thức, cô đang muốn nói không, Long Tư Hạo đã hôn lên môi cô.

Lê Hiểu Mạn khẽ giãy dụa, ánh mắt mơ màng liếc anh: "Long... Long Tư Hạo... Đây là trong xe, không... Không thể..."

Long Tư Hạo hơi rời môi ra, đôi mắt sâu thẳm tràn đầy tình sắc mang theo ý cười nhìn cô: "Được thôi, chúng ta đến khách sạn."

Dứt lời, anh rời khỏi cánh môi cô, đưa tay mặc quần áo vào giúp cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của cô ửng đỏ, đôi mi thanh tú nhíu lại, thân thể của anh chắc chắn có vấn đề, vì sao lại biến thành như vậy? Dọa chết người.

Cô ngượng ngùng không dám nhìn Long Tư Hạo, rũ mắt xuống hơi né tránh: "Để tôi tự mặc đi!"

Bọn họ cũng không phải vợ chồng, anh thay cô làm chuyện thân mật như vậy đúng là không thích hợp, dù chuyện thân mật hơn bọn họ cũng đã làm, nhưng như vậy vẫn không được.

Long Tư Hạo không dừng tay, thu lại ánh mắt sắc bén, nhu hòa nhìn cô, môi mỏng cong lên: "Ai làm người đó chịu, ai cởi đương nhiên người đó phải mặc lại."

"Anh..." Lê Hiểu Mạn co rút khóe môi, nhíu mày nhìn anh: "Nhưng như vậy không ổn đâu."

"Tôi không biết chuyện này còn không ổn hơn việc hôn em cơ đấy."

Dứt lời, Long Tư Hạo nhẹ nhàng thay cô mặc quần áo, lại khoác tạm âu phục lên mới đạp chân ga, khởi động xe.

Mà Lê Hiểu Mạn còn ngồi trên đùi anh.

Thấy anh khởi động xe, Lê Hiểu Mạn định xuống dưới lại bị anh một tay ôm eo giữ lại.

"Long Tư Hạo, để tôi xuống." Cô nâng mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai anh tuấn của Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo một tay ôm eo cô, một tay đánh lái xe, thản nhiên phun ra bốn chữ: "Cứ để vậy đi."

"Anh..." Lê Hiểu Mạn ở trong lòng anh giãy dụa từ chối, thấy anh vẫn không buông tay, cô híp mắt, nhướn mày nhìn anh: "Long Tư Hạo, tôi còn chưa ly hôn, anh ôm như vậy thật sự không ổn, hơn nữa, như vậy anh cũng không tiện lái xe đúng không?"

Long Tư Hạo vẫn ôm cô, đôi mắt sâu thẳm híp lại, thâm trầm trói chặt cô, đôi môi mỏng mím lại: "Vậy mau ly hôn đi, ngày mai dọn khỏi Hoắc gia."

"Cái gì?" Lê Hiểu Mạn vì lời Long Tư Hạo mà nâng mắt lên kinh ngạc nhìn anh: "Anh muốn tôi ngày mai rời khỏi Hoắc gia?"

Long Tư Hạo ôm eo cô hơi xiết chặt, rũ mắt nhìn cô, hơi cong môi: "Sao nào? Còn muốn ở lại Hoắc gia?"

Lê Hiểu Mạn cụp mắt, ngẩng lên nhìn Long Tư Hạo, híp mắt: "Đương nhiên không muốn."

Nghe vậy, đôi mắt sâu thẳm của Long Tư Hạo hiện lên ý cười, khuôn mặt tuấn mĩ nhu hòa, cúi đầu hôn lên môi cô, đôi môi mỏng cong lên: "Vậy thì tốt."

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, liếc nhìn đôi mắt đầy ý cười của Long Tư Hạo, đột nhiên cảm thấy hình như mình vừa mắc bẫy.

Cô nhíu mày nhìn anh hỏi: "Vừa rồi không phải anh muốn tôi đồng ý một chuyện sao? Là chuyện gì?"

Long Tư Hạo cong môi, ánh mắt nóng rực nhìn cô, thanh âm trầm thấp vang lên: "Em vừa mới đồng ý còn gì."

131. Chương 131: Muộn Rồi, Ngủ Thôi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn híp mắt, nhướn mày nhìn anh: "Anh nói chính là muốn tôi rời khỏi Hoắc gia?"

Long Tư Hạo không trả lời cô, chỉ hôn lên trán cô, ý cười trong mắt sâu thêm vài phần, đôi môi mỏng cong lên đầy mị hoặc.

Lê Hiểu Mạn nhìn nụ cười mị hoặc của anh càng có cảm giác mình vừa nhảy vào bẫy.

…

Khách sạn quốc tế Đế Hoa.

Xuống xe, Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo thật sự đưa cô đến khách sạn, nheo mắt lại: "Long Tư Hạo, anh làm thật à? Tôi… Anh… Anh đừng có xằng bậy."

Lê Hiểu Mạn cảnh giác nhìn Long Tư Hạo, có loại xúc động muốn chạy trốn.

Long Tư Hạo híp mắt, nhìn ra cô muốn chạy trốn, anh bước tới bế cô lên, ánh mắt nhu hòa nhìn cô, cong môi: "Yên tâm, tôi sẽ không xằng bậy đâu, tôi sẽ rất ôn nhu."

"Anh…" Lê Hiểu Mạn co rút khóe môi, tay huých vào ngực anh: "Long Tư Hạo, anh đừng quên tôi còn chưa ly hôn, tôi… tôi còn là em dâu anh."

"Sắp không còn là vậy nữa rồi."

Chân mày anh tuấn của Long Tư Hạo hơi nhướn lên, cúi xuống nghe cô nói xong trực tiếp ôm cô vào khách sạn.

"Long tổng…" Lễ tân vừa thấy anh lập tức tiến lên đón, vẻ mặt cung kính.

"Chuẩn bị một gian phòng tổng thống." Long Tư Hạo thanh âm trầm lãnh nói xong, ngay cả phiêu cũng chưa phiêu kia trước sân khấu tiểu thư liếc mắt một cái, liền ôm Lê Hiểu Mạn trực tiếp tiến vào khách sạn khách quý chuyên chúc thang máy.

Ra khỏi thang máy, Lê Hiểu Mạn gặp một nhân viên phục vụ đang đứng trước cửa.

Nhân viên phục vụ nhìn thấy Long Tư Hạo, cung kính nói: "Long tổng, phòng tổng thống ngài muốn đã được chuẩn bị xong."

Long Tư Hạo liếc cậu ta một cái, ôm Lê Hiểu Mạn trực tiếp vào phòng tổng thống.

Anh lập tức ôm Lê Hiểu Mạn vào phòng tắm, mở nước ấm cho cô, ánh mắt nhu hòa nhìn cô: "Tắm trước đi, tôi ở bên ngoài chờ em."

Dứt lời, anh cúi đầu, hôn lên môi Lê Hiểu Mạn rồi xoay người ra khỏi phòng tắm.

Nghe tiếng đóng cửa, Lê Hiểu Mạn mới lấy lại tinh thần, tiết tấu của Long Tư Hạo quá nhanh, cô hoàn toàn theo không kịp, cô cứ như vậy theo anh đến khách sạn, theo anh vào phòng, còn chẳng hiểu ra sao được anh đưa vào phòng tắm.

Ngốc n giây, cô mới cởi quần áo trên người, ngồi vào bồn tắm.

Ngâm một lúc lâu, cô mới đứng lên, khi mặc áo tắm, ánh mắt cô dừng trên cổ tay, dấu vết xanh tím trên đó khiến lệnh cô nghĩ tới Hoắc Vân Hy.

Ánh mắt cô lạnh lùng, đôi tay nhỏ gầy xiết chặt.

Một lúc lâu, cô mới ra khỏi phòng tắm.

Long Tư Hạo cũng đã tắm ở phòng tắm bên ngoài, đang mặc áo tắm, vì áo chỉ khoác hờ nên lộ ra lồng ngực gợi cảm, dưới ánh đèn phòng ngủ dường như đang phát sáng.

Giờ anh đang ngồi trên ghế sô pha, tay nâng ly đế cao, ngón tay thon dài nâng chân ly hơi lắc lắc, động tác tao nhã mị hoặc, rượu đỏ chếnh choáng trong ly rượu đế cao trong suốt, khiến đôi mắt sâu thẳm nổi bật của anh càng thêm mị hoặc mê người.

Anh đẹp trai mê người, cử chỉ tao nhã cao quý như vậy khiến Lê Hiểu Mạn muốn nhìn càng nhiều hơn.

Lông mi cô rung rung, mở to mắt nhìn, khóe môi hiện lên nụ cười thản nhiên: "Long tiên sinh, đã khuya…"

"Ừ, khuya rồi, ngủ đi!" Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, đôi mắt mị hoặc híp lại, liếc mắt nhìn cô, buông ly đế cao trong tay, khí chất tao nhã đứng dậy mị hoặc cười, tùy tay tắt đèn.

"A…" Phòng tối sầm, Lê Hiểu Mạn kêu lên một tiếng.

Giây tiếp theo, cô cứng người, bị Long Tư Hạo bế lên đặt trên chiếc giường kingsize.

132. Chương 132: Anh Nói, Không Tránh Thai… (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Long… Ưm ưm…" Cô đang muốn lên tiếng, đôi môi bị Long Tư Hạo bá đạo hôn lên, nụ hôn nóng bỏng như bão táp càn quét tới thổi bay toàn bộ lý trí của cô, cô hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào.

Lê Hiểu Mạn giãy dụa không có kết quả, đơn giản từ bỏ không giãy dụa nữa, thừa nhận nụ hôn của Long Tư Hạo, mặc anh bao phủ lấy mình.

Ý thức của cô từng chút từng chút bị bào mòn, đôi tay hơi gầy không tự giác khoác lên cổ anh.

Lê Hiểu Mạn vì nhiệt độ nóng rực trên người Long Tư Hạo mà lấy lại chút ý thức.

Bàn tay nhỏ nhắn đặt lên lồng ngực rộng lớn của Long Tư Hạo, giọng nói trong trẻo lại mang theo chút khàn khàn: "Long… Long Tư Hạo… Không thể… Chúng ta không thể…"

Hai tay cô gắng sức đẩy Long Tư Hạo ra nhưng không được.

Long Tư Hạo bắt lấy hai tay cô, đan mười ngón với nhau, thanh âm trầm thấp khàn khàn: "Hiểu Hiểu, đừng từ chối anh."

Lê Hiểu Mạn cả kinh, kích động kêu lên: "Long Tư Hạo… Đừng mà…"

Long Tư Hạo nhíu mày, khàn giọng nói: "Hiểu Hiểu, đến lúc này em vẫn muốn từ chối anh?"

"Tôi…" Chân mày thanh tú của Lê Hiểu Mạn nhíu chặt, dường như nghĩ đến chuyện gì đó vội hỏi: "Long Tư Hạo, hôm đó thật ra anh có cho tôi uống thuốc tránh thai không?"

Hỏi xong những lời này, Lê Hiểu Mạn ngượng ngùng không thôi, cắn chặt môi dưới, đôi mắt trong sáng hơi khẩn trương nhìn anh, vì trong phòng không bật đèn, tối đen một mảnh, cô không nhìn thấy anh, nhưng cô có thể cảm giác được tầm mắt nóng rực của anh đang nhìn mình.

Long Tư Hạo không ngờ cô đột nhiên hỏi vậy, anh ngớ người, ánh mắt sâu thẳm liếc cô, hơi mím môi, phun ra hai chữ: "Không có."

"Cái gì?" Lê Hiểu Mạn trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn anh, khóe môi co rút: "Anh… Anh thật sự không cho tôi uống thuốc tránh thai?"

"Nhỏ ngốc này, sao anh phải cho em uống thuốc tránh thai? Anh nói không là không." Đôi mắt sâu thẳm của Long Tư Hạo nhìn cô chăm chú, ánh mắt nhu hòa mà nóng bỏng, thanh âm trầm thấp thanh nhuận.

Nghe anh trả lời khẳng định như vậy, Lê Hiểu Mạn tròn mắt, lại ngây ngốc giật mình, Long Tư Hạo không cho cô uống thuốc tránh thai, mà chính cô cũng không uống, vậy cô… Chẳng lẽ thật sự mang thai? Mang thai con của Long Tư Hạo?

Ông trời, đừng đùa cô thế mà!

Cô còn chưa ly hôn, sao có thể mang thai đứa nhỏ của Long Tư Hạo?

"Không thể…" Cô không biết lấy đâu ra sức lựuc, một tay đẩy Long Tư Hạo ra, ngồi dậy.

"Hiểu Hiểu, làm sao vậy?" Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn đột nhiên đẩy mình ra, anh nhíu mày đưa tay bật đèn trên đầu giường lên.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, chân mày Lê Hiểu Mạn nhíu chặt, đôi mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Long Tư Hạo thấy cô hơi khác thường, đưa tay vỗ về khuôn mặt cô: "Sao thế? Có chuyện gì?"

Lê Hiểu Mạn đưa mắt nhìn anh Long Tư Hạo, híp mắt: "Sao anh lừa tôi nói đã cho tôi uống thuốc tránh thai?"

Long Tư Hạo nhìn cô chăm chú, ánh mắt hơi trầm xuống, mím môi: "Anh cảm thấy em không cần uống."

"Anh…" Lê Hiểu Mạn giận dữ trừng Long Tư Hạo, cô sắp tức chết rồi, anh vậy mà không cho cô uống, còn lừa cô.

Cô híp mắt, ánh mắt sắc bén: "Thật ra anh có mục đích gì?"

"Khuya rồi, ngủ đi!" Long Tư Hạo không trả lời, duỗi tay ôm cô vào lòng nằm xuống.

133. Chương 133: Anh Nói, Không Tránh Thai…(2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nâng mắt giận dữ nhìn anh, thấy anh nhắm mắt, khóe môi hơi cong lên như đang yếu ớt cười, dưới ánh đèn vàng cam, khuôn mặt anh tuấn của anh càng thêm mị hoặc mê người.

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, một người đàn ông vĩ đại anh tuấn mê người như vậy, giờ phút này lại ôm cô ngủ, cô thật sự không nghĩ ra, anh sao lại như thế?

Cô sẽ không khờ dại nghĩ anh coi trọng mình, dù sao, anh vĩ đại, cao quý bất phàm như vậy, mà cô chỉ là một cô gái đã kết hôn không thể khiến người ta yêu thích.

Có lẽ, anh chỉ đồng cảm, thương hại cô, bố thí cho cô chút ấm áp thôi.

Trái tim Lê Hiểu Mạn vì ý thức được điểm này mà nhói lên.

"Long… Long Tư Hạo… Buông…" Cô nhỏ giọng gọi Long Tư Hạo, thấy anh chẳng những không phản ứng lại, còn ra vẻ ngủ say, hô hấp vững vàng.

Cô hơi híp mắt, đẩy anh: "Long Tư Hạo…"

Dù cô đẩy như thế nào cũng không đẩy anh ra được, dù cô có giãy dụa thế nào cũng không giãy khỏi cái ôm của anh

Cuối cùng cô đơn giản cũng không từ chối, mang theo chút tức giận nặng nề ngủ trong lòng anh, dù sao cô cũng đã kết hôn, anh còn độc thân, có hại cũng chẳng phải mình cô.

Cô ở trong lòng anh tìm vị trí thoải mái nhất để ngủ, khóe môi mang theo mỉm cười, tay ôm lấy cổ anh.

…

Hôm sau.

Lê Hiểu Mạn trợn mắt mở mắt, hiện ra trước mắt cô là khuôn mặt anh tuấn của Long Tư Hạo, giờ phút này khuôn mặt đó mang theo nụ cười mị hoặc, đôi mắt hẹp dài đen như mực sâu thẳm nóng bỏng nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo mà giật mình sửng sốt một hồi, lập tức rời khỏi cái ôm của Long Tư Hạo, vén chăn lên xuống giường.

Chăn vừa được kéo lên, thân hình trần trụi của Long Tư Hạo đập thẳng vào mắt cô.

"A…" Cô hét lên một tiếng, lập tức nghiêng người đi, cắn môi: "Long Tư Hạo, anh mau mặc quần áo vào!"

Cô vừa dứt lời, lưng chợt cứng đờ, bị Long Tư Hạo từ sau lưng bế lên, hơi thở của anh như tấm lưới vô hình xiết chặt lấy cô, cô chợt có lỗi giác không thể trốn được.

"Anh…" Lê Hiểu Mạn thở dốc vì kinh ngạc, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ lập tức ửng đỏ, đôi mi dài của cô không ngừng rung động, giống như chú bướm đang muốn bay không ngừng vỗ đôi cánh của mình.

Cô không thể tiếp tục cùng anh như vậy, thân phận giữa bọn họ không cho phép bọn họ như vậy.

Mặc kệ Hoắc Vân Hy đối với cô như thế nào, cô phải có nguyên tắc và điểm then chốt của mình, chuyện ngoại tình gì đó, cô thật sự không hy vọng lại phát sinh trên người mình lần nữa.

Đó là điểm then chốt của đạo đức căn bản nhất, cô tuyệt đối không thể lại chạm đến.

Cô nhíu mày, dùng hết toàn lực mới đẩy được Long Tư Hạo ra.

Cô nhặt áo tắm trên đất lên che, nghiêng người đi, ngữ khí lãnh đạm: "Long Tư Hạo, nếu anh muốn chơi trò mập mờ mời đi tìm người khác, tôi thật sự không chơi nổi, tôi không muốn vì anh mà đeo tội danh ngoại tình trên lưng, xin anh đừng làm những chuyện hoang đường này với tôi nữa."

Dứt lời, cô đang chuẩn bị vào phòng tắm liền bị Long Tư Hạo kéo cổ tay giữ lại.

"Long tổng, anh buông tay giùm!" Lê Hiểu Mạn liếc nhìn bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình, nâng mắt nhìn về phía Long Tư Hạo, bất ngờ chạm đến đôi mắt hẹp dài lạnh lùng, đôi mắt kia chiết xạ một tia ánh sáng lạnh giống như lưỡi dao sắc bén đâm vào lòng cô.

Cô cứng người, nhíu mày, ngữ khí xa cách: "Long tổng, xin lỗi! Dừng ở đây được không? Tôi thực sự không theo nổi."

Đôi mắt Long Tư Hạo híp lại, buông tay cô ra, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, khuôn mặt tuấn mỹ lãnh ngạnh, đưa tay nắm cằm cô: "Thật không hổ là người vợ hiền của Hoắc Vân Hy, vì nó mà ngay cả chết cũng không sợ."

Nói xong lời này, ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, nhếch môi, kiên nghị mà lạnh lùng, xoay người khoác áo tắm trước mặt Lê Hiểu Mạn rồi rời khỏi phòng.

Thấy anh đi rồi, chân mày Lê Hiểu Mạn càng nhíu chặt, hóa ra chuyện cô che trước người Hoắc Vân Hy tối qua anh còn nhớ rõ, nhưng cô cũng không phải vì Hoắc Vân Hy, mà là vì anh, cô không muốn anh vì Hoắc Vân Hy mà đeo tội danh giết người trên lưng.

Hơn nữa, bọn họ là anh em, cô càng không thể khiến bọn họ vì cô mà xung đột.

Đứng một hồi, cô mới xoay người vào phòng tắm, đã thấy trong phòng tắm đặt sẵn quần áo cho mình, toàn là những nhãn hiệu đắt tiền.

Cô càng nhíu chặt mày, sao Long Tư Hạo đối với cô tốt như vậy?

134. Chương 134: Đầu Đề Tra Nam Tiện Nữ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đứng một hồi, cô mới xoay người vào phòng tắm, đã thấy trong phòng tắm đặt sẵn quần áo cho mình, toàn là những nhãn hiệu đắt tiền.

Cô càng nhíu chặt mày, sao Long Tư Hạo đối với cô tốt như vậy?

Cô không biết là trên người cô có đáng giá hắn đối cô tốt địa phương, cho nên, hắn chính là cùng cô ngoạn ngoạn, lại hoặc là, chính là bởi vì thương hại cô mà thôi.

…

Thay quần áo xong, ra khỏi phòng tắm, lúc này cô mới nhớ tối qua bị Hoắc Vân Hy lôi đi, không kịp nói với Lâm Mạch Mạch một tiếng, sợ cô ấy lo lắng, cô lập tức lấy di động từ túi xách trên tủ đầu giường ra,

thấy di động tắt máy, cô lập tức khởi động, lại phát hiện có hơn tám mươi cuộc gọi nhỡ, mấy chục tin nhắn chưa đọc.

Tất cả tin nhắn đều là anh ta gửi, nội dung đơn giản là hỏi cô đang ở đâu.

Mà hơn tám mươi cuộc gọi ngoài Lâm Mạch Mạch và ông nội của Hoắc Vân Hy gọi tới ba cuộc, còn lại đều là của Hoắc Vân Hy.

Thấy ông nội của Hoắc Vân Hy cũng gọi ba cuộc, Lê Hiểu Mạn nhíu mày, đang muốn gọi lại, trùng hợp là ông nội Hoắc Vân Hy - Hoắc Nghiệp Hoằng liền gọi qua.

Ngây người một lát, cô mới nghe điện thoại: "Ông nội…"

Trong điện thoại truyền đến giọng nói nghiêm khắc của Hoắc Nghiệp Hoằng: "Mạn Mạn, vì sao di động không gọi được? Lập tức về đây."

Trong giọng nói của Hoắc Nghiệp Hoằng mang theo chút tức giận, nói xong liền cúp máy.

Trong ấn tượng của Lê Hiểu Mạn, Hoắc Nghiệp Hoằng nói chuyện với cô chưa từng nặng nề nghiêm khắc như vậy, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Hoắc Vân Hy nói gì đó với ông nội?

Cúp máy, cô cúi đầu vội vàng chạy ra ngoài phòng ngủ lại đụng vào lồng ngực quen thuộc.

Vì ngực người nào đó rộng qua, Lê Hiểu Mạn bị đụng đau mũi.

Cô nhíu mày, đưa tay xoa mũi, nâng mắt lên thấy ánh mắt thâm trầm như mực của Long Tư Hạo, đôi mắt đen kia như nam châm hút lấy tầm mắt cô.

Anh đã ăn mặc chỉnh tề, áo sơ mi trắng muốt, không đeo cà- vạt, cổ áo mở rộng gợi cảm mà mị hoặc, áo khoác Armani ka-ki hoàn toàn may thủ công càng tôn lên thân hình, khí chất cao quý bất phàm của anh.

Anh tuấn mỹ đến mức khiến người khác hít thở không thông, quanh thân đều tản ra hơi thở mê người khiến người ta không nhịn được đem tầm mắt dừng lại trên người anh thêm vài giây.

Cô không thể không thừa nhận, Long Tư Hạo đúng là người đàn ông đẹp trai vĩ đại hoàn mỹ nhất trên đời này, nhưng cô không có tư cách đứng bên cạnh người vĩ đại như vậy.

Cô sẽ không quên cô đã kết hôn, cho dù ly hôn, cô cũng là phụ nữ từng kết hôn, sao xứng với anh?

Cô nhìn anh một lúc lâu, lập tức lùi lại, ngữ khí xa cách: "Xin lỗi, tôi không cố ý, tôi có việc gấp, xin đi trước."

Dứt lời, cô đang muốn đi qua chỗ anh, Long Tư Hạo nắm cổ tay cô giữ lại.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn nâng mắt nhìn anh, nhíu mày: "Long Tư Hạo, tôi thật sự có việc gấp, mau thả tôi ra."

Đôi mắt sâu thẳm của Long Tư Hạo híp lại, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, môi mỏng mím chặt, thanh âm trầm thấp lạnh lùng: "Đi đâu?"

Lê Hiểu Mạn vì giọng anh trầm thấp lạnh lùng như vậy mà trong lòng nghẹn lại, cô âm thầm điều chỉnh cảm xúc, mới nâng mắt lên liếc anh, khóe môi nở nụ cười nhạt nhẽo: "Đương nhiên là quay về Hoắc trạch."

Nói xong, cô cắn cắn môi dưới.

Long Tư Hạo hơi híp mắt, ánh mắt sâu xa nhìn cô, bàn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của cô, mím môi, thanh âm trầm thấp thanh nhuận, nghe không ra ngữ khí: "Đúng lúc tôi cũng về, để tôi đưa em về."

Dứt lời, anh kéo tay cô đi ra ngoài.

Lê Hiểu Mạn thấy thế, nhướn mày trừng anh: "Long Tư Hạo, anh về là chuyện của anh, anh không cần… đưa tôi về, chúng ta về cùng nhau không thích hợp, lỡ như… Lỡ như Hoắc Vân Hy nói gì trước mặt ông nội, anh về cùng tôi không phải đúng lúc để người ta nắm đuôi sao?"

Long Tư Hạo rũ mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, vỗ vỗ khuôn mặt cô, đôi môi tiến sát lại gần tai nói nhỏ: "Như vậy đúng lúc, yên tâm, có anh ở đó, sẽ không để em chịu ủy khuất đâu."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh, mũi có chút ê ẩm, lời anh nói, nếu nói cô không động lòng là giả.

Vì sao anh tốt với cô như vậy? Không phải anh đang giận cô sao?

Cô bị anh bá đạo kéo đi, trực tiếp rời khỏi khách sạn quốc tế Đế Hoa.

…

Sau khi ngồi vào trong xe, cô nhìn nghiêng Long Tư Hạo, mím môi hỏi: "Long Tư Hạo, anh không giận em sao?"

Long Tư Hạo hạ mắt, sâu xa nhìn cô, mím môi: "Tức giận và anh đối với em tốt có liên quan gì đến nhau đâu."

Lê Hiểu Mạn nhìn anh một hồi lâu, thấy anh khởi động xe, cô rũ mắt, dùng giọng nói nhỏ nhất hỏi: "Vậy sao anh tốt với em như vậy?"

Cô nói rất nhỏ, nghĩ Long Tư Hạo không nghe thấy, không ngờ Long Tư Hạo đột nhiên duỗi tay, một tay ôm cô vào lòng, môi dán sát tai cô, thầm thì: "Anh muốn tốt với em lâu rồi."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn lại kinh ngạc nhìn hắn, thấy khuôn mặt tuấn mỹ của anh nhu hòa, khóe môi cong lên mị hoặc, cô không tự giác cũng mỉm cười.

135. Chương 135: Đầu Đề Tra Nam Tiện Nữ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Về tới Hoắc trạch, Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo một trước một sau đi về phía đại sảnh.

Long Tư Hạo đi trước, cô ở phía sau, cô hơi cố ý cách xa Long Tư Hạo một khoảng.

Thấy hành động né xa của cô, vẻ mặt Long Tư Hạo sâu xa, ánh mắt càng thâm trầm u ám, môi mím chặt.

Phía sau bọn họ đột nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc.

"Mạn Mạn…"

Nghe tiếng, Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, liếc mắt nhìn Long Tư Hạo đi ở phía trước, thấy anh dừng cũng không dừng một chút, cô nhíu mày, không để ý đến Hoắc Vân Hy, mới vừa đi hai bước đã bị Hoắc Vân Hy đuổi theo kéo lại.

Hoắc Vân Hy nhìn cô chằm chằm: "Mạn Mạn, tối qua em đi đâu? Vì sao không nghe điện thoại của anh? Em…"

Cậu ta dừng lại, liếc Long Tư Hạo sắp tới đại sảnh, tiếp tục hỏi: "Tối qua có phải em ở chung với Long Tư Hạo không? Hai người…"

Lê Hiểu Mạn nâng mắt nhìn Hoắc Vân Hy, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Chúng tôi làm sao? Hoắc Vân Hy, giữa tôi và anh ngoài chuyện ly hôn đã không còn lời nào để nói."

Dứt lời, cô lạnh lùng bỏ tay cậu ta ra, xoay người vào đại sảnh.

Lúc này trong đại sảnh, Hoắc Nghiệp Hoằng ngồi trên sô pha da màu đen, trong tay cầm quải trượng mạ vàng, bên trên điêu khắc đồ án rồng vàng, vẻ mặt ông nghiêm túc, ánh mắt âm trầm làm cho người ta sợ hãi.

Long Tư Hạo khí chất cao nhã ngồi ở một bên, nhếch môi, ánh mắt thâm trầm nhìn không ra biểu cảm.

Ngồi trên sô pha đối diện Hoắc Nghiệp Hoằng là Lý Tuyết Hà sắc mặt ngưng trọng, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Trong đại sảnh vô cùng yên tĩnh, không khí ngưng trọng tràn ngập mùi thuốc súng, có loại bình yên trước bão táp.

"Ông nội, gọi con về có chuyện gì không?" Lê Hiểu Mạn đi đến trước mặt Hoắc Nghiệp Hoằng tươi cười nhìn ông, nói chuyện vô cùng tôn kính.

Lý Tuyết Hà bởi vì lần trước "bắt gian" nên giờ trong lòng vẫn tức giận với Lê Hiểu Mạn, ánh mắt cô hờn giận nhìn Lê Hiểu Mạn: "Không có việc gì không gọi cô về được à? Không có giáo dưỡng gì cả, ông nội lớn tuổi như vậy cũng không thường xuyên về thăm…"

"Câm miệng!" Hoắc Nghiệp Hoằng đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, ánh mắt khiến người ta sợ hãi nhìn Lý Tuyết Hà.

Lý Tuyết Hà bị Hoắc Nghiệp Hoằng dọa lập tức im miệng, dùng dư quang hung hăng trừng Lê Hiểu Mạn, lại ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Hoắc Vân Hy theo sau đi đến bên cạnh Lê Hiểu Mạn, nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng cung kính chào: "Ông nội…"

"Đừng gọi ta là ông nội!" Ánh mắt Hoắc Nghiệp Hoằng phẫn nộ sắc bén nhìn Hoắc Vân Hy, cầm mấy tạp chí trên bàn ném lên mặt cậu ta, giận dữ hét lên: "Mày xem mày làm ra chuyện tốt gì, mặt mũi Hoắc gia bị mày làm mất hết rồi."

Hoắc Vân Hy thấy ông nội mình tức giận sắc mặt xanh mét, cậu ta nhíu mày, nhặt tờ báo lên, tiêu đề là hình cậu ta và Hạ Lâm, tiêu đề là Tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị Hoắc Vân Hy ngoại tình, nuôi bồ nhí, lén lút mang thai.

Cậu ta xiết chặt tờ báo trong tay, hai mắt sắc bén.

Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Nghiệp Hoằng tức giận sắc mặt xanh mét, cô ta liếc Hoắc Vân Hy, sau đó nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng nói: "Ba, ba đừng giận, sao phải bực tức trong người, Vân Hy nó… Nó với Hạ Lâm cùng một chỗ, cái này không thể trách Vân Hy."

"Câm miệng!" Hoắc Nghiệp Hoằng tức giận gõ quải trượng trong tay xuống sàn nhà, giận dữ hét: "Không trách nó trách ai?"

Lý Tuyết Hà ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, cả giận nói: "Cô đúng là vô dụng, ngay cả chồng mình cũng không quản được, sao Vân Hy lại cưới người vô dụng như cô nhỉ, kết hôn một năm ngay cả đản (từ này nghĩa bậy quá) cũng không quản được một cái, còn không bằng Hạ Lâm người ta."

Long Tư Hạo thấy Lý Tuyết Hà nói Lê Hiểu Mạn như vậy, ánh mắt anh rét lạnh, đang muốn lên tiếng, Hoắc Vân Hy lại bất ngờ nhìn mẹ mình Lý Tuyết Hà nói: "Mẹ, chuyện này không liên quan đến Mạn Mạn, là con có lỗi với cô ấy."

Kết hôn tới nay, Hoắc Vân Hy lần đầu tiên nói giúp Lê Hiểu Mạn trước mặt mẹ mình.

Chuyện này không chỉ khiến mẹ cậu ta kinh ngạc, Lê Hiểu Mạn cũng có chút ngạc nhiên, nhưng chuyện này không ảnh hưởng quyết tâm ly hôn với cậu ta.

Hoắc Nghiệp Hoằng vẫn dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn Hoắc Vân Hy, giận dữ hỏi nói: "Giờ mày định xử lý như thế nào?"

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy nhíu mày, nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, cậu ta đang muốn lên tiếng, Lê Hiểu Mạn lại nhanh hơn một bước.

"Ông nội…" Lê Hiểu Mạn gọi, nâng mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, ánh mắt bình thản, ngữ khí bình thản: "Ông nội, nếu Hạ Lâm mang thai đứa nhỏ của Hoắc gia, con cam nguyện rời đi, con sẽ cùng ly hôn với Vân Hy."

Long Tư Hạo thấy cô nói với Hoắc Nghiệp Hoằng chuyện ly hôn, anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt nóng rực, khóe môi hơi hơi cong lên.

Lý Tuyết Hà nghe Lê Hiểu Mạn nói như vậy, cũng mang vẻ vui mừng, không ngừng nháy mắt với Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy còn vì Lê Hiểu Mạn nói muốn ly hôn mà sắc mặt khó coi, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Long Tư Hạo đang ngồi ngay ngắn bình chân như vại kia, Mạn Mạn nhất định là vì anh ta mới ly hôn với mình, nhất định là anh ta xui khiến.

Nhớ tới chuyện tối qua, cậu ta tức giận xiết chặt hai tay, nếu không phải bởi vì ông nội ở đây, cậu ta nhất định qua đập cho anh một quyền.

Nhận được ánh mắt sắc bén phẫn hận của Hoắc Vân Hy, đôi mắt sâu thẳm của Long Tư Hạo híp lại, vẫn bình chân như vại như cũ, môi hơi nhếch lên kiên nghị mà lạnh lùng, mang theo hàn ý.

"Không được! Ông không đồng ý!" Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, chống quải trượng đứng lên, ngữ khí kiên quyết nói: "Mạn Mạn, ông nội biết con chịu ủy khuất, con yên tâm, chuyện này ông nội sẽ thay con làm chủ."

Hoắc Nghiệp Hoằng nói xong, mặt âm trầm, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Hoắc Vân Hy, quải trượng trong tay tức giận chỉ vào cậu ta: "Mày dám cô phụ Mạn Mạn, hôm nay ông phải thay Mạn Mạn dạy dỗ lại mày."

Dứt lời, ông gõ mạnh quải trượng xuống đất, giận hô: "Dì Trương, lấy roi da của tôi đến, nhanh lên."

136. Chương 136: Bị Phạt, Tra Nam Ăn Đòn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, hoàn toàn không nghĩ tới ông lại vận dụng gia pháp.

"Ông nội…"

Cô đang muốn lên tiếng, Hoắc Nghiệp Hoằng liền cắt lời cô, ánh mắt xin lỗi nhìn cô: "Mạn Mạn, Vân Hy vậy mà lại làm ra chuyện tổn thương tới con, nếu hôm nay ông không dạy dỗ nó, Hoắc gia chúng ta có lỗi với con rồi."

Lý Tuyết Hà vừa nghe Hoắc Nghiệp Hoằng sẽ dùng gia pháp với Hoắc Vân Hy, bà xót con muốn bảo vệ Vân Hy, bước lên đứng trước mặt Lê Hiểu Mạn, ánh mắt phẫn nộ nhìn cô: "Đều là con yêu tinh khổng đẻ trứng được như cô hại người, Vân Hy cưới cô đúng là xui tám đời, đồ xúi quẩy."

Lý Tuyết Hà nói xong, ánh mắt hung ác, giơ tay muốn đánh Lê Hiểu Mạn.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn căn bản không kịp né tránh, đúng lúc chỉ mành treo chuông, tay Lý Tuyết Hà bị một bàn tay rộng lớn khác giữ lại.

"A…" Lý Tuyết Hà thất thanh hét lên một tiếng, hai mắt kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo đang xiết tay mình đến sắp gãy, cổ tay đau khiến bà nhíu mày, gào to đau đớn: "Đau… Đau… Tư… Tư Hạo… Con… Con làm gì vậy? Con nắm tay dì đau quá, mau… Mau buông tay."

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo giữ chặt cổ tay Lý Tuyết Hà, cô kinh ngạc nhìn anh, vừa rồi anh cũng không ngồi gần Lý Tuyết Hà lắm, Hoắc Vân Hy gần Lý Tuyết Hà nhất còn chưa ngăn mẹ mình lại mà anh lại có thể giữ tay Lý Tuyết Hà lại trước khi đánh cô, tốc độ của anh quá nhanh, cô thậm chí còn chưa thấy rõ anh giữ tay Lý Tuyết Hà lại như thế nào.

Hoắc Vân Hy thấy mẹ mình nhíu mày, sắc mặt trắng bệch, đau đến toát mồ hôi, ánh mắt cậu ta sắc bén nhìn Long Tư Hạo, hai tay xiết chặt, nếu không phải ngại Hoắc Nghiệp Hoằng còn ở đây, cậu ta đã sớm đánh nhau với anh rồi.

Cậu ta nheo mắt, thanh âm lạnh như băng: "Long Tư Hạo, buông mẹ tôi ra."

Long Tư Hạo nhìn Hoắc Vân Hy đang phẫn nộ, ánh mắt sâu thẳm lạnh lẽo, ánh mắt âm trầm lạnh lùng nhìn Lý Tuyết Hà, khóe môi cong lên, giọng lạnh như băng: "Hóa ra dì cũng sợ đau, cái gì cũng có phản lực, đánh người tay dì cũng đau thôi."

Dứt lời, anh nhếch môi cười càng dọa người, ánh mắt trầm xuống, thả tay Lý Tuyết Hà ra.

"A..." Lý Tuyết Hà bị Long Tư Hạo thả ra, trọng tâm không vững, ngã về phía trước.

"Mẹ..." Hoắc Vân Hy thấy thế, lập tức vươn tay đỡ mẹ mình, sau đó xoay người, ánh mắt càng sắc bén phẫn nộ trừng Long Tư Hạo, sắc mặt xanh mét: "Long Tư Hạo, anh vậy mà dám đẩy mẹ tôi, mau giải thích với bà ấy."

"Được rồi! Tư Hạo không sai." Hoắc Nghiệp Hoằng vẫn ngồi một bên không nói gì bỗng rống lên, mắt ông đầy thâm ý nhìn Long Tư Hạo, lại nhìn về phía Lý Tuyết Hà, giận tái mặt giận dữ hét: "Lý Tuyết Hà, dám làm trò trước mặt tôi muốn đánh Mạn Mạn, trong mắt cô còn người ba này không? Nếu không phải Tư Hạo nhanh tay ngăn cản, hôm nay tôi phạt luôn cả cô, nếu để tôi thấy cô ra tay đánh Mạn Mạn nữa, cô liền cút khỏi Hoắc gia cho tôi."

"Ba... Người..." Lý Tuyết Hà nghe thấy lời Hoắc Nghiệp Hoằng nói, tức giận âm thầm xiết chặt hai tay, trong lòng lại hận thấu Lê Hiểu Mạn, bà vốn định nói gì đó, nhưng sau khi nhận được ánh mắt âm trầm khiến người ta sợ hãi của Hoắc Nghiệp Hoằng, cực kỳ không tình nguyện im miệng.

Lúc này, dì Trương đã mang roi da đến: "Lão gia, roi của ngài."

Đưa roi da cho Hoắc Nghiệp Hoằng, dì Trương thở dài nhìn Hoắc Vân Hy, lui xuống.

Bà thở dài là vì bà đã ở Hoắc gia mấy chục năm nay, Hoắc Vân Hy là bà nhìn lớn lên, bà không hiểu nổi, trước đây Hoắc Vân Hy hiền lành, không hề lên mặt thiếu gia, rất được mọi người yêu quý, sao sau khi lớn lên lại biến thành cái dạng này?

Mạn Mạn tiểu thư tốt như vậy, sao cậu ấy không biết quý trọng chứ!

Trước kia bọn họ không phải rất tốt sao? Ai!

Lý Tuyết Hà nhìn roi da trong tay Hoắc Nghiệp Hoằng, lo lắng đẩy Hoắc Vân Hy ra sau mình: "Ba, không phải ba thực sự muốn đánh Vân Hy đấy chứ?"

Hoắc Vân Hy nhìn roi da trong tay Hoắc Nghiệp Hoằng, nhíu mày, bàn tay xiết chặt.

Lê Hiểu Mạn nhìn roi da trong tay Hoắc Nghiệp Hoằng, roi da kia được làm đặc biệt, bên trên có nhiều gai nhọn, một roi đánh xuống nhất định là da tróc thịt bong.

Hoắc Vân Hy tổn thương cô, cô đã sớm chết tâm với cậu ta rồi, cô giờ chỉ muốn ly hôn với Hoắc Vân Hy, cũng không muốn Hoắc Vân Hy vì cô mà bị ông nội xử phạt, vì cô thực sự không muốn dây dưa gì với tên cặn bã Hoắc Vân Hy này nữa.

"Ông nội..."

Cô nâng mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, mới vừa gọi một tiếng "Ông nội", Hoắc Nghiệp Hoằng đã nhìn cô nói: "Mạn Mạn, con không cần khuyên ông, hôm nay không giáo huấn nó một chút không được."

Lý Tuyết Hà nghe ông nói vậy, khóc nói: "Ba, vì sao ba phải làm vậy chứ? Vân Hy là cháu trai ruột của ba đấy!"

"Hừ..." Hoắc Nghiệp Hoằng hừ lạnh một tiếng, mặt âm trầm, ánh mắt phẫn nộ nhìn Hoắc Vân Hy: "Còn không quỳ xuống cho tao, thân là con cháu Hoắc gia, làm sai phải dũng cảm gánh vác, nếu hôm nay mày còn chút lương tâm, một chút giác ngộ, cảm thấy có lỗi với Mạn Mạn thì quỳ xuống cho ta, nếu không cũng đừng trách ông nội trở mặt vô tình, đuổi mày khỏi tập đoàn Hoắc thị."

137. Chương 137: Bị Phạt, Tra Nam Ăn Đòn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy nâng mắt nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, ánh mắt cực kỳ phức tạp, trong mắt xẹt qua một tia giãy dụa, qua một lúc lâu, cậu ta mới xiết chặt hai tay, quỳ xuống trước mặt Hoắc Nghiệp Hoằng.

Lý Tuyết Hà thấy thế, hai mắt kinh hoảng nhìn cậu: "Vân Hy, con làm gì thế? Đứng lên."

Hoắc Vân Hy nâng mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, lại nhìn về phía Lý Tuyết Hà: "Mẹ, con có lỗi với Mạn Mạn, con cam lòng chịu gia pháp."

Dứt lời, cậu ta lại nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, thẳng lưng: "Ông nội, ra tay đi!"

Hoắc Nghiệp Hoằng nộ khí đùng đùng nhìn cậu ta, cả giận nói: "Cởi áo ra cho ta."

Hoắc Vân Hy nghe vậy, nhíu mày, đưa tay cởi hết âu phục và áo trong.

Lê Hiểu Mạn thấy thế nhăn mày, đang muốn lên tiếng, cổ tay mảnh khảnh của cô đã bị kéo lại.

Cô ngẩn ra, nhìn lên, đối diện với ánh mắt sâu xa của Long Tư Hạo, đôi mắt đen sâu thẳm như hố đen sâu không thấy đáy, khiến người ta vừa nhìn liền không thoát ra được.

Đôi mắt đen như mực của Long Tư Hạo híp lại, ánh mắt lạnh nhạt liếc cô một cái, liền buông tay cô ra, ngồi trên ghế sô pha, mím chặt môi, ánh mắt khôi phục một mảnh ám trầm, càng thêm thần bí khó lường.

Anh giống như người ngoài cuộc đang thưởng thức trò hay.

Lê Hiểu Mạn thu lại ánh mắt dừng trên người Long Tư Hạo, thấy Hoắc Nghiệp Hoằng vung roi lên, không lưu tình chút nào quất lên người Hoắc Vân Hy.

Một roi này, Hoắc Nghiệp Hoằng ra tay không nhẹ, Hoắc Vân Hy chịu một roi này nhíu mày, cúi đầu không kêu đau, mà trên lồng ngực trắng nõn của cậu xuất hiện một vết roi không nhỏ, nhìn cực kỳ ghê người.

Lý Tuyết Hà thấy thế, lấy tay che miệng, đau lòng nhìn Hoắc Vân Hy, nức nở nói: "Vân Hy, mau cầu xin ông nội tha thứ, nói con sai rồi."

Hoắc Vân Hy nhíu mày, hai tay xiết chặt, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, môi mím chặt không lên tiếng.

Hoắc Nghiệp Hoằng lại giơ tay lên, lại thêm một roi đánh về phía Hoắc Vân Hy.

Lê Hiểu Mạn thấy thế, mắt nhìn về phía Hoắc Vân Hy, thấy cậu vẫn không tránh, cô nhăn mày.

Một roi này lại rơi xuống người cậu ta, trên ngực lại có thêm một vết roi, lần này còn mạnh hơn lần trước nên miệng vết thương càng sâu, máu đỏ tươi từ miệng vết thương chảy xuống, nhìn mà khiến lòng người run rẩy.

Lý Tuyết Hà thấy thế, lại khóc không thành tiếng.

Lê Hiểu Mạn nhìn vết roi rướm máu trên ngực Hoắc Vân Hy, hai tay xiết chặt, thấy Hoắc Nghiệp Hoằng lại vung roi về phía Hoắc Vân Hy, cô gọi một tiếng ông nội, nhào qua chắn trước người Hoắc Vân Hy.

"Mạn Mạn…" Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn nhưng không kịp thu roi.

Mà Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn lại chắn trước người Hoắc Vân Hy, ánh mắt anh trầm xuống, trong mắt có chút hoảng hốt, lập tức từ sô pha thượng tiến lên đưa tay bắt lấy roi, nhưng roi này Hoắc Nghiệp Hoằng dùng toàn lực, roi giống như một con giao long linh mẫn tuột khỏi tay anh, bởi vì quán tính vẫn dừng trên lưng Lê Hiểu Mạn.

"A…" Cô kêu lên một tiếng đau đớn, đôi mi thanh tú nhíu chặt, sắc mặt trắng bệch, lưng nóng rát đau đớn khiến môi cô run nhè nhẹ.

"Mạn Mạn…" Roi của Hoắc Nghiệp Hoằng dừng ở trên người Lê Hiểu Mạn, ông lập tức ném roi xuống, đau lòng nói: "Mạn Mạn, con đúng là, con lại đây làm gì?"

Lê Hiểu Mạn chịu đựng đau đớn nghiêng người qua, lại đối diện với đôi mắt đen nhánh của Long Tư Hạo, đôi mắt sâu thẳm kia giờ phút này toát ra lửa giận, như một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào đồng tử cô.

Thấy môi anh khẽ nhếch, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng tràn đầy lo lắng, cô nhíu mày càng chặt, có chút chột dạ chuyển tầm mắt đi nhìn về phía Hoắc Nghiệp Hoằng: "Ông nội, con… Không sao đâu!"

Đau đớn trên lưng khiến cô đứng không vững thân mình lay động, bỗng nhiên một bàn tay đỡ lấy cô.

Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn bàn tay đặt ở bên hông đỡ lấy cô, ngẩng đầu lên, thấy người đỡ mình là Hoắc Vân Hy, ánh mắt cô lạnh lùng, đẩy tay cậu ta ra, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đạm mạc: "Tôi không cần anh quản."

Chân mày của Hoắc Vân Hy nhíu chặt, cảm xúc phức tạp nhìn cô, vừa rồi lúc cô chắn trước người mình, cậu khiếp sợ không thôi, đáy lòng lại rung động.

Lý Tuyết Hà cũng không ngờ Lê Hiểu Mạn lại chắn phía trước Hoắc Vân Hy, bà cũng khiếp sợ, ánh mắt vẫn tức tối nhìn Lê Hiểu Mạn, biểu tình tràn ngập khinh thường.

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy Lê Hiểu Mạn sắc mặt tái nhợt, kêu lên: "Dì Trương, đỡ thiếu phu nhân lên lầu bôi thuốc."

"Vâng!" Dì Trương lên tiếng, đến trước mặt Lê Hiểu Mạn, đau lòng nói: "Thiếu phu nhân, tôi đỡ cô lên lầu."

Đôi mi thanh tú của Lê Hiểu Mạn nhíu chặt, để dì Trương đỡ mình, nâng mắt theo bản năng nhìn Long Tư Hạo, thấy anh vẫn lạnh lùng như trước, ánh mắt nhìn cô sắc bén lợi hại như kiếm, cô khẽ cắn môi dưới, lập tức thu lại tầm mắt, được dì Trương đỡ lên lầu.

Thấy Lê Hiểu Mạn lên lầu rồi, Hoắc Nghiệp Hoằng vẫn dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn về phía Hoắc Vân Hy, mặt âm trầm, lạnh lùng nói: "Vị trí tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị mày đừng ngồi nữa."

138. Chương 138: Đánh Trả, Khiển Trách Ác Bà.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lý Tuyết Hà nghe lời này, kinh hoảng nhìn Hoắc Nghiệp Hoành: "Ba… Ba nói lời vậy là có ý gì? Vân Hy là cháu trai ruột của ba, thằng bé không ngồi vị trí tổng tài, thế thì ngồi vị trí nào? Ba không phải muốn đuổi Vân Hy ra khỏi tập đoàn Hoắc thị chứ? Ba, Vân Hy không đúng, ba cũng đã đánh nó, nó cũng bị phạt, ba tha cho nó lần này được không?"

Hoắc Vân Hy nghe ông nội anh nói như vậy, nhíu mày, mím môi không nói lời nào.

Hoắc Nghiệp Hoành ánh mắt sắc bén liếc nhìn Hoắc Vân Hy, vừa nhìn vẻ mặt thâm thúy Long Tư Hạo, giọng tương đối hòa nhã: "Tư Hạo, ông nội già rồi, tập đoàn Hoắc thị sẽ giao cho cháu, ông nội tin, cháu có năng lực, nhất định có thể…"

Còn không chờ Hoắc Nghiệp Hoành nói xong, Lý Tuyết Hà liền quát to lên: "Ba, người có ý gì? Ba muốn cho cậu ấy làm tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị sao? Cậu ấy có tư cách gì? Tập đoàn Hoắc thị là tâm huyết của ba, nhưng những năm nay Vân Hy vì Hoắc thị bỏ ra không ít, chỉ như vậy người liền đuổi nó khỏi tập đoàn Hoắc thị, đối với nó như vậy không công bằng."

Hoắc Nghiệp Hoành nhìn Lý Tuyết Hà, mặt âm trầm: "Tập đoàn Hoắc thị là một tay ba sáng lập, Tư Hạo là cháu không là người ngoài, nó là cháu trai ruột của ba, là trưởng tôn Hoắc gia, cho nó kế nhiệm chức tổng tài tập đoàn Hoắc thị có gì không thể? Ba tin tưởng Tư Hạo trên thương trường là một người rất có năng lực, những cổ đông trong Hoắc thị cũng không có ý kiến"

Ông nói xong nhìn Lý Tuyết Hà, rồi nhìn phía Hoắc Vân Hy, nghiêm nghị nói: "Cháu sau này ở lại bên cạnh Tư Hạo, làm trợ lý của nó."

Vốn không muốn lên tiếng nhưng khi Hoắc Vân Hy nghe thấy lời này, ánh mắt sắc lạnh liếc nhìn Long Tư Hạo, đưa mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoành: "Ông nội, cháu không đồng ý!"

Anh có thể rời tập đoàn Hoắc thị, nhưng tuyệt đối anh không làm trợ lý cho Long Tư Hạo.

"Không đồng ý cháu liền cút ra khỏi Hoắc thị." Khuôn mặt Hoắc Nghiệp Hoành âm u nhìn Hoắc Vân Hy nói, sau đó nhìn về phía Long Tư Hạo, cất giọng ôn hòa: "Tư Hạo, cùng ông nội vào thư phòng, ông nội có lời muốn nói với cháu."

Đôi mắt thâm thúy Long Tư Hạo thu lại, môi mỏng nhẹ nhếch, cùng Hoắc Nghiệp Hoành lên lầu vào thư phòng.

Lý Tuyết Hà vừa thấy Hoắc Nghiệp Hoành cùng Long Tư Hạo lên lầu, không vui nói: "Lão gia tử uống lộn thuốc hay sao? Lại để cho Long Tư Hạo kế nhiệm làm giám đốc tập đoàn Hoắc thị? Nó xuất ngoại mười năm, đối với Hoắc thị không bỏ ra bất kỳ cái gì, nó dựa vào đâu?"

Sau đó bà đau lòng nhìn Hoắc Vân Hy: "Vân Hy nghe mẹ, vị trí tổng tài Hoắc thị, tuyệt đối con không thể cho Long Tư Hạo, con bị thương nặng như vậy, mẹ đỡ con lên lầu bôi thuốc."

Hoắc Vân Hy không nói tiếng nào, ánh mắt lạnh như băng, khuôn mặt anh tuấn biểu cảm hờ hững

...

Trên lầu vú Trương đang giúp Lê Hiểu Mạn, đưa thuốc tốt.

"Thiếu phu nhân, cô đối với Nhị thiếu gia tốt như vậy, tôi thật không rõ Nhị thiếu gia nghĩ như thế nào, không biết quý trọng cô?"

Lúc vú Trương nói vừa lúc lên lầu, ngoài cửa Lý Tuyết Hà và Hoắc Vân Hy đều nghe được.

Trong lòng Lý Tuyết Hà kiềm chế không nổi giận, vú Trương vừa vặn đụng phải họng súng của bà, sát khí bà đằng đằng đẩy cánh cửa đang khép hờ, đi vào tức giận nhìn vú Trương: "Vú Trương, bà chán ghét ở Hoắc gia phải không? Lại để cho tôi nghe được bà ở sau lưng Vân Hy nhà chúng tôi nói xấu, bà mau cút khỏi Hoắc gia cho tôi."

Vú Trương thấy mặt Lý Tuyết Hà đầy tức giận, bà cúi đầu khẽ nói: "Phu nhân, tôi không có nói xấu Nhị thiếu gia, tôi là..."

"Đủ rồi." Lý Tuyết Hà nghiêm nghị cắt đứt lời vú Trương, không vui nói: "Hoắc gia bỏ tiền ra thuê bà tới làm việc, không phải để bà đến làm loạn khua môi múa mép, tuổi tác cũng đã cao, sắp bước chân vào quan tài, còn nhiều lời như vậy, còn không xuống lầu lau nhà? Thật không biết tại sao lão gia tử lại giữ lại bà lão phế vật ở Hoắc gia làm gì?"

"Dạ!" Vú Trương bị Lý Tuyết Hà mắng là phế vật, sắc mặt có chút tái nhợt, bà cúi đầu, lo lắng nhìn Lê Hiểu Mạn, liền rời khỏi phòng, trên khuôn mặt đã đầy nước mắt từ bao giờ.

Bà ở Hoắc gia mấy mươi năm, lão gia tử không có mắng bà, hôm nay lại bị Lý Tuyết Hà mắng một trận, trong lòng bà không chịu được?

Lê Hiểu Mạn thấy Lý Tuyết Hà đối xử với vú Trương ở Hoắc gia mấy mươi năm không tốt, con mắt trong veo của cô híp lại, trên danh nghĩa cô vẫn là Nhị phu nhân nên có chút ngại bà, cô giữ vững tôn kính, thanh âm không nóng không lạnh: "Mẹ, con muốn thay quần áo, mời hai người đi ra ngoài một chút"

Bởi vì trên lưng cô mới vừa bôi thuốc, quần áo còn chưa mặc xong, thấy Lý Tuyết Hà và Hoắc Vân Hy không có ý định đi ra, cô mới lên tiếng cho họ ra ngoài.

Nhưng Lý Tuyết Hà đối với cô vốn không vừa mắt lại vì câu nói này của cô như là chọc giận, bà như con mèo bị giẫm đuổi đi thẳng đến trước mặt Lê Hiểu Mạn, giơ tay liền cho cô một cái tát: "Cô đây là có thái độ gì? Cô nói chuyện với tôi như vậy sao? Yêu tinh không biết xấu hổ đi hại người, nếu không bởi vì cô, lão gia tử cũng sẽ không lấy vị trí tổng tài Hoắc thị của Vân Hy, để cho người không có chút cống hiến Long Tư Hạo kế nhiệm vị trí, tiểu tiện nhân, cô hại Vân Hy bây giờ chỉ có thể làm trợ lý cho Long Tư Hạo, cô vừa lòng chưa?"

139. Chương 139: Đánh Trả, Khiển Trách Ác Bà.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lý Tuyết Hà đằng đằng sát khí chỉ Lê Hiểu Mạn nói xong, lại giơ tay lên tát về phía Lê Hiểu Mạn.

Lần này, ánh mắt Lê Hiểu Mạn lạnh lẽo, bắt được tay của Lý Tuyết Hà.

Thấy vậy, Lý Tuyết Hà cùng Hoắc Vân Hy đều kinh ngạc nhìn cô, như không nghĩ tới cô sẽ làm như vậy.

Lý Tuyết Hà tức giận không kềm được nhìn Lê Hiểu Mạn, phẫn nộ đưa tay chỉ cô nói: "Tiểu tiện nhân, cô làm gì? Cô ăn gan báo, cô đám động thủ với tôi? Trong mắt cô còn bà mẹ chồng này hay không?"

Con mắt trong veo híp lại của Lê Hiểu Mạn, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng liếc nhìn Lý Tuyết Hà: "Mẹ, tư chất của mẹ con không xu nịnh, nhưng xin người đừng một câu tiểu tiện nhân, thân phận phu nhân này không để mẹ xỉ nhục, mẹ là danh môn phu nhân, không phải là người phụ nữ ngang tàn mắng người ở ngoài phố, còn nữa, con gọi mẹ một tiếng mẹ, là tôn kính mẹ,mẹ đánh con, con không nói, cũng là tôn kính mẹ, đừng tưởng rằng con dễ khi dễ, được một lần lại muốn được voi đòi tiên, con người có sức kiềm chế có hạn, con cẩu nóng nảy còn nhảy tường, huống chi là con người, mẹ đừng ép con đại nghịch bất đạo!"

Dứt lời, cô lạnh lùng buông lỏng cánh tay Lý Tuyết Hà.

"Cô… Phản, tiểu tiện nhân cô, cô dám động thủ với tôi? Còn dám quở trách tôi? Hôm nay tôi không đánh chết cô cái đồ mất dạy!" Lý Tuyết Hà sát khí đầy mặt nhìn Lê Hiểu Mạn nói xong muốn xông lên động thủ.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, lập tức đi lên trước, bắt tay mẹ anh lại, nhìn bà nói: "Mẹ, đủ rồi, mẹ đi ra ngoài trước, con cần nói mấy câu với Mạn Mạn."

"Con còn có lời gì nói với tiểu tiện nhân này? Đối với hành động Hoắc Vân Hy bắt lấy cánh tay bà Lý Tuyết Hà vô cùng bất mãn.

Vì trong miệng bà cứ một câu lại tiểu tiện nhân khiến hoắc Vân Hy mày tuấn tú nhíu lại, gương mặt nổi lên tia không vui, thanh âm cũng lạnh mấy phần: "Mẹ, xin người đừng kêu Mạn Mạn là tiểu tiện nhân, cô ấy là bà xã của con, là con dâu mẹ, mẹ đi ra ngoài đi!"

Lý Tuyết Hà vốn còn muốn nói điều gì, nhưng thấy thái độ Hoắc Vân Hy lạnh xuống, bà hung hăn trợn mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, mới xoay người đi ra khỏi phòng.

Hoắc Vân Hy nhìn Lý Tuyết Hà rời khỏi đây, liền xoay người liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, trong tròng mắt nổi lên tia ưu tư phức tạp, có đau lòng, áy náy, tự trách, còn có không cam lòng…

"Mạn Mạn, để cho anh nhìn vết thương của em xem như thế nào?"

Anh nói xong chuẩn bị nhìn lưng của Lê Hiểu Mạn, lại bị Lê Hiểu Mạn trốn tránh.

Biểu cảm cô lạnh lùng, ánh mắt trong trẻo mà sắc lạnh nhìn Hoắc Vân Hy: "Tôi bị thương thành cái gì cũng không liên quan tới anh, không cần anh quan tâm, mời anh đi ra!"

Hoắc Vân Hy thấy thái độ Lê Hiểu Mạn đối với anh lãnh đạm, trong lòng anh như bị ghim vào cây nhọn vậy rất đau, mi nhíu chặt: "Mạn Mạn, anh biết lỗi rồi, xin em đừng dùng thái độ này đối với anh được không? Anh biết, em vẫn còn quan tâm anh đúng không? Anh sẽ cùng Hạ Lâm đoạn tuyệt quan hệ, chúng ta bắt đầu lần nữa được không? Sau này anh sẽ làm một người chồng tốt, xin em tin tưởng anh."

Dứt lời, Hoắc Vân Hy liền muốn cầm tay Lê Hiểu Mạn, lần nữa bị cô tránh.

Cô lạnh lùng cong môi, ánh mắt nhìn Hoắc Vân Hy mang theo chế giễu: "A a… Hoắc Vân Hy, sớm biết ngày hôm nay hà cớ gì lúc trước, anh cùng Hạ Lâm quan hệ? Đứa bé trong bụng cô ấy anh không cần? A a… Tôi sớm đã không còn nghĩ cùng anh tiếp tục nữa, lãng tử như anh coi như quay đầu đi, nhưng cũng không còn khả năng tôi và anh tiếp tục làm vợ chồng, bây giờ tôi và anh chỉ có một con đường duy nhất để đi, chính là ly dị"

Trong mắt Hoắc Vân Hy thoáng qua vẻ hoảng sợ, lập tức nói: "Không… Mạn Mạn, anh sẽ không cùng em ly dị. Tuyệt đối sẽ không!"

"Vậy chúng ta chỉ có thể gặp nhau trên tòa, mời anh đi ra" Lê Hiểu Mạn nói xong lạnh lùng nhìn Hoắc Vân Hy, sau đó xoay người, không muốn nhìn anh.

Hoắc Vân Hy thấy cô xoay người, vốn định lật tgân người nhỏ nhắn của cô lại, nhưng tay lại cứng đờ giữa không trung, không biết làm sao hướng tới.

Anh biết, cô còn đang tức giận, bây giờ chưa phải lúc cuống cuồng, anh nên cho cô thời gian„ anh sẽ dùng hành động để chứng minh với cô, anh thật sự biết lỗi rồi.

Anh sẽ yêu cô thật tốt.

Anh nhìn lưng cô, ngữ khí kiên định nói: "Mạn Mạn, em cho anh thời gian, anh nhất định sẽ làm cho em lần nữa tiếp nhận anh, sau này anh chỉ yêu duy nhất em"

Dứt lời, lông mày anh chau lại, xoay người ra khỏi phòng Lê Hiểu Mạn.

Sau khi Hoắc Vân Hy rời đi, Lê Hiểu Mạn mới xoay người, đôi mắt như nước trong veo của cô cơ hồ nổi lên một tầng hơi nước, nước mắt trong suốt theo khóe mắt chảy xuống.

Cô lạnh nhạt câu môi, đến bây giờ Hoắc Vân Hy mới nói trong lòng yêu cô, nếu là trước đây, cô nhất định sẽ vui mừng đến mất ngủ, nhưng bây giờ, cô đã không cần.

…

Thư phòng

Hoắc Nghiệp Hoành ngồi trên ghế da được nhập khẩu từ Châu Âu, biểu tình trên mặt có chút ngưng trọng: "Tư Hạo, con thật không muốn giúp ông nội quản lý tập đoàn Hoắc thị sao?"

Long Tư Hạo cũng ngồi dựa lưng trên ghế da đôi mắt thâm thúy co lại, ánh mắt âm trầm, khuôn mặt tuấn mỹ biểu hiện vẻ dửng dưng, cất giọng bình thản: "Ông nội, tập đoàn Hoắc thị có người, hẳn không cần cháu, cháu mới vừa tiếp nhận TE, sợ rằng không rảnh bận tâm đến Hoắc thị, cháu còn có việc, cũng không cùng ông nội nói nữa."

Nói xong, anh liền đứng lên, chuẩn bị rời thư phòng.

Thấy vậy, Hoắc Nghiệp Hoành nhăn mày nhìn anh, trong ánh mắt có mấy phần áy náy: "Tư Hạo, cháu không muốn quản lý tập đoàn Hoắc thị, ông nội không miễn cưỡng, cháu, ông nội già rồi, cháu có thời gian thì trở về thăm ông nội một chút được không?"

Bước chân Long Tư Hạo hơi ngừng, tròng mắt sâu xa, đôi mắt thâm trầm, mím môi không lên tiếng.

Hoắc Nghiệp Hoành thấy anh không lên tiếng, trong mắt ông vẻ áy náy sâu hơn: "Tư Hạo, cháu không thể tha thứ cho ông nội sao? Đối với cái chết của mẹ cháu cháu còn nghi ngờ canh cánh trong lòng sao? Ông nội thật xin lỗi cháu, chẳng qua người đã mất, cho dù cháu không muốn họ Hoắc, nhưng cháu vĩnh viễn là con cháu Hoắc gia, đây là sự thật không thể thay đổi."

Nghe được lời Hoắc Nghiệp Hoành nói, khuôn mặt Long Tư Hạo trầm lãnh hơn, đôi mắt rét lạnh, nhưng chỉ trong chớp mắt, liền khôi phục che giấu sự thâm trầm, như hố sâu không thấy đáy.

Môi mỏng anh nhẹ nâng, biểu tình dửng dưng, giọng bình thản: "Cháu còn có việc, không cùng ông nội nói chuyện nữa"

Ngay lúc anh bước chân tới cửa thư phòng, Hoắc Nghiệp Hoành sau lưng anh vang lên âm thanh: "Tư Hạo, có chuyện, ông nội hy vọng cháu có thể nhớ, Mạn Mạn là em dâu cháu, ông tuyệt đối không cho phép con cháu Hoắc gia làm chuyện ô nhục, bất kể cháu đối với Mạn Mạn có tâm tư gì, ông nội vẫn hy vọng cháu có thể giữ khoảng cách với con bé."

140. Chương 140: Phúc Hắc, Làm Chút Chuyện Khốn Kiếp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo hơi ngừng bước chân lại, ánh mắt sâu thẳm âm trầm, môi mỏng hơi cong lên, lộ ra nụ cười cao thâm khó lường, giọng như vang lên từ nơi xa vô tận, giọng điệu bằng phẳng khiến người ta không nhìn ra được vui giận: "Ông nội vậy khoảng cách là khoảng bao nhiêu?"

Dứt lời, anh đi thẳng ra khỏi thư phòng, vẻ mặt cứng rắn mà kiên quyết.

Anh trực tiếp đi đến phòng của Lê Hiểu Mạn.

Lúc này, bởi vì bị Lý Tuyết Hà tát mà hơn nửa mặt bên phải của Lê Hiểu Mạn đã sưng đỏ lên, có thể thấy rõ ràng dấu năm ngón tay.

Long Tư Hạo đi vào phòng, ánh mắt sắc bén rơi vào trên mặt cô, ánh mắt của anh lập tức trở nên rét lạnh, sắc mặt của anh lạnh lùng mà quyến rũ, trong đôi đồng tử mị hoặc lòng người kia dần tràn đầy sự đau lòng.

Anh cất bước tiến lên, vươn tay ra khẽ vuốt bên má phải của cô, đôi mắt thâm thúy khóa chặt lấy cô, trong giọng nói trầm thấp không che giấu được sự đau lòng: "Sao em lại không bảo vệ mình như vậy? Em muốn để tôi thời thời khắc khắc trói em ở bên người như vậy sao? Phải không?"

Lời nói của anh quá mập mờ, nơi này là Hoắc trạch, lúc nào cũng có thể có người giúp việc đi qua, không chỉ người giúp việc, còn có ông nội, Lý Tuyết Hà, Hoắc Vân Hy…

Nghĩ tới những người này, Lê Hiểu Mạn hít một ngụm khí lạnh, huống chi cửa phòng còn chưa có khóa, lá gan của Long Tư Hạo quá lớn, ở Hoắc trạch, ai cũng biết thân phận của cô là em dâu của anh, anh lại vẫn dám chạy vào phòng cô.

Cô lui cách một bước dài, né tránh sự đụng chạm của anh, không nhìn tới biểu tình của anh, cô hơi rũ mi mắt, thờ ơ nói: "Sao anh lại vào đây?"

"Anh? A a…" Long Tư Hạo cười lạnh, tiếng cười như băng sương khiến người ta rùng mình, tiếng cười đó làm cho nhiệt độ trong phòng giảm xuống nhanh chóng, tiếng cười kia lọt vào trong tai Lê Hiểu Mạn khiến trái tim cô run rẩy, cô không ngước mắt lên nhìn anh, vẫn cụp mắt như cũ.

Đột nhiên, chiếc cằm trắng nõn của cô bị bàn tay của anh nâng lên, cô bị ép phải đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo của Long Tư Hạo, ánh mắt kia tràn đầy lửa giận đang bùng cháy.

Môi mỏng của anh khẽ cong lên thành độ cong cao thâm khó lường, anh từ từ kề sát bên tai cô, hơi thở nóng bỏng phả vào da thịt sau tai cô, chọc cho cả người cô run lên, tai dần đỏ bừng.

Long Tư Hạo híp mắt lại, giọng nói trầm khàn say lòng người: "Không phải chỉ cần một câu đại ca của em là có thể phủi sạch quan hệ của chúng ta đâu, tôi sẽ không quên, lần đầu tiên em chiếm hữu tôi như thế nào."

"Anh…" bởi vì lời của anh, mà Lê Hiểu Mạn như cảm thấy gió lạnh tạt mạnh vào mình, đôi mắt trong veo như nước tức giận liếc nhìn anh, tại sao trên đời này có thể có người phúc hắc bá đạo như anh vậy?

Thấy cửa phòng không khóa, cử chỉ của bọn họ lại mập mờ như vậy, Lê Hiểu Mạn đẩy anh ra, cô nheo mắt lại liếc nhìn anh: "Long Tư Hạo, đừng nói với tôi đó là lần đầu tiên của anh, lấy thân phận địa vị của anh, không biết anh đã sớm trải qua bao nhiêu lần rồi, phụ nữ bên cạnh anh nhiều như cá bơi qua sông(*) vậy, anh muốn chơi ai thế nào thì tùy anh, nhưng tôi không chơi nổi với anh, xin anh tự trọng cho, tôi là em dâu của anh, vĩnh viễn đều là vậy."

(*) : Qua giang chi tức: cá bơi qua sông, phép ẩn dụ chỉ nhiều người đến dẫn đến sự hỗn loạn

"Vĩnh viễn?" Long Tư Hạo híp mắt lại, ánh mắt đen như mực lóe lên sự lạnh lẽo, anh thâm trầm nhìn chằm chằm vào cô: " Nói như vậy, là em không chuẩn bị ly dị?"

Lê Hiểu Mạn đối diện với đôi mắt thâm trầm của anh, lãnh đạm nói: "Có ly dị hay không, thì đấy là chuyện của tôi, không phải ở trong phạm vi anh hai can thiệp."

"A a… anh hai? Rất tốt!" Long Tư Hạo khẽ cong môi, anh thu hồi tầm mắt lại, đôi mắt như đại dương mênh mông, để cho người ta không tìm thấy bến bờ.

Dứt lời, anh xoay người cất bước ra khỏi phòng.

Sau khi anh rời đi, ngực của Lê Hiểu Mạn cứng lại, cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt lại, cô ngã ngồi ở trên giường, trong đôi mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Cô vặn chặt mày lại, một mực cụp mắt xuống, đôi đồng tử linh động ẩn dáu dưới hàng lông mi dài, đột nhiên, tiếng bước chân gấp gáp đột ngột vang lên, một đôi giầy da Berluti màu đen xuất hiện ở trước mắt cô.

Cô híp mắt lại, vừa nâng mắt lên, đã đối diện với đôi mắt u tối, đôi mắt kia đen như mực, khiến cho người ta làm thế nào cũng không nhìn rõ được.

Lê Hiểu Mạn hơi ngẩn ra, đôi mắt mở to hơn, cô hơi không dám tin tưởng người đàn ông tuấn mỹ đứng ở trước mắt cô: "Long… Long Tư Hạo, không phải anh… đi rồi sao?"

Long Tư Hạo nhìn chằm chằm vào cô, môi mỏng hơi mấp máy: "Ai nói tôi sẽ đi."

Dứt lời, anh ngồi xuống ở bên cạnh cô, anh trực tiếp vươn tay ra giữ lấy người cô để cô đối diện với anh, sau đó anh nghiêng người về phía trước, kề gần cô trong gang tấc.

Cử chỉ bất chợt này của anh nhìn như muốn hôn cô.

141. Chương 141: Phúc Hắc, Làm Chút Chuyện Khốn Kiếp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn khẽ chớp hàng lông mi, cô hơi lo lắng, vẻ bối rối thoáng lướt qua ánh mắt của cô: "Anh… Anh lại muốn làm gì? Anh…"

Long Tư Hạo nâng tầm mắt lên, rồi liếc nhìn cô, anh không đáp lại cô, mà cố ý cầm lấy túi đựng nước đá đắp lên nửa bên mặt sưng đỏ kia của cô, động tác xoa nhẹ nhàng.

Hai người cách nhau rất gần, hơi thở của cả hai đan xen dây dưa lẫn nhau, đều bị đối phương hít vào.

Lúc hít thở tất cả hơi thở mát lạnh của Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn hơi ngừng thở, thậm chí cũng không dám dùng quá sức để thở.

Nhưng vì hơi ngừng thở mà chính cô lại bị khó chịu.

Ngay khi cô cảm thấy mình sắp không nín nổi nữa, giọng nói trầm thấp của Long Tư Hạo truyền vào trong tai cô: "Em không sợ làm mình chết ngạt sao?"

Nghe vậy, khuôn mặt của Lê Hiểu Mạn đỏ bừng lên, cô ngước mắt thấy Long Tư Hạo đang nhìn chằm chằm vào cô, ý cười ranh mãnh ẩn giấu trong mắt.

"Anh…" Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, tức giận liếc nhìn anh: "Long Tư Hạo, anh thật sự là một…"

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, anh đã vươn tay ra nâng cằm của cô lên, ánh mắt khóa chặt vào cô, mấp máy môi hỏi: "Tôi thật sự là một cái gì?"

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, rồi cô trợn mắt nhìn anh: "Anh chính là một kẻ khốn kiếp."

Long Tư Hạo híp mắt lại, ánh mắt sâu kín liếc nhìn cô, ý cười trong mắt càng tràn đầy, ngón tay cái của anh khẽ vuốt ve cằm cô: "Nói lại lần nữa, tôi là cái gì?"

Cô tức giận liếc nhìn anh: "Nói lại mười ngàn lần cũng giống vậy cả thôi, anh chính là một kẻ khốn kiếp."

Long Tư Hạo nghịch bàn tay nhỏ bé của cô, khuôn mặt tuấn mỹ dần bao phủ một tầng mị hoặc, anh liếc nhìn cô, nắm bàn tay nhỏ bé của cô để tới bên miệng, nhẹ nhàng hôn lên, môi mỏng cong lên: "Khốn kiếp, cách xưng hô này không tệ, Hiểu Hiểu, đây coi như là cách gọi yêu của em sao?"

Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, cô trợn mắt lên nhìn anh: "Yêu cái đầu anh ấy."

Long Tư Hạo nâng tầm mắt lên, liếc nhìn cô đầy thâm ý, môi mỏng cong lên độ cong ưu mỹ: "Hiểu Hiểu, tôi không hy vọng em chỉ yêu đầu của tôi, em phải yêu từ đầu đến chân ủa tôi, nhất là nơi này."

Long Tư Hạo liếc nhìn cô, kéo bàn tay nhỏ bé của cô đè ở ngực trái của anh, nơi đó cách trái tim anh rất gần.

Tay của Lê Hiểu Mạn run lên, cô liếc nhìn ngực anh, lúc này mới phát giác không biết tay cô đã nằm ở trong lòng bàn tay của anh từ lúc nào.

Cô rụt tay lại, nhưng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Long Tư Hạo, cô híp mắt lại, tức giận liếc nhìn anh: "Long Tư Hạo…"

Long Tư Hạo khẽ nhướn mày, đôi mắt thâm thúy khóa chặt vào cô, ánh mắt tràn đầy ý cười, môi mỏng cong lên: "Tôi không ngại em gọi tôi là khốn kiếp, trên đời này chỉ có em mới có thể gọi tôi như vậy, đây là đặc quyền của em, hoặc em cũng có thể gọi tôi là Tư Hạo, em chỉ có thể chọn một hoặc hai."

"Anh…" Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, cô trợn mắt nhìn anh, rồi bật thốt lên hai chữ "Khốn kiếp".

Long Tư Hạo nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt trêu ghẹo liếc nhìn cô, môi mỏng kề sát bên tai cô: "Vậy có phải tôi nên làm chút chuyện khốn kiếp hay không, mới đúng với cái danh hiệu này?"

Dứt lời, nụ hôn nóng bỏng của anh in vào cần cổ trắng nõn của cô.

Lê Hiểu Mạn iật mình, cô như chạm vào điện mà đẩy anh ra: "Long Tư Hạo, đừng đùa nữa, tôi thật sự không chơi nổi với anh đâu, anh bỏ qua cho tôi được không?"

Long Tư Hạo ngừng lại, anh híp mắt lại, rồi liếc nhìn cô: "Cho tới bây giờ tôi đều không chơi đùa với phụ nữ, nhất là em, tôi nghiêm túc với em."

Bởi vì lời này của anh, Lê Hiểu Mạn chợt kinh ngạc liếc nhìn anh, ánh mắt khẽ run: "Long Tư Hạo, anh… ngô…"

Long Tư Hạo đột nhiên cúi đầu xuống, chiếm hữu lấy đôi môi của cô, sâu cô thật hôn, rồi mới rời khỏi bờ môi căng mọng của cô, ánh mắt nóng bỏng liếc nhìn cô, trầm thấp nói: "Nói lại lần nữa, cho tới bây giờ tôi đều không chơi đùa với phụ nữ, nhất là em, tôi nghiêm túc với em, để cho tôi nhìn vết thương của em."

Anh khẽ vuốt ve bên mặt đã tiêu sưng đi rất nhiều nhờ chờm đá của cô, đôi mắt đen như mực tràn đầy đau lòng: "Sau này không cho phép lại để cho bất kỳ ai đánh em nữa, nếu em không bảo vệ tốt cho mình nữa, thì anh sẽ trói em ở bên người 24/24h."

Sau đó, anh đưa tay ra cởi áo khoác mỏng trắng của cô.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, cô liếc mắt cửa phòng theo bản năng, thấy cửa phòng đang đóng, cô thoáng thở phào nhẹ nhõm, rồi mới ngước mắt lên nhìn về phía Long Tư Hạo: "Tôi đã không sao rồi, không cần nhìn."

Dứt lời, cô chuẩn bị ngăn cản anh cởi áo khoác mỏng của cô xuống, ánh mắt rơi vào bàn tay anh, thấy lòng bàn tay phải của anh có vết máu, cô nhíu mày lại, giữ lấy tay anh, ánh mắt thoáng đau lòng: "Tay anh bị làm sao vậy?"

Cô ngước mắt liếc nhìn anh, đột nhiên nhớ tới một roi lúc Hoắc Nghiệp Hoành đánh vào trên người cô, anh muốn ngăn cản, nhất định là khi đó tay anh đã bị thương.

Cô hít thật sâu, đôi mắt dần phủ tầng hơi sương, nếu lúc này nói cô không rung động chút nào, đó là giả.

Cô ngước mắt liếc nhìn Long Tư Hạo, khóe môi nổi lên nụ cười yếu ớt: "Long Tư Hạo, cám ơn anh."

Long Tư Hạo nhìn chằm chằm vào cô, môi mỏng kề sát bên tai cô, giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính: "Tôi không chấp nhận cám ơn bằng miệng."

Sau đó anh nhanh chóng cởi áo khoác trắng mỏng của cô ra, lúc ánh mắt rơi vào vết roi trên lưng cô, anh thu hồi tầm mắt lại, ánh mắt tràn đầy đau lòng, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve vết máu chói mắt kia, đôi mắt sâu thẳm thoáng qua một tia lệ khí.

Môi của anh dán vào trên lưng trắng nõn của cô, nhẹ nhàng in nụ hôn lên.

Lê Hiểu Mạn giật mình, cô ngồi yên không dám lộn xộn: "Long… Long Tư Hạo…"

142. Chương 142: Tôi Là Đàn Ông Bình Thường (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo ngừng lại, anh quay người cô lại để cô đối diện với anh, anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, đôi mắt thâm thúy khóa chặt vào cô, ánh mắt đầy vẻ áy náy: "Hiểu Hiểu, thật xin lỗi! Là tôi không bảo vệ em cho tốt."

Lê Hiểu Mạn khẽ cắn môi dưới, cô nhìn anh chăm chú, thấy vẻ áy náy trong mắt anh, cô không tự chủ được nâng bàn tay nhỏ bé áp lên khuôn mặt anh, cô khẽ nở nụ cười yếu ớt: "Chuyện này không liên quan đến anh, lúc ấy anh cách ông nội xa nhất, thậm chí đến ông nội cũng không thể nào thu roi lại, vậy sao anh có thể tới ngăn cản ông nội kịp? Huống chi, nếu không phải nhờ anh nắm lấy roi kia, giảm bớt lực của roi rơi xuống người tôi, thì không phải là tôi sẽ bị thương nặng hơn sao? Vì vậy, anh không cần phải cảm thấy áy náy, chuyện này thật sự không liên quan gì đến anh cả."

Long Tư Hạo thấy bàn tay nhỏ bé của Lê Hiểu Mạn áp ở trên mặt mình, anh hơi thu tầm mắt lại, thuận thế nắm lấy bàn tay của cô, đôi mắt sâu thẳm nổi lên ý cười trêu ghẹo, ánh mắt như thiêu như đốt liếc nhìn cô: "Hiểu Hiểu, bởi vì đau lòng cho tôi nên em đang an ủi tôi sao? Phải không?"

Không dám nhìn vào ánh mắt như thiêu như đốt của anh, Lê Hiểu Mạn cụp mi mắt xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng đỏ, vừa rồi cô đã nói gì vậy? Vậy mà cô lại an ủi Long Tư Hạo? Cô nhất định là đã uống lộn thuốc rồi.

Cô đau lòng cho anh sao? Cô có không?

"Hiểu Hiểu…"

Giọng nói trầm thấp mị hoặc của Long Tư Hạo vang lên ở bên tai, cô vừa nâng tầm mắt lên, đôi môi đã bị anh chiếm lấy lần nữa, nụ hôn sâu như muốn rút lấy linh hồn của cô vậy.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa: "Mạn Mạn, cháu đã đỡ hơn chưa? Mở cửa ra, ông nội có lời muốn nói với cháu."

Nghe thấy tiếng của Hoắc Nghiệp Hoằng, Lê Hiểu Mạn nhanh chóng khôi phục lại tất cả lý trí, sắc mặt của cô trở nên trắng bệch, cô lập tức đẩy Long Tư Hạo ra, hơi lo lắng liếc nhìn anh: "Làm thế nào bây giờ? Ông nội tới, nếu để cho ông nội nhìn thấy anh ở trong phòng tôi, thì cho dù tôi có trăm cái miệng cũng không thể giải thích được."

Cô ngước mắt lên dò xét quanh căn phòng, căn phòng này không đồng bộ phòng tắm, muốn trốn cũng không thể trốn được.

Long Tư Hạo nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh vươn tay ra, kéo cô vào trong ngực, đôi mắt thâm thúy khóa chặt vào cô, môi mỏng cong lên: "Ông nội muốn thì cứ để ông nhìn, tôi không cần phải trốn."

"Mạn Mạn… cháu đã ổn hơn chưa? Ông nội có lời nói với cháu."

Ngoài cửa phòng lại truyền tới giọng nói hòa ái của Hoắc Nghiệp Hoằng lần nữa.

Lê Hiểu Mạn vùng vẫy ở trong ngực Long Tư Hạo, ngước mắt liếc nhìn anh, thấp giọng nói: "Mau buông tôi ra."

Sau đó cô điều chỉnh lại tâm trạng, rồi mới nhỏ giọng nói: "Ông nội, cháu vừa mới ngủ, ông chờ cháu."

Dứt lời, cô lại ngước mắt liếc lên nhìn Long Tư Hạo lần nữa: "Cuối cùng thì anh muốn thế nào?"

Long Tư Hạo khẽ cong môi mỏng lên, dùng tư thế ưu mỹ xoay người cô lại, nhẹ nhàng để cô ở trên cửa.

Hoắc Nghiệp Hoằng đứng ở ngoài cửa, mà Long Tư Hạo lại để cô ở trên cửa, điều này khiến Lê Hiểu Mạn hít phải ngụm khí lạnh, cô khẩn trương liếc nhìn anh: "Long… Long Tư Hạo, anh như vậy sẽ bị ông nội phát hiện đấy, cuối cùng thì anh muốn thế nào?"

Long Tư Hạo hơi cong môi, anh nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt nóng bỏng, anh cúi đầu xuống, in nụ hôn nóng bỏng vào mi tâm của cô, lên trán, mắt, mũi, trên gò má…

Lê Hiểu Mạn khẽ chống tay lên ngực anh, trái tim cũng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Để có thể đứng chung một chỗ với anh, thì trái tim của cô thật sự cần có năng lực chịu đựng cực kỳ cường đại.

Cô vừa muốn mở miệng, lưỡi của Long Tư Hạo đã nhân cơ hội chui vào, anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt nóng bỏng như cũ, khóe miệng nở nụ cười cao thâm khó lường, giọng nói trầm thấp rõ ràng: "Tôi có thể đi trốn, tuy nhiên tôi có điều kiện?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt lên nhìn anh, híp mắt lại nói: "Điều kiện gì?"

Long Tư Hạo khẽ nâng cằm cô lên, rồi anh khẽ mổ hai cái lên bờ môi căng mọng của cô, anh cười nói: "Tối nay dọn ra Hoắc gia."

"Tối nay?" Lê Hiểu Mạn nhíu mày liếc nhìn Long Tư Hạo: "Tôi dọn ra Hoắc gia thì không thành vấn đề, nhưng nhất định phải tối nay sao?"

Long Tư Hạo nâng mắt lên, anh liếc nhìn cô, môi mỏng cong lên: "Tối nay em phải dọn ra Hoắc gia, tôi sẽ bảo Lạc Thụy đi đón em, hoặc là, tôi giúp em dọn, đáp ứng hay không đáp ứng?"

"Mạn mạn… Cháu còn chưa khỏe sao? Có phải thân thể không thoải mái hay không?" Ngoài cửa phòng truyền tới giọng nói lo lắng của Hoắc Nghiệp Hoằng lần nữa.

"Có đáp ứng hay không? Thế nào?" Long Tư Hạo híp mắt lại, anh sâu kín liếc nhìn cô, nhìn thế nào cũng thấy nụ cười trên môi tràn đầy phúc hắc.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh, trong lòng có cảm giác sắp rơi vào một cái bẫy rập, nghe thấy tiếng của Hoắc Nghiệp Hoằng truyền tới lần nữa, cô nhíu chặt mày lại, cắn răng, trợn mắt nhìn Long Tư Hạo: "Tôi đáp ứng anh, anh nhanh đi trốn đi."

Thấy cô đáp ứng, ánh mắt của Long Tư Hạo tràn đầy ý cười, anh cúi đầu xuống, khẽ hôn lên môi cô: "Hiểu Hiểu, em tuyệt đối không thể đổi ý chuyện đã đáp ứng, nếu không, tự gánh lấy hậu quả."

Dứt lời, anh bước dài đi thẳng về phía tủ quần áo duy nhất trong phòng, anh khẽ cau mày lại rồi mới đi vào.

143. Chương 143: Tôi Là Đàn Ông Bình Thường (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thân hình của anh vốn rất cao lớn, tủ quần áo còn không cao bằng anh, vì vậy anh phải khom người, rất không thoải mái, anh hơi nhăn mày lại, nếu không phải là vì Lê Hiểu Mạn, anh tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện như trốn ở trong tủ quần áo đâu.

Nếu để cho Lăng Hàn Dạ biết chuyện này, không chừng anh ta sẽ nghĩ đủ trò để giễu cợt anh.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo đã trốn kỹ, cô đóng tủ quần áo lại, sửa sang lại trang phục trên người, rồi mới mở cửa phòng ra.

Hoắc Nghiệp Hoằng đứng ở ngoài cửa phòng thấy cô mở cửa phòng ra, ông lo lắng nhìn cô, rồi mới hòa ái hỏi: "Mạn Mạn, sao bây giờ cháu mới mở cửa? Có phải thân thể rất không thoải mái hay không? Vết thương có nặng hay không? Còn đau không?"

Lê Hiểu Mạn âm thầm điều chỉnh lại tâm trạng, tận lực che giấu vẻ khẩn trương trong lòng, cô mỉm cười: "Cám ơn ông nội đã quan tâm, vết thương của cháu không nặng lắm, đã hết đau rồi."

Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn cô chăm chú, rồi đi vào trong phòng.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, ánh mắt thoáng bối rối, cô nhanh chóng che giấu, cô hơi nắm hai bàn tay, sau đó đi vào.

Hoắc Nghiệp Hoằng chống quải trượng, ngồi xuống ghế sa lon bằng da thật ở trong phòng, ngẩng đầu thấy Lê Hiểu Mạn đứng, ông ôn hòa cười nói: "Mạn Mạn, đừng đứng như vậy, cháu ngồi xuống trước đi."

Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu, rồi cô ngồi xuống mép giường cách Hoắc Nghiệp Hoằng không xa lắm, khóe mắt của cô vẫn luôn liếc nhìn tủ quần áo ở gần Hoắc Nghiệp Hoằng hơn.

"Mạn Mạn, cháu đang nhìn cái gì? Sao lại có tâm trạng không yên như vậy?" Hoắc Nghiệp Hoằng thấy cô nhìn chằm chằm vào tủ quần áo, cũng nhìn về phía tủ quần áo.

Lê Hiểu Mạn ngước mắt lên nhìn về phía Hoắc Nghiệp Hoằng, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười yếu ớt, giọng nói hết sức tôn kính: "Ông nội, không phải ông nói có lời muốn nói với cháu sao?"

Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn cô rồi nhíu mày lại, dấu vết của thời gian đã in những nếp nhăn trên đôi tay đang nắm chặt quải trượng của ông, giọng nói mang đầy áy náy nói: "Mạn Mạn, chuyện Vân Hy thật xin lỗi cháu, ông nội thay mặt thằng bé nói xin lỗi với cháu, Vân Hy đã biết lỗi rồi, lần này cháu tha thứ cho nó đi, đừng ly dị với nó, ông nội tuyệt đối sẽ không đồng ý để các cháu ly dị đâu."

Nghe thấy Hoắc Nghiệp Hoằng nói như vậy, Lê Hiểu Mạn đích khẽ cau mày lại, sau đó cô ngước mắt lên nhìn ông, ngữ khí kiên định: "Ông nội, có những lỗi lầm không thể tha thứ, Vân Hy đã xúc phạm ranh giới cuối cùng của cháu, cháu không thể tiếp tục sinh sống với anh ta được nữa, cháu không làm được."

"Mạn Mạn…" Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn cô chăm chú, ông ôn hòa nói: "Mạn Mạn, cháu không thể tha thứ cho tội lỗi mà toàn bộ đàn ông trên thế giới này đều có thể mắc phải của Vân Hy sao? Ông nội thật sự hy vọng cháu cho Vân Hy thêm một cơ hội, ông nội nhìn ra được, Vân Hy quan tâm đến cháu, chỉ cần cháu chịu cho thằng bé cơ hội này, nó nhất định sẽ đối xử với cháu thật tốt."

Lê Hiểu Mạn ngước mắt lên nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, cô nắm chặt tay lại, ánh mắt kiên định: "Ông nội, thật xin lỗi! Cháu không thể đáp ứng ông, cháu và Vân Hy đã không thể nào."

Hoắc Nghiệp Hoằng nghe thấy cô nói như vậy, sắc mặt dần nghiêm túc hơn, giọng nói ôn hòa dần mang theo sự uy nghiêm: "Mạn Mạn, ông nội tuyệt đối sẽ không cho phép các cháu ly dị đâu, nếu cháu muốn ly dị với Vân Hy, thì trừ phi ông nội chết, coi như ông nội cầu xin cháu cũng không được sao? Có phải ông nội nhất định phải quỳ xuống xin cháu, cháu mới chịu đáp ứng hay không?"

Hoắc Nghiệp Hoằng nói xong, chống quải trượng, rồi chuẩn bị quỳ xuống.

"Ông nội…" Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn cả kinh, cô cao giọng nói, đang muốn tiến lên ngăn cản ông, thì thấy trong tủ quần áo truyền ra tiếng vang.

Cô lập tức vọt tới trước tủ quần áo, dựa lưng ở cửa tủ quần áo, không để cho Long Tư Hạo đang trốn ở bên trong đi ra.

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy cô dựa lưng vào cửa tủ quần áo, ông ta tự nhiên cũng nghe thấy tiếng động từ trong tủ quần áo truyền tới, ông ta sắc bén nhìn về phía tủ quần áo, giọng nói trở nên nghiêm khắc hơn: "Mạn Mạn, ai ở bên trong?"

Lê Hiểu Mạn thấy sắc mặt của Hoắc Nghiệp Hoằng đã dần nghiêm khắc hơn, cô cố gắng đè ép hoảng hốt trong lòng xuống, liếc nhìn Hoắc Nghiệp Hoành rồi mỉm cười nói: "Ông nội, cháu nghĩ ông nghe lầm rồi, không có ai ở bên trong cả!"

Đôi mắt sắc bén của Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn thẳng về phía Lê Hiểu Mạn, ông chống quải trượng đi lên trước, ôn hòa nói: "Mạn Mạn, cháu đi lên trước đi, để ông nội nhìn xem đã xảy ra chuyện gì? Ông nội muốn nhìn xem là ai dám trốn ở trong phòng của cháu?"

144. Chương 144: Bá Đạo, Em Trốn Không Thoát Đâu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe thấy Hoắc Nghiệp Hoằng nói như vậy, trái tim của Lê Hiểu Mạn đập rộn lên, cô cau mày lại: "Ông nội, thật sự không có ai mà."

"Mạn Mạn, ông nội là vì tốt cho cháu, ông nội sợ lỡ như có người trốn ở trong đó gây bất lợi cho cháu, cháu bước lên trước đi."

Hoắc Nghiệp Hoằng nói xong, rồi ông đưa tay ra kéo cô tới.

Hoắc Nghiệp Hoằng sắp bảy mươi tuổi, Lê Hiểu Mạn hết sức tôn kính ông, lúc ông kéo cô, tự nhiên cô cũng không dám dùng sức giãy giụa, nên dễ dàng bị Hoắc Nghiệp Hoành kéo ra.

Mắt thấy Hoắc Nghiệp Hoằng kéo cô ra, rồi đưa tay ra mở tủ quần áo, trái tim cô như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Giờ phút này, cô thật hy vọng là mình là hành thổ tôn có thể chui xuống đất.

Cô lấy tay ôm kín mặt, chờ Hoắc Nghiệp Hoằng chất vấn cô tại sao Long Tư Hạo lại trốn ở tủ quần áo phòng cô.

Nhưng đợi một lúc lâu, cũng không thấy Hoắc Nghiệp Hoằng có bất kỳ phản ứng gì.

Cô mở mắt ra, thấy Hoắc Nghiệp Hoằng đứng ở trước tủ quần áo, hai tay nắm quải trượng đang chống trên đất, ông chỉ nhìn vào trong tủ quần áo, cũng không ra tay lục soát.

Cô nhìn vào trong tủ quần áo, không phát hiện ra Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn khẽ thở phào.

Để có thể kéo Hoắc Nghiệp Hoằng ra khỏi chỗ này càng sớm càng tốt, tránh để ông phát hiện ra Long Tư Hạo, cô đành phải liếc nhìn ông nói: "Ông nội, cháu đã nói là ông nghe lầm rồi mà, trong tủ quần áo không có ai cả, còn chuyện cháu và Vân Hy ly dị, ông nội cho cháu thêm thời gian, để cháu suy nghĩ thêm, rồi cháu sẽ cho ông nội một câu trả lời hài lòng."

Hoắc Nghiệp Hoành Hoằng cô nói như vậy, cuối cùng thì trên mặt cũng lộ ra nụ cười hòa ái, ông nhìn thẳng vào tủ quần áo kia, rồi lại nhìn Lê Hiểu Mạn, hòa ái nói: "Mạn Mạn, ông nội vẫn luôn đối đãi với cháu như cháu gái ruột. Ở trong lòng ông nội, cháu vẫn là đứa bé ngoan thành thực, dũng cảm, kiên cường, có trách nhiệm, quan trọng nhất là thủ lễ, biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm. Ông nội không biết giữa cháu và Tư Hạo đã phát sinh chuyện gì, nhưng ông nội không hy vọng cháu và Tư Hạo đi lại quá gần, dù sao thằng bé cũng là đại ca của cháu và Vân Hy, có những lễ phép nên giữ thì phải giữ, ông không hy vọng có người bôi xấu môn phong của Hoắc gia, Mạn Mạn, ông nội là muốn tốt cho cháu, muốn tốt cho Vân Hy và Tư Hạo, hy vọng cháu sẽ không trách cứ ông nội nói nhiều."

Nghe được những lời này của Hoắc Nghiệp Hoằng, Lê Hiểu Mạn cụp mi mắt xuống, hàng lông mi dài che giấu tất cả cảm xúc trong mắt cô: "Ông nội, cháu nghĩ nhất định là ông đã hiểu lầm cái gì rồi, ông yên tâm, cháu biết nên làm như thế nào."

"Tốt lắm, ông nội không quấy rầy cháu nữa, hôm nay cháu ở lại đây, ăn cơm tối xong thì trở về, bây giờ cháu nghỉ ngơi cho khỏe đi!" Hoắc Nghiệp Hoành mỉm cười nhìn Lê Hiểu Mạn, lại nhìn về phía tủ quần áo kia, rồi chống quải trượng ra khỏi phòng Lê Hiểu Mạn.

Thấy Hoắc Nghiệp Hoằng đi ra ngoài, Lê Hiểu Mạn cau mày lại, rồi mới đi lên phía trước đóng cửa phòng.

Cô xoay người lại, liền bị Long Tư Hạo chui từ trong tủ quần áo ra ấn ở trên cửa.

"Long… Long Tư Hạo…" Cô cả kinh, đôi tay mảnh khảnh chống ở trước ngực anh, cô ngước đôi mắt tràn đầy lửa giận lên nhìn anh: "Long Tư Hạo, anh cũng nghe thấy những lời mà ông nội vừa mới nói đấy, tôi không muốn sau này ông nội hiểu lầm cái gì nữa đâu, xin anh sau này đừng… Ngô…"

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, ánh mắt trầm xuống, cúi đầu xuống vồ lấy đôi môi căng mọng của cô, hôn cô mang tính trừng phạt.

"Ngô ngô… Long Tư Hạo, anh buông ra." Lê Hiểu Mạn dùng sức đẩy anh ra, nhưng lại bị anh bắt được cổ tay mảnh khảnh.

Môi lưỡi của cô hoàn toàn bị anh chiếm cứ, cô thấy không đẩy được anh, thì tìm đúng cơ hội, cắn lên môi của anh.

Long Tư Hạo hơi nhăn mày lại, cũng không rời khỏi cô, đôi mắt thâm thúy khóa chặt lấy cô, ánh mắt mạnh mẽ không nhìn ra cảm xúc.

Anh vươn một tay lên, năm ngón tay thon dài men theo đỉnh đầu cô rồi vùi vào trong mái tóc đen mềm mại của cô.

Lê Hiểu Mạn ngước mắt lên đối diện với đôi mắt thâm thúy của Long Tư Hạo, thấy anh hơi cau mày lại, cuối cùng cô cũng không nhẫn tâm cắn vào môi anh nữa.

Đôi mắt cô dần bị bao phủ bởi một tầng sương mờ, đôi mi thanh tú nhíu lại: "Long Tư Hạo, anh bỏ qua cho tôi được không?"

Long Tư Hạo nhíu chặt mày lại, anh thâm trầm liếc nhìn cô, môi mỏng nhẹ mân: "Hiểu Hiểu, cả đời này em cũng trốn không thoát đâu, tôi đã cho em một năm, nhưng em không thể cho mình hạnh phúc, vì vậy, sau hạnh phúc này của em, là do tôi mang tới."

"Tôi không cần." Lê Hiểu Mạn chống hai tay ở trên ngực Long Tư Hạo như cũ, cô lạnh lùng nhìn anh, lãnh đạm nói: "Long Tư Hạo, coi như là tôi cầu xin anh đi, đừng tới trêu chọc tôi nữa, đừng lại xuất hiện ở trước mặt tôi nữa, đừng nên nói dành hạnh phúc cho tôi nữa, đừng lại tới rung chuyển trái tim của tôi nữa, đừng làm bất cứ chuyện gì vì tôi nữa, xin anh hãy cách xa tôi ra, tôi hạnh phúc hay không hạnh phúc cũng không liên can tới anh, lấy thân phận địa vị của anh, anh muốn kiểu phụ nữ nào mà chẳng có, xin anh đừng lại tới dây dưa với tôi nữa."

Mỗi câu mỗi chữ của cô đều như hóa thành lưỡi dao sắc bén hung hãn đâm vào trong lòng Long Tư Hạo, anh đau đến nỗi vặn chặn mày lại, đôi mắt tràn đầy đau đớn.

145. Chương 145: Bá Đạo, Em Trốn Không Thoát Đâu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh không vùi năm ngón tay thon dài vào mái tóc đen mềm mại của cô nữa mà từ từ lui ra, áp lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, anh nhìn cô chăm chú, mím chặc môi mỏng, trầm giọng nói: "Tôi biết con đường yêu em sẽ rất khó khăn, nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc giữa chừng, từ lúc tôi quyết định đi vào cuộc sống của em, tôi chưa từng nghĩ tới dễ dàng rời đi, Hiểu Hiểu, trừ phi em hạnh phúc, nếu không, tôi sẽ không bước ra khỏi cuộc sống của em."

Lời nói này của Long Tư Hạo sẽ dễ dàng khiến bất kỳ người phụ nữ nào nghe được cũng thấy cảm động đi!

Thế nhưng Lê Hiểu Mạn vẫn nói những lời độc ác với anh, cô lạnh lùng liếc nhìn anh: "Long Tư Hạo, thật xin lỗi, tôi nghe không hiểu ý anh nói, cũng thật sự không muốn hiểu, xin anh đừng dây dưa với tôi nữa, cuộc sống của tôi không cần có anh xuất hiện."

Dứt lời, thừa dịp Long Tư Hạo không có chú ý, cô dùng sức đẩy anh ra, rồi mở cửa phòng ra, chạy ra ngoài.

Long Tư Hạo liếc nhìn bóng lưng chạy ra của cô, vẻ mặt sắc bén, đôi mắt thâm thúy tràn đầy cảm xúc phức tạp, đau đớn trong mắt anh, dần bị giấu đi, thay vào đó là sự thâm trầm khiến người ta suy nghĩ không ra.

……

Sau khi rời khỏi phòng, Lê Hiểu Mạn trực tiếp xuống tầng dưới, chào hỏi với Hoắc Nghiệp Hoằng, nói có chuyện muốn trở về trước, còn không chờ Hoắc Nghiệp Hoằng đáp ứng, cô đã trực tiếp ra khỏi phòng khách.

Lý Tuyết Hà ngồi ở sau lưng cô mắng cô không có giáo dục, Hoắc Nghiệp Hoằng bảo Hoắc Vân Hy đã bôi thuốc tốt rồi đưa cô đi.

Lúc Hoắc Vân Hy trực tiếp lái xe đuổi theo, Lê Hiểu Mạn đã ra khỏi Hoắc trạch, cô đang đi trên con đường trồng rất nhiều cây ngô đồng ở hai bên.

Thấy Lê Hiểu Mạn, anh ta trực tiếp lái xe đến phía trước cô, rồi mới đậu xe ở bên lề đường.

Sau khi xuống xe, anh đi thẳng tới phía trước Lê Hiểu Mạn, nhìn cô chăm chú: "Mạn Mạn, lên xe đi, anh đưa em về."

Lê Hiểu Mạn ngước mắt lên nhìn anh ta, đang muốn cự tuyệt, thì thấy một chiếc Rolls Royce Phantom lái tới.

Biết đó là xe của Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn hơi cau mày lại, rồi cô ngước mắt lên nhìn Hoắc Vân Hy, nở nụ cười rạng rỡ nói: "Được."

Hoắc Vân Hy không ngờ là cô không chỉ sảng khoái đáp ứng, mà còn cười với anh ta, anh ta nhất thời có loại cảm giác được yêu mà sợ, không để ý vẫn còn ở ven đường, anh ta vội ôm cô vào trong ngực: "Mạn Mạn, có phải em đã tha thứ cho anh rồi hay không?"

Lúc Hoắc Vân Hy hỏi câu này, Long Tư Hạo vừa vặn lái xe đi qua bên cạnh bọn họ, nhưng anh lái rất chậm, vừa lái xe vừa nhìn hai người đang ôm nhau ở ven đường kia, ánh mắt u tối lạnh lẽo mà lẫm liệt.

Giống như là có tâm linh cảm ứng vậy, Lê Hiểu Mạn vừa qua đầu, vừa vặn đụng phải đôi mắt cho dù có cách lớp kính chắn gió cũng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Cửa kính chắn gió từ từ hạ xuống, khuôn mặt đẹp trai của Long Tư Hạo rơi vào trong mắt Lê Hiểu Mạn, bờ môi mỏng kia khẽ cong lên, cực kỳ lạnh lẽo, nhất là đôi mắt u tối, chất chứa ý cười trào phúng, nhưng nụ cười này cũng không đạt tới đáy mắt, thâm trầm khiến người ta phải ớn lạnh, thân thể mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn không khỏi rùng mình.

Hoắc Vân Hy đưa lưng về phía xe của Long Tư Hạo, vì vậy nhất thời không chú ý tới anh, anh ta thấy đến nửa ngày mà Lê Hiểu Mạn cũng không phản ứng lại, lo lắng hỏi: "Mạn Mạn, sao vậy?"

Ngay sau đó, anh ta ngẩng đầu lên quay người sang, vừa vặn thấy xe của Long Tư Hạo nhanh chóng lướt qua bên cạnh anh ta và Lê Hiểu Mạn.

Anh ta nheo mắt lại, liếc nhìn biểu tình lạnh nhạt của Lê Hiểu Mạn, anh ta cố đè nén tức giận trong lòng xuống, nhu hòa nói: "Mạn Mạn, lên xe đi!"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt lên nhìn Hoắc Vân Hy chăm chú, cô đột nhiên cảm thấy xa lạ với người đàn ông trước mắt này, anh ta đã từng là người đàn ông mà cô yêu nhất, là người đàn ông mà cô muốn dựa vào cả đời, nhưng bây giờ, cô lại chỉ muốn nhanh chóng cách xa anh ta ra.

Cô dừng suy nghĩ trong đầu lại, vẫn ngồi vào trong xe, đây cũng là lần cuối cùng cô ngồi vào trong xe của anh ta.

Hoắc Vân Hy thấy cô ngồi vào trong xe, gương mặt tuấn tú nổi lên nụ cười trào phúng, sau khi đóng cửa xe giúp cô, anh ta mới đi vòng qua chỗ ghế lái, nghiêng người sang, đưa tay ra nắm lấy bàn tay lạnh như băng

của cô: "Mạn Mạn, cám ơn em đã chịu cho thêm anh một cơ hội, em yên tâm, anh nhất định sẽ đối xử với em thật tốt, tuyệt đối sẽ không phụ lòng em để em thương tâm nữa."

Ánh mắt của Hoắc Vân Hy tràn đầy ý cười, sau khi nói xong thì anh ta khởi động xe.

Cô hơi nghiêng đầu, ngắm nhìn phong cảnh ngoài xe qua lớp cửa kính, vừa mới vào thu, hàng cây ngô đồng cao lớn hai bên đường đã bắt đầu thay màu xanh vốn có, đổi sang chiếc áo thu vàng.

Cơn gió thu thổi tới, lá cây ngô đồng chậm rãi rơi xuống, giống như con bướm màu vàng đang múa lượn trước gió.

Đối với những lời Hoắc Vân Hy vừa nói, đáy lòng của Lê Hiểu Mạn đã không còn bất kỳ kích thích hay gợn sóng nào, nếu đổi lại là trước kia, sợ rằng cô đã sớm cảm thấy hạnh phúc mà lệ tràn đầy khóe mắt.

Chỉ tiếc, hoa nở hoa tàn, cảnh còn người mất.

Bông hoa dù có xinh đẹp thế nào đi nữa rồi cũng sẽ có lúc héo tàn, tất cả mọi thứ xung quanh đều quen thuộc như cũ, duy chỉ ít đi cảm giác quen thuộc với anh ta.

Hoa nở hoa tàn năm lại năm, người đi lầu trống không lưu luyến, bỏ lỡ mùa hoa nở năm nay thì có có thể chờ đến sang năm, nhưng người đã bỏ qua sẽ còn trở lại sao?

Lê Hiểu Mạn ngồi bên cạnh không nói câu gì, cô chỉ nhìn ngoài cửa xe, điều này làm cho Hoắc Vân Hy cảm thấy một tia khủng hoảng, anh ta đột nhiên vươn một tay ra, cầm bàn tay cô thật chặt lần nữa: "Mạn Mạn, nhất định đừng rời khỏi anh, được không?"

Lê Hiểu Mạn không lên tiếng, cô chỉ từ từ rút bàn tay ra khỏi tay của anh ta.

Bọn họ… từ đã từng quan tâm lẫn nhau… đến anh ta lạnh lùng thờ ơ … rồi đến mức vừa gặp mặt đã ồn ào, đến hôm nay… đã không còn tiếng nói chung rồi.

……

Trở lại biệt thự vở Thúy Viên!

Lê Hiểu Mạn hoàn toàn không thèm chú ý đến Hoắc Vân Hy mà đi thẳng vào phòng khách, còn Hoắc Vân Hy thì tiến vào sau.

Thấy Lê Hiểu Mạn sắp xếp lại quần áo, anh ta nhíu chặt mày lại, đáy lòng tràn đầy cảm giác khủng hoảng cô muốn rời đi.

146. Chương 146: Bị Nhốt, Chân Tướng Bỏ Thuốc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiến lên phía trước, anh ta nắm chặt tay cô, hai mắt gắt gao nhìn cô: "Mạn Mạn, em muốn làm gì? Em vẫn chưa tha thứ cho anh sao? Chúng ta không thể sống vui vẻ thật sao?"

Lê Hiểu Mạn dùng sức rút hai tay bị anh ta nắm chặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh: "Thật xin lỗi, tôi và anh không có cách nào sống tiếp được nữa, một năm qua mặc kệ anh đối với tôi lạnh lùng thế nào, mặc kệ anh bắt bẻ tôi ra sao? Trào phúng tôi, nhằm vào tôi, tôi đưa không để ý, vẫn cho rằng anh có thể hồi tâm chuyển ý, nhưng anh để tôi quá thật vọng rồi, anh chạm vào điểm mấu của tôi, tôi không cách nào cùng một người động chạm đến đạo đức hôn nhân, không chung thủy với tôi, không thể tiếp tục sống với người đàn ông không chung thủy với hôn nhân."

Hoắc Vân Hy nghe lời cô nói, cánh tay trắng nõn cầm chặt, áy náy lấp đầy ánh mắt anh ta bị thay thế bằng sự giận dữ, anh ta ra sức bóp chặt tay cô, tức giận nói: "Lê Hiểu Mạn, tức giận cũng có mức thôi, em dựa vào đâu mà nói với anh như vậy? Chẳng lẽ em trung thành với hôn nhân hả? Em dám nói giữa em và Long

Tư Hạo không xảy ra chuyện gì? Em dám nói em không lên giường với anh ta? Em dám nói em còn trong sạch?"

Hoắc Vân Hy nói khiến cho Lê Hiểu Mạn bị kích thích tức giận, sắc mặt lạnh lẽo đưa tay lên hung hăng tát anh ta một cái.

"Em dám đánh anh?" bị một cái tát, nửa mặt Hoắc Vân Hy sưng đỏ, in lại năm ngón tay, anh ta đỏ mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, phẫn nộ không thôi, đang định đưa tay tát cô một cái.

Thấy vậy,Lê Hiểu Mạn không hề né tránh mà ngược lại càng đến gần anh ta hơn, hếch cằm, ánh mắt sắc bén mà phẫn nộ nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, Lê Hiểu Mạn tôi hối hận vì đời này gả cho tên súc sinh không bằng cặn bã như anh, anh muốn đánh tôi sao? đánh đi, có gan thì hôm nay anh đánh chết tôi đi."

Hoắc Vân Hy bị lửa giận lấp đầy đôi mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đưa tay lên không trung nhưng không hạ xuống.

Anh ta thu tay, gắt gao nắm chặt thành quyền, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, hung hăng nhìn cô hét lên: "Vì cái gì chứ? Lê Hiểu Mạn, vì sao em lại biến thành như vậy? Em như trước kia không được sao? Chúng ta lại bắt đầu lần nữa, anh bảo đảm sẽ không tổn thương em."

So với Hoắc Vân Hy phẫn nộ, Lê Hiểu Mạn chỉ lạnh lùng nhếch môi, ánh mắt châm chọc nhìn anh ta, trước kia cô không hiểu vậy mà cô lại gả cho người đàn ông ích kỉ như vậy.

Vậy mà anh ta còn mặt mũi yêu cầu cô quay lại? anh ta dựa vào đâu? Dựa vào anh ta sao? Anh ta làm sao mà trở về?

Cô lạnh lùng cười nhạo, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, anh còn muốn tôi như con ngốc ở nhà làm Hoắc thiếu phu nhân trong suốt sao? Anh dựa vào đâu chứ? Tôi biến thành như vậy còn không phải do anh ban tặng sao? như anh nghĩ đấy, tôi leo lên giường Long Tư Hạo, nhưng mà đó là kiệt tác của anh, là lễ vật kỉ niệm một năm kết hôn anh dành cho tôi, ngay cả vợ mình anh còn bỏ thuốc đưa cho người đàn ông khác được, chồng à, anh rộng lượng quá rồi đấy."

Từ lúc kết hôn đến nay đây là lần đầu tiên Lê Hiểu Mạn gọi anh ta là chồng nhưng mà sao châm học đến thế.

Hoắc Vân Hy vì chữ chồng này mà ngẩn ra, sau đó đau đớn lan tràn, lời nói châm chọc của cô như con dao sắc bén hung hăng đâm vào lòng anh ta.

Anh ta nhăn mày đau đớn nghi hoặc nhìn cô, đôi bàn tay giữ chặt vai cô: "Cái gì mà bỏ thuốc? Lê Hiểu Mạn, em nói cho rõ, ý em là gì hả?"

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhếch môi né tránh bàn tay anh ta, khinh thường nhìn anh ta: "Hoắc tổng, muốn người khác không biết trừ khi mình đừng làm."

Hoắc Vân Hy nhìn cô khinh thường mình, lại tiến lên giữ chặt vai cô, đôi mắt phẫn nộ nhìn cô: "Lê Hiểu Mạn, anh chưa bao giờ bỏ thuốc em, em vì muốn ly hôn với anh mà vu oan cho anh sao?"

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn sắc bén lạnh lùng, mà âm thanh lại như toát lên từ hầm băng:"Đúng thế, anh không bỏ thuốc tôi là tôi vu oan cho anh, là tôi tịch mịch muốn tìm đàn ông, cho nên mới tự bỏ thuốc mình, sau đó còn mang mình tới khách sạn gọi ba tên đàn ông bỉ ổi lấy lòng tôi nhưng mà tiếc quá, chúng bị Long Tư Hạo đánh cho bỏ chạy, cho nên tôi không kháng nổi dược tính phát tác mà lên giường với Long Tư Hạo rồi."

Lê Hiểu Mạn nói xong gương mặt châm chọc cười tự giễu như hoa hồng đầy gai, đâm sâu vào tròng mắt Hoắc Vân Hy, trong lòng anh ta như đâm đầy gai, đau ngay cả thở cũng khó.

Anh ta không tiếp nhận nổi mà lùi ra sau, hai mắt đỏ sẫm, nhìn cô hét lên: "Không thể nào, anh không làm vậy, anh chưa từng bỏ thuốc em, anh chỉ là… chỉ là muốn tạo cảnh em ngoại tình… hiện trường giả mà thôi."

"Haha… hiện trường giả…" Lê Hiểu Mạn lạnh lùng cười, khóe mắt rơi nước mắt: "Nhưng mà giả lại thành thật, Hoắc Vân Hy, không ngại nói cho anh đó là đêm đầu tiên của tôi đấy."

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy như gặp phải đả kích,liên lục lùi ra sau, đôi mắt đỏ sẫm hoen đầy nước mắt.

147. Chương 147: Bị Nhốt, Chân Tướng Bỏ Thuốc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy chỉ lạnh lùng tiến lên hếch cằm, ánh mắt trong trẻo lùng nhìn anh ta châm chọc cười: "Nói cách khác, vợ anh là tôi đây dành thứ quý giá của mình cho anh lại bị anh đưa cho anh trai anh Long Tư Hạo rồi."

"Không…" Hoắc Vân Hy không thể tiếp nhận sự thật hai tay ôm đầu ngồi xổm xuống đất, nước mắt hối hận và đau đớn tràn khỏi hốc mắt, đến lúc này anh ta mới nhận ra mình để ý cô đến thế.

Thì ra anh yêu cô, chỉ là không nhìn thấy rõ lòng mình mà thôi.

Nhưng anh ta lại tự tay đẩy cô cho người đàn ông khác, người đó lại là anh trai cùng cha khác mẹ của anh ta.

Anh ta nhìn hai tay mình, tim đau đớn sắp không thở nổi.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta, thấy anh ta đau đớn như vậy nhưng cô không hề đau lòng, không biết từ lúc nào cô đã không đau lòng vì anh ta nữa.

Có lẽ là từ lúc anh ta thiết kế cô, thấy anh ta và Hạ Lâm ngoại tình… lòng cô đã chết rồi.

Cô không để ý đến Hoắc Vân Hy mà xoay người cầm quần áo xếp vào vali.

Hoắc Vân Hy thấy vậy đứng lên ôm lấy cô, vùi mặt vào cổ cô, mặc cho nước mắt hối hận chảy xuống, ướt nhẹp da thịt cô, âm thanh vì khóc mà khàn khàn: "Mạn Mạn, cầu xin em đừng đi, đừng rời khỏi anh có được không? Anh biết anh sai rồi, anh thật sự biết sai rồi, cầu xin em tha thứ cho anh."

Dứt lời anh ta hôn lên cổ cô.

"Hoắc Vân Hy, anh làm cái gì vậy? Cút ngay." Lê Hiểu Mạn cả kinh ra sức vặn vẹo thân thể, hai tay đẩy cánh tay anh ta đang ôm eo cô.

Lê Hiểu Mạn ra sức vùng vẫy, đôi mắt trong suốt như thiêu đốt lửa giận: "Hoắc Vân Hy, biến đi, anh đừng khiến cho tôi ghê tởm, từ lúc anh thiết kế tôi, cùng Hạ Lâm làm chuyện phản bội tôi thì anh đã không có tư cách nhìn tháy tôi rồi, cút ngay…"

Nghe thấy lời cô, đột nhiên Hoắc Vân Hy ngừng lại, hai mắt nhìn cô một hồi mới nói: "Mạn Mạn, em không cần đi, em chờ anh, nhất định phải chờ anh."

Dứt lời anh ta nắm chặt tay cô, kéo cô vào phòng tắm.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn phẫn nộ nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, anh muốn làm gì? Buông tôi ra."

Hoắc Vân Hy nhìn cô, bỏ lại một câu chờ anh ở đây liền xoay người ra khỏi phòng tắm, khóa trái cửa phòng.

Trong phòng tắm, Lê Hiểu Mạn thấy vậy không kịp chặn lại, cô vặn nắm cửa,một tay còn lại đập cửa, kinh hoảng hô: "Hoắc Vân Hy, anh làm cái gì? Anh tên điên này."

Dù cô gọi thế nào thì bên ngoài vẫn không có tiếng đáp lại.

Mãi đến khi tay đập cửa mà đau, cổ họng cũng đau cô mới ngừng lại nhìn xung quanh phòng tắm.

Thấy nhà tắm chỉ có một cánh cửa sổ, nhưng cách mặt đất rất cao, căn bản cô bò không được.

Cô dựa vào cửa, sau đó trượt xuống đất, hai tròng mắt trong suốt dâng lên tầng hơi nước, nước mắt dần dần chảy xuống, vì sao Hoắc Vân Hy lại đối với cô như vậy?

Vậy mà anh ta lại nhốt cô trong phòng tứm, cái này còn không phải là cầm thú sao? cô mãi mãi không bao giờ tha thứ cho anh ta.

Hoắc Vân Hy nhốt Lê Hiểu Mạn trong phòng tắm xong liền rời đi.

Anh ta trực tiếp đến chỗ Lôi Dương ở biệt thự Nguyệt hồ.

Lôi Dương là bạn tốt của anh ta, là một thiếu gia nhà giàu, Lôi gia ở thành phố A cũng là gia đình giàu có, rất có tiếng tăm, chỉ là so với Hoắc gia và Lăng gia thì kém hơn một chút.

Lôi gia và Hạ gia có tiếng tăm cùng một cấp.

Mà Hạ Lâm là con gái của tổng giám đốc Hạ thị Hạ Thanh Vinh và người vợ thứ hai.

Mà người vợ đầu tiên của ông ta là mẹ của Lê Hiểu Mạn Lê Tố Phương.

…

"Lôi Dương… cậu lăn ra đây cho tôi." Hoắc Vân Hy vừa tới biệt thự của Lôi Dương liền trực tiếp lên lầu đến thẳng phòng anh ta, phẫn nộ vừa đạp cửa vừa hét.

Điều này là cho Lôi Dương đang cùng mỹ nữ trình diễn cảnh cấm cả kinh, trên người để trần mặt tuấn tam giác không hề đóng cửa.

Anh ta chưa kịp hỏi chuyện gì thì đã bị Hoắc Vân Hy hung hăng đấm một đấm đấm vừa đúng mặt anh ta.

Lôi Dương sửng sốt, che mặt bị đánh, ánh mắt không vui nhìn Hoắc Vân Hy: "Vân Hy, cậu làm sao vậy? Cậu bị điên hả?"

Ánh mắt Hoắc Vân Hy sắc bén nhìn anh ta, cánh tay bóp cổ anh ta tức giận đằng đằng: "Tôi làm gì hả? Vậy cậu đã làm gì? Tôi chỉ bảo cậu nhân lúc cô ấy uống rượu say ý thức không rõ mà chụp mấy tấm hình cô ấy nằm với người đàn ông khác, chế tạo chuyện xấu, biến thành cô ấy ngoại tình… chỉ là giả mà thôi, vậy mà cậu dám bỏ thuốc cô ấy?"

Lôi Dương liếc nhìn Hoắc Vân Hy tức giận đằng đằng, lại nhìn đôi tay anh ta đang bóp cổ mình, không hề giấu diếm mà thừa nhận: "Ừ, tôi bỏ thuốc cô ta, cậu cho rằng chỉ chụp mấy tấm hình là có thể chứng minh cô ta ngoại tình sao? Chỉ có cô ta thật sự xảy ra quan hệ với người đàn ông khác thì mới thực sự là ngoại tình… cậu và cô ta ly hôn mới không bị ông nội cậu ngăn cản, cậu mới có thể thuận lợi cùng Lâm Lâm quang minh chính đại ở cùng một chỗ, Vân Hy, tôi chỉ muốn tốt cho cậu và Lâm Lâm, vậy mà cậu còn chất vấn tôi? Có anh em như cậu sao?"

Lôi Dương nhìn Hoắc Vân Hy nói xong nghi hoặc nhìn anh ta: "Sao cậu biết được, là Lâm Lâm nói cho cậu sao?"

Hoắc Vân Hy bắt được mấu chốt trong lời nói của anh ta, hai mắt càng phẫn nộ nhìn anh ta, tay càng bóp chặt cổ hơn: "Cậu nói gì? Hạ Lâm cũng biết chuyện này?"

148. Chương 148: Tạm Thời Làm Vợ Chồng Hờ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lôi Dương sợ run lên, che giấu cảm xúc sau đó nhìn anh ta nói: "Là tôi nói cho cô ấy biết, Vân Hy, dù cho tôi có bỏ thuốc cô ta thì chẳng phải vì cậu và Lâm Lâm sao? Cậu lại chạy tới đánh tôi là có ý gì? Đừng bảo với tôi là cậu vì Lê Hiểu Mạn."

Ánh mắt Hoắc Vân Hy sắc bén phẫn nộ nhìn anh ta: "Lôi Dương, cậu nói rõ cho tôi, ngày đó cậu giấu tôi làm gì nữa?"

Lôi Dương thấy anh ta tức giận đằng đằng lúc này mới nói: "Không làm gì cả, chẳng phải bỏ thuốc cho cô ta rồi gọi ba người đàn ông đến sao? Không phải ngày đó tôi đã nói không biết là ai phá hủy kế hoạch của chúng ta, chưa chụp được gì không nói ngay cả camera của tôi cũng không thấy nữa, thậm chí ba người đàn ông tôi tìm về cũng biến mất không có tung tích."

Lôi Dương mới nói xong, liền bị Hoắc Vân Hy đấm thêm một đấm.

"Lôi Dương, cậu cái tên hỗn đản này." Hoắc Vân Hy tức giận đỏ mắt nhìn Lôi Dương, quăng thêm cho Lôi Dương một nắm đấm.

Lôi Dương bị trúng mấy cú đấm mặt mũi bầm dập, anh ta thấy Hoắc Vân Hy đánh đỏ cả mắt, lấy mu bàn tay lau mũi, thấy mu bàn tay dính máu, anh ta nhíu mày quăng nắm đấm về phía Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy không tránh liền bị trúng.

Lúc anh ta đang ngốc lăng chuẩn bị đánh tiếp Lôi Dương, Lôi Dương nhanh chóng lùi ra sau vài bước, vẻ mặt tức giận nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, tôi thật không nghĩ tới cậu sẽ vì Lê Hiểu Mạn mà ra tay với tôi, cậu đặt Lâm Lâm ở chỗ nào hả? đặt tôi ở chỗ nào hả? cậu không rõ nếu cậu không thích Lê Hiểu Mạn thì tôi có thể bỏ thuốc cô ta sao? Cậu sẽ kích động đến mức đó sao?"

"Ai nói tôi không thích cô ấy?"

Hoắc Vân Hy đột nhiên hét lên, Lôi Dương còn bị lời của anh ta làm cho sửng sốt.

Phản ứng lại, Lôi Dương nắm cổ áo Hoắc Vân Hy, vung lên nắm đấm, cả giận nói: "Hoắc Vân Hy, cậu có biết cậu đang nói gì không? Cậu xứng với Lâm Lâm sao? tôi nói cho cậu biết, nếu cậu để cho Lâm Lâm thương tâm thì tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu."

Dứt lời anh ta buông Hoắc Vân Hy ra, buồn bực đập đồ trong phòng.

Thấy vậy, Hoắc Vân Hy xiết chặt nắm đấm, tức giận nhìn Lôi Dương sau đó mặt xanh mét xoay người ra khỏi phòng.

Anh ta rời khỏi biệt thự của Lôi Dương liền lái xe tới nhà của Hạ Lâm

...

Anh ta xuống xe liền tiến vào đại sảnh Hạ gia, lúc này Hạ Lâm dang nhàm chán ngồi trên sffa chơi di động liền thấy anh ta tới.

"Vân Hy, sao anh tới đây? Sao không gọi trước cho em?" vẻ mặt Hạ Lâm vui vẻ chào đón, ba mẹ cô ta ngồi đó mà còn thân thiết ôm cổ anh ta hôn lên môi anh ta.

Hoắc Vân Hy rũ mắt nhìn Hạ Lâm, sắc mặt không tốt, giọng điệu có chút lãnh đạm: "Vào phòng em trước đi."

Hạ Lâm không nghe ra sự lãnh đạm trong lời nói của anh ta liền gật đầu xoay người nhìn ba mẹ: "Ba mẹ, con và Vân Hy lên lầu trước."

Sau đó khoác tay Hoắc Vân Hy lên lầu.

Âm thanh của ba cô ta Hạ Thanh Vinh vang lên sau lưng: "Vân Hy, chuyện của con và Lâm Lâm đã bị phóng viên biết rõ, con định xử lý chuyện này như thế nào đây?"

Hoắc Vân Hy nghe vậy liền nhìn ông ta, thấy biểu tình ngưng trọng của ông ta, anh ta chau mày không nói gì thì mẹ của Hạ Lâm là Lưu Như Hoa lên tiếng trước.

"Cái này còn phải hỏi sao? đương nhiên là ly hôn với người chị phá hủy tình cảm của Lâm Lâm và người khác, sau đó kết hôn với Lâm Lâm, con tiện nhân không biết xấu hổ kia là con quạ đen muốn làm phượng hoàng bay lên ngọn cây, cũng không nhìn xem nó có xuất thân gì, một đứa con gái không có bối phận là con hoang có tư cách gì mà gả cho người nhà giàu?"

Lưu Như Hoa nói Lê Hiểu Mạn vô cùng trào phúng, lời nói này khiến Hoắc Vân Hy không ngừng nắm chặt nắm đấm, sắc mặt xanh mét ngay cả Hạ Thanh Vinh cũng thay đổi sắc mặt.

Ông ta cật lực áp chế lửa giận, ánh mắt sắc bén nhìn bà ta, sau đó nhìn Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm: "Lâm Lâm, con và Vân Hy lên lầu trước đi."

Hạ Lâm nhìn Hạ Thanh Vinh sau đó gật đầu rồi khoác tay Hoắc Vân Hy cùng anh ta lên lầu.

Hai người vừa lên lầu thì vẻ mặt Hạ Thanh Vinh tức giận nhìn Lưu Như Hoa: "Sau này bà nói chuyện chú ý một chút cho tôi, Mạn Mạn không phải là con hoang, nó là con gái của tôi."

"Con gái ông?" hai mắt Lưu Như Hoa nheo lại, từ trên cao nhìn Hạ Thanh Vinh khinh thường nói: "Hạ Thanh Vinh, không phải ông nói Lê Hiểu Mạn đồ tiện nhân kia không phải con gái của ông và Lê Tố Phương sao? Không phải ông nói nó là con hoang sao? sao lúc này lại đồng ý nhận nó rồi hả? Hạ Thanh Vinh, ông đừng tưởng tôi không biết đến giờ ông còn nhớ mãi không quên người vợ trước không biết xấu hổ của ông, tôi nói cho ông biết, con gái của ông chỉ có một, đó chính là Hạ Lâm, Hạ Thanh Vinh ông có thành tựu như ngày hôm nay chính là dựa vào Lưu Như Hoa tôi, nếu ông còn muốn hai mẹ con thấp hèn ka thì mãi mãi biến mất cho tôi."

Hạ Thanh Vinh bị lời của bà ta chọc tức, gân xanh nổi lên, hai tay xiết chặt nắm đấm, phẫn nộ nhìn bà ta: "Lưu Như Hoa, bà đừng có quá phận, nếu bà dám làm gì họ, tôi sẽ không bỏ qua cho bà."

Lời này của Hạ Thanh Vinh tuôn ra sau đó tức giận rời khỏi phòng khách.

Lưu Như Hoa tức giận hét lên: "Hạ Thanh Vinh, chúng ta ly hôn đi."

149. Chương 149: Tạm Thời Làm Vợ Chồng Hờ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong phòng Hạ Lâm, Hoắc Vân Hy vẫn hút thuốc, cả căn phòng tràn ngập khói thuốc.

"Khụ... Khụ..." Hạ Lâm ho khan hai lần, ngồi xuống bên cạnh Hoắc Vân Hy, hai mắt nghi hoặc nhìn anh ta: "Vân Hy, anh làm sao vậy? anh không nên hút thuốc, quên em mang thai hả?"

Ghe hai chữ mang thai, Hoắc Vân Hy nheo mắt, tắt đầu thuốc hoảng hốt nhìn bụng dưới bằng phẳng của Hạ Lâm.

"Vân Hy..." Hạ Lâm vì anh ta nhìn làm cho mù mờ, hai mắt bối rối nhưng vẫn bị cô ta che lấp.

Hoắc Vân Hy nhìn cô ta hồi lâu, mới nói ra lời nói không có nhiệt độ: "Bỏ đứa bé đi."

"Cái gì?" Hạ Lâm kinh ngạc, hai tròng mắt căng lớn, không dám tin liếc Hoắc Vân Hy, khóc nức nở hỏi: "Vân Hy, anh đang nói cái gì? Đó là con của chúng ta mà! vì cái gì muốn bỏ? Vì cái gì?"

Hoắc Vân Hy nhìn cô ta, ánh mắt vẫn lãnh đạm nhưu cũ: "Đứa bé này sẽ trở ngại anh và Mạn Mạn quay lại với nhau, phải bỏ."

"Quay lại? Anh và Lê Hiểu Mạn quay lại với nhau? Vân Hy, anh đang nói cái gì vậy?" hai mắt Hạ Lâm đẫm nước mắt mông lung nhìn Hoắc Vân Hy, hai tay nắm chặt nhưng trong mắt đầy phẫn hận Lê Hiểu Mạn.

Đối mặt với Hạ Lâm khóc lóc, Hoắc Vân Hy chau mày: "Anh có lỗi với em nhưng anh sẽ không ly hôn với Mạn Mạn, cho nên chúng ta dừng ở đây đi."

"Không... em không đồng ý...!" Hạ Lâm khóc nhào vào lòng Hoắc Vân Hy, hai mắt thâm tình nhìn anh ta: "Vân Hy, anh đã nói anh yêu em, sẽ lấy em vì sao đột nhiên thay đổi? em không muốn kết thúc ở đây với anh, em muốn gả cho anh."

Hoắc Vân Hy cúi đầu nhìn Hạ Lâm đang nhào trong lòng mình, nâng cằm cô ta lên, ánh mắt sắc bén: "Ngày anh và Mạn Mạn kết hôn 1 năm, Lôi Dương có bỏ thuốc cô ấy, em đã sớm biết vì sao không nói cho anh?"

Hạ Lâm sợ run lên, nước mắt lưng tròng: "Vân Hy, anh biết rõ rồi sao? Ai nói cho anh?"

Hoắc Vân Hy lạnh lùng đẩy cô ta ra, sau đó đứng lên đưa lưng về phía cô ta, giọng nói lãnh đạm: "Nên nói anh đã nói hết, em bỏ đứa bé đi."

"Không...!" Hạ Lâm gắt gao nhìn theo bóng lưng anh ta khóc hô: "Vân Hy, đó là đứa bé đầu tiên của chúng ta, em tuyệt đối sẽ không bỏ."

Hoắc Vân Hy nhíu mày, giọng nói lạnh băng: "Anh sẽ không thừa nhận đứa bé đó, chúng ta dừng ở đây đi."

Dứt lời anh ta kéo cửa rời khỏi phòng.

Hạ Lâm thấy anh ta đã hạ quyết tâm, cô ta nắm chặt nắm đấm,đáy mắt lóe lên sự âm ngoan, lập tức hét lên: "Vân Hy, khoan đã, em đồng ý bỏ đứa bé, đồng ý dừng ở đây với anh, nhưng anh có thể đồng ý với em một chuyện được không? Hôm nay ở lại đây, ở ngày cuối cùng với em được không?"

Hoắc Vân Hy nghe xong lời của cô ta đứng tại chỗ không động.

Hạ Lâm nhếch môi cười tiến lên ôm anh ta từ phía sau: "Vân Hy.. Vân Hy…"

Anh ta chau mày,âm thanh lãnh đạm không che giấu được sự khàn khàn: "Lâm Lâm, đừng như vậy."

"Vân Hy, để cho em làm người phụ nữ của anh thêm một lần có được không?" Hạ Lâm quyến rũ nói.

Cô a không biết xấu hổ đứng trước mặt Hoắc Vân Hy, hai tay ôm cổ anh ta, hôn anh ta, kiều mỵ nói: "Vân Hy, lại yêu em thêm một lần, một lần cuối, để cho chúng ta làm vợ chồng hờ một lần có được không? Thật sự là lần cuối."

Hạ Lâm nói xong lời cuối cùng, thanh âm nức nở, ủy khuất nhìn Hoắc Vân Hy.

Cô ta khổ sở động lòng người làm cho Hoắc Vân Hy nhíu mày, biết không nên đồng ý cô ta nhưng thân thể đã không nóng khó chịu, nếu đó là điều kiện để cô ta đi phá thai, anh ta liền…

Hạ Lâm thấy anh ta chậm chạp không phản ứng chủ động vươn lưỡi cuốn lấy tất cả của anh ta, hôn sâu, hai tay vội vàng cởi quần áo anh ta.

Hoắc Vân Hy rũ mắt nhìn cô ta nhưng không ngăn cản hay đáp ứng.

150. Chương 150: Khiếp Sợ, Tổng Giám Đốc Leo Cửa Sổ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Buổi tối, biệt thự Thúy Viên.

Lê Hiểu Mạn bị Hoắc Vân Hy nhốt trong phòng tắm, ngồi dưới đất chảy nước mắt, giờ phút này hai mắt cô đã sưng đỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt.

Nhưng cô không khóc nữa, biểu tình lạnh lùng, ánh mắt lạnh như băng.

Điện thoại cô ở trong phòng đã vang lên mấy chục lần, vì là buổi tối, rất an tĩnh, nên cô nghe rõ ràng.

Chỉ tiếc, cô không thể nào đi ra ngoài, cũng không biết là ai gọi cho cô.

Nếu như điện thoại ở trong tay cô, cô đã sớm báo cảnh sát.

Trời đã tối, Hoắc Vân Hy còn chưa xuất hiện, cô thật sự không biết, rốt cuộc anh ta phải nhốt cô tới khi nào?

Lúc này, thanh âm không rõ lắm của thím Lâm truyền tới: "Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân, cô có ở trong phòng không? Thiếu phu nhân…"

Vì thím Lâm đứng ngoài cửa phòng kêu, cách một gian phòng tắm, Lê Hiểu Mạn nghe không rõ.

Mà vì Hoắc Vân Hy khóa trái cả cửa phòng khách, còn mang chìa khóa theo, thím Lâm cũng không vào được.

Bà kêu hồi lâu, không nghe Lê Hiểu Mạn đáp lại, tưởng cô đã ngủ, liền rời đi.

Trong phòng tắm, Lê Hiểu Mạn dán vào cửa phòng tắm nghe một hồi, không nghe tiếng thím Lâm nữa, cô đứng dậy, vừa xoay người, liền thấy một bóng người từ cửa sổ duy nhất trong phòng tắm nhảy xuống.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn cả kinh, lập tức mở đèn phòng tắm, thấy rõ người từ cửa sổ phòng tắm tiến vào, lại là Long Tư Hạo.

Cô khiếp sợ trợn to hai mắt, sững sờ nhìn người đàn ông tuấn mỹ tuyệt luân trước mặt.

Áo sơ mi tơ tằm màu trắng, âu phục ka-ki Armani, tôn dáng người anh tuấn cao ngất của anh, trong phòng tắm, ánh đèn nhu hòa, khuôn mặt tuấn mỹ càng thâm thúy, đường nét rõ ràng mê người.

Cho dù từ ngoài cửa sổ nhảy vào, khí chất của anh vẫn cao quý, khí độ bất phàm, nhất là khí thế bức bách người từ trong tản ra như vương giả kia.

Anh thấy Lê Hiểu Mạn ở trong phòng tắm, ánh mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới cô sẽ ở trong phòng tắm.

"Hiểu Hiểu…" Anh thấp giọng kêu, bước nhanh tới, ép cô vào cửa phòng tắm, vòng ở giữa hai cánh tay thon dài của anh, ánh mắt thâm thúy mị hoặc khóa chặt cô, môi mỏng khẽ nhấp, thanh âm trầm thấp mơ hồ lộ ra tia không vui: "Tại sao không nhận điện thoại của tôi? Biết tôi sẽ đến, nên ở phòng tắm chờ…"

Anh đột nhiên ngừng lại, ánh mắt sắc bén rơi vào trên khuôn mặt đầy nước mắt của cô, nước mắt đã khô khốc và hai mắt sưng đỏ, nói rõ cho Long Tư Hạo, cô vừa khóc, hơn nữa khóc rất lâu.

Trong mắt anh nổi lên bão táp, cuốn lên nồng đậm hung ác, anh đưa tay nâng cằm cô, mắt ám trầm thoáng qua đau lòng nhìn cô: "Vì cậu ta mà khóc thành như vậy, em yêu cậu ta đến thế sao? Nếu thật sự không thể bỏ cậu ta, thì nghĩ cách đoạt cậu ta lại, có cần tôi giúp, có thể tìm tôi bất cứ lúc nào."

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, nước mắt trong hốc mắt trào ra lần nữa, trong lòng vì anh xuất hiện và lời nói của anh mà chua xót.

Thời điểm cô chật vật không thôi, người xuất hiện bên cạnh cô luôn là anh.

Thời điểm lòng cô bị lạnh thấu, người làm cô ấm lòng cũng là anh.

Cô nhất thời không biết nói gì, chẳng qua nhìn anh chằm chằm, tùy ý nước mắt rơi xuống.

Long Tư Hạo thấy cô không ngừng rơi nước mắt, anh nhíu mày, ánh mắt thâm thúy cuồn cuộn ưu tư phức tạp khóa chặt cô, mím chặt môi mỏng, quanh thân tỏa ra khí lạnh.

Anh đột nhiên nắm cổ tay cô, kéo cô tới trước gương trong phòng tắm, thanh âm trầm thấp xen lẫn tia tức giận lạnh thấu xương: "Lê Hiểu Mạn, em nhìn bộ dạng em bây giờ đi. Một người đàn ông một tổn thương em hất lần này tới lần khác, thật sự đáng giá để em khóc vì cậu ta sao?"

Nói tới đây, anh nâng cằm cô, lực độ rất nặng, ánh mắt che giấu đau đớn, môi mỏng lạnh lùng cười: "Còn em thật sự yêu cậu ta đến mức không cách nào tự kiềm chế sao? Cho dù cậu ta có con với người phụ nữ khác, cho dù cậu ta xưa nay không quý trọng em, không đau lòng em, em cũng cam tâm tình nguyện yêu cậu ta, cho dù yêu thống khổ như vậy sao?"

Lê Hiểu Mạn nhìn người phụ mặt đầy nước mắt, tái nhợt tiều tụy trong gương, lại ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, thấy biểu tình cứng rắn của anh, ánh mắt vô cùng sắc bén, quanh thân tản ra khí lạnh, cô nhíu mày nói: "Anh có thể nhẹ chút hay không? Anh bóp tôi đau. Ai nói tôi là vì yêu tên cặn bã kia mới không kiềm chế được mà khóc? Tôi là vì bị tên cặn bã kia nhốt trong phòng tắm mới khóc, tôi đói nên khóc không được sao? Còn nữa, điện thoại tôi ở bên ngoài, tôi không ra được, sao tiếp điện thoại của anh? Anh đường đường là Tổng giám đốc Tập đoàn châu báu TE, buổi tối không ngủ, leo cửa sổ vào làm gì?"

Long Tư Hạo nghe cô nói, trong mắt thoáng qua tia hung ác, lực độ tay tăng mấy phần, nhìn cô chằm chằm: "Cậu ta lại dám nhốt em trong phòng tắm?"

Vì anh tăng lực tay, Lê Hiểu Mạn bị anh bóp cằm đau, nhíu chặt mày, hai mắt lóe lên lửa giận, hét với anh: "Long Tư Hạo, anh bóp tôi đau."

Nghe vậy, Long Tư Hạo nhìn thấy cô nhíu chặt mày, anh mới ý thức mình còn bóp cằm cô, trong mắt xẹt qua đau lòng, một tay anh ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, ôm cô lên bồn rửa tay, cúi đầu xuống, hôn cằm cô, thanh âm trầm thấp hỏi: "Còn đau không?"

Lê Hiểu Mạn vì hành động thân mật của anh mà khuôn mặt vốn tái nhợt đỏ bừng, cô không được tự nhiên né tránh nụ hôn của anh, dời mắt nhìn vào gương, thấy hai người vô cùng thân mật trong gương, người đàn ông tuấn mỹ bất phàm, người phụ nữ thẹn thùng đáng yêu, mặt cô càng đỏ hơn, đưa tay đẩy Long Tư Hạo ra.

151. Chương 151: Khiếp Sợ, Tổng Giám Đốc Leo Cửa Sổ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Giờ phút này, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô như bị lửa nướng vậy, nóng ran.

Cô bình phục tâm tình, ngước mắt lên nhìn Long Tư Hạo đang ngưng mắt nhìn cô, lòng lộp bộp, tim đập rộn lên.

Cô âm thầm hít thở, mới nhìn anh hỏi: "Long Tư Hạo, anh còn chưa nói, sao anh tới đây?"

Long Tư Hạo nhìn cô, vươn ngón tay thon dài ra vén sợi tóc bên má cô ra sau tai, môi mỏng khẽ nhấp: "Tôi không gọi em được, không yên tâm, nên tới."

Một câu không yên tâm ngắn gọn của cô khiên Lê Hiểu Mạn xúc động, đáy lòng rung động.

Cô ngước mắt nhìn anh: "Vậy tại sao anh leo cửa sổ?"

Long Tư Hạo cúi người, sắc mặt nhu hòa, môi mỏng kề sát bên tai cô, chậm rãi khạc ra hai chữ: "Tôi thích."

"Anh…" Lê Hiểu Mạn cong môi, trợn mắt nhìn anh, ngay sau đó rũ mắt, thật ra anh không nói, cô cũng có thể đoán được, anh không muốn gây thêm phiền toái cho cô!

Hay là anh không chắc chắn Hoắc Vân Hy có ở nhà hay không, cho nên mới leo cửa sổ.

Bất kể nguyên nhân gì, tối nay anh leo cửa sổ thật sự quá có tình.

Cô ngước mắt nhìn anh lần nữa, trên mặt lộ vẻ tươi cười, giọng nhu hòa: "Không phải anh nói muốn tối nay tôi dọn ra Hoắc gia sao? Vậy anh có thể giúp hay không…"

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, ánh mắt sâu thẳm thoáng qua nụ cười châm biếm sáng quắc nhìn cô, tay thuận thế kéo cô vào ngực, môi mỏng cong lên: "Em muốn tôi giúp em dọn?"

Lê Hiểu Mạn đang chuẩn bị gật đầu, Long Tư Hạo lại kề môi tới sau tai cô, thanh âm trầm thấp đầy từ tính: "Vậy tôi có lợi ích gì? Hử?"

Lê Hiểu Mạn chỉ cảm thấy sau tai nóng rần, không khỏi rụt cổ, nheo mắt nhìn anh: "Lợi ích chính là tôi mời anh ăn cơm."

Long Tư Hạo nhướng mày, mắt đầy ý cười, trầm giọng nói: "Tôi không muốn ăn cơm, tôi muốn ăn em."

Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, tức giận trợn mắt nhìn anh: "Long Tư Hạo…"

Long Tư Hạo đưa tay vuốt mái tóc đen của cô, khạc ra ba chữ mang theo cưng chiều: "Nha đầu ngốc…"

Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, suýt chút nữa bị ánh mắt cưng chiều của anh bám vào, cả trái tim cô đều run rẩy, Long Tư Hạo chính là yêu nghiệt, một yêu nghiệt có thể tùy tiện làm cho tinh thần người khác không yên.

"Tôi dẫn em ra ngoài trước." Long Tư Hạo nhìn cô nói, liền buông cô ra, sau đó hơi câu môi, chạy hai bước, nhảy lên cửa sổ phòng tắm dễ như trở bàn tay.

Anh nhảy lên cửa sổ, rồi nhảy ra ngoài, đứng trên bệ cửa sổ, mất không tới ba giây, tốc độ nhanh đến mức khiến Lê Hiểu Mạn chấn lưỡi.

Cô sững sờ đứng trong phòng tắm, liếc nhìn Long Tư Hạo nghiêng nửa người vào, anh sẽ vượt nóc băng tường sao? "Vèo" một cái liền bay lên.

"Hiểu Hiểu, đi lên." Long Tư Hạo đứng tại chỗ nhìn Lê Hiểu Mạn, cánh tay thon dài đưa về phía cô.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn phục hồi tinh thần, chớp chớp mắt: "Tại sao chúng ta phải leo cửa sổ?"

Long Tư Hạo nhướng mày, khóe môi nở nụ cười phúc hắc: "Như vậy giống bỏ trốn hơn."

"Bỏ trốn?" Lê Hiểu Mạn giật giật khóe môi, tức giận nhìn anh: "Long Tư Hạo…"

Long Tư Hạo sâu kín nhìn cô: "Còn không lên, tôi liền đi."

"Anh…" Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh, sau đó chạy hai bước, gắng sức bật lên, bắt được tay Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo lập tức nắm chặt cổ tay cô, thoáng dùng chút lực, kéo cô lên, cánh tay thon dài ôm lấy eo cô, kéo ra cửa sổ.

Vừa đứng lên bệ cửa sổ, Lê Hiểu Mạn nhìn xuống dưới, nơi này cách mặt đất ít nhất mười thước, cô sợ độ cao, bắp chân run rẩy.

Long Tư Hạo nhìn cô đang sợ hãi, môi mỏng cong lên, giọng kiên định: "Nhảy xuống."

"Cái gì?" Lê Hiểu Mạn hoảng sợ trợn to hai mắt, hai chân mềm nhũn, ngã vào ngực anh, hai tay mảnh khảnh níu chặt cổ áo anh: "Tôi không muốn, tôi không muốn nhảy xuống, sẽ té chết."

Long Tư Hạo thuận thế ôm chặt cô, ánh mắt thoáng qua tia buồn cười, môi mỏng kề sát bên tai cô, khẽ cắn rái tai cô, thanh âm trầm thấp: "Yên tâm, té không chết, chẳng qua té gãy chân gãy tay."

Dứt lời, anh ôm ngang Lê Hiểu Mạn, bật người.

"A…" Lê Hiểu Mạn sợ hãi hét lên một tiếng, nhắm chặt hai mắt, hai tay ôm chặt cổ Long Tư Hảo, chỉ thiếu siết chết anh.

152. Chương 152: Kinh Ngạc, Long Thiếu Sẽ Làm… (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bên tai giống như một luồng gió phất qua, chỉ mới mấy giây liền bình tĩnh lại, thanh âm trầm thấp của Long Tư Hạo vang lên bên tai cô: "Hiểu Hiểu, em muốn siết chết tôi sao? Còn không buông tay?"

Lông mi Lê Hiểu Mạn run rẩy, chậm rãi mở mắt ra, chiếu vào mắt cô là khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo.

Dưới ánh trăng màu trắng bạc, khuôn mặt đó càng động lòng người, tuấn mỹ mê người.

Nhất là đôi mắt thâm thúy kia, ánh mắt đen cẩm thạch kia như nam châm, vô cùng có lực hút vào, tựa như có thể hút hồn phách người ta đi.

Lê Hiểu Mạn giống như bị anh hút vào, một mực nhìn mặt anh, đến khi cô cảm thấy nghẹt thở, cô mới hoàn hồn lại, thấy Long Tư Hạo đang hôn cô.

Cô đẩy anh ra, lúc này mới phát hiện bọn họ đã đến mặt đất an toàn.

Ngay sau đó, cô nheo mắt nhìn Long Tư Hạo, đánh giá anh từ trên xuống dưới: "Anh… là người bay sao?"

Long Tư Hạo sâu kín nhìn cô, đưa tay vuốt tóc quăn hơi rối của cô, cong môi: "Em cảm thấy phải thì phải."

Lê Hiểu Mạn lui một bước, nhìn anh, khóe môi nổi lên nụ cười yếu ớt: "Long Tư Hạo, tối nay cảm ơn anh, tôi còn phải lên lầu lấy hành lý, anh… nếu như có chuyện, có thể về trước."

Long Tư Hạo nói: "Chờ tôi một chút."

Dứt lời, ánh mắt sắc bén liếc nhìn phòng Lê Hiểu Mạn trên lầu hai, môi mỏng cong lên, tung người nhảy một cái, bàn tay trắng nõn bắt đồ, thân thủ nhanh nhẹn leo lên lầu ba…

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn trợn mắt, tay che miệng, lo lắng nhìn Long Tư Hạo, hô: "Long Tư Hạo, cẩn…"

Chữ 'thận' cô còn chưa nói ra, Long Tư Hạo đã nhảy lên ban công lầu hai, sau đó tiến vào phòng cô.

Thấy đèn phòng cô sáng, cô kinh ngạc nhìn cửa sổ sát đất lầu hai.

Chỉ một lúc, trong phòng cô tối sầm lại, Long Tư Hạo xách hành lý của cô, xuất hiện ở ban công.

Thấy anh lại chuẩn bị nhảy xuống, cô lo lắng hô: "Long Tư Hạo, nguy hiểm."

Long Tư Hạo nhìn cô gái nhỏ mặt đầy lo lắng đứng dưới lầu, môi mỏng cong lên, thanh âm trầm thấp: "Yên tâm, không chết được."

Dứt lời, anh tung người nhảy…

Lê Hiểu Mạn sợ hãi nhắm hai mắt, tiếng vang vật nào đó rơi xuống đất truyền tới, cô lập tức mở mắt ra, lại thấy Long Tư Hạo đang đứng trước mặt cô.

"Long Tư Hạo, anh.. có té hay không?" Lê Hiểu Mạn lo lắng hỏi, quan sát anh từ trên xuống dưới.

Thấy cô lo lắng cho mình, trong mắt Long Tư Hạo đầy ý cười, nâng cằm cô, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi béo mập của cô, cong môi: "Yên tâm, tôi không sao, đi thôi!"

Dứt lời, một tay anh xách hành lý của cô, một tay khác vòng qua eo nhỏ của cô, ôm cô rời khỏi biệt thự Hoắc gia.

…

Ngồi vào trong xe, Lê Hiểu Mạn nghiêng đầu nhìn Long Tư Hạo nói cảm ơn liền nói địa chỉ nhà.

Long Tư Hạo nghe xong, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: "Em chắc chắn em muốn đi về? Không sợ mẹ em lo lắng?"

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, một năm trước mẹ cô từng nói, nếu như cô gả vào Hoắc gia, sau này sống không tốt, không được để bà biết, cũng không cần trở về.

Một năm qua, cô không về, chẳng qua mẹ cô lãnh đạm với cô, căn bản không gặp cô, thậm chí chặn cô ở ngoài cửa.

Nếu tối nay cô xách hành lý đi về, chắc hẳn bà sẽ không nguyện ý gặp cô.

Cô thật sự không hiểu, tại sao mẹ đã từng thương yêu cô đột nhiên lãnh đạm với cô như vậy?

Cũng vì cô gả cho Hoắc Vân Hy sao?

Cô ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, nhỏ giọng nói: "Tôi gọi điện thoại trước."

Ngay sau đó cô gọi cho Lâm Mạch Mạch, vốn muốn đến chỗ cô ta ở một đêm, nhưng Lâm Mạch Mạch tắt máy.

Cô cúp điện thoại, nhíu mày, chẳng lẽ ông trời muốn diệt cô? Tối nay định trước không ngủ ở khách sạn thì chính là ngủ ngoài đường?

Nếu như đến khách sạn, cô quay đầu nhìn Long Tư Hạo, lỡ như anh làm chuyện lần trước với cô thì sao? Nhớ tới một màn trong khách sạn trước đó, trong lòng cô nhất thời có cảm giác sẽ bị anh ăn vào bụng.

Cô đang cau mày suy nghĩ, thanh âm trầm thấp của Long Tư Hạo truyền vào tai: "Còn chưa nghĩ ra đi đâu sao? Không cần suy nghĩ, đi chỗ tôi."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, quay đầu trợn mắt nhìn anh: "Tại sao phải đến chỗ anh? Tôi không đi."

Đã sớm ngờ tới cô sẽ cự tuyệt, Long Tư Hảo khẽ nhếch môi, nụ cười cao thâm khó lường, trầm giọng nói: "Không đi thì thôi."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh, giống như không nghĩ tới với tính cách của anh sẽ cứ tính thế.

Thấy anh chuyên tâm lái xe, cô nhìn anh hỏi: "Bây giờ đi đâu?"

Long Tư Hạo nheo mắt, đường nét nhu hòa, nhàn nhạt nói: "Đến rồi biết."

153. Chương 153: Kinh Ngạc, Long Thiếu Sẽ Làm... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Khoảng nửa giờ sau, chiếc Rolls Royce màu đen chậm rãi lái vào Hồng Hoa Uyển nổi tiếng đắt tiền, dừng lại trước một tòa nhà khổng lồ mắc tiền.

Xuống xe, Lê Hiểu Mạn còn chưa kịp phản ứng, đã bị Long Tư Hạo kéo lên tầng 20, sau đó tiến vào căn hộ sang trọng.

Căn hộ chừng 300 mét vuông, trang trí xa hoa hiện đại, màu da cam phối hợp màu đen thần bí, đánh vào thị giác người ta, tựa như tiến vào phòng Tổng thống cao cấp, đồ dùng trong nhà đều đầy đủ, thảm màu da cam dưới bàn uống trà và sofa nhỏ, đèn thủy tinh treo to lớn, phòng khách và phòng ăn nối nhau, tủ kính bày các vật phẩm kỷ niệm ý nghĩa xa xỉ, trên tường còn treo tranh sơn dầu giá trị không rẻ.

Cửa sổ sát đất lớn, rèm cửa sổ màu trắng nửa trong suốt, nối liền với phòng khách còn có một vườn hoa sân thượng, trồng đầy đủ các cây thực vật màu xanh lá và hoa cỏ.

Lê Hiểu Mạn đi vào liền đứng ngây người tại chỗ, thanh âm trầm thấp của Long Tư Hạo truyền vào tai cô: "Thích chỗ này không?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn phục hồi tinh thần, nhìn Long Tư Hạo, nghi ngờ hỏi: "Nơi này là..."

Lúc này, chuông cửa reo, Long Tư Hạo cất bước đi mở cửa.

Là Lạc Thụy, sau lưng anh ta còn có mấy người, đều là dọn đồ dùng mới tới.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn nghi ngờ nhìn Lạc Thụy: "Trợ lý Lạc, anh đây là..."

Lạc Thụy thấy Lê Hiểu Mạn hỏi tới, anh ta nhìn Long Tư Hạo, thấy anh khí chất cao nhã ngồi trên sofa, lúc này mới nhìn Lê Hiểu Mạn, cười nói: "Lê tiểu thư, là vầy, căn hộ này là một bạn thân tôi mua, nhưng cậu ấy đã xuất ngoại nửa năm trước, muốn tôi trông coi giùm, tôi có thời gian cứ tới quét dọn, tưới những hoa cỏ kia cho cậu ấy, cô cũng biết, tôi là một người đàn ông, không thích hợp làm mấy chyện này, huống chi tôi không ở đây, chạy tới chạy lui cũng không tiện, tôi nghe Tổng giám đốc nói cô muốn dọn ra Hoắc gia, vừa vặn, Lê tiểu thư coi như giúp tôi một tay, cô tạm thời ở đây, quét dọn nhà, tưới nước giúp tôi, đồ dùng ở đây tôi đều cho người đổi mới rồi, Lê tiểu thư, tôi thành khẩn yêu cầu cô giúp đỡ, cô sẽ không cự tuyệt chứ?"

Lạc Thụy nói xong, mặt đầy thành khẩn nhìn cô, rất sợ cô cự tuyệt, Tổng giám đốc đại nhân nhà anh ta đang ở trước mắt, nếu anh ta không làm xong nhiệm vụ anh giao phó, anh ta tuyệt đối không có trái cây ngon để ăn.

Lê Hiểu Mạn nhìn Lạc Thụy mặt đầy thành khẩn, lại nhìn Long Tư Hạo ngồi trên sofa, hỏi: "Nhà này thật sự là của bạn anh ấy?"

Lạc Thụy nhíu mày, mặt đầy đau khổ nhìn Lê Hiểu Mạn: "Lê tiểu thư, chẳng lẽ tôi còn gạt cô sao? Cô coi như giúp tôi một tay cũng không được sao? Nếu như cô ở đây, tôi sẽ rất yên tâm."

Lê Hiểu Mạn nhìn Lạc Thụy: "Trợ lý Lạc, xin lỗi, một mình tôi không cần ở nhà lớn như vậy, huống chi, tôi cũng không tiêu nổi."

Lạc Thụy cười nhìn Lê Hiểu Mạn, cứng rắn nhét chìa khóa vào tay cô: "Lê tiểu thư, cô chỉ cần tưới hoa, giúp tôi trông coi tốt nơi này là được, những cái khác cô không cần để ý tới, cứ quyết định vậy đi, tôi không quấy rầy cô và Tổng giám đốc nữa, bye bye!"

Dứt lời, anh ta rời đi như quỷ đuổi.

"Trợ lý Lạc…" Thấy anh ta chạy thật nhanh, Lê Hiểu Mạn lập tức đuổi theo, nhưng không thấy ai.

Cô nhìn chìa khóa trong tay, cau mày, xoay người đi vào, thấy Long Tư Hạo còn ngồi trên sofa, cô đi lên, đưa chìa khóa cho anh: "Chìa khóa này anh đưa trợ lý Lạc giùm tôi, tôi không thể ở đây."

Long Tư Hạo lạnh nhạt quét mắt chìa khóa trong tay cô, cũng không nhận lấy, môi mỏng khẽ nhấp: "Hoặc là ở đây, hoặc là đến chỗ tôi, em chỉ có hai lựa chọn này."

"Anh…" Lê Hiểu Mạn co rút khóe miệng, ánh mắt tức giận nhìn anh: "Long Tư Hạo, anh dựa vào cái gì mà quyết định thay tôi? Sao anh bá đạo như vậy?"

Long Tư Hạo nhìn cô chằm chằm, cong môi, trầm giọng nói: "Tôi cứ bá đạo như vậy."

Dứt lời, anh đứng lên, đưa tay xoa tóc đen dài quăn của cô: "Đói bụng không? Muốn ăn gì?"

Lê Hiểu Mạn lui về sau một bước, né tránh đụng chạm của anh, nhìn anh: "Tôi ăn gì là chuyện của tôi, không liên quan tới anh, nếu anh không ở chỗ này, vậy không phải anh nên đi sao?"

Ánh mắt Long Tư Hạo lạnh nhạt nhìn cô tức giận, nhấp môi: "Không gấp, em muốn ăn gì? Tôi đi làm cho em."

"Anh đi làm cho tôi?" Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, kinh ngạc trợn mắt nhìn anh, suýt chút nữa cắn đầu lưỡi, anh đi nấu cơm cho cô, cô không nghe lầm chứ?

Cô cũng không phải là gì của anh, anh căn bản không cần làm những chuyện này vì cô.

"Tôi không cần…"

Cô đang muốn cự tuyệt, liền thấy Long Tư Hạo đi thẳng vào bếp.

Trong phòng bếp có đủ dụng cụ làm bếp, trong tủ lạnh đã sớm mua xong các nguyên liệu nấu ăn và đồ ăn chín.

"Long Tư Hạo…" Lê Hiểu Mạn đi vào theo, thấy Long Tư Hạo đang chọn nguyên liệu nấu ăn, cô chớp mắt, sau đó cố ý làm khó anh nói: "Long Tư Hạo, anh muốn nấu cơm cho tôi phải không? Được, tôi muốn ăn mì sợi, anh làm cho tôi đi!"

Cô cũng không tin đường đường là Tổng giám đốc Tập đoàn châu báu, trưởng tôn Hoắc gia, nam thần trong lòng tất cả phụ nữ thành phố K sẽ làm.

Đúng như cô dự liệu, Long Tư Hạo thâm thúy nhìn cô, môi mỏng nhếch độ cong mị hoặc: "Em nhất định phải ăn mì sợi?"

Lê Hiểu Mạn nhìn anh chuẩn bị gật đầu, liền thấy anh bắt đầu chuẩn bị bột mì, gậy cán bột, chậu, nước, trứng gà…

Anh nhào bột, cán bột làm liền một mạch, có khuôn mẫu, động tác thuần thục, dưới ánh đèn màu trắng bạc, anh nghiêm túc cán bột càng tuấn mỹ mê người.

154. Chương 154: Uy Hiếp, Giặt Cho Anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn hoàn toàn hóa đá nhìn Long Tư Hạo, cô không biết làm mì sợi, nhưng cô từng nghe, mì sợi ăn rất ngon, lực tay phải tốt, thứ tự làm không nhiều, nhưng mỗi việc đều là mấu chốt.

Cô một mực nhìn anh, đáy lòng rung động không dứt.

Rất nhanh, Long Tư Hạo làm xong hai tô mì sợi thịt bằm đơn giản nhưng lại mỹ vị.

Lê Hiểu Mạn cả ngày nay chưa ăn gì, thấy hai tô mì sợi mùi sắc đầy đủ kia liền không nhịn được nuốt nước miếng, đôi mắt thâm thúy của anh nổi lên nụ cười châm biếm, ánh mắt nhu hòa nhìn cô, giọng cưng chiều: "Nha đầu ngốc, đói bụng không? Nếm thử tay nghề tôi."

Lê Hiểu Mạn lúng túng nhìn anh: "Không đói lắm, một chút xíu mà thôi."

Dứt lời, cô đi lên trước, bưng một tô trong đó lên, cầm đũa, đến phòng ăn ngồi xuống.

Không chờ Long Tư Hạo ngồi xuống, cô liền không nhịn được nếm thử một miếng, mùi vị còn ngon hơn cô tưởng tượng, cô gần như là cúi đầu ăn một hơi xong, ngay cả nước cũng bị cô húp sạch không còn một giọt.

Cô tới nay không biết cô có thể ăn mì nhanh như vậy, hơn nữa đã ăn xong một tô cô vẫn không thấy no.

Cô ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, thấy anh ăn rất chậm, còn hơn nửa tô, tư thế ưu nhã, cho người khác cảm giác anh không phải ăn mì sợi, mà đang ăn bữa ăn tây.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn nhìn mình, ngước mắt nhìn cô, nhấp miệng nói: "Ăn chưa no?"

Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, đang muốn nói no rồi, liền thấy Long Tư Hạo đẩy tô mì sợi kia tới trước mặt cô, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, thanh âm trầm thấp mang theo hương vị không thể kháng cự: "Ăn tô của tôi luôn đi."

Lê Hiểu Mạn nhìn tô mì Long Tư Hạo đẩy tới, ngước mắt nhìn anh, nở nụ cười yếu ớt: "Cảm ơn! Tôi đã no rồi."

"Hiểu Hiểu, em đang ép tôi cưỡng bách em." Long Tư Hạo sâu kín nhìn cô, nói xong liền đứng lên, đi tới bên người cô, bưng tô kia lên: "Ngoan, ăn đi."

Thanh âm của anh trầm thấp nhu hòa, nhưng giọng nói mang theo tia hương vị không thể kháng cự.

Lê Hiểu Mạn thấy anh bưng chén cho cô ăn, cô híp mắt nhìn anh: "Tôi ăn, anh có thể lập tức rời đi hay không?"

Long Tư Hạo nhìn cô: "Ăn trước rồi nói sau, nếu không, tất cả không bàn nữa."

Dứt lời, anh liền ôn nhu đút cô.

Lê Hiểu Mạn vì muốn anh có thể nhanh chóng rời đi, vì vậy bị ép buộc dưới sự phục vụ của anh, ăn xong tô mì kia.

Sau đó cô lấy lý do Long Tư Hạo nấu, cô đi rửa chén, chủ động thu dọn chén đũa.

Long Tư Hạo ưu nhã dựa vào cửa phòng bếp, ánh mắt thâm thúy nhìn cô chằm chằm, mắt đầy tình cảm, môi mỏng khẽ nhếch độ cong mị hoặc.

Rửa chén, thu dọn gọn gàng xong, Lê Hiểu Mạn xoay người, thấy Long Tư Hạo ưu nhã dựa vào khung cửa, dưới ánh đèn máu trắng bạc nhu hòa làm cho anh càng thêm tuấn mỹ mê người.

Bất luận lúc nào, anh giơ tay nhấc chân đều đầy ưu nhã và cao quý, cho dù chỉ lẳng lặng đứng đó cũng là một phong cảnh cực kỳ tịnh lệ, thu hút tầm mắt mọi người.

Nhìn anh, Lê Hiểu Mạn không biết tại sao tim đột nhiên tăng tốc.

Cô tận lực bình tĩnh nhìn anh, nở nụ cười yếu ớt, vô cùng khách sáo: "Long tiên sinh, rất cảm ơn tối nay anh giúp tôi, trễ lắm rồi, có phải anh cần phải về không?"

Lê Hiểu Mạn cười hết sức hữu nghị, hai mắt cũng híp thành một đường.

Long Tư Hạo lạnh nhạt nhìn cô, không nói đi về, xoay người rời khỏi phòng bếp.

"Long… Long tiên sinh… Long Tư Hạo…"

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, lập tức đuổi theo, liền thấy Long Tư Hạo trực tiếp đi vào phòng ngủ chính.

Cô cau mày, mới đi vào theo, lại thấy Long Tư Hạo cởi áo khoác ra, sau đó là áo sơ mi…

Ngay lúc anh chuẩn bị cởi dây nịt, Lê Hiểu Mạn cả kinh, lập tức xoay người, mặt đỏ bừng, hô lớn: "Long Tư Hạo, anh muốn làm gì?"

Thanh âm trầm thấp thanh nhuận của Long Tư Hạo truyền vào tai cô: "Em cảm thấy không mặc quần áo thì có thể làm gì?"

Lê Hiểu Mạn vì lời của anh mà mặt đỏ thêm: "Anh… Long Tư Hạo, tên khốn khiếp anh, anh có phải đã sớm mưu tính trước rồi phải không? Gạt tôi tới đây là vì…"

Lê Hiểu Mạn xấu hổ đẩy Long Tư Hạo ra, xoay người trợn mắt liếc anh, lại thấy anh ở trần, nhưng đây không phải là mấu chốt, mấu chốt là hạ thân anh chỉ mặc quần nhỏ.

Đây cũng không tính là mấu chốt, mấu chốt nhất là cô vô tình liếc thấy chỗ phồng lên kia.

Lê Hiểu Mạn xấu hổ đỏ bừng mặt, đôi mắt đốt lên lửa giận: "Long Tư Hạo, anh là tên lưu manh."

So với Lê Hiểu Mạn mặt đầy xấu hổ tức giận, Long Tư Hạo biểu tình thản nhiên, ánh mắt anh quét qua cô, môi mỏng cong lên, thanh âm trầm thấp: "Hiểu Hiểu, em thiếu chút nữa thì thấy hết tôi, còn nói tôi là lưu manh, chúng ta rốt cuộc ai là lưu manh?"

155. Chương 155: Uy Hiếp, Giặt Cho Anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc Lê Hiểu Mạn tức giận muốn giết người, anh cong môi, đi vào phòng tắm.

Sắp đi vào, ánh mắt sâu thẳm nhìn Lê Hiểu Mạn, ưu nhã cười một tiếng, môi mỏng nhàn nhạt khạc ra một câu: "Không mặc quần áo trừ làm tình, còn có thể đi tắm."

"Anh… Long – Tư – Hạo!" Lê Hiểu Mạn bị chọc tức co rút môi, hô to, hận không thể đá văng cửa phòng tắm, hung hãn đánh anh.

Trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy rào rào, cô tận lực áp chế lửa giận trong lòng, lúc xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, Long Tư Hạo chỉ quấn một khăn tắm đi ra, tóc còn ướt nhẹp nhỏ nước.

Anh thấy Lê Hiểu Mạn chuẩn bị đi ra, híp mắt, lạnh nhạt nhìn cô: "Hiểu Hiểu, nước đã xả xong, em đi tắm đi."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn anh, không nghĩ tới anh tắm nhanh như vậy, cô lạnh giọng nói: "Không cần, anh không đi, tôi đi được chưa?"

Ngay lúc cô suýt chút nữa bước ra ngoài, Long Tư Hạo cất bước tiến lên, trực tiếp ôm ngang cô, chân dài duỗi ra, 'ầm' một tiếng, đóng cửa phòng ngủ lại.

"Long Tư Hạo, anh làm gì?"

"Tắm." Long Tư Hạo ôm thẳng cô vào phòng tắm, nhét vào bồn, sau đó trước khi cô nổi giận, cúi đầu hôn lên môi cô, ánh mắt nhu hòa nhìn cô: "Tôi ở bên ngoài chờ em, tắm nhanh lên."

Dứt lời, anh trực tiếp đi ra ngoài.

Lê Hiểu Mạn bị anh chọc tức nuốt không trôi, cô giận dữ dùng tốc độ nhanh nhất tắm xong, từ trong bồn tắm đi ra mới nhớ cô không cầm quần áo vào, trong phòng tắm chỉ có một cái khăn.

"Hiểu Hiểu…"

Bên ngoài truyền tới thanh âm trầm thấp của Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn quấn khăn tắm, sau đó kéo cửa phòng tắm, tức giận nhìn anh: "Làm gì?"

Long Tư Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn mặt đầy tức giận, môi mỏng kề sát bên tai cô, thanh âm trầm thấp đầy từ tính: "Hiểu Hiểu, tối nay lửa giận của em thật lớn, xem ra lát nữa tôi phải dập lửa giúp em."

Ngay sau đó dưới ánh mắt khiếp sợ của Lê Hiểu Mạn, làm một chuyện cô suýt quên.

Anh bỏ quần áo của anh và Lê Hiểu Mạn vào máy giặt, sau đó bỏ quần lót của anh và Lê Hiểu Mạn vào thau, đổ xà phòng vào, tự tay mình giặt.

Thấy đồ lót của cô và của Long Tư Hạo ở cùng một chỗ, mặt cô lại đỏ như máu, lập tức xông lên, đoạt lấy vật nào đó trong tay anh, tức giận nhìn anh, bật thốt lên: "Không cho phép giặt nữa."

Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt lạnh nhạt nhìn lướt qua quần áo trong tay cô, đưa tay về phía cô, cong môi, trầm giọng nói: "Hiểu Hiểu, đưa nó cho tôi."

"Tôi không!" Lê Hiểu Mạn hất cằm, ôm quần áo đoạt lại sát vào ngực.

Long Tư Hạo thấy cô chẳng những không đưa, còn ôm sát vào ngực, trong mắt thoáng qua tia hài hước, môi mỏng cong lên, cười vô cùng phúc hắc: "Thật sự không đưa? Hiểu Hiểu, không nghĩ tới em thích quần trong của tôi."

"Cái gì?" Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cả kinh, nhìn vật nào đó trong tay cô, quả nhiên là quần trong Long Tư Hạo vừa mặc.

"Anh… Long Tư Hạo, anh… tên khốn kiếp này!" Lê Hiểu Mạn xấu hổ không thôi, tức giận vò quần trong của anh thành một cục, ném xuống đất.

Long Tư Hạo thấy thế, cúi người nhặt lên, trực tiếp nhét vào trong tay Lê Hiểu Mạn, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô, môi mỏng nở nụ cười nhạt xen lẫn phúc hắc: "Hiểu Hiểu, tôi vốn đã giặt sạch, nhưng bị em làm dơ, một người làm một việc, ngoan, đi giặt nó đi."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đang muốn nổi đóa, Long Tư Hạo cúi người, môi mỏng kề sát bên tai cô, thanh âm trầm thấp: "Em không giặt thì tối nay tôi không rời đi, tôi ở bên ngoài chờ em."

Dứt lời, anh xoay người đi thẳng ra ngoài.

Lê Hiểu Mạn giận dữ trợn mắt nhìn cửa phòng tắm, mấp máy môi: "Long Tư Hạo, anh cố ý, anh cố ý uy hiếp tôi, để tôi giặt quần cho anh."

156. Chương 156: Hợp Đồng Hôn Nhân, Long Thiếu… (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tuy rất không muốn giặt quần áo cho Long Tư Hạo, dù sao anh chẳng là gì của cô cả, nhưng vì có thể để cho anh nhanh chóng rời đi, cô rất không tình nguyện ném vào chậu sau đó dùng nước giặt qua lại lần cho sạch.

Sau khi vắt khô xong, cô rời khỏi phòng tắm, trực tiếp đưa cho Long Tư Hạo đang nằm trên chiếc giường Kingsize mạ vàng: "Cầm quần của anh được rồi đấy."

Long Tư Hạo nhìn cô, khóe mắt nhìn chiếc quần bị cô vắt cong mới mím môi nói: "Hiểu Hiểu, sao em lại biến nó thành bộ dạng này rồi hả?"

Long Tư Hạo giật giật khóe môi, ánh mắt giận dữ nhìn anh: "Ai làm gì của anh rồi hả? Nhanh cầm đi đi."

Long Tư Hạo nhìn cô: "Khuya rồi, nhanh đi sấy khô đi."

"Anh…" Long Tư Hạo áp chế lửa giận trong lòng, mang quần áo của cô và anh đi sấy khô.

Lúc quay lại phòng ngủ thì thấy Long Tư Hạo vẫn còn ngồi đó, cô nhíu mày nhìn anh: "Hiện tại anh có thể đi chưa? Quần áo của anh tôi sẽ mang đến công ty."

Long Tư Hạo sâu thẳm nhìn cô: "Hiểu Hiểu à, em muốn anh mặc thành thế này ra ngoài sao? Quần áo của anh vừa giặt hết rồi."

Nhìn Long Tư Hạo chỉ bọc một chiếc khăn tắm, Lê Hiểu Mạn nheo mắt sao cứ cảm thấy là anh cố ý vậy.

Cô nhướn mày: "Vậy anh muốn thế nào? Anh nói tôi giặt anh sẽ rời đi, anh muốn làm chuyện xấu sao?"

Long Tư Hạo nhướn mày mỉm cười: "Hiểu Hiểu à, người có suy nghĩ xấu là em, anh chỉ nói em không giặt quần của anh thì anh sẽ không rời đi cũng không nói em giặt xong thì anh sẽ đi, còn có…"

Nói đến đây, Lê Hiểu Mạn nhếch môi, đôi mắt lấp lánh như có hàng ngàn ngôi sao, đốt sáng lòng người ái muội nhìn cô: "Anh chỉ nói em giặt giúp anh quần nhưng cũng không nói em giặt cái quần kia của anh."

Anh còn cố ý nâng cao hai chữ cuối cùng, cho dù người nói vô tâm nhưng người nghe hữu ý.

Lê Hiểu Mạn phản ứng lại thì mặt đỏ lên, ánh mắt tức giận nhìn Long Tư Hạo, hét lớn: "Long Tư Hạo, anh tên xấu xa này, vô lại, lưu manh…"

Cô nhất định phải nói cho Lâm Mạch Mạch biết, vạch trần gương mặt thật của anh, anh mới không giống bề ngoài nhìn cao quý như thế, anh chính là con sói xám lớn khoác bộ dạng con dê.

Long Tư Hạo nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, đôi môi nhếch lên vòng cung, đứng lên đi tới trước mặt cô, hai tay thon dài duỗi ra, trực tiếp ôm cô vào ngực, cúi đầu hôn lên môi cô.

"Hiểu Hiểu, khuya rồi, ngày mai tôi còn một hội nghị phải làm, ngủ có được không?"

Lập tức anh ôm ngang cô lên, tắt đèn trong phòng, ôm cô nằm xuống.

Lê Hiểu Mạn bị anh ôm vào ngực, trong bóng đêm cô mở to hai mắt vặn vẹo thân thể, trừng cái người không rõ mặt: "Long Tư Hạo, tôi và Hoắc Vân Hy còn chưa ly hôn đấy, anh ôm người đàn bà đã kết hôn như vậy thích hợp sao? Rốt cuộc anh xem tôi là gì hả? Làm ấm giường cho anh sao? Lấy điều kiện của anh, thân phận của anh, địa vị của anh, anh muốn dạng đàn bà nào mà chẳng có, vì sao cứ muốn…ưm…"

Long Tư Hạo không chờ cô nói xong đã cúi đầu hôn cô, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn cô sau đó phun ra mấy chữ: "Anh chỉ muốn em."

Lê Hiểu Mạn vì bốn chữ này mà thân thể chấn động, lòng như mặt hồ dậy sóng.

Cô không biết Long Tư Hạo đối với cô là dạng tình cảm gì, là đùa giỡn hay là tươi mới, hay là tiêu khiển… hoặc là chỉ thương hại hôn nhân của cô bất hạnh, chỉ muốn chơi vài ngày với cô.

Tóm lại mặc kệ là tình cảm gì, cô tuyệt đối sẽ không cho rằng là anh yêu cô, dù sao cô không biết một người đàn bà đã kết hôn có gì để hấp dẫn anh.

Cô nhăn mày giọng điệu kiên định: "Long Tư Hạo, không cần chơi trò chơi ám muội với tôi được không? Tôi rất không thích không minh bạch như vậy với anh."

Long Tư Hạo vuốt ve cằm cô, âm thanh trầm thấp không nghe ra cảm xúc gì: "Vậy thì nhanh chóng ly hôn đi."

Nụ hôn của anh nóng bỏng rơi vào trán cô, động tác cực kì dịu dàng.

Bị hơi thở dịu dàng của anh vây quanh, Lê Hiểu Mạn biết nên đẩy anh ra nhưng vẫn có chút trầm mê.

Dịu dàng như thế đã từng là thứ cô khát vọng nhất.

Hoắc Vân Hy vô tình vô nghĩa với cô, cô cũng muốn tùy hứng một lần nhưng vẫn không qua được bức tường đó, như vậy đạo đức của cô sẽ bị mất đi.

Cô né tránh nụ hôn của anh, ngồi dậy bật đèn lên, đôi mắt sáng loáng nhìn anh: "Long Tư Hạo, anh đừng để tôi phải khó xử có được không? Tình cảnh của chúng ta cực kì xấu hổ, tôi luôn miệng nói Hoắc Vân Hy

phản bội hôn nhân của chúng tôi, tôi chán ghét kẻ phản bội, nhưng mà tôi đang làm gì đây? Không phải giống như anh ta lên giường cùng người đàn ông khác sao? Tôi khác gì anh ta đâu?"

Nghe cô nói thế, Long Tư Hạo nhăn mày sâu hơn, khiến cho cô rời vào tình cảnh xấu hổ, anh đau lòng, mắc cỡ và day dứt, anh biết không nên như thế nhưng lại không thể khống chế mà tiến vào cuộc sống của cô.

157. Chương 157: Hợp Đồng Hôn Nhân, Long Thiếu... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Từ lúc cô gả cho Hoắc Vân Hy đến nay, anh luôn cố gắng khống chế mình, chỉ cần cô trôi qua hạnh phúc, anh không có cách nào từ xa tiếp tục nhìn cô, anh muốn để Hoắc Vân Hy không khiến cô tiếc nuối, quý trọng, bảo vệ, hạnh phúc, trung thành, tất cả đều dành hết cho cô.

Nhưng nghe cô xem anh thành người đàn ông khác, đôi mắt anh trầm xuống, giữa trán xẹt qua sự cô đơn, đôi mắt nhìn cô đầy thâm thúy.

Anh vuốt ve tóc cô: "Hiểu Hiểu, có phải chỉ cần anh mãi mãi biến mất thì em sẽ vui vẻ hay không?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn anh, không nhìn ra cảm xúc của anh nhưng cô biết chỉ cần cô nói một câu thì nhất định anh sẽ biến mất.

Nghĩ đến anh thật sự biến mất, trái tim cô thắt lại, như có bàn tay vô tâm bóp chặt tim cô, khiến cho cô hít thở không thông.

Cô dời tầm mắt, không nhìn vào đôi mắt hút hồn của anh, hít sâu một hơi: "Ai bảo anh biến mất, chỉ là không muốn anh hãm sâu vào tình cảnh xấu hổ mà thôi."

Nghe được câu trả lời vừa ý, đôi mắt đen của ánh sáng lên, lại vuốt ve tóc cô, trán dựa vào trán cô: "Không muốn anh hãm vào tình cảnh này thì mau chóng ly hôn."

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, đôi mắt trong suốt trừng anh: "Anh nghĩ tôi không muốn ly hôn sao? Ông nội sẽ không đồng ý."

Long Tư Hạo sâu thẳm nhìn cô, mím môi: "Chuyện ly hôn anh có thể giúp anh xử tốt, điều kiện là..."

Lê Hiểu Mạn nghi hoặc nhìn anh: "Cái gì cơ?"

Long Tư Hạo nhìn cô, đôi mắt đầy ý cười cúi đầu hôn cô, đôi môi bật ra ba chữ: "Gả cho anh."

"Cái gì? Gả cho anh?" Lê Hiểu Mạn ngớ ra, đôi mắt trong suốt nhìn chằm chằm Long Tư Hạo, thấy anh không giống như nói đùa, vậy mà lại để cho cô gả cho anh?

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn ngẩn ra tiếp tục dụ dỗ nói: "Không phải em muốn ly hôn sao? Anh có thể giúp em với điều kiện em gả cho anh, anh sẽ tôn trọng em, yêu em, thương em, để cho em hạnh phúc, tuyệt đối không làm em thương tâm, lại càng không ngoại tình, tin anh, anh sẽ là ông xã tốt, chúng ta kí hợp đồng 1 năm, nếu 1 năm sau em vẫn không có cách nào yêu anh thì anh nhất định buông em ra."

Lời của anh làm cho Lê Hiểu Mạn như bị sét đánh, há hốc mồm, sững sờ nhìn anh, ký hợp đồng, không phải là hợp đồng hôn nhân sao? Chẳng lẽ không phải anh đang chơi đùa cùng cô sao?

"Long Tư Hạo, tôi..."

Cô đang muốn nói thì anh đã ngăn cô lại, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô: "Đừng vội vàng cự tuyệt, anh cho em ba ngày suy nghĩ, nghĩ xong lại trả lời, đã khuya rồi, đi ngủ sớm một chút, anh ra ngoài trước."

Dứt lời anh hôn cô mới đứng lên.

Đứng ngoài cửa, anh quay đầu nhìn cô: "Hiểu Hiểu, năng lực của ông nội không thể khinh thường, nếu ông ấy ngăn em ly hôn với Hoắc Vân Hy thì đời này em không thể ly hôn, cho nên, ngoại trừ anh, không ai có thể giúp em, ngủ ngon."

Mãi đến khi bóng dáng của anh biến mất trong phòng, Lê Hiểu Mạn mới sững sờ nhìn cánh cửa, năng lực của ông nội tuy cô không biết như thế nào nhưng cũng biết là không thể khinh thường, Hoắc Vân Hy không chịu ly hôn, chẳng lẽ cô phải đồng ý điều kiện của Long Tư Hạo?

Sao cô lại có cảm giác như bị buộc hôn vậy?

Chẳng phải cô vừa ra khỏi hang hổ tiến vào đầm rồng sao?

Cô không muốn sau khi ly hôn với Hoắc Vân Hy thì lập tức tái hôn, huống chi lại là anh em cùng cha khác mẹ với Hoắc Vân Hy, ông nội sẽ không đáp ứng, mà bọn họ còn có thể trở thành đối tượng bị người đời bàn tán, cô không muốn nghe mọi người nói Long Tư Hạo cưới em dâu mình.

Suy nghĩ có chút hỗn loạn, cô nằm trên giường dùng chăn che kín đầu, dần dần không chịu đựng được mà ngủ mất, ngủ thật say.

Cô vừa ngủ được một lúc thì điện thoại đầu giường vang lên, nhưng vì cả ngày mệt nhọc mà ngủ quá say, liền không nghe được.

Điện thoại vang lên lần hai không ai nhận, mãi đến khi cửa phòng bị đẩy ra thì Long Tư Hạo đi vào.

Thấy cô ngủ rất say, Long Tư Hạo không đánh thức cô mà cầm lấy di động của cô, thấy hai cuộc gọi tới là Hoắc Vân Hy không có ai nghe, đôi mắt anh trầm xuống, lạnh lẽo mấy lần.

Anh đang định tắt máy thì có vài tiếng chuông nhỏ vang lên, là tin nhắn Hoắc Vân Hy gửi tới.

Ánh mắt anh trầm lãnh mà sắc bén, ngón tay mở tin nhắn ra sau đó nhìn đến trong nội dung tin nhắn, đôi mắt anh càng lạnh lùng sắc bén, đôi môi cười châm chọc, Hoắc Vân Hy đang tự tìm đường chết sao?

Lập tức anh cầm điện thoại của cô ra khỏi phòng ngủ, ngồi xuống ghế, gửi mấy tin tức kinh bạo của Hoắc Vân Hy gửi cho Lạc Thụy.

Nhắn tin xong anh gọi điện thoại cho Lạc Thụy.

Vừa bắt máy, âm thanh kinh ngạc của Lạc Thụy truyền đến: "Tổng giám đốc, không phải lúc này anh nên cùng Lê tiểu thư làm vận động trẻ con không nên nhìn sao? Sao lại rảnh rỗi gọi cho tôi? Tôi cố ý để anh và Lê tiểu thư chuẩn bị chiến đấu kịch liệt, đúng rồi, tổng giám đốc, anh tỉnh rồi thì tôi báo cáo sổ sách cho anh, anh để tôi mua hai căn nhà ở Hoa hồng uyển cho Lê tiểu thư và đồ dùng mới hết 300 ngàn, tổng giám đốc đừng quên chuyển khoản cho tôi, còn có tổng giám đốc còn chuyện tôi chưa rõ, không phải ở thành phố K anh còn một bộ biệt thự xa hoa sao? Để Lê tiểu thư đến ở đó không phải sao? Cần gì phải tiêu tiền mua nhà cho cô ấy, tổng giám đốc, anh đối với Lê tiểu thư thật tốt không thể chê."

158. Chương 158: Thiếu Lễ Độ, Tiếp Xúc Với Giường Chiếu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe xong Lạc Thụy nói nhảm, Long Tư Hạo hờ hững mím môi: "Nói xong chưa?"

"Còn một câu nữa, tiểu thư Sophie nói nhớ anh, hỏi xem lúc nào anh về thăm cô ấy? Còn nữa tổng giám đốc, tôi lắm miệng hỏi thêm câu, tiểu thư Sophie cùng lê tiểu thư, ngài càng thích ai? Tôi càng xem lê tiểu thư, càng cảm thấy cô giống như tác…"

Không đợi Lạc Thụy nói xong, Long Tư Hạo liền lạnh lùng lên tiếng: "Anh nói thêm câu nữa, liền tự cắt đầu lưỡi mình đi."

"Tổng giám đốc, tôi sai rồi."

Ánh mắt Long Tư Hạo hơi trầm xuống, môi mỏng lạnh lùng cong lên: "Có nhận được tin tức không?"

Trong điện thoại truyền đến tiếng bừng tỉnh của Lạc Thụy: "Thì ra những thứ đồi trụy vừa rồi là tổng giám đốc anh gửi cho tôi? Tổng giám đốc, anh chụp được những tấm ảnh đó ở đâu? Sao tôi càng nhìn lại càng thấy giống em cùng cha khác mẹ Hoắc Vân Hy của anh vậy?"

Ánh mắt Long Tư Hạo thâm trầm sắc bén, môi mỏng lạnh lùng cong lên: "Tự hắn gửi đến, hoặc là không phải hắn gửi, chỉ là, nếu hắn đã muốn tự tìm đường chết, tôi sẽ thành toàn cho bọn họ, hẳn là cậu biết làm thế nào rồi chứ?"

"Tổng giám đốc, anh yên tâm, ngày mai Hoắc tổng nhất định sẽ trở thành nhân vật nổi tiếng nhất thành phố K, chuyện hắn ngoại tình với chính em dâu mình sẽ xuất hiện đầy trên các mặt báo ngày mai, tổng giám đốc, anh nói xem em cùng cha khác mẹ của anh có phải bị bệnh hay không? Nhất định hắn là một tên điên, sao có thể lên giường với chính em dâu mình chứ, chỉ là tư thế trên giường của em trai anh quả thật rất uy vũ, tổng giám đốc, anh cảm thấy thế nào? Này! Tổng giám đốc, sao anh lại tắt máy rồi? Tôi còn chưa nói hết đó?…"

Long Tư Hạo cúp điện thoại, mắt lạnh liếc nhìn ảnh giường chiếu Hoắc Vân Hy gửi đến, cau mày suy tư, hay là xóa đi, anh không hy vọng Lê Hiểu Mạn nhìn thấy những thứ đáng ghét này, mặc dù ngày mai có thể cô sẽ nhìn thấy ở những nơi khác, nhưng vẫn tốt hơn so với điện thoại di động của mình.

Hôm sau…

Ánh mặt trời chói mắt xuyên thấu qua cửa sổ trong suốt chiếu vào, cả căn phòng phủ một màu vàng.

Chiếc giường lớn mạ vàng bị ánh mặt trời rọi lên, hiện ra kim quang nhàn nhạt.

Bởi vì tối hôm qua ngủ trễ, lúc này Lê Hiểu Mạn mới tỉnh, ánh mặt trời rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, làm cô càng thêm sáng rỡ động lòng người.

Cô mở đôi mắt sáng long lanh, lấy bàn tay che ánh mặt trời, xuống giường đi đến trước cửa sổ sát đất, kéo rèm cửa sổ ra, sau đó quay lưng đi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu.

Nghĩ đến điều gì đó, cô tắm được một nửa, liền ra khỏi phòng tắm, nghe thấy tiếng vang truyền đến từ phòng bếp, cô đi thẳng vào phòng bếp, liền nhìn thấy một màn làm cô ngơ ngẩn.

Long Tư Hạo mặc một bộ đồ ở nhà màu trắng, eo đeo tạp dề, đang trong phòng bếp làm điểm tâm, ra dáng một người chồng ân cần.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc liếc nhìn Long Tư Hạo, cô nghe người ta nói, dáng vẻ làm điểm tâm trong phòng bếp của một người đàn ông rất mê người, điều này quả nhiên không sai, Long Tư Hạo vốn dĩ đã tuấn mỹ bất phàm giờ phút này càng thêm mê người.

Không hút thuốc lá, không đánh bạc, biết đánh nhau, biết nấu cơm, quan tâm, có tiền, lớn lên đẹp trai, không mê gái, một người đàn ông như thế có thể xem là một người đàn ông mười tốt!

Long Tư Hạo xoay người thấy Lê Hiểu Mạn ngây ngô đứng ở cửa phòng bếp, ánh mắt thâm thúy khẽ hiện lên ý cười châm biếm, nhu hòa liếc nhìn cô: "Heo nhỏ lười, dậy rồi à? Bữa sáng sắp xong rồi, còn không mau đi thay quần áo?"

"A!" Lê Hiểu Mạn lấy lại tinh thần, đáp lại một tiếng, xoay người đi được mấy bước, cau mày cảm thấy có chỗ nào đó bất thường, sao cô lại đáp lại anh một cách kỳ lạ như thế?

Quả nhiên, Long Tư Hạo chính là một yêu nghiệt mê hoặc lòng người.

"Hiểu Hiểu…"

Sau lưng truyền đến giọng nói trầm thấp của Long Tư Hạo.

Lê Hiểu Mạn xoay người, thấy anh ra khỏi phòng bếp, mị hoặc ngưng mắt nhìn cô, cô bị nhìn đến nỗi tim đập rộn lên, vì che giấu sự bối rối, mở to hai mắt nhìn lại anh: "Sao vậy? Có chuyện gì?"

Con ngươi trầm tĩnh của Long Tư Hạo khóa chặc cô, ánh mắt thâm trầm: "Chuyện tối hôm qua tôi nói, em nghĩ xong chưa?"

"Tối hôm qua?" Lê Hiểu Mạn nhướng mày nhìn anh, nhất thời không nhớ ra được, nghi ngờ hỏi: "Anh muốn nói đến chuyện gì tối hôm qua?"

Mắt Long Tư Hạo thoáng trầm xuống, nheo lại một cách nguy hiểm: "Xem ra nếu không cho em một nụ hôn chào buổi sáng thì đại não em sẽ không hoạt động, em sẽ không nghĩ ra."

Dứt lời, anh cất bước đi đến, trước lúc Lê Hiểu Mạn chạy thoát, cánh tay thon dài đã giữ lấy eo nhỏ nhắn của cô, ôm cô xoay tròn một cách ưu nhã, bàn tay giữ lấy sau đầu cô, bàn tay còn lại giữ chặt hai tay cô trên đỉnh đầu, giết chết sự giãy giụa của cô từ trong nôi.

Hơi thở mát lạnh thuộc về Long Tư Hạo lượn lờ trước mũi cô, từng chút từng chút đánh chiếm lý trí cô.

Cô dần dần không giãy dụa nữa, nhắm hai mắt, nhàn nhạt đáp lại nụ hôn của Long Tư Hạo.

Sự đáp lại của cô không thể nghi ngờ chính là khích lệ cực lớn đối với Long Tư Hạo, anh buông tay cô ra, hôn càng sâu càng kịch liệt.

"Hiểu Hiểu…"

Hô hấp anh dồn dập, giọng nói khàn khàn khẽ gọi, bế ngang cô lên, vừa hôn, vừa cất bước vội vàng tiến vào phòng ngủ.

Con ngươi trong veo của em hiện ra một tầng sương mù, hàng mi dài khẽ run, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ gay không thôi, kiều mỵ mê người.

Ánh mắt mê ly liếc nhìn Long Tư Hạo, giọng nói mê người khẽ gọi: "Long… Long Tư Hạo…"

Cô cắn chặc môi dưới, không biết nên làm gì, đành bất lực nhìn Long Tư Hạo.

159. Chương 159: Thiếu Lễ Độ, Tiếp Xúc Với Giường Chiếu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tròng mắt Long Tư Hạo liếc nhìn hai cánh tay nhỏ bé ôm chặt anh, ánh mắt nóng bỏng nhìn Lê Hiểu Mạn: "Hiểu Hiểu, yên tâm giao bản thân cho anh được không? Hôm nay bất luận thế nào em cũng không được từ chối anh nữa."

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại vang lên, Lê Hiểu Mạn nhanh chóng tỉnh hồn, đẩy Long Tư Hạo ra, cầm lấy chăn đắp lại người, ngước mắt nhìn khuôn mặt đầy khói mù của Long Tư Hạo, đè nén sự hoảng loạn, mím môi: "Tôi.. tôi nghe điện thoại."

Cô lập tức cầm lấy điện thoại di động đặt ở tủ đầu giường, không xem là ai gọi đến, cứ thế nhận luôn.

"Alô…"

"Hiểu Hiểu, cậu đã xem tin tức giải trí mới nhất của hôm nay chưa?" Trong điện thoại truyền đến giọng nói có chút kích động của Lâm Mạch Mạch.

"Tin tức giải trí? Sao vậy? Vẫn… Vẫn chưa xem?" Lê Hiểu Mạn sơ ý liếc nhìn thấy vật đang dâng trào dưới người Long Tư Hạo, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ bừng không thôi, lập tức dời tầm mắt đi.

"Vậy mau mở TV đi, hôm nay có tin tức đặc biệt lớn, cậu không thể không xem, nhanh mở lên, lát nữa mình sẽ gọi lại cho cậu." Lâm Mạch Mạch kích động nói xong liền cúp điện thoại.

Cau mày nhìn điện thoại đã bị cúp, Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn về phía Long Tư Hạo, thấy hai tròng mắt âm u của anh đang nhìn cô chầm chầm, dường như có hai cục lửa đang nhảy múa, cô híp mắt, cười đầy vẻ có lỗi: "Xin… Xin lỗi! Tôi…tôi muốn đi xem ti vi, Mạch Mạch bảo hôm nay có tin tức đặc biệt lớn."

Long Tư Hạo nghe cô nói muốn đi xem tin tức, anh cau mày, ánh mắt thâm trầm.

"Hiểu Hiểu, anh đã nói, em không trốn thoát được." Giọng nói anh trầm thấp khàn khàn, sau đó đi thẳng vào phòng tắm trước mặt Lê Hiểu Mạn.

Thấy anh đã đi vào, Lê Hiểu Mạn nhanh chóng thay quần áo, ra khỏi phòng ngủ, mở TV lên.

Một loạt âm thanh "Ư… A…" cùng những hình ảnh kịch liệt hiện lên, dọa cho Lê Hiểu Mạn giật mình.

Lê Hiểu Mạn mở to hai mắt, nhìn thẳng màn hình tinh thể lỏng phía trước, khuôn mặt vốn đã đỏ ửng vì xấu hổ giờ lại càng dữ dội hơn, suýt nữa nhỏ ra máu.

Ngay lúc cô chuẩn bị tắt TV, giọng nói trầm thấp của Long Tư Hạo đột nhiên vang lên: "Hiểu Hiểu, thì ra em thích xem cái này."

Mắt anh lạnh nhạt lướt qua hình ảnh trên màn hình, Long Tư Hạo ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách với tư thế ưu nhã, hai chân bắt chéo, đôi mắt đen nhánh không hề chớp mắt liếc nhìn TV, khuôn mặt tuấn mỹ thản nhiên, dường anh không phải anh đang xem một bộ phim nóng bỏng, mà là xem phim về cuộc sống bình thường.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo đã mặc xong quần áo, tư thế ưu nhã ngồi trên ghế sa lon, nhìn chằm chằm TV không hề nháy mắt, cô nheo mắt: "Ai thích xem cái này chứ? Cũng không biết do ai bỏ vào?"

Lê Hiểu Mạn không biết là ai bỏ vào, nhưng mà Long Tư Hạo biết, tối hôm qua Lạc Thụy nói trong điện thoại đã chuẩn bị cho họ một bộ phim chiến đấu kịch liệt, hẳn là cái này.

Anh thấy Lê Hiểu Mạn vẫn còn đứng ngây ra trước TV, đôi mi anh tuấn khẽ nhếch, giương môi nói: "Hiểu Hiểu, đừng đứng đó nữa, qua đây ngồi cùng nhau xem."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn kéo kéo khóe môi, ánh mắt cáu giận liếc nhìn Long Tư Hạo: "Ai muốn xem cùng anh?"

Ngay sau đó cô liền chuẩn bị tắt TV, Long Tư Hạo trầm thấp lên tiếng đan xen chút uất ức: "Hiểu Hiểu, không thể làm, cũng không thể xem phim sao?"

"Anh… Long Tư Hạo, anh là tên khốn kiếp." Lê Hiểu Mạn co rút khóe môi, xoay người tiến đến, cầm lấy gối trên ghế sa lon đập về phía Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo bắt lấy dễ như trở bàn tay, cánh tay dài duỗi ra, kéo cô vào trong ngực, sau đó cầm lấy điều khiển từ xa chỉnh đài.

"Long Tư Hạo… Anh buông tôi ra…" Lê Hiểu Mạn đang định giãy giụa, khóe mắt nhìn thấy Hoắc Vân Hy cùng Hạ Lâm trên màn ảnh lớn liền dừng lại, xoay người dán mắt vào TV.

Hoắc Vân Hy cùng Hạ Lâm bị một đám ký giả vây quanh, hiện trường rất kích động, sắc mặt cả hai đều khó coi, nhất là Hoắc Vân Hy, cô nhìn thấy gân xanh trên trán hắn nổi hết cả lên, dáng vẻ đó giống như một con dã thú sắp nổi điên.

Hạ Lâm thì giống như một con mèo nhỏ bị kinh sợ, ôm chặt cánh tay Hoắc Vân Hy.

160. Chương 160: Long Tư Hạo, Anh Mới Đau Bụng Kinh… (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Hoắc tổng, anh và em dâu ngoại tình hết lần này tới lần khác, anh không sợ vợ anh thương tâm sao? Hay là anh đã chuẩn bị ly dị với vợ anh?"

"Hoắc tổng, màn kích tình của anh và em dâu bị đưa ra ánh sáng, anh có cảm nhận gì?"

…

Đối mặt với câu hỏi sắc bén của ký giả, Hoắc Vân Hy tức giận níu cổ áo ký giả, cả giận nói: "Màn kích tình của tôi bị đưa ra ánh sáng, tôi có cảm nhận gì à? Cút ngay…"

Ký giả bị Hoắc Vân Hy đẩy ra suýt chút nữa ngã xuống, anh ta nhắm máy chụp hình ngay Hoắc Vân Hy điên cuồng, giọng mang châm chọc: "Hoắc tổng, tôi không có hình ảnh gì đẹp đẽ ra ánh sáng, cũng không ngoại tình với em dâu như anh, anh thật sự làm đàn ông chúng tôi mất mặt."

"Anh nói gì?" Hoắc Vân Hy vị lời ký giả nói làm cho tức giận xanh mặt, tung quả đấm hướng về phía người ký giả đó.

Vì Hoắc Vân Hy không không chế tức giận được mà động thủ đánh ký giả, tình cảnh náo loạn lần nữa.

Hạ Lâm cũng bị ký giả bao vây.

"Hạ tiểu thư, nghe nói cô và chị cô là chị em cùng cha khác mẹ, quan hệ chị em của hai người thế nào? Sao cô quyến rũ anh rễ của cô?"

"Các người đừng nói bậy bạ, tôi không có quyến rũ Vân Hy, chúng tôi thật lòng yêu nhau." Hạ Lâm hai mắt ngấn lệ, cắn chặt môi dưới, dáng vẻ ủy khuất yểu điệu.

"Hạ tiểu thư, cô xen vào hôn rễ của chị và anh rễ cô, Hạ tổng ba cô biết không?"

"Hạ tiểu thư, cô dù gì cũng là thiên kim Tập đoàn Hạ thị, sao cam tâm làm tiểu tam người khác căm ghét?"

"Hạ tiểu thư, màn kích tình của cô và anh rễ cô bị đưa ra ánh sáng, cô sẽ rời đi sao? Hạ tiểu thư, không nhìn ra bề ngoài cô ôn uyển nhu nhược, ở trên giường lại kích tình phóng túng như vậy, không trách Hoắc tổng cùng cô…"

Đối mặt với lời nói chế giễu trào phúng của ký giả, Hạ Lâm khóc lớn: "Đừng nói, các người đừng nói nữa."

…

Nhìn Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm bị ký giả bao vây trong TV, Lê Hiểu Mạn giống như một người ngoài, không có ưu tư chập chờn gì.

Hoắc Vân Hy ngoại tình không phải là chuyện một lần hai lần, không nghĩ tới bọn họ bị tung video ra ngoài, cô ngược lại cảm thấy rất hứng thú với người tung ra ngoài, sẽ là ai chứ?

Chẳng lẽ là ký giả nào đó theo dõi quay?

Long Tư Hạo nhìn chằm chằm Lê Hiểu Mạn bị anh ấn vào trong ngực, thấy cô rất bình tĩnh, không có tức giận hay là thương tâm vì chuyện của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm, anh khẽ nhấc môi mỏng, nở nụ cười châm chọc.

Ngón tay thon dài của anh nâng cằm cô lên, hôn lên môi cô, ánh mắt nhu hòa cưng chiều nhìn cô: "Chờ anh một lát, anh đi bưng bữa sáng ra."

Ngay sau đó anh đứng dậy đi vào bếp.

Lê Hiểu Mạn nhìn TV, đứng dậy tắt, chuyện của Hoắc Vân Hy đã không còn liên quan tới cô, cô không có hứng thú với anh ta, bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng ly dị với anh ta.

Đi vào bếp, cô và Long Tư Hạo cùng nhau bưng bữa sáng ra phòng ăn.

Ngồi xuống trong phòng ăn, Lê Hiểu Mạn nhìn bữa sáng phong phú trước mắt, Trung Tây thống nhất, cháo thịt nạc, sủi cảo tôm bắp, bánh bao trứng chiên, sữa bò, sandwich ba tầng, bánh ngọt, lạp xưởng Đức, bánh mì chà bông…

Cô cầm đũa lên, há to miệng, sững sờ nhìn Long Tư Hạo: "Anh làm nhiều như vậy, chúng ta ăn hết sao?"

Long Tư Hạo cầm đũa lên, tư thế ưu nhã gắp một miếng sủi cảo, thừa dịp cô há to miệng, nhét vào miệng cô, thanh âm trầm thấp xen lẫn hài hước: "Ai bảo em gầy thế, ăn mập chút sờ mới thấy có thịt."

"Anh… Long Tư Hạo, anh đúng là khốn kiếp." Lê Hiểu Mạn bị chọc tức, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, trợn mắt nhìn anh, sao anh làm chuyện gì cũng có thể kéo phương diện kia vào.

Thấy cô tức giận, Long Tư Hạo cười cười, ánh mắt nhu hòa nhìn cô: "Nha đầu ngốc, anh đùa thôi, còn không ăn cháo là nguội."

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh, húp hai hớp cháo, phát hiện mùi vị rất ngon, không mặn không lạt, cháo cũng nấu vừa, thêm một giây sẽ biến thành sữa đặc, thiếu một giây cũng không được, nhất là ăn vào miệng, mùi thơm cháo lập tức lan ra, làm người ta có khẩu vị hơn.

Có thể nấu cháo ngon như vậy, Long Tư Hạo là đầu bếp sao?

Cô nhìn Long Tư Hạo đang ăn cháo, không nhịn được hỏi: "Sao anh biết nấu ăn?"

Với thân phận và địa vị của anh, không giống như người sẽ xuống bếp.

Long Tư Hạo nhu hòa nhìn Lê Hiểu Mạn, nhướng mày, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: "Vì một vật nhỏ không có lương tâm, cố ý học."

Vật nhỏ không có lương tâm?

Lê Hiểu Mạn thuận miệng hỏi: "Vật nhỏ gì?"

Ánh mắt Long Tư Hạo đầy thâm ý nhìn Lê Hiểu Mạn, nhàn nhạt nhấp môi: "Một con chó nhỏ."

Nghe vậy, khóe môi Lê Hiểu Mạn co rút, ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, thấy anh nhìn cô không chớp mắt, nụ cười chứa hài hước, cô nhất thời có cảm giác bị trêu chọc.

Con chó nhỏ anh nói không phải là cô chứ?

Cúi đầu xuống, cô chỉ lo ăn cháo, không để ý tới anh nữa.

Trong phòng ăn lập tức an tĩnh, chỉ nghe tiếng nhai đồ ăn.

Bầu không khí có chút vi diệu, Lê Hiểu Mạn không dám ăn cháo quá nhanh, sợ phát ra tiếng vang bất nhã.

Ngay lúc cô bị bầu không khí quỷ dị này hành hạ sắp nghẹt thở, chuông điện thoại vang lên, coi như giải cứu cô.

161. Chương 161: Long Tư Hạo, Anh Mới Đau Bụng Kinh... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy Long Tư Hạo cầm điện thoại rời khỏi phòng ăn, Lê Hiểu Mạn thở phào nhẹ nhõm, ăn như hổ đói húp sạch chén cháo, sau đó ăn vài miếng khác, dọn dẹp chén đũa vào phòng bếp rửa.

Vừa rửa xong, Lâm Mạch Mạch gọi điện thoại tới.

"Hiểu Hiểu, xem chưa?"

Biết Lâm Mạch Mạch hỏi chuyện của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm, cô bình thản trả lời: "Xem rồi."

"Vậy cậu không sao chứ? Không được phép thương tâm vì tên cặn bã đó nữa, cậu cần thấy rõ Hoắc Vân Hy cặn bã bao nhiêu, cậu quyết định ly dị với tên căn bã đó."

Lê Hiểu Mạn mím môi, giọng bình tĩnh: "Mạch Mạch, cậu yên tâm! Mình không sao, mình đã sớm quyết tâm ly dị với Hoắc Vân Hy."

"Vậy thì tốt! Còn một tin tức quan trọng, cậu có biết không?" Lâm Mạch Mạch có chút kích động.

Lê Hiểu Mạn cau mày, nghi ngờ hỏi: "Tin tức quan trọng gì?"

"Biết cậu không biết mà, cổ phiếu Tập đoàn Hoắc thị giảm."

Lê Hiểu Mạn không hiểu, cau mày: "Mạch Mạch, cậu nói rõ chút, cổ phiếu Tập đoàn Hoắc thị giảm là sao?"

"Hoắc cặn bã bị lộ chuyện ngoại tình với em dâu, tạo thành tác dụng phụ với Hoắc thị, cộng thêm những tác động khác, hôm nay cổ phiếu Tập đoàn Hoắc thị giảm mạnh, Mạn Mạn, nếu bây giờ cậu ly dị với Hoắc cặn bãn kia, đánh vào nữa, Tập đoàn Hoắc thị phá sản trong tầm tay."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhíu mày, Hoắc thị là tâm huyết cả đời của ông nội, nếu cổ phiếu lại giảm nữa, ông nội nhất định sẽ không chịu nổi.

Thân thể ông vốn không tốt, lần này nhất định bị đả kích rất lớn.

"Mạn Mạn, cậu có nghe không? Sao không nói chuyện? Còn một chuyện lần trước quên hỏi cậu."

Lê Hiểu Mạn hỏi: "Mạch Mạch, chuyện gì?"

"Kinh nguyệt cậu tới chưa? Không phải lần trước cậu nói còn chưa tới sao? Đã qua mấy ngày."

Nghe lời Lâm Mạch Mạch, Lê Hiểu Mạn lúc này mới nhớ tới chuyện này, hình như đã qua mấy ngày, tay cô cầm điện thoại căng thẳng, tận lực dùng giọng hòa nhã: "Còn chưa tới."

Trong điện thoại truyền tới tiếng hút không khí của Lâm Mạch Mạch: "Trời ạ! Mạn Mạn, có lẽ nào cậu thật sự mang thai hay không? Cậu phải mau ly dị với Hoắc cặn bã kia, còn nữa, mình cảm thấy cậu nên nói thật chuyện này cho nam thần."

Tay Lê Hiểu Mạn cầm điện thoại phát run: "Không được, còn chưa xác định, không thể nói, mình không nói với cậu nữa, mình cúp đây."

Cô cúp điện thoại, trong lòng sóng lớn mãnh liệt, chẳng lẽ cô thật sự mang thai?

Không thể nào!

Ông trời, đừng đối với cô như vậy mà!

Sớm biết ngày đó cô liền uống thuốc ngừa thai sau chuyện ấy, tại sao cô phải nghe lời Long Tư Hạo chứ?

Bàn tay mảnh khảnh của cô không tự chủ vuốt bụng, nhíu chặt đôi mi thanh tú.

Ngay khi cô thất thần, một bàn tay đặt lên bàn tay trên bụng cô.

Cô cả kinh, ngước mắt thấy Long Tư Hạo nhìn cô không chớp mắt.

Cô trợn to hai mắt, hoảng hốt hỏi: "Anh… Anh làm gì?"

Anh không có nghe được cô và Lâm Mạch Mạch nói chứ?

Long Tư Hạo tới gần cô, bàn tay vẫn áp lên bụng cô như cũ, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô: "Tại sao ôm bụng? Không thoải mái sao? Hay là…"

Long Tư Hạo nheo mắt: "Chuyện tốt của em tới? Đau bụng kinh? Cần phải mua thuốc không?"

Nghe được ba chữ "đau bụng kinh", khóe môi Lê Hiểu Mạn co rút, một người đàn ông sao biết cái này?

Cô không kịp nghĩ kỹ bật thốt lên: "Long Tư Hạo, anh mới đau bụng kinh, cái đó của tôi còn chưa tới."

"Đến bây giờ còn chưa tới?" Long Tư Hạo hỏi ngược lại cô, ánh mắt sâu kín nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn bị anh nhìn, trong lòng hoảng hốt, trợn to hai mắt nhìn anh: "Ý tôi là thời gian còn chưa tới."

"À?" Long Tư Hạo nhìn cô chằm chằm, môi mỏng khẽ nhấp: "Vậy ngày mấy tới?"

Lê Hiểu Mạn bị anh hỏi chột dạ: "Anh quản ngày mấy tới, một người đàn ông hỏi nhiều chuyện riêng của phụ nữ làm gì?"

Dứt lời, cô trợn mắt nhìn anh: "Không phải anh bảo hôm nay có hội nghị sao? Còn không đi công ty?"

Ngay sau đó, cô không để ý tới Long Tư Hạo, tiến thẳng vào phòng ngủ, cầm bộ quần áo vào phòng tắm thay.

Cô thay xong đi ra, liền thấy Long Tư Hạo cũng đang thay quần áo, hạ thân đã mặc xong, đang cài nút áo sơ mi.

Vì chỉ mới cài nút ở dưới, lồng ngực to lớn quyến rũ của anh bại lộ trước mắt cô.

Lê Hiểu Mạn ngượng ngùng thu hồi tầm mắt, đang chuẩn bị ra ngoài, thanh âm trầm thấp của Long Tư Hạo vang lên sau lưng cô.

"Tới cài giúp anh."

"Cái gì?" Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn anh: "Tự anh không biết cài sao? Tôi rất…"

Chữ 'bận' còn chưa nói ra lời, cô đã bị Long Tư Hạo kéo vào trong ngực anh.

162. Chương 162: Que Thử, Thật Sự Mang Thai! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Bận!" Còn chưa nói hết, cô đã bị Long Tư Hạo giữ cổ tay, kéo vào lòng.

Đôi môi hồng nhuận, đầy đặn chạm vào bộ ngực trần của anh khiến cô cảm thấy cả người anh cứng lại.

Đỉnh đầu vang lên giọng nói trầm thấp, khàn khàn của anh: "Còn không nhanh lên?"

Nghe thấy giọng nói khàn khàn mê người của anh, trong lòng Lê Hiểu Mạn run rẩy, hơi cúi mắt xuống, cô giơ cánh tay mảnh khảnh lên, cài từng nút áo cho anh.

Hơi thở của anh có chút vội vàng, hơi thở nóng bỏng phả lên đỉnh đầu, trán cô khiến lông mi cô run rẩy, cô ngừng thở, không dám hít quá nhiều hơi thở mát lạnh thuộc về anh.

Lúc này, trái tim cô đập binh binh không ngừng, thất vất vả lắm cô mới cài xong khuy áo kim cương nhưng Long Tư Hạo lại muốn cô giúp anh thắt cà vạt.

Đã từng, vì có thể làm một người vợ tốt. Cô còn cố ý học cách thắt cà vạt cho chồng. Chẳng qua, từ sau khi kết hôn, Hoắc Vân Hy cực kỳ lạnh nhạt với cô, không ở chung phòng, chung giường với cô. Và đến tận bây giờ, cô cũng không có cơ hội thắt cà vạt cho anh ta.

Dường như cô mắc bệnh truyền nhiễm, anh ta không bao giờ chạm vào cô và cũng không để cô chạm vào anh ta.

Từ lúc kết hôn với Hoắc Vân Hy đến giờ, cô chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc.

Cô thật sự cảm thấy hối hận khi gả cho anh ta.

Bây giờ, cô chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cuộc hôn nhân bất hanh này.

"Có bị chặt không?" Cô ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, thấy ánh mắt thâm thúy của anh đang nhìn cô chằm chằm, ánh mắt dường như toát ra một ngọn lửa. Đôi môi mỏng xinh đẹp mím chặt, khuôn mặt tuấn mĩ có chút lạnh lùng.

Thấy vẻ mặt anh hơi kỳ lạ, Lê Hiểu Mạn hơi híp mắt một cái, nhíu mày hỏi: "Sao vậy? Thấy tôi thắt không đẹp sao?"

Long Tư Hạo giữ chặt eo nhỏ của cô, đôi mắt thâm thúy hẹp dài liếc nhìn cô, giống như muốn khoét một lỗ trên người cô vậy, ánh mắt anh sắc bén như kiếm.

Lê Hiểu Mạn bị anh nhìn như vậy cảm thấy da đầu tê dại, giãy giụa cơ thể nhưng bàn tay bên hông cô lại tăng thêm chút sức lực.

Cô híp mắt, hơi nhíu mày: "Long Tư Hạo, anh muốn làm gì?"

Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt nhìn cô vẫn cực kỳ sắc bén, giọng nói trầm thầm khiến người khác rùng mình: "Sau này ở trước mặt anh, không được phép nhớ tới tên đàn không khác, đặc biệt là người sắp trở thành chồng cũ của em!"

Lê Hiểu Mạn nhếch môi, người đàn ông sắp trở thành chồng cũ của cô, ý anh nói là Hoắc Vân Hy sao?

Anh là thần tiên sao? Sao lại có thể biết được cô nghĩ đến ai chứ?

Cô híp mắt một cái, không biết phải giải thích với anh như thế nào.

"Tôi không nhớ anh ta. Chẳng qua cảm thấy hối hận khi gả cho anh ta thôi. Cuộc hôn nhân giữa tôi và anh ta đã chấm dứt."

Long Tư Hạo cảm thấy trái tim thoải mái vì lời giải thích của cô, cúi đầu hôn lên cánh môi đầy đặn của cô, ánh mắt dịu dàng nhìn cô: "Chuyện ly hôn, anh có thể giúp em. Nhưng điều kiện là em phải gả cho anh. Còn hai ngày nữa nghĩ xong câu trả lời thì đến tìm anh, anh đến công ty!"

Dứt lời, anh ôm cô thật chặt vào lòng, cằm đặt lên trán cô, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, ánh mắt tối tăm có chút ý cười. Anh hi vọng có thể ôm cô suốt cả quãng đời này.

Lê Hiểu Mạn yên tĩnh để mặc anh ôm. Cái ôm của anh thật ấm áp, khiến cô cảm thấy cực kỳ yên tâm. Đột nhiên, cô cảm thấy được nghe tiếng trái tim đập mạnh mẽ là chuyện rất có ý nghĩa. Cô cảm thấy, được anh ôm cả đời như vậy cũng thật tuyệt.

Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu khiến cô giật mình.

Cô đẩy anh ra, lui về sau một bước, ngước mắt lên nhìn anh: "Được rồi, anh nên đến công ty thôi. Lát nữa tôi cũng phải đi!"

Đã mấy ngày rồi cô không đi làm. Đại BOSS đứng ở trước mặt khiến cô cảm thấy cực kỳ ngượng ngùng.

"Đúng lúc! Cùng đi đi!" Tinh Thần nhíu mày, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn cô, sau đó kéo cô ra khỏi phòng ngủ.

Lê Hiểu Mạn nhìn bàn tay nhỏ bé bị anh nắm chặt, chân mày hơi nhíu lên: "Long Tư Hạo, lát nữa tôi sẽ tự đi. Chúng ta đi cùng nhau không tôi lắm!"

Long Tư Hạo hơi dừng chân, chân mày hơi nhíu lại, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn cô, đôi môi mỏng mím chặt: "Gọi tôi là Tư Hạo!"

Dưới sự bá đạo của Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn bị kéo vào trong xe, cùng đến công ty với anh.

Trong xe, Lê Hiểu Mạn liếc nhìn gò má tuấn mỹ mê người của Long Tư Hạo, cau mày, không nhịn được hỏi: "Long…"

Cô vừa mở miệng, ánh mắt Long Tư Hạo sắc bén nhìn về phía cô, mặt hơi trầm xuống: "Gọi Tư Hạo!"

Lúc này sắc mặt Long Tư Hạo có chút kinh người, Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh một cái, âm thầm hít sâu mới mở miệng: "Tư… Tư Hạo, hôm ở khách sạn, anh thật sự không cho tôi uống thuốc tránh thai đúng không?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô hơi ửng đỏ, lòng bàn tay cô ướt đẫm mồ hôi. Cho dù anh đã nói không có nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn muốn chắc chắn lại một chút.

Dường như Long Tư Hạo không nghĩ tới cô đột nhiên lại hỏi điều này. Ánh mắt sâu thẳm nhìn cô một cái, hơi nhếch môi, cực kỳ chắc chắn: "Không có!"

Nghe thấy câu này, trái tim Lê Hiểu Mạn lại loạn lên, cô cố gắng bình tĩnh hỏi: "Vậy anh có…có hay không…"

Cô muốn hỏi anh có dùng các biện pháp tránh thai khác không? Thí dụ như là bao cao su. Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng, cũng không nói ra miệng dược.

Long Tư Hạo thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô đỏ ửng, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, có chút hài hước, giọng nói vẫn kiên định như cũ: "Cũng không có!"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngây ngốc, nhíu mày, híp mắt nhìn anh: "Anh có biết tôi nói gì không mà nói không có?"

Ánh mắt Long Tư Hạo thản nhiên nhìn cô, đôi môi mỏng mím lại, bình thản nói: "Tôi không thích dùng bao!"

"Anh…" Lê Hiểu Mạn hít một hơi. Khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn, hàng mi rũ thấp không dám nhìn Long Tư Hạo nữa. Sao anh lại biết cô muốn hỏi gì? Quả thật đúng là tên yêu nghiệt biết đọc suy nghĩ của người khác.

Cô không hỏi thêm gì nữa, trong xe lại yên tĩnh.

163. Chương 163: Que Thử, Thật Sự Mang Thai! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đột nhiên, Long Tư Hạo đạp thắng xe, Lê Hiểu Mạn sợ hết hồn, ngước mắt nhìn ánh mắt phức tạp của Long Tư Hạo. Trên khuôn mặt tuấn mĩ cực kỳ nghiêm trọng.

Đây là lần đầu tiên Lê Hiểu Mạn thấy anh như vậy, cô nghi ngờ hỏi: "Anh sao vậy?"

Năm ngón tay xinh đẹp thon dài của Long Tư Hạo luồn vào mái tóc cô, nhìn cô chằm chằm, ánh mắt đầy phức tạp, hai lông mày hơi nhíu lại, có chút do dự, có chút giãy giụa: "Hiểu Hiểu, thật ra thì…"

Giọng nói của anh hiếm khi ngưng trọng như vậy, có chút phức tạp.

Bầu không khí đột nhiên bị kiềm nén lại. Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn anh: "Sao vậy?"

Long Tư Hạo nhìn cô chăm chú một lúc lâu rồi cúi đầu chiếm giữ lấy đôi môi cô.

Lê Hiểu Mạn sửng sốt vì hành động này của anh. Đôi mắt xinh đẹp kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn mĩ gần trong gang tấc, lông mi dài hơn run rẩy.

Nụ hôn của Long Tư Hạo có chút dè dặt như đối xử với một móng đồ dễ vỡ, cực kỳ dịu dàng.

Ngay khi Lê Hiểu Mạn sắp đắm chìm vào nụ hôn dịu dàng này thì Long Tư Hạo lại rời khỏi cánh môi cô nhưng không nói gì, khởi động xe.

Lê Hiểu Mạn vì chút hành động này mà thật lâu sau mới hoàn hồn lại.

Thấy anh chuyên tâm lại xe, ánh mắt tối lại nên cô không hỏi thêm gì nữa. Cho đến khi gần tới tập đoàn trang sức TE, cô kêu Long Tư Hạo dừng xe để cô xuống trước.

Đến công ty, cô đến phòng làm việc của trưởng phòng thiết kế - Dương Chính Phong báo một tiếng rồi mới trở lại phòng làm việc của mình.

Từ khi cô vào phòng thiết kế thì đã có người bắt đầu nghị luận về cô. Nói tới nói lui về việc quan hệ giữa cô và Long Tư Hạo cực kỳ mập mờ. Nói cô vào được TE là dựa vào quan hệ với Long Tư Hạo. Nói cô có Long Tư Hạo làm chỗ dựa cho nên thích thì đi không thích thì có thể ở nhà nhận lương.

Đối với những nghị luận này, tạm thời cô bỏ ngoài tai, không nghe. Cô chỉ cần cô gắng hoàn thành công việc của mình là được.

Lâm Mạch Mạch tới chỗ cô, thấy cô im lặc, kéo cô đến phòng giải khát.

"Mạn Mạn, sao đột nhiên cậu lại đi làm? Sao không nói với mình một tiếng? Những người đó đang ghen tị với cậu. Cậu đừng để những lời của mấy bà tám kia ở trong lòng. Còn nữa, vụ của tên súc sinh họ Hoắc kia, thật sự không ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu chứ?" Đến phòng giải khát, Lâm Mạch Mạch nhíu mày nhìn cô, hỏi.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn cô, nở nụ cười yếu ớt: "Cậu thấy mình trông giống như người có chuyện gì lắm sao? Yên tâm đi, mình không sao! Chuyện giường chiếu của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm bị phơi bày kia sao cậu biết được?"

Lâm Mạch Mạch trợn mắt nhìn cô: "Cậu cho rằng mình giống cậu sao? Chẳng chú ý gì cả!"

Ngay sau đó, cô ấy lấy di động, mở trang tin tức giải trí, đưa di động cho Lê Hiểu Mạn xem.

Lê Hiểu Mạn cầm di động, những bức ảnh giường chiếu không che của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm ở ngay trang nhất, tỷ suất người xem cao kinh người.

Tùy ý xem mấy lần, Lê Hiểu Mạn cực kỳ bình tĩnh trả lại di động cho Lê Hiểu Mạn, trong lòng không hề có chút gợn sóng khi nhìn thấy những bức ảnh kia.

Lâm Mạch Mạch thấy cô chẳng có chút không vui vì những bức ảnh kia, cô ấy vỗ vào bả vai cô, cười nói: "Mạn Mạn, tốt lắm!"

Dứt lời, cô ấy nghĩ đến cái gì, sắc mặt ngưng trọng vài phần, nhìn cô: "Mạn Mạn, mình cảm thấy cậu nên đi kiểm tra một chút đi!"

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, ánh mắt trong veo khó hiểu nhìn cô: "Kiểm tra cái gì chứ?"

Lâm Mạch Mạch nhìn cô cười mập mờ, cùi chỏ hơi đụng nhẹ vào tay cô: "Đồ ngốc, đương nhiên là kiểm tra xem có mang thai hay không?"

"Mang thai?" Lê Hiểu Mạn thốt, đôi môi run rẩy.

"Yes! Cứ kiểm tra sớm cho chắc ăn. Cứ quyết định đi, sau khi tan làm mình sẽ cùng đi mua que thử thai với cậu!"

Vừa nghe tới chuyện phải đi mua que thử thai, trong lòng Lê Hiểu Mạn có chút hoảng hốt, nếu thật sự cô mang thai thì làm sao?

Cô không dám chắc Long Tư Hạo sẽ tiếp nhận đứa bé này.

Hơn nữa, bây giờ cô còn chưa ly dị cùng Hoắc Vân Hy. Nếu cô thật sự mang thai thì cô thật sự không dám tưởng tượng.

Cô vốn định nói không cần kiểm tra nhưng tan sở cô đã bị Lâm Mạch Mạch kéo đi.

Vì để tránh gặp phải người quen, hai người đi qua hai con phố mới vào một hiệu thuốc.

Vì đề phòng vô tình gặp phải Long Tư Hạo như lần trước, cô và Lâm Mạch Mạch sau khi mua xong que thử thai đã nhanh chóng rời khỏi hiệu thuốc.

May mắn khi hai người họ rời khỏi hiệu thuộc cũng không gặp người quen.

Trở lại công ty, Lê Hiểu Mạn đã bị Lâm Mạch Mạch lôi vào nhà vệ sinh. Cô ở bên trong thử còn Lâm Mạch Mạch đứng ngoài canh gác.

Qua hồi lâu, Lâm Mạch Mạch đứng ngoài một lúc lâu nhưng thấy Lê Hiểu Mạn vẫn không ra. Cô gõ cửa: "Mạn Mạn, xong chưa!"

"Xong…xong rồi!" Lê Hiểu Mạn đi ra khỏi nhà vệ sinh, cầm que thử thai mà lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Trong lòng cô cực kỳ lo lắng và sợ hãi.

Lâm Mạch Mạch thấy cô đi ra, liếc nhìn hỏi: "Kết quả thế nào?"

Lê Hiểu Mạn vì quá khẩn trương nên lông mi run rẩy, ngay cả trán cũng rịn mồ hôi, lúng túng liếc nhìn Lâm Mạch Mạch: "Mình còn chưa nhìn…chưa nhìn đâu!"

Lâm Mạch Mạch trợn mắt nhìn cô, đoạt lấy que thử thai trong tay cô: "Không thể không xem được!"

Ngay sau đó, cô ấy giơ que thử thai trước mặt Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn hít sâu một hơi, sau đó mới nhìn lên que thử thai, thấy hai vạch, một đậm một nhạt xuất hiện.

"Một vạch là không có, hai vạch là mang thai. Trời ạ, Mạn Mạn, cậu thật sự có thai rồi!" Lâm Mạch Mạch liếc nhìn que thử thai, kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

Nghe cô ấy nói vậy, trong đầu Lê Hiểu Mạn ong một tiếng, giống như bị sét đánh trúng, ngẩn người bất động.

Cộ thật sự mang thai sao? Tại sao có thể? Sao có thể được chứ?

Cô và Long Tư Hạo chỉ có một lần như vậy thôi, sao đã mang thai rồi?

Lâm Mạch Mạch phục hồi lại tinh thần, ngưng trọng liếc nhìn cô: "Mạn Mạn, cậu định làm thế nào?"

Sắc mặt Lê Hiểu Mạn tái nhợt, bàn tay cầm que thử thai hơn run run, nghiêng đầu. Cô cảm thấy bối rối, trống rỗng: "…Cái gì làm thế nào?"

164. Chương 164: Tức Giận, Cảnh Tượng Kinh Ngạc! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lâm Mạch Mạch thấy dáng vẻ ngơ ngẩn như không có hồn ở đây, trợn mắt nhìn cô: "Còn làm thế nào nữa? Đương nhiên là cậu có muốn sinh đứa bé này hay không? Nếu không cậu cứ nói chuyện này cho nam thần đi, thương lượng xem có nên giữ đứa bé này hay không. Dù sao anh ta cũng là ba của đứa bé!"

Vừa nghe thấy phải nói chuyện này cho Long Tư Hạo, trái tim Lê Hiểu Mạn càng đập kinh khủng hơn. Cô thật sự không biết Long Tư Hạo sẽ có phản ứng gì.

Thậm chí, cô có cảm giác sỡ hại rằng Long Tư Hạo sẽ không cần đứa bé này. Nhưng nếu giữ lại cũng là điều không thể.

Lúc này đây, trái tim cô hỗn loạn chưa từng có.

Cô ngước mắt nhìn Lâm Mạch Mạch, cau mày nói: "Trước tiên đừng nói cho anh ấy vội, để mình suy nghĩ kĩ một chút!"

Lâm Mạch Mạch thấy sắc mặt cô có chút phức tạp, biết được sự xuất hiện bất ngờ của đứa bé này sẽ khiến cô không kịp trở tay. Dù sao cô và Hoắc Vân Hy còn chưa ly dị, quan hệ với Long Tư Hạo cũng chưa rõ ràng. Quả thật đứa bé này xuất hiện chưa phải lúc.

Cô ấy khẽ thở dài, nhẹ nhàng vỗ lên bả vai cô, cười nói: "Được, mình sẽ giữ bí mật cho cậu. Nếu như cậu có quyết định trọng đại gì thì nhất định phải nói cho mình biết. Đặc biệt là nếu cậu muốn bỏ đứa bé này cũng phải để mình đi cùng cậu. Nhưng phá thai rất ảnh hưởng đến cơ thể người mẹ, cậu nhất định phải nghĩ cho kỹ!"

Lê Hiểu Mạn hít sâu một hơi, nhìn Lâm Mạch Mạch gật đầu một cái: "Mình biết rồi, mình sẽ nghĩ cho thật kỹ!"

Cả buổi chiều, Lê Hiểu Mạn đều trong trạng thái như người mất hồn, không hề có chút linh cảm nào. Khách hàng hiện giờ của cô là một giám đốc công ty mỹ phẩm, một nữ cường nhân ngoài 40 tuổi, đã kết hôn hai lần. Mấy ngày nữa, bà ta và người bạn trai hiện giờ sẽ kỷ niệm 100 ngày yêu nhau. Bà ta muốn làm một đôi nhẫn. Hơn nữa, yêu cầu về cặp nhẫn này rất cao. Kiểu dáng phải độc nhất vô nhị còn phải thể hiện tình yêu giữa bà ta và bạn trai hiện giờ.

Thực tế case này là do Dương Lỵ Mân phụ trách. Nhưng hôm nay cô đã đi làm nên trưởng phòng Dương giao case này cho cô. Còn Dương Lỵ Mân thì không thấy cô ta trong phòng làm việc.

Không có chút cảm hứng nào khiến Lê Hiểu Mạn nhíu mày, hai tay gõ đầu.

"Nếu gõ nữa sẽ ngu đó!" Lâm Mạch Mạch đến chỗ cô, kéo hai tay cô xuống, lo lắng liếc nhìn cô, hỏi: "Mạn Mạn, với tình trạng cậu hiện giờ không phù hợp để đi làm đâu. Nếu không cậu xin nghỉ thêm vài ngày nữa đi?"

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Lâm Mạch Mạch, gật đầu một cái, nở nụ cười: "Yên tâm đi, mình không sao. Mình điều chỉnh một chút là được. Đúng rồi, sao không thấy Dương Lỵ Mân đi làm?"

"Mấy ngày này cô ta đã không đi làm rồi, nghe nói bị đuổi việc!" Lâm Mạch Mạch nhíu mày nhìn cô, hơi nghi ngờ hỏi: "Mạn Mạn, cậu hỏi cô ta làm gì? Cậu đừng quên, case của Lý tổng lần trước là cô ta hãm hại cậu. Món nợ này còn chưa tính với cô ta đâu, cô ta bị đuổi cũng dáng đời!"

Nhớ tới lần trước thiếu chút nữa bị Lý tổng chiếm tiện nghi, trong lòng Lê Hiểu Mạn vẫn còn sợ hãi. Nếu như lần đó không phải Long Tư Hạo xuất hiện kịp thời thì không biết bây giờ cô ra sao nữa?

Anh luôn âm thầm giúp đỡ, lúc cô gặp nguy hiểm thì xuất hiện. Nghĩ đến chuyện này, trái tim cô như được rót mật.

Lâm Mạch Mạch thấy khóe môi cô mang ý cười, dáng vẻ như rơi vào bể tình, cô ấy nhíu mày. Xem ra, Mạn Mạn đã rơi vào bể tình rồi.

Ngay cả cô ấy không cần hỏi cũng biết Mạn Mạn đang nghĩ đến Long Tư Hạo.

Nhưng mà cũng tốt, có thể quên tên súc sinh Hoắc Vân Hy kia đối với Mạn Mạn chưa hẳn là chuyện xấu.

Tới lúc tan ca, Lê Hiểu Mạn bị trưởng phòng Dương gọi vào phòng làm việc.

Thấy sắc mặt trưởng phòng Dương nghiêm trọng, Lê Hiểu Mạn có chút nghi ngờ hỏi: "Trưởng phòng Dương, ông gọi tôi tới đây là có chuyện gì?"

Trưởng phòng Dương hơi nhíu chặt chân mày, nhìn cô một lúc mới đứng lên, sau đó đi tới trước mặt cô, giữ lấy hai tay Lê Hiểu Mạn.

"Trưởng phòng Dương, ông muốn làm gì?" Lê Hiểu Mạn hoảng sợ, đang định rút tay về thì ông ta lên tiếng.

"Lê tiểu thư, tôi biết quan hệ giữa cô và tổng giám đốc không bình thường. Lần trước trong case của Lý tổng, Lỵ Mân không nên để cô ở lại trong phòng đó một mình hại cô thiếu chút nữa bị chiếm tiện nghi. Nhưng giờ Lỵ Mân đã biết lỗi rồi, cô có thể cầu xin với tổng giám đốc để cậu ấy bỏ qua cho Lỵ Mân hay không?"

Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mày, khó hiểu nhìn Dương Chính Phong: "Trưởng phòng Dương, tôi không hiểu ông đang nói gì! Cái gì mà cầu xin? Dương Lỵ Mân làm sao?"

Thấy dường như Lê Hiểu Mạn hoàn toàn không biết chuyện gì, lúc này Dương Chính Phong mới cau mày nói: "Lê tiểu thư, vì chuyện của Lý tổng mà Lỵ Mân bị tạm giam không rõ lý do mấy ngày rồi. Hơn nữa không thể bảo lãnh. Ngay cả Lý tổng, ba cửa hàng trang sức của ông ta cũng bị TE thu mua. Công ty của ông ta còn đang bị thanh tra nữa!"

Nghe Dương Chính Phong nói xong, Lê Hiểu Mạn có chút kinh ngạc, cô không ngờ Dương Lỵ Mân lại bị tạm giam.

Cô hơi nhíu mày, liếc nhìn Dương Chính Phong, hỏi: "Những điều này có liên quan gì đến Long Tư Hạo chứ?"

Trong lúc vô tình cô quên mất gọi Long Tư Hạo là Long tổng mà Dương Chính Phong vừa nghe cô gọi cả tên họ của Long Tư Hạo thì càng chắc chắn quan hệ giữa cô và Long Tư Hạo không bình thường.

165. Chương 165: Tức Giận, Cảnh Tượng Kinh Ngạc! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sắc mặt ông ta ngưng trọng nhìn Lê Hiểu Mạn: "Lê tiểu thư, là Lỵ Mân nói cho tôi biết, chuyên này liên quan tới tổng giám đốc. Trừ phi tổng giám đốc lên tiếng nếu không cả đời này Lỵ Mân sẽ bị giam trong trại tạm giam. Lê tiểu thư, tôi thay Lỵ Mân cầu xin cô, cô giúp Lỵ Mân nói chút gì với tổng giám đốc đi, để cậu ấy tha cho Lỵ Mân!"

Lê Hiểu Mạn nhíu chặt chân mày, nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Dương Chính Phong, thấy ánh mắt ông ta cực kỳ lo âu, cô có chút hiếu kỳ hỏi: "Trưởng phòng Dương, ông và Dương Lỵ Mân là…"

Dương Chính Phong biết cô đang hỏi điều gì, có chút ngượng ngùng, nhìn cô: "Lê tiểu thư, Lỵ Mân là cháu ruột tôi. Ba mẹ con bé mất từ nhỏ. Tôi chăm nó từ nhỏ đến lớn…"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn hơi giãn chân mày, liếc nhìn ông ta: "Trưởng phòng Dương, nếu Dương Lỵ Mân vì tôi mà bị giam vào trại tam giam thì tôi có thể thử một chút. Nhưng kết quả thế nào thì tôi không dám bảo đảm!"

Thấy cô đáp ứng, Dương Chính Phong cười cầm hai tay cô: "Lê tiểu thư, vậy làm phiền Lê tiểu thư ngay bây giờ đến phòng làm việc của tổng giám đốc nói vài lời giúp Lỵ Mân đi. Tôi thay mặt Lỵ Mân cảm ơn cô trước!"

"Bây giờ?" Lê Hiểu Mạn nhíu mày, ánh mắt kinh ngạc nhìn Dương Chính Phong.

Dương Chính Phong nhìn cô cười một tiếng: "Nếu Lê tiểu thư thấy bây giờ không tiện thì buổi tối cũng được!"

Nghe ông ta nói đến tối, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn ửng đỏ. Không phải ông ta nghĩ rằng cô và Long Tư Hạo đang ở chung với nhau chứ?

Bây giờ cô đi cũng được. Tối nay cô không muốn ở chung một chỗ cùng Long Tư Hạo đâu.

Dù sao cô đã kết hôn, anh chưa có gia đình, hai người ở chung một nhà cực kỳ không thích hợp.

Rời khỏi phòng làm việc của trưởng phòng Dương, cô đi thang máy lên tầng ba mươi.

Lạc Thụy vừa thấy cô đã tươi cười đón tiếp.

"Lê tiểu thư, sao cô lại tới đây? Có phải nhớ tổng giám đốc không hả?"

Lê Hiểu Mạn phải lấy dũng khí lắm mới dám lên gặp Long Tư Hạo. Vừa nghe Lạc Thụy nói mờ ám như vậy khiến cô cảm thấy lúng túng không thôi.

Khuôn mặt cô ửng hồng, nhíu mày nhìn Lạc Thụy, thản nhiên nói anh ta: "Trợ lý Lạc, anh đừng nói linh tinh, tôi có chuyện cần tìm tổng giám đốc!"

Lạc Thụy nghe thấy cô nói như vậy, hơi nhíu chân mày, ánh mắt híp lại thành đường: "Lê tiểu thư có chuyện cần tìm tổng giám đốc sao? Nhưng mà hiện giờ tổng giám đốc lại đang bận rồi?"

"Nếu anh ấy bận thì mai tôi tới!" Lê Hiểu Mạn nói với Lạc Thụy xong xoay người chuẩn bị rời đi thì đã bị Lạc Thụy kéo lại.

Đôi mắt trong veo của cô có chút khó hiểu nhìn anh ta: "Trợ lý Lạc…"

Long tổng nhíu mày, tươi cười nhìn cô: "Lê tiểu thư, cô cũng không thể đi. Nếu tổng giám đốc biết cô đến rồi đi như vậy thì tổng giám đốc sẽ trách tội tôi đó. Cô yên tâm đi, cô có chuyện tìm tổng giám đốc thì dù anh ấy có bận đến đâu cũng gặp giải quyết chuyện của cô đầu tiên!"

Dứt lời, Lạc Thụy kéo Lê Hiểu Mạn đẩy cửa phòng làm việc của tổng giám đốc ra. Nhưng cảnh tưởng trước mắt khiến hai người họ kinh ngạc.

Trong phòng làm việc sang trọng, quần áo đàn bà, tất chân sexy, áo lót đen, giày cao gót, cà vạt đàn ông vương vãi trên sàn nhà màu nâu sẫm…

Trên chiếc ghế salon màu nâu bằng da thật, Long Tư Hạo có thể coi như ăn mặc chỉnh tề nhưng khuy áo sơ mi của anh bị cởi ba nút, để lộ cơ ngực hấp dẫn.

Một người đàn bà mặc chiếc váy đen bó sát, đang nằm trên người anh, mười ngón tay dài đang cởi khuy áo cho Long Tư Hạo.

Người đàn bà này trang điểm rất đậm, mái tóc màu vàng kim, da trắng nõn, khuôn mặt tinh xảo, giống như người lai. Vừa nhìn qua đã thấy là một người phụ nữ nhiệt tình, cởi mở.

Lê Hiểu Mạn cố gắng không để ý hình ảnh trên ghế salon kia. Ánh mắt trong veo liếc nhìn chiếc cà vạt kẻ sọc mà cô tự tay thắt cho Long Tư Hạo. Đôi mắt nhòa lệ, trái tim như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt, đau đớn khiến cô không thể hít thở.

Cảnh tượng này khiến cô nhớ lại sau ngày kỉ niệm 1 năm ngày cưới của cô và Hoắc Vân Hy, khi cô về nhà thì thấy Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm đang quấn quít trên giường.

Trong tiềm thức, cô vẫn cho rằng Long Tư Hạo không giống Hoắc Vân Hy. Nhưng không ngờ, anh cũng chỉ là một tên khốn nạn.

Cô chẳng phải là cái gì của anh cả, anh dây dưa với bất cứ người phụ nữ nào, cô cũng không can thiệp. Nhưng tại sao anh lại muốn trêu chọc cô chứ?

Lê Hiểu Mạn bóp chặt nắm tay, ánh mắt trở nên lạnh lùng, đôi môi nở nụ cười châm chọc. Trong lòng có cảm giác nhục nhã chưa từng có.

Hóa ra, anh vẫn luôn đùa giỡn cô. Vậy mà thiếu chút nữa, cô lại tin tưởng lời anh ta.

Nhớ lại anh nói anh sẽ là một người chồng tốt, nhớ lại anh nói anh sẽ cho cô hạnh phúc cô ao ước khiến cô cảm thấy buồn nôn và chán ghét không thôi.

Cô không ngờ Long Tư Hạo lại là một người nói một đằng làm một nẻo, trong ngoài bất nhất.

So với Hoắc Vân Hy, anh khiến cô cảm thấy chán ghét hơn rất nhiều

Ít nhất, Hoắc Vân Hy ngay từ đầu đã ghét cô, không trái lương tâm mà đi đùa giỡn cô.

Lạc Thụy thấy cảnh tượng này trong phòng làm việc, nhắm tịt hai mắt, đưa tay vỗ trán: "Oh My God! Tổng giám đốc, tối ai rồi. Tôi không nên dẫn Lê tiểu thư vào lúc này!"

166. Chương 166: Rung Động, Hôn Trước Mặt Mọi Người (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dứt lời anh liền xoay người nhìn Lê Hiểu Mạn, đôi mắt híp lại thành một đường: "Lê tiểu thư, mong cô thấy gì thì cũng hãy quên đi, tin tưởng tôi, đây nhất định là hiểu lầm mà thôi."

Lê Hiểu Mạn hơi cong khóe môi, đáy mắt xuất hiện tia trào phúng, giọng nói lạnh lùng: "Có hiểu lầm hay không đối với tôi không quan trọng, trợ lý Lạc, xem ra hôm nay tôi đến không đúng lúc rồi, tôi đi trước."

Nói xong, Lê Hiểu Mạn liền xoay người rời đi.

Bàn tay mảnh khảnh của cô xoa trên phần bụng bằng phẳng, đứa bé này anh tuyệt sẽ không muốn.

Trở lại bộ phần thiết kế, cô nói với Lâm Mạch Mạch mai mình sẽ đi bỏ đứa bé này, dù Lâm Mạch Mạch có hỏi ra sao, cô vẫn không nói nguyên nhân, chỉ bảo mình đã quyết định rồi.

Trong phòng làm việc của giám đốc, Long Tư Hạo đang bóp chặt cổ một người phụ nữ, ánh mắt như gió lốc cuồn cuộn, so với bình thường còn lạnh lẽo hơn.

Cô gái bị bóp cổ, sắc mặt đỏ lên, không hít thở được nên phải nhíu mặt mày, nhưng trên mặt vẫn mang theo nét cười như cũ nhìn gương mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo: "Long… Long thiếu.. giết tôi, anh… sẽ không có cách nào… biết.. về hành tung của Doris được nữa?"

Đôi mắt hẹp dài của Long Tư Hạo hơi nheo lại, môi mỏng vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp, giọng nói băng hàn: "Amy, cô đã mất đi cơ hội sống sót của mình rồi."

Dứt lời, tay anh dùng sức, bên khóe môi Amy liền tràn ra máu.

Nhưng cô vẫn cười nhìn Long Tư Hạo, giọng nói suy yếu: "Long thiếu… Điều gì… đã là cho anh đột nhiên thay đổi chủ ý.. Không phải anh nói.. Chỉ cần tôi… nói ra hành tung của Doris, anh sẽ… để tôi lại đây sao?"

"Hóa ra cô chính là trợ lý cá nhân của Doris, Amy?" Lạc Thụy nhìn Long Tư Hạo đang siết lấy cổ Amy, tiến lên phía trước, nói với Long Tư Hạo: "Tổng giám đốc, nếu cô ta là người của Doris, tôi cảm thấy trước đừng giết cô ta vội, vả lại, tổng giám đốc, Lê tiểu thư hình như có chút hiểu lầm với ngài, ngài hẳn nên giải thích với cô ấy. Về phần vị Amy tiểu thư này, có thể giao cho tôi, tôi nhất định sẽ khiến cô ta nói ra hành tung của Doris."

Long Tư Hạo nghe Lạc Thụy nói đến Lê Hiểu Mạn hiểu nhầm mình, sự giận dữ trong mắt tan đi mấy phần, ánh mắt thâm thúy hơi trầm xuống.

Lạc Thụy thấy anh vẫn chưa buông Amy ra, nói tiếp: "Tổng giám đốc, hiện giờ ngài có giết cô ta thì cũng không có ai đối chứng, nếu Lê tiểu thư không tin giải thích của ngài, ngài có thể bắt Amy tiểu thư đi giải thích. Tôi cảm thấy việc giết cô gái này không thực sự thích hợp, tôi nghĩ người tâm địa thiện lương như Lê tiểu thư nhất định sẽ không hy vọng nhìn thấy ngài giết người.

Vì Lạc Thụy nhắc tới Lê Hiểu Mạn mà ánh mắt anh nhu hòa đi mấy phần, lệ khí xung quanh cũng dần tiêu tán.

Anh không muốn phá hỏng hình tượng của mình tỏng lòng Lê Hiểu Mạn, cũng không muốn làm cô nghĩ mình là một tên giết người không chớp mắt.

Vì Lê Hiểu Mạn, nên anh buông Amy ra, sau đó anh đứng lên, nhìn Lạc Thụy, môi mỏng mím chặt, hàn khí tản ra xung quanh.

Lạc Thụy thấy bộ dạng này của anh, cho dù anh không nói ra, cũng biết anh muốn hỏi điều gì.

Anh rùng mình, nhìn Long Tư Hạo, cười nói: "Tổng giám đốc, tôi cũng không biết Amy ở phòng làm việc, cũng không biết cô ta không biết xấu hổ cởi hết quần áo câu dẫn ngài, Lê tiểu thư nói có chuyện tìm ngài, nên tôi liền đưa cô ấy vào. Là lỗi của tôi."

Lạc Thụy nói xong liền cúi đầu, giống như đứa trẻ đang nhận lỗi.

Giọng nói lạnh lẽo của Long Tư Hạo vang lên: "Tôi chỉ cho cậu thời gian một ngày, không tra ra được hành tung của Doris, thì biến mất khỏi thế giới này cũng hắn luôn đi."

Nói xong, anh ra ngoài, bước đi hơi vội vàng.

Sau khi anh rời khỏi, anh liền đóng chặt cửa phòng giám đốc, xoa xoa cổ tay, cười nói: "Tiểu thư Amy xinh đẹp, tốt nhất cô nên biết điều nói ra hành tung của Doris, nếu không tôi cũng không khách khí. Vì tính mạng của tôi, tôi sẽ không thương hoa tiếc ngọc, hơn nữa cô còn gây ra hiểu lầm giữa tổng giám đốc và Lê tiểu thư, tôi sẽ càng không thủ hạ lưu tình với cô."

Amy dùng tay lau máu nơi khóe môi, nhìn Lạc Thụy cười hết sức yêu mị, ánh mắt lại vô cùng âm độc: "Vậy để xem anh có bản lĩnh này hay không đã? Không đối phó được với Long thiếu, không có nghĩa là tôi không đối phó được anh."

Nói xong, Amy vốn là ngã ngồi trên ghế sô pha, đột nhiên đứng lên, nhanh chóng kéo váy đen bó sát bên người lên, bên trong không mặt gì, chỉ có một bộ áo da màu đen bao chặt lấy cơ thể.

Mà đây không phải là kiểu áo lót da thông thường, bên hông có kèm theo một vòng dao sắc nhọn nhỏ.

Lạc Thụy thấy vậy: "Ha… Dùng sắc dụ dỗ tổng giám đốc không thành công, còn muốn dụ dỗ tôi, nói cho cô biết, tôi không dễ bị dụ như vậy đâu."

Nói xong, anh tiến tới đá một cước vào bụng Amy.

Thấy vậy, Amy rút phi dao bên hong ra bắn về phía Lạc Thụy, thân thủ nhanh nhẹn.

Lạc Thụy tránh được dao nhỏ Amy bắn tới, anh mạnh nhảy về phía trước, một cước đá trúng ngực cô.

"A…" Bị đá khiến Amy kêu thành tiếng, một tay che ngực bị đá, ánh mắt tàn lệ nhìn Lạc Thụy: "Anh dám đá ngực tôi, tôi giết anh."

Lạc Thụy cười cười nhún vui: "Tiểu thư Amy, thật không phải, tôi bị cận, không thấy ngực cô, lần sau, đảm bảo tôi không đụng tới nơi đó nữa.

Nhưng ngay sau đó anh lại tiến lên, Amy thấy vậy còn chưa kịp rút dao ra, đã bị Lạc Thụy đá một cước trúng dưới thân.

"A…." Lần này Amy lớn tiếng hơn nữa, hai chân quỳ trên mặt đất, hai tay che hạ thân, vẻ mặt thống khổ nhìn Lạc Thụy.

Cô không nghĩ tới một người đàn ông vậy mà có thể đá vào bộ vị yếu ớt nhất của người phụ nữ.

Lạc Thụy từ từ ngồi xổm xuống, động tác nhanh chóng rút hết phi dao bên người cô, cười chói mắt: "Tiểu thư Amy, đừng coi thường tôi như vậy, tôi biết là phụ nữ, chỉ là trong mắt tôi, một kẻ địch thì không phân biệt nam nữ, nếu ngay cả tôi cô cũng không đối phó được thì đừng nhắc đến tổng giám đốc của chúng tôi. Nói đi, Doris rốt cuộc đang ở đâu?"

Amy đau đến cả mặt nhăn nhó, oán hận nhìn anh: "Tôi… Tôi muốn đích thân nói với Long Tư Hạo."

Long Tư Hạo cười một tiếng: "OK! Xem ra cô còn muốn chịu đựng thêm nữa, vậy tôi đây không khách khí."

Nói xong, Lạc Thụy hoạt động gân cốt, lại tiếp tục đá vào ngực cô.

"A…" Từ phòng tổng giám đốc thỉnh thoảng lại truyền tới tiếng kêu thảm thiết của phụ nữ, kéo dài chừng hơn một giờ.

167. Chương 167: Rung Động, Hôn Trước Mặt Mọi Người (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi tan làm, Lê Hiểu Mạn và Lâm Mạch Mạch vừa chào nhau ở trước cửa công ty, cô liền nhận được cuộc gọi từ Hoắc Vân Hy.

Cô do dự, cho đến khi chuông điện thoại vang lên lần thứ ba, cô mới nghe máy.

"Mạn Mạn, giờ em đang ở đâu? Mau về Hoắc gia." Giọng Hoắc Vân Hy trong điện thoại rất khẩn trương lo lắng.

Nghe ra dường như có chuyện gì, Lê Hiểu Mạn nhíu mày: "Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ông nội người… đột nhiên huyết áp cao.. hộc máu té xỉu."

Giọng nói Hoắc Vân Hy run rẩy, như sợ điều gì, làm Lê Hiểu Mạn nghe xong toàn thân căng thẳng, lập tức nói: "Được, tôi về ngay."

Cúp máy, cô vội bắt taxi.

Lúc này, một chiếc Rolls-Royce màu đen bảo thạch dừng trước mặt cô, người trong xe chính là Long Tư Hạo.

Anh đẩu cửa xe ra, nhìn sắc mặt ngưng trọng của Lê Hiểu Mạn, hơi cau mày: "Hiểu Hiểu, lên xe đi, anh đưa em về."

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo đang đứng trước mặt mình, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, khóe môi châm chọc: "Long tổng, không cần đâu, ngài bận rộn như vậy, tôi chỉ là một nhân viên hỏ nhoi nào có tư cách để ngài đưa về, anh vẫn cứ nên đưa những người phụ nữ khác của anh về thôi."

Dứt lời, cô liền đi về phía trước, mới được hai bước, cổ tay đã bị nắm lại.

Nhìn cổ tay bị bàn tay to lớn của Long Tư Hạo nắm lấy, cô lạnh lùng nói: "Long tổng, đừng ép người quá đáng, mời buông tay."

Long Tư Hạo không buông ra, còn giữ chặt tay cô hơn, đôi mặt hẹp dài khóa chặt hình ảnh gương mặt nhỏ nhắn cuaru cô, trong lòng như bị đâm vào, đau đớn không thôi.

Ánh mắt anh nhu hòa mà phức tạp: "Hiểu Hiểu, chúng ta lên xe trước đi, anh sẽ giải thích rõ ràng về những gì em đã nhìn thấy."

Lê Hiểu Mạn cười lạnh, khinh thường nhìn anh: "Anh có muốn giải thích hay không, tôi không cần nghe, tôi còn có việc, xin hãy buông tay tôi ra đi."

Long Tư Hạo thấy thái độ của Lê Hiểu Mạn với mình cực kỳ lãnh đạm, đáy mắt anh hiện lên vẻ đau đớn, tay dùng sức kéo cô vào trong ngực: "Hiểu Hiểu, có nghe hay không là chuyện của em, giải thích hay không là chuyện của anh, nếu hôm nay anh không giải thích rõ ràng với em, anh tuyệt sẽ không thả em rời đi."

"Buông…" Lê Hiểu Mạn ra sức giãy dụa trong ngực anh: "Long Tư Hạo, đủ rồi, anh có thể đừng tiếp tục dối trá như vậy có được không? Anh chán ghét tôi, anh cũng không phải là người có can hệ gì tới tôi, sao tôi phải nghe anh giải thích, mau buông tôi ra."

"Anh dối trá? Chán ghét?" Lời nói của Lê Hiểu Mạn như một lưỡi dao sắc bén đâm vào tim Long Tư Hạo khiến anh đau lòng, nắm lấy cằm cô truy vấn: "Anh dối trá, chán ghét ở chỗ nào?"

Lê Hiểu Mạn khinh thường nhìn anh: "Anh chỗ nào cũng dối trá, chỗ nào cũng đáng… A…"

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, bàn tay thon dài đã giữ chặt gáy cô, cúi đầu ngăn lại đôi môi cô, nuốt hết những lời cô định nói.

"Anh.. A.. Long Tư Hạo, buông ra…" Lê Hiểu Mạn mở lớn mắt, tức giận nhìn Long Tư Hạo, nghĩ muốn đẩy ra nhưng không cách nào đẩy anh ra được.

Long Tư Hạo thâm trầm nhìn cô, cánh tay thon dài giữ lấy eo cô xoay người, đặt thân thể cô tựa vào xe Rolls-Royxe, túm hai tay cô qua đỉnh đầu.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, mắt mở lớn, kinh hoảng nhìn Long Tư Hạo: "Long.. Long Tư Hạo.. Anh muốn làm gì?"

Long Tư Hạo nguy hiểm nheo mắt, khẽ cười: "Làm chuyện mà anh muốn làm nhất…."

Nói đến đây, anh khẽ cắn vành tai cô, giọng nói trầm khàn: "Hôn em."

Dứt lời, anh cúi người bá đạo mà mạnh mẽ hôn lên môi cô.

"A… Không…" Lê Hiểu Mạn thở dốc vì kinh ngạc, ở đây là bên ngoài tòa nhà công ty, lại là lúc tan làm, anh lại hôn cô, chuyện này không bị làm lớn lên mới là lạ.

Anh.. Anh điên rồi sao?

Chẳng lẽ anh muốn ngày mai cô bị bàn tán sao?

Đúng như Lê Hiểu Mạn suy nghĩ, bản thân Long Tư Hạo là một người rất có sức hấp hẫn, anh hôn cô bên xe đúng là cơ hồ đã oanh động tất cả các công nhân viên của TE.

Chỉ trong chốc lát, một đoàn người xúm lại, hơn nữa đa số lại là nhân viên ở TE, tất cả đều mắt mở to, mồm há rộng, kinh ngạc không thôi nhìn cảnh này.

Tổng giám đốc trong truyền thuyết của bọn họ luôn cách biệt với phụ nữ mà giờ lại không cố kỵ chút nào hôn một người phụ nữ?

Trong đám người, không ít người hít khí, thậm chí còn có người hưng phấn lấy điện thoại ra quay.

168. Chương 168: Tin Tôi, Tôi Đối Với Em.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn thấy không ít người tụ lại, vây chặt cô và Long Tư Hạo. Cô bối rối nhìn anh, bởi vì hai tay bị anh bóp chặt nên không thể đẩy anh ra được, đôi môi thì bị anh bá đạo chiếm lấy, khiến cô không thể nói đủ một câu.

"Ưm… Long… Long Tư Hạo… Thả ra…"

Miệng cô phát ra từng tiếng đứt quãng.

Long Tư Hạo dường như muốn nuốt cô vào bụng, quấn lấy lưỡi cô, càn quét khắp khoang miệng.

Hôn đến khi cô sắp hít thở không thông, Long Tư Hạo mới từ từ rời khỏi, mắt dài nheo lại, ánh mắt thâm trầm liếc nhìn cô, thấy cô thở dốc thì nghiêng đầu, khẽ cắn vành tai nhỏ xinh: "Vẫn còn cảm thấy anh dối trá ghê tởm sao?"

Lê Hiểu Mạn thấy xung quanh đầy người, tất cả đều kinh ngạc nhìn cô và Long Tư Hạo thì xấu hổ và giận dữ không thôi.

Cô lạnh lùng nhìn anh, tức giận nói: "Long Tư Hạo, tên khốn nhà anh, anh điên rồi hả?"

Anh hôn cô ở trước mặt nhiều người như vậy, TE vốn đã có không ít người bàn tán chuyện của cô với Long Tư Hạo, bảo rằng bọn quan hệ mờ ám rồi, giờ thì cô có nhảy vào sông hoàng hà cũng không rửa sạch tội.

Anh muốn sau này cô ở lại TE thế nào? Ở lại thành phố K thế nào?

Long Tư Hạo híp mắt, khuôn mặt tuấn mĩ lạnh lùng, ánh mắt sâu thẳm nhìn xoáy vào cô, khẽ mím môi, giọng nói trầm thấp lạnh nhạt: "Hiểu Hiểu, nếu em còn không lên xe, dù chuyện điên cuồng hơn anh cũng làm được."

"Anh…" Lòng Lê Hiểu Mạn run lên, liếc nhìn ánh mắt sâu thẳm kia, ánh mắt ấy như cơn lốc cuồn cuộn muốn phá hủy tất cả, cô cúi đầu không nhìn anh nữa, lạnh lùng nói: "Được, tôi sẽ lên."

Thấy cô đồng ý, Long Tư Hạo liền liếc cô một cái rồi đứng thẳng người, mở cửa xe, để cô ngồi vào rồi mới đóng cửa, đi về phía tay lái, khởi động máy, cũng không cần biết phía trước có ai không, xông thẳng ra ngoài.

Lê Hiểu Mạn thấy thế thì sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, quả nhiên, mấy người đứng trước xe Long Tư Hạo lập tức tránh ra, có mấy người vì phản ứng quá đột ngột còn bị ngã lăn ra đất.

Mãi đến khi Long Tư Hạo lái xe rời xa, những người xúm lại mới phục hồi tinh thần, nhao nhao như ong vỡ tổ.

"Không phải Long tổng không gần phụ nữ ư? Tại sao lại hôn cô ta như thế, huhu… Lòng tôi tan nát rồi, cô gái đó thật hạnh phúc…!"

"A… Nam thần của tôi! Sao anh ấy lại hôn người phụ nữ khác?" Một bông hoa si kêu to.

Cô viên phòng thiết kế của TE cũng chua sót nói: "Hóa ra Lê Hiểu Mạn thật sự có quan hệ mờ ám với tổng giám đốc, cô ta mới đến TE bao lâu chứ, vậy mà đã thông đồng với tổng giám đốc rồi?"

"Đúng vậy, chẳng lẽ cô ta thật sự là tình nhân nhỏ của tổng giám đốc?"

"Cô ta cho mình là ai? Long tổng là nam thần của chúng ta, cô ta làm gì có cửa xứng đôi?"

…

Lê Hiểu Mạn thấy xe rời khỏi TE một đoạn mới quay sang nhìn Long Tư Hạo, giọng điệu vô cùng lạnh lùng: "Long tổng, anh muốn nói gì thì nói nhanh lên, nếu không thì mời dừng xe, tôi muốn xuống."

Long Tư Hạo nghe thấy giọng nói lạnh lùng của cô thì nắm chặt tay, gân xanh nổi lên, gương mặt lạnh dần.

"Hiểu Hiểu, em nhất định phải dùng giọng điệu ấy để nói chuyện với anh sao? Em như vậy, anh có thể hiểu là em đang quan tâm đến anh hay không?"

Dứt lời, anh dừng xe lại, bàn tay to lớn nâng cằm cô lên, đôi mắt hẹp dài nhìn chằm chằm vào con ngươi trong veo của cô, sợ bỏ qua nét mặt nào đấy.

Ánh mắt anh cực kì sắc bén, như muốn xuyên thấu linh hồn của cô.

Lê Hiểu Mạn tiếp nhận ánh mắt ấy, đôi môi bị anh hôn đến sưng đỏ nhếch lên đầy châm chọc, giọng nói lạnh lẽo vô cùng: "Long tổng, với một người dối trá ghê tởm như anh, anh cảm thấy tôi nên nói chuyện bằng giọng điệu gì?"

Nụ cười châm chọc của cô như như đâm vào hai mắt khiến anh đau đớn, giọng điệu lạnh lùng chán ghét càng như một lưỡi dao sắc bén vô cùng, liên tục khoét vào lòng anh, khiến anh đau khổ không thôi.

Ánh mắt sâu thẳm của anh hiện lên sự khổ sở, mày cau lại, nhìn cô chằm chằm: "Hiểu Hiểu, anh rất thật lòng với em."

"Đúng! Anh thật lòng." Lê Hiểu Mạn khinh thường lườm anh, khóe môi nhếch lên: "Anh thật lòng trêu đùa tôi, tôi rất tin tưởng chuyện này."

"Lê Hiểu Mạn…" Long Tư Hạo khẽ nói, ánh mắt đầy đau đớn: "Anh nói lại lần nữa, anh chưa bao giờ trêu đùa em, tin anh đi, anh không có người phụ nữ nào khác hết, người anh từng hôn, từng ôm, từng chạm tới chỉ có em mà thôi."

Lê Hiểu Mạn không hề rung động trước bất kì câu nói nào của anh, cô lạnh lùng: "Long Tư Hạo, so với Hoắc Vân Hy, anh càng khiến tôi cảm thấy ghê tởm, chán ghét hơn nhiều, ít nhất, Hoắc Vân Hy không dối trá giống anh, tôi thật sự không biết, tôi đắc tội anh chỗ nào, anh cứ muốn đùa bỡn tôi tới cùng mới cam tâm sao? Long Tư Hạo, anh có thể cách xa tôi một chút không? Có thể đừng làm tôi ghê tởm không? Thế giới của tôi xuất hiện một tên cặn bã là đủ rồi, tôi không muốn thế giới ấy xuất hiện một tên cặn bã nào hơn nữa."

Lời của cô giống như muôn ngàn gai nhọn đâm sâu vào lòng Long Tư Hạo, khiến anh hít thở không thông, đau đớn lan tỏa khắp người.

Anh cau chặt mày lại, đôi mắt hẹp dài nguy hiểm cuồn cuộn gió bão, gương mặt tuấn mỹ tỏa ra khí lạnh: "Em vậy mà lại đi so sánh anh với Hoắc Vân Hy, trong mắt em, anh còn chẳng bằng Hoắc Vân Hy ư? Ha ha… Anh thật sự khiến em ghê tởm chán ghét đến vậy sao?"

Anh bóp chặt cằm của cô hơn, giọng nói âm trầm mạnh mẽ: "Lê Hiểu Mạn, anh trong mắt em thật sự tệ đến vậy ư? Cho dù đó chỉ là hiểu lầm, em cũng muốn từ bỏ tình cảm của chính mình sao?"

"Hiểu lầm?" Lê Hiểu Mạn híp mắt, ánh mắt càng lạnh lùng hơn: "Trâu không uống nước chẳng lẽ có thể ép nó sao? Có phải để đến mức ba mặt một lời, anh mới thừa nhận? Nếu anh không muốn, cô ta có thể đè lên người anh chắc? Nếu anh không muốn, cô ta có thể kéo cà vạt của anh? Có thể cởi cúc áo của anh?"

Long Tư Hạo nghe cô quở trách, ánh mắt đau khổ dần được thay thế bởi sự vui sướng, đôi mắt âm trầm sáng lên: "Hiểu Hiểu, em đang ghen."

Anh dùng câu khẳng định.

169. Chương 169: Tin Tôi, Tôi Đối Với Em.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn khẽ giật mình, ánh mắt vẫn trong veo lạnh lùng nhìn anh, cười nhạt: "Ha ha… Tôi sẽ không ghen vì một người cặn bã đâu."

Long Tư Hạo nhìn chằm chằm vào gương mặt nhỏ xinh, rồi ôm cô vào lòng: "Hiểu Hiểu, em nhất định phải nghĩ một đằng nói một lẻo nghĩ một đằng nói một lẻo sao? Chuyện hôm nay em nhìn thấy không như em tưởng tượng đâu, nó rất phức tạp, anh tạm thời không thể nói tỉ mỉ với em được, tin anh, anh chưa bao giờ trêu đùa cô gái nào hết, nhất là em, không được ví anh với Hoắc Vân Hy nữa."

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn anh: "Nói xong rồi sao? Ông nội bị tăng huyết áp, thổ huyết té xỉu, nếu anh không cho tôi xuống xe thì đi Hoắc trạch đi."

Long Tư Hạo thấy cô vẫn lạnh lùng như cũ thì nhíu chặt mày, xem ra muốn gỡ bỏ hiểu lầm của cô không thể là chuyện ngày một ngày hai được.

Anh vẫn ôm chặt lấy cô, để cằm lên chiếc trán nhỏ xinh ấy, ánh mắt đầy phức tạp: "Hiểu Hiểu, anh xin lỗi! Cho dù chỉ là hiểu lầm, nhưng anh để người phụ nữ khác tiến sát mình ba bước vẫn là lỗi của anh."

Lê Hiểu Mạn nghe thấy anh giải thích thì hơi run lên, lạnh nhạt liếc nhìn anh nhưng không nói gì.

Cô muốn thoát khỏi lòng Long Tư Hạo nhưng anh cứ ôm chặt không buông.

Cô vùng vẫy một lúc mà không được thì lặng im, mặc kệ cho anh ôm, ánh mắt vẫn là vẻ lạnh nhạt.

Long Tư Hạo khởi động lại xe, nhưng vẫn một tay ôm cô, một tay lái.

Đến Hoắc trạch, Lê Hiểu Mạn bước xuống xe trước Long Tư Hạo một bước, đã thấy Hoắc Vân Hy đang đợi ngoài đại sảnh.

Hoắc Vân Hy thấy cô bước xuống từ xe Long Tư Hạo thì lạnh mặt, hai tay cũng nắm chặt thành quyền.

Anh ta lạnh lùng bước lên, kéo Lê Hiểu Mạn về phía mình, phẫn nộ nhìn Long Tư Hạo: "Anh tới đây làm gì?"

Long Tư Hạo nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén rơi lên bàn tay đang nắm lấy tay Lê Hiểu Mạn, thấy cô không giẫy ra thì sắc mặt càng âm trầm hơn, không trả lời Hoắc Vân Hy mà đi thẳng vào đại sảnh.

Lê Hiểu Mạn thấy anh đi vào xong mới lạnh lùng bỏ tay ra khỏi tay Hoắc Vân Hy.

"Mạn Mạn… Em… Em có ý gì?" Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn đột nhiên lạnh lùng bỏ tay mình ra thì nhìn cô chằm chằm, nghĩ đến chuyện cô đợi Long Tư Hạo vào sảnh rồi mới bỏ tay mình ra thì ánh mắt lạnh đi.

" Lê Hiểu Mạn…" Anh ta kiềm chế sự tức giận, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt lạnh lùng của cô: "Tối qua em đi đâu? Em rời khỏi phòng tắm từ lúc nào? Hôm nay đi đâu? Chị Lâm bảo không thấy đồ đạc của em đâu nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng ngước mắt, lạnh lùng nhìn Hoắc Vân Hy, thấy anh ta dùng giọng điệu chất vấn nói chuyện với mình thì lạnh lùng nhếch môi: "Hoắc Vân Hy, trước khi chất vấn người khác, sao anh không tự nhìn lại chính mình đi? Tự hỏi xem hôm qua mình đi đâu, làm gì? Ông nội đột nhiên bị tăng huyết áp, chắc chắn là liên quan đến anh."

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn không để ý tới anh ta nữa mà bước vào đại sảnh.

Hoắc Vân Hy thấy thế, lập tức đuổi theo, giữ cô lại, áy náy nói: "Mạn Mạn, anh… Đã chia tay với Hạ Lâm rồi."

170. Chương 170: Điều Kiện, Long Thiếu Bức Ông Nội.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn khinh thường nhìn anh ta, nhíu mày: "Bởi vì chia tay, cho nên mới tung ảnh giường chiếu ra sao?"

Nghe cô nhắc tới giường chiếu, Hoắc Vân Hy nắm chặt tay thành quyền, sắc mặt xanh mét, không biết ai đã tung mấy bức ảnh đấy ra, nếu để anh ta tra được, anh ta nhất định sẽ không bỏ qua.

Nhớ đến cảnh sáng nay anh ta và Hạ Lâm bị phóng viên bao vây, Hoắc Vân Hy liền hận đến nghiến răng nghiến lợi, cho dù thế nào, anh ta cũng nhất định phải tìm ra người đã tung mấy bức ảnh đó.

Anh ta thật sự không nghĩ ra nổi, sao lại có mấy bức ảnh thân mật của anh ta và Hạ Lâm?

Chẳng lẽ có người chụp?

Anh ta cau chặt mày, áy náy nhìn Lê Hiểu Mạn: "Mạn Mạn, anh xin lỗi! Sau này anh sẽ không…"

"Đủ rồi!" Vừa nghe thấy ba chữ anh xin lỗi, cô liền nghĩ đến Long Tư Hạo, trong lòng trào lên sự tức giận, sao chẳng có tên đàn ông nào tốt thế?

Hoắc Vân Hy thì thôi đi, nhưng sao Long Tư Hạo cũng vậy?

Bởi vì kỳ vọng lớn, cho nên mới thất vọng nhiều, khi cô nhìn thấy Long Tư Hạo dựa vào quá gần với người phụ nữ khác, cô mới bất mãn, có phản ứng lớn như vậy.

Cho dù người phụ nữ đó không xảy ra chuyện gì với Long Tư Hạo, cô cũng không thể chấp nhận được.

Trong lòng cô ngập tràn lửa giận, đủ để thiêu cháy tất cả.

Không để ý đến Hoắc Vân Hy nữa, cô bước vào đại sảnh, lên lầu vào phòng Hoắc Nghiệp Hoằng.

Lúc này Hoắc Nghiệp Hoằng đã tỉnh lại, Long Tư Hạo đứng ở đầu giường bên này, còn Lý Tuyết Hà thì đứng ở đầu giường bên kia.

"Ông nội…" Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Nghiệp Hoằng già hơn rất nhiều, mắt cô hơi rưng rưng, lập tức đi lên phía trước, lo lắng hỏi: "Ông nội, ông đã khỏe hơn chưa?"

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy Lê Hiểu Mạn đến, khuôn mặt già nua lộ ra sự hòa ái tươi cười, giọng nói có vẻ mệt mỏi: "Mạn Mạn, yên tâm, ông… Ông nội không sao, ông nội chỉ… Nhất thời khí huyết công tâm nên mới thổ huyết té xỉu thôi, chỉ cần nghỉ ngơi một chút… là tốt rồi."

Hoắc Vân Hy vào sau nghe thấy Hoắc Nghiệp Hoằng nói là vì khí huyết công tâm nên mới thổ huyết té xỉu thì căng thẳng, ánh mắt càng áy náy hơn, anh ta biết ông nội là bị mình làm tức đến hộc máu.

Nếu không vì chuyện của anh ta, cổ phiếu Hoắc thị cũng sẽ không sụt giảm như thế, cũng may là đã dừng lại rồi, nếu không Hoắc thị sẽ gặp phải nguy cơ trước nay chưa từng có.

Tập đoàn Hoắc thị là tâm huyết cả đời của ông nội, nếu bị hủy trong tay anh ta, thì cả phần đời sau này anh ta đều sẽ không yên ổn.

Anh ta có lỗi với ông nội, cũng có lỗi với Lê Hiểu Mạn.

Tối qua, anh ta không nên đồng ý với Hạ Lâm mới đúng, giờ thì có hối tiếc cũng không kịp.

Anh ta nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, áy náy nói: "Ông nội, con xin lỗi!"

Hoắc Nghiệp Hoằng thất vọng nhìn anh ta một lúc lâu, sau đó thở dài nhìn Long Tư Hạo: "Tư Hạo, bây giờ… Cổ phiếu Hoắc thị dao động quá mạnh, dù hôm nay đã dừng lại nhưng đã có mấy khách hàng… hủy bỏ hợp tác, mấy đại cổ đông rút tiền rồi, con… con có thể giúp ông nội… Giúp Vân Hy vực Hoắc thị dậy, vượt qua nguy cơ lần này không?"

Lê Hiểu Mạn nghe vậy thì chau mày, cô không ngờ Hoắc thị lần này lại gặp phải nguy cơ lớn như thế.

Cô vô thức nhìn về phía Long Tư Hạo, ông nội khẩn cầu anh như vậy, nếu anh không đồng ý thì thật có lỗi với ông.

Long Tư Hạo nheo mắt, âm trầm nhìn sang Lê Hiểu Mạn rồi mới quay lại Hoắc Nghiệp Hoằng, môi mỏng hơi mím: "Ông nội, con có thể đồng ý giúp Hoắc thị vượt qua khó khăn lần này, nhưng ông nội phải đáp ứng với con một điều kiện."

Nghe thấy anh còn có điều kiện, Lê Hiểu Mạn lại nhìn sang, đúng lúc chạm phải ánh mắt sâu thẳm kia, khiến cô như bị cuốn vào nơi tăm tối ấy.

Cô nhanh chóng rời mắt đi nhưng lòng lại có chút bất an, cảm thấy điều kiện anh đưa ra nhất định có liên quan đến mình.

Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn Long Tư Hạo đầy ẩn ý, hỏi: "Tư Hạo, con muốn… Ông nội đồng ý với con… chuyện gì thì mới giúp… Hoắc thị?"

Long Tư Hạo thản nhiên mím môi, lạnh nhạt liếc sang Hoắc Vân Hy một cái rồi mới nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, nói: "Con muốn ông nội đồng ý cho bọn họ ly hôn."

Bọn họ trong lời anh tất nhiên là Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy.

"Cái gì? Tư Hạo, con… Muốn ông nội đồng ý… Để Mạn Mạn ly hôn với Vân Hy?" Hoắc Nghiệp Hoằng không ngờ điều kiện của Long Tư Hạo lại như vậy, ông cụ kinh ngạc nhìn anh.

Nghe thấy điều kiện của anh, Lý Tuyết Hà và Lê Hiểu Mạn cũng vô cùng kinh ngạc.

Lý Tuyết Hà đã sớm muốn Lê Hiểu Mạn ly hôn với con trai mình, bởi vậy khi anh đưa ra điều kiện này, bà ta vô cùng ủng hộ.

Chỉ là bà ta không hiểu, tại sao anh lại muốn đưa ra điều kiện như vậy?

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo, đôi mắt trong suốt hiên lên cảm xúc phức tạp.

Đến khi Hoắc Vân Hy phản ứng lại thì lập tức từ chối: "Không được, tôi không đồng ý, tôi nhất định sẽ không đồng ý.""

Dứt lời, anh ta liếc nhìn Long Tư Hạo, ánh mắt vô cùng tức giận: "Long Tư Hạo, anh có ý gì? Tôi và Mạn Mạn có ly hôn không thì liên quan gì đến anh, anh dựa vào cái gì mà đưa ra điều kiện này?"

171. Chương 171: Điều Kiện, Long Thiếu Bức Ông Nội.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo âm trầm nhìn Lê Hiểu Mạn một cái, đôi mắt lạnh lùng nheo lại, giọng nói lạnh hơn mấy phần: "Chỉ cần dựa vào việc tôi có thể hồi sinh Hoắc thị."

"Anh…" Hoắc Vân Hy xiết chặt hai tay, tức giận lườm Long Tư Hạo: "Long Tư Hạo, Hoắc thị không cần anh quản, tôi sẽ không bao giờ ly hôn với Mạn Mạn đâu."

Hoắc Nghiệp Hoằng cau mày nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi lại nhìn Long Tư Hạo: "Tư Hạo, nếu ông nội… Không đồng ý chuyện này với con, con sẽ… Không giúp… Hoắc thị sao?"

Long Tư Hạo híp mắt, ánh mắt cực kỳ thâm thúy, đôi môi mỏng khẽ phun ra một chữ: "Đúng!"

"Con…" Hoắc Nghiệp Hoằng nghe anh nói thế thì không thở nổi, ho khan không ngừng.

"Khụ… Khụ…"

"Ông nội…" Lê Hiểu Mạn thấy thế, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Long Tư Hạo, lo lắng đi lên, đưa tay vuốt lưng cho Hoắc Nghiệp Hoằng.

Sau khi Hoắc Nghiệp Hoằng hít thở lại bình thường, ông nhìn Long Tư Hạo và Hoắc Vân Hy, lúc này mới nói: "Mấy đứa… Ra ngoài hết đi, Mạn Mạn… Ở lại."

Nghe vậy, Long Tư Hạo sâu xa liếc nhìn Long Tư Hạo một cái, sau đó ra khỏi phòng Hoắc Nghiệp Hoằng.

Hoắc Vân Hy và Lý Tuyết Hà cũng theo sau.

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy bọn họ đã rời khỏi mới nhìn Lê Hiểu Mạn hỏi: "Mạn Mạn, con… Con nói thật cho ông nội biết, con và… Tư Hạo, giữa các con… Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn lập tức căng thẳng, cô che dấu tâm trạng bối rối, nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, cười nhẹ: "Ông nội, con… Con và anh cả không có chuyện gì hết."

Bây giờ ông nội không được khỏe, không thể chịu được kích thích nữa, cô không thể nói thật với ông cụ được.

Hoắc Nghiệp Hoằng bán tín bán nghi nhìn cô, cũng không hỏi nhiều, chỉ rầu rĩ nói: "Mạn Mạn, vậy con… Có thể đồng ý với ông nội… một chuyện không?"

Lê Hiểu Mạn nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, vô cùng cung kính: "Ông nội muốn con đồng ý chuyện gì ạ?"

"Đừng… Ly hôn với Vân Hy."

Lê Hiểu Mạn cau mày thật chặt, khó xử nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng: "Ông nội… Con và Vân Hy thật sự không thể tiếp tục nữa."

Thấy cô không đồng ý, Hoắc Nghiệp Hoằng lại ho khan: "Khụ… Khụ… Mạn Mạn, cả con… Cũng muốn ông nội tức giận sao? Khụ… Khụ…"

Hoắc Nghiệp Hoằng càng ho càng dữ dội hơn, còn bắt đầu thở dốc: "Mạn Mạn… Hoắc thị… Bây giờ không thể… Chịu thêm ảnh hưởng nữa… Con… Nếu bây giờ con ly hôn với Vân Hy, Hoắc… Hoắc thị thật sự sẽ không cứu được nữa… Con… Khụ… Khụ…"

Hoắc Nghiệp Hoằng ho sặc sụa, thở dốc không ngừng, sắc mặt trắng bệch.

Thấy ông cụ gần như không thở nổi, Lê Hiểu Mạn rơi nước mắt cắn chặt môi dưới, bị ép nói: "Ông nội… Con đồng ý, con đồng ý với ông là được, ông đừng nóng giận."

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy cô đồng ý thì từ từ bình phục lại, nhưng vẫn ho khan không ngừng.

Lê Hiểu Mạn vẫn chăm sóc ông, mãi đến khi Hoắc Nghiệp Hoằng ngủ thiếp đi, cô mới rời khỏi.

Cô vừa mới ra cửa, cổ tay đã bị giữ chặt.

Cô kinh ngạc, ngước mắt nhìn vào Long Tư Hạo, anh có vẻ đang rất tức giận.

"Long… Ưm…"

Cô vừa lên tiếng, đã bị Long Tư Hạo che kín môi.

Cô kinh ngạc trợn mắt, đôi tay mảnh khảnh đẩy Long Tư Hạo ra, sao anh dám làm vậy? Hôn cô trước mặt mọi người ở TE, giờ lại hôn cô ngoài cửa phòng ông nội, nếu bị người giúp việc hay ai đó thấy thì sao?

Biết cô đang lo lắng sợ hãi, Long Tư Hạo từ từ rời khỏi đôi môi của cô, ánh mắt sâu hẳm khóa chặt cô lại, giọng nói trầm thấp: "Hiểu Hiểu, nếu em không muốn ai phát hiện thì đi theo anh, nếu không, anh sẽ hôn em trước mặt ông nội."

"Anh…" Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nheo mắt, phẫn nộn nhìn Long Tư Hạo: "Long Tư Hạo, đó cũng là ông nội anh, anh muốn ông tức chết sao?"

Long Tư Hạo khẽ híp mắt, âm trầm liếc nhìn cô, thản nhiên mím môi: "Em không theo anh?"

Dứt lời, anh bóp chặt lấy cổ tay cô, chuẩn bị đẩy cửa phòng Hoắc Nghiệp Hoằng ra.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn híp híp mắt, cô chiều theo anh quá rồi, bây giờ cái gì anh cũng có thể làm được.

Cô hung dữ nhìn anh: "Long Tư Hạo, anh là đồ ác ma."

Long Tư Hạo cúi đầu nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm hiện lên ý cười, dán môi mình lên môi cô, giọng nói trầm thấp rõ ràng: "Anh là ác ma, nhưng mãi mãi chỉ là ác ma yêu mình em thôi."

"Yêu?" Lê Hiểu Mạn nghe thấy chữ này thì run rẩy, hai mắt ngơ ngẩn liếc nhìn anh, đây là lần đầu tiên có một người đàn ông nói yêu cô.

Nghe thấy chữ ấy, lòng cô khó tránh được việc dao động.

Long Tư Hạo thấy cô chỉ ngốc nghếch nhìn mình thì lại không nhịn được hôn cô, sau đó kéo cô rời đi.

Hai người nắm tay nhau định đi xuống lầu thì gặp phải Hoắc Vân Hy đang bước lên.

Lê Hiểu Mạn giật mình, có tật giật mình kéo Long Tư Hạo vào bừa một phòng dành cho khách.

Thấy cô đóng cửa phòng lại, Long Tư Hạo hơi nheo mắt, hứng thú nhìn cô, môi mỏng cong lên: "Hiểu Hiểu, thật ra chúng ta không cần trốn, em là đang có tật giật mình, gián tiếp thừa nhận quan hệ đặc biệt giữa hai chúng ta."

172. Chương 172: Tuyên Bố, Cô Ấy Là Chị Dâu Của Cậu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Ai có quan hệ đặc biệt với anh?" Lê Hiểu Mạn ngước mắt lên nhìn anh, thấy chính mình tự nhiên kéo anh vào trong phòng mà không thể giải thích được, cô hơi không được tự nhiên dời tầm mắt đi: "Anh có thể đi ra ngoài, tối nay tôi không trở về, tôi phải chăm sóc ông nội."

"Trở về?" Long Tư Hạo bắt được chữ mấu chốt của Lê Hiểu Mạn, anh nheo mắt lại, đôi mắt sâu thẳm liếc nhìn cô, ánh mắt chứa đầy ý cười trêu ghẹo, môi mỏng cong lên: "Thì ra Hiểu Hiểu đã coi Hồng Hoa Uyển nơi đó là nhà của chúng ta."

Thấy ánh mắt của Long Tư Hạo lộ ra ý cười, Lê Hiểu Mạn càng không được tự nhiên mà tránh tầm mắt đi, rõ ràng là trước đó cô vẫn còn giận anh, thậm chí là không muốn gặp lại anh, nhưng sao trong nháy mắt, cơn tức giận trong lòng cô kia đã tiêu tán?

Cô thật sự hơi xem thường chính mình, với Long Tư Hạo, sao ý chí của cô lại không thể kiên định hơn, mà dễ dàng bị anh nắm bắt cảm xúc như vậy.

Cô lạnh nhạt liếc nhìn anh: "Long Tư Hạo, tôi đã đáp ứng ông nội, sẽ không ly dị với Hoắc Vân Hy, xin anh đừng như vậy…"

Nói đến đây, cô dừng lại, cau mày nói: "Hoắc thị là tâm huyết cả đời ông nội, nếu như anh có năng lực, tôi hy vọng anh có thể giúp Hoắc thị vượt qua nguy cơ lần này."

Nghe cô nói đáp ứng Hoắc Nghiệp Hoằng không ly dị với Hoắc Vân Hy nữa, đường nét trên khuôn mặt đẹp trai của Long Tư Hạo dần lạnh đi, trong đôi mắt sâu thẳm dần nổi cơn lốc xoáy, ánh mắt sắc bén liếc nhìn cô.

Anh vươn tay ra nắm lấy cằm của cô, để đôi mắt của cô đối diện với đôi mắt hẹp dài sâu không thấy đáy của anh: "Hiểu Hiểu, đừng nên ép anh làm ra chuyện điên cuồng hơn, anh làm vậy với em, là do tình thế bắt buộc."

Giọng nói lạnh lùng mà kiên định của anh khiến trái tim của Lê Hiểu Mạn run lên, cô ngước mắt lên nhìn anh, hơi cau mày lại: "Tại sao? Anh muốn kiểu phụ nữ nào mà chẳng có, tại sao lại lựa chọn tôi?"

Anh trầm trầm liếc nhìn cô, bàn tay đang nắm cằm của cô khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, năm ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng chậm rãi di chuyển ra sau tai cô, bấu thật chặc vào sau ót của cô, môi mỏng khẽ kề sát đôi môi căng mọng của cô, giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính: "Người phụ nữ ngốc, đến bây giờ còn hỏi anh tại sao? Chẳng lẽ anh chưa biểu hiện rõ tâm ý của mình hay sao?"

Lê Hiểu Mạn quay đầu đi tránh ánh mắt nóng bỏng của anh, cô lạnh lùng nói: "Tôi không biết tâm ý gì của anh cả, cũng không muốn biết, anh thật lòng cũng được, hư tình giả ý cũng được, tôi thỉnh cầu anh cách xa tôi ra…"

"Lê Hiểu Mạn!" Không đợi cô nói xong, Long Tư Hạo đã gầm nhẹ lên cắt đứt lời của cô, anh dùng sức bấu tay vào sau ót của cô, cô đụng chóp mũi vào mặt anh, răng môi đụng nhau, hơi thở của hai người quấn chặt dây dưa lẫn nhau.

Anh nguy hiểm nheo mắt lại, ánh mắt u tối mà lạnh lùng liếc nhìn cô: "Em nhất định phải một lần lại một lần vạch rõ giới hạn với anh như vậy sao? Anh đã nói rồi, từ khi quyết định bước vào cuộc sống của em, thì anh sẽ không thối lui ra."

Dứt lời, anh buông cô ra, ánh mắt sâu kín liếc nhìn cô: "Hiểu Hiểu, tại sao em không chịu nhìn thẳng vào nội tâm của em một lần, em thật sự không có chút cảm giác nào với anh sao?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhíu chặt mày lại, cô không dám nhìn thẳng vào nội tâm của cô, cô sợ thấy rõ trái tim của mình, cô đã từng bị tổn thương một lần, không muốn bị thương lần nữa.

Ngay sau đó, cô xoay người đi, kéo cửa phòng ra, lúc sắp đi ra ngoài, cô dừng lại, đôi mắt trong suốt tràn đầy cảm xúc phức tạp, không biết vì sao, cô đột nhiên muốn hỏi anh vấn đề liên quan tới hài tử.

Cô ngước mắt lên nhìn về phía anh, cau mày lại: "Long Tư Hạo, anh thích trẻ con không?"

Hỏi xong lời này, trái tim cô dần đập nhanh hơn, cô hơi sợ hãi nghe được câu trả lời phủ định của anh.

Bởi vì vấn đề này của cô, Long Tư Hạo nheo đôi mắt hẹp dài lại, anh thâm trầm liếc nhìn cô: "Tại sao đột nhiên hỏi tới chuyện này?"

Lê Hiểu Mạn không nhìn vào đôi mắt thâm trầm của anh, cô hít thật sâu rồi mới nói: "Nếu như…Tôi nói là nếu như có người mang thai con của anh, anh có muốn không?"

Cô nắm thật chặt bàn tay lại, móng tay sắc nhọn đâ, vào trong lòng bàn tay, lòng bàn tay dần thấm ướt mồ hôi.

Long Tư Hạo thu hồi tầm mắt, anh cất bước lên, vươn tay ra nâng cằm của cô, ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn cô: "Sẽ không có người khác mang thai con của anh, trừ…"

"Mạn Mạn….Long Tư Hạo, hai người làm gì ở chỗ này?" giọng nói xen lẫn tức giận của Hoắc Vân Hy đột nhiên vang lên, cắt đứt lời của Long Tư Hạo.

Anh ta kéo Lê Hiểu Mạn đến bên người anh ta, tức giận nhìn Long Tư Hạo, cả giận nói: "Long Tư Hạo, xin anh chú ý đến thân phận của mình, Mạn Mạn là vợ của tôi là em dâu của anh, anh không sợ bị người ta thuyết tam đạo tứ(*), nhưng tôi còn muốn mặt mũi."

(*)Thuyết tam đạo tứ ( ): 1. Nói chuyện linh tinh; góp ý bậy bạ | 2. chỉ trích; phê bình; nói này nói nọ

173. Chương 173: Tuyên Bố, Cô Ấy Là Chị Dâu Của Cậu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy anh kéo chặt tay của Lê Hiểu Mạn, ánh mắt sắc bén chìm lãnh, môi mỏng mân thành độ cong kiên nghị, giọng nói trầm thấp lộ ra một tia rùng mình: "Một người đàn ông phơi bày chuyện ngoại tình của mình ra với công chúng, đã sớm không còn mặt mũi rồi."

Chuyện giường chiếu bị phơi bày ra ngoài ánh sáng vốn là gai nhọn trong lòng Hoắc Vân Hy, bây giờ lại bị Long Tư Hạo nhắc tới, anh ta tức giận tái xanh mặt, gân xanh trên trán không ngừng nhảy.

Anh ta buông tay của Lê Hiểu Mạn ra, rồi nắm lấy cổ áo của Long Tư Hạo, ánh mắt tràn đầy lửa giận liếc nhìn anh: "Long Tư Hạo, anh thử nói lại lần nữa."

Lê Hiểu Mạn thấy dáng vẻ của Hoắc Vân Hy như muốn đánh nhau với Long Tư Hạo, cô lạnh lùng liếc nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, anh muốn làm gì? Đánh người hả? Anh còn ngại ông nội chưa tức giận đủ sao?"

Hoắc Vân Hy vốn đang tức giận, lại nhìn thấy rõ ràng là Lê Hiểu Mạn muốn giúp Long Tư Hạo, nhớ tới cô thừa nhận đã phát sinh quan hệ với Long Tư Hạo, anh ta tức giận không thèm suy xét gì nói: "Lê Hiểu Mạn, em bảo anh im miệng, em được lắm, ngay trước mặt của anh, mà em dám bảo vệ tình nhân của mình? Anh, mẹ kiếp…phản bội em, em thì cao quý bao nhiêu, còn không biết là các người đã cõng anh lên giường bao nhiêu lần rồi, gian | phu | dâm phụ."

Hoắc Vân Hy nghiến răng nghiến lợi nói ra bốn chữ cuối cùng.

Bởi vì Hoắc Vân Hy nói những lời này mà Lê Hiểu Mạn tức giận siết chặc hai tay lại, đôi mắt của cô bùng lên ngọn lửa giận, cô thật sự hận trước kia có mắt như mù, gả cho một tên cặn bã như vậy.

Long Tư Hạo nheo đôi mắt lạnh thấu xương lại, ánh mắt rét lạnh sắc bén liếc nhìn Hoắc Vân Hy, môi mỏng mím chặt, giọng nói lạnh như băng: "Miệng đầy lời thô tục, cậu xem mình có khác gì một gã lưu manh không?"

Dứt lời, anh vươn cánh tay ra, kéo Lê Hiểu Mạn vào trong ngực mình, ánh mắt rét lạnh liếc nhìn Hoắc Vân Hy, lạnh lùng cong môi lên: "Như cậu suy nghĩ, đúng là tôi và Hiểu Hiểu đã ân ái mấy trăm lần, cái miệng bẩn thỉu của cậu còn chưa đủ tư cách nói chuyện của tôi và Hiểu Hiểu, tôi đã nói rồi, từ khi cậu bắt đầu phản bội Hiểu Hiểu, cậu đã không có bất kỳ quan hệ gì với cô ấy rồi, nhớ đấy, cô ấy là người phụ nữ của tôi, là chị dâu tương lai của cậu."

"Anh…" Hoắc Vân Hy bị những lời này của Long Tư Hạo làm cho tức giận ngực kịch liệt phập phồng, đôi mắt của anh ta nổi đầy tơ máu, anh ta quăng quả đấm đánh về phía Long Tư Hạo, nổi giận gầm lên: "Long Tư Hạo…"

Lê Hiểu Mạn bị những lời vừa nãy của Long Tư Hạo làm cho ngơ ngẩn thấy quả đấm của Hoắc Vân Hy đánh tới, cô nắm chặc lấy âu phục của Long Tư Hạo theo bản năng.

Một tay Long Tư Hạo nắm ở eo nhỏ của cô, ánh mắt lẫm liệt lạnh lẽo liếc nhìn Hoắc Vân Hy, anh đưa tay ra vững vàng tiếp nhận nắm đấm của anh ta.

Sau đó anh khẽ lạnh lùng cong môi lên, cổ tay bị dùng sức, tay của Hoắc Vân Hy liền bị anh bẻ gây ra tiếng vang lớn.

"Á aa…" cổ tay đau đớn khiến anh ta rên lên, anh ta nhíu chặt mày lại, ánh mắt lạnh lẽo, hét lên: "Long Tư Hạo…"

Sau đó, anh ta lại tiếp tục đấm Long Tư Hạo lần nữa, nhưng điều anh ta không nghĩ tới là, anh ta còn chưa đánh trúng Long Tư Hạo, gương mặt tuấn tú đã bị Long Tư Hạo đánh trúng một quyền.

Chỉ một quyền, đã khiến cho bước chân của anh ta không ổn định lui về phía sau mấy bước, chờ lúc anh ta đứng vững, chỉ cảm thấy mặt truyền tới cơn đau, có một cỗ nhiệt lưu từ trong mũi xông ra, anh ta lấy mu bàn tay lau, lại chảy máu mũi.

Long Tư Hạo lạnh lùng liếc nhìn anh ta, rồi dần nhu hòa liếc nhìn Lê Hiểu Mạn: "Hiểu Hiểu, chúng ta đi."

Dứt lời, anh trực tiếp ôm lấy Lê Hiểu Mạn rời đi.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, tức giận đấm một quyền trên tường: "Long Tư Hạo…"

Đôi mắt của anh ta đỏ ngầu, trong mắt tràn đầy đau đớn, tại sao anh ta không đánh lại Long Tư Hạo? Tại sao anh ta vô dụng như vậy?

Tại sao mỗi lần đều là kết quả như vậy?

Không phải là anh ta cố ý muốn nói những lời tổn thương đến cô đó, chỉ là do tức giận nên mất đi lý trí.

Tại sao anh ta luôn không khống chế được cảm xúc của mình?

Đôi mắt của anh ta dần ướt át, không muốn buông tha, nhưng một lần lại một lần đẩy cô ra xa hơn.

Anh ta siết chặt hai tay, cơn đau dâng lên trong lòng, Mạn Mạn, cuối cùng thì tôi phải yêu em như thế nào, mới không đẩy em ra xa hơn?

174. Chương 174: Tuyên Bố, Cô Ấy Là Chị Dâu Của Cậu (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo xuống phòng khách ở tầng dưới, cô duy trì khoảng cách nên có với anh.

Cô ngước mắt nhìn về phía Long Tư Hạo, cau mày nói: "Thân thể của ông nội không tốt, tôi đi nấu canh cho ông nội, tối nay sẽ không trở về Hồng Hoa Uyển."

Dứt lời, cô đi vào phòng bếp.

Long Tư Hạo thấy cô cố ý thờ ơ anh, anh nhíu mày lại, đôi mắt hẹp dài tràn đầy cảm xúc khiến người ta nhìn không thấu.

Lúc ăn cơm tối, Lê Hiểu Mạn bưng canh đã hầm xong trực tiếp đi đến phòng của Hoắc Nghiệp Hoằng.

Bầu không khí ở phòng ăn dưới tầng tương đối cứng ngắc quỷ dị.

Trên bàn ăn dài làm bằng cẩm thạch, chỉ có ba người Lý Tuyết Hà, Hoắc Vân Hy, Long Tư Hạo.

Lý Tuyết Hà làm ra dáng nữ chủ nhân Hoắc trạch, một mực nhiệt tình bảo Long Tư Hạo ăn cái này ăn cái kia, lấy giọng điệu của trưởng bối hỏi cái này hỏi cái kia.

Bởi vì chuyện lúc trước, Hoắc Vân Hy vẫn luôn nhăn nhó mặt mày, ánh mắt anh ta nhìn Long Tư Hạo chỉ hận không thể đâm anh nghìn nhát.

So sánh với Hoắc Vân Hy đằng đằng sát khí, ánh mắt của Long Tư Hạo thâm trầm, vẻ mặt lãnh đạm, anh ưu nhã ăn cơm, mỗi cái giơ tay nhấc chân đều lộ ra khí chất cao quý bất phàm, với Lý Tuyết Hà nhiệt tình hỏi han, anh chỉ thỉnh thoảng đáp lại một câu.

Hoắc Vân Hy thấy Lý Tuyết Hà mẹ anh ta vẫn luôn nhiệt tình nói với Long Tư Hạo, hỏi cái này hỏi cái kia, anh ta đột nhiên cảm thấy sao mẹ anh ta lại dối trá như vậy?

Lúc không có ai, mẹ anh ta không ngừng nói xấu Long Tư Hạo ở trước mặt anh ta, nói anh đột nhiên trở về nước nhất định là muốn đến cướp đoạt tài sản của Hoắc gia với anh ta, bảo anh ta nhất định phải đề phòng anh, vậy mà bây giờ bà lại giống như kẻ chân chó vậy, mang cái mặt nóng đi sát mông lạnh của người ta.

Anh ta càng nhìn càng tức giận, vỗ bịch đũa xuống bàn, không vui hét: "Mẹ, mẹ có thể an tĩnh đi hay không? Có để cho người ta ăn cơm hay không?"

Dứt lời, anh ta tức giận đá ngã ghế ngồi, giận dữ liếc nhìn Long Tư Hạo, thấy thái độ của anh vẫn cao quý nhã nhặn, anh ta cảm thấy anh ta giống như một người hề ở trước mặt anh vậy.

Anh ta giận dữ siết chặt hai tay lại, mặt trở nên tái xanh, đạp mạnh bước trên đi lên tầng.

Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Vân Hy xanh mặt lên tầng, bà ta chỉ cảm thấy lúng túng không thôi, thậm chí là cảm thấy mất mặt, sao đứa con trai này của bà ta không cho bà ta chút mặt mũi vậy?

Bà ta ngẩng đầu nhìn Long Tư Hạo lúng túng cười nói: "Tư Hạo, Vân Hy là như vậy đấy, lúc ăn cơm thích an tĩnh, con đừng để ý nhé!"

Long Tư Hạo nâng mắt lên, lạnh nhạt quét bà ta, môi mỏng nhẹ mân: "Tôi ăn xong rồi, dì từ từ dùng cơm."

Dứt lời, anh đứng lên, rời khỏi phòng ăn đi lên tầng, nhịp bước của anh trầm ổn, so với Hoắc Vân Hy vừa mới lên tầng phát ra tiếng bịch bịch bịch, nhịp bước của anh giống như khí chất quanh người anh vậy, ưu nhã cao quý.

Vú Trương ở Hoắc trạch làm mấy chục năm thấy vậy, cười nói: "Sau khi đại thiếu gia đi nước ngoài, khí chất đã khác hơn rồi, làm chuyện gì cũng đều trầm ổn."

Lý Tuyết Hà vừa nghe thấy bà khen Long Tư Hạo, lập tức thay đổi mặt, không vui hét: "Vú Trương, bà là già rồi nên si ngốc hay là đã mắc chứng nhanh quên? Tôi đã nói với bà bao nhiêu lần rồi, bảo bà đừng có cho quá nhiều muối vào trong thức ăn, có phải bà muốn mặn chết tôi hay không?…"

Vú Trương biết Lý Tuyết Hà cố ý moi móc bà, cũng không có lên tiếng, để mặc cho bà ta nói, để mặc cho bà ta mắng, bà siết chặc hai tay, trong đôi mắt dần tràn đầy căm hận với Lý Tuyết Hà, coi như bà chỉ là người giúp việc của Hoắc gia, thế nhưng bà cũng là người, cũng có tôn nghiêm!

…

Trước lên tầng, Hoắc Vân Hy trực tiếp đi đến phòng của Hoắc Nghiệp Hoằng, thấy Lê Hiểu Mạn đã đút canh cho Hoắc Nghiệp Hoằng xong, anh ta nói với Hoắc Nghiệp Hoằng là có lời muốn nói với Lê Hiểu Mạn, rồi cưỡng ép kéo cô vào trong phòng của anh ta.

!!

175. Chương 175: Bệnh Viện, Mang Thai Sóng Gió (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đóng cửa lại, anh ta rút điếu thuốc ra, không ngừng thở ra từng lớp khói mờ, anh ta vặn chặt mày lại, đôi mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp, từ đầu đến cuối gương mặt tuấn tú luôn căng thẳng.

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng liếc nhìn anh ta, rồi xoay người chuẩn bị kéo cửa phòng ra rời đi.

"Lê Hiểu Mạn…" Hoắc Vân Hy thấy vậy, anh ta gọi to tên cô, nhanh chóng tiến lên, nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, dùng sức quăng cô lên trên giường.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn mở lớn hai mắt, ánh mắt thoáng qua vẻ kinh hoảng, đang muốn đứng lên, Hoắc Vân Hy đã dập tắt tàn thuốc, áp về phía cô.

Cô ra sức chống hai tay ở trên ngực của anh ta, cô tức giận liếc nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, anh muốn làm gì?"

Hoắc Vân Hy liếc nhìn cô, anh ta vươn tay ra khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhìn cô chăm chú, dịu dàng nói: "Mạn Mạn, anh chỉ muốn nói mấy câu với em, em thật sự không có chút cảm tình vào với anh sao? Trước kia là anh sai rồi, anh và Hạ Lâm đã chia tay rồi, chúng ta bắt đầu lại được không?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt lên nhìn Hoắc Vân Hy, mặc dù cô chán ghét anh ta đè cô như vậy, nhưng cô hiểu tính cách của anh ta, cô càng phản kháng kịch liệt, thì sẽ càng chọc giận anh ta, đến lúc đó, cô nhất định sẽ thua thiệt.

Cô tận lực khiến cho giọng của mình bình tĩnh, cũng không giãy giụa, chỉ lạnh nhạt liếc nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, bây giờ anh nói những thứ này còn hữu dụng sao? Chúng ta thật sự đã không thể nào, không thể trở về được nữa rồi."

Bởi vì những lời này của cô, trái tim của Hoắc Vân Hy chợt nhói đau, anh ta hối hận không thôi, anh ta vươn đôi tay ra nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, tỳ trán vào trán cô, tràn đầy hối hận nói: "Mạn Mạn, anh thật sự biết lỗi rồi, tha thứ cho anh được không? Chuyện trước kia, đều để cho chúng ta quên đi! Anh…anh có thể không so đo chuyện gì đã xảy ra giữa em và Long Tư Hạo nữa. Anh biết, là vì anh lãnh đạm với em, nên mới có thể bị Long Tư Hạo thừa dịp chen vào, em không thật sự động lòng với anh ta đúng không? Em yêu anh, Mạn Mạn, cho anh thêm một cơ hội được không?"

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn ánh mắt tràn đầy hối hận của Hoắc Vân Hy, đáy lòng lạnh lùng trào phúng, Hoắc Vân Hy, sớm biết có hôm nay thì cần gì phải làm như lúc trước, sau khi anh đâm nát trái tim của tôi, thì mới tới yêu cầu tôi tha thứ cho anh, đã muộn rồi.

Cô nhìn anh ta chăm chú, rồi mới nói: "Được rồi, Hoắc Vân Hy, tôi có thể cho anh một cơ hội, nhưng mà, tôi có một điều kiện."

"Điều kiện gì?" Hoắc Vân Hy nghe cô nói như vậy, đôi mắt lập tức mừng rỡ liếc nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, nhướn mày nói: "Tôi có thể cho anh cơ hội, nhưng phải xem ý trời, anh còn nhớ nhẫn cưới của anh để ở đâu không? Nếu như anh có thể tìm được nhẫn cưới của mình trước khi trời sáng, tôi sẽ tha thứ cho anh."

Nghe cô nhắc tới nhẫn cưới, lúc này Hoắc Vân Hy mới nhớ tới một năm trước, ngày bọn họ kết hôn, sau hôn lễ bọn họ trở lại phòng tân hôn, anh ta đã tháo nhẫn xuống ngay trước mặt Lê Hiểu Mạn tức giận ném ra ngoài cửa sổ, còn nói với cô, cả đời này sẽ không đụng vào cô.

Nghĩ đến hành vi tự tung tự tác của mình lúc đó, anh ta hối hận tím cả ruột.

Trầm mặc hồi lâu, anh ta mới nhìn cô nói: "Mạn Mạn, thật xin lỗi! Anh thật sự sai rồi, bây giờ tôi sẽ trở về tìm nhẫn, anh nhất định sẽ tìm được, tin tưởng anh."

Dứt lời, anh ta hôn lên trán Lê Hiểu Mạn, rồi đứng dậy vội vàng mở cửa phòng ra rời đi.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, cô đưa tay dùng sức lau chỗ trán bị Hoắc Vân Hy hôn, ánh mắt lạnh như băng, nhưng lòng hơi chua xót, nếu trước ngày kỷ niệm một năm ngày cưới, Hoắc Vân Hy dùng trái tim này đối đãi với cô, thì bọn họ cũng sẽ không đi tới ngày hôm nay.

Một năm trước, anh ta đã ném nhẫn cưới ra ngoài cửa sổ trong đêm tân hôn của bọn họ rồi rời đi, cô đã đi xuống tầng tìm chiếc nhẫn bị anh ta vứt bỏ, cô quỳ xuống sân cỏ ở vườn hoa tìm một ngày một đêm mới tìm được.

Cô đã sớm cất chiếc nhẫn của cô và chiếc nhẫn của anh ta đi rồi, anh tuyệt đối sẽ không tìm được.

Thu hồi suy nghĩ, trước mắt cô xuất hiện một đôi giày da màu đen, cô giật mình, ngước mắt lên, thấy không biết Long Tư Hạo đã đứng ở bên cạnh cô từ lúc nào?

Cô mở miệng, thờ ơ nói: "Long tổng, ngày mai tôi có chuyện, không đến công ty được, đã muộn rồi, tôi muốn nghỉ ngơi."

Dứt lời, cô đứng lên chuẩn bị đi qua người Long Tư Hạo, chợt bị anh kéo lại.

Cô giật mình, ngước mắt lên nhìn Long Tư Hạo, hơi cau mày: "Tôi thật sự mệt mỏi rồi, tôi muốn nghỉ ngơi."

Long Tư Hạo kéo cô không thả, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, ánh mắt sắc bén liếc nhìn cô, môi mỏng nhẹ mân: "Em đã nói cái gì với Hoắc Vân Hy?"

176. Chương 176: Bệnh Viện, Mang Thai Sóng Gió (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nhướn mày liếc nhìn anh, mỉm cười nói với anh ta: "Long tổng, đây là chuyện giữa vợ chồng chúng tôi, anh không tiện hỏi tới."

Ngay lúc cô sắp đi ra ngoài, Long Tư Hạo nắm lấy cổ tay của cô, kéo cô trở lại, ấn ở trên tường, cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Đầu tiên thì Lê Hiểu Mạn hơi sửng sốt, sau đó cô vùng vẫy đẩy anh ta: "Long Tư Hạo, đừng có như vậy được không?"

Long Tư Hạo đan tay vào tay cô, triền miên hôn cô, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể quét sạch nỗi đau trong lòng anh.

Nhớ tới vừa nãy Hoắc Vân Hy dùng ánh mắt khiêu khích nhìn anh, nói cô đã tha thứ anh ta, đáp ứng hàn gắp với anh ta, trái tim của anh lại đau như bị bóp nghẹt vậy.

Lê Hiểu Mạn thấy không đẩy Long Tư Hạo ra được, dần dần buông tha giãy giụa, còn với nụ hôn của anh, cô không bài xích, chỉ ngại đạo đức luân lý và những nhân tố khác, nên cô không dám nhìn thẳng vào anh.

Cô nhắm mắt lại, để mặc cho anh hôn, giờ khắc này, cô sẽ phớt lờ mọi thứ mà nổi loạn một lần.

Nghĩ đến ngày mai cô sẽ đi bỏ đứa con của anh, trái tim của cô co thắt lại, cô vòng hai tay ôm lấy cổ anh, giống như là muốn đền bù cho anh vậy, cô nhàn nhạt đáp lại nụ hôn của anh.

Bởi vì cô đáp lại mà toàn thân Long Tư Hạo chấn động, anh càng hôn cô nhiệt tình kịch liệt hơn.

Anh hôn quá kịch liệt, Lê Hiểu Mạn hơi không chịu nổi, nhưng vẫn cố hết sức đáp lại anh.

Trong phòng vốn an tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hai người hôn nhau mập mờ.

Không biết đã qua bao lâu, đến khi Lê Hiểu Mạn sắp hít thở không thông, Long Tư Hạo mới chậm rãi lui ra, đôi mắt hẹp dài khóa chặt trên người cô, ánh mắt tràn đầy ý cười, nóng bỏng mà mị hoặc.

Hai người cũng hơi thở mạnh, bầu không khí hết sức mập mờ.

"Hiểu Hiểu…" âm thanh của Long Tư Hạo trầm thấp khàn khàn, tràn đầy từ tính, nghe vào trong tai người ta, tê tê dại dại, ngay cả xương cũng mềm nhũn.

Bởi vì giọng nói đầy truyền cảm của anh mà thân thể mềm mại của Lê Hiểu Mạn hơi run rẩy, cảm giác đó giống như là bị dòng điện chạy qua người vậy, rất đặc biệt, thậm chí còn khiến cho người ta mê luyến.

Theo tiếng thở hổn hển của cô, hàng lông mi dài của cô hơi run run, khuôn mặt nhỏ nhắn đã sớm đỏ bừng lên.

Cô ngước mắt lên nhìn Long Tư Hạo, đôi mắt trong veo như nước mang theo vẻ kiều my, giọng nói cũng không tự chủ được mà mềm mại hơn: "Tôi thật sự mệt mỏi, đi ngủ đi, anh cũng nên nghỉ ngơi sớm đi."

"Ừ!" ánh mắt nóng bỏng của Long Tư Hạo liếc nhìn cô, anh lên tiếng đáp lại, nhưng lúc cô xoay người rời đi, anh không nhịn được, mà cô kéo vào trong ngực, trầm khàn nói: "Hiểu hiểu, để tôi ôm em thêm một lúc nữa."

Lê Hiểu Mạn bị anh cố định ở trong ngực, cô vừa không đáp ứng cũng không đẩy anh ra, nếu ngay cả nụ hôn của anh cô cũng đã đáp lại, thì để anh ôm thêm lúc nữa có làm sao?

Qua tối hôm nay, cô sẽ vạch rõ quan hệ với anh, sẽ không mập mờ không rõ với anh như vậy nữa.

Không biết ôm qua bao lâu, Long Tư Hạo mới không nỡ mà buông cô ra, lại hôn cô thêm một lúc lâu, rồi mới để cô trở về phòng.

Anh gần như đứng ở ngoài cửa phòng cô suốt đêm, đến khi trời sáng, anh nhận được một cú điện thoại, mới rời khỏi Hoắc trạch.

…

Lê Hiểu Mạn tỉnh ngủ, cô cầm điện thoại di động lên xem giờ, thấy có số điện thoại lạ gửi tin nhắn đến.

Cô không lưu số của Long Tư Hạo, nên sau khi đọc tin nhắn xong mới biết là anh gửi, nội dung tin nhắn là anh có chuyện phải trở về công ty, bảo cô có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh.

Cô nhíu chặt mày lại, xóa tin nhắn của Long Tư Hạo đi.

…

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, cô đi đến phòng của Hoắc Nghiệp Hoằng, thấy khí sắc của ông đã khá hơn trước, cô ngồi nói chuyện với ông một lúc, rồi nói là có việc cần rời khỏi Hoắc trạch, cô đón xe trực tiếp đi đến bệnh viện Saint-Quentin.

Trên đường đi, cô nhận được hai cuộc điện thoại, một là của Lâm Mạch Mạch gọi, cô nói cho Lâm Mạch Mạch biết là mình đang đến bệnh viện Saint-Quentin, một người khác là Hoắc Vân Hy.

Anh ta nói là không tìm được nhẫn, bảo cô cho anh ta thêm thời gian.

Sau đó có vẻ như anh ta nói là hôm nay có chuyện, cô không nghe hết, đã trực tiếp cúp điện thoại.

Đến bệnh viện Saint-Quentin, cô đứng ở hành lang khoa sản, lúc cô lấy số thứ tự lên khoa sản ở tầng hai xếp hàng, thì thấy một màn như ảo mộng.

Cô thấy Hoắc Vân Hy đỡ Hạ Lâm đi ra từ trong phòng khám của bác sỹ phụ sản, nhìn dáng vẻ là bồi Hạ Lâm tới kiểm tra thai kỳ.

Hoắc Vân Hy đi ra đã nhìn thấy Lê Hiểu Mạn, thấy cô xuất hiện ở bệnh viện, lại là ở khoa sản, anh ta trợn tròn hai mắt, đôi mắt hận không thể lòi ra trợn mắt nhìn cô.

Hạ Lâm thấy Lê Hiểu Mạn, cũng kinh ngạc.

177. Chương 177: Bệnh Viện, Mang Thai Sóng Gió (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ngước mắt lên nhìn Hoắc Vân Hy, nghi hoặc nói: "Vân Hy, sao chị lại tới đây? Chẳng lẽ chị cũng tới kiểm tra thai kỳ?"

Hoắc Vân Hy nghe thấy lời này, đôi mắt híp thành một đường chỉ, sắc mặt không vui đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, kéo cô ra, đôi mắt vẫn trợn tròn như cũ nhìn cô: "Em không phải là phụ nữ có thai? Em tới nơi này làm gì?"

Lúc Lê Hiểu Mạn mới thấy Hoắc Vân Hy, cô còn hơi hốt hoảng, dù sao cô cũng tới đây để phá thai, hơn nữa còn không phải mang thai đứa con của anh ta.

Những nhớ tới tối hôm qua anh ta mới nói là đã chia tay với Hạ Lâm, muốn cùng một chỗ với cô lần nữa, hôm nay lại sánh đôi xuất hiện cùng Hạ Lâm ở nơi này, nói chuyện như đánh rắm vậy, cô không hoảng hốt nữa, hất càm lên, lạnh lùng liếc nhìn anh ta.

"Tại sao tôi không thể ở chỗ này? Không phải anh nói muốn hàn gắn với tôi sao? Không phải nói là đã chia tay với Hạ Lâm rồi sao? Không phải đi tìm nhẫn sao? Vậy bây giờ là đang xảy ra chuyện gì?"

"Anh..." Hoắc Vân Hy bị cô nói mà á khẩu không trả lời được, lập tức thay đổi giọng điệu chất vấn vừa nãy: "Mạn Mạn, anh....anh chỉ đứng trên vai trò của người là ba đến đưa Hạ Lâm kiểm tra thai kỳ."

"À!" Lê Hiểu Mạn nhíu mày, đưa tay chỉ Hạ Lâm, lớn tiếng nói một câu: "Chồng à, thì ra anh đưa tiểu tam bên ngoài của anh tới kiểm tra thai kỳ? Anh thật sự là người làm cha tốt có trách nhiệm, làm tiểu tam của anh còn hạnh phúc hơn so với làm vợ anh."

Không ít người đang xếp hàng, Lê Hiểu Mạn cố ý lớn tiếng nói, không ít người đều nghe thấy, cũng dùng ánh mắt bất đồng nhìn chằm chằm vào trên người Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm.

Còn có người nghị luận.

"Không phải chứ, dáng dấp người đàn ông kia đàng hoàng như vậy, lại nuôi tiểu tam? Còn mang tiểu tam tới kiểm tra thai kỳ, thật không biết đi đâu mà lần."

Một người phụ nữ bụng bự khác nhìn về phía Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm, dùng nước miếng nhấn chìm họ: "Tôi nhổ vào, tôi ghét nhất là đàn ông bên ngoài nuôi tiểu tam, nếu chồng tôi dám tìm tiểu tam, còn không phải là tôi dùng một đao cắt anh ta."

Một cô gái trẻ tuổi liếc nhìn Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm, sau đó nhìn người đàn ông đẹp trai bên cạnh mình: "Chồng à, vẫn là anh tốt, không giống người đàn ông khác, cũng vợ tìm tiểu tam."

Một giọng nói âm dương quái khí vang lên: "Đàn ông ấy hả! Nếu như quản được lão Nhị của mình, thì tiểu tam cũng chỉ có thể lởn vởn tại chỗ."

…

Nghe những lời nghị luận không ngừng truyền tới, Hoắc Vân Hy tức giận siết chặt hai quả đấm: "Lê Hiểu Mạn, em cố ý."

Hạ Lâm thấy không ít ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía mình, cô ta cũng siết chặt hai tay, sắc mặt rất là khó coi, chỉ cảm thấy hết sức mất thể diện.

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng liếc nhìn Hoắc Vân Hy, vừa vặn nghe y tá gọi tới mình, cô vượt qua Hoắc Vân Hy đi thẳng vào phòng khám của bác sỹ.

Bác sỹ hỏi tình huống của cô, rồi cho cô đi làm siêu âm B, để cô đi siêu âm B trước, xác định là có mang thai hay không.

Chân trước cô vừa ra khỏi phòng khám của bác sỹ, Hoắc Vân Hy để cho Hạ Lâm đi về trước một mình, rồi vào phòng khám của bác sỹ, liếc nhìn bác sỹ hỏi: "Bác sỹ, cô gái tên là Lê Hiểu Mạn vừa vào lúc trước, tới khám cái gì vậy? Có phải thân thể của cô ấy khó chịu chỗ nào hay không?"

Bác sỹ thấy sắc mặt của anh ta hơi kỳ quái, nghi ngờ hỏi: "Anh là gì của cô ấy?"

Hoắc Vân Hy cau mày lại, liếc nhìn bác sỹ nói: "Tôi là chồng của cô ấy."

Bác sỹ kinh ngạc nhìn anh ta một lúc lâu, rồi mới lên tiếng: "Cô ấy chậm kinh một thời gian, có thể mang thai…"

Vừa nghe đến hai chữ "Mang thai", ánh mắt của Hoắc Vân Hy run lên, anh ta siết chặt hai quả đấm, còn không chờ bác sỹ nói xong, đã xanh mặt đi ra ngoài.

Lúc này Lê Hiểu Mạn vừa mới tới tầng ba, bên ngoài phòng đợi siêu âm B có rất nhiều người, có phụ nữ có thai, cũng có chồng bồi bọn họ đi kiểm tra thai kỳ, hoặc là cha mẹ người nhà.

Cô đang chuẩn bị ngồi xuống, một giọng nói cực kỳ tức giận truyền tới: "Lê Hiểu Mạn…"

Nghe thấy vậy, Lê Hiểu Mạn cả kinh, xoay người nhìn thấy Hoắc Vân Hy hai đang đỏ ngầu hai mắt, ánh mắt lạnh lùng ác liệt, sắc mặt tái xanh, gân xanh nổi đầy trên trán, hai tay nắm chặt lại, giống như là một con sư tử nổi cơn điên sải bước đi về phía cô.

Bộ dáng kia của anh ta như hận không thể bóp sống cô.

Lòng bàn tay của Lê Hiểu Mạn thấm ướt mồ hôi, cô siết chặt tờ giấy khám bệnh trong tay, Hoắc Vân Hy như vậy khiến cô hơi sợ hãi, thấy anh ta đi tới, cô lui về phía sau một bước theo bản năng.

"Tiện nhân." Hoắc Vân Hy đi tới trước mặt cô, nắm lấy tóc cô, hung hãn tát cô.

Ba tiếng bạt tai đột nhiên vang lên.

Một màn này kinh hãi mọi người ở chỗ này.

Lê Hiểu Mạn bị Hoắc Vân Hy gần như dùng hết sức toàn thân tát mà choáng váng đầu hoa mắt, lỗ tai vo ve, hai bên mặt đau rát.

Cô bị tát ngã xuống đất, cô chỉ cảm thấy có vị tanh ngọt dâng lên cổ họng, há miệng, cô phun ra một búng máu.

178. Chương 178: Bệnh Viện, Mang Thai Sóng Gió (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy đánh đến mù quáng, đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy lửa giận hung hãn trợn mắt nhìn cô, anh ta tiến lên trước, dùng sức nắm lấy tóc của cô, một tay kia bóp cổ cô: "Tiện nhân, cô lại mang thai, có phải dã loại trong bụng cô là của Long Tư Hạo hay không? Nói, có phải hay không."

Hoắc Vân Hy nổi cơn điên lên hung hãn lắc lắc bả vai của cô.

Lê Hiểu Mạn bị lắc mà dạ dày khó chịu không thôi, cô nhíu chặt mày lại, sắc mặt vô cùng tái nhợt, trợn to hai mắt, nhưng không rơi một giọt lệ nào.

Vẻ mặt của cô xám như tro tàn, ánh mắt trống rỗng liếc nhìn anh ta, lạnh lùng cong môi, cười thê lương: "Đúng thì thế nào, không đúng thì thế nào? Có giỏi thì hôm nay anh đánh chết tôi đi, Hoắc Vân Hy, đời này, đời sau, đời sau nữa, vĩnh viễn tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh đâu."

Hoắc Vân Hy nắm chặt tay lại, đôi mắt đỏ ngầu ác liệt liếc nhìn bụng của cô, giống như Tu La tới từ địa ngục, ánh mắt rét lạnh nhuộm đầy màu của máu.

"Nghiệt chủng….Lê Hiểu Mạn, nghiệt chủng trong bụng em, tôi tuyệt đối sẽ không để cho nó sống."

"Nghiệt chủng đáng chết, đi chết đi." anh ta nổi giận gầm lên, như nổi cơn điên vậy, anh ta hung hãn đá về phía bụng của Lê Hiểu Mạn.

"A…" Đau đớn kịch liệt khiến Lê Hiểu Mạn kêu lên, mồ hôi toát đầy trán, hai tay cô ôm bụng, cuộn tròn người lại, cô đau đến nỗi sắc mặt tái nhợt, nhíu chặt mày lại.

"Nghiệt chủng chết tiệt….Tao đá chết mày…" Hoắc Vân Hy đá một cước không đủ, rống giận lại đá thêm một cước nữa.

Người chung quanh nhìn không được nữa, lập tức xông lên kéo Hoắc Vân Hy ra.

Hoắc Vân Hy đang cực kỳ tức giận, mất khống chế cảm xúc nên khí lực rất lớn, anh ta gầm nói buông ra, cứng rắn hất người đang kéo anh ta ra.

"Mạn Mạn…" Lâm Mạch Mạch vừa vặn thấy một màn kia, thấy Hoắc Vân Hy đá về phía Lê Hiểu Mạn, cô lập tức vọt tới, dùng sức đẩy Hoắc Vân Hy ra, rồi ôm lấy Lê Hiểu Mạn.

Thấy tóc cô rối bù, khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ, khóe miệng còn vương vết máu, chật vật không chịu nổi, trái tim cô đau lòng không dứt, nước mắt không nhịn được mà tràn ra khóe mắt.

Cô quay đầu lại, tức giận liếc nhìn Hoắc Vân Hy, cả giận nói: "Hoắc tra nam, anh cái tên súc sinh này, anh lại động thủ đánh phụ nữ, anh có phải là đàn ông hay không? Có phải điên rồi hay sao? Anh phải đánh chết Mạn Mạn thì mới cam tâm sao?"

Mọi người chung quanh bắt đầu nghị luận, chỉ trích Hoắc Vân Hy đánh phụ nữ rồi không phải là đàn ông thay nhau vang lên.

Nghe thấy tiếng chỉ trích chung quanh, Hoắc Vân Hy dần khôi phục lại lý trí, anh ta phục hồi lại tinh thần liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy tóc tai cô rối bù, chật vật không chịu nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ, khóe miệng còn đang chảy máu, biểu tình thống khổ, thân thể run lẩy bẩy, trái tim anh ta đau đớn dữ dội, hối hận không thôi.

Anh ta không dám tin mà liếc nhìn đôi tay của mình, tại sao anh ta lại đánh cô?

Đột nhiên, anh ta xông lên phía trước, kéo Lâm Mạch Mạch ra, ôm Lê Hiểu Mạn vào trong ngực, trái tim đau đớn hối hận nói: "Mạn Mạn, thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Anh….Anh vừa mới mất lý trí, thật xin lỗi….Thật xin lỗi…"

Nghe Hoắc Vân Hy một lần lại một lần nói xin lỗi, Lê Hiểu Mạn vẫn luôn không khóc lạnh lùng cười lên: "Ha a…… ha a…"

Cô ngẩng đầu lên, cười ra nước mắt, cô sống đến giờ phút này, cho tới bây giờ đều chưa từng đau đớn, tuyệt vọng, hối hận, thống hận, khuất nhục giống như hôm nay…

"Ha a….ha a…"

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn vừa khóc vừa cười, anh ta hoàn toàn sững sờ, anh ta bị cô dọa sợ, một dòng khí lạnh chạy thẳng từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu anh ta, trong lòng anh ta cảm thấy cơn khủng hoảng lớn chưa từng có đang dần dâng lên.

Anh ta ôm lấy bả vai của cô, nhẹ nhàng lắc lắc: "Mạn Mạn, em đừng nên làm anh sợ, em sao rồi? Mạn Mạn, thật xin lỗi! Anh sai rồi, anh cầu xin em đừng như vậy, được không?"

"Mạn Mạn…" Lâm Mạch Mạch thấy Lê Hiểu Mạn như vậy, không ngừng đau lòng, cô lập tức cầm lấy điện thoại ra gọi cho Long Tư Hạo.

Lúc này, Long Tư Hạo đang họp ở công ty, anh đặt điện thoại di động ở trên bàn hội nghị, điện thoại di động đột nhiên vang lên, thấy là Lâm Mạch Mạch gọi, anh mới nhận.

Điện thoại vừa được kết nối, đã truyền tới giọng nói vội vàng mang theo nức nở của Lâm Mạch Mạch: "Long tổng, anh mau tới bệnh viện Saint-Quentin đi, Mạn Mạn cô ấy xảy ra chuyện rồi."

Vừa nghe thấy Lê Hiểu Mạn xảy ra chuyện, trái tim Long Tư Hạo trở nên căng thẳng, lo âu lướt qua giữa hai lông mày, anh cầm lấy điện thoại di động, ngay cả nói hủy bỏ cuộc họp cũng không nói, đã chạy ra khỏi phòng họp.

Vừa đi vừa vội vàng hỏi: "Hiểu Hiểu cô ấy xảy ra chuyện gì?"

"Mạn Mạn cô ấy mang thai, bị Hoắc tra nam biết, muốn đánh chết Mạn Mạn, Long tổng, Mạn Mạn mang thai đứa con của anh, anh sẽ không mặc kệ đứng nhìn chứ? Anh mau tới bệnh viện đi."

Lâm Mạch Mạch vội vội vàng vàng nói xong rồi cúp điện thoại, mà Long Tư Hạo nghe thấy Lê Hiểu Mạn mang thai, anh như là bị sét đánh trúng vậy, đứng ngốc lăng tại chỗ, anh dùng sức nắm lấy điện thoại di động, đến nỗi sắp bóp nát màn hình điện thoại di động.

Anh thu tầm mắt lại, vẻ mặt phức tạp làm người ta không nhìn thấu.

Phục hồi lại tinh thần, anh lập tức chạy tới bệnh viện Saint-Quentin.

Dọc theo đường đi, anh phóng với tốc độ cao nhất, chiếc Rolls-Royce Phantomgiống như con mãnh thú đang chạy giữa rừng rậm vậy, lái thẳng tới bệnh viện Saint-Quentin.

Tay cầm lái của anh nổi đầy gân xanh, trong đầu vẫn luôn vang vọng câu nói Lê Hiểu Mạn mang thai của Lâm Mạch Mạch, vẻ mặt anh tràn đầy khẩn trương, giống như là đang cố gắng đè nén cái gì đó vậy.

Chạy tới bệnh viện Saint-Quentin, anh chỉ dùng hơn mười phút.

Lúc này, Hoắc Vân Hy còn ôm Lê Hiểu Mạn không chịu buông tay, một lần lại một lần nói xin lỗi.

Mà Lê Hiểu Mạn giống như con búp bê đã vỡ nát, không có bất kỳ phản ứng gì, không khóc nữa, không cười nữa, đôi mắt trong suốt trống rỗng.

179. Chương 179: Chấn Kinh, Sự Thật Quạ Đen (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

"Hoắc cặn bã, anh buông Mạn Mạn ra." Lâm Mạch Mạch phẫn nộ nhìn Hoắc Vân Hy, xông lên trước ra sức muốn đẩy anh ta ra nhưng anh ta vẫn ôm Lê Hiểu Mạn không buông.

Thấy vậy Lâm Mạch Mạch tức giận chỉ vào Hoắc Vân Hy mà mắng: "Hoắc cặn bã, anh buông Mạn Mạn ra, đừng có ở đây giả mù sa mưa, đánh xong thì tới giải thích, anh *** nó thật là cho tôi ghê tởm, ra tay với phụ nữ, anh ** nó chẳng bằng súc sinh."

Nghe Lâm Mạch Mạch tức giận mắng, vẻ mặt Hoắc Vân Hy âm lãnh, ánh mắt sắc bén nhìn cô cả giận nói: "Đủ rồi đấy Lâm Mạch Mạch, đây là chuyện giữa vợ chồng tôi, cô không cần xen vào."

Dứt lời anh ta ôm Lê Hiểu Mạn chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên phía sau truyền đến âm thanh lạnh thấu xương như từ địa ngục truyền đến.

"Buông cô ấy ra!"

Nghe tiếng, Hoắc Vân Hy còn chưa xoay người, bóng dáng cao ngất nhanh như gió đi tới trước mặt anh ta, lưu loát ôm Lê Hiểu Mạn khỏi vòng tay anh ta.

Chờ anh ta phản ứng kịp khi đó Lê Hiểu Mạn đã ở trong lòng Long Tư Hạo.

Vốn Hoắc Vân Hy đã tức giận không thôi nhưng nhìn thấy Long Tư Hạo thì lửa giận càng bùng cháy không ngừng.

Anh ta phẫn nộ hai mắt đỏ lên, sắc mặt xanh mét, hét lên: "Long Tư Hạo, anh còn dám tới?"

Lập tức anh ta điên cuồng đi về phía Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn, Lâm Mạch Mạch thấy vậy ngăn chặn trước người anh ta, phẫn nộ mà chán ghét.

"Hoắc cặn bã, anh còn muốn làm gì hả? Tốt nhất anh nên cút cho tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát."

Long Tư Hạo không để ý tới Hoắc Vân Hy mà nhìn Lê Hiểu Mạn nằm trong lòng mình mặt xám như tro tàn, thấy tóc cô rối bù, mặt sưng đỏ, khóe môi còn đang chảy máu, chật vật không chịu nổi, lòng anh lại co rút đau đớn.

Đều do anh, anh không nên rời khỏi cô, nếu anh không đi công ty thì chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không xảy ra.

"Hiểu Hiểu…" anh đau lòng nhìn cô, cúi đầu hôn lên trán cô mới đặt cô lên hàng ghế dài của bệnh viện.

Anh dịu dàng vuốt ve mái tóc cô, đau lòng nhìn cô:"Hiểu Hiểu, chờ anh một lát."

Dứt lời, anh để cho Lâm Mạch Mạch chiếu cố cô còn mình lại là xoay người, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Hoắc Vân Hy, hai tay nắm chặt, biểu tình âm u làm cho người ta sợ hãi, đáy mắt cuồn cuộn gió lớn, quanh thân tản ra hàn khí, như muốn bầm thây vạn đoạn Hoắc Vân Hy ra.

Anh nhếch môi, am thanh lạnh lẽo như vang lên từ dưới địa ngục: "Hoắc Vân Hy, cậu dám đánh Hiểu Hiểu, tôi cho cậu xuống địa ngục."

Ánh mắt Hoắc Vân Hy sắc bén nhìn vẻ mặt âm u của Long Tư Hạo, hai tay nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên, cả giận nói: "Long Tư Hạo, anh còn dám tới? anh dựa vào đâu mà quản chuyện giữa tôi và Mạn Mạn? Dựa vào đâu chứ?"

Anh ta rống to xong, như là một con mãnh thú sổ lồng tung nắm đấm về phía Long Tư Hạo.

Thấy Hoắc Vân Hy như nổi điên vung tay tới, ánh mắt Long Tư Hạo lóe lên, đôi môi nhếch lên đầy khinh miệt, thân hình đột nhiên chớp lóe, nhanh như gió đến trước người Hoắc Vân Hy, vững vàng giữ được nắm đấm của anh ta, dùng sức một cái, Hoắc Vân Hy bị đau mà cau mày.

"Long Tư Hạo…" anh ta đỏ mắt nhìn Long Tư Hạo, nổi giận hét lên sau đó đá anh.

Thấy anh ta đá tới, Long Tư Hạo mím môi, thân thủ nhanh nhẹn tránh ra sau đó khi Hoắc Vân Hy chưa phản ứng kịp đã không lưu tình má đá trúng bụng dưới Hoắc Vân Hy.

"A…" Hoắc Vân Hy kêu lên một tiếng đau đớn, hai mắt hung ác nhìn Long Tư Hạo, xiết chặt hai nắm đấm, sau đó lại vung nắm đấm về phía anh.

Lần này cũng như thế, anh ta còn chưa đến gần thì Long Tư Hạo đã nắm chặt cổ tay anh ta, một quyền đấm trúng mặt anh ta.

Anh ta giận dữ rống to với anh: "Long Tư Hạo, tôi không tin không đánh lại anh."

Lúc anh ta chuẩn bị đánh trả thì ltn đã nắm chặt cổ tay anh ta quăng anh ta ngã xuống đất.

Hoắc Vân Hy vừa ngã xuống cảm thấy cả người như tan ra, đau nhức không thôi, anh ta nắm chặt hai nắm đấm còn chưa đứng lên thì Long Tư Hạo đã lạnh lùng đá vào ngực anh ta một cái.

"A..." Hoắc Vân Hy nhíu chặt mày, chỉ cảm thấy cổ họng trào ra thứ gì ngái ngái, kêu lên đầy đau đớn sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

Long Tư Hạo tiến lên phía trước, bàn tay rắn chắc nắm cổ áo anh ta, đôi mắt tối tăm nhìn anh ta, âm thanh lạnh như băng: "Hoắc Vân Hy, nghe kĩ cho tôi, Hiểu Hiểu tôi đã định rồi, tôi sẽ cho cậu trả giá lớn vì hành động ngày hôm nay của cậu."

Hoắc Vân Hy đưa tay lau máu nơi khóe môi, hai mắt đỏ sẫm sắc bén nhìn Long Tư Hạo sau đó cười phá lên: "Haha... Long Tư Hạo, anh cho rằng tôi sợ anh sao? Anh muốn đối phó tôi cứ tới, tôi mà nhíu mày sợ hãi thì không phải là họ Hoắc, anh cũng nghe cho kĩ đây, tôi tuyệt đối không ly hôn với Mạn Mạn, anh và cô ấy mãi mai dánh bất chính ngôn bất thuận, cả đời này anh chỉ có thể làm tình nhân không thể lộ ra của cô ấy mà thôi."

Long Tư Hạo mặt lạnh đang muốn tiến lên thì Lâm Mạch Mạch đã lên tiếng: "Long tổng, đừng động đến tên cặn bã kia, trước đến xem Mạn Mạn đã, hình như cô ấy không thoải mái."

Nghe vậy, Long Tư Hạo lập tức đứng lên, bước nhanh như gió đến trước người Lê Hiểu Mạn, thấy cô nhíu chặt mày, sắc mặt cực kì kém, anh đau lòng không thôi ôm ngang cô lên.

"Long tổng, đưa Hiểu Hiểu đi phòng siêu âm trước, lúc nãy cậu ấy bị đá vào bụng, không biết đứa bé trong bụng có làm sao không?"

Nghe Lâm Mạch Mạch nhắc tới đứa bé, Long Tư Hạo cụp mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, đôi mắt đong đầy cảm xúc phức tạp, bên trong quét xuống sự đau khổ, lại như đang kìm nén nỗi đau đớn ập tới.

Lâm Mạch Mạch thấy Long Tư Hạo dừng lại liền nghi hoặc hỏi: "Long tổng, làm sao vậy?"

Long Tư Hạo thu hồi cảm xúc phức tạp, đáy mắt khôi phục bình thường, anh vượt qua đám người đang xếp hàng, ôm Lê Hiểu Mạn vội vàng vào phòng siêu âm.

180. Chương 180: Chấn Kinh, Sự Thật Quạ Đen (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thấy một người phụ nữ mang thai đang đinh nằm lên giường siêu âm, anh tiến lên trực tiếp đặt Lê Hiểu Mạn nằm xuống.

Người phụ nữ kia và bác sĩ thấy vậy đều kinh ngạc nhìn anh.

"Vị tiên sinh này, mời anh đi ra ngoài xếp..."

Bác sĩ còn chưa nói xong chữ 'hàng' thì Long Tư Hạo đang hung ác nhìn qua.

Thấy anh tuấn mỹ bất phàm, sắc mặt lại cực kì lạnh lẽo, quanh thân tản ra hàn khí nhiếp người, bà ta không dám nói gì khác: "Tiên sinh, anh đi ra ngoài trước, tôi lập tức kiểm tra cho cô ấy."

Long Tư Hạo lạnh lùng nhìn bác sĩ, sau đó đau lòng nhìn người trên giường bệnh, anh vén tóc cô ra sau tai, cúi đầu hôn lên trán cô mới dịu dàng nói: "Hiểu Hiểu, anh ở bên ngoài chờ em."

Dứt lời, anh đứng thẳng người, anh mắt phức tạp chăm chú nhìn cô một lúc mới đi ra khỏi phòng siêu âm.

Lâm Mạch Mạch ở bên ngoài thấy anh đi ra liền hỏi: "Long tổng, đứa bé trong bụng Mạn Mạn anh sẽ phụ trách sao?"

Nghe vậy, ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, đáy mắt hiện lên cảm xúc đầy phức tạp, biểu tình ẩn nhẫn đau khổ, hai bàn tay nắm chặt nắm đấm cho đến khi đốt ngón tay trắng bệch.

Lâm Mạch Mạch thấy sắc mặt anh không đúng, gương mặt không che giấu được vẻ đau đớn, không hề vui sướng như người sắp được làm ba nên ánh mắt cô trở nên sắc bén.

"Long tổng, anh có ý tứ gì? Mạn Mạn mang thai anh đau khổ như vậy sao? Anh không muốn phụ trách đứa bé thì cứ nói thẳng."

Lâm Mạch Mạch phẫn nộ nhìn Long Tư Hạo, thiệt thòi cô còn xem anh ta là nam thần, cho rằng anh ta khác với người đàn ông khác lại không nghĩ tới anh là người đàn ông không dám chịu trách nhiệm.

Mạn Mạn gặp phải tên cặn bã như Hoắc Vân Hy đã không may mắn rồi, nếu ngay cả Long Tư Hạo cũng như thế thì cô không cách nào tưởng tượng được Mạn Mạn của cô sẽ tổn thương thành bộ dạng gì nữa, cô ấy sẽ còn dũng khí mà sống sao?

Long Tư Hạo không để ý đến Lâm Mạch Mạch mà chỉ nhìn chằm chằm cửa phòng siêu âm, dần dần thu lại sự đau khổ.

...

Bên trong phòng siêu âm, Lê Hiểu Mạn nằm trên giường nhỏ, hai mắt như giọt nước đọng nhìn chằm chằm trần nhà.

Bác sĩ xốc váy cô lên, thấy trên bụng cô có vết bầm tím thì sợ run lên, lập tức bôi dịch trên bụng cô sau đó bắt đầu kiểm tra.

"Cô bị chậm kinh đã bao lâu?"

Đối với câu hỏi của bác sĩ, Lê Hiểu Mạn vẫn như cũ mặt xám như tro tàn liếc trần nhà, không trả lời.

Bác sĩ thấy sắc mặt cô không đúng, không tiện hỏi thêm gì mà cẩn thận kiểm tra, sau đó nhìn chằm chằm vào màn hình.

Di tới di lu sắc mặt bác sĩ càng nhíu chặt lại, sau đó kinh ngạc nhìn cô: "Căn bản cô không mang thai, tử cung không nhìn thấy phôi thai."

"Cái gì?" Bởi vì lời của bác sĩ, Lê Hiểu Mạn đang mặt xám như tro tàn đột nhiên phục hồi tinh thần, mở to tròng mắt, ngơ ngẩn nhìn bác sĩ, gằn từng chữ hỏi: "Tôi ~ không ~ mang ~ thai? Làm sao có thể?"

Que thử thai rõ ràng là hai vạch mà!

Chẳng lẽ que thử thai không cho đúng?

Bác sĩ thấy vẻ mặt của cô không đúng, vì thế nói: "Nếu không tin thì siêu âm lần nữa thử xem."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhíu chặt đầu lông mày gật đầu với bác sĩ.

Lúc bác sĩ làm siêu âm, thăm dò từ phía dưới đo vào, cô đau đến nhíu mày.

Bác sĩ thấy vậy mới kinh ngạc nhìn cô: "Vị tiểu thư này, cô đã kết hôn chưa? Không phải cô vẫn là xử nữ đấy chứ? Xử nữ không thể làm siêu âm nếu không sẽ làm tổn hại màng trinh."

Nghe lời bác sĩ nói, Lê Hiểu Mạn càng mở to mắt hơn, há miệng rất lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Bác sĩ nhìn cô, in kết quả ra đưa cho cô: "Cô mang cho bác sĩ phụ khoa khám xem."

Chờ một lúc lâu sau mới hồi phục, Lê Hiểu Mạn cầm từ giấy trong tay cảm thấy như đang bay trên mây, vẻ mặt ngờ nghệch cầm kết quả ra khỏi phòng siêu âm.

Chờ ra khỏi phòng siêu âm thì Lâm Mạch Mạch thấy cô đi ra, sau đó tiến lên lo lắng hỏi cô: "Mạn Mạn, kết quả thế nào? Bảo bảo không sao chứ?"

181. Chương 181: Chất Vấn, Vì Sao Muốn... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn không trả lời Lâm Mạch Mạch mà phức tạp nhìn Long Tư Hạo, đôi mày cau chặt, nắm chặt tờ kết quả trong tay, do dự rất lâu mới khàn khàn nói: "Đêm đó ở khách sạn... anh có từng chạm vào tôi không?"

"Hiểu Hiểu..." Long Tư Hạo cất bước tiến lên, ôm cô vào trong ngực, cằm đặt trên trán cô, đôi mắt thâm sâu nhìn cô nhu hòa nói: "Hiểu Hiểu, dù đứa bé không phải là của anh thì chỉ cần em nguyện ý anh sẽ xem nó như con ruột của mình, chỉ cần là đứa bé của em thì sẽ là đứa bé cửa anh."

Đột nhiên Lê Hiểu Mạn dùng sức đẩy anh ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh, nhếch môi lạnh lùng cười, đáy mắt ẩn ẩn tầng hơi nước, nước mắt như đê vỡ ra: "Haha... Long Tư Hạo, anh là tên lừa đảo, anh tên xấu xa này, vì sao anh lại gạt tôi? Căn bản anh không chạm vào tôi có đúng không? Tôi còn tưởng rằng chúng ta xảy ra tình một đêm, còn tưởng tôi mang thai đứa con của anh, thì ra là tôi nghĩ nhiều, anh nhất định đang lén cười nhạo tôi đúng không? Lê Hiểu Mạn tôi là chuyện đáng cười trong thiên hạ, vị các người đùa bỡn trong tay... vì sao lại đối với tôi như vậy? Vì sao chứ?"

Lê Hiểu Mạn nói xong khóc không thành tiếng, cô đưa tờ kết quả trong tay cho anh, sau đó chạy ra ngoài bệnh viện.

"Hiểu Hiểu..." Long Tư Hạo thấy thế nhăn mày lập tức đuổi theo kéo cô ôm vào ngực, bàn tay trắng nõn vỗ vỗ lưng cô, âm thanh trầm thấp nói: "Hiểu Hiểu, dù đứa bé không phải là của anh thì anh cũng sẽ xem nó là con ruột mình."

Nghe anh nói, Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn anh, đấm vào ngực anh khóc nói: "Hỗn đạn...xấu xa...vì sao muốn gạt tôi? Xấu xa..."

Long Tư Hạo tùy ý để cho cô đánh, bàn tay nâng lên lau nước mặt cho cô, lại cúi đầu hôn lên nước mắt của cô, đau lòng nhìn cô: "Em đánh tôi cũng được, nhưng đừng khóc, như vậy sẽ không tốt cho đứa bé."

Lê Hiểu Mạn giật mình phẫn nộ nhìn anh: "Không phải con anh thì anh quan tâm làm gì?"

Cô cắn chặt môi, oán hận nhìn anh, cứ không nói cho anh căn bản cô không mang thai.

Ai bảo anh lừa cô lâu như vậy, trêu đùa cô vui lắm sao?

Hại cô đen đủi như thế.

Nhớ tới vị bác sĩ nữ kinh ngạc nhìn cô, cô liền cảm thấy xấu hổ muốn chết.

Chắc là bác sĩ kia thấy cô bị thần kinh đúng không? Còn xử nữ mà chạy đi siêu âm thai?

Đều tại anh, hại cô dọa người ta.

Long Tư Hạo thấy ánh mắt oán hận của Lê Hiểu Mạn, anh nhíu mày, ánh mắt thâm trầm nhưng lại đưa tay lên vỗ má cô: "Hiểu Hiểu, thật xin lỗi, sớm biết đêm đó tôi không chạm em lại khiến em thất vọng như vậy thì tôi nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.'

"Anh..." nghe lời anh nói, Lê Hiểu Mạn suýt chút nữa đã phun búng máu rồi, đến giờ mà anh còn có tâm tình trêu cô.

Lúc này Lâm Mạch Mạch mới cầm kết quả siêu âm của cô đi tới kinh ngạc nhìn cô: "Mạn Mạn, cậu không mang thai là sao hả? Không phải que thử thai là dương tính sao?"

Lê Hiểu Mạn nghe thấy cô ấy nói chuyện cô không mang thai,đôi lông mày nhíu chặt, muốn che miệng cô ấy thì không kịp rồi.

"Hiểu Hiểu không mang thai?" Long Tư Hạo nghe lời Lâm Mạch Mạch nói liền cầm tờ kết quả trong tay Lâm Mạch Mạch cẩn thận xem, sau đó sâu xa nhìn Lê Hiểu Mạn, đáy mắt lóe lên ngọn lửa: "Hiểu Hiểu, em không mang thai tại sao không nói cho tôi biết?"

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn anh, không để ý đến anh.

Thấy thế, Long Tư Hạo ôm ngang cô lên lo lắng nhìn cô: "Hiểu Hiểu, còn có chỗ nào không thoải mái? Anh dẫn em đi gặp bác sĩ."

"Đi hỏi bác sĩ một chút, Mạn Mạn không mang thai sao que thử thai lại hiện dương tính?" Lâm Mạch Mạch nhíu mày nghi hoặc nói.

Nghe vậy Long Tư Hạo mới cúi đầu nhìn Lê Hiểu Mạn, ôm cô xuống lầu gặp bác sĩ.

Lúc bọn họ xuống lầu thì Hoắc Vân Hy vẫn chưa rời khỏi phòng siêu âm, nghe thấy bác sĩ nói Lê Hiểu Mạn không mang thai nhưng còn xử nữ, cả người anh ta lờ mờ rồi.

Anh ta cho rằng cô và Long Tư Hạo đã phát sinh quan hệ nhưng cô vẫn còn xử nữ, thì ra anh ta hiểu nhầm.

Từ phòng siêu âm đi ra, anh ta hối hận không thôi, hận không thể bóp chết mình.

Anh ta đưa tay lên, không để ý ánh mắt xung quanh mà hung hăng cho mình mấy bạt tai.

Anh ta không phải người, hung hăng tổn thương cô như thế còn có thể vãn hồi cô sao?

Anh ta chưa bao giờ đau đớn như lúc này, đau đớn muốn lập tức chết đi.

Phòng phụ khoa tầng hai, Lâm Mạch Mạch đưa kết quả kiểm tra của Lâm Mạch Mạch đưa cho bác sĩ nghi hoặc hỏi: "Vì sao que thử thai lại dương tính, làm siêu âm thì căn bản không mang thai?"

Bác sĩ xem kết quả liền nói: "Là giả dương tính mang thai…"

"Giả dương tính?" Lâm Mạch Mạch giật giật khóe môi: "Bác sĩ, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?"

"Là như vậy, vì tinh thần quá mức khẩn trương, cảm xúc không tốt, áp lực quá lớn, hoặc là quá mức mệt mỏi đều có thể dẫn tới mất cân bằng nội tiết, tạo thành ngừng kinh thời gian ngắn, bình thường cần nghỉ ngơi nhiều hơn, làm việc kết hợp với vui chơi, uống thêm thuốc thì sẽ khôi phục bình thường."

Nghe xong lời bác sĩ nói, Lâm Mạch Mạch há miệng thành chữ O rồi.

182. Chương 182: Chất Vấn, Vì Sao Muốn... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Còn Lê Hiểu Mạn thì cảm thấy xấu hổ không thôi, cô lớn như vậy rồi mà chưa bao giờ gặp chuyện đen đủi như thế.

Cô ngước mắt trừng Long Tư Hạo vẫn còn đang ôm mình, xấu hổ quẫn bách không thôi: "Buông tôi xuống, tôi phải đi về."

Hiện tại cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi bệnh viện, không muốn ở lại nơi này thêm nữa, chờ thêm 1s nghĩ tới Hoắc Vân Hy quyền đấm cước đá vào người cô, ánh mắt của cô yên lặng như vũng nước đọng.

Long Tư Hạo biết hôm nay cô chịu tổn thương lớn, cầm thuốc xong liền ôm cô rời khỏi bệnh viện.

Ra khỏi bệnh viện, Lâm Mạch Mạch cực kì thức thời mà tự lái xe về nhà.

Còn Long Tư Hạo thì mang cô trực tiếp về Hoa Hồng uyển.

"Hiểu Hiểu, trước tiên em ngồi xuống đi, anh đi rót nước cho em." Long Tư Hạo ôm cô đặt xuống ghế sofa, sau đó nhìn cô dịu dàng nói.

Sau đó anh đứng lên chuẩn bị đi rót nước cho cô thì bị cô gọi lại.

Cô nhìn anh, đáy mắt trong suốt đầy cảm xúc phức tạp: "Long Tư Hạo, anh còn chưa nói cho tôi biết rốt cuộc đêm đó có chuyện gì xảy ra?"

Dọc đường từ bệnh viện về, cô vẫn một mực nghĩ chuyện khách sạn hôm đó, nhưng ngoại từ nhớ chuyện cô leo lên người Long Tư Hạo thì không nhớ được gì thêm.

Cô nhớ rõ lúc cô tỉnh lại thì cả người đều là dấu hôn, trần truồng như nhộng, còn hắt hơi, thân thể đau nhức, nhưng cô xem nhẹ chuyện lần đầu tiên thì sẽ trải qua chuyện đó sẽ đau mới đúng nhưng lúc đó cô không cảm giác được, chi bằng chuyện không mặc quần áo, trên người đều là dấu hôn và chút trí nhớ không hoàn chỉnh mà nhận định mình thất thân.

Long Tư Hạo thấy cô vẫn còn nhăn mày liền ngồi xuống cạnh cô, hai tay ôm mặt cô, đôi mắt nhìn cô chằm chằm, đáy mắt xẹt qua sự đau lòng: "Hiểu Hiểu, đêm đó anh rất muốn em, thật ra chúng ta đều đến bước cuối cùng rồi, nhưng anh không muốn lúc em bị bỏ thuốc, lúc em không tỉnh táo mà muốn em, anh sợ em tỉnh lại sẽ hối hận."

Nghe vậy Lê Hiểu Mạn liền ngước mắt nhìn anh, ánh mắt vô cùng phức tạp, im lặng một lúc sau mới nói: "Vậy vì sao anh lại lừa tôi để tôi nghĩ chúng ta xảy ra tình một đêm?"

Cô cắn môi mãi mới nói ra được hết câu.

Lúc này trong lòng cô đang kìm nén lửa giận đang muốn chạy lên đầu.

Long Tư Hạo thấy cô tức giận muốn bạo phát, anh cúi đầu nhìn khuôn mặt sưng đỏ không thôi của cô, âm thanh trầm thấp nói: "Chờ anh một chút, anh đi lấy khăn đắp cho em."

Sau đó anh đứng lên đi vào phòng ngủ bê một chậu nước lạnh ra ngoài.

Lúc ngồi trở lại cạnh cô, anh vắt khăn mặt nhẹ nhàng đắp lên má cô.

"Đau…" khăn chạm vào vùng sưng đỏ, lhn bị đau mà nhăn mày.

Thấy cô kêu đau, Long Tư Hạo nhíu chặt đầu lông mày, đáy mắt lóe lên sự đau lòng: "Nhịn nhịn một chút là được rồi."

Âm thanh của anh vốn đã trầm thấp đầy từ tính, lúc này vì đau lòng cô mà nghe như nước chảy nhẹ nhàng làm cho lòng cô khẽ run.

Cô ngước mắt lên nhìn anh: "Long Tư Hạo, anh có thể nghiêm túc nói cho tôi biết vì sao anh tốt với tôi như vậy không? Hay là anh đang thương hại tôi?"

Nghe vậy Long Tư Hạo dừng động tác trong tay, đôi mắt thu liễm lại, mím môi nhìn cô: "Vì sao anh phải thương hại em? Anh không biết mình là nhà từ thiện đấy."

"Vậy anh là…" Lê Hiểu Mạn ngước mắt khó hiểu nhìn anh.

Hai người dựa vào rất gần, hô hấp nóng bỏng của anh lượn lờ khắp khoang mũi của cô, hô hấp của cô căng lên, có chút không được tự nhiên.

Long Tư Hạo nâng mặt cô, nhìn cô, ánh mắt đầy chân thành có thể tan chảy ra, mấp máy nói: "Hiểu Hiểu, anh muốn tốt với em thật lâu rồi, không phải vì thương hại em mà là vì…"

Nói đến đây, anh mỉm cười nhìn cô, đôi môi ghé lại gần tai cô nhẹ nhàng phun ra ba chữ: "Anh yêu em."

"…" nghe ba chữ kia, Lê Hiểu Mạn như bị sét đánh, ngơ ngác nhìn anh, vậy mà anh lại nói anh yêu cô, điều này sao có thể chứ?

Đột nhiên trái tim cô đập loạn nhịp, thật dọa người, giống như cô mới là người thổ lộ mà khẩn trương vậy.

Thổ lộ? sao cô có thể dùng từ thổ lộ này chứ? Long Tư Hạo nhất định không phải thổ lộ với cô mà đang trêu đùa cô.

Cô lấy lại tinh thần, nhìn anh: "Long Tư Hạo, anh đừng đùa tôi nữa, chơi vậy không tốt lắm."

"Hiểu Hiểu…" LLong Tư Hạo nghiêm túc hơn, gương mặt trầm xuống hạ giọng nói: "Em nhất định muốn anh móc tim ra mới tin anh thật lòng với em sao?"

Nhìn sắc mặt nghiêm túc của anh, Lê Hiểu Mạn cảm thấy áp lực, há miệng mãi mới nói ra được: "Tôi…tôi không nghĩ như vậy, tôi chỉ là… chỉ cảm thấy anh ưu tú như thế sao có thể thích tôi chứ?"

Không phải anh cần có người đànbà ưu tú hơn để phù hợp với anh sao?

Long Tư Hạo nghe cô khen anh ưu tú, đáy mắt anh nồng đậm ý cười, đôi môi nhếch lên vòng cung mê người: "Cô ngốc, không được nghĩ bản thân mình không tốt, em ở trong lòng anh không ai có thể thay thế, em ưu tú hơn bất cứ ai."

Thổ lộ thẳng thắn như vậy, khiến cho gương mặt đã đỏ của Lê Hiểu Mạn nay càng đỏ hơn, cô cúi đầu, hàng mi dài run run, đôi môi hơi cong lên.

183. Chương 183: Thích Ngủ Hai Người (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lần đầu tiên cô được bày tỏ, không biết nên phản ứng thế nào? Huống chi người bày tỏ là người đàn ông ưu tú tuấn mỹ như vậy.

Thời khắc này tâm tình cô cực kỳ phức tạp, nghi ngờ, rung động, khẩn trương…

Còn bên mặt bị đánh sưng hình như nóng lên.

Bầu không khí ngày càng mập mờ, Lê Hiểu Mạn có cảm giác hít thở không thông, cô ngước mắt khẩn trương nhìn Long Tư Hạo: "Em… Em muốn đi vệ sinh."

Cô đứng lên, vừa đi hai bước, sau lưng liền truyền tới thanh âm trầm thấp của Long Tư Hạo: "Hiểu Hiểu, đừng trốn tránh nữa."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngừng chân, đứng tại chỗ không xoay người.

Một giây kế tiếp, eo cô căng thẳng, bị Long Tư Hạo ôm từ sau.

Tâm tình cô căng thẳng, cau mày, đầu ngón tay đẩy tay anh: "Long Tư Hạo, đừng như vậy."

Long Tư Hạo kéo cô qua, ngưng mắt nhìn cô, ánh mắt thâm trầm: "Hiểu Hiểu, thử nhìn thẳng vào anh, tiếp nhận anh, cho anh làm bờ vai của em, để em dựa vào, để anh chống đỡ vì em, mở cửa lòng em, cho anh vào."

Nghe Long Tư Hạo nói, Lê Hiểu Mạn hoảng sợ đứng ngây người tại chỗ, trợn mắt kinh ngạc nhìn anh.

Ngày nay cô trải qua một lượt thay đổi, đầu tiên là bị Hoắc Vân Hy đánh, cô đã chết tâm, bây giờ lại được người đàn ông tuấn mỹ như Long Tư Hạo bày tỏ, cô cảm thấy sắp bay lên trời rồi.

Tim cô chịu không nổi.

Cô ngước mắt nhìn Long Tư Hạo: "Long Tư Hạo, hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, anh… anh để em suy nghĩ kỹ được không?"

Long Tư Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn, cất bước đi tới trước người cô, cúi người ôm ngang cô lên.

Ngồi xuống sofa lần nữa, anh để cô ngồi trên đùi anh, sau đó bôi thuốc cho cô.

Ngón tay anh lướt qua mặt cô, nhẹ nhàng xoa, cô chỉ cảm thấy trong lòng nổi lên lớp lớp sóng biển.

Nhiệt độ tay anh hơi nóng, làm gò má cô cũng nóng hổi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn sưng đỏ, sau khi bôi thuốc thì càng đỏ hơn.

Long Tư Hạo thâm trầm nhìn mặt cô: "Còn đỏ hơn vừa rồi, Hiểu Hiểu, em bị dị ứng thuốc, hay là…"

Anh cong môi mỏng, kề sát tai cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn: "Xấu hổ?"

"Anh mới xấu hổ." Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh, sau đó từ trên đùi anh đứng lên.

Nhưng một giây kế tiếp, cô lại bị Long Tư Hạo kéo vào ngực.

Lực đụng cũng không lớn, nhưng đụng vào ngực Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn cảm thấy tim cô sắp rơi ra rồi, nhảy đùng đùng không ngừng, nếu tiếp tục như vậy, cô có chết vì tim đập nhanh hơn bình thường hay không?

Cô khẩn trương, thanh âm trầm thấp khàn khàn của Long Tư Hạo vang lên trên đầu cô: "Hiểu Hiểu, nhịp tim em thật là nhanh."

Cô hít một hơi, ngước mắt đối mặt với Long Tư Hạo, ánh mắt sâu thẳm nồng đậm tình ý kia tựa như muốn cuốn bão tới, chiếm đoạt cô.

Ánh mắt nồng đậm tình ý của anh làm Lê Hiểu Mạn run rẩy, cô có cảm giác sắp bị nuốt vào bụng.

Cô đè nén hốt hoảng trong lòng, tận lực giữ giọng bình tĩnh nói: "Long… Long Tư Hạo… Em hơi mệt, em… muốn đi ngủ."

Mặc dù giọng cô coi như bình tĩnh, nhưng nói lắp ba lắp bắp vẫn bán đứng nội tâm khẩn trương và hốt hoảng của cô.

Long Tư Hạo nắm chặt tay cô, nhẹ vuốt lòng bàn tay cô, ngước mắt, ánh mắt nóng bỏng tản ra nhiệt lượng cao, môi mỏng cong lên, giọng khàn khàn quyến rũ nói: "Anh ngủ cùng em."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cứng đờ, ngay sau đó lắc đầu: "Không được, em… em thích ngủ một mình."

Long Tư Hạo nheo mắt, sâu kín nhìn cô: "Anh thích ngủ hai người, anh tin sau khi anh và em ngủ xong, sẽ rất thích."

Anh cố ý cắn hai chữ ngủ xong thật mạnh, cho dù là người nói vô tâm, người nghe cũng sẽ có ý.

Lê Hiểu Mạn vì lời anh mà nhịp tim đập ngày càng nhanh, tựa như một giây kế tiếp phải nhảy ra ngoài, cô tức giận nhìn anh: "Long Tư Hạo…"

Long Tư Hạo cong môi, ôm ngang cô lên, cất bước đi vào trong phòng ngủ, ngang ngược đá phía sau một cái, đóng cửa phòng ngủ lại.

Thấy thế, hai tay mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn níu chặt cổ áo Long Tư Hạo, ánh mắt hốt hoảng: "Long… Long Tư Hạo, anh… anh không được xằng bậy."

Long Tư Hạo nhìn tròng mắt hốt hoảng của cô, ôm cô lên giường lớn, cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán cô, ánh mắt nhu hòa vạn phần nhìn cô, trầm giọng nói: "Hiểu Hiểu, anh muốn em…"

Lê Hiểu Mạn nghe vậy, càng hốt hoảng trợn to mắt.

Long Tư Hạo mím môi, ngón tay thon dài vuốt môi béo mập của cô, đôi mắt sâu thẳm hẹp dài nhìn cô chằm chằm, tiếp tục nói: "Nhưng không phải bây giờ, hôm nay em bị tổn thương và ủy khuất rất lớn, anh sẽ không chiếm em làm của riêng vào lúc này, anh có đủ lòng tin có thể làm cho em cam tâm tình nguyện giao mình cho anh, ngủ ngon một giấc, anh sẽ ở bên cạnh em, từ nay về sau, anh cũng sẽ ở bên cạnh em."

Dứt lời, anh nằm xuống bên người Lê Hiểu Mạn, cánh tay thon dài ôm chặt eo nhỏ của cô, vòng cô vào ngực.

184. Chương 184: Thích Ngủ Hai Người (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn vì lời anh nói mà đáy lòng xúc động không thôi, chóp mũi chua xót, hai mắt trong veo trào ra nước mắt.

Cô nhìn Long Tư Hạo, khóc thút thít nói: "Long Tư Hạo, cảm ơn anh! Cảm ơn anh tôn trọng em, quan tâm em, đau lòng em, cảm ơn anh ôn nhu, cảm ơn mỗi lần em bị tổn thương đều đứng ra, anh tốt đẹp ưu tú như vậy, nhưng đối xử thế với em, khiến em không dám tin, em sợ lúc này giống như ảo ảnh, mờ ảo làm em không bắt được, sợ thoáng qua rồi biến mất."

Sau khi nhìn thẳng anh, cô bắt đầu sợ mất đi ôn nhu và quan tâm của anh dành cho cô.

Long Tư Hạo đau lòng nhìn cô gái nhỏ khóc thút thít trong ngực, hai cánh tay ôm cô thật chặt, cằm kiên nghị để ở trán cô, thanh âm trầm thấp ôn nhu: "Hiểu Hiểu, tin tưởng anh, anh tốt với em sẽ không biến mất như ảo ảnh, em là người phụ nữ kiếp này kiếp sau anh muốn nhất, là người phụ nữ anh muốn dùng cả thế giới để đổi lại."

Lời nói của anh khiến Lê Hiểu Mạn rung động lần nữa, hai tay mảnh khảnh của cô ôm lấy eo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi sâu vào ngực anh, quyến luyến ngửi hơi thở mát lạnh thuộc về anh.

Anh nhẹ nhàng hôn lên sợi tóc đen mềm của cô, khắc chế xúc động muốn cô, khàn giọng nói: "Hiểu Hiểu, đừng để anh chờ quá lâu."

Lê Hiểu Mạn không phản ứng kịp ngẩng đầu lên, biểu tình mơ hồ: "Chờ cái gì quá lâu?"

Dáng vẻ mờ mịt này của cô cực kỳ khả ái, Long Tư Hạo chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, mi tâm thoáng qua tia kiềm chế, thanh âm cực kỳ khàn: "Hiểu Hiểu, anh vào phòng tắm."

Anh buông Lê Hiểu Mạn ra, đi vào phòng tắm.

Thấy anh vào phòng tắm, chỉ chốc lát trong phòng tắm liền truyền tới tiếng róc rách, Lê Hiểu Mạn cau mày, không hiểu hành động đột ngột này của anh.

Đợi cô ngẫm nghĩ câu "Đừng để anh chờ quá lâu" kia, bỗng hiểu được, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lên.

Bên người còn có hơi thở nhàn nhạt thuộc về anh, cô ngửi hơi thở của anh, khóe môi nổi lên nụ cười, chớp chớp mắt, chẳng biết nảy sinh tình cảm từ lúc nào.

Long Tư Hạo tắm gần nửa giờ mới đi ra, chỉ quấn một khăn tắm, anh trực tiếp nằm xuống bên cạnh Lê Hiểu Mạn, duỗi cánh tay dài, kéo cô vào ngực anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn chạm vào lồng ngực quyến rũ có lực của anh, nhiệt độ nơi đó lạnh như băng làm Lê Hiểu Mạn sợ run, ngước mắt nhìn anh hỏi: "Anh tắm nước lạnh?"

Long Tư Hạo nhìn cô, môi mỏng khẽ nhấp, thanh âm trầm thấp quyến rũ: "Có phải lạnh đến em không?"

Ngay sau đó anh tránh ra bên cạnh một ít, tránh thân thể anh lạnh đến cô.

Vì hành động nho nhỏ này, đáy lòng Lê Hiểu Mạn nổi lên ngàn lớp sóng biển.

Cô đỏ mặt, chủ động đến gần anh, đầu tựa vào ngực hơi lạnh của anh, thấp giọng nói: "Em không sợ lạnh."

Nhận ra chút biết hóa nhỏ này của cô, mắt Long Tư Hạo tràn ngập ý cười, anh siết chặt hai tay, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: "Hiểu Hiểu, nếu đứa bé trong bụng là của anh, tại sao còn muốn phá thai? Là sợ anh không phụ trách hay là căn bản không muốn sinh con cho anh?"

Lê Hiểu Mạn không nghĩ tới anh sẽ hỏi chuyện này, cô ngước mắt nhìn anh: "Long Tư Hạo, em…"

Cô há miệng, lại không biết nên giải thích thế nào.

Long Tư Hạo thấy cô không biết nên giải thích thế nào, ngón tay thon dài nâng cằm cô, hôn lên đôi môi béo mập, mặt nghiêm túc: "Hiểu Hiểu, bất kể lần này em có lý do gì, nhưng tuyệt đối không được có lần sau, trên người mỗi đứa con của chúng ta đều chảy máu của anh và em, là kết tinh của chúng ta, là chí bảo duy nhất có thể buộc chặt chúng ta với nhau cõi đời này."

Nghe được anh nói "lần sau": "mỗi một đứa con", lòng Lê Hiểu Mạn lại rung động không thôi, bọn họ còn chưa có gì, anh đã nói lần sau, ý anh là giữa bọn họ sẽ không chỉ có một đứa con.

185. Chương 185: Ngượng Ngùng, Sinh Con Hay Không

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mặt cô đỏ bừng, rũ mắt nói: "Ai muốn sinh con cùng anh chứ? Còn không chỉ một đứa, xem em là heo sao?"

Long Tư Hạo nhìn cô, dường như muốn nhìn vào chỗ sâu trong linh hồn cô, ánh mắt thâm trầm vô cùng có lực xuyên thấu, anh cong môi: "Hiểu Hiểu, anh không miễn cưỡng em, em có thể không sinh con cùng anh…"

Nói tới đây, ánh mắt anh mang theo hài hước và nụ cười kiên định, thanh âm trầm thấp khàn khàn: "Nhưng anh sẽ sinh con cùng em."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn giật giật khóe môi, tức giận trợn mắt nhìn anh: "Không để ý tới anh, em ngủ."

Dứt lời, cô nhắm mắt lại, khóe môi còn treo nụ cười nhàn nhạt, ngọt ngào thiếp đi trong lồng ngực rộng rãi thoải mái của anh.

Sau khi cô ngủ, Long Tư Hạo nở nụ cười nhu hòa mị hoặc, anh đưa mắt nhìn cô hồi lâu, không nhịn được cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Nhưng chỉ hôn nhẹ, anh liền lui ra, sau đó đợi một hồi, sau khi cô ngủ say, mới nhẹ nhàng rút tay Lê Hiểu Mạn gối lên ra.

Lúc anh chuẩn bị vào phòng tắm tắm nước lạnh lần nữa, Lê Hiểu Mạn đang ngủ say giống như nhận ra anh rời đi, đột nhiên giang hai tay ôm lấy eo anh.

Long Tư Hạo bị ôm sợ đánh thức cô, nằm xuống lại.

Hôm sau.

Lê Hiểu Mạn ngủ một ngày một đêm bị đói tỉnh lại.

Cô theo bản năng sờ bên cạnh, xúc cảm lạnh như băng làm cô cau mày, ánh mắt thoáng qua tia mất mác.

Long Tư Hạo đi rồi, lòng cô lại có chút vắng vẻ…

Sững sờ một lúc, cô mới dậy, trực tiếp đi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, thay đầm dài Bohemi màu trắng in hoa, mới ra ngoài.

Cô đói bụng nên đi vào bếp, lại nhìn thấy một bóng người trong phòng bếp.

Cô còn tưởng anh đã rời đi, không nghĩ tới anh đang ở trong bếp.

Động tác của anh rất nhẹ, giống như sợ đánh thức cô.

Lê Hiểu Mạn xúc động nhìn anh, hốc mắt nóng lên, nhớ tới anh từng nói muốn cô kêu anh là Tư Hạo, cô nhỏ giọng kêu: "Tư Hạo…"

Nghe được "Tư Hạo" này, Long Tư Hạo sững sờ, xoay người, một bóng người mảnh khảnh liền nhào vào trong ngực anh.

Thân thể mềm mại trong ngực, mùi hương thuộc về Lê Hiểu Mạn lượn lờ trong mũi, thân thể anh tuấn của Long Tư Hạo cứng đờ, ngay sau đó, cánh tay thon dài ôm lấy eo cô, cúi đầu xuống, ánh mắt đầy ý cười, nhu hòa nhìn cô: "Hiểu Hiểu, sao hôm nay nhiệt tình với anh như vậy?"

Lê Hiểu Mạn ở trong ngực anh lưu luyến hơi thở mát lạnh thuộc về anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đã hết sưng đỏ ửng, ngước mắt nhìn anh, trong mắt thêm mấy phần nhu mì.

"Em đói." Giọng cô mang theo nũng nịu.

Cô đầy phong tình thế này khiến Long Tư Hạo yêu đến tận xương tủy.

Hai tay nâng mặt cô, thấy mặt cô đã hết sưng, anh mới yên tâm.

Cúi đầu xuống, thanh âm trầm thấp thuần hậu, vô cùng quyến rũ: "Gần xong rồi, nếu đói quá, có thể ăn anh trước."

Nghe vậy, mặt Lê Hiểu Mạn đỏ hơn, cô rũ mắt, khẽ cắn môi dưới.

Long Tư Hạo mỗi một động tác nhỏ của cô đều không tự chủ mà lộ ra mê người, anh không kiềm được cúi đầu hôn lên môi cô.

Lê Hiểu Mạn khẽ run, lông mi dài nhọn phe phẩy, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, hai tay chảy đầy mồ hôi, khẩn trương níu lấy áo sơ mi màu xanh đen của anh, chậm rãi nhắm mắt.

Long Tư Hạo không kiềm chế được, đột nhiên, anh lợi dụng ưu thế thân thể, ôm cô lên ép vào tường, ánh mắt nóng bỏng, thanh âm cực kỳ khàn khàn mê người: "Hiểu Hiểu… Anh muốn em… Cho anh…"

Anh chợt sững sốt, ánh mắt vô cùng khiếp sợ và không thể tin nhìn cô, nồng đậm vui mừng, khàn giọng nói: "Hiểu Hiểu… Em còn…"

Anh hoàn toàn không nghĩ tới cô lại còn trong sạch, mặc dù trước kia anh cho là cô gả cho Hoắc Vân Hy một năm đã sớm không thể nào… nhưng anh chưa bao giờ để ý điểm này, tình yêu đối với cô không hề giảm bớt.

Anh yêu cô, yêu toàn bộ của cô, hơn nữa đã yêu rất rất lâu.

Giờ phút này biết cô còn trong sạch, cô không chỉ mang cho anh rung động, còn có ngạc nhiên mừng rỡ cực lớn.

Đáy lòng anh vô cùng kích động, vì là anh dẫn dắt cô từ cô gái biến thành phụ nữ, loại kích động này không cách nào nói rõ.

Lê Hiểu Mạn ngước mắt, đỏ mặt nhìn Long Tư Hạo, thấp giọng nói: "Hoắc… Hoắc Vân Hy cho tới nay chưa từng chạm vào em, nhưng bây giờ…"

Cô kéo cổ anh, đôi môi kề sát bên tai anh, ngượng ngùng nói: "Em rất vui vì anh ta chưa từng chạm vào em."

"Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo thấp giọng kêu một tiếng, cúi đầu hôn sâu môi cô, điện thoại đột nhiên vang lên cắt đứt anh.

"Shit!"

Thời điểm này bị cắt đứt, khiến anh cực kỳ không vui, anh không có ý nghe điện thoại, nhưng chuông điện thoại kia giống như đối nghịch với anh, không ngừng vang lên.

Lê Hiểu Mạn nghe điện thoại anh vang không ngừng, ngước mắt ngượng ngùng nhìn anh: "Tư Hạo, hay là… anh nghe điện thoại trước đi, chờ anh tiếp điện thoại xong, chúng ta tiếp tục…, lỡ như có chuyện quan trọng gì đó tìm anh thì sao?"

Dứt lời, cô rũ mắt, cắn thật chặt môi dưới, lời đó cô lại nói ra được, mắc cỡ chết người.

Ánh mắt Long Tư Hạo nóng bỏng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của cô, anh cúi đầu xuống hôn lên môi cô, môi mỏng kề sát bên tai, giọng trầm thấp khàn khàn nói: "Hiểu Hiểu, chờ anh một lát…"

Dứt lời, buông cô xuống, sửa sang lại cho cô, mới nhận điện thoại.

Anh bây giờ hận không thể giết người gọi tới, tốt nhất là có chuyện vô cùng quan trọng, nếu không, anh sẽ cho người đào phần mộ tổ tông người đó.

"Em… em vào phòng tắm." Lê Hiểu Mạn thấy anh nghe điện thoại, cô nhìn anh nói xong, liền ngượng ngùng không thôi chạy đi.

Thật xấu hổ, bọn họ lại ở phòng bếp…

Mặt cô đỏ bừng, chạy vào phòng tắm trong phòng ngủ, dùng nước lạnh vỗ mặt, cô mới đi ra ngoài.

Long Tư Hạo đã tiếp điện thoại xong, nhưng sắc mặt hơi ngưng trọng, giống như xảy ra chuyện lớn gì.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn đi tới, ngước mắt không hiểu nhìn anh hỏi: "Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Long Tư Hạo duỗi cánh tay dài ôm cô vào ngực, hôn cổ trắng nõn của cô: "Hiểu Hiểu, anh có chuyện không thể không ra ngoài, bữa ăn sáng đã làm xong, em ăn trước, chờ anh về chúng ta lại tiếp tục."

Nghe anh nói về lại tiếp tục, Lê Hiểu Mạn đỏ bừng, ngượng ngùng gật đầu, thấp giọng nói: "Vậy anh mau đi đi! Em đói."

186. Chương 186: Bắt Cóc? Người Đàn Ông Xa Lạ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

"Chờ anh về." Long Tư Hạo nhìn cô, cúi đầu hôn trán cô, sau khi mặc chỉnh tề mới rời đi.

Sau khi anh đi, Lê Hiểu Mạn vào bếp bưng bữa sáng anh đã làm xong ra ngoài.

Ăn được một nửa, điện thoại trên bàn ăn vang lên.

Cầm điện thoại, cô thấy là cậu Lê Chấn Hoa gọi tới, liền nhận.

Điện thoại vừa thông, liền truyền tới thanh âm lo lắng của cậu: "Mạn Mạn, con ở đâu? Cậu đến biệt thự Hoắc gia, không tìm được Vân Hy, cũng không tìm được con, người giúp việc Hoắc gia nói con dọn ra ngoài, con dọn đi đâu? Tại sao dọn đi cũng không nói với người nhà? Con và Vân Hy xảy ra chuyện gì sao?"

Lê Hiểu Mạn cau mày, chuyện cô và Hoắc Vân Hy tạm thời không muốn để cho người nhà biết, cũng không nói.

Cô suy tư một lát, mới nhỏ giọng nói: "Cậu, con đi làm ở một công ty, dọn ra ngoài là vì nơi này gần công ty."

Vì sợ cậu suy nghĩ nhiều, nên cô không thể không bịa một lý do.

Lê Chấn Hoa không truy hỏi chuyện cô dọn ra ngoài nữa, giọng lo lắng hỏi: "Mạn Mạn, vậy bây giờ con ở đâu?"

Nghe ra trong giọng nói của Lê Chấn Hoa có chút gấp rút, Lê Hiểu Mạn sợ ông lo lắng, liền nói ra địa chỉ cô ở tại Hồng Hoa Uyển.

Lê Chấn Hoa nghe xong kinh ngạc không thôi: "Hồng Hoa Uyển? Nghe nói là chỗ ở nổi tiếng đắt nhất thành phố, Mạn Mạn, có phải con mua một căn hộ ở đó không? Tốn không ít tiền phải không?"

"Con..." Lê Hiểu Mạn đang muốn giải thích, thanh âm ngưng trọng của Lê Chiến Hoa truyền tới.

"Mạn Mạn, con... có thể cho cậu mượn chút tiền không?"

Nghe Lê Chấn Hoa nói muốn mượn tiền, Lê Hiểu Mạn lo âu hỏi: "Cậu, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Cậu muốn mượn tiền làm gì?"

Lê Chấn Hoa trầm mặc một hồi, mới lên tiếng: "Mạn Mạn, trước tiên con đừng hỏi nguyên nhân, lần này liên quan tới tính mạng của cậu, con cũng không thể không cho mượn. Con là Thiếu phu nhân Hoắc gia, ba triệu đối với con mà nói cũng không thành vấn đề phải không?"

"Ba triệu?" Nghe thấy con số này, Lê Hiểu Mạn trợn mắt, điện thoại suýt chút nữa rơi xuống, lần trước là 300 ngàn, lần này là ba triệu.

Hơn nữa 300 ngàn lần trước, hai trăm mấy chục ngàn là cô mượn Lâm Mạch Mạch, ba triệu cô phải đi đâu tìm đây?

“Cậu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu cần nhiều tiền như vậy làm gì? 300 ngàn lần trước là con mượn Mạch Mạch, ba… ba triệu con… con không có.”

Lê Chấn Hoa nghe nói vậy, lại trầm mặc một hồi, mới lên tiếng: “Mạn Mạn, con có thể đi tìm Vân Hy! Vân Hy nhất định cho ba triệu.”

Nghe Lê Chấn Hoa nhắc tới Hoắc Vân Hy, trong mắt Lê Hiểu Mạn thoáng qua tia lạnh thấu xương, tay nhỏ bé bóp thành quyền, giọng cứng rắn: “Cậu… Con tuyệt đối sẽ không mượn tiền Hoắc Vân Hy.”

“Mạn Mạn, con thật sự không cho cậu mượn sao? Vậy là con không muốn giúp cậu nữa?”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, có chút khó xử: “Cậu, không phải con không giúp cậu, mà là…”

“Mạn Mạn, cậu hỏi lại con lần cuối cùng, con có đi mượn tiền Vân Hy hay không?” Thái độ Lê Chấn Hoa lạnh xuống, giọng lộ ra không vui, Lê Hiểu Mạn còn chưa trả lời, liền nói: “Con không cho mượn thì thôi, cậu biết nhà giàu các con càng có tiền càng keo kiệt, thua thiệt chị cậu ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn con, con báo đáp Lê gia như vậy? Lê Hiểu Mạn, sau này tôi không phải là cậu cô, co đừng kêu tôi là cậu nữa.”

Lê Chấn Hoa nổi giận đùng đùng nói một hơi liền cúp điện thoại.

Nhìn điện thoại tối đen, Lê Hiểu Mạn há to miệng không thể nào giải thích, sau đó cô gọi nhiều lần, nhưng Lê Chấn Hoa đều máy bận.

Chờ cô thật vất vả gọi được, Lê Chấn Hoa lại không tiếp mà trực tiếp cúp.

Cô thử gọi lại, nhưng kết quả giống nhau.

Cô cầm điện thoại, ngồi trước bàn ăn, không có khẩu vị, cô chỉ nói không đi mượn tiền Hoắc Vân Hy, chưa nói không nghĩ cách nha!

Lần này cậu là thế nào? Tại sao không nghe cô giải thích rõ đã cúp?

Hơn 10 phút sau, cô chuẩn bị gọi lại, chuông cửa vang lên.

Cho là Long Tư Hạo về, cô đứng dậy đi mở cửa, thấy hai người đàn ông xa lạ mặc âu phục, đeo kính râm.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn cảm thấy không ổn, trong lòng kinh hoảng, phản ứng đầu tiên là lập tức đóng cửa, thế nhưng hai người đàn ông vừa thấy cô muốn đóng cửa, liền đưa tay đẩy ra.

Trong lòng kinh hoảng khẩn trương nhưng Lê Hiểu Mạn vẫn cố giữ sắc mặt bình tĩnh, cô xuất toàn bộ sức lực đóng cửa.

Nhưng cô có lực lớn hơn nữa cũng không chống nổi hai người đàn ông to lớn, mắt thấy cửa nhà sắp bị bọn họ đẩy ra, Lê Hiểu Mạn nhìn điện thoại di động cầm trong tay, cô dựa lưng vào cửa, lúc ngàn cân treo sợi tóc cửa nhà sắp bị đẩy ra, nhanh trí, vội vàng mở video điện thoại, ném ở sau cửa.

Cô làm tất cả tốc độ rất nhanh, mở video tới ném điện thoại chỉ mất một giây.

Không có gọi cho Long Tư Hạo hoặc 110 vì cô căn bản không có thời gian nói rõ tình hình, còn bị hai người đàn ông kia phát hiện đoạt điện thoại.

“A…”

Thân thể cô vì cửa bị đẩy ra mà ngã xuống đất.

Thấy hai người đàn ông đeo kính râm, biểu tình âm lãnh cao lớn đi tới, Lê Hiểu Mạn nhịn đau từ dưới đất bò dậy, chạy vào trong phòng.

Nhưng cô chưa chạy mấy bước, liền bị một người trong đó kéo tóc, một tay siết cổ cô, kéo cô ra ngoài.

“Khụ… Khụ… Hai người làm gì? Buông ra… Buông tôi ra… Hai người rốt cuộc là ai?”

Lê Hiểu Mạn dùng sức muốn đẩy người đàn ông siết cổ cô ra, nhưng sức lực cô quá nhỏ, căn bản không đẩy nổi.

Biết mình hôm nay khó thoát nguy hiểm, cô chỉ có thể để lại chứng cứ, hy vọng Long Tư Hạo có thể phát hiện điện thoại cô.

Cô kinh hoảng hô to, miêu tả dáng vẻ hai người đàn ông: "Anh… Hai người rốt cuộc là ai?….ai người cho là… đeo kính râm, mặc âu phục đen, dáng dấp cao lớn… mắt ti hí, lỗ mũi lõm xuống, biểu tình lạnh như băng liền… chính là xã hội đen sao?"

Hai người đàn ông cao lớn càng nghe càng cảm thấy không đúng, một người trong đó siết cổ cô, lấy miếng vải trắng bụm miệng cô lại.

Một mùi hương cực kỳ khó ngửi xông vào mũi cô, cô còn chưa kịp giãy giụa đã ngất xỉu.

Hai người đàn ông thấy thế, trên mặt lộ nụ cười âm lãnh, thần không biết quỷ không hay mang cô đã ngất đi.

187. Chương 187: Bắt Cóc? Người Đàn Ông Xa Lạ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc Lê Hiểu Mạn tỉnh lại, ở trong căn phòng tương đối ẩm ướt u ám, bốn phía vách tường, lớp vôi trắng đã nứt.

Phòng không lớn, chân tường phía đông còn chưa sơn xong, phía tây phòng có một cửa sổ nhỏ kiểu cổ xưa, cách mặt đất hơi cao, cửa sổ thủy tinh hư hại nghiêm trọng, hàng rào sắt đã rỉ sét.

Ngoài cửa sổ có một cây đại thụ, nhiều cành lá rậm rạp, che lại ánh sáng, vì vậy căn phòng có cửa sổ cũng rất u ám.

Nơi này giống như một nhà dân bỏ hoang, cửa phòng là cửa sắt bị gỉ tróc sơn.

Trên đất tích tụ đầy bụi, hai tay, hai chân Lê Hiểu Mạn đều bị dây thừng lớn trói lại, dựa lưng vào thường, miệng cô còn bị nhét miếng vải.

Cẩn thận quan sát hoàn cảnh chung quanh, Lê Hiểu Mạn nhíu mày, hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ khiến đáy lòng cô kinh hoảng, rốt cuộc là ai bắt cô tới đây?

Cô cũng chưa từng đắc tội ai. Mục đích của bọn họ là gì?

Bắt cóc? Vơ vét tài sản?

Không biết Long Tư Hạo có phát hiện điện thoại cô tận lực để lại hay không, may là điện thoại có chức năng tự động lưu video, bắt đầu quay liền tự động lưu.

Cô bây giờ chỉ lo lắng ba vấn đề, lỡ như Long Tư Hạo không phát hiện điện thoại cô thì sao? Lỡ như điện thoại cô tắt máy, cho dù Long Tư Hạo phát hiện, anh cũng không thấy video cô quay lại thì sao?

Cho dù thấy video, anh có thể tìm được cô sao?

Xem ra cô chỉ có thể thuận theo mệnh trời.

Cô đang cau mày suy nghĩ sâu xa, cửa sắt được mở ra.

Nghe tiếng, tế bào toàn thân Lê Hiểu Mạn đều vào trạng thái chiến đấu, cảnh giác nhìn cửa sắt.

Đi vào đầu tiên là một người đàn ông hơn 30 tuổi, đầu nhuộm thành màu nâu, tai trái đeo kim cương, mặc áo khoác màu đen, áo sơ mi màu đen báo vằn chỉ cài nút cuối cùng, trước ngực là hình xăm báo đen lớn, đeo kính râm, trong miệng ngậm điếu xì gà lớn to bằng ngón tay cái.

Đi theo anh ta còn có ba người đàn ông, hai người trong đó chính là người mang cô tới đây, một người đàn ông khác vóc người hơi mập, âu phục màu đen hơi cũ, có vài nếp nhăn, không vừa người lắm, trên mặt đeo khăn trùm đầu, chỉ lộ ra hai mắt, há miệng.

Lúc đôi mắt kia thấy Lê Hiểu Mạn, hốt hoảng chốc lát.

Lê Hiểu Mạn lấy bộ dáng địch không động ta không động đánh giá ba người đàn ông tiến vào.

Kỳ quái chính là người đàn ông thứ ba kia đi vào một hồi vẫn duy trì một tư thế, giống như trai đẹp đi theo trêu chọc.

Người đàn ông dẫn đầu ngậm điếu xì gà thấy trên mặt Lê Hiểu Mạn không có tia sợ hãi nào, anh ta nặng nề hút xì gà vài hơi, đi về phía Lê Hiểu Mạn: "Aiya, em gái nhỏ, có cam đảm, thấy anh Báo đây cô lại không sợ?"

Nghe hai chữ "anh Báo", Lê Hiểu Mạn co rút khóe môi, suýt chút nữa bật cười, anh ta cho rằng đang quay phim xã hội đen sao? Còn anh Báo nữa.

Anh Báo thấy Lê Hiểu Mạn bình tĩnh, nheo mắt, cúi người nhìn Lê Hiểu Mạn, đưa tay kéo vải trong miệng cô ra, hút xì gà, vòng khói phun lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô.

"Khụ… khụ…" Lê Hiểu Mạn ho khan hai tiếng, nhắm mắt lại, rụt cổ về sau.

Ngay sau đó quay đầu nhìn anh Báo, giọng vững vàng hỏi: "Các người rốt cuộc là ai? Bắt tôi tới đây làm gì?"

Anh Báo ngậm xì gà, bày ra tư thế ta là đại ca: "Cô không nhìn ra sao? Chúng tôi là xã hội đen, bắt cô tới đương nhiên là để phát tài."

188. Chương 188: Buộc Cô, Thông Báo Với Chồng.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nheo lại mắt, nhướng mày liếc nhìn hắn: "Tôi không có tiền, các người phát tài cái gì chứ?"

Báo ca phun ra hai ngụm khói, ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp điếu xì gà: "Mày không có tiền, nhưng chồng mày có, giá trị con người của tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị cũng không thấp!! Bảo hắn bỏ ra mấy triệu đến cứu giúp đám dân chúng nghèo khó chúng tao, hẳn là không có vấn đề gì!"

Báo ca nói xong, liền nhìn về phía ba người đàn ông sau lưng: "Đem điện thoại di động đến đây, để em gái nhỏ này báo bình an với chồng mình."

"Dạ! Báo ca." Một người đàn ông lên tiếng trả lời, cầm điện thoại di động đi đến trước mặt Lê Hiểu Mạn, cũng bấm sẵn số của Hoắc Vân Hy, dán vào tai cô.

"Alo…"

Nghe giọng nói quen thuộc truyền đến từ điện thoại, Lê Hiểu Mạn khép chặt miệng, cho dù cô có chết, tuyệt đối cũng sẽ không để Hoắc Vân Hy đem tiền đến chuộc cô.

Huống chi, từ trước đến nay Hoắc Vân Hy luôn vắt chày ra nước với cô, anh không thể nào đem tiền đến chuộc cô.

Ba người này biết số điện thoại của Hoắc Vân Hy, biết cô là vợ trên danh nghĩa của Hoắc Vân Hy, xem ra trước đó đã điều tra, cô không nghĩ ra sao bọn họ lại đánh chủ ý lên người cô?

Sự kiện bắt cóc thế này trước giờ cô chỉ nhìn thấy trên TV, vậy mà lại thật sự xảy ra với cô.

Báo ca nhìn thấy Lê Hiểu Mạn không lên tiếng, tự tay dùng sức vỗ lên đầu gã đàn ông đang cầm điện thoại áp lên tai Lê Hiểu Mạn, phun một ngụm khói thuốc, nói rằng: "Đồ con lợn, cô ta không lên tiếng, mày không biết tác động vào cô ta à? Để cô ta hô một tiếng."

Gã đàn ông bị đánh lên đầu nhìn Báo ca gật đầu, nắm lấy tóc Lê Hiểu Mạn, một bạt tay rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của cô.

"A…" Sức lực gã đàn ông rất lớn, Lê Hiểu Mạn bị tát một cái ngã trên mặt đất, gò má trắng nõn in một dấu tay hồng hồng, sự đau rát khiến đôi mày thanh tú của cô nhíu lại, nhưng cô chỉ kêu lên một tiếng đau đớn, cắn chặt môi dưới.

Cô không nói gì, bên kia Hoắc Vân Hy liền cúp điện thoại.

Báo ca thấy cô cắn chặt môi dưới không thốt lời nào, đôi mày đen rậm nhíu lại: "Ai yo! Thật thú vị, không lên tiếng có phải không, đi, trái lại ông đây muốn xem thử miệng mày cứng thế nào, tiếp tục đánh cho ông, đánh đến khi cô ta cầu xin tha thứ mới thôi."

Lê Hiểu Mạn nghe Báo ca nói vậy, đôi mắt trong veo như nước hiện lên sự hoảng loạn, ánh mắt cô trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn hắn: "Cứ cho là đánh chết tôi đi nữa, tôi cũng sẽ không rên một tiếng."

Báo ca nghe những lời của cô càng tức giận hơn nữa, hắn trừng hai mắt: "Ông đây cũng không tin xương cốt của một người phụ nữ như mày có thể cứng đến cỡ nào."

Dứt lời, hắn nhìn Lê Hiểu Mạn bằng ánh mắt hung ác, thô lỗ kéo tay Lê Hiểu Mạn, cầm điếu xì gà châm vào tay cô.

"A…" Lòng bàn tay truyền đến cảm giác nóng rát do bị phỏng, Lê Hiểu Mạn nhíu chặt đôi mày thanh tú, trong chốc lát đau nhức khiến cô hô lên, nhưng chỉ một tiếng duy nhất, cô liền cắn thật chặc môi dưới, mãi cho đến khi cánh môi đầy đặn bị cắn bật máu, cô cũng không kêu thêm tiếng nào.

Khuôn mặt cô lúc này tái nhợt, cả trán và khắp mặt đều đổ mồ hôi lạnh, mi tâm nhíu chặt, biểu cảm hết sức thống khổ.

Báo ca thấy cô cắn môi đến đổ máu cũng không nói không rằng, hắn buông lỏng tay cô, cầm điếu xì gà rít hai cái liền ném xuống.

Lòng bàn tay trắng nõn của Lê Hiểu Mạn nóng rát, loại cảm giác đau đớn xuyên thấu này khiến đáy mắt cô nổi lên một tầng hơi nước, nhưng cô lại nỗ lực nén nước mắt trở về, không khóc cũng không kêu đau.

"Thật thú vị!" Báo ca nhìn Lê Hiểu Mạn, mắt lóe lên tia tinh quang, cười hèn hạ: "Ông đây chơi qua không ít phụ nữ, nhưng vẫn chưa có ai vừa không sợ chết, vóc dáng xinh đẹp lại vừa cứng miệng như vậy."

Nghe hắn nói vậy, đôi mắt trong suốt của Lê Hiểu Mạn hiện lên vẻ kinh hoảng, có một loại dự cảm xấu đánh úp về phía tim cô.

Cô nhíu chặt lông mi, chịu đựng sự nóng rát nơi lòng bàn tay, che giấu hoang mang, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn Báo ca: "Anh muốn làm gì? Tốt nhất đừng làm bậy."

Hai mắt Báo lộ ra tinh quang nhìn Lê Hiểu Mạn, vừa cười hèn hạ vừa nói: "Mày yên tâm, kỹ thuật trên giường của ông đây rất tốt, nhất định sẽ làm cho mày thoải mái, chờ ông đây ngủ với mày xong, mày xem xét lại thử, là kỹ thuật của Hoắc tổng chồng mày giỏi, hay là kỹ thuật của tao cao."

Hắn nói xong liền bắt đầu nhấc tay cởi thắt lưng, ba gã đàn ông vẫn còn đứng đó, hắn không vui nói: "Còn không cút ra ngoài cho tao, ông đây chơi đùa xong, tự nhiên sẽ đến phiên bọn mày."

Hai gã đàn ông cao lớn đeo kính mát nghe vậy, đang định xoay người đi ra ngoài, gã đàn ông đội khăn trùm đầu có chút bất đắc dĩ liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, liền cười đi đến trước mặt Báo ca.

"Báo ca, anh không thể động vào cô ta, cô ta là thiếu phu nhân của Hoắc thị, là vợ của Hoắc Vân Hy, lỡ như Hoắc Vân Hy biết anh chạm vào vợ của hắn, đến lúc đó không chịu cho chúng ta tiền thì làm sao bây giờ? Chẳng phải chúng ta uổng phí công sức sao?"

"Cậu… " Ông vừa lên tiếng, Lê Hiểu Mạn liền nhận ra được giọng nói hắn.

"A… Cô… " Nghe Lê Hiểu Mạn gọi cậu, lúc này gã đàn ông mới nhớ đến chuyện Lê Hiểu Mạn nhận ra giọng hắn, thần sắc hoảng hốt, ánh mắt hung ác trừng Lê Hiểu Mạn: "Đừng gọi bừa, ai là cậu của cô? Còn dám gọi bừa, tôi đánh chết cô."

Lê Hiểu Mạn không quan tâm sự đau đớn nơi bàn tay, hai tay mảnh khảnh siết chặt, không dám tin liếc nhìn hắn: "Nếu đã không phải cậu tôi, vậy ông có dám tháo khăn trùm đầu xuống không?"

Gã đàn ông hoảng hốt, ấp úng nói: "Tôi… Tại sao tôi phải làm vậy?"

Lê Hiểu Mạn nghe ra sự bối rối trong lòng hắn, cô càng thêm xác định ông chính là cậu cô - Lê Chấn Hoa.

189. Chương 189: Buộc Cô, Thông Báo Với Chồng.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc này lòng cô giống như bị lưỡi dao sắc bén cắt qua, cô thật sự không ngờ, có một ngày cậu ruột cô lại bắt cóc cô.

Đột nhiên cô nghĩ đến chuyện trước đó cậu có gọi đến để mượn tiền, lẽ nào vì để cô vay tiền Hoắc Vân Hy, mà cậu lại bắt cóc cô?

Cô là cháu ruột của cậu đấy! Sao cậu lại nhẫn tâm như vậy?

Đôi mắt cô hiện ra hơi nước, nước mắt trong suốt tràn ra khỏi viền mắt, tim còn đau hơn vết thương ở bàn tay, vì sao người thân cô ai cũng muốn làm tổn thương cô? Vì sao?

Báo ca thấy gã đàn ông trùm đầu dễ dàng bị Lê Hiểu Mạn nhận ra, hắn tức giận nhìn Lê Chấn Hoa, níu lấy cổ áo của hắn: "Lê Chấn Hoa, mày thật sự là đồ đầu heo, ai bảo mày lên tiếng? Nếu cháu mày đã nhận ra mày, tao giao nó cho mày, còn nữa, tao không thích dùng vũ lực cho lắm, mày bảo cô ta phối hợp cho tốt, tao đảm bảo cô ta sẽ được toàn vẹn, sẽ không bị đánh nữa, chỉ cần cô ta bảo Hoắc Vân Hy đem mười triệu tiền chuộc đến, tao liền thả cô ta, ba triệu mày thiếu tao cũng không cần trả, bằng không, tao ném mày xuống biển làm mồi cho cá mập, chơi đùa chán cháu mày rồi sẽ bán sang Thái Lan."

Lê Chấn Hoa nghe vậy, trong lòng hoảng hốt, lập tức khom lưng, vẻ mặt cung kính cười nói: "Báo ca, tôi nhất định làm tốt chuyện này, tôi lập tức nói với nó."

Dứt lời, Lê Chấn Hoa đi đến trước mặt Lê Hiểu Mạn: "Phịch" một tiếng quỳ trên mặt đất, sau đó than thở khóc lóc: "Mạn Mạn, nể tình từ nhỏ cậu đã rất yêu thương cháu, hãy giúp cậu chuyện này, phối hợp tốt với Báo ca, khiến cho Vân Hy cầm mười triệu đến chuộc cháu có được hay không? Báo ca không phải người dễ trêu chọc, cậu biết tính cháu quật cường, không dễ dàng cúi đầu, nhưng cháu như vậy không chỉ hại cậu, mà còn hại chính mình, một cô gái nhỏ như cháu, sao có thể chịu đòn? Thật ra Báo ca còn rất nhiều cách để đối phó cháu, Báo ca nói không thích dùng vũ lực, chỉ cần cháu phối hợp, Báo ca sẽ không làm gì cháu."

Nghe những lời Lê Chấn Hoa nói, nước mắt Lê Hiểu Mạn càng tuôn trào mãnh liệt, vì tiền, cậu ruột lại quỳ xuống trước mặt cô, vì sao người bên cạnh cô đều muốn làm tổn thương cô?

Hoắc Vân Hy, mẹ cô, bây giờ lại đến cậu ruột.

Đối xử tốt với cô ngoại trừ Lâm Mạch Mạch, cũng chỉ có Long Tư Hạo.

Lê Chấn Hoa thấy hắn nói hồi lâu, mà Lê Hiểu Mạn cũng chỉ nhìn ông khóc, không có lên tiếng.

Ông có chút kinh hoảng nói: "Mạn Mạn, cháu nghe cậu nói, phối hợp tốt với Báo ca, nếu không….Báo ca sẽ đánh chết cháu."

Báo ca thấy Lê Chấn Hoa nói hồi lâu, Lê Hiểu Mạn vẫn không lên tiếng, ánh mắt của hắn hung ác, nhìn hai gã đàn ông đeo kính mát, chỉ vào một người nói: "Mày đi dạy dỗ cô ta một trận cho tao, tao không tin cô ta có thể ngậm miệng mãi… "

Nói đến đây, hắn nhìn về phía một người đàn ông khác: "Mày nữa….gọi cho Hoắc Vân Hy… "

Hai gã đàn ông đồng thời lên tiếng trả lời, một người đi về phía Lê Hiểu Mạn, đang định ra tay với Lê Hiểu Mạn, Lê Chấn Hoa lập tức nói: "Báo ca, nha đầu kia từ nhỏ tính tình đã khá quật cường, dù anh đánh chết nó, nó cũng sẽ không nói một tiếng... "

Lê Chấn Hoa còn chưa nói hết, một người đàn ông khác đã gọi được cho Hoắc Vân Hy.

Lúc này, Hoắc Vân Hy đang ở nhà họ Hoắc, bởi vì gần đây cổ phiếu Hoắc thị liên tục giảm, cổ đông rút vốn, tìm không được Lê Hiểu Mạn, những chuyện này đủ khiến cho ông sứt đầu mẻ trán.

Thấy số lạ gọi đến, sau khi nhận, anh còn chưa lên tiếng, trong điện thoại liền truyền đến một giọng nói xa lạ.

"Hoắc tổng, hiện tại vợ anh đang trong tay tôi, muốn cứu cô ta thì đem mười triệu tiền chuộc đến."

Hoắc Vân Hy cả kinh, hai tròng mắt lãnh mị nheo lại, không biết đối phương nói vợanh là người nào: "Vợ tôi? Anh là ai? Dám vơ vét tài sản tôi?"

Báo ca cầm điện thoại di động, biểu tình trên khuôn mặt âm lãnh: "Hoắc tổng, không cần biết tôi là ai, tôi cho anh thời gian một ngày chuẩn bị, tám giờ sáng mai, tôi sẽ nói cho anh biết chỗ giao tiền chuộc."

Bàn tay trắng nõn cầm điện thoại của Hoắc Vân Hy siết chặt lại, đôi mắt hiện lên sự sắc bén, có người lại dám vơ vét tài sản của anh, giọng anh lạnh như băng: "Vì sao tôi phải cho anh tiền chuộc? Dám vơ vét tài sản của tôi, tốt nhất đừng để tôi tra ra là ai, bằng không, tôi sẽ không bỏ qua cho anh."

Dứt lời, Hoắc Vân Hy đang định cúp điện thoại, đột nhiên nhớ đến đối phương nói vợ anh trong tay hắn ta, anh nheo mắt, chẳng lẽ là Lê Hiểu Mạn? Không phải cô đã bị Long Tư Hạo đưa đi sao?

Đột nhiên, anh lạnh giọng nói: "Không phải nói bắt vợ tôi sao? Bảo cô ấy nghe điện thoại, nếu như không xác định được có phải vợ tôi không, tôi tuyệt đối sẽ không giao tiền chuộc, còn nữa, tôi muốn biết cô ấy vẫn an toàn."

Báo ca nghe Hoắc Vân Hy nói như vậy, cầm điện thoại di động đi đến trước mặt Lê Hiểu Mạn, đặt điện thoại trước miệng cô, nói: "Không muốn bị đánh thì ngoan ngoãn báo tin bình an cho chồng mày, nhanh lên chút."

190. Chương 190: Phát Hiện, Cô Để Lại Video (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đôi mắt trong veo như nước của Lê Hiểu Mạn nheo lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn điện thoại di động trong tay Báo ca, cắn chặt môi dưới, không hề lên tiếng.

Báo ca thấy thế, ánh mắt hung ác, thô lỗ nắm lấy tóc cô, tức giận nói: "MD, mày câm có phải không? Tao không tin mày sẽ không lên tiếng."

Dứt lời, hắn đang định đạp Lê Hiểu Mạn một cước, Lê Chấn Hoa thấy thế liền ngăn cản hắn.

"Báo ca, Báo ca, tôi có cách, nó không nói lời nào cũng không sao, anh chụp ảnh nó gửi cho Hoắc Vân Hy không phải được rồi sao."

Báo ca vừa nghe vậy, ngẩng đầu cười cười nhìn Lê Chấn Hoa, vỗ vỗ lên vai hắn: "Không nhìn ra mày còn có chút đầu óc."

Hắn lập tức chụp ảnh của Lê Hiểu Mạn gửi cho Hoắc Vân Hy.

Nhận được ảnh chụp của Lê Hiểu Mạn, Hoắc Vân Hy nhìn thấy sắc mặt cô tiều tụy, hai tay hai chân bị trói, sắc mặt hắn kinh hãi, cực kỳ đau lòng, bàn tay trắng nõn siết chặt, lập tức gọi cho Báo ca, thế nhưng Báo ca không nhận, trực tiếp cúp máy, còn thuận tiện tắt cả điện thoại.

Hoắc Vân Hy thấy thế, trong lòng có sự khủng hoảng chưa từng có, muốn báo cảnh sát lại sợ Báo ca giết con tin, nói cho Hoắc Nghiệp Hồng, lại sợ ông ta lo lắng, sau đó lái xe rời khỏi nhà họ Hoắc.

Sau khi Báo ca cúp điện thoại liền liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, hắn nhìn Lê Chấn Hoa và hai gã đàn ông kia, nói: "Khiến cô ta hôn mê rồi đưa đi, để tránh Hoắc Vân Hy báo cảnh sát, chúng ta phải lập tức đổi chỗ khác, còn có cái điện thoại di động này, ném xuống biển đi."

Lê Chấn Hoa vừa nghe vậy, giơ ngón tay cái lên với Báo ca, cười rạng rỡ lấy lòng: "Vẫn là Báo ca suy nghĩ chu đáo."

Lê Hiểu Mạn thấy cậu mình lấy lòng Báo ca như thế, trong lòng hoàn toàn thất vọng đối với ông ta, cô thực sự không ngờ rằng người cậu cô luôn kính yêu từ nhỏ lại như thế.

Ngay cả người thân của mình cũng không còn đáng tin nữa, trên đời này cô còn có thể tin tưởng ai đây?

Người duy nhất cô có thể trông cậy vào chỉ có Long Tư Hạo, anh sẽ đến cứu cô sao?

...

Hoa Hồng Uyển

Từ hôm qua sau khi rời đi, bởi vì phải giải quyết chuyện tương đối khó, nên đến hôm nay Long Tư Hạo vẫn chưa trở về.

Lúc anh trở về đã vội gọi điện cho Lê Hiểu Mạn, nhưng điện thoại di động của cô vẫn luôn ở tình trạng tắt máy.

Vừa vào cửa, trong lòng anh liền có một loại dự cảm xấu, không suy nghĩ nhiều, anh lập tức vào phòng ngủ, sau đó là phòng tắm...

Ở phòng tắm cùng phòng tắm đều không tìm được Lê Hiểu Mạn, trong lòng anh chưa từng bất an mãnh liệt thế này.

Sau khi tìm kiếm khắp nơi, bước chân anh dừng lại ở phòng ăn, ánh mắt anh nhạy cảm rơi vào bữa sáng còn chưa ăn trên bàn cơm.

Anh cất bước tiến đến, đôi mắt thâm thúy trầm tĩnh híp lại, ánh mắt sắc bén quét một vòng, xác định bữa sáng này là ngày hôm qua, hơn nữa còn là bữa sáng hôm qua anh tự mình làm.

Theo như tính cách Lê Hiểu Mạn, ăn điểm tâm xong nhất định sẽ rửa chén, mà bữa sáng còn chưa ăn xong, cô lại không còn trong phòng, rất hiển nhiên, lúc cô ăn điểm tâm nhất định đã xảy ra chuyện gì.

Rốt cuộc là chuyện gì mà khiến cô rời đi khi chưa ăn xong điểm tâm?

Chẳng lẽ vì bệnh của ông nội đã nặng thêm, sau khi cô biết liền trở về nhà họ Hoắc?

Long Tư Hạo nheo mắt lại, lập tức xoay người chuẩn bị đến Hoắc gia.

Anh đi đến trước cửa, chuẩn bị kéo cửa ra, ánh mắt nhạy bén liền rơi vào điện thoại di động trong góc cửa.

Vừa rồi lúc anh vào cửa, vì bị đẩy vào trong nên điện thoại di động bị che khuất, mà sau khi anh bước vào cũng không quá chú ý, lúc này mới nhìn thấy điện thoại di động của Lê Hiểu Mạn.

Ánh mắt anh khựng lại, lập tức nhặt điện thoại di động của Lê Hiểu Mạn lên, nhìn thấy điện thoại đã tắt nguồn, ý nghĩ đầu tiên của anh là kiểm tra nhật kí cuộc gọi, anh muốn xác định xem có phải vì cô nhận được điện thoại của ai đó mới rời khỏi không.

Bất quá anh vô cùng xác định, nếu như cô không nhận điện thoại của ai cả, tuyệt đối sẽ không rời khỏi.

Cho dù có rời khỏi, cũng sẽ không sơ ý bỏ điện thoại lại.

Bất kể như thế nào, nhật ký cuộc gọi chính là then chốt.

Anh lập tức sạc pin cho điện thoại Lê Hiểu Mạn, chỉ mấy giây để điện thoại khởi động, anh lại cảm thấy dài như cả thế kỷ.

Nhìn thấy điện thoại di động được mở lên, anh lập tức xem nhật ký cuộc gọi, hôm qua lúc anh rời đi còn chưa được chín giờ, hơn chín giờ cô nhận được điện thoại của cậu mình, sau đó cô gọi lại rất nhiều lần, dường như cách vài giây gọi một lần.

Long Tư Hạo liếc nhìn nhật ký cuộc gọi của Lê Hiểu Mạn, ánh mắt cực kỳ thâm thúy, sao cô lại gọi cho cậu mình nhiều lần như vậy?

Khoảng cách lại ngắn như vậy, hiển nhiên là bởi vì không gọi được nên mới gọi nhiều như thế.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, lại khiến cho cô gọi hết lần này đến lần khác.

191. Chương 191: Phát Hiện, Cô Để Lại Video (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cầm điện thoại của Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo đến Hoắc gia trước, sau khi xác định cô không ở Hoắc gia, lại đến thẳng nhà cậu Lê Chấn Hoa của Lê Hiểu Mạn.

Lấy được kết quả là cậu Lê Chấn Hoa của cô cũng không có ở nhà.

Ra khỏi Lê gia, Long Tư Hạo ngồi vào trong xe, vừa lái xe vừa gọi cho Lạc Thụy.

Điện thoại tiếp thông, truyền đến giọng khẽ kinh ngạc của Lạc Thụy: "Tổng giám đốc, không phải anh vội vã trở về gặp Hiểu bảo bối của mình sao? Sao còn gọi điện thoại cho tôi? Xem ra trong lòng tổng giám đốc tôi vẫn có chút trọng lượng."

Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, đáy mắt trầm tĩnh nguy hiểm nheo lại, thấp giọng nói: "Lần sau nếu để tôi nghe thấy cậu nói nhảm nhiều như vậy khi nhận điện thoại, thì tự mình cắt đầu lưỡi đi."

Lạc Thụy nghe thấy giọng nói băng lãnh của Long Tư Hạo, dù chỉ là trong điện thoại, anh ta cũng cảm thấy từng trận hàn khí, run run, nghiêm túc hỏi: "Tổng giám đốc, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Ánh mắt Long Tư Hạo càng trầm lãnh, đáy mắt hiện lên sự lo lắng đối với Lê Hiểu Mạn, trầm giọng nói: "Lập tức điều tra rõ hành tung hai ngày gần đây của Lê Chấn Hoa cùng Hoắc Vân Hy cho tôi, tôi cho cậu hai tiếng đồng hồ."

Cúp điện thoại, anh lái xe trở về Hoa Hồng Uyển, cũng tự mình đến phòng quan sát bảo nhân viên mở video về những người ra vào Hoa Hồng Uyển hai ngày nay.

Anh tỉ mỉ xem xong video, căn bản không có phát hiện bóng dáng Lê Hiểu Mạn.

Anh ngồi trong phòng theo dõi, khuôn mặt tuấn mỹ trầm lãnh, quanh thân tản ra hàn khí, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh gắt gao nheo lại, nhạy cảm sắc bén nhìn chằm chằm hình ảnh trong video.

Không có phát hiện ra bóng dáng Lê Hiểu Mạn, anh liền bảo nhân viên tua lại đoạn video hết lần này đến lần khác.

Lúc anh cùng quản lý đến phong theo dõi xem đi xem lại camera N lần, người quản lý khom người, cười rạng rỡ, sợ đắc tội anh, thận trọng nói rằng: "Long tổng, trong video này không có sự xuất hiện của Lê tiểu thư, tôi nghĩ hẳn là Lê tiểu thư không có rời khỏi Hoa Hồng Uyển."

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo càng phát ra sự nguội lạnh, môi mỏng xinh đẹp mím thật chặt, khí thế khiếp người quanh thân, nhất là ánh mắt lạnh thấu xương như kiếm của anh, giống như muốn nhìn ra một lỗ thủng trên màn hình.

Bởi vì hàn khí tản ra quanh thân anh, khiến nhiệt độ căn phòng cấp tốc giảm xuống.

Ngay lúc quản lý cùng với ba nhân viên trong phòng theo dõi nhìn thấy biểu cảm lạnh lùng đến kinh người, thở cũng không dám thở mạnh, trên trán họ đều đổ mồ hôi lạnh.

Sau khi xem đoạn video lần thứ N, Long Tư Hạo đứng lên, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh lạnh thấu xương nheo lại, ánh mắt lạnh lùng hung ác nham hiểm liếc nhìn người quản lý, giọng nói lạnh lùng: "Tốt nhất các người cầu cho tôi thuận lợi tìm được Hiểu Hiểu, bằng không, toàn bộ công ty của các người ở thành phố K đều biến hết đi!"

Dứt lời, Long Tư Hạo liền lạnh lùng đi ra khỏi phòng quan sát.

Anh mới vừa rời khỏi, chân của quản lý cùng ba người nhân viên đều mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất.

Một người đưa tay xoa mồ hôi trên trán nói: "Quản lý, nếu Long tổng không tìm được Lê tiểu thư, thì làm sao bây giờ? Chúng ta cũng đều cút ra khỏi thành phố K mất."

Quản lí cũng lau mồ hôi lạnh trên mặt, trừng mắt nhìn ba người họ: "Còn có thể làm sao? Các người còn không mở video xem kĩ thêm mấy lần cho tôi?"

...

Trở lại căn hộ xa hoa, Long Tư Hạo mở điện thoại Lê Hiểu Mạn ra xem lần nữa, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nhìn chằm chằm điện thoại cô, đôi mày anh tuấn nhíu chặt, video quan sát anh đã xem qua rất nhiều lần, đều không có phát hiện bóng dáng Lê Hiểu Mạn.

Lẽ nào cô thật sự không có rời khỏi Hoa Hồng Uyển?

Nếu không rời khỏi sao lại vô duyên vô cớ mất tích?

Anh nắm chặt điện thoại di động Lê Hiểu Mạn, ngửa đầu tựa vào ghế sa lon xa hoa, đôi mắt nheo lại thành một đường nhỏ, đáy mắt tràn đầy sự lo lắng cho Lê Hiểu Mạn.

Hiểu Hiểu, rốt cuộc em đã đi đâu?

Dường như đột nhiên anh nhớ ra gì đó, gọi cho Lâm Mạch Mạch, nhưng kết quả cũng giống vậy, Lê Hiểu Mạn không ở nhà cô ấy.

Anh càng lo lắng hơn, lẽ nào Hiểu Hiểu đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ đến cuộc gọi sau cùng của cô là với Lê Chấn Hoa, ánh mắt anh càng thêm rét lạnh, đôi mắt sắc bén lần nữa rơi xuống điện thoại di động của cô.

Sự mất tích của cô nhất định có liên quan đến nội dung cuộc trò chuyện.

Nghĩ đến điểm này, vốn dĩ Long Tư Hạo muốn kiểm tra xem điện thoại Lê Hiểu Mạn có lưu lại cuộc trò chuyện của cô và Lê Chấn Hoa hay không, lại trùng hợp nhìn thấy một đoạn video bên trong.

Đôi mắt hẹp dài của anh nheo lại, ấn mở đoạn video, hình ảnh đầu tiên hiện ra là trần nhà, nhưng lại truyền ra giọng Lê Hiểu Mạn.

Trong video truyền ra một tiếng "A" của cô, giống như ngã trên mặt đất, Long Tư Hạo cảm thấy lòng nhíu chặt, hàng lông mày như tranh vẽ xẹt qua sự lo lắng nồng đậm.

Bàn tay to trắng nõn của anh siết chặt điện thoại di động, cực kỳ chăm chú nghe mỗi một câu một chữ của Lê Hiểu Mạn.

Từ đó, anh có thể hoàn toàn xác định được Hiểu Hiểu bị hai người đàn ông mặc âu phục, đeo kính mát, thân hình cao lớn đưa đi.

Thì ra cô thực sự đã xảy ra chuyện.

Long Tư Hạo nheo chặt đôi mắt trầm tĩnh lạnh thấu xương, đáy mắt hiện lên sự mất mác, anh tuyệt đối sẽ không tha cho hai gã đàn ông đã đưa cô đi.

Anh nhìn chằm chằm điện thoại Lê Hiểu Mạn, ánh mắt lo lắng xẹt qua một tia tán thưởng, đoạn video này nhất định là cô cố ý thu lại, mục đích chính là muốn để anh biết vẻ bề ngoài của người đã đưa cô đi.

Thì ra cô lại tin tưởng anh như vậy, biết anh sẽ thấy được video, anh không thể không nói, Hiểu Hiểu mà anh yêu sâu đậm nghĩ được cách này ở lúc nguy cấp, thực sự rất thông minh, nhưng cũng rất mạo hiểm.

Cô nhất định đang chờ anh đến cứu, cho nên anh phải tìm được cô trong thời gian nhanh nhất.

Cất điện thoại di động, Long Tư Hạo vừa đinh đứng lên, liền nhận được điện thoại của Lạc Thụy.

"Tổng giám đốc, tôi đã điều tra rõ ràng hành tung của Lê Chấn Hoa cùng Hoắc Vân Hy, cậu Lê Chấn Hoa của Lê tiểu thư mấy ngày hôm trước nợ người khác ba triệu tiền cờ bạc, mượn của một người tên là Báo ca, mấy ngày nay ông ta vẫn luôn bị người này đòi nợ, kỳ quái là ông ta đã mất tích từ chiều hôm qua….Còn em trai cùng cha khác mẹ Hoắc Vân Hy của anh, hôm qua vẫn luôn ở Hoắc gia, sáng nay lại đến ngân hàng, đã tra ra được hắn đến đó rút ra mười triệu từ tài khoản cá nhân của mình…"

192. Chương 192: Tiền Chuộc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nghe Lạc Thụy nói xong, Long Tư Hạo để Lạc Thụy tiếp tục cử người giám thị và điều tra Hoắc Vân Hy. Còn anh lại đi vào phòng giám sát để nhân viên bảo vệ mở camera trong thang máy.

Phát hiện sau khi Lê Hiểu Mạn ngất thì bị hai người đàn ông xa lạ đưa vào thang máy. Sau khi đến tầng trệt lại lén lén lút lút rời khỏi thang máy.

Lúc tháy Lê Hiểu Mạn bị bắt đi, sắc mặt Long Tư Hạo cực kỳ lạnh lùng, ánh mắt hung ác giống như muốn hủy diệt tất cả.

Qua hình ảnh trong camera, Long Tư Hạo chắc chắn hình dáng mà cô mô tả qua video cùng với hình dáng hai người đàn ông trong thang máy kia giống nhau, Long Tư Họa càng chắc chắn hai người cưỡng chế mang Lê Hiểu Mạn lên chiếc xe màu đen kia là hai người đàn ông hoàn toàn xa lạ.

Ghi nhớ biển số xe, Long Tư Hạo gọi điện cho Lạc Thụy, để cậu ta đến sở cảnh sát để kiểm tra camera theo dõi, điều tra xem sau khi chiếc xe màu đen kia từ Hồng Hoa Uyển kia sẽ đi đâu.

Mà anh cũng đến trung tâm giám sát của bộ công an.

Hôm sau,

Lúc Lê Hiểu Mạn tỉnh lại lần nữa thì đã không phải là chỗ cũ mà ở trong một căn phòng bỏ hoang.

Bốn phía cực kỳ lộn xộn, khắp nơi đều là gạch vỡ còn có rất nhiều rác rưởi bẩn thỉu. Nơi này so với ngày hôm qua còn kinh khủng hơn.

Điều duy nhất tốt hơn một chút là ánh sáng chỗ này khá đầy đủ, không giống chỗ tối tăm, ẩm ướt như hôm qua.

Ngửi thấy mùi hôi thối này, lông mày Lê Hiểu Mạn nhíu chặt, ánh mắt trong trẻo, lạnh lùng liếc nhìn Lê Chấn Hoa và Báo ca đang ăn cơm.

Trừ bọn họ, trong căn nhà hoang này còn có hơn mười tên côn đồ khác.

Trong đó, có một tên côn đồ nhìn chằm chằm Lê Hiểu Mạn một lúc lâu, áo để phanh ngực, vẻ mặt cực kỳ bỉ ổi: "Báo ca, mấy anh em đều đã lâu không chạm vào đàn bà. Nhân lúc chồng cô ta chưa đưa tiền chuộc tới thì để cho anh em vui đùa một chút đi!"

Lê Chấn Hoa nghe thấy vậy, cười nhìn Báo ca nói: "Báo ca, không thể đụng đến con bé được. Hoắc Vân Hy cũng đã đáp ứng cầm tiền chuộc tới rồi, nếu như anh đụng đến con bé, Hoắc Vân Hy không đưa tiền chuộc thì sao? Dù sao con bé cũng là cháu ngoại tôi. Báo ca có thể nể mặt mũi tôi một xíu, đừng để anh em chạm vào nó!"

Lê Chấn Hoa vừa dứt lời, bốn năm tên côn đồ đã tiến lên, kéo ông ta xuống mà đánh.

“**, ông là cái thá gì? Báo ca dựa vào cái gì mà phải nể mặt ông? Cháu ngoại ông thì thế nào? Ông đây cứ chạm vào đấy!”

“Các vị đại ca… Đừng đánh nữa…Tôi sai rồi…Đừng đánh nữa! A, tôi gãy tay rồi…A… Mặt tôi…Chảy máu mũi, đừng đánh, đừng đánh nữa!”

Lê Chấn Hoa không phải là đối thủ của bốn năm tên côn đồ này, không có chút sức lực nào đánh trả. Cho nên ông chỉ nằm cuộn tròn trên đất, thống khổ cầu xin đừng đánh.

Lê Hiểu Mạn thấy Lê Chấn Hoa vì cầu xin cho cô mà bị đánh nên cô có chút động lòng. Cho dù, cô cực kỳ thất vọng, rất đau lòng nhưng dù sao ông ta cũng là cậu cô.

Cô ngước mắt nhìn Báo ca đang ăn điểm tâm, giọng nói lạnh lùng: “Kêu bọn họ dừng tay đi! Mục đích của anh không phải chỉ là tiền thôi sao? Cần gì phải ảnh hưởng đến mạng người chứ?”

Báo ca nghe cô nói vậy, liếc nhìn Lê Chấn Hoa bị đánh sưng vù cả mặt mũi, nhìn về phía Lê Hiểu Mạn: “Ai ôi, rốt cuộc cô em cũng chịu nói chuyện rồi! Không phải cô rất cứng miệng sao?”

Sau đó, hắn ta nhìn bốn năm tên côn đồ đang đánh Lê Chấn Hoa, nói: “Được rồi, giáo huấn ông ta một chút thế là được. Đừng để xảy ra án mạng. Đến lúc đó bị cảnh sát chú ý, cuộc sống của chúng ta cũng không nhởn nhơ được đâu!”

Nghe thấy Báo ca nói vậy, bốn tên này dừng lại.

Lê Chấn Hoa bị đánh không còn hình người, mặt đầy máu, ánh mắt phức tạp nhìn Lê Hiểu Mạn đang bị trói hai tay hai chân lại, xấu hổ cúi đầu.

Một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi như ông ta lại khóc trong căn phòng bỏ hoang này.

Ông ta thật sự không phải là người, ngay cả cháu ngoại mình cũng tính kế. Ông thật có lỗi với con bé.

Báo ca cùng mấy người tên côn đồ thấy ông ta khóc như vậy cũng nhổ một ngụm được bọt, mắng ông tay không phải là đàn ông, khiến bọn họ mất hết thể diện.

Lúc bọn họ đang mắng say sưa thì một chiếc xe Bentley màu đen dừng trước căn nhà hoang này.

Người trong xe chính là Hoắc Vân Hy. Sáng nay, anh ta vừa nhận điện thoại của Báo ca, cho nên dựa theo chỉ dẫn mà tới nơi này.

Khi xuống xe, trong tay anh ta cầm một chiếc vali màu đen. Hôm nay anh ta mặc một bộ vest đen thủ công, ánh mắt lạnh lẽo nhìn căn nhà hoang trước mặt.

Anh ta vừa xuất hiện, đã có người thông báo cho Báo ca.

“Báo ca, Hoắc Vân Hy tới!”

Lê Hiểu Mạn nghe thấy vậy, đôi mắt trong veo hơi nheo lại, thoáng chút kinh ngạc. Hoắc Vân Hy lại có thể tới, điều này sao có thể chứ? Không phải anh ta hận không thể giết chết cô sao?

Bao ca nghe thấy Hoắc Vân Hy tới, cười nhìn Lê Hiểu Mạn: “Em gái nhỏ, chồng cô tới rồi. Chờ chúng tôi lấy được tiền sẽ để hai vợ chồng đoàn tụ!”

Dứt lời, hắn ta lại nói với tên côn đồ vừa báo tin: “Mau mời Hoắc tổng vào!”

Tên cồn đồ kia ra ngoài một lúc rồi trở vào, nhìn Báo ca nói: “Báo ca, Hoắc Vân Hy nói sợ anh lừa anh ta. Anh ta nói, trừ phi nhìn thấy vợ anh ta. Nếu không anh ta sẽ không đi vào!”

Báo ca nghe vậy, sắc mặt hơi biến đổi, ánh mắt lạnh lẽo: “Đúng là Hoắc tổng có đầu óc!”

193. Chương 193: Tiền Chuộc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ngay sau đó, hắn ta liền sai hai tên côn đồ dẫn Lê Hiểu Mạn cùng hắn ta ra ngoài gặp Hoắc Vân Hy. Còn những tên khác giấu Lê Chấn Hoa vào phòng trong.

Hoắc Vân Hy đứng bên ngoài, trong lòng cực kỳ lo lắng, hai mắt lạnh lẽo liếc nhìn tòa nhà bỏ hoang kia.

Khi thấy Lê Hiểu Mạn bị hai tên côn đồ dẫn ra, ánh mắt lạnh lùng của anh ta thoáng chút mừng rỡ. Nhưng khi thấy môi cô có vết máu, khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ, sắc mặt rất kém, bàn tay anh ta vô thức nắm chặt.

Sau khi Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy, có chút run sợ. Sau đó, ánh mắt chuyển sang chỗ khác, giọng nói lạnh lùng: "Anh tới đây làm gì?"

Thấy cô nhìn sang chỗ khác, giọng nói trong trẻo, lạnh lùng, Hoắc Vân Hy nhíu chặt chân mày, ánh mắt đau lòng nhìn cô: "Mạn Mạn, đương nhiên là anh tới cứu em!"

"A a... cứu tôi?" Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhếch môi, ánh mắt càng lạnh lùng liếc nhìn anh ta: "Hoắc tổng à, mười triệu đó! Anh thật sự bỏ ra được sao? Đừng ở đây giả mù sa mưa nữa. Tôi không cần anh cứu, anh cút cho tôi!"

"Ai ui!" Báo ca thấy thái độ Lê Hiểu Mạn đối với Hoắc Vân Hy cực kỳ lạnh lùng. Hắn ta kinh ngạc nhìn cô: "Em gái nhỏ, thái độ của cô với chồng sao lại kém như vậy? Cô không sợ chọc giận cậu ta rồi, cậu ta sẽ cầm tiền ra về sao? Cô không sợ nhưng tôi sợ đó!"

Dứt lời, hắn ta nhìn Hoắc Vân Hy, cười: "Hoắc tổng, xin lỗi, anh em tôi dạo gần đây thiếu tiền xài. Cho nên mới đến mượn cậu chút tiền xài đỡ. Cho dù việc bắt cóc bà xã cậu khiến cậu không hài lòng như tôi cũng bị ép buộc thôi! Không có tiền nên túng quẫn vậy đó!" Cái đó, chúng ta một tay giao tiền một bên giao người, trao đổi cực kỳ công bằng!

Báo ca nói xong, gật đầu ra hiệu với hai tên đàn em đang giữ tay Lê Hiểu Mạn, tỏ ý để bọn họ áp giải Lê Hiểu Mạn về phía Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, lập tức tiến lên đón, khi Lê Hiểu Mạn đến gần, anh ta đã duỗi tay, kéo Lê Hiểu Mạn vào trong lòng. Mà chiếc vali da cũng bị hai tên đàn em cướp lấy.

Hoắc Vân Hy cũng không để ý chiếc vali 10 triệu kia, mà cúi đầu giúp Lê Hiểu Mạn cởi dây trói.

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng liếc nhìn anh ta, giọng nói lạnh như băng: "Hoắc Vân Hy, anh không cần để ý đến tôi. Anh cút cho tôi!"

Hoắc Vân Hy cởi sợi dây trên tay cô, liếc mắt nhìn cô. Khi thấy ánh mắt lạnh lùng của cô, anh ta nhíu chặt chân mày, ôm cô vào lòng, thành khẩn nói: "Mạn Mạn, thật xin lỗi! Anh biết anh hiểu lầm em. Từ trước đến giờ em chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với anh, thật xin lỗi! Sau này, anh sẽ không làm chuyện gì tổn thương em nữa. Hoắc Vân Hy anh thề, nếu như anh còn chuyện gì tổn thương em nữa thì anh sẽ không chết được tử tế!"

Đối với những lời này của Hoắc Vân Hy, Lê Hiểu Mạn không có chút xúc động nào, cô thản nhiên đẩy anh ta ra, giọng nói lạnh lùng: "Hoắc Vân Hy, tôi không cần anh lo, anh cút cho tôi!"

"Mạn Mạn, anh không thể mặc em được. Để anh cởi dây trói ở chân cho em đã!"

Hoắc Vân Hy cau mày nhìn cô, rồi ngồm xuống đang định cởi dây trói trên chân cô thì đã thấy mười mấy tên đàn em của Báo ca vây lại.

Anh ta đứng thẳng người, không để ý đến Lê Hiểu Mạn giãy giụa, kéo cô vào lòng, ánh mắt tức giận nhìn Báo ca: "Tiền mấy người đã cầm, còn muốn thế nào?"

Báo ca nhìn Hoắc Vân Hy cười một tiếng: "Hoắc tổng, tiền đã tới tay chúng tôi nhưng có mạng hưởng hay không thì chưa biết dược. Vì đề phòng Hoắc tổng chờ sau khi rời đi mà báo cảnh sát, chúng tôi sợ rằng sẽ phải dẫn cậu và quý phu nhân đi cùng một đoạn mới được!"

"Cái gì?" Hoắc Vân Hy nghe vậy, hơi nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén nhìn Báo ca, khuôn mặt tức giận: "Nếu như tôi định báo cảnh sát thì sẽ không tới một mình đâu!"

Báo ca nhìn Hoắc Vân Hy, nhún vai ra vẻ cực kỳ bất đắc dĩ: "Hoắc tổng, xin cậu thông cảm cho tôi. Tôi thật sự sợ cậu báo cảnh sát vì để ngừa vạn nhất chỉ có thể đắc tội!"

Dứt lời, Báo ca ra hiệu cho bọn đàn em xông lên.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, nghĩ không kịp dẫn Lê Hiểu Mạn đi nữa chỉ có thể liều mạng. Nhưng một mình anh ta cũng chẳng phải đối thủ của mười mấy người này, cho nên vẫn bị bắt.

Anh ta và Lê Hiểu Mạn lại bị dẫn vào trong căn phòng bỏ hoang.

Khi thấy mặt mũi Lê Chấn Hoa đầy máu, trông không còn hình dáng người, ánh mắt anh ta thoáng chút kinh ngạc, liếc nhìn Lê Chấn Hoa hỏi: "Tại sao cậu lại ở đây?"

Lê Chấn Hoa áy náy cúi đầu, không trả lời Hoắc Vân Hy, mà nhìn Báo ca, năn nỉ: "Báo ca, tiền đã đến tay anh rồi thì thả bọn họ đi!"

Ánh mắt Báo ca khinh bỉ nhìn Lê Chấn Hoa, sau đó nhìn Hoắc Vân Hy và Lê Hiểu Mạn đang bị áp giải, nói: "Lột quần áo tụi nó!"

Lê Hiểu Mạn nghe vậy, ánh mắt trong suốt thoáng chút hoảng sợ, thấy bốn năm tên côn đồ định xông lên cởi quần áo cô, cô vội vàng hô: "Không được đụng tới tôi, nếu không tôi sẽ không tha cho mấy người đâu!"

"Không tha như thế nào hả?" Một tên đàn em thô bỉ nói, định đưa tay giật váy cô.

Nhưng tên đó còn chưa chạm vào Lê Hiểu Mạn thì đã thấy một con dao bay tới, đâm trúng cánh tay hắn ta.

"A…" Hắn đau đớn, kêu lên thảm thiết, ôm tay lăn lộn trên mặt đất.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn, Hoắc Vân Hy, Báo ca, Lê Chấn Hoa và đám đàn em đều nhìn ra ngoài, thấy người đang đi vào chính là Long Tư Hạo.

Sau lưng anh còn có Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch.

"Tư Hạo…" Lê Hiểu Mạn thấy người đi vào là Long Tư Hạo, mắt đã nhòe lệ. Anh tới thật, anh thật sự tìm thấy cô rồi!

194. Chương 194: Uy Hiếp, Chết Không Toàn Thây (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

"Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn sưng đỏ, đôi môi còn vết máu, sắc mặt tiều tụy. Trong đôi hẹp dài của anh đầy sự đau lòng, ánh mắt trở nên lạnh léo, khí thế bức người. Điều này khiến Báo ca có chút sợ hãi. Trực giác khiến hắn ta cảm nhận được đây không phải là một người dễ đối phó.

Giọng nói của hắn ta có chút run rẩy, không còn sự kiêu căng, phách lối như trước: "Anh…anh là ai?"

Lăng Hàn Dạ vuốt vuốt lông mày, đôi mắt màu nâu mị hoặc nhìn Báo ca, nhếch môi: "Người anh em à, cậu bắt cóc ai không bắt cóc lại đi bắt cóc đúng người phụ nữ của Long thiếu. Cậu chết chắc rồi!"

Hoắc Vân Hy nghe thấy Lăng Hàn Dạ nói như vậy, tức giận, siết chặt nắm đấm, lạnh lùng nói: "Mạn Mạn là vợ tôi!"

Lăng Hàn Dạ liếc anh ta một cái, giọng nói cực kỳ khinh thường: "Chỉ là tạm thời mà thôi!"

Dứt lời, anh ta nhếch mày nhìn Long Tư Hạo, híp mắt nói: "Long thiếu, những người khác thì giao cho chúng tôi, cậu đi cứu bảo bối Hiểu Hiểu của cậu đi!"

Báo ca đã lăn lội trong xã hội đen mấy chục năm nhìn khí thế bốn người Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, Tô Dịch, cũng biết mười mấy người này không phải là đối thủ của bọn họ.

Hắn ta nhanh tay nhanh mắt móc khẩu súng dí ở cổ Lê Hiểu Mạn, ánh mắt tàn bạo nhìn Long Tư Hạo: "Hôm nay ông đây chỉ cần tiền thôi, đừng ép ông đây giết người. Ông đây cũng đã lăn lộn trong giới này mấy chục năm rồi, chuyện gì mà chưa từng thấy chứ? MK, mấy người ép tốt nhất đừng ép tao!"

Lăng Hàn Dạ thấy Báo ca có súng, hơi nhếch mày, ánh mắt có chút ý cười, đôi môi mỏng hơi nhếch lên: "Tư Hạo, tôi còn tưởng rằng tên này chỉ là một tên côn đồ đầu đường xó trợ. Hóa ra lại còn có súng nữa! Có trò hay rồi đây!"

Ánh mắt Long Tư Hạo hơi híp lại, hung ác nhìn Báo ca, khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo khiếp người, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, đi về phía Báo ca.

Báo ca thấy anh đi tới, ánh mắt lại tàn bạo hơn: "Mày đừng qua đây! Nếu không, tao sẽ nổ súng giết cô ta, thật đấy!"

Đối với lời uy hiếp của Báo ca, Long Tư Hạo làm như không nghe thấy, vẫn khí thế đi về phía Báo ca.

Thấy vậy, Báo ca ra hiệu mấy tên côn đồ xung quanh ra tay ngăn Long Tư Hạo lại.

Lạc Thụy thấy vậy, lắc lắc cổ tay, nhếch mi nhìn Long Tư Hạo và Tô Dịch, nói: "Tôi thích nhất là hoạt động giãn gân giãn cốt, hai người đừng giành với tôi. Mười mấy người này giao cho tôi đi!"

Nghe vậy, Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch chỉ khoanh tay trước ngực, thái độ chẳng liên quan đến mình cho lắm: "Chúng tôi cũng không có ý giúp đỡ. Chỉ tới đây xem kịch vui mà thôi!"

Khóe môi Lạc Thụy co rút, nhanh nhẹ đến trước người Long Tư Hạo, một mình đối phó với mười mấy người kia.

Sự phối hợp giữa tay chân và cơ thể của anh ta không chê vào đâu được. Mười mấy tên côn đồ này không phải là đối thủ của anh ta chứ đừng nói động đến Long Tư Hạo.

Hoắc Vân Hy thấy thân thủ của trợ lý bên cạnh Long Tư Hạo cũng tốt như vậy, anh ta cảm thấy thẹn, siết chặt nắm đấm. Thấy Long Tư Hạo đi về phía Báo ca mà Báo ca ép Lê Hiểu Mạn lui về sau, trong mắt Hoắc Vân Hy đầy lo lắng.

"Mày không được tới đây! Nếu không, tao thật sự sẽ nổ súng đó!" Báo ca ép Lê Hiểu Mạn lui, ánh mắt tàn bạo nhìn Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo nhíu mày, đôi mắt rét lạnh, môi mỏng mím lại: "Tao chỉ nói một lần duy nhất. Thả cô ấy ra. Nếu không, tao sẽ khiến mày sống không bằng chết!"

Báo ca ép Lê Hiểu Mạn lui từng bước về sau. Hắn thấy sắp đụng vào góc tường, ánh mắt lóe lên ác độc, giơ sung hướng về phía Long Tư Hạo.

"MK! Là mày ép tao. Ông đây giết mày trước đã!"

Dứt lời, hắn chuẩn bị bóp cò.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, sắc mặt hốt hoảng, đôi mắt trong veo cực kỳ lo lắng, hô lớn: "Không…"

Cô chưa nói hết đã thấy một bóng người nhanh chóng xông lên, tốc độ nhanh như gió. Ngay trước khi Báo ca bóp cò, bàn tay đã giữ chặt họng súng, bẻ tay đầu súng.

"Tư… Tư Hạo…" Lê Hiểu Mạn hoảng sợ, trừng lớn hai mắt, không dám nhìn Long Tư Hạo giống như quỷ sa tăng từ địa ngục… Trong lúc nguy hiểm như vậy mà anh lại bẻ gãy họng súng. Tốc độ của anh quá nhanh khiến cô líu lưỡi…

Sức lực của anh lại có thể lớn kinh người như vậy… Một động tác nguy hiểm như thế, nếu chẳng may anh không thể bẻ gãy họng súng, bị bắn trúng thì sao chứ?

Lúc này, trong lòng Lê Hiểu Mạn ngoại trừ rung động còn có lo âu. Sau này, cô sẽ không cho phép anh làm hành động nguy hiểm như vậy nữa.

Hoắc Vân Hy thấy Long Tư Hạo bẻ gãy họng súng, hai tròng mắt khiếp sợ không thôi. Anh ta đã sớm biết thân thủ Long Tư Hạo bất phàm nhưng anh ta không ngờ ngay trước khi Báo ca nổ súng mà anh có thể dùng tay không bẻ gãy họng súng. Năng lực của anh vượt ngoài sức tưởng tượng của anh ta.

Hai bàn tay anh ta siết chặt lại, lúc này rốt cuộc anh ta cũng hiểu khoảng cách giữa anh ta và Long Tư Hạo xa đến mức nào. Đặc biệt là khi thấy ánh mắt lo âu của Lê Hiểu Mạn dành cho Long Tư Hạo vừa rồi, anh ta đã hiểu, sớm muộn gì thì anh ta cũng sẽ thất bại mà thôi.

195. Chương 195: Uy Hiếp, Chết Không Toàn Thây (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh ta siết chặt nắm tay, vang lên tiếng kêu răng rắc, trong mắt đầy kiên định. Mạn Mạn là của anh ta, là người vợ danh chính ngôn thuận của anh ta. Cho dù năng lực của Long Tư Hạo mạnh như thế nào, anh ta tuyệt đối không từ bỏ.

"Mày… mày…" Báo ca trợn trừng hai mắt, đôi mắt lồi hẳn ra. Hoảng sợ nhìn Long Tư Hạo. Hắn ta lăn lộn nhiều năm như vậy nhưng chưa thấy người nào to gan, thân thủ giỏi như vậy.

Đôi mắt hẹp dài của Long Tư Hạo nheo lại, ánh mắt hung ác, rét lạnh liếc nhìn hắn ta: "Tao đã nói, sẽ khiến mày sống không bằng chết!"

Dứt lời, bàn tay của anh chế trụ cánh tay Báo ca, hơi dùng sức, chỉ nghe thấy tiếng "Răng rắc!", bả vai và cánh tay của Báo ca đã gãy.

"A… A…" Báo ca cảm thấy tay phải mình như bị nát vụn, không có sức lực. Hắn ta đau đớn, thống khổ lăn lộn trên đất, cực kỳ thê thảm.

Thấy thủ đoạn tàn nhẫn của Long Tư Hạo, ánh mắt Lê Hiểu Mạn trừng lớn, kinh ngạc nhìn anh, ánh mắt có chút phức tạp.

"Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo thấy ánh mắt khiếp sợ của Lê Hiểu Mạn. Anh hơi cau chặt chân mày, bước lại gần, ôm cô vào lòng, bàn tay trắng nõn vỗ nhẹ sau lưng cô, trầm giọng nói: "Hiểu Hiểu, không sao!"

Lê Hiểu Mạn dựa vào lòng anh không lên tiếng, chẳng qua ánh mắt cực kỳ kinh ngạc liếc nhìn anh, vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Long Tư Hạo thấy cô không nói gì, cúi đầu hôn lên môi cô, ánh mắt lo lắng nhìn cô: "Hiểu Hiểu…"

Anh biết thủ đoạn của anh có thể khiến cô cảm thấy tàn nhẫn. Nhưng người làm tổn thương cô, sao anh có thể dễ dàng bỏ qua chứ?

Nếu như không phải có cô ở đây thì vừa rồi không chỉ đơn giản bẻ gãy súng của Báo ca mà đoạt lấy khẩu súng và bắn chết hắn ta rồi.

ở trước mặt cô, anh đã cố gắng không làm chuyện quá tàn nhẫn nhưng vẫn hù dọa cô.

"Hiểu Hiểu…"

Anh vừa nhỏ giọng kêu một tiếng, giọng nói lạnh lẽo, ác liệt của Hoắc Vân Hy vang lên sau lưng anh: "Long Tư Hạo, buông Mạn Mạn ra!"

Hai mắt Hoắc Vân Hy nheo lại, tức giận nhìn Long Tư Hạo. Anh lại dám ôm vợ anh ta trước mặt anh ta nữa, lại còn hôn cô nữa.

Nghe vậy, Long Tư Hạo ôm lấy Lê Hiểu Mạn xoay người, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn anh ta một cái, không thèm để ý.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, siết chặt hai nắm đấm, tức giận muốn xông lên. Nhưng đúng lúc này, một ánh sáng thoáng qua, ánh mắt Long Tư Hạo nhạy bén phát hiện một viên đạn màu vàng từ khẩu súng 380ACP/9mm bắn về phía anh.

Ánh mắt anh hơi nheo lại, buông Lê Hiểu Mạn ra, nhanh chóng lăng mình đẩy Hoắc Vân Hy ra. Mà sau đó, viên dạn kia vừa vặt bắn qua Long Tư Hạo trúng vào một tên côn đồ.

Tên côn đồ kia kêu thảm một tiếng, ngã trên đất, không còn hơi thở. Mà Hoắc Vân Hy nhờ Long Tư Hạo đẩy ra kịp thời nên tránh được một kiếp.

Hoắc Vân Hy bị đẩy ngã xuống đất, hai mắt anh ta hơi nheo lại, khó tin nhìn Long Tư Hạo: "Tại sao anh phải cứu tôi?"

Long Tư Hạo mím chặt môi, ánh mắt lạnh thấu xương liếc nhìn Hoắc Vân Hy một cái không trả lời anh ta.

Anh xoay người định đi về phía Lê Hiểu Mạn thì thấy một viên đạn lại bắn tới. Anh nhanh chóng né người tránh.

Mà điều anh không ngờ tới, ngay lúc anh đang né người thì một bóng người mặc đồ đen chạy đến trước người Lê Hiểu Mạn, vác cô lên bỏ chạy, vừa nổ súng bắn lung tung.

"A…A…"

Vì thân thủ không tốt cho nên mấy tên côn đồ kia bị bắn trúng.

Trong lúc hỗn loạn, Lê Hiểu Mạn bị bóng đen kia bắt đi.

Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, Tô Dịch và Hoắc Vân Hy thấy vậy thì vội vàng đuổi theo.

Khi thấy tên bắt Lê Hiểu Mạn ngồi vào một chiếc xe chống đạn, thò đầu ra, để lộ chiếc mặt nạ màu bạc.

Ánh mắt hắn ta lạnh lẽo, đôi mắt màu hổ phách giống như phủ lớp hàn băng, nhếch môi cười, giọng nói như phát ra từ hầm băng: "Long thiếu, người đàn bà của mày, tao mang đi trước. Nếu mày có thể đuổi kịp tao thì tao sẽ thả cô ta. Nếu không, tao sẽ để cô ta chết không toàn thây!"

Ánh mắt Long Tư Hạo rét lạnh thấu xương nhìn người đàn ông đeo mặt nạ bạc kia, bàn tay nắm chặt: "Doris, nếu như mày dám động đến một sợi tóc của cô ấy, tao nhất định sẽ băm mày thành trăm mảnh!"

Lăng Hàn Dạ liếc nhìn Doris, vẻ mặt hài hước vừa rồi cũng nặng nề hơn: "Doris, nếu mày là một thằng đàn ông thì đừng dùng phụ nữ để uy hiếp!"

Doris cười âm lãnh, giơ súng bắn về phía Lăng Hàn Dạ nhưng anh ta đã nhanh chóng né được.

Đôi mắt màu hổ phách của hắn ta đầy sát thú, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Long Tư Hạo: "Long thiếu, tao bắt đầu đây. Tao lái xe, mày chạy, thử xem là tao lái xe nhanh hay mày chạy nhanh đây? Nên nhớ, tao chỉ cho phép một mình mày đuổi theo tao. Nếu không, tao sẽ giết cô ta!"

Dứt lời, hắn ta đạp chân ga, phóng xe chạy.

"Shit!" Long Tư Hạo thấy vậy, ánh mắt run lên, sắc mặt nặng nề liếc nhìn Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch và Lạc Thụy: "Mấy người chờ cảnh sát tới xử lý chuyện ở đây. Tôi đuổi theo hắn ta!"

"Long thiếu, cậu đùa hả? Sao cậu có thể đuổi kịp xe Doris chứ???" Lăng Hàn Dạ chưa kịp nói hết thì Long Tư Hạo đã chạy như bay đuổi theo xe của Doris.

196. Chương 196: Bom Nổ, Sinh Tử Không Rời (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Doris không phải người thường, giết người như ma, hơn nữa còn là trùm buôn thuốc phiện lớn nhất châu Âu, là tội phạm quốc tế cấp cao, năng lực không thấp trong giới sát thủ, Hiểu Hiểu ở trong tay hắn cực kỳ nguy hiểm, cho nên anh đuổi theo Doris chậm chút nào, cô càng thêm nguy hiểm chút ấy.

"Mạn Mạn…" Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn bị bắt đi, đang muốn đuổi theo, lại bị Lạc Thụy ngăn lại.

Anh ta nhướn mày nhìn Hoắc Vân Hy: "Hoắc tổng, ngài tốt hơn là đừng đuổi theo, ngài không nghe Doris nói sao? Không cho những người khác đi theo, nếu ngài nghĩ cho Lê tiểu thư thì hãy tin tổng giám đốc, chờ ở đây đi."

Tuy Lạc Thụy nói như vậy, nhưng trong lòng cũng là tràn đầy lo lắng, dù sao Doris không phải nhân vật bình thường, lần trước vì bắt hắn, tổng giám đốc bọn họ gần như điều động hết quân liên minh, hơn nữa tổng giám đốc của bọn họ phải tự ra tay mới bắt được hắn, đưa vào ngục giam Acar ở châu Âu, không ngờ mới một tháng, hắn đã được nộp tiền bảo lãnh thoát ra.

Tên tội phạm thế giới kiêm sát thủ như hắn, thật sự không dễ dàng đối phó.

…

Trong xe, Lê Hiểu Mạn ngồi trên ghế phó lái, mà Doris không lấy súng uy hiếp cô, cũng không trói cô lại, thậm chí còn cởi dây thừng trói hai chân cô ra.

Dường như hắn rất tự tin cô không trốn thoát ngũ chỉ sơn* của hắn.

*Ngũ chỉ sơn: 5 ngón tay. Cái này lấy từ chuyện Tôn Ngộ Không có 72 phép thần thông mà không trốn thoát được năm ngón tay Phật tổ, còn nghĩ nó là 5 ngọn núi mà viết tên lên đó.

Cô liếc mắt nhìn Doris đeo mặt nạ bạc bên cạnh, hắn một đầu tóc nâu dài quăn, dùng một sợi dây da đen cột lại, mặc áo gió màu đen, thân hình cao to, bàn tay khoác lên tay lái trắng nõn, mười ngón khớp xương rõ ràng, thon dài xinh đẹp.

Mà quanh thân hắn tản ra hơi thở quỷ mị nguy hiểm cực độ, nhất là lúc đôi môi mỏng hồng nhạt của hắn cong lên độ cung âm lãnh, kẻ khác không rét mà run.

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, hai tay mảnh khảnh xiết chặt, trong lòng bàn tay sớm chảy đầy mồ hôi, tuy trong lòng vô cùng sợ hãi, nhưng cô thần sắc bình tĩnh, không biểu hiện nửa phần sợ hãi.

"Cậu ta đến rồi." Lúc này, Doris vẫn luôn im lặng bỗng lạnh lẽo nói.

Lê Hiểu Mạn nghe thanh âm băng hàn của hắn mà rùng mình, quay đầu lại, thấy thân hình anh tuấn của Long Tư Hạo xuất hiện ở sau xe, thấy anh chạy như bay, không ngừng ra sức đuổi theo, chân mày cô nhíu càng chặt, trong mắt hiện lên hơi nước, trong lòng rung động, anh thật sự dùng hai chân đuổi theo, nhưng dù anh chạy nhanh thế nào đi nữa cũng đâu thể đuổi theo xe ô tô được?

Thấy anh nghỉ cũng không nghỉ một chút, cô lại đau lòng không thôi.

Cô lạnh lùng nhìn Doris, cắn chặt môi dưới: "Anh là ai? Thật ra anh muốn gì?"

Trong đôi mắt lạnh lùng của Doris lóe lên sát ý, âm lãnh cong môi, chỉ nói một chữ: "Chơi."

"Anh…A…"

Lê Hiểu Mạn đang muốn lên tiếng, Doris đột nhiên tăng tốc độ xe, cô theo quán tính nhào về phía trước, đập vào kính chắn gió, đau đến nhíu mày, mà Doris ngay cả nhìn cũng không liếc cô một cái, tiếp tục tăng tốc độ xe.

…

Mười phút sau, Doris lái xe rời khỏi quốc lộ, đi vào rừng.

Dừng xe lại, Lê Hiểu Mạn bị Doris trực tiếp kéo xuống xe.

"Thiếu gia…" Một cô gái tóc vàng mặc áo da màu đen bó sát người từ sau một gốc cây đi tới đón, vô cùng tôn kính Doris.

"Là cô!" Lê Hiểu Mạn nhìn cô gái lai Trung Mỹ kia, liếc mắt một cái đã nhận ra cô ta, cô ta đúng là người lần trước thấy ở văn phòng Long Tư Hạo.

Lúc ấy cô ta quần áo không chỉnh tề nằm trên người Long Tư Hạo trên người, cô còn tưởng rằng cô ta với Long Tư Hạo có quan hệ bất thường gì cơ, suýt nữa hiểu lầm anh, cô ta vậy mà lại gọi người đeo mặt nạ kia là thiếu gia, vậy nhất định cô ta chính là người của hắn.

Vậy sao cô ta lại xuất hiện trong văn phòng Long Tư Hạo?

Người đeo mặt nạ kia là ai?

Cô nâng mắt, nghi hoặc nhìn về phía Doris, vừa lúc đón nhận ánh mắt lạnh lẽo tràn ngập sát khí của Doris.

Cô hơi sợ, cắn chặt môi dưới, bắt buộc chính mình không được sợ hãi nhìn thẳng vào mắt hắn.

Doris gặp rất ít người dám nhìn thẳng vào mắt mình, hắn âm lãnh cong môi, cười cực kỳ âm trầm: "Ha hả…Rất ít người dám nhìn tôi như vậy, không trách cô lại được Long ưu ái, cô không giống những cô gái khác."

Dứt lời, đôi mắt hổ phách của hắn híp lại, nhìn về cô gái tóc vàng - Amy, ý bảo cô ta trói Lê Hiểu Mạn vào cây.

Lúc Long Tư Hạo đuổi tới, không thấy Doris và Amy, chỉ thấy Lê Hiểu Mạn bị trói ở trên cây.

"Hiểu Hiểu…" Ánh mắt anh trầm xuống, lập tức xoay người chạy về phía cô.

Lê Hiểu Mạn miệng bị nhét một miếng vải, thấy Long Tư Hạo đầu đầy mồ hôi chạy tới, cô liều mạng lắc đầu, miệng phát ra âm thanh mơ hồ không rõ: "A….Tư….Tư Hạo, đừng…Lại đây."

Long Tư Hạo nhảy đến trước mặt Lê Hiểu Mạn, đang chuẩn bị đưa tay cởi trói cho cô, lại phát hiện trên người cô cài bom hẹn giờ, mà thời gian còn lại chưa đến hai phút.

"Hiểu Hiểu…" Đôi mắt hẹp dài của anh nhíu lại, đôi mắt như mực hiện lên kinh hoảng chưa bao giờ thấy, nhưng khuôn mặt anh tuấn của anh vẫn bình tĩnh như nước, không biểu hiện ra nửa điểm kích động, thấy miệng cô bị nhét khăn, anh đưa tay lấy ra.

Miếng vải trên miệng được kéo ra, Lê Hiểu Mạn liền khóc hô: "Tư Hạo, đi đi, đừng lo cho em, đi mau!"

Long Tư Hạo hôn lên môi cô, đôi mắt hẹp dài nhìn cô, ánh mắt kiên định: "Hiểu Hiểu, tin tưởng anh, anh sẽ không để em có chuyện gì đâu, càng không rời khỏi em."

Dứt lời, anh liền cúi đầu nghiên cứu dỡ bom trên người cô.

Tích tích tích…

197. Chương 197: Bom Nổ, Sinh Tử Không Rời (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đảo mắt đã qua mười giây, Long Tư Hạo thần sắc ngưng trọng, trán lại toát mồ hôi, anh muốn thấy rõ cấu tạo bên trong bom bên trong cấu tạo, sau đó tách thuốc nổ và ngòi nổ ra.

Mà đúng lúc này, một tiếng súng vang lên, một viên đạn từ sau lưng anh bắn tới.

Nhận thấy anh vốn có thể dễ dàng né tránh, nhưng anh không thể tránh, nếu anh né ra, Lê Hiểu Mạn sẽ trúng đạn, bởi vậy anh vẫn hết sức chăm chú nhìn bom trên người Lê Hiểu Mạn, không né không tránh, mà viên đạn kia bay đến trúng tay anh, máu đỏ tươi lập tức trào ra, nhiễm đỏ chiếc áo sơ mi trắng của anh.

Anh ngay cả mày cũng chưa nhíu một chút, cứ như không trúng đạn nhìn bom trên người Lê Hiểu Mạn, nghĩ cách dỡ bỏ.

Lê Hiểu Mạn thấy anh trúng đạn cũng không rời đi, nước mắt cô càng trào ra mãnh liệt, đau lòng lại lo lắng khóc hô: "Tư Hạo, em xin anh, đừng lo cho em, không cần lo cho em, anh đi mau, nếu không đi sẽ không kịp, em không muốn anh chết cùng em, Tư Hạo, đi đi…"

Đúng lúc này, Amy từ sau một gốc cây đi ra, nhắm ngay Long Tư Hạo.

"Tư Hạo…" Lê Hiểu Mạn thấy thế, đôi mắt lo sợ trợn trừng, lo lắng hô to.

Long Tư Hạo không để ý đến, chỉ nhìn chằm chằm vào quả bom, từ bên ngoài có thể nhìn rõ có ba sợi dây nối đến bản mạch bên trong, phải cắt theo trình tự, nếu rối loạn cắt nhầm một sợi sẽ chạm vào kíp nổ, khiến bom nổ.

Lê Hiểu Mạn thấy mồ hôi chảy dọc theo khuôn mặt tuấn mỹ của anh, đôi mày anh tuấn nhíu lại, cô vì giận anh nên cố ý lạnh giọng nói: "Long Tư Hạo, tôi không cần anh lo, anh cút cho tôi, anh cũng chẳng là gì của tôi cả, anh dựa vào cái gì đến quản tôi? Tôi chết là chuyện của tôi, không cần anh chết cùng, anh không xứng."

Long Tư Hạo nhếch đôi môi, không nói gì, cẩn thận quan sát bom, cuối cùng xác định, cẩn thận cầm chiếc dây đầu tiên bên trái, đang chuẩn bị lấy dao cắt, phía sau liền truyền đến tiếng súng.

Đôi mắt hẹp dài của anh nhíu lại, nâng mắt nhìn Lê Hiểu Mạn rơi lệ, đưa tay cắt xuống, cắt đứt sợi dây kia…

Lê Hiểu Mạn thấy thế, thân mình run lên, nhắm hai mắt lại, bom không nổ, còn hai sợi dây phải cắt.

Tích tích tích…Đồng hồ hẹn giờ tí tách vang lên.

Chỉ còn lại có năm mươi giây, bốn mươi tám giây, bốn mươi lăm giây…

Mà Long Tư Hạo vì vừa rồi không né tránh lại trúng thêm một đạn, lần này bị thương là bả vai, không trí mạng, nhưng máu chảy ra khiến Lê Hiểu Mạn đau đớn…

Cô cắn chặt môi dưới, không dám khóc thành tiếng, sợ nhiễu loạn suy nghĩ của anh, cô biết gỡ bom cần im lặng, nhưng không ngừng có người nổ súng nhằm vào anh khiến quấy rối suy nghĩ của anh, dưới tình huống như vậy, anh lại vẫn không né không tránh, không từ bỏ.

Anh….Sao anh phải chấp nhất như vậy, vì cô, anh thật sự ngay cả mạng sống của mình cũng không cần sao?

"Tư Hạo…"

Thời gian chỉ còn lại có hai mươi giây

Long Tư Hạo cầm lấy sợi dây thứ hai, nhưng lần này anh càng nhíu chặt mày, không có sự quả quyết của lần đầu tiên, anh nâng mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, thanh âm trầm thấp: "Hiểu Hiểu, sợ chết không?"

Nước mắt Lê Hiểu Mạn chảy dài như hai sợi chỉ bạc, cô nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt kiên định nhìn anh: "Tư Hạo….Em không sợ chết, xin lỗi! Là em hại anh, xin anh, anh đi đi, được không?"

Long Tư Hạo hôn lên môi cô, đôi mắt hẹp dài nhìn cô: "Hiểu Hiểu, anh sẽ không rời khỏi em, dù sống hay chết, anh đều không rời không bỏ."

Anh đang nói bỗng nhận thấy Amy phía sau lại chuẩn bị nổ súng, đột nhiên xoay người, trong tay anh bỗng xuất hiện một con dao, kỹ năng điêu luyện phóng về phía Amy.

"A…" Cổ tay Amy bị dao đâm trúng, súng trong tay rơi xuống đất.

Thời gian chỉ còn lại có mười hai giây.

Long Tư Hạo nhanh chóng xoay người, cầm lấy sợi dây thứ hai, mồ hôi ngày càng nhiều, chân mày nhíu chặt, cầm dao trong tay, chậm chạp không ra tay.

Giờ anh không xác định được nên cắt sợi dây nào thứ hai, còn lại hai sợi, một sợi là dừng thời gian lại, một sợi là trực tiếp kíp nổ hệ thống, anh phải nhanh chóng cắt đứt sợi dây kíp nổ trước khi thời gian kết thúc mới được.

Lê Hiểu Mạn thấy anh nhíu mày, mồ hôi như mưa, cô nhắm chặt hai mắt, sợ hãi trong mắt biến mất, thần sắc bình tĩnh, cô nhìn anh nhợt nhạt cười: "Tư Hạo, em thật may mắn, kiếp này gặp được anh, không cần khiến bản thân áp lực, em tin anh có thể cứu em, dù không thể, cũng không sao cả, không phải anh nói sinh tử không rời sao? Như vậy bom có nổ hay không cũng không thể tách chúng ta không phải sao?"

"Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo nâng mắt chăm chú nhìn cô, đôi mắt hẹp dài ướt át mở ra, thâm tình nhìn cô, như muốn khắc ghi cô vào lòng, ánh mắt anh kiên định và thân thiết chưa từng có.

Tám giây…Bảy giây…Sáu giây…

Nghe tiếng tí tách đòi mạng này, Lê Hiểu Mạn nước mắt nóng doanh tròng nhìn anh chằm chằm: "Tư Hạo, nếu có kiếp sau, nhất định phải để em gặp được anh, em nhất định sẽ dùng tất cả sinh mạng đến yêu anh."

Dứt lời, cô liền nhắm mắt, chờ đợi thần chết đến, nước mắt chảy dọc hai bên má.

198. Chương 198: Hóa Hiểm, Kiếp Sau Kích Hôn* (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

*Kích hôn: hôn nhân mãnh liệt

Thời gian chỉ còn lại năm giây.

Thần sắc Long Tư Hạo vẫn bình thường, cầm sợi dây thứ hai, nhắm hai tròng mắt lại, cây dao nhanh chóng cắt xuống…

"Tích…"

Bom không nổ, trong lòng Long Tư Hạo vui mừng, con mắt nhắm chặt vì muộn phiền từ từ mở ra, chỉ còn hai giây cuối cùng, lập tức cắt sợi dây thứ ba.

Hết thảy bình tĩnh lại, không nghe thấy tiếng nổ Lê Hiểu Mạn mở mắt ra: "Tư…ưm…"

Cô vừa muốn lên tiếng, môi liền bị Long Tư Hạo phủ kín, sau tai nạn sống sót anh vui mừng hóa thành nụ hôn mãnh liệt trên môi cô.

Lê Hiểu Mạn bị anh hôn đến không thể hô hấp, cô ngước mắt nhìn anh điên cuồng, đôi mắt xẹt qua tia thoải mái và mừng rỡ, bọn họ không sao, là ông trời cho bọn họ cơ hội, cô sẽ quý trọng, trước đây Lê Hiểu Mạn muốn chết đi, nhưng bây giờ Lê Hiểu Mạn yêu tính mạng như yêu một người đàn ông vậy.

"Ba ba ba…"

Lúc này, sau lưng truyền tới một trận vỗ tay, giọng nói Doris lạnh băng truyền tới: "Không nghĩ đến Long thiếu lãnh huyết vô tình lại có tình cảm sâu như vậy a! Trò chơi này rất vui, nhưng hôm nay tới đây thôi."

Dứt lời, ánh mắt Doris đầy thâm ý liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, dẫn Amy rời đi.

Hai người vừa lên xe, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch, Lạc Thụy, cùng Hoắc Vân Hy lái xe chạy tới.

Long Tư Hạo thấy đám người Lăng Hàn Dạ chạy đến, ánh mắt nhu hòa nhìn Lê Hiểu Mạn trong ngực, in trên trán cô nụ hôn, thanh âm trầm thấp: "Hiểu Hiểu, anh kêu Lạc Thụy đưa em về trước."

"Vậy còn anh?" Lê Hiểu Mạn thấy trên người anh có hai vết thương bị đạn bắn, áo sơ mi vốn trắng muốt lại máu nhuộm đỏ, lòng cô đau nhói, con mắt trong veo đầy lo lắng nhìn anh: "Tư Hạo, anh bị thương, đi bệnh viện trước được không?"

Đôi mắt cô lộ vẻ lo lắng đau lòng và xúc động không dứt, anh kéo cô vào trong ngực, môi mỏng khẽ giương lên: "Hiểu Hiểu, em yên tâm! Anh không sao, chút thương thế này đối với anh mà nói căn bản không thành vấn đề, trước hết anh đi bắt Doris, anh không cho phép chuyện như vậy phát sinh lần hai, ngoan, cùng Lạc Thụy trở về trước"

Dứt lời, anh cúi đầu hôn sâu xuống môi cô, rồi mới buông cô ra.

Hoắc Vân Hy thấy một màn này, sắc mặt tức giận xanh mét, ánh mắt sắc bén của anh liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, cô bây giờ không biết cấm kỵ, quang minh chaính đại cắm sừng anh, tức chết anh.

Ngoài tức giận, anh đa phần là đau lòng, bởi vì trong mắt cô, hoàn toàn không thấy bóng dáng anh đâu nữa.

Lê Hiểu Mạn vừa nghe Long Tư Hạo nói muốn bắt Doris, cô liền sợ hãi, lần đầu tiên, cô không để ý đến những người xung quanh, thậm chí không lo lắng cái danh nghĩa Hoắc Vân Hy là chồng cô, ôm chặt eo Long Tư Hạo, ngước mắt lo lắng nhìn anh: "Tư Hạo, không đi có được hay không? Anh sẽ gặp nguy hiểm!"

Bàn tay Long Tư Hạo khẽ vuốt tóc mấy sợi tóc cô, đôi mắt hẹp dài khoá chặt cô, ánh mắt thâm tình và nhu hòa: "Hiểu Hiểu, anh sẽ không để Doris tổn thương em thêm lần nữa, chờ anh, anh nhất định không để bản thân gặp chuyện."

Dứt lời, anh đành phải kéo hai cánh tay nhỏ nhắn Lê Hiểu Mạn ra, tiêu sái bước đến trước người Lạc Thụy, kêu anh nhất định phải đưa Lê Hiểu Mạn an toàn về Hoa Hồng Uyển, liền ngồi vào xe của Lăng Hàn Dạ.

"Tư Hạo..." Thấy chiếc Ferrari màu đen chạy nhanh, Lê Hiểu Mạn lo lắng hô to, đuổi theo.

Lạc Thụy thấy vậy, kéo cô chặn lại, hai mắt cười híp thành một đường: "Hắc hắc... Lê tiểu thư, đừng lo lắng, có Lăng thiếu và Tô thiếu ở chung, tổng giám đốc sẽ không xảy ra chuyện gì, bây giờ cô nên cùng tôi trở về Hoa Hồng Uyển, chỉ cần tổng giám đốc bắt được Doris, tự nhiên sẽ quay về."

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Lạc Thụy, đôi mắt trong suốt lộ ra lo âu: "Trợ lý Lạc, anh ấy bị thương."

Lạc Thụy nhíu mày, giơ ngón trỏ đong đưa nhìn Lê Hiểu Mạn: "Lê tiểu thư, Don't worry, tổng giám đốc trước kia còn bị thương nặng hơn so với bây giờ, lần này tổng giám đốc chỉ bị thương nhẹ, không có chuyện gì, cô cứ yên tâm cùng tôi trở về Hoa Hồng Uyển."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhíu lông mày thanh tú sâu lại, phải đồng ý với Lạc Thụy, Hoắc Vân Hy rất nhanh tiến lên, nắm cổ tay khanh mảnh của cô, kéo cô vào ngực anh.

"Hoắc Vân Hy, anh làm gì? Buông tôi ra." Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Hoắc Vân Hy, ánh mắt trong trẻo mà sắc lạnh, giọng nói cực kỳ lạnh.

Hoắc Vân Hy càng nắm chặt cổ tay của cô hơn, đôi mắt ma mị giờ phút này tràn đầy tức giận, đôi mắt xẹt qua tia bi thống, lông mày kéo căng, thấp giọng nói: "Mạn Mạn, anh biết trước kia anh không đúng, nhưng em đừng quên, em là vợ Hoắc Vân Hy anh, trong lòng em trong mắt em có hình bóng người đàn ông khác, cùng người đàn ông khác mập mờ không rõ, có suy nghĩ qua tới cảm nhận của anh hay không?"

"Haha..." Lê Hiểu Mạn giương môi cười lạnh. Ánh mắt châm chọc nhìn Hoắc Vân Hy: "Hoắc tổng, tôi tại sao phải nghĩ đến cảm nhận của anh? Anh là ai? Anh có tư cách gì? Thời điểm anh ra ngoài chơi phụ nữ, làm sao không nghĩ đến cảm nhận của vợ anh? Tôi và anh không có quan hệ, xin anh đừng tự mình lấy danh phận là chồng tôi, đừng xuất hiện trước mặt tôi làm cho tôi ghê tởm."

"Ba ba..." Lạc Thụy ở bên cạnh vì lời Lê Hiểu Mạn mà vỗ tay, sau đó dùng ánh mắt khinh thường nhìn Hoắc Vân Hy: "Hoắc tổng, nếu còn muốn ở thành phố K, liền thức thời một chút, sớm ly dị với Lê tiểu thư, đừng để cho tổng giám đốc tự động thủ "Ép" anh, tổng giám đốc nếu không vì không muốn em trai cùng cha khác mẹ phân cao thấp, đã sớm ép anh, còn chưa bao giờ coi tổng giám đốc là anh, tổng giám đốc còn có tình có nghĩa hơn nhiều."

Hoắc Vân Hy nghe vậy, hai con mắt nheo lại, ánh mắt tức giận liếc Lạc Thụy: "Nếu Long Tư Hạo xem tôi là em trai anh ấy, cũng sẽ không cướp bà xã của tôi."

199. Chương 199: Hóa Hiểm, Kiếp Sau Kích Hôn* (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lạc Thụy nhíu mày khinh thường, chế trụ cổ tay Hoắc Vân Hy rồi siết chặt, dùng sức một cái, anh ấy bị đau liền buông tay, kéo Lê Hiểu Mạn ra sau lưng anh, sau đó lấy hai tay ôm ngực, ánh mắt đầy khinh bỉ nhìn anh: "Hoắc tổng, đến bây giờ anh cũng không rõ, tổng giám đốc không đoạt Lê tiểu thư, mà do anh tự tay dâng tới, nếu tổng giám đốc muốn cướp, khi Lê tiểu thư gả cho anh vào một năm trước, tổng giám đốc đã đoạt, lúc anh làm Lê tiểu thư đau lòng, không biết quý trọng Lê tiểu thư, tổng giám đốc mới xuất hiện."

Lê Hiểu Mạn nghe thấy lời Lạc Thụy nói, kinh ngạc nhìn anh: "Trợ lý Lạc, anh nói cái gì? Một năm trước…"

"Lê tiểu thư, chúng ta lên xe trước." Lạc Thụy nói xong nhìn cô, kéo cô ngồi vào bên trong chiếc xe màu bạc.

Chờ Hoắc Vân Hy từ từ khôi phục tinh thần trong lời nói của Lạc Thụy, Lê Hiểu Mạn đã ngồi vào xe, Lạc Thụy cũng đã lái xe rời đi.

Trong mắt anh hàng vạn tia thống khổ nhìn hai tay mình, con mắt ươn ướt, chẳng lẽ là do anh tự tay đem Lê Hiểu Mạn giao cho Long Tư Hạo sao?

"A…" anh hối hận không thôi một quyền đập lên thân cây, bi thương kêu lên, sau đó tựa vào cây cổ thụ, nhắm mắt lại, theo khoé mắt nước mắt hối hận và đau đớn chảy xuống, gương mặt tuấn tú tràn ngập nước.

Anh siết chặc hai tay không để ý mu bàn tay vì đập mà ra máu, một quyền lại một quyền đập trên cây to, đau đớn lẩm bẩm: "Mạn Mạn, anh biết lỗi rồi, anh biết lỗi rồi… Tha thứ cho anh được không? Mạn Mạn… tha thứ cho anh…!"

Một mình anh ở trong rừng cây không người, bi thương kêu khóc, một lần lại một lần lẩm nhẩm sai rồi, thỉnh cầu Lê Hiểu Mạn tha thứ.

Chẳng qua, tình cảm này đã thành hồi ức, thời gian khi đó đã sớm phai nhòa.

……

"Doris, anh không chạy thoát."

Lúc này Doris bị ba người Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch chặn lại.

Ngồi trong xe chống đạn ánh mắt Doris lạnh lùng nhìn Long Tư Hạo bên ngoài, môi giương lên một độ cong vừa mị hoặc vừa lạnh lùng: "Long thiếu, lần trước anh liên minh điều động toàn bộ nhân tài đến bắt tôi, lần này chỉ có ba người? Anh có quá coi thường Doris tôi không?"

Dứt lời, ánh mắt anh hung ác, chợt phát động xe chống đạn, xông về Long Tư Hạo.

Thấy vậy, Lăng Hàn Dạ nhíu mày nhìn Long Tư Hạo, vẻ mặt cứng lại: "Long thiếu, cẩn thận!"

Đôi mắt Long Tư Hạo u ám nheo lại, ánh mắt tối tăm lạnh thấu xương nhìn chiếc xe của Doris sắp đụng vào anh, anh không né không tránh, ngay khi xe của Doris sắp tông vào, anh nhún người nhảy lên, thân thủ nhanh nhẹn nhảy lên nóc xe, tốc độ nhanh như gió táp từ đuôi xe phóng xuống.

Giơ cây súng trong tay lên, nhắm ngay chiếc xe chống đạn của Doris, mặc dù anh bách phát bách trúng, nhưng xe của Doris là xe chống đạn, đạn căn bản không hề ảnh hưởng đến.

Thấy Doris muốn chạy trốn, ánh mắt Long Tư Hạo lẫm liệt, để cho Lăng Hàn Dạ ngồi cạnh tài xế, còn anh thì ngồi ở vị trí lái, tự mình lái xe đuổi theo Doris.

Đi ngang qua một tòa Thiên Kiều, ánh mắt Long Tư Hạo run lên, gia tăng tốc độ vọt tới trước mặt xe chống đạn Doris.

Bởi vì xe Doris là loại chống đạn, đạn không ăn thua gì anh, phải bắt anh, buộc anh xuống xe.

Bàn tay Long Tư Hạo trắng nõn nắm chặt tay lái, khí phách bỏ chiếc xe Ferrari màu đen ở cuối, sau đó đạp chân ga, đạt hết tốc độ, chạy đến chiếc xe chống đạn của Doris.

Tiếng va chạm thật lớn, làm Lăng Hàn Dạ ngồi ghế bên cạnh nghiêng về phía trước, khuôn mặt tuấn mỹ suýt đập vào cửa kính.

Khoé môi anh co rút, con mắt liếc nhìn sắc mặt rét lạnh của Long Tư Hạo: "Long thiếu, lần này không bắt được Doris cũng không sao, cậu không cần liều mạng như vậy chứ?"

Con mắt hẹp dài sắc lạnh của Long Tư Hạo nheo lại, đôi mắt lóe lên xơ xác tiêu điều, môi mỏng mím chặc: "Mình sẽ không cho anh ta có cơ hội tổn thương Hiểu Hiểu."

"Long thiếu, cậu điên rồi, vì Lê Hiểu Mạn đó, cậu thật sự hết thuốc chữa, nói thật, mình vẫn cho rằng người cậu thích nhất vẫn là Sophie… Ai, cậu vừa phải, đừng tông hư xe của mình…"

Lời Lăng Hàn Dạ chưa nói hết, Long Tư Hạo liền tông vào xe Doris, đâm vào hàng rào cầu Thiên Kiều.

Sau đó Tô Dịch cũng đuổi tới chiếc xe của Doris.

Xe chống đạn mặc dù có thể chống chất nổ phòng đạn, nhưng bị hai chiếc xe to đụng với lực lớn vẫn bị biến dạng.

Trong xe Amy đã bị choáng đầu hoa mắt, đôi mắt cô liếc nhìn Doris, lo lắng hỏi: "Thiếu gia, làm sao bây giờ? Bọn họ lại tiếp tục đâm tới, chúng ta nhất định sẽ bị văng đi, phía dưới là quốc lộ chứ không phải sông, nếu chúng ta từ chỗ này văng ra ngoài và rơi xuống…"

200. Chương 200: Tư Hạo, Em Chuẩn Bị Xong Rồi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Amy còn chưa nói hết lời, đã bị Doris dùng sức túm láy cổ áo, ánh mắt rét lạnh liếc nhìn cô ta: "Im miệng cho tôi, cô còn dám nói nhiều thêm một câu, tôi sẽ ném cô từ nơi này xuống."

Dứt lời, anh ta quay đầu lạnh lùng liếc nhìn Long Tư Hạo, đôi mắt màu hổ phách tràn ngập sát ý, môi hồng âm lãnh cong lên, anh ta nhìn đúng thời cơ, đột nhiên lộn lại phía Long Tư Hạo, không chống cự nữa.

"A…" Amy trong xe thấy vậy, mặc dù là sát thủ đã trải qua huấn luyện, nhưng lúc đối mặt với cái chết, cô ta vẫn kêu thành tiếng bén nhọn.

Mà bởi vì Doris không chống cự, Long Tư Hạo chợt đụng vào, lực đụng quá lớn khiến chiếc xe chống đạn của Doris đâm thẳng về phía rào chắn của cầu vượt, toàn bộ thân xe đâm thẳng vào cầu vượt.

Thân xe lao thẳng về phía trước, chỉ cần đụng nhẹ vào, là cả chiếc xe sẽ rơi ra khỏi cầu vượt.

Long Tư Hạo thấy vậy, anh nheo đôi mắt hẹp dài lạnh thấu xương lại, liếc nhìn Lăng Hàn Dạ, mím chặt môi mỏng: "Xuống xe."

Nghe vậy, trong lòng Lăng Hàn Dạ có dự cảm xấu, anh ta nhìn về phía anh hỏi: "Long thiếu, anh muốn làm gì? Anh không muốn sống nữa à?"

Long Tư Hạo mím chặt môi lại, đẩy Lăng Hàn Dạ xuống xe, đóng cửa xe, tháo đai an toàn ra, ánh mắt trầm xuống, chợt đánh về phía xe của Doris.

"Bành…"

Theo tiếng vang lớn, xe của Doris bị rơi ra khỏi cầu, mà xe của Long Tư Hạo thì lơ lửng giữa mép cầu.

"Long thiếu…"

"Tư Hạo…"

Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch thấy vậy, đang muốn tiến lên, thì thấy Doris và Amy không bị rơi xuống, hai người bọn họ đang nắm lấy phần hàng rào không bị đụng hư của cầu vượt leo lên.

Lúc đó, khoảng khắc khi Long Tư Hạo đụng vào, Doris đã bắt Amy ra khỏi xe trước khi xe bị rơi ra khỏi cầu vượt, hai người nhảy ra khỏi xe rồi bắt lấy hàng rào.

Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch thấy Doris và Amy không bị rơi ra khỏi cầu vượt, ác liệt nhìn về phía bọn họ: "Các người lại không bị rơi xuống cùng."

Doris âm lãnh cười, ánh mắt rét lạnh liếc nhìn Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch, anh ta giơ súng lên nhắm vào chiếc xe đang lơ lửng giữa mép cầu vượt, sau khi ngắm bắn chính xác bốn phát, bắn nổ bốn chiếc bánh xe, thì chiếc Ferrari màu đen kia rơi khỏi cầu vượt.

"Long thiếu…"

"Tư Hạo…"

Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch thấy vậy, lo lắng muốn tiến lên, nhưng Doris lại giơ súng lên điên cuồng bắn.

Đột nhiên bị Doris tập kích, Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch nhanh chóng lắc mình núp ở sau xe Tô Dịch.

Bởi vì súng đã được lắp ống giảm thanh, nên không có tiếng súng vang lên, nhưng kính chắn gió của xe Tô Dịch bị "Ầm ầm ầm " vỡ nát.

Ngay lúc này, điều mà Doris không ngờ tới là, Long Tư Hạo nắm lấy hàng rào của cầu vượt, anh nhanh nhẹn nhảy lên, giơ súng trong tay lên, từ mặt bên bắn trúng tay của Doris, sau đó lại bắn trúng chân anh ta.

Lúc anh ta còn chưa kịp phản ứng, anh lắc mình tiến lên, ngắm thẳng súng vào đầu anh ta.

"Thiếu gia…"

Amy thấy vậy, đang muốn tiến lên, bị Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch chế trụ.

Doris thấy Long Tư Hạo không bị rơi xuống cầu vượt theo chiếc Ferrari màu đen kia, trong đôi mắt màu hổ phách của anh ta không có quá nhiều kinh ngạc, dù sao anh ta và Amy đều có thể thoát thân trong lúc nguy cấp đó, lấy thân thủ hạng no.1 của Long Tư Hạo, thì sao có thể gặp nguy hiểm?

Lần này là anh ta khinh địch, bị anh bắt lần thứ hai, coi như là anh ta phục anh, tuy nhiên, anh ta sẽ không nhận thua.

Anh ta không phản kháng, chỉ dùng ánh mắt rét lạnh liếc nhìn Long Tư Hạo, môi hồng đào âm lãnh cong lên: "Long thiếu, không tệ, anh lại có thể bắt được Doris tôi lần thứ hai, xem ra, cả đời này tôi đều phải coi anh là kình địch rồi."

Lăng Hàn Dạ dùng ánh mắt sắc bén nhìn Doris, nhướn mày liếc nhìn Long Tư Hạo, hỏi: "Nếu bắt được anh ta, cậu định làm gì? Giao cho cảnh sát quốc tế?"

Long Tư Hạo nâng mắt lên, lạnh lùng nhìn Doris, môi mỏng mím chặt: "Lần này tôi muốn đích thân bỏ tù anh ta."

Tô dịch nghe vậy, kinh ngạc liếc nhìn Long Tư Hạo, sau đó anh nói: "Tư Hạo, trực tiếp dẫn độ giao Doris cho cảnh sát quốc tế, hoặc là liên lạc với cảnh sát Châu Âu không được sao, cậu cần gì phải đích thân ra tay?"

Ánh mắt của Long Tư Hạo trầm xuống, ánh mắt sâu thẳm: "Tôi phải tự mình nhìn anh ta bị giam vào ngục."

201. Chương 201: Tư Hạo, Em Chuẩn Bị Xong Rồi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ba ngày sau

Liên tục ba ngày không liên lạc được với Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn không ngừng lo âu trong lòng, ba ngày, cô không đến công ty, một mực ở căn hộ chờ anh.

Đặc biệt là, khi cô nhìn thấy tin tức đầu tiên liên quan tới tai nạn ở cầu vượt, cô nhận ra xe của Doris, trong lòng lại càng lo âu hơn, sợ Long Tư Hạo xảy ra chuyện, cũng may là tin tức nói xe rơi xuống là xe không, không có ai thương vong.

Cô gọi điện thoại cho Lạc Thụy đến n lần, chắc chắn Long Tư Hạo không có chuyện gì, nhưng lúc cô hỏi anh ta tung tích của Long Tư Hạo, anh ta chỉ nói là anh đang làm chuyện rất quan trọng, nhưng lại không nói cụ thể.

Cũng khoảng thời gian này, ngày nào Hoắc Vân Hy cũng đều gọi cho cô mấy chục cuộc điện thoại, nhưng cô không nhận cuộc gọi nào cả, chỉ gửi cho anh ta một cái tin nhắn, bảo lúc nào anh ta đồng ý ly dị thì hãy liên lạc lại với cô.

Ngoài điện thoại của Hoắc Vân Hy gọi tới, bởi vì Lâm Mạch Mạch nhìn tin tức liên quan tới có dấu vết súng đạn và vết máu ở vùng ngoại ô bỏ hoang, trong tin tức tuôn ra chuyện phu nhân Tổng tài của tập đoàn Hoắc thị bị bắt cóc, cô ấy lo lắng lập tức gọi điện thoại tới hỏi cô có bị thương không.

Lê Hiểu Mạn nói rõ tình huống cụ thể với cô ấy, cô ấy chắc chắn là cô không sao thì mới yên tâm.

…

Lúc này, Lê Hiểu Mạn đang ngồi ở trên ghế sa lon, đã qua ba ngày, Long Tư Hạo còn chưa trở lại, cô cầm điện thoại di động lên, gọi điện thoại cho anh lần nữa, nhưng điện thoại của anh đang ở trạng thái tắt máy.

Cô cầm chặt điện thoại di động trong tay, rũ mắt xuống, trong đôi mắt tràn đầy bi thương và tịch mịch, khóe mắt dần trở nên ướt át, tại sao điện thoại di động của anh không phải không gọi được thì là trạng thái tắt máy?

Rốt cuộc thì anh đã đi làm chuyện gì?

Trong ba ngày qua cô chưa từng mãnh liệt nghĩ đến anh như lúc này, mấy ngày nay anh không ở bên cạnh, với cô, một ngày trôi qua như bằng một năm, thời thời khắc khắc đều ở trong trạng thái trông đợi anh xuất hiện.

Là từ khi nào thì cô bắt đầu lệ thuộc và không thể rời bỏ anh như vậy?

Cô cắn chặt môi dưới, ôm theo tâm trạng lo lắng, gọi tới lần nữa, lần này lại thông.

Trái tim cô kích động chưa từng có, giọng nói mang theo sự chất vấn, nức nở, ủy khuất: “Tư Hạo, anh đã đi đâu rồi? Tại sao không nghe điện thoại? Vì sao điện thoại không gọi được?”

Đầu bên kia yên lặng mấy phút, rồi truyền tới giọng nói trầm thấp quen thuộc: “Hiểu Hiểu…”

Nghe thấy từ “Hiểu Hiểu” này, nước mắt của Lê Hiểu Mạn như bị vỡ đê xuống: “Tư Hạo, em nhớ anh.”

Lần đầu tiên, cô thản nhiên thổ lộ tiếng lòng với Long Tư Hạo.

Đầu bên kia lại yên lặng mấy phút, sau đó truyền tới giọng nói trầm thấp mà có hơi kích động: “Hiểu Hiểu, em vừa mới nói gì? Lặp lại lần nữa.”

“Em…”

Lê Hiểu Mạn đang muốn lên tiếng, giọng nói trầm thấp của Long Tư Hạo đã truyền tới lần nữa: “Hiểu Hiểu, trước chờ anh đã, anh muốn em nói ở ngay trước mặt anh.”

Long Tư Hạo vừa dứt lời, chuông cửa đã vang lên.

Lê Hiểu Mạn cau mày lại, cầm điện thoại di động nói: "Tư Hạo, chờ em, đừng treo máy, có người nhấn chuông cửa."

Không nghe thấy tiếng đáp lại của Long Tư Hạo trong điện thoại, cô dừng lại, cầm điện thoại di động đi tới trước cửa phòng, đưa tay kéo cửa phòng ra, sau khi thấy người đàn ông tuấn mỹ đứng ở cửa phòng, cô chợt sửng sốt, điện thoại di động trong tay cũng tuột xuống đất.

"Tư… Tư Hạo… Tại sao lại là anh?"

Long Tư Hạo chăm chú nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt nhu hòa mà thâm tình, trong đôi mắt tràn đầy nhớ nhung, môi mỏng cong lên, anh trầm thấp nói: "Không phải anh thì còn có thể là ai? Em lặp lại lời vừa nãy lần nữa đi."

"Tư Hạo…" nước mắt của Lê Hiểu Mạn không ngừng rơi xuống, rồi cô nhào vào trong ngực Long Tư Hạo, nức nở nói: "Tư Hạo, em nhớ anh, nhớ anh muốn chết."

Vì lời này của cô mà cả người Long Tư Hạo chợt chấn động, anh vươn hai tay ra, ôm chặt lấy cô, môi mỏng kề sát bên tai cô: "Hiểu Hiểu, anh cũng nhớ em, rất nhớ rất nhớ."

Anh ôm lấy eo nhỏ của cô, vừa triền miên hôn cô, vừa kéo cô tiến vào trong phòng, rồi vươn một tay ra khép cửa phòng lại.

"Hiểu Hiểu, chuẩn bị xong chưa?" Long Tư Hạo khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng của cô, ánh mắt sáng quắc liếc nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn thở hổn hển, hàng lông mi dài hơi run rẩy, đôi mắt trong veo như nước mê ly liếc nhìn anh, giọng nói khàn khàn mà kiên định: "Tư Hạo, em chuẩn bị xong rồi."

Cô vừa dứt lời, Long Tư Hạo đã vội vàng, vồ lấy đôi môi của cô.

Rốt cuộc thì cô đã hoàn toàn thuộc về anh, một khi trái tim đã bị đè nén thật lâu của anh bùng nổ, thì khó mà có thể tự kiềm chế được.

202. Chương 202: Ái Phi, Để Trẫm Phục Vụ Nàng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Gần như giằng co một đêm, lúc Lê Hiểu Mạn tỉnh lại, trời đã sớm sáng choang, ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua rèm cửa sổ sát đất chiếu vào, chiếu cả phòng đều ngập tràn trong ánh sáng vàng, ấm áp mà tốt đẹp.

Toàn thân như bị vật nặng cán qua vậy, cô hơi nâng mi mắt lên, mở mắt liếc nhìn người đàn ông tuấn mỹ bên cạnh còn chưa tỉnh ngủ.

Khuôn mặt như được các vị thần chạm khắc, anh khí giữa hai lông mày, lộ ra bất phàm. Sống mũi cao, dốc như đỉnh núi, đôi môi dày mỏng vừa phải, nét môi ưu mỹ tràn đầy sức dụ dỗ, hơi thở đều đều, uyển chuyển như bản nhạc, hàng lông mi dày như rèm ngọc khẽ run run, tựa như một giây kế tiếp sẽ tỉnh lại vậy. Khuôn mặt đang ngủ hoàn mỹ mà mị hoặc, toàn bộ đường nét đều được phủ lớp ánh mặt trời vàng óng ả, khiến cho các đường nét càng thâm thúy hơn, tản ra ánh sáng vàng, đôi mắt sáng, càng như đang khắc họa khuôn mặt tuấn mỹ của anh thành một bức họa, khiến cho người ta không rời mắt ra được.

Chỉ nhìn anh như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn đã lộ ra nụ cười dịu dàng và hoàn mỹ, cô không nhịn được đưa ngón tay nhỏ nhắn ra, phác họa đường nét mi mắt của anh, cuối cùng ngón tay dừng lại như cắm rễ ở trên môi anh.

Cô như kẻ trộm vậy, lưu luyến hấp thu hơi thở mát lại của anh, trộm hôn lên bờ môi của anh.

Sau đó, cô ngồi dậy muốn xuống giường, sau lưng liền truyền tới giọng nói trầm thấp mà khàn khàn mê người của Long Tư Hạo: "Hiểu Hiểu, em không có đạo đức, trộm hôn anh rồi muốn đi sao?"

Một giây kế tiếp, tay của Long Tư Hạo khẽ dùng sức, lưng cô liền đổ vào trong ngực anh.

"Hiểu Hiểu, anh đã hoàn toàn là người của em rồi, em phải phụ trách."

Lỗ tai của cô dần nóng lên, tê tê dại dại, Lê Hiểu khẽ chớp chớp mắt, bàn tay nhỏ bé muốn đẩy anh ra quạt gió cho bớt nóng, nhưng lại không có lực.

Cô nghịch ngợm trừng mắt nhìn anh: "Phụ trách cái gì? Em vẫn là người của anh mà! Cho nên, huề nhau."

"Huề nhau?" Long Tư Hạo híp đôi mắt hẹp dài lại, khẽ cắn lên rái tai trắng như ngọc của cô, lúc cô thấy đau cau mày lại, anh lại hôn lên tóc mai gò má của cô, trầm khàn nói: "Hiểu Hiểu, anh lại là lần đầu tiên."

Lê Hiểu Mạn khẽ nhướn mày, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, cô trợn mắt nhìn anh nói: "Không chỉ có anh là lần đầu tiên, em vẫn là…"

Nói đến đây, cô nghĩ đến biểu hiện tối hôm qua của anh, nheo mắt lại liếc nhìn anh: "Anh mà là lần đầu tiên á? Lần đầu tiên có thể biểu hiện tốt như vậy…"

Cô đột nhiên im lặng, lúc nói đến chữ "Tốt" này cô nói rất nhỏ tiếng, nhưng nhìn ánh mắt của Long Tư Hạo sáng lên, đáy mắt tràn đầy ý cười, cũng biết là chắc chắn anh đã nghe thấy.

"Hiểu Hiểu, xem ra em rất hài lòng với biểu hiện tối hôm qua của anh." Long Tư Hạo tràn đầy ý cười nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt như thiêu như đốt liếc nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm lóe lên 'ý nghĩ xấu': "Hiểu Hiểu, nghe nói tập thể dục buổi sáng giúp rèn luyện thân thể, chúng ta thử đi?"

Lê Hiểu Mạn chống tay lên ngực anh, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng ran lên, đỏ như sắp nhỏ ra máu vậy.

Thấy cô xấu hổ, Long Tư Hạo thu hồi nụ cười tinh nghịch lại, ánh mắt nóng bỏng liếc nhìn cô, môi mỏng nhẹ mân: "Để trẫm tới phục vụ nàng, Hửm?"

Dứt lời, anh mổ mổ lên đôi môi căng mọng của cô.

Lê Hiểu Mạn thấy anh nói đến từ "Trẫm" mà cảm thấy buồn cười, đôi tay mảnh khảnh vòng qua ôm lấy cổ anh, dịu dàng nói: "Vậy làm phiền Hoàng thượng."

"Ha ha…" Long Tư Hạo cũng bị trêu chọc mà cười ra tiếng, không ngờ Hiểu Hiểu nhà anh lại khả ái như vậy, đôi mắt hẹp dài tràn đầy ý cười, ánh mắt nhu hòa thâm tình liếc nhìn cô: "Hiểu Hiểu, nàng thật sự là ái phi của trẫm."

Anh cúi đầu xuống sâu hôn lên đôi môi của cô…

Phòng ngủ nhanh chóng tràn ngập không khí mập mờ, vận động buổi sáng mở màn…

Hai người "Ăn no thỏa mãn" ở trên giường, rồi lại vào phòng tắm tắm uyên ương, tiếp tục một phen dày vò, sau khi ăn mặc chỉnh tề đã khoảng mười một giờ.

203. Chương 203: Ái Phi, Để Trẫm Phục Vụ Nàng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong phòng khách, Lê Hiểu Mạn cảm thấy đau nhức toàn thân, hai chân như nhũn ra, cô ngồi làm ổ ở trên ghế sa lon xem ti vi, ửng đỏ trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan, Long Tư Hạo đang ở trong phòng bếp bận bịu làm bữa ăn sáng cho hai người.

Nghe thấy tiếng trong phòng bếp truyền tới, Lê Hiểu Mạn nở nụ cười, trong lòng cảm thấy ngọt ngào như là ăn mật vậy, lớn như vậy, đến bây giờ cô chưa từng cảm thấy hạnh phúc như vậy.

Hạnh phúc tới quá nhanh, khiến cô hơi có cảm giác mất mát, sợ có một ngày lại đột nhiên mất đi hạnh phúc.

Long Tư Hạo quá ưu tú, lúc này người ưu tú như anh lại hạ mình làm đồ ăn cho cô ở trong phòng bếp, người đàn ông ưu tú như anh hẳn là thích hợp với người phụ nữ tốt hơn đi!

Mà cô, cho dù cô chưa từng kết hôn, lấy thân phận bối cảnh của cô cũng không xứng với anh, huống chi bây giờ cô còn chưa ly dị với Hoắc Vân Hy. Cô cứ chung một chỗ với Long Tư Hạo như vậy, khiến cô luôn cảm thấy, ủy khuất anh.

Long Tư Hạo làm xong đồ ăn ở trong phòng bếp, anh bưng bữa sáng lên đến phòng ăn, thấy cô nhíu mày ngồi ở trên ghế sa lon, anh rảo bước đi tới trước mặt cô, ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay ôm cô vào trong ngực, khẽ tỳ cằm lên trán cô, đôi mắt hẹp dài nhìn cô mang theo sự đau lòng: "Hiểu Hiểu, sao vậy? Nơi đó còn đau à?"

Biết anh nói "Nơi đó" là nơi nào, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn vốn đã đỏ ửng lại càng đỏ hơn.

Cô vòng hai tay ôm lấy cổ anh, ngước mắt lên nhìn anh thật sâu: "Tư Hạo, anh cảm thấy ủy khuất không?"

Long Tư Hạo khẽ nhướn mày, ánh mắt nhu hòa thâm tình liếc nhìn cô: "Vì sao ái phi lại hỏi như thế? Vì sao trẫm phải cảm thấy ủy khuất?"

"A a…" Lê Hiểu Mạn cong môi lên cười, tay nhỏ nghịch ngợm nhéo cái mũi cao ngất của anh, nhướn mày nói: "Tiểu nữ đã kết hôn, Hoàng thượng và tiểu nữ chung một chỗ, không được làm phu quân yêu quý của tiểu nữ, hoàng thượng không cảm thấy ủy khuất sao?"

Long Tư Hạo nhẹ hôn lên trán và lên môi của cô, tỳ trán mình vào trán cô, ngón tay thon dài khẽ nâng cằm của cô lên, giọng nói trầm thấp rõ ràng: "Vì vậy, ái phi phải nhanh hưu phu quân của nàng đi, để cùng kết duyên phu thê với trẫm…"

Nói đến đây, Long Tư Hạo dừng lại, anh càng thâm tình liếc nhìn cô: "Hiểu Hiểu, phân chia tài sản tương đối phiền toái và tốn nhiều thời gian, em không cần tài sản nữa, chồng tương lai của em có tiền."

"Chồng tương lai?" Lê Hiểu Mạn nhíu mày, ánh mắt nghi ngờ liếc nhìn Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo híp đôi mắt hẹp dài lại, nhẹ nhàng búng lên trán của cô, ánh mắt sáng quắc liếc nhìn cô: "Làm sao? Ái phi đoạt lấy trẫm, còn không muốn phụ trách?"

"Em đói." Lê Hiểu Mạn tức giận trợn mắt nhìn anh, anh mở miệng ra đã ái phi thế này ái phi thế kia, giống như cô đã gả cho anh vậy.

Cô đi ra từ trong ngực anh, cô đứng lên, rồi lui về phía sau hai bước, mới cười tươi như hoa nhìn anh: "Hoàng thượng, sau khi ly dị tiểu nữ chưa từng nghĩ tới sẽ lại lập gia đình! Em đói rồi, đi dùng bữa thôi."

Dứt lời, cô trực tiếp đi về phía phòng ăn.

Đợi cô ngồi xuống ghế cạnh bàn ăn, Long Tư Hạo mới ngồi xuống ở đối diện cô, anh nhìn chằm chằm vào cô, sắc mặt trầm xuống: "Hiểu Hiểu, em nói thật? Sau khi ly dị quyết định không kết hôn nữa?"

Ánh mắt của anh quá mức sắc bén, Lê Hiểu Mạn không dám nghênh đón tầm mắt của anh, cô hơi rũ mắt xuống, mỉm cười nói: "Tư Hạo, anh rất ưu tú, chắc đối tượng kết hôn của anh phải ưu tú…"

"Người phụ nữ chiếm hữu lần đầu tiên của anh mới là đối tượng kết hôn của anh." Long Tư Hạo đột nhiên lên tiếng, cắt đứt lời của Lê Hiểu Mạn, giọng nói trầm thấp rõ ràng trở nên nghiêm túc hơn.

Nghe anh nói vậy, Lê Hiểu Mạn rũ mắt xuống, bởi vì cảm thấy ánh mắt Long Tư Hạo nhìn cô càng ngày càng sắc bén, ánh mắt kia giống như lưỡi dao sắc bén muốn cắt cô ra vậy, ngắm vào chỗ sâu nhất trong linh hồn cô, cô không nói nữa, chỉ chậm rãi ăn sáng.

Không phải cô không muốn kết hôn với anh, chẳng qua là cuộc hôn nhân thất bại với Hoắc Vân Hy, đã khiến cho cô sợ kết hôn, sợ Long Tư Hạo cũng sẽ giống như Hoắc Vân Hy vậy, sau khi kết hôn với cô thì thay đổi.

Đều nói đàn ông sau khi kết hôn sẽ trở nên không giống trước kia, những lời này nhất định là có căn cứ.

Trước khi lấy được thì nâng niu tìm mọi cách lệ thuộc vào, sau khi lấy được thì dùng mọi cách để tổn thương!

Dĩ nhiên, cô tin tưởng Long Tư Hạo không phải là người như vậy, chỉ là sau khi ly dị rồi kết hôn lần nữa, cô cần phải có dũng khí và lòng tin cực lớn.

Long Tư Hạo thấy cô không lên tiếng, cũng không hỏi cô chuyện kết hôn sau khi ly dị nữa, cuộc hôn nhân thất bại giữa cô và Hoắc Vân Hy đã tạo cho cô tổn thương rất lớn, vì vậy cô mới sợ hôn nhân, không tin vào hôn nhân, anh biết những điều này, anh không nên quá nóng lòng, anh hẳn nên cho cô thêm thời gian.

Ánh mắt của anh dần nhu hòa hơn, anh ngồi ở bên cạnh cô, duỗi cánh tay dài ra, ôm cô ngồi ở trên đùi mình: "Hiểu Hiểu, em đã là người của anh, đời này em cũng trốn không thoát đâu, để anh đút cho em, há miệng nào."

!!

204. Chương 204: Hiểu Hiểu, Mẹ Muốn Gặp Con (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh, thấy ánh mắt nhu hòa của anh, cô hơi rũ mi mắt xuống, vẫn ngoan ngoãn há miệng ra.

…

Sau khi ăn xong, Lê Hiểu Mạn vốn muốn thu dọn bát đũa đi rửa, Long Tư Hạo lấy lý do cô "Mệt mỏi một đêm" bảo cô đi nghỉ trước đi.

Lúc này, cô ngồi ở trên ghế sa lon, đôi mắt trong veo như nước luôn liếc nhìn về phía phòng bếp, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, mới kéo tầm mắt của cô từ phòng bếp trở lại.

Cô thấy là một số xa lạ, cô hơi do dự, rồi mới nhận.

"Chị…" Giọng nói trong điện thoại truyền tới khiến cô nhất thời không muốn nghe.

Chỉ nghe thấy tiếng "Chị" này, Lê Hiểu Mạn đã biết điện thoại là Hạ Lâm gọi tới, cô đang muốn cắt đứt, Hạ Lâm đã nói: "Chị, em muốn gặp chị, chị có thể tới quán cà phê Carnot hay không?"

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, ánh mắt dần lạnh lùng đi, cô lạnh lùng nói: "Đừng gọi tôi là chị, tôi không có bất kỳ quan hệ gì với cô, còn nữa, tôi bề bộn nhiều việc, không rảnh gặp cô."

Giọng nói của Hạ Lâm đần lạnh đi: "Chị không dám tới gặp em là sợ sao? Chị dám làm mà không dám nhận sao?"

Giọng nói của Lê Hiểu Mạn lạnh thấu xương: "Hạ Lâm, tôi làm chuyện gì mà không dám nhận?"

"Hừ… Chị, chị thật sự biết giả bộ hả? Chị dám nói không phải là chị công bố những bức ảnh kia? Lê Hiểu Mạn, tôi không ngờ rằng, cô lại hèn hạ như vậy, vì vu khống tôi và Vân Hy, vì tạo tác động tiêu cực cho Hoắc thị, cái gì cô cũng làm được?"

"Đồ điên, tôi làm cái…" Lê Hiểu Mạn còn chưa nói hết lời, đã bị Long Tư Hạo đi tới đoạt lấy điện thoại di động, sau đó trực tiếp cắt đứt.

Thấy vậy, cô ngước mắt lên không hiểu liếc nhìn anh.

Long Tư Hạo nâng mắt lên, thâm trầm liếc nhìn cô: "Hiểu Hiểu, sau này không cần nhận điện thoại của người phụ nữ này, anh không hy vọng tâm tình của em sẽ bị cô ta làm ảnh hưởng."

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh gật đầu, nâng mi mắt liếc nhìn anh hỏi: "Vậy buổi chiều anh còn phải đến công ty sao?"

Long Tư Hạo nhìn cô chăm chú, áp người cô lên trên ghế sa lon sang trọng, anh nhìn cô mập mờ, môi mỏng hôn lên đôi môi căng mọng của cô, giọng nói dần khàn khàn đi: "Làm sao? Hiểu Hểu, có phải muốn ép khô anh hay không?"

Lúc nói câu sau cùng, anh cắn vào rái tai cô để nói.

Thấy anh lại không đứng đắn, Lê Hiểu Mạn đưa tay ra đẩy anh, cô trợn mắt nhìn anh nói: "Ai muốn ép khô anh? Em chỉ hỏi mà thôi."

Long Tư Hạo nhìn cô thật sâu, ánh mắt nóng bỏng mà thâm tình: "Hiểu Hiểu, anh không muốn rời khỏi bên cạnh em, một phút cũng không muốn."

Lê Hiểu Mạn bị ánh mắt quá mức nóng bỏng của anh nhìn mà sắp hòa tan theo, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dần ửng đỏ lên: "Nhưng chúng ta không thể không làm gì cả, mà luôn mắt lớn trừng mắt nhỏ như vậy?"

Ánh mắt của Long Tư Hạo càng trở nên mập mờ, dục vọng như rục rịch bắt đầu dâng lên, giọng nói khàn khàn mê người: "Hiểu Hiểu, em đang ám chỉ chúng ta hẳn nên làm chút chuyện gì sao? Hửm?"

Dứt lời, bàn tay của anh bắt đầu đốt lửa khắp nơi ở trên người cô.

Ngay lúc hai người hôn sâu mà nồng nhiệt, điện thoại di động của Lê Hiểu Mạn rất không hợp thời vang lên lần nữa.

"Tư Hạo…" Lê Hiểu Mạn hé mở đôi mắt ngập nước, khẽ đẩy Long Tư Hạo ra: "Em xem là ai gọi?"

Long Tư Hạo rời khỏi môi của cô, đưa điện thoại di động cho cô, nhưng vẫn nằm ở trên người cô như cũ, anh nóng bỏng hôn vào cần cổ trắng nõn của cô.

Ánh mắt của Lê Hiểu Mạn rơi vào trên điện thoại di động, thấy người gọi điện thoại tới lại là mẹ mình, cô ngẩn ra, sau đó cô lập tức đẩy Long Tư Hạo đang nằm ở trên người hôn cô ra.

Mà bởi vì Long Tư Hạo nhất thời không có phòng bị, bị cô đẩy ra, suýt nữa là ngã ngồi xuống dưới đất, cũng may là anh dang hai tay chống ở trên sàn nhà, mới không đặt mông ngồi xuống.

Anh sáng quắc liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, gương mặt tuấn mỹ trầm xuống: "Hiểu Hiểu…"

"Suỵt!" Lê Hiểu Mạn như có tật giật mình mà làm động tác tay suỵt với Long Tư Hạo, hạ thấp giọng nói: "Mẹ em gọi."

Dứt lời, cô nghe điện thoại, giọng nói không che giấu được mừng rỡ: "Mẹ…"

Nhận được điện thoại của Lê Tố Phương, ngoài mừng rỡ ra cô còn hơi kinh ngạc, cô đã không nhớ bao lâu rồi mẹ không gọi điện cho cô.

Đặc biệt là một năm qua, mỗi lần cô gọi điện thoại cho bà, không phải là bà không tiếp, thì dùng thái độ lãnh đạm, chứ đừng nói là gọi cho cô.

Cô trở về gặp bà, bà cũng đóng cửa không gặp, thậm chí là không cho phép cô trở về gặp bà nữa.

Đầu điện thoại bên kia trầm mặc một hồi, mới truyền tới giọng nói hơi có vẻ tang thương mà mệt mỏi của Lê Tố Phương: "Hiểu Hiểu, mẹ muốn gặp con."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn vui mừng trong lòng, lập tức nói: " Được, con sẽ về ngay lập tức."

"Không cần, con nói địa điểm đi, mẹ sẽ ra chỗ đó chờ con."

Thái độ của Lê Tố Phương hơi không lạnh không nóng, Lê Hiểu Mạn cau mày lại, rồi nói: "Được rồi, vậy mẹ đến nhà hàng Phú Bình cách nhà chúng ta không xa chờ con, con sẽ đến ngay lập tức."

205. Chương 205: Hiểu Hiểu, Mẹ Muốn Gặp Con (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi cúp điện thoại, đôi mắt của Lê Hiểu Mạn tràn ngập ưu thương, cô không hiểu, nếu mẹ cô muốn gặp cô, tại sao ngay cả cửa nhà cũng không để cho cô vào?

Long Tư Hạo thấy sau khi cô nhận điện thoại xong, thì mặt đầy ưu sầu, đôi tay anh nhẹ bưng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, đôi mắt hẹp dài khóa chặt vào cô, ánh mắt tràn đầy đau lòng: "Sao vậy? Ai chọc ái phi của trẫm mất hứng?"

Lê Hiểu Mạn che giấu bi thương trong mắt, trợn mắt nhìn Long Tư Hạo: "Ai là ái phi của anh?"

"Không phải ái phi thì chính là ái thê." Long Tư Hạo nhu hòa liếc nhìn cô: "Không phải nói anh là phu quân yêu quý của em sao? Anh là phu quân của em, em là thê tử của anh."

Lê Hiểu Mạn cô rút khóe miệng, cô nâng mi mắt liếc nhìn anh: "Mẹ em muốn gặp em, bây giờ em muốn đi ra ngoài, anh phải đến công ty hay là…"

"Anh đưa em đi." Long Tư Hạo nhìn cô nói xong, thì kéo cô đứng lên: "Đi thay quần áo trước."

Lê Hiểu Mạn thấy anh muốn đưa cô đi, cô nhướn mày liếc nhìn anh: "Anh không cần đến công ty sao?"

Long Tư Hạo ôm cô vào trong ngực, thâm tình nhìn cô: "Chuyện của em nặng hơn tất cả, đi thay quần áo trước."

Anh coi cô quan trọng như vậy, trong lòng Lê Hiểu Mạn dâng lên nỗi xúc động, cô tựa vào trong ngực anh, khóe môi khẽ cong lên nụ cười: "Tư Hạo, cám ơn anh đã tốt với em như vậy."

Long Tư Hạo ôm cô thật chặt, đôi mắt hẹp dài tràn ngập thâm tình: "Nha đầu ngốc, đối tốt với em là điều mà cả đời này anh muốn làm nhất, cũng là chuyện hạnh phúc nhất đời anh."

Lê Hiểu Mạn cảm thấy chóp mũi đau xót, hốc mắt dần ê ẩm, hai tay mảnh khảnh ôm anh thật chặt, chỉ có ở trước mặt anh, cô mới cảm thấy mình là người may mắn nhất hạnh phúc nhất trên đời này.

Bởi vì anh đã coi cô thành chí bảo để yêu thương.

……

Rolls Royce Phantom dừng lại ở bên ngoài nhà hàng Phú Bình, trong xe Long Tư Hạo tự mình cởi đai an toàn ra cho Lê Hiểu Mạn, anh nhu hòa nhìn cô: "Cần anh cùng em đi vào không?"

Lê Hiểu Mạn nhìn anh chăm chú, cô khẽ nâng mắt cười: "Tư Hạo, không cần, nếu anh còn có việc thì có thể đi trước đi, lát nữa em sẽ đón xe trở về."

Long Tư Hạo thâm trầm nhìn cô, năm ngón tay thon dài vùi vào giữa mái tóc quăn của cô, anh cúi đầu xuống hôn lên bờ môi căng mọng của cô: "Đi vào trước đi, anh sẽ chờ em."

"Vâng!" Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh rồi gật đầu, sau đó cô đẩy cửa xe ra xuống xe, đi vào nhà hàng Phú Bình.

Ở trong phòng ăn, vị trí cạnh cửa sổ, Lê Hiểu Mạn nhìn thấy mẹ cô Lê Tố Phương, nhưng làm cô không nghĩ tới là, ngoài mẹ cô ra, còn có Hoắc Vân Hy.

Nhìn qua, mẹ cô rất tiều tụy, mới hơn bốn mươi tuổi, mà giống như hơn năm mươi tuổi vậy, dường như bà đã già đi rất nhiều. Đặc biệt là, giữa hai lông mày của bà lộ ra nỗi buồn, khiến Lê Hiểu Mạn đau lòng.

Cô đang muốn đi lên trước, Hoắc Vân Hy đã tiến lên đón trước.

Mới mấy ngày không gặp, dường như anh ta cũng tiều tụy hơn, hàng lông mày luôn nhíu chặt, trên cằm lún phún râu khiến khuôn mặt tuấn tú của anh ta nhiều thêm mấy phần chán chường, không còn vẻ hăm hở như xưa.

"Mạn Mạn…" ánh mắt của Hoắc Vân Hy lộ ra ý cười, anh ta đi tới trước mặt cô, nhìn chằm chằm vào cô.

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, ánh mắt khinh thường liếc anh ta, lạnh lùng nói: "Tại sao anh lại ở chỗ này?"

Sự lạnh lùng của cô là cây gai trong lòng Hoắc Vân Hy, đâm nhói trái tim anh ta, đôi mắt của anh ta nồng đậm bi thương: "Mạn Mạn, em dọn đi đâu vậy? Tại sao anh không tìm được em? Tại sao không nhận điện thoại của anh? Em có biết, anh rất nhớ em hay không? Cùng anh trở về đi, được không? Chúng ta bắt đầu lại."

Nghe những lời này của anh ta, đáy lòng của Lê Hiểu Mạn lại không gợn chút sóng nào, cô lười nhìn anh ta lâu hơn, vượt qua anh, trực tiếp đi tới trước mặt mẹ cô, vừa muốn gọi mẹ, mẹ cô lại quỳ xuống trước mặt cô.

"Mẹ, mẹ làm gì vậy?" Lê Hiểu Mạn bị hành động đột ngột của Lê Tố Phương làm cho sợ hãi lui về phía sau một bước dài, sau đó cô tiến lên muốn đỡ bà dậy, bà lại không chịu đứng lên.

Hoắc Vân Hy thấy Lê Tố Phương đột nhiên quỳ xuống trước mặt Lê Hiểu Mạn, cũng kinh ngạc.

Anh ta đi lên phía trước, giúp Lê Hiểu Mạn đỡ bà: "Mẹ, mẹ làm gì vậy? Có lời gì thì cứ đứng lên nói?"

Hành động này của Lê Tố Phương dẫn tới sự chú ý của những người khác trong nhà hàng, bọn họ đều tò mò nhìn sang.

"Mẹ, có chuyện gì thì mẹ cứ đứng lên rồi nói, không được sao? Mẹ như vậy là muốn cho con tổn thọ sao? Mẹ không đứng lên nữa, con cũng quỳ." Lê Hiểu Mạn lo lắng liếc nhìn Lê Tố Phương, rồi làm bộ muốn quỳ xuống.

Lê Tố Phương thấy vậy, lúc này mới đứng lên, ánh mắt bà nhìn Lê Hiểu Mạn cực kỳ phức tạp, thần sắc ngưng trọng nói: "Mạn Mạn, mẹ có chuyện muốn cầu con, con có thể đáp ứng mẹ hay không?"

"Mẹ, mẹ ngồi xuống trước đã." Lê Hiểu Mạn kéo Lê Tố Phương ngồi xuống, nhìn bà chăm chú, cau mày nói: "Mẹ, con cũng không phải là người ngoài? Tại sao phải nói cầu? Bất kể là mẹ có chuyện gì, con cũng sẽ đáp ứng mẹ."

"Vậy thì tốt." Lê Tố Phương nghe cô nói như vậy, khuôn mặt tái nhợt lưu đầy dấu vết của thời gian hiện lên nụ cười, như trút được gánh nặng nói: "Mạn Mạn, vậy con có thể không tố cáo cậu con không? Mẹ biết cậu con bắt cóc con, là cậu ấy không đúng, cậu ấy đã biết lỗi rồi, mẹ cầu xin con, bỏ qua cho cậu ấy được không?"

Lê Hiểu Mạn hơi không hiểu gì mà nhìn Lê Tố Phương: "Mẹ, cái gì mà bỏ qua cho cậu? Cậu bị làm sao? Con không làm gì cậu cả?"

Lê Tố Phương lại lo lắng nhìn cô, nhíu chặt mày lại: "Mạn Mạn, bởi vì bắt cóc con, cậu con bị bắt lại, nghe nói bị xử mười lăm năm tù."

Lê Tố Phương nói xong lời cuối cùng, trong lời nói mang theo nức nở.

"Cái gì?" bởi vì những lời này của bà, Lê Hiểu Mạn mở lớn hai mắt, kinh ngạc không thôi, nghi ngờ liếc nhìn mẹ mình: "Làm sao lại bị xử lâu như vậy?"

Lúc này, giọng nói khiêu khích của Hoắc Vân Hy vang lên ở sau lưng cô: "Mạn Mạn, hẳn là em nên hỏi thử Long Tư Hạo, cậu ruột của em vào tù, vốn chỉ bị xử mấy năm mà thôi, nhưng bây giờ lại biến thành mười lăm năm, có thể đây đều là kiệt tác của anh ta, anh ta chỉ vui đùa với em mà thôi, em đừng bị anh ta lừa, có một việc, em nhất định còn không biết, anh ta có vị hôn thê, hơn nữa, anh ta còn phức tạp hơn so với tưởng tượng của em nhiều, anh ta đến gần em là mang mục đích đấy."

206. Chương 206: Quyết Tuyệt, Tôi Không Yêu Anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong lòng Lê Hiểu Mạn đang hướng về Long Tư Hạo, nghe lời Hoắc Vân Hy nói cô liền đứng lên, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, anh đã đủ làm cho tôi chán ghét rồi, anh là đàn ông mà như người đàn bà lắm mồm ở sau lưng nói xấu người khác, thiệt thòi ngày đó Tư Hạo còn cứu anh, anh đúng là tiểu nhân vong ơn phụ nghĩa."

"Tư hạo?" Nghe được cô xưng hô với Long Tư Hạo như vậy, Hoắc Vân Hy phẫn nộ lại đau lòng, mấy ngày này cô không nhận điện thoại của anh at, cũng không tìm thấy cô, cho rằng cô về nhà mẹ đẻ nên mới đến tìm Lê Tố Phương hỏi cô ở đâu.

Vừa lúc bị cậu của cô bị bắt, bà ta không có cách nào nộp tiền bảo lãnh nên cầu xin anh ta giúp.

Kết quả anh ta ra mặt cũng không thể nộp bảo lãnh cho Lê Chấn Hoa, anh ta để cho người khác điều tra Long Tư Hạo, không chỉ biến Lê Chấn Hoa bị phán 15 năm tù có liên quan tới anh mà còn biết anh không chỉ là tổng giám đốc của TE mà thân phận cực kì phức tạp và thần bí, hơn nữa điểm quan trọng là anh có một biệt thự tư nhân xa hoa ở thành phố K, nữ chủ nhân của biệt thự là vị hôn thê của anh.

Vì anh ta gọi cho Lê Hiểu Mạn không nhận nên anh ta mới để Lê Tố Phương gọi cho cô, cũng nói cho Lê Tố Phương muốn cứu Lê Chấn Hoa thì phải tìm cô.

Lê Tố Phương nói chuyện điện thoại xong thì anh ta và bà ta đã chờ cô ở đó.

Anh ta áp chế tức giận trong lòng, hai mắt căng thẳng nhìn Lê Hiểu Mạn: "Mạn Mạn, anh nói thật, Long Tư Hạo anh ta không đơn giản, em vẫn là vợ của anh…"

Không chờ Hoắc Vân Hy nói xong thì Lê Hiểu Mạn đã lạnh lùng ngắt lời anh ta: "Tôi và mẹ tôi có chuyện riêng cần nói, mời anh tránh ra đi."

Hoắc Vân Hy nhíu mày nhìn biểu tình lạnh lùng của cô, không muốn lại làm cô thêm tức giận đành đáp: "Được."

Tháy Hoắc Vân Hy đã đi một bàn khác ngồi xuống, Lê Hiểu Mạn mới ngồi xuống nhìn Lê Tố Phương, đưa tay cầm lấy bàn tay đầy vết chai của bà ta: "Mẹ yên tâm đi, dù dùng cách gì con cũng nộp tiền bảo lãnh cứu cậu ra."

Lê Tố Phương rút tay đang bị Lê Hiểu Mạn nắm lấy, miễn cưỡng nở nụ cười, cực kì không quen khách khí nói: "Mạn Mạn, vậy thì cảm ơn con, cậu con đành nhờ con vậy, mẹ về trước."

Lê Tố Phương nói xong liền đứng dậy rời đi.

Lê Hiểu Mạn thấy Lê Tố Phương đối với cô vẫn lãnh đạm xa cách như bình thường, cô nhíu chặt mày đáy mắt lóe lên sư ưu thương: "Mẹ, có phải mẹ…không muốn nhìn thấy con không?"

Sắc mặt Lê Tố Phương phức tạp, ngẩng đầu nhìn cô, lấy lệ nói: "Sao mẹ không muốn gặp con chứ? chuyện cậu có phiền con rồi, trong nhà còn có việc, mẹ đi về trước."

"Mẹ, đã lâu con chưa về nhà, con…"

Lê Hiểu Mạn còn chưa nói xong thì đã bị Lê Tố Phương cắt ngang: "Đã lấy chồng còn có chuyện chạy về nhà ngoại sao? Mẹ không biết con ở Hoắc gia có chuyện gì xảy ra, Hoắc Vân Hy tìm con mấy lần, con đã gả cho nó rồi thì sống cho tốt với nó đi."

Lê Tố Phương nói xong, không nhìn Lê Hiểu Mạn mà trực tiếp rời khỏi nhà hàng.

Lê Hiểu Mạn đứng tại chỗ, khóe mắt phiếm hồng, nước mắt rơi xuống, vì sao người mẹ yêu thương cô trước kia lại lạnh nhạt như thế?

Hoắc Vân Hy thấy Lê Tố Phương đã đi mới đứng lên đi tới trước mặt cô, sắc mặt ngưng trọng nhìn cô: "Mạn Mạn, chúng ta nói chuyện đi."

Ngh vậy, Lê Hiểu Mạn thu hồi bi thương ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta sau đó ngồi xuống, giữa bọn họ nên nói chuyện thật tốt.

Hoắc Vân Hy thấy cô ngồi xuống, trong lòng vui vẻ lập tức ngồi xuống, hai mắt căng thẳng nhìn cô: "Mạn Mạn, em muốn ăn gì?"

Lập tức anh ta chuẩn bị gọi phục vụ tới thì bị Lê Hiểu Mạn ngăn lại: "Không cần, thấy anh liền ăn không vào, lúc nào chúng ta thì làm thủ tục li hôn đây?"

Thấy thái độ của cô vẫn lạnh lùng như thế, nhắc tới chuyện ly hôn, Hoắc Vân Hy nắm chặt nắm đấm trong lòng như muôn vàn cái gai đâm vào phát đau.

Anh ta cau mày, đôi mắt sáng như sao nay đã mất đi sự lạnh ngạo ngày xưa, chỉ còn lại sự đau khổ, â thanh đầy bi thống: "Mạn Mạn, chúng ta nhất định phải ly hôn sao? thật sự không thể cho anh thêm cơ hội so? Anh biết trước kia mình không bằng súc sinh, em có thể dùng bất cứ cách nào để trừng phạt anh, nhưng anh xin em không ly hôn với anh có được không?"

Lê Hiểu Mạn không nhìn vào ánh mắt đau khổ của anh ta mà giọng điệu lạnh lùng như cũ: "Ngại quá, tôi không phải là thánh mẫu, không cách nào tha thứ chuyện annh đã làm mà tiếp tục chung sống với anh, Hoắc Vân Hy, tôi đã bị anh làm cho tổn thương,đời này không thể quên, từ lúc tôi gả cho anh đến nay tôi như tiến vào vực sâu, hiện tại rốt cuộc có thể thoát ra, tôi không thể nào để mình lại rơi trở lại, anh không nên ép tôi kiện anh ra tòa,tôi không muốn để chuyện ly hôn với anh khiến cả thành phố đều biết."

Hoắc Vân Hy đau đớn không thôi, từng câu từng chữ của cô như lưỡi dao sắc bén đâm vào tim anh ta, giờ phút này anh ta hoàn toàn cảm nhận được tổn thương trước kia anh ta gây ra cho cô, cô đau lòng đến mức nào.

207. Chương 207: Quyết Tuyệt, Tôi Không Yêu Anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh ta đau đớn nhìn cô: "Mạn Mạn, anh sẽ không ly hôn với em, cho dù có ra tòa anh cũng tuyệt đối không ly hôn với em."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn anh ta: "Nếu đã như thế này, chúng ta không còn gì để nói, tôi chỉ có thể ở riêng với anh hai năm để cho tòa tới phán quyết ly hôn vậy."

Dứt lời cô đi qua người Hoắc Vân Hy ra ngoài liền bị Hoắc Vân Hy nắm chặt cổ tay.

Hoắc Vân Hy kiên định nhìn cô: "Mạn Mạn, anh sẽ không để cho em lấy ra chứng cứ chúng ta ở riêng hai năm, cả đời này anh sẽ không ly hôn với em."

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng hất tay anh ta ra, ánh mắt đầy châm chọc: "Hoắc Vân Hy, anh đúng là người dễ thay đổi, lúc trước thì trăm phương nghìn kế muốn ly hôn, lúc này lại không chịu, nhưng mà anh muốn giữ lại danh nghĩa cho đoạn hôn nhân này cả đời đó là chuyện của anh, tôi sẽ không tiếp tục nữa, Lê Hiểu Mạn của trước kia đã chết rồi, Lê Hiểu Mạn của hiện tại chán ghét nhất chính là ba chữ Hoắc Vân Hy…"

Dứt lời cô không nhìn ánh mắt bi thống cua Hoắc Vân Hy mà xoay người rời khỏi nhà hàng.

Hoắc Vân Hy nhìn bóng lưng quyết tuyệt của cô, đôi mắt đau đớn rơi nước mắt, anh ta đau đến mức suýt không đứng vững, một tay chống lên bàn ăn, đau lòng không nỡ dứt mắt khỏi bóng dáng của cô, không để ý trong nhà hàng còn có người khác mà hét lớn: "Mạn Mạn, anh yêu em, xin em cho anh thêm một cơ hội."

Đến cửa nhà hàng, Lê Hiểu Mạn vì câu nói anh yêu em của anh ta mà hơi cúi đầu, đã từng đó là lời cô muốn nghe nhất, nếu anh ta nói sớm một chút có lẽ kết cục của bọn họ đã không như thế này rồi.

Khóe mắt cô ươn ướt, đã là quá khứ thì không đáng chờ đợi, cô không xoay người mà lạnh lùng đáp lại: "Tôi đã không còn yêu anh rồi."

Lời cô vừa dứt thì bóng dáng cũng đã biến mất ngoài cửa.

"Mạn Mạn…" Hoắc Vân Hy thấy cô rời khỏi nhà hàng, giọt nước mắt hối hận đau đớn rơi từ khóe mắt xuống cằm, làm ẩm ướt một góc nhỏ áo sơ mi của anh ta.

Chiếc Roll Royce ngoài Long Tư Hạo còn có Lê Tố Phương, bà ta vừa ra khỏi nhà hàng thì đã bị Long Tư Hạo gọi vào xe.

Lê Tố Phương ngồi ở ghế phụ như đứng đống lửa như ngồi đống than, hai mắt khiếp sợ nhìn người đàn ông tuấn mỹ lãnh mị như vị thần ở bên cạnh lúc này đang tản ra khí thế đừng lại gần.

"Cậu… rốt cuộc cậu là ai? Sao cậu biết tôi không phải là mẹ đẻ của Mạn Mạn?"

Long Tư Hạo đặt tay lên tay lái, gương mặt tuấn mỹ đầy lạnh băng, môi mỏng nhếch lên, đáy mắt sâu thẳm hiện lên sự ác độc: "Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là… nếu bà hy vọng Lê Chấn Hoa thuận lợi từ trong tù ra ngoài thì hãy làm tốt là mẹ của Hiểu Hiểu, tôi không hy vọng Hiểu Hiểu vì người mẹ này mà thương tâm, tôi mặc kệ trước kia bà nuôi cô ấy vì mục đích gì,bà nuôi cô ấy hai mươi năm chẳng lẽ không có chút tình cảm mẹ con với cô ấy sao? Con ruột hay con nuôi quan trọng đến vậy sao?"

Lê Tố Phương vì lời của Long Tư Hạo mà trầm mặc rất lâu, mãi đến khi nhìn thấy Lê Hiểu Mạn từ trong nhà hàng đi ra thì mới ngẩng đầu nhìn Long Tư Hạo: "Cậu biết Mạn Mạn sao? Lời của cậu tôi sẽ nhớ kĩ…"

…

Chờ Lê Hiểu Mạn đến trước xe của Long Tư Hạo, Lê Tố Phương đã rời đi rồi.

Ngồi vào xe, cô hít sâu một hơi, điều chỉnh cảm xúc mời quay đầu cười với anh: "Tư Hạo, chúng ta đi thôi."

Long Tư Hạo thấy khóe mắt cô đỏ ửng, nhìn cô một cái mới từ từ khởi động xe.

Rời khỏi nhà hàng Phú Bình một đoạn, Lê Hiểu Mạn mới nhìn Long Tư Hạo, do dự một lúc mới nói: "Tư Hạo, chuyện cậu em bị phán 15 năm tù có phải có liên quan tới anh hay không?"

Long Tư Hạo nhìn cô, khóe môi nhếch lên nhàn nhạt phun ra một chữ: "Ừ."

Nghe thấy anh trả lời, Lê Hiểu Mạn nhíu mày, đôi mắt gắt gao nhìn anh: "Tư Hạo, em không biết sau lưng anh có gì nhưng em hy vọng anh có thể thả cậu em ra."

Bàn tay Long Tư Hạo đang nắm tay lái xiết chặt hơn, đáy mắt quét xuống sự tàn nhẫn, ánh mắt lạnh lùng: "Hiểu Hiểu, em đừng quên ông ta vì tiền mà để người ta bắt cóc em."

"Em biết." đôi mắt Lê Hiểu Mạn đầy thất vọng, cô nhìn anh nhẹ nhàng nói: "Tư Hạo, mặc kệ thế nào thì ông ấy cũng là cậu em, huống hồ cậu ấy vì em mà thê thảm như thế, đó cũng là điều bất đắc dĩ, anh bỏ qua cho ông ấy được không? Em không hy vọng anh và em vì chuyện này mà cãi nhau."

Long Tư Hạo đột nhiên dừng xe, anh luồn tay vào tóc cô, môi cắn lên vành tai cô, âm thanh khàn khàn: "Hiểu Hiểu, em đang uy hiếp anh?"

Hơi thở của anh nóng bỏng, Lê Hiểu Mạn lại nhớ tới tối qua và sáng nay thân thiết cùng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, vành tai đỏ như son từ từ lan ra đẹp đến chói mắt.

208. Chương 208: Trêu Tức, Nội Dung Hợp Đồng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy khuôn mặt cô đỏ lên, Long Tư Hạo nhìn cô ánh mắt càng trở nên ái muội, dôi môi nóng bỏng xẹt qua vành tai cô, âm thanh khàn khàn đầy mê người: "Hiểu Hiểu, anh có thể buông tha cho cậu em, nhưng mà em phải cùng anh kí hợp đồng."

"Cái gì?" Lê Hiểu Mạn nghe được từ 'hợp đồng' lập tức lấy lại tinh thần từ trong ngực anh lùi ra, hai mắt nhìn vào mắt anh, nửa há miệng không dám tin hỏi: "Anh vừa mới nói gì?"

Lê Hiểu Mạn đẩy anh ra, ánh mắt lợi hại nhìn anh: "Long Tư Hạo, anh có ý gì, cái gì mà hợp đồng? có phải anh muốn uy hiếp em hay không? Vì sao lại muốn cho cậu em ngồi tù lâu như vậy?"

Đối mặt với sự chất vấn của cô, Long Tư Hạo chỉ ngồi thẳng người, sau đó khởi động xe, biểu tình trên gương mặt cực kì thâm thúy, ánh mắt lại càng thâm trầm làm cho người ta nghĩ không ra, anh hơi mím môi nói: "Đêm nay anh đưa hợp đồng cho em xem, chừng nào em kí thì lúc đó anh sẽ để cậu em ra ngoài."

Lê Hiểu Mạn nheo mắt có chút thất vọng nhìn anh, gằn từng chữ: "Long – Tư – Hạo, rốt cuộc anh có ý gì hả? Nội dung hợp đồng là gì?"

Long Tư Hạo liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của cô, trong mắt đầy sự cưng chiều, nhìn cô đầy dịu dàng: "Hiểu Hiểu, em tức giận cái gì chứ? Anh sẽ không bán em đâu."

Thấy anh còn cười được, Lê Hiểu Mạn vẫn còn tức giận nhưng đã vơi đi, không biết sao cô nghe thấy hai từ 'hợp đồng' liền tức giận.

Cô tức giận nhìn anh: "Vậy vì sao anh muốn em kí hợp đồng mới thả cậu em?"

Ý cười trong mắt Long Tư Hạo càng rõ ràng hơn, đường nét trên gương mặt trở nên như hòa, cưng chiều cong môi nhìn cô, không ề e dè nói: "Ông trời tặng cho anh một cơ hội tốt như vậy để uy hiếp em, sao anh có thể bỏ qua chứ?"

"Anh…" Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, trong mắt như bốc lên ngọn lửa: "Long Tư Hạo, rốt cuộc anh muốn uy hiếp em làm gì?"

Long Tư Hạo ái muội nhìn cô, nghiêng người dán lại gần cô, đôi môi mê người hôn cô sau đó khàn khàn nói: "Cái gì có thể làm được, ví dụ như chuyện tối qua hay sáng này chẳng hạn được không?"

"Anh…" Lê Hiểu Mạn nheo mắt: "Long Tư Hạo, anh cái tên xấu… ưm…"

Cô còn chưa nói xong thì đã bị Long Tư Hạo hôn lấy, trong mắt xẹt qua sự trêu đùa: "Hiểu Hiểu, em có tin chỉ cần em nói xong chữ kia thì anh sẽ ở trong xe làm chuyện xấu xa với em không?"

"'Anh.. xấu…" Lê Hiểu Mạn thấy anh bổ nhào qua liền cắn môi, thấy bên ngoài xe đều là người qua lại, cô không nói hết lời mà nhịn.

Ngược lại cô chỉ có thể kìm nén trở lại, đùa giỡn với cái tên xấu xa này, cô cũng từng làm qua nhưng da mặt cô không dày bằng anh, muốn 'đối phó' với anh thì đúng là phải nghĩ cho kĩ.

Long Tư Hạo thấy cô kìm nén khó chịu, có ý tốt đưa tay đến miệng cô, âm thanh trầm thấp nói: "Đến đây cắn một cái cho hết giận đi."

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh, nghiêng đầu đi không cắn, cô không phải cô nhóc tính tình điêu ngoa tùy hứng mà trêu chọc.

Long Tư Hạo thấy cô không cắn liền duỗi tay ra ôm cô vào ngực, đôi mắt nồng đậm ý cười, ánh mắt nhìn cô đầy thâm tình và cưng chiều: "Hiểu Hiểu, anh biết em không phải là cô gái bốc đồng, em được chiều nhưng không xấu."

"Ai nói em không phải." Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn anh, cầm ngón tay thon dài của anh cắn một cái, ánh mắt nhìn anh đầy khiêu khích.

Trở lại Hoa hồng uyển, Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo đưa cô vào phòng ngủ nhưng không có ý định rời đi, cô nhíu mày nhìn anh, cười vô cùng dịu dàng: "Long tiên sinh, anh nên đến công ty rồi."

"Ừ." Long Tư Hạo nghe cô nói liền duỗi tay ôm cô vào lòng, đè cằm lên trán cô: 'Hiểu Hiểu, anh muốn mỗi giờ mỗi phút đều có thể thấy em thì làm sao bây giờ?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cười cười nhìn anh, cho bàn tay nhỏ nhắn vào túi quần của anh.

Lê Hiểu Mạn cầm di động từ trong túi quần kaki thủ công Armani của anh mở camera chụp tự sướng một cái, sau đó đưa điện thoại cho anh: 'Hiện tại mỗi giờ mỗi phút anh đều có thể nhìn thấy em, được rồi, tới công ty đi, chiều nay em nghỉ, ngày mai phải đi làm rồi."

Long Tư Hạo nhìn chằm chằm bức hình Lê Hiểu Mạn trong di động, trong mắt tràn đầy ý cười lập tức duỗi tay ôm cô vào lòng, dán mặt vào má cô, hôn cô, sau đó đưa tay lên cao chụp hình hai người.

Nhìn hình hai người thân mật trên di động, Long Tư Hạo thỏa mãn cười, sau đó hôn lên trán cô mới cưng chiều nhìn cô nói: "Anh đi công ty, nếu có việc gì hoặc nhớ anh thì gọi cho anh."

"Ừ." Lê Hiểu Mạn nhìn di động của anh sau đó tiễn anh ra khỏi phòng, lúc anh tiến vào thang máy liền nói với anh: "Đêm nay anh muốn ăn gì em làm cho anh?"

Anh làm cơm cho cô rất nhiều lần rồi nhưng cô chưa bao giờ nấu cho anh ăn.

Long Tư Hạo nghe cô nói muốn nấu cơm, ánh mắt anh nhìn cô càng cưng chiều hơn: "Hiểu Hiểu, chỉ cần là em làm thì anh đều thích."

Tuy vừa rồi có hơi giận anh nhưng nghe anh nói lời này, Lê Hiểu Mạn ấm áp trong lòng, cô gật đầu cười với anh: "Em biết rồi, tan tầm về sớm một chút."

Loại cảm giác này như đang dặn dò chồng mình, đó là điều mà cô mong chờ.

Tiễn Long Tư Hạo vào thang máy, Lê Hiểu Mạn quay trở về phòng.

...

Long Tư Hạo lái Roll Royce ra khỏi hoa hồng uyển thì một chiếc BMW màu xám dừng ở bên ngoài.

Trong xe là người phụ nữ khí chất cao nhã ngồi đằng sau, lái xe quay đầu cung kính nói: "Tiểu thư Sophie, vừa rồi là xe của tổng giám đốc, tổng giám đốc đã đi rồi, ngài..."

Người đàn bà được gọi là Sophie nhàn nhạt ngước mắt nhình, đôi mắt trong veo như bảo thạch ngàn năm, giữa trán lộ ra khí chất cao quý thanh nhã âm thanh ngọt ngào: "Đi vào."

"Vâng!" Lái xe cung kính đáp.

...

Long Tư Hạo rời đi, Lê Hiểu Mạn liền vào bếp bắt đầu chuẩn bị, cô vừa rửa thức ăn thì nghe thấy chuông cửa.

Còn tưởng là Long Tư Hạo trở lại liền ra khỏi phòng bếp, vì ngăn ngừa tình huống như lúc trước, cô nhìn qua mắt mèo kiểm tra trước, thấy người nhấn chuông không phải là Long Tư Hạo mà là người đàn bà cao quý, cô sợ run lên liền mở cửa ra.

Nhìn người đàn bà mặc váy dài trắng đeo mắt kính, Lê Hiểu Mạn nhíu mày nghi hoặc hỏi: "Cô là..."

Người đàn bà cười nhẹ với Lê Hiểu Mạn, âm thanh ngọt ngào nói: "Xin chào, có phải dạo này Tư Hạo ở đây không? Tôi là vị hôn thê của anh ấy, Sophie."

209. Chương 209: Đừng Nghĩ Thoát Khỏi Anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Vị hôn thê?" Nghe được ba chữ này, Lê Hiểu Mạn giống như bị sấm đánh trúng, đứng ngây tại chỗ, hồi lâu mới chậm rãi phục hồi tinh thần.

Cô cười yếu ớt hỏi: "Cô vừa nói gì? Có thể lặp lại lần nữa không?"

Người phụ nữ ôn uyển cười một tiếng, động tác ưu nhã tháo kính mát xuống, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ.

Lông mày nhỏ cong như trăng lưỡi liềm trên bầu trời đêm, đôi mắt màu nâu trong veo, đầy sao sáng, một cái nhăn mày một tiếng cười như linh hồn cao quý, mũi cao thanh tú, lộ ra người phương Tây, đôi môi kiều diễm ướt át tựa như hoa hoàng, khuôn mặt thon nhỏ, ngũ quan tinh xảo, con lai xinh đẹp, màu da nhẵn nhụi trắng nõn, tựa như sữa dê trong suốt, long lanh không đành lòng nhìn lâu, rất sợ nhìn lâu, nhìn ra hai cái lỗ trên mặt cô ta.

Dáng người nhỏ hết sức cao gầy, eo thon gọn, đầm trắng dài tới đầu gối, lộ ra hai bắp chân như bạch ngọc vô cùng thon nhỏ, tóc đen nhánh rũ xuống vai, cần cổ thon dài trắng nõn đeo dây chuyền đá thủy tinh thiết kế đặc biệt, khiến cô ta càng thêm chói mắt mê người.

Khí chất cao nhã, tươi đẹp thoát tục, giống như công chúa từ thiên đình rơi xuống nhân gian, càng giống tuyết liên kiêu ngạo đứng trên Thiên Sơn, cao quý bất phàm.

Vẻ đẹp của cô ta kinh động thiên nhân, đẹp siêu phàm thoát tục, tất cả từ ngữ hình dung phụ nữ xinh đẹp đều dùng trên người cô ta cũng không quá đáng.

Long Tư Hạo là nam thần trong lòng tất cả phụ nữ, vậy cô ta chính là nữ thần trong lòng tất cả đàn ông.

Cô ta không cần trang điểm tinh xảo, không cần trang phục hoa lệ, đã xinh đẹp không giống người phàm.

Lê Hiểu Mạn nhìn đại mỹ nữ trước mặt, sau khi nheo mắt ngắm nhìn, phát hiện trừ đẹp ra, còn hơi quen mắt.

Sophie ôn uyển cười một tiếng, thanh âm mềm mại êm tai: "Tôi có thể vào không?"

Lê Hiểu Mạn còn chưa đáp lại, cô ta liền khí chất cao nhã đi vào.

Một mùi hương bay vào mũi, Lê Hiểu Mạn mới hoàn hồn, liếc nhìn người phụ nữ tuyệt đẹp đi vào phòng kia.

"Tiểu thư, cô…"

Lê Hiểu Mạn đang muốn lên tiếng, Sophie xoay người, mỉm cười: "Phòng tắm ở đâu?"

Cô ta ôn uyển cười, tựa như thiên địa đều mất màu sắc, ngay cả Lê Hiểu Mạn cũng cảm thấy không chống đỡ nổi mị lực nhiếp nhân tâm phách của cô ta, đưa tay chỉ hướng phòng ngủ, nhàn nhạt mím môi: "Ở trong phòng ngủ."

Cô rốt cuộc thấy được cái gì gọi lạ cười một tiếng bách mị sinh.

Lê Hiểu Mạn không kiềm được nhíu mày, cô ta thật sự là vị hôn thê của Long Tư Hạo?

Người phụ nữ xinh đẹp kinh tâm như vậy ở bên cạnh anh, anh sẽ không động tâm chứ?

Vậy tại sao anh còn phải đi trêu chọc cô?

Trong lòng nổi lên ngọn lửa, Lê Hiểu Mạn thấy Sophie đi vào phòng ngủ, cũng đi vào theo.

Cô bực bội, chỉ cảm thấy Sophie quen mắt, bỏ quên một chuyện quan trọng nhất.

Sophie đi vào phòng ngủ dừng lại mấy giây, liền vào phòng tắm.

Đồ dùng của Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo ở trên bồn rửa tay.

Sophie liếc qua, xoay người, nhìn Lê Hiểu Mạn, ôn uyển cười: "Thói quen của Tư Hạo vẫn không thay đổi, vẫn dùng dầu gội đầu Silk Road – D, sữa tắm adidas nam, kem cạo râu Yi Shi Beige…"

Ngươ phụ nữ trước mắt biết rõ đồ dùng thường ngày của Long Tư Hạo như vậy, xem ra quan hệ giữa bọn họ không bình thường.

Lê Hiểu Mạn nhìn cô ta, lễ phép cười: "Tiểu thư, cô nói những cái này là muốn chứng minh gì với tôi sao?"

Sophie nhàn nhạt ngước mắt, ánh mắt màu nâu trong suốt như đá quý, khuôn mặt cao quý thanh nhã, ánh mắt hiền hòa, ưu nhã cười đáp: "Tôi chẳng qua muốn chứng minh với cô, Tư Hạo thật sự là vị hôn phu của tôi, chúng tôi đã ở chung rất lâu rồi, tôi là người phụ nữ đầu tiên, cũng sẽ là người cuối cùng của anh ấy."

Lúc Sophie nói lời này, trên mặt tuyệt mỹ một mực giữ nụ cười ưu nhã, thanh âm kiều nhu êm tai, giọng ôn hòa, không có phần khoe khoang, nhưng trong lời nói tràn đầy tự tin.

Lê Hiểu Mạn vì lời nói của cô ta mà nắm chặt hai tay, trong lòng đau như bị hàng vạn cây kim đâm vào, móng tay đâm vào lòng bàn tay, cũng không đau bằng một phần mười tim đau.

Một người phụ nữ tự xưng là vị hôn thê của Long Tư Hạo tìm tới cửa, nói ra tất cả đồ dùng thường ngày của anh, cô giờ phút này cảm thấy mình giống như trò cười.

Nếu Long Tư Hạo có vị hôn thê tại sao còn đi trêu chọc cô?

Bây giờ cô thành cái gì? Thành tiểu tam phá hư hạnh phúc người khác sao?

Ha ha… Sao cô gặp ai cũng có thể phá hư hạnh phúc người khác?

Sophie thấy Lê Hiểu Mạn đứng tại chỗ không lên tiếng, cô ta hơi cau mày, vẫn cười yếu ớt nhìn cô: "Lê tiểu thư, tôi biết hôm nay tôi đột nhiên tới tìm cô, khiến cô cảm thấy rất bất ngờ, nhưng Tư Hạo là vị hôn phu của tôi, tôi hi vọng cô có thể giữ khoảng cách nhất định với anh ấy, còn một việc tôi phải nhắc nhở Lê tiểu thư, nếu cô cho là Tư Hạo thật sự yêu cô, vậy cô đã sai lầm rồi, anh ấy ở chung một chỗ với cô, chẳng qua vì xem cô là thế thân, chẳng lẽ cô không cảm thấy giữa chúng ta có chỗ tương tự sao?"

210. Chương 210: Đừng Nghĩ Thoát Khỏi Anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nghe cô ta nói, lúc này mới biết tại sao cô cảm thấy cô ta quen mắt, thì ra cô và cô ta có năm phần tương tự, nhưng vì mắt cô ta màu nâu, ngũ quan người phương Tây, hơn nữa vừa rồi cô bất ngờ nên bỏ quên.

Lê Hiểu Mạn nắm tay càng chặt, ánh mắt trong veo lạnh nhạt nhìn Sophie: "Cho nên?"

Sophie ôn uyển hào phóng cười một tiếng, thanh âm kiều nhu êm tai: "Cho nên chúng ta đều không phải là người Tư Hạo thích nhất, nhưng khác biệt giữa tôi và cô chính là, tôi là người phụ nữ đầu tiên của Tư Hạo, cũng là người phụ nữ anh ấy thề phải chăm sóc cả đời, là phụ nữ quan trong nhất trong sinh mạng của anh ấy…"

Nói tới đây, Sophie cầm dây chuyền thiết kế đặc biệt cô ta đang đeo lên, trong mắt lướt qua tia hạnh phúc, ánh mắt trở nên nhu mì: "Sợi dây chuyền này Tư Hạo thiết kế cho tôi, tên là tâm vĩnh hằng, Lê tiểu thư, tôi nói những điều này không phải khoe khoang với cô, mà là hi vọng cô biết, mặc dù người Tư Hạo thích nhất không phải là tôi, nhưng anh ấy cũng rất quan tâm tôi, chuyện tôi và anh ấy cùng trải qua, cô không cách nào tưởng tượng được."

Trong lòng Lê Hiểu Mạn quặn đau như kim đâm, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn không lộ ra vẻ nhìn, ánh mắt hòa nhã nhìn cô ta: "Người anh ấy thích nhất là ai?"

Sophie ôn uyển cười: "Một người phụ nữ cũng tương tự tôi và cô, Lê tiểu thư, tôi còn có việc, không quấy rầy cô nữa, lời tôi nói, hi vọng cô có thể nghĩ kỹ, tôi không hi vọng tới đây lần thứ hai."

Dứt lời, Sophie liền ưu nhã cười với Lê Hiểu Mạn, đi ra ngoài, lúc gần tới cửa phòng tắm, cô ta ngừng lại, nhìn cô: "Lê tiểu thư, nếu như cô không muốn tiếp tục làm thế thân thì nhân lúc còn sớm, đoạn tuyệt quan hệ với Tư Hạo, Tư Hạo là vị hôn phu của tôi, cho nên tôi sẽ không ngồi yên phớt lờ, tôi tin Lê tiểu thư là một người hiểu chuyện, hẳn biết phải làm sao."

Đến khi lời nói và bóng người Sophie đều biến mất khỏi phòng tắm, Lê Hiểu Mạn mới thu hồi tầm mắt, khóe môi cong lên nụ cười tự giễu, đến tột cùng là cô quá ngu ngốc, hay là Long Tư Hạo quá biết gạt người?

Lời của Long Tư Hạo và người phụ nữ kia, cô nên tin ai đây?

Nhắm mắt lại, khóe mắt rơi xuống giọt nước mắt, Long Tư Hạo, anh thật sự xem em là thế thân sao?

Loại cảm giác bị lường gạt này cực kỳ khó chịu, cô ngồi chồm hổm, hai tay ôm đầu gối, nước mắt trong suốt vạch qua khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp.

…

Lúc Long Tư Hạo trở về, Lê Hiểu Mạn ngồi trên sofa trong phòng khách sang trọng, ánh mắt lạnh lùng, khuôn mặt nhỏ nhắn như lớp băng đông lại.

Long Tư Hạo đi vào liền cảm thấy bầu không khí có gì không đúng, anh vừa đến gần Lê Hiểu Mạn vừa nhìn cô, vươn tay nâng cằm cô: "Thế nào? Ghét anh về trễ?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn anh, ánh mắt lạnh lùng, cô giao chìa khóa cho Long Tư Hạo, sau đó đứng lên, cầm hành lý đã sớm thu xếp xong, thanh âm trong trẻo lạnh lùng: "Giao chìa khóa cho trợ lý Lạc giúp tôi."

Dứt lời, cô muốn đi qua người Long Tư Hạo, bị anh kéo lại.

Anh nheo mắt, ánh mắt khóa chặt cô: "Hiểu Hiểu, em đây là ý gì?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt lạnh nhạt nhìn anh, nụ cười mang theo mấy phần giễu cợt: "Không có ý gì, xin anh buông tay, Long tiên sinh."

Long Tư Hạo thấy biểu tình lạnh lùng của cô, anh cau mày, tay dùng sức kéo cô vào trong ngực anh, môi mỏng khẽ nhấp: "Anh không thể nào buông tay, Hiểu Hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lúc anh rời đi, không phải cô còn rất tốt sao? Trong thời gian này nhất định đã xảy ra chuyện gì.

"Buông tôi ra…" Lê Hiểu Mạn giùng giằng muốn thoát khỏi Long Tư Hạo, nhưng Long Tư Hạo ôm chặt cô không buông tay.

Cô ngước mắt nhìn anh, ánh mắt lạnh lùng mà kiên định: "Long Tư Hạo, xin anh buông tay, tôi và anh không có gì để nói, xin anh sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi không muốn gặp lại anh."

Nghe cô nói, ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, buông cô ra, đường nét trên khuôn mặt tuấn mỹ cứng rắn, môi mỏng mím chặt.

Lê Hiểu Mạn không nhìn anh, cầm hành lý rời đi, chẳng qua cô còn chưa đi tới cửa, thanh âm chìm lạnh của Long Tư Hạo vang lên sau lưng cô.

"Nếu em bước ra cánh cửa này, cậu em cả đời này cũng không ra được."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn siết chặt hai tay, lạnh lùng xoay người, ánh mắt lạnh lùng nhìn khuôn mặt lãnh mị của Long Tư Hạo, câu môi cười nhạt: "Ha ha… Long tiên sinh, uy hiếp phụ nữ, anh còn là đàn ông sao?"

Ánh mắt Long Tư Hạo sâu thẳm nhìn cô, thanh âm trầm thấp: "Anh có phải đàn ông hay không, không phải em rất rõ sao?"

Lê Hiểu Mạn cắn chặt môi dưới, lạnh lùng nhìn anh: "Long Tư Hạo, anh đủ rồi."

Long Tư Hạo cất bước đi tới, đoạt lấy hành lý trong tay cô, ánh mắt sắc bén nhìn cô: "Hiểu Hiểu, hi vọng chuyện hôm nay không có lần thứ hai…"

Anh đưa tay vuốt mặt cô: "Nhớ, anh không thể nào để em rời đi nữa, cả đời này, em cũng đừng nghĩ thoát khỏi anh."

Dứt lời, một tay anh nắm cổ tay cô, một tay khác cầm hành lý cô, cưỡng ép kéo cô vào phòng ngủ.

211. Chương 211: Kỳ Lạ, Hợp Đồng Không Có Chữ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi buông cô ra, anh lấy hành lý cô đã thu xếp xong ra, sắp xếp lại.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh làm, mắt nổi lên một tầng hơi nước: "Long Tư Hạo, anh dây dưa với tôi như vậy có ý nghĩa sao? Tôi xin anh thả tôi ra."

Long Tư Hạo xoay người nhìn cô, ánh mắt chìm lãnh mà kiên định: "Không thể nào, bất kể xảy ra chuyện gì, anh cũng không thể buông tay nữa."

Ngay sau đó anh tiến lên, kéo cô vào ngực, cằm để trước trán cô, thanh âm trầm thấp: "Hiểu Hiểu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Dứt lời, anh cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Lê Hiểu Mạn sợ run, sau đó lập tức đẩy anh ra, lạnh lùng nhìn anh: "Đừng đụng vào tôi."

Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt sắc bén như kiếm, tựa như muốn nhìn thấu linh hồn cô, quanh thân anh mơ hồ tản ra khí lạnh, khí thế khiếp người.

Hồi lâu, anh thu hồi tầm mắt, không lên tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Thấy anh đi ra ngoài, Lê Hiểu Mạn cho là anh rời đi, không nghĩ tới anh đi ra ngoài một hồi lại quay về, hơn nữa trong tay còn có một văn kiện và bút.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn nhớ tới hôm nay anh nói chuyện hợp đồng.

Long Tư Hạo ngưng mắt nhìn cô, đưa văn kiện và bút cho cô, nói: "Ký nó, ba ngày sau, em có thể gặp cậu em, còn chuyện em và Hoắc Vân Hy ly dị, anh sẽ xử lý giúp em, em chỉ cần yên tâm ở lại bên cạnh anh là được rồi."

Lê Hiểu Mạn ngước mắt, lạnh lùng nhìn Long Tư Hạo, qua hồi lâu, mới thu hồi tầm mắt, cầm lấy văn kiện anh đưa tới, sau khi lật ra lại làm cô bất ngờ, đây là một hợp đồng không có nội dung.

Cô không hiểu nhìn Long Tư Hạo: "Anh có ý gì?"

Ánh mắt Long Tư Hạo sâu thẳm nhìn cô: "Hiểu Hiểu, em chỉ cần ký tên là được."

Lê Hiểu Mạn cầm văn kiện trong tay, nhìn chằm chằm Long Tư Hạo: "Hợp đồng không có nội dung, tôi làm sao ký?"

Long Tư Hạo thâm ý nhìn cô, môi mỏng cong lên: "Em hy vọng nội dung hợp đồng là gì? Anh có thể ghi vào thêm. Hiểu Hiểu, cậu em có thể ra ngục hay không, nằm trong tay em, một bản hợp đồng không có nội dung, cho dù em ký cũng sẽ không có tổn hại gì, anh chỉ cho em thời gian cân nhắc là tối nay, qua tối nay, cho dù em ký, cậu em cũng không ra được."

Đối mặt với Long Tư Hạo uy hiếp trắng trợn, trong lòng Lê Hiểu Mạn chứa một ngọn lửa, truyền lên đầu cô, mắt cô lạnh thấu xương: "Long TƯ Hạo, anh đúng là tên khốn kiếp chính cống."

Long Tư Hạo nhướng mày, từ chối cho ý kiến, ánh mắt ý vị sâu xa nhìn cô, môi mỏng cong lên: "Anh đích thực là tên khốn kiếp, hơn nữa tên khốn kiếp nhất, tôi nay còn phải làm chuyện khốn kiếp…"

Nói tới đây, anh duỗi cánh tay dài ra, kéo cô vào ngực, môi mỏng kề sát bên tai cô: "Đói bụng không? Anh đi nấu cơm tối, ăn no mới dễ làm chuyện khốn kiếp, hửm?"

Lê Hiểu Mạn đẩy anh ra, tức giận nhìn anh: "Long Tư Hạo, anh đã có vị hôn thê, anh còn tới trêu chọc tôi làm gì?"

Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt sắc bén nhìn cô chằm chằm: "Đây chính là nguyên nhân em giận anh muốn rời khỏi nơi này? Ai nói cho em anh có vị hôn thê? Cho dù có, đó cũng là em, Hiểu Hiểu, xế chiều hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Lê Hiểu Mạn cắn chặt môi dưới, vì còn đang giận, không nói chuyện Sophie tới đây cho anh.

Long Tư Hạo thấy cô không nói, cũng không ép hỏi, chẳng qua ôm cô vào ngực lần nữa, bàn tay khẽ vuốt sau lưng cô: "Hiểu Hiểu, anh không biết em nghe ai nói anh có vị hôn thê, nhưng anh có thể nói rõ cho em, vị hôn thê của anh chỉ có thể là em, người phụ nữ cả đời này anh muốn cũng chỉ có em, anh chỉ thích em."

"Thật không?" Lê Hiểu Mạn nhếch môi, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh: "Chẳng lẽ tôi không phải thế thân người phụ nữ nào đó của anh sao?"

Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: "Hiểu Hiểu, xem ra anh còn chưa đủ yêu em, đối với em còn chưa đủ tốt, cho nên em không tín nhiệm anh như vậy, có phải bất kỳ người nào nói anh không thương em, em liền tin hay không? Bất kỳ một người phụ nữ nào nói cô ta là vị hôn thê của anh em cũng tin hay không? Trong lòng anh thật sự cất giấu một người phụ nữ nào đó, đó chính là em, nếu như em thật sự cảm thấy em là thế thân của ai, vậy em là thế thân của chính em."

Dứt lời, Long Tư Hạo trầm mặt, môi mỏng mím chặt, dường như rất không vui đi ra ngoài.

Thấy anh trầm mặt rời đi, Lê Hiểu Mạn đứng tại chỗ há miệng không biết nói gì?

Chẳng lẽ là cô hiểu lầm, người phụ nữ kia không phải vị hôn thê của anh?

Nhưng tại sao người phụ nữ kia lại biết rõ thói quen cuộc sống của anh như vậy?

Long Tư Hạo có thể không để ý sống chết vì cô, cô hẳn phải tin tưởng anh phải không?

Cô cầm văn kiện trong tay, đi ra ngoài, nghe phòng bếp truyền tới tiếng động, cuối cùng vui mừng, lập tức đi vào phòng bếp, thấy anh đang xắt thức ăn, cô tiến lên, há miệng: "Cái đó…"

Long Tư Hạo không để ý tới cô, đặt dao xuống, đi tới trước tủ lạnh.

212. Chương 212: Kỳ Lạ, Hợp Đồng Không Có Chữ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt, vừa muốn đi về phía anh, liền thấy anh lấy nguyên liệu trong tủ lạnh ra, bắt đầu rửa rau xắt thức ăn, không thèm chú ý tới Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn nhớ tới hôm nay cô muốn nấu ăn, vì chuyện kia mà cô chưa làm, lúng túng nói: "Để em làm cho!"

Sau đó tiến lên chuẩn bị rửa rau phụ, nguyên liệu nấu ăn bị Long Tư Hạo nhanh tay lẹ mắt lấy đi, giống như có thù oán với nguyên liệu nấu ăn, đặt lên thớt liền xắt 'ba ba ba'.

Thấy anh giống như muốn cắt thớt thành hai phần, Lê Hiểu Mạn co rút khóe môi, nhìn văn kiện trong tay, đưa lại cho anh: "Được rồi, em ký, đừng quên chính anh nói, để cho em đi!"

Long Tư Hạo thấy cô ký, ánh mắt sâu thẳm chợt lóe lên nụ cười, nhưng trên mặt tuấn mỹ vẫn là biểu tình thản nhiên lãnh đạm.

Anh hí mắt, lãnh đạm quét qua cô, môi mỏng khạc ra bốn chữ: "Để trong thư phòng."

Nghe thế, Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh, mới xoay người đi.

Tiến vào thư phòng, cô đập bản hợp đồng không có chữ lên bàn.

Vì cô dùng sức, vô tình đụng phải con chuột, màn hình máy vi tính trên bàn sáng lên, hiện ra hình nền, là một cô bé mới 11, 12 tuổi.

Áo đầm màu trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ thanh thuần mộc mạc, chính là hình cô khi còn bé.

Dưới hình còn một câu: My sunshine girl!

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn màn hình máy vi tính, nếu như một người đặt hình bạn làm hình nền máy vi tính, nói rõ bạn rất quan trọng trong lòng anh ấy!

Có lẽ lời nói của người phụ nữ xế chiều hôm nay thật sự không đáng tin, Long Tư Hạo luôn tốt với cô, cho dù giận cô cũng không làm gì cô, thậm chí không rống lớn với cô, cô không nên chỉ dựa vào lời một phía của người phụ nữ kia liền tin cô ta.

Lần trước cô bị bắt cóc, Long Tư Hạo không để ý sống chết cứu cô, nếu anh không phải thật lòng, tuyệt đối không thể làm đến mức đó.

Có điều cô tò mò, tại sao anh có hình cô khi còn nhỏ?

Từ sau vụ bắt cóc khi còn nhỏ, bác sĩ nói cô vì sự kiện đó mà ám ảnh cực lớn, tạo thành bóng mờ rất lớn trong lòng cô, cho nên cô làm như quên lãng sự kiện kia.

Vì vậy cô mất đi một ít trí nhớ, ấn tượng về Long Tư Hạo không rõ ràng lắm, cô đã không nhớ từng xuất hiện cùng Long Tư Hạo lúc nào ở đâu.

Trí nhớ sâu nhất của cô về anh chính là anh rất lạnh, ánh mắt anh quá mức lạnh lẽo, quanh thân tràn đầy người sống chớ đụng vào, khiến người khác không lạnh mà run, không dám đến gần.

Long Tư Hạo lớn hơn cô 6, 7 tuổi, còn Hoắc Vân Hy lớn hơn cô ba tuổi, cho nên khi còn nhỏ, cô tương đối gần gũi với Hoắc Vân Hy…

Cô đang thất thần, eo chợt căng thẳng, bị Long Tư Hạo ôm lấy từ sau, thanh âm trầm thấp đầy truyền cảm vang lên bên tai cô: “Đang nghĩ gì? Cơm đã xong rồi, muốn anh ăn anh hay là ăn cơm trước?”

Hơi thở nóng bỏng của anh sát bên tai, Lê Hiểu Mạn đỏ mặt đưa tay đẩy tay anh vòng bên hông cô ra, tức giận trợn mắt nhìn anh: “Anh ăn có gì ngon, đương nhiên là ăn cơm.”

Dứt lời, cô xoay người đi ra thư phòng.

Đèn trong phòng ăn đã bị anh tắt, trên bàn cắm hai cây nến thủy tinh tuyệt đẹp, nến đã đốt, ánh nến nhún nhảy chiết xạ ra ánh sáng màu vàng ảo mộng, trên bàn năm món ăn một món canh, dưới ánh nến, trông ngon hơn.

Âm nhạc ưu mỹ chậm rãi vang lên, tạo nên bầu không khí lãng mạn.

Ánh nến bữa ăn tối?

Lê Hiểu Mạn quay đầu nhìn Long Tư Hạo: “Những cái này đều là anh cố ý chuẩn bị?”

Long Tư Hạo kéo cô ngồi xuống, ánh mắt nhu hòa nhìn cô, lấy ra một cái hộp đóng gói hoa hồng đỏ tuyệt đẹp đưa cho cô, thanh âm trầm thấp đầy truyền cảm: “Hiểu Hiểu, nhìn xem có thích không?”

Dưới ánh nến, đường nét anh càng thêm thâm thúy mê người, Lê Hiểu Mạn sơ ý nhìn anh nhiều hơn một lúc, sau đó ánh mắt nghi ngờ nhìn hộp quà tinh mỹ anh đưa tới: “Đây là cái gì?”

Long Tư Hạo thâm tình nhìn cô: “Chẳng phải mở ra nhìn là biết sao?”

Lê Hiểu Mạn dừng lại, chẳng biết tại sao lúc nhận hộp quà từ tay anh, tay hơi run, không chỉ có vậy, tim cô còn không ngừng nhảy loạn.

Cảm giác này giống như được cầu hôn, vô hình kích động, vô hình không biết làm sao.

Từ từ mở hộp quà ra, cô trợn to hai mắt, một vòng tay kim cương thiết kế đặc biệt, nối tiếp vòng tay là cỏ bốn lá màu trắng bạc, hơn nữa còn khắc tên cô, vòng tay treo chiếc nhẫn thiết kế kiểu tâm liên tâm, trên vòng tay này có 10 nhẫn kim cương tâm liên tâm.

Dưới ánh nến ảo mộng, mỗi một chiếc nhẫn đều chiết xạ ra tia sáng chói mắt.

Long Tư Hạo thấy cô trợn to hai mắt, đeo vòng vào cổ tay cho cô, cúi đầu hôn lên mu bàn tay của cô, ánh mắt thâm tình cưng chiều nhìn cô: “Hiểu Hiểu, một chiếc nhẫn tượng trưng cả cuộc đời, vòng tay này có 10 chiếc nhẫn, tượng trưng 10 kiếp 10 đời, anh dùng nó để buộc lại 10 kiếp 10 đời của em, đời này, đời sau, đời sau nữa, em đều là của anh.”

213. Chương 213: Khốn Kiếp, Quạ Đen Thiên Hạ...

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mắt cô dâng lên tầng hơi nước, ở dưới ánh nến, đôi mắt xinh đẹp kia như được rót vào một dòng suối trong veo, lóe lên ánh sáng, làm cho ánh mắt màu đen diệu thạch bàn đồng kia càng tỏa sáng động lòng người.

"Đây là anh sắp xếp?" Cô ngước mắt nhìn anh, ánh mắt lộ vẻ xúc động hóa thành dòng nước trào ra khỏi hốc mắt.

"Nha đầu ngốc!" Long Tư Hạo đứng dậy ngồi bên cạnh cô, nghiêng người đến gần cô, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau nước mắt cô, ánh mắt thâm tình cưng chiều nhìn cô, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: "Đừng quá dễ cảm động, lúc này khiến anh rất có cảm giác thành tựu, em không sợ sau này anh sẽ không đủ để tâm đến em sao? Hửm?"

"Tư Hạo..." Lê Hiểu Mạn cắn chặt môi dưới, lộ vẻ xúc động nhào vào ngực anh, nước mắt hạnh phúc không ức chế được mà trào ra, nghẹn ngào nói: "Anh có thể đừng tốt với em như vậy không, nếu như ngày nào đó anh không tốt với em nữa, em phải làm sao?"

Cô thật sự sợ có một ngày anh không tốt với cô nữa, vậy cô sẽ rơi vào vực sâu.

Long Tư Hạo ôm chặt cô, cằm để trước trán cô, ánh mắt thâm tình mà kiên định: "Hiểu Hiểu, tốt với em là chuyện đời này anh muốn làm nhất, có thể làm cho em hạnh phúc anh mới hạnh phúc, cho nên, vì hạnh phúc của chính anh, sao anh có thể không làm cho em hạnh phúc? Hửm?"

Lê Hiểu Mạn bị lời anh chọc cười, trong lòng ngọt ngào như bị đổ mật vậy.

Cô ngước mắt nhìn anh, tay nhỏ bé đập lên ngực to lớn của anh, gắt giọng: "Hoa ngôn xảo ngữ, dùng lời này lừa không ít cô bé phải không?"

"Ừm..." Long Tư Hạo nheo mắt, dùng ánh mắt hỏi cô, sao em biết?

Nhìn biểu tình sao em biết của anh, Lê Hiểu Mạn không vui trợn mắt nhìn anh: "Anh... Anh có thật sao?"

Cô chỉ thuận miệng nói mà thôi, không nghĩ tới anh thừa nhận.

Quả nhiên, quạ đen thiên hạ.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn tức giận, anh đưa tay búng trán cô, ánh mắt nguy hiểm híp lại, tựa như muốn nổi lửa nhìn cô, trầm mặt: "Không tín nhiệm anh như vậy, sau này phải sống cả đời thế nào? Hả?"

Lê Hiểu Mạn đưa tay sờ trán bị anh búng đau, tức giận trợn mắt nhìn anh: "Ai muốn sống cả đời cùng anh? Xuống tay cũng không biết nhẹ một chút?"

Thấy cô trợn mắt, trong mắt Long Tư Hạo vạch qua tia đau lòng, cúi đầu hôn trán cô, ánh mắt cưng chiều nhìn cô, ôn nhu hỏi: "Còn đau không?"

Lê Hiểu Mạn sờ trán bị anh hôn, trợn mắt nhìn anh: "Đau hơn vừa rồi nữa?"

"À?" Long Tư Hạo nhướng mày, ánh mắt ý vị sâu xa, đưa tay búng trán cô lần nữa, đạm thanh nói: "Bây giờ thế nào? Còn đau không?"

"Anh..."

Lê Hiểu Mạn còn chưa lên tiếng, Long Tư Hạo liền cong môi cười: "Chắc không còn đau, hôn xong còn đau hơn, búng lần nữa liền hết đau, đúng không Hiểu Hiểu?"

"Anh..." Lê Hiểu Mạn một đống oán khí nghẹn ở cổ họng ói không ra nuốt không trôi, gắt gao trợn mắt nhìn anh, anh cố ý, nhất định là cố ý, tuyệt đối là cố ý.

Cô thật sự rất muốn cắn lên khuôn mặt tuấn mỹ tươi cười của anh để phát tiết mối hận trong lòng.

Long Tư Hạo thấy dáng vẻ cắn răng nghiến lợi của cô, mị hoặc nheo mắt, ánh mắt ôn nhu, môi mỏng nhếch lên độ cong mê người, thanh âm trầm thấp tràn đầy từ tính: "Rất muốn cắn anh? Lát nữa anh cho em cắn bao nhiêu cũng được, ngoan, không gấp, ăn cơm trước."

Từ ánh mắt mập mờ của anh, Lê Hiểu Mạn dĩ nhiên nghe hiểu ý chỉ trong lời anh, cô co rút khóe môi, hung hăng trừng anh, cúi đầu ăn cơm, không để ý tới anh.

Trong phòng ăn chỉ nghe tiếng hai người nhai kỹ nuốt chậm hòa với âm nhạc êm dịu, hài hòa mà tốt đẹp, vô cùng ấm áp.

…

Sau khi ăn xong, Lê Hiểu Mạn chủ động đi rửa chén, để cho Long Tư Hạo đi tắm.

Long Tư Hạo ý vị sâu xa nhìn cô, liền đi vào phòng ngủ.

Lê Hiểu Mạn rửa chén xong, thu dọn phòng bếp sạch sẽ, tiến vào phòng ngủ, thấy Long Tư Hạo đã tắm xong, đang ngồi trên giường kingsize, dựa lưng vào đầu giường, tư thế lười biếng mị hoặc, vóc người tỉ lệ tam giác, lộ ra lồng ngực quyến rũ, không có chút thịt dư, sáu múi bụng bền chắc có lực, màu da trắng nõn dưới ánh đèn tản ra tia sáng óng ánh, cuồng dã mà mê người…

Lê Hiểu Mạn sơ ý nhìn thêm một lúc, còn sơ ý nuốt nước miếng.

Long Tư Hạo nóng bỏng nhìn cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Còn không đi tắm?”

Nghe được thanh âm khàn khàn đầy ấp dục vọng của anh, toàn thân Lê Hiểu Mạn run lên, không dám nhìn ánh mắt nóng bỏng kia của anh, cầm đồ ngủ chuẩn bị vào phòng tắm, Long Tư Hạo lại nói.

“Hiểu Hiểu, lúc đi ra đừng mặc, dù sao lát nữa cũng cởi.”

Lê Hiểu Mạn co rút khóe môi, mặt nóng lên như lửa đốt.

Ngay sau đó cô tiến vào phòng tắm, đóng cửa lại, chắc chắn đóng kỹ, mới bắt đầu cởi quần áo tắm.

Long Tư Hạo đã xả nước trong bồn tắm giúp cô, cô sờ nước vừa ấm, liền ngồi vào, nhắm mắt.

Có lẽ quá thư thái, cô ngâm một lát liền bị thần ngủ gọi đi.

Cô đang ngủ say, mơ mơ màng màng nghe được Long Tư Hạo kêu cô.

Cô mờ mịt mở mắt ra, vì vừa tỉnh, thần trí còn hơi mơ hồ, cô từ trong bồn tắm đứng lên, không mảnh vải che thân đi mở cửa phòng tắm.

“Hiểu Hiểu, sao tắm…”

Long Tư Hạo dừng lại, ánh mắt sáng quắc ngắm nhìn thân thể không mảnh vải che thân của cô.

“Hiểu Hiểu, bảo bối của anh, em thật nghe lời.” Long Tư Hạo khàn giọng nói, lau khô người cho cô xong, liền ôm ngang cô, áp ngã xuống giường.

Qua nửa đêm, hai người mới kết thúc, ôm nhau ngủ say.

Di chứng của chiến đấu mãnh liệt chính là toàn thân đau nhức, ngày hôm sau thức dậy, Lê Hiểu Mạn sâu sắc cảm nhận được.

Long Tư Hạo đã làm bữa sáng xong, cô rửa mặt chải đầu xong, mặc đồng phục làm việc màu trắng, ngồi trong phòng ăn, trên mặt còn đỏ ửng chưa phai hết.

Long Tư Hạo ngồi xuống đối diện cô, cô tức giận trừng anh: “Long Tư Hạo, tên khốn kiếp anh, tối qua… anh cám dỗ em.”

Long Tư Hạo nghe lời cô, vừa uống càfe vào, suýt chút nữa phun ra ngoài.

Ánh mắt anh sáng quắc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, nhướng mày, buồn cười nhìn cô, giọng vững chãi: “Nanni*? Hiểu Hiểu, tối qua hình như là em…”

(*) Nanni: Tiếng Nhật: Cái gì?

“Anh…” Lê Hiểu Mạn giật giật khóe môi, trừng mắt anh.

Cô cúi đầu xuống, chuyên tâm ăn bữa sáng không lên tiếng, bây giờ xem như cô biết, bất kể cô nói gì đều bị anh chiếm tiện nghi.

Long Tư Hạo thấy cô không lên tiếng, mặc đồng phục đi làm, hỏi: "Hôm nay đến công ty?"

Lê Hiểu Mạn không nhìn anh, đang muốn gật đầu, thanh âm trầm thấp đầy truyền cảm của Long Tư Hạo truyền vào tai cô.

"Đừng đến Bộ thiết kế nữa, trực tiếp tới phòng làm việc của anh."

"Không muốn." Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, vẻ mặt chuyên chú: "Tư Hạo, bất kể em âm thầm có quan hệ gì với anh, có thân mật bao nhiêu, nhưng ở công ty, anh là cấp trên của em, chúng ta vẫn giữ quan hệ cấp trên cấp dưới, cho nên, trong chuyện công, em không hi vọng anh làm dụng chức quyền của anh đi giúp em."

214. Chương 214: Kinh Ngạc, Đụng Sắc Còn Đụng Cả Mặt.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nói đến đây, cô dừng lại, đôi mắt trong suốt sáng thêm vài phần: "Tư Hạo, trở thành nhà thiết kế nổi danh là ước mơ của em, em vàoTE, không đơn thuần là vì đi làm kiếm tiền, mà là phấn đấu vì ước mơ của mình, em muốn dựa vào sự cố gắng của bản thân, nhận được lời khen ngợi từ khách hàng, từng bước thực hiện ước mơ của mình."

Long Tư Hạo nghe giọng điệu tràn ngập chí khí của cô, càng tán thưởng hơn.

Anh bưng ly cà phê lên, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh trói chặt cô, ánh mắt thâm tình cùng cưng chìu: "Mong Hiểu Hiểu của anh sớm ngày thực hiện được ước mơ, trở thành nhà thiết kế trang sức tiếng tăm lừng lẫy nhất giới thiết kế, anh tin tưởng em, nhất định có thể thành công."

Lê Hiểu Mạn được câu nói ngắn gọn của anh khích lệ, bưng ly cà phê lên, chạm ly với anh, cười hiểu ý: "Cám ơn!"

...

Bữa sáng qua đi, Lê Hiểu Mạn ngồi xe Long Tư Hạo đến công ty, nhưng lúc sắp đến nơi, cô liền xuống xe trước.

Khi vào thang máy, cô gặp Lâm Mạch Mạch, hai người lập tức cùng nhau đến bộ phận thiết kế.

Vừa ngồi xuống bàn làm việc, Lâm Mạch Mạch liền dùng ánh mắt mập mờ liếc nhìn cô: "Có phải hai người ở chung hay không?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Lê Hiểu Mạn đỏ lên, đang định hỏi sao cô ấy biết, Lâm Mạch Mạch đã há hốc miệng kinh ngạc nói: "Oh! Mygod!"

Lập tức giơ ngón tay cái lên với cô, cười gian tà: "Hiểu Hiểu, sáng suốt, mau xuất ra tất cả vốn liếng, sớm bắt lấy nam thần, vứt bỏ Hoắc cặn bã."

Lê Hiểu Mạn kéo kéo khóe môi, nhìn thấy bốn phía có không ít người dùng ánh mắt không hảo ý nhìn cô, cô khẽ cau mày, liếc nhìn Lâm Mạch Mạch hỏi: "Bọn họ nhìn mình như thế làm gì?"

"Cái này còn phải hỏi, còn không phải là vì chuyện hai người hôn nhau mãnh liệt bên ngoài công ty sao, hiện tại toàn bộ công ty đều đang đồn cậu và Long tổng có quan hệ không bình thường, Hiểu Hiểu, cậu phải cẩn thận, đoạt nam thần, cậu sẽ trở thành tình địch của nhân viên nữ trong công ty, đương nhiên, tuy mình sùng bái và ngưỡng mộ nam thần, nhưng tuyệt đối sẽ không trở thành tình địch của cậu, cái này cậu có thể yên tâm."

Lê Hiểu Mạn nhướng mày cười với cô: "Cậu không nói, mình cũng biết, cậu là chị em tốt nhất kiếp này của mình."

Cô vừa dứt lời, phía sau liền truyền đến một giọng nói lạnh như băng, còn kèm theo sự bất mãn: "Lê Hiểu Mạn, trưởng phòng gọi cô đến phòng làm việc."

Nghe thế, Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn thấy Dương Lỵ Mai, lúc trước có quan hệ rất tốt với Lưu Kiều Kiều.

Thấy thái độ cô ta như thế, Lê Hiểu Mạn khẽ cau mày, nhưng vẫn cười cám ơn rồi đi vào phòng làm việc của trưởng phòng.

Sau khi đi vào, cô mới biết được Dương Chính Phong gọi mình vào, là muốn hỏi về chuyện của Dương Lỵ Mai.

Lần trước anh ta muốn cô nói với Long Tư Hạo, bảo Long Tư Hạo thả Dương Lỵ Mai, nhưng lần trước bởi vì chuyện của Amy, hiểu lầm Long Tư Hạo, cùng với sau đó liên tiếp xảy ra nhiều chuyện, đã quên mất chuyện này.

Lúng túng ra khỏi phòng làm việc của trưởng phòng, cô mới vừa ngồi xuống, phía sau liền truyền đến hai giọng nói.

"Nghe nói bộ phận chúng ta vừa có một nhà thiết kế nổi tiếng đến."

"Tôi cũng nghe nói, còn là một vị siêu cấp đại mỹ nữ, cô đã giành được giải nhất của cuộc thi thiết kế toàn Châu Âu..."

Hai người sau lưng còn chưa nói hết, một loạt tiếng vỗ tay liền vang lên, giọng của trưởng phòng Dương Chính Phong cũng đồng thời vang lên: "Tạm dừng làm việc, ngẩng đầu lên, hoan nghênh nhà thiết kế nữ Sophie xinh đẹp."

Nghe được hai chữ "Sophie", lòng Lê Hiểu Mạn run lên, ngước mắt nhìn thấy đứng bên cạnh Dương Chính Phong là một người phụ nữ trắng trẻo xinh đẹp mặc trang phục nghiêm chỉnh, chính là người phụ nữ cô đã gặp hôm qua.

Chạm sắc còn chạm cả mặt?

Đôi mày thanh tú của Lê Hiểu Mạn khẽ cau lại, lòng bàn tay thấm ra mồ hôi, chẳng biết tại sao, sự xuất hiện của cô ấy đem đến cho cô một áp lực vô hình.

Sophie cười ưu nhã, mi tâm lộ ra sự cao quý, khí chất bất phàm, phảng phất giống như tiên nữ hạ phàm, giọng nói nhỏ nhẹ êm tai: "Chào mọi người, tôi là Sophie, rất vui và vinh hạnh khi có thể trở thành đồng nghiệp với mọi người, hy vọng sau này trong công việc, có thể hòa hợp với nhau."

Sự xuất hiện của cô ấy dẫn đến một hồi yên lặng, bất luận là nam hay nữ của bộ phận thiết kế đều dùng ánh mắt kinh động nhìn cô ấy, đang lúc kinh động, cũng phát hiện cô và Lê Hiểu Mạn có khuôn mặt tương tự nhau.

Nhưng cô ấy dung hợp cả vẻ đẹp của Trung Quốc và Phương Tây, khí chất cao quý bất phàm cùng giọng nói nhỏ nhẹ êm tai.

Nhân viên nam phản ứng lại, nhiệt liệt vỗ tay: "Hoan nghênh hoan nghênh, hoan nghênh nữ thần Sophie gia nhập bộ phận thiết kế của chúng tôi."

Không ít đồng nghiệp nữ đố kị Lê Hiểu Mạn còn giống như cố ý trêu tức cô: "Wow! Sophie, cô thật là xinh đẹp, cùng một bộ quần áo, cô mặc trên chính là có khí chất hơn người ta, cao quý xinh đẹp hơn."

Một đồng nghiệp nữ khác nói: "Sophie, trông cô có chút giống Lê Hiểu Mạn của bộ thiết kế chúng ta, không phải hai người là chị em một nhà chứ? Chẳng qua là, cô xinh đẹp hơn cô ta."

Nghe nói như thế, đôi mi thanh tú của Lê Hiểu Mạn cau lại, nhưng không hề lên tiếng.

Lâm Mạch Mạch liền cất giọng nói: "Kém hoàn hảo chút vẫn tốt hơn, con người không thể thập toàn thập mỹ, xinh đẹp quá mức, thì không phải là người."

Lâm Mạch Mạch vừa nói xong, nụ cười trên mặt Sophie liền đờ ra trong chốc lát, nhưng cô ta lập tức nhẹ giọng nói: "Hoàn toàn chính xác, quá hoàn mỹ thì không phải là người, mà là tiên, tôi có rất nhiều khuyết điểm cùng thiếu sót, sau này trong công việc, vẫn hy vọng mọi người chỉ giáo nhiều hơn."

Dứt lời, cô ta đi đến trước mặt Lê Hiểu Mạn, đưa bàn tay ngọc thon dài ra với cô, cười dịu dàng: "Lê tiểu thư, thì ra cô cũng làm ở TE, thật là trùng hợp, sau này trong công việc, nếu như tôi gặp phải vấn đề khó khăn gì, có thể xin cô chỉ bảo không?"

Lê Hiểu Mạn nhìn bàn tay thon dài của cô ta, cười trang nhã, vươn tay lịch sự bắt tay với cô ta: "Đương nhiên có thể, tôi cũng mới vừa vào, đừng nói là chỉ bảo, nếu như cô cần giúp một tay, nếu có thể tôi nhất định sẽ giúp."

215. Chương 215: Kinh Ngạc, Đụng Sắc Còn Đụng Cả Mặt.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sophie nhìn cô cười dịu dàng, sau đó làm quen với các đồng nghiệp khác dưới sự giới thiệu của trưởng phòng Dương Chính Phong.

Lâm Mạch Mạch liếc mắt nhìn một người hoàn mỹ không giống người thật như Sophie, nhướng mày với Lê Hiểu Mạn, nghi ngờ hỏi: "Hiểu Hiểu, cậu quen với cô Sophie này à? Hẳn là hai người không phải chị em ruột chứ? Tuy cô ấy rất đẹp, nhưng mà mình không có hảo cảm, vẫn là cậu tương đối chân thật, cũng rất đẹp."

Nghe thấy lời của Lâm Mạch Mạch, vốn bởi vì sự xuất hiện của Sophie, tâm trạng Lê Hiểu Mạn có chút tuột dốc, giờ đã tốt lên rất nhiều, cô cười cảm kích: "Mình và cô ấy chỉ có chút giống nhau mà thôi, cũng đã từng gặp, không tính là quen biết."

Cô không nói chuyện hôm qua Sophie tìm đến cửa tự xưng là vị hôn thể của Long Tư Hạo cho Lâm Mạch Mạch, chuyện hôm qua cô vốn không để trong lòng, hiện tại bởi vì Sophie xuất hiện, lại dấy lên trong lòng cô.

Sophie đã đếnTE, hơn nữa còn là vào bộ phận thiết kế, nhất định không phải sự trùng hợp.

Mà lúc này, bộ phận thiết kế bởi vì Sophie xuất hiện, đã có không ít tiếng nghị luận vang lên, mà những nghị luận này đơn giản chính là hạ thấp cô, khen Sophie, cũng có nghi vấn vì sao hai người lại trông giống nhau.

Lâm Mạch Mạch thấy cô khẽ nhíu mày, đưa tay vỗ vỗ bả vai cô: "Nghĩ gì thế?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt liếc nhìn cô, cười nhạt: "Đương nhiên là đang nghĩ đến case trang sức của công ty Ngô tổng mà mình phụ trách rồi, họ định thiết kế đôi nhẫn, yêu cầu tương đối cao, phải độc nhất vô nhị trên đời này."

Lâm Mạch Mạch khích lệ vỗ vỗ bả vai cô, nhướng mày nhìn cô: "Cố gắng lên!"

"Ừm!" Lê Hiểu Mạn gật đầu, đang chuẩn bị cầm điện thoại lên gọi cho công ty của Ngô tổng, điện thoại liền vang lên trước.

Cô nhấc máy, lịch sự nói: "Alo! Xin chào."

"Hiểu Hiểu, là anh."

Giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên, Lê Hiểu Mạn lại càng hoảng sợ, có tật giật mình nhìn chung quanh một vòng, nhìn thấy có người đang nhìn mình, tim cô liền đập rộn lên, mồ hôi trên trán rịn ra, thấp giọng hỏi: "Anh gọi điện thoại đến làm gì?"

"Đương nhiên là nhớ em, có một số việc chính là muốn làm trong điện thoại cũng không làm được, nếu không em đi lên chúng ta làm tiếp, sao hả?"

"Anh… Long…" Lê Hiểu Mạn kéo kéo khóe môi, suýt chút nữa cô đã thốt lên ba chữ Long Tư Hạo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú ửng đỏ, nhìn kỹ lại bốn phía, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Sophie, cô nhíu nhíu mày, thấp giọng nói rằng: "Em không thèm nghe anh nói nữa, cúp máy đây, không được gọi lại nữa, em rất bận."

Dứt lời, cô liền cúp điện thoại, gọi cho công ty của Ngô tổng.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn cúp điện thoại, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nheo lại, đáy mắt hiện ra ý cười nồng đậm, vừa gác điện thoại xong, Lạc Thụy liền tiến đến với vẻ mặt nghiêm túc.

"Tổng giảm đốc, tôi có một tin tốt cùng một tin xấu, anh muốn nghe cái nào trước?" Lạc Thụy đi đến trước bàn làm việc Long Tư Hạo, đôi mày tuấn tú nhíu chặt, biểu cảm trên khuôn mặt trông như sắp xong đời.

Long Tư Hạo thâm trầm liếc nhìn biểu cảm ngưng trọng của anh ta, đang định lên tiếng, Lạc Thụy liền lên tiếng trước.

"Tổng giám đốc, người cũ và người mới…."

Không đợi Lạc Thụy nói xong, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tư Hạo híp lại, ánh mắt lạnh thấu xương liếc nhìn anh ấy, sắc mặt trầm lãnh: "Nói lại lần nữa xem."

"Ah?" Thấy ánh mắt lạnh thấu xương kia của Long Tư Hạo, Lạc Thụy lập tự tay nhẹ nhàng vả vào miệng mình, cười híp mắt: "Tổng giám đốc, thật ngại quá, môn văn của tôi không tốt lắm, dùng từ không đúng, không phải trước đây, là anh đã từng thương yêu nhất…"

Sau khi nhận được ánh mắt gần như giết người của Long Tư Hạo, Lạc Thụy lại sửa lời lần nữa: "Tin tức tốt chính là bệnh của tiểu thư Sophie đã tốt hơn rất nhiều, đã có thể vào công ty đi làm…"

Nói đến đây, anh ấy dừng lại, nhướng mày nhìn Long Tư Hạo, thấy vẻ mặt anh không thay đổi gì nhiều, liền tiếp tục nói: "Tiểu thư Sophie vàoTE, bộ phận thiết kế, thành đồng nghiệp của Lê tiểu thư."

Long Tư Hạo nghe xong lời anh ấy, khuôn mặt tuấn mỹ bắt đầu thay đổi cảm xúc, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nheo lại, đáy mắt hiện lên vẻ lo âu phức tạp, nhưng sau một lát, lại khôi phục sự thâm trầm ngày thường, nhưng khuôn mặt tuấn mỹ kia lại hiện ra vẻ tức giận.

"Gọi cô ấy đến đây, dùng cách không kinh động đến bất kỳ ai." Long Tư Hạo giận tái mặt, giọng nói trầm thấp đan xen sự nổi giận.

"Tổng giám đốc yên tâm, tôi hiểu rồi." Lạc Thụy nhướng mày nhìn Long Tư Hạo, sau khi nói xong liền ra ngoài.

Lạc Thụy rời đi, chỉ một hồi sau, Sophie liền tiến vào phòng làm việc của anh, giày cao gót màu trắng càng khiến dáng người cô thon thả, sàn nhà màu nâu phát ra tiếng vang dễ nghe khi giày cô nện xuống.

Sau khi cô vào Long Tư Hạo liền có vẻ mặt căng thẳng, môi mỏng xinh đẹp mím chặc, đáy mắt hiện lên sự ác độc, quanh thân đều tản ra hàn khí.

Biết anh tức giận, Sophie đi đến trước mặt anh, khẽ rũ mắt, ra vẻ đã làm chuyện sai, dịu gọng nói: "Tư Hạo, đừng tức giận với em, em biết mình nhận lời mời đến TE mà không thương lượng với anh là em sai, nhưng anh vẫn luôn không chịu gặp người ta, làm sao người ta thương lượng với anh đây?"

216. Chương 216: Phục Tùng, Anh Là Cấp Trên.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo ngước mắt liếc nhìn cô ta, ánh mắt sắc bén trầm lãnh, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ không vui, môi mỏng nhếch lên: "Tại sao lại muốn đến bộ phận thiết kế?"

Nghe anh nhắc đến bộ phận thiết kế, Sophie nhếch nhếch đôi mày liễu, đôi mắt trong trẻo màu nâu nhạt kinh ngạc liếc nhìn Long Tư Hạo, giọng nói dịu dàng êm tai: "Tư Hạo, anh đoán xem em thấy gì ở bộ phận thiết kế? Bộ phận thiết kế có một người tên Lê Hiểu Mạn, trông rất giống em, không ngờ rằng lại trùng hợp như vậy, em và cô ấy đều vào bộ phận thiết kế."

Đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tư Hạo nguy hiểm nheo lại, ánh mắt thâm trầm liếc nhìn Sophie, giọng nói lạnh lùng: "Lập tức rời khỏi TE, bằng không, anh lập tức đưa em về Marseille."

"Em không rời khỏi." Đôi mắt màu nâu nhạt của Sophie kiên định nhìn Long Tư Hạo: "Tư Hạo, em sẽ nghe theo anh mọi chuyện, chỉ có chuyện này là không được, nếu như anh muốn em rời khỏi, trừ khi cho em một lý do không thể không rời khỏi. "

Ánh mắt Long Tư Hạo sâu thẳm liếc nhìn cô, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh nhạt, giọng nói trầm lãnh: "Sophie, anh nói được thì làm được."

Sophie thấy Long Tư Hạo quyết tâm muốn cô rời khỏi TE, dùng đôi mắt nâu nhạt uất ức nhìn anh, đôi tay thon dài ôm lấy cổ anh, giọng nói mềm mại: "Tư Hạo, đừng bắt em rời khỏi TE có được không? Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần em đòi là anh sẽ đáp ứng, vì sao lần này lại nhẫn tâm với em như vậy? Tư Hạo…"

Lúc này, bên ngoài phòng làm việc truyền đến giọng nói Lạc Thụy: "Lê tiểu thư, hiện tại tổng giám đốc có chút bận, trước tiên cô đừng vào, cô đến tìm tổng giám đốc để…"

"Trợ lý Lạc, trưởng phòng Dương bảo tôi đem văn kiện đến để tổng giám đốc ký."

Sophie nghe được giọng của Lê Hiểu Mạn, đôi môi giống như cố tình quẹt qua cổ áo sơ mi trắng muốt của Long Tư Hạo, lập tức đứng dậy, liếc nhìn Long Tư Hạo cười dịu dàng: "Tư Hạo, em sẽ không rời khỏi TE, nếu anh lại uy hiếp em, em sẽ không uống thuốc, xem là ai uy hiếp ai, em xuống làm việc trước."

Dứt lời, cô ta liền ra khỏi phòng tổng giám đốc.

Đang nói chuyện cùng Lê Hiểu Mạn, Lạc Thụy nhìn thấy Sophie đi ra, anh ấy đưa tay che mắt mình: "Oh! My god! Cuối cùng vẫn gặp, tôi không nhìn thấy gì cả."

Sophie nhìn thấy Lạc Thụy che mắt, nở nụ cười đi đến trước mặt anh, giống như rất thân quen kéo tay anh ấy xuống, giọng nói mềm mại êm tai: "Anh Lạc Thụy, có gì rơi vào à?"

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy Sophie đi ra từ phòng làm việc của Long Tư Hạo, đầu tiên có chút kinh ngạc, lại nghe thấy cô ta xưng hô với Lạc Thụy như thế, giống như có tảng đá lớn rơi vào tim cô, nặng nề đè xuống.

Cô ngước mắt nhìn về phía Lạc Thụy, cười hỏi: "Trợ lý Lạc, hai người quen nhau sao?"

Lạc Thụy quen biết Sophie, chứng tỏ Long Tư Hạo cũng quen biết, vậy hôm qua cô ta nói là vị hôn thê của Long Tư Hạo quả thật "không có lửa sao có khói".

Lòng cô chợt đau xót, đôi mày thanh tú nhíu lại.

"Ah! Cái này… Hình như là có quen." Lạc Thụy nhướng mày liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, đôi mắt cười híp lại: "Lê tiểu thư, cô cứ vào để tổng giám đốc ký tên trước đi!!"

Dứt lời, Lạc Thụy đẩy Lê Hiểu Mạn vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Sophie khẽ nhếch mày liễu, đôi mắt màu nâu nhạt nghi ngờ liếc nhìn Lạc Thụy: "Anh Lạc Thụy, trông anh và vị Lê tiểu thư kia có vẻ rất thân quen nhỉ!"

"Đồng nghiệp của nhau! Đương nhiên quen rồi." Lạc Thụy ra vẻ tùy ý, đột nhiên đưa tay ôm bụng, nhíu chặt lông mi, gương mặt thống khổ: "Tiểu thư Sophie, thật ngại quá, tối qua tôi ăn linh tinh, giờ phải đến phòng vệ sinh lát, nam nữ khác biệt, tiểu thư Sophie, cô cũng đừng đi theo."

Sophie nhìn thấy Lạc Thụy sải bước đi giống như bị ma đuổi, cô ta liếc nhìn cửa phòng tổng giám đốc, khóe môi khẽ nhếch thành nụ cười thâm ý, sau đó rời đi với khí chất tao nhã.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Hiểu Mạn đặt văn kiện trong tay xuống trước mặt Long Tư Hạo, hơi rũ tầm mắt, nhưng không hề lên tiếng.

Dù sắc mặt cô có bình tĩnh, nhưng đôi lông mày khẽ nhìu cùng đáy mắt trong trẻo lạnh lùng đã bán đứng tâm trạng lúc này của cô.

Long Tư Hạo cầm lấy văn kiện cô đặt trên bàn, lật vài trang, sau đó tiêu sái đặt bút ký tên, sau đó liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ký xong, cầm văn kiện lên định đi, lại bị Long Tư Hạo gọi lại.

"Hiểu Hiểu, em không có gì muốn nói sao? Hoặc là, em không có gì muốn hỏi anh sao?"

Lê Hiểu Mạn dừng chân, xoay người cung kính liếc nhìn Long Tư Hạo, cười gượng: "Tổng giám đốc, phần văn kiện này là trưởng phòng Dương bảo tôi đem đến cho anh ký, có lời gì muốn hỏi cũng là trưởng phòng Dương muốn hỏi, tôi không có gì muốn hỏi cả!"

"Ah?" Long Tư Hạo khẽ nhếch hàng chân mày anh tuấn, đôi mắt hẹp dài nheo lại, liếc nhìn cô bằng ánh mắt đầy thâm ý: "Vì sao trưởng phòng Dương bảo em đến em liền đến? Rất muốn nhìn thấy anh?"

Lê Hiểu Mạn giống như bị Long Tư Hạo nói trúng tim đen, khuôn mặt thanh tú đỏ ửng lên, ánh mắt tức giận nhìn anh chằm chằm: "Long Tư Hạo…"

Long Tư Hạo thấy cô gọi thẳng cả họ tên mình, đáy mắt sâu thẳm xẹt qua vẻ hài hước, cong môi cười, giọng nói trầm thấp êm tai: "Không phải nên gọi là tổng giám đốc sao? Trong giờ làm việc gọi thẳng tên đầy đủ của cấp trên, còn có thái độ không tốt, em đáng bị tội gì? Hửm?"

217. Chương 217: Phục Tùng, Anh Là Cấp Trên.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn kéo kéo khóe môi, thu hồi ánh mắt tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú nở nụ cười gượng, giọng nói ngọt ngào trong trẻo: "Tổng giám đốc, nếu như không có việc gì nữa, tôi đi xuống làm việc trước."

Cô vừa dứt lời, Long Tư Hạo liền nhướng mày liếc nhìn cô, đôi mắt hẹp dài nheo lại, môi mỏng phun ra hai chữ: "Có việc."

Nghe anh nói có việc, Lê Hiểu Mạn cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, tiếp tục duy trì nụ cười điềm đạm: "Tổng giám đốc, anh còn có chuyện gì?"

Long Tư Hạo lạnh nhạt nhìn cô, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ thâm thúy, môi mỏng khẽ mấp máy: "Đi pha cho anh ly cà phê."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cười híp mắt, ngoài cười nhưng trong không cười liếc nhìn anh: "Tổng giám đốc, tôi không phải thư ký của anh."

"Anh biết." Long Tư Hạo nhàn nhạt chớp mắt, cười ranh mãnh nhìn cô, không nhanh không chậm nói: "Mặc kệ chúng ta có lén lút thân mật thế nào, nhưng ở công ty, anh là cấp trên của em, lời nói của anh, em phải phục tùng, giống như em phục tùng mệnh lệnh của trưởng phòng Dương, hiểu chưa?"

"Anh…" Lê Hiểu Mạn hung hăng trừng mắt nhìn Long Tư Hạo, trong đầu giống như có mười vạn con ngựa chạy qua.

Cô đi lên phía trước: "Bịch" đặt văn kiện trước mặt Long Tư Hạo, cười tươi như hoa liếc nhìn anh, cắn răng nghiến lợi nói rằng: "Tổng giám đốc, anh chờ chút."

Nói xong cô lập tức ra khỏi phòng tổng giám đốc.

Long Tư Hạo thấy cô rời khỏi, ánh mắt liền trở nên nhu hòa mà thâm tình, môi mỏng cong lên, giọng nói trầm thấp cùng cưng chìu: "Nha đầu ngốc!"

Anh thích trêu chọc cô, thích xem cô tức giận nhưng lại không phát tiết được.

Anh thích trêu tức cô như thế đấy, ai bảo ở nhà cô gọi anh là Tư Hạo, ở công ty lại gọi anh là tổng giám đốc.

Bất quá, một cái nhăn mày hay một nụ cười của cô, toàn bộ mọi thứ thuộc về cô, anh đều yêu đến tận xương tủy.

Lúc Lê Hiểu Mạn bưng ly cà phê trở về phòng làm việc, Long Tư Hạo đang nghiêm túc duyệt văn kiện.

Người ta nói lúc đàn ông làm việc là cuốn hút nhất, lời này quả nhiên không sai, vốn dĩ Long Tư Hạo đã có khuôn mặt anh tuấn, lúc này nghiêm túc lại càng thêm mê người.

Trông anh giống như đang trong một bức tranh, mọi thứ xung quanh đều làm nền cho anh.

Quanh thân anh tản ra hơi thở vương giả mạnh mẽ, cùng với khí tức thiên tài trong giới kinh doanh, sức hấp dẫn của người đàn ông thành công trong sự nghiệp được anh biểu lộ vô cùng xuất sắc.

Một người như vậy bất luận là ở sự nghiệp, hay là những phương diện khác đều có sức hấp dẫn vô cùng mạnh mẽ, năng lực hơn người, gần như là một người đàn ông hoàn mỹ, bất kỳ người nào cũng sẽ bị cuốn hút!

Lê Hiểu Mạn thấy anh đang chuyên tâm làm việc, rón rén đi lên phía trước, khẽ đặt ly cà phê xuống bên cạnh anh, ngước mắt nhìn anh.

Khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, sóng mũi cao ngất, mày kiếm đầy khí phách, lông mi dài rậm như cánh bướm, thỉnh thoảng khẽ rung động, cực kỳ mê người, môi mỏng khẽ mím thành đường cong ưu mỹ.

Đang lúc cô chuẩn bị thu lại tầm mắt, trong lúc lơ đảng đã nhìn thấy dấu ấn màu hồng trên cổ áo sơ mi trắng của anh, từ hình dạng phán đoán, là một dấu son môi.

Đôi mắt trong veo như nước của cô nheo lại, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Long Tư Hạo.

Nhận được ánh mắt lạnh thấu xương của cô, Long Tư Hạo ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh nhạt nhìn dấu son trên cổ áo mình, khuôn mặt tuấn mỹ bình tĩnh, không có một tia hoảng sợ.

Anh bưng ly cà phê trên bàn, đặt sát vào mũi ngửi một cái, đáy mắt sâu thẳm hiện ra ý cười, ưu nhã uống một ngụm, chỉ nhướng mày liếc nhìn cô, ánh mắt nhu hòa: "Vẫn không có gì muốn hỏi anh sao?"

Thấy gương mặt bình tĩnh, không hề hoảng sợ, Lê Hiểu Mạn nheo lại mắt, cắn chặt môi dưới, nhưng vẫn không hỏi anh chuyện dấu son môi.

Long Tư Hạo thấy cô không hỏi, nên tiếp tục chuyên tâm làm việc, giống như Lê Hiểu Mạn không hề phát hiện ra điều gì.

Anh không để ý cùng coi thường, khiến lửa giận trong lòng Lê Hiểu Mạn bừng cháy, đột nhiên, cô bưng ly cà phê lên, trực tiếp tạt vào người Long Tư Hạo, cắn răng nghiến lợi tức giận nói: "Long Tư Hạo, tên khốn kiếp anh."

Dứt lời, cô xoay người định đi ra ngoài, lại bị Long Tư Hạo nắm chặt cổ tay mảnh khảnh.

"Hiểu Hiểu, cơn tức lớn như vậy, là ám chỉ anh nên giúp em tiêu trừ lửa giận ở phòng làm việc sao?"

"Anh..." Lê Hiểu Mạn xoay người, đôi mắt trong veo như nước nheo lại, ánh mắt tức giận liếc nhìn anh: "Tiêu trừ cái đầu anh, thích tiêu trừ lửa giận cho phụ nữ như vậy thì đi tìm vị hôn thê của anh."

Đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tư Hạo nheo lại, ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn Lê Hiểu Mạn: "Vị hôn thê của anh? Là ai? Chẳng lẽ không phải em sao?"

Lê Hiểu Mạn gạt tay Long Tư Hạo, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn anh: "Long Tư Hạo, đừng giả bộ, anh dám nói Sophie không phải là vị hôn thê của mình không? Anh dám nói thứ trên cổ áo anh không phải kiệt tác của cô ta không?"

Long Tư Hạo nhướng đôi mày anh tuấn, khuôn mặt tuấn mỹ thản nhiên, không che giấu chút nào:"Là kiệt tác của cô ấy…"

Nghe được lời anh, Lê Hiểu Mạn siết đôi tay mảnh khảnh, đang định nổi trận lôi đình, câu nói tiếp theo của Long Tư Hạo suýt chút nữa đã chọc cô tức hộc máu.

Đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của anh khẽ nheo lại, nhướng mày liếc nhìn cô, cong môi cười, giọng nói trầm thấp: "Hiểu Hiểu, đến bây giờ em mới phát hiện có phải quá muộn rồi không? Anh nghĩ rằng em vừa vào sẽ thấy, nhưng em lại không tinh ý chút nào, xem ra anh cần phải đưa em đi kiểm tra thị lực chút mới được."

218. Chương 218: Hiểu Lầm, Phụ Nữ Có Chồng!! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh có ý gì? Cố ý để cô thấy dấu son môi của người khác trên người anh sao?

"Long — Tư — Hạo!" Lê Hiểu Mạn bị tức mà hô to một tiếng, ánh mắt tràn ngập lửa giận, sắc bén nhìn anh: "Anh còn có thể khốn khiếp hơn không hả?"

"Dĩ nhiên!" Ánh mắt Long Tư Hạo thoáng ý cười, liếc nhìn cô nói rồi đứng lên, tư thế cực kỳ ưu nhã, cởi quần áo trước mặt Lê Hiểu Mạn.

Thấy vậy, khuôn mặt nhỏ Lê Hiểu Mạn đỏ ửng, trợn mắt nhìn anh, cầm tài liệu được ký xong xoay người muốn rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc.

Long Tư Hạo nhếch môi cười một tiếng kêu Lạc Thụy vào trong phòng rồi cúp máy.

Chưa đầy mười giây sau, Lạc Thụy đã đi ngoài vào.

"Tổng giám đốc, có gì dặn dò sao?" Lạc Thụy thấy vẻ mặt tức giận của Lê Hiểu Mạn thì nghi ngờ nhìn một cái, rồi thấy dáng vẻ không chỉnh tề của Long Tư Hạo.

Cậu ta hơi nhíu mày, tổng giám đốc định làm gì thế này?

Long Tư Hạo nhíu mày, thản nhiên liếc nhìn cậu ta một cái, không hề kiêng dè mà nói: "Cởi đồ!"

"A…" Lạc Thụy nghe Long Tư Hạo nói vậy, khóe môi hơi run rẩy, hai mắt híp lại: "Tổng giám đốc, hôm nay tai tôi có vấn đề, vừa rồi anh nói gì ạ? Anh nói lại lần nữa đi!"

"Cởi đồ!" Long Tư Hạo thản nhiên nói lại.

Lê Hiểu Mạn vừa định rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc nhưng khi nghe thấy lời của Long Tư Hạo, bước chân hơi dừng lại, xoay người liếc nhìn anh ta, khóe môi run rẩy, giống như đang nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Lạc Thụy thấy ánh mắt kiên định, giọng nói thành khẩn, chân mày nhíu chặt của Long Tư Hạo, khuôn mặt tuấn tú xụ xuống, có chút tủi thân. Lạc Thụy mở miệng hỏi: "Tổng giám đốc, sao anh lại như vậy chứ? Có Lê tiểu thư ở đây mà! Khuynh hướng giới tính của tôi rất bình thường, tôi không phải là gay…"

Nói đến đây, cậu ta liếc nhìn khóe môi Lê Hiểu Mạn không ngừng giật giật, vẻ mặt như muốn khóc, tốt bụng khuyên nhủ: "Lê tiểu thư, cô còn trẻ tuổi, hình ảnh thảm thiết này tốt nhất đừng nhìn làm gì, cô đi ra ngoài trước đi!"

Long Tư Hạo đã cởi hẳn áo sơ mi, rảo bước đến trước mặt Lạc Thụy, giơ tay định cởi quần áo cậu ta. Lạc Thụy vội vàng lấy tay ôm ngực, gương mặt tuấn tú thẹn thùng như gái mới lớn: "Tổng giám đốc, đừng nói, Lê tiểu thư còn ở đây mà!"

Khóe môi Long Tư Hạo giật giật, lấy áo sơ mi sạch sẽ của anh ta mặc vào, thản nhiên liếc nhìn cậu ta, chậm rãi nói: "Giới tính của tôi còn bình thường hơn cậu!"

Dứt lời, anh đi thẳng tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, dắt tay cô, ánh mắt cực kỳ dịu dàng: "Đi mua quần áo với tôi!"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn hơi híp mắt lại: "Long Tư Hạo, đang trong giờ làm việc đó?"

Hơn nữa, dựa vào cái gì mà cô phải đi mua quần áo với anh chứ?

Long Tư Hạo hiểu cô đang nghĩ gì, hơi nheo mắt lại, đôi môi nhẹ nhàng cắn vành tai của cô: "Quần áo của tôi là do em làm bẩn, em không nên chịu trách nhiệm sao?"

Không đợi Lê Hiểu Mạn trả lời, anh đã cầm văn kiện đã ký xong trong tay cô đưa cho Lạc Thụy, bảo cậu ta mang đến phòng Dương Chính Phong. Sau đó, anh mạnh mẽ kéo Lê Hiểu Mạn rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, đi vào thang máy riêng cho anh.

Trong thang máy, ánh mắt Lê Hiểu Mạn không vui liếc nhìn Long Tư Hạo: "Tôi phải về làm! Nếu anh muốn đi mua quần áo thì có thể đi tìm vị hôn thê của anh!"

"Hiểu Hiểu..." Long Tư Hạo áp cô lên vách thang máy, ánh mắt hẹp dài nhìn cô, đầy thâm tình, nóng bỏng: "Sao em lại không tin tưởng anh như vậy chứ? Anh chỉ biết vị hôn thê của tôi chính là em mà thôi!"

Hơi thở nóng bỏng của người anh như một tấm lưới phủ lên người cô. Đặc biệt là cơ ngực cường tráng, nóng bỏng ép chặt cơ thể cô khiến cô cảm thấy khẩn trương và có chút không được tự nhiên.

Cho dù hai người họ đã có tiếp xúc thân mật nhất nhưng khi dựa sát vào người anh thế này cô vẫn không thể kiềm chế được mà lo lắng, tim đập rộn lên.

Cô hơi nghiêng đầu, không dám nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Vậy vết son trên áo anh là chuyện gì?"

Nhắc tới dấu son trên áo, ánh mắt Long Tư Hạo hơi híp lại, thoáng chút lạnh lùng. Sau khi rời khỏi chỗ Sophie, anh mới phát hiện trên cổ áo sơ mi có một vết son môi. Anh cũng có lòng riêng, cố ý không lau vết son môi đi là muốn dò xét mức độ tin tưởng của Lê Hiểu Mạn với anh.

Chuyện như vậy, nếu như người có tật xấu thì sẽ không phát hiện được. Và nếu Lê Hiểu Mạn không đủ tin tưởng anh thì cũng rất dễ trúng kế người khác!

Anh dám khẳng định Sophie cố ý. Mà anh hiểu rõ lý do anh làm vậy hơn những người khác.

Thang máy đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm, Long Tư Hạo kéo Lê Hiểu Mạn ra ngoài.

Sau khi ngồi vào xe, Long Tư Hạo nhìn thấy Lê Hiểu Mạn đang nhíu chặt chân mày, hốc mắt ửng đỏ. Trong ánh mắt anh có chút đau lòng, hôn lên mái tóc cô, trầm giọng ói: "Hiểu Hiểu, sao em lại nghĩ là Sophie là vị hôn thê của anh chứ?"

Lê Hiểu Mạn ngước ắt lên nhìn anh, ánh mắt trong trẻo, lạnh lùng hơn: "Long Tư Hạo, có phải anh đã biết cô ta từ trước đúng không? Hai người rất thân thiết đung không? Có phải anh cũng nhận ra em và cô ta giống nhau đúng không? Tại sao anh không cảm thấy kinh ngạc, cũng không nói cho em biết về sự tồn tại của cô ta chứ? Rốt cuộc anh tiếp cận em có mục đích gì?"

Nghe thấy cô nói vậy, Long Tư Hạo hơi nhíu mày lại, ánh mắt nhìn cô chăm chú: "Hiểu Hiểu, xem ra em hiểu lầm em rất nhiều!"

219. Chương 219: Hiểu Lầm, Phụ Nữ Có Chồng!! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Hiểu lầm?" Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén nhìn anh: "Vốn dĩ em không tin lời Sophie nói. Nhưng anh vốn không thật lòng yêu em, vậy mục đích của anh có phải coi em là thế thân không? Lần trước em bị bắt cóc, anh không để ý đến sự sống chết của bản thân mà cứu tôi nhưng thật ra là đi cứu người trong lòng của anh đúng không?"

Nghe ra chút đầu mối trong câu nói của cô, ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, nhìn cô chằm chằm, khuôn mặt lạnh lẽo: "Em đã gặp Sophie? Cô ta nói gì với em?"

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, lạnh lùng nhìn anh: "Cô ta nói gì, anh không tự đi hỏi à? Long tiên sinh, bắt cá hai tay, anh và Hoắc Vân Hy khác nhau chỗ nào chứ? Coi như em nhìn lầm anh rồi. Mời anh sau này cách xa em một chút. Em là phụ nữ có chồng!"

Cô vừa nói xong mấy chữ này thì di động vang lên. Cô vừa lấy ra xem là Hoắc Vân Hy gọi tới.

Giống như tức giận Long Tư Hạo, chuông kêu hai tiếng, cô đã nghe máy.

Từ sau khi Lê Hiểu Mạn muốn ly dị với Hoắc Vân Hy, cô cũng không muốn nhận điện thoại của Hoắc Vân Hy nữa. Lần này cô lại bắt máy rất nhanh khiến Hoắc Vân Hy ở đầu dây bên kia cực kỳ vui mừng.

"Mạn Mạn…"

Âm thanh điện thoại của Lê Hiểu Mạn rất tốt, khiến Long Tư Hạo ở bên cạnh vẫn nghe được tiếng Hoắc Vân Hy, ánh mắt lẫm liệt, bàn tay đang cầm vô lăng siết chặt, gân xanh nổi lên, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lẽo như băng, phả ra khí lạnh.

Lê Hiểu Mạn coi thường vẻ mặt muốn bùng nổ của Long Tư Hạo, cố gắng để giọng nói dịu dàng nhất có thể: "Chuyện gì vậy?"

Giọng nói của cô dịu dàng khiến Hoắc Vân Hy cực kỳ mừng rỡ: "Mạn Mạn, mấy ngày nữa chính là đại thọ 70 tuổi của ông nội. Ông nội mong em đến giúp một chút. Ông nội hi vọng chúng ta nhân cơ hội này xóa bỏ tin đồn chúng ta sắp ly dị!"

Nghe thấy Hoắc Vân Hy nói vậy, Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Long Tư Hạo, trả lời: "Tôi biết rồi!"

Sau đó, cô cúp điện thoại ngay lập tức, vừa ngước mắt lên đã nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng, đầy lửa giận của Long Tư Hạo nhưng xen lẫn trong đó là sự đau đớn.

Bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt xinh đẹp của cô, ánh mắt nhìn cô chằm chằm: "Em không từ chối Hoắc Vân Hy là muốn đồng ý với anh ta sẽ chứng minh tin đồn hai người sắp li dị là không đúng sao?"

Lê Hiểu Mạn kéo tay anh xuống, lạnh lùng liếc anh, nói: "Đây là chuyện giữa hai vợ chồng tôi, không khiến anh xía vào!"

"Chuyện vợ chồng em? Vậy anh và em thì là cái gì?" Ánh mắt Long Tư Hạo lạnh lùng liếc nhìn cô, gầm một tiếng, anh đấm lên cửa kính.

Chờ khi Lê Hiểu Mạn phản ứng kịp thời, anh không chỉ đấm vỡ cửa kính mà trên mu bàn tay đã bị kính găm phải, không ngừng chảy máu.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn bị dọa sợ mà sắc mặt tái nhợt, vội vàng kéo bàn tay bị thương của anh, đau lòng chảy nước mắt: "Tại sao lại làm mình bị thương như thế chứ?"

Ánh mắt Long Tư Hạo nhìn cô chằm chằm, bàn tay không bị thương nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô: "Chẳng lẽ em muốn anh tổn thưởng đến em sao? Hiểu Hiểu, chúng ta còn cả đời, em biết anh sợ nhất cái gì không? Anh sợ nhất em sẽ không ở bên anh cả đời mà bỏ anh đi. Tình cảm của chúng ta lại yếu ớt như vậy thôi sao? Chỉ là một hiểu lầm nho nhỏ mà khiến em có thể bỏ rơi anhi sao? Hay cho tới tận bây giờ, em vẫn không có chút cảm tình nào với anh, em vẫn thích Hoắc Vân Hy?"

Lê Hiểu Mạn ngước nhìn anh, thấy ánh mắt thâm tình, kiên định của anh, đôi mắt đè nén đau đớn. Trái tim cô cũng bị bóp chặt, bàn tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuấn mĩ của anh: "Tư Hạo, thật xin lỗi! Tôi đã không còn tình cảm với Hoắc Vân Hy rồi. Hơn nữa, không phải tôi không có tình cảm gì với anh. Đừng nói những việc này nữa, tay anh bị thương, tôi đưa anh đến bệnh viện đã!"

Long Tư Hạo thấy cô thừa nhận có tình cảm với anh, trong ánh mắt hẹp dài thoáng chút ý cười, nhìn cô đầy thâm tình: "Anh không muốn đến bệnh viện, anh muốn về nhà. Anh nằm trên giường và em sẽ xử lý vết thương cho anh!"

Chẳng biết tại sao, Lê Hiểu Mạn lại run sợ như vậy, đặc biệt là sau khi chạm vào ánh mắt thâm tình của anh, cô càng khẩn trương hơn, trái tim cũng đập hỗn loạn. Trong đầu xuất hiện hình ảnh cấm trẻ em dưới 18 tuổi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng, trợn mắt nhìn anh, mở miệng nói: "Nhất định phải lên giường mới có thể xử lý được sao?"

Ý của cô là nhất định phải xử lý vết thương trên giường sao? Nhưng không hiểu tại sao mở miệng lại biến thành như vậy.

Thấy ánh mắt Long Tư Hạo sáng lên, cực kỳ nóng bỏng, cô vội vàng sửa miệng: "Không phải là lên giường mà là xử lý vết thương trên giường!"

Long Tư Hạo thản nhiên nhìn cô một cái, khóe môi cong lên: "Đều giống nhau cả thôi! Bây giờ chúng ta đi về, hửm?"

Dứt lời, anh không để ý bàn tay vẫn còn chảy máu, phóng xe chạy nhanh như mãnh hổ rời khỏi bãi đỗ xe.

Thấy vậy, khóe môi Lê Hiểu Mạn co rút, liếc nhìn Long Tư Hạo: "Anh có thể đứng đắn một chút được không? Tay anh còn chảy máu đó!"

"Anh cảm thấy tôi rất đứng đắn!" Long Tư Hạo ôm cô bằng bàn tay không bị thương. Ánh mắt hơi nheo lại, môi mỏng dán lên tai cô, mập mờ nói: "Nếu như anh không đứng đắn thì anh đã… em ở trên xe rồi, biết chưa?"

Cho dù anh không nói rõ nhưng Lê Hiểu Mạn dùng đầu ngón chân cũng hiểu được ý anh.

Khuôn mặt cô lại đỏ ửng, ánh mắt tức giận nhìn anh: "Anh thật là khốn khiếp!"

220. Chương 220: Tên Gọi, Gọi Tiểu Mị Mị (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trở lại biệt thự Hồng Hoa uyển, Long Tư Hạo vừa vào cửa đã bế ngang Lê Hiểu Mạn đến phòng ngủ.

Lê Hiểu Mạn thấy hành động này của anh thì khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ ửng. Cô đấm không ngừng vào lồng ngực anh: "Thả em xuống, em còn tìm hòm thuốc cho anh nữa!"

"Hòm thuốc có ở trong phòng ngủ!" Sau khi Long Tư Hạo bế cô vào phòng ngủ, dùng chân đóng sầm cửa lại. Ngay sau đó, anh mới thả Lê Hiểu Mạn xuống.

"Anh ngồi xuống trước đi!" Lê Hiểu Mạn đau lòng nhìn mu bàn tay bị thương của anh, để anh ngồi trên giường, sau đó cô lấy hòm thuốc ở ngăn dưới cùng trong tủ quần áo.

Hòm thuốc có năm tầng, mỗi tầng đều có ngăn kéo nhỏ. Thuốc để bên trong rất phong phú, mỗi ngăn có đủ loại thuốc khác nhau, trừ thuốc khử trùng, băng gạc, những loại thuốc cơ bản thì còn có hơn mười loại thuốc khác, thuốc cảm, cao dán.

Khiến cho Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhất chính là ngăn cuối cùng.

Ngăn cuối cùng lại chuẩn bị thuốc đau bụng kinh. Không cần hỏi nhiều, hòm thuốc này là do Long Tư Hạo chuẩn bị. Vậy mà anh chuẩn bị cả thuốc đau bụng kinh nhưng đây chính là thể hiện sự quan tâm với người khác.

Cho dù chỉ là thuốc đau bụng kinh nhưng cũng khiến cô xúc động vạn phần.

Mà khi nhìn thấy ngăn thuốc trên cùng lại khiến mặt cô đỏ ửng.

Cô cầm Acid Folic lên, ngước mắt nhìn Long Tư Hạo: "Chuẩn bị cái này có phải sớm quá không?"

Long Tư Hạo hơi nhếch mày, ánh mắt nheo lại, lấp lánh nhìn cô: "Không sớm, bây giờ có thể uống được rồi!"

Dứt lời, anh đứng dậy đi đến trước mặt cô, bàn tay không bị thương nhẹ nhàng vén tóc ra sau tay cô, ánh mắt đầy sự mong đợi: "Hiểu Hiểu, mơ ước của anh chính là trước năm 30 tuổi có thể được làm ba!"

Trong lòng Lê Hiểu Mạn run lên, hơi cúi mắt xuống. Nếu như chuyện nhầm lẫn mang thai lần trước kia thì bây giờ có lẽ anh đã làm ba rồi!

Anh là một chính nhân quân tử, không lợi dụng lúc cô không tỉnh táo mắt chiếm đoạt cô.

Bởi vì sự phản bội của Hoắc Vân Hy khiến cô không tin tưởng vào hôn nhân hay đàn ông. Cho tới bây giờ, cô vẫn không thật sự tin tưởng anh.

Tình cảm của bọn họ quả thật không chịu được sự thử thách. Chỉ cần bất cứ chuyện gì xảy ra cũng có thể phá vỡ.

Cô ngước mắt nhìn anh, khuôn mặt có chút thẹn thùng như hoa đào tháng ba, diễm lệ say lòng người: "Có một số việc không chỉ cầu mà được, cũng không thể vội! Để em xử lý vết thương trên tay anh đã!"

Long Tư Hạo không nói gì, ánh mắt hơi nhíu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, để mặc cô dịu dàng giúp cô xử lý vết thương cho anh. Đến khi cô lấy băng gạc băng vết thương lại, ánh mắt anh mới lấp lánh nhìn cô, dịu dàng nói: "Hiểu Hiểu, thật ra thì tên của bé con anh cũng đã nghĩ xong rồi!"

Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, ngước mắt nhìn anh, tò mò hỏi: "Tên gì?"

Long Tư Hạo duỗi tay, ôm cô vào lòng, cầm tì lên trán cô: "Năm nay là năm dê. Nếu bé trai thì gọi là Dương Dương. Dương còn nghĩa là trời. Anh hi vọng, cuộc đời con tràn ngập như ánh nắng mặt trời, cũng trở thành mặt trời bảo bối của chúng ta, mang đến ấm áp vô hạn cho chúng ta nữa!"

Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mày, ngước mắt lên, cười yếu ớt hỏi: "Nếu như là con gái thì sao?"

Ánh mắt đen láy của Long Tư Hạo đầy ý cười, cúi đầu hôn lên môi cô, ánh mắt cực kỳ thâm tình và cưng chiều: "Là con gái thì gọi là Nghiên Nghiên!"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhíu mày liếc nhìn cô một cái, bàn tay mảnh khảnh khẽ nâng cằm: "Ừ, Dương Dương và Nghiên Nghiên không tệ, thật dễ nghe. Em nhớ đến một chuyện cười, nếu là năm dê thì dù bé trai hay gái đều có thể đặt tên ở nhà là Tiểu Mị Mị."

Bây giờ có rất nhiều người đặt tên ở nhà con rất hay. Ví dụ như là con gái của đại minh tinh nào đó gọi là Tiểu Tứ Nguyệt, Tiểu Gạo Nếp, Sữa Chua Nhỏ…

"A a…" Lê Hiểu Mạn bị ba chữ Tiểu Mị Mị chọc cười, ánh mắt nóng bỏng nhìn Lê Hiểu Mạn. Ngón tay mân mê cánh môi đầy đặn của cô: "Vậy chúng ta không phải là nên cố gắng vì Tiểu Mị Mị nhỉ?"

Dứt lời, anh ôm cô, áp đảo trên chiếc giường lớn sang trọng.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên, Lê Hiểu Mạn mở đôi mắt mù sương, đầu ngón tay run rẩy đẩy Long Tư Hạo, giọng nói khàn khàn: "Điện thoại…"

"…" Anh nguyền rủa một tiếng, cầm di động ở đầu giường đưa cho Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn thấy là Lâm Mạch Mạch gọi tới, đưa tay đẩy Long Tư Hạo vẫn chưa chịu ngồi dậy.

Long Tư Hạo cúi người, giọng nói trầm khàn, đầy hấp dẫn: "Em cứ nhận đi!"

Thấy Long Tư Hạo không có ý định ngồi dậy. Cô cau mày, vẫn nghe điện thoại nhưng giọng nói cô có chút khàn khàn: "Mạch Mạch, chuyện gì vậy?"

Lâm Mạch Mạch nghe thấy giọng cô không bình thường, nghi ngờ hỏi: "Mạn Mạn, cậu sao vậy? Bị cảm sao? Bây giờ cậu đang ở đâu? Sao cậu đột nhiên biến mất vậy? Không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn đỏ ửng, cố gắng làm cho giọng nói mình cố gắng bình thường nhất có thể: "Không… ừ… không sao cả!"

Giọng nói Lâm Mạch Mạch đầy nghi ngờ vang lên: "Không sao thì cậu vừa ừ cái gì hả? Rốt cuộc cậu đang ở đâu?"

Đầu ngón tay cô đẩy lồng ngực to lớn của anh, dùng khẩu hình nói: "Tư Hạo!"

Ánh mắt hẹp dài của Long Tư Hạo nheo lại, ánh mắt đầy ý cười.

Ánh mắt cô tức giận nhìn nah, quên mất vẫn còn đang nghe điện thoại, gắt giọng: "Long Tư Hạo, anh là tên khốn khiếp!"

Cô vừa nói xong thì đã vang lên tiếng kêu của Lâm Mạch Mạch: "Mạn Mạn, không phải cậu đang cùng nam thần…Oh My God! Hai người tiếp tục, mình cúp máy đây!"

Cúp điện thoại xong, gương mặt Lâm Mạch Mạch đỏ ửng, cuộc điện thoại này của Mạch Mạch cô chẳng đúng lúc chút nào!

221. Chương 221: Tên Gọi, Gọi Tiểu Mị Mị (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sắp đến giờ tan làm, Lâm Mạch Mạch vừa cúp điện thoại Sophie đã cao ngạo đi về phía cô, giơ tay ra: "Xin chào, nghe những đồng nghiệp khác nói quan hệ giữa cô và Lê Hiểu Mạn rất tốt. Chúng ta có thể trở thành bạn được không?"

Lâm Mạch Mạch liếc mắt nhìn bàn tay trắng nõn của Sophie, nhíu mày nhìn cô ta. Cho dù cô ta có chút giống với Lê Hiểu Mạn nhưng cô chẳng cảm thấy hảo cảm nào cả.

Cô không bắt tay với cô ta, khẽ mỉm cười, nhếch môi: "Xin lỗi, tôi không kết bạn với người nước ngoài!"

Dứt lời, cô cầm túi xách đi lướt qua Sophie.

Sophie thấy cô không cảm kích, trên khuôn mặt tuyệt mĩ vẫn nở nụ cười nhưng ánh mắt đã trở nên sắc bén.

Đồng nghiệp trong bộ phận thiết kế thấy Lâm Mạch Mạch không cảm kích, vội vàng lấy lòng cô ta: "Sophie, cô không cần để ý đến cô ta đâu! Tính cô ta như vậy đó. Người trong phòng thiết kế chúng tôi ngoại trừ người luôn có scandal với tổng giám đốc là Lê Hiểu Mạn thì không có ai kết bạn với cô ta được đâu!"

Sophie làm như kinh ngạc nhìn mấy người đàn bà xúm tới gần, tò mò hỏi: "Lê Hiểu Mạn và tổng giám đốc có scandal gì chứ?"

Trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ta nở nụ cười dịu dàng, nhưng ngón tay lại siết chặt thành nắm đấm, đôi mắt màu nâu thoáng chút lạnh lẽo.

Lâm Mạch Mạch rời khỏi phòng thiết kế đang chuẩn bị đến canteen công ty dùng bữa trưa thì di động vang lên.

Sau khi nhấn nghe, đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói tà mì, trầm thấp: "Người đàn bà chết bầm! Đang làm gì vậy? Nhớ tôi không?"

Nghe giọng nói tà mị quen thuộc đến tận xương, Lâm Mạch Mạch hơi nhếch môi cười, giọng nói mềm mại hơn một chút: "Không làm gì cả. Đang câu dẫn đàn ông, cho nên không rảnh mà nhớ Lăng đại thiếu gia anh. Tôi cúp máy đây!"

"Lâm Mạch Mạch, em muốn chết có phải hay không? Đừng quên quan hệ giữa chúng ta hiện giờ!" Trong điện thoại, giọng nói tà mị của người đàn ông thoáng chút tức giận.

Lâm Mạch Mạch nhếch mi, cười cực kỳ dịu dàng, giọng nói cũng kiều mị không kém: "Dĩ nhiên là biết! Ban ngày chẳng có quan hệ gì, buổi tối là bạn tình! Nhưng mà, Lăng đại thiếu gia, chúng ta đã nói rõ ràng,

nam cưới nữ nữ gả không liên quan tới nhau. Bây giờ tôi bận rộn nhiều việc, còn bận tìm đàn ông kết hôn. Trước khi tìm được bạn đời, chúng ta cũng nên kết thúc loại quan hệ mập mờ này đi nhỉ? Ok?"

Dứt lời, Lâm Mạch Mạch cúp điện thoại, trên mặt thoáng chút côn đơn. Bình thường cô vẫn tùy tiện, là ánh mắt trời của Lê Hiểu Mạn, khuyên nhủ, an ủi, sưởi ấm cô ấy nhưng cô không bao giờ để lộ vẻ ưu thương trước mặt cô ấy.

Lê Hiểu Mạn thấy Lâm Mạch Mạch cúp máy cũng biết được cô ấy đã đoán ra. Cô trợn mắt nhìn người dàn ông trước mặt: "Đều tại anh, nhất định Mạch Mạch đoán được chúng ta…ở…đang làm gì đó…"

Hai người dây dưa với nhau đến tận trưa.

Buổi tối, Lê Hiểu Mạn vì quá mệt mỏi ngủ một lúc, tỉnh lại đã là hơn chín giờ, mà Long Tư Hạo thì đã không thấy bên cạnh nữa.

Cô đừng lên đi tới phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, mặc quần ngủ màu trắng đi ra ngoài.

Mùi cơm chính truyền tới từ phòng ăn, trong lòng vui mừng, cô đi tới nhưng cũng không thấy Long Tư Hạo.

Cô bỗng nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc từ vườn hoa thông với phòng khách, dường như còn xem lẫn tia tức giận.

"Sophie, anh nói lại lần nữa, rời khỏi TE, không có việc gì thì đừng gọi anh."

Long Tư Hạo đừng ở vườn hoa đưa lưng về phía phòng khách, bóng lưng dưới ánh trăng càng lộ ra vẻ cao lớn.

Giờ phút này sắc mặt anh như kiềm chế tức giận, ánh nhìn sắc lạnh, giọng nói kiên quyết: "Bây giờ tôi tuyệt đối không thể trở về Marseilles."

"Tư Hạo…" Trong điện thoại là một giọng nức nở: "Anh không về Marselles, em cũng không về, Tư Hạo, anh không nên ép em… em.. em…."

Trong điện thoại đột nhiên không còn bất kỳ âm thanh nào nữa, chỉ có tiếng thở dốc, ngay sau đó là giọng nói hốt hoảng truyền tới.

"Tiểu thư Sophie… Tiểu thư Sophie…"

Nghe thấy tiếng người giúp việc hoảng sợ hỏi, Long Tư Hạo cau mày hỏi: "Sao vậy?"

"Long tiên sinh, bệnh hen suyễn của tiểu thư Sophie lại tái phát, nhưng không chịu uống thuốc, Long tiên sinh, tiểu thư Sophie nói trừ khi ngài quay về, nếu không cô ấy có chết cũng không uống thuốc."

Nghe vậy, ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, một tia lệ sắc xoẹt qua đáy mắt, khuôn mặt tuấn mỹ lúc này thâm trầm kinh người, bàn tay nắm chặt di dộng, một lúc sau, anh lạnh lùng nói: "Bảo cô ấy uống thuốc trước đã, lúc nữa tôi sẽ qua."

Dứt lời anh liền cúp máy, xoay người lại thì thấy Lê Hiểu Mạn đang đứng sau lưng mình.

Anh hơi nhíu mày, vẻ thâm trầm hơi dịu bớt, anh mắt nhu hòa nhìn cô: "Hiểu Hiểu, em tới từ lúc nào? Cơm tối xong xuôi rồi."

Lê Hiểu Mạn nhìn điện thoại của anh, nhẹ hỏi: "Anh giờ muốn ra ngoài sao?"

Lời lúc nãy của anh cô không nghe đầy đủ, chỉ nghe ra đại khái anh có việc rời đi thôi.

Đôi mắt hẹp dài của Long Tư Hạo nhìn cô chăm chú: "Ừm!"

Lê Hiểu Mạn vốn muốn hỏi anh đi đâu nhưng lời đến môi lại nuốt trở vào, anh có thực sự tin tưởng cô.

222. Chương 222: Tuyên Bố, Cô Không Lấy Chồng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô đi lên phía trước, chủ động kéo tay anh: "Em đói, ăn cơm trước đi."

Vào phòng khách, Long Tư Hạo một tay kéo cô vào ngực, cúi đầu hôn lên tóc mai cô, yêu thương nhìn cô, nụ cười trong đáy mắt: "Hiểu Hiểu, em không hỏi anh đi đâu sao?"

Cô nhướng mày nhìn anh: "Sao lại muốn em hỏi? Muốn nói ắt sẽ nói, có khi hỏi lại không thực sự là câu trả lời thật lòng…"

Nói đến đây, cô nhìn anh hiểu ý cười một tiếng: "Tư Hạo, em thử tin tưởng của anh, nếu như trên đời này ngay cả anh em cũng không tin tưởng được, thì đàn ông trên đời này tất cả đều không thể tin được rồi."

Long Tư Hạo nhìn cô, ánh mắt nhu hòa sủng nịch, dùng ngón tay hơi nâng cằm cô lên: "Em đang khen anh là người đàn ông đáng để tin tưởng nhất trên đời này sao?"

Dứt lời, anh ôm cô thật chặt, hôn lên trán cô, giọng nói dịu dàng trầm thấp: "Hiểu Hiểu, anh sẽ không phụ sự tín nhiệm của em đối với anh. Cho anh một giờ, trước mười giờ anh sẽ mau chóng trở về, chờ anh về, anh sẽ cho em biết anh đi đâu, làm gì."

Nghe vậy cô nhìn anh, hơi nhíu mày: "Anh không ăn cơm tối sao?"

Long Tư Hạo cúi đầu hôn lên môi cô: "Trước mười giờ anh không về thì em ăn trước đi."

Sau đó anh buông cô ra rồi mặc áo khoác vào, dặn cô ăn xong nếu mệt thì ngủ trước, rồi mới rời đi.

Sau khi anh đi, Lê Hiểu Mạn ăn cơm xong rửa chén bát vẫn chưa tới nửa giờ sau.

Thấy còn nửa tiếng mới đến mười giờ, cô cầm giấy bút, ngồi ở ghế sô pha trong phòng khách, định phác thảo bản thiết kế bên Ngô tổng.

Cô vẽ hai bản thiết kế, nhưng đều không hài lòng. Thật vất vả mới có nguồn cảm hứng, lúc vẽ bản thứ ba thì chuông điện thoại vang lên.

Vì đang chuyên tâm nên cô không nhìn ai gọi tới đã nhận.

Trong điện thoại là giọng của Hoắc Vân Hy: "Mạn Mạn em ở đâu? Ông nội người…"

Nghe được chuyện có liên quan đến Hoắc Nghiệp Hoành, Lê Hiểu Mạn dừng tay hỏi: "Ông nội làm sao?"

"Ông nội ông… có việc muốn gặp em, em… giờ em đang ở đâu? Anh tới đón em." Giọng của Hoắc Vân Hy ấp úng, tựa như giấu diếm điều gì, lại như vì chuyện gì mà hơi lúng túng.

Hoắc Nghiệp Hoành luôn coi Lê Hiểu Mạn như cháu gái mà đối đãi, vậy nên việc liên quan đến ông, Lê Hiểu Mạn hết sức để ý.

Nghe Hoắc Vân Hy hỏi cô đang ở đâu, cô nhíu mày, không nói cho Hoắc Vân Hy biết địa chỉ của vườn hoa hồng, mà chỉ nói địa chỉ cách vườn hoa hồng không xa.

Cúp máy xong, cô gọi cho Long Tư Hạo biết cô phải về chỗ ở một chuyến, nhưng không gọi được. Long Tư Hạo tắt máy.

Đoán chừng có lẽ điện thoại anh hết pin, cô đổi một bộ quần áo, rồi mới rời đi.

Trời đã vào thu, gió thổi tới có hơi lạnh, cô đứng ven đường chờ Hoắc Vân Hy mà thân thể run run.

Đang chuẩn bị nhấc chân đi lại một chút, một chiếc Bently dừng lại bên người cô.

Khỏi cần phải nói, người bên trong đúng là Hoắc Vân Hy.

"Mạn Mạn…" Hoắc Vân Hy xuống xe, đứng trước người cô, thay cô ở cửa xe, ánh mắt ôn hòa nhìn cô: "Lên xe trước đi."

Lê Hiểu Mạn dường như rất e ngại Hoắc Vân Hy, không ngồi vào vị trí ghế phụ mà vòng ra cửa sau ngồi vào.

"Mạn Mạn…" Hoắc Vân Hy thấy thế, trong mắt xoẹt qua vẻ mất mát, đóng cửa xe lại cho cô, rồi quay lại ghế lái khởi động xe.

Trên đường đi, Lê Hiểu Mạn luôn không lên tiếng, lấy điện thoại ra nhắn cho Long Tư Hạo một tin, nói cho anh biết mình đột nhiên đi đâu.

Mà Hoắc Vân Hy đang lái xe phía trước thấy Lê Hiểu Mạn không có phản ứng gì, thấp giọng nói: "Mạn Mạn chúng ta nói chuyện đi có được không. Anh đã cắt đứt hoàn toàn với Hạ Lâm rồi, chuyện trước kia hãy để nó qua đi, chúng ta lại hòa thuận với nhau?"

Lê Hiểu Mạn không để ý tới anh, cúi đầu xem điện thoại, mở web ra, nhìn tin tức giải trí mới nhất.

Hoắc Vân Hy thấy cô cúi đầu nhìn điện thoại không trả lời, anh im lặng một lúc rồi nói: "Mạn Mạn, em thật sự một chút tình cảm cũng chưa từng có với anh sao? Còn nhớ chuyện khi chúng ta còn nhỏ không? Anh nhớ khi lần đầu tiên gặp em, em…"

Anh chưa nói xong đã bị tiếng bài 'Thấp thỏm' cắt ngang.

'A—o, a—o e…,a se di…, a se do…, a se da ge di ge do…, se di, a se da ge do…'

Nghe bài hát xúc động chấn kinh lòng người, lấy bài hát người chết không đền mạng, Hoắc Vân Hy nhíu mày nhìn Lê Hiểu Mạn: "Mạn Mạn, em làm gì vậy?"

Lê Hiểu Mạn chưa trả lời anh, mặc cho bài hát bao lấy toàn xe.

Đến Hoắc gia, Lê Hiểu Mạn mới tắt nhạc, đưa một xấp tiền cho Hoắc Vân Hy, lễ độ nói: "Không cần thối, cảm ơn!"

Dứt lời cô đi thẳng về phía đại sảnh.

Hoắc Vân Hy nhìn số tiền Lê Hiểu Mạn đưa cho mình, bước nhanh về phía trước, kéo cô lại, nheo mắt nhìn cô: "Mạn Mạn, em cho anh là tài xế? Em đừng quên, chúng ta là vợ chồng."

Lê Hiểu Mạn hất tay anh ra, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn anh: "Đừng có nói hai chữ vợ chồng ở trước mặt tôi. Cho tới giờ tôi và anh chưa từng có quan hệ như thế."

Sự lạnh lùng của cô làm trái tim Hoắc Vân Hy đau đớn không dứt, anh bi thống nhìn cô: "Mạn Mạn, em muốn anh phải làm sao mới bằng lòng hồi tâm chuyển ý? Anh biết anh sai rồi, tha thứ cho anh có được không?"

"Không đời nào!" Lê Hiểu Mạn lạnh lùng cười: "Hoắc Vân Hy, nghe cho kỹ, Lê Hiểu Mạn tôi đời này sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, càng không có khả năng đón nhận anh thêm một lần nào nữa."

Nói xong, cô xoay người chuẩn bị tiến vào đại sảnh, lại bị Hoắc Vân Hy kéo lại.

Anh gằn từng chữ: "Em-có-yêu-Long-Tư-Hạo-hay-không?"

Lê Hiểu Mạn cười nhìn anh: "Cái đó và anh chẳng liên quan gì hết."

Thấy cô không phủ nhận, cánh tay đang giữ lấy cổ tay cô dùng sức thêm mấy phần: "Mạn Mạn, nếu em cứ muốn ly hôn với anh, vậy được, điều kiện chính là em không được lấy Long Tư Hạo, nếu không, cả đời này anh sẽ không ly hôn với em. Nếu em có thể đáp ứng điều kiện này, ngày mai anh có thể ly hôn với em, nhưng em không được lấy Long Tư Hạo. Chúng ta phải giấy trắng mực đen viết cho rõ ràng, anh không muốn em đáp ứng miệng thôi đâu."

Lê Hiểu Mạn không để tâm đến đau đớn trên cổ tay, ra sức tránh Hoắc Vân Hy, ánh nhìn lạnh thấu xương về phía anh: "Sao tôi lại phải đồng ý với anh? Tôi muốn lấy Long Tư Hạo, hơn nữa không phải anh ấy thì tôi không lấy ai khác nữa."

Cô vừa nói xong, phía sau liền truyền tới giọng nói nghiêm nghị của Hoắc Nghiệp Hoành.

“Mạn Mạn, cháu đang nói cái gì? Tư Hạo là anh của cháu và Vân Hy. Ông nội sống chết cũng không đồng ý cho hai đứa kết hôn.”

223. Chương 223: Thiết Kế, Chúng Ta Nói Chuyện Chút Đi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn lúc nói muốn lấy Long Tư Hạo thật ra là cố tình, nhưng lại không ngờ Hoắc Nghiệp Hành lại nghe được.

Xoay người lịa, cô thấy Hoắc Nghiệp Hành đang chống quải trượng, thần sắc nghiêm nghị, dường như đang rất tức giận: “Ông nội, đã trễ thế này ông còn muốn tìm cháu có chuyện gì sao?”

Hoắc Nghiệp Hành ánh mắt dị thường nhìn về phía Hoắc Vân Hy, người giống như vừa làm chuyện gì không đúng, đang không dám nhìn thẳng mà hơi cúi đầu.

Hoắc Nghiệp Hành thu hồi tầm mắt, không nói gì với Hoắc Vân Hy, chỉ nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, khẽ thở dài rồi lên tiếng: “Mạn Mạn, cháu đến đúng lúc lắm, theo ông lên thư phòng.”

Lê Hiểu Mạn gật đầu, sau đó vào theo.

“Thiếu phu nhân….” Bà Trương thấy Lê Hiểu Mạn trong đại sảnh, cung kính gật đầu với cô.

Hoắc Nghiệp Hành nhìn Lê Hiểu Mạn, ngay sau đó lại nhìn bà Trương: “Tối nay gió lớn, trễ như vậy rồi tới đây e là bị lạnh, đi nấu chén canh gừng mang lên thư phòng đi.”

Bà Trương nhìn Hoắc Nghiệp Hành, như hiểu ra ám chỉ điều gì, ở Hoắc gia nhiều năm bà cũng nhanh chóng hiểu ý, run rẩy gật đầu: “Lão gia, tôi đi nấu ngay đây.”

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, nhìn Hoắc Nghiệp Hành: “Ông nội, cháu không sao, không cần phải phiền bà Trương đâu.”

Hoắc Nghiệp Hành nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, sắc mặt so với lúc nãy đã dịu đi nhiều: “Mạn Mạn, ông nội là vì muốn tốt cho cháu, lại đây, đỡ ông nội lên lầu.”

Lê Hiểu Mạn gật đầu, tiến lên đỡ Hoắc Nghiệp Hành lên thư phòng trên tầng.

Trong thư phòng, Hoắc Nghiệp Hành ngồi trên ghế da, dùng tay đẩu giấy tờ chuyển nhượng đến trước mặt Lê Hiểu Mạn nói: “Mạn Mạn, đây là giấy tờ chuyển nhượng cổ phần, ông nội đã nói muốn chuyển nhượng cho cháu mười lăm phần trăm cổ phần…”

Chưa đợi ông nói xong, Lê Hiểu Mạn liền nói: “Ông nội, cháu không thể nhận được.”

“Đây là điều cháu nên có.” Hoắc Nghiệp Hành nhìn Lê Hiểu Mạn, chau mày, giọng điều mang phần áy này: “Mạn Mạn, Hoắc gia chúng ta thật xin lỗi cháu, Vân Hy đã biết sai rồi, cháu tha thứ cho nó lần này, mấy ngày nữa là đại thọ thứ bảy mươi của ông nội, ông nội hy vọng cháu và Vân Hy có thể nhân cơ hôi này làm sáng tỏ lời đồn đại về việc ly hôn của hai đứa, cứu vãn danh dự của vân Hy. Giờ tập đoàn Hoắc thị không thể bị ảnh hưởng thêm với những chuyện này nữa.”

Lê Hiểu Mạn nhìn Hoắc Nghiệp Hành, ánh nhìn tỏ vẻ bị làm khó: “Ông nội, cháu và anh ấy thật sự là không thể nào tiếp tục được nữa rồi.”

Nghe cô nói vậy, sắc mặt Hoắc Nghiệp Hành nghiêm nghị hơn mấy phần: “Mạn Mạn, có phải cháu yêu Tư Hạo rồi không? Cháu nghĩ muốn làm ông tức chết sao? Ông nội nói lại lần nữa, Tư Hạo là anh của cháu và Vân Hy, cho dù cháu thật sự ly hôn với Vân Hy, các cháu cũng không thể ở chung một chỗ được đâu, ông nội chắc chắn không cho phép chuyện này xảy ra ở Hoắc gia.”

“Ông nội…”

Lê Hiểu Mạn đang muốn nói gì đó, Hoắc Nghiệp Hành liền cắt ngang, sắc mặt âm trầm: "Mạn Mạn, ông nội sẽ không hại cháu, cháu và Vân Hy sống cho tốt, trời khua lắm rồi, tốt nay cháu cũng đừng về, ở lại nói chuyện với Vân Hy một chút."

Ông vừa nói xong, bà Trương liền bưng bát canh gừng mới nấu xong vào.

Lê Hiểu Mạn vốn không muốn uống, nhưng nhìn Hoắc Nghiệp Hành kiến trì, cô mới đành phải uống hết.

Sau đó, Hoắc Nghiệp Hành khuyên cô một hồi, bảo cô về phòng trước.

Cô vừa rời khỏi thư phòng, Hoắc Vân Hy liền tiền vào.

Nhìn Hoắc Nghiệp Hành ngồi trên ghế, anh nói: "Ông nội…"

Hoắc Nghiệp Hành ngẩng đầu, âm trầm nhìn anh: "Cháu lấy lấy danh nghĩa của ông bảo Mạn Mạn tới đây?"

Đáy mắt Hoắc Vân Hy xoẹt qua tia khổ sở, bi thống nhìn Hoắc Nghiệp Hành: "Ông nội, cháu xin lỗi. Nếu không lấy danh nghĩa của ông thì chắc chắn cô ấy sẽ làm như không thấy cháu."

Ánh mắt sắc bén của Hoắc Nghiệp Hành nhìn về phía anh, ông nộ khí đằng đằng nói: "Sớm biết có ngày hôm nay thì sao đến tận lúc làm Mạn Mạn tổn thương rồi mới nghĩ cách cứu vãn."

Hoắc Vân Hy hối hận, siết chặt hai tay: "Ông nội, ông có thể giúp cháu được không?"

"Ha!" Hoắc Nghiệp Hành thở dài một hơi, ánh mắt thâm ý nhìn anh nói: "Giờ mới biết tìm ông giúp đỡ? Nghĩ muốn cứu vãn tình hình thì mau có con với Mạn Mạn, canh gừng bà Trương nấu Mạn Mạn uống cả rồi, giờ chỉ dựa vào một mình cháu thôi đấy."

"Cnah gừng?" Hoắc Vân Hy không rõ nhìn Hoắc Nghiệp Hành, nghi ngờ hỏi: "Ông nội, ông có ý gì?"

"Ông bảo bà Trương cho thuốc vào canh gừng, giờ này hẳn là bắt đầu phát tác rồi, có thể nắm được cơ hội này không tất cả giờ chỉ phụ thuộc vào cháu."

Hoắc Nghiệp Hành nói xong, chân mày nhíu sâu, ông cũng từng này tuổi rồi, còn làm ra chuyện ám muội thế này, ai nói con cháu có thể tự hạnh phúc, hai người cháu của ông, một người không phải họ Hoắc, lại không thân thiết với ông nội ông, một người lại đối nghịch, làm Hoắc thị lâm vào khủng hoảng.

Hoắc Vân Hy hiểu được dụng ý của Hoắc Nghiệp Hành, ánh mắt phức tạp nhìn ông: "Ông nội, cháu biết phải làm gì rồi."

224. Chương 224: Thiết Kế, Chúng Ta Nói Chuyện Chút Đi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dứt lời, anh xoay người chuẩn bị rời khỏi thư phòng, đột nhiên nhớ ra điều gì nhìn Hoắc Nghiệp Hành hỏi: "Ông nội, cháo gà lần trước bỏ thuốc cũng là ông bảo bà Trương làm?"

Lần trước anh thấy Lê Hiểu Mạn ở đó, giờ nhớ lại, mới biết ngày đó anh đã nghi oan cho cô, với tính cách của cô, sao có thể bỏ thuốc?

Hoắc Nghiệp Hành thấy anh hỏi chuyện lần trước, nghi ngờ hỏi ngược lại: "Sao? Lần trước có phải cháu lại không nắm chặt cơ hội không?"

"Cháu…" Thấy ông không phủ nhận, Hoắc Vân Hy vì làm Lê Hiểu Mạn oan uổng mà càng cảm thấy áy náy khó chịu.

Anh nhìn Hoắc Nghiệp Hành: "Ông nội, giờ có một việc cháu muốn hỏi, ban đầu, Mạn Mạn lấy cháu, là do cô ấy tự nguyện thật sao?"

Nghe anh hỏi, Hoắc Nghiệp Hành kinh ngạc nhìn anh một hồi, nhưng sau đó nói: "Chuyện cho tới giờ, ông sẽ không lừa cháu, ban đầu Mạn Mạn không đồng ý lấy cháu, lại đúng lúc mẹ Mạn Mạn cần một khoản phí phẫu thuật, ông lấy đây là điều kiện, ép gả cho cháu, cũng là ông bảo nó không nói chuyện này cho cháu."

"Gì cơ ạ?" Hoắc Vân Hy không dám tin nhìn Hoắc Nghiệp Hành, anh vẫn cho là Lê Hiểu Mạn nhìn trúng gia thế tiền tài của Hoắc gia nên muốn lấy anh, không biết dùng thủ đoạn gì mà làm ông nội buộc anh phải cưới cô.

Hóa ra anh luôn hiểu lầm cô, chân tướng này làm không có hơi không thể tiếp nhận nổi.

Lúc này tim anh như bị xé một mảnh lớn, anh vì hiểu lầm, mà thương tổn cô một năm, giờ anh mới biết được, anh đã sai lầm đến mức nào.

Ngước mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hành, anh bi thống hỏi: "Ông nội, sao lúc đầu, ông phải ép buộc Mạn Mạn? Sao không nói sự thật cho cháu biết?"

Hoắc Nghiệp Hành như che giấu điều gì, ánh mắt phức tạp nhìn Hoắc Vân Hy: "Vân Hy, trước cháu đi xem Mạn Mạn đi đã, những chuyện khác để sau này ông nói cho cháu biết, ông mệt rồi, đi ngủ thôi."

Nói xong, Hoắc Nghiệp Hành đứng lên, chống quải trượng, sắc mặt ngưng trọng ra khỏi thư phòng.

Hoắc Vân Hy nhíu mày nhìn ông ra khỏi phòng, nhất định là ông đang che giấu chuyện gì đó.

Chỉ là không biết đó là chuyện gì?

Đến lúc Lê Hiểu Mạn tiến vào, anh liền thấy cô quần áo xốc xếch nằm đó, chăn cũng bị cô đạp rơi xuống mặt đất.

"Mạn Mạn…" Hoắc Vân Hy nhìn cô khí huyết dâng trào, không kiềm lòng được tiến tới.

Anh đã tiếp xúc với rất nhiều phụ nữ, nhưng đa số đều là son phấn dày đặc, mùi nước hoa nồng nặc làm anh ác cảm, mà trên người cô mang theo hương thơm nhàn nhạt phảng phất như hoa mới nở, rất dễ chịu, khiến anh như trầm mê trong đó.

Cúi đầu, anh hôn lên môi cô, bàn tay cảm nhận da thịt trơn mềm của cô.

Cô như đột nhiên khôi phục thần trí, đẩy Hoắc Vân Hy ra, giọng vô lực: "Không.. Đừng động vào tôi…"

Thấy kháng cực vô lực của cô, Hoắc Vân Hy ánh mắt nóng rực nhìn cô, giọng khàn khàn: "Mạn Mạn, em cần anh."

Dứt lời, anh tiếp tục hôn xuống.

"Không…" Lê Hiểu Mạn thà thân thể khó chịu cũng muốn tránh khỏi nụ hôn của Hoắc Vân Hy.

Đột nhiên chuông điện thoại của cô vang lên, làm ý thức cô khôi phục không ít.

Hai tay mảnh khảnh của cô dùng sức đặt lên ngực Hoắc Vân Hy, vì dược tính phát tác mà trán cô lấm tấm mồ hôi, giọng cô mang theo vài phần từ tính: "Đừng.. Dậy đi… đừng đụng vào tôi…"

Điện thoại đang ở bên cạnh, cô vươn tay, vốn định lấy điện thoại, lại bị Hoắc Vân Hy cầm lấy, thấy là Long Tư Hạo gọi tới, anh tức giận, vốn chuẩn bị tắt, lại nghĩ nghe máy, rồi mở loa ngoài đặt ở đầu giường.

Anh cúi người ghé vào bên ôngi cô, thấp giọng nói: "Mạn Mạn, đừng trách anh, chỉ có như vậy, mới làm cho Long Tư Hạo không còn hy vọng với em."

Anh cúi đầu, bá đạo hôn lên.

Cô rên rỉ, hợp cùng tiếng thở dốc của Hoắc Vân Hy, đan vào thành một đạo âm thanh mơ màng, truyền tới ôngi Long Tư Hạo.

Anh siết chặt điệnt hoại, đôi mắt hẹp dài lạnh thấu xương nheo lại, đáy mắt như có ngọn lửa hủy diệt, khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy vẻ to lắng, quanh người tản ra hàn khí dày đặc.

Giờ phút này, tim anh giống như bị từng đao từng đao đâm vào, mỗi đao đều đâm vào tận xương tủy, làm cơ thể anh khó chịu không thôi.

Anh không tiếp nhận được việc người phụ nữ mình yêu cùng người đàn ông khác…

Màn hình điện thoại vỡ vụn trong tay anh, hình ảnh hai người thân mật chụp với nhau cũng theo ánh sáng bị tắt của điện thoại mà tối om.

Sau khi về đến vườn hoa hồng, anh mới biết điện thoại hết pin, vậy nên không nhận được điện thoại của cô, thấy cô không có trong nhà, anh nhanh chóng nạp điện rồi thấy tin nhắn bảo cô đến Hoắc gia, anh lập tức đi tới đó.

Thật không nghĩ tới, gọi cho cô một cuộc mà lại phải nghe một đoạn âm thanh khiến anh đau lòng như vậy.

Anh lúc này đã đi tới bên ngoài Hoắc gia, ngồi trong xe, ánh mắt anh đỏ thẫm, đáy mắt là đau đớn dữ dội nồng đậm.

Đột nhiên anh lạnh lùng xuống xe, vẻ mặt âm lệ kinh người tiến vào, đi thẳng lên lầu.

Bà Trương đang ở trong đại sảnh, thấy anh đi thẳng lên tầng thì kinh ngạc, trong lòng nghĩ có chuyện, đuổi theo anh hô: "Đại thiếu gia, đã trễ thế này, sao cậu lại tới? Lão gia đã ngủ rồi."

Long Tư Hạo không để ý đến bà, bước chân cực nhan tới thẳng phòng Lê Hiểu Mạn.

225. Chương 225: Bức Bách, Lấy Cái Chết Uy Hiếp

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đến phòng, thấy cửa phòng đang khóa chặt, anh đạp cửa, điện cuồng đạp.

Khí thế khiếp người và tiếng động làm người làm ở đây bị đánh thức, bao gồm cả Hoắc Nghiệp Hành và Lý Tuyết Hà.

Sau anh là bà Trương vẻ mặt bị dọa nhìn anh đạp cửa, hô lớn: "Đại thiếu gai, nhị thiếu gia và thiếu phu nhân đã ngủ rồi, cậu làm gì vậy chứ?"

Lúc này, Hoắc Nghiệp Hành bị đánh thức chống quải trượng bước tới, thấy anh đạp cửa thì sắc mạt trầm xuống, cả giận nói: "Tư Hạo, cháu làm gì? Dừng lại cho ông."

Hoắc Vân Hy nghe được âm thanh ngoài cửa, bàn tay nắm chặt thành quyền, gương mặt tuấn tú ẩn ẩn vẻ tức giận.

"Hoắc Vân Hy… anh… anh cút cho tôi." Lê Hiểu Mạn cắn chặt môi dưới, cắm móng tay vào bàn tay để dùng đau đớn kích thích lý trí của mình.

Nếu như bị Hoắc Vân Hy đoạt lấy, cô thà chết đi còn hơn, cô đã là người của Long Tư Hạo, tuyệt sẽ không thể có lỗi với anh.

Nghe thấy giọng cô, Hoắc Vân Hy nhìn đôi môi bị cô cắn chảy máu, mi nhíu chặt, ánh mắt phức tạp: "Mạn Mạn, đừng trách anh, anh làm vậy cũng chỉ vì giữ em lại."

Dứt lời, anh cởi quần dài trên người cô, và cả quần áo nữa.

Đúng lúc anh cúi người lần nữa, cửa phòng đột nhiên bị một lực mạnh làm vỡ, Long Tư Hạo thần sắc lạnh lẽo kinh người đi đến, khi thấy quần áo vứt đầy trên mặt đất của Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy, tim anh đau đớn không thôi, đau đớn trong mắt hóa thành sát ý nồng đậm, càn quét lý trí của anh.

"Hoắc-Vân-Hy!" Anh gào lớn, lệ khi quanh người như muốn hủy diệt đất trời, sát khí nguy hiểm nồng đậm.

Đột nhiên khóe môi anh nhếch lên, tiến đến, trong tay cầm một khẩu súng, đặt vào mi tâm Hoắc Vân Hy.

Lý Tuyết Hà vừa tới thấy vậy, sắc mặt trắng bệch, sợ hãi nói: "Tư Hạo, con làm gì vậy? Đó là em trai con mà? Đừng nổ súng, ngàn vạn lần đừng nổ súng, Tư Hạo…"

Sắc mặt bà Trương tái nhợt, run run nhìn vẻ mặt âm lệ của Long Tư Hạo, đây là lần đầu tiên bà thấy ai kinh người như vậy.

"Đại… Đại thiếu gia, cậu làm gì vậy? Nhị thiếu gia là em trai cậu, giết người phải đền mạng."

"Tư Hạo.. Đừng…" Lê Hiểu Mạn kéo chăn phủ trên người, nhìn đôi mắt đỏ thẫm của anh, ánh mắt trần đầy sát ý của anh mà trong lòng không khỏi rùng mình.

Hoắc Vân Hy không có một chút vẻ bối rối hay sợ hãi nào, anh nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt nhu hòa mà thâm tình, khóe môi hơi giương lên: "Mạn Mạn, em không cần phải nói nữa, hôm nay nếu anh bị giết, anh sẽ chẳng còn gì hối hận, anh muốn cho em thấy thật rõ rằng anh, Hoắc Vân Hy đã thật sự biết sai rồi, anh yêu em, có chết cũng tiếc."

Lê Hiểu Mạn thấy ánh mắt kiện định của Hoắc Vân Hy, lại nhìn vẻ mặt đầy sát khi của Long Tư Hạo, tùy thời có thể nổ súng, cô nhíu chặt mày.

Nếu như cô nói mình bị Hoắc Vân Hy bắt buộc, nhất định anh sẽ tức chết mà bắn Hoắc Vân Hy mất, vậy trên lưng anh sẽ phải gánh một mạng, đây là điều cô không muốn thấy.

Nếu cô nói không phải, trái tim anh sẽ bị tổn thương.

Suy nghĩ một lát, cô nhìn Long Tư Hạo: "Tư Hạo, hai người bọn em chưa phát sinh chuyện gì cả, anh để súng xuống trước đi."

"Chưa có chuyện gì phát sinh?" Long Tư Hạo không nghĩ tới Lê Hiểu Mạn lại nói những lời này, đáy mắt xoẹt qua tia thất vọng, sự đau phẫn làm anh hít thở không thông.

Giọng nói của anh lạnh thấu xương: "Hiểu Hiểu, đến giờ mà em còn muốn hắn ta sống, anh trong mắt em coi là gì, chúng ta là gì của nhau? Em đã không muốn anh sẽ giết hắn cho rồi."

Dứt lời, anh lạnh lùng cười chuẩn bị bóp cò.

Đúng lúc này, từ phía sau truyền đến tiếng rống giận của Hoắc Nghiệp Hành: "Dừng tay."

Lý Tuyết Hà nhìn sắc mặt âm trầm của Hoắc Nghiệp Hành, lo lắng nói: "Cha, mau kêu Tư Hạo dừng tay, nó… nó nói muốn giết Vân Hy."

Lúc này, sắc mặt bà tái nhợt, chưa bao giờ sợ hãi điều gì như vậy, bà chỉ có một đứa con, nếu xảy ra chuyện gì, chắc bà không sống nổi nữa mất.

Không có con, thì bà ở Hoắc gia còn có địa vị gì nữa?

Bà Trương cũng lo lắng nhìn Hoắc Nghiệp Hành: "Lão gia…."

Hoắc Nghiệp Hành nhìn súng lúc đang chĩa vào đầu Hoắc Vân Hy, tiến tới, trong tay có súng lục, đặt họng súng lên thái dương của mình, sắc mặt ngưng trọng, vô cùng đau đớn nói: "Hoắc Nghiệp Hành ông đời trước tạo nghiệt, đời này nhất định không được hưởng phút từ tôn tử, cha các ngươi qua đời khi còn trẻ, giờ hyunh đệ tương tàn, Tư Hạo, cháu nổ súng, vậy ông nội cũng không sống nữa."

Long Tư Hạo và Hoắc Vân Hy đều không nghĩ tới Hoắc Nghiệp Hành lại lấy tính mạng mình đi ngăn cản.

"Ông nội…" Hoắc Vân Hy phức tạp nhìn Hoắc Nghiệp Hành, ông vậy mà lại lấy chính tính mạng của mình ra uy hiếp, từ nhỏ tới giờ anh luôn đối nghịch với ông, cảm thấy hết sức áy náy.

Lê Hiểu Mạn thấy ông tự chĩa súng vào đầu mình, lo lắng nhìn ông: "Ông nội, ông đang làm gì, ông… bỏ súng xuống đi đã."

Hoắc Nghiệp Hành nhìn Lê Hiểu Mạn, sắc mặt ngưng trọng: "Mạn Mạn, giờ cháu nói rõ cho Tư Hạo là mình không ly hôn với Vân Hy đi, đời này cho coi Tư Hạo là anh của mình."

"Ông nội…" Lê Hiểu Mạn nhìn đôi mắt đỏ au của Long Tư Hạo, lắc đầu khó nói: "Ông nội.. cháu… không…"

Thấy Lê Hiểu Mạn lắc đầu, Hoắc Nghiệp Hành thần sắc nghiêm nghị thêm mấy phần, ngón trỏ chuẩn bị bóp cò, lạnh giọng nói: "Mạn Mạn, cháu không nói, ông nội chết trước mặt cháu."

Lê Hiểu Mạn nói trong nước mắt: "Ông nội… đừng ép cháu…"

Long Tư Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt lạnh lùng mà phức tạp, đột nhiên anh thu tay, lạnh lùng cười: "Hiểu Hiểu, thật xin lỗi, đã làm khó cho em rồi, có lẽ anh thật sự không nên xuất hiện."

Dứt lời, anh tâm tình phức tạp nhìn cô xoay người, đôi mắt hẹp dài khôi phục vẻ đạm mạc thường thấy, cất bước rời đi.

"Tư Hạo…" Thấy anh rời đi, đáy lòng Lê Hiểu Mạn không khỏi bối rối, cô có cảm giác, anh sẽ rời khỏi thành phố K.

Hoắc Nghiệp Hành thấy Long Tư Hạo rời đi, sắc mặt nghiêm trọng nhìn Hoắc Vân Hy và Lê Hiểu Mạn, thu hồi súng trong tay, thở dài rời khỏi phòng, cũng kêu người giúp việc cấm nói việc này ra ngoài nửa chữ.

226. Chương 226: Long Tư Hạo, Anh Là Đồ Khốn Khiếp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lý Tuyết Hà thấy Lê Hiểu Mạn ra khỏi phòng thì mắt trợn lên, nổi giận mắng: "Tiểu tiện nhân, sao Vân Hy lại cưới một đứa hèn hạ như cô chứ, cô muốn hại chết Vân Hy phải không?"

Dứt lời, bà ta giơ tay lên đánh Lê Hiểu Mạn.

Hoắc Vân Hy thấy thế, bắt lấy tay mẹ mình, hai mắt chứa đầy cảm xúc phức tạp, tái mặt nói: "Mẹ, đủ rồi, đừng đánh Mạn Mạn nữa, khuya rồi, bọn con muốn nghỉ ngơi, mẹ ra ngoài đi."

"Con… Vân Hy, sao con lại giúp cô ta? Mẹ là vì tốt cho con." Lý Tuyết Hà kinh ngạc nhìn con trai mình, không ngờ nó lại giúp Lê Hiểu Mạn.

Trước kia cho dù bà ta dạy bảo Lê Hiểu Mạn thế nào, đứa con trai này cũng không để ý, sao tối nay lại vậy?

Hoắc Vân Hy nhìn Lý Tuyết Hà, tức giận nói: "Nếu mẹ thật sự muốn tốt cho con thì đã không đối xử với Mạn Mạn như vậy, con và Mạn Mạn đi tới ngày hôm nay cũng một phần là do mẹ đấy."

"Con… Vân Hy, con nói gì vậy? Sao con lại nói với mẹ như vậy? Chẳng lẽ mẹ chồng dạy bảo con dâu mình là sai sao?"

Lý Tuyết Hà tức giận, bà ta khổ sở nuôi con trai khôn lớn, vậy mà hôm nay nó lại giúp vợ nó dạy bảo lại mình.

"Con dâu? Mẹ chồng?" Hoắc Vân Hy nheo mắt lại, ánh mắt nhìn Lý Tuyết Hà càng sắc bén hơn: "Mẹ coi Mạn Mạn là con dâu từ khi nào thế? Con không phải là một người chồng tốt, mẹ cũng không phải là một mẹ chồng tốt. Mẹ chưa bao giờ suy nghĩ cho hạnh phúc của con cả, mẹ chỉ để ý địa vị của mình ở Hoắc gia thôi, mẹ ra ngoài đi."

"Con… con vì con tiện nhân này mà nói vậy với mẹ sao? Con làm mẹ quá thất vọng rồi." Lý Tuyết Hà bị những lời nói này của anh ta làm cho tức phát khóc, bà ta phẫn nộ nói, sau đó trừng mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi căm giận rời khỏi phòng.

Vú Trương thấy Lý Tuyết Hà đi ra thì thở dài, nhìn Hoắc Vân Hy và Lê Hiểu Mạn nói: "Thiếu gia, thiếu phu nhân, tôi cũng ra ngoài đây."

Sau khi Vú Trương rời khỏi, Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn Hoắc Vân Hy: "Anh cũng ra ngoài đi, tôi muốn yên lặng một mình, tôi xin anh tạm thời hãy biến mất khỏi mắt tôi một lát, tôi không muốn nhìn thấy anh."

Thấy cô lạnh nhạt như vậy, Hoắc Vân Hy cảm thấy cực kỳ đau xót, anh ta nắm chặt hai tay, ánh mắt vừa thâm tình vừa đau khổ nhìn cô: "Được, anh ra ngoài, Mạn Mạn, anh sẽ cho em thời gian, để em tiếp nhận anh thêm lần nữa, chúng ta vẫn sẽ là vợ chồng."

Dứt lời, Hoắc Vân Hy nhíu chặt mày, u buồn rời khỏi phòng.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta ra ngoài thì lập tức bước lên khóa kĩ cửa phòng, rồi mặc quần áo lại.

Trải qua chuyện vừa rồi, tuy tác dụng của thuốc đã được áp chế, nhưng thân thể cô vẫn khô nóng khó chịu không thôi.

Cô bước vào phòng tắm, rửa mặt bằng nước lạnh, sau khi cảm thấy nhiệt độ cơ thể giảm xuống một chút mới ra khỏi phòng tắm, nhẹ nhàng mở cửa, sau khi thấy hành lang không có ai mới khẽ bước ra.

Xuống đến dưới lầu, cô gặp vú Trương.

Vú Trương thấy cô ăn mặc chỉnh tề bước xuống thì kinh ngạc: "Thiếu phu nhân, cô…"

"Suỵt…" Lê Hiểu Mạn ra hiệu cho vú Trương giữ im lặng rồi bước lên, nhíu mày nhìn chị: "Vú Trương, đêm nay tôi không muốn đợi ở đây, chị có thể coi như không nhìn thấy tôi không?"

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn liền vội vàng chạy ra ngoài đải sảnh, nhưng vì bị bỏ thuốc, thân thể có chút suy yếu nên bước chân thoáng bất ổn.

Vú Trương thấy thế thì lo lắng gọi cô: "Thiếu phu nhân, trễ lắm rồi, một mình cô về rất nguy hiểm, hay để thiếu gia đưa cô về đi."

Lê Hiểu Mạn khẽ khựng lại, ngoái đầu nhìn vú Trương, cười nhạt: "Vú Trương, chị yên tâm đi, tôi không sao, giữ bí mật giúp tôi, đừng để bất kì ai biết là chị thấy tôi rời đi, cảm ơn chị."

"Này…" Vú Trương có chút khó xử nhìn lên lầu, lúc quay lại thì Lê Hiểu Mạn đã nhân cơ hội rời khỏi.

"Ài!" Chị thở dài một hơi, nhưng cũng không kể chuyện Lê Hiểu Mạn rời khỏi cho bất kì ai trong Hoắc gia.

Ra khỏi Hoắc trạch, gió đêm thổi phần phật, Lê Hiểu Mạn ăn mặc khá mỏng, váy dài bị thổi bay lên, hiện ra bắp chân mảnh khảnh, cô lạnh run cầm cập, nhưng lại có thể áp chế được thuốc phát tác.

Cô kéo chặt chiếc áo dài màu lam, vừa đi vừa gọi cho Long Tư Hạo nhưng vẫn không được.

"Tư Hạo…"

Cô chưa bao giờ hoảng hốt như thế, gọi hết lần này đến lần khác, rơi lệ.

Nếu Long Tư Hạo cứ rời khỏi cô như vậy, cuộc sống sau này của cô còn ý nghĩa gì nữa?

Bất tri bất giác, cô đã quen với sự tồn tại của anh, quen với sự dịu dàng, thương yêu của anh, quen với sự vô lại ấy, quen với sự khốn khiếp ấy, và quen với việc được anh quan tâm…

Cảm giác của cô đối với anh không chỉ là thói quen nữa, thì ra cô lại để ý anh như vậy, để ý đến mức cuộc đời không thể thiếu anh nữa rồi.

"Tư Hạo, xin anh, mau nhận điện thoại của em đi!" Lê Hiểu Mạn nhăn mày, nước mắt cuồn cuộn tuôn rơi, thấm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn, từng giọt từng giọt rơi xuống màn hình di động.

Càng khuya gió thổi càng mạnh, lá cây rụng bay khắp nơi, khiến cho người ta cảm thấy lạnh giá vô cùng.

Váy Lê Hiểu Mạn bị gió đêm thổi bay, khẽ gợn sóng dưới bầu trời, nhưng cô chẳng quan tâm nữa, vừa gọi cho Long Tư Hạo, vừa lảo đảo bước về phía trước, lung lay như lá thu sắp rụng.

Chỉ có điều cô không gọi được, không thể liên lạc với anh.

227. Chương 227: Long Tư Hạo, Anh Là Đồ Khốn Khiếp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhìn màn hình tối đen, nước mắt cô chảy xuống càng nhiều hơn, anh chưa bao giờ bỏ lỡ điện thoại của cô, nhưng lần này lại nhẫn tâm đến vậy, cho dù cô có gọi thế nào anh cũng không nhận, cũng không mở máy.

Long Tư Hạo, không phải anh đã nói cả đời này đều sẽ không rời khỏi em sao?

Không phải anh nói rằng đối tốt với em là chuyện anh muốn làm nhất trên đời sao?

Bây giờ em không hề hạnh phúc, em rất khổ sở! Anh có hạnh phúc không?

Lòng cô như bị khoét một lỗ, đau đớn không thôi.

Cô ngồi xổm xuống, đôi tay mảnh khảnh ôm gối, khóc: "Long Tư Hạo, anh là đồ khốn khiếp, anh toàn nói xuông thôi, anh muốn em tin tưởng anh, vậy sao anh lại không tin em?"

…

Lúc này Long Tư Hạo đang ở trên bờ biển, di động để trên xe, nhưng bởi vì bị hỏng nên không nhận được điện thoại của Lê Hiểu Mạn.

Nước biển ban đêm như bị mực nhuộn đen, gió biển thổi phần phật, sóng gió bốn bề sống dậy, hòa vào cảm giác mất mát trong tim.

Bên bờ biển còn có Lạc Thụy, anh ta mặc rất ít, chỉ có một chiếc sơ mi xanh xám và chiếc quần xám nhạt giản dị, tuy cả người đều là hàng hiệu nhưng giờ phút này cũng không thể giữ ấm.

Anh ta khoanh tay, thân thể to lớn run rẩy, hơi nheo mắt, liếc nhìn Long Tư Hạo: "Tổng giám đốc, sao giờ anh không ở trong chăn "chiến đấu" với Lê tiểu thư mà chạy đến bờ biển chịu khổ thế?"

Long Tư Hạo híp mắt lại, ánh mắt âm u lạnh lùng nhìn ra biển lớn, giọng điệu lạnh lùng: "Đã đặt xong vé máy bay chưa?"

Lạc Thụy nhìn Long Tư Hạo, nghi ngờ nói: "Đặt xong rồi, nhưng sao anh vội về Marseille thế? Anh không định mang Lê tiểu thư cùng về Marseille sao? Có cần nói với Sophie tiểu thư là anh phải về Marseille không?"

Long Tư Hạo không trả lời Lạc Thụy, đôi mắt hẹp dài ngập tràn đau khổ, anh cau chặt mày, ánh mắt bi thảm, trong lòng cũng đau đớn không thôi, đau khổ đến mức anh không thở nổi.

Anh cứ cho rằng cứ thật lòng là có thể đổi lấy sự thật lòng của cô, nhưng thì ra, yêu không phải cứ thật lòng là được đền đáp.

Cuối cùng cô vẫn chọn Hoắc Vân Hy.

Nhớ tới lúc cô khó xử trước anh và Hoắc Vân Hy, anh liền đau, đau đến tận tim.

Cô thật sự không thể buông bỏ Hoắc Vân Hy sao? Cho dù bị Hoắc Vân Hy làm tổn thương đầy mình, cô cũng không từ bỏ?

Sự đau khổ tràn đến như thủy triều càn quét cả trái tim Long Tư Hạo, khóe mắt anh cũng bắt đầu ươn ướt.

Nhắm hai mắt lại, nước mắt lăn trên gò má hoàn mĩ, nhưng cũng mau chóng bị gió biển thổi tan, biến mất không đấu vết.

Xoay người, anh lại trở lại vẻ trầm lạnh khi xưa: "Ra sân bay."

Dứt lời, anh lạnh lùng đi về phía chiếc Rolls-Royce ở phía xa.

"A… Tổng giám đốc, đi sân bay luôn bây giờ sao?" Lạc Thụy nghe thấy anh nói vậy thì kinh ngạc, lập tức đuổi theo.

Ngồi vào trong xe, Long Tư Hạo lạnh lùng nhìn chiếc di động hỏng bên cạnh, cũng không cầm lấy mà chuẩn bị khởi động xe.

Lạc Thụy không lái xe tới nên ngồi bên ghế phụ, anh ta nheo mắt cười: "Tổng giám đốc, sao tôi lại không biết xấu hổ để anh lái xe được chứ? Hay cứ để tôi lái nhé? Tổng giám đốc, tôi cảm thấy anh nên nói với Lê tiểu thư một tiếng…"

Anh ta lập tức cầm lấy di động của Long Tư Hạo, lúc này mới phát hiện ra màn hình đã vỡ nát, anh ta đặt điện thoại của Long Tư Hạo xuống, lấy điện thoại của mình ra gọi cho Lê Hiểu Mạn, nhưng cô lại tắt máy.

Anh ta nhíu mày, nhìn Long Tư Hạo nói: "Tổng giám đốc, Lê tiểu thư tắt máy rồi, anh thật sự không nói cho Lê tiểu thư biết chuyện anh đi Marseille sao? Anh không nói với cô ấy, chẳng lẽ không sợ cô ấy đau lòng?"

Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt thâm trầm, giọng điệu lạnh lẽo, hỏi Lạc Thụy, nhưng cũng như là đang hỏi chính mình: "Cô ấy sẽ đau lòng ư?"

Anh xuất hiện khiến cô khó xử, nếu như anh rời đi, cô hẳn sẽ vui vẻ mới đúng.

Lạc Thụy nghe thấy sự đau lòng trong lời của anh: "Tổng giám đốc, có phải anh và Lê tiểu thư xảy ra chuyện gì rồi không? Tôi thấy cô ấy rất để ý anh mà? Nếu không với tính cách của Lê tiểu thư, cô ấy cũng sẽ không đồng ý cho anh ở trong nhà trọ của cô ấy. Cho nên nếu giám đốc không nói với Lê tiểu thư, chẳng phải cô ấy sẽ không vui sao."

Nghe vậy, Long Tư Hạo đang khởi động xe cúi đầu, im lặng một lúc mới liếc nhìn Lạc Thụy, lạnh nhạt nói: "Xuống xe."

"A…" Lạc Thụy nheo mắt nhìn Long Tư Hạo, nhíu mày, đau khổ nói: "Tổng giám đốc, anh không nói đùa đấy chứ? Bây giờ đã khuya lắm rồi, anh lỡ ném tôi ở đây một mình sao? Lạnh lắm đấy, ai, ôi!"

228. Chương 228: Hiểu Hiểu, Anh Giải Thuốc Cho Em.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo giận tái mặt, ánh mắt tàn ác nhìn Lạc Thụy, môi mỏng vẽ ra một độ cong mị hoặc: "Muốn tôi đá cậu xuống?"

Thấy được ánh mắt anh hung ác Lạc Thụy rùng mình một cái, hai con mắt cười híp lại thành một đường: "Tổng giám đốc, không cần ngài đá, tôi bây giờ sẽ xuống ngay."

Dứt lời, anh xuống xe, khoanh tay, người run rẩy, méo miệng nhìn Long Tư Hạo, ủy khuất nói: "Tổng giám đốc, ngài đi thong thả."

Long Tư Hạo không để ý đến Lạc Thụy, trực tiếp lái xe rời đi.

Thấy vậy, gương mặt tuấn tú than khóc: "Tổng giám đốc, anh không có lương tâm"

Sau đó anh run rẩy người, gọi điện thoại: "Người đó, tới đón tôi…"

Từ bờ biển rời đi Long Tư Hạo không tới sân bay, mà đi thẳng Hoắc gia.

Bàn tay anh trắng nõn cầm chặt tay lái, trong đầu nhớ lại lời Lạc Thụy vừa nói, đêm nay chắc chắn sẽ có một màn kịch.

Vì nghe một đoạn đối thoại trong đi ện thoại khiến người ta đau lòng, anh mất đi lí trí, nhiều chuyện cũng không nghĩ rõ ràng, nhưng giờ phút này khi anh tỉnh táo lại càng nghĩ càng cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Đã trễ thế này, anh không biết tại sao Hiểu Hiểu lại đến Hoắc gia?

Hơn nữa lúc anh trở lại khu nhà, tại phòng khách trên ghế sa lon có bản vẽ phác họa thiết kế của cô, hẳn là cô đang đợi anh xem bức vẽ.

Đi Hoắc gia nhất định là có nguyên nhân, mà nguyên nhân lớn nhất khiến cô đến Hoắc gia gặp ông nói nhất định cùng anh có liên quan.

Còn có, nếu cô ở chung một chỗ với Hoắc Vân Hy, lúc anh gọi điện cho cô, với tính cách của Hoắc Vân Hy, làm sao để cho cô nhận điện thoại anh?

Hơn nữa còn nghe được một đoạn âm thanh như vậy…

Lấy tính cách của cô, làm sao có thể để cho anh biết được cô và Hoắc Vân Hy ở…

Mặc kệ anh hiểu lầm cái gì, hay bất luận tối nay anh nghe thấy gì thì đều là sự thật, anh cũng muốn gặp cô.

Bởi vì buông tha cô, chuyện như vậy là đau đớn nhất đời anh.

Anh lái xe rất anh, chạy trên đường quốc lộ.

Lúc tới gần Hoắc gia, trên đường cái một thân ảnh nhỏ nhắn quen thuộc rơi vào tầm mắt anh.

Nhận ra là Lê Hiểu Mạn, anh đột nhiên đạp mạnh chân ga, đôi mắt hẹp dài nheo lại, ánh mắt mang theo một tia không thể tin nổi nhìn người đang ngồi xổm xuôông, hai cánh tay bao bọc hai đầu gối, Lê Hiểu Mạn thấp giọng khóc thút thít.

Không một chút do dự, anh lập tức xuống xe, bước vội vàng về phía Lê Hiểu Mạn.

Bước chân nặng nề của anh vào ban đêm đột ngột vang dội.

Nghe được thanh âm Lê Hiểu Mạn từ từ ngẩng đầu lên, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, con mắt sưng đỏ vì khóc, nước mắt liên tục rơi.

"Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo đau lòng, lập tức đưa tay kéo cô vào trong ngực, hai cánh tay thu lại, ôm chặt cô, anh thật không nghĩ đến, cô sẽ ở bên ngoài Hoắc gia, cô hẳn không ở trong phòng sao?

Lê Hiểu Mạn cũng không nghĩ tới Long Tư Hạo sẽ trở lại, trong nháy mắt nhìn thấy anh, cô mừng rỡ, có thể cô cũng thất vọng và tức giận

Cô kiềm nén nước mắt, đẩy anh ra, ánh mắt trong veo mà lạnh nhìn anh, thanh âm bởi vì khóc mà vô cùng khàn: "Còn quay lại làm gì? Không phải đi rồi sao? Nếu nhẫn tâm không nhận điện thoại em, tại sao không nhẫn tâm hoàn toàn? Anh nói đúng, tình cảm của chúng ta rất mỏng manh, một cái hiểu lầm đã có thể đập tan, anh nói em đối với anh không đủ tin tưởng, vậy anh thì sao? Anh có tin tưởng em? Em tưởng người hiểu em nhất là anh, nhưng không phải…"

Nói đến đây, nước mắt của cô đã rơi như mưa, vốn kiềm nén trở về nhưng nước mắt lại trào lên rơi xuống, như lũ lụt tràn lan không ngừng được.

Ngón tay mảnh khảnh của cô vươn về phía Long Tư Hạo, trong lòng bàn tay đều là dấu vết móng tay bóp chặt ra dấu, cũng chảy máu.

Tuy là ban đêm, nhưng dưới ánh trăng, ánh mắt Long Tư Hạo nhạy cảm nhìn thấu bàn tay cô có dấu vết hồng hồng.

Vẻ mặt anh hơi ngẩn ra, lập tức kéo đầu ngón tay Lê Hiểu Mạn qua„ đôi mắt hẹp dài đau lòng nhìn cô: "Hiểu Hiểu, đây là…"

Lê Hiểu Mạn rút ngón tay bị anh nắm, ánh mắt trong veo mà lạnh nhìn anh: " Em bị bỏ thuốc, nếu không như vậy, em đã sớm cùng Hoắc Vân Hy…"

Không đợi cô nói xong, Long Tư Hạo hiểu được lần nữa ôm cô vào trong ngực, tựa như muốn đem cô khảm vào trong xương hòa vào trong máu anh vậy, ôm thật chặt: "Hiểu Hiểu, thật xin lỗi! Là anh hiểu lầm em"

"Buông ra…" Lê Hiểu Mạn gắng sức tránh khỏi anh, giương môi lạnh lùng nói: " Long tiên sinh, không việc gì!"

Dứt lời, cô nhíu mày, ánh mắt lạnh nhạt nhìn anh: "Anh một câu xin lỗi, em trả lại anh một câu không sao, hai chúng ta thanh toán xong, ann xuất hiện đích xác gây khó dễ cho em, mời anh đi, cách xa xa"

Mong đợi càng nhiều, thất vọng càng lớn.

Tối nay gió thổi không chỉ thân thể cô lạnh, mà còn có lòng cô.

Long Tư Hạo thấy ánh mắt cô trong trẻo mà hờ hững, thần sắc lạnh nhạt, anh đột nhiên tiến lên, ôm cô lên, không để ý cô giãy giụa, trực tiếp nhét cô vào trong xe anh, sau đó nhanh chóng cho xe chạy.

"Long Tư Hạo, để em đi xuống, em không muốn ở chung một không gian với anh"

Mặc dù trong xe so với bên ngoài ấm áp hơn nhiều, nhưng bây giờ Lê Hiểu Mạn không muốn cùng Long Tư Hạo ở chung một chỗ.

Tối nay anh làm cho cô quá thất vọng.

Nếu đối với cô nhẫn tâm như vậy, cần gì phải quay trở lại? Trêu đùa cô như vậy rất vui sao?

229. Chương 229: Hiểu Hiểu, Anh Giải Thuốc Cho Em.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy vẻ mặt Lê Hiểu Mạn hờ hững, chau mày lại, anh lấy điện thoại bị hư đưa cho Lê Hiểu Mạn, mắt hẹp dài híp lại, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: "Không phải anh nhẫn tâm không nghe điện thoại em, mà do điện thoại hư."

Lê Hiểu Mạn thấy anh đưa điện thoại ra, màn hình di động vỡ vụn, cô cũng không cầm lấy điện thoại anh, ánh mắt lạnh nhạt như cũ nhìn anh: "Nếu điện thoại không hư, anh cũng không nhận? "

Đôi mắt hẹp dài của Long Tư Hạo khóa chặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt kiên định: "Điện thoại không hư, anh nhất định sẽ nghe, anh chỉ sợ em không gọi tới, Hiểu Hiểu, tối nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Là ông nội kêu em tới Hoắc gia?"

Lê Hiểu Mạn không trả lời Long Tư Hạo, quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa xe.

Ngồi vào trong xe một lát, không biết có phải vì trong xe mở lò sưởi hay không, cơ thể cô bình thường lại nóng lên, hơn nữa là càng ngày càng nóng.

Đôi mi cô thanh tú, móng tay bấm vào lòng bàn tay, cắn chặt môi dưới, tùy ý để lửa trong cơ thể bắt đầu bùng cháy.

Long Tư Hạo thấy cô không lên tiếng, đôi mắt liếc nhìn cô, phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bắt đầu ửng đỏ, hô hấp dồn dập hơn.

Nghĩ đến chuyện cô nói cô bị bỏ thuốc, con mắt hẹp dài thoáng qua tia tàn ác, anh không nên bỏ qua cho Hoắc Vân Hy.

Bây giờ đã biết, anh hiểu lầm cô, nhưng chuyện làm cho anh canh cánh trong lòng nhất là tại sao cô cứ muốn bảo vệ Hoắc Vân Hy?

Để chuyện này áp chế ở đáy lòng, anh đột nhiên dừng xe lại, nghiêng người nhích tới gần cô

Lê Hiểu Mạn cảm thấy có cảm giác bị ép lên tấn công tới, ngước mắt liền thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo gần khuôn mặt của cô trong gang tấc.

"Cút… Cút ngay, chớ tới gần em." sau lưng Lê Hiểu Mạn dựa trên cửa xe, cố gắng duy trì khoảng cách với Long Tư Hạo, đôi mày thanh tú chau lại nhíu chặt, trán đã bịn rịn mồ hôi.

Canh gừng là vú Trương bưng cho cô uống, người bỏ thuốc nhất định là vú Trương, nhưng cô hiểu vú Trương, nhất định có người xúi giục bà, mà người này không phải không nội mà là Hoắc Vân Hy.

Bất kể là ai sai khiến, nhưng rốt cuộc vú Trương cho cô uống thuốc gì? Một hồi lại phát tác, làm sao thổi lâu như vậy cũng không đem nó áp chế được?

Long Tư Hạo thấy cô cố ý tránh ann, anh nghiêng người lên trước, môi mỏng anh kề vào tai cô: "Hiểu Hiểu, nếu khó chịu, anh không ngại giải thuốc cho em."

Lê Hiểu Mạn trợn to đôi mắt, ánh mắt tức giận trợn với anh, cắn chặt môi dưới nói: "Em để ý, anh nên cách xa em một chút, bây giờ em cảm thấy rất thoải mái, em thích cái cảm giác như thiêu như đốt này, anh lái xe của anh, đừng cản trở em hưởng thụ"

"Hiểu hiểu…" Nghe ra trong lời của cô mang mùi vị tức giận, Long Tư Hạo biết trong cô còn khúc mắc bởi vì anh hiểu lầm cô, không nhận điện thoại cô, thậm chí là thất ê, mày sâu nhíu lại, đôi mắt hẹp dài tràn đầy tia áy náy và đau lòng nhìn cô.

Bàn tay trắng nõn của anh khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô: "Hiểu Hiểu, anh biết tối nay anh làm cho em thất vọng, anh không nên vì một cuộc điện thoại kia mà hiểu lầm em, điện thoại là Hoắc Vân Hy nhận phải không? Anh suýt nữa trúng kế cậu ấy, em nói đúng, trên đời này anh hiểu rõ con người em nhất, nhưng anh lại hiểu lầm em…. "

Nói đến đây, anh chống lên trán cô, ánh mắt thâm tình như cũ nhìn cô: "Hiểu Hiểu, em có nghĩ tới hay không, nếu không phải vì anh yêu em, cũng sẽ không vì cuộc điện thoại kia mà mất lý trí, khi đó anh cho là em và Hoắc Vân Hy ở…, em biết anh có bao nhiêu khó chịu không? Khi anh thấy em đối mặt với anh và Hoắc Vân Hy cũng khó chịu như vậy, em có biết tim anh đau hay không? Tại sao lại bảo vệ cậu ấy nhiều lần? "

Nghe được lời anh, tròng mắt Lê Hiểu Mạn lại rơi nước: "Ai nói em bảo vệ anh ấy? Em sợ anh nổ súng giết anh ấy, anh sẽ trở thành hung thủ giết người, em không muốn thấy trên lưng anh mang một cái mạng người, em bảo vệ chính là anh, lần trước ở rừng cây, lần này cũng vậy."

Long Tư Hạo bởi vì lời cô nói, ánh mắt vốn u ám như được truyền ánh sáng, đáy lòng vốn lo lắng bây giờ đã trở thành hư không, đôi mắt đầy ý cười.

Anh chăm chú nhìn cô, ánh mắt thâm tình và nhu hòa, cong môi hỏi: "Hiểu Hiểu, lời em nói là sự thật?"

Lê Hiểu Mạn hung hăng trợn mắt nhìn anh, giọng lạnh nhạt nói: "Giả."

Anh hại cô khóc lâu như vậy, còn khoác lác lâu như vậy, cô sẽ không nhanh như thế liền tha thứ cho anh.

Mặc dù phụ nữ kiểu cách không nên yêu, phụ nữ được tiện nghi còn khoe khoan cũng không thể yêu, nhưng cô rất đáng yêu không giống như những người phụ nữ khác, kiểu cách với anh.

Cô tức giận gắng sức đẩy anh ra, hung hăng trợn mắt nhìn anh: "Chớ đến gần em, lái xe của anh đi, Long thiếu."

Long Tư Hạo thấy cô vẫn không cho anh đến gần, đôi mắt hẹp dài nheo lại, ánh mắt sâu kín nhìn cô: "Được, anh không tới gần em."

Dứt lời, anh cho chạy xe.

Anh lái xe hơi nhanh, một mặt lái xe, một bên quan sát Lê Hiểu Mạn, thấy ánh mắt cô chật vật, môi dưới cắn chặt, sắc mặt dường như rất khó chịu, trong lòng anh thương yêu không dứt, đột nhiên anh dừng xe lại.

Lê Hiểu Mạn thấy anh dừng xe, ánh mắt có chút mê ly cùng nghi ngờ nhìn anh: "Dừng xe làm gì? Chạy nhanh một chút"

Anh cúi đầu xuống, bắt lấy đôi môi đỏ mọng của cô, giữ chặt sau gáy cô, bá đạo hôn cô.

230. Chương 230: Đoán! Chẳng Lẽ Ở Cùng Long... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Với nụ hôn của anh, Lê Hiểu Mạn không bài xích, cô vốn muốn nhào tới chủ động, nhưng đối mặt với nụ hôn bá đạo nồng nhiệt như vậy, dược tính lại phát tác khiến cô biết đẩy anh ra là chuyện khó khăn đến thế nào.

Cô không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ biết là nụ hôn của anh khiến cả tâm cả thân cô đều đón nhận, đều thỏa mãn.

Cô không kháng cự lại anh, một chút cũng không.

Nhiệt độ không khí bên trong xe dần tăng lên, hơi thở ái muội lan tràn.

Không biết qua bao lâu, hai người mới xong trận hoan ái kịch liệt này.

Lê Hiểu Mạn mệt mỏi toàn thân bủn rủn vô lực, nặng nề ngủ, Long Tư Hạo mặc quần áo giúp cô, ôm lấy cô ngủ ở trong xe.

Hôm sau, Lê Hiểu Mạn bị ánh nắng rực rỡ chiếu rọi làm cho tỉnh lại.

Cô đưa tay che mắt, đợi đến khi thích ứng lại mới chậm rãi buông ra, ánh vào mắt cô chính là đỉnh xe.

Cô đầu tiên là sửng sốt, toàn thân đau nhức kích thích đại não hoạt động, một màn kích tình tối qua tái hiện trong đầu cô.

Đầu tiên là cô phản công Long Tư Hạo, sau đó bọn họ ở trong xe chơi xe ~ rung kích thích.

Cô còn nhớ rõ tối qua cô vong tình kêu tên Long Tư Hạo, hoàn toàn không có một chút rụt rè.

Ặc…

Lê Hiểu Mạn thở hốc vì kinh ngạc, khuôn mặt hồng nhuận bỗng đỏ ửng, giống một đóa hồng đỏ kiều diễm mê người.

Cô nâng mắt, hung hăng trừng Long Tư Hạo nửa nằm nửa ngồi dựa trên ghế tựa trong xe, đưa tay định đẩy bàn tay đặt bên hông mình của anh ra, lại khiến anh tỉnh lại.

Ánh nắng vàng dịu từ ngoài cửa sổ thủy tinh chiếu tới khiến khuôn mặt vốn anh tuấn của anh càng phát ra mị hoặc mê người.

Nhớ tới tối qua, trái tim Lê Hiểu Mạn đến bây giờ còn run rẩy, trừng mắt liếc anh một cái, cô liền dời tầm mắt: "Lưu manh."

"Vậy còn em?" Long Tư Hạo nhướn mày, cúi đầu, hôn lên vành tai cô, giọng khàn khàn nói: "Em là tiểu lưu manh."

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của Lê Hiểu Mạn đỏ bừng, đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thấy đoạn đường của bọn họ đỗ ít xe đi qua, lúc này cô mới yên tâm.

Cô chỉ sợ bị người ta thấy, may là bên ngoài xe không có ai, nếu không, cô thật sự xấu hổ muốn đào hố chôn mình.

Ngay khi cô chuẩn bị đem tầm mắt từ bên ngoài cửa sổ thu lại, một chiếc Bentley đen chạy tới.

Con đường này là con đường ắt phải đi qua nếu muốn đến Hoắc trạch, Lê Hiểu Mạn liếc mắt một cái liền nhận ra đó là xe của Hoắc Vân Hy.

Cô mở to mắt, hai tay ôm lấy cổ Long Tư Hạo, đè thấp thanh âm nói: "Cúi đầu xuống, Hoắc Vân Hy đến."

Nghe vậy, đôi mắt hẹp dài của Long Tư Hạo híp lại, ánh mắt lóe lên, nhưng rất nhanh lại bị anh giấu đi, anh cũng không cúi xuống, ánh mắt thâm tình nhu hòa nhìn Lê Hiểu Mạn, cong môi cười: "Sợ cái gì? Quan hệ của chúng ta sớm muộn gì cũng công bố, hơn nữa cậu ta cũng không phải không biết quan hệ giữa chúng ta."

Lê Hiểu Mạn trừng mắt nhìn anh một cái, lúc nhìn qua cửa sổ thấy Hoắc Vân Hy không phát hiện cô và Long Tư Hạo, xe Bentley của cậu ta đã chạy đi xa.

Thu lại tầm mắt, cô ghé vào ngực anh, ngữ khí vô lực nói: "Em mệt mỏi quá, về đi."

Long Tư Hạo thấy cô thật sự mệt mỏi, cúi đầu hôn lên trán cô, để cô ngủ ở ghế sau, anh xuống xe lên ghế lái khởi động xe rời đi.

Dường như anh muốn đuổi kịp Hoắc Vân Hy, tốc độ xe cực nhanh, mà Hoắc Vân Hy nhìn chiếc Rolls-Royce đỗ ven đường vừa mới nhìn thấy, vô tình nhìn biển số xe, càng nghĩ càng cảm thấy quen thuộc, vì thế cậu ta lái chậm lại, còn muốn lùi về sau.

Sáng nay cậu mới biết Lê Hiểu Mạn đã rời khỏi Hoắc trạch,vì gọi cho cô không được, cậu mới vội vàng lái xe đến chỗ tối qua đón tìm cô.

Từ sau khi cô dọn khỏi biệt thự Thúy Viên, cậu vẫn không biết địa chỉ cụ thể của cô.

Nhìn vào kính chiếu hậu, cậu thấy chiếc Rolls-Royce phóng nhanh qua, quay đầu đi, cậu thấy rõ người trong xe đúng là Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo cũng không nhìn cậu, chỉ là lúc đi ngang qua anh giảm bớt tốc độ xe.

"Long Tư Hạo…" Ánh mắt Hoắc Vân Hy lạnh lùng, hai tròng mắt nheo lại, đoán xe Long Tư Hạo xe sao đỗ ven đường đến Hoắc trạch?

Mạn Mạn rời khỏi Hoắc trạch, chẳng lẽ ở trong xe Long Tư Hạo?

Nghĩ có thể như vậy, Hoắc Vân Hy giẫm chân ga, tăng tốc đuổi theo Long Tư Hạo.

Hai chiếc xe một trước một sau vẫn duy trì khoảng cách nhất định.

Long Tư Hạo thấy Hoắc Vân Hy đuổi theo, đôi mắt hẹp dài nguy hiểm nheo lại, ánh mắt lãnh lẽo, đôi môi cong lên đô cung lạnh lùng thị huyết, đột nhiên, anh cũng không tăng tốc, dường như cố ý để Hoắc Vân Hy đi theo.

Mà Hoắc Vân Hy cũng đi theo anh tới Hồng Hoa Uyển.

Chỉ là sau khi Long Tư Hạo đi vào, xe Hoắc Vân Hy lại bị bảo vệ Hồng Hoa Uyển lấy lý do cậu không phải người trong Hồng Hoa Uyển mà ngăn lại.

231. Chương 231: Đoán! Chẳng Lẽ Ở Cùng Long... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Không thể vào Hồng Hoa Uyển, Hoắc Vân Hy xuống xe, xanh mặt, hai tay kéo bảo vệ tới, ánh mắt sắc bén nhìn anh ta: "Người vừa rồi đi vào có phải tên là Long Tư Hạo không? Có ai tên là Lê Hiểu Mạn ở đây không? Bọn họ ở cùng một chỗ?"

Bảo vệ thấy sắc mặt cậu xanh mét, dáng vẻ như muốn giết người, kinh ngạc nhìn cậu ta một hồi, cũng không giấu diếm, gật đầu nói: "Long tổng Lê tiểu thư ở đây, ở cùng nhau."

Hoắc Vân Hy hoàn toàn thật không ngờ Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn đã ở chung, cậu như con sư tử phát điên, hai mắt đỏ bừng muốn vọt vào.

Bảo vệ kia lập tức ngăn cậu lại: "Tiên sinh, ngài không phải người sống ở đây, không thể vào."

"Cút ngay…" Hoắc Vân Hy xanh mặt, giận đến đỏ mặt tía tai ánh mắt sắc bén nhìn bảo vệ ngăn mình lại, rống giận ra tiếng.

Tên bảo vệ kia không tránh ra, như trước đứng trước mặt ngăn Hoắc Vân Hy lại: "Cậu không thể vào."

Hoắc Vân Hy giờ phút này đang nổi nóng, thấy bảo vệ trước mặt cứ ngăn mình lại, cậu như con thú hoang vừa được thả khỏi cũi, đưa tay đấm thẳng vài mũi bảo vệ kia.

Bảo vệ kia bị đánh chảy máu mũi, nhưng không đánh trả, vẫn cản Hoắc Vân Hy vào Hồng Hoa Uyển.

Thấy thế, hai tròng mắt Hoắc Vân Hy tàn nhẫn nhíu lại, giận dữ hét lên: "Mày muốn chết à."

Dứt lời, cậu phẫn nộ xông lên tiền, quyền cước cùng sử dụng, hung hăng đánh tên bảo vệ kia, mỗi một quyền mỗi cước đều dùng hết toàn lực, giống như anh ta không phải bảo vệ, mà là Long Tư Hạo giống nhau.

Đối mặt với Hoắc Vân Hy quyền đấm cước đá, bảo vệ kia vẫn không đánh trả, cứ mặc mình mặt mũi bầm dập, trên mặt đầy máu cũng không trả đòn, ngược lại khóe miệng cong lên lộ ra nụ cười đạt được ý đồ.

Mà mấy nhân viên an ninh khác thấy một màn này, lại không có ai tiến lên hỗ trợ, để Hoắc Vân Hy tùy ý đánh nhân viên an ninh kia.

...

Lúc này, Lê Hiểu Mạn đã trở lại nhà trọ sang trọng, cô được Long Tư Hạo ôm vào phòng ngủ, vừa dính lên giường cô đã ngủ say.

Long Tư Hạo thấy cô thực sự vô cùng mệt mỏi, cúi đầu xuống đau lòng hôn lên bờ môi căng mọng của cô, sau đó anh đi vào phòng tắm, tắm nước lạnh cho tỉnh táo, rồi mặc áo choàng tắm đi ra.

Thấy Lê Hiểu Mạn ngủ hết sức trầm ổn, anh khẽ hôn lên trán cô, rồi mới xoay người ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa phòng ngủ lại.

Anh vừa mới tới phòng khách, chuông cửa đã vang lên.

Giống như biết người tới là ai, anh nheo đôi mắt hẹp dài lại, môi mỏng mím chặc, tiến lên mở cửa ra.

Sau đó, anh xoay người tao nhã ngồi xuống ghế sa lon bằng da thật, thâm trầm liếc nhìn hai người tiến vào.

Hai người tiến vào đều làm ở phòng an ninh, một người là giám đốc bất động sản, một người khác là nhân viên an ninh.

Thấy Long Tư Hạo ngồi ở trên ghế sa lon, khí chất tao nhã, quanh thân tản ra khí tức vương giả cao quý, hai người quy quy củ củ đi lên trước, mặt đầy tươi cười nhìn Long Tư Hạo.

Giám đốc bất động sản cung kính đưa cho Long Tư Hạo một chiếc usb, hơi khom người nói: "Long tổng, chuyện ngài giao phó đã làm xong, trong này là video tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị đánh nhân viên an ninh của Hồng Hoa Uyển."

Long Tư Hạo nhận lấy chiếc usb đó, đôi mắt hẹp dài lạnh thấu xương nheo lại, ánh mắt thoáng sắc lạnh, đường nét tuấn mỹ cứng rắn, môi mỏng mím chặc, giọng nói lạnh lùng không có chút nhiệt độ nào: "Rất tốt, thương thế của nhân viên an ninh bị cậu ta đánh nặng nhẹ thế nào?"

Nhân viên an ninh đứng ở bên cạnh giám đốc bất động sản nhíu mày lại, cung kính nhìn Long Tư Hạo nói: "Long tổng, anh ta bị thương rất nghiêm trọng, thất khiếu đều chảy máu, có lẽ còn bị đánh gãy mấy cái xương sườn, đã được đưa tới bệnh viện kiểm tra rồi."

Nghe vậy, Long Tư Hạo thu hồi tầm mắt, ánh mắt lạnh lùng mà u tối tựa như thanh kiếm sắc bị rút ra khỏi vỏ vậy, anh mím chặt môi mỏng: "Yên tâm, tôi sẽ cho người chữa khỏi cho anh ta, tuy nhiên trước lúc này, các người và anh ta đều phải đưa Hoắc Vân Hy vào tù, tốt nhất là đệ đơn lên tòa án."

Giám đốc bất động sản nhìn Long Tư Hạo, cung kính nói: "Long tổng, chúng tôi đã báo cảnh sát, Hoắc tổng đánh người trọng thương, không thể tránh khỏi bị ngồi tù đâu."

Đợi giám đốc bất động sản và nhân viên an ninh kia rời đi, Long Tư Hạo trực tiếp gọi điện thoại cho Lạc Thụy, giọng nói chìm lạnh hỏi: "Chuyện tôi bảo cậu thu mua cổ phần của những cổ đông tập đoàn Hoắc thị làm thế nào rồi?"

Trong điện thoại truyền tới giọng nói kinh ngạc của Lạc Thụy: "Tổng giám đốc, không phải anh muốn bay đi Marseille sao? Sao còn không đi? Anh ngủ quên à?"

Ánh mắt của Long Tư Hạo trầm xuống, anh nheo mắt lại, lạnh như băng nói: "Cậu thử nói nhảm thêm câu nữa xem?"

Nghe thấy giọng nói rét lạnh của anh, Lạc Thụy lập tức nghiêm trang nói: "Tổng giám đốc, ngoài cổ phần trên tay anh Hoắc Nghiệp Hoằng và Hoắc Vân Hy ra, thì cổ phần của tập đoàn Hoắc thị trong tay các cổ đông khác đều đã được chúng ta thu mua toàn bộ, trước mắt tổng giám đốc có 38 % cổ phần của tập đoàn Hoắc thị n, nghe mấy cổ đông kia nói, ông nội anh đã thông qua biểu quyết đồng ý của các cổ đông, ông ấy đã trích 15 % cổ phần trong số 60 % của mình cho Lê tiểu thư. Bây giờ Lê tiểu thư có 15% cổ phần của tập đoàn Hoắc thị, nếu như Lê tiểu thư chịu chuyển 15% cổ phần của mình cho tổng giám đốc, thì tổng giám đốc anh sẽ cổ đông lớn nhất của tập đoàn Hoắc thị, nắm hơn 50% số cổ phần. Tuy nhiên, bây giờ cổ phiếu của Hoắc thị đang tiếp tục giảm, tổng giám đốc thu mua cổ phần của Hoắc thị là ném tiền qua cửa sổ."

232. Chương 232: Ngồi Tù, Hoắc Vân Hy Bị Bắt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt của Long Tư Hạo lạnh lùng lẫm liệt, môi mỏng âm lãnh cong lên: "Mục đích của tôi không phải là để kiếm tiền."

Sau đó, anh bảo Lạc Thụy tới Hồng Hoa Uyển lấy video Hoắc Vân Hy đánh nhân viên an ninh.

Sau, anh không đến công ty, một mực bồi ở bên người Lê Hiểu Mạn, chờ đợi cô, cũng là chuyện hạnh phúc nhất cảu anh.

...

Hoắc Vân Hy đánh nhân viên an ninh một trận vẫn không thể tiến vào Hồng Hoa Uyển, anh ta tức giận trở về công ty, còn chưa ngồi nóng đít ở văn phòng tổng giám đốc, thì đã có hai cảnh sát tìm tới cửa.

Hai cảnh sát tiến vào văn phòng tổng giám đốc của Hoắc Vân Hy rồi đưa giấy chứng nhận cho anh ta.

"Hoắc tổng, có người báo cảnh sát anh đánh một nhân viên an ninh của Hồng Hoa Uyển trọng thương, cũng cung cấp chứng cớ, anh phạm vào tội cố ý tổn thương người, mời anh theo chúng tôi trở về đồn cảnh sát."

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy vẫn đang tức giận suýt nữa là nổi lên va chạm với hai cảnh sát, cuối cùng dưới con mắt mọi nhân viên công ty, anh ta bị hai cảnh sát còng tay, đưa ra khỏi tập đoàn Hoắc thị.

Càng làm anh ta không nghĩ tới là, anh ta vừa bị hai cảnh sát đưa ra khỏi cao ốc tập đoàn Hoắc thị, đã gặp một đám ký giả vây quanh, tình cảnh hơi mất khống chế.

Câu hỏi của các ký giả truyền thông thay nhau vang lên, từng người từng người chen lên dí micro về phía Hoắc Vân Hy, còn kém nhét micro vào trong miệng anh ta.

"Hoắc tổng, nghe nói anh đánh nhân viên an ninh, đánh đến nỗi người ta chảy máu thất khiếu, có phải là thật hay không?"

"Hoắc tổng, xin anh nói xem, tại sao anh phải đánh nhân viên an ninh? Có phải là các người có ân oán cá nhân gì hay không?"

...

Đối mặt với một loạt các câu hỏi của ký giả, bị đèn flash chiếu thẳng vào mắt đến nỗi không mở nổi mắt ra, Hoắc Vân Hy quay đầu đi, sắc mặt tái xanh, tức giận không thôi, nhưng một câu cũng đều không nói.

Anh ta siết chặt hai bàn tay, ánh mắt sắc bén hận không thể giết người, bị hai cảnh sát áp giải vất vả lắm mới thoát khỏi sự bao vây của đám ký giả, ngồi vào trong xe cảnh sát.

Chuyện anh ta bị áp tải đến đồn cảnh sát này rất nhanh bị truyền thông đưa ra ánh sáng, cũng đã tạo thành ảnh hưởng vô cùng lớn với tập đoàn Hoắc thị.

Không chỉ như vậy, cùng ngày hôm đó, tập đoàn Hoắc thị còn bị viện kiểm soát điều tra.

Nguyên nhân chính là mảng sản phẩm trang sức của tập đoàn Hoắc thị, đồ cục giám sát chất lượng đã thông qua máy Phổ kế huỳnh quang tia X và máy Quang phổ ICP-OES tiến hành kiểm tra trang sức bạc cho trẻ em, kiểm tra sinh trắc so sánh hàm lượng nguyên tố mang độc tính, kết quả làm người ta khiếp sợ, sản phẩm có hàm lượng chất antimon (*) rất cao, nếu đeo lâu dài sẽ cực kỳ hại cho da của trẻ em.

(*)Antimon(tiếng Latinh:Stibium, nghĩa là "dấu chữ thập", và Latinh trung cổ:Antimonium) là mộtnguyên tố hóa họcvới ký hiệuSb) cósố nguyên tử51. Là mộtá kim, antimon có 4 dạngthù hình. Dạng ổn định nhất của antimon là dạng á kim màu trắng-lam. Các dạng màu vàng và đen là các phi kim không ổn định. Antimon được sử dụng trong mái lợp chống cháy,sơn,gốm,men, một loạt cáchợp kim,công nghiệp điện tử,cao su.. Antimon và nhiều hợp chất của nó là độc hại. Về mặt lâm sàng, ngộ độc antimon tương tự như ngộ độcasen. Ở các liều lượng nhỏ, antimon gây rađau đầu,hoa mắt,trầm cảm. Các liều lượng lớn gây ra buồn nôn nhiều và thường xuyên và có thể gây tử vong sau vài ngày.

Một khi tin tức này bị tung ra, không chỉ lòng người trong nội bộ tập đoàn Hoắc thị bàng hoàng, mà còn ảnh hưởng đến danh dự của tập đoàn Hoắc thị. Từ đây sẽ dẫn đến làn sóng trả lại hàng trang sức lớn chưa từng có của khách hàng, hiệu suất giảm mạnh, tổn thất nghiêm trọng.

Ngay cả người sáng lập tập đoàn Hoắc thị sắp đại thọ bảy mươi Hoắc Nghiệp Hoằng cũng bị đưa đến đồn cảnh sát điều tra.

Hoắc thị lại rơi vào nguy cơ lần nữa, cổ phiếu vốn đã trên đà giảm mạnh, nên cơ hội cổ phiếu quay đầu tăng gần như là con số không.

...

Liên tục hai ngày, Lê Hiểu Mạn gần như đều ở trên giường, cuộc sống quần áo tận tay cơm nước thì chỉ cần há miệng, ngay cả bản thiết kế trang sức cho lão tổng Ngô tổng do cô phụ trách, bản thiết kế của cô đều do Long Tư Hạo bảo Lạc Thụy tự mình tới lấy.

Còn với nguy cơ của tập đoàn Hoắc thị, và tin tức Hoắc Vân Hy đã bị giam ở đồn cảnh sát hai ngày, bởi vì liên tục bị đả kích nên huyết áp của Hoắc Nghiệp Hoằng lên cao, ngã bệnh lần nữa, cô đều nhất nhất không biết chuyện.

Ngủ hai ngày, trạng thái tinh thần của cô đã khôi phục lên mức cao nhất.

Hôm nay cô ăn sáng xong sau, vốn chuẩn bị đến công ty, Long Tư Hạo lại bảo cô nghỉ ngơi thêm một ngày nữa.

Lúc này, cô đang tưới nước cho hoa cỏ trong vườn hoa cạnh phòng khách, Long Tư Hạo đang ở trong thư phòng xử lý chuyện công.

Bởi vì bồi cô, vì vậy anh cũng không đến công ty.

233. Chương 233: Ngồi Tù, Hoắc Vân Hy Bị Bắt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn tưới nước cho hoa cỏ xong, lúc tiến vào thư phòng, Long Tư Hạo đang nghe điện thoại.

Thấy cô đi vào, Long Tư Hạo nói đôi câu rồi cúp máy, anh nhu hòa nhìn cô, vươn hai cánh tay vững chắc ra, anh cong môi cười, giọng nói trầm thấp ôn nhu: "Tới đây."

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh, rồi ngồi thẳng xuống ghế sa lon màu đen bằng da thật ở trong thư phòng, nâng mi mắt liếc nhìn anh: "Anh đáp ứng thả cậu em, bây giờ ông ấy đã về nhà rồi chứ? Đưa điện thoại di động cho em, em gọi điện thoại cho cậu em."

Hai ngày qua, anh lấy lý do để công nghỉ ngơi cho khỏe, bảo cô đợi ở trên giường, ngay cả điện thoại di động cũng đều bị anh "Tịch thu", vì vậy cô không nhận được điện thoại của bất cứ ai cả, ngay cả ti vi cũng không bật, nên không biết hai ngày qua Hoắc gia đã xảy ra đại sự gì.

Long Tư Hạo đứng dậy từ ghế ngồi, đi tới bên người Lê Hiểu Mạn ngồi xuống, anh duỗi cánh tay dài ra, kéo cô vào trong ngực mình, rồi vùi đầu ở cần cổ của cô, tham lam ngửi mùi hương trên người cô, anh trầm thấp hỏi: "Hiểu Hiểu, hai ngày qua em đã nghỉ khỏe chưa?"

Dứt lời, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc liếc nhìn cô, ánh mắt đen như mực bùng lên ngọn lửa mà Lê Hiểu Mạn quen thuộc.

Nhìn vào ánh mắt này của anh, Lê Hiểu Mạn cũng biết anh muốn làm cái gì, cô hơi đỏ mặt lên, nâng mi mắt liếc nhìn anh: "Khỏe thì khỏe rồi, tuy nhiên…"

Nói đến đây, đôi môi căng mọng của cô kề sát bên tai anh, cô nhỏ giọng nói: "Họ hàng nhà em vừa tới, vì vậy anh hiểu."

Long Tư Hạo híp mắt lại, ánh mắt sâu kín liếc nhìn cô, hơi không tin hỏi: "Tới thật? Để anh nghiệm chứng xem."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh, cô đưa tay tới trước mặt anh: "Đưa điện thoại di động cho em."

Long Tư Hạo thu hồi tầm mắt, liếc nhìn tay nhỏ vừa đưa tới, anh đứng dậy lấy điện thoại di động đặt ở trong bàn làm việc làm bằng gỗ đàn hương đưa cho cô.

Cầm lấy điện thoại di động, Lê Hiểu Mạn thấy tắt máy, cô lập tức mở máy, lại thấy có mấy chục cuộc gọi nhỡ, gần như tất cả đều là của Hoắc Nghiệp Hoằng gọi, Lâm Mạch Mạch gọi mấy cuộc, còn một số lạ nữa.

Nghĩ đến Hoắc Nghiệp Hoằng gọi điện thoại tới có thể là bởi vì chuyện cô không nói tiếng nào đã rời khỏi Hoắc trạch, cô nhíu mày lại, do dự một hồi mới gọi tới.

Sau khi tiếp thông, người nhận điện thoại không phải là Hoắc Nghiệp Hoằng, mà là vú Trương.

"Thiếu phu nhân, cuối cùng cô cũng đã mở máy? Hai ngày qua cô đã đi đâu vậy? Vì sao cô luôn…"

Vú Trương còn chưa nói hết lời, đột nhiên truyền đến giọng nói tức giận của Lý Tuyết Hà: "Tiểu tiện nhân, cô tiêu sái quá nhỉ, mình chồng xảy ra chuyện, cô lại nhắm mắt làm ngơ?"

Nghe thấy lời của Lý Tuyết Hà, Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, cô lạnh lùng nói: "Hoắc phu nhân, xin bà nói chuyện tôn trọng vào, tôi và con trai bà sắp ly dị rồi, anh ta đã xảy ra chuyện gì cũng không liên quan gì tới tôi."

"Không liên quan tới cô?" giọng nói tức giận của Lý Tuyết Hà truyền tới: "Tiểu tiện nhân, sao Vân Hy lại cưới phải người phụ nữ không có lương tâm như cô vậy? Cô thật đúng là một lời nguyền, Vân Hy xảy ra chuyện, cô nhắm mắt làm ngơ, ngay cả lão gia ngã bệnh cô cũng không hỏi một câu, cô có còn lương tâm hay không?"

Nghe thấy Lý Tuyết Hà nói Hoắc Nghiệp Hoằng bị bệnh, Lê Hiểu Mạn cả kinh, lo lắng hỏi: "Ông nội bị bệnh? Ông nội bây giờ thế nào?"

Lý Tuyết Hà không nói nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn nhíu chặt mày lại, cô ngước mắt lên nhìn Long Tư Hạo, tràn đầy lo lắng nói: "Ông nội ngã bệnh, em phải đi thăm ông."

Dứt lời, cô từ trên ghế salon đứng lên rồi chuẩn bị đi Hoắc trạch.

"Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo kéo cô lại, đôi mắt hẹp dài khóa chặt người cô, ánh mắt thâm trầm: "Lát nữa anh sẽ đi cùng em, em nói cho anh trước đã, có phải ông nội tặng 15% cổ phần cho em hay không?"

Lê Hiểu Mạn cau mày liếc nhìn anh, gật đầu với anh: "Đúng! Sao vậy?"

Long Tư Hạo khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt nhìn cô càng ngày càng thâm trầm, môi mỏng nhẹ mân, giọng nói trầm thấp thanh nhuận: "Chuyển toàn bộ cho anh."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, nghi ngờ nhìn anh: "Chuyển cho anh? Anh muốn cổ phần tập đoàn Hoắc thị làm gì?"

!!

234. Chương 234: Vì Em, Không Tiếc Tất Cả (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy cô nghi ngờ, Long Tư Hạo duỗi cánh tay dài ra, kéo cô vào trong ngực, vùi tay vào mái tóc của cô, nhu hòa liếc nhìn cô: "Ngoan! Chuyển nó cho anh, anh sẽ trả em năm mươi triệu tiền chuyển nhượng cổ phần, được không?"

"Năm mươi triệu?" Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, ánh mắt hơi có vẻ kinh ngạc liếc nhìn anh, mặc dù cô là người ngoài nghề với chuyện cổ phần cổ phiếu này, nhưng theo tình huống cổ phiếu của tập đoàn Hoắc thị sụt giảm như bây giờ, thì giá trị mà 15% cổ phần cô đang cầm không đến 50 triệu.

Cô vốn không quan tâm đến 15% cổ phần kia, là ông nội tặng cho cô, mà anh là trưởng tôn Hoắc gia, 15% cổ phần kia phải thuộc về anh mới đúng.

Cô ngước mắt lên nhìn anh, nhướn mày nói: "Em không muốn tiền của anh, anh là trưởng tôn Hoắc gia, em có thể chuyển nhượng 15% số cổ phần kia mà không cần đền bù cho anh, tuy nhiên anh phải đáp ứng em ba sự kiện."

Thấy cô đáp ứng, sâu trong đôi mắt Long Tư Hạo tràn đầy ý cười, đôi mắt hẹp dài ý vị sâu xa nheo lại, thâm tình liếc nhìn cô, anh trầm thấp nói: "Vậy ba điều kiện?"

Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, nhẹ nhàng cong môi cười: "Em tạm thời còn chưa nghĩ ra ba điều kiện kia, tuy nhiên lúc mà em nghĩ tới, chỉ cần không phải là chuyện phạm pháp, thì anh đều phải đáp ứng em."

Cô học chiêu này của Triệu Mẫn trong Ỷ thiên đồ long ký, bây giờ cô không có chuyện gì cần anh đáp ứng, tuy nhiên, rồi sẽ có lúc.

Long Tư Hạo nâng mắt lên, anh nhìn cô thật sâu, anh khẽ nhéo lên chóp mũi của cô, môi mỏng nhẹ mân: "Tiểu nha đầu học thông minh, cũng biết nói điều kiện với anh…"

Nói đến đây, anh cúi người xuống, môi mỏng kề sát bên tai cô, giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính: "Đừng nói là ba điều kiện, ba trăm điều kiện anh cũng có thể đáp ứng em, tuy nhiên, anh cũng có điều kiện, không cho phép bảo anh rời khỏi em, không cho phép bảo anh chia phòng ngủ với em, không cho phép bảo anh không đụng vào em, được không?"

Hơi thở nóng bỏng của anh lượn lờ bên tai cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn đỏ ửng lên, cô tức giận trợn mắt nhìn anh: "Lưu manh, chỉ nghĩ đến những chuyện kia."

Mặc dù vẻ mặt của cô không cao hứng lắm, nhưng nghe thấy anh nói những lời này, trong lòng vẫn ấm áp.

Long Tư Hạo khẽ bưng khuôn mặt ửng đỏ của cô, cúi đầu xuống hôn lên môi cô, cong môi cười nói: "Hiểu Hiểu, không phản đối, tức là em đáp ứng anh, anh là lưu manh, cũng chỉ là lưu manh với một mình em thôi, cả đời này anh đều sắc với em, ai bảo em mê người như vậy?"

Lê Hiểu Mạn tức giận trợn mắt nhìn anh: "Hoa ngôn xảo ngữ, em đi xem ông nội."

Dứt lời, cô chuẩn bị đứng lên, nhưng Long Tư Hạo đã nắm tay cô không buông.

Anh khẽ nâng cằm của cô lên, đôi mắt hẹp dài khóa chặt lấy người cô, ánh mắt nhu hòa: "Không gấp, trước hết gọi luật sư tới chuyển nhượng cổ phần rồi đi, được không?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt lên nhìn anh, phát hiện dường như anh rất gấp gáp muốn có 15% cổ phần này, rốt cuộc thì anh muốn làm gì?

Tại sao anh muốn cô chuyển nhượng cho anh?

Cô rũ mắt xuống, nhíu mày lại, nghi ngờ hỏi: "Anh còn chưa nói cho em, anh muốn giá 15% cổ phần này làm gì?"

Long Tư Hạo nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt thâm tình nhu hòa, môi mỏng nhẹ mân, trầm thấp nói: "Rất nhanh em sẽ biết anh muốn làm gì, chúng ta lộn lại trước, được không?"

Nhìn thẳng vào ánh mắt nhu hòa của anh, chân mày của Lê Hiểu Mạn càng nhíu càng chặt, hy vọng anh chỉ đơn thuần muốn 15% cổ phần này, không có mục đích gì khác.

Nếu tâm tư của anh tồn tại mục đích không đơn thuần khác, cô sẽ không tha thứ cho anh.

Mặc dù trong đầu còn nghi vấn, nhưng cô không hỏi lại anh nữa, hẳn là cô nên tin tưởng anh.

Cô nhìn anh lần nữa, rồi gật gật đầu với anh: "Được."

Thấy cô đáp ứng, trong đôi mắt hẹp dài của Long Tư Hạo tràn đầy ý cười, ánh mắt lộ vẻ xúc động: "Hiểu Hiểu, quả nhiên là anh không yêu nhầm em, yên tâm, mặc kệ anh làm gì, cũng là vì chúng ta."

Dứt lời, anh ôm chặt lấy cô, tỳ cằm vào trán cô, ánh mắt sâu thẳm chất chứa thâm tình: "Hiểu Hiểu, chỉ cần có thể có em, anh nguyện ý buông tha tất cả, cũng sẽ không tiếc tất cả."

Từng câu từng chữ của anh khắc sâu vào trong lòng Lê Hiểu Mạn, khiến đáy lòng cô tràn đầy xúc động, đôi tay của cô ôm chặt lấy cổ anh, tựa vào trong ngực anh, khóe miệng cong lên, thời khắc này cô rất hạnh phúc, bởi vì anh đã coi cô nặng hơn tất cả.

…

Bởi vì phải chuyển nhượng cổ phần trước, buổi tối Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo mới đến Hoắc trạch.

Hai người vừa xuống xe đã chạy thẳng vào phòng khách, vú Trương và Lý Tuyết Hà đều ở trong phòng khách, Hoắc Nghiệp Hoằng đang bị bệnh liệt giường.

"Đại thiếu gia, nhị Thiếu phu nhân…" Sắc mặt của vú Trương ngưng trọng thấy Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo về, tiến lên đón.

Long Tư Hạo nghe thấy mấy chữ "Nhị Thiếu phu nhân", ánh mắt trầm xuống, đường nét trên mặt lạnh đi mấy phần, anh sẽ nhanh chóng để cho cô thoát khỏi xưng hô "Nhị Thiếu phu nhân" này.

Cả đời này cô chỉ có thể mang họ của Long Tư Hạo anh, chỉ có thể là vợ của anh.

Lê Hiểu Mạn thấy thần sắc của vú Trương ngưng trọng, đang muốn mở miệng hỏi có phải là bệnh tình của ông nội nặng thêm hay không, thì Lý Tuyết Hà đang ngồi ở trên ghế sa lon khóc đến nỗi sưng đỏ hai mắt vẻ mặt tiều tụy liền đứng lên, giận dữ đi tới trước mặt cô, hung tợn nhìn cô: "Tiểu tiện nhân, cô còn biết trở về…"

Không đợi bà ta nói xong, Long Tư Hạo đã nheo mắt lại, ánh mắt lẫm liệt hung ác nhìn bà ta, môi mỏng âm lãnh cong lên, giọng nói chìm lãnh rét lạnh: "Nói xin lỗi."

Khí thế quanh người anh khiếp người, Lý Tuyết Hà ngẩng đầu lên hơi sợ hãi và không hiểu gì nhìn anh: "Tư… Tư Hạo, con… Con muốn dì nói xin lỗi cái gì?"

Ánh mắt của Long Tư Hạo run lên, khuôn mặt tuấn mỹ như bao phủ một tầng băng sương, lộ ra khí lạnh: "Tôi nói lại lần nữa, nói xin lỗi với Hiểu Hiểu."

Ánh mắt của anh quá ác liệt, sắc mặt của Lý Tuyết Hà trắng bệch, sợ hãi lui về phía sau một bước, bà ta nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, vô cùng không tình nguyện nói: "Thật… Thật xin lỗi."

Bà ta nắm chặt hai tay, móng tay nhọn hung hãn đâm vào lòng bàn tay, trong lòng hận không thể tiến lên cho Lê Hiểu Mạn một cái tát, nhưng ngại Long Tư Hạo ở đây, bà ta không dám động tay.

Một là con trai Vân Hy của bà đang bị bắt, bà ta lại cũng chưa có địa vị gì ở Hoắc gia, một vãn bối như Long Tư Hạo lại bảo bà ta nói xin lỗi tiểu tiện nhân Lê Hiểu Mạn đó, nếu Vân Hy ngồi mấy năm tù, vậy bà ta hoàn toàn không có chỗ đứng rồi.

Vì vậy, bà ta phải nghĩ biện pháp để con trai của bà ta ra khỏi tù.

Đúng rồi, bà ta có thể đi tìm Long Quân Triệt.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Lý Tuyết Hà, rồi ngước mắt lên nói với Long Tư Hạo: "Chúng ta đi gặp ông nội trước."

"Được!" Long Tư Hạo liếc nhìn cô rồi lên tiếng đáp lại, sau đó không để ý đến những người khác, anh duỗi cánh tay dài ra, trực tiếp ôm lấy eo nhỏ của Lê Hiểu Mạn đi lên tầng.

Lý Tuyết Hà và vú Trương thấy vậy, đều khiếp sợ trợn to mắt, không dám tin trợn mắt nhìn hai người.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo ôm lấy cô, cô hít thật sâu, rồi kéo bàn tay của anh đang đặt ở bên hông mình ra, hung hăng trợn mắt nhìn anh, không dám quay đầu nhìn lại, không biết Lý Tuyết Hà và vú Trương ở sau lưng thấy một màn này sẽ có phản ứng gì, cô bước nhanh đi lên tầng đến phòng của Hoắc Nghiệp Hoằng.

Thấy ông như đang ngủ, cô rón rén đi tới trước giường của ông, thấy ông lại gầy đi nhiều, già đi rất nhiều, đang ngủ, mà chân mày nhíu chặt lại, giống như là có tâm sự nặng nề, cô nhíu mày lại, cảm thấy đau lòng.

235. Chương 235: Vì Em, Không Tiếc Tất Cả (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô hơi nghiêng người, đang chuẩn bị đắp kín chăn cho ông, Hoắc Nghiệp Hoằng liền mở hai mắt ra, giờ phút này đôi mắt quắc thước ngày xưa đã yếu ớt không còn ánh sáng.

"Hiểu Hiểu, cháu… tới rồi?" Giọng nói của ông nhợt nhạt mà yếu ớt, nói một câu mà như đã lấy mất của ông rất nhiều khí lực, hơi thở không ổn định.

Lê Hiểu Mạn nhíu mày lại, đau lòng nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, lo lắng hỏi: "Ông nội, sao bệnh của ông đột nhiên nghiêm trọng như vậy?"

Hoắc Nghiệp Hoằng phức tạp liếc nhìn Long Tư Hạo, ông như cố ý che giấu cái gì đó, sau đó mới nhìn về phía Lê Hiểu Mạn: "Hiểu… Hiểu Hiểu, Vân Hy… Bị cảnh sát bắt đi… Chuyện này… cháu biết không?"

"Hoắc Vân Hy bị bắt đi?" Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, đôi mắt trong veo như nước không thể tin liếc nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng: "Ông nội, sao anh ta bị bắt đi vậy? Là chuyện bao lâu rồi?"

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy cô hỏi như vậy, liền biết nhất định là cô không biết gì, ông cũng không kinh ngạc nhiều, lại ngẩng đầu lên phức tạp nhìn Long Tư Hạo lần nữa, chân mày nhíu lại thật chặc, giọng nói yếu ớt mang theo một phần ngưng trọng: "Hiểu Hiểu… Hoắc gia phát sinh… chuyện lớn như vậy, sao cháu không biết? Không… Không có ai nói cho cháu sao? Hay là… Có người… Tận lực không để cho cháu biết?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đột nhiên nhớ tới chuyện hai ngày qua Long Tư Hạo bảo cô nghỉ ngơi ở trên giường, cũng tịch thu điện thoại di động của cô. Chuyện Hoắc Vân Hy bị cảnh sát bắt đi lớn như vậy, hẳn là truyền thông sẽ bùng nổ, anh ấy không thể không biết được, tại sao anh không nói cho cô? Hơn nữa còn tận lực không nói cho cô.

Cô híp mắt lại, ánh mắt dần trở nên sắc bén liếc nhìn Long Tư Hạo, đôi mi hơi cau lại: "Có phải anh đã sớm biết chuyện Hoắc Vân Hy bị bắt rồi hay không?"

Long Tư Hạo nâng mí mắt lên, thâm trầm liếc nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, anh đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, môi mỏng nhẹ mân: "Hiểu Hiểu, em đi ra ngoài trước, anh có lời muốn nói với ông nội."

Lê Hiểu Mạn nhìn anh thật sâu, rồi quay đầu lại nhìn về phía Hoắc Nghiệp Hoằng, thấy ông cũng tỏ ý bảo cô đi ra ngoài trước, cô hơi chần chừ, rồi mới xoay người ra khỏi phòng của Hoắc Nghiệp Hoằng.

Thấy cô rời khỏi phòng, Long Tư Hạo đóng kỹ cửa phòng lại, rồi mới đi tới trước giường của Hoắc Nghiệp Hoằng lần nữa, anh thâm trầm liếc nhìn ông, vẻ mặt thâm thúy, không nhìn ra vui giận: "Xem ra cái gì ông nội cũng biết."

Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn Long Tư Hạo thật sâu, khuôn mặt già nua không biểu lộ bất cứ biểu tình gì, nhưng ánh mắt yếu đuối đã dần sắc bén hơn: "Nói đi, cháu… làm những chuyện này… rốt cuộc là có… mục đích gì?"

Thấy ông hỏi trực tiếp, Long Tư Hạo cũng không vòng vo, anh tao nhã ngồi xuống, híp đôi mắt hẹp dài lại, ánh mắt ám trầm liếc nhìn ông, trầm giọng nói: "Để cho bọn họ ly dị."

Anh nói bọn họ tự nhiên là chỉ Lê Hiểu Mạn vaà Hoắc Vân Hy.

Hoắc Nghiệp Hoằng không ngờ là anh làm tất cả việc này lại vì mục đích đó, ông còn cho rằng anh muốn trả thù ông.

Đối với anh, ông rất áy náy, dù sao thì cũng chính ông đã hại chết mẹ anh.

Ông biết anh vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện này, cũng nghĩ tới anh sẽ trả thù ông.

236. Chương 236: Uy Hiếp, Đều Là Vì Em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ông ta kinh ngạc nhìn anh, gương mặt già nua hiện lên vẻ mặt nghiêm khắc: "Tư Hạo, cháu làm tất cả là vì…. Mạn Mạn sao? Một người đàn bà? Cháu đừng quên cháu… dù cháu không mang họ Hoắc nhưng mà cháu.. cũng la con cháu Hoắc gia.. các cháu… không có khả năng… ông không… đồng ý."

Biểu tình trên gương mặt Long Tư Hạo vẫn lạnh nhạt như thế, ánh mắt càng ngày càng thâm trầm, đôi môi mím lại, bật ra âm thanh lạnh lẽo: "Ông nội có thể không đồng ý, cháu chỉ có thể phá hủy tập đoàn Hoắc thị, để Hoắc Vân Hy ngồi tù cả đời đi."

"Cháu… khụ… khụ…" Hoắc Vân Hy buồn bực nhìn Long Tư Hạo, vì ho mà đỏ cả mặt, hơi thở bất ổn: "Cháu… cháu… nó là em trai của cháu.."

Long Tư Hạo lạnh nhạt nhìn ông ta, đôi môi nhếch lên thành vòng cung, trầm giọng nói: "Người thân không nhận, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, cháu đây chỉ là học theo ông nội mà thôi."

Hoắc Nghiệp Hoằng nghe thấy lời này sắc mặt thay đổi, đáy mắt hiện lên sự hoảng sợ, kinh ngạc nhìn anh: "Cháu biết… chút… gì sao?"

Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, gương mặt tuấn mỹ lạnh bằng, sắc mặt lạnh thấu xương: "Ông nội tặng Hiểu Hiểu 15% cổ phần, Hiểu Hiểu đã chuyển cho cháu. Hện tại cháu là cổ đông lớn nhất của tập đoàn, cháu chỉ cho ông một đêm suy nghĩ, nếu ông nội đồng ý để Hoắc Vân Hy và Hiểu Hiểu ly hôn thì cháu sẽ trả hết cổ phần cho ông, cũng bơm tiền vào cho Hoắc thị, giúp ông nội trọng chấn Hoắc thị, hiện tại Hoắc thị tràn đầy nguy cơ, ông nội là người làm ăn nên rõ làm thế nào để đạt được lợi ích hơn nữa, nếu ông nội không đồng ý thì ông nội mất đi không chỉ Hoắc thị và cháu trai mà danh dự của mình, ông nội đã từng làm gì thì tự ông rõ hơn cháu."

"Cháu…" Hoắc Nghiệp Hoằng tức giận nhìn Long Tư Hạo: "Tư Hạo…vậy mà cháu lại uy hiếp ông nội?"

Ông ta không nghĩ Hoắc Nghiệp Hoằng ông ta sẽ có ngày bị cháu trai mình uy hiếp, còn là vì một người đàn bà.

Sau đó ông ta phức tạp nhìn Long Tư Hạo: "Tư Hạo, Mạn Mạn… đối với cháu… quan trọng vậy sao?"

Long Tư Hạo thâm trầm nhìn ông ta: "Điều nên nói cháu đã nói, có đồng ý hay không thì phải xem ông nội rồi."

Dứt lời anh đứng lên chuẩn bị rời đi.

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy vậy sắc mặt phức tạp gọi anh: "Tư Hạo, cháu có phải.. đang trả thù ông nội không? Cháu làm tất cả… là vì thích Mạn Mạn sao?"

Nghe vậy, Long Tư Hạo nhíu mày ánh mắt tối xuống, đáy mắt quét xuống cảm xúc phức tạp, đôi môi nhếch lên nhưng không đáp lại lời ông ta.

Thấy anh không trả lời, Hoắc Nghiệp Hoằng không tiện hỏi thêm mà mệt mỏi nhắm mắt, thở dài một hơi: "Ra ngoài đi, ông nội… mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi."

Đứa cháu trai cả này của ông ta, ngay cả người làm ông nội như ông ta cũng không nhìn thấu được tâm tư của anh.

Lê Hiểu Mạn sâu xa nhìn ông ta một cái sau đó xoay người rời đi.

Lúc anh ra cửa, Hoắc Nghiệp Hoằng vô lực nói: "Tư Hạo, ông nội già rồi, ông…ông nội đồng ý với cháy, thả… Vân Hy ra đi, nó… dù sao cũng là em trai cháu…"

Nghe vậy Long Tư Hạo lập tức đi ra ngoài.

Dưới lầu, Lý Tuyết Hà đang ngồi trên sofa, sắc mặt đau thương mà Lê Hiểu Mạn đang giúp thím Trương nấu cơm tối trong bếp.

Ánh mắt Long Tư Hạo thâm trầm nhìn Lý Tuyết Hà: "Tôi có cách để con trai bà từ trong ngục ra, nhưng mà bà phải đồng ý với tôi một chuyện."

Lý Tuyết Hà nghe vậy ngẩng đầu nhìn anh, đưa tay lau nước mắt kinh ngạc vui sướng nói: "Con… con có thể giúp Vân Hy được thả ra sao? Con muốn dì đồng ý điều kiện gì?"

Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bà ta trầm giọng nói: "Mặc kệ bà dùng cách gì cũng phải để con trai bà ly hôn với Hiểu Hiểu."

"Hiểu Hiểu? Con gọi nó là Hiểu Hiểu… hai đứa…" Lý Tuyết Hà kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo, lần trước anh cầm súng chỉ vào đầu con trai bà ta, bà ta đac hoài nghi bọn họ có quan hệ không bình thường rồi.

237. Chương 237: Uy Hiếp, Đều Là Vì Em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vừa nãy anh còn ôm Lê Hiểu Mạn lên lầu, hiện tại muốn bà ta đồng ý để con trai bà ta ly hôn với Lê Hiểu Mạn, xem ra bà ta nghi ngờ đúng, quả nhiên bọn họ âm thầm ngoại tình ở chung một chỗ.

Lê Hiểu Mạn con tiện nhân kia vậy mà đội nón xanh cho con trai bà ta, quyến rũ anh trai chồng mình, đàn bà như vậy không xứng làm con dâu Lý Tuyết Hà bà.

Bà ta che đi sự tức giận nhìn Long Tư Hạo nói: "Không cần con nói dì cũng để cho chúng nó ly hôn, lúc nào thì Vân Hy được thả ra?"

Long Tư Hạo nhìn bà ta sau đó mím môi lạnh lùng nói: "Trong vòng hai ngày."

Dứt lời anh lập tức vào phòng bếp, không để ý bên trong còn có người khác, anh trực tiếp kéo Lê Hiểu Mạn đang hỗ trợ rời đi.

Anh không hề để ý ánh mắt người khác khiến cho đám người trong bếp đều kinh ngạc nhìn anh và Lê Hiểu Mạn, suy đoán có phải bọn họ có quan hệ gì khác thường không.

Sau chuyện lần trước người làm ở Hoắc gia không dám nói lung tung ở bên ngoài nhưng vẫn lén nghị luận quan hệ ái muội của hai người.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo không hề ngại ánh mắt người khác mà kéo cô đi, cô hung hăng trừng anh: "Buông ra, đây là Hoắc gia đấy."

Lập tức cô rút khỏi tay anh nhưng lại bị anh cầm chặt hơn.

Anh kéo tay cô sau đó đổi thành ôm eo cô, rũ mắt thâm tình nhìn cô, mấp máy môi: "Hiểu Hiểu, quan hệ của chúng ta sẽ nhanh chóng lộ ra, không cần phải che dấu nữa."

Lê Hiểu Mạn đưa tay gạt tay anh đang đặt trên eo cô ra, ngước mắt nghi hoặc nhìn anh: "Anh có ý gì?"

Lê Hiểu Mạn cúi đầu nhìn cô, ánh mắt nhu hòa cong môi cười: "Rất nhanh em sẽ biết, chúng ta về trước đi."

Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn anh, càng cảm thấy anh đang nghĩ kế hoạch nào đó.

Ngồi vào xe,cô nhìn anh đang ngồi bên ghế lái, nhăn mày hỏi: "Hoắc Vân Hy bị bắt anh đã biết từ trước sao? Vì sao không nói cho em biết?"

Long Tư Hạo sâu thẳm nhìn cô, mím môi nói: "Hiểu Hiểu, chuyện của cậu ta em không nên quan tâm có được không?"

Dứt lời, anh phát động xe, rời khỏi Hoắc trạch.

Dọc theo đường đi, anh chuyên tâm lái xe, trầm mặc không nói.

Lê Hiểu Mạn không nói gì chỉ nhíu mày do dự, rất lâu mới hỏi anh: "Chuyện Hoắc Vân Hy bị bắt có phải liên quan tới anh không? Mẹ Trương nói cho em biết anh ta đánh bảo vệ ở Hoa hồng uyển nên bị kiện, anh ta không thể vô duyên vô cớ tới đó đánh người được."

Long Tư Hạo thâm trầm nhìn cô: "Hiểu Hiểu, cho dù như vậy nhưng em vẫn cảm thấy có liên quan tới anh sao?"

"Em…" Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn anh: "Chỉ là trực giác mà thôi."

Lúc cô nghe mẹ Trương nói Hoắc Vân Hy ở hoa hồng uyển đánh bảo vệ mới bị bắt, cô liền bản năng nghĩ là anh, nhất là mẹ Trương còn nói cho cô ngay cả thế lực của ông nội ở thành phố K cũng không thể cứu Hoắc Vân Hy ra, cô càng khẳng định chuyện nà liên quan đến anh.

ở thành phố K này ngoại trừ ông nội ra thì thế lực sau lưng anh là cường đại nhất.

Long Tư Hạo đưa tay ôm cô vào ngực, cúi đầu hôn cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô: "Hiểu Hiểu, nhớ kỹ, dù anh làm chuyện gì cũng vì hai chúng ta mà thôi."

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, sau đó cụp mắt nói: "Là anh gián tiếp thừa nhận Hoắc Vân Hy không thể nộp tiền bảo lãnh ra ngoài là vì anh hả?"

Long Tư Hạo thâm trầm nhìn cô mấp máy môi: "Hiểu Hiểu, lúc ở cùng anh không được nhắc đến người đàn ông khác, nhất là Hoắc Vân Hy."

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh, kéo bàn tay anh đang đặt trên eo cô xuống nheo mắt nói "Mặc kệ có liên quan tới anh hay không, em hy vọng anh vì ông nội mà nghĩ cách cứu anh ta ra, dựa vào năng lực của anh không phải là vấn đề gì lớn đúng không? Cồn có cháu gái bộ trưởng Dương Dương Lỵ Hồng, hy vọng anh có thể buông tha cho cô ta."

Long Tư Hạo âm trầm nhìn cô: "Em muốn anh tha cho Dương Lỵ Hồng? Đừng quên là cô ta hãm hại em."

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, cau mày: "Cô ta bị nhốt nhiều ngày như vậy rồi cũng đã chịu phát đủ, anh tha cho cô ta đi."

Long Tư Hạo nhìn cô duỗi tay ôm cô vào ngực, cúi đầu dán gần tai cô, khàn khàn nói: "Được, anh đồng ý buông tha cho cô ta, đêm nay em phải hầu hạ có được không?"

Nghe hai chữ 'hầu hạ' khuôn mặt Lê Hiểu Mạn đỏ lên, ánh mắt tức giận trừng anh: "Thân thích của em tới."

Nghe vậy,Long Tư Hạo nhướn mày, ánh mắt ái muội nhìn cô, đôi môi cong lên: "Hiểu Hiểu, em không lừa được anh đầu, anh rõ ràng kỳ sinh lý của em còn hơn cả em đấy."

"Anh…"khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn càng đỏ hơn, tức giận không thèm nhìn anh.

…

Trở lại hoa hồng uyển, cô vừa đi vào phòng ngủ chuận bị tắm thì đã bị Long Tư Hạo trực tiếp ôm vào phòng tắm.

Thấy anh như vậy không hề cố kỵ cô mà đứng đó thay quần áo, cô xấu hổ quay đầu: "Anh tắm trước đi, em đi ra ngoài."

Long Tư Hạo giữ chặt cô lại, hơi hé mắt, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô: "Hiểu Hiểu, tắm uyên ương tiết kiệm nước."

Lê Hiểu Mạn giật giật khóe môi trừng anh, anh làm gì tiết kiện nước, rõ là không có mục đích tốt đẹp gì rồi.

"Em không… ưm…"

Anh nâng mặt cô ánh mắt nóng bỏng nhìn cô khàn khàn nói: "Hiểu Hiểu, sau khi ly hôn với Hoắc Vân Hy thì gả cho anh đi."

238. Chương 238: Nói Mớ Gọi Tên Người Khác

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hàng lông mi của cô như cánh bướm rung động, đôi môi hé mở: "Tắm trước đi, em mệt."

Long Tư Hạo thấy cô không trả lời câu hỏi của anh, anh nheo mắt, đôi mắt như hố sâu sâu thẳm, môi mỏng dán sau lỗ tai cô, âm thanh khàn khàn vang lên: "Hiểu Hiểu, anh nói rồi em trốn không thoát đâu."

Dứt lời liền cúi đầu hôn lên môi cô.

"Hiểu Hiểu, yêu anh sao?" âm thanh của Long Tư Hạo khàn khàn đầy mê người.

Lê Hiểu Mạn ôm chặt cổ anh, khó xử chôn mặt vào lòng anh, âm thanh khàn khàn nhỏ nhẹ: "Không yêu.."

"Thật không yêu sao? Một chút cũng không yêu hả?" Long Tư Hạo nhướn mày, đôi mắt nguy hiểm nheo lại, ánh mắt thâm trầm nhìn cô không chờ cô trả lời đã buông cô ra, sau đó từ bồn tắm đứng lên tùy ý lau người sau đó quấn khăn tắm rời khỏi phòng tắm.

Thấy anh không nói câu gì, cứ thế rời đi, Lê Hiểu Mạn trừng mắt không hiểu anh đang diễn trò gì, không phải vừa rồi còn tốt sao?

Anh tức giận vì cô nói không yêu anh sao?

Chẳng lẽ anh không nghe nói đàn bà mà nói là luôn ngược lại sao?

Trong lòng như bốc lửa, cô nhanh chóng tắm xong vì tránh tiện nghi cho anh nên mặc áo ngủ cực kì dày.

Lúc cô từ phòng tắm đi ra thì Long Tư Hạo đã ngủ rồi.

Cô nheo mắt, ngọn lửa trong lòng càng bùng cháy, hung hăng trừng khuôn mặt mê người dưới ánh đèn, sau đó đến bên kia giường đưa lưng về phía anh mà ngủ.

Cô quay đầu nhìn bóng lưng làm cho người ta cảm giác an toàn của anh, ánh mắt hung hăng theo dõi hận không thể trừng thủng một cái lỗ trên người anh.

Lê Hiểu Mạn không cẩn thận nhìn lâu hơn một hồi, lại nhịn không được nuốt nước miếng.

Đột nhiên Long Tư Hạo vốn đang năm lại duối tay ra kéo cô vào lòng anh.

Đêm nay anh chỉ muốn cô hai lần liền để cho cô đi ngủ.

Nhìn cô ngủ như đứa bé ở trong lòng, đôi mắt anh nồng đậm thâm tình, ánh mắt nhu hòa cương chiều, đáy mắt đầy ý cười.

Lê Hiểu Mạn ngủ say khóe môi đầy ý cười, hàng mi dài rung rung như cánh bướm đáng yêu mê người.

Long Tư Hạo càng thâm tình hơn, đang lúc anh muốn hôn cô thì môi cô bật lên hai chữ: "Vân Hy…"

Nghe được hai chữ Vân Hy, đôi mắt anh lạnh lùng, rút đi sự dịu dàng, mà trở nên lạnh lẽo, đôi môi mím chặt, gương mặt như bị bao phủ bởi một tầng băng, quanh thân tỏa ra hàn khí.

Anh rút cánh tay bị Lê Hiểu Mạn gối lên, sau đó mặt tái mét đứng dậy mặc quần áo xong rời khỏi phòng ngủ.

Hôm sau, Lê Hiểu Mạn bị tiếng chuông đồng hồ đánh thức.

Tỉnh lại không óc Long Tư Hạo ở bên cạnh, cho rằng anh như trước kia sẽ ở phòng bếp nhưng chờ cô rửa mặt chải đầu xong tiến vào bếp thì không thấy anh đâu.

Cô nghi hoặc tìm tất cả các phòng trong căn nhà nhưng không thấy anh nhưng lại có bữa sáng đã chuẩn bị xong.

Cô nghi hoặc ngồi xuống ăn vài miệng lại không nhịn được cầm điện thoại gọi cho anh.

Điện thoại có người bốc máy, là âm thanh của người đàn bà: "Xin chào Lê tiểu thư, tổng giám đốc đang họp, không tiện nghe máy của cô."

Lê Hiểu Mạn nghe là biết người nhận là Diệp San, cô cau mày: "Tôi biết rồi, cảm ơn."

Cúp điện thoại, Lê Hiểu Mạn nhìn đồng hồ, mới hơn 7h, anh đã sớm đi công ty rồi hả? Còn mở hội nghị sớm như thế?

Cô híp mắt nhanh chóng ăn sáng xong sau đó thay quần áo ra ngoài.

Biết Long Tư Hạo đã tới công ty, cô định gọi xe hoặc là đi tàu điện ngầm nhưng ra khỏi hoa hồng uyển đã thấy Lạc Thụy chờ cô đã lâu.

Anh ta mặc sơ mi màu lam không đeo cà- vạt, trước ngực mở ra hai khuy cài áo, đeo kính xanh Dior, tư thế lười biếng dựa vào chiếc Maybach màu bạc.

Nhìn thấy anh ta, Lê Hiểu Mạn cảm thấy ngoài ý muốn, đôi mắt kinh ngạc nhìn anh ta: "Trợ lý Lạc, sao anh ở đây?"

Lạc Thụy tháo kính xuống, cười xinh đẹp với cô: "Tôi tới đón cô."

"Đón tôi?" Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn anh ta: "Là Long Tư Hạo để anh tới đón tôi hả?"

"Vâng..cái này.. thật ra không phải tổng giám đốc để tôi tới đón cô, là tôi biết hôm nay tổng giám đốc tới công ty trước nên mới qua đây đón cô."

Lạc Thụy nhìn Lê Hiểu Mạn nói xong liền kéo cửa xe cười càng đẹp trai hơn: "Lê tiểu thư, lên xe đi."

Lê Hiểu Mạn nghe thấy Lạc Thụy nói không phải Long Tư Hạo bảo anh ta tới đón cô, trong lòng cô có chút thất vọng nhíu mày sau đó lên xe.

Lạc Thụy thay cô đóng cửa xe sau đó đến bên ghế lái khởi động xe.

"Lê tiểu thư, không phải cô và tổng giám đốc cãi nhau đấy chứ?" đang lái xe, đột nhiên Lạc Thụy hỏi một câu.

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta nghi hoặc nói: "Không, vì sao hỏi thế?"

"Thật không sao?" Lạc Thụy nhíu mày, không cãi nhau sao hôm nay sắc mặt tổng giám đốc tối tăm như thế, ánh mắt lạnh băng có thể đông chết mọi người, cả người tỏa ra lệ khí như ăn thuốc súng, bắt được ai thì oanh tạc người đó.

Trời còn chưa sáng đã thông báo cho anh ta họp quản lý, anh ta ngồi vài phút trong phòng họp thì thấy đám quản lý bị anh thay nhau mắng cho máu chó đầy đầu.

Ngay cả anh ta cũng khó tránh khỏi bị dạy dỗ vài phút, sau đó tiếp nhận mệnh lệnh đến hoa hồng uyển đón cô, còn không được nói cho cô là anh phái anh ta tới đón cô.

Long Tư Hạo thấy Lạc Thụy không biết đang nghĩ gì, cô nhíu mày hỏi anh ta: "Trợ lý Lạc, anh còn chưa nói cho tôi biết vì sao anh hỏi như vậy?"

Lạc Thụy lấy lại tinh thần, hai mắt híp thành một đường: "Lê tiểu thư, cô đừng nghĩ nhiều, tôi thuận miệng hỏi một chút thôi."

Dứt lời anh ta chuyên tâm lái xe không hỏi gì thêm.

Lê Hiểu Mạn nghi hoặc nhìn anh ta nhưng không hỏi gì nữa.

Hôm nay Long Tư Hạo đến công ty sớm, để cho cô cảm thấy kì quái, nhưng mà khoảng thời gian này anh luôn kỳ quái như thế.

Đến công ty, Lê Hiểu Mạn không khỏi bị đồng nghiệp nghị luận.

Đối với lời bàn tán này, cô đã có năng lực miễn dịch, chỉ cần cô chuyên tâm làm việc là được,

Để cô kỳ quái nhất là tới giờ cô vẫn chưa nhìn thấy Sophie, mà Lâm Mạch Mạch cũng chưa tới.

Lo Lâm Mạch Mạch xảy ra chuyện gì cô đành gọi cho cô ấy, xác nhận cô ấy nghỉ phép mới yên tâm.

239. Chương 239: Đến Cục Dân Chính Ly Dị (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cả ngày, cô đều trong trạng thái mộng hồ, tầm mắt thỉnh thoảng liếc nhìn điện thoại.

Chỉ cần điện thoại vừa vang lên, cô liền nhận ngay lập tức, chẳng qua mỗi lần tiếp điện thoại xong, hai mắt cô đều thoáng qua vẻ mất mát, nhíu mày.

Đến khi tan việc, chân mày cô đã sắp nhíu thành hình bánh quai chèo, cả ngày hôm nay, cô nhận năm sáu cú điện thoại, nhưng không có cú nào là Long Tư Hạo gọi.

Trong lòng vừa mất mát vừa giận, cô tắt máy vi tính, cầm túi xách đi ra ngoài, sau đó tự đón xe về Hồng Hoa Uyển.

Cô không nghĩ tới cô tắm xong, làm cơm tối xong, ăn xong, xem TV, thời gian qua hơn 10 giờ, Long Tư Hạo vẫn chưa về.

Lửa giận trong lòng cô càng lớn hơn, nhìn căn nhà sang trọng, cô cảm thấy tràn đầy mất mát và tịch mịch.

Cầm điện thoại lên, thấy điện thoại ngay cả một cuộc gọi nhỡ hay tin nhắn cũng không có, cô nhíu mày, trái lo phải nghĩ, quyết định gọi cho anh, nhưng gọi mấy lần đều là số bận.

Cô trợn mắt nhìn điện thoại, đến khi ánh mắt nhìn tới sắp ê ẩm, điện thoại vẫn không có động tĩnh gì, trong lúc tức giận, cô dứt khoát tắt máy.

Nếu anh không gọi cho cô, tại sao cô phải gọi cho anh?

Ngay sau đó cô đứng dậy đi tới cửa nhà, khóa chặt cửa, sau đó trực tiếp vào phòng ngủ tắt đèn ngủ.

Chẳng qua bên cạnh ít đi một người, cô lăn qua lộn lại cũng không ngủ được, nhắm mắt lại, hiện lên trước mắt cô chính là khuôn mặt anh tuấn tuyệt mỹ, ánh mắt thâm tình lại cưng chiều của Long Tư Hạo…

Cô vì cả đêm không ngủ ngon, sáng hôm sau thức dậy mắt thành quầng thâm.

Xuống giường mặc quần áo tử tế, cô vào phòng tắm, thấy mắt mình thâm quầng, hận không thể bóp chết tên đầu sỏ Long Tư Hạo.

Cô mắt đầy lửa nhìn chằm chằm người mới một đêm mà tiều tụy không ít trong gương, tức giận hét: "Long Tư Hạo, tên khốn kiếp anh, anh có gan thì cả đời cũng đừng xuất hiện trước mặt em nữa, cũng không cần bước vào đây nữa."

Cô vừa dứt lời, bên hông ấm áp, bị người phía sau ôm lấy, bên tai truyền tới thanh âm trầm thấp quen thuộc: "Lửa giận lớn như vậy, có phải vì tối qua anh chưa dập lửa cho em hay không, hửm?"

Thanh âm trầm thấp quen thuộc, ôm trong ngực quen thuộc, hơi thở mát lạnh quen thuộc lượn lờ trước mũi, trong lòng Lê Hiểu Mạn đau xót, hai mắt nổi lên một tầng hơi nước.

Cô ra sức đẩy tay anh bên eo cô ra, thanh âm nho nhỏ xen lẫn tia ủy khuất, tức giận: "Không phải không trở lại sao?"

Long Tư Hạo xoay người cô qua đối mặt với anh, ánh mắt sắc bén rơi vào trên quầng mắt thâm đen của cô, thoáng qua tia đau lòng, môi mỏng cong lên: "Tối qua ngủ không ngon?"

Lê Hiểu Mạn quay đầu đi không nhìn anh, hỏi: "Anh vào bằng cách nào?"

Cô nhớ hôm qua cô đã khóa trái cửa.

Thấy cô hỏi tới, Long Tư Hạo sâu kín nhìn cô, cúi mặt xuống: "Hiểu Hiểu, khóa trái cửa là không hy vọng anh trở lại sao?"

Lê Hiểu Mạn không biết tại sao, đối diện với ánh mắt sâu thẳm dường như rất tức giận của anh, cô không có sức lực.

Trợn mắt nhìn, cô dời tầm mắt: "Ai bảo anh trễ như vậy cũng chưa trở lại, em cho là anh không về, dĩ nhiên phải khóa cửa."

Long Tư Hạo nhìn cô: "Vậy sao không khóa cửa sổ phòng khách?"

Nghe nhắc tới phòng khách, Lê Hiểu Mạn mới nhớ tối qua cô không đóng cửa sổ sát đất phòng khách.

Cô ngước mắt nhìn anh, đôi mi thanh tú cau lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn anh: "Anh từ dưới lầu bò lên?"

Ánh mắt Tả Hàn Thành thâm trầm nhìn cô, không trả lời cô, mà cúi đầu xuống hôn lên môi cô, ngón tay thon dài khẽ vuốt mặt cô, thanh âm trầm thấp hỏi: "Tối qua có nhớ anh không?"

"Em…"

Lê Hiểu Mạn đang muốn trả lời, Long Tư Hạo giữ sau ót cô, trán kề trán cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô: "Hiểu Hiểu, anh muốn nghe lời thật lòng."

Chống với ánh mắt thâm tình của anh, Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, hơi rũ mắt, khẽ cắn môi dưới, đáp: "Nhớ."

Cô chỉ nói một chữ "nhớ", trong mắt Long Tư Hạo liền tràn đầy nụ cười, khói mù trong lòng vì nghe được trong mộng cô kêu tên Hoắc Vân Hy tan biến không ít.

Anh thu hai tay lại, ôm chặt cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên gò má ửng đỏ của cô, thanh âm trầm thấp: "Anh cũng nhớ em."

Anh vốn muốn "mất tích" mấy ngày, nhưng mới một ngày một đêm anh đã nhớ cô muốn chết.

Anh liền thử không gọi điện thoại cho cô, cô có gọi cho anh hay không, kết quả cô bé ngoan tâm này gọi cho anh một cú, sau đó tắt máy, còn khóa trái cửa, hại anh phải leo cửa sổ từ nhà dưới lầu lên.

Câu "Anh cũng nhớ em" kia của anh làm cho khói mù trong lòng Lê Hiểu Mạn tản đi hơn nửa, cô ngước mắt nhìn anh, ánh mắt nhu hòa: "Tối qua tại sao anh… không về?"

Long Tư Hạo lạnh nhạt nhìn cô, buông cô ra, mặt trầm xuống, thanh âm trầm thấp xen lẫn tia không vui: "Về nghe em ở trong ngực anh nói mớ kêu tên người đàn ông khác sao?"

Giờ phút này ánh mắt anh lạnh nhạt mang theo tia ai oán và ủy khuất, giống như một oán phu.

240. Chương 240: Đến Cục Dân Chính Ly Dị (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh: "Em có kêu tên người đàn ông khác trong mộng sao? Em kêu ai?"

Ánh mắt Long Tư Hạo sắc bén nhìn cô, môi mỏng mím chặt, giọng có chút âm dương quái khí: "Trừ người đàn ông đến bây giờ em vẫn nhớ không quên kia, còn có ai?"

Nghe ra chua xót trong giọng anh, Lê Hiểu Mạn nhìn anh, không hiểu hỏi: "Em nhớ không quên ai?"

Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, đường nét tuấn mỹ cứng rắn lạnh lẽo thêm, nhưng mím môi không nói.

Thấy anh không nói lời nào, Lê Hiểu Mạn cau mày, nghĩ tới gì, ngước mắt nhìn anh dò xét hỏi: "Em kêu Hoắc Vân Hy sao?"

"Có thể đoán được là cậu ta? Xem ra em thật sự nhớ không quên cậu ta?" Mắt Long Tư Hạo chìm lãnh, trong lời nói lộ ra không vui.

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn người đàn ông nói chuyện chua chát trước mặt, cô căn bản không nhớ mình đã mộng gì, ở trong mộng kêu tên ai thì càng không biết.

Cô kêu Hoắc Vân Hy ở trong mộng, thật sự cũng là ngoài dự liệu của cô, nhưng không có nghĩa là cô vẫn nhớ không quên anh ta.

Tuy nói một thời gian tối nào đều mộng, nhưng cũng không phải là tất cả, người đã lâu chưa từng gặp có một ngày đột nhiên xuất hiện trong mộng.

Cô chỉ có thể nói, đây hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn.

"Em không có vẫn nhớ không…"

Cô còn chưa nói chữ "quên", điện thoại trên kệ đột nhiên vang lên.

Ánh mắt Long Tư Hạo thâm trầm nhìn điện thoại cô, giống như biết ai gọi tới, nhìn cô chằm chằm, môi mỏng khẽ nhấp: "Nghe điện thoại trước đi."

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn anh, cầm điện thoại lên, thấy là Hoắc Vân Hy gọi tới, cô khẽ run, kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo: "Hoắc Vân Hy đã được thả ra?"

Long Tư Hạo thâm trầm nhìn cô, nhàn nhàn lên tiếng đáp lại: "Ừ! Nghe cậu ta nói gì trước đi."

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo dường như muốn cô nhanh chóng nghe điện thoại Hoắc Vân Hy, cô nghi ngờ nhìn anh, mới ấn nghe.

Điện thoại thông, lại yên lặng, người bên kia hình như đang do dự cái gì.

Qua hồi lâu, Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy không lên tiếng, chuẩn bị cúp điện thoại, lúc này mới truyền đến thanh âm mệt mỏi đè nén đau đớn của Hoắc Vân Hy: "Mạn Mạn, không phải em muốn ly dị với anh sao? Hôm nay chúng ta đi làm thủ tục ly dị đi! Anh chờ em ở Cục dân chính."

Nghe Hoắc Vân Hy nói ly dị, Lê Hiểu Mạn sửng sốt, đến khi Hoắc Vân Hy cúp điện thoại, cô vẫn ngây người.

Anh một mực kiên trì không ly dị sao đột nhiên muốn ly dị?

Long Tư Hạo thấy cô tiếp điện thoại xong liền ngây ngẩn, anh cất bước tiến lên, tay khẽ nâng cằm cô, nheo mắt, ánh mắt thâm trầm sắc bén nhìn cô: "Thế nào?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, kinh ngạc trong mắt còn chưa biến mất: "Hoắc Vân Hy nói em đến Cục dân chính làm thủ tục ly dị."

Nghe lời cô, trên mặt Long Tư Hạo tuấn mỹ không chút gợn sóng, giống như đã sớm biết chuyện này.

Ánh mắt càng phát ra âm trầm nhìn cô, môi mỏng khẽ nhấp: "Em thì sao? Em không muốn ly dị với cậu ta?"

Lê Hiểu Mạn nhìn anh: "Anh ta đột nhiên đáp ứng ly dị, em chỉ cảm thấy hơi bất ngờ, em và anh ta đã không thể nào, em đã không thương anh ta, anh ta căn bản không đáng để em yêu, ly dị là lựa chọn tốt nhất."

Câu trả lời của cô làm cho Long Tư Hạo rất hài lòng, anh cúi đầu hôn lên môi cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô: "Được rồi, đi thay quần áo trước, anh đi cùng em, cứ quyết định vậy đi."

Dứt lời, Long Tư Hạo không cho cô cơ hội nói NO, ôm ngang cô vào phòng ngủ, tự mình đi tới tủ quần áo lựa quần áo cho cô.

...

Từ Hồng Hoa Uyển đến Cục dân chính chỉ cần hai mươi mấy phút.

Đến Cục dân chính, Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, khẽ mím môi nói: "Em vào một mình được rồi, anh ở đây chờ em."

Dù sao cô phải ly dị, Long Tư Hạo đi vào cùng cô, thật sự không thích hợp lắm.

Trong mắt Long Tư Hạo thoáng qua nụ cười châm chọc, thâm tình nhìn cô: "Mang đủ giấy chứng nhận cần thiết chưa?"

"Rồi!" Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo gật đầu, đang muốn xuống xe, Long Tư Hạo kéo cô vào ngực, cúi đầu hôn sâu cô.

Chỉ một lát, anh liền buông cô ra, thâm tình nhìn cô: "Đi nhanh lên, anh chờ em."

Lê Hiểu Mạn đẩy cửa xuống xe, cất bước đi vào Cục dân chính.

Lúc cô chuẩn bị vào Cục dân chính, sau lưng truyền tới thanh âm vừa quen thuộc vừa xa lạ.

"Mạn Mạn..."

Nghe tiếng, Lê Hiểu Mạn xoay người, nhìn thấy Hoắc Vân Hy sắc mặt mệt mỏi, hơn nữa gầy đi rất nhiều, ánh mắt anh ta thẳng tắp nhìn cô, trong mắt tận lực đè nén đau buồn và không biết làm sao.

241. Chương 241: Bọn Họ, Rốt Cuộc Đã Ly Dị (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn anh ta, hôm nay anh ta mặc âu phục màu đen, áo sơ mi màu xám bạc, so với trước kia, khí chất thành thục chững chạc hơn nhiều, nhưng giờ phút này khuôn mặt tuấn tú của anh ta lộ vẻ chán chường và mệt mỏi, cả người giống như bị bầu không khí âm u bao quanh, cho người ta cảm giác tịch mịch và sa sút.

Thấy anh ta còn đứng tại chỗ bất động, cô không vui nhíu mày, giọng không kiên nhẫn: "Còn không mau lên, lát nữa Cục dân chính tan việc, còn phải chờ đến một giờ chiều."

Nghe ra vội vàng và không kiên nhẫn trong giọng cô, lòng Hoắc Vân Hy giống như bị xé ra, đau đến mức sắp nghẹt thở.

Anh ta đột nhiên cất bước tiến lên, hai mắt nhìn chằm chằm cô thần thái phấn chấn, mặt mũi hồng hào, ánh mắt thoáng qua tia kinh ngạc, tựa như không quen biết cô.

Hôm nay trang phục và phụ kiện toàn thân Lê Hiểu Mạn đều là dưới sự yêu cầu của Long Tư Hạo.

Cô mặc áo cổ V màu vàng nhạt in hoa ôm eo, váy còn chưa dài tới đầu gối, lộ ra hai chân trắng nõn thon dài mê người, bên ngoài âu phục tay ngắn màu hồng, mang giày cao gót ống thấp, thanh xuân tịnh lệ, cao quý, động lòng người.

Tóc quăn dài xõa ngang vai, tăng thêm ưu nhã, nhất là vì hôm nay mắt cô có quầng thăm, trang điểm ít thấy, khuôn mặt cô vốn tươi đẹp mê người càng quyến rũ động lòng người hơn, nhất là đôi mắt trong suốt kia, tựa như dòng suối chậm rãi lưu động, óng ánh trong suốt, môi phấn hồng trơn bóng, dưới ánh sáng rạng đông vô cùng mê hoặc tầm mắt người khác.

Nhìn Lê Hiểu Mạn vô cùng động lòng người, Hoắc Vân Hy vừa tức giận vừa đau lòng.

Thời khắc này, tâm tình của anh ta so với cô, chính là khác nhau một trời một vực.

Anh ta vì ly dị với cô mà vô cùng thống khổ khó chịu, còn cô thay đổi phong cách trang phục tao nhã mát mẽ mấy ngày qua, hôm nay ăn mặc diễm lệ động lòng người, toàn thân toát ra hào quang quyến rũ mê người.

Cô đây là sắp ly dị với anh ta, vô cùng hưng phấn, mặc gọn gàng xinh đẹp như vậy là muốn chúc mừng bọn họ ly dị sao?

Anh ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, hôm nay là Long Tư Hạo chính tay trang điểm cho cô.

Lòng anh ta bị cô toàn thân trang phục diễm lệ đâm đau, hai mắt dần đỏ, muốn khóc nhưng lại không có nước mắt.

Anh ta chỉ đành phải tự giễu cười nhạt, đưa tay vuốt mặt Lê Hiểu Mạn: "Ha ha… Mạn Mạn, xem ra em rất tốt, ly dị với anh, là chuyện vui nhất đời này của em phải không? Ha ha… Em vội vàng ly dị với anh như vậy, khiến anh hoài nghi, em rốt cuộc có yêu anh hay không?"

Hoắc Vân Hy tự giễu, vẻ mặt đầy thống khổ, hai mắt cuối cùng vẫn ươn ướt, hối hận thống khổ, nước mắt rơi xuống.

Lê Hiểu Mạn tránh né đụng chạm của anh ta, không nhìn tới ánh mắt tràn đầy thống khổ của anh ta, lạnh nhạt cong môi: "Tôi có yêu anh hay không đã không còn quan trọng, vào đi thôi."

Dứt lời, cô xoay người đi vào Cục dân chính.

"Mạn Mạn…" Hoắc Vân Hy thấy vậy, thấp giọng kêu, đột nhiên tiến lên, ôm cô từ phía sau: "Mạn Mạn, chỉ cần em nói một câu không muốn ly dị với anh, cho dù anh mất đi tất cả, anh cũng sẽ không ly dị với em."

Lê Hiểu Mạn dùng sức đẩy tay Hoắc Vân Hy đang ôm cô ra, lui ra một bước dài, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn anh, giọng lạnh lẽo: "Đừng dây dưa nữa, anh nói đúng, ly dị với anh là chuyện vui vẻ nhất đời này của tôi, xin anh tác thành tôi."

Lời cô như dao nhọn đâm vào tim Hoắc Vân Hy, tim anh bị đâm hàng ngàn hàng trăm lỗ, đau đớn nhỏ máu.

Vẻ mặt anh ta đau buồn không thôi, hai mắt nhìn cô chằm chằm, rất sợ bỏ qua nửa biểu tình trên mặt cô: "Mạn Mạn, em thật sự không có chút lưu luyến nào với anh sao?"

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, ánh mắt bình tĩnh lạnh nhạt nhìn anh, nhàn nhạt cười một tiếng: "Có lẽ cho tới bây giờ tôi chưa từng yêu anh."

Dứt lời, cô đi thẳng vào Cục dân chính.

"Cho tới bây giờ chưa từng yêu… Ha ha… Cho tới bây giờ chưa từng yêu…" Hoắc Vân Hy vì lời cô, thân thể lảo đảo về sau, suýt chút nữa ngã xuống đất, ánh mắt đau buồn phức tạp nhìn bóng người lạnh lùng không chút lưu luyến anh kia, tim đau đến nghẹt thở.

Hai chân anh ta đóng chì, đứng tại chỗ hồi lâu không nhúc nhích được.

Anh ta không muốn ly dị với cô, nhưng mẹ anh ta Lý Tuyết Hà lấy cái chết uy hiếp, Hạ Lâm và ba mẹ cô ta cũng gây áp lực cho anh ta, ngay cả ông nội cũng buộc anh ta ly dị, anh ta xưa nay chưa từng bất lực như lúc này.

Anh ta đứng hồi lâu, mới ép buộc đi từng bước từng bước vào Cục dân chính, bước chân anh ta cực kỳ nặng nề, mỗi một bước đi, tim giống như bị đâm đến đau thắt.

Loại cảm giác này, khiến anh ta sống không bằng chết.

Một năm trước, bọn họ tới đây, muốn đi nhận giấy hôn thú, còn bây giờ, lại đi giấy chứng nhận từ đây bọn họ không còn liên hệ gì.

Khu làm thủ tục ly dị và kết hôn trong Cục dân chính.

Đa số là kết hôn, xếp hàng thật dài, có ba người đang làm kết hôn, nhưng trước mắt chỉ có hai người ở vị trí.

Mà người làm ly dị chỉ có một người, Lê Hiểu Mạn xếp hàng đó.

Cô thấy Hoắc Vân Hy kỳ kèo nửa ngày mới đi vào, lạnh nhạt nhìn anh ta: "Còn không mau lên."

Giờ phút này, mỗi một ánh mắt lạnh nhạt, mỗi một câu nói vô tình lạnh như băng của cô đều giống như lưỡi dao sắc bén đâm vào lòng Hoắc Vân Hy chảy máu tươi đầm đìa, đau lòng không thôi.

Anh ta bước chân nặng nề đi tới bên cạnh Lê Hiểu Mạn, giữa hai lông mày đầy thống khổ.

242. Chương 242: Bọn Họ, Rốt Cuộc Đã Ly Dị (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy là con nhà giàu đẹp trai tiêu chuẩn, từ khi anh ta đi vào, không ít phụ nữ xếp hàng nhận giấy hôn thú nhìn anh ta, còn nhỏ giọng nghị luận.

"Wow! Anh nhìn kìa, người đàn ông kia đẹp trai như vậy, vừa nhìn anh ta mặc nhãn hiệu nổi tiếng liền biết là người có tiền, đầu người phụ nữ kia có phải bị úng nước hay không? Sao có thể ly dị với anh ta chứ?"

Nói chuyện chính là một cô gái hơn 20 tuổi, bộ dáng vui vẻ.

Người đàn ông đứng cạnh cô ta nhìn Hoắc Vân Hy, sau đó ôm cô ta nói: "Dáng dấp đẹp trai thì có lợi ích gì, nhìn anh ta giống như một hoa hoa công tử, nhất định không thương vợ, mới có thể dẫn đến ly dị, bảo bối yên tâm, sau khi chúng ta kết hôn, anh nhất định sẽ thương em, yêu em thật nhiều."

Người phụ nữ vui vẻ tựa vào ngực người đàn ông, cười mặt đầy hạnh phúc.

Cũng cảm thấy Hoắc Vân Hy trông quen mắt, nhưng đều không nhận ra anh ta, có lẽ vì vẻ mặt Hoắc Vân Hy quá chán chường sa sút, mắt đầy bi thương, ai cũng không nghĩ tới anh ta là Tổng giám đốc Hoắc thị.

Thật vất vả đến phiên Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy, nhân viên làm thủ tục ly dị là một đàn bà trung niên hơn 40 tuổi.

Bà ta nhìn ngày tháng Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy kết hôn trên giấy hôn thú, mới một năm, sau đó lại ngẩng đầu nhìn hai người.

Thấy nam vẻ mặt chán chường thống khổ, nữ mặt đầy lạnh lùng, thậm chí có chút nóng nảy.

Sắc mặt bà ta không tốt lắm, xụ mặt hỏi: "Tại sao ly dị?"

Hoắc Vân Hy không có lên tiếng, Lê Hiểu Mạn bình thản đáp: "Tình cảm bất hòa."

Bà ta nhìn sắc mặt hai người, lại hỏi: "Nhất định phải ly dị? Tài sản đều chia xong rồi? Không có tranh cãi? Có con hay không?"

Hoắc Vân Hy vẫn không lên tiếng, Lê Hiểu Mạn đưa đơn ly dị cô đã sớm ký tên đưa cho bà bác kia, sắc mặt bình tĩnh nói: "Không có tranh cãi tài sản, cũng không có con, không có bất kỳ tranh chấp khác, nhất định phải ly dị."

Nghe lời đoạn tuyệt vô tình của Lê Hiểu Mạn, Hoắc Vân Hy âm thầm siết chặt hai quả đấm, đôi mắt mang theo tia không thể tin nhìn cô, người phụ nữ đã từng yêu anh ta sâu đậm tại sao trở nên nhẫn tâm tuyệt tình như vậy?

Là vì Long Tư Hạo sao? Cô thật sự yêu Long Tư Hạo rồi?

Anh ta đè nén tức giận trong lòng, ánh mắt trở nên lạnh như băng mà sắc bén, vẻ mặt âm trầm.

Bà bác trung niên kia nhìn hai người, xụ mặt nói: "Người trẻ tuổi các người bây giờ, kết hôn mau, ly dị cũng mau, lấy hôn nhân làm trò đùa, hiện ly dị gấp như vậy, ban đầu vì sao kết hôn?"

Ngay sau đó đưa đơn ly dị cho Hoắc Vân Hy: "Cậu còn chưa ký tên, ký đi."

Hoắc Vân Hy nhìn Lê Hiểu Mạn lạnh nhạt, hai quả đấm càng rắc rắc vang dội, do dự một hồi mới cầm bút lên ký.

Bà bác trung niên thấy anh ta ký xong, nhìn xuống, kiểm tra giấy chứng nhận của hai người đều đầy đủ, cầm lấy con dấu ấn lên giấy hôn thú và đơn ly dị của hai người, ấn hai cái, ấn đến lòng Hoắc Vân Hy đau đớn kịch liệt.

Anh ta cầm giấy hôn thú trên bàn lên nhìn, con ngươi cũng sắp lồi ra, trong khung màu xanh phía trên, xuất hiện rõ ràng 11 to "Song phương ly dị, giấy chứng nhận mất đi hiệu lực".

Nhìn 11 chữ đó, lòng anh ta đã đau đến mức sắp không chịu nổi.

Anh ta liếc mắt Lê Hiểu Mạn lạnh lùng đợi ở bên cạnh, không cách nào tiếp nhận được nữa, xoay người đi ra.

Lê Hiểu Mạn đợi bà bác trung niên kia chuẩn bị giấy chứng nhận ly dị xong, cô cầm lấy, sau đó không để ý Hoắc Vân Hy, đi thẳng ra ngoài.

Hoắc Vân Hy thấy thế, đang muốn đuổi theo, sau lưng vang lên thanh âm của bà bác trung niên kia: "Cậu không cần giấy chứng nhận ly dị?"

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy mới xoay người, mặt âm trầm cầm lấy giấy chứng nhận ly dị chỉ dán hình anh kia.

Anh ta vừa cầm giấy chứng nhận ly dị rời đi, một cô gái hơn 20 tuổi đi tới trước người bà bác trung niên, nhìn bà cười nói: "Dì, cảm ơn dì thế chỗ giúp con, hôm nay uống nước nhiều, nên muốn đi vệ sinh."

Bà bác trung niên nhìn cô ta, thở dài nói: "Haiz! Vừa làm một đôi ly dị, hai người trông rất xứng đôi, kết hôn mới được một năm liền ly dị, làm mà chua xót lòng người ah! Vẫn là làm kết hôn tốt hơn, từng mặt đều vui vẻ, tâm tình cũng tốt, làm ly dị, haiz!"

Bà bác trung niên than thở nói xong, trở lại vị trí của mình, cũng chính là vị trí trống bên làm kết hôn.

...

"Mạn Mạn..."

Hoắc Vân Hy cầm giấy chứng nhận ly dị đuổi theo, kéo tay Lê Hiểu Mạn, hai mắt ưu tư phức tạp nhìn cô: "Mạn Mạn, ly dị còn có thể tái hôn, cho dù chúng ta ly dị, anh cũng sẽ không bỏ rơi em."

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng hất tay anh ta ra, ánh mắt lạnh nhạt nhìn anh ta: "Đó là chuyện của anh, có điều, đời này tôi tuyệt đối sẽ không tái hôn với anh."

243. Chương 243: Say, Chúng Ta Nhanh Chóng... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dứt lời, cô muốn đi qua anh ta, nhưng Hoắc Vân Hy chưa từ bỏ ý định kéo cô lần nữa, hai mắt nhìn cô chằm chằm như cũ: "Mạn Mạn, em không muốn cãi nhau thì nói cho anh, có phải em yêu Long Tư Hạo rồi không?"

Lê Hiểu Mạn giùng giằng bị anh ta nắm cổ tay, ngước mắt lạnh lùng nhìn anh ta, cong môi cười một tiếng: "Hoắc tiên sinh, cái này không nằm trong phạm vi anh quan tâm, xin anh đừng kéo tôi nữa, bây giờ chúng ta không có quan hệ gì."

Hoắc Vân Hy nhìn cô hồi lâu, sau đó buông cô ra, nhưng vẫn chắn trước người cô, lạnh giọng nói: "Mạn Mạn, có chuyện anh phải nói cho em, Long Tư Hạo tiếp cận em chẳng qua là đang lợi dụng em, em thật sự cho là anh ta thật lòng với em sao? Em nói cho anh, có phải anh ta muốn em chuyển nhượng 15% cổ phần ông nội tặng em cho anh ta không?"

Nghe lời anh ta, Lê Hiểu Mạn ngước mắt, kinh ngạc nhìn anh ta: "Sao anh biết?"

"Ha ha... Tại sao anh không biết?" Hoắc Vân Hy cười lạnh, nhìn cô tiếp tục nói: "Em biết tại sao anh bị bắt không? Tất cả đều là anh ta trù tính, anh ta hiểu tính cách của anh, biết nếu như anh biết em ở chung với anh ta, nhất định sẽ mất lý trí, cho nên anh ta lợi dụng điểm này, cố ý để anh theo dõi hai người, cố ý cho anh biết em ở Hồng Hoa Uyển, tên bảo vệ bị anh đả thương, em có biết tại sao anh đánh hắn mà hắn không đánh trả không? Vì Long Tư Hạo ra lệnh cho hắn, cố ý kích thích anh, chờ anh đả thương hắn, hãm hại anh, Long Tư Hạo vì mục đích của anh ta, có thể không chừa thủ đoạn nào, thậm chí không để ý tới tính mạng người khác, ngay cả ông nội, anh ta cũng uy hiếp."

Lê Hiểu Mạn nghe anh ta nói, suy nghĩ rối bời, ánh mắt phức tạp nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, rốt cuộc anh muốn nói gì? Tôi dựa vào cái gì mà tin lời anh nói? Tư Hạo có mục đích gì?"

Hoắc Vân Hy thấy cô còn chưa tin, ánh mắt đau lòng nhìn cô: "Mạn Mạn, em thật sự quá đơn thuần, em nghĩ Long Tư Hạo quá đơn giản, chẳng lẽ cho tới bây giờ em chưa từng nghi ngờ mục đích anh ta tiếp cận em sao? Anh ta vẫn luôn lợi dụng em, vì em có thể đả kích anh, Tập đoàn Hoắc thị có nguy cơ hôm nay, tất cả đều là một tay anh ta tạo thành, hiện tại anh ta đã là cổ đông lớn nhất Tập đoàn Hoắc thị, anh ta tiếp cận em vì em có cổ phần trong tay, ông nội bị bệnh cũng là vì anh ta."

Lê Hiểu Mạn nghe Hoắc Vân Hy nói xong, đáy lòng phức tạp, hai tay mảnh khảnh nhéo lại, cô thà tin tưởng Hoắc Vân Hy vì ly dị với cô, nói những lời này khích bác cô và Long Tư Hạo, cũng không tin Long Tư Hạo tiếp cận cô có mục đích.

Thời điểm cô thống khổ nhất, là anh làm lòng cô ấm áp một lần nữa.

Nếu như không phải anh xuất hiện, cô bây giờ còn trong thống khổ sau khi bị Hoắc Vân Hy tổn thương, là ôn nhu và yêu thương của anh giải cứu cô.

Cô không có cách nào tiếp nhận anh làm tất cả đều là lợi dụng cô, mặc dụ có lúc anh sẽ giận cô, đùa giỡn cô, nhưng cô không phủ nhận, thời gian ở cùng anh, cô thật ra rất vui vẻ, anh luôn để cho cô cảm nhận được hạnh phúc chưa từng có.

Anh khiến cô có cảm giác cô là vật bảo trong lòng bàn tay anh.

Loại cảm giác này làm cho cô tràn đầy tự tin, khiến cô cảm thấy cô có tư cách tự do phóng khoáng trước mặt anh.

Không có người phụ nữ nào không thích cảm giác được người khác nâng trong lòng bàn tay mà cưng chiều.

Cho nên cô lựa chọn tin tưởng Long Tư Hạo.

Cô ngước mắt nhìn Hoắc Vân Hy, tức giận nhìn anh ta, giọng lạnh như băng: "Hoắc Vân Hy, anh đừng ở đây khích bác, tôi sẽ không tin lời anh nói."

Hoắc Vân Hy thấy cô không tin, ánh mắt bi thống nhìn cô, cười lạnh: "Ha ha… Khích bác, Mạn Mạn, anh ta rốt cuộc cho em uống thuốc mê gì mà em u mê không tỉnh như vậy? Em biết anh ta trăm phương ngàn kế, có mục đích cuối cùng là gì không? Là phá hủy tâm huyết của ông nội, phá hủy Tập đoàn Hoắc thị, em…"

Hoắc Vân Hy còn muốn nói gì nữa, điện thoại anh ta đột nhiên vang lên, hình như có tin nhắn tới, sau khi anh ta xem xong, trong mắt thoáng qua tia bất đắc dĩ và đấu tranh.

Là tin nhắn Hạ Lâm gửi, hỏi anh ta và Lê Hiểu Mạn làm thủ tục ly dị xong chưa, còn nói anh ta lập tức đến Hạ gia một chuyến, ba mẹ cô ta muốn gặp anh ta, sẵn tiện thương lượng chuyện anh ta và Hạ Lâm đính hôn.

Anh ta lại ngước mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, mệt mỏi chán chường: "Mạn Mạn, anh sẽ không bỏ rơi em, chờ anh xử lý xong tất cả mọi chuyện, anh sẽ theo đuổi em lần nữa, còn nữa, đừng quá tin tưởng Long Tư Hạo, anh ta cũng không đơn giản, em và anh ta không thích hợp ở bên nhau, anh ta quá phức tạp, cho dù hôm nay anh ta không tổn thương em, khó tránh khỏi có một ngày anh ta sẽ tổn thương em sâu hơn."

Dứt lời, anh ta thống khổ bất đắc dĩ nhìn cô chằm chằm hồi lâu, mới lưu luyến dời mắt, rời đi.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta ngồi vào xe, rời đi, bình phục tâm trạng bị Hoắc Vân Hy khuấy đảo, mới đi về phía xe Long Tư Hạo.

Vì xe Long Tư Hạo đậu cách xa Cục dân chính, nên Hoắc Vân Hy không phát hiện Long Tư Hạo.

Ngồi chờ trong xe hồi lâu, Long Tư Hạo có chút lo lắng, thấy Lê Hiểu Mạn đi tới anh, anh lập tức xuống xe, bước chân vội vàng đi về phía cô.

Dừng lại trước mặt cô, nhìn cô chăm chú, thanh âm trầm thấp: "Đều xong rồi?"

Lê Hiểu Mạn hít sâu một hơi, cố gắng mặc kệ những lời Hoắc Vân Hy nói, nhìn anh gật đầu: "Xong rồi."

Nghe vậy, ánh mắt sâu thẳm của Long Tư Hạo chứa đầy nụ cười, môi mỏng cong lên: "Tốt lắm, chúng ta đi thôi."

Dứt lời, anh dắt tay cô vào Cục dân chính.

244. Chương 244: Say, Chúng Ta Nhanh Chóng... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh đi vội vã, Lê Hiểu Mạn không theo kịp, ngước mắt không hiểu nhìn anh: "Chúng ta đi đâu?"

Long Tư Hạo dừng bước, ánh mắt thâm tình nhìn cô, cong môi cười: "Nha đầu ngốc, đi Cục dân chính còn có thể làm gì? Đương nhiên là đi nhận giấy hôn thú."

"Cái gì?" Lê Hiểu Mạn trợn mắt, kinh ngạc nhìn anh: "Em với anh đi nhận giấy hôn thú? Em nói muốn gả cho anh hồi nào?"

Long Tư Hạo đã sớm biết muốn cô ngoan ngoãn đi kết hôn với anh là không dễ dàng, cho nên anh phải chọn cách cưỡng chế cô.

Đột nhiên, anh nghiêng người, ôm ngang cô lên, mắt đầy nụ cười nhu hòa nhìn cô: "Hiểu Hiểu, anh chạy không thoát đâu, em đã là người của anh, đời này em chỉ có thể gả cho anh, thừa dịp bây giờ giấy chứng nhận của chúng ta đều ở đây, đi đăng ký kết hôn trước, sau đó chúng ta cử hành hôn lễ."

"Giấy chứng nhận chúng ta đều ở đây, anh có ý gì? Anh… Giấy chứng nhận của anh cũng mang theo?" Lê Hiểu Mạn kinh ngạc không thôi trợn mắt nhìn anh, làm thế nào cũng không nghĩ tới anh lại đến có chuẩn bị.

Trước tiên không nói cô có nguyện ý kết hôn với anh hay không, cô vừa ly dị với Hoắc Vân Hy, bây giờ chạy đi kết hôn, có quá nhanh hay không?

Long Tư Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn kinh ngạc không thôi, cúi đầu xuống hôn lên môi cô, thanh âm trầm thấp ôn nhu nói: "Hiểu Hiểu, anh chờ ngày này đã rất lâu rồi, thừa dịp bây giờ thiên địa lợi nhân hòa, chúng ta nhận giấy chứng nhận trước, hửm?"

Dứt lời, anh ôm cô, cất bước tiến vào Cục dân chính.

Lúc này người đăng ký kết hôn còn đông hơn vừa rồi, xếp thành ba hàng thật dài, có một hàng hơi ít người.

Long Tư Hạo ôm Lê Hiểu Mạn xếp hàng ít người.

Anh vốn dáng dấp tuấn mỹ bất phàm, toàn thân đều tản ra khí chất cao quý mê người, lúc này lại ôm Lê Hiểu Mạn, trong nháy mắt trở thành tiêu điểm.

So với Hoắc Vân Hy, anh ta càng khiến người ta mê mệt hơn, thu hút ánh mắt người khác hơn.

Những người xếp hàng đăng ký kết hôn không chỉ có phụ nữ nhìn về phía anh, ngay cả đàn ông cũng không nhịn được nhìn về phía anh, cũng có người không nhịn được mà kinh động khen ngợi.

"Wow! Anh ấy thật đẹp trai, còn đẹp trai hơn đại minh tinh, mỹ nam chân chính nha!"

"A a… Nam thần, tại sao anh ấy có thể đẹp trai đến vậy? Có thể gả cho anh ấy thật hạnh phúc, thật hâm mộ người phụ nữ trong ngực anh ấy nha!"

Một nữ hoa si khác nhìn Long Tư Hạo mà hai mắt nổi lên hoa đào, quên mất người đàn ông sắp thành chồng cô ta còn đứng bên cạnh.

Người đàn ông bên cạnh vừa nghe cô ta nói, không vui trợn mắt nhìn cô ta: "Cảm thấy hạnh phúc thì em gả cho anh ta đi, anh thấy chúng ta không cần kết hôn nữa."

Người đàn ông nói xong, tức giận bỏ lại người phụ nữ rời đi.

…

Nhiều người kết hôn hơn ly dị, vì vậy tương đối chậm.

Vừa rồi lúc Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy tới làm thủ tục ly dị, có không ít người quan sát bọn họ, có chút ấn tượng với Lê Hiểu Mạn dáng dấp xinh đẹp.

Bây giờ cô lại bị Long Tư Hạo ôm xuất hiện trong hàng kết hôn, trong nháy mắt làm không ít người nhốn nha nhốn nháo.

"Oh my god!" Một người phụ nữ đột nhiên hít hơi vang lên.

"Cô gái trong ngực soái ca siêu cấp kia nhìn ra quen, không phải cô ấy vừa tới làm thủ tục ly dị sao? Vừa ly dị liền kết hôn, có quá nhanh hay không? Thế giới này thật loạn."

"Đúng, vừa ly dị liền kết hôn, tôi cũng say."

…

Nghe hàng loạt tiếng nghị luận, Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo, thấp giọng nói: "Thả em xuống, ai muốn kết hôn với anh?"

Ánh mắt Long Tư Hạo sắc bén nhìn hàng thật dài trước mặt, đại khái còn mười mấy cặp tình nhân chưa nhận giấy, dựa theo tốc độ này, còn chưa tới phiên anh và Lê Hiểu Mạn, Cục dân chính đã tan việc.

Anh hiện tại không suy nghĩ không chần chừ một giây nữa, ôm Lê Hiểu Mạn, anh trực tiếp đi tới đầu hàng.

Hành động này của anh dẫn tới tiếng phản bác phía sau.

"Này! Sao chen hàng?"

"Đúng thế, sao chen hàng?"

...

Long Tư Hạo thả Lê Hiểu Mạn xuống, nắm chặt tay cô, nhướng mày nhìn cặp tình nhân đứng đầu trước mặt, môi mỏng khẽ nhếch, rất có lễ phép nói: "Xin lỗi, chúng tôi vội kết hôn, xin hỏi chúng tôi có thể đứng đầu hàng không?"

Anh hỏi chuyện đương nhiên, nhìn giống như hỏi ý kiến người khác, nhưng quanh thân anh khí chất khiếp người, dường như bất kể người ta có đồng ý hay không, anh đều sẽ đứng đó.

Mà mặt anh tuấn mỹ tuyệt luân, khí chất cao quý bất phàm, thanh âm trầm thấp đầy truyền cảm, làm cho cặp tình nhân kia ngẩn người.

Nhất là cô gái, không nháy mắt một cái, sững sờ nhìn Long Tư Hạo, bị mê không thấy ba hồn sáu phách, ngây ngốc gật đầu liên tục: "Có thể, có thể, dĩ nhiên có thể, chúng tôi không vội, anh trước, anh trước."

"Cảm ơn!" Long Tư Hạo nhìn cô ta, khí chất cao nhã cười một tiếng, kéo Lê Hiểu Mạn xếp hàng trước mặt bọn họ.

Cô gái kia vì nụ cười này của anh mà ngay cả hồn cũng bị rút sạch, suýt chút nữa ngất đi.

Lúc này, trong mấy cặp tình nhân phía sau, không biết ai liều lĩnh nói một câu: "Trong xã hội nhìn mặt này, lớn lên đẹp trai là có thể tùy hứng."

Ánh mắt Long Tư Hạo nhạy bén thấy cặp tình nhân trước vừa nhận giấy hôn thú xong, mông rời khỏi ghế, anh liền kéo Lê Hiểu Mạn ngồi xuống.

Lê Hiểu Mạn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng kết hôn với Long Tư Hạo giờ phút này tim đập như trống bỏi, khẩn trương đến mức trên mặt chảy mồ hôi, cô ngước mắt nhìn bà bác trung niên làm thủ tục kết hôn, hít một hơi sâu, hai mắt kinh ngạc trợn to.

Thế giới này thật huyền ảo, bà bác vừa làm thủ tục ly dị bây giờ lại làm thủ tục kết hôn, đang ngồi đối diện cô, mặt đầy khiếp sợ nhìn cô chằm chằm.

Làm sao... sao có thể trùng hợp như vậy?

Khóe môi Lê Hiểu Mạn co rút cực độ, cô vừa ly dị với Hoắc Vân Hy xong, bây giờ lại làm thủ tục kết hôn với Long Tư Hạo, bà sẽ nghĩ thế nào? Cho là cô lấy hôn nhân làm trò đùa sao?

Bà bác hơn 40 tuổi vừa làm thủ tục ly dị kia trợn to mắt, kinh ngạc không thôi nhìn chằm chằm Lê Hiểu Mạn, mặt đầy khiếp sợ, lắp ba lắp bắp hỏi: "Cô... Cô tới làm gì?"

Long Tư Hạo lạnh nhạt nhìn bà bác khiếp sợ không thôi kia, nheo mắt, lấy giấy chứng nhận của anh và Lê Hiểu Mạn ra đặt trước mặt bà, cánh tay dài duỗi ra, ôm Lê Hiểu Mạn vào trong ngực anh, môi mỏng khẽ nhấp, khí thế khiếp người: "Chúng tôi kết hôn..."

Nói tới đây, anh ưu nhã cười, lễ phép nói: "Hy vọng dì có thể dùng tốc độ nhanh nhất làm xong giấy hôn thú giúp chúng tôi, cảm ơn!"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt sững sờ nhìn Long Tư Hạo cao nhã cười mê người, hoàn toàn say.

245. Chương 245: Tin Tưởng, Anh Sẽ Là Người Chồng Tốt.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh cứ như vậy muốn kết hôn sao? Nhưng cô không nói muốn gả cho anh?

Thật vất vả cô mới ly hôn với Hoắc Vân Hy, sẽ không tái hôn nhanh như thế.

"Long Tư Hạo…" Cô đưa tay nắm lấy anh đang rất nóng lòng, ngước mắt nhìn anh, nhẹ giọng nói: "Em vẫn chưa bằng lòng gả cho anh mà, chúng ta đi."

Bàn tay trắng nõn của Long Tư Hạo giữ lấy eo thon của cô, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nheo lại, ánh mắt thâm tình nhu hòa liếc nhìn cô, cong môi cười: "Chúng ta chứng nhận trước, sau này em bằng lòng sau cũng thế thôi!"

"Anh…" Lê Hiểu Mạn tức giận trừng mắt nhìn Long Tư Hạo, giằng co muốn đứng lên, nhưng lại thấy có quá nhiều người, không dám phản ứng quá mãnh liệt, bàn tay to lớn của Long Tư Hạo giống như gọng sắt giữ thật chặt eo cô, căn bản không thể giãy giụa.

Hàng chân mày thanh tú của cô nhíu chặt, lẽ nào cô cứ như vậy bị Long Tư Hạo bức hôn?

Cứ như vậy và chứng nhận kết hôn với anh?

Bác gái kiểm tra giấy chứng nhận cho hai người họ xong liền nhìn về phía Lê Hiểu Mạn lần nữa, cho đến bây giờ vẫn còn kinh ngạc không thôi.

Bà làm việc đã nhiều năm như vậy, vẫn chưa từng gặp được người nào vừa ly hôn đã lôi kéo một người đàn ông khác đến kết hôn, hơn nữa còn rất rõ ràng, người đàn ông này còn ưu tú hơn người kia.

Bất luận là khí chất, hay là vẻ bề ngoài, đều ưu tú hơn rất nhiều.

Trách không được cô gái này lại muốn kết hôn nhanh như thế.

Bà nhìn Lê Hiểu Mạn cùng Long Tư Hạo, sắc mặt chăm chú hỏi: "Hai người nhất định muốn kết hôn? Đã nghĩ xong chưa? Hai bạn trẻ, hôn nhân không phải trò đùa, nhưng đừng vừa mới kết hôn lại ly hôn."

"Vẫn chưa… Ưm…" Lê Hiểu Mạn đang định nói vẫn chưa nghĩ xong, đột nhiên Long Tư Hạo cúi đầu, hôn lên cánh môi đầy đặn của cô.

Lê Hiểu Mạn vì nụ này của anh mà hoàn toàn sửng sốt, tim đập rộn lên, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn nhanh chóng ửng hồng, càng tăng thêm vẻ kiều mị.

Bác gái thấy thế, ngượng ngùng nhìn họ nói: "Hai người có ảnh chụp chung không? Nếu như không thì qua kia chụp trước."

Bác gái chỉ phòng chụp ảnh.

Nghe nói phải đi chụp ảnh, Long Tư Hạo khẽ cau mày, ngồi ngay ngắn trên ghế không có động tĩnh, môi mỏng mấp máy: "Chụp ảnh cần thời gian bao lâu, có làm chậm trễ việc chúng tôi nhận giấy hôn thú hay không?

Dường như anh rất không muốn đi chụp ảnh, rất sợ muộn một phút sẽ xảy ra biến cố gì.

Bác gái thấy anh có vẻ rất gấp, bà cười nói: "Sẽ không làm lỡ, một lát là xong, đi chụp ảnh trước, tôi sẽ nhanh chóng làm giúp hai người."

Long Tư Hạo nghe nói thế, lập tức kéo Lê Hiểu Mạn sải bước đi về phía phòng chụp ảnh.

Lê Hiểu Mạn phản ứng lại, ngước mắt nhìn anh chằm chằm: "Long Tư Hạo, em vẫn chưa bằng lòng kết hôn với anh, muốn kết hôn anh tự mình đi kết hôn."

Long Tư Hạo trắng nõn bàn tay to chặt chẽ bao vây lấy Lê Hiểu Mạn tay nhỏ bé, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh khóa chặt cô, ánh mắt thâm tình: "Hiểu Hiểu, tin tưởng anh, anh sẽ là một người chồng tốt…"

Nói đến đây, anh cúi đầu, môi mỏng áp đến sau tai cô: "Nếu như em không ngoan ngoãn theo anh đi làm giấy chứng nhận, em có tin trước mặt mọi người ở đây, anh sẽ hôn đến khi em bằng lòng mới thôi."

"Anh…"

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, ánh mắt tức giận nhìn anh chằm chằm, căn bản là không kịp nói gì, đã bị anh cưỡng chế kéo lại gần phòng chụp ảnh.

Long Tư Hạo nhìn thấy một đôi tình nhân đang định ngồi xuống ghế nhỏ trước tấm màn màu đỏ, anh liền nhanh chóng kéo Lê Hiểu Mạn đến ngồi trước.

Thấy thế, nhiếp ảnh gia cùng đôi tình nhân kia đều sửng sốt.

Lê Hiểu Mạn kéo kéo khóe môi, ngước mắt nhìn đôi tình nhân kia, cười áy náy: "Thật ngại quá, hai người chụp trước…"

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, đã ngắt lời cô, giọng nói trầm thấp: "Xin đợi một lát, chúng tôi chụp trước."

"Anh…" Khóe môi Lê Hiểu Mạn kéo kéo, cực kỳ lúng túng, sao anh lại như vậy?

Anh chen ngang vậy mà lại làm ra vẻ thản nhiên như thế? Anh dựa vào cái gì muốn người ta đợi một lát?

Nhiếp ảnh gia nhìn thấy Long Tư Hạo cùng Lê Hiểu Mạn ngồi xuống, liền nhìn cặp tình nhân kia, thấy bọn họ ngây ngẩn cả người không có phản ứng gì, lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn cùng Long Tư Hạo: "Hai người…"

Đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tư Hạo híp lại, ánh mắt lạnh thấu xương liếc nhìn nhiếp ảnh gia, giọng nói lạnh lùng: "Có chuyện gì sao?"

Quanh người anh tỏa ra khí thế khiếp người, tạo thành cảm giác áp bức, loại khí chất cao quý thế này vừa nhìn đã biết không phải người bình thường.

Nhất là ánh mắt của anh quá dọa người, giống như một lưỡi dao sắc bén khiến cho lòng nhiếp ảnh gia phát lạnh, không dám nói nhiều thêm câu nào nữa, nở nụ cười hòa nhã: "Hai người đến gần chút, cùng nở nụ cười."

Nghe được lời nhiếp ảnh gia, Lê Hiểu Mạn cực kỳ khẩn trương, tim đập nhanh như đánh trống, theo bản năng muốn ngồi xa ra chút, nhưng Long Tư Hạo lại giữ chặt eo cô.

Nhiếp ảnh gia nhìn thấy tư thế hai người đã ổn, thế nhưng trên mặt Lê Hiểu Mạn lại không có nụ cười, anh ta trêu ghẹo: "Tiểu thư, cô cũng cười một cái đi, chồng tương lai đẹp trai như thế còn cười không nổi sao? Nếu đổi lại là người khác, còn không vui đến chết mất."

Nghe vậy, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn lại đỏ lên, bởi vì lời nói của nhiếp ảnh gia, khóe môi đã cong lên.

Nhiếp ảnh gia thấy thế, lập tức chụp hình, tiếng "Răng rắc răng rắc" vang lên, ảnh đã được chụp xong.

Thấy thế, khóe môi Lê Hiểu Mạn cứng đờ, nhíu mày có chút không biết làm sao, trong lòng càng căng thẳng hơn, cho đến bây giờ, cô còn không xác định được có nên kết hôn với anh hay không?

246. Chương 246: Tin Tưởng, Anh Sẽ Là Người Chồng Tốt.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Một khi nhận giấy hôn thú, ở phương diện pháp luật, bọn họ đã là vợ chồng.

Chỉ là khi suy nghĩ lại, tim cô vừa rung động vừa sợ hãi, cô sự hôn nhân lại thất bại thêm lần nữa, Long Tư Hạo sẽ là một người chồng tốt sao?

Cô ngước mắt, ánh mắt hoảng hốt liếc nhìn Long Tư Hạo, đáy mắt nhiều cảm xúc phức tạp.

Mà đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tư Hạo lại tràn đầy ý cười, môi mỏng hiện lên một đường cong mê người, kéo cô đi đến trước mặt nhiếp ảnh gia.

Anh nhìn xuống máy chụp hình trong tay nhiếp ảnh gia, chọn một tấm anh ưng ý nhất.

Đợi in ảnh cần chút thời gian, Long Tư Hạo lại có chút không kiên nhẫn, lúc này trông anh giống như một người chồng đợi vợ mình sinh con, vừa khẩn trương vừa lo lắng không thôi.

"Có thể nhanh lên chút không?" In ảnh là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt lãnh đạm liếc nhìn bà, đã thúc giục không chỉ một lần.

"Tiên sinh, đừng vội, xong ngay đây." Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn Long Tư Hạo, sau đó cắt từng tấm ảnh ra.

So với sự nóng lòng của Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn lại hết sức khẩn trương, chân mày thanh tú vẫn luôn nhíu chặt.

Mà đúng lúc này, điện thoại di động của cô lại đột nhiên vang lên, dọa cô giật mình.

Lấy điện thoại di động ra, cô thấy là Hoắc Nghiệp Hồng gọi đến, có hơi sửng sốt, liếc nhìn Long Tư Hạo đang lo lắng hơn bình thường, cau mày: "Em ra ngoài nhận điện thoại."

"Hiểu Hiểu…" Ánh mắt thâm trầm của Long Tư Hạo lướt qua điện thoại di động đang đổ chuông trong tay cô, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh trói chặt cô, đáy mắt hiện đầy ý cười, giọng nói trầm thấp êm tai: "Ảnh để dán vào giấy hôn thú chúng ta cũng đã chụp xong rồi, anh không cho phép em đổi ý."

Nghe ra sự kiên quyết trong lời nói của anh, Lê Hiểu Mạn khẽ nhíu đôi mày thanh tú, liếc nhìn anh gật đầu: "Em đi nghe điện thoại trước."

Vì đại sảnh của cục dân chính có nhiều người, hơi ầm ĩ, Lê Hiểu Mạn cầm điện thoại di động đi ra bên ngoài.

Sau khi ra ngoài cô khẽ thở dài một hơi, hóa giải tâm trạng khẩn trương vừa rồi, sau đó nhận điện thoại.

Nghĩ đến chuyện đã ly hôn với Hoắc Vân Hy, cô đổi xưng hô: "Ông nội Hoắc."

Trong điện thoại truyền đến giọng nói già yếu của Hoắc Nghiệp Hồng: "Mạn Mạn, cháu… Vẫn giống như trước đây… Gọi ta là ông nội không được sao? Hiện tại cháu… Đang ở đâu?"

"Cháu…" Lê Hiểu Mạn khẽ cau đôi mày thanh tú, nếu như cô nói mình ở cục dân chính, nhất định ông nội sẽ hỏi cô ở đây làm gì.

Cô không có trả lời câu hỏi của Hoắc Nghiệp Hồng, mà hỏi ngược lại một câu: "Ông nội, ông gọi đến là có chuyện gì sao?"

"Aizz!" Trong điện thoại, Hoắc Nghiệp Hồng nặng nề thở dài một hơi, giọng nói có hơi ngưng trọng: "Mạn Mạn, có chuyện này, ông nội… Càng nghĩ càng cảm thấy cần phải nói cho cháu biết."

Giọng Hoắc Nghiệp Hồng trở nên ngưng trọng, Lê Hiểu Mạn cảm thấy có hiểu, có một loại dự cảm xấu dấy lên trong tim cô, cô nhíu mày hỏi: "Ông nội, có chuyện gì muốn nói cho cháu biết?"

"Mạn Mạn, tuy là… Cháu và Vân Hy đã ly hôn, thế nhưng, cháu tuyệt đối không thể… Gả cho Tư Hạo."

Nghe nói thế, Lê Hiểu Mạn lập tức siết chặt điện thoại, chân mày càng nhíu càng chặt: "Ông nội, vì sao?"

"Mạn Mạn, Tư Hạo nó là… con cháu của Hoắc gia, tuy cháu đã ly hôn với Vân Hy, nhưng chuyện cháu từng là vợ của Vân Hy… Là sự thật không thể chối cãi, ông nội sẽ không cho phép Tư Hạo cùng cháu… Lại kết hôn, ta không cho phép chuyện Hoắc gia phải chịu miệng lưỡi thiên hạ, hơn nữa, cháu có biết vì sao Tư Hạo lại bảo cháu chuyển cổ phần ông nội tặng cháu cho nó không?"

Nghe ông nhắc đến chuyện cổ phần công ty, dự cảm xấu trong lòng Lê Hiểu Mạn càng ngày càng mãnh liệt, đột nhiên cảm thấy có chút kiềm nén, thậm chí là không thở nổi.

Thật sự giống như lời Hoắc Vân Hy nói, Long Tư Hạo cố ý tiếp cận cô, mục đích là vì 15% cổ phần công ty sao?

Bàn tay nhỏ bé mà cô cầm điện thoại di động xuất mồ hôi, hai tròng mắt trong suốt khẽ nheo lại: "Ông nội, vì sao?"

"Mạn Mạn, ông nội cũng không muốn sau lưng Tư Hạo… Nói bậy gì đó trước mặt cháu, nhưng những gì ta sắp nói… Đều là sự thật, cái chết của mẹ Tư Hạo có liên quan đến ông nội, vì vậy nó vẫn luôn canh cánh trong lòng, đây cũng là… nguyên nhân Tư Hạo không chịu theo họ Hoắc."

Lòng Lê Hiểu Mạn căng thẳng, trái tim co rúc lại, có chút hít thở không thông: "Ông nội, rốt cuộc ông muốn nói cái gì?"

Dừng lại, cô nghĩ đến lời của Hoắc Vân Hy, lại hỏi: "Ông nội đang muốn nói cho cháu biết, anh ấy cố ý tiếp cận cháu, chính là vì mười lăm phần trăm cổ phần công ty sao?"

Trong điện thoại, Hoắc Nghiệp Hồng trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: "Tư Hạo âm thầm cho người… Thu mua cổ phần của Hoắc thị… Cộng với cổ phần cháu chuyển cho nó, hiện tại nó đã là cổ đông lớn nhất của Hoắc thị…"

Nói đến đây, trong điện thoại truyền đến tiếng thở dài nặng nhọc của Hoắc Nghiệp Hồng: "Mạn Mạn… Ông nội không biết có phải Tư Hạo… Thực sự muốn trả thù ông nội hay không, thế nhưng Mạn Mạn, ông nội… Không muốn cháu lại bị thương tổn, nên nói… Ông nội đều đã nói xong, làm như thế nào… Thì tự cháu quyết định."

247. Chương 247: Gặp Được Nhau, Một Màn Khiếp Sợ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đầu bên kia, Hoắc Nghiệp Hồng nói xong liền nặng nề thở dài một hơi, sau đó cúp điện thoại.

Lê Hiểu Mạn cầm điện thoại di động, liên hệ lời nói của Hoắc Nghiệp Hồng và Hoắc Vân Hy lại với nhau, ông nội cũng không có nói rõ là cái gì, nhưng ý của ông, cô rất rõ ràng.

Ông muốn nói cho cô biết, Long Tư Hạo tiếp cận cô là có mục đích.

Hoắc Vân Hy nói như vậy, cô có thể cho rằng đang chia rẽ, thế nhưng nếu như ngay cả ông nội cũng nói như vậy, cô có thể không tin sao?

Lẽ nào Long Tư Hạo thật sự chỉ đang lợi dụng cô sao? Mọi thứ anh làm với cô đều là giả sao?

Tim cô bắt đầu đau xót, lòng chưa từng loạn thế này bao giờ.

"Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo cầm ảnh chụp đi đến, thấy sắc mặt cô khác thường đứng yên bất động, hàng lông mày anh tuấn hơi nhíu lại, dắt tay nhỏ bé của nàng, giọng nói trầm thấp dịu dàng: "Ảnh đã xong rồi, chúng ta đi nhận giấy hôn thú."

"Không." Giọng Lê Hiểu Mạn hờ hững, lạnh lùng gạt tay Long Tư Hạo, ngước mắt ánh mắt phức tạp nhìn anh: "Long Tư Hạo, mục đích của anh đã đạt được rồi, kết hôn còn có ý nghĩa gì sao?"

Long Tư Hạo bởi vì sự hờ hững đột ngột của cô, trong lòng hít thở không thông, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh trói chặt cô, ánh mắt trở nên sắc bén: "Vừa rồi ai đã gọi điện thoại cho em? Anh đã đạt được mục đích gì?"

Dứt lời, anh định cầm lấy di động Lê Hiểu Mạn kiểm tra lịch sử cuộc gọi, lại bị Lê Hiểu Mạn né tránh.

Cô ngước mắt nhìn anh, ánh mắt trong trẻo nhưng lại lạnh lùng đến thấu xương: "Được rồi, Long Tư Hạo, em nói chuyện điện thoại với ai là quyền tự do của em, không cần anh xen vào, còn nữa, em không thể nào gả cho anh."

Thái độ cô lạnh lùng, lời nói lạnh như băng khiến cho Long Tư Hạo hít thở không thông, anh đã sợ sẽ xảy ra biến cố gì, lại không ngờ rằng sau khi cô nghe một cuộc điện thoại lại thật sự xảy ra chuyện.

Lẽ nào anh yêu cô, muốn cưới cô, muốn cô trở thành vợ anh, muốn cùng cô xây dựng một gia đình, muốn dùng hôn nhân để giữ lấy cô, muốn được chăm sóc cô cả cuộc đời cũng khó khăn như thế sao?

Đôi mắt trong veo như nước của Lê Hiểu Mạn nheo lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn sự đau đớn hiện ra nơi mi tâm của Long Tư Hạo, thái độ kiên quyết: "Long Tư Hạo, có nói lại một ngàn lần cũng vẫn thế, em sẽ không gả cho anh."

Đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tư Hạo híp chặt, đáy mắt xẹt qua tia thống khổ nồng đậm, đôi mắt trầm lãnh chăm chú nhìn cô, giống như muốn nhìn thấu linh hồn cô, ánh mắt của anh sắc bén như kiếm: "Vì sao không gả cho anh? Em phải cho anh một lý do."

Hai tay mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn siết chặt, dời ánh mắt đi nơi khác, đôi mắt trong suốt nổi lên một tầng hơi nước, khóe mắt dần dần ẩm ướt, cắn chặt môi dưới: "Không có lý do gì cả, em không muốn gả cho anh, em không thương anh, mặc kệ anh có mục đích, em rất cám ơn anh đã đối xử tốt với em lâu như thế, nhưng mà cảm kích không giống với tình yêu, em không muốn bởi vì cảm kích một người, mà mù quáng gả cho người đó, em đã sai một lần, em không muốn lại sai lần thứ hai, xin lỗi! Anh không phải đối tượng em muốn kết hôn, vì hạnh phúc của em, em sẽ không gả cho anh."

Dứt lời, cô đang định rời đi, cổ tay mảnh khảnh của cô lập tức bị Long Tư Hạo kéo lại.

"Buông tay!" Cô ngước mắt, đối chọi với đôi mắt đen sâu thẳm của anh, nơi đó u ám giống như không đáy, nhìn không ra bất kỳ cảm xúc gì, nhưng lại khiến người khác rùng mình.

Bàn tay trắng nõn của Long Tư Hạo bóp chặt cổ tay cô, đáy lòng đau nhức lan tràn đến toàn thân, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh trói chặt cô, môi mỏng khẽ nhếch: "Hiểu Hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh không tin những gì em nói, anh không tin em thật sự không có chút tình cảm nào với anh."

Lê Hiểu Mạn vùng vẫy cổ tay đang bị anh bóp chặt, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn anh: "Long Tư Hạo, xin anh buông tay, đối với anh em chỉ có lòng cảm kích, không có tình yêu."

Long Tư Hạo không buông ta cô ra, bóp chặt cổ tay cô, cưỡng ép lôi cô đến chiếc Rolls-Royce cách đó không ra.

Lê Hiểu Mạn thấy thế, ra sức vùng vẫy lớn tiếng: "Long Tư Hạo, đủ rồi, mục đích của anh đã đạt được rồi, còn dây dưa với em như thế rất thú vị sao?"

Long Tư Hạo khựng lại vì lời nói này của cô, ánh mắt nhạy cảm thâm trầm trói chặt cô, khuôn mặt tuấn mĩ lạnh đi vài phần: "Anh đạt được mục đích gì?"

Lê Hiểu Mạn nghiêng đầu chuyển tầm mắt không nhìn anh, giọng nói thờ ơ: "Đến bây giờ anh vẫn còn muốn tiếp tục giả bộ nữa sao? Tự bản thân đã làm gì anh còn không biết rõ à? Vì sao anh lại âm thầm thu mua cổ phần của Hoắc thị? Định đối phó với ông nội sao? Hoắc thị lâm vào nguy cơ như hôm nay, ông nội bị bệnh, không phải một tay anh tạo thành sao? Còn có Hoắc Vân Hy, vì hãm hại anh ta ngồi tù, anh làm hại đến tính mạng của người khác, bảo vệ bị Hoắc Vân Hy làm bị thương chính là người dưới tay anh!! Anh tiếp cận em, là vì để đả kích Hoắc Vân Hy, biết ông nội tặng cho em mười lăm phần trăm cổ phần công ty, bảo em chuyển cho anh, anh dám nói anh làm những chuyện này đều không có mục đích không? Anh vẫn luôn lợi dụng em, mọi thứ anh làm vì em đều là giả, Long Tư Hạo, em không ngờ lòng dạ anh lại xấu xa như thế, em và anh không cùng đường, ở bên anh, em rất mệt mỏi, mong anh tránh xa em ra."

Dứt lời, cô không để tâm đến sự đau đớn nơi cổ tay, ra sức gạt bỏ tay Long Tư Hạo, sau đó đi lướt qua anh.

"Hiểu Hiểu..." Thấy thế, Long Tư Hạo đang định kéo cô lại lần nữa, nhưng lần này cô tránh được.

Đôi mắt trong veo như nước của cô nheo lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn anh: "Đừng gọi tôi là Hiểu Hiểu."

248. Chương 248: Gặp Được Nhau, Một Màn Khiếp Sợ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Liếc nhìn Long Tư Hạo nói xong, Lê Hiểu Mạn xoay người, đi thẳng đên ven đường, gọi một chiếc taxi, ngồi lên đi mất.

Thấy cô rời khỏi, Long Tư Hạo siết chặt bàn tay trắng nõn, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh lạnh thấu xương nheo lại, ánh mắt trầm lãnh mà sắc bén, đầu tiên anh gọi cho Lạc Thụy gọi cú điện thoại, sau đó liền lái xe thẳng đến Hoắc gia.

...

Đến Hoắc gia, sau khi Long Tư Hạo xuống xe trực tiếp lên lầu đi đến phòng Hoắc Nghiệp Hồng.

Mà Hoắc Nghiệp Hồng giống như đã dự đoán được là anh sẽ đến, sớm đã ngồi dậy dựa lưng vào đầu giường, thấy anh tiến vào, khuôn mặt tái nhợt của ông không có chút kinh ngạc nào: "Tư Hạo, chuyện ông nội đồng ý với cháu đã... Làm xong rồi, hiện tại cháu nên... Thực hiện lời hứa của mình."

Long Tư Hạo nheo lại đôi mắt lạnh thấu xương, ánh mắt trầm lãnh liếc nhìn ông, môi mỏng khẽ nhếch, trên khuôn mặt tuấn mỹ đầy vẻ lạnh lùng: "Điện thoại là do ông gọi?"

Hoắc Nghiệp Hồng nghe anh hỏi vậy, giương mắt nhìn anh giây lát, không có phủ nhận: "Là ta gọi, Tư Hạo, xem ra ông nội... Không có đoán sai, Mạn Mạn cùng... Vân Hy ly hôn, cháu liền ở bên cạnh nó? Ta nói rồi, ta sẽ không... Cho phép hai đứa ở bên cạnh nhau."

Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, trên khuôn mặt tuấn mỹ ngày càng lạnh lùng, quanh thân tản ra hàn khí khiếp người, giọng nói trầm lãnh: "Vậy nên ông đã gọi cho Hiểu Hiểu, nói tôi đang lợi dụng cô ấy? Ông không sợ tôi không thực hiện lời hứa sao?"

Sắc mặt Hoắc Nghiệp Hồng trầm ổn nhìn anh: "Tư Hạo, ông nội sẽ không... Làm chuyện không nắm chắt, chuyện khác ông nội không dám... đảm bảo, nhưng chuyện cháu đã hứa, tuyệt đối sẽ không đổi ý."

Nghe vậy, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tư Hạo nheo lại, ánh mắt ngày càng trầm lãnh, môi mỏng nhếch lên: "Vậy thử xem, tôi sẽ khiến cho tập đoàn Hoắc thị hoàn toàn biến mất."

Dứt lời, sắc mặt anh âm trầm, đang định rời khỏi, phía sau truyền đến giọng nói của Hoắc Nghiệp Hồng.

"Tư Hạo, cháu trọng tình cảm hơn so với ông nội... cho nên cháu sẽ không làm như vậy, tập đoàn Hoắc thị... Không chỉ là tâm huyết của một mình ông nội... Mà còn là tâm huyết của ba mẹ cháu, cháu sẽ không hủy hoại nó."

Long Tư Hạo hơi khựng lại, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh híp lại, không nói gì nữa trực tiếp rời đi.

...

Sau khi Lê Hiểu Mạn rời khỏi cục dân chính cũng không trở về Hoa Hồng Uyển, mà đi đến chỗ Lâm Mạch Mạch.

Cô mới vừa đi đến cửa, liền nghe được âm thanh kỳ lạ từ bên trong.

Giờ phút này cô đang có tâm trạng, cũng không còn để ý xem là âm thanh gì, cửa cũng chỉ khép hờ, cô dừng lại, đẩy cửa ra đi vào trong, lại nhìn thấy một màn khiến cô khiếp sợ.

Trên ghế sa lon trong phòng khách, đang diễn ra cảnh tình cảm kịch liệt.

Lâm Mạch Mạch bị áp xuống bên dưới, mà người đàn ông trên người cô ấy gần như trần truồng.

Bởi vì cô đột nhiên xông vào, Lâm Mạch Mạch cùng người đàn ông kia đều kinh ngạc đồng thời nhìn về phía cô.

"Mạn... Mạn Mạn..." Lâm Mạch Mạch mở lớn hai tròng mắt nhìn Lê Hiểu Mạn đột nhiên xông vào, kinh ngạc không thôi.

"Mình... Thật ngại quá..." Khuôn mặt thanh tú của Lê Hiểu Mạn đột ngột chuyển đỏ, vô cùng lúng túng, nói xong lập tức lui ra khỏi cửa.

Cô cảm thấy xấu hổ muốn chết đi được, sớm biết như thế đã gõ cửa rồi, người đàn ông vừa rồi nhìn có vẻ quen, hình như là Lăng Hàn Dạ?

Sao Mạch Mạch lại ở bên cạnh Lăng Hàn Dạ? Bọn họ ở bên cạnh nhau từ khi nào?

Cô đang nghi ngờ, một giọng nói tà mị kèm theo sự trêu tức đột nhiên vang lên sau lưng cô.

"Long phu nhân tương lai, lúc này sao lại rảnh rỗi đến đây vậy? Không phải đang ở cùng Long thiếu gia sao? Làm sao thoát khỏi ma trảo của Long thiếu gia được?"

Nghe thấy thế, Lê Hiểu Mạn xoay người lại, nhìn thấy Lăng Hàn Dạ đã mặc quần áo chỉnh tề, đang khoanh tay, tư thế ưu nhã lười biếng tựa người vào khung cửa, khuôn mặt tuấn tú treo nụ cười tà mị.

Nghe anh ta nhắc đến Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn khẽ nhíu đôi mày thanh tú, lòng đau đớn, ngước mắt nhìn về phía Lăng Hàn Dạ, môi hồng khẽ mấp máy: "Đừng nói lung tung, tôi và Long Tư Hạo không có bất kỳ quan hệ gì cả, anh… anh và Mạch Mạch ở bên nhau từ lúc nào vậy?"

Cô vừa dứt lời, Lâm Mạch Mạch đã mặc quần áo hoàn chỉnh đi ra.

Lúc này, trên mặt Lâm Mạch Mạch vẫn chưa hết đỏ, cô ấy cố đè nén sự khẩn trương khi bị Lê Hiểu Mạn bắt gặp, ngước mắt nhìn về phía Lăng Hàn Dạ, lập tức trầm mặt: "Anh ngây ra đó làm cái gì? Còn không mau cút đi."

Cô liếc nhìn Lăng Hàn Dạ, nói xong liền kéo Lê Hiểu Mạn đi vào phòng, sau đó lập tức đóng cửa lại.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn về phía Lâm Mạch Mạch: "Mạch mạch, anh ta còn ở bên ngoài."

Lâm Mạch Mạch trừng mắt nhìn về phía cửa phòng: "Không cần để ý anh ta, lát nữa anh ta tự đi."

Dứt lời, cô ấy liền kéo Lê Hiểu Mạn ngồi xuống ở phòng khách, sau đó hồ nghi liếc nhìn cô: "Mạn Mạn, cậu rất ít khi đến chỗ mình, hôm nay không phải đã xảy ra chuyện gì chứ? Trông sắc mặt cậu không được tốt lắm."

Lê Hiểu Mạn vẫn còn đang xấu hổ vì phá hỏng chuyện tốt của Lăng Hàn Dạ và cô ấy, cô có chút ngượng ngùng nói: "Mạch Mạch, lúc nãy mình không cố ý, nếu biết sớm mình đã gõ cửa rồi."

Tính cách của Lâm Mạch Mạch vốn dĩ còn cởi mở hơn cô, thế nhưng đột nhiên gặp chuyện như vậy, vẫn cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Cô ấy đỏ mặt trừng cô: "Chuyện xấu hổ đó đừng nhắc nữa, cậu còn chưa nói với mình, không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Lâm Mạch Mạch nhíu mày: "Mạch Mạch, mình muốn ở chỗ cậu vài ngày không thành vấn đề chứ?"

249. Chương 249: Nuông Chiều, Anh Là Nam Thần (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lâm Mạch Mạch liếc cô, nhíu mày: "Cậu ở đây tất nhiên là không có vấn đề gì. Nhưng mà cậu phải nói cho mình biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mày lại. ngước mắt nhìn Lâm Mạch Mạch, mím môi cười nhạt: "Hôm nay mình đã ly hôn với Hoắc Vân Hy rồi!"

"Thật? Cậu thật sự đã ly hôn với tên đàn ông khốn nạn đó rồi sao? Hai người ly hôn thật rồi à?" Lâm Mạch Mạch liếc mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, vẻ mặt cực kỳ động, còn mừng rỡ hơn cả Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn nhìn cô ấy, gật đầu một cái.

Thấy cô gật đầu, Lâm Mạch Mạch ngồi xuống bên cạnh cô, cùi chỏ hơi thúc cô một chút, liếc mi nói: "Ly hôn với tên khốn đó, chắc cậu phải vui vẻ mới đúng, sao mặt mày lại ủ dột như vậy chứ? Đừng nói với mình là cậu không nỡ bỏ anh ta nhé? Mạn Mạn, nếu cậu thật sự nghĩ như vậy thì mình sẽ coi thường cậu đó!"

Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mày, sắc mặt có chút ưu thương, con người trong suốt có chút phức tạp, hơi mím môi: "Không liên quan đến Hoắc Vân Hy!"

"Không liên quan đến tên khốn kia sao?" Lâm Mạch Mạch nhíu mày nhìn cô, híp mắt nói: "Vậy thì liên quan đến nam thần rồi!"

Nghe cô nhắc đến Long Tư Hạo, trong lòng Lê Hiểu Mạn như có lưỡi dao đâm trúng, đau đớn. Cô cố gắng che giấu tâm sự, ngước mắt nhìn Lâm Mạch Mạch, hơi nhíu mày: "Mình đói rồi, cậu muốn ăn gì, mình vào phòng bếp làm!"

Dứt lời, cô đứng lên, vào trong phòng bếp của Lâm Mạch Mạch.

Lâm Mạch Mạch thấy vậy, cũng đứng lên đi theo vào, nhíu mày nhìn cô: "Mạn Mạn, hôm nay cậu đã ly hộn với tên khốn họ Hoắc kia. Hay là chúng ta ra ngoài ăn, coi như ăn mừng một bữa đi?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nheo mắt nhìn Lâm Mạch Mạch: "Mình không muốn ra ngoài. Cậu không định nếm thử tay nghề của mình sao?"

Lâm Mạch Mạch thấy cô đầy tâm sự. Hơn nữa, không định nói. Cô ấy cũng không nói nhiều mà nói muốn đi vệ sinh rồi xoay người ra khỏi nhà bếp, cầm di động gọi cho Long Tư Hạo.

Một lúc sau, cô ấy lại vào phòng bếp, nói với Lê Hiểu Mạn rằng định ra ngoài, kêu cô cứ nấu cơm rồi đi.

Sau khi Lâm Mạch Mạch rời khỏi, Lê Hiểu Mạn vừa ngồi xuống ghế trong phòng khách thì chuông cửa vang lên.

Cô nghĩ rằng Lâm Mạch Mạch quên đồ gì, cô không nhìn qua mắt mèo mà mở cửa nhưng khi thấy người đừng ngoài cô cảm thấy kinh ngạc.

Khuôn mặt tuấn tú, áo sơ mi trắng phau, áo vest đen của Armani càng tôn thêm vẻ ngoài anh tuấn, cao ráo của anh. Từ đầu đến chân đều thể hiện khí chất cao quý hơn người.

Cô nhíu mày kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt: "Long Tư Hạo, anh…anh tới đây làm gì?"

Long Tư Hạo thấy rõ thái độ và vẻ mặt của cô, bàn tay nhẹ nhàng giữ gáy cô, nghiên người lên, đè ép cả người nhỏ nhắn của cô lên cửa, ánh mắt hẹp dài hơi híp lại, thì thầm vào tai cô: "Nói chuyện yêu đương!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn đỏ lên, tức giận nhìn anh, giơ tay lên nói: "Anh lăn lộn…Ô…

Cô còn không đánh trúng Long Tư Hạo đã bị anh giữ lấy cổ tay, áp chế trên đỉnh đầu.

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn anh, khi thấy ánh mắt nóng bỏng của anh thì cô hơi sững sờ một chút. Cô rất quen thuộc với ánh mắt này, cô hơi híp mắt, không vui nói: "Anh là đồ lưu manh!"

Dứt lời, cô đang định đóng cửa, Long Tư Hạo đã nhanh tay lẹ mắt giữ chặt, sau đó chen người vào, xoay người đạp một cái đóng sầm cửa lại.

Thấy anh dễ dàng vào nhà, Lê Hiểu Mạn hơi nheo mắt lại, không vui nhìn anh: "Anh đi vào làm gì?"

Suy nghĩ một chút, cô không muốn đôi co với anh, cô nói: "Cút ra ngoài!"

Long Tư Hạo hơi híp mắt lại, cánh tay duỗi ra, ôm cô vào lòng, ánh mắt lấp lánh nhìn cô, đôi môi mỏng hơi cong lên, trầm giọng nói: "Được, chúng ta cùng nhau cút nào! Cút lên giường cùng lăn lộn nhé?"

"Anh… Lê Hiểu Mạn thẹn quá hóa giận, trợn mắt nhìn Long Tư Hạo: "Sao anh lại khốn kiếp như vậy chứ? Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

Một lần nữa, Long Tư Hạo lại dùng ưu thế của bản thân, áp cô lên tường, ánh mắt hẹp dài nhìn cô chằm chằm, đôi môi thì thầm bên tai cô, giọng nói trầm khàn, thản nhiên nói: "Muốn căn, hôn, sờ, ngủ với em! Còn muốn kết hôn với em nữa…

"Anh… Lê Hiểu Mạn vừa tức vừa giận, khuôn mặt nhỏ nhắn vì những lời nói trắng trợn của anh mà ửng đỏ, ánh mắt đầy tức giận: "Long Tư Hạo, anh coi tôi là gì hả?"

Long Tư Hạo cong môi cười, đôi môi mỏng cắn vành tai trắng nõn của cô, phả hơi thở nóng bỏng, nói thẳng: "Làm ấp giường, hầu hạ, sinh con…

"Anh là tên khốn! Lê Hiểu Mạn bị chọc tức, hai tròng mắt ửng đỏ, ánh mắt phun lửa nhìn anh. Cô đang định giơ tay cho anh một cái tát nhưng lại bị Long Tư Hạo nắm lấy cổ tay cực kỳ dễ dàng.

250. Chương 250: Nuông Chiều, Anh Là Nam Thần (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt hẹp dài của anh hơi nheo lại, lấp lánh nhìn cô. Trong con ngươi còn chứa ý cười, nói: "Những điều này đều không phải. Anh chỉ coi em là người quan trọng nhất cuộc đời này. Anh muốn kết hôn với em, muốn chăm sóc em cả đời, muốn em là vợ anh!"

Hơi thở nóng bỏng của anh lượn lờ bên tai khiến cả người Lê Hiểu Mạn run lên, ánh mắt tức giận liếc nhìn anh: "Tôi đã nói tôi không muốn gả cho anh, càng không có ý định tái giá, tôi không cần đàn ông!"

Long Tư Hạo hơi nhíu mày, ánh mắt lấp lánh nhìn cô, thản nhiên nói một câu mà khiến cô suýt nữa cắn đứt lưỡi: "Anh cũng không phải là đàn ông!"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn hơi nheo mắt lại, trợn mắt nhìn anh, khóe môi co giật: "Anh không phải là đàn ông thì là cái gì chứ?"

Long Tư Hạo hơi nhíu mày, ánh mắt đầy ý cười, cưng chiều nhìn cô, nhếch môi nói: "Anh là nam ~ thần!"

Sắc mặt anh cực kỳ thản nhiên, trên khuôn mặt đầy tự tin nhưng không hề khiến cho người khác cảm thấy anh có vẻ gì tự luyến.

Giống như danh hiệu này được dành riêng cho anh vậy.

"Anh… Khóe môi Lê Hiểu Mạn co quắp. Anh vô lại như vậy, khiến cô không thể nói lại được. Vì vậy, cô trợn mắt đuổi người đi: "Long Tư Hạo, anh thôi đi! Mời anh ra ngoài, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa. Càng không muốn bị anh lợi dụng!"

Long Tư Hạo hơi nhíu mày, ánh mắt thâm trầm, sắc bén nhìn cô. Bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên để cô nhìn vào mắt anh: "Hiểu Hiểu, em thật sự nghĩ rằng anh đang lợi dụng em sao? Anh đã nói rồi, anh làm tất cả những điều này đều là vì chúng ta. Đúng là anh để Lạc Thụy âm thầm thu mua số cổ phiếu của tập đoàn Hoắc thị trong tay những người khác, còn để lấy cả số cổ phiếu trên tay em. Hoắc Vân Hy bị bắt đi cũng liên quan đến anh. Đúng là vì mục đích, anh không chừa thủ đoạn nào. Nhưng mục đích duy nhất của anh chính là để em và Hoắc Vân Hy ly dị. Hiểu Hiểu, chẳng lẽ em không hề nghi ngờ lý do tại sao Hoắc Vân Hy lại muốn ly dị với em sao?"

Nghe Long Tư Hạo nói vậy, ánh mắt Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh: "Anh có ý gì? Đột nhiên Hoắc Vân Hy ly hôn với tôi là có liên quan đến anh sao?"

Long Tư Hạo cúi đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn cô: "Hiểu Hiểu, anh không ngại nói cho em biết. Anh đã thực hiện một cuộc giao dịch với ông nội, chỉ cần ông đồng ý để Hoắc Vân Hy và em ly hôn thì anh sẽ trả lại toàn bộ cổ phần cho cậu ta, cũng đầu tư vào tập đoàn Hoắc thị, giúp cậu ta giữ vững Hoắc thị. Hiểu Hiểu, anh làm tất cả những điều này đều là vì chúng ta!"

Nghe anh nói như vậy trong lòng Lê Hiểu Mạn lại hỗn loạn. Nếu thật sự đúng như lời anh nói, anh không phải đang lợi dụng cô. Vậy thì tại sao ông nội lại nói như vậy?

Dù sao anh cũng là con cháu Hoắc gia, là cháu ruột của ông nội, ông nội cũng không nên nói xấu cho anh mới đúng?

Nhưng lời ông nội và Long Tư Hạo, thì cô nên tin ai đây?

Cho dù ông nội nói thật hay giả, cô cũng không muốn tiếp tục với Long Tư Hạo nữa. Hoắc Vân Hy nói đúng một câu, hai người họ không phù hợp.

Bây giờ, cô cũng là người phụ nữ đã có một đời chồng. Mà anh là tổng giám đốc TE, vẫn còn độc thân, cô không hề xứng với anh.

Hơn nữa, cô vẫn luôn cảm thấy thân phận của anh không chỉ đơn giản là cháu trai trưởng của Hoắc gia, tổng giám đốc của TE. Anh quá phức tạp, cô không thể hiểu rõ anh.

Cho nên, bọn họ không phù hợp. Vất vả lắm cô mới có thể ly hôn với Hoắc Vân Hy. Cô chỉ muốn đóng chặt trái tim mình không muốn yêu anh nữa.

Cô sợ lại bị tổn thương lần nữa. Nếu như vậy, cô không thể nào chịu nổi.

Cô ngước mắt nhìn anh, ánh mắt càng phức tạp, giọng nói cực kỳ nghiêm túc: "Long Tư Hạo, tôi mặc kệ anh có phải đang lợi dụng tôi hay không. Nhưng bây giờ không còn quan trọng nữa. Anh cứu tôi, tôi cũng đã trả xong. Tôi cầu xin anh cách xa tôi một chút có được không? Xin anh đừng trêu chọc tôi, tôi thật sự không muốn có dính dáng gì đến anh cả!"

Long Tư Hạo nhíu chặt chân mày, ánh mắt có chút đau đớn, thâm tình nhìn cô, môi mỏng mím lại: "Hiểu Hiểu, nếu như anh có thể vứt bỏ em dễ dàng như vậy thì anh cũng không muốn yêu em, cưới em! Cả đời này, hai chúng ta nhất định phải dính dáng đến nhau. Hơn nữa, quan hệ giữa chúng ta vĩnh viễn sẽ không thay đổi!"

Dứt lời, anh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô đi ra ngoài.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn giữ chặt tay nắm cửa, cả người dính sát vào khung cửa, nheo mắt lại: "Long Tư Hạo, anh có thể đừng cố chấp như vậy được hay không? Anh buông tôi ra, tôi không muốn đi với anh!"

251. Chương 251: Vô Tình Gặp Mặt, Mừng Rỡ, Ngạc Nhiên Rồi Khiếp Sợ! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo nhíu mày nhìn tư thế có chút bất nhã của cô, ánh mắt hẹp dài hơi nheo lại, nghiêng người đến gần cô, giọng nói trầm thấp đầy từ tính: "Anh cố chấp như vậy đó. Ai bảo em không chọn đường khác mà đi mà nhào đúng lòng anh, em đã lấp trọn trái tim anh. Còn cướp đi lần đầu tiên quý báu rồi cả lần thứ hai, lần thứ ba nữa…Em nói thử xem, sao anh có thể bỏ qua cho em được? Hiểu Hiểu, anh cho phép em đi vào thế giới của anh nhưng tuyệt đối không cho phép em rời khỏi nó. Cả đời này, em chỉ có thể sống trong phạm vi kiểm soát của anh mà thôi!"

Lời tỏ tình đầy bá đạo này của anh khiến Lê Hiểu Mạn có chút run sợ. Nếu nói trong lòng không có chút xúc động thì đó là giả.

Cả chân và tay cô vẫn dính sát trên cửa, trợn mắt nhìn anh: "Long Tư Hạo, tôi cũng không phải thiếu nữ 17, 18 tuổi mới biết yêu lần đầu. Anh đừng nói những lời này nữa, tôi sẽ không theo anh đâu!"

Nghe vậy, Long Tư Hạo buông cánh tay mảnh khảnh của cô, ánh mắt hơi nheo lại, có chút hài hước nhìn cô, cong môi cười: "Anh thay đổi ý định rồi, anh không định để em đi cùng anh nữa!"

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh. Vừa rồi còn nói tuyệt đối sẽ không từ bỏ vậy mà nhanh như thế đã thay đổi quyết định rồi.

Đàn ông đúng là không thể tin được.

Thà tin trên thế giới này có quỷ cũng không nên tin miệng lưỡi đàn ông.

Cô rõ ràng hi vọng anh rời đi nhưng khi anh nói thay đổi quyết định, trong lòng cô lại có chút thất vọng, khổ sở. Chẳng lẽ cô cũng mắc căn bệnh chung của phụ nữ, nói một đặng nghĩ một nẻo sao?

Long Tư Hạo thấy cô hơi nhíu mày, ánh mắt còn có chút mất mát. Trong con ngươi anh có chút ý cười.

Anh đột nhiên nghiêng người, bế cô lên.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn trừng lớn hai mắt, giật mình nhìn anh: "Anh…anh định làm gì?"

Long Tư Hạo hơi liếc mắt, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, nhếch nụ cười mê hoặc, giọng nói trầm thấp, dịu dàng: "Anh không muốn để em đi cùng anh nữa mà quyết định bế em! Hửm?"

Dứt lời, anh đóng cửa phòng căn hộ của Lâm Mạch Mạch lại, ôm Lê Hiểu Mạn rời đi.

Mà Lê Hiểu Mạn chính vì những lời này của anh, sửng sốt một chút mới hiểu được, cô bị anh trêu chọc.

Hơn nữa, không chỉ có anh trêu đùa cô mà còn cả Lâm Mạch Mạch. Nhất định hai người họ đã thông đồng với nhau. Lâm Mạch Mạch nói có việc cần ra ngoài kết quả là một đi không trở lại.

Rời khỏi căn hộ của Lâm Mạch Mạch, Lê Hiểu Mạn bị Long Tư Hạo nhét vào trong xe, không để cô có cơ hội chạy thoát, anh đã chốt cửa kính và cửa xe lại.

Nếu như Lê Hiểu Mạn muốn xuống chỉ còn cách đập vỡ cửa kính.

Cô liếc mắt nhìn người đàn ông tuấn mĩ, đôi mắt trong suốt hơi nheo lại: "Long Tư Hạo, anh có thể đừng bá đạo như vậy được không hả? Tôi muốn xuống xe, tôi không muốn nhìn thấy anh!"

Long Tư Hạo nhíu mày liếc nhìn cô, ánh mắt đầy dịu dàng và cưng chiều, cong môi cười: "Phụ nữ là chúa nói một đằng nghĩ một nẻo, thật sự không muốn gặp lại anh hay không? Hiểu Hiểu, có lẽ em chưa yêu anh nhưng anh có thể chắc chắn một điều, ít nhất em rất quan tâm đến anh!"

Thấy anh tự tin như vậy, Lê Hiểu Mạn giống như mèo bị đạp trúng đuôi, cô thẹn quá hóa giận trợn mắt nhìn anh: "Long Tư Hạo, anh bớt tự tin đi! Tôi mới không thèm quan tâm đến anh, một chút cũng không!"

Ánh mắt Long Tư Hạo lạnh nhạt liếc nhìn vẻ mặt thẹn quá hóa giận của cô. Đôi môi mỏng nở nụ cười: "Đúng đúng, em chẳng hề quan tâm tí nào. Là anh quan tâm, là anh tự mình đa tình đi yêu một người phụ nữ nói một đằng nghĩ một nẻo. Đúng là đáng đời không được nghe lời ngọt!"

Dứt lời, anh nghiêng người tới gần. Lê Hiểu Mạn nín thở nhưng vẫn cảm nhận được hơi thở mát lạnh chỉ thuộc riêng về anh. Khi thấy khuôn mặt tuấn mĩ dần áp sát, theo bản năng, cô nhắm tịt hai mắt lại.

Cô nghĩ anh định hôn cô nhưng chỉ nghe 'Cạch' một tiếng. Long Tư Hạo thắt dây an toàn cho cô rồi ngồi về vị trí, chuyên tâm lái xe.

Lê Hiểu Mạn cảm thấy cô nghĩ quá nhiều, khóe môi hơi co rút, chỉ cảm thấy thẹn không thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hơi nóng lên.

Cô nheo mắt lại, trợn mắt nhìn anh, cố gắng áp chết lửa giận trong lòng: "Anh định đưa tôi đi đâu?"

Long Tư Hạo thản nhiên liếc nhìn cô một cái, dịu giọng nói: "Cứ đi rồi em sẽ biết!"

Sau khi xuống xe, Lê Hiểu Mạn mới biết Long Tư Hạo dẫn cô đến 'Ngự Yến lâu'.

Ở thành phố K, nhà hàng đẳng cấp tám sao phục vụ đồ ăn Trung Tây, khó đặt bàn nhất chính là nơi này. Đồ ăn ở đây có thể ngang ngửa với ngự thiện trong hoàng cung, người có thể tới đây đều là nhân vật có tiếng tăm.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc ngước mắt nhìn anh: "Anh đi mua đồ ăn?"

lth để tay lên eo nhỏ của cô, ánh mắt đầy thâm ý liếc nhìn, môi mỏng hơi nhếch lên: "Đi vào trước đã!"

Lê Hiểu Mạn dùng sức tách bàn tay của Long Tư Hạo ra, ánh mắt sắc bén liếc nhìn anh: "Long Tư Hạo, tôi cũng không nói muốn ăn cơm với anh, thả tôi ra!"

Bàn tay Long Tư Hạo lại như kìm sắt giữ thật chặt eo cô, không cho cô cơ hội đây ra, nhẹ nhàng cúi đầu hôn môi cô, cười một tiếng: "Anh cũng đâu nói chúng ta đến đây ăn cơm?"

Nhân viên phục vụ đứng hai bên thấy Long Tư Hạo đi vào, lễ phép cúi người: "Long tổng…"

Ngay sau đó, vội vàng kéo cửa cho hai người họ.

252. Chương 252: Vô Tình Gặp Mặt, Mừng Rỡ, Ngạc Nhiên Rồi Khiếp Sợ! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo ôm chặt cả người Lê Hiểu Mạn đi vào, quản lý nhà hàng đã tiến lên đón chào, vẫn cực kỳ lễ phép: "Long tổng, phòng VIP anh muốn đã được chuẩn bị xong!"

Đây là lần đầu tiên Lê Hiểu Mạn vào Ngự Yến lâu, chăm chú quan sát. Nơi này nguy nga lộng lẫy giống hoàng cung, kiến trúc là sự giao thoa giữa Trung Quốc xưa và châu Âu cổ. Tầng một có năm sáu phòng nhỏ. Mỗi căn phòng đều có bức bình phong bằng vải đỏ che kín. Bức bình phòng này được làm bằng gỗ màu đỏ son, còn được trạm trổ rồng và phượng hoàng cực kỳ tinh xảo.

Qua lớp sa bình màu đỏ kia, có thể nhìn thấy trong mỗi phòng đều có đèn thủy tinh màu vàng khiến cho cả căn phòng rực rỡ hơn. Bàn ăn bằng gỗ hình tròn đều được khắc đầu rồng cực kỳ tinh xảo.

Không chỉ như vậy, chỗ ngồi cực kỳ xa hoa. Ở giữa có khắc hình hoa hồng, trên đỉnh là có trạm khắc hình rồng. Vừa nhìn qua có cảm giác giống như long ỷ của hoàng đế.

Hơn nữa, trong mỗi phòng còn có ghế sô pha màu đỏ mận.

Khó trách Ngự Yến lâu nổi tiếng ở thành phố K như vậy. Quả nhiên là danh bất hư truyền, ăn cơm ở đây không chỉ thưởng thức món ăn ngon ngang ngửa với ngự thiện phòng trong cung mà quan trọng hơn tất cả có cảm giác được hưởng thụ yến tiệc ở đây.

Lê Hiểu Mạn thấy nhân viên và quản lý đều cực kỳ lễ phép khi nhìn thấy Long Tư Hạo, nhíu mày nhìn anh: "Anh thường xuyên tới đây?"

Long Tư Hạo nhìn cô đầy thâm ý, thì thầm bên tai cô: "Lên tầng trước đã, anh có bất ngờ cho em!"

Dứt lời, anh giữ chặt eo nhỏ của cô, cùng cô lên tầng. Sau lưng họ, có hai nhân viên phục vụ cũng đi lên cùng.

Điều Lê Hiểu Mạn không ngờ được, lúc cô và Long Tư Hạo vừa đi lên hành lang tầng hai đã thấy Hạ Lâm và Hoắc Vân Hy cũng đi từ trong phòng VIP đi ra.

Bởi vì hai người vừa ra ngoài cho nên cửa phòng vẫn mở, có thể nhìn rõ ràng người trong đó.

Điều cô không thể tưởng tượng được là, cô còn thấy cả Lý Tuyết Hà, bà cô Hạ Thanh Vinh, cùng mẹ của Hạ Lâm: bà Lưu Như Hoa.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn qua mấy người trong phòng VIP, ngước nhìn sang Long Tư Hạo, nhếch môi cười nhạt: "Đây chính là ngạc nhiên mà anh chuẩn bị cho tôi hả?"

Ánh mắt hẹp dài của Long Tư Hạo hơi híp lại, thoáng qua chút kinh ngạc, anh cũng không biết mấy người Hoắc Vân Hy lại có mặt ở Ngự Yến lâu như vậy. Nhưng mà đây không phải điều ngạc nhiên anh định chuẩn bị cho cô.

Bàn tay anh giữ chặt eo nhỏ của Lê Hiểu Mạn, ánh mắt cực kỳ dịu dàng, môi mỏi nhếch lên: "Hiểu Hiểu, đây không phải là điều ngạc nhiên anh chuẩn bị cho em. Cái này chỉ có thể gọi là ngoài ý muốn mà thôi. Chúng ta đi nào!"

Dứt lời, Long Tư Hạo đang định đưa Lê Hiểu Mạn đi về phía trước thì Hoắc Vân Hy vẫn đang kinh ngạc khi nhìn thấy Lê Hiểu Mạn thì vội vàng ngăn cản hai người.

Hai mắt nah ta nhìn chằm chằm bàn tay đang đặt bên hông của Lê Hiểu Mạn, ánh mắt sắc bén, tức giận, xụ mặt xuống. Anh ta không ngờ Lê Hiểu Mạn vừa ly dị với anh ta đã không chút cố ký mà ở bên cạnh Long Tư Hạo.

Hạ Lâm thấy Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo ở bên cạnh nhau, thì cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt nhìn Lê Hiểu Mạn cực kỳ khinh bỉ, giọng nói châm chọc: "Chị, tốc độ này của chị cũng quá nhanh rồi. Vừa mới ly hôn với Vân Hy, mà đã cấu kết với…"

Hạ Lâm còn chưa nói xong, một tiếng rống lớn vang lên.

"Lâm Lâm —!"

Ngay sau đó, Hạ Thanh Vinh mặc âu phục màu xám tro trong phòng, tóc chải gọn gàng, vẻ mặt đầy tàn khốc đi ra.

Ánh mắt ông nhìn Hạ Lâm cực kỳ nghiêm khắc nhưng khi nhìn về Lê Hiểu Mạn, sắc mặt dịu dàng hơn rất nhiều, trong mắt có chút hổ thẹn: "Mạn Mạn, lời của Lâm Lâm con đừng để trong lòng. Nếu tới đây rồi thì vào ăn chung đi!"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Hạ Thanh Vinh, ánh mắt lạnh lùng thêm vài phần: "Không cần, không phải là người một nhà thì cần gì ngồi chung với nhau chứ?"

Thấy thái độ lạnh lùng của Lê Hiểu Mạn, chân mày Hạ Thanh Vinh càng nhíu chặt, trong mắt càng áy náy: "Mạn Mạn, con…Ba là ba con, sao chúng ta không phải là người một nhà chứ?"

Lúc này mẹ của Hạ Lâm là Lưu Như Hoa cũng đi ra.

Bà ta búi tóc cao, dáng vẻ vênh váo, hống hách, ánh mắt khinh thường nhìn Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo, rồi nhìn sang Hạ Thanh Vinh, giọng nói có chút không vui: "Nó đã không coi ông là ba thì ông cần gì phải coi nó làm con gái chứ? Nó cũng chẳng khác gì loại người như Lê Tố Phương…"

Nghe thấy vậy, sắc mặt Hứa Thừa Phong trầm xuống, rống to: "Lưu Như Hoa, bà câm miệng!"

Hạ Lâm thấy Hạ Thanh Vinh ở ngày trước mặt nhiều người như vậy mà dạy dỗ mẹ cô ta. Ánh mắt cô ta đầy hận ý nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi liếc nhìn Hạ Thanh Vinh, không vui nói: "Ba, sao ba lại có thể vì cái đồ khốn nạn này mà mắng mẹ con trước mặt nhiều người như vậy?"

"Bốp!"

Hạ Lâm vừa dứt lời thì trên mặt đã bị cho một bạt tai. Mà người ra tay không ai khác chính là Hạ Thanh Vinh.

253. Chương 253: Ăn Cơm, Không Khí Quỷ Dị (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn Hạ Thanh Vinh, hoàn toàn không ngờ Hạ Thanh Vinh lại đánh Hạ Lâm?

Không ngừng là cô kinh ngạc, Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà cũng là một trận kinh ngạc, hai người đều nhìn thấy Hạ Thanh Vinh, có chút sờ không rõ trạng huống.

Long Tư Hạo hơi híp mắt, ánh nhìn thâm trầm, gương mặt tuấn mỹ đạm mạc, không có phản ứng gì lớn.

Hạ Lâm bị Hạ Thanh Vinh tát mặt nghiêng về một bên, tay cô ôm nửa bên mặt bị đánh đến bỏng rát, hai mắt ậng nước, kinh ngạc không dám tin nhìn Hạ Thanh Vinh, ấm ức nói: "Ba, ba… ba đánh con? Vì sao?"

Cô kéo Hoắc Vân Hy ra khỏi phòng vì có chuyện muốn hỏi riêng anh ấy, trong phòng có ba mẹ cô, còn cả Lý Tuyết Hà ở đó, cô không tiện hỏi, không ngờ đúng lúc gặp Lê Hiểu Mạn.

Hạ Thanh Vinh sắc mặt bình tĩnh như cũ, ánh mắt nghiêm khắc nhìn cô: "Mặc kệ thế nào, Mạn Mạn là chị con, sao con dám mắng nó?"

"Hạ Thanh Vinh——!" Lưu Như Hoa không để ý hình tượng quý phu nhân của mình, tức giận hét lên một tiếng, ánh mắt phẫn nộ trừng Hạ Thanh Vinh: "Ông điên rồi à? Ông vì một đứa con hoang mà đánh Lâm Lâm?"

Bà vừa nói xong, giọng nói trầm thấp lạnh lùng của Long Tư Hạo vang lên: "Hạ phu nhân, xin bà chú ý từ ngữ của mình, đừng lộ ra sự thiếu lịch sự của mình, đây là nhà hàng sa hoa, không phải KTV, quán bar, đừng dùng cái giọng chợ búa đó nói chuyện, hơn nữa, hai chữ "con hoang" hình như không thích hợp từ miệng người có giáo dưỡng tốt như bà nói ra, dù sao lời này cũng sẽ tổn hại hình tượng của Hạ phu nhân nên có đấy."

Lúc anh nói câu này, ánh mắt hẹp dài mang theo ý cười thản nhiên, nhưng ý cười không tới mắt, ẩn ẩn phản xạ lạnh lùng khiếp người.

Mà lời anh nói không thể nghi ngờ là đang nói Lưu Như Hoa không tố chất, không để ý đến hình tượng quý phu nhân mà hét to, Lưu Như Hoa đương nhiên nghe ra.

Bà tức đến sắc mặt lúc xanh lúc trắng, móng tay sơn đỏ dùng sức bấm vào lòng bàn tay, không dám nói to nữa, áp chế cơn giận trong lòng, giống như một con công kiêu ngạo, ưỡn ngực nhìn Long Tư Hạo: "Cậu là ai? Cậu có tư cách gì nói tôi?"

Bởi vì Long Tư Hạo sau khi trở lại thành phố K luôn rất bận rộn, hiếm khi lộ diện, ngay cả giới truyền thông thành phố K nếu không có sự cho phép của anh cũng chẳng ai dám viết bài về anh, bởi vậy, Lưu Như Hoa cũng không biết anh là ai.

Nhưng bà không biết, Hạ Thanh Vinh là người trên thương trường, đương nhiên biết Long Tư Hạo.

Ông trầm mặt nhìn Lưu Như Hoa: "Bà nói ít hai câu đi được không, Long tổng nói đúng đấy, bà hét to như thế con ra dáng gì nữa?"

Lưu Như Hoa sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt tức giận nhìn ông ta: "Hạ Thanh Vinh, hôm nay ông bị làm sao thế? Toàn giúp người ngoài."

"Mạn Mạn không phải người ngoài, nó là con gái Hạ Thanh Vinh tôi."

Hạ Thanh Vinh mới vừa nói xong câu đó, trong góc hành lang đúng lúc có ba người đi tới, nghe thấy lời ông nói đều ngớ người, nhất là người phụ nữ đi trước, vì lời ông nói mà hai mắt không dám tin nhìn ông.

Mà người phụ nữ này là mẹ Lê Hiểu Mạn - Lê Tố Phương.

"Tố Phương… Bà… Bà…" Sau khi Hạ Thanh Vinh ly hôn với Lê Tố Phương, đã rất lâu không đối mặt nhìn bà thế này.

Giờ phút này ông nhìn bà kinh ngạc, còn có hối hận ẩn giấu trong mắt.

Ông đã sớm hối hận vì đã sảng khoái ly hôn với bà, quyết định kết hôn với Lưu Như Hoa.

Lê Tố Phương nhìn thấy ông, cũng kinh ngạc không thôi, nhưng rất nhanh bà đã quay mặt đi, thần sắc đau thương, trong mắt dâng lên chút bi thống.

Lê Hiểu Mạn cũng kinh ngạc nhìn ba người trước: "Mẹ, cậu, anh Văn Bác, sao mọi người lại ở đây?"

Cậu của cô đã được thả ra, anh Văn Bác trong miệng cô đúng là đứa con duy nhất của cậu mình Lê Chấn Hoa - Lê Văn Bác.

Anh ta lớn hơn Lê Hiểu Mạn ba tuổi, cao khoảng mét tám, thân hình cao to, hơi gầy, ngũ quan tuấn tú, ánh mắt lộ ra anh khí, hai tròng mắt ẩn ẩn một tia u buồn, làn da màu mạch, mặc sơ mi trắng, âu phục lam càng tôn lên dáng người anh ấy.

Khí chất nội liễm, trong u buồn lại có thong dong.

Lúc này anh ta đang kinh ngạc nhìn Lê Hiểu Mạn, u buồn trong mắt được sắc mặt vui mừng thay thế.

Long Tư Hạo thấy Lê Văn Bác vẫn nhìn Lê Hiểu Mạn, đôi mắt hẹp dài nheo lại, ánh mắt lợi hại nhìn anh ta, vẫn cảm thấy ánh mắt anh ta không giống một người anh trai đối với em gái.

Lúc này, Lê Chấn Hoa tươi cười nhìn Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn: "Mạn Mạn, là Long tổng bảo bọn anh ở đây chờ em, cái kia, cậu của em sống hơn nửa kiếp người mà còn chưa từng vào nơi nào cao cấp như vậy, cho nên đi dạo, không nghờ đúng lúc gặp gỡ cô và Long tổng."

Lập tức anh ta lại tươi cười nhìn về phía Long Tư Hạo: "Long tổng, không phải cậu nói có chuyện muốn bàn với tôi sao? Cậu và Mạn Mạn đến đây, chúng ta đi vào trước."

Lý Tuyết Hà vẫn không lên tiếng, thấy Lê Chấn Hoa tất cung tất kính với Long Tư Hạo, cô dùng ánh mắt khinh thường hèn mọn nhìn anh, sau đó thấy Hoắc Vân Hy hơi khó chịu nhìn Lê Hiểu Mạn: "Vân Hy, cũng may con ly hôn rồi, thoát khỏi vợ ~ cũ và thân thích của cô ta, con nhìn bọn họ như vậy kìa, thấy sang bắt quàng làm họ, cứ như cả đời chưa nhìn thấy tiền bao giờ."

Bà cố ý nhấn mạnh hai chữ "vợ cũ", để tất cả mọi người ở đây nghe rõ.

254. Chương 254: Ăn Cơm, Không Khí Quỷ Dị (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy vì hai chữ "vợ cũ" này, cực kỳ bất mãn, ánh mắt cậu ta sắc bén nhìn mẹ mình, thấp giọng nói: "Mẹ, mẹ bớt nói đi."

Lê Chấn Hoa nghe Lý Tuyết Hà nói vậy, nụ cười trên mặt có chút cứng ngắc, chỉ cảm thấy vô cùng dọa người.

Lê Tố Phương vì nghe thấy lời Lý Tuyết Hà nói, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Lê Hiểu Mạn: "Mạn Mạn, hai người ly hôn từ bao giờ thế?"

"Mẹ..." Lê Hiểu Mạn đến gần Lê Tố Phương, nhíu mày, cười nhìn bà: "Lát nữa con kể rõ với mẹ sau."

Lê Chấn Hoa nhìn thấy Lê Hiểu Mạn cười cũng cười: "Được được! Lát nữa nói, Mạn Mạn, Long tổng hẹn chúng ta tới đây, nói có việc bàn với chúng ta, chúng ta đến phòng Long tổng đặt trước đi."

Hạ Thanh Vinh vừa nghe Lê Chấn Hoa nói muốn đến phòng Long Tư Hạo đặt trước, sắc mặt ông phức tạp nhìn Lê Tố Phương, lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn: "Mạn Mạn, khó khăn lắm mới được gặp nhau, hay là đi cùng?"

"Không..."

Lê Hiểu Mạn đang muốn nói không, Long Tư Hạo đã bước tới, ôm eo cô, ánh mắt thâm trầm nhìn Hạ Thanh Vinh, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn giữ nụ cười tao nhã, đáp: "Được thôi."

Nghe Long Tư Hạo đồng ý, Lê Hiểu Mạn nâng mắt trừng anh, dùng ánh mắt hỏi anh, anh không uống lộn thuốc đó chứ?

Bọn họ sao có thể ngồi chung ăn cơm được?

Cô là vợ cũ của Hoắc Vân Hy, vị hôn thê của anh là Hạ Lâm cũng ở đây, mà mẹ cô là vợ cũ của Hạ Thanh Vinh, bà xã của ông là Lưu Như Hoa cũng có mặt.

Mấy người bọn họ ngồi ăn cơm chung, ai có thể ăn nổi?

Long Tư Hạo thản nhiên hạ mắt, ánh mắt thâm tình nhìn cô, nói nhỏ chỉ mình cô nghe được: "Đừng nói anh uống nhầm thuốc, anh có lý do riêng."

Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, vậy mà anh biết cô muốn nói gì, cái này có thể coi là tâm linh tương thông không?

Hạ Lâm, Lưu Như Hoa, Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà, Lê Tố Phương, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, và Hạ Thanh Vinh đều không ngờ Long Tư Hạo lại đồng ý.

Hạ Thanh Vinh phản ứng lại, sắc mặt ôn hòa nhìn Long Tư Hạo, cười nói: "Long tổng, mời."

Long Tư Hạo thản nhiên nhướn mày nhìn Hạ Thanh Vinh, khí chất cao nhã cười: "Bác Hạ, không cần khách khí như vậy, gọi con Tư Hạo là được."

Dứt lời, anh ôm Lê Hiểu Mạn dẫn đầu đến phòng tên là "Thiên Hỉ Các" Hạ Thanh Vinh đặt trước.

Hoắc Vân Hy thấy Long Tư Hạo ôm Lê Hiểu Mạn, bàn tay xiết chặt.

Cậu căng cứng gương mặt, thần sắc khó coi cũng vào theo.

Hạ Lâm thấy anh vào phòng, vốn không định vào, nhưng nghĩ lại, cô có thể nhân cơ hội này chọc tức Lê Hiểu Mạn nên cũng đi vào.

Mẹ cô Lưu Như Hoa cũng có ý nghĩ giống cô, chỉnh lại dáng vẻ ngạo mạn vừa rồi, thân thiết ung dung tiếng lên chủ động ôm tay trái Lê Tố Phương, cười vô cùng hữu hảo: "Chị Tố Phương, Thanh Vinh nói rất đúng, mọi người khó lắm mới gặp được nhau, chúng ta cũng mấy năm rồi chưa gặp, ngồi ăn cùng nhau đi."

"Không cần."

Lê Tố Phương muốn từ chối, Lưu Như Hoa lại kéo bà vào phòng.

Lý Tuyết Hà thấy thế, đang tạo dáng xinh đẹp cũng đi theo vào phòng.

Hạ Thanh Vinh thấy mọi người đều vào, còn lại Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác, ông cười nói: "Văn Bác đã lớn vậy rồi! Chấn Hoa, hai đứa cũng vào đi!"

Cuối cùng, Lê Văn Bác vốn định đi cũng bị Hạ Thanh Vinh kéo vào phòng.

...

Trong phòng, Lê Hiểu Mạn tự nhiên ngồi cạnh Long Tư Hạo, bên cạnh cô là Lê Văn Bác, sau đó theo thứ tự là Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà, Hạ Lâm, Lưu Như Hoa, Hạ Thanh Vinh, Lê Chấn Hoa, Lê Tố Phương.

Mười người vừa đủ một bàn, nhưng ngoài Long Tư Hạo vẻ mặt vô cùng thản nhiên ra, những người khác đều mang tâm sự.

Chiến hỏa vô hình lan tràn, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ chiến tranh.

Những người khác đều không có tâm trí đâu gọi món, tuy nơi này lớn tuổi nhất chính là Hạ Thanh Vinh, nhưng ông có chút tán thưởng với Long Tư Hạo tuổi trẻ đầy hứa hẹn này, để anh gọi món.

Mà Long Tư Hạo cũng không từ chối, gọi đồ ăn lên, mỗi lần anh đọc tên món ăn đều trưng cầu ý kiến của Lê Hiểu Mạn bên cạnh, thậm chí sau khi nghe tên món không biết là món gì từ trong miệng cô còn giải thích qua cho cô về cách làm món ăn đó.

Cảnh này dừng trong mắt những người khác, là thằng ngốc cũng nhìn ra được chút manh mối.

Lê Văn Bác ngồi bên cạnh Lê Hiểu Mạn nhìn cô và Long Tư Hạo, sắc mặt hiện lên chút mất mác.

Mà Hoắc Vân Hy vẫn xiết tay đến rung lên, sắc mặt xanh mét, đôi mắt gắt gao trừng Lê Hiểu Mạn, thiếu chút nữa trừng lồi mắt.

Cậu ta không kiên nhẫn nói một câu: "Xong chưa vậy? Gọi món ăn thôi mà dong dài thế?"

Đôi mắt hẹp dài của Long Tư Hạo híp lại, ánh mắt lạnh nhạt quét qua cậu ta một cái, không nhanh không chậm nói: "Đối với cậu là dong dài, nếu cậu có chút kiên nhẫn cũng không đến mức ly hôn, đàn ông nếu đối với người phụ nữ mình âu yếm không đủ cẩn thận săn sóc, sao giữ được lòng cô ấy? Đúng không, Hiểu Hiểu?"

Dứt lời, mắt anh nhìn qua Lê Hiểu Mạn, ánh mắt nhu hòa sủng nịch, đưa tay ôn nhu thay cô vén lọn tóc đang che mất một bên mặt ra sau tai, hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ hơi phiếm hồng của cô.

Lời anh vừa nói không thể nghi ngờ là đang nói với mọi người, Lê Hiểu Mạn là người phụ nữ anh âu yếm.

255. Chương 255: Đính Hôn, Nhẫn Không Thể.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn không ngờ anh lại nói thế trước mặt nhiều người như vậy, cô ngơ ngác nhìn anh, trong lòng có chút rung động, như có dòng nước ấm rót vào đan điền của mình.

Hoắc Vân Hy nghe thấy Long Tư Hạo nói, lại buồn bực không thôi, nhưng cũng không dám phát tác.

Dù sao, đúng thật do cậu ta không đủ săn sóc cẩn thận, hết lần này đến lần kia tổn thương trái tim cô, mới để cô bị Long Tư Hạo có thời cơ xen vào.

Nói đến cùng, là cậu ta tự mình đẩy cô rời đi.

Giờ họ đã ly hôn, cậu ta giờ ngoài biết hối hận thống khổ còn làm được gì nữa?

Cậu ta muốn theo đuổi lại cô, nhưng cậu còn cơ hội này sao?

Hạ Lâm ngồi ở bên cạnh thấy cậu ta bi thương thống khổ, cô tràn ngập hận ý nhìn Lê Hiểu Mạn, âm thầm xiết chặt hai tay, trong mắt hiện lên ngoan độc, cô sẽ không bỏ qua Lê Hiểu Mạn.

Khóe môi cong lên một mạt cười lạnh, cô nhíu mày, lập tức "A" kêu lên một tiếng, trong phòng tạm thời không ai nói chuyện nữa, cô đột nhiên phát ra tiếng, ở đây nhân đương nhiên đều nghe được, đều nhìn về phía cô.

Lưu Như Hoa ngồi bên cạnh cô vẻ mặt quan tâm thấy cô hỏi: "Lâm lâm, làm sao vậy?"

Lý Tuyết Hà cũng không rõ không nên nhìn cô: "Đúng vậy! Lâm Lâm, làm sao vậy?"

Hạ Lâm nâng mắt nhìn mẹ mình Lưu Như Hoa, đưa tay vuốt ve cái bụng bằng phẳng, sau đó vẻ mặt thẹn thùng nhìn về phía Lý Tuyết Hà: "Mẹ, cháu trai tương lai của mẹ đá con?"

Cô như không cố ý muốn cho Lê Hiểu Mạn nghe thấy lời cô nói, tiếng "Mẹ" kia cô gọi cực kỳ lớn.

Hoắc Vân Hy ngồi bên cạnh nghe cô nhắc tới "cháu trai tương lai", anh nhăn nhó, ánh mắt sắc bén nhìn Hạ Lâm, sắc mặt áy náy nhìn về phía Lê Hiểu Mạn.

Mà Lê Hiểu Mạn dường như không để tâm đến lời Hạ Lâm nói, khuôn mặt thanh lệ đạm mạc, không có chút mất hứng.

Giờ phút này cô thấy như ngồi trên chông, cô âm thầm quét một vòng qua những người đang ngồi, khóe môi co quắp, quan hệ giữa một bàn này.

Cô vẫn cảm thấy có chiến hỏa vô hình lan ra, đây không phải ăn cơm, rõ ràng là đang chiến tranh không khói thuốc súng.

Long Tư Hạo hơi híp mắt, ánh mắt nhu hòa nhìn Lê Hiểu Mạn như đang ngồi bàn chông kia, lập tức ánh mắt lạnh nhạt lợi hại quét qua Hạ Lâm, thanh âm trầm thấp mát lạnh, nghe không ra cảm xúc gì: "Xem ra cô không phải mang thai song sinh."

Hạ Lâm vừa nghe lời này, bàn tay đặt trên bụng hơi xiết lại, trong mắt hơi hốt hoảng, ngẩng đầu không rõ nhìn Long Tư Hạo: "Anh… Anh cũng không phải bác sĩ, sao biết rõ như vậy?"

Những người khác ở đây cũng vì lời Long Tư Hạo vừa mới nói mà nhìn về phía anh.

Nhận lấy ánh mắt mọi người nhìn qua, Long Tư Hạo nhướn mày, đôi mắt hẹp dài u hơi nheo lại, môi mỏng mang theo nụ cười nhẹ khiến người ta đoán không ra, thanh âm trầm thấp: "Tôi không phải bác sĩ nhưng biết chút thường thức, nếu mang thai song sinh sớm nhất là hai tháng sẽ lộ rõ, hơn nữa Hạ tiểu thư mang

thai cũng nhiều hơn bốn tháng rồi? Bụng vẫn không có động tình gì cho nên khả năng mang thai song sinh rất nhỏ."

Anh nói ra xong sắc mặt Hạ Lâm lập tức trắng bệch, bàn tay đặt trên bụng hơi xiết chặt, trong bàn tay toát mồ hôi, trong mắt hơi thêm chút hoảng hốt, biểu tình cũng có vẻ cực kỳ mất tự nhiên.

Cô ta không ngờ Long Tư Hạo lại biết cô mang thai tháng, thật ra anh biết những cái này làm gì, trực giác nói cho cô, anh chính là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm.

Giờ phút này trong lòng cô sợ hãi chưa từng thấy, thậm chí cô không dám ngẩng đầu nhìn những người khác có phản ứng gì, nhất là không dám nhìn Hoắc Vân Hy.

Mà Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà, Hạ Thanh Vinh, Lưu Như Hoa cũng đều bởi vì lời Long Tư Hạo nói nhìn về phía vùng bụng bằng phẳng của cô.

Lý Tuyết Hà nhìn chằm chằm Hạ Lâm một hồi lâu, nghi hoặc nói: "Lâm Lâm, lúc mẹ mang thai Vân Hy đến tháng này đã rõ rồi, bụng con có nhỏ quá không?"

Hoắc Vân Hy cũng nheo lại hai tròng mắt, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm bụng cô, hận không thể trừng ra một cái lỗ.

Hơn một tháng trước, cô vốn tỉ lệ mang thai rất thấp lại nói cô mang thai con của cậu ta gần ba tháng, lúc ấy cậu không dám tin, nhìn báo cáo kiểm tra thai nhi của cô mới tin tưởng.

Nhưng sau khi mang thai tới giờ cô ở chuyện đó cũng chưa từng tiết chế, mà cậu ta cũng hoàn toàn xem nhẹ, giờ ngẫm lại cô mang thai có chút khả nghi.

Cô một chút cũng không giống một người đang mang thai.

Nhất là Hạ Lâm hôm nay bên trong mặc một chiếc váy màu vàng bó sát người, bụng bằng phẳng thần kỳ, hoàn toàn nhìn không ra đã mang thai hơn bốn tháng.

Mẹ Hạ Lâm - Lưu Như Hoa phát hiện thần sắc con gái mình có chút không thích hợp, thâm nhìn cô một cái, lập tức hoà giải nói: "Lâm Lâm vốn gầy, bình thường ăn cũng ít nên giờ chưa nhìn ra thôi."

Long Tư Hạo thản nhiên híp mắt, ánh mắt mẫn tuệ sâu sắc lạnh nhạt Hạ Lâm ánh mắt hơi kích động kia, môi khẽ cong lên: "Nhưng việc gì cũng có ngoại lệ, mang thai cũng mỗi người mỗi khác, bụng Hạ tiểu thư bụng không hề có động tĩnh, cái này cũng không thể nói cô không mang thai song sinh được."

Hạ Lâm vì lời nói khi nãy của anh mà trái tim như treo cao, trong lòng kinh hoảng không thôi, nhưng lần này anh nói vậy lại khiến trái tim hạ xuống.

Nhưng cô vừa yên tâm, tâm tình kích động mới giảm bớt một chút, đôi mắt hẹp dài Long Tư Hạo híp lại, chậm rãi nói một câu: "Đương nhiên, chuyện ~ dựa ~ vào ~ người, Hạ tiểu thư nếu thật sự không mang thai song sinh nhưng có thể mang thai đơn."

Anh cố ý nhấn mạnh bốn chữ "chuyện dựa vào người", những người khác ngồi nghe như lọt vào trong sương mù, nhưng Hạ Lâm lại nghe ẩn ý của anh ta.

256. Chương 256: Đính Hôn, Nhẫn Không Thể.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trái tim Hạ Lâm vì lời anh nói mà treo cao lại hạ xuống, tâm tình cũng theo đó mà lên lên xuống xuống, một hồi vì lời anh nói mà hoảng hốt không thôi, một hồi lại vì yên tâm, một hồi lại vì lời anh nói mà tim nhảy lên cuống họng.

Loại tra tấn phập phồng này khiến mặt cô trắng bệch, trán toát mồ hôi lạnh, đáy lòng càng bối rối không thôi.

Anh cứ lặp đi lặp lại như vậy tra tấn cô, nhất định đã biết gì rồi.

Giờ Long Tư Hạo trong lòng cô định nghĩa là một nhân vậy không đơn giản, cực kỳ nguy hiểm.

Anh rõ ràng cố ý nhằm vào cô, mà mục đích anh làm vậy là vì Lê Hiểu Mạn.

Cô âm thầm xiết chặt hai tay, móng tay bén nhọn đâm sâu vào trong lòng bàn tay, đối với Lê Hiểu Mạn lại hận thấu xương.

Lê Hiểu Mạn còn đang nheo lại hai mắt, nghi hoặc nhìn Long Tư Hạo, hôm nay hình như anh hơi kỳ quái, sao cứ nói linh tinh về mang thai gì thế.

Nghe lời anh vừa nói thì cô nghe ra, hình như anh đang cố ý tra tấn thần kinh Hạ Lâm.

Mà Hạ Lâm dường như vì lời anh nói mà thần sắc có chút không thích hợp.

Lưu Như Hoa nhìn con gái mình Hạ Lâm, sau đó nhìn về phía Long Tư Hạo, nụ cười mang theo lạnh lẽo: "Không nhìn ra một người đàn ông như Long tổng lại hiểu chuyện này vậy đấy?"

Long Tư Hạo nhướn mày, đưa tay ôm Lê Hiểu Mạn bên cạnh vào lòng, không nhanh không chậm nói một câu khiến mọi người đang ngồi khiếp sợ không thôi, suýt nữa ngã từ trên ghế xuống.

Đôi mắt hẹp dài của anh nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt thâm tình nhu hòa, thanh âm trầm thấp nói: "Tôi và Hiểu Hiểu chuẩn bị kết hôn sinh đứa nhỏ, thân là chồng tương lai của Hiểu Hiểu, tôi đương nhiên phải chuẩn bị trước rồi, biết sau khi vợ mình mang thai cần chú ý những gì, đó mới là một người chồng, người cha đủ tư cách."

Lê Hiểu Mạn nghe lời anh nói, khóe môi co quắp, khuôn mặt thanh lệ ửng đỏ không thôi, cô nâng mắt hung hăng trừng anh một cái, đưa tay đang muốn nhéo đùi anh, anh dường như sớm đoán được, vững vàng bắt lấy tay cô, năm ngón đan nhau, ngón cái còn xấu xa xoa xoa lòng bàn tay cô chọc cô run rẩy cả người.

Cô nâng mâu hung hăng trừng anh, dùng ánh mắt mắng anh là đồ đểu.

Long Tư Hạo tươi cười nhìn cô, tay nắm tay cô không hề cố kỵ đưa lên mặt bàn, mà hai người còn đan tay với nhau.

Thấy thế, mặt Lê Hiểu Mạn đỏ bừng, cô không được tự nhiên muốn thoát tay ra, Long Tư Hạo lại nắm chặt không cho buông.

Động tác nho nhỏ của hai người tự nhiên rơi vào trong mắt những người khác.

Hoắc Vân Hy tức giận mặt xanh mét, trong lòng đau đớn như bị lưỡi dao sắc bén lăng trì bình, nhưng cậu vẫn không có lập trường ngăn cản, chỉ có thể trừng mắt.

Lý Tuyết Hà đã sớm hoài nghi quan hệ của hai người, giờ nhìn thấy hai người không hề cố kỵ nắm tay như vậy, tuy bà rằng rất muốn trào phúng vài câu, nhưng lại e ngại Long Tư Hạo, không dám lên tiếng.

Đám người Lưu Như Hoa, Lê Tố Phương kinh ngạc không thôi.

Lê Văn Bác nhìn Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo, mày nhíu càng chặt.

Hạ Thanh Vinh phản ứng lại, kinh ngạc nhìn Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo: "Con… Hai đứa muốn kết hôn?"

"Không… Ưm…"

Lê Hiểu Mạn đang muốn nói không kết hôn, Long Tư Hạo đã cúi đầu hôn lên cánh môi hồng nhuận của cô, lập tức nhướn mày nhìn Hạ Thanh Vinh, hơi hơi híp mắt, cong khóe môi khẽ cười: "Đương nhiên, Hiểu Hiểu đã đồng ý đính hôn với tôi rồi."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nao nao, mắt nheo lại, giận dữ trừng anh, cái tên này đúng là nói dối đến mặt không đỏ khí không suyễn tim không loạn, cô lúc nào đồng ý đính hôn với anh vậy?

Anh vậy mà lại nói lung tung trước mặt nhiều người như vậy?

Nhất là mẹ cô còn ngồi đây.

Cô nâng mắt nhìn về phía Lê Tố Phương, mà mẹ cô vốn kinh nhạc nhìn cô, lại thấy cô nhìn về phía mình, bà chuyển tầm mắt đi.

Lê Hiểu Mạn thấy Lê Tố Phương không còn lãnh đạm với cô như trước, nhưng vẫn có một chút xa cách, cô hơi hơi nhíu mày, không rõ hai người rõ ràng là hai mẹ con mà sao lại giống người xa lạ vậy?

Lý Tuyết Hà vẫn luôn chịu đựng không lên tiếng, ánh mắt khinh thường nhìn Lê Hiểu Mạn, lập tức nhìn về phía Long Tư Hạo, dáng vẻ kinh ngạc không thôi, giống như đang nghe nhầm: "Tư Hạo, dì không nghe nhầm chứ? Con nói kết hôn với Lê Hiểu Mạn? Cô ta vừa mới ly hôn với Vân Hy, hai đứa nhanh vậy đã kết hôn có thể…"

Long Tư Hạo không đợi Lý Tuyết Hà nói xong, đôi mắt hẹp dài híp lại, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn về phía bà, nhếch môi, thanh âm trầm thấp lãnh liệt: "Tôi đã nói rất rõ ràng mà, lỗ tai dì nếu không có vấn đề thì không nghe nhầm được đâu, vừa ly hôn thì sao? Con dì cũng không phải vừa ly hôn đã định tái hôn à? Sao nào? Con dì có thể kết hôn, chúng tôi thì không?"

Anh nói vậy, sắc mặt Lý Tuyết Hà lúc xanh lúc trắng, trong lòng nghẹn cơn tức giận, rồi lại không phản bác được, chỉ phải hung hăng bấm vào lòng bàn tay mình.

Không để ý tới bà ta nữa, Long Tư Hạo hơi híp mắt, ánh mắt thâm tình sủng nịch nhìn Lê Hiểu Mạn, cong môi cười, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: "Hiểu Hiểu, nếu đồng ý đính hôn với anh rồi, sao có thể thiếu nhẫn được?"

Dứt lời, anh như làm ảo thuật lấy ra một hộp nhẫn màu đỏ tinh xảo.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, đôi mắt híp lại, kinh ngạc nhìn anh, anh có chuẩn bị trước? Hay nhẫn này là đi mượn?

Sao cô cứ có cảm giác rơi vào cái bẫy nào đó của anh rồi nhỉ?

257. Chương 257: Cô Say, 12 Carat.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thâm tình liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, nhẹ nhàng mở cái hộp màu đỏ ra, chiếc nhẫn kim cương màu hồng phấn xuất hiện trước mặt cô.

Kim cương hồng là khoáng chất hi hữu độc đáo tồn tại hơn mười triệu năm, màu sắc bắt mắt khiến mọi người kinh diễm.

Kim cương màu hồng phấn là loại cực kì hiếm có, quốc tế đã ít, trong nước lại càng ít hơn.

Lê Hiểu Mạn biết trong ngành công nghiệp châu báu, chỉ có hãng Darry Ring là có kim cương màu hồng phấn, mà kim cương hồng ở cạnh kim cương trắng càng lâu, màu hồng nhạt sẽ càng trở nên sáng bóng đẹp đẽ.

Cũng vì nó rất hiếm, cho nên giá thành cũng đắt hơn kim cương trắng gấp bội.

Kim cương hồng hơn 1 carat đã rất hiếm rồi, hơn 5 carat thì càng hiếm hơn, cô biết giá mỗi carat kim cương hồng niêm yết là 818 863 đô la, tổng giá trị khoảng hơn 600 vạn đồng, thế mà viên kim cương trên tay Long Tư Hạo ít nhất cũng phải 12 carat.

Người sở hữu kim cương hồng là người cực kì may mắn, cũng chính là vì độ hiếm có của nó.

Cô biết muốn đính chế một viên kim cương màu hồng phấn ở DarryRing thì người người đan ông đó phải có thân phận địa vị, hơn thế nữa, mỗi người chỉ có thể đính chế một lần, với ý nghĩa "Lấy tên anh khóa chặt tay em, cả đời làm bạn, cả đời bên nhau", cũng là lời hứa từ tận đáy lòng đối với người mình yêu, cả đời một lần, một lần cả đời, thể hiện tấm lòng toàn tâm toàn ý, một đời một kiếp không rời.

Mọi người xung quanh cũng kinh ngạc nhìn sang, chỉ liếc qua cũng biết viên kim cương hiếm có này ngay cả Hạ Lâm, Lưu Như Hoa, Lý Tuyết Hà giàu có đều từng ao ước không thôi.

"Hiểu Hiểu, lấy anh nhé?" Trước ánh mắt kinh ngạc của Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo đột nhiên kéo ghế ra, quỳ một chân xuống, kéo tay cô, ánh mắt thâm tình sủng nịch mang theo sự chờ mong.

Viên kim cương cực đại phát ra ánh sáng chói mắt dưới lớp đèn vàng, Lê Hiểu Mạn nhìn nó, có phần hoảng hốt, cô không biết kim cương trên tay Long Tư Hạo được đính chế ở đâu, nhưng nếu hôm nay anh chỉ đưa ra nhẫn kim cương trắng, thì cô đã không kinh ngạc đến mức này.

Anh đã lấy viên kim cương hồng này ra, thì cũng đủ chứng minh anh đã bày tỏ cả tấm lòng, anh muốn nói cho cô biết, cô là tất cả của anh.

Cô không phủ nhận, nhưng lòng đã rung động mất rồi.

Cô không rung động vì viên kim cương 12 carat hiếm có ấy, mà rung động vì những hành động của anh.

Long Tư Hạo quỳ một gối xuống cũng khiến mọi người xung quanh kinh ngạc không nói lên lời.

Hoắc Vân Hy nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén liếc nhìn chiếc nhẫn kim cương màu hồng trên tay Long Tư Hạo rồi nhìn sang Lê Hiểu Mạn, vẻ mặt vô cùng đau đớn, anh ta sợ cô sẽ đồng ý với lời cầu hôn của Long Tư Hạo, nhưng lại không có dũng khí bước lên ngăn cản.

Giờ phút này anh ta hối hận vì đã ly hôn với cô, hối hận vì trước kia chẳng đối xử với cô thật lòng.

Lê Chấn Hoa nhìn chằm chằm viên kim cương phục hồi tinh thần lại, thấy Lê Hiểu Mạn vẫn chưa đồng ý thì sốt ruột nói: "Mạn Mạn, con còn thất thần gì đấy? Mau đồng ý với Long tổng đi!"

Lê Văn Bác nhìn nhẫn kim cương trong tay Long Tư Hạo, hai hàng lông mày căng chặt, hai tròng mắt càng cô đơn.

Trước mặt Long Tư Hạo, anh ta chỉ giống như một hạt bụi, không bao giờ được cô chú ý.

Nghe thấy Lê Chấn Hoa nói, Lê Hiểu Mạn định thần lại liếc nhìn ông, thấy ông liên tục gật đầu, cô lại nhìn sang Lê Tố Phương mẹ mình.

Lê Tố Phương cũng kinh ngạc không thôi, bà nhìn Long Tư Hạo đang cực kì thật lòng, lại nhìn Hạ Thanh Vinh rồi nhìn sang Lê Hiểu Mạn, ánh mắt hiền hoà, cười nhẹ: "Mạn Mạn, đồng ý với Long tổng đi!"

Đây là câu nói đầu tiên mà đêm nay Lê Tố Phương nói với Lê Hiểu Mạn, cũng đã rất lâu rồi, bà mới dùng giọng điệu nhẹ nhàng ấy.

Hốc mắt Lê Hiểu Mạn ươn ướt, cô khẽ cắn môi dưới, cố nhịn không để mình khóc thành tiếng.

Hạ Thanh Vinh nhìn Long Tư Hạo quỳ gối xuống một lúc lâu, rất vui vẻ, ông biết, anh là thật lòng với Mạn Mạn.

Đối với cô con gái Lê Hiểu Mạn, dù không phải con đẻ của ông nhưng ông cũng luôn đối xử với cô như con gái ruột.

Nếu không phải lúc trước ông u mê, vì sự nghiệp vứt bỏ mẹ con họ, cưới thiên kim danh môn Lưu Như Hoa thì giờ bọn họ nhất định đã là một gia đình hòa thuận mĩ mãn rồi.

Nhưng sau khi cưới Lưu Như Hoa, ông liền hối hận, nếu không phải vì hai người họ có một đứa con gái thì ông đã sớm ly hôn với bà ấy.

Lúc trước là ông có lỗi với Lê Tố Phương, còn chưa ly hôn với bà đã ngoại tình, còn có con với Lưu Như Hoa.

Ông làm tổn thương mẹ con họ, nhưng giờ chẳng còn tư cách gì mà cứu vãn, chỉ hy vọn mẹ con họ có thể sống thật tốt mà thôi.

Nhất là Lê Hiểu Mạn, nếu không phải Hạ Lâm chen chân, nó và Hoắc Vân Hy cũng sẽ không đến mức phải ly hôn.

Bởi vậy ông càng áy náy với cô hơn, chỉ hi vọng cô có thể sống thật tốt.

Long Tư Hạo năng lực trác tuyệt, mạnh mẽ chín chắn, là rồng trên thương trường, cho dù là thân phận địa vị hay tích cách, tố chất, anh đều hết sức ưu tú, vì vậy khi anh cầu hôn cô, người làm ba như ông cũng hết sức ủng hộ.

Ông ngẩng đầu nhìn Lê Hiểu Mạn, thật lòng nói: "Mạn Mạn, ba biết ba không có tư cách nói chuyện với con, nhưng ba có thể thấy Tư Hạo đối xử với con rất thật lòng, con đồng ý đi."

Lưu Như Hoa thấy Hạ Thanh Vinh xưng ba với Lê Hiểu Mạn trước mặt nhiều người như vậy thì tức đến tái mặt, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, như thể không cảm nhận được đau đớn.

Bà ta cũng giống Hạ Lâm, ánh mắt độc ác chỉ hận không thể băm cô ra thành trăm mảnh.

258. Chương 258: Cô Say, 12 Carat.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hai người họ đều muốn đến chọc tức hai mẹ con Lê Hiểu Mạn, không ngờ lại rước bực vào người.

Lý Tuyết Hà thì lấy ánh mắt xem kịch nhìn Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo, âm thầm lấy điện thoại ra chụp cảnh Long Tư Hạo quỳ một gối xuống cầu hôn Lê Hiểu Mạn.

Bà ta đang tính tung video Long Tư Hạo cầu hôn em dâu trước của mình ra, rồi tung tin đồn Lê Hiểu Mạn đã ngoại tình với anh trai chồng từ trước lúc kết hôn, trộm tình làm loạn sau lưng Hoắc Vân Hy, để xem đến lúc đó bọn họ còn mặt mũi nào ở lại thành phố K?

Em dâu và anh chồng, cũng xem như là loạn luân, chỉ nước miếng thôi cũng đủ nhấn chìm bọn họ.

Lê Hiểu Mạn nhíu mày liếc nhìn những người khác một vòng, sau đó nhìn Long Tư Hạo đang cực lì chờ mong.

Ánh mắt anh sáng ngời nhìn cô, gương mặt tuấn mĩ mang theo ý cười mê người, tim cô đạp thình thịch, chưa nói đến những hành động khiến cô xúc động khác, chỉ tính đến chuyện anh quỳ gối trước mặt cô lâu như vậy, nếu cô không đồng ý, chẳng phải anh sẽ rất mất mặt sao?

Cô không thể không nói, anh đúng là gian xảo, chọn thời cơ "Thiên Thời Địa Lợi Nhân Hòa" như vậy để cầu hôn, cô không đồng ý mà được chắc?

Ít nhất là trong lúc này, cô nhất định phải đồng ý.

Lê Hiểu Mạn cười nhẹ, nhìn Long Tư Hạo hơi gật đầu, run rẩy giơ tay ra.

Thấy thế, Long Tư Hạo vô cùng vui vẻ, đôi mắt hẹp dài chan chứa ý cười, lấy chiếc nhẫn kim cương hồng trị giá mấy ngàn vạn đô la đeo vào ngón giữa xinh đẹp.

Long Tư Hạo nhìn chiếc nhẫn trên tay Lê Hiểu Mạn, đôi mắt vui sướng kích động hơn ươn ướt, anh chuẩn bị lâu như vậy chỉ để được đeo nhẫn lên tay cô, một ngày nào đó, anh sẽ chuyển chiếc nhẫn ấy về ngón áp út, để cô trở thành bà xã của mình.

Anh cúi đầu, hôn lên mu bàn tay ấy, sau đó đứng lên trong sự kinh ngạc của những người khác, kéo Lê Hiểu Mạn vào lòng, hôn say đắm.

Chuyện này xảy ra quá nhanh, Lê Hiểu Mạn căn bản là không phản ứng kịp, chỉ sững sờ để mặc anh hôn.

Hoắc Vân Hy thấy thế, sắc mặt tái nhợt, đau lòng phẫn nộ, ánh mắt đau đớn nhìn chằm chằm vào hai người đang ôm hôn nhau.

Mà Lý Tuyết Hà thì như một phóng viên chuyên nghiệp, hai mắt sáng láng như phát hiện vùng đất mới, hưng phấn lấy di động ra quay video lại.

Long Tư Hạo hôn Lê Hiểu Mạn đến mức hít thở không thông mới buông cô ra.

"Anh…" Lê Hiểu Mạn thở dốc, cả người như bị rút hết sức lực, mềm nhũn dựa vào người Long Tư Hạo.

Mà Long Tư Hạo thì thuận theo ôm ngang cô lên, sau đó ngồi xuống, cũng để cho Lê Hiểu Mạn ngồi lên hai chân mình.

Hành động mờ ám không thôi khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn đỏ bừng.

Có nhiều người ở đây như vậy, thế mà anh lại để cô ngồi lên đùi anh, anh cũng quá…

Cô thật sự không tìm thấy từ nào để miêu tả anh, tóm lại cô đã say hoàn toàn, say đến mức mê mẩn rồi.

Anh luôn luôn có thể làm có thể làm ra những chuyện khiến cô kinh ngạc không thôi, người này ông này thật sự khiến cô rung động.

Đôi tay mảnh khảnh khẽ đấm vào ngực anh, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, thấp giọng nói: "Để em xuống."

Bây giờ cô không dám nhìn sang những người khac, bởi vì thật sự "không có mặt mũi" gặp người ta nữa.

Mà cô không cần nhìn cũng biết, vẻ mặt của mọi người nhất định là vô cùng phong phú.

Long Tư Hạo ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn, nhìn cô chằm chằm, giọng nói trầm thấp rõ ràng: "Không để, bây giờ em là bà xã tương lai của anh, đương nhiên có thể ngồi lên đùi anh, anh nghĩ chỉ cần là người có chút kiết thức, không ngốc nghếch ngu đần thì sẽ không có ý kiến gì đâu."

Những lời này của anh không lớn không nhỏ, nhưng đủ mọi người đang ngồi nghe thấy rõ ràng, anh đã nói vậy rồi, bọn họ mà ý kiến chẳng phải là đang tự nhận mình là người không có kiến thức, ngốc nghếch ngu đần sao?

Bởi vậy, Hạ Lâm, Lý Tuyết Hà, Lưu Như Hoa, Hoắc Vân Hy, mấy người này đều kìm nén tâm tư đến nghẹn họng.

Bị tức mà không được nói, cho bọn họ nghẹn chết?

Mà Long Tư Hạo lại hiểu nhất là cách khiến người ta kìm nén đến nội thương.

Lê Hiểu Mạn nghe thấy lời Long Tư Hạo, khóe môi giật giật, trợn mắt nhìn anh, sao người đàn ông này lại bá đạo như vậy chứ? Thật xấu!

Bởi vì Long Tư Hạo cưỡng ép cô ngồi lên đùi anh nên cô đành đỏ mặt, bị ép giữ nguyên tư thế mờ ám cùng người đàn ông này.

259. Chương 259: Long Thiếu Uy Vũ, Tra Nam.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đồ ăn đã được bày lên hết, sắc hương vị đều đủ, món nào cũng được tạo hình lạ mắt, vô cùng hấp dẫn, chỉ nhìn thôi cũng biết nhà bếp đã làm tỉ mỉ thế nào.

Ngoài Lê Chấn Hoa, những người khác đều không có mấy tâm trạng ăn, cho nên rất ít.

Mà Lê Hiểu Mạn thì vì có Long Tư Hạo đút cho nên cũng ăn nhiều hơn anh một chút.

Một bữa cơm, trong không khí hòa nhã yên tĩnh kết thúc.

Lúc Hạ Thanh Vinh tính tiền, ông mới biết bữa cơm này đã được tình vào phần của Long Tư Hạo.

Tuy Hạ Thanh Vinh không phải cha ruột của Lê Hiểu Mạn nhưng cũng là cha nuôi, cho dù trước đây ông có đối xử với mẹ con Lê Hiểu Mạn thế nào thì bây giờ, ông cũng vẫn thật lòng quan tâm đến cô.

Bởi vậy, Long Tư Hạo yêu ai yêu cả đường đi rất khách khí với Hạ Thanh Vinh, anh ôm Lê Hiểu Mạn, khẽ cười: "Bác Hạ đừng ngại, hôm nay Hiểu Hiểu đồng ý lời cầu hôn của cháu, nên đương nhiên cháu phải mời bữa này rồi."

Nếu người ta đối xử thật lòng với Lê Hiểu Mạn, anh cũng sẽ đối tốt với họ, còn nếu đối xử với cô không tốt, anh sẽ không bao giờ buông tha.

Anh yêu cô đến tận xương tủy như vậy, thế mà đến tận nhiều năm sau Lê Hiểu Mạn mới cảm nhận được.

Hàn huyên với Hạ Thanh Vinh vài câu, Long Tư Hạo ôm Lê Hiểu Mạn định đi về phía căn phòng "Đoàn tụ sum vầy" anh cố ý đặt trước, thì bị Hoắc Vân Hy gọi lại, nói là có chuyện muốn hỏi anh.

Nghe vậy, anh để Lê Hiểu Mạn đi theo mẹ cô và cậu Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác vào phòng trước, rồi ở lại đối mặt với Hoắc Vân Hy.

Gương mặt tuấn mĩ đầy ẩn ý, không nhìn ra bất kì cảm xúc gì, đôi mắt quyến rũ hơi nheo lại, ánh mắt sắc lạnh, giọng nói trầm thấp lạnh lùng: "Cậu có gì muốn hỏi tôi?"

Hoắc Vân Hy nắm chặt hai tay, liếc nhìn anh, kìn nén sự tức giận: "Long Tư Hạo, anh tiếp cận Mạn Mạn rốt cuộc là có mục đích gì? Tôi không tin anh thật lòng yêu cô ấy? Anh đã là cổ đông lớn nhất của Hoắc thị rồi, Mạn Mạn cũng không còn giá trị lợi dụng với anh, vậy nên anh đừng dây dưa với cô ấy nữa."

Long Tư Hạo thản nhiên ngước mắt, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn anh ta, gương mặt tuấn mĩ lạnh lùng, cười nhạt: "Tôi có dây dưa với cô ấy không thì liên quan gì đến cậu, nhớ kĩ, cậu và Hiểu Hiểu đã ly hôn rồi, hai người không còn bất kì quan hệ gì nữa, nói trắng ra thì hai người chỉ từng có quan hệ về mặt pháp luật, không hơn, không có bất kì quan hệ chân chính nào hết."

"Anh có ý gì?" Hoắc Vân Hy nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Long Tư Hạo, siết chặt hai nắm đấm, cảm thấy Long Tư Hạo còn có ẩn ý gì khác.

Long Tư Hạo híp mắt, ánh mắt lạnh thấu xương, thản nhiên phun ra nhưng lời giết người không đền mạng: "Cảm ơn cậu đã giao lần đầu tiên của Hiểu Hiểu cho tôi, cũng cảm ơn cậu vì thà tìm "đồ bỏ đi" bên ngoài mà bảo vệ sự trong sạch của cô ấy như vậy, trước mười hai giờ đêm nay tôi nhất định sẽ chuyển hết cổ phần công ty sang cho cậu, cho cậu nếm thử cảm giác "Lặc sắt" được báo đáp.

Anh dùng một câu đã so sánh Hạ Lâm với đồ bỏ đi, còn "lặc sắt" cũng là cách phát âm của người Hongkong với đồ rác rưởi.

"Anh… Long-Tư-Hạo!" Hoắc Vân Hy nghe anh nói xong thì tức đến đỏ mắt, suýt thì không thở nổi, cơn tức tích tụ trong ngực, không kìn nén được mà xông lên tận cổ.

Đột nhiên, sắc mặt anh ta biến đổi, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Anh ta bị Long Tư Hạo làm tức đến thổ huyết.

"Vân Hy…" Lý Tuyết Hà ở trong phòng thấy con trai mình đột nhiên thổ huyết thì kinh hoảng lao ra.

"Vân Hy…" Hạ Lâm thấy thế, cũng chạy ra theo.

Thấy Hoắc Vân Hy bị tức đến thổ huyết, Long Tư Hạo cũng không ngờ anh ta lại không chịu nổi đến vậy, dù sao đó cũng là em trai cùng cha khác mẹ với mình, trong lòng cũng thoáng hiện lên sự cảm thông. Anh hơi cau mày, đi tới, dùng giọng điệu mà anh ta có thể nghe được nói: "Sorry! Chọc tức cậu, là tôi cố ý, nhưng hại cậu thổ huyết là tôi vô ý, nhớ lấy, Hiểu Hiểu đã là vị hôn thê của tôi rồi, cậu đừng có bất kì ảo tưởng gì với cô ấy nữa, mà tôi cũng sẽ không cho cậu cơ hộ ấy đó đâu."

Dứt lời, anh nhướng mày đầy ẩn ý, tiện bước đi về phòng "Đoàn tụ sum vầy", vừa đi vừa gọi điện thoại.

"Long-Tư-Hạo!" Sắc mặt Hoắc Vân Hy tái nhợt, anh ta lau máu bên khóe môi, hai mắt đỏ bừng giận dữ gào thét với Long Tư Hạo.

Mà Long Tư Hạo thì giống như không nghe thấy anh ta nói, không hề dừng bước.

Phòng "Đoàn tụ sum vầy" vô cùng tráng lệ, ghế sô pha phong cách châu Âu tuyệt đẹp, cửa sổ sát đất màu vàng, ở giữa là bộ bàn trà xa hoa.

Lê Hiểu Mạn và người nhà của cô đều đã ngồi trên ghế.

Cậu cô luôn miệng hỏi chuyện giữa cô và Long Tư Hạo, còn mẹ cô Lê Tố Phương và Lê Văn Bác thì im lặng không nói gì.

Cô cúi đầu ngắm nhìn chiếc nhẫn kim cương, chỉ cảm thấy lòng mình hoảng hốt không thôi, cảm tưởng như tất cả chuyện lúc này đều là mơ.

Long Tư Hạo thật lòng với cô đúng không? Đáp án sẽ là khẳng định chứ?

260. Chương 260: Long Thiếu Uy Vũ, Tra Nam.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Những lời của ông nội vẫn luôn ám ảnh cô, khiến cô không thể tin tưởng Long Tư Hạo đang thật lòng, chỉ sợ anh chỉ là giả dối.

Nói đến cùng, người cô không tin thật ra là chính bản thân cô, không không tin một người ưu tú hoàn mỹ như Long Tư Hạo lại hết lòng vì cô như vậy.

Nhưng nếu anh không thật lòng, vậy thì sao sau khi lấy được cổ phần trong tay cô, anh vẫn đối xử tốt với cô như thế?

Đột nhiên, những lời của Sophie lại thoáng hiện trong lòng, chẳng lẽ anh thật sự coi cô là người thay thế?

Nghĩ vậy, hai tay nhỏ trên đùi cô nắm chặt, trong lòng như bị lưỡi dao sắc bén đâm sâu, vô cùng đau khổ.

Cũng chỉ thoáng đau khổ đó, đã khiến cô không thể thở nổi.

Cô thật sự không dám tưởng tượng, nếu Long Tư Hạo làm tất cả những chuyện này chỉ vì coi cô là người thế thân, cô sẽ đau lòng đến mức nào, cô nhất định sẽ không chịu đựng được, cảm giác hít thở không thông ấy khiến cô gần như chết đi.

Buồn phiền, cô đứng lên, muốn trả lại nhẫn cho Long Tư Hạo, nhanh chóng dứt ra, để sau này đỡ phải đau khổ, mà Long Tư Hạo cũng đang đi đến.

Theo sau anh là Lạc Thụy và một người đeo kính, mặc tây trang đen, cầm theo tài liệu.

Lê Chấn Hoa thấy Long Tư Hạo bước vào thì mỉm cười: "Long tổng–!"

Lê Tố Phương và Lê Văn Bác cũng đứng lên, nhìn Long Tư Hạo khẽ gật đầu.

Long Tư Hạo vừa vào, ánh mắt nhạy cảm thâm tình đã bắn về phía Lê Hiểu Mạn, cô hơi nhăn mày, vẻ mặt cũng không quá vui vẻ. Anh sớm đã đoán được chuyện cô có thể đổi ý nên chau mày, sải bước đến cạnh cô, cầm lấy bàn tay trắn nõn, kéo cô ngồi xuống, cũng để những người khác ngồi xuống theo.

Lê Chấn Hoa cười hỏi Long Tư Hạo: "Long tổng, cậu để chúng tôi tới đây là muốn nói chuyện gì?"

Lúc này Long Tư Hạo mới thôi không nhìn Lê Hiểu Mạn nữa, mà quay sang nhìn ba người Lê Chấn Hoa, Lê Tố Phương và Lê Văn Bác: "Cháu biết tổ tiên Lê gia đều làm mì, đến đời Hiểu Hiểu mới bị đứt đoạn, hôm nay cháu muốn mọi người tới là vì muốn bàn chuyện hợp tác với mọi người."

" Hợp tác?" Nghe thấy Long Tư Hạo nói, không chỉ ba người kia, ngay cả Lê Hiểu Mạn cũng kinh ngạc nhìn anh.

Lê Chấn Hoa có chút xấu hổ: "Long tổng, có phải cậu hơi xem trọng chúng tôi quá không? Chúng tôi làm gì có tư cách hợp tác với cậu?"

Sau khi Lê Chấn Hoa ra tù thì không đánh bạc nữa, cố gắng hối cải làm lại cuộc đời, như biến thành một người khác, mà công lao này là của Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo khẽ nhướng mày, nhẹ nhàng nhìn Lê Chấn Hoa, thản nhiên mở miệng: "Cháu đầu tư, mọi người phụ trách mở quán, buôn bán được lời thì là của mọi người, lỗ thì tính cho cháu.

"A…"Nghe Long Tư Hạo nói thế, Lê Chấn Hoa không dám tin trợn mắt, nhìn Long Tư Hạo như một thằng ngốc. Loại chuyện làm ăn thua lỗ này anh cũng làm sao?

Lê Hiểu Mạn vân nheo mắt, kéo áo anh: "Anh… Anh có ý gì?"

Long Tư Hạo nhìn cô chằm chằm, đáy mắt đầy ý cười, nói một câu chỉ đủ cô nghe thấy: "Không có ý gì, dùng tiền bạc lung lạc lòng người, ai bảo em muốn trả nhẫn lại cho anh? Anh phải đối tốt với người nhà em một chút, để em cảm động chứ?"

Nghe vậy, miệng Lê Hiểu Mạn giật giật, anh vậy mà có thể đoán được việc cô muốn trả nhẫn cho anh, anh học thuật đọc tâm à?

Anh lại còn nói rõ là làm tất cả chỉ vì muốn cô cảm động, người đàn ông này, thật sự khiến cô không biết làm gì nữa rồi.

Tóm lại, lòng cô đã bị anh làm cảm động, một người đàn ông vì cô như vậy, cô có thể không tin tưởng ư?

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn như vậy thì khẽ ôm eo cô, kéo vào lòng mình, cúi đầu, coi như những người khác không tồn tại, hôn lên đôi môi mềm mại ấy rồi thì thầm: "Xem ra nước cờ này của anh hạ rất đúng, bà xã tương lai cảm động rồi phải không? Có cần khăn tay lau nước mắt không? Hửm?"

Dứt lời, anh liền làm bộ như sắp lấy khăn ra.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn nheo mắt, giận dỗi nhìn anh một cái, muốn tách ra nhưng anh cứ ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn không thôi.

Long Tư Hạo tươi cười nhìn cô, sau đó liếc mắt nhìn Lạc Thụy và luật sư bên cạnh anh ta. Hai người hiểu ý, vị luật sư cung kính đưa tài liệu cho Lê Chấn Hoa, Lạc Thụy thì ở bên cạnh giải thích lại một lượt.

Anh ta cười nhìn ba người kia: "Cậu Lê, mẹ Lê, anh Lê, mọi người đều đã nhìn rõ hợp đồng rồi, hợp tác với giám đốc, mọi người nhất định sẽ không bị thiệt. Mọi người không phải bỏ ra một đồng nào hết, chỉ cần đầu tư chút sức lực là được, tổng giám đốc sẽ mua trang thiết bị tiên tiến nhất, còn cung cấp mặt bằng miễn phí, chính là Ngự Yến lâu vô cùng nổi danh."

Nghe anh ta nói sẽ dùng Ngự Yến lâu làm mặt bằng bán hàng, Lê Hiểu Mạn có chút khó hiểu nhìn Lạc Thụy: "Trợ lý Lạc, anh nói cung cấp Ngự Yến lâu làm mặt bằng là có ý gì?"

Lạc Thụy đưa một phần hợp đồng cho Lê Hiểu Mạn, cười nhìn cô: "Lê tiểu thư, tổng giám đốc đã đích thân bày ra phương án marketing cho người nhà của cô rồi, cô xem."

261. Chương 261: Hồ Ly, Đàn Ông Cực Phẩm "xấu" (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc Lê Hiểu Mạn nhìn kỹ phần phương án kinh doanh trong tay Long Tư Hạo do anh tự mình định ra kia, Lạc Thụy cười liếc nhìn cô nói: "Lê tiểu thư, kế hoạch của tổng giám đốc có ba bước, bước đầu tiên là mượn danh tiếng của Ngự Yến Lâu ở thành phố K để đánh vang danh tiếng món mỳ của Lê gia các cô, cho nên, Lê tiểu thư cô phải thương lượng với người nhà, phải đặt một cái tên cho món mỳ đó, để có danh tiếng, bước thứ hai chính là mở tiệm, bước thứ ba là mang món mình đặc chế của Lê gia sang thị trường nước ngoài."

Sau khi đọc xong phương án, Lê Hiểu Mạn mới biết Ngự Yến Lâu là sản nghiệp dưới trướng Long Tư Hạo.

Cô ngước mắt lên nhìn Long Tư Hạo, đôi mắt dần bao phủ tầng hơi nước, như có một dòng nước ấm đang lưu động chảy vào đáy lòng cô, làm trái tim cô vô cùng xúc động.

Nếu nói là anh hư tình giả ý, vậy anh cũng hư tình giả ý quá chăm chỉ, quá nghiêm túc rồi.

Phần phương án kinh doanh này hoàn toàn được suy nghĩ định ra cho người nhà cô, cô có cảm giác anh thề phải biến đỏ người nhà cô vậy.

Cái gọi là bán hàng ở ngự yến lâu, ý chính là sau khi ký xong hợp đồng, đầu tiên thì người nhà cô sẽ vào ngự yến lâu ở, ăn ở miễn phí.

Long Tư Hạo sẽ cung cấp miễn phí phòng bếp chế biến mỳ ở ngự yến lâu cho người nhà cô, cùng ở một chỗ với phòng bếp của ngự yến lâu.

Phương án bán hàng là, khách hàng đến ngự yến lâu dùng cơm, ngự yến lâu sẽ lấy phương thức tặng để trực tiếp đề cử với khách hàng món mỳ của người nhà cô, nếu như khách hàng cảm thấy ăn ngon, vô cùng hài lòng, nhân viên phục vụ của ngự yến lâu sẽ trực tiếp nói cho khách, đây là món mỳ do Lê gia đặc chế, nếu như khách hàng cảm thấy không hài lòng, thì coi như là danh dự của ngự yến lâu sẽ vì vậy mà bị phá hủy ở thành phố K, cũng sẽ trực tiếp thay Lê gia chịu oan ức.

Hơn nữa, mặc dù lúc ngự yến lâu bán cho khách hàng dưới hình tặng đồ miễn phí, ban đầu khách hàng thưởng thức món mỳ của Lê gia không cần trả tiền, nhưng một ngày Lê gia làm bao nhiêu bát mỳ, thì ngự yến lâu cũng sẽ tính tiền để trả lương cho bọn họ.

Chờ món mỳ của Lê gia đã nổi tiếng ở ngự yến lâu, thì bước thứ hai chính là rời khỏi ngự yến lâu để mở tiệm riêng.

Mặt tiền quán mì này, và tất cả các khoản quay vòng vốn khác đều là do Long Tư Hạo đầu tư tài trợ, chờ món mỳ của Lê gia có chỗ đứng ở thành phố K, lấy được danh tiếng tốt, sẽ đánh sang thị trường nước ngoài.

Mà Long Tư Hạo đầu tư nhiều tiền như vậy, phải đến khi món mỳ của Lê gia bán chạy hàng, anh mới có thể kiếm được lợi nhuận.

Trên hợp đồng nói rõ ràng, trước khi món mỳ của Lê gia bán chạy hàng, anh sẽ không phân chia lợi nhuận với họ.

Nhìn xong hợp đồng, ba người Lê Tố Phương, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, đều vừa khiếp sợ, lại không dám tin liếc nhìn Long Tư Hạo, anh hoàn toàn ném tiền để biến đỏ bọn họ mà!

Vẻ mặt của Lê Văn Bác hơi phức tạp liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó anh ta lại nhìn về phía Long Tư Hạo, rồi khẽ cau mày, nói rõ ràng: "Long tổng, người được lợi trong phần hợp đồng này hoàn toàn là chúng tôi, lỡ như món mỳ của chúng tôi không được khách hàng hài lòng, anh không sợ chúng tôi làm mất tiền của anh lần nữa?"

Lê Văn Bác tốt nghiệp chuyên ngành tài chính, anh không chỉ biết về phân tích và dự báo kinh tế, mà còn am hiểu các chiến lược marketing, quản trị, các vấn đề liên quan đến tài chính cá nhân và đầu tư tài chính.

Long Tư Hạo hơi nâng mắt lên, lạnh nhạt liếc nhìn Lê Văn Bác: "Cậu tốt nghiệp chuyên ngành tài chính phải không, vừa vặn, ngự yến lâu thiếu một giám đốc tài chính, tôi sẽ mời cậu."

...

Chờ sau khi ký xong hợp đồng, thì trời đã tối rồi.

Long Tư Hạo để Lạc Thụy phụ trách đưa ba người Lê Tố Phương, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác trở về; Lê Hiểu Mạn thì theo chân ra ngự yến lâu, đưa bọn họ lên xe.

Lê Tố Phương và Lê Chấn Hoa ngồi vào trong xe trước, Lê Văn Bác thì như có lời muốn nói với Lê Hiểu Mạn, nên không lập tức lên xe.

Anh ta nhìn chằm chằm vào Lê Hiểu Mạn, ánh mắt hơi buồn bã, chân mày hơi cau lại, chỉ chốc lát sau, vẻ mặt của anh ta khôi phục lại vẻ bình thản, anh ta nở nụ cười, rồi ôn nhu nói: "Mạn Mạn, chúc mừng em, chúc em hạnh phúc."

Nghe thấy những lời này của Lê Văn Bác, Lê Hiểu Mạn hơi hoảng hốt trong lòng, vừa mới ly dị đã đính hôn, cô thật sự là hơi không theo kịp tiết tấu của Long Tư Hạo.

Cô nhìn về phía Lê Văn Bác, nâng mày cười nói: "Anh Văn Bác, cám ơn anh, em cũng chúc anh hạnh phúc, mau đi tìm bạn gái đi."

Nghe thấy hai chữ "Bạn gái", Lê Văn Bác nhíu mày lại, ánh mắt dần ảm đạm, sau đó anh ta cười liếc nhìn cô, cũng không trả lời cô, mà trực tiếp nói: "Anh về đây, tự chăm sóc cho mình nhé."

Dứt lời, anh liền ngồi vào trong xe.

Lạc Thụy ngồi ở ghế lái thò đầu ra cười nói với Lê Hiểu Mạn: "Lê tiểu thư, cô yên tâm, tôi sẽ đưa người nhà của cô về nhà an toàn."

"Cám ơn trợ lý Lạc!" Lê Hiểu Mạn cười liếc nhìn Lạc Thụy rồi gật đầu, cô đưa mắt nhìn chiếc Maybach màu bạc của anh rời đi.

Đến khi chiếc Maybach màu bạc kia biến mất ở trong tầm mắt của cô, cô vẫn còn đứng tại chỗ, trong lòng hơi phiền muộn.

Ba người trong xe kia rõ ràng là người thân nhất với cô, nhưng lại khiến cô cảm thấy dường như bọn họ hơi khách khí với cô, nhất là mẹ cô Lê Tố Phương, mặc dù bà không lạnh nhạt với cô như trước, nhưng vẫn khách khí với cô như người ngoài vậy.

262. Chương 262: Hồ Ly, Đàn Ông Cực Phẩm "xấu" (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này, sau lưng truyền tới giọng nói trầm thấp của Long Tư Hạo: "Hiểu Hiểu, em đang suy nghĩ gì vậy?"

Nghe thấy tiếng, Lê Hiểu Mạn xoay người liếc nhìn Long Tư Hạo, cô mỉm cười nói: "Em không suy nghĩ gì cả."

Long Tư Hạo cất bước đi tới trước mặt cô, anh đưa tay ra khẽ vuốt mấy sợi tóc bị gió đêm thổi loạn của cô, đôi mặt hẹp dài khóa chặt lấy người cô, môi mỏng cong lên: "Qua mấy ngày nữa, bọn họ sẽ vào ở ngự yến lâu, nếu em muốn gặp bọn họ, thì có thể tới ngự yến lâu, được không?"

Lê Hiểu Mạn nhìn về phía Long Tư Hạo, cô mỉm cười gật đầu, chủ động nhào vào trong ngực anh, hai tay vòng qua eo của anh ôm lấy anh, trong lòng vô cùng xúc động: "Tư Hạo, cám ơn anh, cám ơn anh đã làm tất cả vì em vì người nhà của em."

Long Tư Hạo vươn hai tay ra ôm lấy cô, trong đôi mắt hẹp dài tràn đầy ý cười, ánh mắt ấm áp tràn đầy cưng chiều: "Muốn cám ơn anh thì hãy lấy thân báo đáp, chúng ta đi nhận giấy chứng nhận, được không?"

Lê Hiểu Mạn khẽ cụp mi mắt xuống, cô hơi mím môi, không đáp lại Long Tư Hạo, anh tốt với cô như vậy, hẳn là cô nên gả cho anh, mà cũng không phải là cô không có chút tình cảm nào với anh, bây giờ cô không biết là mình có yêu anh hay không, nhưng cô đã rất quan tâm đến anh.

Chỉ là, đã trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, cô thật sự sợ kết hôn rồi, thật ra thì điều mà cô sợ nhất chính là sau khi Long Tư Hạo kết hôn với cô thì thay đổi.

Long Tư Hạo thấy cô không lên tiếng, ánh mắt thoáng mất mát, anh cau mày lại, anh không thể ép cô quá mức, có lẽ rồi sẽ có một ngày, cô sẽ chủ động kéo anh đi lĩnh chứng, ít nhất thì bây giờ, cô đã là vị hôn thê của anh.

Anh hơi nâng mắt, thâm tình liếc nhìn cô, không nói đến chuyện đi lĩnh giấy chứng nhận kết hôn nữa, dịu dàng nói: "Chúng ta trở về đi thôi!"

"Vâng!" Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh cười gật đầu, sau đó cô ngồi vào trong xe của anh với anh.

Trở lại căn hộ ở Hồng Hoa Uyển, Long Tư Hạo phải đi xử lý chút chuyện công, anh vào thư phòng trước, Lê Hiểu Mạn đi vào phòng tắm trong phòng ngủ để tắm.

Trước đó, bởi vì tắm rửa, cô tháo chiếc nhẫn kim cường hồng trên tay xuống, sau khi tắm xong ra ngoài, cô cầm chiếc nhẫn kim cương kia soi dưới ánh đèn thủy tinh ở phòng ngủ, đôi mắt trong suốt tràn đầy ý cười, ánh mắt trở nên hết sức nhu hòa.

Cơ hồ mỗi cô gái đều không có bao nhiêu sức đề kháng với nhẫn kim cương, nhất là nhẫn kim cương hồng hiếm có như vậy, càng có thể nắm lấy trái tim của mỗi cô gái.

Lê Hiểu Mạn cũng giống vậy, cô rất thích chiếc nhẫn kim cương này, không phải bởi vì nó lớn, mà bởi vì nó thật sự rất đẹp.

Cô nhíu mày lại, nhưng ngày nào cô cũng đeo chiếc nhẫn kim cương hồng lớn như vậy lượn qua lượn lại ở trước mặt mọi người, vậy cũng quá làm người khác chú ý rồi.

Cô đột nhiên nghĩ đến có rất nhiều cô gái vì sợ làm mất nhẫn là lồng nhẫn vào dây chuyền để đeo lên cổ.

Long Tư Hạo đã tự mình đeo chiếc nhẫn này lên cho cô, cô sẽ đi hỏi ý kiến của anh, chỉ cần anh đồng ý, thì cô sẽ đeo vào trên cổ, nếu như anh không đồng ý, thì cô sẽ trả chiếc nhẫn này lại cho anh.

Cô đang chuẩn bị đi đến thư phòng tìm anh, thì thấy anh vừa vặn đi vào phòng ngủ, cầm một phần văn kiện trong tay, cô nhìn hơi quen mắt.

Long Tư Hạo vừa đi vào, ánh mắt đã nhạy cảm rơi vào chiếc nhẫn kim cương hồng trong tay cô, dường như đã sớm ngờ rằng cô sẽ tháo xuống, nên vẻ mặt của anh không có chút gợn sóng nào.

Anh bước lên trước, đưa tay cầm lấy chiếc nhẫn kim cương hồng trong tay cô, anh nhu hòa nhìn cô, môi mỏng cong lên: "Sao vậy? Không muốn đeo à? Em ngại làm người khác chú ý sao?"

Lê Hiểu Mạn hơi kinh ngạc nhìn anh, có phải anh biết đọc suy nghĩ hay không? Điều này cũng có thể bị anh nói trúng?

Cô đang muốn nói là đúng, Long Tư Hạo đã đưa phần văn kiện trong tay kia cho cô, ánh mắt thâm ý liếc nhìn cô, môi mỏng cong lên: "Hiểu Hiểu, cho dù như thế nào em cũng không thể trả chiếc nhẫn này lại cho anh, cũng không cho vứt đi, nếu để anh phát hiện em ném nhẫn đi, hoặc là tặng người khác, thì em không thể tưởng tượng được hậu quả đâu, hiểu không?"

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh, rồi lật văn kiện trong tay ra, thấy đây là phần hợp đồng cô đã ký với anh lần trước mà chưa có điều kiện, nhưng bây giờ đã không phải là không có điều kiện, phía trên nhiều thêm hai điều kiện, điều thứ nhất là không cho phép trả chiếc nhẫn mà anh đã đưa cho cô lại, hoặc là vứt bỏ, phải giữ suốt đời, điều thứ hai là từ hôm nay trở đi bọn họ sẽ lấy danh nghĩa vợ chồng bắt đầu sống chung, trừ phi cảm tình bất hòa, không thể nào sống chung với nhau nữa, nếu không, không cho phép giải trừ quan hệ sống chung, còn có một điều kiện tiên quyết là, nếu như cô muốn giải trừ quan hệ sống chung với anh, thì phải được sự đồng ý của anh.

Nếu như một bên vi phạm hợp đồng, biện pháp trừng phạt là bên nhà trai sẽ trả tiền vi phạm hợp đồng cho nhà gái, bên nhà gái vi phạm hợp đồng thì sẽ không phải trả tiền vi phạm hợp đồng, nhưng lại không viết biện pháp trừng phạt cụ thể ra, chỉ có một câu tất cả tự gánh lấy hậu quả.

Mặc dù không nói tỉ mỉ là hậu quả gì, nhưng Lê Hiểu Mạn tin rằng, cô tuyệt đối sẽ không thể tiếp nhận.

Cô híp mắt lại, hẳn là anh vừa mới viết hai điều kiện kia, trước thì "Lừa gạt" cô ký tên vào bản hợp đồng không có nội dung điều khoản, sau đó sẽ tăng thêm nội dung hợp đồng, con hồ ly giảo hoạt này, không biết sau này sẽ tăng thêm điều kiện gì nữa đây?

Thật là một người đàn ông cực phẩm "Xấu", lại khiến cô rơi từng bước từng bước vào trong bẫy rập mà anh đã sớm thiết kế sẵn.

Cô vỗ văn kiện trong tay vào trên ngực Long Tư Hạo, tức giận trợn mắt nhìn anh: "Long Tư Hạo, anh cái tên khốn kiếp này, đây là cái bẫy mà anh đã sớm sắp đặt hả? Không tính mấy điều kiện anh mới thêm vào."

!!

263. Chương 263: Rung Động, Chủ Động Hôn Anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thuận thế cầm lấy văn kiện, anh híp đôi mắt hẹp dài lại, một tay ôm cô vào trong ngực, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi căng mọng của anh, cười quyến rũ với cô, giọng nói trầm thấp ôn nhu, nhưng mang theo sự bá đạo: "Hiểu Hiểu, điều khoản trong hợp đồng có được tính hay không đều do anh quyết định, đúng không?"

Lê Hiểu Mạn tức giận trợn mắt nhìn anh: "Long Tư Hạo, sao anh có thể bá đạo như vậy? Có phải anh đã có tính toán với em từ trước rồi hay không?"

Long Tư Hạo dịu dàng nhìn cô, nhướn nhướn mày, cong môi cười nói, không kiêng nể gì mà thừa nhận nói: "Đúng vậy, đúng là anh đã có tính toán với em từ lúc đó."

"Anh…"

Tính toán hoàn hảo, còn thừa nhận như là chuyện đương nhiên vậy, ngoài Long Tư Hạo anh ra, cô thật sự chưa từng thấy qua người thứ hai.

Suýt nữa là cô bị tức đến hộc máu, ánh mắt sắc bén trợn mắt nhìn anh: "Tại sao phải tính toán em?"

Long Tư Hạo nheo mắt lại, cố làm dáng vẻ suy tư, nhàn nhạt mở miệng: "Ừ ~, có vẻ như có rất nhiều nguyên nhân, anh nhớ anh đã từng nói, anh muốn hôn em, muốn em, muốn sờ em, muốn ngủ với em, muốn kết hôn với em, muốn em làm cho giường của anh ấm áp, muốn em trở thành mẹ ruột của con trai tương lai của anh, muốn em trở thành bà nội trợ nhà anh, muốn em quẹt thẻ tiêu tiền giúp anh, đấy đều là lý do anh tính toán em, em cảm thấy lý do nào đáng tin nhất thì cứ tin cái đấy."

Dứt lời, đôi mắt tràn đầy ý cười của anh liếc nhìn cô, rồi như có phép thuật biến ra một chiếc hộp nhẫn màu đỏ.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn chăm chú nhìn anh, cho là anh muốn cô thả nhẫn lại vào chiếc hộp nhẫn này, ánh mắt của cô khẽ run, trong lòng thoáng mất mát, lúc cô chuẩn bị đưa chiếc nhẫn kim cương hồng đang cầm trong tay cho Long Tư Hạo, thì anh lại mở chiếc hộp nhẫn màu đỏ xinh đẹp kia ra lấy ra một chiếc nhẫn khác.

Vẫn là chiếc nhẫn kim cương hồng với thiết kế đặc biệt nhưng không lớn như chiếc nhẫn trên tay cô, tuy nhiên nó vẫn sáng chói mắt, cực kỳ đẹp.

Cô hơi không hiểu gì mà liếc nhìn Long Tư Hạo, nghi ngờ hỏi: "Đây là…"

Long Tư Hạo hơi nâng mắt lên, cưng chiều nhìn cô, anh nâng tay trái của cô lên, đeo chiếc nhẫn kim cương hồng 3 ca ra kia vào ngón giữa của cô, cúi đầu hôn lên mu bàn tay của cô, cong môi cười nói: "Hiểu Hiểu, thích không?"

Lê Hiểu Mạn nhìn chiếc nhẫn kim cương hồng nhỏ nhỏ xinh xinh trên ngón giữa của mình, viên kim cương hồng rực rỡ, mặt hồ trong lòng cô dần gợn sóng, lửa tình bùng cháy trong đôi mắt.

Cô không nghĩ tới, anh lại vì cô mà chuẩn bị hai chiếc nhẫn.

Cô chăm chú nhìn anh, trong lòng lại vô cùng xúc động: "Anh… tại sao anh phải chuẩn bị hai chiếc nhẫn?"

Long Tư Hạo nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt cưng chiều, môi mỏng cong lên, anh trầm thấp nói: "Biết em không quen gây sự chú ý với người khác, nên anh đã chuẩn bị hai chiếc, chiếc 12 carat để em lấy ra khoe khoang với người khác, chiếc 3 carat là để em đeo trên tay, được không?"

Dứt lời, anh cầm lấy chiếc nhẫn kim cương hồng 12 ca ra trên tay cô, lúc cô vẫn còn đang kinh ngạc thì anh lấy ra chiếc hộp đẹp đẽ khác ở trong túi áo vest lần nữa, anh mở hộp ra, lấy ra một sợi dây chuyền vàng quý giá, sau đó lồng chiếc nhẫn kim cương hồng 12 ca ra kia vào sợi dây, một sợi dây truyền có mặt là chiếc nhẫn kim cương hồng 12 ca ra đã ra đời trên tay anh.

Sau đó, anh dịu dàng đeo dây chuyền lên cho cô.

Lê Hiểu Mạn càng không nghĩ tới chính là, thậm chí ngay cả dây chuyền anh cũng đã chuẩn bị xong, lửa tỉnh trong mắt cô hóa thành dòng lệ nóng trong suốt tràn đầy hốc mắt rơi xuống.

"Tư Hạo…" cô vô cùng xúc động nhào vào trong ngực anh lần nữa, vòng hai tay qua ôm chặt lấy anh.

Tại sao anh có thể tốt như vậy, tốt đến nỗi như chỉ có ở trên thiên đường.

Cô thật sự muốn ôm anh khóc lớn, bởi vì cảm động, bởi vì hạnh phúc.

Người đàn ông ưu tú như vậy, bảo cô không thương cũng khó, anh cưng chiều cô như vậy, không sợ cưng chiều cô hư sao?

Long Tư Hạo nhìn cô chăm chú, thấy nước mắt của cô tràn đầy khóe mắt, anh cong môi cười nói: "Nha đầu ngốc, anh đã nói rồi, đừng dễ dàng bị anh cảm động như vậy, nếu không, anh sẽ có cảm giác thành tựu, vì vậy mà có lẽ sau này sẽ không đủ săn sóc em đâu, được không?"

Dứt lời, anh cúi đầu xuống, dịu dàng hôn lên khóe mắt vương nước mắt của cô.

Lê Hiểu Mạn giật mình, rồi cô vòng tay lên ôm cổ anh, lần đầu tiên dưới trạng huống tỉnh táo, cô chủ động hôn lên đôi môi của anh.

Hai người từ hôn nhẹ chuyển thành hôn sâu, nhiệt độ trong phòng dần lên cao, như có ngọn lửa đang bùng cháy, trong không khí tràn ngập hương vị của tình yêu.

Thật lâu sau, cơn kích tình trong phòng ngủ mới dần bình thường lại, nhiệt độ như đạt tới đỉnh điểm cũng từ từ hạ xuống, hương vị tình yêu vẫn còn tràn ngập trong không khí.

Lê Hiểu Mạn nằm ở trong ngực Long Tư Hạo, theo nhịp thở dốc mà hàng hông mi dài cũng rung động theo, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, như nước rượu mai ủ lâu, kiều mỵ mê người.

Long Tư Hạo ôm lấy cô bằng một tay, tay kia cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, mười đầu ngón tay đan vào nhau, đôi mắt hẹp dài khóa chặt lấy cô, trầm khàn nói: "Hiểu Hiểu…"

"Vâng ~" Lê Hiểu Mạn nhẹ giọng đáp, giọng nói hơi khàn khàn, cô ngước mắt lên nhìn Long Tư Hạo, chạm vào đôi mắt đen đang chìm nổi trong biển tình của anh.

Dừng lại, cô mới thấp giọng nói: "Em mệt rồi, đi ngủ đi."

Long Tư Hạo đắp chăn giúp cô, ôm cô vào trong ngực, lúc đang muốn đưa tay tắt đèn đầu giường, điện thoại di động của anh đột nhiên vang lên.

264. Chương 264: Rung Động, Chủ Động Hôn Anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sợ ồn ào đến cô, anh cầm điện thoại di động ra khỏi phòng ngủ rồi mới nhận điện thoại.

Là Lạc Thụy gọi điện thoại tới.

"Tổng giám đốc, tôi lấy được một tin tức đặc biệt quan trọng, có người gửi video anh cầu hôn Lê tiểu thư ở ngự yến lâu tối nay cho các phương tiện truyền thông lớn ở thành phố K, tổng biên tập của [Giải trí hôm nay] đã gọi điện thoại tới, hỏi tổng giám đốc có cần đưa video anh cầu hôn với Lê tiểu thư ra ngoài ánh sáng hay không? Mấy ký giả truyền thông lấy được video này khác cũng gọi điện thoại tới hỏi? Người gửi đoạn video này cho giới truyền thông là Lý Tuyết Hà mẹ của em trai cùng cha khác mẹ với anh."

Nghe thấy những lời này của Lạc Thụy, Long Tư Hạo híp đôi mắt hẹp dài lại, ánh mắt u ám chìm lãnh, anh cong môi cười nói: "Để cho giới truyền thông công bố, tuy nhiên, không thể lấy hình thức video để công bố, còn nữa, tôi không hy vọng có bất kỳ người nào biết đối tượng cầu hôn của tôi là ai, biết chưa?"

“Tôi đã hiểu ý của Tổng giám đốc rồi, vậy tổng giám đốc anh đi ngủ sớm đi, tôi không quấy rầy anh nữa.”

…

Hôm sau, Lê Hiểu Mạn tỉnh lại, Long Tư Hạo đã làm xong bữa sáng tình yêu, làm cô cảm thấy hạnh phúc không gì sánh kịp.

Sau bữa sáng, Long Tư Hạo vốn muốn để cô ở nhà bắt đầu làm “Toàn chức phu nhân”, nhưng cô kiên trì muốn đến công ty.

Long Tư Hạo biết cô có mơ ước, cũng không kiên trì để cô ở nhà nữa.

Giống như trước kia vậy, lúc tới gần công ty, Lê Hiểu Mạn sẽ xuống xe trước.

Lúc cô đi tới bên ngoài tòa nhà tập đoạn trang sức, thì thấy có rất nhiều ký giả đang cố thủ ở bên ngoài cao ốc, như đang chờ phỏng vấn ai vậy.

Hơn nữa, bên ngoài cao ốc còn tụ tập rất nhiều người, phần lớn đều là nhân viên của TE, tự nhiên cũng có người của bộ phận thiết kế.

Mà Lê Hiểu Mạn làm ở bộ phận thiết kế, tự nhiên là người của bộ phận thiết kế biết cô, thấy cô xuất hiện, mỗi người có một biểu tình khác nhau nhìn cô nghị luận cái gì đó.

Mặc dù Lê Hiểu Mạn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác nói cho cô biết, hôm nay nhất định phát sinh chuyện trọng đại.

Cô hơi cau mày lại, đang chuẩn bị đi vào cao ốc, thì sau lưng chợt truyền tới giọng nói của Lâm Mạch Mạch.

“Mạn Mạn…”

Nghe thấy tiếng, Lê Hiểu Mạn dừng bước lại, xoay người thấy Lâm Mạch Mạch đang chạy chậm đến trước mặt cô, sau đó kéo cô đi qua một bên.

“Mạch Mạch, chuyện gì vậy?” Lê Hiểu Mạn thấy Lâm Mạch Mạch hơi thần thần bí bí, không hiểu gì mà liếc nhìn cô hỏi.

Mà Lâm Mạch Mạch thì lấy điện thoại ra, sau đó kéo tay trái của Lê Hiểu Mạn, nhìn chiếc nhẫn kim cương hồng trên ngón giữa của cô, lại nhìn vào màn hình điện thoại di động, cô ấy nhíu mày nghi hoặc nói: “Mạn Mạn, sao mới qua một buổi tối mà chiếc nhẫn của cậu đã thu nhỏ lại vậy? Sao viên kim cương hồng này lại nhỏ đi nhiều như vậy?”

“Nhẫn gì co lại?” Lê Hiểu Mạn nghi ngờ liếc nhìn Lâm Mạch Mạch, sau đó sát tới, nhìn xem cô ấy cầm điện thoại di động là đang nhìn cái gì.

Lâm Mạch Mạch thấy cô lại gần, thì đưa điện thoại di động tới trước mắt cô, nhướn mày nhìn cô nói: “Mạn Mạn, đừng nói cho mình, người mà tối hôm qua nam thần cầu hôn ở ngự yến lâu không phải là cậu đấy nhé?”

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn màn hình điện thoại di động của Lâm Mạch Mạch, nhìn thấy tin tức và hình minh họa ở trên mà cô mở to mắt ra.

Tựa đề tin tức là “Tối hôm qua tổng giám đốc tập đoàn trang sức TE Long Tư Hạo đã quỳ một chân trên đất lấy chiếc nhẫn kim cương hồng 12 ca ra hiếm có cầu hôn người yêu ở nhà hàng ngự yến lâu!”, bên cạnh còn có bức ảnh Long Tư Hạo quỳ một chân trên đất, tay cầm chiếc nhẫn kim cương hồng 12 ca ra, cùng với ảnh bọn họ ôm hôn nhau.

Nhưng thấy rõ mặt của Long Tư Hạo, còn mặt cô thì chỉ thấy một bên, hơn nữa còn bị chỉnh sửa, nếu không phải là người quen biết cô, thì không thể nhận ra cô được.

Là ai công bố chuyện Long Tư Hạo cầu hôn cô ra? Chẳng lẽ là Long Tư Hạo?

Lâm Mạch Mạch thấy cô kinh ngạc, cũng càng xác định đó là cô, vì vậy cô ấy cười nói với cô: “Mạn Mạn, người nam thần cầu hôn là cậu phải không? Tuy nhiên, sao chiếc nhẫn kim cương hồng 12 ca ra của cậu bị

thu nhỏ lại rồi? Nhìn thế nào cũng không phải là 12 ca ra à! Tuy nhiên vậy cũng được rồi! Cầm viên kim cương hồng 3 ca ra đi đấu giá cũng được không ít tiền đâu!"

Hai người mải nói chuyện với nhau, không phát hiện ra cách các cô không xa, có một chiếc BMW màu pha lê bạc đang đỗ.

Mà người phụ nữ đang ngồi trong chiếc BMW hơi nheo đôi mắt nâu lại, châm chọc liếc nhìn Lê Hiểu Mạn và Lâm Mạch Mạch, khóe miệng hiện ra nụ cười quỷ dị mà lạnh như băng, dung mạo của cô ta tương tự với Lê Hiểu Mạn, chính là Sophie.

Điều kỳ quái là, cô ta thay đổi phong cách trước kia, hôm nay cô ta mặc chiếc váy cổ chữ V màu vàng nhạt có đính pha lê ở phần eo, bên ngoài phối hợp với chiếc áo vest tay lỡ màu đỏ, trang phục mà cô ta đang mặc hoàn toàn giống với trang phục mà tối hôm qua Lê Hiểu Mạn đã mặc.

Ngay lúc này, Long Tư Hạo cũng đến bên ngoài cao ốc TE, anh vừa xuống xe, cặp mắt của đám ký giả đang cố thủ kia sáng lên, lập tức hô nhau mà lên.

Sophie thấy Long Tư Hạo bị ký giả vây quanh, cô ta ưu nhã nở nụ cười, quỷ dị liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi xuống xe, đi thẳng về phía Long Tư Hạo đang bị ký giả vây quanh.

265. Chương 265: Long Thiếu, Chân Tình Tỏ Tình (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo vừa xuống xe đã bị ký giả vây quanh, tự nhiên đưa tới sự chú ý của Lê Hiểu Mạn và Lâm Mạch Mạch, hai người đều nhìn sang, vừa vặn thấy Sophie đi về phía Long Tư Hạo.

Lâm Mạch Mạch nhìn cách ăn mặc của cô ta, cảm thấy quen mắt, lại nhìn vào màn hình điện thoại di động của mình, thấy cô ta lại mặc trang phục giống y chang bộ trang phục mà Lê Hiểu Mạn đã mặc tối hôm qua, cô ấy không vui nheo mắt lại: "Mẹ kiếp, Hiểu Hiểu, người phụ nữ bị hen suyễn kia mặc đồ giống y chang hôm qua cậu mặc, cô ta nhô ra muốn ồn ào cái gì vậy?"

Lê Hiểu Mạn tự nhiên cũng chú ý thấy Sophie mặc đồ giống tối hôm qua cô mặc, cô nheo mắt lại, tay hơi siết lại, trong đầu mơ hồ có dự cảm xấu.

Cô ngước mắt lên, nhìn thẳng về phía Long Tư Hạo đang bị ký giả vây quanh.

"Lấy kim cương hồng 12 ca ra hiếm có cầu hôn, Long tổng, anh thật quá lãng mạn, vị hôn thê của anh thật hạnh phúc."

"Long tổng, anh và vị hôn thê của anh đã yêu nhau bao lâu rồi? Hai người quen biết nhau như thế nào?"

"Long tổng, anh quá thần bí, anh có thể tiết lộ vị hôn thê của anh là vị thiên kim danh môn không?"

Ký giả này vừa dứt lời, một giọng nói mềm mại êm tai truyền tới: "Tư Hạo…"

Người phụ nữ thon thả xinh đẹp, khí chất cao nhã chen vào vòng vây của đám ký giả.

Cô ta mang nụ cười ôn uyển trên mặt, hương thơm lan tỏa quanh người, đôi mắt nâu sáng ngời như những vì sao, bởi vì cười yếu ớt, đôi mắt của cô ta cong cong như Nguyệt Nha Nhi đẹp nhất bầu trời đêm, hấp dẫn tầm mắt của mọi người ở đó.

Đặc biệt là, khí chất cao quý bất phàm kia chỉ một cái nhăn mày khóe môi khẽ nhếch lên cười cũng đủ thu hút ánh nhìn, vẻ đẹp lai của cô ta làm không ít người nhìn đến ngây dại.

Có mấy ký giả không nhịn được khen.

"Oa! Thật là đẹp!"

"Trên người cô ấy thật là thơm."

"Nữ thần a!"

...

Còn có ký giả lanh mắt phát hiện ra trang phục cô ta mặc giống y như đúc trang phục của người phụ nữ mà tối hôm qua Long Tư Hạo đã cầu hôn.

Sau khi chắc chắn, đám ký giả phản ứng lại rồi sáng mắt lên, giơ cao máy quay phim, máy chụp hình: "Tách tách tách tách" điên cuồng quay chụp Sophie.

Mà từ đầu đến cuối Sophie vẫn mang theo nụ cười ôn uyển tao nhã trên mặt.

"Tiểu thư, cô chính là vị hôn thê của Long tổng à? Cô và Long tổng nhất định là Kim đồng Ngọc nữ, trời sinh một đôi." Một nam ký giả sáng mắt lên nhìn cô ta nói.

Lúc Sophie mặc trang phục giống y chang Lê Hiểu Mạn mặc tối hôm qua xuất hiện, Long Tư Hạo đã biết cô ta có mục đích gì.

Ánh mắt của anh trầm xuống, đôi mắt sâu thẳm thoáng qua sự thù địch, nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh vẫn duy trì nụ cười mê người ưu nhã như cũ, trừ đôi mắt hẹp dài càng ngày càng cảnh giác, không nhìn ra biểu tình của anh có bất kỳ biến hóa nào.

Lâm Mạch Mạch kéo Lê Hiểu Mạn đứng ở sau lưng đám ký giả, mà lúc ký giả hỏi Sophie những vấn đề kia, Lê Hiểu Mạn cũng nghe rất rõ.

Cô siết chặt hai tay lại, cô nhìn chằm chằm vào người đàn ông tuấn mỹ đang bị ký giả bao quanh kia, thấy anh vẫn duy trì nụ cười mê người như cũ, trái tim cô như nghẹn lại, giống như là bị một bàn tay nào đó bóp chặt lấy, đau đến nỗi khiến cô hơi nghẹt thở.

Tại sao anh không lên tiếng? Anh đang ngầm thừa nhận Sophie là vị hôn thê của anh sao?

Hai tay của cô càng nắm càng chặt, lửa giận dần bùng cháy lên trong mắt cô, cô đang muốn kéo Lâm Mạch Mạch xoay người rời đi, lại bị Lâm Mạch Mạch kéo lại.

"Mạn Mạn, chờ thêm đã, người mà tối hôm qua nam thần cầu hôn là cậu, anh ấy nhất định sẽ làm rõ, đợi thêm chút nữa."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cau mày lại rồi mới xoay người, thì thấy Long Tư Hạo và Sophie đứng sát gần nhau, nam tuấn mỹ tuyệt luân, nữ xinh đẹp động lòng người, giống như lời của ký giả nào đó vừa mới nói vậy, hai người bọn họ thật đúng là giống như một đôi Kim đồng Ngọc nữ, nhìn thế nào cũng xứng đôi, thật là trời sinh một đôi.

Đối mặt với câu hỏi của đám ký giả, Sophie vẫn luôn duy trì nụ cười ôn uyển động lòng người, cô ta liếc nhìn Long Tư Hạo vừa chủ động đến gần cô ta, đáy lòng kích động không thôi, cô ta vốn cho rằng anh sẽ rất tức giận, không ngờ là anh lại chủ động đến gần cô ta, hơn nữa trên mặt còn duy trì nụ cười ưu nhã.

Mặc kệ ký giả chụp hình hai người bọn họ làm sao, anh cũng không né tránh chút nào, khuôn mặt tuấn mỹ làm cô ta động tâm cũng không lộ bất kỳ vẻ không vui nào.

Trong lòng Sophie cực kỳ mừng rỡ, chẳng lẽ anh thầm chấp nhận cô là vị hôn thê của anh?

Cô ta vô cùng thâm tình liếc nhìn Long Tư Hạo, đưa hai tay ra khoác lên cánh tay của Long Tư Hạo.

Mà Long Tư Hạo cũng không hất tay của cô ta ra, mặc cho cô ta kéo, trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn duy trì nụ cười ưu nhã mê người như cũ.

Mấy ký giả nhìn thấy Sophie khoác lên cánh tay của Long Tư Hạo, không thể nghi ngờ là thầm chấp nhận cô ta chính là vị hôn thê của Long Tư Hạo, vì vậy chụp càng hăng say.

"Tách tách tách tách", tiếng tách tách của máy ảnh thay nhau vang lên.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn một màn này, sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, cô cau chặt mày lại, siết hai tay thật chặt, móng tay nhọn đâm thẳng vào lòng bàn tay, mà cô cũng không ý thức được.

Lâm Mạch Mạch thấy sắc mặt của Lê Hiểu Mạn cực kỳ kém, cô ấy trợn mắt nhìn Long Tư Hạo: "Nam thần ơi là nam thần! Long tổng! Anh đang diễn vở kịch gì vậy?"

Nghe thấy những lời này của Lâm Mạch Mạch, đôi mắt của Lê Hiểu Mạn dần bị bao phủ bởi một tầng hơi nước, như có nước mắt đang dần lóe lên trong hốc mắt đỏ ửng.

Cô nhận ra có một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn chằm chằm vào cô, cô khịt khịt mũi, khẽ nâng đầu lên, vừa vặn chạm vào đôi mắt hẹp dài tràn đầy ý cười của Long Tư Hạo.

Thấy có nước mắt lóe lên trong đôi mắt cô, đôi mắt đen như mực của anh càng sáng lên, nụ cười trên môi càng sâu càng đậm hơn.

Thấy anh lại vẫn nhìn cô cười "Lẳng lơ" như vậy, Lê Hiểu Mạn siết chặt hai tay của mình, hung hãn bấm vào lòng bàn tay, lửa giận dần tích tụ bên trong lồng ngực, cái tên đàn ông khốn kiếp này, sao cô đột nhiên cảm thấy anh đang cố ý?

Cố ý chọc tức cô, nhìn dáng vẻ thương tâm của cô, có vẻ như anh rất hưng phấn?

Khốn kiếp!

Lê Hiểu Mạn cố gắng nuốt nước mắt đang sắp tràn ra ngược trở về, nheo mắt lại, hung hãn trợn mắt nhìn Long Tư Hạo, ánh mắt sắc bén hận không thể băm anh trăm ngàn nhát dao.

266. Chương 266: Long Thiếu, Chân Tình Tỏ Tình (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mà Long Tư Hạo nhận thấy ánh mắt vô cùng sắc bén của Lê Hiểu Mạn, anh híp đôi mắt hẹp dài lại, ý cười trong mắt càng nồng đậm mê người.

Lê Hiểu Mạn nhìn nụ cười "Lẳng lơ" trên mặt anh.

Long Tư Hạo thâm ý liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi ưu nhã rút cánh tay đang bị Sophie ôm lấy ra, Sophie hết sức mất mác, nhưng cô ta lại không ngờ là anh nắm lấy bả vai của cô ta.

Lê Hiểu Mạn vốn thấy anh rút tay ra mà cao hứng thì suýt nữa lại bị một màn này làm cho hộc máu.

Mà bởi vì hành động này của anh, trong lòng Sophie hết chìm rồi lại nổi, lúc anh nắm bả vai cô ta, cô ta kinh ngạc, vô cùng mừng rỡ liếc nhìn anh, cô ta thỏ thẻ nói như thiếu nữ đang chìm đắm trong hạnh phúc: "Tư Hạo."

Nụ cười quyến rũ của Long Tư Hạo vẫn chưa tiêu tan, anh liếc nhìn cô ta, rồi liếc nhìn đám ký giả vẫn còn đang chụp hình, môi mỏng cong lên, âm thanh trầm thấp nói ra những lời khiến nụ cười trên mặt Sophie tắt hẳn.

Môi mỏng xinh đẹp của anh chỉ thờ ơ nói một câu: "Sophie không phải là vị hôn thê của tôi, mà là em gái tôi."

Bởi vì lời này của anh mà tất cả mọi người đang đứng đây đều kinh ngạc.

"Em ~ em?" Có ký giả dò xét qua người anh và Sophie, rồi không ngừng kinh ngạc mà nhìn chằm chằm vào Long Tư Hạo, kéo dài hai chữ "Em gái" này.

Sophie âm thầm siết chặt hai tay, nụ cười ôn uyển trên mặt vô cùng cứng ngắc, đôi mắt nâu kinh ngạc lại bi thương liếc nhìn Long Tư Hạo.

Cô ta không cam lòng, đang muốn lên tiếng, Long Tư Hạo đã buông tay đang nắm ở bả vai của cô ta ra trong im lặng, đôi mắt hẹp dài bình tĩnh, cười nhạt liếc nhìn đám ký giả, anh trầm thấp nói: "Đúng vậy! Sophie là em gái của tôi, em gái hàng thật giá thật."

Có ký giả chất vấn hỏi: "Long tổng, anh nói vị mỹ nữ bên cạnh anh là em gái anh, vậy vì sao cô ấy lại mặc trang phục giống với trăng phục của người phụ nữ tối hôm qua anh đã cầu hôn ở ngự yến lâu?"

"Long tổng, vị hôn thê của anh đẹp như vậy, nhìn khí chất này chính là sinh ra trong danh môn, nhìn thế nào cũng không làm mất thân phận của anh, thật ra thì anh không cần nói với chúng tôi đó là em gái anh? Hai người nhất định là một đôi trời sinh, chúng tôi đều coi trọng hai người, cũng sẽ chúc phúc cho hai người có thể bạc đầu giai lão."

Long Tư Hạo thờ ơ nâng mí mắt lên, từ đầu đến cuối anh vẫn duy trì nụ cười ưu nhã mê người, giọng nói trầm thấp rõ ràng nói: "Mọi người chỉ dựa vào hôm nay em gái tôi mặc trang phục giống với trang phục mà tối hôm qua vị hôn thê của tôi đã mặc, mà chắc chắn là em gái tôi là vị hôn thê của tôi, như vậy có quá qua loa hay không? Chúng tôi là anh em, sao tôi có thể cưới em gái mình? Trang phục giống nhau có rất nhiều, tôi chỉ có thể nói đây chỉ là trùng hợp, mặc dù có lẽ các người sẽ không tin vào sự trùng hợp."

Dứt lời, anh dừng lại, thâm tình liếc nhìn Lê Hiểu Mạn đang kinh ngạc nhìn anh, giọng nói trở nên dịu dàng hơn rất nhiều, anh không giấu giếm với ký giả nữa mà nói: "Còn nữa, tôi không lo lắng về việc mất mặt hay không, không sợ nói cho các người biết, vị hôn thê của tôi không phải là xuất thân từ danh môn, hơn nữa cô ấy từng có một đoạn hôn nhân ngắn ngủi không hạnh phúc, bây giờ cô ấy đã ly dị, cho nên tôi mới cầu hôn với cô ấy…"

"Không thể nào! Cô ấy đã từng kết hôn?"

"Long tổng, anh nói vị hôn thê của anh từng có một đoạn hôn nhân không hạnh phúc?"

…

Không ít ký giả nghe thấy lời của Long Tư Hạo, xung quanh không ngừng có tiếng hít thở thay nhau vang lên, tất cả đều trợn to mắt kinh ngạc lại không dám tin nhìn Long Tư Hạo, đây chính là nam thần trong lòng tất cả phụ nữ! Đối tượng đính hôn với anh lại là người phụ nữ đã từng kết hôn?

Tin tức này quá nóng đi! Lại vẫn là do anh tự tiết lộ ra ngoài.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo, hoàn toàn không ngờ rằng anh vậy mà sẽ tự tiết lộ người anh muốn kết hôn là người phụ nữ đã từng kết hôn ở trước mặt giới truyền thông.

Đây sẽ là tin tức có ảnh hưởng rất lớn với danh tiếng của anh!

Thời khắc này, trong lòng cô tràn đầy cảm xúc phức tạp, tức giận trước đó đã sớm biến mất hầu như không còn, đôi mắt trong veo như nước chăm chú nhìn anh.

Long Tư Hạo nâng tầm mắt, anh bình thản liếc nhìn đám ký giả đang cực kỳ kinh ngạc, khóe môi nổi lên nụ cười mị hoặc, giọng nói trầm thấp rõ ràng êm tai, tiếp tục nói: "Vào lúc mà cô ấy còn chưa biết yêu, tôi đã yêu cô ấy rồi, lúc biết được tin cô ấy kết hôn, tôi đã rất đau lòng, nhưng tôi vẫn chúc phúc cho cô ấy, tôi chôn giấu tình yêu của mình dành cho cô ấy ở tận sâu trong đáy lòng, tôi cho rằng cả đời này vĩnh viễn cũng không thể có cơ hội yêu cô ấy, nhưng trời cao đã cho tôi cơ hội này, chồng trước của cô ấy không biết quý trọng cô ấy, làm tổn thương trái tim cô ấy…"

267. Chương 267: Rất Muốn Ôm Hôn Anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nói đến đây, Long Tư Hạo cưng chiều nhìn cô, đáy mắt đầy ý cười, âm thanh trầm thấp dịu dàng: "Cho nên sau khi cô ấy ly hôn, tôi sẽ cầu hôn với cô ấy, hy vọng có thể chiếu cố cô ấy một đời một kiếp, hy vọng có thể bổ khuyết trái tim tan vỡ của cô ấy, tôi tạm thời không nói cho mọi người cô ấy là ai, cô ấy còn chưa chuẩn bị tinh thần nói cho mọi người đồng ý làm vợ tôi, tôi yêu cô ấy, một đời một kiếp,kiếp này không phải cô không cưới, hy vọng mọi người có thể chúc phúc cho chúng tôi, tôi cũng hy vọng mọi người không cần bàn tán cô ấy có từng ly hôn hay không,chúng tôi có hợp nhau hay không, ở trước mặt tình yêu, chuyện

đó không quan trọng, tình yêu hai người là ngang hàng, nếu không đó không phải là tình yêu, cô ấy có thể không phải là cô gái xinh đẹp nhất nhưng cô ấy là người phụ nữ đời này tôi muốn, là tôi muốn dồn hết tất cả, dùng cả thế giới này để đổi lại cô ấy, ở trong lòng tôi, cô ấy là người không ai có thể thay đổi, tôi yêu tất cả của cô ấy, đời này chỉ có cô ấy đáng giá để tôi trả giá tất cả."

Long Tư Hạo nói những lời này là từ đáy lòng anh, chân thành như thế, hoàn toàn là lời thổ lộ, mặt mày sáng láng rung động lòng người, là tình yêu anh dành cho Lê Hiểu Mạn.

Nhiều người ở đây vì lời thâm tình của anh mà rung động,mà cảm động, thậm chí không ít người sắp khóc rồi.

Những người đỏ hốc mắt đương nhiên là các cô gái trẻ tuổi, không có cô gái nào không thích được người đàn ông ưu tú như vậy yêu,hơn nữa còn tuyên bố với cả thế giới, các cô ấy là hâm mộ, ghen tỵ, hận không thể là người đàn bà may mắn ở trong lòng anh.

Lâm Mạch Mạch đứng bên cạnh Lê Hiểu Mạn cũng khóc nức nở vừa lau nước mắt vừa nói: "Mạn Mạn à, cậu hạnh phúc muốn chết rồi, mình ghen tỵ chết cậu rồi, trên thế giới này được người đàn ông tốt lại bị cậu đoạt đi mất, nhanh gả cho người ta đi. Không hổ là nam thần trong lòng mình, quả nhiên đủ lãng mạn, đủ chung tình, không giống người thường."

Nghe Lâm Mạch Mạch nói, Lê Hiểu Mạn cắn chặt môi, đôi mắt đã sớm đong đầy nước mắt giống như thủy triều dâng lên, khuôn mặt thanh lệ đầy nước mắt hạnh phúc.

Cô không nghĩ tới anh sẽ tuyên bố với cả thế giới anh yêu cô, kiếp này chỉ cưới mình cô, lúc này anh vẫn bảo vệ cô, tôn trọng cô, nghĩ cho cô…

Nếu cô còn cho rằng anh giả vờ thì cô đúng là đầu heo rồi.

Không càng không xứng với tình yêu của anh.

Anh làm cho cô hạnh phúc, cảm động, hận không thể nhào vào lòng anh ôm anh hôn anh.

Anh đúng là tên xấu xa, hỗn đản, từ đầu đã biết làm cô thương tâm, hiện tại lại khiến cô cảm động, hạnh phúc muốn chết.

Người đàn ông hư hỏng này quả nhiên là ác ma, biết cách giày vò người ta như thế, khiến cho cô như rơi vào vực sâu lại nâng lên tận trời, để cho cô thương tâm mà khóc, lại khiến cô cảm động mà khóc.

Một lúc thì chọc giận cô, một lúc thì đùa cô, đúng là hư hỏng mà, hỏng đến tận xương.

Không ngừng bị cô hành hà, chỉ có có Sophie kia mới chịu được ác ma như anh, khi thì để cô ta thăng hoa khi thì để cô ta hung hăng rơi vào địa ngục.

Sophie đừng bên cạnh anh nghe lời anh nói mà sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đầy nước mắt nhưng mà không phải khóc vì cảm động mà là vì đau lòng.

Cô ta xiết chặt nắm tay, trong lòng như bị lưỡi dao sắc bén khoét một lỗ, đau không chịu nổi.

Long Tư Hạo đã nói như vậy rồi, người anh yêu là người đàn bà đã từng trải qua một lần hôn nhân, mà cô ta là em gái của anh, bây giờ cô ta còn có thể nói gì? Nói người anh yêu là cô ta sao?

Nhưng vậy thì không phải cô ta đứng trước mặt truyền thông cho mình một cái tát sao?

Cô đau đớn nhìn Long Tư Hạo, vì sao anh đến thành phố K liền thay đổi?

Vì sao anh không giống như trước kia cưng chiều cô ta?

Cô ta cho rằng mình đặc biệt ở trong lòng anh, vẫn cho rằng cô ta có thể thay thế người đàn bà chôn dấu trong lòng anh, nhưng mà thì ra cô ta không thể nào bước vào tim anh.

Chẳng lẽ mười năm qua anh đối tốt với cô ta cũng chỉ vì xem cô ta là cái bóng thôi sao?

Cô ta biết trong lòng anh yêu người đàn bà khác nhưng cô ta không tin anh thật lòng yêu Lê Hiểu Mạn.

Anh nhất định cũng xem Lê Hiểu Mạn là bóng của người đàn bà kia.

Cô ta không cam lòng, nếu Lê Hiểu Mạn có thể thay thế bóng dáng kia trong lòng anh thì sao Sophie cô ta không thể?

Dù là gia thế hay địa vị, dáng người hay diện mạo,cô ta đều hơn Lê Hiểu Mạn rất nhiều.

Trên đời này chỉ có Sophie cô ta mới có thể xứng với Long Tư Hạo anh.

Bởi vì bọn họ đã từng trải qua sinh tử.

Cô ta không nói gì mà lẳng lặng rời khỏi đám người, đôi mắt không cam lòng hóa thành thanh kiếm sắc bén bắn về phái Lê Hiểu Mạn, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh lùng quỷ di, cô ta sẽ không buông tay như thế, dù dùng cách gì cũng phải chia rẽ bọn họ.

Long Tư Hạo là của cô ta, mà người vợ đời này anh chọn chi có thể là cô ta.

Phóng viên ở đây đều bị Long Tư Hạo làm cho cảm động, không ai hỏi anh vị hôn thê của anh là ai nữa.

Phần phòng vấn này hoàn mỹ kết thúc.

268. Chương 268: Rất Muốn Ôm Hôn Anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Chờ cùng Lâm Mạch Mạch về phòng thiết kế thì Lê Hiểu Mạn còn đang suy nghĩ lời vừa nãy của Long Tư Hạo.

Đôi mắt vẫn hồng hồng, nước mắt hạnh phúc không ngừng rơi.

Lâm Mạch Mạch ở bên cạnh thấy cô gái vẫn cảm động không thôi liền đưa cho cô tờ khăn giấy, nhíu mày nói: "Mạn Mạn à, mình cảm thấy cậu nên vào toilet không đủ rồi trở về, đừng để văn phòng ngập lụt."

Nghe thấy Lâm Mạch Mạch nói, Lê Hiểu Mạn cầm khăn tay cô ấy đưa cho lau khô nước mắt đỏ mặt lườm cô ấy: "Mình làm gì mà ngập phòng hả? Cậu cho rằng mình là Mạnh Khương sao?"

Lâm Mạch Mạch nói: "Cậu không phải là Mạnh Khương, nhưng cậu hạnh phúc hơn bà ấy…"

Nói đến đây cô ấy cầm điện thoại vừa quay clip Long Tư Hạo nói những lời đó đưa cho Lê Hiểu Mạn xem, cười nói: "Vừa nãy cô mải khóc không có thời gian quay clip, mình đành quay giúp cậu, lát nữa gửi cho, cậu cần giữ cho tốt, để giữ làm kỉ niệm, không có việc gì thì lấy ra xem, xem nam thần nhà chúng ta yêu cậu đến mức nào."

Lê Hiểu Mạn cầm di động Lê Hiểu Mạn đưa cho cười nói: "Mạch Mạch, cảm ơn cậu."

Lâm Mạch Mạch nhún vai cười nhìn cô: "Nhấc tay chi lao mà thôi, đừng khách khí với mình, làm việc thôi."

"Ừ!" Lê Hiểu Mạn cười gật đầu với Lâm Mạch Mạch, đôi mắt nhìn chằm chằm video trên điện thoại, cô điều chỉnh nhỏ âm thanh, tuy không nghe được anh nói gì nhưng lại biết anh đang nói gì, là lời thông báo chân tình lúc nãy của anh, cô đã khắc sâu trong lòng.

Cô nhớ rõ nhất khoảnh khắc anh nói lúc cô không biết yêu thì anh đã yêu cô rồi.

Sao trước kia anh đã yêu cô rồi?

Trong lòng Lê Hiểu Mạn rung động, ngập tràn hạnh phúc.

Cô truyền clip trong máy Lâm Mạch Mạch sang máy cô để biến nó thanh hồi ức tốt đẹp nhất, tải lên ứng dụng đám mây để mãi mãi không bao giờ mất đi, trả lại điện thoại cho Lâm Mạch Mạch, sau đó cầm điện thoại mình nhắn tin cho Long Tư Hạo.

"Tư Hạo, cảm ơn anh, cho em thời gian, chờ em chuẩn bị tất cả sẽ gả cho anh, còn có.. em.. thật ra cũng rất thích anh."

Gửi xong tin nhắn, Lê Hiểu Mạn cho rằng tạm thời Long Tư Hạo sẽ không đọc được tin nhắn cũng không trả lời lại cô vì thế đang muốn cất diện thoại thì có tiếng chuông báo là tin nhắn Long Tư Hạo gửi tới.

"Lên đây chính miệng nói với anh rằng em thích anh."

Nhìn Long Tư Hạo gửi qua, trong lòng Lê Hiểu Mạn lại rung động không thôi, cô đã nghe qua một câu, nếu một người đàn ông nhận được tin nhắn của bạn mà trả lời lại thì anh ta để ý bạn nhiều như thế nào.

Lê Hiểu Mạn sửng sốt cười lên sau đó nhắn lại.

"Được, chờ em."

Cô chưa từng nghĩ hiện tại mình lại vội vàng muốn gặp anh như thế.

Nhắn tin xong, cô đứng lên đi vào phòng quản lý Dương ChínhPhong, cô còn chưa mở miệng thì Dương Chính Phong đã nói tổng giám đóc bảo cô lên phòng anh.

Rời khỏi phòng quản lý, đôi môi cô nở nụ cười, không cần hỏi cũng biết nhất định Long Tư Hạo để Dương Chính Phong bảo cô lên phòng tổng giám đốc.

Phòng Tổng giám đốc.

Lúc này Long Tư Hạo đang đứng trước cửa sổ phòng xa hoa, quần áo Armani màu xám càng tôn lên dáng người tuấn lãng mê người của anh.

Anh vẫn nhìn chằm chằm vào di động,gương mặt nở nụ cười mê người.

"Tổng giám đốc…"

Từ lúc cửa phòng được mở ra, âm thanh Lạc Thụy vang lên.

Nghe tiếng, Long Tư Hạo còn tưởng là Lê Hiểu Mạn nên xoay người nhưng lại thấy Sophie xuất hiện bên cạnh Lạc Thụy.

Anh nhíu mày, ánh mắt sắc bén, nụ cười trên mặt biến mất không thấy, thay vào đó là hàn khí bọc quanh người.

"Tư Hạo…" Sophie để Lạc Thụy rời đi trước sau đó đóng cửa đi tới trước mặt Long Tư Hạo.

Cô ta đỏ mắt chuẩn bị nhào vào lòng anh nhưng nhanh chóng bị anh né đi.

Cô ta vững bước chân lại mới nắm chặt nắm đấm, đôi mắt đầy nước mắt bi thương nhìn anh, âm thanh nức nở vang lên: "Tư Hạo, anh thay đổi, anh đến thành phố K liền thay đổi, chúng ta về nước Pháp, về Marseille được không?"

*** Marseille là một thành phố cảng của nước Pháp. Marseille là thành phố lớn thứ hai của Pháp, sau Paris, và là vùng đô thị lớn thứ ba của Pháp

Long Tư Hạo lùng lùng, ánh mắt sắc bén nhìn coota: "Sophie, tôi dễ dàng tha thứ cho cô cũng có mức độ, nếu cô còn làm ra chuyện giống ngày hôm nay thì tôi sẽ không dễ dàng buông tha cho cô đâu."

Sophie vì lời của anh mà đau lòng không thôi, đôi mắt màu nâu nhạt đầy nước mắt không ngừng tuôn ra, thương tâm nói: "Tư Hạo, xin anh đấy,không cần lạnh lùng với em như vậy có được không? Anh từng cưng chiều em như thế, vì sao bây giờ lại đối với em…"

Long Tư Hạo không chờ cô ta nói xong đã nheo mắt không chút cảm xúc nhìn cô ta, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh: "Cô nói là trước kia, Sophie, tôi nói rõ rồi, tôi đối với cô tới nay chưa bao giờ có tình cảm nam nữ, tôi đối với cô cùng lắm chỉ là anh em mà thôi."

"Không… Không phải như thế… Em không tin…" Sophie mặc cho nước mắt tuôn rơi bi thương không thôi nhìn Long Tư Hạo: "Tư Hạo, em biết em không phải là cô gái mà anh yêu nhất, nhưng chúng ta ở cùng nhau 10 năm, chúng ta trải qua sinh tử, anh từng vì cứu em mà không để ý tính mạng, anh để ý đến em, anh không thể nào không có chút tình cảm gì với em, em không tin. Em biết trong lòng anh vẫn cất giữ người đàn bà khác, nhưng không phải là Lê Hiểu Mạn đúng hay không? Anh chỉ xem cô ta là thế thân người có đúng không? Tư Hạo, em không ngại anh xem em là thế thân của người khác, không cần lạnh

lùng như vậy với em có được không?"

269. Chương 269: Tư Hạo, Em Sẽ Không Buông Tay (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo nhìn Sophie khóc nước mắt như mưa, hàng lông mày chau lại, biểu tình gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ, âm thanh lạnh lẽo nói: "hh không phải là thế thân của ai hết, tôi yêu cô ấy từ đầu đến cuối vẫn vậy."

"Không… Không phải… Em không tin… Em không tin…" lời của Long Tư Hạo khiến Sophie không tiếp thu nổi, cô ta xiết tay hai tay, đôi mắt long lanh nước mắt nhìn anh, vẫn như cũ không tin anh không có chút tình cảm vì với cô ta.

Đều là do Lê Hiểu Mạn đoạt đi tình yêu thuộc về cô ta, cô ta sẽ không bỏ qua cho Lê Hiểu Mạn.

Long Tư Hạo nhăn mày thâm trầm nhìn cô ta, biểu tình trên mặt làm cho người ta đoán không ra, sở dĩ anh nuông chiều cô ta chỉ vì trong lòng anh tồn tại áy náy với cô ta.

Bởi vì cô ta lớn lên giống Lê Hiểu Mạn cho nên lần đàu tiên ở gia tộc Nox nhìn thấy cô ta thì anh cực kì kinh ngạc, đối với cô ta không lạnh lùng như với người khác, mọi việc có chút chiếu cố cô ta.

Có lẽ vì thế mà cô ta mới ỷ lại vào anh.

Sophie rũ mắt, đáy mắt lóe lên sự âm độc, che giấu hết cảm xúc trong mắt mới ngước mắt nhìn anh: "Tư Hạo, em sẽ không buông tay, một ngày nào đó anh sẽ yêu em."

Long Tư Hạo lạnh lùng nhìn cô ta: "Tôi để người mang cô về Marseille."

"Tư Hạo…" Sophie nhìn anh: "Trừ khi anh theo em trở về, nếu không em sẽ không về dó, dù anh có đưa em về thì em cũng sẽ trở lại thôi."

Gương mặt tuấn mỹ của anh như bao phủ một tầng sương, lạnh lùng mà xa cách,ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ta, sau đó ngồi xuống ghế da xoay, nhàn nhàn nói: "Tạm thời tôi không thể về đó, chuyện như ngày hôm nay tôi không hy vọng xảy ra lần nữa, đi ra ngoài."

Sophie thấy thái độ của anh đối với cô ta vẫn lạnh lùng như thế, cô ta xiết chặt tay, trong mắt ngoan độc nhíu lại sau đó xoay người rời khỏi văn phòng anh.

Ra ngoài cô ta gặp Lê Hiểu Mạn đang muốn đến văn phòng tổng giám đốc.

Lê Hiểu Mạn nhìn đôi mắt cô ta vì khóc mà đo rleen, nhất thời cúi đầu định đi qua người cô ta thì bị kéo cổ tay lại.

Lê Hiểu Mạn cả kinh giật giật nhưng khôn giật được, cô không nghĩ tới mảnh mai như Sophie lại có lực tay lớn như thế.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không hề hoảng sợ mà nhìn cô ta, lạnh nhạt nói: "Cô giữ tay tôi có ý gì?"

"Đi theo tôi." Sophie ngoan độc nhìn cô, sau đó siết chặt cổ tay cô kéo cô lên tầng thượng của công ty.

Cao ốc TE có hơn 30 tầng, Lê Hiểu Mạn không hề sợ đọ cao, nhưng lúc này Sophie lại kéo cô đến tầng thượng, phía dưới là xe cộ đi tới đi lui.

Cuối thu, gió trên tầng thượng khá lớn, thổi trên người cô mang theo cảm giác mát lạnh.

Lê Hiểu Mạn hơi run người ngước mắt nhìn Sophie, che giấu dự hoảng sợ trong lòng lạnh nhạt hỏi: "Cô kéo tôi tới đấy rốt cuộc có ý gì?"

Sophie nhìn cô, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười nhưng không đạt tới đáy mắt.

Cô ta nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt thâm ý làm cho người ta nhìn không ra, giọng điệu hòa hoãn nói: "Cô dám từ nơi này nhảy xuống sao?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nheo mắt nhìn nụ cười quỷ dị của cô ta: "Cô có ý gì hả?"

Sophie giữ chặt tay cô, sau đó đến bên cạnh lan can, nụ cười lạnh lẽo nhìn cô sau đó nhíu mày: "Ngay cả nơi này cô còn không dám nhảy thì dựa vào đâu dám cùng tôi cướp Tư Hạo? Cô cho rằng Tư Hạo chi là tổng giám đốc TE thôi sao? Cô muốn ở cùng anh ấy phải có năng lực bảo vệ mình, nhưng cô nhìn xem, đứng chỗ này thôi cũng sợ rồi, nếu cô yếu đuối như vậy thì sao có thể bảo vệ mình? Cô ở cùng một chỗ với Tư Hạo sau này sẽ làm liên lụy tới anh ấy, bên cạnh Tư Hạo không cần đồ bỏ đi như cô."

Lời của Sophie chọc giận Lê Hiểu Mạn, ngược lại khiến cho cô không còn sợ hãi nữa.

Cô vững vàng nhìn Sophie, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng như thanh kiếm, đôi môi lạnh lùng nhếch lên: "Đúng thế, tôi không dám nhảy, tôi cảm thấy vì nó không cần, còn có, bên cạnh Tư Hạo có cần tôi hay không không cần cô tới quyết định."

Đôi mắt màu nâu của Sophie nheo lại sắc bén mà ngoan độc, sau đó nhếch môi cười lạnh: "Xem ra lần trước nói với cô căn bản cô không để trong lòng, tôi đã nói rồi, tôi mới là vị hôn thê của Tư Hạo, đời này của Tư Hạo muốn kết hôn chỉ là tôi, cũng chỉ có thể là tôi, cô là người đàn bà từng kết hôn, căn bản cô không xứng với anh ấy, hơn nữa Tư Hạo là anh trai cùng ba khác mẹ với chồng cũ của cô, các người không thể nào ở cùng một chỗ, tốt nhất cô cách xa Tư Hạo một chút, nếu không tôi nhất định cho cô hối hận."

Lê Hiểu Mạn thấy Sophie uy hiếp mình, trong mắt cô không hề sợ hãi.

Lúc này Sophie lộ ánh mắt ngoan độc so với lần đầu tiên cô nhìn thấy cô gái dịu dàng đó hoàn toàn như hai người khác biệt.

Xem ra cái gọi là cao quý dịu dàng đều là giả vờ.

Cô ta nói gì với cô cô cũng không sợ.

270. Chương 270: Tư Hạo, Em Sẽ Không Buông Tay (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nhìn Sophie, ánh mắt lạnh lùng, giọng điệu lạnh băng nói: "Buông ra, rời khỏi Tư Hạo hay không là chuyện của tôi, không liên quan gì tới cô cả."

Dứt lời cô né tránh bàn tay của Sophie thì điện thoại vang lên.

Ánh mắt Sophie sắc bén nhìn cô sau đó buông cô ra.

Lê Hiểu Mạn thấy cô ta buông mình ra thì cụp mắt cầm điện thoại ra xem, thấy là Long Tư Hạo gọi tới, cô đang muốn nghe thì Sophie đã thay đổi sắc mặt, giống như đau đớn cau mày.

Sắc mặt cô ta tái xanh đau đớn ngồi xổm người, cắn răng rên lên, cả người run rẩy hơn nữa còn thở gấp, hô hấp rối loạn.

Nhìn Sophie đau đớn,Lê Hiểu Mạn không hiểu gì, không biết sao vừa nãy cô ta còn tốt sao đột nhiên thở gấp rồi.

Cô nhăn mày, dù cô ta vừa nói lời đó với cô khiến cho cô không vui nhưng cô không thể thấy cô ta như vậy mà không quản.

Trong lòng hiện lên sự trắc ẩn, cô tiến lên ngồi xổm xuống nâng cô ta dậy: "Cô sao vậy? Sao đột nhiên thở gấp như vậy?"

"Tôi…" Sophie nhíu chặt mày cố gắng thở ra, nhưng càng thở càng khó như không đi nổi,miệng nói không rõ: "Tư… Tư Hạo… Tư …Tư…"

Lê Hiểu Mạn thấy vậy sợ rằng cô ta bị suyễn, lo lắng cô ta làm sao nên thấy điện thoại con vang liền nghe máy.

Không chờ Long Tư Hạo lên tiếng cô đã nói: "Tư Hạo, em ở tầng thượng, anh mau lên đây đi, Sophie không biết sao thở rất gấp."

Tắt máy, Lê Hiểu Mạn nhìn Sophie: "Cô chờ một chút, Tư Hạo sắp lên rồi."

Nghe Lê Hiểu Mạn nói, Sophie đang thở gấp liền ổn định một chút, giống như không nghĩ Lê Hiểu Mạn lại tốt như vậy.

Một lúc sau tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Nghe thấy âm thanh, Lê Hiểu Mạn ngước mắt liền thấy Long Tư Hạo đi tới.

"Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo lại gần cô, lo lắng nhìn cô: "Hiểu Hiểu, em có sao không?"

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo quan tâm mình, trong lòng cô ngọt ngào như rót mật, ngọt quá, cô khẩn trương nhìn anh: "Em không sao. Cô ấy…cô ấy thở gấp rất gấp."

Long Tư Hạo nhìn Sophie, thấy cô ta gấp gáp thở ra, anh cau mày muốn tìm thuốc trên người cô ta thì Sophie yếu ớt nói: "Tư… Tư Hạo, em… em không… mang thuốc…"

Nghe vậy, Long Tư Hạo trầm xuống, nhìn cô ta sau đó nhìn lh, ánh mắt dịu dàng: "Hiểu Hiểu, anh đưa cô ta đi bệnh viện trước."

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy Long Tư Hạo hỏi cô, cô nhìn anh gật đầu: "Ừ."

Được cô cho phép, Long Tư Hạo ôm Sophie sau đó dịu dàng nói với cô: "Chờ anh trở lại được không?"

"Vâng." Lê Hiểu Mạn gật đầu, thật ra anh không cần hỏi cô, mạng người là quan trọng, cô không nhỏ mọn đến thế.

Nhưng mà anh bận tâm suy nghĩ của cô khiến cho cô như uống mật vậy.

Long Tư Hạo đưa Sophie đến bệnh viện thì Lê Hiểu Mạn liền về phòng thiết kế.

Cô vừa làm việc vừa đưa điện thoại ra xem.

Lúc 12h trước, Long Tư Hạo nhắn tin tới để sau khi cô làm việc xong thì ngồi xe Lạc Thụy trở về, anh về muộn một chút.

Nhận được tin nhắn, Lê Hiểu Mạn nhăn mày, cô đồng ý cho anh đưa Sophie đến bệnh viện nhưng mà nghe anh nói về trễ, trong lòng cô có chút không thoải mái.

Bởi vì biết anh đang ở cùng Sophie, tâm trạng của cô không đặt lên công việc.

…

Sau khi tan tầm, cô và Mạch Mạch cùng ra khỏi tòa nhà công ty, sao cũng không nghĩ tới Hoắc Nghiệp Hoằng lại chống gậy đứng cạnh chiếc Bently chờ cô.

Mạch Mạch thấy Hoắc Nghiệp Hoằng chống gậy, tóc hoa râm, gương mặt già nua thì nhíu mày kinh ngạc nhìn cô: "Mạn Mạn, sao ông Hoắc này đến đây?"

"Mạn Mạn…" Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn thấy Lê Hiểu Mạn thì ôn hòa cười, chống gậy tiến lên, Lê Hiểu Mạn thấy bước chân ông ta không vững như lúc nào cũng có thể ngã, đang muốn tiến lên thì bị Mạch Mạch kéo lại.

"Mạn Mạn, cậu tới làm gì? Đừng quên cậu và Hoắc cặn bã đã ly hôn rồi."

Lê Hiểu Mạn chau mày nhìn Mạch Mạch cười nói: "Mạch Mạch, cậu về trước đi, ông nội tới tìm tới nhất định là có chuyện."

Dứt lời, cô nhanh chóng tiến lên đỡ Hoắc Nghiệp Hoằng, nhíu mày hỏi ông ta: "Ông nội, thân thể người không tốt sao lại tới đây?"

Hoắc Nghiệp Hoằng vẻ mặt ôn hòa nhìn cô: "Mạn Mạn, yên tâm, ông nội đã tốt hơn nhiều."

Lê Hiểu Mạn lo lắng nhìn ông: "Ông nội, con đỡ ông vào xe trước."

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy trong mắt Lê Hiểu Mạn tràn đầy quan tâm và lo lắng đối với ông, ông cười nhìn cô gật đầu: "Được, vào xe trước, ông nội… Có lời muốn nói với con."

Lê Hiểu Mạn đỡ Hoắc Nghiệp Hoằng lên chỗ sau xe Bently màu đen.

"Tiểu Trần, lái xe đi!" Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn Lê Hiểu Mạn bên cạnh, liền bảo tài xế lái xe.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Nghiệp Hoằng bảo tài xế lái xe đi, nhìn ông nói: "Ông nội… Không phải ông nói có lời muốn nói với con sao? Ông muốn đi đâu?"

"Mạn Mạn, Vân Hy bị bệnh." Hoắc Nghiệp Hoằng nhíu chặt mày, ánh mắt phức tạp nhìn Lê Hiểu Mạn, giọng mang theo tia năn nỉ: "Mặc dù con và Vân Hy đã ly dị, ông nội hy vọng con có thể đi thăm nó một chút, dù sao nó bị bệnh vì con, miệng vẫn kêu tên con, Vân Hy quan tâm con."

271. Chương 271: Dường Như Yêu Anh Ấy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe Hoắc Vân Hy bị bệnh, đáy lòng Lê Hiểu Mạn cũng không có bất kỳ phập phồng gì, cô ngước mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng: "Ông nội, con và anh ta đã ly dị, con tuyệt đối sẽ không đi gặp anh ta, anh ta có quan tâm con hay không đã không còn quan trọng nữa."

"Mạn Mạn, con thật sự không chịu đi thăm Vân Hy một chút sao? Xem như ông nội cầu con đi cũng không được sao?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, nhẹ nhàng lắc đầu, ngữ khí kiên định nói: "Ông nội, thật xin lỗi! Con vẫn là câu nói đó, bất kỳ chuyện gì của anh ta đều không liên quan tới con nữa, con sẽ không đi gặp anh ta."

Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn cô hồi lâu, thấy cô thái độ kiên quyết, ông thở dài một hơi: "Mạn Mạn, con sợ Tư Hạo hiểu lầm sao? Hai đứa… hai đứa thật sự đính hôn rồi?"

Tin tức hôm nay, ông có xem, chính vì vậy, ông mới đích thân đến tìm cô.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn rơi vào chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay, khóe môi nở nụ cười yếu ớt, gật đầu nói: "Dạ! Chúng con đính hôn rồi."

"Haiz! Hai đứa…" Hoắc Nghiệp Hoằng thở dài một hơi, muốn nói gì, lời đến khóe miệng, ánh mắt phức tạp nhìn Lê Hiểu Mạn, lại nuốt lời trở vào, dừng một lát, mới nhìn cô hỏi: "Mạn Mạn, bây giờ con ở đâu? Ông nội cho Tiểu Trần đưa con về."

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Nghiệp Hoằng không bảo cô đi gặp Hoắc Vân Hy nữa, mắt cô chứa đầy nụ cười nhìn ông: "Ông nội, không cần, con tự đón xe về được, chỗ con ở cách đây không xa."

Hoắc Nghiệp Hoằng sâu kín nhìn cô, bảo tài xế dừng xe.

Lúc Lê Hiểu Mạn chuẩn bị xuống xe, ông nhìn cô nói: "Mạn Mạn, ngày mốt là đại thọ 70 của ông nội, ngày mốt con bất luận thế nào đều phải tới."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn xuống xe mới xoay người nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng cười nói: "Đại thọ 70 của ông nội, con đương nhiên sẽ tới."

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy cô đáp ứng, chân mày nổi lên nụ cười hiền hòa: "Cứ quyết định vậy đi."

Sau khi Lê Hiểu Mạn đóng cửa thay ông, ông liền cho tài xế lái xe đi.

Xe Hoắc Nghiệp Hoằng vừa rời đi, một chiếc Maybach màu bạc liền dừng bên người Lê Hiểu Mạn, người trong xe dĩ nhiên là Bạch Thụy.

Anh ta mở cửa xe, nhìn Lê Hiểu Mạn cười nói: "Lê tiểu thư, lên xe đi!"

Thấy Lạc Thụy đột nhiên xuất hiện, Lê Hiểu Mạn có chút kinh ngạc, sau khi ngồi vào xe, mới quay đầu nhìn anh ta hỏi: "Vừa rồi anh vẫn luôn đi theo?"

"Tổng giám đốc lệnh cho tôi nhất định phải đưa cô về, tôi đương nhiên phải hoàn thành nhiệm vụ."

Lê Hiểu Mạn cau mày nhìn Lạc Thụy, do dự một lúc mới hỏi: "Sophie đó thật sự là… em gái của Tư Hạo?"

Lạc Thụy thấy cô hỏi tới Sophie, nhìn cô cười nói: "Lê tiểu thư, xem ra cô bắt đầu quan tâm Tổng giám đốc rồi nha! Đây chính là chuyện tốt, Sophie tiểu thư thật sự là em gái của Tổng giám đốc, nhưng không có quan hệ máu mủ, tình hình cụ thể, Lê tiểu thư có thể hỏi Tổng giám đốc."

Lê Hiểu Mạn vốn còn rất nhiều câu muốn hỏi, thấy Lạc Thụy đã nói thế, liền không hỏi nữa, cô không biết rất nhiều chuyện về Long Tư Hạo, có lẽ cô thật sự nên hỏi anh thật tốt.

Bây giờ cô bắt đầu muốn hiểu anh, muốn biết 10 năm anh ở nước ngoài trải qua chuyện gì, em gái không có máu mủ Sophie này từ đâu chui ra.

…

Hoắc trạch.

Sau khi Hoắc Nghiệp Hoằng trở lại Hoắc trạch, thím Trương đỡ lên lầu, sau đó đi vào phòng Hoắc Vân Hy.

Lúc này Hoắc Vân Hy nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, rõ ràng tiều tụy rất nhiều, hai mắt vô thần ngây ngốc nhìn trần nhà, khóe mắt rơi xuống nước mắt hối hận, trong miệng lẩm bẩm: "Mạn Mạn… Mạn Mạn…"

Lý Tuyết Hà ngồi bên cạnh anh ta, lo âu không dứt nhìn anh ta, mắt cũng khóc sưng: "Vân Hy, con đừng như vậy, con đừng dọa mẹ, tiểu tiện nhân Lê Hiểu Mạn đó, căn bản không đáng giá để con yêu, không có cô ta, con còn có Hạ Lâm mà!"

Bây giờ bà căm ghét Lê Hiểu Mạn nhất, vì cô ta mà con trai bà Hoắc Vân Hy hộc máu, bệnh thành bộ dáng hiện tại, tất cả đều là một tay Lê Hiểu Mạn tạo thành.

Bà hận không giết được cô.

Nghe được hai chữ "Hạ Lâm", Hoắc Vân Hy lại hối hận không thôi nhắm mắt lại, tùy ý nước mắt bi thương chảy xuống, anh ta bây giờ thật hận chính mình, tại sao ban đầu anh ta không sớm nhìn thấu lòng mình?

Tại sao phải làm ra nhiều chuyện tổn thương Lê Hiểu Mạn như vậy?

Là đích thân anh ta giao cô cho Long Tư Hạo, là anh ta không quý trọng cô thật tốt.

Không có cô, anh ta sống còn ý nghĩa gì nữa?

Tim anh ta đau nhỏ máu, mỗi hơi thở đều làm anh ta khó chịu không thôi.

Lúc này, Hoắc Nghiệp Hoằng chống gậy, được thím Trương đỡ vào, ông bước chân không vững đi tới trước giường, thấy anh ta một người đàn ông không ngừng khóc, vẻ mặt thống khổ, ông nhíu chặt mày, thở dài một hơi, từ từ ngồi xuống.

Hoắc Vân Hy vốn nhắm mắt nghe Hoắc Nghiệp Hoằng thở dài, mở mắt ra, ánh mắt mang theo chờ mong nhìn ông hỏi: "Ông nội, ông gặp Mạn Mạn chưa? Cô ấy…"

Hoắc Vân Hy nhìn sau lưng ông, giọng bi thương hỏi: "Cô ấy không tới sao?"

272. Chương 272: Dường Như Yêu Anh Ấy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Nghiệp Hoằng nhíu mày, vẻ mặt nghiêm khắc nhìn anh ta: "Ông đã sớm bảo con tốt với Mạn Mạn, nhưng con vẫn không vâng lời, bây giờ biết hối hận rồi? Haiz! Lần này con thật sự tổn thương lòng Mạn Mạn nặng nề."

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy nhíu mày, giữa hai lông màu nổi lên nồng đậm đau đớn, anh ta vén chăn lên muốn xuống giường: "Con phải đi tìm cô ấy."

Lý Tuyết Hà thấy anh ta muốn xuống giường, lập tức kéo lại, lo lắng nhìn anh ta nói: "Vân Hy, còn làm gì thế? Con không được phép đi, con bệnh thành như vậy cô ta còn ác tâm không đến thăm con, con còn đi tìm cô ta làm gì?"

Hoắc Vân Hy lộ vẻ kiên định: "Con phải đi cầu xin cô ấy tha thứ, con… khụ… khụ…"

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy anh ta đột nhiên ho khan, nhíu mày chặt hơn, nhìn anh ta nói: "Không cần phải đi, ngày mốt Mạn Mạn sẽ tới."

Vừa nghe Lê Hiểu Mạn sẽ đến, ánh mắt Hoắc Vân Hy sáng lên, mặt đầy mong đợi nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng: "Ông nội, Mạn Mạn sẽ đến thật sao?"

Vì bệnh, thanh âm anh ta hơi vô lực, khàn khàn.

"Ừ!" Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn anh ta gật đầu, sau đó thím Trương đỡ ông đứng lên.

Ông đi hai bước, dừng lại, vẻ mặt uy nghiêm nhìn Hoắc Vân Hy trên giường nói: "Muốn níu kéo Mạn Mạn thì phấn khởi cho ông, chính con nhìn bộ dáng con bây giờ đi, có mấy phụ nữ sẽ thích?"

Dứt lời, Hoắc Nghiệp Hoằng được thím Trương đỡ rời đi.

Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Nghiệp Hoằng rời đi, lo lắng nhìn con trai mình: "Vân Hy, ông nội nói đúng, con nên phấn chấn lên, Tập đoàn Hoắc thị còn cần con, Hoắc gia còn cần…"

Hoắc Vân Hy thấy mẹ vừa mở miệng thì chính là Tập đoàn Hoắc thị, anh ta phiền nhắm mắt lại, giọng vô lực nói: "Mẹ, con mệt mỏi, mẹ đi ra ngoài đi."

Lý Tuyết Hà thấy con trai lại đuổi mình, trong lòng bà bực bội nhưng vẫn nói: "Được, mẹ đi ra ngoài, Vân Hy, con nhất định phải nghỉ ngơi cho khỏe, không được nhớ người phụ nữ ác tâm Lê Hiểu Mạn đó nữa, mẹ đi ra ngoài."

Đắp chăn cho Hoắc Vân Hy, bà mới rón rén đi ra ngoài.

Trở lại phòng của mình, bà nằm trên giường, gọi cú điện thoại.

Điện thoại tiếp thông, bà hơn 40 tuổi, trên mặt trang điểm lại lộ biểu tình kiều mỵ như thiếu nữ, so với đàn bà đã có con trai hai mươi mấy tuổi vừa rồi, tưởng chừng như hai người.

Thanh âm bà uốn éo: "Triệt, không phải anh nói sẽ đến thành phố K sao? Rốt cuộc khi nào anh đến? Người ta nhớ anh sắp chết rồi, con trai chúng ta bị bệnh, anh không đến thăm nó sao?"

Trong điện thoại truyền tới giọng đàn ông thuần hậu có lực, tràn đầy từ tính, tà mị: "Bảo bối, anh cũng nhớ em, đại thọ 70 của Hoắc lão gia, anh nhất định đến, sau đó…"

…

Lạc Thụy đưa Lê Hiểu Mạn về Hồng Hoa Uyển liền rời đi.

Vì Long Tư Hạo không có ở đây, cô không có tâm tình ăn tối, tắm xong, mặc áo ngủ làm ổ trên sofa phòng khách, vừa cầm điều khiển nhàm chán chỉnh đài vừa chờ Long Tư Hạo, một lát lại cầm điện thoại lên nhìn.

Thấy không có tin nhắn và gọi nhỡ, trong lòng cô liền cảm thấy mất mát.

Cô nhíu mày, chẳng lẽ cô thật sự yêu Long Tư Hạo rồi?

Mỗi lần Long Tư Hạo không có ở bên cạnh cô, cô sẽ không ngừng nhớ anh, trước kia Hoắc Vân Hy một tháng về nhà không được mấy lần, cô cũng không thời thời khắc khắc nhớ anh ta, muốn gặp anh ta như bây giờ.

Sao hiện tại cô trở nên giống như thiếu đàn ông thì không được?

Trong lòng Lê Hiểu Mạn nổi lên ngọn lửa không tên, đứng dậy, cô phiền não tắt TV, xoay người chuẩn bị đi vào phòng ngủ, sau lưng liền vang lên tiếng mở cửa.

Nghe tiếng, trong lòng Lê Hiểu Mạn lại vui mừng, không lửa không tên kia dập tắt trong nháy mắt, nhưng cô không lập tức xoay người, mà cẩn thận nghe tiếng bước chân trầm ổn.

Đến khi tiếng bước chân cách cô ngày càng gần, cô mới nheo mắt, giọng không vui nói: "Còn biết về sao?"

"Sorry! Để vợ đợi lâu."

Thanh âm trầm thấp quen thuộc vang lên, mặc dù mặt Lê Hiểu Mạn rất không vui, nhưng trong lòng vẫn rất mừng rỡ.

Cô đang muốn xoay người, đột nhiên một cánh tay thon dài vòng qua eo cô, hơi thở mát lạnh dễ ngửi theo đó chui vào mũi, khiến tim Lê Hiểu Mạn khẽ run, vẻ không vui trên mặt biến mất hầu như không còn.

Long Tư Hạo xoay người cô lại, cúi đầu xuống hôn lên môi cô, nhìn cô chằm chằm, thanh âm trầm thấp hỏi: "Hiểu Hiểu, nhớ anh không? Hửm?"

Lê Hiểu Mạn liếc anh, dứt khoát đáp: "Không có."

"Thật sự không có?" Long Tư Hạo đưa tay nâng cằm cô, nửa hí mắt, ánh mắt lấp lánh nhìn cô, trầm mặt.

Thấy anh trầm mặt, Lê Hiểu Mạn nhìn anh nhu mì cười, môi khẽ mở, khạc ra hai chữ: "Mới lạ!"

Long Tư Hạo kéo cô vào ngực, ôm cô thật chặt: "Được nha Hiểu Hiểu, học xấu, dám trêu chọc anh, anh không thể không "thu thập" em."

Dứt lời, anh ôm ngang cô lên, cất bước đi vào phòng ngủ.

Một trận hoan ái niềm vui tràn trề kết thúc, Long Tư Hạo bưng nước ấm tới lau người cho cô, sau đó mới vào phòng tắm.

Nghe trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy rào rào, Lê Hiểu Mạn mới từ vui vẻ hồi thần lại.

Vì chưa ăn tối, lại vừa trải qua trận kịch chiến, lúc này cô đói bụng không thôi.

Ngồi dậy, nơi nào đó đau đớn làm cô cau mày, thế nhưng khuôn mặt càng đỏ hơn, như rướm máu.

Cô từ từ xuống giường, ngượng ngùng mặc áo xong, vẫn có cảm giác trôi lơ lửng trên đám mây.

273. Chương 273: Mong Đợi, Cô Ngượng Ngùng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đi tới trước cửa phòng tắm, cô đưa tay gõ cửa: "Tư Hạo, em đói, em đi nấu hai tô mì."

Thanh âm cô còn khàn khàn, giọng kiều my, vừa nói, cô liền ngượng ngùng cắn chặt môi dưới.

"Ừ!" Long Tư Hạo ở trong phòng tắm đáp một tiếng, mặc dù không lớn, nhưng Lê Hiểu Mạn nghe rất rõ.

Ra phòng ngủ, cô đang chuẩn bị vào phòng bếp, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Không nghĩ ra ai sẽ tới đây, cô nghi ngờ đi ra cửa, nhìn qua mắt mèo, lại thấy một người phụ nữ ăn mặc vô cùng thời trang, tóc quăn màu đỏ rượu, dáng dấp xinh đẹp nhấn chuông cửa.

Trong miệng người phụ nữ lẩm bẩm: "Mở cửa… Mở cửa… Mở cửa nhanh…"

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, do dự một lúc, mới mở cửa ra.

Mùi rượu nồng nặc truyền tới, Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn người phụ nữ say rượu đang chuẩn bị đi vào nhà, nghi hoặc nói: "Tiểu thư, cô có đến nhầm chỗ không?"

Người phụ nữ uống say bí tỉ nheo mắt, ánh mắt màu nâu mang theo tia khinh thường liếc Lê Hiểu Mạn, đẩy cô ra, mắt say lờ đờ nói: "Tôi… Tôi không đi sai, tôi tới đây…"

Dứt lời, ngườiphụ nữ đạp giày cao gót 7cm lảo đảo đi vào, say kêu: "Anh Tư Hạo… Anh Tư Hạo, anh ở đâu? Anh Tư Hạo…"

Lê Hiểu Mạn nghe cô ta kêu anh Tư Hạo, lòng căng thẳng, không nghĩ tới cô ta lại tới tìm Long Tư Hạo.

Cô nhìn ngoài cửa, thấy một vali màu đỏ đang đặt trước cửa, cô không nghĩ tới người phụ nữ kia mang cả vali tới.

Xoay người, cô thấy người phụ nữ kia đang đi về phía phòng ngủ.

Mà Long Tư Hạo đã tắm xong, cũng không nghĩ tới sẽ có người khác đi vào, hạ thân chỉ quấn khăn tắm, vừa vặn đi ra.

Lồng ngực trắng nõn, cơ bụng sáu múi nhìn lực lượng ưu mỹ lộ ra, tóc ướt nhẹp vẫn còn giọt nước, từng giọt trong suốt rơi xuống ngực anh, chậm chạp xuống khăn tắm, nhìn, vô cùng quyến rũ mê người.

Người phụ nữ uống say khướt ánh mắt đầy yêu thương tỉ mỉ quan sát Long Tư Hạo, sau đó giang hai cánh tay ra, bước chân không yên đi về phía Long Tư Hạo: "Anh Tư Hạo, anh thật quyến rũ, em yêu anh chết được."

"Ầm!" Cô ta vừa dứt lời, thẳng tắp nằm dưới đất, khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn lộ vẻ thống khổ.

Cô ta ngước mắt ủy khuất không thôi nhìn Long Tư Hạo vừa rồi nhanh chóng tránh ra: "Anh Tư Hạo, anh thật đáng ghét, tại sao anh có thể không nhận người nhà? Hu hu… đau quá…"

Long Tư Hạo trầm mặt, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn cô ta nằm dưới đất, trầm giọng hỏi: "Dinah, em tới làm gì?"

Người phụ nữ dưới đất chính là em gái duy nhất của Lăng Hàn Dạ, Lăng Dinah, tên tiếng anh là Dinah!

Tin Long Tư Hạo đính hôn với người phụ nữ thần bí và sáng nay anh thâm tình tỏ tình ngay trước mặt truyền thông đã truyền khắp thành phố K, Lăng Dinah ái mộ anh đã lâu, sau khi biết liền tra hỏi Lăng Hàn Dạ, mới tìm tới đây.

Lăng Dinah trở mình, bài một tư thế quyến rũ dưới đất, mặc áo bó sát màu đỏ cổ chữ V, cổ áo rất thấp, giờ phút này nửa đầu vú tuyết nộn lộ ra ngoài, váy lộ lên đến bắp đùi, hai chân mang tất đen mỏng dính khép lại, mặt đầy quyến rũ nhìn Long Tư Hạo.

Thanh âm kiều mỵ tận xương: "Tư Hạo, người ta đương nhiên là tới ở chung với anh, hu hu… sao anh có thể yêu người khác? Tại sao có thể đính hôn với người khác? Em phải cướp anh lại."

Dứt lời, ánh mắt cô ta mang theo khiêu khích nhìn Lê Hiểu Mạn đang nghi ngờ nhìn một màn này.

Nhận được ánh mắt khiêu khích của Lăng Dinah, Lê Hiểu Mạn cau mày nhìn Long Tư Hạo, dùng ánh mắt hỏi anh đang xảy ra chuyện gì.

Long Tư Hạo lập tức cất bước đi trước mặt Lê Hiểu Mạn, ánh mắt thâm tình ôn nhu: "Lát nữa anh giải thích cho em."

Ngay sau đó anh xoay người, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Lăng Dinah dưới đất, thanh âm lạnh như băng xen lẫn tức giận: "Cút ra ngoài cho tôi."

Thấy Long Tư Hạo biểu tình âm trầm kinh người, Lăng Dinah ủy khuất chép miệng, sau đó đứng lên, hung hăng trợn mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, lảo đảo đi tới cửa nhà.

Nhưng cô ta ra cửa nhà không phải rời đi, mà là kéo vali mình vào: "ầm" một tiếng, đá cửa phòng đóng lại.

Thấy vậy, ánh mắt Long Tư Hạo lạnh rét, đang muốn tiến lên, không nghĩ rằng Lăng Dinah lấy tốc độ cực nhanh lấy thuốc nổ màu vàng TNT trong vali cô ta ra.

TNT là một loại thuốc nổ vô cùng lợi hại, tên khoa học là Trinitrotoluen, lúc nó nổ có thể nổ chu vi mấy trăm ngàn, đủ để phá hủy công trình kiên cố, sản lượng thuốc nổ trước mặt có thể nổ vị trí đầu não.

TNT rất mạnh, nhưng muốn nổ cũng không dễ dàng.

Lê Hiểu Mạn khiếp sợ nhìn thuốc nổ trong tay Lăng Dinah, lần trước cô bị Doris bắt đi, Doris buộc rất nhiều loại thuốc nổ đó trên người cô.

Một phụ nữ mang theo thuốc nổ bên người chắc hẳn là một nhân vật rất nguy hiểm!

Cô đột nhiên đặt mình vào cảnh sát trong phim sát thủ, không khác gì thực tế nha!

Trước lúc gặp Long Tư Hạo, người cô biết đều là người bình thường, nếu không phải vì Doris, cô cũng cho rằng thuốc nổ, súng lục chỉ có thể xuất hiện trong phim ảnh.

274. Chương 274: Mắt Không Nhìn Vì Sạch (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, thấy anh biểu tình lãnh đạm, ánh mắt lạnh rét, không có tia hoảng sợ khi nhìn thấy thuốc nổ, cô đột nhiên nghi ngờ thân phận của anh, anh tuyệt đối không chỉ là Tổng giám đốc TE, anh nhất định còn có thân phận khác.

Long Tư Hạo kéo Lê Hiểu Mạn vào ngực, mắt hẹp dài lạnh thấu xương nhìn Lăng Dinah, thanh âm lạnh lẽo, giọng cũng rất nặng, không lắng nghe thì không nghe được: "Dinah, get out."

Lăng Dinah ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, vẻ mặt kiên định: "No! Glen, I want to stay here."

Glen là tên tiếng Anh của Long Tư Hạo, có rất ít người biết, Lăng Đại Nạ biết được, dĩ nhiên là vì Lăng Hàn Dạ.

Lê Hiểu Mạn nghe Lăng Dinah kêu Long Tư Hạo là "Glen", đôi mi thanh tú nhíu lại, cô đột nhiên cảm thấy cô và anh căn bản không giống người một thế giới.

Cô ngay cả tên tiếng Anh của anh cũng không biết, dường như anh có rất nhiều chuyện gạt cô.

Trong lòng không vui, Lê Hiểu Mạn đẩy tay Long Tư Hạo ôm eo cô ra, trợn mắt nhìn anh: "Em đói, đi nấu mì, anh tự giải quyết phụ nữ của mình đi, nói cô ta đừng tùy tiện ném loạn chất nổ."

Dứt lời, cô đi thẳng vào phòng bếp.

Cô vốn cảm thấy Lăng Dinah cầm thuốc nổ tới, trong lòng hơi sợ hãi, nhưng giờ phút này không hiểu tại sao căm ghét cô ta, nên không sợ.

Trong tiềm thức, cô tin tưởng Long Tư Hạo, lần trước Doris gắn thuốc nổ trên người cô, anh cũng có thể hủy đi, lần này chắc không thành vấn đề.

Long Tư Hạo thấy cô vào bếp, anh cau mày, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Lăng Dinah, thanh âm lạnh như băng: "Còn chưa cút, muốn tôi ném cô ra ngoài?"

Lăng Dinah nghe vậy, ngước cằm tinh xảo lên, giảo hoạt cười: "Anh Tư Hạo, em ở đây, nếu không, em liền dẫn thuốc nổ, mặc dù chúng ta không thể cùng sinh, nhưng có thể cùng chết cũng không tệ nha! Còn nữa, nếu anh dám ném em, em lập tức cởi quần áo, sau đó nói với Lê tiểu thư kia, anh vô lễ với em."

Cô ta nói ra ba chữ "cởi quần áo", nở nụ cười, sau đó lại nhẹ nhàng nói: "Anh Tư Hạo, anh cho em ở đây đi! Được không? Bây giờ em không có chỗ nào để đi, em nổ biệt thự của anh trai em rồi."

Long Tư Hạo nhướng mày, cất nước lên chuẩn bị ném cô ta ra ngoài, Lăng Dinah thấy vậy, quyến rũ cười một tiếng, vứt thuốc nổ trong tay, không có tự trọng mà cởi áo, giọng kiều mỵ hô lớn: "A… Anh Tư Hạo, anh thật là xấu, anh sờ ngực người ta…"

Lăng Dinah dứt lời, Lê Hiểu Mạn ở trong bếp đi ra, đúng lúc thấy Long Tư Hạo cất bước đi về phía Lăng Dinah, vươn tay tới cô ta.

Nhìn từ sau, hành động đó của anh giống như đang sờ ngực Lăng Dinah.

Còn Lăng Dinah quần áo xốc xếch, lộ ra hai vai trắng như ngọc, ánh mắt màu nâu khiêu khích nhìn Lê Hiểu Mạn.

Thấy thế, ánh mắt Lê Hiểu Mạn sắc bén như kiếm nhìn Long Tư Hạo, xoay người vào phòng bếp, 'ầm' một tiếng đóng cửa phòng bếp lại, mắt không thấy vì sạch.

Long Tư Hạo nghe tiếng đóng cửa, ánh mắt thâm trầm nhìn hướng phòng bếp.

Lăng Dinah thừa dịp Long Tư Hạo không chú ý, liền kéo vali nhanh chóng chạy vào phòng ngủ.

Bước chân ổn định, căn bản không giống người say rượu, nói rõ vừa rồi là cô ta giả bộ.

Lăng Dinah vào phòng ngủ, liền kéo vali thẳng vào phòng tắm.

Long Tư Hạo mặt âm trầm đi vào phòng ngủ, cầm điện thoại anh, ra phòng khách trực tiếp gọi cho Lăng Hàn Dạ.

Điện thoại vừa tiếp thông, anh liền lạnh lùng xen lẫn tức giận nói: "Lăng Hàn Dạ, là anh nói cho em gái anh tôi ở Hồng Hoa Uyển? Xem ra anh chán sống rồi?"

"Long thiếu, tin tôi, tôi cũng bị ép buộc, anh cũng biết tính cách của Dinah, thích chơi thuốc nổ, không có chuyện gì không dám làm, vì ép tôi nói chỗ anh ở mà nổ nhà tôi, có phải em ấy đi tìm anh không? Chăm sóc em ấy mấy ngày giùm tôi."

Lăng Hàn Dạ nói xong liền vội vàng cúp điện thoại.

Thấy Lăng Hàn Dạ cúp điện thoại, sắc mặt Long Tư Hạo càng âm trầm lạnh lẽo, bàn tay hận không thể bóp nát điện thoại.

Thấy cửa phòng bếp còn đóng, anh cất bước lên, gõ cửa phòng bếp, thấp giọng kêu: "Hiểu Hiểu…"

Anh gọi ba lần, Lê Hiểu Mạn mới mở cửa, nheo mắt nhìn anh, giọng không vui: "Có chuyện gì?"

Long Tư Hạo thấy cô không vui, híp mắt, nhân cơ hội chen vào phòng bếp, sau đó thuận thế đóng cửa phòng bếp, lợi dụng ưu thế thân thể ép cô vào cửa, ánh mắt thâm tình nhu hòa nhìn cô, ngón tay thon dài nâng cằm cô, môi mỏng cong lên: "Vợ tức giận?"

Lê Hiểu Mạn kéo tay anh xuống, không vui trợn mắt nhìn anh: "Ai là vợ anh? Đừng kêu bậy."

Long Tư Hạo cười nhạt kéo tay trái cô, nhìn ngón giữa của cô, cong môi cười, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: "Đeo nhẫn của anh, em chính là vợ anh."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn anh, chuẩn bị tháo nhẫn ra, Long Tư Hạo liền nắm tay cô, thâm tình nhìn cô: "Còn nói không giận? Hiểu Hiểu, Dinah chính là em gái của Lăng Hàn Dạ, phụ nữ của anh chỉ có em, chẳng lẽ những lời sáng nay anh nói còn chưa đủ để cho em tin tưởng trong lòng anh chỉ có em sao? Hử?"

Lê Hiểu Mạn rũ mắt, mỗi một câu nói sáng nay của anh, cô đều nhớ trong lòng, chính vì nguyên nhân này mà cô tin tưởng anh, cho nên vừa rồi cô yên tâm nhốt anh và Dinah bên ngoài.

Cô nhìn ra, Dinah đó thích anh.

275. Chương 275: Mắt Không Nhìn Vì Sạch (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhưng chẳng qua cô tức giận dường như anh có rất nhiều chuyện đều gạt cô.

Long Tư Hạo thấy cô không lên tiếng, nâng mặt cô lên, cúi đầu xuống hôn lên môi cô, nhìn cô chằm chằm: "Hiểu Hiểu, em có tin anh không?"

Lê Hiểu Mạn thấy anh còn quấn khăn ngang hông, trợn mắt nhìn anh: "Còn không đi mặc quần áo vào? Rất thích bị người khác nhìn sao?"

Trong mắt Long Tư Hạo đầy ý cười, môi mỏng kế tới bên tai cô, thanh âm trầm thấp: "Anh chỉ thích bị em nhìn."

Lúc này, bên ngoài phòng bếp truyền tới tiếng gõ cửa, mà người gõ cửa dĩ nhiên là Lăng Dinah đã tắm xong đi ra.

"Anh Tư Hạo…"

Nghe ngoài cửa truyền tới thanh âm kiều mỵ của Lăng Dinah, Lê Hiểu Mạn nhíu mày.

Còn Long Tư Hạo trầm mặt, xoay người mở cửa.

Lúc này cô ta mặc áo choàng tắm màu đỏ cô ta mang theo, cô ta chủ tùy ý mặc, áo choàng tắm lỏng lẻo, ngực và hai chân thon dài lúc ẩn lúc hiện.

"Anh Tư Hạo…" Lăng Dinah thấy Long Tư Hạo đi ra, trong lòng vui mừng, không để ý Lê Hiểu Mạn có ở đó hay không, trực tiếp nhào về phía Long Tư Hạo.

Thấy vậy, Long Tư Hạo né người tránh, ngay sau đó nắm chặt cổ tay Lăng Dinah, ánh mắt hung ác nhìn cô ta, quanh thân tản ra khí lạnh: "Dinah, mức độ dễ dàng tha thứ của tôi đối với cô có giới hạn, cô tự cút hay là tôi ném cô ra ngoài?"

Lăng Dinah thấy sắc mặt Long Tư Hạo ngày càng âm trầm, cô ta ủy khuất nói: "Anh Tư Hạo, anh làm gì hung dữ như vậy? Người ta chỉ muốn ở cùng một chỗ với anh… A…"

Long Tư Hạo không đợi Lăng Dinah nói xong đã kéo cô ta, vô tình ném ra khỏi nhà.

"A…" Lăng Dinah mặc áo choàng tắm màu đỏ bị Long Tư Hạo vô tình ném, toàn bộ thân thể mềm mại bay ra ngoài mấy thước, thẳng tắp nằm dưới đất, cô ta đau đớn nhíu mày.

Cô ta còn chưa bò dậy, Long Tư Hạo đã ném vali cho cô ta, ánh mắt lạnh thấu xương: "Nếu không phải nể tình anh cô, chỉ bằng cô dám mang thuốc nổ xuất hiện trước mặt Hiểu Hiểu, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô."

Lăng Dinah té nằm dưới đất nheo mắt, mặt đầy ủy khuất nhìn Long Tư Hạo, giận dỗi nói: "Anh Tư Hạo, anh thật quá đáng, anh vì người phụ nữ khác mà thật sự ném em ra ngoài? Anh có tin em đi giết cô ta hay không?"

Nghe vậy, ánh mắt Long Tư Hạo lạnh lẽo, trên mặt tuấn mỹ phủ một tầng khói mù, môi mỏng mím chặt, thanh âm lạnh lẽo: "Cô dám động một sợi tóc của cô ấy, tôi nhất định sẽ khiến cô sống không bằng chết."

Dứt lời, anh trầm mặt, xoay người vào nhà, 'ầm' một tiếng, đóng cửa nhà lại.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo ném Lăng Dinah ra ngoài rồi đóng cửa nhà, cô ngước mắt nhìn anh hỏi: "Không phải anh nói cô ấy là em gái của Lăng Hàn Dạ sao? Anh đối với cô ấy như vậy, Lăng Hàn Dạ có…"

Mặt Long Tư Hạo trong nháy mắt nhu hòa, anh đi thẳng tới trước mặt cô, ánh mắt thâm tình cưng chiều nhìn cô: "Không cần quan tâm cô ta, không phải em đói sao? Nấu xong chưa?"

Lê Hiểu Mạn gật đầu, rũ mắt, vừa rồi cô nghe được những gì anh nói với Lăng Dinah, anh che chở cô như vậy, thậm chí không sợ đắc tội Lăng Hàn Dạ, trực tiếp ném em gái anh ta ra ngoài.

Hành động này của anh lại khiến cô xúc động không thôi.

Cô ngước mắt nhìn anh, trong mắt lộ vẻ xúc động, khẽ cắn môi dưới: "Tư Hạo, cảm ơn anh, cảm ơn anh che chở em như vậy."

"Nha đầu ngốc!" Long Tư Hạo cúi đầu xuống hôn môi cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô:"Em là vợ tương lai của anh, anh không che chở em thì che chở ai? Anh cũng đói, đi nấu mì ăn trước, sau đó sẽ ăn em, hử?"

Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, trợn mắt nhìn anh, đi vào phòng bếp.

Sau bữa tối, Long Tư Hạo như trước đó anh nói, vừa đặt chén xuống liền ôm cô chạy thẳng vào phòng ngủ.

Mỹ kỳ danh nói rằng: Vận động sau khi ăn có thể giúp tiêu hóa.

Đến hơn nửa đêm, Lê Hiểu Mạn thật sự không có sức lực tái chiến với anh, Long Tư Hạo mới bỏ qua cho cô.

Long Tư Hạo thấy cô vô cùng mệt mỏi, yêu thương hôn lên trán cô, đang muốn ôm cô ngủ, điện thoại lại vang lên.

Tiếp điện thoại xong, mặt anh biến sắc, ánh mắt sâu thẳm thoáng qua tia tàn ác, sau đó nhìn Lê Hiểu Mạn trong ngực, ôn nhu nói: "Hiểu Hiểu, sáng mai anh phải đi Pháp, em…"

Long Tư Hạo còn chưa nói hết lời, Lê Hiểu Mạn đang ngủ đột nhiên giật mình, buồn ngủ bay sạch, ngước mắt kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo: "Sáng mau anh phải đi Pháp? Đi làm gì? Phải đi mấy ngày?"

276. Chương 276: Hiểu Hiểu, Em Càng Lúc Càng Giống Một Người Vợ Hiền Rồi! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn vừa rồi còn buồn ngủ mà đột nhiên tỉnh táo. Ánh mắt anh đầy ý cười, ngón tay dài nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc hơi tán loạn của cô, giọng nói khàn khàn: "Hiểu Hiểu, có phải em rất mệt không? Vừa nghe nói anh sắp bay đi Pháp thì tinh thần lên cao như vậy, xem ra…"

Long Tư Hạo dừng lại, thì thầm bên tai cô: "Em không nỡ rời xa anh? Em yêu anh? Đúng không?"

Giọng nói của anh hơi khàn khiến Lê Hiểu Mạn cảm thấy xương cũng mềm nhũn, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng lên, hai tay mảnh khảnh ôm chặt cổ anh, đầu dựa vào lồng ngực to lớn, hơi nhíu mày, mỉm cười: "Hình như là vậy! Dường như em thật sự yêu anh rồi! Phải làm gì bây giờ?"

Cô ngước mắt nhìn anh, ánh mắt giống như đá quý, cực kỳ động lòng người.

Long Tư Hạo thấy hiếm khi có dịp cô thừa nhận tình cảm với anh, anh kích động ôm chặt lấy cô, cúi đầu hôn lên mắt, mặt, mũi, môi cô…

"Hiểu Hiểu, chúng ta kết hôn đi!" Anh đột nhiên buông tha đôi môi đầy đặn của cô, ánh mắt nhíu chặt, đầy mong đợi nhìn cô.

Cô nhìn vào đôi mắt hấp dẫn, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuấn mĩ của anh, ánh mắt trong veo dịu dàng liếc nhìn anh, cười nhạt: "Vậy anh sẽ là một người chồng tốt chứ? Chẳng may sau này chúng ta kết hôn rồi anh lại thay đổi thì chẳng phải em lại phải ly dị lần nữa sao? Anh thì chẳng sao. Nhưng em thì ly dị rồi kết hôn lần nữa thì giá trị cũng giảm đi rất nhiều!"

Trong câu nói của cô hiếm khi có chút đùa giỡn, nhưng phần nhiều cũng là sự thật.

Long Tư Hạo phát hiện cô có chút khác biệt. Ở trước mặt anh, cô không còn giấu giếm tình cảm với anh như trước. Điều này chứng tỏ công sức anh cố gắng không hề uổng phí, quan hệ giữa hai người họ cuối cùng cũng tiến thêm một bước.

Anh tin tưởng nhất định sẽ có một ngày nào đó cô sẽ giao toàn bộ trái tim cho anh.

Anh biết Hoắc Vân Hy đã mang đến tổn thương quá lớn cho cô khiến cô không còn tin tưởng hôn nhân nữa.

Anh ôm chặt lấy cô, ánh mắt nhìn cô chằm chằm, cực kỳ thâm tình và nghiêm túc: "Hiểu Hiểu, anh biết bây giờ em không tin tưởng hôn nhân, sợ kết hôn, sợ lại bị tổn thương lần nữa. Nhưng em yên tâm, anh sẽ là một người chồng tốt. Hôn nhân của chúng ta không phải là nấm mồ mà là thiên đường!"

Lê Hiểu Mạn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, cô hơi cúi mắt xuống, cũng không đồng ý hay từ chối, dựa vào lòng anh nhỏ giọng nói: "Tư Hạo, cho em chút thời gian có được hay không?"

"Được!" Long Tư Hạo cúi đầu hôn lên trán cô, ánh mắt đầy cưng chiều nhìn cô: "Hiểu Hiểu, anh có thể cho em thời gian nhưng em cũng đừng để anh chờ quá lâu!"

Lê Hiểu Mạn gật đầu nhìn anh, nhắm chặt hai mắt, lưu luyến mùi hương thơm mắt trên người anh.

Đột nhiên, cô dường như nhớ ra điều gì, mở mắt nghi ngờ nhìn anh hỏi: "Tại sao anh nói Sophie là em gái anh?"

Long Tư Hạo dịu dàng nhìn cô: "Hiểu Hiểu, chuyện này không phải chỉ một hai câu có thể nói rõ ràng được. Sau này, anh sẽ dần dần nói cho em. Trời sắp sáng rồi, ngủ thêm một chút, nhé?"

"Ừm!" Lê Hiểu Mạn gật đầu, dựa vào ngực anh, khóe môi nở nụ cười thản nhiên.

Nghĩ đến sau khi trời sáng, anh sẽ phải bay đi Pháp, cô hơi nhíu chân mày, không cảm thấy buồn ngủ nữa.

Cho dù chỉ tạm thời chia xa nhưng lại khiến cô không nỡ.

Cô cũng không phải là cô gái nhỏ thích bám dính người khác, nhưng sau khi gặp Long Tư Hạo cô dường như thay đổi rất nhiều. Cô bắt đầu thích bám lấy anh, muốn lúc nào cũng nhìn thấy anh, không muốn rời xa anh dù chỉ một phút.

Có lẽ, cô thật sự yêu anh rồi.

Cô ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, định hỏi anh đi Pháp mấy ngày. Chỉ thấy anh đã nhắm chặt hai mắt, ngủ rất bình yên. Cô không nỡ đánh thức anh chỉ lẳng lặng nhìn khuôn mặt tuấn mĩ mê người của anh.

Dường như có nhìn cả đời cũng không đủ, cô cứ ngắm anh như vậy cho đến khi trời sáng.

Bởi vì muốn để anh ngủ thêm một lúc, Lê Hiểu Mạn thấy trời sáng thì nhẹ nhàng rời giường, mặc quần áo tử tế, rửa mặt xong xuôi thì đi vào phòng bếp.

Từ sau khi bọng họ ở chung đến giờ vẫn là Long Tư Hạo làm bếp chính. Tối qua cô nấu một lần. Hôm nay anh sẽ bay đi Pháp, cô muốn tự nấu bữa sáng cho anh.

Sau đó, khi Long Tư Hạo vào phòng bếp thì cô đang thái đồ ăn.

Anh lười biếng tựa vào khuôn cửa trên phòng bếp, ánh mắt hẹp dài thâm tình nhìn cô, ánh mắt đầy ý cười: "Hiểu Hiểu, em càng lúc càng giống một người vợ rồi!"

Nghe giọng nói của anh, Lê Hiểu Mạn nhìn anh, thấy anh vẫn không thay quần áo mà mặc áo ngủ, để lộ lồng ngực cường tráng hấp dẫn, khuôn mặt cô đỏ ửng lên, thu hồi ánh mắt: "Còn chưa thay quần áo sao?"

"Lát nữa rồi thay sau!"

Ngay sau đó, anh bước lại gần, ôm cô từ đằng sau, nhẹ nhàng hôn lên gáy cô, vì vừa thức dậy cho nên giọng nói anh có chút khàn khàn: "Hiểu Hiểu, chờ anh từ Pháp về, chúng ta kết hôn đi, có được không?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn khẽ run rẩy, không trả lời anh mà cúi đầu hỏi: "Vậy anh phải đi bao lâu?"

Long Tư Hạo hơi nhíu mày, đôi môi mỏng nhẹ cắn vành tai cô: "Cũng không lâu lắm chỉ một hai tháng mà thôi!"

"Cái gì? Một hai…A…" Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, vì phân tâm mà con dao vô tình cắt vào tay khiến ngón tay chảy máu.

"Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo thấy vậy, nhíu chặt chân mày, trong mắt cực kỳ đau lòng, anh cầm ngón tay bị thương của miệng, ngậm vào miệng, ánh mắt nhìn cô chằm chằm: "Đau không? Đều tại anh, hại em bị

đứt tay!"

277. Chương 277: Hiểu Hiểu, Em Càng Lúc Càng Giống Một Người Vợ Hiền Rồi! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn hơi cau mày, rút tay khỏi môi anh, ngước mắt nhìn anh, thấy anh tự trách, cô nói: "Không liên quan đến anh! Là em không cẩn thận. Anh thật sự phải đi 1,2 tháng sao?"

"Cô bé ngốc, sao anh có thể xa em lâu như vậy chứ? Anh sẽ về nhanh thôi!"

Long Tư Hạo thấy vết thương trên tay cô không nhỏ, lại hơi sâu, ánh mắt hẹp dài của anh đầy đau lòng. Nếu như không phải vì chuyện lần này quá quan trọng, anh tuyệt đối không rời khỏi cô dù chỉ một giây…

Anh hận không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cô. Lê Hiểu Mạn thấy ánh mắt đầy đau lòng của anh, cho dù trên tay vẫn còn đau nhưng trong lòng cảm thấy như rót mật.

Cô nhíu mày nhìn anh, mỉm cười: "Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, không đau, trước kia em cũng đã bị đứt tay mà…"

"Vết thương sâu như vậy. Phải xử lý một chút…" Long Tư Hạo không đợi cô nói hết, anh đã kéo cô ra khỏi phòng bếp vào phòng ngủ.

Cầm hòm thuốc, xử lý vết thương cho cô, sau khi ergo, anh bảo cô nghỉ ngơi để anh đi nấu.

Lê Hiểu Mạn không đành lòng để anh một mình nấu trong phòng bếp, nên mới vào phòng bếp nấu nướng với anh.

Vé máy bay đi Pháp, Long Tư Hạo đã kêu Lạc Thụy đặt, sau khi ăn bữa sáng, Lê Hiểu Mạn giúp Long Tư Hạo mặc vest, thắt cà vạt, ánh mắt cực kỳ không nỡ. Anh cúi đầu, thì thầm bên tai cô: "Hiểu Hiểu, nếu em không nỡ, hay là anh không đi nữa nhé? Ở nhà với em, được không?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn thật sự muốn gật đầu đồng ý. Nhưng nghĩ kỹ lại, cô không thể ích kỷ như vậy. Long Tư Hạo luôn có chuyện phải làm. Huống chi, cô cũng không phải là đứa bé ba tuổi, không cần anh luôn ở bên cạnh.

Cô cau mày, nhíu mày nhìn anh: "Ai cần chứ? Em cũng không phải là trẻ lên ba. Mấy giờ anh bay? Cũng cần đi rồi phải không? E đưa anh ra sân bay!"

Long Tư Hạo nheo mắt lại, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, ngón tay luồn vào mái tóc của Lê Hiểu Mạn: "Thật không cần à? Anh không ở bên cạnh, em không sợ nhớ anh đến phát điên hả?"

Lê Hiểu Mạn tức giận nhìn anh, nhíu mày nói: "Yên tâm đi! Em mới không nổi điên đâu!"

"Thật sao?" Long Tư Hạo nhíu mày, nhẹ nhàng nhéo mũi cô: "Cô nhóc khẩu thị tâm phi này. Muốn nghe em nói câu nhớ anh thật khó…"

Nói đến đây, anh cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay rồi thản nhiên nhìn Lê Hiểu Mạn: "Được rồi, anh phải đi rồi! Không cần tiễn anh đâu!"

Dứt lời, anh không tặng cho Lê Hiểu Mạn một nụ hôn tạm biệt như mọi lần đã rời khỏi phòng ngủ.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn càng nhíu mày chặt hơn, trái tim cũng cứng lại. Ngay sau đó, cũng đi theo ra ngoài, lại thấy Long Tư Hạo đã đi tới cửa phòng.

Mắt thấy anh sắp rời khỏi nhà, Lê Hiểu Mạn hơi cau mày, tức giận nhìn bòng lưng anh: "Long Tư Hạo, anh cứ đi như vậy à?"

Nghe vậy, Long Tư Hạo xoay người lại, híp mắt, thản nhiên nhìn cô, hơi mím môi: "Không đi như vậy thì đi thế nào?"

"Anh…" Lê Hiểu Mạn hơi híp mắt, trợn mắt nhìn anh, cắn môi: "Theo ý anh, cứ đi như vậy đi!"

Sau đó, cô tiến lên trước, đang định mở cửa cho Long Tư Hạo đã bị anh kéo vào lòng.

Anh dễ dàng áp cô lên cửa, ánh mắt hẹp dài nhìn cô, cực kỳ nóng bỏng, thâm tình: "Hiểu Hiểu, anh có thể đi vài ngày mới về, em chẳng lẽ không có gì muốn nói hay yêu cầu gì với anh sao? Thật sự không nhớ anh đến phát điên à?"

Lưng Lê Hiểu Mạn dán chặt ở cửa, Long Tư Hạo áp sát cô, cô có thể cảm nhận được cơ thể tráng kiện và nóng bỏng của anh, hơi thở nóng bỏng lượn lờ quanh chóp mũi cô khiến cô rạo rực.

278. Chương 278: Tư Hạo, Em Bắt Đầu Nhớ Anh Rồi! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ngước mắt, khi thấy con người hẹp dài của anh, trong mắt lóe lên chút mong đợi không hề che dấu.

Cô biết anh muốn nghe cái gì, cô cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ lên, nói một câu: "Về sớm một chút!"

Sau đó, cô ngước mắt, thấy ánh mắt Long Tư Hạo có chút thất vọng, cô mím môi cười, nhếch miệng: "Em sẽ rất nhớ anh cho nên anh về sớm một chút!"

Dứt lời, cô chủ động vòng tay lên cổ anh, rồi hôn lên đôi môi mỏng kia, nhỏ giọng nói: "Tư Hạo, em đã bắt đầu nhớ anh rồi!"

Lúc này, cô không có ý định che giấu tình cảm của mình với anh nữa. Như thế giống như cô đang làm cao vậy. Anh vì cô làm nhiều việc như vậy khiến cô thật sự rung động. Nếu như cô còn kiểu cách quá thì thật sự không xứng với tình yêu của anh.

Cũng không phải chỉ có phụ nữ mới thích lời ngon tiếng ngọt mà ngay cả đàn ông cũng thích.

Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt cực kỳ xúc động nhìn Long Tư Hạo. Bàn tay luồn qua tóc giữ chặt gáy cô, cúi đầu hôn lên đôi môi đầy đặn kia.

Nụ hôn như sóng thần, cực kỳ mạnh mẽ khiến Lê Hiểu Mạn bị chìm đắm trong đó, cô ôm anh thật chặt, nhiệt tình đáp lại nụ hôn cuồng dã của anh.

Nụ hôn vừa kết thúc, hai người cũng thở hổn hển.

Sau khi kết thúc, Long Tư Hạo ôm cô vào phòng tắm rồi nhanh chóng thay quần áo.

Long Tư Hạo thấy cô cực kỳ mệt mỏi, cúi người, hôn lên đôi môi đỏ thắm của cô, trầm giọng nói: "Hôm nay cũng đừng đến công ty nữa. Anh sẽ nhanh chóng về. Ngày mai là đại thọ 70 tuổi của ông nội, em nhất định phải đi sao?"

Lê Hiểu Mạn hơi cau mày, trở mình, cánh tay mảnh khảnh vòng lên cổ Long Tư Hạo, gật đầu nhìn anh: "Đại thọ bảy mươi của ông nội, em không thể không đi. Nhưng mà Tư Hạo, đại thọ bảy mươi của ông nội, anh không đi, không sợ ông nội tức giận sao?"

Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt cưng chiều nhìn cô, dịu giọng nói: "Yên tâm, ông sẽ không tức giận đâu. Anh đã kêu Lạc Thụy mang đại lễ đến rồi. Ngày mai em cũng không cần tặng quà đâu…"

Nói đến đây, anh hơi cau mày, ánh mắt có chút lo lắng, nhìn cô: "Hiểu Hiểu, anh không yên tâm khi em đi một mình như vậy! Hay anh nói Lạc Thụy đi với em đi!"

Thấy anh lo lắng, Lê Hiểu Mạn cười: "Yên tâm đi! Em cũng không phải là trẻ con, không sao đâu! Lạc Thụy cũng có việc phải làm. Hơn nữa, còn có ông nội ở đó mà!"

Long Tư Hạo càng lúc càng nhíu chặt mày, ánh mắt hẹp dài khóa chặt lại: "Hiểu Hiểu, thật ra thì ông nội không hề giống như trong tưởng tượng của em đâu! Ông nội…"

Anh định giải thích chút gì đó cho cô. Nhưng lời đến miệng lại không thể nói được.

Có một số việc, anh tạm thời không thể nói cho cô. Đến lúc thích hợp, anh sẽ nói cho cô biết tất cả.

Lê Hiểu Mạn thấy anh muốn nói lại thôi, nhíu mày nhìn anh: "Tư Hạo, không cần lo lắng cho em đâu. Đừng coi thường em, em cũng không kém coi như anh nghĩ đâu. Chẳng qua tham dự lễ chúc thọ của ông nội mà thôi. Cũng không xảy ra chuyện gì đâu!"

Ánh mắt anh nhìn cô chăm chú, cúi đầu hôn lên đôi môi cô. Nghiêm nghị nói: "Có chuyện gì thì gọi điện cho anh! Phải nhớ anh đó! Biết chưa?"

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh gật đầu, cánh tay mảnh khảnh ôm lấy eo anh, dựa đầu vào lồng ngực, lư luyến hơi thở thơm mát của riêng anh.

Long Tư Hạo cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô, ôm chặt cô vào lòng, ánh mắt đầy ý cười, hài hước nói: "Còn muốn sao?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, tức giận trợn mắt nhìn anh: "Anh mau ra sân bay đi!"

"Anh vẫn muốn ôm em thêm một lúc nữa!" Long Tư Hạo ôm chặt cô không buông. Rõ ràng không phải sinh ly tử biệt nhưng anh vẫn không nỡ.

Đến khi sắp muộn, Long Tư Hạo mới buông cô ra.

Anh không để cô tiễn mà chỉ cho cô đưa đến thang máy rồi về nhà.

Liếc nhìn căn hộ sang trọng, rộng lớn như vậy trong lòng Lê Hiểu Mạn có chút cô đơn. Long Tư Hạo vừa đi mà cô đã nhớ anh rồi.

Vì không để bản thân suy nghĩ linh tinh, cô về phòng, lên giường ngủ.

Ngày mai cô còn phải đến Hoắc trạch, cần phải giữ cho đầu óc được thoải mái, tỉnh táo.

Hôm sau,

Theo quán tính, cô thức dậy rất sớm. Sau khi rửa mặt, trang điểm, cô thay một bộ lễ phục hở vai dài đến gối.

Ngay lúc cô chuẩn bị ra cửa thì nhận được điện thoại của Hoắc Vân Hy gọi tới. Do dự vài lần, cô mới nhận điện thoại.

"Mạn Mạn, hôm nay là đại thọ 70 của ông nội, em có đến không?" Giọng nói của Hoắc Vân Hy qua điện thoại mang theo chút chờ mong.

Lê Hiểu Mạn cau mày, giọng nói lạnh lẽo, chỉ đáp một chữ: "Có!"

Ngay sau đó, cô không đợi Hoắc Vân Hy nói tiếp đã cúp điện thoại.

Cô và Hoắc Vân Hy đã ly hôn. Bây giờ cô không muốn nói nhiều thêm với anh ta một câu. Nếu như không phải vì ông nội vẫn luôn đối xử tốt với cô, coi cô như cháu ruột thì cô cũng chẳng muốn đến Hoắc gia.

Hoắc Nghiệp Hoành ở thành phố K cũng là một người nổi tiếng. Vì vậy, đại thọ 70 của ông có không ít thương nhân và nhân vật nổi tiếng tới tham dự.

Bên ngoài Hoắc gia có không ít xe sang trọng đang đỗ ở đó.

Điều Lê Hiểu Mạn không ngờ tới là Hoắc Vân Hy đang chờ cô ở ngoài cửa Hoắc trạch.

Hôm nay anh ta mặc vest đen, áo sơ mi trắng trông có vẻ cực chín chắn, đầu tóc chỉn chu, không hề có vẻ là một người bệnh.

Hai mắt Hoắc Vân Hy nhìn chằm chằm Lê Hiểu Mạn. Thấy bộ lễ phục màu trắng này làm tôn nên vẻ đẹp của cô, cô trang điểm nhạt giống như một bông sen tuyết trong sáng lại cực kỳ hấp dẫn.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn lạnh nhạt liếc nhìn anh ta một cái, giống như không quen anh ta mà vào Hoắc trạch.

Hiện giờ, cô cảm thấy rất vui vì lần trước không nghe lời ông nội tới gặp anh ta. Trông anh ta đâu có giống người bị bệnh chứ?

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn làm ra vẻ như không quen biết anh mà đi thẳng vào Hoắc trạch, anh ta nhíu mày, rồi đuổi theo, kéo tay cô đến vườn hoa.

Hôm nay có nhiều khách khứa, trong vườn hoa thì ít người hơn một chút.

279. Chương 279: Tư Hạo, Em Bắt Đầu Nhớ Anh Rồi! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc Hoắc Vân Hy kéo Lê Hiểu Mạn đi, cô đã cố gắng giãy giụa nhưng cô thấy quá đông người ở đây nên cô gắng đè nén cảm xúc, không tình nguyện đi theo anh ta đến vườn hoa.

Thấy anh ta đến vườn hoa mà vẫn không buông cô ra, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn cực kỳ lạnh lùng: "Được rồi, có gì cứ nói, tôi còn muốn đi gặp ông nội!"

Hoắc Vân Hy thấy thái độ lạnh lùng của cô, giọng điệu hời hợt, cô hơi nhíu mày, trong lòng như bị dao đâm đau đớn khiến anh ta không thể hít thở.

Anh ta nhìn cô chằm chằm: "Mạn Mạn, sao em tới một mình? Sao Long Tư Hạo không đi cùng em? Hôm nay là đại thọ 70 của ông nội, sao anh ta không tới? Trong mắt của anh ta có còn ông nội không?"

Lê Hiểu Mạn hơi híp mắt lại, cố gắng gạt tay Hoắc Vân Hy ra, lạnh lùng nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, anh nói những điều này trước mặt tôi làm gì? Hay là anh cảm thấy nói những điều này với tôi có thể thay đổi được cái gì? Tư Hạo không đến là vì có chuyện quan trọng. Anh ấy sẽ giải thích với ông nội sau. Nhưng những chuyện này đều không liên quan gì tới anh!"

Dứt lời, cô định xoay người rời đi. Hoắc Vân Hy đã kéo cô lại.

Bởi vì anh ta quá dùng sức cho nên cả người Lê Hiểu Mạn đụng vào ngực anh.

Cơ thể mềm mại, phảng phất hương thơm xông thẳng vào mũi khiến trái tim Hoắc Vân Hy rung động. Anh ta đột nhiên cảm thấy nỗi nhớ với cô như thủy triều cuồn cuộn, anh ta không thể đè nén cảm xúc siết chặt cánh tay ôm cô vào lòng.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy đột nhiên ôm cô, cô ra sức giãy giụa, ánh mắt trong trẻo, lạnh lùng liếc nhìn anh: "Hoắc Vân Hy, anh đang làm gì? Thả tôi ra!"

Hoắc Vân Hy chẳng những không thả cô ra mà càng ôm chặt hơn. Ánh mắt nhìn cô chăm chú, đầy sự nhớ nhung, thâm tình: "Mạn Mạn, em có biết anh rất nhớ em hay không?"

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn lạnh lẽo, cô gắng giãy giụa, giọng nói cực kỳ tức giận: "Hoắc Vân Hy, anh thả tôi ra…Chúng ta đã ly hôn, xin anh tự trọng một chút!"

Trong vườn hoa không có ai, nhưng Lê Hiểu Mạn lại ra sức giãy dụa, nên cũng mang lại sự chú ý nho nhỏ.

Hoắc Vân Hy thấy có người nhìn sang, hơi nương lỏng tay nhưng vẫn ôm cô, anh nhìn cô: "Mạn Mạn, dù chúng ta ly hôn, nhưng tin tức chúng ta ly hôn vẫn chưa được công bố, giờ bên ngoài không ai biết chúng ta ly hôn, vậy nên, trong mắt người khác em vẫn là vợ của Hoắc Vân Hy anh, chúng ta tái hôn đi?"

Hoắc Vân Hy vừa nói xong, một giọng nói tràn ngập bi thương truyền tới.

"Vân Hy, anh nói gì? Còn muốn tái hôn với cô ta? Hôm nay không phải anh muốn ở yến thọ của ông nội tuyên bố chúng ta đính hôn sao? Anh không muốn con của chúng ta nữa hay sao?"

Hạ Lâm mặc một bộ váy màu đỏ rượu rất gợi cảm, khuôn mặt trang điểm xinh đẹp giờ ngập tràn đau lòng, đôi mắt điềm đạm đáng yêu nhìn Hoắc Vân Hy, không ngừng lên án anh.

Cô tiến lên phía trước, ghen tị nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó khoác tay Hoắc Vân Hy: "Vân Hy, thọ yến bắt đầu rồi, chúng ta vào thôi."

Hoắc Vân Hy nhíu mày, ánh mắt phức tạp nhìn Lê Hiểu Mạn, lạnh lùng bỏ tay Hạ Lâm ra.

"A—-!" Bị hất ra, Hạ Lâm kêu lớn ngã ngồi trên mặt đất, sau đó hai tay che bụng, cắn chặt môi, bộ dạng thống khổ: "Vân Hy…em… Bụng em đau quá… đau…"

Hoắc Vân Hy nhìn Hạ Lâm đang ôm bụng kêu đau, cảm thấy giả tạo vô cùng, anh đâu dùng bao nhiêu lực, cô kêu đau bụng nhưng vậy rõ ràng là nói dối.

Anh dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô, phẫn nỗ quát: "Đủ rồi, đừng giả vờ nữa, đứa nhỏ này có thể sống thì sống, không thì bỏ đi."

Nếu không phải vì sự tồn tại của đứa bé này, anh sẽ không phải cố kỵ với cô, mà chuyện của anh và Lê Hiểu Mạn cũng không tới mức như ngày hôm nay.

Trước kia, trong mắt anh Hạ Lâm rất đơn thuần, không có tâm cơ chút nào, mà giờ anh mới phát hiện, cô không hề giống như anh luôn nghĩ.

Chẳng khác gì đám đàn bà tâm cơ toan tính, anh mệt muốn chết.

Lúc này, nhìn Hạ Lâm làm bộ đáng thương trước mặt mình, giống như chịu ủy khuất, anh lại cảm thấy khó chịu vô cùng.

Trước kia anh thật ngu ngốc mới không phát hiện ra người phụ nữ này dối trá thế nào.

Anh và Lê Hiểu Mạn đi tới ngày hôm nay, anh phản bội Lê Hiểu Mạn, tuy là anh không thích cuộc hôn nhân này, anh có sai, nhưng cũng không thể thiếu "công lao" của Hạ Lâm.

Thế mà trước kia anh luôn tin lời cô, luôn coi Lê Hiểu Mạn là người có tâm địa xấu xa, chỉ muốn làm vợ nhà giàu.

Vốn Hạ Lâm đang kêu đau nghe được lời nói vô tình của Hoắc Vân Hy, khuôn mặt cô nhất thời trắng bệch đi, không tin nhìn Hoắc Vân Hy, nước mắt chảy xuống: "Vân Hy, anh… Anh nói gì? Anh bảo em bỏ con… Anh.. Đây là con của chúng ta!"

Lê Hiểu Mạn không muốn ở đây nhìn Hạ Lâm và Hoắc Vân Hy diễn tuồng, đang muốn rời đi liền bị Hoắc Vân Hy kéo lại.

"Mạn Mạn…"

"Vân Hy…" Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy không để ý tới mình, ngược lại còn kéo Lê Hiểu Mạn, trong lòng cô uất hận vô cùng, dùng móng tay đâm mạnh vào mình, khóc lóc thảm thương nhìn Hoắc Vân Hy: "Vân Hy, anh không để ý đến em và con sao? Huhu… Con của chúng ta, thật sự anh không muốn sao?"

Lê Hiểu Mạn nhìn Hạ Lâm khóc lóc thảm thiết, lạnh lùng hất tay Hoắc Vân Hy ra, không nói gì trực tiếp rời đi.

"Mạn Mạn…" Hoắc Vân Hy thấy vậy, không để ý đến Hạ Lâm đang ở trên mặt đất, gọi lớn.

"Vân Hy…"

280. Chương 280: Giáo Dục, Cô Không Có Điều Này

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Lâm không thể tin được nhìn Hoắc Vân Hy chạy theo lh mà không để ý gì đến cô, lòng đố kị ngập tràn đôi mắt đỏ ửng của cô.

Siết chặt nắm tay, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho Lê Hiểu Mạn.

Thật vất vả mới có thể chia rẽ bọn họ, cô tuyệt sẽ không cho bọn họ cơ hội tái hợp.

Lúc này cô tựa như dã thú nổi điên ánh mắt hung ác đỉnh điểm.

Cô vốn cho rằng hôm nay Hoắc Vân Hy sẽ tuyên bố chuyện đính hôn của hai người, lại không nghĩ tới vì Lê Hiểu Mạn xuất hiện mà chuyện này bị phá hỏng.

Trong sảnh, đèn ngọc chiếu sáng khắp mọi nơi, tôn lên một bàn dài thức ăn cao quý đẹp mắt.

Rất nhiều nhân vật nổi tiếng đều tới, rượu bưng tới lui, hết sức náo nhiệt.

Hoắc Nghiệp Hoành ở trên lầu không xuống, Lê Hiểu Mạn lúc vào đại sảnh, đi thẳng lên tầng, lại gặp Lý Tuyết Hà quần áo gọn gàng ở cầu tháng.

"Ồ! Đây không phải là con dầu bị Hoắc gia chúng ta đuổi ra khỏi cửa lần trước hay sao? Tôi còn tưởng cô biết điều không tới, nhìn không ra cô lại mặt dày quyến rũ chồng mình tước mặt anh mình như vậy!" Lý Tuyết Hà vừa thấy cô, sắc mặt liền không tốt, trừng mắt độc địa nói cô.

Giọng bà không nhỏ, trên cầu thang còn có tân khách đang đi, nghe thấy lời của bà thì nhìn sang Lê Hiểu Mạn, đánh giá cô từ trên xuống dưới như muốn tìm ra manh mối gì.

Lê Hiểu Mạn sớm biết hôm nay sẽ phải chịu sự chế nhạo và châm chọc của Lý Tuyết Hà, cô lạnh lùng nhìn bà ta, chuẩn bị lướt qua.

Lý Tuyết Hà không chịu nhương đường, vắt chéo tay, không vui liếc xéo cô: "Tiện nhân, ánh mắt của cô là cái thể loại gì, giờ tôi không phải là mẹ chồng cô, ngay cả tôn trọng tối thiểu cũng không biết, đúng là không có giáo dục."

Lê Hiểu Mạn nhìn bà, cười nhạt, mà giọng lại lạnh lẽo: "Đúng vậy, tôi không có giáo dục, bà có giáo dục, mở miệng là tiện nhân này nọ, mẹ bà dạy cũng tốt ha, tôi thật nghi ngờ, mẹ bà trước kia có khi nào cũng gọi bà như vậy đó! Còn về thái độ, người già không tôn trọng tôi thì việc gì tôi phải tôn trọng lại?"

"Cô.. Cô nói tôi già?" Lý Tuyết Hà bị Lê Hiểu Mạn chọc tức trừng mắt giận dữ nhìn cô, chuẩn bị cho cô một cái tát, lại bị hai giọng nói đồng thanh vang lên ngăn lại.

"Dừng tay."

"Mẹ, dừng tay."

Hai giọng này là của Hoắc Nghiệp Hoành đang đứng phía sau Lý Tuyết Hà và Hoắc Vân Hy vừa mới đuổi tới nói.

Lý Tuyết Hà thấy ông nội tới, hung hăng nhìn Lê Hiểu Mạn thu tay về.

Hoắc Vân Hy lập tức tới trước người Lê Hiểu Mạn, lo lắng nhìn cô: "Mạn Mạn, em không sao chứ?"

Lê Hiểu Mạn không để ý đến Hoắc Vân Hy, chỉ một bộ dạng vui vẻ đi tới chỗ Hoắc Nghiệp Hoành, cười cười: "Ông nội, chúc ông nội phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn."

"Được được…" Hoắc Nghiệp Hoành cười nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó hơi nghiêm mặt nhìn Hoắc Vân Hy: "Lại đây đỡ ta."

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy tiến tới, cùng Lê Hiểu Mạn bên phải bên trái cùng đỡ Hoắc Nghiệp Hoành xuống tầng.

Lý Tuyết Hà thấy vậy chỉ khinh thường nhìn Lê Hiểu Mạn, cười quỷ dị, hừ lạnh trong lòng, tiểu tiện nhân, tôi xem cô còn có thể lớn lối được bao lâu, chẳng mấy chốc nữa thì cố mà chịu đựng đi.

Sau đó bà quay về phòng mình.

Trong phòng ngủ, trên ghế sô pha, là một người đàn ông đang ưu nhã ngồi đó, hai chân gác lên nhau, một tay cầm ly, ngón tay thon dài kẹp vào thân ly, rượu đỏ trong ly nhẹ đung đưa, chỉ nhìn nghiêng cũng có thể thấy được người này là một người đàn ông vô cùng tuấn mỹ.

"Triệt…" Lý Tuyết Hà vừa thấy người đàn ông trên ghế sô pha, vẻ độc ác ương ngạnh ban nãy liền chuyển thành kiều mị không thôi.

Dù đã hơn bốn mươi, chăm sóc thân thể cũng tốt, nhưng cái vẻ kiều mỵ quả thật là vẫn có chút không hợp.

Người đàn ông bên ghế sô pha khẽ cười nụ cười mê người, giọng nói trầm thuần như rượu được ủ hai mươi mấy năm: "Không đi chào hỏi khách khứa sao?"

Lý Tuyết Hà si ngốc mê luyến nhìn, dù đã hơn bốn mươi nhìn bà vẫn làm vẻ ngượng ngùng tiến đến, dùng nói hơi làm nũng: "Em muốn ở cùng anh, anh đã chăm sóc mình như thế nào vậy mà giờ gương mặt này lại càng trở nên đẹp hơn trước nữa, anh không thay đổi chút nào, mà em…"

Lý Tuyết Hà đưa tay sờ khuôn mặt trang điểm kỹ của mình, cau mày hỏi: "Có phải em đã già đi nhiều lắm không?"

Người đàn ông thâm thúy nhìn bà, khóe môi khẽ nhếch lên lần nữa: "Đúng là đã già hơn nhiều, chỉ là, vẫn còn vẻ thướt tha ngày ấy."

"Thôi đi…" Lý Tuyết Hà hờn dỗi một câu, ý nồng tình đậm nhìn người đàn ông, hai tay ôm lấy mặt người đàn ông, chủ đôi đưa môi nhiệt tình hôn lên.

Đôi mắt hẹp dài của người đàn ông che lấp tất cả tâm tình dưới đáy mắt của mình, không trả lời, không cự tuyệt, mặc cho người phụ nữ này hôn mình.

Mà hai đầu lông mày của người đàn ông sớm đã nheo lại, lộ ra vẻ thâm trầm không thôi.

….

Mọi nhân vật nổi tiếng tinh anh đều tụ tập trong đại sảnh, yến tiệc đã chính thức bắt đầu, mà Hoắc Nghiệp Hoành được Hoắc Vân Hy và Lê Hiểu Mạn đỡ xuống giờ đang trên đài nói chuyện.

"Cảm tạ các vị khách và bạn bè thân thiết bỏ thời gian tới tham gia thọ yến của tôi, hy vọng mọi người đều được vui vẻ ở đây."

Nói xong mấy câu, Hoắc Nghiệp Hoành lại nhờ Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy đỡ xuống.

Phóng viên cố ý được mời tới thấy vậy liền lập tức chụp hình.

281. Chương 281: Tiết Lộ, Đã Ly Hôn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Ông Hoắc, hôm nay là đại thọ bảy mươi của ông, đại diện tòa soạn của chúng tôi chúc ngài thân thể an khang, bách niên bách lão, năm nào cũng có ngày này, ngày nào cũng là ngày vui."

"Cảm ơn! Cảm ơn! Vậy chúc cậu trăm sự đều thành." Hoắc Nghiệp Hoành nhìn phóng viên chúc mình cười nói.

"Ông Hoắc, vị bên cạnh này là cháu dâu của ngài sao? Cô ấy thật xinh đẹp, chúc ngài sớm có cháu ôm."

Lê Hiểu Mạn đang đỡ bên trái Hoắc Nghiệp Hoành nghe thấy lời phóng viên, hơi nhíu mày, ngước mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoành, thấp giọng gọi một tiếng: "Ông nội…"

Cô hy vọng ông có thể làm rõ chuyện ly hôn của mình và Hoắc Vân Hy, nhưng Hoắc Nghiệp Hoành lại nhìn cô, cười vỗ tay cô, chỉ nói cảm ơn với phóng viên, cũng không làm rõ gì cả: "Cảm ơn, mượn lời chúc của cậu, tôi cũng hy vọng mình sớm có cháu bế."

Dứt lời, ông lại cười nhìn Hoắc Vân Hy và Lê Hiểu Mạn bên cạnh mình một cái.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Nghiệp Hoành không nói rõ, lại thấp giọng gọi: "Ông nội…"

Hoắc Nghiệp Hoành cười nhìn Lê Hiểu Mạn, thấp giọng: "Mạn Mạn, hôm nay là đại thọ bảy mươi của ta, cháu cũng biết, tập đoàn Hoắc thị đang trong tình thế nguy hiểm, ông nội không hy vọng người ta biết chuyện cháu và Hoắc Vân Hy ly hôn lúc này, coi như giúp ta, hôm nay đừng nói chuyện này."

Dứt lời, ông liền vịn theo Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy đi tới chào hỏi khách khác.

Vẫn luôn có phóng viên theo sát ông.

"Ông Hoắc, cổ phiếu Hoắc thị thời gian trước liên tục liên tục thay đổi, hay là bởi tình hình không khả quan, khách trả hàng liên tục, còn bị viện kiểm sát điều tra, ảnh hưởng lớn tới danh tiếng Hoắc thị, dù hai ngày gần đây bắt đầu tăng lại, nhưng muốn vượt qua được lần này quả thực khá khó, ngài có lòng tin…"

Không đợi phóng viên nói xong, Hoắc Nghiệp Hoành cười hòa ái: "Làm ăn kinh doanh giống như trên chiếc tàu biển vậy, khó tránh khỏi các loại sóng to gió lớn, chuyện kiểm tra không quá quan ngại, chuyện này có thế này, dù là thương nhân sản xuất hay những vấn đề của người khác, Hoắc thị cũng sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm, còn tôi, tôi luôn có lòng tin, Hoắc thị có thể vượt qua lần nguy hiểm này."

Phóng viên tới lần này đề là do Hoắc Nghiệp Hoành cố ý mới tới, vậy nên không hỏi ông về chuyện…. Hoắc Vân Hy ở bên ngoài.

Dù là phóng viên hay tân khách, thấy Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy bên cạnh Hoắc Nghiệp Hoành, một nhà vui vẻ hòa thuận, càng sẽ không hỏi tới chuyện bên ngoài của Hoắc Vân Hy.

Dù sao hôm nay cũng là đại thọ bảy mươi của Hoắc Nghiệp Hoành, khách khứa cũng phải nể mặt mũi Hoắc Nghiệp Hoành.

Lê Hiểu Mạn đỡ Hoắc Nghiệp Hoành một vòng, trong lúc ông nói chuyện với khách khứa, lại có tân khác hỏi tới cô, ông đều giới thiệu, nói cô là cháu dâu mình.

Nếu không phải vì mặt mũi Hoắc Nghiệp Hoành, cô sẽ phủ nhận.

Cô luôn nhíu mày, mím môi không lên tiếng.

Phụng bồi Hoắc Nghiệp Hoành xong, cô lấy cớ muốn đi ăn chút gì đó, liền một mình đi tới bàn buffet.

Đúng lúc cô chuẩn bị lấy đồ ăn, phía sau truyền tới giọng nói tức giận của Hạ Lâm.

"Lê Hiểu Mạn… tiện nhân."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn vừa xoay người, lại bị Hạ Lâm cho một cái bạt tai.

Một cái tát này là toàn lực đánh ra, mà Lê Hiểu Mạn nhất thời không kịp tránh, cái tát này rơi trúng vào mặt.

Còn chưa đợi cô kịp phản ứng lại, Hạ Lâm hai mắt đỏ ửng như dã thú xổng khỏi lồng, khuôn mặt tràn ngập hận ý và tức giận đánh Lê Hiểu Mạn.

"A…" Lê Hiểu Mạn bị tát không đứng vững.

Phục vụ thấy cô bị đánh mà ngã tới không kịp tránh, cái khay trên tay liền bị cô làm rơi xuống.

Cốc trên khay rơi xuống đất vỡ vụn, mà Lê Hiểu Mạn ngã trên mặt đất, lễ phục mày trắng nhuốm màu rượu đỏ một mảng lớn, tay cô đụng trúng mảnh thủy tinh trên mặt đất, ngón trỏ và ngón giữa bị thương rỉ máu.

Một màn này rơi vào trong mắt khách khứa, và cả Hoắc Nghiệp Hoành cùng Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn bị ngã trên mặt đất, liền thả tay Hoắc Nghiệp Hoành chạy tới.

Thấy tay Lê Hiểu Mạn bị chảy máu, lập tức đỡ cô, ánh mắt sắc bén nhìn Hạ Lâm, giận dữ hét: "Hạ Lâm, cô điên à?"

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy che chở cho Lê Hiểu Mạn, vốn đã tức giận mà giờ không thèm để ý cái gì, ghen tuông nồng đậm trong mắt nhìn Hoắc Vân Hy: "Em điên rồi thì cũng là do các người ép cả, Vân Hy thật uổng cho em đã yêu anh, em còn mang trong mình đứa con anh, anh không thông báo chuyện chúng ta đính hôn, lại còn muốn bỏ con của chúng ta đi, anh đã ly hôn với con tiện nhân kia rồi thì sao lại không thể thông báo? Các người làm trò trước mặt nhiều người như vậy, cứ như vợ chồng thật, có nghĩ tới cảm nhận của em không?"

282. Chương 282: Tiết Lộ, Đã Ly Hôn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vốn lúc ở trong vườn hoa, Hoắc Vân Hy không để ý tới cô bị đau bụng còn đuổi theo Lê Hiểu Mạn, cô đã đầy đố kỵ ghen ghét rồi.

Không nghĩ tới lúc đến đại sảnh lại thấy một màn gia đình hòa thuận kia làm trong lòng cô đố kỵ chồng chất đố kỵ, chẳng quan tâm đến mặt mũi gì nữa, chỉ muốn dạy dỗ Lê Hiểu Mạn trước mặt mọi người.

Hạ Lâm nói chuyện ly hôn của Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy ra ngoài, không chỉ Hoắc Vân Hy xanh mặt mà nghe được lời của cô xong, sắc mặt Hoắc Nghiệp Hoành trầm xuống.

Ông chống quải trượng, vịn vào bà Trương đi tới, nghiêm nghị nhìn Hạ Lâm, lại nhìn về phía Hoắc Vân Hy: "Còn không mau lôi cô ta đi, đừng để cô ta ở đấy mất mặt nữa."

Dứt lời, ông nhìn bà Trương bên cạnh: "Bà Trương, đỡ Mạn Mạn đi thay bộ trang phục khác, xử lý cả vết thương trên tay Mạn Mạn nữa."

"Vâng!" Bà Trương tiến tới thấy tay cô chảy máu, đau lòng nói: "Thiếu phu nhân, tôi đỡ cô lên tầng."

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng rút tay khỏi Hoắc Vân Hy, nhìn bà Trương: "Bà Trương hãy gọi cháu là Mạn Mạn, cháu đã ly hôn với Hoắc Vân Hy rồi."

Hoắc Nghiệp Hoành nhíu mày, nhìn Lê Hiểu Mạn, sắc mặt ôn hòa đi phần nào: "Mạn Mạn, cháu trước lên thay bộ trang phục khác đã."

Lê Hiểu Mạn nhìn phần váy bị nhuộm đỏ một màu, ngước mắt lên gật đầu với Hoắc Nghiệp Hoành, rồi đi theo bà Trương lên tầng.

Sau khi cô lên, Hoắc Nghiệp Hoành nhìn Hoắc Vân Hy: "Mau bắt cô ta rời đi, Hoắc gia chúng ta không hoan nghênh cô ta."

Hạ Lâm nghe được lời Hoắc Nghiệp Hoành nói, tức giận nắm chặt tay, đang muốn lên tiếng, Hoắc Vân Hy lại bóp chặt cổ tay cô, kéo mạnh cô ra khỏi đại sảnh.

"Vân Hy… Anh buông… buông…"

Hoắc Vân Hy kéo cô ra tận phía bên ngoài rồi mới bỏ tay cô ra, giận dữ nói: "Hạ Lâm, cô thật quá đáng, lập tức rời khỏi đây cho tôi, nếu không, tôi kêu người vứt cô ra khỏi Hoắc gia, đến lúc đó, người mất mặt chính là Hạ gia."

Hạ Lâm nước mắt lưng trong nhìn Hoắc Vân Hy, bộ dạng tức giận nổi điên chuyển thanh ủy khuất không thôi: "Vân Hy, anh đừng giận em nữa có được không? Em… em vì quá yêu anh, nên mới mất đi lý trí, em.. Em thừa nhận là em rất ghen tị với chị, nhưng Vân Hy, hai người đã ly hôn, chuyện hai người là không thể nào, anh không thể vì cô ấy mà vứt bỏ mẹ con em! Chúng ta còn có đứa con này mà! Chẳng lẽ anh muốn

con anh vừa ra đời liền không có cha sao? Vân Hy, anh từng nói, từ nhỏ anh chưa từng có cha thương yêu, chưa từng cảm nhận tình yêu thương của cha, cho nên tương lai nhất định sẽ là một người cha tốt, vậy mà giờ anh còn muốn vứt bỏ đứa con của mình, anh vậy mà là một người cha tốt sao? Vân Hy, không có cha thương yêu, cảm giác này hẳn anh đã từng trải qua, anh muốn con mình cũng như vậy sao? Ô ô… Vân Hy, đừng đối xử tàn nhẫn với con chúng ta như vậy có được không không? Vân Hy…"

Hạ Lâm khóc ngã ngồi trên mặt đất, đáng thương động lòng người.

Cô một tay vỗ về bụng mình, lại nức nở nói: "Cục cưng, thật xin lỗi! Mẹ không thể có con, vì cha con không muốn con, để tránh sau khi sinh con không được cha thương yêu, mẹ giờ sẽ bỏ con đi thực sự, thật xin lỗi!"

Dứt lời, Hạ Lâm bò dậy, khóc chạy ra ngoài.

Mà lời của Hạ Lâm mới rồi đã động đến phần yếu ớt nhất trong lòng Hoắc Vân Hy, từ nhỏ đến giờ anh luôn khát khao tình thương của cha, anh muốn mình lớn lên sẽ trở thành một người cha tốt, yêu thương con cái của mình, đem tất cả những gì mình chưa từng được hưởng thụ trao cho con của mình.

Mà giờ, anh lại muốn vứt bỏ đứa con của mình.

Thấy Hạ Lâm chạy ra khỏi Hoắc gia, anh do dự, liền đuổi theo.

"Lâm Lâm…"

Nghe thấy giọng Hoắc Vân Hy phía sau, Hạ Lâm được như ý muốn, cười đến quỷ dị, cô rất hiểu Hoắc Vân Hy, cũng biết dùng cách gì để có thể tác động đến anh.

Cô không ngừng lại, mà ngược lại còn chạy nhanh hơn.

Hoắc Vân Hy thấy vậy nhanh chóng đuổi theo, kéo cô lại, ánh mắt áy náy nhìn cô: "Lâm Lâm, anh xin lỗi! Anh sẽ chịu trách nhiệm với con, anh sẽ là người cha tốt."

Hạ Lâm khóc lóc giãy dụa: "Ô ô.. Anh lừa em, anh không phải muốn tái hôn với chị hay sao? Không phải anh muốn vứt bỏ mẹ con em sao?"

Hoắc Vân Hy nhíu chặt mày, kiên định nói: "Điều anh nói là sự thật, giờ chúng ta quay lại, anh sẽ lập tức tuyên bố chúng ta đính hôn."

Hạ Lâm nín khóc mỉm cười: "Vân Hy, anh nói thật chứ?"

Hoắc Vân Hy nắm chặt tay, nhắm mắt lại, do dự hồi lâu, mở mắt ra nhìn cô, nhẹ gật đầu: "Ừ!"

"Vân Hy…" Hạ Lâm cười cười nhào vào lòng Hoắc Vân Hy.

283. Chương 283: Người Chết, Không Phải Em Giết (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy nhìn người phụ nữ cười hạnh phúc trong lòng mình, khuôn mặt tràn ngập vẻ bi thương. Giờ anh hận chính mình, trước đó anh còn nói muốn tái hôn với Mạn Mạn, mà giờ lại tuyên bố đính hôn với Hạ Lâm.

Anh không yêu Hạ Lâm, anh chỉ cưới cô vì đứa trẻ.

Anh không phải là người chồng tốt, đời này anh cũng sẽ không đảm đương được trong trách này, anh không thể yêu Hạ Lâm được nữa, vậy anh chỉ còn có thể làm hết sức mình trở thành một người cha thật tốt.

Đến khi anh già, cho dù thật sự có lỗi với mọi người, ít nhất anh còn có thể đối diện với con của mình.

Trở về đại sảnh, anh tuyên bố chuyện đính hôn với Hạ Lâm trước mặt khách khứa.

Hoắc Nghiệp Hoành suýt thì bị anh làm cho tức chết, nếu không phải vì hôm nay là đại thọ bảy mươi của mình thì ông đã trực tiếp kêu người quẳng Hạ Lâm đi rồi.

…

Trên tầng, bà Trương đã xử lý xong vết thương trên ngón tay Lê Hiểu Mạn.

Cô ngồi nhìn vết thương trên tay trái của mình, lại nhìn vết thương trên tay phải, cô phát hiện cả hôm qua và hôm nay cô đều rất xui xẻo, luôn làm ngón tay mình bị thương.

Trong lòng mơ hồ có dự cảm xấu, dường như đã xảy ra chuyện gì.

Trang phục màu trắng bị rượu làm dơ nên bà Trương đã đi tìm cho cô bộ mới, bảo cô thay ra trước, nhưng đi ra ngoài rất lâu cũng không thấy quay lại.

Lê Hiểu Mạn ngồi lâu liền nghi ngờ đứng dậy chuẩn bị ra ngoài.

Vừa mới bước chân, đột nhiên một thân ảnh thoáng qua trước mắt cô, cô không thấy rõ là chuyện gì, chỉ ngửi thấy một mùi rất đặc thù, hai mắt khép lại, ngất đi trên mặt đất.

Đến khi cô tỉnh lại, trước mắt không còn là cửa phòng, mà là đang trên sàn nhà màu nắng.

Cô nhíu mày, vuốt mi tâm, nhìn người bên cạnh, là bà Trương.

"Bà Trương, sao bà lại nằm dưới đất như vậy?" Lê Hiểu Mạn lật người, thì lại thấy bà không có phản ứng, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng đầy máu, trước ngực còn có một cái dao cắm vào, xung quanh tràn ra vũng máu lớn.

"A…"

Lê Hiểu Mạn bị dọa đến tái mét, đưa tay về phía mũi bà Trương, không còn hô hấp nữa.

Cô mở to mắt không dám tin nhìn bà Trương không chút động đậy trên mặt đất.

Sao có thể? Bà Trương sao có thể vô duyên vô cớ chết đi thế này?

Là ai đã giết bà?

"Oe…" Mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập khoang mũi khiến dạ dày cô không nhịn được muốn ói.

Cô lui về sau một bước, hoảng sợ nhìn bà Trương, đầu óc trống rỗng, không rõ đang xảy ra chuyện gì.

"Tiện nhân, làm gì mà thay y phục lâu thế?" Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, Lý Tuyết Hà không vui đi tới, vừa nhìn thấy tình trạng kinh khủng của bà Trương, bị hù dọa phát sợ, run run chỉ tay vào Lê Hiểu Mạn: "Cô.. cô điên rồi à tiện nhân, cô… Cô dám giết bà Trương? Tôi phải gọi cảnh sát…"

Nghe Lý Tuyết Hà nói xong, Lê Hiểu Mạn mặt trắng bệch ra sức lắc đầu: "Không.. tôi không giết người, chuyện này không liên quan đến tôi, không phải là tôi…"

Lý Tuyết Hà không nghe cô nói, lấy điện thoại ra gọi cho cảnh sát.

Thấy bà báo cảnh sát, Lê Hiểu Mạn ngã ngồi xuống đất, cả người run rẩy, đầu óc hỗn loạn.

"Giết người thì đền mạng, Lê Hiểu Mạn, cô nhất định phải chết." Báo cảnh sát xong, Lý Tuyết Hà khinh thường nhìn Lê Hiểu Mạn trên mặt đất một cái, rồi kinh hoảng chạy ra ngoài, vừa đi vừa hô to: "A… Có người chết! Có người chết!…"

Vừa hô vừa chạy xuống tầng, tất nhiên gây ra sự chú ý không ít từ phía khách khứa.

Hoắc Nghiệp Hoành thấy Lý Tuyết Hà vừa kinh hãi vừa hô to, ông chống quải trường kêu người giúp việc đỡ đi lên phía trước, âm trầm nhìn Lý Tuyết Hà: "La lối như thế còn ra thể thống gì? Đừng quên thân phận của mình, ai chết?"

Lý Tuyết Hà sắc mặt tái nhợt, cả người run rẩy, chỉ lên trên tầng: "Cha… cha… chết… chết người… Bà…. bà Trương đã chết, là… Lê Hiểu Mạn…. tiện nhân kia giết…"

"Cái gì? Bà Trương chết rồi?" Hoắc Nghiệp Hoành vừa xong thì sắc mặt đanh lại, thâm trầm nhìn Lý Tuyết Hà: "Không thể nào, ta không tin Mạn Mạn lại giết người, câm miệng cho ta, đừng nói lung tung nữa, để ta lên xem có chuyện gì."

Dứt lời, ông vội lên lầu.

Vì Lý Tuyết Hà kêu to nên trong sảnh các khách khứa đều nhìn phía trên, râm ran bàn tán.

Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm tự nhiên cũng bị kinh động, hai người đi cùng Lý Tuyết Hà lên trên.

Hoắc Vân Hy thấy sắc mặt bà tái nhợt, thân thể không ngừng phát run, nghi ngờ hỏi: "Mẹ, đã xảy ra chuyện gì? Mẹ vừa nói giết người là sao vậy?"

Lý Tuyết Hà run rẩy chỉ ngón tay: "Con.. các con đến nhìn đi, tiểu tiện nhân kia, cô ta… cô ta phát điên, cô ta… giết bà Trương."

284. Chương 284: Người Chết, Không Phải Em Giết (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm nghe vậy đều kinh ngạc không thôi.

"Không thể nào, Mạn Mạn sao có thể giết người?" Sắc mặt Hoắc Vân Hy đại biến, khuôn mặt không thể tin cuống quýt chạy lên.

"Vân Hy…" Hạ Lâm thấy vậy, trong mắt xoẹt qua tia ghen tị, rồi vẫn chạy theo.

Khách khứa thấy vậy cũng chạy lên tầng.

"Mạn Mạn…"

Hoắc Nghiệp Hoành chống quải trượng đi vào phòng, lại thấy bà Trương đang nằm trong vũng máu, sắc mặt ông đại biến, đưa tay dò hơi thở của bà, không còn chút hô hấp nào nữa.

Ông ngưng trọng nhìn Lê Hiểu Mạn bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, chay mày: "Mạn Mạn, đã có chuyện gì xảy ra? Bà Trương vì sao lại chết?"

Cả người Lê Hiểu Mạn phát run nhìn Hoắc Nghiệp Hoành, lắc đầu, nước mắt tuôn ra: "Ông nội, cháu không biết, tỉnh lại liền thấy bà Trương ở đây, cháu không biết đã xảy ra chuyện gì, cháu thật sự không biết…"

Hoắc Nghiệp Hoành thấy Lê Hiểu Mạn bị dọa không nhẹ, nhíu chặt mày, vỗ vỗ vai cô, trấn an nói: "Mạn Mạn, đừng sợ, chuyện này ông nội sẽ điều tra rõ ràng, trước cháu đứng lên đã, nói rõ ràng cho ta, rốt cuộc là có chuyện gì?"

Ông đang muốn để cho người giúp việc đỡ mình đỡ Lê Hiểu Mạn dậy, Hoắc Vân Hy, Hạ Lâm và không ít khách khứa như ong vỡ tổ tràn vào.

"A… Thật sự có người chết…" Có vị khác nhát gan thấy bà Trương chết, sợ đến la thất thanh.

Hoắc Vân Hy nhìn bà Trương trong vũng máu, sắc mặt ngưng trọng liền đi tới chỗ Lê Hiểu Mạn, nhìn cô run rẩy: " Mạn Mạn, đã xảy ra chuyện gì? Bà Trương.. Bà Trương sao lại…"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Hoắc Vân Hy, nước mắt chảy ròng lắc đầu: "Đừng hỏi em… Em không biết.. Em không biết…"

Thấy cô hoảng sợ cực độ, hai mắt đau đớn, anh ôm cô vào ngực, nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô an ủi: "Mạn Mạn, không biết không sao, anh không hỏi nữa… Trước…"

Giờ phút này, Lê Hiểu Mạn như đã mất hết tinh thần, thân thể không chút khí lực, tùy ý để Hoắc Vân Hy ôm cô vào lòng.

Tai cô như mất tri giác, không nghe được bất kỳ lời an ủi nào của Hoắc Vân Hy, chỉ cố nghĩ không biết là ai đã giết bà Trương.

Rõ ràng, có người muốn hãm hại vu cho cô giết người.

Nhưng rốt cuộc đây là ai?

Đang lúc khách khứa bàn tán xôn xao về xác chết của bà trương, Hạ Lâm và Lý Tuyết Hà đã cùng năm vị cảnh sát bước tới

Lê Hiểu Mạn đang được Hoắc Vân Hy ôm lấy nhìn thấy cảnh sát, hai cánh tay mảnh khảnh hơi níu chặt y phục của mình.

Thấy cô như vậy, Hoắc Vân Hy lên tiếng an ủi: "Mạn Mạn, đừng sợ."

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy vẫn làm trò ôm ấp Lê Hiểu Mạn trước mặt khách khứa, tức giận chỉ vào Lê Hiểu Mạn nói với cảnh sát: "Là cô ta.. Cô ta giết bà Trương..."

Hoắc Vân Hy thấy Hạ Lâm nói Lê Hiểu Mạn là hung thủ giết bà Trương, anh dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn cô: "Lâm Lâm, đừng ăn nói lung tung, Mạn Mạn không thể nào giết người."

"Ai nói không thể nào?" Lý Tuyết Hà đi lên phía trước, ánh mắt tàn nhẫn nhìn Lê Hiểu Mạn, nói với cảnh sát: "Nhất định là cô ta giết, trong phòng ngoài cô ta và bà Trương thì đâu còn ai khác, không phải cô ta giết thì có thể là ai được chú?"

Năm cảnh sát nghe thấy lời Lý Tuyết Hà, lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, thấy lễ phục màu trắng của cô có vết máu, một trong số đó đi tới trước mặt Hoắc Nghiệp Hoành, muốn lấy căn cứ xác thực.

"Ông Hoắc, tôi là đội trưởng đội điều tra, Hà Nghiêm, án mạng phát sinh tại đây, ai cũng có thể nghi ngờ, chúng tôi giờ muốn lấy khẩu cung, mời về sở cảnh sát, chỉ là ông Hoắc xin hãy yên tâm, chúng tôi sẽ không để ai phải oan uổng đâu."

Đội trưởng Hà nói xong, bảo mấy cảnh sát phía sau đưa Hoắc Nghiệp Hoành, Hoắc Vân Hy, Lê Hiểu Mạn, Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm đến sở cảnh sát.

Những cảnh sát khác ở lại đối chiếu khẩu cung với khách khứa có mặt tại buổi tiệc.

Mà bộ phận pháp y cũng tới Hoắc gia, thu thập hiện trường và chứng cứ.

...

Trong sở cảnh sát, vì Lê Hiểu Mạn là người bị nghi ngờ nhiều nhất nên cô bị mang một mình vào phòng thẩm vấn.

Ba cảnh sát sắc mặt lạnh lẽo ngồi đối diện với cô, hai nam một nữa, trong đó người nam như vừa mới nói gì với đột trường, cách hai bên là một cái bàn, phía trên chỉ là một chiếc đèn bàn ánh sáng không mạnh.

Lê Hiểu Mạn khẽ nhíu mày, tình huống như thế này cô đã từng xem trên ti vi, thật không ngờ, hôm nay mọi chuyện tương tự lại xảy đến với cô.

285. Chương 285: Thẩm Vấn, Báo Cáo Vân Tay (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn cô vậy mà cũng có ngày vào cục cảnh sát, còn trở thành kẻ bị tình nghi giết người đưa vào phòng thẩm vấn.

Trong lòng cô vô cùng bi thương, chỉ cảm thấy ủy khuất không thôi.

Nhìn ba vị cảnh sát mặt lạnh như băng đối diện, cô ngược lại bình tĩnh hơn một chút, không còn hoảng sợ và sợ hãi như vừa rồi.

Đội trưởng Hà ngồi ở giữa thần sắc uy nghiêm nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy cô có vẻ bình tĩnh hơn trước, ông ta cười lạnh nói: "Ha hả… Cô bình tĩnh thật…"

Dừng lại, ông ta bất ngờ hỏi: "Là cô giết dì Trương?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn lập tức lắc đầu phủ định: "Không phải… Tôi với dì Trương không thù không oán, vì sao tôi phải giết dì ấy? Tôi căn bản không có động cơ giết người."

Một nữ cảnh sát ngồi cạnh Đội trưởng Hà nhìn Lê Hiểu Mạn nói: "Lê Hiểu Mạn, chúng tôi đã hỏi những người khác, vì cô và ai đó đã xảy ra xung đột, lễ phục vô tình bị đổ rượu đỏ lên, Hoắc lão gia bảo dì Trương đỡ cô lên lầu đi thay quần áo, mọi người đều có thể làm chứng, tận mắt thấy cô và dì Trương lên lầu, sau đó những người khác không ai gặp lại dì Trương nữa, nói cách khác, cô là người cuối cùng tiếp xúc với dì Trương, mẹ chồng cũ của cô, bà Lý Tuyết Hà nói đến phòng tìm cô thì phát hiện dì Trương đã chết ngay bên cạnh cô, trên người cô cũng có máu của dì Trương, lúc ấy trong phòng cũng chỉ có cô và dì Trương, không có ai khác."

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, nhìn nữ cảnh sát kia hỏi: "Cô nói vậy là có ý gì? Tôi không giết người, dì Trương bình thường đối xử với tôi rất tốt, tôi không có khả năng sát hại dì ấy, tôi bị hãm hại, mấy người không có chứng cớ, không thể oan uổng nói tôi giết người."

"Lê Hiểu Mạn, mời cô tỉ mỉ nói lại những gì mình biết, cô làm thế nào phát hiện ra dì Trương đã chết? Cô nói cô không giết dì Trương, vậy cô có gì chứng minh lúc dì Trương chết cô không có mặt ở hiện trường không? Hoặc là, cô có thấy hung thủ thật sự không?" Lúc này nói chuyện chính là Đội trưởng Hà, ông không hề chớp mắt, ánh mắt sắc bén nhìn Lê Hiểu Mạn, giống như muốn nhìn trên mặt cô ra dấu vết gì đó.

Nghe thấy Đội trưởng Hà nói như vậy, Lê Hiểu Mạn kể rõ chuyện mình bị Hạ Lâm tát một cái, sau đó dì Trương đỡ cô lên lầu.

"Lê Hiểu Mạn, cô nói có người đánh ngất cô, vậy cô có nhìn thấy mặt người kia không?"

"Không!" Lê Hiểu Mạn nhíu mày lắc đầu trả lời Đội trưởng Hà, lúc ấy tốc độ của người kia quá nhanh, hơn nữa là thừa dịp cô không chú ý ra tay, cô căn bản không nhìn rõ dáng vẻ người kia.

Cô chỉ nhớ được mùi hương đặc biệt kia, nếu để cô ngửi lại, cô nhất định nhận ra.

"Lê Hiểu Mạn, cô nói mình tỉnh lại phát hiện dì Trương đã chết rồi, cũng không có ai làm nhân chứng cho cô, một mình cô nói rất khó khiến người ta tin tưởng, xem ra chúng ta chỉ có thể chờ kết quả bên pháp chứng mới có thể xác định cô có phải hung thủ hay không."

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, có chút nghi hoặc nhìn Đội trưởng Hà: "Kết quả gì cơ?"

Đội trưởng Hà vẻ mặt uy nghiêm nhìn thấy cô: "Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, cô có giết người hay không, trên người nạn nhân nhất định sẽ để lại dấu vết, bên pháp chứng sẽ nghiệm chứng dấu vân tay trên di thể người bị hại và lưỡi dao trên ngực dì ấy."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn trong lòng vui vẻ, nâng mắt nhìn Đội trưởng Hà: "Có phải trên dao không có dấu vân tay của tôi là tôi có thể thoát khỏi diện tình nghi giết người?"

Cô căn bản chưa từng chạm qua con dao đó, bên trên không thể có dấu vân tay của cô.

Đội trưởng Hà nhìn cô một cái, lập tức nói: "Cho dù trên dao không có dấu vân tay của cô cũng không thể xác định cô không phải hung thủ, nhưng nếu trên dao có vân tay của cô, cô khó mà tránh khỏi tình nghi giết người."

Dứt lời, Đội trưởng Hà đứng lên, hai người cảnh sát khác đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, đem kẻ tình nghi giết người lớn nhất trước mắt là cô mang vào phòng tạm giam.

Hoắc Nghiệp Hoằng và Hoắc Vân Hy đứng ra nộp tiền bảo lãnh, nhưng cảnh sát không đồng ý.

Mà cái gọi là phòng tạm giam là một căn phòng nhỏ u ám lại ẩm ướt, chỉ có một chiếc bóng đèn mờ nhạt, còn có một chiếc giường thô cứng.

Nhìn căn phòng tản ra hơi thở u ám này, Lê Hiểu Mạn nhớ tới dáng vẻ khi chết của dì Trương, sau lưng thấm ra mồ hôi lạnh, sợ hãi lại ủy khuất ngồi thẳng xuống đất, trong mắt dâng lên một tầng hơi nước, nước mắt trong suốt giống như hồng thủy vỡ đê chảy khỏi khóe mắt.

Cô đưa tay bịt miệng, cắn chặt môi dưới, không cho bản thân khóc thành tiếng, cô không thể gục ngã như vậy được, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, cô không giết người, không ai có thể oan uổng cô.

[Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc: Người ngay thẳng thì cho dù không cần phải giải thích hay biện hộ gì thì bản chất người ta cũng vẫn ngay thẳng. Dù bị vu vạ hay bị nghi oan hoặc bị nói xấu gì, người ta không cần thanh minh sự thật cũng sẽ được phơi bày.

Còn người xấu xa thì cho dù có lấp liếm thế nào rốt cuộc cái bản chất xấu xa cũng sẽ bị lộ ra.

Chỉ cần cô rời khỏi nơi này, cô nhất định phải tra ra là ai đang hãm hại cô?

Cô cả đêm không ngủ, gần như luôn khóc.

Hôm sau.

Cô ngơ ngác nghe bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân, cô vội vàng đứng lên, thấy hai cảnh sát một nam một nữ đi đến, đúng là hai người trong phòng thẩm vấn hôm qua.

Nữ cảnh sát tiến lên, lấy ra một bộ còng tay đeo lên cho Lê Hiểu Mạn.

Thấy thế, cô nao nao, ánh mắt khó hiểu nhìn hai vị cảnh sát sắc mặt lạnh như băng nọ: "Mấy người có ý gì? Tôi không giết người, vì sao còng tay tôi?"

Hai cảnh sát không nói gì, đem cô từ phòng tạm giam tới phòng thẩm vấn ngày hôm qua.

Vẫn là "tam đường hội thẩm (1)" như ngày hôm qua, ba người ngồi đối diện thay nhau đề ra nghi vấn cô có giết người hay không.

Mặc kệ bọn họ hỏi gì, cô luôn một mực chắc chắn cô không giết người.

Thẩm vấn giằng co nhiều giờ, Lê Hiểu Mạn bị ba cảnh sát thay nhau hỏi sắp điên mất, cô một lần lại một lần lặp lại tôi không giết người.

286. Chương 286: Thẩm Vấn, Báo Cáo Vân Tay (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Tôi không giết người, nói một nghìn một vạn lần cũng vậy, tôi không giết người, cảnh sát mấy người không thể phán oan bừa bãi vậy được."

Thẩm vấn thêm hồi lâu, Lê Hiểu Mạn vẫn khăng khăng không giết người, ba cảnh sát bắt đầu bực mình.

"Oan uổng?" Đội trưởng Hà đứng lên, đưa báo cáo pháp chứng gửi tới đặt trước mặt Lê Hiểu Mạn, thần sắc uy nghiêm nói: "Cô còn dám nói dối? Báo cáo đã gửi tới, trên dao và cổ người chết đều chỉ có dấu vân tay của một mình cô, pháp y đã chứng nhận, thời gian tử vong của nạn nhân là vào khoảng mười một rưỡi cho đến mười hai giờ đêm hôm qua, mà hôm đó mời một giờ hai mươi phút, mọi người đều thấy dì Trương đỡ cô lên lầu, sau đó mãi đến mười hai giờ cũng không có bất kỳ ai thấy dì ta xuất hiện cả, mãi đến khi mẹ chồng cũ của cô là bà Lý Tuyết Hà đến phòng cô phát hiện người đã chết, cũng không ai thấy cô xuống lầu, mà trong khoảng thời gian này cô cũng đủ thời gian giết người."

Lê Hiểu Mạn nhìn báo cáo vân tay Đội trưởng Hà ném tới trước mặt mình, hoàn toàn ngây ngẩn, sao có thể? Cô căn bản không chạm vào con dao kia, căn bản không giết người.

Cô bị người hãm hại, đến cùng là ai muốn hãm hại cô? Là Lý Tuyết Hà hay là Hạ Lâm?

Hai tay cô xiết chặt, nâng mắt trấn định nhìn Đội trưởng Hà: "Cho dù trên dao và cổ dì Trương có dấu vân tay của tôi cũng không đủ để chứng minh tôi giết dì ấy, tôi bị hãm hại, tôi căn bản không có động cơ giết dì Trương, hơn nữa tôi còn là con gái, dù có cầm dao muốn giết dì Trương, dì ấy cũng phải giãy dụa trốn đi, muốn chạy thoát! Cũng sẽ để lại trên người tôi vết cào cấu linh tinh gì đó chứ, các anh chắc cũng đã thăm dò hiện trường, hiện trường căn bản không có dấu vết đánh nhau, trên người tôi cũng không vết thương, mấy người cho rằng tôi tài giỏi đến đâu mà dễ dàng giết dì Trương như vậy?"

"Lê Hiểu Mạn, cô không cần nói dối nữa, bởi vì dì Trương tin cô nên không phòng bị, cô thừa dịp dì ta chưa chuẩn bị mà ra ta, dì Trương tuổi cũng đã lớn, sao có thể là đối thủ của cô? Cô có thể không nhận tội, cũng có giữ im lặng, nhưng từ giờ trở đi mỗi câu nói của cô đều được ghi vào bản tường trình, chúng tôi sẽ đem tất cả các căn cứ chính xác trình lên viện kiểm sát, cô cứ chờ đền tội ngồi tù đi!"

Đội trưởng Hà sắc mặt nghiêm khắc nói xong, đứng lên rời khỏi phòng thẩm vấn.

Mà Lê Hiểu Mạn nghe Đội trưởng Hà nói vậy, cả người hoàn toàn ngây ngẩn, cô hạ mắt, nước mắt rơi như mưa, thấp giọng nỉ non: "Tôi không giết người… Tôi không giết người…"

Là ai phải hãm hại cô như vậy, là ai hận chỉ muốn cô chết đến thế?

Cô bắt đầu nản lòng thoái chí, nước mắt trong suốt ướt đẫm khuôn mặt thanh lệ của cô, hai tay cô nắm chặt, cắn chặt môi dưới khóc không ra tiếng.

Giờ phút này cô thật hy vọng Long Tư Hạo có thể xuất hiện trước mặt mình, cô rất muốn gặp anh, rất muốn nhào vào lồng ngực ấm áp và an toàn ấy, rất muốn nói cho anh biết cô không giết người, rất muốn nghe anh nói một câu, anh tin em.

Ánh mắt cô dại ra, mặt không chút thay đổi mặc cho nước mắt không ngừng chảy xuống, cô giống như một cái xác không hồn, tùy ý để hai người cảnh sát mang cô khỏi phòng thẩm vấn, sau đó mang tới trại tạm giam.

Mà tin tức đại thọ bảy mươi của Hoắc Nghiệp Hoằng xảy ra án mạng, người hầu ở Hoắc gia hơn hai mươi năm bị giết, hung thủ bị tình nghi là cháu dâu cũ xuất hiện trên đầu đề tất cả báo chí ở thành phố K.

Bởi vậy, tin Lê Hiểu Mạn bị cảnh sát bắt tới cục cảnh sát không chỉ Lâm Mạch Mạch biết, Lạc Thụy đương nhiên cũng biết.

Sau khi hiểu ra cậu ta lập tức kích động gọi điện thoại cho Long Tư Hạo còn đang ở Pháp.

"Tổng giám đốc, không ổn rồi, xảy ra chuyện, chuyện ông ngoại của ngài trước đừng bàn tới, dù sao lão nhân gia cũng đã mất tích lâu như vậy rồi, ngài vẫn nên về trước quản chuyện Hiểu bảo bối anh yêu nhất đi!"

Điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp mang tho chút lo lắng của Long Tư Hạo: "Hiểu Hiểu làm sao vậy?"

"Tổng giám đốc, nói anh cũng không tin, Lê tiểu thư giết người, giờ đang bị đưa vào phòng tạm giam…"

Không đợi Lạc Thụy nói xong, Long Tư Hạo lạnh như băng lạnh thấu xương giận dữ rống lên: "Lạc Thụy, tôi thấy cậu chán sống rồi, tôi bảo cậu bảo vệ cô ấy, vậy mà cậu lại để cô ấy bị bắt vào phòng tạm giam? Chờ tôi xử lý xong chuyện này trở về sẽ tính sổ với cậu, lập tức liên hệ với luật sư Lâm…"

…

Cúp điện thoại, Lạc Thụy dựa theo lời Long Tư Hạo nói liên hệ với luật sư Lâm, sau đó cùng anh ta đến cục cảnh sát.

Đúng lúc đụng trúng Hoắc Nghiệp Hoằng và Hoắc Vân Hy cũng mang theo luật sư đến.

Bọn họ đều muốn gặp Lê Hiểu Mạn, sau khi được cảnh sát đồng ý, cảnh ngục mới đưa Lê Hiểu Mạn từ phòng tạm giam dẫn ra.

Lúc này gương mặt cô không chút thay đổi, đôi mắt xinh đẹp sưng đỏ, nước mắt đã khô cạn, ánh mắt dại ra, trên người đã mặc bộ đồ tù nhân màu vàng của trại tạm giam.

Lạc Thụy từ trên xuống dưới đánh giá Lê Hiểu Mạn, đau lòng nhíu mày, thiếu chút nữa nhịn không được xông lên đánh cảnh ngục.

[(1) Tam đường hội thẩm: Tức là cơ quan chức năng đồng thời thụ lý một vụ án. Dựa theo chế độ ngày nay thì ba bộ ngành này gồm: Công an, Viện kiểm sát, Tòa án. Trường hợp này thường xảy ra khi có vụ án lớn, hoặc liên quan đến nhân vật nhạy cảm. Tam đường hội thẩm cũng có thể hiểu là ba người tham gia thụ lý một vụ án cùng lúc. (Theo baike.baidu)

287. Chương 287: Biến Thái Trong Ngục Giam (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cậu ta đưa tay chỉ vào hai gã cảnh ngục áp giải Lê Hiểu Mạn đi ra, đôi mắt sắc bén nheo lại: "Mấy người… Mấy người dám ngược đãi tâm can bảo bối của tổng giám đốc chúng tôi thành như vậy? Tổng giám đốc nhìn thấy nhất định đau lòng muốn chết, tôi phải tố cáo mấy người ngược đãi phạm nhân… Không phải, là ngược đãi phụ nữ."

Dứt lời, cậu ta nổi giận đùng đùng nhìn luật sư Lâm bên cạnh, nói: "Luật sư Lâm, tố cáo bọn họ cho tôi, để bọn họ khuynh gia bại sản, tan cửa nát nhà, trong túi không có một xu, ngay cả quần lót cũng không có mà mặc."

Luật sư Lâm nghe thấy lời cậu ta nói, khóe miệng co quắp.

"Mạn Mạn…" Hoắc Vân Hy thấy mới một đêm không gặp, Lê Hiểu Mạn đã tiều tụy gầy yếu đi không ít, trong mắt cũng xẹt qua chút đau lòng.

Lê Hiểu Mạn cụp mắt, ánh mắt ảm đạm vô thần, không để ý đến Hoắc Vân Hy, mà nhìn về phía Lạc Thụy, thấy bên cạnh cậu ta có luật sư, nhưng không thấy Long Tư Hạo, trong mắt cô xẹt qua chút mất mác, ánh mắt càng ảm đạm thêm vài phần.

Lạc Thụy đem mất mác của cô nhìn vào trong mắt, đau lòng nhìn cô: "Lê tiểu thư, cô yên tâm, tổng giám đốc đã biết chuyện của cô, cũng đang gấp rút trở về, tôi tin Lê tiểu thư sẽ không giết người, cho nên mời Lê tiểu thư kể hết mọi chuyện xảy ra hôm qua cho luật sư Lâm biết."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn về phía luật sư Lâm bên cạnh Lạc Thụy, mím môi, không lên tiếng.

"Mạn Mạn…"

Hoắc Nghiệp Hoằng vẫn luôn im lặng đau lòng nhìn Lê Hiểu Mạn, chống quải trượng đi tới.

Lê Hiểu Mạn nâng mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng vẻ mặt ngưng trọng, đôi mày thanh tú khẽ nhíu: "Ông nội, ông về đi!"

Hoắc Nghiệp Hoằng được Hoắc Vân Hy đỡ tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, lo lắng và đau lòng nhìn cô: "Mạn Mạn, ông nội dẫn theo luật sư đến, con đem chuyện hôm qua nói cẩn thận với luật sư đi."

Trải qua thẩm vấn ngày hôm qua, Lê Hiểu Mạn đã kể mọi chuyện cho cảnh sát thẩm vấn n lần, giờ cô không muốn mở miệng nói thêm câu nào nữa.

Cô nâng mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, đôi mắt sâu thẳm nhìn ông: "Ông nội, con mệt."

Sau đó cô không nói gì nữa, cùng cảnh ngục trở về phòng tạm giam.

Lê Hiểu Mạn làm cho người ta cảm thấy bi thương buồn rầu chán nản, khiến Hoắc Nghiệp Hoằng, Hoắc Vân Hy, Lạc Thụy đều vô cùng lo lắng.

Bọn họ chỉ đành đi tìm đội trưởng phụ trách vụ án này để tìm hiểu tình hình, kết quả là cảnh sát đã trình chứng cớ lên viện kiểm sát, Lê Hiểu Mạn không nộp tiền bảo lãnh được, chỉ chờ đến khi mở phiên toà sau đó thắng án mới có thể tẩy sạch hiềm nghi giết người của Lê Hiểu Mạn.

Rời khỏi cục cảnh sát, Lạc Thụy lợi dụng danh nghĩa Long Tư Hạo gọi điện cho cục trưởng cục công an thàng phố Ngô Giang, nhưng Ngô cục trưởng tỏ ra khó xử, chuyện lần này liên quan đến mạng người, nếu không có chứng cứ xác minh Lê Hiểu Mạn không giết người, không thể trực tiếp thả cô ra.

…

Phòng giam nữ chỗ Lê Hiểu Mạn tạm ở có khoảng mười sáu người.

Giường rất chật, căn phòng không lớn lắm coi như sạch sẽ, Lê Hiểu Mạn được sắp xếp ở giường cuối.

Lúc này cô vẫn như cũ, rũ mắt, ánh nhìn ảm đạm.

Từ trước đến giờ cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày bị nhốt trong trại tạm giam.

Cuối cùng là ai muốn hãm hại cô như vậy?

"Mỹ nữ…" Đột nhiên, một âm thanh thô cuồng trung tính mười phần đập vào tai cô, cô run rẩy, nâng mắt nhìn dưới giường mình có bảy tám người phụ nữ dáng vẻ đáng khinh.

Bảy tám người này đều cùng phòng giam với cô, già, trẻ, tang thương, tiều tụy, mặt lộ vẻ hung ác, lạnh lùng…

Vẫy tay gọi cô là mỹ nữ chính là một người phụ nữ trung niên để tóc ngắn, dáng người cao lớn, diện mạo nam tính.

Cô ta nhìn về phía Lê Hiểu Mạn cười ha ha lộ ra hàng răng vàng ố, một đôi tay to dài sờ vào hai chân Lê Hiểu Mạn vừa xoa vừa nắn, khuôn mặt mập mạp béo chảy mỡ biểu tình cực kỳ đáng khinh: "Mỹ nữ, chân em trắng nhỉ! Chỗ khác chắc cũng trắng lắm hả?"

Người mập này trong mắt lóe lên ánh nhìn đáng khinh khiến Lê Hiểu Mạn hoảng sợ, đồng tử trừng to, chẳng lẽ cô gặp nữ lưu manh, đồng tính luyến ái?

Cô trước kia nghe người ta từng nói, trong ngục giam dạng người nào cũng có, biến thái, bỉ ổi…

Cô rùng mình một cái, sợ hãi vô hình tập kích, cô dùng hết sức lực áp chế sợ hãi trong lòng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn người phụ nữ mập đang nắm chân mình: "Bà… Bà muốn làm gì?"

Cô lập tức liều mạng rút chân về, nhưng sức của cô sao địch nổi người có dáng vẻ to mập kia, chẳng những không giãy khỏi đôi tay mập ú của bà ta còn bị kéo xuống dưới giường.

Hai tay Lê Hiểu Mạn xiết chặt khung chắn bảo vệ, không để mình bị người đàn bà mập kia kéo xuống.

Mà bà ta thấy cô giữ chặt lấy giường không buông tay, ánh mắt đáng khinh nhìn cô, liếc mắt nhìn bảy tám người phụ nữ tóc ngắn phía sau.

Bảy tám người kia hiểu ý, tiến lên bắt đầu cởi quần áo Lê Hiểu Mạn.

"A… mấy người làm gì thế? Đừng đụng vào tôi… Cút ngay… mấy con mụ điên này…"

Cánh tay gầy yếu của Lê Hiểu Mạn xiết chặt khung giường, tay kia nắm chặt quần áo của mình, nhưng dù cô dùng sức giữ lại vẫn bị mấy người kia kéo xuống.

"A…" Ngã xuống đất, cô kêu lên một tiếng, toàn thân đau nhức khiến cô cảm thấy xương cốt mình như vỡ vụn ra.

Cô quỳ rạp trên mặt đất, cắn chặt môi dưới, cố gắng đem nước mắt sắp trào ra giữa lại, cô không thể khóc, tuyệt đối không thể.

Đột nhiên, tóc cô bị người ta hung hắn nắm lấy, cô đau đến nhíu mày, bị bắt ngẩng đầu, còn chưa kịp phản ứng lại, thân hình nhỏ xinh của cô đã bị lật lại, lập tức cảm thấy hít thở không thông, người đàn bà mập kia đè lên người cô.

"Bà làm gì thế? Cút… Cút ngay…"

Lê Hiểu Mạn sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, hai tay liều mạng muốn đẩy người phía trên ra nhưng vô ích.

288. Chương 288: Biến Thái Trong Ngục Giam (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người đàn bà mập kia vẻ mặt đáng khinh nhìn cô: "Mỹ nữ, đừng sợ! Dù sao cũng không có việc gì làm, chúng ta cùng chơi chút đi."

Lập tức, hai tay người nọ không ngừng sờ mó người Lê Hiểu Mạn.

"Cứu mạng… Cút ngay… ọe…"

Một cơn ghê tởm từ dạ dày truyền tới, Lê Hiểu Mạn nôn ra một trận, liều mạng giãy dụa, trong cổ họng phát ra tiếng cầu cứu chói tai, nhưng những người khác trong phòng giam đều thờ ơ, dường như đã quen với cảnh này.

Hóa ra trên TV diễn cảnh trong ngục giam phạm nhân đều thích bắt nạt kẻ mới tới đều là thật, sao cô xui xẻo như vậy, còn gặp biến thái?

Người đàn bà mập đã bắt đầu cởi quần áo của cô, cái miệng đầy mùi hôi thối chuẩn bị hôn xuống.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn ánh mắt lạnh lùng, hai tay xiết chặt, cầu người không bằng cầu mình.

Cô quay đầu đi, thừa dịp người kia cúi đầu hôn mình, hung hăng cắn tai bà ta.

"A…" Người đàn bà mập đau hô to, đứng thẳng dậy, đưa tay che cái tai bị cắn đau, ánh mắt hung ác nhìn Lê Hiểu Mạn: "Mày dám cắn tao, mẹ nó, tao để ý mày là vinh hạnh của mày, mày đã không biết ơn thì thôi, tao sẽ cho người dạy bảo lại mày, cho mày biết chỗ này ai mới là lão Đại."

Người đàn bà mập nói xong, nhìn về phía những người khác trong phòng giam, tức tối quát: "Đánh cho tao, cởi hết đồ rồi đánh, đánh đến khi nó sợ mới thôi."

Nghe thấy lời mụ ta nói, Lê Hiểu Mạn hoảng loạn, ánh mắt lạnh lẽo liếc mụ ta, sức lực mình cô đúng là không đối phó được hơn mười người trong phòng giam này, cho nên đánh giặc đánh kẻ cầm đầu, cô chỉ có thể bắt con mụ mập này trước.

Thấy bà ta chuẩn bị đứng dậy khỏi người mình, cô lạnh lùng nhìn, dùng hết toàn lực đánh gục mụ ta, nhào tới dùng tay bóp chặt cổ mụ, ngữ khí lạnh lùng nói: "Bà có thể bảo bọn họ đánh tôi, nhưng có chết tôi cũng không thả tay ra đâu, xem bà bị bóp chết trước hay tôi bị bọn họ đánh chết trước, nói cho bà biết, trên thế giới này khó đối phó nhất không phải kẻ hung ác, mà là người không sợ chết."

Lê Hiểu Mạn ngày thường tuy có vẻ nhu nhược, nhưng trong xương cô tiềm tàng một mặt vô cùng mạnh mẽ, mỗi khi bị kích thích, sự mạnh mẽ đó được bộc phát ra ngoài.

Mà một người không sợ chết tuyệt đối không để khinh thường được, bởi vì năng lực ẩn giấu của cô được kích phát đi ra.

Lê Hiểu Mạn vào đây trái tim đã nguội lạnh hơn phân nửa, giờ cô chẳng sợ gì, cho dù chết, cô cũng tuyệt đối không để bị mụ đàn bà này dâm loạn.

Những người khác trong phòng giam không ngờ Lê Hiểu Mạn nhìn nhu nhược vậy mà lại dữ dội thế, bọn họ đứng tại chỗ, hơi e ngại không dám tiến lên.

Người đàn bà mập bị bóp cổ đau đớn, không ngừng vặn vẹo thân mình to lớn, hô lên: "Cứu… Cứu mạng… Cứu mạng…"

Vì bà ta không ngừng vặn vẹo, Lê Hiểu Mạn vì có thể khống chế được bà ta, dùng hết toàn lực, trán và mặt cô đẫm mồ hôi.

Lúc này, hành lang ngoài buồng giam truyền đến tiếng bước chân, đèn chợt sáng lên, hai gã cảnh ngục cầm trong tay dùi cui bước vào, giận dữ hét: "Ai gây chuyện ở đây vậy?"

Thấy cảnh ngục đến, Lê Hiểu Mạn lập tức buông mụ mập ra.

Mà người đàn bà kia còn nhân cơ hội cáo trạng với cảnh ngục: "Là cô ta… Là cô ta gây chuyện, muốn bóp chết tôi?"

Cảnh ngục nhìn người đàn bà mập mang vẻ mặt ủy khuất, biết bà ta thích bắt nạt phạm nhân mới, những phạm nhân trước bị bà ta dọa làm gì cũng không dám hé răng, mà lần này lại có người không sợ chết.

Cảnh ngục lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, dùi cui trong tay chỉ về hướng cô: "Cô, lại đây, đi theo chúng tôi."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn chịu đựng toàn thân đau nhức, từ trên mặt đất đứng lên, đi theo hai gã cảnh ngục kia ra khỏi phòng giam.

Sau đó cô bị cảnh ngục đẩy mạnh vào một gian phòng tạm giam nhỏ hẹp.

Cô ở đó suy ngẫm cho tôi, xem còn dám gây chuyện hay không?

"Bang—-"

Cảnh ngục lạnh lùng nói, cửa sắt đóng mạnh che hết tất cả ánh sáng.

Tuy trong phòng tạm giam rất tối, nhưng Lê Hiểu Mạn tuyệt không sợ hãi, trong lòng ngược lại yên tâm hơn nhiều, ít nhất ở trong này, cô không cần phải lo lắng có người gây khó dễ cho mình.

Cô dựa vào vách tường lạnh như băng ngồi xuống dưới đất, đôi tay mảnh khảnh ôm đùi, vùi đầu vào khuỷu tay, đôi mắt mất đi ánh sáng ảm đạm không có tiêu điểm nhìn phòng giam tối tăm không nhìn rõ năm ngón, gương mặt tái nhợt tiều tụy không có biểu cảm gì, không mừng không giận không bi không ưu, giống như một con rối không có hồn phách.

Tới khoảng hai giờ sáng, một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền đến, lập tức cửa sắt bị mở ra, căn phòng tạm giam nhỏ hẹp u ám lập tức sáng lên.

Lê Hiểu Mạn ôm đùi ngồi dưới đất, vùi đầu vào cánh tay không vì có người vào mà phản ứng lại.

"Hiểu Hiểu…" Đột nhiên, một giọng nói trầm thấp quen thuộc vừa đau lòng vừa lo lắng vang lên.

Nghe giọng nói này, Lê Hiểu Mạn giật mình, hồn phách lập tức trở về, nhướn mày, sao cô nghe thấy giọng Long Tư Hạo nhỉ?

Anh đang ở nước Pháp xa xôi, sao có thể xuất hiện ở đây?

Nhất định cô nghe thấy ảo giác.

Cô vẫn không ngẩng đầu lên, đột nhiên, cô bị người ta kéo dậy.

Trong lòng hoảng sợ, cô ngẩng đầu lên, đập vào một đôi mắt hẹp dài quen thuộc, con ngươi kia đen như mực kia tràn đầy đau lòng và lo lắng.

"Hiểu Hiểu, là anh." Long Tư Hạo theo Pháp vội vàng trở về, đôi mắt hẹp dài nhìn chằm chằm thấy Lê Hiểu Mạn tiều tụy đi không ít, trong mắt tràn đầy đau lòng.

"Tư… Tư Hạo…" Lê Hiểu Mạn khiếp sợ nhìn gương mặt tuấn mỹ quen thuộc trước mắt, trong mắt dâng lên một tầng hơi nước, nước mắt cố kìm nén sau khi nhìn thấy Long Tư Hạo cuối cùng không giữ được chảy xuống.

Cô đưa tay vỗ về khuôn mặt tuấn mỹ của anh, nước mắt không ngừng chảy xuống: "Tư Hạo, anh đã về, vì sao giờ anh mới về?"

Cô tức giận giơ tay đấm ngực anh, khóc hô: "Sao giờ anh mới về? Vì sao giờ mới về? Em bị người ta bắt nạt, bọn họ đổ oan em giết người, em không làm… Em không làm mà…"

Hai tay Long Tư Hạo thu lại, ôm chặt cô vào lòng, cằm gác lên trán cô, giọng nói trầm thấp mang theo tự trách: "Anh biết, Hiểu Hiểu, xin lỗi! Anh không nên đi Pháp, không nên rời khỏi em, xin lỗi! Rất xin lỗi!"

Lê Hiểu Mạn tựa đầu chôn sâu trong lòng Long Tư Hạo, đôi tay mảnh khảnh ôm chặt lưng anh, cảm nhận hơi thở thanh lãnh nghe thuộc của anh, ủy khuất khóc.

289. Chương 289: Tư Hạo, Hôn Em Muốn Em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh vậy mà đến đây?

Đến bây giờ cô vẫn cảm thấy mình như đang mơ.

Con tim vốn đang đau khổ sắp chết giờ phút này nhìn thấy anh cũng như được sống lại.

Cô liếc nhìn Long Tư Hạo, nước mắt không ngừng rơi, đôi môi khẽ run: "Tư Hạo, em không giết người, em không giết người."

Nhìn cô khóc như vậy, Long Tư Hạo như thể bị người ta đánh một quyền, đau đớn đến mức hít thở không thông, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho người đã hãm hại cô.

Anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt đong đầy nước, khẽ nói: "Hiểu Hiểu, anh biết, anh biết, anh tin em không giết người, bây giờ anh sẽ đưa em rời khỏi đây."

Dứt lời, anh ôm ngang người cô, rời khỏi phòng tạm giam.

Ngoài phòng tạm giam ngoài Lạc Thụy, luật sư Lâm thì còn có cục trưởng cục công an Ngô Giang, đội trưởng phụ trách vụ án này và hai cảnh ngục.

Lạc Thụy nhíu mày nhìn Long Tư Hạo ôm Lê Hiểu Mạn, cười nói: "Lê tiểu thư, yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu."

Long Tư Hạo cúi đầu đau lòng nhìn cô, sau đó lạnh lùng nhìn cục trưởng Ngô: "Cục trưởng Ngô, chúng tôi có thể đi chưa?"

"Chuyện đó…" Cục trưởng Ngô nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi lại nhìn Long Tư Hạo, khó xử nói: "Long thiếu, vị hôn thê của cậu liên quan đến vụ giết người, nếu cậu cứ như vậy dẫn cô ấy đi, tôi… Tôi…"

Ánh mắt Long Tư Hạo sắc lạnh, sương mù phủ kín khắp mặt: "Thế nào? Ông muốn đổi ý?"

Anh đến thành phố K, việc đầu tiên là đi tìm cục trưởng Ngô, sau đó mới đến đây.

Cục trưởng Ngô thấy vẻ mặt Long Tư Hạo lạnh lùng, cả người tỏa ra khí thế độc ác thì hơi nhíu mày: "Long thiếu, tạm thời cậu có thể đưa cô ấy đi, nhưng nếu trong vòng 3 ngày, cậu không tìm được nhân chứng chứng minh vị hôn thê của cậu vô tội thì chúng tôi buộc phải bắt cô ấy lại."

"Không cần ba ngày!" Long Tư Hạo tái mặt, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn cục trưởng Ngô nói, sau đó ôm Lê Hiểu Mạn lập tức rời khỏi trại tạm giam.

Đội trưởng phụ trách vụ án này khó hiểu nhìn cục trưởng Ngô: "Anh ta là ai? Sao cục trưởng lại để anh ta đưa kẻ bị tình nghi đi?"

Cục trưởng Ngô ngẩng đầu nhìn đội trưởng, vẻ mặt nghiêm khắc: "Đừng hỏi nhiều, làm tốt mấy vụ án mạng của cậu là được."

Thật ra ông ta cũng không biết thân phận thật sự của Long Tư Hạo, chỉ biết là anh có thể có quan hệ với cục bảy hoặc cục chín ở cục quốc an, nhưng không chắc anh có phải là người của cục ấy không.

Tóm lại thân phận của anh rất cường đại.

…

Sau khi ôm Lê Hiểu Mạn vào xe, Long Tư Hạo mới lạnh lùng nhìn Lạc Thụy và luật sư Lâm, trầm giọng nói: "Đi điều tra hồ sơ vụ án này, nhất là báo cáo của bộ phận xem xét vân tay và khẩu cung của mọi người trong cục cảnh sát, tôi muốn tất cả tư liệu của vụ án này, trước hừng đông, phải mang đến Hồng Hoa uyển cho tôi.

Luật sư Lâm nghe Long Tư Hạo nói thì có chút khó xử: "Long tổng, cảnh sát đã chuyển những tư liệu đó cho Viện Kiểm Sát rồi, muốn đọc còn khó, huống chi là điều tra?"

Long Tư Hạo nheo mắt lại, ánh mắt trầm lạnh, cũng không trả lời luật sư mà ngồi vào khởi động xe, rời khỏi.

Sau khi Lạc Thụy thấy anh đi, mới đưa tay gõ đầu luật sư Lâm: "Tiểu Lâm, cậu càng sống càng hồ đồ rồi đấy, tổng giám đốc đã có thể đưa Lê tiểu thư rời khỏi trại tạm giam, vậy thì muốn điều tra hồ sơ vụ án thì có gì khó, đi thôi! Cậu lái xe, để tôi ngủ một chút, tổng giám đốc cũng thật là, vừa xuống máy bay đã gọi tôi tới, đã hơn nửa đêm rồi, tôi buồn ngủ quá!"

Lạc Thụy ngáp dài, ngồi vào xe rồi nhắm mắt ngủ gà ngủ gật.

Luật sư Lâm thấy thế, cũng không thể không ngồi vào ghế lái.

...

Về đến Hồng Hoa uyển, Long Tư Hạo ôm Lê Hiểu Mạn đi thẳng vào phòng tắm, xả nước cho cô rồi mới đứng thẳng.

Anh vẫn nhìn cô chằm chằm, ánh mắt thâm tình, đau lòng không thôi: "Hiểu Hiểu, không sao nữa rồi, tắm trước đã."

Dứt lời, anh đưa tay định cởi quần áo cho cô nhưng lại bị Lê Hiểu Mạn bắt được, ánh mắt trong suốt ngẩn ngơ nhìn anh, cắn chặt môi dưới, muốn nói gì đó không không phát ra lời.

Long Tư Hạo đau lòng nhìn cô, ôm chặt cơ thể nhỏ bé ấy vào lòng, bàn tay to lớn vỗ về, giọng nói trầm thấp rõ ràng: "Hiểu Hiểu, không sao nữa rồi, em yên tâm, anh sẽ giúp em lấy lại sự trong sạch, nhé?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh, đôi mi thanh tú cau chặt: "Anh cũng không phải là Bao Thanh Thiên, sao có thể giúp em đây? Con dao trên ngực và cổ của vú Trương đều có dấu vân tay của em, nhưng em không hề chạm vào con dao ấy, cũng không bóp cổ vú Trương."

Long Tư Hạo cúi đầu hôn lên đôi môi trắng bệch của cô, đau lòng: "Hiểu Hiểu, là hung thủ cố ý để vân tay của em lên đó, muốn giá họa cho em, nhưng em yên tâm, ông xã tương lai của em còn thông minh hơn Bao Thanh Thiên nhiều, anh nhất định sẽ tìm ra sơ hở, giúp em thoát khỏi nghi ngờ. Ngoan, tắm trước đã."

Nhìn ánh mắt kiên định thâm tình của anh, Lê Hiểu Mạn hơi hơi hạ mắt, cắn môi nói: "Anh tin tưởng em đến vậy sao?"

Long Tư Hạo khẽ nâng cằm cô lên, mỉm cười, ánh mắt kiên định: "Cho dù cả thế giới này không tin em, anh cũng vẫn sẽ tin, em lương thiện như vậy, nhất định sẽ không giết người, nhất là vú Trương đối tốt với em như vậy, sao em có thể giết bà? Trên đời này, người anh tin tưởng nhất chính là em."

Lời của anh như một dòng nước ấm chảy vào tim cô, ánh mắt rung động, khuôn mặt thanh lệ đỏ bừng, lớn mật nói: "Tư Hạo, hôn em, muốn em, để em thật sự cảm nhận được… Ưm…"

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, đôi môi nóng bỏng đã hạ xuống.

Một màn chiến đấu kịch liệt diễn ra.

290. Chương 290: Tư Hạo, Hôn Em Muốn Em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau khi hai người ở trong phòng tắm "ăn no thỏa mãn", Long Tư Hạo tự mình mặc áo tắm cho Lê Hiểu Mạn rồi ôm cô ra ngoài, để cô ngồi trên chiếc giươwfng lớn mềm mại.

Long Tư Hạo lấy máy sấy tóc, sấy khô cho cô.

"Tư Hạo…" Lê Hiểu Mạn nhìn anh, trong mắt ngập tràn tình cảm: "Có phải anh vừa xuống máy bay đã đến trại giam luôn không?"

Long Tư Hạo vuốt ve mái tóc dài hơi xoăn của cô, nheo mắt lại, vẻ mặt tủi thân: "Đã vậy mà em còn chê anh tới chậm, cũng may là anh xuống máy bay liền đi ngay, nếu để đến ngày mai không biết người nào đó còn quở trách anh thế nào?"

Giọng điệu của anh không ngờ của ẩn chứa sự tủi giận, nhưng ánh mắt ấy vẫn cực kì dịu dàng, không hề thấy được chút hờn dỗi nào.

Lê Hiểu Mạn nghe anh nói thì hơi xấu hổ: "Lúc ấy em chỉ nói vì tức giận thôi, anh cho là thật hả?"

Anh ở tận nước Pháp xa xa, vậy mà chỉ sau một hôm cô gặp nạn đã trở về, mà lại xòn không kịp nghỉ ngơi đã vào trại tạm giam đón cô ra, phần tình cảm này của anh, làm cả trái tim cô rung động.

Cô bị đổ oan giết người, còn suýt nữa thì bị người đàn bà biến thái trong tạm giam đe dọa, vậy nên khi cô nhìn thấy anh xuất hiện, trong lòng thật ra cực kì xúc động, chỉ tức giận ngoài miệng mà thôi.

Cô rũ mắt, cắn môi: "Tư Hạo, em xin lỗi! Em không nên nói… Ưm…"

Long Tư Hạo không đợi cô nói hết, bàn tay to lớn đã bịt kín miệng cô lại, nhìn cô chằm chằm, ánh mắt thâm tình tự trách: "Hiểu Hiểu, người nói xin lỗi phải là anh mới đúng, là anh không bảo vệ em tốt."

Lê Hiểu Mạn nhào vào lòng anh, đôi ty mảnh khảnh ôm chặt lấy vòng eo rắn chắc: "Không liên quan đến anh, là em quá xui xẻo thôi."

Long Tư Hạo thuận theo ôm lấy cô, nhớ tới những lời của Lạc Thụy, anh khẽ chau mày, ánh mắt nghiêm khắc hơn mấy phần liếc nhìn cô: "Hiểu Hiểu, Lạc Thụy nói với anh rằng em không chịu nói gì với luật sư Lâm phải không? Nếu anh không về, có phải em sẽ từ bỏ việc biện giải cho mình không? Hả?"

Lê Hiểu Mạn chau mày, nhìn Long Tư Hạo định mở miệng nói thì anh đã buông cô ra, vẻ mặt lạnh như băng, lửa giận như thiêu đốt cả cơ thể ấy.

Anh nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén phẫn nộ nhìn cô, giọng nói cũng không kìm được: "Hiểu Hiểu, em nghe cho kĩ đây, sau này cho dù gặp bất cứ chuyện gì, cho dù em tuyệt vọng thế nào, em cũng phải hứa là sẽ không buông bỏ chính mạng sống của mình, không được phí hoài bản thân. E phỉa sống thật tốt cho anh, bây giờ mạng của em không chỉ là của một mình em nữa, mà nó còn gắn chặt với anh, nếu em chết, cũng chẳng khác nào giết chết anh cả…"

Nói đến đây, anh khẽ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt thâm tình lại đau lòng: "Hiểu Hiểu, em cảm thấy nếu em chết, anh còn có thể sống một mình không? Lúc anh biết em không muốn biện giải cho mình, có ý muốn chết thì anh đã đau lòng thế nào không? Hiểu Hiểu, vì anh, em phải biết yêu quý bản thân!"

Trong ấn tượng của Lê Hiểu Mạn, đây là lần đâu tiên Long Tư Hạo nổi giận với cô như vậy, cũng chỉ vì cô không biết quý trọng sinh mệnh.

Lúc cô bị thẩm vấn, cô hết lần này đến lần khác nói mình không giết người nhưng cảnh sát không tin, thật sự cô đã tuyệt vọng, thậm chí không muốn giải thích nữa, một lòng chờ chết.

Cô nhìn Long Tư Hạo đang tức giận, nước mắt trong veo tràn ra, nức nở nói: "Tư Hạo, em xin lỗi! Sau này em sẽ không như vậy nữa, em sẽ quý trọng bản thân, vì anh, cũng vì chính em."

Giờ phút này cô lại xúc động không thôi, rốt cuộc người đàn ông này yêu cô đến mức nào?

Bởi vì cô không quý trọng sinh mệnh, cho nên lần đầu tiên nổi nóng với cô như vậy.

Bởi vì cô không quý trọng sinh mệnh, cho nên anh đau lòng không thôi.

Long Tư Hạo ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn lên mắt cô, dịu dàng nói: "Hiểu Hiểu, hãy nhớ kĩ những lời anh nói, quý trọng sinh mệnh mình, đừng khóc nữa, em cũng mệt rồi, hãy ngủ thật ngon!"

Dứt lời, anh ôm lấy cô, động tác cực kì dịu dàng.

"Tư Hạo…" Lê Hiểu Mạn giữ chặt lấy anh: "Anh cũng ngủ ngon!"

"Được!" Long Tư Hạo cười gật đầu, nằm bên cạnh cô, cánh tay dài ôm cô vào ngực, ôm chặt.

Lê Hiểu Mạn chôn sâu khuôn mặt vào lòng anh, ngửi mùi hương mát lạnh riêng biệt.

Ở trong lòng snh, cô cực kì yên tâm, cũng cực kỳ thả lỏng.

Bởi vì vú Trương bị giết, cô biến thành kẻ tình nghi giết người, tinh thần vẫn luôn căng thẳng giờ phút này được thả lỏng, cô nhanh chóng thiếp đi trong lòng Long Tư Hạo.

Thấy cô ngủ rồi, Long Tư Hạo mới khẽ mỉm cười, ánh mắt càng ngày càng dịu dàng tình cảm.

Anh nhìn đồng hồ, thấy đã hơn năm giờ, chỉ một tiếng nữa thôi trời sẽ sáng thì khẽ gỡ tay Lê Hiểu Mạn ra, đứng dậy rời khỏi phòng ngủ, ngồi trong phòng khách chờ Lạc Thụy và luật sư Lâ mang tài liệu về vụ án của vú Trương tới.

Gần sáu giờ, Lạc Thụy và luật sư Lâm mới đến.

Lê Hiểu Mạn ngủ một mình trong phòng, vốn đang ngủ rất an ổn thì bổng nhiên chở mình, mơ mơ màng màng mò mẫm, thấy bên cạnh trống không thì gật mình tỉnh dậy.

Thấy Long Tư Hạo không còn ở đó nữa, cô nhíu chặt mày, đôi mắt trong suốt hiện lên cảm giác mất mác không thôi.

Lúc này, phòng khách truyền đến tiếng nói của Lạc Thụy.

"Tổng giám đốc, tất cả tài liệu anh cần đều đã ở đây rồi."

Nghe tiếng, Lê Hiểu Mạn lập tức xuống giường, mặc áo ngủ ra khỏi phòng.

Long Tư Hạo đang lật xem báo cáo vân tay thấy Lê Hiểu Mạn ra khỏi phòng ngủ thì đặt báo cáo xuống, đứng dậy đi về phía cô.

291. Chương 291: Thông Minh, Tìm Ra Sơ Hở (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

"Hiểu Hiểu, sao đã dậy rồi? Ngoan, về ngủ thêm một lát đi." Long Tư Hạo thâm tình nhìn cô, nhẹ nhàng vuốt ve mấy sợi tóc tán loạn.

Lê Hiểu Mạn nhìn Lạc Thụy và luật sư Lâm, sau đó mới nhìn Long Tư Hạo: "Em ngủ đủ rồi…"

Nói đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của cô ửng đỏ, nói khẽ: "Em muốn phút giây nào cũng được nhìn thấy anh, anh đang làm gì thế?"

Long Tư Hạo nghe cô nói thì xúc động không thôi, không nhịn được cúi đầu hôn lên đôi môi phấn nộn ấy, giọng nói trầm thấp nhự nhàng: "Đương nhiên là đang lật lại vụ án của em rồi."

Dứt lời, anh kéo cô ngồi xuống ghế sô pha, ở trước mặt Lạc Thụy và luật sư Lâm ôm cô ngồi lên đùi mình.

Lạc Thụy và luật sư Lâm nhìn thấy thế, nhưng coi như không phát hiện.

Nhưng Lê Hiểu Mạn lại vì hành động của anh mà đỏ mặt, cô khó xử đánh vào ngực anh, thấp giọng nói: "Tư Hạo, để em xuống, có người."

Cô vừa dứt lời, Lạc Thụy liền nói: "Lê tiểu thư, cô hoàn toàn có thể coi tôi và Tiểu Lâm là không khí, cô và tổng giám đốc cứ việc thân thiết, chúng tôi sẽ tạm thời bị mù, vừa nhìn thấy cảnh thân thiết sẽ bị mù, không nhìn thấy gì hết, thật đấy, bọn tôi vừa đi khám bệnh xong."

Nghe Lạc Thụy nói, mặt Lê Hiểu Mạn càng đỏ hơn, vùng vẫy mấy cài nhưng thấy Long Tư Hạo không có ý thả cô xuống thì yên lặng, nhíu mày nhìn đống hồ sơ trên bàn.

"Đây..."

"Lê tiểu thư, đây là tất cả hồ sơ về vụ án của vú Trương mà tổng giám đốc để bọn tôi đến Viện Kiểm Sát điều tra, bên trong có chứng cứ chứng minh cô là kẻ giết người, báo cáo xem xét vân tay chỉ có của một mình cô thôi, hơn nữa Lê tiểu thư lại không có người làm chứng trong khoảng thời gian đó. Nhưng tất cả mọi người tham gia yến hội đều có thể làm chứng rằng người cuối cùng vú Trương gặp trước khi chết là cô, bởi vậy, Lê tiểu thư là người bị tình nghi nhất, chỉ là, tổng giám đốc sẽ tìm ra sơ hở giúp cô thoát khỏi diện tình nghi."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cau chặt mày, đưa mắt nhìn Long Tư Hạo đang xem xét hồ sơ.

Long Tư Hạo buông hồ sơ xuống, nhìn Lê Hiểu Mạn, khẽ mím môi: "Hiểu Hiểu, em nói có người làm em hôn me, sau khi tỉnh lại mới phát hiện vú Trương chết bên cạnh mình?"

Lê Hiểu Mạn nhíu mày gật đầu với Long Tư Hạo: "Nhưng em không thấy rõ người đó thế nào, hung thủ thật sự hẳn là người đó, mà người muốn hãm hại em, ngoài Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm, em không nghĩ ra ai nữa cả."

Lời nói của Lê Hiểu Mạn nhắc nhở Long Tư Hạo, anh nheo mắt, nhìn lại khẩu cung của Hạ Lâm và Lý Tuyết Hà.

Hạ Lâm ở cùng với Hoắc Vân Hy, thời gian đó có người làm chứng, mà khẩu cung của Lý Tuyết Hà thì chỉ nói là cảm thấy không khỏe nên nghỉ ngơi trong phòng.

Trong khoảng thời gian bà ta nghỉ ngơi cũng có thể giết người, mà bà ta cũng không có ai làm chứng rằng trước khi chết, vú Trương không gặp bà ta.

Khẩu cung của Lý Tuyết Hà xuất hiện lỗ hổng lớn như vậy, thế mà cảnh sát không phát hiện.

Ánh mắt Long Tư Hạo phát lạnh, thần sắc lạnh lùng nhìn Lạc Thụy, trầm giọng nói: "Lập tức làm cho người điều tra Lý Tuyết Hà, căn cứ và khẩu cung của bà ta thì sau khi bữa tiệc bắt đầu, khoảng mười hai giờ bà ta mới xuống lầu, nói cách khác, trong khoảng thời gian này, bà ta chỉ ở trên lầu mà thôi. Nếu nói Hiểu Hiểu bị tình nghi giết người, thì bà ta cũng vậy, mà hiềm nghi của bà ta còn lớn hơn nhiều. Theo tôi được biết, quan hệ giữa bà ta và vú Trương luôn không tốt, quan hệ với Hiểu Hiểu lại càng không ổn, nếu tôi nói bà ta giết người rồi đổ cho Hiểu Hiểu, chắc chắn sẽ còn thuyết phục hơn nhiều."

Lạc Thụy nghe xong, sau khi để não tiêu hóa thì cười nhìn Long Tư Hạo, giơ ngón tay cái lên: "Tổng giám đốc anh minh, chỉ nhìn khẩu cung của Lý Tuyết Hà đã phát hiện sơ hở, không cần nói nữa, nhất định là bà ta giết người rồi giá họa cho Lê tiểu thư, có sơ hở này, muốn giải trừ hiềm nghi giết người của Lê tiểu thư cũng dễ dàng hơn nhiều."

Lê Hiểu Mạn nghe Long Tư Hạo nói cũng lập tức hiểu ra, rõ ràng cô nhớ sau khi tiệc sinh nhật của ông nội bắt đầu, Lý Tuyết Hà vẫn không hề xuất hiện, bà ta có đủ thời gian giết người, mà quan hệ của bà ta với vú Trương rất không tốt, với cô thì lại càng kinh khủng hơn.

Nói Lý Tuyết Hà giết vú Trương sau đó giá họa cho cô, hòan toàn có khả năng.

Lúc ấy cô nhìn thấy thi thể của vú Trương, vì quá kinh hãi nên bị đổ oan giết người, cảm xúc của cô vỡ òa, cho nên không phát hiện Lý Tuyết Hà cũng có thể giết người.

Long Tư Hạo không xuất hiện trong bữa tiệc ấy, nhưng lại chỉ cần dựa vào khẩu cung của Lý Tuyết Hà mà phát hiện ra vấn đề lớn như vậy, đủ để chứng minh anh không chỉ thông minh, mà còn rất cẩn thận.

Người đàn ông ưu tú như vậy lại yêu cô, khiến cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

"Tư Hạo..." Cô đưa mắt nhìn anh, dịu dàng ôm lấy cổ anh, khen không ngớt: "Anh thật thông minh."

"Ha ha..." Long Tư Hạo cong môi cười, bàn tay to lớn khẽ chạm lên mũi cô, ánh mắt thâm tình, giọng nói trầm thấp rõ ràng: "Dù anh thông minh, nhưng đến giờ còn chưa gạt được em, sao có thể thông minh bằng em chứ? Hửm?"

Lê Hiểu Mạn cụp mắt, môi hồng đưa đến sau tai anh, thấp giọng nói: "Bây giờ em sống cùng anh, ngủ cùng anh, có khác gì vợ đâu, vậy mà vẫn chưa tính là gạt được?"

"Không tính!" Long Tư Hạo khẽ nhướng mày, ánh mắt sáng ngời: "Phải đi đăng kí đã mới tính."

Dứt lời, anh nhìn vào ngón tay bị thương của Lê Hiểu Mạn, nheo mắt, đau lòng mím môi: "Hiểu Hiểu, sao tay em lại bị thương?"

Thấy Long Tư Hạo hỏi, Lê Hiểu Mạn kể lại chuyện cô bị thương ở tay hôm ở bữa tiệc cho anh nghe.

Sau khi nghe xong, Long Tư Hạo lạnh mặt, nhìn xuống báo cáo xem xét vân tay, rồi âm trầm nhìn Lạc Thụy đangngồi cạnh luật sư Lâm: "Cậu đã xem báo cáo này chưa? Trên đó có đủ cả mười dấu vân tay của cô ấy sao?"

Luật sư Lâm Luật sư Lâm không hiểu sao Long Tư Hạo lại hỏi vậy, chỉ cung kính gật đầu: "Vâng! Báo cáo có đầy đủ rõ ràng mười vân tay của Lê tiểu thư, cảnh sát đã lấy báo cáo này ở bộ phận pháp chứng để chứng minh Lê tiểu thư là hung thủ giết người."

"Bằng chứng?" Long Tư Hạo hừ lạnh, đôi mắt nguy hiểm nheo lại, ánh mắt lạnh đến thấu xương, giọng nói lạnh lùng: "Ngón trỏ trái và phải của Hiểu Hiểu đều đã bị thương, miệng vết thương còn rất lớn, đến giờ vẫn còn sẹo, sao trên con dao và cổ vú Trương lại có thể có đầy đủ vân tay của Hiểu Hiểu được?"

Luật sư Lâm nghe vậy, buồn phiền trợn mắt, sững sờ nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, mãi mới phản ứng được: "Nếu ngón tay bị thương, mà vết sẹo vẫn còn thì không thể để ại dấu vân tay rõ như vậy được."

Nghe Long Tư Hạo và luật sư Lâm nói, Lạc Thụy sửng sốt, phản ứng lại: "Ôi! Sao tôi lại không nghĩ đến chuyện này chứ? Đúng là tổng giám đốc cẩn thận, ngón tay Lê tiểu thư bị thương, mà vết sẹo vẫn còn, sao lại có dấu vẫn tay rõ như thế? Đây rõ ràng là giá họa, vân tay trên con dao và cổ vú Trương không phải do Lê tiểu thư để lại, mà là có người phục chế, muốn hãm hại cô ấy. Kẻ kia nhất định không tưởng tượng được, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, ngay cả ông trời cũng muốn giúp Lê tiểu thư, cũng may trước lúc vú Trương bị giết, tay cô ấy đã bị thương, tất cả tân khách đều có thể làm chứng, như vậy cũng đủ để Lê tiểu thưthoát khỏi diện tình nghi rồi…"

Nói đến đây, Lạc Thụy cũng nheo mắt lại, như một cây hoa si mỉm cười nhìn Long Tư Hạo: "Tổng giám đốc, anh thông minh quá, tôi càng ngày càng kính… à yêu anh rồi."

Lập tức anh ta lại nhíu mày nhìn Lê Hiểu Mạn: "Lê tiểu thư, cô thì sao? Có phải cũng yêu chết tổng giám đốc rồi không? Chi tiết nhỏ như vậy mà cũng bị tổng giám đốc phát hiện, có phải nh ấy quá thông minh rồi không?"

Giờ phút này, lòng Lê Hiểu Mạn như dậy sóng, cô xúc động nhìn Long Tư Hạo, khẽ cắn môi dưới: "Tư Hạo, cảm ơn anh! Cảm ơn anh đã cẩn thận như vậy, cảm ơn anh đã tìm ra chứng cứ giúp em thoát khỏi diện tình nghi."

292. Chương 292: Thông Minh, Tìm Ra Sơ Hở (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Long Tư Hạo híp mắt, ánh mắt thâm tình liếc nhìn hốc mắt đỏ hồng của cô, cong môi cười: "Cảm ơn thì gả cho anh, đừng nói những lời như vậy nữa."

Lê Hiểu Mạn khẽ cắn môi, đáy mắt trong suốt đong đầy nước, chảy xuống gương mặt nhỏ nhắn, cô nhìn anh, một lát sau mới mở miệng xấu hổ nói: "Đợi cảnh sát trả lại trong sạch cho em, em sẽ… Gả cho anh."

Anh ưu tú như vậy, vì cô như vậy, cô chẳng có lý do gì mà không gả cho anh cả.

Long Tư Hạo thấy cô đồng ý thì hơi bất ngờ, vô cùng vui sướng kích động.

Anh thu lại vẻ sửng sốt, nhìn cô chằm chằm, vui sướng cười nói: "Hiểu Hiểu, em… Thật sự quyết định sẽ gả cho anh sao? Anh không chỉ muốn em gả cho anh, mà còn muốn cho cả thế giới này biết Lê Hiểu Mạn em và vợ của anh, em đã chuẩn bị tốt tâm lý thông báo với cả thế giới rồi sao?"

Lê Hiểu Mạn thấy anh kích động như vậy thì mỉm cười, đỏ mặt gật đầu: "Vâng!"

"Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo xúc động không thôi, bàn tay to lớn khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cúi đàu hôn lên môi cô.

Lê Hiểu Mạn thấy Lạc Thụy và luật sư Lâm vẫn còn ở đó thì xấu hổ ngăn Long Tư Hạo lại, mặt hồng tim đập nói: "Tư Hạo, Lạc…Trợ lý Lạc và luật sư Lâm vẫn còn ở đây."

Hai người kia thấy thế thì biết điều đứng lên, tránh ra ngoài cửa phòng.

Trong phòng khách, Lê Hiểu Mạn thấy Lạc Thụy và luật sư Lâm đều đã ra ngoài, tuy trong lòng vẫn còn thẹn thùng nhưng vẫn nhiệt tình đáp lại nụ hôn của Long Tư Hạo.

…

Bởi vì có chứng cứ mới chứng minh Lê Hiểu Mạn không phải hung thủ sát hại vú Trương, qua bữa sáng, Long Tư Hạo liền dẫn Lê Hiểu Mạn đến cục cảnh sát một chuyến.

Đương nhiên, Lạc Thụy và luật sư Lâm cũng hộ tống theo.

Trong văn phòng Cục trưởng, Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn ngồi trên ghế sô pha.

Cục trưởng Ngô có chút nơm nớp lo sợ ngồi trên ghế làm việc của mình, thần kinh căng thẳng nhìn Long Tư Hạo vẻ mặt lạnh lùng, rồi lại nhìn nhìn về phía luật sư Lâm.

Lúc này trong văn phòng cục trưởng còn có đội trưởng hà phụ trách vụ án này.

Luật sư Lâm đưa tất cả hồ sơ vụ án cho cục trưởng Ngô, nhìn ông ta và đội trưởng Hà nói: "Thân chủ Lê tiểu thư của tôi bị thương ở ngón trỏ trái và phải, trong bữa tiệc đại thọ của Hoắc lão gia, tất cả tân khách đều có thể làm chứng ngón tay của thân chủ tôi là bị thương trước khi vú Trương bị giết, mà vết thương ở ngón tay của cô ấy còn không nhỏ, đến giờ vẫn còn sẹo nên không thể lưu lại đầy đủ vân tay trên dao và cổ vú Trương được. Nói cách khác, dâu vân tay trên hung khí và cổ vú Trương là có người trước lúc cô ấy bị thương phục chế lại, vu oan hãm hại cho thân chủ của tôi. Cảnh sát các ông chưa điều tra rõ ràng đã giam giữ thân chủ của tôi, khiến tinh thần cô ấy bị tổn thương rất lớn, nếu các ông không đăng báo giải thích cho thân chủ Lê Hiểu Mạn, tôi sẽ khởi tố cục cảnh sát của các người với Pháp Viện, yêu cầu các người bồi thường phí tổn thất tinh thần cho cô ấy."

Cục trưởng Ngô nghe vậy, trên trán và mặt đều toát mồ hôi hột, ông ta đưa tay lau mồ hôi, sợ hãi nhìn Long Tư Hạo, cười nói: "Long thiếu, chuyện đã điều tra xong, là cảnh sát chúng tôi thất trách, vị hôn thê của anh vô tội, tôi thay mặt cho cục cảnh sát nhận lỗi với cô ấy, còn chuyện đăng báo giải thích, có thể miễn không?"

Nếu cục cảnh sát đăng báo giải thích, chẳng phải cả thành phố K đều sẽ biết cảnh sát bọn họ bất lực, qua loa, vu oan người tốt ư?

Chuyện này sẽ tạo ảnh hưởng không nhỏ với cục cảnh sát này.

"Miễn? Có thể…" Long Tư Hạo hơi nhếch môi, lạnh lùng nhìn cục trưởng Ngô một cái: "Cảnh sát các ông có thể không giải thích, nhưng vị trí cục trưởng này ông cũng đừng ngồi nữa, đưa theo cả nhà già trẻ vào tù ngồi mấy năm là có thể miễn rồi."

"Chuyện này…" Cục trưởng Ngô không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán, nơm nớp lo sợ nhìn Long Tư Hạo, Long… Long thiếu… Tôi… Chuyện gì cũng có thể thương lượng mà."

Lạc Thụy nhíu mày nhìn ông ta, cười nói: "Cục trưởng Ngô, còn thương lượng gì nữa? Biết sai có thể thay đổi thì chẳng gì tốt đẹp bằng, bởi vì cục cảnh sát của ông qua loa, tạo ảnh hưởng vô cùng lớn với thanh danh của Lê tiểu thư, cho dù cảnh sát các ông không đăngbáo giải thích, thì phàm là những nhà báo đã đưa tin về chuyện này đều sẽ phải đăng báo giải thích với vị hôn thê của tổng giám đốc chúng tôi."

"Chuyện này…" Cục trưởng Ngô vẫn cảm tháy khó xử, nhìn về phía Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn ngồi cạnh Long Tư Hạo nghe Lạc Thụy nói chẳng những muốn cảnh sát xin lỗi, ngay cả những trang báo đưa tin cô giết người đều phải đăng tin xin lỗi cô thì hơi cúi đầu, nhìn Long Tư Hạo: "Tư Hạo, không bằng… Ưm…"

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong đã hôn nên đôi môi ngọt ngào, ánh mắt thâm tình dịu dàng: "Hiểu Hiểu, chuyện này nhất định không thể bỏ qua như vậy, nó liên quan đến danh dự của em, bọn họ nhất định phải đăng báo giải thích, trả lại sự trong sạch cho em, danh dự của em quan trọng hơn mặt mũi của bất cứ kẻ nào, anh không muốn có bất kì người nào ở sau lưng bàn luận chuyện của em."

293. Chương 293: Cấp Cứu, Xảy Ra Tai Nạn Xe Cộ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lời của anh lại khiến trái tim Lê Hiểu Mạn rung động, anh luôn có thể dễ dàng rung chuyển cánh cửa trái tim cô như vậy, đủ để chứng minh, ở trong mắt của anh, cô quan trọng hơn so với tất cả.

Được anh yêu thương như vậy, cô cảm thấy hạnh phúc không gì sánh kịp.

Đôi mắt trong suốt tràn đầy xúc động của cô chăm chú nhìn anh, cô đưa tay chủ động đan năm ngón tay tay vào tay của Long Tư Hạo, ánh mắt nhu hòa nhìn vào anh thật sâu, như có dòng nước ấm áp chảy vào trái tim, làm dịu đi băng giá trong trái tim cô.

Long Tư Hạo nắm bàn tay nhỏ bé của cô thật chặt, anh thờ ơ nhìn cục trưởng Ngô, giọng nói chìm lãnh: "Cục trưởng Ngô, tôi chỉ cho ông một ngày, nếu như cảnh sát không đăng tin nói xin lỗi với Hiểu Hiểu, thì có hậu quả gì ông tự chịu."

Dứt lời, anh liền đứng lên, kéo Lê Hiểu Mạn đi thẳng.

Lạc Thụy nhướn mày liếc nhìn cục trưởng Ngô, anh ta cười híp mắt lại thành một sợi chỉ: "Cục trưởng Ngô, ông vẫn nên đăng tin nói xin lỗi đi! Nếu không, tổng tài sẽ "Mời" ông leo lên đầu đề của các tờ báo, để truyền thông tới đưa ra ánh sáng ông đã từng bước một lên làm cục trưởng như thế nào thay ông, từng bước một "Phát tài trí phú"? Có một số việc trời biết ông biết tôi biết là được, cần gì phải để cho những người khác biết, phải không? So với điều đó, với cục trưởng Ngô mà nói, đăng tin gửi lời xin lỗi sẽ không mất bao nhiêu mặt mũi của ông, nhưng nếu bí quyết "Phát tài trí phú" của cục trưởng Ngô bị phơi bày ra, thì sẽ ảnh hưởng rất lớn tới ông, nên làm như thế nào, cục trưởng Ngô nên có cân nhắc. Còn có một việc, tôi thuận tiện nhắc nhở cục trưởng Ngô, người có hiềm nghi lớn nhất trong vụ án mạng này là con dâu Lý Tuyết Hà của Hoắc lão gia, phiền cục trưởng Ngô tỉ mỉ xem lại lời khai của Lý Tuyết Hà, bà ta chẳng những không có người làm chứng trong thời gian vắng mặt, hơn nữa còn có động cơ giết người."

Lạc Thụy nói xong thì rời khỏi văn phòng cục trưởng với luật sư Lâm.

Sau khi bọn họ rời đi, cục trưởng Ngô tức giận nhìn đội trưởng Hà, giận dữ hét lên: "Cậu thụ lý vụ án này kiểu gì vậy? Sơ hở lớn như vậy mà cậu lại không phát hiện, cậu tự đi đăng báo xin lỗi đi, còn cái chức đội trưởng này cậu cũng đừng làm nữa."

Đội trưởng Hà nghe thấy những lời này của ông ta, anh ta nhíu chặt mày lại, mặc dù trong lòng không cam lòng, nhưng lại không có tư cách nói thêm gì nữa, đúng là anh ta đã quá sơ sót trong quá trình điều tra vụ án mạng này, mới dẫn đến bắt sai người.

…

Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo rời khỏi đồn cảnh sát, vừa mới trở lại Hồng Hoa Uyển, thì nhận được điện thoại của Hoắc Nghiệp Hoằng gọi tới.

"Mạn Mạn, cháu rời khỏi trại giam lúc nào vậy? Sao cháu ra khỏi trại giam mà không gọi điện thoại cho ông nội? Cháu không biết ông nội vẫn đang lo lắng cho cháu sao?"

Nghe thấy giọng điệu quan tâm của Hoắc Nghiệp Hoằng trong điện thoại, Lê Hiểu Mạn đôi hơi cau mày lại, trong lòng có chút áy náy: "Ông nội, thật xin lỗi! Cháu đã không sao rồi, là Tư Hạo tìm ra chứng cứ chứng minh cháu không phải là hung thủ, ông nội… Vú Trương có thể là…"

Lê Hiểu Mạn dừng lại, vốn định nói cho Hoắc Nghiệp Hoằng biết cái chết của vú Trương có thể có liên quan tới Lý Tuyết Hà, nhưng lời ra đến miệng lại nuốt trở vào.

"Mạn mạn, vú Trương có thể làm sao?"

"Ông nội, nếu không còn gì nữa thì cháu cúp máy đây, ông nhớ chú ý đến sức khỏe."

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn đang chuẩn bị cúp điện thoại, trong điện thoại liền truyền đến giọng nói của Hoắc Vân Hy.

"Mạn Nạn… Em thật sự không sao? Tôi…"

Không đợi Hoắc Vân Hy nói xong, Lê Hiểu Mạn đã trực tiếp cúp điện thoại, cô thật sự không muốn nghe Hoắc Vân Hy nói thêm câu nào nữa.

Trong phòng khách Hoắc trạch, Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn cúp điện thoại, anh ta vẫn luôn nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại di động trong tay, nỗi buồn tích tụ lại giữa hai hàng lông mày.

Anh ta chỉ muốn quan tâm cô, chắc chắn có phải là cô thật sự không sao hay không, không ngờ là cô cũng không cho anh ta cơ hội này.

Lý Tuyết Hà ngồi trên ghế sa lon thấy Hoắc Vân Hy nhìn chằm chằm vào điện thoại di động, thần sắc thống khổ, bà ta đứng lên, đoạt lấy điện thoại di động trong tay anh ta, sắc mặt không vui nói: "Được rồi Vân Hy, đừng nghĩ đến con tiểu tiện nhân đó nữa, một kẻ phạm tội giết người thì có cái gì hay để mà nghĩ."

"Mẹ, Mạn Mạn cô ấy không giết…"

Hoắc Vân Hy còn chưa nói hết lời, thì đã thấy hai cảnh sát tiến vào phòng khách.

Hoắc Nghiệp Hoằng ngồi trên ghế sa lon thấy vậy, ông chống quải trượng đứng lên, nghi hoặc nhìn hai cảnh sát: "Các anh là…"

Hai cảnh sát trực tiếp đi tới trước mặt Lý Tuyết Hà, vẻ mặt lạnh như băng nhìn bà ta nói: "Hoắc phu nhân, căn cứ vào lời khai của bà, chúng tôi hoài nghi bà mới là hung thủ giết chết vú Trương, mời bà trở về đồn cảnh sát với chúng tôi để trợ giúp cho việc điều tra."

294. Chương 294: Cấp Cứu, Xảy Ra Tai Nạn Xe Cộ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sắc mặt của Lý Tuyết Hà trắng nhợt, trong mắt lóe lên một tia vẻ hoảng sợ, bà ta tức giận nhìn hai cảnh sát: "Các anh nói gì? Hoài nghi tôi giết người? Các anh dựa vào cái gì mà hoài nghi tôi giết người? Tôi không giết người."

"Hoắc phu nhân, mời bà trở về với chúng tôi để hỗ trợ cho việc điều tra."

Hai cảnh sát tiến lên, lấy còng tay ra: "Hoắc phu nhân, nếu bà không phối hợp, chúng tôi cũng chỉ có thể không khách khí với bà."

Lý Tuyết Hà hung hãn tức giận nhìn hai cảnh sát, cả giận nói: "Nơi này là Hoắc gia, các anh dám ngang ngược?"

Hoắc Vân Hy tiến lên ngăn ở trước người Lý Tuyết Hà, ánh mắt sắc bén liếc nhìn hai cảnh sát: "Mẹ tôi tuyệt đối không giết người được, tôi sẽ không để cho các anh bắt mẹ tôi đi."

Hai cảnh sát cũng không muốn nổi lên va chạm với Hoắc gia, bọn họ nhìn về phía Hoắc Nghiệp Hoằng ngồi trên ghế sa lon: "Hoắc lão gia, chúng tôi chỉ đưa Hoắc phu nhân đi để hỗ trợ cho việc điều tra, nếu Hoắc phu nhân không giết người, cảnh sát chúng tôi sẽ không oan uổng bà ấy."

"Sẽ không oan uổng?" Lý Tuyết Hà tức giận kéo Hoắc Vân Hy đang ngăn ở trước người bà ta ra, tức giận nhìn hai cảnh sát kia: "Rõ ràng là cái con tiện nhân Lê Hiểu Mạn đó mới là kẻ giết người, các anh tới bắt tôi làm gì?"

"Chúng ta đã có đầy đủ chứng cứ chứng minh Lê tiểu thư không giết người, hiện giờ người có hiềm nghi giết người lớn nhất chính là Hoắc phu nhân."

Hai cảnh sát nói xong, tiến lên muốn dẫn Lý Tuyết Hà đi lần nữa, Hoắc Vân Hy thấy vậy đang muốn nổi lên va chạm với bọn họ, giọng nói nghiêm nghị của Hoắc Nghiệp Hoằng đã van lên ở sau lưng.

"Vân Hy, không được phép ra tay với cảnh sát, nếu mẹ cháu không giết người, cảnh sát tự nhiên sẽ để mẹ cháu trong sạch."

Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Nghiệp Hoằng bảo Hoắc Vân Hy dừng tay, bà ta âm thầm siết chặt hai quả đấm, che giấu hận ý với ông xuống, mặt đầy ủy khuất: "Cha, cha có ý gì? Cha muốn để cảnh sát bắt con đi sao? Con là con dâu của cha cơ mà."

Hai cảnh sát thấy Hoắc Nghiệp Hoằng không có ý ngăn cản, tiến lên đưa còng tay ra còng vào tay của Lý Tuyết Hà, mang bà ta đi.

"Mẹ…" Hoắc Vân Hy thấy vậy, lo lắng đang muốn đuổi theo, Hoắc Nghiệp Hoằng gọi anh ta lại lần nữa.

"Vân Hy, không được phép đuổi theo!"

Hoắc Vân Hy xoay người, anh ta cau mày lại, không hiểu gì liếc nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng: "Ông nội, tại sao ông không để cho cháu ngăn cản cảnh sát mang mẹ cháu đi?"

Hoắc Nghiệp Hoằng ngồi trên ghế sa lon, hai tay cầm quải trượng, ông nhíu mày lại, uy nghiêm nhìn Hoắc Vân Hy: "Cảnh sát không nói sai, mẹ cháu là người có hiềm nghi lớn nhất, Mạn Mạn tuyệt đối không thể nào giết người được, bình thường quan hệ của mẹ cháu và vú Trương vốn không tốt lắm, mẹ cháu có động cơ giết người, cũng có đầy đủ thời gian gây án."

"Không… Không thể nào…" Hoắc Vân Hy không tin lắc đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Hoắc Nghiệp Hoành: "Ông nội, coi như là quan hệ của mẹ cháu và vú Trương không tốt lắm, thì mẹ cháu cũng không có khả năng giết người."

Hoắc Nghiệp Hoằng chống quải trượng đứng lên, thần sắc ngưng trọng nhìn anh ta: "Không phải nó thì còn có thể là ai? Vân Hy, mẹ cháu là loại người nào, chẳng lẽ cháu còn không biết sao? Cháu biến thành người không rõ thị phi như hôm nay vậy, đều là mẹ cháu sai. Nếu như cảnh sát chứng thật mẹ cháu là hung thủ sát hại vú Trương, thì ông sẽ không cho phép cháu có quan hệ gì với nó nữa."

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy nhíu chặt mày lại, anh ta nghi ngờ liếc nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng: "Ông nội, ông có ý gì?"

"Hừ…" Hoắc Nghiệp Hoằng hừ lạnh, thần sắc nghiêm khắc nói: "Ông sẽ không để cho con cháu của Hoắc gia ta có một người mẹ là phạm tội giết người, Vân Hy, cháu và Mạn Mạn đi tới hôm nay, đều là mẹ cháu hại cháu, chẳng lẽ cháu không hận nó sao?"

"Ông nội, dù sao bà ấy cũng là mẹ cháu, cháu không thể nào hận bà ấy được."

Dĩ nhiên là anh ta biết anh ta ly dị với Lê Hiểu Mạn cũng có một phần nguyên nhân từ mẹ anh ta, thế nhưng dù mẹ anh ta có không phải thế nào đi nữa, thì bà ta cũng là người mẹ đã sinh ra nuôi nấng anh ta!

Làm con trai sao có thể hận mẹ mình?

Hoắc Nghiệp Hoằng chống quải trượng đi lên trước, sắc mặt dần ôn hòa đi, ông nghiêm túc nói: "Vân Hy, ông biết cháu hiếu thuận với mẹ cháu, nhưng mẹ cháu thật sự thương yêu cháu như mẹ và con trai sao? Nó chỉ đem cháu làm công cụ, một cái công cụ có thể giữ được địa vị của nó ở Hoắc gia mà thôi."

Hoắc Nghiệp Hoằng nói xong, ông nặng nề thở dài, rồi chống quải trượng bước chân tập tễnh đi lên tầng.

Hoắc Vân Hy hơi chán chường ngã ngồi ở trên ghế sa lon, gương mặt tuấn tú tràn đầy vẻ buồn rầu, anh ta cầm lấy điện thoại ra tìm số điện thoại của Lê Hiểu Mạn, vốn định gọi cho cô, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có dũng khí, anh ta bắt đầu sợ nghe thấy giọng nói lạnh lùng của cô.

Anh ta biết, có lẽ cô sẽ không nhận điện thoại của anh ta, à cho dù có nhận, thì cũng chỉ nói với cô đôi lời rồi cúp máy.

295. Chương 295: Cấp Cứu, Xảy Ra Tai Nạn Xe Cộ (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Liếc nhìn số điện thoại của Lê Hiểu Mạn, đôi mắt của anh ta dần ướt át, trong mắt tràn đầy đau đớn, là anh ta không quý trọng cô, là anh ta bỏ lỡ cô, nếu như có thể lại một lần nữa, anh ta nhất định sẽ dùng tính mạng để yêu cô.

Nhìn chăm chú vào điện thoại di động một lúc lâu, rồi anh ta gửi một tin nhắn qua.

"Mạn Mạn, mẹ tôi bị cảnh sát đưa đi rồi, ông nội nói bà ấy có thể là hung thủ giết vú Trương, bây giờ tôi đang thật sự rất loạn, em nói tôi nên làm cái gì? Tôi nên tin tưởng bà ấy sao? Tôi biết em sẽ không trả lời tôi, tôi chỉ muốn nói cho em biết, nếu như có thể có một lần nữa, tôi nhất định sẽ dùng cả tính mạng để yêu em."

...

Lúc Lê Hiểu Mạn nhận được tin nhắn của Hoắc Vân Hy thì cô đang ăn cơm cùng Long Tư Hạo, đọc xong tin nhắn, cô trực tiếp xóa đi.

Hôm sau, cảnh sát đăng báo xin lỗi Lê Hiểu Mạn liên quan đến vụ vú Trương người giúp việc ở Hoắc gia bị giết, chứng minh sự trong sạch của cô, cảnh sát tự nhận là bởi vì bọn họ phá án bất lực, bắt nhầm người.

Bởi vì trước đó giới truyền thông đã đăng tin nói về vụ giết người, nên cũng đăng báo xin lỗi Lê Hiểu Mạn.

Sự trong sạch của Lê Hiểu được làm rõ, nhưng cô vẫn trở thành người nổi tiếng ở thành phố K như cũ, bây giờ gần như không người nào ở thành phố K là không biết đến ba chữ "Lê Hiểu Mạn".

Không ít người suy đoán, có thể khiến cảnh sát và các tờ báo lớn đều đăng tin xin lỗi cô, thì sau lưng cô nhất định là có người có bối cảnh không đơn giản ra mặt giúp cô.

Lý Tuyết Hà trở thành nghi phạm lớn nhất sát hại vú Trương, truyền thông cũng đăng báo, đưa tới một trận nhỏ xôn xao.

Sáng sớm hôm nay, Hoắc Vân Hy mang theo luật sư đến đồn cảnh sát, định bảo lãnh Lý Tuyết Hà, nhưng không thể bảo lãnh bà ta ra được.

Từ đồn cảnh sát đi ra, anh ta tỏ ra rất mệt mỏi, vẻ mặt như đưa đám, anh ta để luật sư đi về trước, sau đó lái xe không mục đích trên đường.

Trong xe, anh ta vẫn luôn nhíu chặt mày, từ sau khi anh ta và Lê Hiểu Mạn ly dị, anh chưa từng có giấc ngủ ngon, đã lâu rồi không biết ngủ đủ giấc là gì, tinh thần chán chường, mệt mỏi nồng đậm giữa hai lông mày.

Một tay anh ta cầm vô lăng, một tay khác xoa mi tâm, bởi vì anh ta nhắm mắt, nên đã không phát hiện ra một chiếc xe tải lớn đang vọt tới.

Đột nhiên, tiếng còi xe chói tai vang lên, anh ta chợt mở mắt ra, thấy chiếc xe tải lớn như không thắng được mà lao thẳng về phía anh ta, trong lòng anh ta cả kinh, vội vàng cầm vô lăng bằng hai tay, chỉ là còn chưa kịp cua tay lái để tránh, chiếc xe tải lớn kia đã đâm thẳng vào xe của anh ta.

Đầu chiếc Bentley màu đen gần như là cắm toàn bộ vào gầm xe, mà Hoắc Vân Hy ngồi trong xe đang chảy đầy máu, đã bất tỉnh nhân sự.

Theo tiếng xe cấp cứu vang lên, anh ta được đưa vào bệnh viện.

Căn hộ Hồng Hoa Uyển!

Sau khi ăn sáng, Lê Hiểu Mạn ngồi ở trên ghế sa lon sang trọng, đọc tin tức cảnh sát và giới truyền thông đăng báo xin lỗi cô.

Long Tư Hạo ăn mặc chỉnh tề từ trong phòng ngủ đi ra, anh cất bước lớn đi đến trước người cô rồi ngồi xuống, anh nheo mắt lại quan sát cô, rồi trầm thấp nói: "Hiểu Hiểu, đi thay quần áo đi, hôm nay chúng ta phải làm chuyện rất quan trọng."

Lê Hiểu Mạn nhất thời không nhớ ra được, nhướn mày liếc nhìn anh hỏi: "Chuyện quan trọng gì?"

Thấy cô quên mất, Long Tư Hạo híp mắt lại, ánh mắt như đuốc liếc nhìn cô, tay anh nắm lấy cằm của cô, sắc mặt trầm xuống, nói: "Em đã quên mình đáp ứng anh cái gì?"

Liếc nhìn vẻ mặt trầm xuống của anh, Lê Hiểu Mạn mới phản ứng được anh đang nói cái gì.

Cô vòng tay ôm lấy cổ anh, chủ động hôn lên môi mỏng của anh, cố ý nói: "Em không nghĩ ra, anh nhắc nhở em đi."

"Em chắc chắn cần anh nhắc nhở?" Long Tư Hạo nâng mí mắt lên, ánh mắt dần sắc bén lên, bàn tay anh giữ lấy ót của cô, hôn cô thật sâu, nghiêng người áp cô ngã xuống trên ghế sa lon.

Nụ hôn của anh mang tính trừng phạt, gặm cắn môi của cô, Lê Hiểu Mạn bị đau mà nhíu mày lại, hai tay chống ở trên lồng ngực vững chãi của anh: "Tư… Tư Hạo, em nhớ ra rồi."

Long Tư Hạo hơi ngồi dậy, nheo đôi mắt sáng quắc lại liếc nhìn cô: "Em nói thử xem, hôm nay chúng ta có chuyện quan trọng gì phải làm, thế nào?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn ửng đỏ, trong đôi mắt trong suốt trong tràn đầy ý cười, đôi môi phấn hồng khẽ mở: "Hôm nay chúng ta phải đi lĩnh chứng kết hôn."

Còn chưa đi đến cục dân chính, cô đã bắt đầu khẩn trương, tim đập rộn lên, nhưng này lần, cô đã chuẩn bị xong tinh thần muốn gả cho anh.

Anh là người đáng để cô yêu, nếu cô buông anh ra, thì cô nhất định sẽ hối hận.

Long Tư Hạo ngồi dậy, đưa tay ra kéo cô lên rồi ôm cô vào trong ngực, môi mỏng hôn lên trán cô, giọng nói trầm thấp ôn nhu: "Hiểu Hiểu, chờ chúng ta lấy giấy đăng ký kết hôn xong, rồi cử hành hôn lễ, anh muốn cho toàn bộ thế giới đều biết em là vợ của anh."

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ nở nụ cười hạnh phúc: "Vậy em đi thay quần áo?"

Cô đứng lên, trở lại phòng ngủ, lúc cô mở tủ quần áo đang muốn lấy trang phục ra, điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên.

Cô cầm lấy điện thoại ra xem, là Hoắc Nghiệp Hoằng gọi tới, cô do dự một lúc rồi mới nhận.

Giọng nói truyền tới trong điện thoại không phải là của Hoắc Nghiệp Hoằng, mà là giọng nói của lão quản gia ở Hoắc trạch.

"Thiếu… Thiếu phu nhân, không xong rồi, nhị… nhị thiếu gia xảy ra tai nạn xe cộ, lão gia… lão gia… sau khi biết thì té xỉu, bây giờ nhị thiếu gia và lão gia đều đang cấp cứu ở bệnh viện, phu nhân lại bị cảnh sát bắt đi, bây giờ không có ai làm chủ cả, Thiếu phu nhân mau tới bệnh viện đi!"

Nghe thấy những lời này của quản gia, Lê Hiểu Mạn mở to hai mắt, cô kinh ngạc nói: "Cái gì? Hoắc Vân Hy xảy ra tai nạn xe, ông nội té xỉu phải cấp cứu?"

Lê Hiểu Mạn cầm điện thoại di động, trong đôi mắt trong suốt tràn đầy cảm xúc phức tạp, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khiếp sợ và không dám tin, còn có lo lắng cho Hoắc Nghiệp Hoằng.

Sao Hoắc Vân Hy lại xảy ra tai nạn xe cộ?

Cô có thể mặc kệ anh ta, nhưng cô có thể không quan tâm đến ông nội sao?

Lúc Long Tư Hạo tiến vào phòng ngủ, cô còn đang đứng ngốc tại chỗ.

!!

296. Chương 296: Giải Thích, Anh Không Phải Là Người Máu Lạnh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

"Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo cất bước dài đi đến, chân mày của anh cau lại, đôi mắt hẹp dài khóa chặt lấy cô, anh trầm mặc một lúc rồi mới hỏi: "Quản gia của Hoắc gia cũng gọi điện thoại cho em? Hoắc Vân Hy xảy ra tai nạn xe cộ, ông nội té xỉu."

Lê Hiểu Mạn phục hồi lại tinh thần, cô nhìn Long về phía Tư Hạo gật gật đầu với anh, cau mày nói: "Tư Hạo, ông nội đang cấp cứu, chúng ta đi trước…"

Long Tư Hạo khẽ nắm cằm của cô, anh nhìn cô, do dự một lúc lâu, mới quyết định nói: "Chúng ta đi bệnh viện trước."

"Vâng!" Lê Hiểu Mạn nhìn anh gật đầu, cô vòng tay qua ôm thật chặt lấy eo của anh, tựa đầu vào lồng ngực to lớn của anh, thấp giọng nói: "Tư Hạo, chờ chắc chắn ông nội không sao, chúng ta đi lĩnh giấy đăng ký kết hôn ngay."

Long Tư Hạo hơi nâng mí mắt lên, anh ôm cô thật chặt, tỳ cằm ở trên trán cô, nói: "Được."

Nếu không phải bởi vì Hoắc Nghiệp Hoằng cấp cứu, thì anh quả quyết sẽ không đáp ứng cô đi bệnh viện trước đâu.

Dù sao thì Hoắc Nghiệp Hoằng cũng là ông nội của anh, dù ông ta đã từng làm cái gì, thì anh cũng không thể không để ý ông ta vào lúc này.

Chẳng qua là bỏ lỡ lần này, anh sợ sẽ nảy sinh biến cố gì, cái mà anh lo sợ là anh muốn kết hôn với cô, sẽ biến thành giấc mộng mà cả đời này anh không thể thực hiện được.

Anh nhìn thẳng vào Lê Hiểu Mạn, ánh mắt thâm tình nghiêm túc: "Hiểu Hiểu, đáp ứng anh, cả đời này đều đừng rời khỏi anh, được không?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt lên nhìn anh, thần sắc nghiêm túc: "Tư Hạo, anh tốt với em như vậy, sao em có thể rời bỏ anh?"

Long Tư Hạo hơi cau mày lại, anh dùng ánh mắt sắc bén liếc nhìn cô: "Chỉ bởi vì anh tốt với em, em mới không rời bỏ anh sao? Hiểu Hiểu, có phải đến bây giờ em còn chưa yêu anh hay không?"

Lê Hiểu Mạn hơi rũ mi mắt xuống, khẽ cắn môi dưới: "Đúng vậy! Em còn chưa yêu anh, vì vậy anh tiếp tục cố gắng đi! Chúng ta đi bệnh viện trước."

Dứt lời, cô lấy quần áo ra để thay, mặc dù Long Tư Hạo vẫn còn ở đây, nhưng cô đã không còn gò bó và xấu hổ như trước.

Trong tiềm thức, cô đã coi anh là chồng của cô rồi.

Vì vậy, mình không cần thiết phải gò bó khi thay quần áo ở trước mặt chồng mình.

Mặc dù cô không trả lời Long Tư Hạo cô có yêu anh hay không, nhưng câu trả lời đã khắc sâu ở trong lòng cô rồi, nếu như không yêu chút nào, thì sao có thể sống chung cùng anh? Sao có thể chỉ giao mỗi thân thể mình cho anh?

Tình yêu thất bại hôn nhân thất bại với Hoắc Vân Hy, đã khiến bây giờ cô không dám dễ dàng giao trái tim của mình ra nữa, nhưng Long Tư Hạo thật sự yêu cô, khiến cô không thể khống chế nổi mà giao trái tim của mình cho anh.

…

Lúc Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo chạy tới bệnh viện, Hoắc Nghiệp Hoằng đã bị chuyển vào phòng bệnh VIP sang trọng, mà Hoắc Vân Hy vẫn còn đang cấp cứu.

"Ông nội, ông sao rồi?" vừa bước vào phòng bệnh của Hoắc Nghiệp Hoằng, Lê Hiểu Mạn đã vội vàng đi tới trước giường bệnh của Hoắc Nghiệp Hoằng, cô lo lắng nhìn ông.

Lúc này, Hoắc Nghiệp Hoằng đang nửa nằm nửa ngồi tựa vào trên giường bệnh, ông chau mày, sắc mặt hơi tái nhợt, đã tiều tụy đi không ít so với trước kia.

Ông nâng mắt lên nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi nhìn về phía Long Tư Hạo, giọng nói hơi vô lực hỏi: "Tư… Tư Hạo, Hiểu Hiểu, Vân Hy… thằng bé… thế nào rồi? Thằng bé… không sao chứ?"

Lê Hiểu Mạn hơi cau mày lại, vừa rồi cô và Long Tư Hạo đã hỏi qua bác sỹ, Hoắc Vân Hy vẫn còn ở trong phòng cấp cứu.

Sợ Hoắc Nghiệp Hoành sẽ lo lắng, cô nhìn về phía ông, an ủi: "Ông nội cứ yên tâm đi, anh ta không có việc gì."

Hoắc Nghiệp Hoằng lo lắng, nhíu chặt mày nói: " Hoắc gia chúng ta… Đã tạo cái nghiệt gì vậy? Muốn… báo ứng thì… báo ứng đến trên người lão già tôi đi, tại sao… phải báo ứng… lên cháu… khụ… khụ…"

Hoắc Nghiệp Hoằng còn chưa dứt lời, thì đã ho khan không ngừng vì hơi kích động.

"Ông nội… ông đừng nói nữa, rồi sẽ tốt lên thôi." Lê Hiểu Mạn thấy ông ho khan đến nỗi mặt đỏ rần lên, cô đưa tay ra khẽ vuốt ngực thuận khí giúp ông, vì lo lắng mà cô không ngừng nhíu chặt mày lại lại.

Sau khi Hoắc Nghiệp Hoằng thông thuận khí tức, ông vô lực nhìn về phía Lê Hiểu Mạn nói: "Mạn Mạn… Ông nội muốn uống nước, giúp ông nội… Rót ly nước."

"Vâng! Ông nội ông đợi cháu đi lấy." Lê Hiểu Mạn nói với Hoắc Nghiệp Hoằng xong, thì đi rót nước cho Hoắc Nghiệp Hoằng luôn.

Lúc này, Hoắc Nghiệp Hoành nhìn về phía Long Tư Hạo vẫn luôn không lên tiếng, vô lực nói: "Tư… Tư Hạo, cháu… có thể tới thăm ông nội… ông nội rất vui vẻ, bây giờ… Vân… Vân Hy… xảy ra chuyện, chuyện… công ty… giao cho… cháu."

Long Tư Hạo thâm trầm liếc nhìn ông, môi mỏng nhẹ mân, cũng không đáp lại lời của ông.

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy anh không lên tiếng, chân mày nhíu chặc hơn: "Tư Hạo… cháu thật sự nhẫn tâm… mặc kệ Hoắc thị sao? Đừng quên cháu… đã đáp ứng ông nội, phải giúp… ông nội hồi sinh lại Hoắc thị… khụ… khụ…"

Lê Hiểu Mạn cầm cốc nước đi vào, vừa vặn thấy Hoắc Nghiệp Hoằng ho khan dữ dội, cô liếc nhìn Long Tư Hạo như không nhúc nhích gì, rồi mới đi nhanh đến trước người Hoắc Nghiệp Hoằng, lo lắng nhìn ông: "Ông nội… uống nước… trước."

Sau khi giúp ông uống nước xong, Lê Hiểu Mạn lại đưa tay vuốt lấy ngực giúp ông thuận khí.

Hoắc Nghiệp Hoằng vui mừng nhìn Lê Hiểu Mạn hiếu thuận, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra nụ cười ôn hòa: "Mạn Mạn… cháu đỡ… ông nội đứng lên, ông nội… muốn… muốn đi thăm Vân Hy…"

Lê Hiểu Mạn nhíu mày lại, cô lo lắng liếc nhìn ông: "Ông nội… nhưng thân thể của ông…"

"Mạn Mạn, ông nội không đi, thì… sẽ không có ai đến xem nó, đứa nhỏ này… quá đáng thương, cũng bởi vì… mẹ của nó, nó mới biến thành… như hôm nay… Mạn Mạn, bản tính của Vân Hy không xấu… Chẳng qua là…"

Long Tư Hạo vẫn luôn không lên tiếng không đợi ông nói xong, anh thâm trầm liếc nhìn ông, trầm giọng nói: "Nếu ông không sao, thì chúng cháu trở về."

Anh đi lên trước, đưa tay kéo lấy Lê Hiểu Mạn, ánh mắt thâm tình nhu hòa liếc nhìn cô: "Hiểu Hiểu, chúng ta đi."

"Tư Hạo…" Lê Hiểu Mạn cau mày liếc Hoắc Nghiệp Hoằng đang nằm ở trên giường bệnh, rồi cô nhìn về phía Long Tư Hạo, trong đôi mắt trong suốt thoáng qua vẻ nghi hoặc và không hiểu: "Ông nội nơi này cần người chăm sóc."

Long Tư Hạo nắm tay cô thật chặt, anh nhìn cô chăm chú, giọng nói trầm thấp mà dịu dàng: "Anh sẽ mời hộ lý tới chăm sóc cho ông ấy."

Dứt lời, anh kéo Lê Hiểu Mạn ra khỏi phòng bệnh của Hoắc Nghiệp Hoằng.

297. Chương 297: Giải Thích, Anh Không Phải Là Người Máu Lạnh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn thấy anh cứng rắn muốn kéo cô rời khỏi đây, cô giãy giụa khỏi bàn tay của anh, ánh mắt càng ngày càng nghi ngờ không hiểu gì nhìn anh: "Tư Hạo, đó là ông nội của anh, em không hiểu, ông ấy vẫn còn ở trên giường bệnh, tại sao anh lại cứ rời đi như vậy? Anh như vậy là quá…"

Lê Hiểu Mạn cắn chặc môi dưới, cô dừng lại, rồi mới nói ra hai chữ: "Bất hiếu."

Lời của cô khiến trái tim của Long Tư Hạo đau đớn như kim châm vậy, anh nâng mí mắt lên, thâm trầm ngưng mắt nhìn cô: "Hiểu Hiểu, anh có thể tới thăm ông ta, còn gọi ông ta là ông nội, đã là hết tình hết nghĩa rồi."

"Hết tình hết nghĩa?" Lê Hiểu Mạn nhìn thẳng vào Long Tư Hạo, nhíu chặt mày lại: "Tư Hạo, có phải giữa anh và ông nội đã phát sinh chuyện gì hay không?"

Sau đó, cô nhớ tới lời mà Hoắc Vân Hy đã nói, liếc nhìn anh dò xét hỏi: "Có phải là liên quan đến mẹ anh hay không?"

Long Tư Hạo nghe thấy cô nhắc tới mẹ mình, anh nheo đôi mắt hẹp dài lạnh thấu xương lại, ánh mắt thoáng qua một tia thù địch, đường nét trên gương mặt tuấn mỹ dần trở nên lạnh lùng, hai tay âm thầm nắm chặt thành quyền.

Lê Hiểu Mạn thu hết biến hóa của anh vào trong mắt, cô đi lên trước, đưa tay cầm lấy bàn tay đang siết chặt thành quả đấm của anh, cau mày nhìn anh: "Tư Hạo, em không biết, giữa anh ông nội còn có mẹ anh đã phát sinh qua chuyện gì, nhưng thủy chung ông nội vẫn là người thân của anh, đây vĩnh viễn là sự thật không thể thay đổi được. Ông nội đã lớn tuổi rồi, thân thể cũng càng ngày càng không tốt, nếu như trong lòng anh thật sự tồn tại ngăn cách với ông nội, thì có thể tạm thời buông xuống hay không?"

Long Tư Hạo nhíu chặt mày lại, anh thâm trầm liếc nhìn cô, tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, môi mỏng nhẹ mân: "Hiểu Hiểu…"

"Bộp ——!"

Đột nhiên, có tiếng vang truyền tới từ trong phòng bệnh VIP phía sau hai người.

"Ông nội…"

Lê Hiểu Mạn cả kinh, vội vàng chạy vào phòng bệnh, thấy Hoắc Nghiệp Hoằng té ngã trên đất.

"Ông nội…"

Cô hoảng sợ vội vàng tiến lên, ngồi xổm người xuống đỡ Hoắc Nghiệp Hoằng dậy, thấy ông nhắm nghiền hai mắt, giống như là té không nhẹ, đã ngất đi.

"Ông nội… Ông nội…"

Cô gọi liên tục, thấy Hoắc Nghiệp Hoằng không có phản ứng, cô lo lắng ngước mắt nhìn Long Tư Hạo tiến vào sau: "Tư Hạo, ông nội té xỉu rồi, mau gọi bác sỹ đi."

Long Tư Hạo bước dài đi lên phía trước, anh cau mày phức tạp nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, rồi ôm ông lên trên giường bệnh, cũng gọi điện thoại gọi bác sĩ phụ trách của ông ấy tới.

Hoắc Vân Hy vẫn còn đang cấp cứu, lão quản gia Hoắc gia trông nom ở bên ngoài phòng cấp cứu, Hoắc Nghiệp Hoằng ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh vẫn chưa thấy tỉnh lại.

Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo bất đắc dĩ lưu lại ở trong bệnh viện.

Trong phòng bệnh VIP có phòng khách, hai người đều ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng khách.

Ánh mắt của Long Tư Hạo thâm trầm, vẻ mặt thâm thúy, làm người ta không nhìn ra được anh đang suy nghĩ gì.

Lê Hiểu Mạn thì hơi cau mày lại, trong lòng lo âu không dứt, mặc dù Hoắc Nghiệp Hoằng không phải là ông nội ruột của cô, thế nhưng cô vẫn luôn coi ông ấy là ông nội ruột để đối đãi.

Ông ngã xuống đến bây giờ còn chưa tỉnh lại, cô thật sự rất sợ ông ấy sẽ xảy ra chuyện gì.

Cô luôn rất sợ người thân của mình rời đi, nhất là những người đối tốt với cô, cô càng sợ bọn họ rời đi hơn.

Long Tư Hạo thấy vẻ mặt đầy lo âu của cô, anh đưa tay ra ôm cô vào trong ngực, ánh mắt thâm tình nhu hòa nhìn cô: "Hiểu Hiểu, em yên tâm đi, ông nội không có việc gì."

"Ừm!" Lê Hiểu Mạn nhìn anh rồi gật gật đầu, cô vòng tay qua ôm lấy eo của anh, dựa thật sát mặt vào trong ngực anh.

Lúc này, cửa phòng bệnh bị người ta đẩy ra, Hoắc Nghiêm lão quản gia của Hoắc trạch và một bác sỹ, hai y tá vội vội vàng vàng đi vào.

Hoắc Nghiêm thấy Long Tư Hạo ở đây, vội vàng nói: "Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia mất máu quá nhiều, cần phải chuyền máu ngay lập tức, nhưng ngân hàng máu trong bệnh viện không đủ nhóm máu O, mặc dù lão gia mang nhóm máu O, nhưng lão gia đã lớn tuổi như vậy rồi, lại…"

Không đợi Hoắc Nghiêm nói xong, Long Tư Hạo đã trầm giọng nói: "Tôi nhóm máu O."

Dứt lời, anh liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, giọng nói trầm thấp ôn nhu nói: "Em chờ anh ở đây."

Lê Hiểu Mạn nhìn về phía anh, cau mày hỏi: "Anh chuẩn bị đi chuyền máu cho Hoắc Vân Hy?"

Long Tư Hạo nâng mi mắt lên, nhu hòa liếc nhìn cô, môi mỏng nhẹ mân: "Làm sao? Em không hy vọng anh đi chuyền máu cho cậu ta?"

Lê Hiểu Mạn nhìn anh thật sâu, đôi môi phấn hồng nhẹ mân: "Không phải! Em chỉ hơi bất ngờ."

Lời này của cô khiến Long Tư Hạo cau mày lại, anh thâm trầm liếc nhìn cô, trong lòng trầm thống như bị kim châm vậy: "Hiểu Hiểu, ở trong lòng em, anh là người máu lạnh như vậy sao?"

Thấy Long Tư Hạo nhíu chặt mày lại, sắc mặt trầm xuống, đôi mắt ẩn giấu nỗi đau, Lê Hiểu Mạn mới phản ứng được, lời của cô đã làm tổn thương trái tim của Long Tư Hạo.

Cô không cho rằng anh là người máu lạnh, chẳng qua là nghe thấy anh nói chuyền máu cho Hoắc Vân Hy, cô rất kinh ngạc mà thôi, chỉ là kinh ngạc, sao hôm nay anh lại nhạy cảm như vậy?

Cô nhìn thẳng vào anh, hơi cau mày lại: "Em…"

Cô vừa muốn lên tiếng, Long Tư Hạo đã không đợi cô nói xong, liền cất bước đi thẳng ra khỏi phòng bệnh.

"Thiếu phu nhân, làm phiền cô chăm sóc lão gia." Lão quản gia Hoắc Nghiêm nói với Lê Hiểu Mạn, rồi cùng rời khỏi phòng bệnh với bác sĩ y tá vừa mới tiến vào cùng ông.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo không đợi cô nói xong mà đã rời đi, cô nhíu chặt mày lại, đừng nói bởi vì lời nói đó mà anh tức giận đó chứ.

Cô cầm lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Long Tư Hạo.

Nội dung tin nhắn là giải thích với anh, cô không cảm thấy anh máu lạnh.

Cô vẫn nhìn chằm chằm vào điện thoại di động của mình, thấy tin nhắn đã gửi đi lâu rồi, mà Long Tư Hạo vẫn không trả lời lại, cô hơi mất mát cất điện thoại di động đi, sau đó đứng dậy đẩy cửa tiến vào trong phòng.

Hoắc Nghiệp Hoằng vẫn chưa tỉnh lại, cô đi lên trước ngồi ở trên ghế bên cạnh giường bệnh của ông.

Trải qua một ngày một đêm cấp cứu, đến sau khi trời sáng, Hoắc Vân Hy được chuyển từ phòng cấp cứu vào phòng chăm sóc đặc biệt, anh ta vẫn chưa vượt qua khỏi giai đoạn nguy hiểm như cũ.

Tối hôm qua, Lê Hiểu Mạn vẫn luôn tập trung trông nom Hoắc Nghiệp Hoằng, trời đã sắp sáng, mà Long Tư Hạo vẫn không trả lời tin nhắn của cô và trở lại, co hơi mệt rã rời, liền nằm ngủ xuống một lúc.

Chờ cô tỉnh lại, thấy Hoắc Nghiệp Hoằng đã tỉnh, đang giùng giằng muốn đứng lên.

298. Chương 298: Có Thể Biến Thành Người Thực Vật (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

"Ông nội… cuối cùng ông cũng tỉnh, tốt quá rồi." Lê Hiểu Mạn cười nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng sau đó đứng lên đỡ ông ta dậy.

Hôm nay sắc mặt Hoắc Nghiệp Hoằng tốt hơn nhiều, ông ta nhìn sau lưng cô hỏi: "Tư Hạo đâu?"

Nghe ông ta nhắc tới Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn nhíu mày, hôm qua anh rời khỏi phòng bệnh đi truyền máu cho Hoắc Vân Hy thì vẫn chưa xuất hiện, theo lý mà nói truyền máu không cần đến một buổi tối, anh không vào phòng bệnh có lẽ là tức giận cô vì chuyện hôm qua.

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy sắc mặt Lê Hiểu Mạn không đúng cũng không hỏi nữa mà nói: 'Mạn Mạn, đỡ ông lên, ông đi xem Vân Hy thế nào."

Lê Hiểu Mạn lo lắng nhìn ông ta: "Nhưng mà ông nội, thân thể của ông…"

Hoắc Nghiệp Hoằng cười nhìn cô: "Mạn Mạn yên tâm đi, ông cảm thấy tốt hơn hôm qua rồi, đỡ ông đi."

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Nghiệp Hoằng kiên trì muốn ngồi dậy liền đỡ ông ta lên, sau lưng truyền đến tiếng bước chân đi tới, trong tay còn cầm hộp thực ăn là của Ngự Yến lâu.

"Lão gia, thiếu phu nhân., đây là bữa sáng đại thiếu gia chuẩn bị cho hai người."

Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn bữa sáng trong tay quản gia lo lắng hỏi: "Hiện tại Vân Hy thế nào rồi?"

Sắc mặt Hoắc Nghiêm ngưng trọng nhíu mày nói: "Lão gia, nhị thiếu gia đã được đưa vào phòng kiểm tra, còn… còn chưa qua khỏi nguy hiểm, bác sĩ nói não nhị thiếu gia xuất huyết trong, còn phải phẫu thuật, có… có thể biến thành người thực vật."

"Cái gì? Thực…… Người thực vật……" Hoắc Nghiệp Hoằng vừa nghe lời này sắc mặt trắng bệch, đôi mắt bi thống và lo lắng, cả người ngửa ra sau ngã xuống.

"Ông nội…" Lê Hiểu Mạn thấy thế lo lắng nhìn ông ta, an ủi nói: "Ông nội, bác sĩ chỉ nói có khả năng sẽ biến thánh người thực vật chứ chưa chắc chắn, nhất định anh ấy không có việc gì, ông không cần lo lắng…"

Giờ phút này Lê Hiểu Mạn tuy an ủi Hoắc Nghiệp Hoằng nói Hoắc Vân Hy không có việc gì nhưng trong long cô vẫn rất lo lắng, cô không nghĩ tới anh ta lại bị thương nặng như vậy.

Dù anh ta từng làm nhiều việc khiến cô buồn lòng thất vọng, cô đã không còn yêu anh ta nhưng khi nghe nói anh ta có thể biến thành người thực vật, dù sao cũng đã từng là người cô yêu, trong lòng cô đương nhiên cảm thấy khó chịu.

Cho dù cô từng hận anh ta, oán anh ta, tuyệt vọng về anh ta nhưng cô không hy vọng anh ta biến thành người thực vật.

Hoắc Nghiệp Hoằng nằm trên giường bệnh, gương mặt tái nhợt già nua, sắc mặt ngưng trọng, trong mắt đầy lo lắng: "Mạn Mạn… đỡ ông nội ngồi dậy, ông phải đi xem Vân Hy… mau…"

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Nghiệp Hoằng sau khi nghe nói Hoắc Vân Hy có thể biến thành người thực vật thì sắc mặt không bằng lúc nãy, cô lo lắng nhìn ông ta: "Ông nội… sức khỏe của ông không tốt, cháu qua xem xem, ông nghỉ ngơi đi ạ, mặc kệ tình huống thế nào thì cháu đều báo cho ông."

"không…" Hoắc Nghiệp Hoằng lo lắng: "Mạn Mạn, đứa cháu ngoan, mau đỡ ông lên, ông không muốn nằm ở chỗ này,… ông muốn đi xem Vân Hy, xem cháu trai ông, ông muốn nói chuyện với nó, nhất định nó phải tỉnh lại."

Lê Hiểu Mạn thấy khóe mắt Hoắc Nghiệp Hoằng ươn ướt cô cũng không kiên trì để ông ta nghỉ trên giường bệnh mà cùng quản gia Hoắc Nghiêm dỡ ông ta lên.

……

Trên dãy ghế bên ngoài phòng quan sát, Long Tư Hạo đang ngồi đó, cả tối anh chưa ngủ, Hoắc Vân Hy bị đẩy vào phòng quan sát, anh vẫn luôn chờ ở đây.

Bởi vì cho Hoắc Vân Hy không ít máu mà lúc này khuôn mặt trắng nõn của anh tái nhợt, nhưng không ảnh hướng khí chất và sự tuấn mỹ của anh.

Tuy anh và Hoắc Vân Hy không có tình cảm sâu đậm như anh em khác nhưng dù sao anh ta cũng là em trai duy nhất của anh, anh không thể nào mặc kệ được.

Lê Hiểu Mạn cùng Hoắc Nghiêm đỡ Hoắc Nghiệp Hoằng đi tới, thấy anh đang ngồi ở dãy ghế chờ ai cũng đều kinh ngạc.

Lê Hiểu Mạn gắt gao nhìn anh, thì ra cả đêm anh không ngủ mà canh giữ ở nơi này.

"Tư Hạo…" Hoắc Nghiệp Hoằng chống gậy, dưới sự giúp đỡ của Lê Hiểu Mạn và Hoắc Nghiêm kinh ngạc nhìn anh lo lắng hỏi: "Tư Hạo, Vân Hy chưa tỉnh sao?"

Long Tư Hạo đứng lên, đôi mắt thâm trầm nhìn phóng quan sát, mím môi nói: "Chưa."

"Haiz." Hoắc Nghiệp Hoằng nhíu mày thở dài một hơi, sắc mặt ngưng trọng nói: "Vân Hy đang yên đang lành sao lại tai nạn xe cộ chứ?"

Ngay sau đó ông ta chống gậy, dưới sự giúp đỡ của Hoắc Nghiêm đi tới trước phòng quan sát.

Thông qua cửa kính trong suốt, ông ta lo lắng nhìn Hoắc Vân Hy đang đeo máy dưỡng khí truyền dịch, sau đó thay quần áo vô khuẩn, mang khẩu trang, mũ, mới tiến vào phòng quan sát.

Đi vào theo ông ta còn có Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn và Hoắc Nghiêm.

Hoắc Nghiệp Hoằng chống gậy lo lắng, đôi mắt ươn ướt: "Vân Hy… ông nội tới thăm cháu đây, cháu tỉnh lại nhìn ông đi. Vân Hy… cháu là con cháu của Hoắc gia, ông không cho phép cháu vô dụng như vậy, nhất định phải tỉnh lại đấy. Nếu không ông sẽ không nhận đứa cháu nội là cháu, Vân Hy…"

Hoắc Nghiêm thấy Hoắc Nghiệp Hoằng càng nói càng thương tâm, duỗi tay ra đỡ, an ủi nói: "Lão gia, nhị thiếu gia sẽ tỉnh lại, nhất định đấy, lão gia không cần quá lo lắng."

Lê Hiểu Mạn đứng bên cạnh Hoắc Nghiệp Hoằng, đôi mày chau lại, đôi mắt trong suốt phức tạp nhìn Hoắc Vân Hy.

Lúc này anh ta đang nhắm chặt mắt, khuôn mặt tuấn tú trắng xanh gầy gò còn có vài vết máu, trên đầu quấn băng cũng đều là máu, anh ta không nhúc nhích nằm trên giường bệnh gần như không có sự sống.

Nhìn anh ta, trong lòng không phải không khó chịu, đôi mắt dâng lên tầng hơi nước dần dần đỏ lên.

299. Chương 299: Có Thể Biến Thành Người Thực Vật (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoắc Nghiệp Hoằng ở bên cạnh nước mắt tuôn rơi nhìn Hoắc Vân Hy, thương tâm nói anh ta nhanh tỉnh, cô càng nghe càng khó chịu, đưa tay che miệng chạy ra khỏi phòng.

Long Tư Hạo thấy vậy nhăn mày nhìn Hoắc Vân Hy trên giường bệnh sau đó cũng ra khỏi phòng.

Lê Hiểu Mạn chạy đi, khóc mơ hồ tầm mắt, cô dựa vào vách tường bên ngoài hành lang cắn chặt môi không để cho mình khóc ra tiếng.

Sau đó Long Tư Hạo đi ra liền thấy hai mắt cô đỏ lên, anh càng cau chặt mày đi tới chỗ cô.

Lê Hiểu Mạn nhìn không ra biểu tình của anh, đưa tay muốn lau nước mắt thì anh đã vươn tay dịu dàng lau giúp cô.

Biểu tình trên mặt anh vô cùng thâm thúy, môi mỏng nhếch lên làm cho người ta nhìn không thấu.

"Tư Hạo..." Lê Hiểu Mạn gắt gao nhìn anh, đưa tay muốn cầm bàn tay đang lau nước mắt hộ cô, lại không nghĩ cô chưa chạm vào tay anh thì anh đã rút về trước.

"Anh..." Lê Hiểu Mạn đưa tay giữa không trung, đôi mắt không dám tin nhìn anh, sau đó thu tay về, cắn môi không nói gì.

Long Tư Hạo nhìn cô lạnh nhạt nói: "Em còn chưa ăn sáng, anh đi mua cho em."

Dứt lời anh mím môi rời đi.

Thấy thái độ lạnh lùng của anh, nước mắt cô lại rơi, tức giận nói: "Có người chưa tỉnh lại, em khó chịu ăn không vào, anh không cần mua."

Không phải nói thật lòng nhưng thấy anh đột nhiên lạnh lùng nên cô mới cố ý nói để chọc giận anh.

Mà Long Tư Hạo nghe thấy lời cô ngầm xiết chặt nắm đấm, gương mặt tuấn tú che phủ một tầng sương, anh buồn phiền xoay người đến trước mặt cô, ánh mắt sắc bén nhìn cô: "Nói lại lần nữa xem, em vì cậu ta mà ăn không vào sao? Vì Hoắc Vân Hy là chồng trước của em sao? Ngược lại anh không nghĩ tới đến giờ em còn đối với cậuta nhớ mãi không quên."

Lê Hiểu Mạn không nghĩ tới Long Tư Hạo lại nói ra lời này, cô ngẩn người nhìn anh cắn chặt môi không lên tiếng.

Long Tư Hạo thấy cô không nói gì để phản bác liền nheo mắt, ánh mắt trầm xuống, đáy mắt sâu thẳm quét xuống sự đau khổ không nói gì mà xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng thẳng đứng của anh, bàn tay nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn xiết chặt, nước mắt tuôn rơi, đôi môi run nhè nhẹ.

Long Tư Hạo, anh là tên hỗn đản, em làm gì nhớ mãi không quên với Hoắc Vân Hy chứ, em nói là vì tức giận thôi, anh nghe không hiểu sao? Vì sao cứ ở sau lưng em làm vậy?

Long Tư Hạo rời đi không lâu thì Hạ Lâm, Hạ Thanh Vinh và Lưu Như Hoa đều chạy tới.

"Lê Hiểu Mạn, cô cái đồ tiện nhân này, mày ở đây làm gì?" Hạ Lâm vừa thấy Lê Hiểu Mạn liền tức giận mở miệng ngậm miệng đều là tiện nhân.

Hạ Thanh Vinh thấy Hạ Lâm không có ý tốt với Lê Hiểu Mạn, sắc mặt nghiêm khắc nhìn cô ta: "Lâm Lâm, sao lại nói chuyện với chị mình như vậy? Đây là bệnh viện, hô to gọi nhỏ thì ra cái thể thống gì?"

Lưu Như Hoa đối với sự thiên vị của chồng mình dành cho Lê Hiểu Mạn mà cực kì bất mãn.

Lần trước ở Ngự Yến lâu, lht vì Hạ Lâm mắng Lê Hiểu Mạn mà ra tay đánh Hạ Lâm.

Vì việc này mà Lưu Như Hoa về nhà cãi nhau với Hạ Thanh Vinh, nói ông ta thiện vị con của người đàn bà khác mà ngược đãi con gái bọn họ. trong cơn tức giận mà đề xuất ly hôn với bà ta, bà ta sợ Hạ Thanh Vinh thật sự ly hôn với mình, vì vãn hồi Hạ Thanh Vinh mà bà ta hiếm khi hạ mình chủ động nhận sai, Hạ Thanh Vinh mới không nhắc đến chuyện ly hôn nữa.

Mừng thọ 70 của Hoắc lão gia tử, hai người không tới tham gia mà vì tranh cãi ầm ì, cuối cùng chỉ có một mình Hạ Lâm tới tham dự.

Hạ Lâm thấy Hạ Thanh Vinh lặp đi lặp lại nhiều lần vì Lê Hiểu Mạn mà mắng cô ta, cô ta tức giận ngầm xiết chặt tay, hai mắt tràn đầy hận ý hận không thể băm vằm cô thành thiên đao vạn quả.

Lưu Như Hoa nhìn con gái đang vô cùng tức giận, bà ta đi tới trước mặt Hạ Lâm dùng ánh mắt ý bảo cô ta không cần đối nghịch với Lê Hiểu Mạn: "Lâm Lâm, Vân Hy là chồng trước của chị con, đã từng là vợ chồng, Vân Hy xảy ra chuyện nó đến thăm cũng là đương nhiên."

Dứt lời bà ta xoay người nhìn Lê Hiểu Mạn vừa thay đổi bộ dạng ngạo mạn khinh thường trước kia mà thay vào bộ dạng khoan dung, cười hòa ái: "Mạn Mạn,Lâm Lâm nói đều là vô tâm, con đừng để trong lòng, Vân Hy thế nào rồi?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn phương hướng phòng bệnh, cô nhăn mày: "Còn chưa qua thời gian nguy hiểm."

"Vân Hy…" Hạ Lâm nghe thấy vậy trong mắt hiện lên sự lo lắng, vội vàng đi tới phòng bệnh.

"Lâm Lâm, con chậm một chút, con còn đang mang thai đấy." Lưu Như Hoa lo lắng cho Hạ Lâm cũng đi theo.

Hạ Thanh Vinh thấy Hạ Lâm và Lưu Như Hoa đều vào phòng bệnh, sắc mặt ông ta ngưng trọng nhìn Lê Hiểu Mạn do dự nói: "Mạn Mạn, mẹ con bà ấy…"

Hạ Thanh Vinh muốn nhắc tới Lê Tố Phương như thế nào, Lê Hiểu Mạn không chờ ông ta nói xong đã ngước mắt nhình ông ta, giọng điệu lạnh lùng mà xa cách: "Mẹ tôi vẫn tốt,cảm ơn."

Thái độ xa cách của cô làm cho Hạ Thanh Vinh nhíu mày, ánh mắt lộ ra sự bi thương và mất mác: "Mạn Mạn, ba chỉ muốn quan tâm tới hai người, ba…"

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn ông ta: "Chúng tôi không cần người ngoài quan tâm, ông có lòng này thì quan tâm vợ con ông đi."

"Mạn Mạn, ba biết ba có lỗi với con và mẹ con, không phải là người ngoài của con mà là ba con…"

Sắc mặt Hạ Thanh Vinh buồn thương nhìn Lê Hiểu Mạn, trong lòng quặn đau, đứa con gái đã từng làm nũng trước mặt ông ta lúc này lại lạnh lùng xa cách với ông ta như thế, sao ông ta không đau lòng cho được đây?

Nhưng lời này chỉ có thể trách lúc trước ông ta bị ma quỷ ám mới từ bỏ mẹ con bọn họ, hiện tại ông ta hối hận muốn bù đắp nhưng bọn họ không cho ông ta cơ hội.

300. Chương 300: Hiểu Hiểu, Em Xem Anh Như Người Tàng Hình Sao? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

"Tách…" nước mắt Lê Hiểu Mạn rơi xướng, hoảng hốt nhìn người đàn ông xưng là ba mình, hiện tại cô đã quên làm sao để mở miệng gọi ba rồi.

Chữ ba ba đã từng dễ gọi như thế nhưng lúc này cô lại rất khó gọi nên lời, trước kia hai chữ này khiến cho cô cảm thấy hạnh phúc mà lúc này lại tồn tại như cây gai trong lòng cô, mỗi khi nhắc tới sẽ đâm đau lòng cô.

Nước mắt theo khóe mắt cứ thế chảy xuống, cảm xúc phức tạp nhìn Tư Hạov, trong lòng đau đớn: "Mời ông đừng nhắc hai chữ baba trước mặt tôi nữa, ông không xứng, tôi đã không có ba từ lâu rồi."

Dứt lời cô muốn đi qua Hạ Thanh Vinh rời đi nhưng lại thấy Long Tư Hạo, trong tay anh đang cầm gì đó.

Hốc mắt Hạ Thanh Vinh ươn ướt, ông ta day dứt nhìn Lê Hiểu Mạn: "Ba đi vào xem Vân Hy trước."

Lê Hiểu Mạn không đáp lại ông ta mà chỉ nhìn Long Tư Hạo đang đi tới.

Cô cho rằng anh đã rời đi nhưng anh đi mua gì đó rồi quay lại.

Chờ anh đến gần cô mới thấy rõ trong tay anh mang hai túi lớn hiệu Ngự Yến Lâu, thì ra anh thật sự đi mua bữa sáng cho cô.

Ngẩn người nhìn anh, cô nhíu mày, đôi môi mấp máy: "Anh đi mua bữa sáng hả? Em nghĩ là anh…"

"Tưởng anh lãnh huyết vô tình thoải mái rời đi hả?" Long Tư Hạo nhàn nhạt nói, đôi mắt thâm sâu nhìn cô, gương mặt lạnh lùng.

Nghe thấy anh nói vậy, Lê Hiểu Mạn giật giật khóe môi, hung hăng trừng anh, sau đó tự mình cầm túi ngồi xuống hàng ghế nghỉ.

Mở túi ra bên trong có vài thứ, có hai viên thuốc, bánh đậu, bánh bao hấp…

Những thứ này đều là cô thích ăn, cô ăn một cái bánh bao hấp liền biết là mẹ cô làm, cô không nghĩ tới Long Tư Hạo đi Ngự Yến Lâu mua cho cô lại biến thành bánh bao mẹ làm.

Có thể ăn bữa sáng do tự tay mẹ làm còn hạnh phúc hơn ăn sơn hào hải vị.

Bởi vì đã lâu rồi cô chưa ăn bữa sáng mà mẹ làm.

Cái người đàn ông hư hỏng này thật biết cách làm lung lay người khác mà, luôn dễ dàng đả động lòng cô, khiến cho cô rung động không thôi.

Anh đối tốt với cô như thế, mà cô còn cố ý chọc giận anh, lúc này cô cảm thấy cực kì áy náy.

Tuy trong lòng đã đấu tranh nhiều nhưng gương mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Cô không để ý tới anh mà cúi đầu ăn đồ ăn của mình.

Long Tư Hạo thấy cô ăn cực kì ngon lành, thâm thúy nhìn cô đôi môi mím chặt: "Không phải khó chịu ăn không vào sao?"

Lê Hiểu Mạn không thèm ngẩng đầu nhìn anh mà chỉ nhỏ giọng nói: "Không ăn no thì sao em có thể chăm sóc cho người bệnh đây?"

Long Tư Hạo vì lời này của cô mà nheo mắt đầy nguy hiểm, gương mặt căng thẳng, ánh mắt sắc bén nhìn cô chằm chằm.

Lê Hiểu Mạn vừa ăn xong thì Hạ Thanh Vinh, Lưu Như Hoa, Hoắc Nghiệp Hoằng đều từ phòng bệnh đi ra, Hạ Lâm vẫn còn ở lại bên trong.

Hạ Thanh Vinh nhìn thấy Lê Hiểu Mạn vốn còn muốn nói gì đó nhưng Lưu Như Hoa ở bên cạnh kéo ông ta, nói vài lời khách sáo với Hoắc Nghiệp Hoằng sau đó kéo Hạ Thanh Vinh rời đi.

Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn Long Tư Hạo cau mày: "Tư Hạo, mặc kệ trước kia cháu và Vân Hy có khúc mắc gì, hiện tại Vân Hy vẫn chưa qua khỏi thời kì nguy hiemr, ông nội hy vọng cháu làm anh có thể vứt bỏ hiềm khích trước kia thay ông nội chăm sóc nó."

Dứt lời ông ta nhìn Lê Hiểu Mạn: "Mạn Mạn, đỡ ông nội về, ông nội hơi mệt."

"Vâng." Lê Hiểu Mạn gật đầu với Hoắc Nghiệp Hoằng, đôi mắt thâm sâu nhìn Long Tư Hạo sau đó tiến lên đỡ Hoắc Nghiệp Hoằng về phòng bệnh VIP.

Trong phòng bệnh, Hoắc Nghiệp Hoằng nửa nằm trên giường bệnh, quản gia Hoắc Nghiêm đã ra ngoài, hiện tại chỉ còn hai người.

"Mạn Mạn, qua đây." Hoắc Nghiệp Hoằng chỉ ghế dựa trước giường bệnh ôn hòa nhìn Lê Hiểu Mạn.

Long Tư Hạo tiến lên ngồi xuống.

Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn co rất lâu mới nói: "Mạn Mạn, ông nói có chuyện muốn cầu xin cháu."

Lê Hiểu Mạn nhìn ông ta, sắc mặt chân thành: "Ông nội, ông là người lớn sao có thể nói cầu xin cháu? Ông có chuyện gì cứ nói, chỉ cần cháu là được thì sẽ không từ chối."

"Ông nội muốn cháu chăm sóc cho Vân Hy, hiện tại nó còn chưa tỉnh lại, ông nội lo lắng nó biến thành người thực vật, Vân Hy nó thật ra rất để ý cháu, ông nội cháu có thể trò chuyện với nó, có lẽ sẽ có kỳ thích phát sinh, có lẽ nghe thấy giọng nói của cháu nó sẽ tỉnh lại, ông nội biết Vân Hy tổn thương cháu, nó đã chịu trừng phạt rồi, cháu đừng hận nó có được không? Nó cũng là người đáng thương."

"Ông nội…" Lê Hiểu Mạn nhăn mày, đôi mắt hiện lên đầy khó xử: "Cháu… không phải còn Hạ Lâm ở đây sao? Cháu tin cô ấy có thể chăm sóc tốt cho anh ấy."

Thấy Lê Hiểu Mạn không đồng ý, Hoắc Nghiệp Hoằng thở dài một hơi, sắc mặt trịnh trọng nhìn cô: "Mạn Mạn, coi như ông nội xin cháu, ông nội tin chỉ có cháu mới có thể đánh thức Vân Hy, dù cháu không xem mặt mũi ông nội thì cũng nhìn tình cảm trước đây của các cháu. Ông nội nhớ trước kia cháu và Vân Hy rất tốt, có một lần cháu bị bệnh, Vân Hy biết liền chờ đến khi cháu tỉnh, lúc cháu không vui thì Vân Hy sẽ nghĩ cách chọc cháu cười, ba và mẹ cháy ly hôn, lúc đó cháu cực kì thương tâm, Vân Hy nó…"

301. Chương 301: Hiểu Hiểu, Em Xem Anh Như Người Tàng Hình Sao? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hoắc Nghiệp Hoằng nói ra gợi lên nhiều kí ức trong Lê Hiểu Mạn, cô không muốn nghe liền ngước mắt lên ngắt lời: "Ông nội, đó là quá khứ rồi, đừng nhắc lại có được không?"

"Mạn Mạn, ông nội có thể không nhắc tới quá khứ, ông nội chỉ hy vọng cháu có thể chăm sóc cho Vân Hy, cùng nó trò chuyện nhiều một chút, chờ đến khi nó tỉnh lại, ông nội biết cháu tốt bụng, sẽ không nhẫn tâm nhìn nó nằm trên giường bệnh mà không quan tâm có đúng không?"

Lê Hiểu Mạn nhăn mày khó xử nhìn ông ta: "Ông nội, có Hạ Lâm ở đây, anh ấy không cần cháu chăm sóc."

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy cô vẫn không đồng ý, chau mày, bi thương thay anh ta: "Mạn Mạn, cháu hận Vân Hy vậy sao? Cháu cứ tuyệt tình đến thế sao? Dù hiện tại nó đã chịu trừng phạt rồi, nằm trên giường chờ biến thành người thực vật, chấu cũng không có chút lòng trắc ẩn sao?"

Nói đến đây, Hoắc Nghiệp Hoằng cúi đầu, ánh mắt phức tạp nhìn cô, một hồi mới nói: "Mạn Mạn, nếu cháu đồng ý chăm sóc cho đến khi Vân Hy tỉnh lại thì ông nội sẽ không phản đối cháu và Tư Hạo ở cùng một chỗ, có thể không?"

"Ông nội…" Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn ông ta, không nghĩ tới ông ta lại để cho cô chăm sóc Hoắc Vân Hy làm điều kiện.

"Mạn Mạn, mong cháu thông cảm cho ông, ông nội chỉ hy vọng Vân Hy có thể nhanh chóng tỉnh lại, ông nội già rồi, không muốn người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, ông nội vẫn hy vọng cháu có thể thử một lần."

Hoắc Nghiệp Hoằng nói xong đã nước mắt đầy mặt, gương mặt bi thương vô cùng.

Lê Hiểu Mạn thấy ông ta lớn tuổi rồi mà còn thương tâm vì cháu trai như thế, đau lòng không thôi, cuối cùng cũng động lòng trắc ẩn: "Ông nội đừng thương tâm, cháu đồng ý là được."

"Được, được… ông nội biết Mạn Mạn tốt bụng mà, nhất định sẽ đồng ý, ông nội thay Vân Hy cảm ơn cháu."

…

Lê Hiểu Mạn chờ Hoắc Nghiệp Hoằng ngủ xong mới rời đi.

Cô cúi đầu nghĩ tới chuyện đồng ý với Hoắc Nghiệp Hoằng chăm sóc Hoắc Vân Hy, cho nên không phát hiện Long Tư Hạo đang ngồi ở hàng ghế trong phòng.

Long Tư Hạo thấy cô không phát hiện ra anh, ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

Thấy cô đang kéo cửa chuẩn bị ra ngoài, Long Tư Hạo mím môi trầm giọng: "Đi đâu?"

Âm thanh quen thuộc vang lên ở sau lưng, Lê Hiểu Mạn cúi đầu xoay người thấy Long Tư Hạo đang đứng sau lưng cô.

"Anh…" Lê Hiểu Mạn kinh hãi dựa vào cửa, đồng mắt trừng to ngẩn người nhìn anh: "Anh ở đây lúc nào?"

Cô nhìn cánh cửa sau lưng đang đóng, anh vào bằng cách nào? Sao lúc nãy cô không phát hiện.

Long Tư Hạo kinh ngạc nhìn cô, sau đó nghiêng người gắt gao ôm cô đặt lên cửa, đôi mắt nheo lại thâm trầm nhìn cô: "Hiểu Hiểu, bắt đầu xem anh là tàng hình rồi phải không?"

Anh cúi đầu đặt nụ hôn trừng phạt lên môi cô: "Hiện tại đã cảm nhận được sự tồn tại của anh hay chưa? Hả?"

Lê Hiểu Mạn bị đau mà nhăn mày, hai tay mảnh khảnh đẩy anh ra: "Ưm, đau…"

Thấy cô cau mày, Long Tư Hạo cũng không buông cô ra mà đầu lưỡi xâm nhập vào xâm chiếm cô, nụ hôn trở nên triền miên.

Anh cuồng dã chiếm lấy, Lê Hiểu Mạn dần dần bị chìm vào, hai mắt nhắm chặt, hai tay mảnh khảnh ôm cổ anh đáp lại.

Như trải qua thời gian rất lâu, hai người mới kết thúc nụ hôn.

Long Tư Hạo dời khỏi môi cô, đôi mắt thâm tình nóng bỏng nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn thở hồng hộc, đôi mắt nhìn anh, âm thanh khàn khàn nhỏ bé: "Anh không tức giận nữa hả?"

Không phải anh giận cô vì nhớ mãi không quên chồng trước sao?

Long Tư Hạo nheo mắt, ngón tay luồn vào mái tóc cô, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, mấp máy môi: "Ai nói tức giận thì không thể hôn em? Hôn em thì sẽ không tức giận sao?"

Lê Hiểu Mạn đẩy anh ra: "Vậy anh cứ tức giận tiếp đi."

Nói đến đây cô cúi đầu, nhìn thấy sắc mặt anh trầm xuống, cô cụp mắt tiến len chủ động ôm eo anh: "Tư Hạo, em không nhớ mãi không quên với Hoắc Vân Hy, hiện tại anh ta xảy ra tai nạn xe, có khả năng biến thành người sống thực vật, đột nhiên em cảm thấy anh ta thật đáng thương, còn có, em thừa nhận lúc anh muốn kéo em rời khỏi bệnh viện, em có chút không hiểu anh, nhưng em không cảm thấy anh lãnh huyết vô tình."

Long Tư Hạo nâng mặt cô lên, lại cúi đầu hôn cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô: "Nói xong rồi hả?"

"Vâng." Lê Hiểu Mạn nhìn anh gật đầu, nhíu mày hỏi: "Vậy anh còn tức giận nữa không?"

Hai tay Long Tư Hạo gắt gao ôm cô vào ngực, cằm đặt lên trán cô, âm thanh dịu dàng: "Ngốc, anh sẽ không thật sự giận em đâu."

302. Chương 302: Ba Chữ Kia (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh: "Mới lạ, rõ ràng anh đang tức giận."

Long Tư Hạo cúi đầu hôn lên môi cô, cong môi cười: "Được rồi, anh thừa nhận, hơi tức giận, nhưng sẽ không ảnh hưởng tình cảm của anh đối với em."

Trong mắt Lê Hiểu Mạn chứa đầy nụ cười, ôm chặt eo anh, cô rất vui vì gặp anh, rất vui được anh yêu, cho dù anh tức giận cũng không lãnh đạm với cô.

Anh xưa nay đều tốt với cô, mọi việc lấy cô làm trung tâm, vì được anh khoan dung và cưng chiều, cô mới có tư cách thất thường ở trước mặt anh.

Cô ngước mắt nhìn anh, khẽ cau mày: "Tư Hạo, ông nội nhờ em chăm sóc anh ta."

Cô không nói thẳng là Hoắc Vân Hy, nhưng cô biết không nói ra, anh cũng có thể đoán được cô nói tới ai.

Mắt Long Tư Hạo trầm xuống, sâu kín nhìn cô, trên mặt tuấn mỹ không nhìn ra vui giận: "Vậy em đồng ý?"

Nhìn thẳng vào mắt Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng gật đầu.

Thấy cô gật đầu, Long Tư Hạo cũng không cảm thấy bất ngờ, ánh mắt càng âm trầm u ám, môi mỏng mím thật chặt.

Lê Hiểu Mạn thấy anh không lên tiếng, chỉ nhìn cô không chớp mắt, cô thấp giọng hỏi: "Anh tức giận?"

"Em cảm thấy thế nào?" Long Tư Hạo lạnh nhạt nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh: "Em nào biết, em cũng không phải là con giun trong bụng anh."

"Hiểu…"

Long Tư Hạo đang muốn nói, điện thoại anh vang lên, là Lạc Thụy gọi tới.

"Tổng giám đốc, chuyên vú Trương bị người mưu sát hãm hại đổ cho Lê tiểu thư có chút manh mối, hung thủ thật sự có lẽ không phải Lý Tuyết Hà, nhưng không khỏi có liên quan tới bà ấy, hung thủ có thể là người của binh đoàn luôn đối nghịch với chúng ta trong bóng tối, mục đích của bọn họ hẳn không phải đối phó Lê tiểu thư, mà là đối phó anh, đối phó Lê tiểu thư, chỉ muốn áp đảo tinh thần anh, binh đoàn này hiểu chúng ta như lòng bàn tay, nhất là anh quan tâm ai, Tổng giám đốc, tôi nghĩ vậy, để tránh người của binh đoàn nhân cơ hội hạ thủ với Lê tiểu thư để đả kích anh, hoặc là dùng Lê tiểu thư để uy hiếp anh, vì an toàn của Lê tiểu thư, có phải anh nên lạnh nhạt với Lê tiểu thư không? Doris chính là một ví dụ, có điều Doris chỉ là một sát thủ, chưa đủ gây sợ hãi, nhưng thủ lĩnh binh đoàn xuất quỷ nhập thần, không có ai thấy bộ mặt thật của anh ta, nếu anh ta đột nhiên xuất hiện, Tổng giám đốc khó lòng phòng bị."

Cúp điện thoại, Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt u ám, trên mặt không có biểu tình gì.

Lê Hiểu Mạn thấy anh tiếp điện thoại xong, sắc mặt kỳ lạ, hai mắt nghi ngờ nhìn anh hỏi: "Tư Hạo, thế nào? Ai gọi điện thoại cho anh? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Long Tư Hạo đưa tay vén tóc cô ra sau tai, nhìn cô chăm chú, ánh mắt nhu hòa thâm tình: "Có anh ở đây, sẽ không xảy ra chuyện gì."

Mặc dù cảm thấy Long Tư Hạo hơi kỳ lạ, nhưng Lê Hiểu Mạn không nói nhiều, nếu anh không nói, nhất định có đạo lý của anh.

"Khụ."

Lúc này, bên trong truyền tới tiếng ho khan của Hoắc Nghiệp Hoằng.

Lê Hiểu Mạn nghe thấy, ngước mắt nhìn Long Tư Hạo: "Ông nội tỉnh, em vào xem, tối qua anh cả đêm không ngủ, hay là về ngủ một lát đi."

Bàn tay Long Tư Hạo khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt thâm tình ôn nhu nhìn cô: "Yên tâm, tinh thần anh rất tốt, 10 ngày 10 đêm không ngủ cũng không sao."

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh: "Đại vương khoác lác, anh khoác lác tiếp đi, em đi vào thăm ông nội trước."

Long Tư Hạo thấy cô đi và, mi tâm lại nhíu, nếu người binh đoàn thật sự theo dõi tìm hiểu, như vậy không thể đoán trước lúc nào cô sẽ gặp nguy hiểm.

Anh bắt đầu hoài nghi, lần trước anh đi Pháp, chính là binh đoàn cố ý chi phối anh, nhân cơ hội không có anh ở bên cạnh mà hạ thủ Hiểu Hiểu của anh.

Nhưng nếu thật sự là thế, anh càng tốt với Hiểu Hiểu hơn, thì càng đẩy cô vào tình cảnh nguy hiểm.

Mặc dù anh không muốn thừa nhận, nhưng anh không thể không thừa nhận, trên thế giới này, duy nhất có thể chống lại anh chính là binh đoàn.

Bộ đội khổng lồ được huấn luyện nghiêm chỉnh võ trang đầy đủ, tuyệt đối không thể khinh thường.

Thủ lĩnh của bọn họ lại là đối thủ mạnh nhất, không phân cao thấp với anh.

Ánh mắt anh sâu thẳm, thoáng qua tia hung ác, phải bảo vệ Hiểu Hiểu của anh, anh phải tiêu diệt toàn bộ bộ đội võ trang khổng lồ này.

Thu hồi hung ác, Long Tư Hạo chuẩn bị đi vào phòng, điện thoại anh vang lên lần nữa.

Lần này vẫn là Lạc Thụy.

"Tổng giám đốc, Cục trưởng Ngô vừa gọi tới, nói là hung thủ sát hại vú Trương đến đồn cảnh sát tự thú."

Nghe vậy, ánh mắt Long Tư Hạo trở nên chìm lãnh tàn độc, trầm giọng nói: "Anh đến đồn cảnh sát trước, tôi chạy tới sau."

Cúp điện thoại, Long Tư Hạo lại gọi cho Lăng Hàn Dạ, nói anh ta tới bệnh viện tạm thời bảo vệ Lê Hiểu Mạn, sau đó lại gọi cho Lâm Mạch Mạch, nói cô ta tới bồi Lê Hiểu Mạn.

Anh vừa cúp điện thoại, Lê Hiểu Mạn vừa vặn đi ra.

Anh cất bước tiến lên, kéo cô ngồi xuống sofa, ánh mắt thâm tình nhìn cô, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: "Hiểu Hiểu, lát nữa anh có chuyện phải đi, anh gọi Lâm Mạch Mạch tới ở cùng em."

Lê Hiểu Mạn thấy anh rời đi còn gọi cho Lâm Mạch Mạch tới ở cùng cô, trong lòng cô lại xúc động không thôi, tại sao anh có thể tỉ mỉ, quan tâm như vậy?

Hai tay cô vòng qua cổ anh: "Tư Hạo, cảm ơn anh tốt với em, quan tâm em, cưng chiều em, yêu em như vậy, chờ ông nội khá hơn một chút, chúng ta liền kết hôn, em phải tuyên bố với toàn thế giới em là vợ của anh."

Nếu là trước kia, vừa nghe được lời này, Long Tư Hạo nhất định sẽ mừng rỡ xúc động, nhưng giờ phút này nghe cô nói kết hôn, còn muốn nói cho toàn thế giới biết, anh nhíu mày, trầm mặc.

303. Chương 303: Ba Chữ Kia (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sau khi trải qua hôn nhân và tình cảm thất bại, Lê Hiểu Mạn trở nên vô cùng nhạy cảm, thấy anh yên lặng không nói, lòng cô khẽ trầm xuống, đột nhiên có cảm giác anh không muốn kết hôn với cô nữa.

Con tim đau xót, cô tận lực áp chế cảm giác đó, mặc dù ban đầu cô không tin anh yêu cô, nhưng bọn họ ở bên nhau, cùng nhau trải qua không ít chuyện, anh luôn cưng chiều cô, yêu cô như vậy, cô không nên hoài nghi anh không yêu cô thật lòng.

Chẳng biết tại sao, cô đột nhiên muốn nghe anh nói yêu cô.

Hai tay nhỏ ôm cổ anh cực kỳ căng thẳng, ánh mắt trong veo sáng ngời đầy nhu tình nhìn anh, đỏ mặt nói: "Tư Hạo, em muốn nghe anh nói anh…"

Rũ mắt, cô cắn môi dưới, xấu hổ nói: "Em muốn nghe anh nói ba chữ kia."

Thấy cô đỏ mặt, ánh mắt Long Tư Hạo nóng bỏng nhìn cô, môi mỏng kề tới bên tai cô, thanh âm trầm thấp hơi khàn khàn: "Hiểu Hiểu, em muốn nghe anh nói ba chữ nào?"

Thấy anh cố ý hỏi, mặt Lê Hiểu Mạn càng đỏ hơn, tức giận trừng anh: "Còn có thể là ba chữ nào, đương nhiên là ba chữ người toàn thế giới đều biết."

"À." Long Tư Hạo nhướng mày, ánh mắt nhu hòa cưng chiều nhìn cô, môi mỏng cong lên, giọng hài hước: "Em muốn nghe nhân chi sơ*?"

(*) Nhân chi sơ: Sự khởi đầu của con người.

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn rũ mắt: "Không phải ba chữ này."

Long Tư Hạo cong môi cười, ánh mắt hài hước nhìn cô: "Đó là tính bổn thiện? Tính tương cận?"

Khóe môi Lê Hiểu Mạn co rút, tức giận trợn mắt nhìn anh: "Long Tư Hạo, tên khốn kiếp anh, lại trêu chọc em, ba chữ em nói có liên quan tới tình yêu."

Nhắc nhở rõ ràng như vậy, chắc hẳn anh biết rồi.

"Ba chữ có liên quan tới tình yêu?" Long Tư Hạo híp mắt, tay thon dài nâng cằm cô, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, môi mỏng cong lên, hát lên, thanh âm trầm thấp êm tai tràn đầy từ tính: "Chung một chỗ, chung một chỗ, chung một chỗ, chung một chỗ…"

Bài hát của Hồ Ngạn Bân và Chung Hân Đồng anh hát trầm thấp đầy truyền cảm, tình cảm vô cùng phong phú, hết sức êm tai.

Lê Hiểu Mạn không nghĩ tới Long Tư Hạo hát dễ nghe như vậy, mặc dù anh chỉ hát một đoạn, nhưng cô hoàn toàn mê mệt tiếng hát của anh.

Anh không phải ca sĩ chuyên nghiệp, nhưng hát còn dễ nghe hơn ca sĩ chuyên nghiệp, cho dù nói là âm thanh của thiên nhiên cũng không quá đáng, giọng anh quá từ tính, nghe vào tai, có thể làm người ta say mê không muốn tỉnh lại.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh hồi lâu, phục hồi tinh thần lại, cô nhìn anh: "Hát rất êm tai, nhưng không phải ba chữ em muốn nghe."

Hôm nay cô muốn nghe anh nói ba chữ kia.

Long Tư Hạo thấy cô kiên quyết, giống như không thể không nghe anh nói ba chữ kia, cười nhạt nhìn cô, thanh âm trầm thấp: "Anh thích em, anh thích em, anh thích em."

Lê Hiểu Mạn thấy anh nói hồi lâu cũng không nói đúng ba chữ cô muốn nghe, tức giận trợn mắt nhìn anh: "Không cần nói nữa."

Dứt lời, cô đang muốn đứng lên, Long Tư Hạo giang tay, ôm chặt cô, môi mỏng kề sát bên tai cô, môi mỏng khạc ra ba chữ, thanh âm trầm thấp êm tai: "Anh yêu em."

Thanh âm anh trầm thấp êm tai kết hợp với ba chữ đầy ắp tình cảm, khiến tâm tình Lê Hiểu Mạn chấn động, trên khuôn mặt đỏ bừng nổi lên nụ cười, hai tay mảnh khảnh ôm lấy anh, trong lòng được như ý nguyện.

Thì ra cô vẫn chưa trưởng thành, đòi người yêu mình nói ba chữ "Anh yêu em" như nữ sinh.

Cô ngước mắt nhìn anh, trong mắt nhu tình vô hạn, nhắm mắt lại, chủ động hôn môi anh.

Mắt Long Tư Hạo chứa đầy ý cười, năm ngón tay thon dài nhẹ bấu vào sau ót cô, làm cho nụ hôn sâu hơn.

Lúc hai người đang hôn nhau, cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, Lăng Hàn Dạ và Lâm Mạch Mạch cùng đi vào.

Lâm Mạch Mạch thấy vậy, đỏ mặt, lập tức kéo Lăng Hàn Dạ rời đi.

Mà Lăng Hàn Dạ hai tay ôm ngực, kéo Lâm Mạch Mạch ngồi xuống sofa, giọng hài hước nói: "Lần trước chúng ta bị nhìn thấy, lần này đổi lại bọn họ bị chúng ta thấy, huề nhau."

Lê Hiểu Mạn nghe tiếng Lăng Hàn Dạ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai tay mảnh khảnh để trước ngực Long Tư Hạo, muốn đẩy anh ra, nhưng anh ôm cô không thả, ngược lại không coi ai ra gì hôn sâu hơn.

Lê Hiểu Mạn ngượng ngùng không thôi, đến khi Long Tư Hạo hôn cô hết hơi, mới buông cô ra.

Cả người cô mềm nhũn tựa vào trong ngực Long Tư Hạo, dùng sức hít thở không khí, mặt đỏ như hoa anh đào, cực kỳ mê người.

Lăng Hàn Dạ nhìn Lê Hiểu Mạn đang thở hổn hển, môi mỏng cong lên, trên mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười siêu cấp thiếu đánh: "Long phu nhân tương lai, bây giờ biết sức chiến đấu của Long thiếu chúng ta thế nào rồi, tiết lộ đi, một lần bao lâu?"

Nghe lời anh ta, Lê Hiểu Mạn trong nháy mắt đỏ mặt tới bên tai, ngượng ngùng không thôi.

Lâm Mạch Mạch ngồi bên cạnh Lăng Hàn Dạ thấy Lê Hiểu Mạn bị anh ta hỏi một câu rất xấu hổ, cô ta đưa tay hung hãn nhéo đùi Lăng Hàn Dạ.

"A~" Lăng Hàn Dạ cau mày, đau la lên một tiếng, đôi mắt màu nâu nguy hiểm trợn mắt nhìn Lâm Mạch Mạch, kề sát bên tai cô ta thấp giọng nói: "Chờ anh về xử lý em sau."

Ngay sau đó anh ta ngước mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, dáng vẻ nghiêm trang: "Long phu nhân tương lai, cô đừng nghĩ lệch, ý tôi là Long thiếu hôn cô bao lâu."

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh ta, Lê Hiểu Mạn giật giật khóe môi, không trách anh ta có thể trở thành bạn Long Tư Hạo, hai người đều thích trêu chọc người khác.

Mắt Long Tư Hạo lạnh thấu xương nhìn Lăng Hàn Dạ, sau đó thâm tình ôn nhu nhìn Lê Hiểu Mạn: "Bọn họ sẽ ở đây cùng em, chờ anh trở lại."

304. Chương 304: Đầu Từng Bị Lừa Đá (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, gật đầu một cái: "Ừ!"

Long Tư Hạo cúi đầu hôn lên đôi môi kiều diễm ướt át của cô, đứng lên tỏ ý Lăng Hàn Dạ đi ra ngoài cùng anh.

Lâm Mạch Mạch thấy Lăng Hàn Dạ cùng Long Tư Hạo đi ra ngoài, mới lê tới bên cạnh Lê Hiểu Mạn, hai mắt không ngừng hâm mộ nhìn cô: "Mạn Mạn, nam thần tốt với cậu không gì sánh bằng nha, mình sắp hâm mộ cậu muốn chết."

Lê Hiểu Mạn nhàn nhạt cười, nhướng mày nhìn cô ta: "Lăng Hàn Dạ không tốt với cậu sao?"

Trong mắt Lâm Mạch Mạch thoáng qua vẻ mất mác, nhưng rất nhanh biến mất.

"Mạn Mạn, nghe nói Hoắc cặn bã xảy ra tai nạn giao thông, đây là thật?"

"Ừ!" Lê Hiểu Mạn nhìn Lâm Mạch Mạch gật đầu, mi tâm nhíu lại.

Lâm Mạch Mạch thấy thế, trợn mắt nhìn cô nói: "Mạn Mạn, đừng nói với mình, Hoắc cặn bã gặp tai nạn, cô đang lo lắng cho anh ta nha. Trước kia anh ta đối xử với cậu như vậy, đây xem như là ông trời trừng phạt anh ta, cậu không thể lo lắng cho anh ta, anh ta không xứng, trên đời này, người tổn thương cậu sâu nhất chính là anh ta."

Lê Hiểu Mạn nheo mắt: "Mạch Mạch, không phải mình đang lo lắng cho anh ta, chẳng qua cảm thấy thật ra anh ta cũng rất đáng thương, thậm chí rất thảm thương, ông nội nói đúng, anh ta biến thành như hôm nay không thể thiếu công lao của anh ta, mình và anh ta đã hoàn toàn kết thúc, nếu như nói mình lo lắng cho anh ta, cũng chỉ vì khi tuổi thơ, bây giờ anh ta gặp tai nạn, bác sĩ nói có thể sẽ biến thành người thực vật, sau khi biết chuyện đó, oán hận của mình đối với anh ta từ từ biến mất, ở trong lòng mình, anh ta dần biến thành một người xa lạ, mình không thương anh ta, cũng không hận anh ta, anh ta hoàn toàn biến mất khỏi lòng mình."

Lâm Mạch Mạch nghe cô nói, đưa tay vui vẻ vỗ vai cô: "Mạn Mạn, tốt lắm, phải cầm lên được thì cũng buông xuống được như vậy, yên nam thần thật tốt, đừng bỏ lỡ anh ấy, đúng rồi, hai người đã đính hôn, khi nào kết hôn?"

"Kết hôn?" Lê Hiểu Mạn nhớ tới vừa rồi Long Tư Hạo yên lặng, cô nhíu mày, ngước mắt nhìn cô ta: "Mạch Mạch, kết hôn không phải trò đùa."

Lâm Mạch Mạch nhíu mày nhìn cô: "Cậu trả lời như vậy? Xem ra cậu vẫn chưa muốn kết hôn với nam thần phải không? Chờ hai người định ngày cưới, nhất định phải nói cho mình."

Lê Hiểu Mạn cười nhìn cô ta: "Dĩ nhiên, nếu như mình kết hôn, người đầu tiên mình thông báo chính là cậu."

"Ừ! Vậy còn được."

"Cái gì còn được?" Thanh âm Lăng Hàn Dạ vang lên, Lâm Mạch Mạch ngước mắt nhìn anh ta: "Phụ nữ nói chuyện, đàn ông bớt chen miệng vào, đi ra ngoài!"

Lăng Hàn Dạ không đi ra, ngồi xuống bên cạnh Lâm Mạch Mạch, hai tay khoanh trước ngực, nhìn hai người: "Hai người cứ trò chuyện tiếp, xem như tôi không tồn tại."

Lâm Mạch Mạch thấy Lăng Hàn Dạ ngồi ngay ngắn trên sofa, không có ý muốn rời đi, cô ta trợn mắt nhìn anh ta, cũng không để ý nữa, ném anh ta sang một bên, trò chuyện với Lê Hiểu Mạn.

...

Đồn cảnh sát, phòng làm việc Cục trưởng thành phố.

Cục trưởng Ngô ngồi ở vị trí của mình, đôi mắt nghi ngờ đánh giá người đàn ông ngồi trên sofa trong phòng làm việc ông ta.

Người đàn ông mặc âu phục mặc âu phục màu xám tro, phong thái bất phàm, dung mạo tuấn mỹ, không giống như Long Tư Hạo, mày kiếm như mực, ánh mắt sâu thẳm tối đen, khiến người ta không nhìn ra ưu tư, con mắt hồ đào mị hoặc mê người, tựa như có thể hút lấy hồn phách người khác, cánh mũi cao ngất, nhìn rất trẻ tuổi, quanh thân tản ra hơi thở đàn ông thành thục có thể khiến phụ nữ khắp thiên hạ mê mệt.

Hơi thở mạnh mẽ, khí chất cao quý nho nhã.

"Nhìn đủ chưa? Tôi không có hứng thú với đàn ông." Người đàn ông nhíu mày, mắt bồ đào lãnh đạm liếc Cục trưởng Ngô, thanh âm thuần hậu êm tai, tựa như rượu ngon động lòng người, nhưng xen lẫn tia lạnh lẽo dọa người.

Cục trưởng Ngô không khỏi run rẩy, phát hiện người đàn ông trước mặt ông ta giống như Long Tư Hạo, trên người đều mang khí thế khiến người ta không rét mà run.

Ông u ám hơn Long Tư Hạo, Long Tư Hạo trầm lặng hơn ông, hai người dường như không phân cao thấp.

Ông ta không khỏi nghi ngờ hai người có phải là hai anh em không. Trừ dung mạo không giống nhau ra, khí chất tương tự nhau.

Thân phận bối cảnh của Long Tư Hạo đã quá lớn mạnh, bối cảnh của ông cũng không đơn giản, ông có thể để cho Thị trưởng đích thân gọi ông ta thả Lý Tuyết Hà.

Thị trưởng thành phố vừa gọi nói ông ta thả người ra, đã có người tới đồn cảnh sát tự thú.

305. Chương 305: Đầu Từng Bị Lừa Đá (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ông ta phục hồi tinh thần nhìn người đàn ông tuấn mỹ ngồi trên sofa: "Anh nói đùa, tôi cũng không có hứng thú với đàn ông, Hoắc phu nhận lập tức tới ngay, anh chờ một lát."

Ông ta vừa dứt lời, Lý Tuyết Hà được Đội trưởng Hà dẫn vào.

"Triệt… Em biết anh sẽ tới mà." Lý Tuyết Hà vừa thấy người đàn ông trên sofa, tức giận trên mặt trong nháy mắt tiêu tán, thanh âm cũng nũng nịu mấy phần.

Cục trưởng Ngô nghe giọng điệu Lý Tuyết Hà, run rẩy, cặp mắt kinh ngạc nhìn Lý Tuyết Hà, lại nhìn người đàn ông ngồi trên sofa, suy đoán quan hệ của hai người.

Người đàn ông trông nhỏ hơn Lý Tuyết Hà rất nhiều, dáng vẻ bà nhìn người đàn ông kia giống như đang nhìn người tình của mình, thanh phố K ai cũng biết chồng bà đã chết, chẳng lẽ bà không chịu được tịch mịch, bao nuôi tiểu bạch kiểm?

Thế nhưng người đàn ông này nhìn thế nào cũng không giống người bị bao nuôi.

Người đàn ông ngồi trên sofa thấy Cục trưởng Ngô hình như đang suy nghĩ gì, ông đứng lên, ánh mắt sắc bén nhìn ông ta, nhếch khóe môi, nụ cười ớn lạnh: "Cục trưởng Ngô, có một số việc không cần nghĩ quá nhiều, để tránh mang đến phiền toái cho mình, thậm chí là bỏ mạng."

Cục trưởng Ngô vì lời của ông mà trong lòng chợt cả kinh, phục hồi tinh thần, vừa vặn đối mắt với ánh mắt hàn băng dọa người sâu không thấy đáy của người đàn ông.

Lòng Cục trưởng Ngô run lên, sắc mặt trắng bệch, chẳng biết tại sao, thấy ánh mắt ông, trong lòng có chút sợ hãi.

Biết ông nhất định là nhân vật không đơn giản, ông ta gật đầu liên tục: "Đúng đúng! Có một số việc không cần… không cần nghĩ quá nhiều, tôi… tôi cũng không… không nghĩ, anh… anh đi thong thả."

"Tham sống sợ chết!" Ánh mắt Lý Tuyết Hà khinh thường nhìn Cục trưởng Ngô, đi tới trước mặt người đàn ông bà gọi là "Triệt", thân mật khoác cánh tay ông, quyến rũ cười: "Triệt, chúng ta đi."

Người đàn ông thu hồi ánh mắt u ám hàn băng, nhìn Lý Tuyết Hà, nho nhã cười, cùng bà đi ra ngoài.

Cục trưởng Ngô đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, dạo này thế nào, nhân vật bối cảnh lớn mạnh lần lượt đến tìm ông ta…

Ông ta mệt mỏi nhìn Đội trưởng Hà, nói: "Mau đi thẩm vấn người đến tự thú kia, chắc chắn cậu ta là hung thủ liền kết án."

"Yes!" Đội trưởng Hà lên tiếng đáp, xoay người rời đi.

Cục trưởng Ngô xoa xoa đầu phát đau, xem ra ông ta không thể ngồi vị trí Cục trưởng này lâu.

Bên ngoài đồn cảnh sát.

Lý Tuyết Hà kéo người đàn ông được bà gọi là "Triệt" vào xe rời đi, Long Tư Hạo liền chạy tới.

Lạc Thụy tới đồn cảnh sát trước thấy vậy, ghi nhớ bảng số xe, đi tới bên xe Long Tư Hạo, gõ cửa kính, đợi Long Tư Hạo hạ cửa kính xe, anh ta vẻ mặt ngưng trọng nhìn anh nói: "Tổng giám đốc, anh tới trễ một bước, Lý Tuyết Hà đã được thả ra, cùng một người đàn ông lên xe rời đi."

Ánh mắt Long Tư Hạo âm trầm u ám, trầm giọng nói: "Tôi không phải người mù."

Lạc Thụy nhìn Long Tư Hạo: "Vậy Tổng giám đốc muốn làm gì tiếp? Tôi đã ghi nhớ bảng số xe người đàn ông kia."

Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt chìm lãnh, mím chặt môi mỏng không lên tiếng, chợt khởi động xe.

"Tổng…" Lạc Thụy thấy vậy, đang muốn lên tiếng, xe Long Tư Hạo đã chạy cách anh ta mấy thước.

Anh ta nhướng mày, sau đó cũng xoay người ngồi vào xe Maybach màu bạc của anh ta.

Người đàn ông dẫn Lý Tuyết Hà đi lái xe cũng không nhanh, ông híp mắt, sắc bén liếc nhìn kính chiếu hậu, môi mỏng nhếch lên độ cong âm lãnh: "Bọn họ đuổi theo."

Lý Tuyết Hà ngồi bên cạnh ông quay đầu nhìn sau lưng, không hiểu hỏi: "Triệt, ai đuổi theo?"

"Long Tư Hạo…" Người đàn ông tuấn mỹ nở nụ cười rùng mình, ánh mắt âm trầm, khiến người ta không cách nào nhìn thấu ưu tư của ông.

Lý Tuyết Hà nghe được ba chữ "Long Tư Hạo", sắc mặt trắng bệch, kinh hoảng nhìn người đàn ông bên cạnh nói: "Triệt, không thể để Long Tư Hạo nhìn thấy em và anh chung một chỗ."

Người đàn ông thu hồi nụ cười, đưa tay nắm tay Lý Tuyết Hà, ánh mắt u ám nhìn cô, sau đó đột nhiên quay đầu, đạp thắng xe, dùng xe ngang giữa đường.

Long Tư Hạo không nghĩ tới người trước mặt đột nhiên dừng xe, ánh mắt anh rét lạnh, cũng ngừng xe.

Sau đó, Lạc Thụy đuổi theo thấy Long Tư Hạo, anh ta không hiểu nhưng cũng dừng xe.

Lý Tuyết Hà ngồi trong xe không hiểu nhìn người đàn ông bên cạnh: "Triệt, sao anh dừng xe?"

Người đàn ông thấy Long Tư Hạo không đuổi theo nữa, khẽ nhếch môi, nụ cười rùng mình.

Sau đó đạp cần ga, chậm rãi lái đến cạnh xe Long Tư Hạo, hạ cửa kính xuống, ánh mắt bồ đòa mê người chiết xạ ra ánh sáng lạnh lẽo: "Tại sao theo dõi tôi?"

Long Tư Hạo cũng hạ cửa kính xuống, ánh mắt thâm trầm sắc bén nhìn người đàn ông đối diện, thanh âm chìm lãnh: "Anh là ai?"

306. Chương 306: Đầu Từng Bị Lừa Đá (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trực giác nói cho anh, người đàn ông trước mặt không phải là nhân vật đơn giản, ánh mắt ông cho anh cảm giác vô cùng âm trầm u ám.

"Long Quân Triệt…" Người đàn ông vẫn nở nụ cười âm trầm, chậm rãi phun ra ba chữ.

Người đàn ông tuấn mỹ tên là Long Quân Triệt,một nhân vật cực kỳ không đơn giản.

Lý Tuyết Hà ngồi bên cạnh thấy ông lại nói tên mình cho Long Tư Hạo, bà đưa tay kéo ông: "Triệt… Anh…"

"Anh họ Long?" Mắt Long Tư Hạo sắc bén nhìn ông, luôn cảm thấy giữa anh và ông tựa như có liên hệ gì.

Long Quân Triệt nắm tay Lý Tuyết Hà chơi ngay trước mặt Long Tư Hạo, nụ cười âm trầm tùy ý: "Đúng! Tôi họ Long, hơn nữa, còn có thể là trưởng bối của cậu, tôi có thể nói cho cậu, quan hệ chúng ta rất không

bình thường, còn quan hệ thế nào, vậy phải xem cậu có bản lĩnh tra rõ hay không, nếu đã gặp mặt, có một việc tôi không ngại nói cho cậu, Hiểu Hiểu của cậu bị đổ tội giết người, tất cả đều là một tay tôi bày tính…"

Long Tư Hạo nghe Long Quân Triệt tự nhận là ông sắp đặt hãm hại Lê Hiểu Mạn, anh sững sờ, suýt chút nữa không kiên nhẫn mà xuống xe.

Chỉ có anh kêu Lê Hiểu Mạn là "Hiểu Hiểu", mà Long Quân Triệt có thể biết, nói rõ ông đối với anh rõ như lòng bàn tay.

Ông dám thẳng thắn nói cho anh là ông bày kế như vậy, ông nhất định nắm chắc anh tạm thời không thể giết ông.

Anh tận lực đè nén xúc động muốn giết Long Quân Triệt, ánh mắt lạnh thấu xương, sắc bén nhìn Long Quân Triệt: "Anh làm những chuyện này có mục đích gì? Cho tôi biết tay?"

Long Quân Triệt khoác tay lên vai Lý Tuyết Hà, bàn tay nhẹ nhàng vuốt đầu vai bà, câu môi nói: "Đúng vậy, tôi muốn cho cậu biết tay, hơn nữa, cố ý chừa cho Hiểu Hiểu của cậu một con đường sống, nếu như không phải tôi làm lại dấu vân tay cô ấy không nguyên vẹn, cậu còn có thể tùy tiện tìm được sơ hở giúp cô ấy thoát khỏi tình nghi giết người sao? Lần này chẳng qua cho cậu biết tay nho nhỏ, lần sau, tôi sẽ không cho cậu có cơ hội cứu cô ấy nữa."

Mắt Long Tư Hạo trầm xuống, thoáng qua tia ác tâm, môi mỏng mím chặt, thanh âm rét lạnh: "Tôi sẽ không cho anh có cơ hội này."

"Ha ha…" Long Quân Triệt câu môi cười, thanh âm rùng mình: "Long Quân Triệt tôi thích kẻ địch khiêu chiến cường đại nhất, trên đời này, có tư cách trở thành kẻ địch của tôi nhất cũng chỉ có Long thiếu cậu, bảo vệ tốt Hiểu Hiểu của cậu, nếu lần sau cô ấy mang tội dang giết người nữa, không dễ dàng thoát như lần này."

Dứt lời, ông chạy xe đi, hướng đến bệnh viện.

Long Tư Hạo nắm chặt tay lái, không đuổi theo Long Quân Triệt.

Lạc Thụy thấy Long Quân Triệt rời đi, đi tới bên xe Long Tư Hạo, mở cửa xe, ngồi ghế cạnh tài xế.

"Tổng giám đốc, Long Quân Triệt đó là ai? Tôi chưa từng gặp người nào lớn lối như anh ta, hãm hại Lê tiểu thư, anh ta còn dám nói cho Tổng giám đốc, đầu anh ta nhất định bị lừa đá."

Long Tư Hạo trầm mặt, môi mỏng mím chặt, khí thế khiếp người: "Anh ta cố ý muốn cho tôi biết sự tồn tại của anh ta, muốn tôi sợ anh ta, đề phòng anh ta, muốn tôi vì sự tồn tại của anh mà thời thời khắc khắc lo lắng an toàn của Hiểu Hiểu…"

Nói tới đây, ánh mắt anh tàn ác, quanh thân tản ra hơi thở âm lệ, môi mỏng mím thật chặt, thanh âm lạnh như băng: "Anh ta muốn tôi tự làm rối mình, vậy thì anh ta tính lầm rồi, tôi sẽ làm cho anh ta trả giá thật lớn vì hãm hại Hiểu Hiểu."

"Vẫn là Tổng giám đốc nhìn thấu đáo, Tổng giám đốc định làm gì?" Lạc Thụy nhìn Long Tư Hạo, sắc mặt ngưng trọng.

Trực giác của anh ta, Long Quân Triệt này còn khó đối phó hơn Doris nhiều.

Long Tư Hạo nhếch môi: "Làm cho binh đoàn MX biến mất khỏi thế giới này."

Lạc Thụy nghi ngờ nhìn Long Tư Hạo: "Chuyện làm cho binh đoàn MX biến mất có liên quan gì tới Long Quân Triệt kia? Chẳng lẽ Tổng giám đốc hoài nghi anh ta chính là thủ lĩnh binh đoàn MX?"

Ánh mắt Long Tư Hạo thâm thúy khiến người ta suy nghĩ không ra, nhàn nhạt khạc ra hai chữ: "Xuống xe."

"Hả…" Lạc Thụy ngây người, nhìn Long Tư Hạo một lát, liền cau mày xuống xe, đóng cửa xe xong, xuyên qua cửa kính nhìn Long Tư Hạo trong xe nói: "Tổng giám đốc, tiết lộ một chút đi! Có phải anh nghi ngờ Long Quân Triệt đó là thủ lĩnh binh đoàn MX không? Tổng giám đốc, anh nói xem, hai người đều họ Long, hai người có phải là anh em hay không? Anh ta trẻ tuổi như vậy, sao có thể ở cùng một chỗ với Lý Tuyết

Hà? Chẳng lẽ anh ta có tâm tình yêu mẹ? Có sở thích đặc biệt, thích bà lão? Thật sự nhìn không ra nha, em trai anh và mẹ của em trai cùng cha khác mẹ với anh lại vụng trộm? Không trách Hoắc Vân Hy cũng đi vụng trộm, thì ra đây là di truyền, anh nói nếu chuyện này bị truyền thông tiết lộ, Lý Tuyết Hà còn có mặt mũi sống tiếp ở thành phố K không?"

307. Chương 307: Con Lừa Ngu Ngốc, Cô Cướp Đồ "rác Rưởi" (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thấy Lạc Thụy lại nhiều lời, ánh mắt Long Tư Hạo lạnh thấu xương nhìn anh ta, chạy thẳng về bệnh viện.

…

Bệnh viện.

Hoắc Nghiệp Hoằng đã tỉnh lại, kiên trì phải đến phòng chăm sóc đặc biệt nhìn Hoắc Vân Hy, Lê Hiểu Mạn đành phải nói Lâm Mạch Mạch phụ đỡ ông đi.

Lúc này cô và Lâm Mạch Mạch, Lăng Hàn Dạ đều ở ngoài phòng chăm sóc đặc biệt.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt, trừ Hoắc Nghiệp Hoằng, còn có Hạ Lâm, Hạ Thanh Vinh và Lưu Như đã sớm trả về.

Lê Hiểu Mạn thấy Lăng Mạch Mạch và Lăng Hàn Dạ ở bệnh viện cùng cô hồi lâu, cô nhìn bọn họ, ngượng ngùng nói: "Mạch Mạch, hai người ở cùng mình lâu rồi, hai người về đi! Mình ở một mình được."

Lần này Long Tư Hạo chuyện xé bé ra to, anh gọi Lâm Mạch Mạch tới ở cùng cô là đúng, lại gọi cho Lăng Hàn Dạ tới cùng.

Lăng Hàn Dạ là thái tử gia Tập đoàn Lăng thị, ba mẹ và công ty chính đều ở thành phố H, anh ta chắc có chuyện của anh ta phải làm! Nhưng bây giờ lại ở bệnh viện cùng Lâm Mạch Mạch và cô, khiến cô cảm thấy thật ngại.

Có điều Long Tư Hạo coi trọng cô như vậy, vẫn làm cô rất vui vẻ yên tâm, rất cảm động.

Cô không thể không thừa nhận, được anh yêu thật hạnh phúc.

Anh mới rời đi một lúc, bây giờ cô đã bắt đầu nhớ anh.

Lăng Hàn Dạ nhìn Lê Hiểu Mạn, giọng hài hước: "Long phu nhân tương lai, không nhận được lệnh của Long thiếu, chúng ta không dám tự rời đi, nếu không, Long thiếu sẽ muốn mạng tôi, có thể thấy ở trong lòng anh ấy, cô còn quan trọng hơn những anh em cùng anh ấy vào sinh ra tử này."

Lê Hiểu Mạn vì lời của Lăng Hàn Dạ mà càng ngượng ngùng hơn: "Nếu anh có chuyện thì đi trước đi, yên tâm, tôi sẽ nói với anh ấy là tôi để cho hai người đi, anh ấy sẽ không làm gì anh."

Lăng Hàn Dạ híp mắt, câu môi tà mị cười, giọng hài hước: "Có thể quyết định thay Long thiếu, xem ra cô và Long thiếu…"

Anh ta còn chưa dứt lời, Hạ Lâm mặc áo vô khuẩn từ trong phòng chăm sóc đặc biệt chảy ra, giống như bị ủy khuất cực lớn.

Cô ta hai mắt ngấn lệ mông lung nhìn Lê Hiểu Mạn, siết chặt hai tay, mặt đầy tức giận: "Lê Hiểu Mạn… Tôi sẽ không bỏ rơi Vân Hy, cho dù ông nội đứng về phía cô, tôi cũng tuyệt đối sẽ không bỏ rơi Vân Hy, tôi đã có con của Vân Hy, tôi và Vân Hy đã đính hôn, chờ Vân Hy tỉnh lại, chúng tôi sẽ kết hôn."

Lê Hiểu Mạn nheo mắt nhìn Hạ Lâm lê hóa đái vũ, qua lời cô ta nói, cô không khó đoán được, nhất định là ông nội nói lời gì khó nghe, cô ta mới khóc.

Cô không trả lời Hạ Lâm, vì khinh thường cô ta, cô căn bản không quan tâm Hoắc Vân Hy nữa, nói thêm một câu với cô chính là lãng phí miệng lưỡi.

Cô không đáp, nhưng không có nghĩa là Lâm Mạch Mạch không đáp.

Lâm Mạch Mạch đi tới trước mặt Hạ Lâm, vì cô cao hơn Hạ Lâm, vì vậy khí thế hơn Hạ Lâm rất nhiều.

Ánh mắt cô khinh thường nhìn Hạ Lâm, hừ lạnh nói: "Hừ… Cặn bã nam phối hợp với tiện nữ, sinh ra đều là loại bỉ ổi cặn bã, cái loại đàn ông cũng chỉ có cô quý trọng, vì các người cá mè một lứa, nhưng mà có chuyện tôi muốn nhắc nhở các người, cô mắt mù não tàn sao? Hoắc cặn bã nằm đó như vậy, cô thật sự chắc chắn anh ta có thể tỉnh lại sao? Nếu tôi là ông trời, tuyệt đối sẽ không để cho anh ta tỉnh lại, cho nên, anh ta có thể tỉnh lại hay không còn là ẩn số, cô còn nói gả cho anh ta, thế cô gả cho tro cốt đi, cô nói những lời này là bắt nạt Mạn Mạn sao? Mạn Mạn đã sớm không thương Hoắc cặn bã nữa, chỉ có cô còn não tàn cho là Mạn Mạn thích anh ta, cho là đoạt đi Hoắc cặn bã rất có cảm giác thành tựu, cho là như vậy thì đả kích Mạn Mạn rồi, cho là mình cướp được của quý, cô đúng là con lừa ngu ngốc, cô cướp đi cùng lắm là "rác rưởi" người người chán ghét mà thôi, cô cảm thấy Mạn Mạn sẽ quan tâm "rác rưởi" hôi thối sao? Tỉnh lại đi… con lừa ngu ngốc…"

"Cô… Cô…" Hạ Lâm tức giận đỏ mặt, thở không ra hơi, hai mắt dữ tợn tức giận nhìn Lâm Mạch Mạch, giận không thôi hét lên: "Cô dám nói tôi như vậy? Cô… Cô dựa vào cái gì? Cô là thứ gì?"

Dứt lời, cô ta nâng tay lên, hung hăng tát về phía Lâm Mạch Mạch.

"Mạch Mạch… Cẩn thận…" Lê Hiểu Mạn thấy thế, lo lắng hô.

Cô chuẩn bị chạy lên ngăn cản, Lăng Hàn Dạ ánh mắt lạnh lẽo, đi tới trước người Hạ Lâm, bàn tay nắm chặt cổ tay Hạ Lâm.

Anh ta nheo mắt, trên mặt tuấn mỹ nở nụ cười tà mị nhưng lực tay trên cổ tay Hạ Lâm cực lớn, năm ngón tay thon dài của anh như muốn bóp nát xương tay Hạ Lâm, làm Hạ Lâm nhíu chặt mày, cổ tay đau đớn.

"Anh… Anh… Buông tay…" Hạ Lâm đau đến sắc mặt trắng bệch, hai mắt hoảng sợ nhìn cổ tay mình, người đàn ông tuấn mỹ cười mặt đầy tà mị.

Cô ta và anh không thù không oán, chưa từng đắc tội anh, cô ta không hiểu, tại sao anh lại hạ thủ với cô ta ác như vậy.

Hai mắt Lăng Hàn Dạ chứa ý cười nhìn Hạ Lâm, trong mắt màu nâu chợt lóe lạnh lùng, môi mỏng tà mị nhếch lên: "Sau này đừng tùy tiện đánh người, nhất là…"

Lăng Hàn Dạ ngừng lại, cánh tay dài duỗi ra, kéo Lâm Mạch Mạch đứng bên cạnh đang kinh ngạc vào ngực anh, tiếp tục nói: "Cô ấy là người của tôi, tôi có bệnh sạch sẽ, cô đánh cô ấy bẩn thì làm sao?"

Lời này của Lăng Hàn Dạ không thể nghi ngờ là vòng vo nói Hạ Lâm bẩn.

"Anh…" Hạ Lâm tức giận mặt lúc đỏ lúc trắng, nghiến răng nhưng không thể làm gì.

"Nhớ lời tôi nói." Lăng Hàn Dạ nói xong, hất tay, Hạ Lâm hét một tiếng liền nằm dưới đất.

Lâm Mạch Mạch đẩy tay Lăng Hàn Dạ, nhìn Hạ Lâm dưới đất, ngước mắt nhìn Lăng Hàn Dạ: "Thô lỗ như vậy, cô ta đang mang thai, nếu đứa bé có chuyện gì thì làm thế nào?"

Cô nói vậy cũng không phải nói chuyện thay Hạ Lâm, mà là cố ý, vì cô hiểu Lăng Hàn Dạ, có lúc anh rất độc lưỡi, cho nên câu trả lời của anh có thể kích thích đến Hạ Lâm.

Mà Lăng Hàn Dạ không làm cô thất vọng.

Lăng Hàn Dạ khinh thường liếc Hạ Lâm, thanh âm dí dỏm nhưng mang theo châm chọc: "Cũng không phải con tôi, mất thì mất, huống chi rác rưởi sinh ra dĩ nhiên là rác rưởi, mất thì vừa vặn cống hiến bảo vệ môi trường cho thế giới này, sao không làm?"

Hạ Lâm bị lời Lăng Hàn Dạ chọc tức siết chặt hai tay, mặc kệ móng tay nhọn đâm vào lòng bàn tay cô ta.

Lúc này, một giọng nói truyền tới: "Lâm Lâm…"

Nghe tiếng, Lê Hiểu Mạn, Lâm Mạch Mạch, Lăng Hàn Dạ, Hạ Lâm đều quay đầu nhìn, thấy Lý Tuyết Hà chạy tới.

Chắc hẳn bà biết chuyện Hoắc Vân Hy gặp tai nan giao thông, trên mặt tràn đầy lo âu sốt ruột, cặp mắt hơi sưng đỏ, giống như khóc.

Giờ phút này, khóe mắt bà còn nước mắt.

308. Chương 308: Con Lừa Ngu Ngốc, Cô Cướp Đồ "rác Rưởi" (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

"Mẹ… mẹ… không phải mẹ…. mẹ được thả ra rồi…." Hạ Lâm mang thai té xuống đất, nhưng bò dậy giống như không có chuyện gì, lập tức đi về phía Lý Tuyết Hà.

Lý Tuyết Hà nhìn Hạ Lâm, mắt sưng đỏ, lo lắng hỏi: "Lâm Lâm, Vân… Vân Hy bây giờ thế nào?"

"Mẹ…" Hạ Lâm khóc nhìn Lý Tuyết Hà, bi thương nói: "Vân Hy đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, bác sĩ nói… nói Vân Hy có thể sẽ biến thành người thực vật, hu hu… Mẹ, nếu Vân Hy thật sự biến thành người thực vật, con và đứa nhỏ phải làm sao? Hu hu… Mẹ…"

"Cái gì? Vân… Vân Hy sẽ biến thành… người thực vật…" Lý Tuyết Hà nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, nước mắt trong mắt trào ra, suýt chút nữa té xỉu.

"Mẹ… Mẹ…. Mẹ nhất định phải chống đỡ…. Vân Hy nhất định sẽ tỉnh lại." Hạ Lâm lập tức đỡ Lý Tuyết Hà, khóc nhìn bà an ủi.

Lý Tuyết Hà đứng vững, hai mắt ngấn lệ tức giận lại tràn đầy hận ý nhìn Lê Hiểu Mạn: "Tiểu tiện nhân, đều là do sao chổi cô, nhất định là cô đem đến tai ách cho Vân Hy, Vân Hy gặp tai nạn, nhất định là cô làm hại."

Lê Hiểu Mạn không nghĩ tới Lý Tuyết Hà được thả ra, trong mắt cô lướt qua vẻ kinh ngạc, ánh mắt lạnh nhạt nhìn bà: "Hoắc phu nhân, con trai bà còn nằm trên giường bệnh, bà nên tích chút khẩu đức cho con trai bà đi, nếu tôi là bà, trước tiên chính là đi vào phòng bệnh, chứ không phải ở đây mắng người khóc lóc om sòm."

"Đúng đấy!" Lâm Mạch Mạch khinh thường nhìn Lý Tuyết Hà: "Con trai mình là một tên cặn bã, bị ông trời phát hiện nhân từ chỉnh đốn, còn đổ tội lên đầu Mạn Mạn chúng tôi, bà đúng là không biết xấu hổ."

"Cô…" Lý Tuyết Hà bị Lê Hiểu Mạn và Lâm Mạch Mạch chọc giận không thôi, gương mặt đỏ bừng, bà hung hăng trừng mắt Lê Hiểu Mạn và Lâm Mạch Mạch, đang muốn kéo Hạ Lâm vào phòng thăm Hoắc Vân Hy, Hoắc Nghiêm mặt đầy ngưng trọng đỡ Hoắc Nghiệp Hoằng đi ra.

"Ba, Vân Hy thế nào?" Lý Tuyết Hà vừa thấy Lý Nghiệp Hoằng, vội vàng tiến lên nhìn ông hỏi.

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy Lý Tuyết Hà cũng kinh ngạc: "Con không sao?"

Lý Tuyết Hà khóc nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, lo lắng hỏi: "Ba, Vân Hy nó… thật sự… thật sự biến thành người thực vật sao?"

Hoắc Nghiệp Hoằng nhíu mày, thở dài một hơi, sắc mặt nặng nề nhìn Lê Hiểu Mạn: "Mạn Mạn, con vào thăm Vân Hy đi! Trò chuyện với nó, có lẽ nó sẽ tỉnh lại."

Lý Tuyết Hà tức giận nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng nói: "Ba, tại sao cho cô ta vào thăm Vân Hy, cô ta dựa vào cái gì? Cô ta đã không còn là vợ Vân Hy, bây giờ Lâm Lâm mới…"

"Con im miệng cho ba… Khụ… khụ…" Hoắc Nghiệp Hoằng mặt âm trầm thét, vì động khí mà ho khan.

Lê Hiểu mạn thấy vậy, nhíu mày, lo lắng đang muốn tiến lên, nhưng Lâm Mạch Mạch kéo cô lại: "Mạn Mạn, chuyện của Hoắc gia không còn liên quan tới cậu, cậu ở bệnh viện lâu rồi, đã hết lòng, chúng ta đi."

Dứt lời, Lâm Mạch Mạch kéo Lâm Hiểu Mạn đi.

"Mạch Mạch… Mạch Mạch… Buông mình ra trước đi…"

Lâm Mạch Mạch kiên quyết kéo Lê Hiểu Mạn đi.

Bọn họ vừa tới cửa liền gặp Long Tư Hạo.

Lê Hiểu Mạn bị Lâm Mạch Mạch đẩy vào xe Long Tư Hạo, còn tốt bụng đóng cửa xe, nhìn Long Tư Hạo cười nói: "Long tổng, hoàn bích quy triệu*, dẫn Mạn Mạn về, đừng để cô ấy đến bệnh viện nữa."

(*) Hoàn bích quy triệu: Của về chỗ cũ (Thời chiến quốc nước Triệu có viên ngọc họ Hòa của nước Sở, Tần Triệu Vương dùng 15 ngôi thành để đổi viên ngọc này. Triệu Vương phái Lạn Tương Như mang ngọc đi đổi thành, Tương Như đến nước Tần dâng ngọc, nhìn thấy Tần Vương không có thành ý, không muốn giao thành, bèn nghĩ cách mang ngọc trở về, phái người trả lại cho nước Triệu).

Dứt lời, cô đứng lên, đi tới ven đường chuẩn bị đón xe, Lăng Hàn Dạ rảo bước tiến lên, ôm eo nhỏ của cô, ánh mắt tà mị: "Đi đâu?"

Lâm Mạch Mạch ngước mắt nhìn Lăng Hàn Dạ cười mặt đầy tà mị, yêu mị cười một tiếng, nói từng chữ: "Tìm – đàn – ông – của – tôi."

Lăng Hàn Dạ nheo mắt, lộ ra tia sáng lạnh lẽo, giọng vẫn dí dỏm như cũ, nhưng mang theo lãnh ý: "Lâm Mạch Mạch, đừng quên quan hệ của chúng ta."

Lâm Mạch Mạch nhíu mày, cười lúm đồng tiền như hoa nhìn anh: "Tôi dĩ nhiên không quên quan hệ của chúng ta, yên tâm, loại quan hệ làm tôi "ghét cay ghét đắng" này, cả đời tôi cũng sẽ không quên, nhưng mà đó không ảnh hưởng tôi đi tìm đàn ông, tôi cũng không còn nhỏ, phải lập gia đình."

Lăng Hàn Dạ vẫn cười tà mị, ánh mắt màu nâu khúc xạ ra tia sáng lạnh lẽo xen lẫn tia lệ khí, tay bên eo cô tăng thêm lực, Lâm Mạch Mạch đau đến nhíu mày.

Thấy cô cau mày, anh rất hài lòng, nụ cười tùy ý mở rộng, trong mắt tản ra ánh sáng tà tứ: "Em chịu gả cho đàn ông khác sao? Đừng quên, ở trên giường, tôi làm cho em rất vui, rất hài lòng, không phải sao?"

Lâm Mạch Mạch hơi cau mày, trong lòng mơ hồ đau xót, nhưng cô nhanh chóng che giấu, nhìn Lăng Hàn Dạ, vẫn cười mê lòng người như vậy: "Đúng! Tôi rất hài lòng, trong "chuyến đi này", Lăng thiếu anh thường xuyên bách chiến, bất kể kiểu phụ nữ gì anh đều thưởng thức qua, anh đã sớm luyện kỹ thuật tinh thông, tiểu nữ tôi còn non nớt, đương nhiên dễ dàng thỏa mãn, có điều tôi vẫn cảm thấy, đàn ông đều có thể làm cho tôi vui vẻ, Lăng thiếu anh thật sự không cần phải lấy chuyện mang mỗi người phụ nữ lên giường làm chuyện đó ra khoe khoang."

Lời Lâm Mạch Mạch khiến nụ cười tà mị trên mặt Lăng Hàn Dạ thu liễm lại, ánh mắt màu nâu lóe lên tia lạnh sắc bén: "Lâm Mạch Mạch, chọc giận tôi, em không có lợi."

"Ai nói không có lợi?" Lâm Mạch Mạch nhìn mắt băng lạnh của Lăng Hàn Dạ, cười lúm đồng tiền như hoa nói: "Ít nhất không cần để Lăng thiếu anh "hầu hạ"."

Lăng Hàn Dạ nheo mắt, bàn tay trắng nõn nâng cằm cô, cười tà mị lạnh lẽo: "Lâm Mạch Mạch, xem ra em thật sự thiếu chỉnh đốn."

Dứt lời, anh nắm cổ tay cô thật chặt, cưỡng ép cô lên xe anh.

Lâm Mạch Mạch thấy vậy, cong môi cười, đá một cước về phía bắp chân anh.

"A~" Lăng Hàn Dạ đau la lên một tiếng, ánh mắt gắt gao nhìn cô: "Em muốn chết có phải không?"

Lâm Mạch Mạch nhân cơ hội đẩy anh ra, nhìn anh cười: "Tối nay đừng đến tìm tôi, cũng đừng bắt tôi đi tìm anh, gần đây tôi không có tình thú, anh có yêu cầu gì cứ đi tìm em gái Vi Vi của anh giải quyết."

Lăng Hàn Dạ nhíu mày nhìn Lâm Mạch Mạch: "Lâm Mạch Mạch, đừng nói cho tôi em đang ghen."

Lâm Mạch Mạch liếc Lăng Hàn Dạ, quyến rũ cười: "Sao có thể chứ? Lăng thiếu, chắc anh biết tôi ghét Hoắc Vân Hy cũng vì anh ta quá cặn bã, cho nên, đối với "động vật mạnh mẽ" không phân cao thấp với Hoắc cặn bã như anh, sao tôi có thể ghen vì anh, nếu như không phải trước kia có "hợp đồng bán đứt" với anh, tôi muốn mặc kệ anh."

Dứt lời, cô lên taxi rời đi.

Lăng Hàn Dạ thấy Lâm Mạch Mạch rời đi, nhíu chặt mày, lồng ngực tụ lại lửa giận, phụ nữ chết bầm, lại so sánh anh với Hoắc Vân Hy, Lăng Hàn Dạ anh ở trong mắt Lâm Mạch Mạch cô thật sự kém cõi như vậy sao?

Thật sự khiến cô cực kỳ chán ghét sao?

Anh cau mày, giữa hai lông mày lướt qua mất mát anh không nhận ra.

309. Chương 309: Buồn Nôn, Có Thai Sao? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vì Lê Hiểu Mạn nói muốn mua chút nguyên liệu nấu ăn, Long Tư Hạo mới đi cùng cô tới siêu thị lớn gần Hồng Hoa uyển cách đó không xa.

Long Tư Hạo vừa đẹp trai, cao ráo, mặc toàn hàng hiệu cho nên khi anh vừa vào siêu thị đã khiến cả chỗ nào xôn xao hẳn lên.

Cho dù là nhân viên phục vụ hay là khách hàng dù nam hay nữ cũng không nhịn được mà nhìn anh.

Tiếng nghị luận khen ngợi vẻ ngoài của anh không ngừng vang lên.

Mà khi thấy bàn tay anh giữ chặt Lê Hiểu Mạn thì khách hàng nữ trong siêu thị không ngừng hâm mộ và ghen tị.

Lê Hiểu Mạn thấy có không ít người nhìn sang, cô ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, cố tình làm vẻ mặt không vui: "Lần sau em sẽ không đi siêu thị với anh nữa!"

Nghe vậy, Long Tư Hạo hơi nheo mắt lại, ánh mắt nhu hòa nhìn cô, mím chặt môi: "Vì sao?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn anh, híp mắt nhìn anh: "Vẻ ngoài anh quá nổi bật. Vốn dĩ, em cũng không đến nỗi nào nhưng khi đi cùng anh thì sắp biến thành vịt con xấu xí rồi!"

"A a…" Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn hiếm khi đùa giỡn với anh. Anh khẽ cười, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi cô, thì thầm bên tai: "Vậy để lần sau anh mặc lôi thôi một chút, rồi mới ra ngoài!"

Lúc anh hôn Lê Hiểu Mạn đã khiến cho toàn bộ phụ nữ trong siêu thị ghen tị vì sự lãng mạn và cảm thấy tan nát cõi lòng.

Nam thần dịu dàng, đẹp trai như vậy mà lại là hoa đã có chủ rồi!

Cũng có người nhận ra Long Tư Hạo.

Một vị khách nữ nhỏ giọng nói với bạn: "Trông anh ta rất quen. Rất giống tổng giám đốc tập đoàn trang sức TE Long Tư Hạo dùng chiếc nhẫn 12 carat để cầu hôn bạn gái. Chẳng lẽ người phụ nữ bên cạnh anh ta chính là bạn gái thần bí kia sao?"

Cô gái kia nghe vậy, lập tức cầm điện thoại tìm mấy bức ảnh trên tin tức, kích động nói: "Chính là anh ta, đúng là anh ta đó! Oa, người phụ nữ kia thật hạnh phúc. Chiếc nhẫn kim cương 12 carat kia có giá trị như thế nào chứ?"

Lê Hiểu Mạn bị Long Tư Hạo hôn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng. Cô nhíu mày nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Em nghĩ, sau này anh cũng không cần ra ngoài đâu! Anh quá nổi bật!"

Long Tư Hạo hơi nhíu mày, ánh mắt đầy ý cười nhìn cô, hơi nhếch môi, trầm giọng nói: "Hiểu Hiểu, anh nổi bật như vậy chứng tỏ em rất tinh mắt. Dẫn anh ra ngoài cùng cũng khiến em rất có thể diện mà!"

Lê Hiểu Mạn nhíu mày liếc nhìn anh, giống như công nhận, gật đầu một cái: "Đúng là rất có thể diện nhưng mà em cũng sắp biến thành kẻ địch của toàn bộ đàn bà con gái trong siêu thị này rồi!"

Hai người vừa nói vừa cười, bầu không khí cực kỳ hài hòa. Vô tình đã đến khu trẻ em.

Hai người không hẹn mà cùng dừng bước.

Khu siêu thị này có khu vui chơi dành cho trẻ em, người lớn đang dẫn con vào trong đó chơi.

Trên mặt một đứa bé đều nở nụ cười ngây thơ, hồn nhiên khiến người ta cảm thấy rất ấm áp.

Long Tư Hạo hơi híp mắt lại, nhìn lũ trẻ vui dùa, ánh mắt cũng đầy ý cười. Anh quay mặt nhìn Lê Hiểu Mạn, trầm giọng nói: "Hiểu Hiểu, chúng ta cũng nhanh chóng có con thôi? Nhỉ?"

Liếc nhìn mấy đứa bé kia, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiểu Hiểu mang đầy ý cười, nghe thấy Long Tư Hạo nói vậy, cô đỏ mặt, thấp giọng nói: "Chuyện con cái chỉ có thể tùy duyên thôi. Không phải anh nói có là có được!"

Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt thâm tình nhìn cô. Qua lời nói này, anh xác định được một vài chuyện, anh siết chặt eo nhỏ của cô: "Hiểu Hiểu, em ngầm thừa nhận sẽ sinh con cho anh đúng không?"

Khuôn mặt Lê Hiểu Mạn đỏ lên, trừng mắt nhìn anh, giọng nói đầy đùa giỡn: "Bây giờ không phải là chuyện em có đồng ý mang bầu hay không mà anh có bản lĩnh để em mang thai hay không."

Nói xong những lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng đỏ hơn. Cô rất ít khi đùa giỡn với Long Tư Hạo, đặc biệt là khi dính dáng đến việc của đứa bé, khiến cô cảm thấy rất xấu hổ.

Long Tư Hạo thấy mặt cô đỏ tới mang tai, anh càng ôm chặt cô hơn, nụ cười đầy thỏa mãn nhìn cô, khàn giọng thì thầm bên tai cô: "Trong vòng nửa năm, anh nhất định sẽ để em mang thai!"

Nhân viên phục vụ trong quầy trẻ em thấy hai người, ánh mắt sáng lên, vội vàng lên tiếp đón, cười chào hỏi: "Tiên sinh, phu nhân! Hai vị đi xem đồ cho bé con sao? Ở chỗ chúng tôi có quần áo, cũi, xe đẩy, bình sữa, mũ, sữa dưỡng thể cho trẻ sơ sinh… Cái gì cũng có!"

Nghe nhân viên giới thiệu, Lê Hiểu Mạn đang định nói bọn họ không muốn mua nhưng Long Tư Hạo đứng bên cạnh cô đã cướp lời trước: "Chúng tôi cần hết nhưng chúng tôi muốn tự chọn!"

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, nghĩ rằng mình nghe lầm, nheo mắt lại liếc nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Chúng ta còn chưa có bé con, mua những thứ này làm gì chứ?"

Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt đầy dịu dàng, thâm tình nhìn cô: "Chuẩn bị sớm trước cũng không sao. Sớm muộn gì cũng có, chuẩn bị trước có còn hơn không!"

Dứt lời, anh ôm lấy Lê Hiểu Mạn tự mình đi chọn mua cũi và quần áo cho bé con tương lai của họ.

310. Chương 310: Buồn Nôn, Có Thai Sao? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh tự chọn những đồ từ lớn như cũi trẻ em, nhỏ như tất sơ sinh, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, chăm chú, cực giống một người cha tiêu chuẩn.

Bé con chưa sinh ra nên không biết là trai hay gai, lúc anh mua quần áo cũng chọn mấy màu sắc.

Anh mua cái gì cũng hỏi ý kiến Lê Hiểu Mạn. Mà mặt Lê Hiểu Mạn đã đỏ ửng, mặc anh thấy thích cái gì thì tự quyết định. Cô tin tưởng vào mắt nhìn của anh.

Khi thấy dáng vẻ chuyên tâm của anh, khuôn mặt Lê Hiểu Mạn đầy ý cười, trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Cô lại có chút mong đợi cô có thể nhanh chóng mang thai, để sinh một bé con cho anh.

Cô tin tưởng, anh sẽ là một người ba tốt.

Ánh mắt khi cô nhìn anh càng tình cảm ơn.

Sau khi chọn xong đồ, Long Tư Hạo để lại địa chỉ để siêu thị giao hàng tới.

Sau đó, hai người đi đến khu bán nguyên liệu nấu ăn.

Sau khi mua xong rau củ quả, lúc Lê Hiểu Mạn đang chọn thịt, nhìn thấy móng heo trong đầu nghĩ tới hình ảnh nhớp nháp sau khi hầm.

"Ọe… ọe…" Trong dạ dày khó chịu, cô nôn ra.

Long Tư Hạo thấy vậy, ánh mắt hẹp dài nhìn cô chằm chằm, đầy vẻ lo âu, đưa tay vỗ sau lưng cô: "Hiểu Hiểu, sao rồi?"

Lê Hiểu Mạn nôn mửa mấy cái, ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, nhíu mày: "Không sao đâu!"

"Thật không áo?" Long Tư Hạo nhíu mày nhìn cô, vẻ mặt đầy lo lắng.

Thấy anh lo lắng cho mình, Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng cười một tiếng: "Em thật sự không sao, chẳng qua em chỉ không thích khi nhìn thấy đồ mỡ thôi! Không mua móng heo nữa, mua thịt gà!"

"Ọe!"

Vừa nghĩ đến đùi gà nhớp nhúa, cô lại không nhịn được mà nôn mửa.

"Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo nhíu chặt mày, ánh mắt càng lo lắng liếc nhìn cô: "Không đi mua đồ nữa, đến bệnh viện xem một chút. Em như vậy anh không yên tâm chút nào cả!"

"Tư Hạo…" Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, cau mày một chút: "Yên tâm, em không sao! Anh đi mua ít thịt gà đi!"

Dứt lời, cô đi trước vài bước, xoay người không nhìn những đồ thịt kia.

Long Tư Hạo nhíu mày nhìn cô một lúc rồi mới xoay người đi mua thịt gà.

Hai người mua xong những nguyên liệu cần thiết thì quay trở lại Hồng Hoa uyển.

Vừa đến nơi thì nhân viên trong siêu thị đã mang đồ đến.

Long Tư Hạo đặt mấy đồ này vào căn phòng dành cho bé con.

Lê Hiểu Mạn cầm nguyên liệu nấu ăn vào bếp.

Thịt gà dùng để nấu canh nhưng cô vừa thấy thịt gà cũng cảm thấy muốn ói, lại nhớ tới đùi gà nhớp nháp kia.

Cô lắc lắc đầu, chắc chắn là cô đã xảy ra vấn đề gì, nhìn thịt gà lại nhớ đến đùi gà.

Vì không để Long Tư Hạo lo lắng, cô hơi nhíu mày, đè nén cảm giác muốn ói, rửa sạch thịt gà, cắt nhỏ, hầm…

Lúc Long Tư Hạo tiến vào phòng bếp, Lê Hiểu Mạn đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ còn xào chút thức ăn.

Anh ôm cô từ đằng sau, môi mỏng lên gò má cô, trầm giọng hỏi: "Đang nấu gì vậy?"

Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, nhíu mày nhìn anh: "Chỉ nấu mấy món gia đình thôi. So với tài nấu nướng của anh thì em cũng còn kém xa nhưng không được chê bai đâu!"

Long Tư Hạo buông cô ra, xoay người cô lại, trong ánh mắt đầy ý cười, không nhịn được mà hôn lên cánh môi cô: "Hiểu Hiểu, ăn không ngon còn không cho người ta nhận xét. Hóa ra em lại bá đạo như vậy. Nhưng mà em yên tâm đi, em làm khó ăn như thế nào anh cũng không nói thật đâu, nhỉ?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt nhìn anh: "Nói như vậy, Lần trước là anh lừa em hả?"

Long Tư Hạo hơi nhếch mày, ngón tay nhẹ nhàng nhéo mũi cô, giọng nói trầm thấp, êm tai: "Bảo bối à, lại còn biết bắt bẻ anh. Lần trước em nấu rất ngon. Đây là sự thật, còn hơn trân châu nữa."

"Bảo bối!" này nghe cảm thấy đầy cưng chiều khiến Lê Hiểu Mạn rung động, trong lòng như thấm mật, ngọt ngào không thôi, hạnh phúc không gì sánh kịp.

Cả khuôn mặt cô đầy ý cười hạnh phúc. Cô không kiềm chế được mà vòng tay lên cổ Long Tư Hạo, ánh mắt trong veo đầy tình cảm nhìn anh: "Tư Hạo, em…"

Cô đang định nói: "Em yêu anh!" Nhưng đột nhiên lại dừng lại. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, chính bản thân cô cũng có chút không dám tin. Cô vừa xúc động định nói với anh ba chữ kia.

Cô vẫn cho rằng cô chỉ rất thích anh nhưng không nghĩ đến việc có yêu anh hay không. Nhưng xúc động kia cô mới nhật ra không biết từ lúc nào cô đã yêu anh chứ không còn thích hay cảm động nữa.

Bây giờ, cô cực kỳ tin tưởng một câu, yêu một người là việc xảy ra trong chớp mắt. Giống như cô đã thấy yêu anh từ lúc nào không hay vậy.

Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt thâm tình nhìn cô: "Hiểu Hiểu, em làm sao? Tại sao không nói hết?"

Hai tay ôm cổ Long Tư Hạo cảm thấy căng thẳng, cô ngượng ngùng nhìn anh, chủ động hôn anh.

Thấy cô chủ động, ý cười trong mắt Long Tư Hạo càng rõ ràng, ôm cô chặt khiến cho nụ hôn càng sâu hơn.

Hai người hôn sâu lại kịch liệt, tình cảm nồng nàn thể hiện qua nụ hôn này.

Bởi vì hai người hôn quá lâu cho đến khi tiếng sôi 'ùng ục' cũng không nghe thấy.

Khi hai người kết thúc nụ hôn này thì cháo gà đã trào ra ngoài.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, vội vàng tắt lửa đi.

Vừa rồi vì chìm đắm trong nụ hôn của Long Tư Hạo, cô không có cảm giác gì. Bây giờ khi ngửi thấy mùi cháo, cô lại có cảm giác muốn ói, nhưng không quá kinh khủng.

Không muốn Long Tư Hạo lo lắng, cô cũng không để lộ vẻ gì.

Cảm giác này còn có thể kiềm chế được, chỉ còn hơi buồn nôn mà thôi. Cho nên cô chỉ nghĩ mình không quen mùi cháo gà nên buồn nôn như vậy.

311. Chương 311: Di Vật, Không Muốn Báo Thù! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy cô đang hầm cháo gà, ánh mắt hơi híp lại, thâm trầm nhìn cô: "Hiểu Hiểu, em hầm cháo gà cho…"

Dừng một chút, anh mới nói tiếp: "Ông nội?"

Lê Hiểu Mạn thở hổn hển, ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, cười gật đầu: "Ừ, sức khỏe ông nội không tốt cần bồi bổ!"

Long Tư Hạo nhíu mày, nụ cười thu lại mấy phần: "Cho nên lát nữa, em phải đến bệnh viện hả!"

Lê Hiểu Mạn lại gật đầu, ngước mắt nhìn Long Tư Hạo: "Ông nội cần có người chăm sóc. Tư Hạo, hiện giờ Hoắc Vân Hy đang hôn mê bất tỉnh, ông nội lại đang ở bệnh viện, anh có thể hỗ trợ Hoắc gia mà…"

"Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo không đợi cô nói hết, đã ngắt lời, trên khuôn mặt tuấn mỹ càng lúc càng cứng rắn, thâm trầm nhìn cô: "Chuyện của Hoắc gia, anh không muốn quản quá nhiều!"

Trong câu nói của anh ẩn chứa sự bất mãn với Hoắc gia.

Lê Hiểu Mạn hơi híp mắt lại, liếc mắt nhìn anh một cái: "Không phải anh cũng là con cháu Hoắc gia đó sao? Ngay cả như em cầu xin anh giúp ông nội một tay cũng không thể sao?"

Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt càng thâm trầm, hơi mím môi lại: "Hiểu Hiểu, là ông ta bảo em tới khuyên anh sao?"

"Ông ta?" Nhận ra Thấy anh gọi Hoắc Nghiệp Hoành rất hời hợt. Lê Hiểu Mạn nhìn anh chằm chằm, cau mày nói: "Tư Hạo, có phải anh có thành kiến rất lớn với ông nội đúng không? Rốt cuộc tại sao mẹ anh lại chết chứ?"

Long Tư Hạo nghe thấy Lê Hiểu Mạn nhắc tới mẹ, ánh mắt anh trầm xuống, trong đôi mắt đầy đau đớn. Anh đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt ửng đỏ của cô: "Hiểu Hiểu, anh đồng ý với em tạm thời quản lý Hoắc thị. Còn chuyện của mẹ anh, sau này anh sẽ nói với em!"

Không hiểu tại sao Long Tư Hạo không muốn nhắc đến chuyện của mẹ. Ly Mân cũng không hỏi nhiều nữa. Trong lòng mỗi người đều có những chuyện mà người ta không muốn đề cập tới!

Có lẽ cái chết của mẹ là vết sẹo trong lòng anh, sau khi vạch trần sẽ khiến máu tươi đầm đìa. Khi nhắc đến việc này, chẳng khác nào đang rạch vết sẹo ra. Anh nhất định sẽ rất đau.

Cho tới bây giờ cô chưa bao giờ thấy anh để lộ vẻ đau lòng trên mặt. Cô không biết anh phải cất giấu bao nhiêu chuyện đau lòng. Nhưng lúc này, cô muốn đau cùng anh, yêu anh, muốn dùng tình yêu của mình xoa dịu đau đớn đã bị chôn vùi kia.

Cô ngước mắt nhìn anh, cười gật đầu: "Được rồi, anh đi ra ngoài trước đi. Tối qua anh không ngủ, ngủ một lát đi đã. Khi em xào xong thức ăn, em sẽ gọi anh!"

Thấy anh không có ý đi ra ngoài, cô đẩy cả người anh ra khỏi phòng bếp: "Đi mà! Đi ngủ chút đi mà!"

Giọng nói cô có chút nũng nịu khiến đôi mắt Long Tư Hạo đầy ý cười, nói: "Được rồi, anh đi là được!"

Dứt lời, anh ra ngoài ngồi trên ghế salon. Khi nhắm hai mắt lại, trong đầu lại hiện lên hình ảnh thê thảm của bà Long Nhã Tâm – mẹ anh khi chết.

Lời mẹ trước lúc chết vẫn vang vọng bên tai anh.

"Tư Hạo…Đừng…đừng báo thù cho mẹ…Đừng…Đừng nên hận ông con…"

"Mẹ, tại sao? Là ông ta cố tình chia rẽ mẹ và ba, là ông ta đuổi tận giết tuyệt mẹ, cướp Long thị, hại ông ngoại mất tích!"

"Không…Tư… Tư Hạo, đừng nói như vậy. Nghe…nghe lời mẹ…Đừng nên hận ông nội con…đừng bảo thù…Phải sống thật tốt…Nhất định phải sống thật tốt…Đây là di ngôn, mong ước duy nhất của mẹ…Con đồng ý với mẹ đi. Tư… Tư Hạo, con muốn… mẹ chết…không nhắm mắt sao?"

Khi đó, anh mới sáu tuổi, nhìn thấy cả người mẹ đầy máu. Lúc mẹ nhắm mắt, cuối cùng anh cũng phải đáp ứng sẽ không hận, không báo thù ông nội mình.

Chuyện nhiều năm như vậy, dáng vẻ thê thảm của mẹ khi chết vẫn xuất hiện rõ ràng trong đầu anh khiến mỗi lần anh nhớ tới vừa đau đớn lại căm hận.

Nhưng anh đã đồng ý với mẹ sẽ không trả thù, anh làm sao có thể đổi ý?

Nếu ngay cả di ngôn của mẹ, anh cũng không làm được, vậy sao anh có tư cách làm người chứ?

Đang lúc đau buồn, một giọng nói mềm mại vang lên bên tai anh!

"Tư Hạo…"

Nghe vậy, Long Tư Hạo hoàn hồn lại, ngước mắt nhìn Lê Hiểu Mạn đứng trước mặt anh, nhìn anh chằm chằm không chớp mắt.

Anh che giấu đau đớn trong đôi mắt, kéo cô vào lòng, dịu dàng nhìn cô: "Cơm chín rồi sao?"

Lê Hiểu Mạn nhìn anh chằm chằm, thấy mắt anh còn ươn ớt, cô nhẹ nhàng vuốt ve khóe mắt anh, cau mày hỏi: "Tư Hạo, anh…Khóc sao?"

Long Tư Hạo cầm lấy bàn tay đang vuốt ve anh, đưa bên miệng hôn một cái, ánh mắt thâm tình nhìn cô, cong môi cười: "Bé ngốc, em cảm thấy một người như anh sẽ khóc sao?"

Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu, liếc nhìn anh: "Tư Hạo, không có ai mà không khóc cả. Người kiên cường đến đâu cũng có lúc mềm yếu, đau lòng. Người yếu đuối sẽ than vãn khóc lớn. Người mạnh mẽ sẽ khóc ở trong lòng. Dù người khác không nhìn thấy nhưng không có nghĩa là không cảm nhận được!"

Long Tư Hạo cười liếc nhìn cô, cười công nhận: "Em nói cũng có lý!"

Dứt lời, anh ôm lấy cô, cằm để lên trán Lê Hiểu Mạn, nghiêm túc nói: "Hiểu Hiểu, cả đời này em đừng rời khỏi anh, có được không?"

Không đợi cô trả lời, anh đã cúi đầu, hôn lên cánh môi đầy đặn của cô.

Giống như sợ làm cô đau, nụ hôn của anh rất dè dặt và dịu dàng.

Hôn một lúc lâu anh mới ngừng lại, ánh mắt thâm tình nhìn cô, cực kỳ nóng bỏng, trầm giọng nói: "Hiểu Hiểu, anh yêu em, rất yêu rất yêu em!"

Lê Hiểu Mạn cười rúc vào lòng anh, cánh tay mảnh khảnh ôm chặt lấy anh: "Em biết, em cảm thấy em sẽ không rời xa anh, vĩnh viễn không!"

Không kiếm chế, cô đã nói lời cam kết.

"Hiểu Hiểu…" Trong lòng Long Tư Hạo cực kỳ xúc động, siết chặt hai cánh tay, cúi đầu hôn lên môi cô.

Dường như hôn không bao giờ là đủ.

312. Chương 312: Di Vật, Không Muốn Báo Thù! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau bữa cơm tối, Lê Hiểu Mạn mang cháo gà đã hầm nhừ đến bệnh viện cùng Long Tư Hạo.

Vốn dĩ cô định để Long Tư Hạo đưa cô đến bệnh viện rồi về nghỉ ngơi nhưng Long Tư Hạo không yên tâm khi để một mình cô ở lại bệnh viện nên quyết tâm phải ở lại với cô.

Trong phòng bệnh VIP, Hoắc Nghiệp Hoành thấy Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo đến bệnh viện, ông có chút kinh ngạc trên khuôn mặt già nua, tái nhợt của ông đầy y cười vui mừng: "Tư Hạo, Mạn Mạn, các con tới rồi!"

Lê Hiểu Mạn đi đến trước giường bệnh của ông, ân cần hỏi: "Ông nội, ông cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa? Con nấu chút cháo gà, ông nội ăn chút đi!"

Hoắc Nghiệp Hoành cười nhìn Lê Hiểu Mạn: "Được, Mạn Mạn có lòng rồi! Ông nội đã đỡ hơn nhiều!"

Lê Hiểu Mạn múc một bát cháo gà, ngồi định đút cho Hoắc Nghiệp Hoành, liếc nhìn ông: "Ông nội, Tư Hạo đã đáp ứng quản lý Hoắc thị giúp ông, ông cứ yên tâm dưỡng bệnh đi!"

Nghe vậy, Hoắc Nghiệp Hoành ngẩng đầu nhìn Long Tư Hạo vẫn im lặng, mừng rỡ hỏi: "Tư Hạo, điều Mạn Mạn nói là thật sao?"

Long Tư Hạo hơi cau mày, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn Hoắc Nghiệp Hoành, nhẹ gật đầu một cái.

"Được...Ngày mai ông nội sẽ gọi cho trợ lý Lâm, để cậu ta lấy danh nghĩa ông thông báo cho hội đồng quản trị bổ nhiệm con là tổng giám đốc Hoắc thị!"

Long Tư Hạo hơi nhíu mày, ánh mắt thâm thúy khiến người ta phải không hiểu thấu: "Chẳng qua cháu chỉ tạm thời quản lý thay ông thôi!"

Hoắc Nghiệp Hoành thấy thái độ lạnh nhạt của anh, hơi nhíu mày, không nói gì nữa.

Lê Hiểu Mạn nhận thấy giữa Hoắc Nghiệp Hoành và Long Tư Hạo có chút ngăn cách, khi đút xong bát cho Hoắc Nghiệp Hoành, cô lấy lý do đi rửa bát để Long Tư Hạo ở lại với Hoắc Nghiệp Hoành.

Cô cố ý để hai ông cháu có thời gian trò chuyện nên nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

Nghĩ đến Hoắc Vân Hy còn chưa tỉnh lại, nhớ lại trước kia, khi còn nhỏ Hoắc Vân Hy vẫn luôn đối tốt với cô, cô mới đến phòng cấp cứu. Qua cửa thủy tinh, cô thấy Lý Tuyết Hà không ở đây, chỉ cảm thấy Hoắc Vân Hy có chút đáng thương nên thay đồ vô trùng đi vào.

Khi ngồi xuống bên cạnh Hoắc Vân Hy, thấy anh ta không có dấu hiệu của sự sống chỉ nằm im trên giường bệnh, đeo máy thở, cô hơi nhíu mày, sâu trong lòng cô vẫn có chút khó chịu.

Không phải vì còn yêu anh ta mà cảm thấy khó chịu mà là vì không ngờ anh ta có ngày hôm nay. Anh ta nằm ở đây nhưng lại không có người thân nào ở bên cạnh, ngay cả mẹ cũng chẳng thấy bong dáng. Nếu như anh ta biết, sẽ cảm thấy khổ sở như thế nào chứ?

Cô nhìn anh ta, Lê Hiểu Mạn nhớ lại tất cả những chuyện xảy ra giữa bọn họ, có cảm động, có vui mừng, hạnh phúc, mong đợi, thất vọng rồi tuyệt vọng. Đau lòng rồi oán hận, trách móc.

Càng nghĩ khiến trong lòng cô càng khó chịu, trong đôi mắt phủ một tầng nước mắt. Cô khẽ cắn môi, nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, anh tỉnh lại đi. Tôi không oán hận anh nữa. Hoắc gia cần anh, ông nội cần anh!"

Thấy anh ta không nghe thấy lời cô, vẫn nằm im như vậy, chẳng có dấu hiệu của sự sống. Cô nhíu mày, nghiêng người đắp chăn cho anh ta.

Bàn tay cô vô tình chạm vào tay anh ta thấy bàn tay anh lạnh lẽo như băng giống như một tảng băng vậy.

Nhìn anh ta chăm chú một lúc, cô mới cầm bàn tay anh trong lòng bàn tay, nước mắt lưng tròng nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, anh phạm nhiều lỗi như vậy mà anh định cả đời này không tỉnh lại sao? Anh không tỉnh lại thì sao có thể bù đắp lỗi lầm này chứ? Chẳng lẽ anh cứ muốn nằm ở đây trốn tránh tất cả sao? Tỉnh lại đi được không?"

Cô nhìn anh ta chăm chằm, kể lại những chuyện khi còn bé phát sinh, giải thích khi còn bé anh ta là người thế nào trong lòng cô...

Bởi vì cô vẫn luôn chăm chú trên ngời Hoắc Vân Hy. Vì vậy không phát hiện Long Tư Hạo đang đứng bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt.

Qua lớp cửa kính, đôi mắt hẹp dài nhìn chằm chằm Lê Hiểu Mạn, ánh mắt u ám, trong đôi mắt cực kỳ đau đớn, nước mắt của cô từng lời giải thích với Hoắc Vân Hy này như những cây kim đâm vào lòng anh khiến anh cảm thấy trong lòng cô vẫn còn Hoắc Vân Hy.

Có lẽ, cho tới tận bây giờ, cô chưa từng quên anh ta.

Mỗi khi Hoắc Vân Hy gặp nguy hiểm, cô vẫn không để ý đến tính mạng của bản thân mà bảo vệ anh ta. Lúc ở trong rừng, khi ở Hoắc gia, bây giờ cô rời khỏi anh nhưng lại đến thăm Hoắc Vân Hy, đau lòng, rơi lệ, khổ sở vì anh ta...

Hiện giờ anh bắt đầu hoài nghi, cô tiếp nhận anh là vì cảm động thôi!

Cảm động vì anh đã ở bên cạnh cô lúc cô đau lòng, an ủi cô. Cảm động những việc anh đã làm cho cô.

Có lẽ, cô chỉ cảm động anh mà thôi. Người cô yêu là Hoắc Vân Hy, coi như Hoắc Vân Hy tổn thương cô như thế nào cô vẫn yêu anh ta.

Khuôn mặt anh đầy đau đớn, ánh mắt hơi ướt, đau lòng nhắm mắt lại, hai giọt lệ lăn dài bên khóe mắt.

Qua một lúc lâu, anh cũng không còn muốn nghe những chuyện đã xảy ra giữa cô và Hoắc Vân Hy nữa. Anh đau lòng vì mười năm đó không có sự tồn tại cuar anh.

Anh siết chặt nắm đấm, cố ép buộc bản thân xoay người rời đi.

Lê Hiểu Mạn ở trong phòng chăm sóc đặc biệt một lúc lâu, khi trở lại phòng bệnh của Hoắc Nghiệp Hoành thì không thấy Long Tư Hạo đâu mà Hoắc Nghiệp Hoành cũng dã ngủ.

Cô cũng không đánh thức Hoắc Nghiệp Hoành mà ngồi trên ghế salon, cầm di động định gọi cho Long Tư Hạo thì phát hiện trên di động có một tin nhắn ngắn còn chưa đọc — do Long Tư Hạo gửi tới.

Cô vội vàng mở tin nhắn cũng chỉ có bốn chữ 'không cần tìm anh'.

Cô hơi nhíu mày, nhìn chằm chằm bốn chữ trên màn hình, cảm thấy khó hiểu.

Không cần tìm anh??? Anh chỉ gửi bốn chữ này không có gọi, trong lòng cô cảm thấy lạnh lẽo, thấu xương.

Cô nhíu chặt chân mày, bàn tay cầm di động siết chặt lại.

Chờ một lúc, thấy Long Tư Hạo cũng không về, cô cảm thấy mất mát, không nhịn được gọi điện cho anh.

Điện thoại vang lên mấy hồi chuông mới có người tiếp.

Vẫn là giọng nói trầm thấp quen thuộc nhưng giọng điệu có chút lạnh nhạt: "Tối nay anh không về đâu!"

"A!" Lê Hiểu Mạn đáp một tiếng, bàn tay siết chặt di động, ánh mắt càng mất mát hơn, cô có chút đau lòng vì sự lạnh lùng của anh!

313. Chương 313: Ban Ngày, Gặp Phải Tên Cướp (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô không lên tiếng, Long Tư Hạo cũng không, nhưng không cúp điện thoại.

Hai bên lâm vào yên lặng, chỉ có hô hấp hai người lượn lờ bên tai nhau.

Yên lặng hồi lâu, Lê Hiểu Mạn không nghe Long Tư Hạo nói nữa, trong lòng cô nổi lên ngọn lửa, tức giận nói: "Không nói gì thì cúp, anh đi ngủ sớm đi, trước khi ông nội xuất viện em sẽ không về, em cúp."

"Được! Em cúp trước!" Long Tư Hạo nhàn nhạt đáp, trong lời nói lộ ra bất đắc dĩ.

Lê Hiểu Mạn híp mắt, một khắc cúp máy, nghe được anh thở dài.

Cô nhìn điện thoại, vốn định gọi lại, nhưng sau khi bấm dãy số không thể quen thuộc hơn kia, lại do dự không gọi.

Có lẽ vì anh quá mệt mỏi nên mới về!

Cô nên để cho anh nghỉ ngơi cho khỏe, cũng không thể bắt anh luôn ở bên cạnh cô, không làm chuyện gì.

Cô không gọi qua, cất điện thoại, tựa đầu vào sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhưng trước mắt luôn hiện ra khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo.

Tất cả suy nghĩ của cô đều bị Long Tư Hạo chiếm cứ, trong lòng đều là anh.

Anh mới rời đi không bao lâu, cô đã bắt đầu nhớ anh.

Nằm trên sofa, cô căn bản không ngủ được.

Dứt khoát không ngủ, đứng dậy vào phòng ngủ, thấy Hoắc Nghiệp Hoằng ngủ say, cô mới rón rén đi ra, sau đó ngồi trên sofa, mất mát nhìn điện thoại.

Mà Long Tư Hạo cũng không về Hồng Hoa Uyển, lúc này anh đang ở ngoài bệnh viện.

Anh ngồi trên xe Rolls Royce, hai tay khoác lên tay lái, nhìn chằm chằm bệnh viện, ánh mắt hết sức thâm trầm, cùng với mất mát và lưu luyến không thôi.

Giữa hai lông mày như tranh vẽ của anh nổi lên nồng đậm tịch mịch, Hiểu Hiểu, phải đợi tới khi nào em mới có thể hoàn toàn quên Hoắc Vân Hy?

Phải đợi tới khi nào, em mới có thể toàn tâm toàn ý yêu anh?

Anh muốn làm tình yêu chân thành tha thiết của em, không phải cảm động, không phải cảm kích.

Anh không rời đi, đợi trong xe suốt một đêm.

Đến khi trời sáng, anh gọi điện cho Lạc Thụy, bảo anh ta tới bệnh viện, liền đến công ty.

Lê Hiểu Mạn gần sáng mới ngủ, nhưng vừa sáng cô đã tỉnh.

Rửa mặt xong, cô vào phòng ngủ, thấy Hoắc Nghiệp Hoằng đã xuống giường, hơn nữa tinh thần tốt hơn hôm qua rất nhiều.

Cô lập tức tiến lên, đỡ Hoắc Nghiệp Hoằng: "Ông nội, sao ông không ngủ thêm một lát?"

Hoắc Nghiệp Hoằng cười nhìn Lê Hiểu Mạn: "Ông nội muốn đi thăm Vân Hy, sẵn tiện đi tới đi lui."

"Dạ!" Lê Hiểu Mạn gật đầu, đỡ Hoắc Nghiệp Hoằng ngồi xuống giường: "Ông nội, ông ngồi xuống một lát."

Ngay sau đó cô bưng nước nóng tới.

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy cô lấy khăn ướt, vui mừng nói: "Mạn Mạn, không uổng công ông nội thương con, con quả nhiên là một đứa bé ngoan hiếu thuận, đưa khăn cho ông nội, ông nội tự lau."

"Được!" Lê Hiểu Mạn cười vắt khô khăn lông, đưa cho Hoắc Nghiệp Hoằng.

Đợi Hoắc Nghiệp Hoằng rửa mặt xong, bác sĩ chính của ông liền tới, làm một loạt kiểm tra mới nói thân thể ông không có gì đáng ngại nữa, chỉ cần không bị kích thích, thường ngày chú ý ăn kiêng, sẽ không có chuyện gì.

Nhưng còn cần ở bệnh viện quan sát mấy ngày.

Sau khi bác sĩ rời đi, Lê Hiểu Mạn liền đỡ Hoắc Nghiệp Hoằng ra ngoài, thấy Lạc Thụy chạy vào bệnh viện.

"Lê tiểu thư..." Lạc Thụy mặc quần áo xanh đen bình thường, đeo kính mát, trong tay xách bữa sáng Long Tư Hạo cố ý chuẩn bị cho Lê Hiểu Mạn.

Nhìn Lạc Thụy, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc: "Trợ lý Lạc, sao anh tới đây?"

Lạc Thụy cười tiến lên, nhìn cô: "Lê tiểu thư, hôm nay Tổng giám đốc sẽ không tới, cố ý bảo tôi đem bữa sáng tới cho Lê tiểu thư."

Dứt lời, anh ta lại nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng: "Hoắc lão gia, còn có của ông."

Nghe Lạc Thụy nói Long Tư Hạo sẽ không tới, lòng Lê Hiểu Mạn trầm xuống, sau đó liền nhận lấy bữa sáng Lạc Thụy mang tới, cười nói: "Cảm ơn trợ lý Lạc."

"Lê tiểu thư không cần cảm ơn tôi, muốn cảm ơn thì cảm ơn Tổng giám đốc, nếu Lê tiểu thư không có chuyện gì, tôi đi trước..." Lạc Thụy làm tư thế chuẩn bị đi.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta, gật đầu, cười yếu ớt nói: "Là trợ lý Lạc mang tới, vẫn phải cảm ơn anh."

"Nếu Lê tiểu thư có chuyện gì thì gọi cho Tổng giám đốc hoặc là tôi, vậy tôi đi trước."

…

Lạc Thụy rời đi, Lê Hiểu Mạn đỡ Hoắc Nghiệp Hoằng vào phòng bệnh, ăn sáng xong, mới đi thăm Hoắc Vân Hy.

Lý Tuyết Hà tối qua không xuất hiện, lúc này đang đứng ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, mặt đầy lo âu sốt ruột.

Thấy Lê Hiểu Mạn đỡ Hoắc Nghiệp Hoằng đi tới, bà sắc mặt không vui nhìn Lê Hiểu Mạn, đè nén chán ghét với cô trong lòng, giống như rất ân cần nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, tiến lên đỡ ông: "Ba, sao ba tới đây? Chỗ Vân Hy có con, ba hãy yên tâm, ba nằm nghỉ ngơi cho khỏe là được."

Hoắc Nghiệp Hoằng không vui hất tay Lý Tuyết Hà ra, vẻ mặt nghiêm nghị: "Có cô ở đây, tôi mới không yên tâm."

"Ba, ba nói vậy là có ý gì? Có con ở đây, ba mới không yên tâm là sao? Chẳng lẽ con không quan tâm con trai mình sao?" Lý Tuyết Hà mặt đầy ủy khuất nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, nhưng trong lòng nguyền rủa ông chết sớm.

"Cô thật sự quan tâm tới con trai mình khi nào? Vân Hy biến thành hôm nay đều là cô làm hại."

"Ba…" Lý Tuyết Hà khóc than, ủy khuất không dứt nói: "Ba, ba nói vậy thật là quá đáng, Vân Hy là con mang thai 10 tháng vất vả sinh ra, sao con có thể không quan tâm nó? Con quá oan uổng, nơi này là bệnh viện, ba nói vậy, có từng chú ý tới mặt mũi con không?"

"Hừ… Mặt mũi?" Hoắc Nghiệp Hoằng hừ lạnh một tiếng, đập cây gậy trong tay xuống đất, ánh mắt âm trầm sắc bén nhìn bà: "Hừ… Nếu cô thật sự quan tâm sống chết của con trai mình, nào còn tâm tư trang điểm? Cô nhìn bộ dáng của cô đi, tuổi đã cao, mặt quẹt như mông khỉ, còn dám ra đây gặp người, mặt của Hoắc gia cũng bị cô làm mất hết, cô nhìn Mạn Mạn đi, Mạn Mạn giống cô sao…"

"Ba… ba… ba lại so sánh con với cô ta…" Lý Tuyết Hà bị Hoắc Nghiệp Hoằng nói, mặt lúc trắng lúc xanh, ủy khuất lê hoa đái vũ, hai mắt ngấn lệ phẫn hận nhìn Lê Hiểu Mạn, hận không thể tiến lên tát cô.

Nếu như không phải ngại Hoắc Nghiệp Hoằng ở đây, bà đã sớm động thủ.

Hoắc Nghiệp Hoằng nói bà như vậy, bà căm ghét ông.

314. Chương 314: Ban Ngày, Gặp Phải Tên Cướp (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn thấy Lý Tuyết Hà bị Hoắc Nghiệp Hoằng nói tới khóc, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại, cũng không nói chuyện thay Lý Tuyết Hà, vì cô cảm thấy Hoắc Nghiệp Hoằng nói đúng, nếu Lý Tuyết Hà thật sự lo lắng sống chết của con trai mình, sẽ không có tâm tình trang điểm ăn mặc.

Hoắc Vân Hy biến thành người chẳng phân biết thị phi đúng sai, không thiếu công lao của bà.

Dưới sự hun đúc của Lý Tuyết Hà, anh ta không tránh được mất bản chất.

"Xấu hổ mất mặt, nơi này không cần cô, cút!" Hoắc Nghiệp Hoằng mặt âm trầm nhìn Lý Tuyết Hà, giọng nghiêm nghị.

"Ba… ba… ba thật quá đáng." Lý Tuyết Hà nổi lên tầng nước mắt, dáng vẻ ủy khuất không thôi nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, khóc chạy đi.

"Haiz!" Hoắc Nghiệp Hoằng thở dài một hơi, mắt đầy bi thương.

Ngay sau đó, Lê Hiểu Mạn đỡ ông vào phòng giám sát cách phòng chăm sóc đặc biệt cánh cửa thủy tinh, bác sĩ và y tá đang làm kiểm tra và truyền nước biển cho Hoắc Vân Hy, còn Hoắc Vân Hy đeo máy dưỡng khí vẫn lẳng lặng nằm đó giống như người thực vật.

Hoắc Nghiệp Hoằng nhíu chặt mày, nặng nề thở dài một hơi, nhìn Hoắc Vân Hy một hồi, lại nhìn Lê Hiểu Mạn, vẻ mặt ôn hòa nói: "Mạn Mạn, ở đây trông coi Vân Hy giùm ông nội, ông nội muốn đến công ty một chuyến."

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, nhíu mày: "Ông nội, bác sĩ nói ông còn phải quan sát mấy ngày, vẫn chưa thể xuất viện."

Hoắc Nghiệp Hoằng cười nhìn Lê Hiểu Mạn, vỗ nhẹ tay cô: "Mạn Mạn, con yên tâm, ông nội biết rõ thân thể của mình, ông nội không sao rồi."

Dứt lời, ông liền gọi cho tài xế của ông, bảo tài xế tới bệnh viện đón ông.

Lê Hiểu Mạn thấy ông kiên trì muốn đến công ty một chuyến, không khuyên nữa.

Chờ tài xế ông đến, cô đỡ ông đi thang máy xuống lầu, đưa ông lên xe.

Thấy Hoắc Nghiệp Hoằng ngồi lên xe rời khỏi bệnh viện, cô xoay người chuẩn bị đi vào, đột nhiên có hai người đàn ông chạy tới trước mặt cô.

Một người nam trong đó tuổi tác hơi nhỏ, chừng 21,22, tướng mạo phổ thông, ăn mặc cũng rất phổ thông, còn người kia vóc dáng thấp bé, tuổi chừng hơn 40.

Hai người nhìn tương tự, giống như hai cha con.

Nhìn hai người đàn ông đột nhiên xông tới chặn đường cô, Lê Hiểu Mạn âm thầm lui về sau, đôi mi thanh tú cau lại, chuẩn bị đi qua bên cạnh, thế nhưng hai người đàn ông thấy vậy, cản cô lần nữa.

Ánh mắt cô lạnh nhạt nhìn hai người đàn ông cản cô: "Hai người cản tôi làm gì?"

"Đền tiền!" Người đàn ông lớn tuổi ánh mắt tàn bạo nhìn Lê Hiểu Mạn, đưa tay về phía cô.

Lê Hiểu Mạn lui vè sau nửa bước, vẻ mặt lạnh lùng nhìn người đàn ông chìa tay ra: "Tôi không quen hai người, đền tiền cái gì? Mời hai người tránh ra, nếu không, tôi liền báo cảnh sát bắt hai người."

Cô không nghĩ tới ban ngày ban mặt gặp phải hai tên cướp.

"Cô dám báo cảnh sát thử xem?" Người đàn ông lớn tuổi hung tợn nói, đột nhiên lấy ra cây dao gọi trái cây.

Lưỡi dao sáng bóng dưới ánh sáng ban mai chiết xạ ra tia sáng chói mắt.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, siết chặt hai tay, trấn định như thường nhìn hai người đàn ông trước mặt: "Hai người… Hai người rốt cuộc là ai? Tôi và hai người không quen biết nhau, hai người dựa vào cái gì bắt tôi đền tiền? Đền tiền gì?"

Cô vừa nói vừa lui về sau, chờ tìm cơ hội chạy trốn.

Người đàn ông trẻ tuổi nhìn thấu ý đồ của cô, cũng lấy một cây dao gọt trái cây ra, đi vòng qua sau lưng Lê Hiểu Mạn, ánh mắt hung ác nhìn người đàn ông lớn tuổi: "Ba, đừng nói nhảm với cô ta, cô ta giết chết bà nội, không đền tiền liền giết cô ta, cùng lắm chúng ta đi ngồi tù, xem như báo thù cho bà nội rồi."

Lúc này là buổi sáng, trong bệnh viện có rất nhiều bệnh nhân dậy sớm đang tản bộ, nhưng vì hai người họ dùng dao gót trái cây uy hiếp Lê Hiểu Mạn, chứ không thật sự hành động, cho nên không có ai chú ý tới nơi này.

Lê Hiểu Mạn cũng không dám la cứu mạng, không phải cô sợ chết, mà là Long Tư Hạo từng nói, bất luận lúc nào, cô cũng phải dùng toàn lực bảo vệ tốt tánh mạng của cô, vì chính cô, cũng vì anh.

Cho nên cô không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Nghe người đàn ông sau lưng nói bà nội anh ta là cô giết chết, cô nghi ngờ hỏi: "Có phải hai người nhận lầm người rồi không? Xưa nay tôi chưa từng giết người."

Người đàn ông trung niên tàn bạo nhìn Lê Hiểu Mạn, lấy một tấm hình trong túi quần ra: "Cô dám nói cô không biết bà ấy sao?"

Lê Hiểu Mạn nhìn hình trong tay người đàn ông trung niên, hai mắt trợn to, là vú Trương.

Cô kinh ngạc nhìn người đàn ông trung niên: "Anh… anh và vú Trương là quan hệ gì?"

Chẳng lẽ anh ta là con trai vú Trương? Không trách cô cảm thấy anh ta quen mắt.

Cô nhớ con trai vú Trương tới Hoắc trạch tìm cô.

315. Chương 315: Ban Ngày, Gặp Phải Tên Cướp (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt người đàn ông trung niên bi thương nhìn hình trong tay, lại bỏ vào túi: "Tôi chính là con trai của vú Trương, Vương Văn, cả đời mẹ tôi làm người giúp việc cho Hoắc gia các người, sắp già rồi, lại bị người phụ nữ ác độc cô giết, hôm nay nếu cô không đền tiền, muốn đền mạng không?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhíu mày, ánh mắt mang theo tia áy náy nhìn con trai duy nhất của vú Trương: "Vương tiên sinh, tôi không giết vú Trương, tôi bị hãm hại, bây giờ cảnh sát đã tra rõ, vú Trương bị giết, tôi cũng rất buồn, cũng rất áy náy, vì tôi không biết rốt cuộc là ai giết vú Trương."

"Cô đừng hòng gạt chúng tôi, chúng tôi biết chính là cô giết, truyền thông đã công bố." Người nói chuyện chính là người đàn ông trẻ tuổi đứng sau lưng Lê Hiểu Mạn, hẳn là cháu trai của vú Trương, Vương Chí.

"Là cảnh sát sai rồi, tôi không có giết vú Trương, tôi và vú Trương không thù không oán, tại sao tôi phải biết bà ấy? Xin hai người tin tưởng tôi."

Ánh mắt Vương Chí ở sau lưng tàn bạo nhìn Vương Văn nói: "Ba, ba đừng nói nhảm với cô ta nữa, nếu cô ta không muốn đền tiền, vậy liền giết cô ta."

Lê Hiểu Mạn nghe vậy, hai tay mảnh khảnh siết chặt, thấy Vương Chí và Vương Văn mặt đầy hung tàn, căn bản không nghe vào lời cô, cau mày, nhìn hai người nói: "Được, hai người muốn tiền, tôi cho tiền."

Vương Văn và Vương Chí nghe cô nói thế, biểu tình tàn bạo trên mặt lập tức đổi thành nụ cười.

"Cô thật sự nguyện ý cho tiền? Vậy mau lên." Vương Văn cười nhìn Lê Hiểu Mạn, cất cây dao vào, trong lòng vui vẻ, thì ra cướp dễ dàng như vậy, lần đầu tiên bọn họ ra tay thành công một nửa.

Lê Hiểu Mạn lấy tiền trong túi xách tay của mình, nhìn bọn họ hỏi: "Hai người muốn bao nhiêu?"

Cha con Vương Văn vừa nghe, nhìn cô hỏi: "Cô cầm bao nhiêu tiền?"

Lê Hiểu Mạn thấy hai người vừa nghe cô nói cho tiền liền vẻ mặt tươi cười, trong lòng liền cảm thấy hai người tới không phải đòi công đạo cho vú Trương, bọn họ căn bản tới để vơ vét tài sản.

Lợi dụng cái chết của người thân đi vơ vét tài sản, cô cảm thấy đau lòng vì có con cháu bất hiếu thay vú Trương.

Không biết bọn họ làm sao tìm được cô, nhưng trong lòng cô mơ hồ cảm thấy chuyện này không đơn giản như bề ngoài.

Cha con Vương Văn thấy Lê Hiểu Mạn lằng nhằng nửa ngày không đưa tiền, không nhịn được hét: "Có thể nhanh lên một chút không?"

Nhìn dáng vẻ nóng nảy của hai người, Lê Hiểu Mạn híp mắt, lấy tờ 200 và một ít tiền lẻ ném cho hai người: "Tôi chỉ có nhiêu đây."

"Ít như vậy." Hai người thấy tế, miệng nói ít nhưng ngồi xổm xuống nhặt.

Lê Hiểu Mạn ném tiền cho bọn họ chính là muốn thừa dịp bọn họ nhặt tiền mà chạy trốn.

Thấy hai người ngồi xổm xuống, cô xoay người chạy.

Ba con Vương Văn thấy vậy, nhặt tiền đuổi theo.

"Đứng lại, phụ nữ độc địa cô, hung thủ giết người."

Cha con Vương Văn vừa đuổi vừa hô, thu hút không ít người chú ý.

Lê Hiểu Mạn chạy chưa được mấy bước đã mệt mỏi, cô ngồi xuống nghỉ ngơi, quay đầu thấy cha con Vương Văn ác độc đuổi theo, trong lòng hoảng hốt, siết chặt hai tay, cau mày đứng lên, liền đụng người.

"A…" Cô bị đụng, trọng tâm không vững ngã ra sau.

Lúc cô cho là nhất định sẽ té xuống đất, đột nhiên có người nắm tay cô, kéo cô dậy.

"Cô không sao chứ!" Một thanh âm trầm thấp thanh nhuận vang lên trên đỉnh đầu cô.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, sau khi đứng vững, ngước mắt thấy kéo cô là một người đàn ông vô cùng tuấn mỹ.

Mặc âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, dáng người anh tuấn cao ngất, khí chất thanh nhã, ánh mắt hoa đào mê người nhu hòa nhìn cô, mang theo ân cần.

Giống như bị người nào đó dẫn dắt, cô không tự chủ nhìn người đàn ông trước mắt lâu hơn.

Người đàn ông tuấn mỹ là Long Quân Triệt, ông thấy Lê Hiểu Mạn một mực nhìn ông, ánh mắt nhu hòa nhìn cô, cười hỏi: "Tại sao nhìn tôi như vậy? Trên mặt tôi có gì sao?"

Dứt lời, ông còn đưa tay sờ mặt.

Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn ông một hồi, sau khi phản ứng, lúng túng nói: "Tôi…"

Lúc này, ba con Vương Văn cầm dao gọt trái cây đuổi theo.

"Cẩn thận!" Vẻ mặt Long Quân Triệt cứng lại, sau đó tiến lên đọ sức với cha con Vương Văn.

Thân thủ ông trông bất phàm, nhưng không xuất toàn lực, vì vậy đọ sức với cha con Vương Văn một lúc, mu tay trái bị dao làm bị thương.

Cha con Vương Văn thấy thương tổn tới người, hai người nhìn nhau, giống như trao đổi ánh mắt, sau đó liền chạy đi.

Lê Hiểu Mạn thấy ba con Vương Văn chạy đi, cau mày, trong lòng chợt nghi ngờ.

Tay trái ông bị thương, vết thương không sâu nhưng rất dài, chảy không ít máu, nhuộm đỏ cả mu bàn tay ông.

Hai mắt cảm kích lo lắng nhìn ông: "Tiên sinh, cảm ơn vừa rồi giúp tôi, tôi làm chú bị thương, tôi đưa chú đi bác sĩ băng bó."

Long Quân Triệt híp mắt, dáng vẻ vân đạm phong khinh, giọng nhanh nhẹn nhu hòa: "Yên tâm, chút vết thương ngoài da mà thôi, không có gì đáng ngại."

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Long Quân Triệt, ánh mắt trong veo không tự chủ toát ra vẻ lo âu: "Chảy nhiều máu như vậy, hay là đi băng bó đi, nhiễm trùng sẽ không tốt."

Long Quân Triệt thấy Lê Hiểu Mạn không quen biết ông, nhưng lo âu và quan tâm ông, ông cau mày, ánh mắt sâu kín nhìn cô, cười nhạt nói: "Tiểu nha đầu, chúng ta không quen biết, cháu quan tâm tôi như vậy, không sợ tôi là người xấu sao?"

Tiểu nha đầu?

Nghe được ba chữ này, lòng Lê Hiểu Mạn thoáng trầm xuống, có cảm giác đặc thù không nói ra được, cô ngước mắt nhìn ông, nhàn nhạt cười một tiếng: "Một người xuất ra tay cứu tôi còn bị thương, đáng giá quan tâm, ít ra giờ phút này đáng giá."

"Suy nghĩ này của cháu rất đặc biệt!" Long Quân Triệt cười nhìn cô, giọng êm ái hỏi: "Tiểu nha đầu, tôi là Long Quân Triệt, cháu tên gì, cháu nói cho tôi, tôi liền nghe lời cháu đi băng bó."

Nghe ông nói tên là Long Quân Triệt, Lê Hiểu Mạn ngước mắt, kinh ngạc nhìn ông: "Chú họ Long?"

Thấy biểu hiện kinh ngạc của cô, Long Quân Triệt chăm chú nhìn, trên mặt bình thản, cười nho nhã: "Làm sao? Tôi họ Long thật sự rất lạ sao?"

316. Chương 316: Chạy Nhanh Ra Ngoài Gặp Anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhận thấy biểu hiện của mình quá kinh ngạc, Lê Hiểu Mạn hơi cụp mắt xuống, có chút xấu hổ cười nói: "Không phải, không có gì kỳ quái, tôi là Lê Hiểu Mạn."

"Tôi có thể gọi cô Mạn Mạn không?" Long Quân Triệt hơi nhướn mày, ánh mắt hoa đào mê người mang theo ý cười nhìn cô.

"Được ạ!" Lê Hiểu Mạn cười nhìn anh ta gật đầu, chỉ cần anh ta không gọi cô là Hiểu Hiểu là được, Hiểu Hiểu chỉ có một người được gọi, đó là Long Tư Hạo.

Vô tình, cô lại nhớ tới Long Tư Hạo.

Chỉ là nghĩ tới tối qua anh không nói gì với cô đã rời đi, hơi lạnh lùng với mình, chân mày thanh tú của cô liền nhíu chặt, ánh mắt hiện lên chút mất mác, trong lòng cũng hơi hơi nhói lên không thoải mái.

Bình thường anh không đối xử vậy với cô, trừ khi tức giận.

Chẳng lẽ anh đang giận cô?

Là vì cô đến bệnh viện thăm ông nội?

Long Quân Triệt thấy Lê Hiểu Mạn đột nhiên hơi mất mác, ánh mắt ông thâm trầm nhìn cô, ngữ khí mang theo chút đùa giỡn: "Mạn Mạn, không phải nói muốn giúp tôi tìm bác sĩ sao? Chờ thêm chút nữa máu tôi chảy hết mất."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn lấy lại tinh thần, bỏ qua mất mác trong lòng, nâng mắt xấu hổ nhìn ông: "Xin lỗi! Giờ tôi đi cùng anh."

Long Quân Triệt nhìn cô cười nho nhã, không hỏi vì sao vừa rồi cô thất thần.

Mới mới đi cùng Long Quân Triệt tìm bác sĩ băng bó xong, Lê Hiểu Mạn liền nhận được điện thoại của Hoắc Nghiệp Hoằng.

"Mạn Mạn, ông nội hôm nay có việc, không đến bệnh viện, Vân Hy đành phiền con chăm sóc nhé."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn do dự một lát mới trả lời: "Vâng, ông nội yên tâm, con biết rồi."

Dứt lời, cô liền cúp điện thoại.

Long Quân Triệt thấy cô cúp điện thoại, ánh mắt ôn hòa nhìn cô, cười nhẹ hỏi: "Cô ở bệnh viện vì có người thân bị bệnh?"

Lê Hiểu Mạn khẽ nhíu mày, nâng mắt nhìn Long Quân Triệt, nhợt nhạt cười: "Không tính là người thân, là một người không xa lạ cũng không quen thuộc, tôi muốn đi chăm sóc anh ta, Long tiên sinh, hôm nay rất cảm ơn anh."

Long Quân Triệt hơi nhướn mày, ôn nhã cười: "Không cần khách khí! Mạn Mạn, chúng ta coi như bạn bè đúng không? Không biết tôi được vinh hạnh có cơ hội mời cô đi ăn cơm không?"

"Ăn cơm?" Lê Hiểu Mạn giật mình, đôi mắt xinh đẹp nhìn ông cười xin lỗi: "Long tiên sinh, ngại quá! Gần đây chắc tôi không có thời gian rảnh, nhưng hy vọng Long tiên sinh có thể để lại cách liên lạc, chờ tôi có thời gian hy vọng có thể mời Long tiên sinh đi ăn cơm, Long tiên sinh giúp đỡ tôi, bữa cơm này hẳn là tôi mời mới phải."

Long Quân Triệt thấy Lê Hiểu Mạn cứ gọi Long tiên sinh vô cùng khách khí, ông hơi hơi nhíu mày, tươi cười nhìn cô, thanh âm ôn hòa thuần hậu êm tai: "Mạn Mạn, không cần khách khí như vậy, gọi chú là chú Long đi."

"Chú… Ch~ ú?" Lê Hiểu Mạn suýt nữa cắn phải đầu lưỡi mình, đôi mắt cô kinh ngạc nhìn anh ta, nhìn thế nào thì ông cũng không giống người mang cấp bậc đại thúc vậy chứ.

Anh ta nhìn tầm tuổi Long Tư Hạo thôi mà, bảo cô gọi anh ta là chú, cô thật sự không gọi ra miệng được.

Cô nhướn mày nhìn anh ta, xấu hổ nói: "Long tiên sinh, anh trẻ như vậy, tôi gọi anh là chú hình như không hợp lắm?"

Long Quân Triệt híp mắt, mím môi ôn nhã cười, giọng nói thuần hậu êm tai: "Nhóc con này, người không thể nhìn vẻ bề ngoài được, tuổi thật của tôi không giống ngoại hình, cỡ gấp đôi tuổi cô nhóc đấy."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn mở to mắt, kinh ngạc nhìn ông, không thể tin người nọ nhìn qua khoảng hai mươi mấy tuổi, thế nhưng lại hơn bốn mươi tuổi, bảo dưỡng quá tốt đi.

Nhưng ngôi sao bây giờ, như Hà Cảnh, Lâm Chí Dĩnh, Chung Hán Lương, Lưu Khải Uy, Ngô Kỳ Long vân vân đều là nhân vật cấp bậc đại thúc, tất cả đều bảo dưỡng trẻ như ngoài hai mươi, cho nên Long Quân Triệt như trẻ như vậy cũng không có gì kỳ lại.

Nhưng chú ấy bảo dưỡng tốt thật, không nhìn ra nổi đã ngoài bốn mươi.

Cô nhướn mày nhìn Long Tư Hạo, cười nhẹ, lễ phép nói: "Anh trẻ như vậy, tôi vẫn nên gọi là Long tiên sinh đi! Gọi là chú Long tôi không gọi nổi."

Thấy cô vẫn muốn gọi là Long tiên sinh, Long Quân Triệt hơi hơi vuốt cằm nho nhã cười, hỏi: "Có thể đưa tôi mượn điện thoại chút được không?"

"Được ạ!" Lê Hiểu Mạn ngây người một lát, mới gật đầu trả lời, lấy di động ra.

Long Quân Triệt nhận lấy, lưu số của mình lại, đặt tên là Long tiên sinh.

Trả điện thoại di động lại cho Lê Hiểu Mạn, anh nhướn mày ôn hòa cười: "Đây là cách liên lạc với tôi, nếu cô nhóc rảnh hoặc có chuyện gì cần giúp đỡ cứ gọi cho tôi nhé."

Lê Hiểu Mạn gật đầu nhìn ông, hàn huyên vài câu sau đó đến chăm sóc cho Hoắc Vân Hy.

Thấy trong phòng chăm sóc đặc biệt ngoài một bác sĩ và hai hộ sĩ không còn ai khác.

Thấy bác sĩ đang đổi băng trên đầu Hoắc Vân Hy, cô không vào mà chờ ở ghế đợi bên ngoài.

Đợi bác sĩ và hộ sĩ rời khỏi, cô mới thay quần áo vô khuẩn bước vào, ngồi trước giường ở cùng anh.

Cô ngồi một lát, lại là cả ngày.

Cơm trưa và cơm chiều đều là Lạc Thụy tự mình đưa tới, mà sau khi anh tới liền đi ngay.

Lý Tuyết Hà cả ngày đều không xuất hiện, không biết đã đi đâu.

Có người mẹ như vậy, Lê Hiểu Mạn cũng thấy bi ai thay Hoắc Vân Hy.

Tới tối, cả đêm khuya, một mình ở bệnh viện khó tránh khỏi cảm thấy cô đơn.

Mà khiến Lê Hiểu Mạn không ngờ tới chính là, Long Tư Hạo cả ngày đều không liên hệ với cô, không gọi điện thoại, cũng không nhắn tin gì cả.

Ngồi ngoài ghế phòng chăm sóc đặc biệt ở, cô cầm di động, vài lần muốn gọi cho anh, nhưng tay cứ đặt vào dãy số lại hủy bỏ, hủy bỏ, cuối cùng vẫn không gọi tới.

Mà lúc này Long Tư Hạo cũng đang ở ngoài bệnh viện, giống tối hôm qua, anh ngồi trong xe, đôi mắt hẹp dài chăm chú nhìn về phía bệnh viện.

317. Chương 317: Chạy Nhanh Ra Ngoài Gặp Anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cả ngày hôm nay không gặp cô, anh cũng không phải không muốn gặp cô, cũng cũng không phải không nhớ cô, nhưng anh còn bận tâm những gì mình nhìn thấy, những gì mình nghe được.

Anh nghĩ mình yêu cô, tình yêu vĩ đại, dù trong lòng cô có còn ai khác anh đều chấp nhận không so đo.

Nhưng sau khi anh có được cô, anh mới biết được, hóa ra mình cũng ích kỷ, hóa ra anh cũng không vĩ đại, anh để ý trong lòng cô còn người đàn ông khác.

Anh cũng hy vọng trái tim cô hoàn toàn chỉ thuộc về mình anh.

Con người một khi có được lại muốn càng nhiều hơn.

Anh chỉ muốn cô, còn muốn trái tim cô, hoàn hoàn chỉnh chỉnh chỉ thuộc về mình anh.

Anh híp mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn di động trong tay, gọi cho Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn ngồi trên ghế chờ vẫn cầm chặt di động trong tay, thấy Long Tư Hạo gọi tới, trong lòng cô vui vẻ, chuông mới reo một cái đã lập tức bắt máy.

"Hiểu Hiểu…"

Vì đặt di động bên tai, giọng nói trầm thấp quen thuộc của Long Tư Hạo vang lên bên tai, dường như anh đang gọi bên tai cô vậy, trái tim Lê Hiểu Mạn run lên, đôi mắt dâng lên một tầng sương mờ dính ướt khóe mắt.

Trong lòng cô ủy khuất, hốc mắt ẩm ướt, có chút lòng chua xót, ngữ khí lạnh lùng hỏi: "Có việc gì không?"

Cô thật ra muốn hỏi vì sao giờ anh mới gọi tới.

Ngữ khí lạnh lùng của cô khiến Long Tư Hạo nhíu mày, đôi mắt hẹp dài híp lại, trong mắt có chút mất mác chợt lóe qua, trầm mặc một hồi, anh mới trầm thấp nói: "Có chuyện rất quan trọng, ra ngoài đi, anh ở ngoài bệnh viện chờ em, nhé?"

Lê Hiểu Mạn khẽ nhíu mày, có chút kinh ngạc hỏi: "Anh ở ngoài bệnh viện?"

"Ra ngoài đi, anh muốn gặp em, cho em mười lăm phút, sau mười lăm phút em không ra anh sẽ về."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt: "Vì sao em phải ra ngoài? Anh không biết vào đây à?"

Anh một ngày không liên hệ với cô, giờ lại bắt cô ra ngoài, vì sao cô phải nghe anh?

"Hiểu Hiểu, bắt đầu tính giờ, anh chờ em." Trong điện thoại, Long Tư Hạo ngữ khí kiên quyết, cô phải ra ngoài gặp anh, không thương lượng gì hết.

Lê Hiểu Mạn trong lòng dấy lên lửa giận, cô cố gắng trấn áp cơn giận trong lòng, ngữ khí ôn hòa nói: "Không cần chờ em, em không muốn ra ngoài, anh về sớm đi! Em cúp máy đây, bye!"

Dứt lời, cô liền cúp điện thoại.

Nhìn màn hình điện thoại tối đen, cô nhíu mày càng chặt, qua mười phút, cô đột nhiên đứng lên, như mê muội chạy ra ngoài bệnh viện.

Mà Long Tư Hạo ngồi trong Rolls-Royce thấy Lê Hiểu Mạn cúp điện thoại, anh nhíu chặt mày, đôi mắt hẹp dài ánh lên đau đớn khôn cùng, ánh mắt bi thương nhìn về phía bệnh viện.

Chăm chú nhìn một hồi lâu, thấy hơn mười lăm phút, Lê Hiểu Mạn cũng không đi ra, ánh mắt anh trở nên u tối, đau đớn trong lòng.

Hiểu Hiểu, Hoắc Vân Hy quan trọng với em vậy sao?

Vì ở bên cậu ta, giành chút thời gian gặp anh cũng không được?

Vì sao giữa anh và cậu ấy, em luôn chọn cậu ta?

Nhìn chăm chú về hướng bệnh viện một hồi, anh che dấu đau đớn trong mắt, khởi động xe rời đi.

Không khéo chính là anh vừa đi được một lát, Lê Hiểu Mạn liền mệt mỏi chạy ra.

Vì cô chạy quá nhanh, lại vội, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn đỏ bừng, tóc tai tán loạn, chiếc váy ngắn ngang gối vì cô chạy nhanh mà tung bay.

Cô như một chú bướm bay ra.

Chạy đến cổng bệnh viện, cô thở hổn hển, đưa mắt nhìn bốn phía nhưng căn bản không thấy bóng dáng Long Tư Hạo đâu.

Bởi vì đêm đã khuya, ngã tư đường vốn phồn hoa bây giờ lại chẳng có một bóng người, vô cùng yên tĩnh.

Gió đêm cuối thu mang theo cảm giác se lạnh, Lê Hiểu Mạn bị thổi run run người, ánh mắt xẹt qua chút mất mác, đôi mắt hiện lên bi thương, đôi môi khẽ nhếch, trong lòng cực kỳ khó chịu, khó chịu đến muốn khóc.

Khóe mắt cô dần dần ướt át, đứng ngoài bệnh viện một hồi liền xoay người chuẩn bị quay về.

Ngay lúc cô quay đi, một chiếc Rolls-Royce đen bóng dừng lại phía sau cô.

Thấy vậy Lê Hiểu Mạn giật mình, lập tức xoay người, thấy Long Tư Hạo đang đứng trước mặt mình, đôi mắt hẹp dài nhìn cô chăm chú.

Cô nhíu mày, có chút kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của anh, nỗi nhớ trong mắt hóa thành giọt nước trong suốt chảy ra.

Cô chớp chớp đôi mắt ướt át, giọng nói mang theo chút ủy khuất hỏi: “Anh còn biết tới đây?”

Cô thật ra muốn nói sao giờ anh mới tới? Anh không biết em rất nhớ anh sao?

Long Tư Hạo thản nhiên híp mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, khẽ nhếch môi: “Hiểu Hiểu, em đến muộn.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt, ánh mắt tức giận trừng anh, tức giận nói: “Cũng không phải lần đầu tiên em đến muộn, anh không chờ em được một lát nữa sao? Hơn nữa người muộn không phải em, là anh, anh đến muộn một năm, nếu anh xuất hiện trước khi em gả cho Hoắc Vân Hy, em cũng không phải chịu nhiều thương tổn đến vậy.”

[What the hell? -_-]

Người một khi tức giận rất dễ không nói đạo lý.

Giờ phút này, Lê Hiểu Mạn cứ như vậy không nói đạo lý đem chuyện cô bị Hoắc Vân Hy tổn thương: “quy công” cho Long Tư Hạo đến muộn.

Nhìn Lê Hiểu Mạn đang tức giận, Long Tư Hạo khẽ nhíu mày, đôi mắt hẹp dài nhìn cô, môi mỏng khẽ mím: “Hiểu Hiểu, xem ra anh làm hư em rồi.”

Dứt lời, anh cất bước tiến lên, ôm chặt cô vào lòng, cằm gác lên trán cô, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: “Được rồi, đừng nóng giận, là anh sai, lẽ ra một năm trước ở hôn lễ anh nên cướp em khỏi Hoắc Vân Hy, sẽ không cho em gặp cậu ta, cho đến khi em yêu anh mới thôi.”

318. Chương 318: Ngọt Ngào, Anh Đang Ghen (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn bởi vì lời anh nói sợ run lên, ngước mắt nhìn anh, cô vừa nói như vậy không phải làm trái lời sao, anh không phải sẽ tức giận sao?

Người đàn ông này rốt cuộc có bao nhiêu lòng bao dung, luôn một lần rồi hai lần bao dung cô?

Vô luận anh có tức giận, đối với cô cũng không từng động chạm khi tức giận.

Một lần duy nhất tức giận thật, do cô buông bỏ ý chí sống.

Cô xúc động vòng tay ôm lấy anh, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn sâu vào ngực anh, thấp giọng nói: "Tư Hạo, em nhớ anh."

Mặc dù cô nói rất nhỏ, nhưng lỗ tay Long Tư Hạo vẫn nghe được, đôi mắt anh hẹp dài nở một nụ cười, hai cánh tay thu lại, ôm chặt cô, môi mỏng kề vào tay cô, thanh âm trầm thấp: "Hiểu Hiểu, anh cũng nhớ em."

Anh khom người ôm ngang cô, ôm vào trong xe, sau đó mới đi vòng qua chỗ lái.

Thấy anh ngồi vào, chuẩn bị cho xe chạy, Lê Hiểu Mạn hơi cau mày nói: "Tư Hạo, tối nay ông nội không có ở đây, chỉ có một mình Hoắc Vân Hy, anh ấy cần…"

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, ngưng khởi động xe, đôi mắt thâm trầm giương mắt chăm chú nhìn cô, đường cong tuấn mỹ trên mặt dần dần lạnh nhạt cứng đờ xuống, môi mỏng mím chặc, thanh âm trầm lạnh mấy phần hỏi: "Hiểu Hiểu, anh cũng cần em, em ở chỗ này chăm sóc cậu ấy, hay cùng anh trở về?"

Đôi mắt anh co lại, đôi đồng tử phát sáng như thanh kiếm sắc bén phóng tới cô, bàn tay nâng cằm cô, khiến cho cô nhìn thẳng vào ánh mắt sắc lẹm của anh.

"Tư Hạo…" Đôi mày thanh tú Lê Hiểu Mạn hơi chau lại, đôi mắt như nước trong có chút nghi ngờ nhìn anh: "Anh làm sao vậy? Tại sao lại bắt em lựa chọn như vậy? Hoắc Vân Hy hôn mê bất tỉnh, một mình ở bệnh viện, cần người chăm sóc"

Ánh mắt Long Tư Hạo hơi trầm xuống, ánh mắt thâm sâu nhìn cô chằm chằm: "Hiểu Hiểu, bây giờ anh chỉ muốn nghe em quyết định."

Lê Hiểu Mạn căng chặt mày, hai tròng mắt nhìn anh cí chút khó xử: "Tư Hạo, anh làm sao trở nên tùy hứng như vậy? Hoắc Vân Hy là em trai ruột anh, anh ấy một mình ở bệnh viện, em làm sao có thể…"

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, buông tay nắm cằm cô ra, đôi mắt hẹp dài híp lại, ánh mắt trầm lãnh nhìn cô, trong mắt lướt qua một tia đau đớn đậm, môi mỏng nhẹ nâng: "Anh tùy hứng? "

Lòng anh bỗng nhiên đau, đôi mắt hẹp dài ánh mắt thâm trầm nhìn cô, mày như họa cau chặt: "Hiểu Hiểu, em lại nói anh tùy hứng?"

Lê Hiểu Mạn nheo tròng mắt, môi hồng nhạt nhẹ mân: "Chẳng lẽ không đúng sao? Anh biết rõ anh ấy hôn mê bất tỉnh, biết rõ anh ấy chỉ có một mình trong bệnh viện, anh còn muốn em phải cùng anh trở về, cứ coi như tình cảm anh em hai người không đậm, nhưng anh ấy dù sao cũng là em trai anh…"

"Đủ rồi…" Đôi mắt Long Tư Hạo co rút, gầm nhẹ một tiếng, ánh mắt lạnh nhạt liếc nhìn cô: "Ở trong mắt anh, cậu ta là chồng trước của em, là người đã nghìn lần thương tổn em, em còn nhớ mãi không quên người đàn ông đó, nếu em phải trông coi cậu ta, vậy em đi chăm sóc ngay…"

Dừng lại, anh lạnh giọng lạnh nhạt nói: "Xuống xe"

Thấy vẻ mặt cùng giọng điệu của anh hết sức lạnh lùng Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh, giống như trong lúc nhất thời không nhận ra anh vậy, vẫn nhìn chằm chằm anh.

Ở trong ấn tượng của cô, Long Tư Hạo không phải như vậy, tối nay rốt cuộc anh bị làm sao?

Cô không nghe lời xuống xe, chỉ là không hiểu liếc nhìn anh, nhớ lại lời anh nói, cô mới phản ứng được liếc nhìn anh: "Long Tư Hạo, anh cảm thấy em đối với Hoắc Vân Hy là nhớ mãi không quên? "

Chẳng lẽ anh đang ghen?

Bởi vì cô chăm sóc Hoắc Vân Hy, cho nên anh ghen?

Trong lòng cô bởi vì ý thức được một điểm này, mà cảm thấy ngọt ngào, vừa mới không vui giờ đã trở thành hư không.

Cô hơi nhíu mày, cố ý chọc tức anh nói: "Đúng! Em đối với anh ấy chính là nhớ mãi không quên, để cho anh đoán đúng."

Nghe vậy ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, bàn tay trắng nõn xiết chặt tay lái, môi mỏng mím chặc, thanh âm lạnh rét: "Nếu đã như vậy, còn không xuống xe đi chăm sóc cậu ta?"

Lê Hiểu Mạn nheo tròng mắt lại, trong mắt nhìn xuống để che giấu ý cười, anh đùa bỡn cô nhiều lần như vậy, rốt cuộc cũng đến phiên cô.

Cô lạnh giọng lạnh nhạt nói: "Anh ấy bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, một mình em đi chăm sóc, không có ai nói chuyện với em, em rất nhàm chán, cho nên…"

Cô nghiêng người lên trước, nhíu mày nhìn anh, nhẹ nhàng câu môi: "Anh đi theo giúp em, anh bồi em, em bồi anh ấy, như vậy rất tốt, anh không thể nói " NO ", bởi vì lúc đầu là anh trêu chọc em, cho nên đến thời điểm em cần anh, anh phải làm việc cần làm, làm phiền anh tạm thời làm vỏ xe hờ được không? Chờ Vân Hy tỉnh, anh có thể hoàn thành công việc của mình, thời điểm cần anh em sẽ tìm anh."

Đôi mắt Long Tư Hạo co lại, ánh mắt căng chặt yếu ớt nhìn cô: "Vỏ xe phòng hờ? Anh bồi em, em bồi cậu ta?"

319. Chương 319: Ngọt Ngào, Anh Đang Ghen (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nhướng mày, nhìn anh cười: "Em cảm thấy anh có tiềm chất làm vỏ xe phòng hờ, anh bồi em, em bồi anh ấy, có gì là không thể? Em cảm thấy như vậy rất tốt."

Long Tư Hạo thấy mi mắt cô lộ vẻ cười, đôi mắt hẹp dài âm u híp lại, ánh mắt sắc bén liếc nhìn cô: "Em nói lại lần nữa?"

"Vỏ xe phòng hờ, anh chăm em, em chăm… Ưm…"

Long Tư Hạo không đợi cô nói hết, đột nhiên cúi đầu xuống phủ kín đôi môi cô, mang theo trừng phạt mà hôn cô.

Anh gặm cắn môi lưỡi của cô, xâm nhập sâu vào, bá đạo, cuồng dã, thậm chí có chút thô bạo.

Lê Hiểu Mạn bị đau đôi mày thanh tú chau chặt lại, hai cánh tay mảnh khảnh níu chặt áo sơ mi của anh.

Cô không có đẩy anh ra, mặc cho anh hôn, mặc cho anh phát tiết cơn giận của anh.

Cho đến khi cô không thở nổi, cô mới vung tay đấm nhẹ lên ngực to lớn của anh: "Ưm… Tư… Tư Hạo…"

Nhận ra được cô sắp nghẹt thở, Long Tư Hạo mới trừng phạt cắn cánh môi của cô, sau đó rời khỏi môi cô giữ khoảng cách, ánh mắt trầm trầm nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn hít thở sâu, đợi hơi thở ổn định, ngước mắt đối mặt với ánh mắt thâm trầm của anh, giọng nghiêm túc nói: "Có chuyện anh hiểu lầm, em đối với Hoắc Vân Hy không phải là nhớ mãi không quên, em đã không thương anh ấy, em chỉ chăm sóc anh ấy, chẳng qua vì khi còn bé, chỉ như vậy mà thôi, hiện giờ anh ấy đối với em cái gì cũng không phải, anh ấy là người đáng thương, em đã buông xuống tất cả tình cảm với anh ấy, bao gồm hận, Tư Hạo, không biết vì cái gì anh đột nhiên lại cho rằng em đối với anh ấy là nhớ mãi không quên, nhưng mà anh cảm thấy em không hận anh ấy, không oán trách anh ấy, em đối với anh ấy

còn yêu sao? Em đã thông suốt hoàn toàn để loại bỏ anh ấy ra khỏi sinh mạng em, vừa rồi em không nên nói anh tùy hứng, người tùy hứng là em, bởi vì có anh sủng ái và bao dung, cho nên em mới dám ở trước mặt anh tùy hứng."

Dứt lời, cô chăm chú nhìn Long Tư Hạo, chú ý vẻ mặt của anh, lại thấy anh nghe xong lời cô lại thờ ơ, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn như cũ căng thẳng, vẻ mặt trầm lãnh, toàn thân như bao phủ một hàn khí.

Lê Hiểu Mạn híp mắt, hoá ra lời cô nói lại như nói nhảm, anh lại không có bất kỳ phản ứng?

Trong lòng một đoàn lửa giận tràn ra, ánh mắt cô cáu giận trợn mắt nhìn anh, chuẩn bị đẩy cửa xuống xe, cổ tay mảnh khảnh liền bị Long Tư Hạo nắm chặt.

Cô híp mắt, muốn để yên cho anh nắm tay, liền bị Long Tư Hạo kéo vào trong ngực.

Tròng mắt anh, ánh mắt thâm trầm liếc nhìn cô, ngón tay thon dài trắng nõn khẽ vuốt ve khóe môi sưng đỏ của cô, môi mỏng mím chặc: "Em vừa nói đều là thật?"

Lê Hiểu Mạn ngước mặt trợn mắt nhìn anh: "Giả."

Đôi mắt Long Tư Hạo co lại, môi mỏng kề sau tai cô, thanh âm trầm thấp: "Vậy lời em nói đối với cậu ta nhớ không quên là cố ý chọc giận anh?"

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn cáu giận trợn mắt nhìn anh, sau đó dời đi không nhìn tới anh, môi hồng nhẹ mân: "Không phải!"

Đôi mắt hẹp dài âm u của Long Tư Hạo híp lại, ánh mắt lấp lánh nhìn cô: "Hiểu Hiểu, anh phải nghe lời thật của em."

"Em nói thật…Ưm…"

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, lần nữa cúi đầu xuống chiếm hữu phủ lên môi cô, lần này anh hôn rất nhẹ nhàng, bàn tay trắng nõn thon dài khẽ luồn năm ngón tay vào tóc cô, nhẹ nhàng nắm chặt gáy cô.

Lê Hiểu Mạn hơi sợ run lên, liền nhắm hai tròng mắt, hai tay mảnh khảnh vòng sau cổ anh, đáp lại nụ hôn của anh.

Trong xe lạnh như băng bầu không khí dần dần trở nên ấm áp ấm áp.

Hai người hôn nhẹ nhàng cũng dần dần trở thành hôn kịch liệt.

Đột nhiên, chuông điện thoại đột ngột vang lên, cắt đứt hai người.

Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng đẩy Long Tư Hạo, thở hổn hển liếc nhìn anh: "Tư Hạo, điện thoại của anh reo, nghe điện thoại trước."

Long Tư Hạo không buông cô ra, môi mỏng như cũ phủ trên môi hồng của cô, cầm lấy điện thoại thấy là Sophie gọi.

Đôi mắt hẹp dài của nh híp ại, liền cúp điện thoại, sau đó tắt nguồn điện thoại, ánh mắt nóng bỏnh nhìn Lê Hiểu Mạn, thanh âm trầm thấp có chút khàn khàn: "Hiểu Hiểu, chúng ta tiếp tục, ưm? "

Dứt lời, anh đang muốn hôn cô, nhưng ông trời lại giống như muốn cùng anh đối nghịch vậyx điện thoại của Lê Hiểu Mạn lại đột ngột vang lên.

Sợ run lên, Lê Hiểu Mạn cầm lấy điện thoại ra thấy là Hoắc Nghiệp Hoằng gọi, cau mày lại, cô mới nhận.

"Ông nội…"

Cô vừa mới nói, Hoắc Nghiệp Hoằng liền vội vàng nói: "Mạn Mạn, cháu có phải không ở bệnh viện hay không? Bác sĩ Hà mới vừa gọi tới, nói Vân Hy có chuyển biến tốt, ông nội lập tức chạy tới bệnh viện, cháu cũng tới đi!"

Hoắc Nghiệp Hoằng nói xong cũng gấp vội vàng cúp điện thoại.

320. Chương 320: Ngọt Ngào, Anh Đang Ghen (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn hơi do dự, ngước mắt nhìn Long Tư Hạo: "Ông nội nói tình trạng Hoắc Vân Hy có biến chuyển, ông muốn tới bệnh viện, chúng ta..."

Cô dừng lại, mới lên tiếng: "Đi xem một chút đi!"

Đôi mắt Long Tư Hạo thu lại, liếc nhìn cô một hồi, mới nhàn nhạt kêu: "Được!"

Thấy anh nói xong, Lê Hiểu Mạn ngước mắt chăm chú nhìn anh, tròng mắt nheo lại hỏi: "Anh không tức giận?"

Mới vừa cô nói phải đi chăm Hoắc Vân Hy, không phải anh rất tức giận sao?

Long Tư Hạo thu mắt, đôi mắt lộ vẻ cưng chiều nhìn Lê Hiểu Mạn, động tác ôn nhu nhéo chiếc mũi ngọc của cô, thanh âm trầm thấp không quên ôn nhu: "Nha đầu ngốc, anh giống như người thích tranh cãi vô lý sao? Nếu em đã giải thích rõ em chăm sóc Hoắc Vân Hy như em bé, anh tại sao phải nổi giận?"

Dứt lời, bàn tay trắng nõn của anh nhẹ nhàng vuốn ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trong đôi mắt nhìn cô biến hóa tình cảm: "Hiểu Hiểu, tức giận bởi vì quan tâm em, vô luận anh có giận em, anh đối với em yêu cũng chỉ tăng chứ không giảm"

"Tư Hạo..." Lê Hiểu Mạn lộ vẻ xúc động nhào vào trong ngực Long Tư Hạo, ôm chặt anh, đôi mắt trong suốt hòa hợp nổi lên một tầng sương mù, giờ phút này cô lộ vẻ xúc động rất muốn khóc, hạnh phúc muốn khóc.

Long Tư Hạo cúi đầu xuống hôn nhẹ lên trán cô, thanh âm trầm thấp không quên ôn nhu: "Tốt lắm, chúng ta đi thôi? Hửm?"

Lê Hiểu Mạn gật đầu, cùng Long Tư Hạo xuống xe vào bệnh viện.

Tình trạng của Hoắc Vân Hy có biến chuyển tốt, đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, từ phòng bệnh giám sát quan trọng chuyển đến phòng bệnh Vip bình thường, tuy trước mắt không có tỉnh lại, nhưng thỉnh thoảng sẽ có tình huống thân thể co rút, bác sĩ nói đây là dấu hiệu tốt, nói anh sẽ không biến thành người không tri không giác, khả năng tỉnh lại rất lớn.

Lúc Hoắc Nghiệp Hoằng chạy tới bệnh viện, Hoắc Vân Hy đã được chuyển đến phòng bệnh VIP.

Bởi vì ông lớn tuổi, không thích hợp thức đêm, ông để anh ở bệnh viện để bác sĩ trông coi cùng quan sát mấy ngày, nhưng thân thể anh không đáng ngại, trời vừa sáng liền trở về Hoắc gia.

Lý Tuyết Hà không tới bệnh viện, Lê Hiểu Mạn chỉ có thể ở lại chăm sóc, Long Tư Hạo cũng chỉ có thể ở lại cùng cô.

Hai người ngủ ở phòng khách trong phòng bệnh VIP

Sau khi trời sáng, Lạc Thụy đưa tới bữa sáng, đều là những món Lê Hiểu Mạn bình thường thích ăn, hơn nữa là do mẹ Lê Tố Phương của cô tự mình làm, nhưng cô chỉ nhìn vì không đói bụng.

Liếc nhìn bàn uống trà bày những chiếc dĩa tròn, cơm thịt xào tương ớt nhân bánh cùng với bánh bột mì, đôi mày thanh tú của cô chau lại, trong dạ dày một trận sôi trào.

Long Tư Hạo ngồi bên cạnh cô thấy vậy, đôi mắt hẹp dài lo lắng nhìn cô: "Hiểu Hiểu, sao vậy?"

Lê Hiểu Mạn cau chặt mày, ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, cười yếu ớt nói: "Không sao, có thể do hôm qua ăn quá nhiều, tạm thời vẫn chưa đói, anh ăn trước đi!"

Long Tư Hạo thấy cô đối với các loại thức ăn như không đói bụng, đặt một bên đưa rượu ủ thành viên thuốc đưa cho cô: "Hiểu Hiểu, bữa sáng không thể không ăn, khác có thể không ăn, nhưng buộc phải ăn cái này, hửm?"

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn rượu ủ thành viên thuốc trong tay anh, khẩu vị tựa hồ mở ra một ít, mới nhận lấy.

Long Tư Hạo thấy cô uống rượu cất viên, tựa hồ ăn rất ngon, đôi mắt hẹp dài đôi mắt thăm thẳm nhìn cô, thanh âm trầm thấp trong vắt: "Hiểu Hiểu, khẩu vị em gần đây thật giống như có thay đổi?"

"Có không?" Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn anh: "Anh còn không mau ăn, một hồi không phải anh muốn đến công ty sao?"

Lê Hiểu Mạn ăn một chén rượu cất viên, Long Tư Hạo đem những thứ khác bọc lại.

Ăn bữa sáng xong, Long Tư Hạo liền đến công ty.

Anh vốn là tổng giám đốc TE, hiện tại phải tạm thời tiếp quản Hoắc thị, cộng thêm thời gian trước cổ phiếu Hoắc thị giảm xuống rồi ngưng đọng, lại bị các đợt phong ba kiểm tra linh tinh, vì vậy khi anh tiếp nhận, có rất nhiều chuyện phải xử lý, phải làm rất nhiều.

Long Tư Hạo đến công ty chỉ còn Lê Hiểu Mạn, liền bưng nước nóng lau lau chùi mặt cho Hoắc Vân Hy.

Lúc lau tay anh, ngón áp út và ngón út của Hoắc Vân Hy có chút rung nhẹ.

Thấy thế, cô ngẩn ra, lập tức nâng mắt nhìn Hoắc Vân Hy, thấy lông mi anh hơi động, giống như sắp tỉnh lại.

"Hoắc Vân Hy… Hoắc Vân Hy…"

Cô kêu hai tiếng, Hoắc Vân Hy tựa như không phải tỉnh, một mực không mở mắt.

Đôi mắt Lê Hiểu Mạn như nước trong veo nhìn chăm chú anh: "Hoắc Vân Hy, anh tỉnh lại đi! Tôi không hận anh, không oán anh, những chuyện trước kia tôi sẽ không so đo nữa, chỉ cần anh tỉnh lại."

Cô nói xong lời này, hai tròng mắt Hoắc Vân Hy dần dần ướt, từ từ mở mắt ra, ánh mắt khóa chặt cô, thanh âm khàn khàn mang một tia nức nở: "Mạn…Mạn Mạn, em… em thật không so đo?"

"Anh… Anh tỉnh thật?" Lê Hiểu Mạn thấy anh tỉnh lại, trong đôi mắt trong suốt như trào ra một vẻ kinh ngạc, chấn kinh nhìn anh lát sau mới mở giọng ôn hòa nói: "Tôi không tính toán, chuyện trước kia hết thảy đều cho nó qua đi!"

Ý cô nói là hoàn toàn đem Hoắc Vân Hy ra khỏi sinh mạng, chẳng qua Hoắc Vân Hy nghe không hiểu được.

321. Chương 321: May Mắn, Vụ Tai Nạn Xe Này.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn lâu rồi mới nói chuyện với anh ta bằng giọng điệu ôn hòa ấy thì nhất thời vui sướng kích động, lệ nóng doanh tròng, không để ý thân thể còn chưa bình phục đã ngồi dậy, ôm Lê Hiểu Mạn vào lòng.

"Mạn Mạn… Anh không ngờ, người đầu tiên anh nhìn thấy sau khi tỉnh dậy lại là em, anh cứ nghĩ cả đời này em cũng không muốn gặp lại anh nữa chứ. Anh xin lỗi, trước kia anh không phải người, anh không nên làm tổn thương em hết lần này đến lần khác, không nên không biết quý trọng em, Mạn Mạn, anh sai rồi, anh rất hối hận, anh nên sớm nhận ra người anh yêu là em, từ đầu đến cuối đều là em…"

"Vân Hy…" Anh ta còn chưa dứt lời đã bị một giọng nói cắt đứt.

"Vân Hy, con tỉnh rồi sao? Con trai, cuối cùng con cũng tỉnh dậy, Vân Hy…"

Người cắt ngang Hoắc Vân Hy là Lý Tuyết Hà, hai mắt bà ta đẫm lệ, vẻ mặt kinh ngạc vui sướng chạy vội tới giường bệnh.

Mà hộ tống Lý Tuyết Hà đến thăm Hoắc Vân Hy còn có Hạ Lâm.

Vừa rồi Hoắc Vân Hy nói với Lê Hiểu Mạn câu "Người anh yêu là em, từ đầu đến cuối đều là em" đúng lúc bị cô ta nghe thấy.

Lê Hiểu Mạn thấy Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm đến đây thì định rời đi.

Nhưng Hoắc Vân Hy lại nắm chặt tay cô, giọng điệu mang theo chút khẩn cầu: "Mạn Mạn… Đừng đi…"

Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm, sau đó dịu dàng nhìn anh ta, cười nhạt: "Tôi không đi, anh mới vừa tỉnh lại, có đói bụng không? Tôi đi mua cho anh chút đồ ăn."

"Không… Mạn Mạn, anh không đói bụng, em hãy ở lại, đừng đi." Hoắc Vân Hy nắm chặt tay Lê Hiểu Mạn, sợ như chỉ cần bỏ tay cô ra, cô sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy kéo tay Lê Hiểu Mạn không rời thì đều vô cùng tức giận, ánh mắt độc ác, hận không thể chém Lê Hiểu Mạn thành trăm ngàn mảnh.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy cô chấp kéo tay cô như một đứa trẻ thì nheo mắt: "Hoắc Vân Hy, nếu anh vẫn không buông tay thì tôi sẽ thu lại những lời vừa nói, tôi chỉ đi mua chút đồ ăn thôi, cũng không phải một đi không trở lại, anh sợ cái gì? Anh yên tâm, trước khi anh hồi phục hoàn toàn, tôi sẽ không bỏ mặc anh đâu."

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy cau mày, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận: "Mạn Mạn, anh không đói, em không cần đi mua đâu, còn nữa, vừa rồi em nói thật phải không? Trước khi anh khôi phục, em sẽ không bỏ mặc anh?"

"Ừm!" Lê Hiểu Mạn cười gật gật đầu với anh ta: "Vậy bây giờ anh có thể buông ra chưa?"

Hoắc Vân Hy nhìn cô một lát mới buông tay cô ra.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta bỏ ra thì cười nhẹ, xoay người định chào hỏi Lý Tuyết Hà nhưng nghĩ lại, nếu cô chào hỏi, có khi bà ta lại chế nhạo ngược lại cô ây chứ, vì thế cũng đi thẳng ra khỏi phòng bệnh luôn.

Lý Tuyết Hà thấy Lê Hiểu Mạn ra khỏi phòng thì khinh bỉ: "Đúng là không có giáo dục, đến cả một tiếng chào cũng không có."

Bà ta lập tức nhìn Hoắc Vân Hy, không vui: "Vân Hy, có phải con hồ đồ rồi không? Người con yêu không phải Lâm Lâm sao? Sao con có thể yêu con tiểu tiện nhân Lê Hiểu Mạn…"

"Mẹ…"

Không đợi Lý Tuyết Hà nói xong, Hoắc Vân Hy đã ngắt lời bà ta, mắt đen nheo lại, ánh mắt sắc bén: "Con không cho mẹ gọi Hiểu Mạn là tiểu tiện nhân nữa."

Lập tức, anh ta nhớ trước khi xảy ra tai nạn, Lý Tuyết Hà đã bị mang vào cục cảnh sát, vì thế hỏi: "Không phải mẹ đã bị cục cảnh sát mang đi rồi sao? Mẹ không sao rồi hả?"

Hạ Lâm đứng bên cạnh Lý Tuyết Hà lập tức nói: "Vân Hy, mẹ không sao rồi, hung thủ thật sự chủ động đi đầu thú, anh mới vừa tỉnh lại, có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không? Ông nội không cho em đến gặp anh, anh có biết em nhớ anh thế nào, muốn gặp anh thế nào không? May là hôm nay em đến bệnh viện, nếu không anh tỉnh lại em cũng không biết."

Dứt lời, cô ta nhào vào lòng Hoắc Vân Hy, khóc nói: "Vân Hy, em cứ tưởng anh không tỉnh lại nữa, may là ông trời có mắt, cuối cùng anh cũng tỉnh lại rồi, nếu không bảo bảo của chúng ta sẽ trở thành đứa trẻ đáng thương không có ba mất."

Hoắc Vân Hy lạnh lùng đẩy Hạ Lâm ra, mắt đen nheo lại, lạnh lùng nhìn cái bụng đã hơi lộ ra của cô ta.

Hạ Lâm thấy thế thì hơi hoảng hốt, vội vàng che bụng, nghi ngờ hỏi Hoắc Vân Hy: "Vân Hy, sao anh lại nhìn bụng em như thế?"

Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Vân Hy nhìn bụng Hạ Lâm, cười nói: "Vân Hy, nếu con đã tỉnh lại thì chuyện kết hôn với Lâm Lâm cũng không thể kéo dài nữa, nếu không thì bụng của Lâm Lâm không giấu được đâu, như vậy sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của nó mất. Cũng may bây giờ bụng Lâm Lâm vẫn chưa lộ mấy, không nhìn kĩ sẽ không phát hiện ra đâu."

Hạ Lâm nghe Lý Tuyết Hà nói bụng cô vẫn chưa quá lộ thì hơi run, khẽ cười nhìn Hoắc Vân Hy: "Vân Hy, mẹ nói rất đúng, bao giờ chúng ta mới kết hôn?"

Hoắc Vân Hy thấy anh ta mới vừa tỉnh lại đã bị mẹ mình và Hạ Lâm bức hôn thì cười lạnh, thất vọng nhìn Lý Tuyết Hà: "Con mới vừa tỉnh lại, mẹ không quan tâm đến sức khỏe của con đã nói đến chuyện kết hôn, mẹ có phải là mẹ của con không đấy? Con có phải là con trai mẹ không? Mẹ luôn miệng nói Mạn Mạn là tiểu tiện nhân, nhưng người đầu tiên con thấy sau khi tỉnh dậy lại là cô ấy, là cô ấy chăm sóc con, lúc ấy mẹ ở đâu? Con và Mạn Mạn đi tới bước này đều do một tay mẹ tạo thành, hôm nay con cũng nói rõ luôn, người con muốn kết hôn chỉ có một mình Mạn Mạn thôi."

Nghe anh ta nói xong, Lý Tuyết Hà vừa bực vừa hận, vẻ mặt tức giận: "Vân Hy, mẹ là mẹ con, sao con lại nghe lời ông già đó? Sao con lại nói như vậy với mẹ? Mẹ có bao giờ coi con là công cụ bảo vệ địa vị của mình chưa? Con nói vậy là mẹ rất đau lòng, con… Con đúng là đồ bất hiếu."

Lý Tuyết Hà càng nói càng tức, buồn bực nhìn Hoắc Vân Hy nói xong thì cầm túi, khóc lóc chạy ra ngoài.

"Mẹ… Mẹ…"

322. Chương 322: May Mắn, Vụ Tai Nạn Xe Này.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Lâm thấy thế, kêu hai tiếng, sau đó nhìn Hoắc Vân Hy đang nằm trên giường bệnh: "Vân Hy, sao anh lại nói vậy với mẹ? Sao mẹ lại không thương anh, không quan tâm anh chứ?"

Hoắc Vân Hy thấy Hạ Lâm mở miệng gọi mẹ, nghiễm nhiên coi mình là Thiếu phu nhân của Hoắc gia thì cực kì tức giận, nheo mắt, lạnh lùng nói: "Cô có tư cách gì mà gọi mẹ? Tôi cưới cô rồi sao?"

"Anh…" Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy ánh mắt sắc bén, vẻ mặt lạnh lùng thì thầm siết chặt hai tay, hai mắt đẫm lệ nhìn anh ta: "Vân Hy, anh đã tuyên bố tin chúng ta đính hôn ở đại thọ 70 tuổi của ông nội, bây giờ em là vợ chưa cưới của anh! Em gọi mẹ thì có gì sai?"

Hoắc Vân Hy nhìn cô ta chằm chằm, vẻ mặt lạnh lùng quyết tuyệt: "Tôi sẽ không kết hôn với cô nữa, đời này, người tôi muốn cưới chỉ có Mạn Mạn thôi."

"Cái gì?" Hạ Lâm khóc nhìn về phía Hoắc Vân Hy, móng tay đâm sâu vào da thịt: "Vân Hy, không phải anh nói là muốn làm một người cha tốt sao? Tại sao? Tại sao anh lại thay đổi? Chẳng lẽ anh không con của chúng ta nữa? Anh nhẫn tâm để con chúng ta vừa sinh ra đã không có ba yêu thương ư? Vân Hy, cho dù anh không thích em, thì cũng phải yêu con của chúng ta chứ?"

Cho dù Hạ Lâm khóc đau lòng thế nào, Hoắc Vân Hy vẫn lạnh lùng như cũ.

Anh ta nhìn Hạ Lâm chằm chằm, vô tình nói: "Đứa nhỏ này không nên sinh ra, bỏ nó đi, tôi sẽ không thừa nhận nó đâu."

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy nói một cách quyết liệt như vậy thì cắn chặt môi dưới, mặt đẫm nước mắt nhìn anh ta, rõ ràng anh đã đồng ý kết hôn với cô ta rồi, tại sao sau khi tỉnh lại từ tai nạn xe cộ lại hoàn toàn thay đổi như thế?

Nhất định là vì Lê Hiểu Mạn, là cô ta hủy hoại quan hệ của mình và Vân Hy.

Hạ Lâm cô thề, nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Cô ta khóc lóc nhìn Hoắc Vân Hy, giọng điệu kiên quyết: "Vân Hy, đây là đứa con duy nhất của chúng ta, em sẽ không bỏ nó, cho dù anh không nhận em cũng không bỏ, em tin một ngày nào đó anh nhất định sẽ thừa nhận con của chúng ta."

Hoắc Vân Hy lạnh lùng: "Hạ Lâm, đừng tự lừa mình dối người nữa, tôi không thích cô, cũng sẽ không thừa nhận con cô, cả đời này tôi chỉ yêu mình Mạn Mạn, chỉ muốn cô ấy sinh con cho tôi thôi."

"Không… Vân Hy, anh không thích Lê Hiểu Mạn, anh không thích cô ta, anh từng nói người anh yêu là em, là em cơ mà! Vân Hy…"

Dứt lời, Hạ Lâm lại khóc lóc nhào vào lòng Hoắc Vân Hy.

"Vân Hy… Em xin anh, đừng bỏ em, đừng bỏ con của chúng ta, anh yêu em, em cũng yêu anh, chúng ta mới đúng là trời sinh một đôi, anh không thích Lê Hiểu Mạn, anh rất chán ghét cô ta mà? Vân Hy, đời này em chỉ muốn gả cho một mình anh, chỉ yêu anh…"

Hoắc Vân Hy giơ tay đẩy Hạ Lâm ra: "Cô nghe không hiểu tiếng người à? Tôi không thích cô, người tôi yêu là Mạn Mạn, trước giờ đều là cô ấy. Trước đây là do tôi không thấy rõ lòng mình, làm tổn thương Mạn Mạn. Từ giờ trở đi tôi sẽ không làm tổn thương cô ấy nữa, tôi sẽ dùng tình cảm của mình để bù đắp cho cô ấy, nếu ông trời đã để tôi sống lại lần nữa thì tức là đang cho tôi thêm một cơ hội, tôi sẽ quý trọng nó."

"Anh… Vân Hy…" Hạ Lâm hai mắt đẫm lệ nhìn Hoắc Vân Hy, đau lòng không thôi, móng tay sắc bén đâm sâu vào da thịt: "Vân Hy, Lê Hiểu Mạn đó có gì để anh yêu? Cô ta có tư cách gì? Co ta căn bản không xứng với anh, cô ta chỉ là một đứa hạ tiện…"

Không đợi cô ta nói xong, Hoắc Vân Hy đã hét to: "Câm miệng, tôi không muốn ngh cô nói bất cứ điều gì nữa, cút đi!"

"Vân Hy… Anh vậy mà bảo em cút…"

Thấy Hạ Lâm vẫn đứng im, Hoắc Vân Hy lại quát: "Tôi nói lại lần nữa, cút…"

"Vân Hy… Anh…" Hạ Lâm không dám tin nhìn Hoắc Vân Hy, sau đó khóc như mưa chạy ra ngoài.

Lê Hiểu Mạn cũng sớm đã trở lại, ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, những lời của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm, cô cũng nghe rất rõ ràng.

Thấy Hạ Lâm khóc lóc chạy ra, cô khẽ nhướng mày, đứng lên.

" Lê Hiểu Mạn…" Hạ Lâm nhìn thấy cô thì đến gần, hai mắt đẫm lệ nhìn cô đầy hận thù: "Chị đừng tưởng rằng mình đã thắng, Vân Hy là của tôi, sớm muộn gì tôi cũng cướp về."

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhếch môi, ánh mắt trong veo mà lạnh lùng nhìn Hạ Lâm: "Đó là chuyện của cô, chẳng liên quan gì đến tôi cả."

Dứt lời, cô liền không để ý đến Hạ Lâm nữa, lập tức bước vào phòng ngủ của phòng bệnh.

Hoắc Vân Hy thấy cô bước vào, khuôn mặt tức giận lập tức được thay thế bởi sự vui sướng: "Mạn Mạn, những lời của anh, em… Có phải em đã nghe thấy hết rồi không?"

Lê Hiểu Mạn nhìn anh ta khẽ gật đầu, đặt hoa quả vừa mua lên tủ đàu giường rồi nhíu mày: "Anh mới tỉnh lại, để tôi gọi bác sĩ đến xem."

Hoắc Vân Hy giữ chặt lấy bàn tay mềm, nhìn cô chằm chằm: "Mạn Mạn, những lời anh nói với Hạ Lâm đều là thật lòng, đời này anh chỉ muốn sinh con với một mình em thôi, vợ của anh chính là em, trước đây là anh sai, nếu em tha thứ thì hãy cho anh thêm một cơ hội có được không? Đợi anh bình phục, anh sẽ theo đuổi em thêm lần nữa, anh nhất định sẽ yêu thương em."

Lê Hiểu Mạn rút tay ra, nhíu mày: "Hoắc Vân Hy, tôi tha thứ tức là đã buông bỏ tất cả, tôi đối với anh không có tình yêu, anh bây giờ đối với tôi chỉ là một người bình thường, không quen cũng không lạ mà thôi."

323. Chương 323: Không Làm Bạn Với Súc Sinh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Người vừa không quen thuộc cũng không xa lạ?" Hoắc Vân Hy hơi bi thương liếc nhìn cô: "Mạn Mạn, bây giờ em định nghĩa anh như vậy sao? Nếu em chịu tha thứ cho anh, tại sao không chịu cho anh thêm một cơ hội? Anh không tin là em thật sự không còn chút tình cảm nào với anh."

Lê Hiểu Mạn hơi nâng mí mắt lên, cô bình thản liếc nhìn anh ta, trong mắt không có chút gợn sóng nào: "Tha thứ không có nghĩa là vẫn thích, cũng không có nghĩa là sẽ bắt đầu lại từ đầu, Hoắc Vân Hy, nếu anh cho rằng là ông trời để cho anh sống thêm lần nữa, chẳng khác nào cho anh tái sinh, thì anh hãy quên chuyện trước kia giữa hai chúng ta đi! Anh vừa mới tỉnh lại, vẫn nên nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng nói quá nhiều, tôi đã nói tin tức anh tỉnh lại cho ông nội, ông ấy sẽ nhanh chóng tới đây, trong thời gian anh hôn mê bất tỉnh này, ông nội vẫn luôn rất lo lắng cho anh, tôi nhìn ra, ông nội rất thương anh, sau này anh nên hiếu thuận với ông ấy nhiều vào."

"Mạn Mạn…"

Hoắc Vân Hy còn muốn nói thêm nữa, nhưng thấy vẻ mặt của Lê Hiểu Mạn đã dần lạnh đi, anh ta sợ nhất thời nói quá nhiều, sẽ chọc cho cô chán ghét, nên không nói thêm gì nữa.

Sau đó Lê Hiểu Mạn gọi bác sỹ tới làm một loạt kiểm tra giúp Hoắc Vân Hy.

Cô thì vẫn luôn phụng chăm ở trong phòng bệnh, đến khi Hoắc Nghiệp Hoằng và chị Lâm chạy tới.

Hoắc Nghiệp Hoằng vừa thấy Hoắc Vân Hy tỉnh lại, đôi mắt già nua lập tức ẩm ướt.

Ông được chị Lâm nâng đỡ đi tới trước giường bệnh, vui mừng nói: "Cám ơn trời đất, Vân Hy, cuối cùng cháu cũng đã tỉnh lại rồi."

"Ông nội…" Hoắc Vân Hy thấy Hoắc Nghiệp Hoành ẩm ướt hốc mắt, đôi mắt của anh ta cũng ẩm ướt theo: "Ông nội, cháu xin lỗi! Là cháu khiến ông phải lo lắng."

Hoắc Nghiệp Hoằng ngồi xuống ở trước giường bệnh của anh ta, đôi mắt ướt át mừng rỡ nhìn anh ta: "Cháu không được nói xin lỗi, ông nội không muốn nghe, cháu phải cố gắng điều dưỡng thân thể, nhanh chóng khỏe lên."

Hoắc Vân Hy liếc nhìn thân hình gầy gò đã già đi rất nhiều của Hoắc Nghiệp Hoằng, nghĩ đến cho tới nay anh ta vẫn luôn bất hiếu và không vâng lời ông, trong lòng anh ta không ngừng khó chịu, nước mắt hối hận nhanh chóng trào dâng.

"Ông nội… cháu thật sự rất xin lỗi ông, trước kia là cháu quá bất hiếu, cháu không nên không nghe lời ông, không nên luôn không nghe lời ông…"

Lê Hiểu Mạn thấy hai ông cháu Hoắc Vân Hy và Hoắc Nghiệp Hoành như có rất nhiều lời muốn nói, thì tỏ ý nói chị Lâm và cô cùng ra khỏi phòng ngủ của phòng bệnh.

Từ sau khi Lê Hiểu Mạn dọn ra khỏi Thúy Viên thì chị Lâm vẫn chưa từng gặp cô, lúc này thấy cô ở đâu, cô ấy mừng rỡ và kích động đến nỗi không nói ra được: "Thiếu… Thiếu phu nhân, cô có khỏe không?"

Lê Hiểu Mạn nhìn về phía chị Lâm, trong lòng cũng mừng rỡ không nói ra khỏi lời, trong một năm cô gả cho Hoắc Vân Hy kia, vẫn là chị Lâm chăm sóc cho cô.

Hoắc Vân Hy rất ít khi trở lại biệt thự Thúy Viên, chị Lâm vẫn luôn an ủi cô, khuyên giải cô, cô mới không quá cô đơn.

Đối với cô mà nói, chị Lâm không phải một người giúp việc thông thường, mà giống như người thân của cô, người thân sống cùng cô dưới một mái hiên trong suốt một năm.

Có nhiều lúc, cô cùng chị Lâm xuống bếp, cùng ngồi ăn cơm chung trên một cái bàn.

Cô kéo chị Lâm ngồi xuống ở trên ghế sa lon trong phòng khách, đôi mắt dần phủ một tầng hơi nước: "Chị Lâm, tôi sống rất tốt, tôi và Hoắc Vân Hy đã ly dị rồi, chị gọi tôi là Mạn Mạn đi!"

Chị Lâm nghe thấy Lê Hiểu Mạn nói là đã ly dị với Hoắc Vân Hy, cô ấy thở dài rồi nói: "Mạn Mạn, không nghĩ tới cô và thiếu gia vẫn là đi đến bước này, mất đi cô là tổn thất lớn của thiếu gia!"

Sau đó cô ấy kéo tay của Lê Hiểu Mạn, đôi mắt ướt át cười nhìn cô: "Mạn Mạn, chỉ cần cô sống tốt, là tôi an tâm rồi."

Cùng chị Lâm trò chuyện một lúc, Lê Hiểu Mạn đứng dậy thấy Hoắc Nghiệp Hoằng và Hoắc Vân Hy vẫn còn trò chuyện, cô không quấy rầy bọn họ nữa, cô nhờ chị Lâm chuyển cáo cho Hoắc Nghiệp Hoằng và Hoắc Vân Hy, cô trở về làm chút thức ăn dinh dưỡng rồi mang tới, sau khi rời khỏi bệnh viện cô đón xe trở về Hồng Hoa Uyển.

Đợi cô trở lại biệt thự Hồng Hoa Uyển, vừa vào cửa, cô đã gọi điện thoại cho Long Tư Hạo, chuẩn bị nói cho anh biết chuyện Hoắc Vân Hy đã tỉnh lại, chẳng qua là gọi hai lần, đều không người nhận.

Cô cho rằng Long Tư Hạo quá bận rộn, nên không nhận điện thoại, cô cũng không gọi lại, trực tiếp đi vào phòng bếp.

Bệnh viện vốn sẽ cung cấp bữa ăn dinh dưỡng cho khách quý trong phòng bệnh VIP, nhưng cô cảm thấy đồ ăn trong bệnh viện luôn kém hơn so với đồ tự làm.

Cũng chính là nhìn vào tình cảm khi còn bé, cô mới sẽ tự mình làm mấy món ăn cho Hoắc Vân Hy.

324. Chương 324: Không Làm Bạn Với Súc Sinh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô không phải là người sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ oán hận ở trong lòng, nếu đã hoàn toàn buông xuống, vậy thì cô cũng chỉ coi Hoắc Vân Hy là một người bạn đã từng chơi cùng khi còn bé thôi.

Bây giờ, cho dù cô có nhớ tới những tổn thương trong một năm qua mà Hoắc Vân Hy đã gây ra cho cô, thì cũng không thể làm gợn sóng trái tim của cô được, chứ nói chi tới hai chữ 'Đau lòng'.

Bây giờ cô tin có những lời nói rất đúng, muốn quên một đoạn tình yêu đã qua, thì phải bắt đầu bằng một đoạn tình yêu mới.

Có lẽ, cô còn chưa yêu Hoắc Vân Hy tới mức ghi lòng tạc dạ, vì vậy mới dễ dàng buông xuống như vậy.

Lê Hiểu Mạn hầm nồi cháo gà, còn làm mấy món ăn có giá trị dinh dưỡng khá cao rồi lại đi bệnh viện.

Trong phòng bệnh VIP cao cấp, Hoắc Nghiệp Hoằng đến thăm Hoắc Vân Hy, ngồi với anh ta một lúc, rồi lại trở về Hoắc trạch, bây giờ chỉ có chị Lâm ở đây.

Chị Lâm thấy cô tới, mỉm cười tiến lên đón: "Thiếu… Mạn Mạn, cô tới rồi."

Bởi vì Hoắc Vân Hy biết cô sẽ còn đến, vì vậy anh ta vẫn luôn đang chờ cô, thấy cô tới, dĩ nhiên là hết sức mừng rỡ.

"Mạn Mạn…"

Anh ta vốn đang nửa nằm, thấy Lê Hiểu Mạn đến, anh ta không để ý tới cổ tay đau đớn vì tai nạn xe cộ gây ra, mà cố gắng chống thẳng người ngồi dậy, ánh mắt tràn đầy ý cười.

Lê Hiểu Mạn đi lên trước, ngồi xuống bên cạnh giường bệnh của anh ta, cô hòa nhã nhìn anh ta: "Tôi làm mấy món ăn, anh ăn đi."

Hoắc Vân Hy gật đầu, vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Lê Hiểu Mạn: "Mạn Mạn làm, anh nhất định sẽ ăn hết!"

"Tôi hầm cháo gà, anh ăn bát cháo gà trước đã."

Lê Hiểu Mạn nói với anh ta, rồi múc một bát cháo gà đưa cho anh ta.

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn không có ý muốn đút cho anh ta, ánh mắt của anh ta thoáng mất mát, nhưng vẫn đưa tay ra nhận lấy cháo gà.

Thế nhưng tay phải của anh ta bị gãy xương trong vụ tai nạn, giờ phút này không thể làm được gì, anh ta vừa mới bưng cháo gà lên, tay đã vô lực hơi buông thõng xuống, cả bát cháo gà văng đầy trên đất, còn vẩy lên trên giường bệnh.

"Thiếu gia…" chị Lâm thấy vậy, lập tức tiến lên, lo lắng nhìn anh ta hỏi: "Thiếu gia, cậu thế nào rồi? Có bị nóng hay không?"

Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn chiếc bát rơi vỡ trên đất, lại nhìn về phía Hoắc Vân Hy, trong đôi mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp: "Tay…tay anh…"

Cô vẫn cho là tay của anh ta không bị thương nặng lắm, lại không nghĩ rằng tay của anh ta không làm được gì.

Hoắc Vân Hy thâm trầm liếc nhìn cổ tay đang bị bó thạch cao quấn vải trắng, sau đó anh ta lại ngước mắt lên nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, rồi nở nụ cười nghịch ngợm: "Không sao, chỉ tạm thời không làm gì được mà thôi."

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh ta, trong lòng sinh ra một tia áy náy, cô biết rõ tay của anh ta còn quấn vải thưa nhưng vẫn đưa bát cháo cho anh ta, cô đã có thể nấu cháo đưa tới cho anh ta, thì đút anh ta ăn có là cái gì, cô vẫn nên chăm sóc cho anh ta hơn.

Sau đó, cô gọi y tá đến đổi ga trả giường và chăn cho Hoắc Vân Hy.

Sau khi xử lý sạch sẽ tất cả, cô lại múc một bát cháo gà khác, tự mình đút cho anh ta.

Lúc cô đút cho anh ta, Hoắc Vân Hy vẫn luôn nhìn cô, anh ta không nghĩ tới, sau khi bọn họ ly dị, lại có ngày cô sẽ tự tay đút cháo cho anh ta.

Đối với anh ta mà nói, ngày hôm nay cũng đã coi là hy vọng xa vời.

Càng ngày anh ta càng cảm thấy mình thật là may mắn vì đã xảy ra tai nạn xe cộ, nhờ nó đã kéo gần lại khoảng cách đã càng ngày càng xa giữa bọn họ, thay đổi cục diện tương đối lạnh lẽo của bọn họ.

Lê Hiểu Mạn đợi ở bệnh viện đến tối mới rời đi.

Hoắc Vân Hy vốn định giữ cô lại, nhưng cô kiên trì muốn rời khỏi, Hoắc Vân Hy đành phải lui một bước để cho cô đáp ứng ngày mai lại tới, mới không nỡ mà đưa mắt nhìn cô rời đi.

Từ trong bệnh viện đi ra, cô đang muốn gọi một chiếc taxi, đột nhiên, một chiếc Porsche dừng lại ở bên cạnh cô.

Lê Hiểu Mạn lui về sau hai bước, thấy người đang ngồi trong chiếc Porsche này là Lôi Dương.

Lê Hiểu Mạn không có bất kỳ hảo cảm nào với Lôi Dương, cô lạnh lùng liếc anh ta, đang xoay người chuẩn bị rời đi, thì Lôi Dương sau lưng lại xuống xe, bước nhanh về phía trước, kéo cô lại.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn vùng vẫy tay khỏi Lôi Dương, nhưng không hất anh ta ra được.

Cô nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn anh ta: "Anh muốn làm gì? Buông ra."

Lôi Dương híp mắt lại, khinh thường liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, nở nụ cười ti bỉ: "Không làm gì, chỉ muốn mời cô đi uống ly trà."

"Xin lỗi, tôi không thích đi uống nước với súc sinh, buông tôi ra."

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng liếc nhìn Lôi Dương, đang muốn gắng sức giãy giụa, nhưng Lôi Dương đã mở cửa xe ra, dùng sức đẩy cô vào ghế sau, sau đó ngồi vào ghế lại, nhanh chóng lái xe rời đi.

325. Chương 325: Không Làm Bạn Với Súc Sinh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy anh ta lái xe đi, Lê Hiểu Mạn âm thầm hoảng hốt trong lòng, cô ngồi thẳng người dậy, tức giận nhìn Lôi Dương đang lái xe: "Dừng xe, rốt cuộc thì anh muốn dẫn tôi đi đâu? Dừng xe…"

Ngoài mặt thì cô tức giận kêu Lôi Dương dừng xe, nhưng tay thì âm thầm lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Long Tư Hạo.

Mà bởi vì sợ Lôi Dương phát hiện, cô chỉ gửi bốn chữ, thêm một dấu chấm câu [Cứu em, Lôi Dương.]

Lôi Dương vẫn luôn lái xe như đã nhìn thấu ý đồ của cô, anh ta khinh thường liếc nhìn cô, lạnh nhạt nói: "Lê Hiểu Mạn, đừng nghĩ tới chuyện báo cảnh sát, hay là để ai tới cứu cô, nơi mà tôi mang đi, là nơi mà không ai tìm được đâu, tuy nhiên cô cứ yên tâm, mặc dù Lôi Dương tôi không phải là người tốt, nhưng còn chưa đến mức giết người, huống chi, chỉ bằng Lê Hiểu Mạn cô, còn chưa đủ tư cách để tôi mang tội danh giết người trên lưng. Ở trong mắt người khác, cô có thể là báu vật, nhưng ở trong mắt tôi, cô còn không bằng một cái rắm."

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng cong môi, lạnh lùng liếc nhìn Lôi Dương dường như từ nhỏ đến lớn đều vẫn ghét cô, giọng lạnh nhạt hỏi: "Tôi thật sự rất muốn biết, tại sao anh ghét tôi như vậy? Tôi đã từng đắc tội với anh sao?"

"Hừ…" Lôi Dương khịt mũi khinh bỉ, anh ta chợt đạp chân ga, tăng nhanh tốc độ, giọng điệu khinh bỉ nói: "Nguyên sự hiện diện của cô ở trên cõi đời này đã đắc tội với tôi rồi, tôi không ưa nổi cái bộ dạng thanh cao của cô, dối trá, phạm tiện, chuyên cướp đàn ông của người khác…"

Nghe thấy lời nói khinh bỉ của Lôi Dương, Lê Hiểu Mạn khẽ nắm chặt tay lại, nhưng cô không đáp lại Lôi Dương, mà đang nghĩ biện pháp làm sao thoát thân.

Mặc dù Lôi gia không như Hoắc gia, nhưng cũng rất có danh tiếng ở thành phố K.

Tuy Lôi Dương là con nhà giàu, nhưng từ nhỏ đã chỉ thích lăn lộn ở ngoài xã hội, trên người luôn mang theo tính côn đồ, tuyệt đối không phải là loại người hiền lành gì.

Ở cạnh anh ta, Lê Hiểu Mạn không yên tâm chút nào.

Mà lúc Lê Hiểu Mạn gửi tin nhắn đi, Long Tư Hạo đang họp với nhóm quản lý cấp cao của Hoắc thị.

Điện thoại di động của anh cũng không ở trên người, mà bị Lăng Dinah hôm nay đi đến Hoắc thị quấn lấy anh thừa dịp anh không chú ý mà cầm đi.

Lúc này, Lăng Dinah đang chờ anh ở trong văn phòng tổng giám đốc Hoắc thị, Lê Hiểu Mạn gửi tin nhắn tới tự nhiên là bị cô ta nhìn thấy.

Cô ta liếc nhìn tin nhắn, nhìn đến mấy giây, rồi trực tiếp xóa bỏ, đồng thời còn xóa cả mấy cuộc gọi mà Lê Hiểu Mạn đã gọi cho anh ở trong nhật ký cuộc gọi.

Không chỉ xóa mấy cuộc gọi của Lê Hiểu Mạn, mà cô ta còn xóa luôn mấy cuộc điện thoại mà Sophie đã gọi anh.

Cô ta vừa mới xóa những thứ đó, Long Tư Hạo đã họp xong tiến vào phòng làm việc.

Hôm nay, Lăng Dinah mặc chiếc váy ngắn cổ chữ V khoét sâu màu đỏ, trang điểm tinh xảo xinh đẹp, vóc người nóng bỏng, gợi cảm và quyến rũ cùng tồn tại, lại là con lai, nên vẻ đẹp của cô ta kết hợp giữa nét quyến rũ của phương Tây và nét nhu hòa của phương Đông.

Thân thể của cô ta có thể khiến rất nhiều đàn ông điên cuồng và mê hoặc, chỉ tiếc cho dù cô ta là vưu vật như vậy, nhưng cho tới bây giờ Long Tư Hạo đều chưa từng động tâm với cô ta.

Mà cho tới bây giờ, cô ta vẫn kiên nhẫn không ngừng chủ động tấn công, thậm chí còn có suy nghĩ bá vương ngạnh thượng cung.

"Anh Tư Hạo…" cô ta ngồi ở trên ghế làm bằng da thật sau bàn làm việc của Long Tư, vừa thấy Long Tư Hạo đi vào, cô ta kiều mỵ gọi anh, đứng lên uốn éo thân hình gợi cảm quyến rũ của mình, chạy về phía Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo thấy vậy, anh híp mắt lại, nhanh nhẹn nghiêng người sang một bên, tránh cái nhào đến của Lăng Dinah.

Lăng Dinah thấy vậy, cô ta kiên nhẫn nhào về phía anh lần nữa, dịu dàng nói: "Anh Tư Hạo, anh để cho em ôm đi! Ôm anh cũng đâu có mang thai, rốt cuộc thì anh sợ cái gì?"

Lạc Thụy cùng theo Long Tư Hạo đi vào, thấy Lăng Dinah kiên nhẫn nhào về phía Long Tư Hạo, nhưng mỗi lần đều bị Long Tư Hạo dễ dàng tránh né, anh nháy nháy mắt, dương môi nói: "Tiểu thư Lăng Dinah, tôi nói này, da mặt của cô có thể mỏng đi được không? Cô có thể dè đặt hơn, có tiết tháo hơn được không? Tổng giám đốc không thích cô, tại sao cô cứ phải cố chấp như vậy? Trên đời này còn nhiều đàn ông tốt mà, vì sao cô cứ phải dây dưa không thả tổng giám đốc ra? Nếu không phải là nhìn vào phân thượng của Lăng Hàn Dạ anh trai cô, Tổng giám đốc đã sớm tiễn cô về tây thiên rồi."

Lăng Dinah nheo mắt lại, cô ta dùng ánh mắt sắc bén trừng Lạc Thụy nói nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn quyến rũ động lòng người đầy vẻ không vui: "Trợ lý Lạc, anh nhiều lời như vậy, tôi thật sự hoài nghi giới tính của anh, anh nhất định là là đã từng qua Thái từ phụ nữ biến thành đàn ông, tôi thích anh Tư Hạo thì làm sao? Tôi cũng không dè đặt, không có tiết tháo, vậy thì thế nào? Chỉ cần tôi có thể đạt được mục đích là được, có câu nói nam đuổi nữ cách một ngọn núi, nữ tuy nam cách một tầng sa, một ngày nào đó, tôi sẽ đuổi anh Tư Hạo tới tay."

Dứt lời, cô ta cười quyến rũ liếc nhìn Long Tư Hạo, dịu dàng nói: "Đúng không anh Tư Hạo, rồi anh sẽ bị em cảm động! Anh nhất định sẽ yêu em."

Lúc này, Long Tư Hạo đang ngồi ở trên ghế bằng da thật sau bàn làm việc, anh thâm trầm liếc nhìn Lăng Dinah, anh vươn tay ra trước mặt cô ta, mím chặc môi, trầm giọng nói: "Đưa đây."

Lăng Dinah giật mình, biết cái anh nói đến là điện thoại di động, nhưng cô ta còn cố làm ra vẻ không hiểu hỏi: "Anh Tư Hạo, anh muốn em lấy cái gì cho anh vậy?…"

Nói đến đây, cô ta cố mở lớn đôi mắt nâu, mừng rỡ nhìn anh, cố làm ra vẻ xấu hổ: "Anh Tư Hạo, anh thật là xấu, anh muốn thân thể của em sao? Chỉ cần anh muốn, em nhất định sẽ cho…"

Cô ta vừa dứt lời, Lạc Thụy đã không nhịn được mà nôn ọe.

"Oẹ… ọe… ọe… buồn nôn quá… ọe… ọe… ọe…"

Lạc Thụy vừa khom người làm động tác nôn ọe, vừa giơ ngón tay cái lên với Lăng Dinah: "Tiểu thư Lăng Dinah, coi như là Lạc Thụy tôi hoàn toàn phục you! Trên đời này mà so sánh ai không biết xấu hổ nhất, nếu tiểu thư Lăng Dinah cô đứng thứ hai, ai dám xưng là thứ nhất thì tôi sẽ đào mộ tổ tiên của người đó lên, cô quá có cá tính, cứ tiếp tục phát huy nhé, cô cứ phát huy cái tính vô sỉ và không biết xấu hổ kia đi, tốt nhất là hãy đệ đơn lên sách kỷ lục Guinness thế giới, là người vô sỉ nhất trên thế giới."

326. Chương 326: Đảo Cá, Chó Ăn Đá Gà Ăn Sỏi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Dinah nheo đôi mắt nâu lại, ánh mắt tức giận sắc bén liếc nhìn Lạc Thụy: "Tử nhân yêu(*), anh im miệng cho tôi, vì anh Tư Hạo, tôi là người vô sỉ nhất trên thế giới này thì thế nào, tôi cần anh nói à? Anh còn dám nói nhiều thêm một câu nữa xem, tôi sẽ biến anh thành nhân yêu không nam ra nam nữ không ra nữ đây."

(*) Tử nhân yêu: từ ngữ xuất hiện trong phim quan xấm lốc cốc của Châu Tinh Trì

Lạc Thụy nháy nháy mắt, liếc cô ta: "Cô ác độc như vậy, thì sao tổng giám đốc có thể thích cô? Tổng giám đốc chỉ thích Lê tiểu thư tâm địa hiền lành mà thôi."

Nghe anh ta nhắc tới Lê Hiểu Mạn, Lăng Dinah nhớ tới tin nhắn mà cô ta đọc vừa nãy, cô ta che giấu chút cảm xúc, nhướn mày liếc nhìn Lạc Thụy, kiều mỵ nói: "Tâm địa hiền lành cũng không phải là chuyện tốt, nếu như ngay cả năng lực tự vệ cũng không có, thì có tư cách gì đứng ở bên cạnh anh Tư Hạo?"

Long Tư Hạo đứng lên, bước dài đi tới trước người Lăng Dinah, anh híp đôi mắt hẹp dài lại, ánh mắt chìm lạnh liếc nhìn cô ta, đưa tay về phía cô ta, trầm giọng nói: "Đưa cho tôi…"

Lăng Dinah nhìn bàn tay anh đưa tới, mặc dù rất không tình nguyện trả lại điện thoại di động cho anh, nhưng cô ta vẫn lấy ra, đưa cho anh.

Sở dĩ cô ta thừa dịp anh không phòng bị mà lấy điện thoại di động của anh đi, là vì không muốn anh gọi điện thoại cho Lê Hiểu Mạn.

Nhưng cô ta cũng biết, sức nhẫn nại của anh với cô ta là có hạn, anh sẽ không luôn nhân nhượng với cô ta, vì vậy cô ta phải có chừng mực, mới không làm anh chán ghét.

Cô ta biết anh không thương cô ta, nhưng ít ra ở trong mắt anh, anh vẫn coi cô là em gái của anh em vào sinh ra tử để đối đãi.

Rất nhiều chuyện, cô ta cũng thấy rất rõ ràng, chỉ là cô ta không chịu nhận thua, vì tình yêu của cô ta, vì lấy được anh, cho dù cô ta bị nói là không biết xấu hổ, vô sỉ cũng không có vấn đề, cô ta chỉ hy vọng có một ngày có thể đánh động được anh.

Long Tư Hạo vừa cầm lấy điện thoại di động đã kiểm tra nhật ký cuộc gọi, thấy không có số điện thoại của Lê Hiểu Mạn gọi tới, ánh mắt của anh trầm xuống, thần sắc lãnh mị liếc nhìn Lăng Dinah, giọng nói chìm lạnh hỏi: "Hiểu Hiểu gọi điện thoại mấy lần?"

Lăng Dinah chớp chớp mắt, quyến rũ liếc nhìn Long Tư Hạo, dịu dàng nói: "Anh Tư Hạo, cô ta gọi điện thoại mấy lần, thì sao em biết được?"

Long Tư Hạo nâng mí mắt lên, ánh mắt lạnh thấu xương liếc nhìn cô ta, giọng nói lạnh như băng khiến người ta phải rùng mình: "Đừng để tôi phải hỏi đến lần thứ hai."

Anh vừa mới đón nhận Hoắc thị, có rất nhiều chuyện phải xử lý, bởi vì quá bận rộn, nên mới cho cô ta có cơ hội, thừa dịp anh không phòng bị cầm lấy điện thoại di động của anh đi.

Lăng Dinah thấy vẻ mặt lạnh lẽo của anh, cô ta hơi mân mê miệng, liếc nhìn Long Tư Hạo nói: "Hai lần, chỉ hai lần, rồi không gọi tới nữa."

Cô ta giấu Long Tư Hạo tin nhắn mà Lê Hiểu Mạn đã gửi cho anh, còn giấu Sophie gọi điện thoại cho anh.

Long Tư Hạo lạnh lùng nhìn cô ta, rồi nhìn về phía Lạc Thụy: "Hủy bỏ video hội nghị tối nay."

Dứt lời, anh rời khỏi Hoắc thị, lái xe chạy thẳng tới bệnh viện.

Đến bệnh viện, anh chạy thẳng tới phòng bệnh VIP cao cấp của Hoắc Vân Hy.

Lúc Long Tư Hạo đi vào, chị Lâm đang cho Hoắc Vân Hy uống nước.

Thấy anh ta tỉnh, Long Tư Hạo nheo mắt lại, sâu ánh mắt hơi kinh ngạc, môi mỏng nhẹ mân: "Cậu tỉnh lúc nào?"

Anh nhạy bén dò xét quanh phòng bệnh, không thấy Lê Hiểu Mạn, chân mày của anh cau lại.

Hoắc Vân Hy thấy Long Tư Hạo tới, cũng kinh ngạc, nhưng nghĩ tới có thể cũng không phải là anh đến nhìn anh ta, mà đến tìm Lê Hiểu Mạn, biểu tình của anh ta hơi lãnh đạm, giọng cũng xen vào một tia giễu cợt: "Tôi tỉnh lúc nào, anh thật sự quan tâm sao? Đời này Hoắc Vân Hy tôi thật đúng là may mắn, gặp được người anh cướp vợ của em trai mình như anh như."

Long Tư Hạo thâm trầm liếc nhìn vẻ mặt đầy giễu cợt của Hoắc Vân Hy, anh trầm giọng nói: "Tôi đã cho cậu cơ hội, là chính cậu không biết quý trọng, còn nữa, cậu đã từng coi tôi là anh sao? Ở trong mắt cậu, tôi cũng chỉ là một người xa lạ khiến cậu chán ghét."

"Cũng?" Hoắc Vân Hy nhướn mày, anh ta lạnh lùng liếc nhìn Long Tư Hạo, khóe môi khẽ cong lên nụ cười châm chọc: "Nói như vậy là ở trong lòng anh, tôi cũng chỉ là một người xa lạ khiến anh chán ghét?"

Ánh mắt của Long Tư Hạo hơi trầm xuống, thần sắc thâm trầm liếc nhìn anh ta, anh nói: "Xem ra sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, cậu lại thông minh lên không ít, càng nói thì càng không hợp ý, nếu như cậu và tôi đều chán ghét nhau, thì cũng không cần phải nói thêm cái gì, cậu bảo trọng, tôi không hy vọng hôn lễ của tôi và Hiểu Hiểu sẽ thiếu đi cậu."

Dứt lời, Long Tư Hạo lạnh lùng xoay người, đi thẳng ra khỏi phòng bệnh của Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy thấy anh rời đi, anh ta lạnh lùng nhìn bóng lưng của anh, khóe môi âm lãnh cong lên: "Long Tư Hạo, tôi sẽ không để Mạn Mạn gả cho anh, anh cứ chờ đấy, nếu ông trời đã cho tôi sống thêm lần nữa, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ rơi Mạn Mạn, cho dù là cướp thì tôi cũng phải đoạt lại cô ấy từ trong tay anh."

Chị Lâm đứng ở bên cạnh gọt táo cho anh ta nhìn ánh mắt lạnh lùng của anh ta lúc này, cô âm thầm rùng mình, cô phát hiện ra từ sau khi anh ta bị tai nạn xe cộ tỉnh lại, có vẻ như đã biến thành một người khác.

Chị Lâm nhìn về phía Hoắc Vân Hy, nghi ngờ hỏi: "Thiếu… Thiếu gia, vị vừa rồi kia là…"

Chị Lâm chỉ gặp qua Long Tư Hạo một lần, nhưng không phải là nhìn thấy ở Hoắc gia, mà trong khoảng thời gian trước, lúc Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy còn chưa ly dị, nhưng hôm nay gặp lại, tuy cô cảm thấy khá quen mắt, nhưng cũng không nhận ra được.

Cô không biết thân phận của Long Tư Hạo là Đại thiếu gia của Hoắc gia, là bởi vì lúc cô đến Hoắc gia làm người giúp việc, Long Tư Hạo đã ra nước ngoài, vì vậy mặc dù cô biết có Đại thiếu gia là Long Tư Hạo tồn tại, nhưng lại chưa từng nhìn thấy anh.

Cô vốn là người giúp việc ở Hoắc trạch. Sau khi Hoắc Vân Hy và Lê Hiểu Mạn kết hôn thì dọn ra Thúy Viên ở, cô cũng được Hoắc Nghiệp Hoằng sai phái, đi theo đến Thúy Viên, mục đích chính là giám thị Hoắc Vân Hy, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Hoắc Nghiệp Hoằng biết rõ Hoắc Vân Hy thờ ơ Lê Hiểu Mạn.

Mà biệt thự Thúy Viên là phòng tân hôn mà Hoắc Nghiệp Hoằng đã mua cho Hoắc Vân Hy và Lê Hiểu Mạn lúc tân hôn.

Hoắc Vân Hy lạnh lùng nheo mắt lại, cũng không đáp lại lời của chị Lâm.

Chị Lâm thấy vậy, thì không hỏi nhiều thêm nữa, nhưng trong lòng càng phát giác sau khi thiếu gia bọn họ tỉnh lại thì hơi kỳ quái.

327. Chương 327: Đảo Cá, Chó Ăn Đá Gà Ăn Sỏi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi Long Tư Hạo rời khỏi bệnh viện, anh gọi điện thoại cho Lê Hiểu Mạn, nhưng không thể nào thông cuộc gọi được, trong lòng có loại dự cảm xấu, anh lập tức lái xe trở về Hồng Hoa Uyển.

Điều khiến anh ta không nghĩ tới là sau khi anh trở lại căn hộ Hồng Hoa Uyển, lúc đang chuẩn bị vào cửa, thì phát hiện Sophie lại té xỉu ở trước cửa căn hộ của anh và Lê Hiểu Mạn.

Thấy sắc mặt của cô ta vô cùng tái nhợt, môi không có huyết sắc, anh hơi nâng mí mắt lên, ánh mắt thâm trầm liếc cô ta, cũng không đỡ cô ta dậy, nhưng ngay lúc anh chuẩn bị gọi điện thoại cho Lạc Thụy, thì Sophie tỉnh.

Đôi mắt nâu của cô ta mừng rỡ nhìn anh: "Tư… Tư Hạo, anh đã trở lại?"

Ánh mắt của Long Tư Hạo nhìn cô ta lạnh thấu xương, trầm giọng hỏi: "Tại sao em lại ở đây?"

Sophie nhìn về phía Long Tư Hạo, cô ta nhíu chặt mày lại: "E,… Tư Hạo, em… không gọi điện thoại được cho anh, cho nên mới tới đâu, em… em chỉ muốn tới nói cho anh, mẹ… mẹ sẽ đến thành phố K…"

Ánh mắt của Long Tư Hạo hơi trầm xuống, thần sắc lãnh mị liếc nhìn cô ta: "Em cố ý tới đây vì muốn nói tin này cho tôi."

Dường như Sophie rất khó chịu, sắc mặt tái nhợt: "Tư… Tư Hạo… em, là… em không chỉ… vì nói tin… này cho anh, chỉ… là vì em… em muốn gặp anh…"

Long Tư Hạo lạnh lùng nhìn cô ta, sau đó như nghĩ đến cái gì đó, anh lập tức vào trong căn hộ, nhưng phát hiện ra Lê Hiểu Mạn không ở đây.

Lúc Sophie thấy anh tìm Lê Hiểu Mạn, cũng vào trong căn hộ, thấy anh tìm người, cô ta hơi nghi ngờ, nhưng lại hơi mừng rỡ.

Xem ra Lê Hiểu Mạn không có ở đây, vậy đây chính là thời cơ tốt của cô ta.

Long Tư Hạo không tìm thấy Lê Hiểu Mạn, lại thấy Sophie đi vào căn hộ, anh cất bước tiến lên, ánh mắt anh nhìn cô ta lạnh thấu xương: "Ai bảo em tiến vào? Tại sao Hiểu Hiểu không có ở đây? Em đã làm gì cô ấy rồi?"

"Tư Hạo…" Sắc mặt của Sophie tái nhợt, cô ta bi thương nhìn Long Tư Hạo, giọng hơi vô lực: "Tư Hạo, anh… anh nói vậy là có ý gì?"

Ánh mắt của Long Tư Hạo trầm xuống, tay anh bóp lấy cổ của Sophie, môi mỏng khẽ cong lên nụ cười lạnh lẽo mà thù hận, giọng nói của anh lạnh như băng: "Không thấy Hiểu Hiểu đâu, nhưng em lại đúng lúc xuất hiện ở nơi này, em nói xem là có ý gì? Sophie, tôi đã nói rồi, tôi dễ dàng tha thứ cho em cũng chỉ có mức độ, nếu em dám gây bất lợi cho Hiểu Hiểu, thì tôi sẽ không bỏ qua cho em đâu."

"Khụ… khụ…" Sophie bị bóp cổ mà không ngừng ho khan, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng: "Tư Hạo, anh… anh lại hoài nghi em? Lê Hiểu Mạn không có ở đây… thì có… quan hệ gì… đến em? Em tới đây… cũng không… thấy cô ta, em… cũng không biết cô ta không có ở trong nhà, em… em vẫn luôn ở ngoài cửa chờ anh trở lại, cái… cái gì cũng không làm… em… em thật sự khó chịu… em…"

Sắc mặt của Sophie càng ngày càng tái nhợt, cô ta bắt đầu không ngừng thở hổn hển, hô hấp dồn dập vô cùng khó khăn.

"Tư Hạo… buông… buông em ra… Tư…"

Thấy bệnh ho suyễn của cô ta phát tác, Long Tư Hạo nâng mí mắt lên, buông lỏng tay.

Mà lúc anh buông lỏng tay ra, Sophie không thể chống đỡ được mà ngã trên đất.

Thấy cô ta té xuống đất, biết từ nhỏ thân thể của cô ta đã không tốt, Long Tư Hạo hơi cau mày lại, nghiêng người đỡ cô ta lên, thâm trầm liếc nhìn cô ta: "Thuốc để ở đâu?"

Sophie vừa thở hổn hển, vừa nói đứt quãng không rõ: "Ở… Ở trong túi… túi xách của em…"

Nghe vậy, ánh mắt của Long Tư Hạo hơi trầm xuống, anh nhìn cô ta thật sâu, rồi mới lấy thuốc mà cô ta thường dùng ở trong túi xách ra.

"Tư… Tư Hạo, đưa thuốc cho em…"

Long Tư Hạo liếc nhìn cô ta, rồi đưa thuốc cho cô ta.

Sophie tái nhợt nhận lấy thuốc, ngước mắt lên nhìn Long Tư Hạo, thấp giọng gọi: "Tư… Tư Hạo…"

Lúc cô ta gọi Long Tư Hạo, thừa dịp Long Tư Hạo đang đỡ cô ta, cách cô ta rất gần, ngón cái của cô ta đè ở trên nắp lọ thuốc, lọ thuốc chợt phun ra khí màu trắng.

Thấy vậy, ánh mắt của Long Tư Hạo càng lạnh hơn, anh buông Sophie ra rồi nhanh chóng xoay người lại, mặc dù anh đã nhanh chóng tránh né, nhưng anh vẫn không cẩn thận mà hít vào chút khói trắng.

Anh lạnh lùng nheo mắt lại, hung ác nhìn cô ta, quanh thân tản ra lệ khí: "Em đã phun cái gì?"

Sophie nhìn về phía Long Tư Hạo, ánh mắt tràn đầy mừng rỡ vì được như ý: "Tư Hạo, khụ… chẳng lẽ anh đã quên gia tộc Knox… chúng em… có một loại thuốc… đặc biệt có thể khiến cho người ta hôn mê hay sao?"

"Em…" Long Tư Hạo chỉ cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, anh nắm tay thật chặt, ánh mắt rét lạnh âm lệ nhìn cô ta: "Sophie, em quá khiến tôi thất vọng rồi, tôi không nên nhân từ với em nữa."

Dứt lời, anh nguy hiểm nheo mắt lại, nghiêng người, không chút lưu tình mà bóp cổ cô ta, biểu tình âm lệ kinh người, giọng nói rét lạnh thấu xương càng giống như tới từ địa ngục vậy: "Em dám ra tay với tôi, em có tin là tôi sẽ giết em hay không?"

Sophie tái nhợt mặt nhìn về phía biểu tình âm lệ kinh người của Long Tư Hạo, khóe môi nổi lên một nụ cười châm biếm: "A a… Tư Hạo, em… em không tin… anh sẽ giết em, anh đã quên… chúng ta đã trải qua… sinh tử sao? Anh đã từng vì em… không để ý sinh tử, anh sẽ không tàn nhẫn… với em… như vậy… khụ… khụ…"

Sophie còn chưa dứt lời, cô ta lại liên tục ho khan.

Long Tư Hạo hung ác lạnh lùng nhìn cô ta, khóe môi khẽ cong lên nụ cười máu lạnh: "Em thật sự cho rằng tôi quan tâm tới em sao? Từ đầu đến cuối, tôi đều chưa từng quan tâm đến em, Sophie, tôi đã tha thứ cho em đến cực hạn rồi, tôi sẽ không nhân… nhượng nữa.."

Long Tư Hạo càng ngày càng dùng sức bóp cổ của Sophie, nhưng đầu óc của anh càng ngày càng choáng váng, tầm mắt cũng hơi mơ hồ.

"Khụ… khụ…" Sophie ho khan đến nỗi mặt lúc đỏ lúc trắng, thấy lực độ tay Long Tư Hạo bóp cổ cô ta càng ngày càng nhẹ, nụ cười của cô ta càng tươi hơn, cô ta biết anh đã không kiên trì nổi nữa rồi.

328. Chương 328: Đảo Cá, Chó Ăn Đá Gà Ăn Sỏi (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ta và anh chung một chỗ mười năm, vì vậy cô ta vô cùng hiểu rõ anh, cho dù thực lực của anh có mạnh hơn nữa, nhưng thuốc mê mà cô ta vừa mới phun ra chính là loại thuốc mê đặc chế của gia tộc Knox bọn họ, có thể khiến người ta hôn mê trong nháy mắt.

Cho dù bản lĩnh của Long Tư Hạo có lớn cỡ nào, thì anh cũng không thể chống đỡ nổi, anh có thể kiên trì lâu như vậy, đã là cực hạn của anh rồi.

Đầu óc của Long Tư Hạo càng ngày càng nặng nề, kiên trì mãi mà anh cũng không thể chống cự nổi với thuốc mê, anh té xỉu ở bên cạnh Sophie.

Sau khi Sophie thấy anh té xỉu, cô ta cong môi cười nụ cười được như ý, cô ta móc bình xịt salbutamol từ trong túi ra hít hít hai lần.

Vì có thể thành công khiến trúng kế Long Tư Hạo, cô ta không tiếc lấy tĩnh mạng của của mình ra làm tiền đặt cuộc.

Sau khi hít salbutamol thì cô ta không còn thở dốc dồn dập nữa, hơi thở dần đều lại.

Mặc dù sắc mặt của cô ta vô cùng nhợt nhạt, nhưng trạng thái tinh thần đã tốt hơn hơn nhiều.

"Tư Hạo…" cô ta nhìn chằm chằm vào Long Tư Hạo đang té xỉu trên đất, cô ta vươn tay ra lấy ngón tay miêu tả mi mắt của anh, đôi mắt nồng đậm thâm tình không lời nào kể siết.

Cô ta yêu anh, đã yêu từ rất lâu rồi.

Không biết đã bao nhiêu đêm, cô đều ôm anh ỏ trong mơ như vậy, vuốt ve anh, tựa sát vào trong ngực anh.

Nhưng sau khi tỉnh lại, trở lại với hiện thực, thì ngay cả cơ hôi đến gần anh cũng rất khó.

Ở trong lòng anh, vẫn luôn chỉ có hình bóng của một phụ nữ, vì người phụ nữ đõ, có thể nói là anh đã thủ thân như ngọc, cho tới bây giờ vẫn luôn không để cho những phụ nữ khác gần anh.

Cô vẫn cho rằng người phụ nữ trong lòng anh kia đã chết, cô ta cho rằng cô ta có thể tranh được với người chết, nhưng anh lại nói cho cô ta, Lê Hiểu Mạn chính là người phụ nữ anh vẫn luôn yêu thương kia.

Cô ta không phục, cô ta tự nhận là cô ta không thua gì Lê Hiểu Mạn, dựa vào cái gì mà cô ấy có thể được anh yêu, mà Sophie cô ta lại không thể.

Long Tư Hạo phải thuộc về Sophie cô ta, vô luận dùng phương pháp gì, cô ta nhất định phải đoạt được anh vào tay.

Cô đã điều tra Lê Hiểu Mạn, cô từng có một đoạn hôn nhân không hạnh phúc, điều tối kỵ của người phụ nữ đã từng thất bại trong tình yêu chính là bị tổn thương giống như trước.

Cho nên cô ta phải chia rẽ bọn họ, vô cùng đơn giản, chỉ cần để cô ta nếm mùi bị phản bội lần nữa là được.

Cô ta tin rằng, nếu Lê Hiểu Mạn biết cô ta và Long Tư Hạo phát sinh cái gì đó, thì Lê Hiểu Mạn nhất định sẽ không tin tưởng Long Tư Hạo nữa, nhất định sẽ rời khỏi anh.

Người phụ nữ đã từng bị tổn thương sẽ có lòng nghi ngờ rất lớn, nhất là người phụ nữ đã từng bị phản bội lại càng ghét bị phản bội hơn.

Cô ta muốn để Lê Hiểu Mạn nếm mùi vị bị phản bội thêm lần nữa.

Cô ta lại rũ mắt xuống, cô ta dịu dàng nhìn Long Tư Hạo, giọng nói kiều nhu: "Tư Hạo, anh đừng trách em, bởi vì em quá yêu anh, nên mới có thể ra hạ sách nầy."

Dứt lời, cô ta cúi đầu xuống, hôn lên môi của Long Tư Hạo, rồi cởi cúc áo trên âu phục và áo sơ mi của anh.

Sau đó cô ta còn lấy điện thoại di động ra, mở chức năng quay phim, cô ta âm hiểm cười, trong đôi mắt nâu thoáng qua tia âm độc…

Hôm sau

Ngày hôm qua Lê Hiểu Mạn bị Lôi Dương cưỡng ép mang đi, lúc này cô đã không còn ở thành phố K.

Ngày hôm qua, sau khi cô bị Lôi Dương mang tới biệt thự Lôi gia, anh ta cứng rắn kéo cô lên một chiếc máy bay trực thăng, rồi đưa cô đến một hòn đảo cá thưa thớt dân cư.

Lôi Dương ném cô lại hòn đảo hoang vắng hoàn toàn xa lạ này, rồi anh ta trở về.

Mà điện thoại di động của cô cũng bị Lôi Dương cầm đi, cô không có điện thoại di động, không có cách nào liên lạc với mọi người. Hơn nữa, cho dù cô có điện thoại di động trong tay, thì ở cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này, cũng không có tín hiệu.

Người nơi này đều dựa vào đánh bắt cá mà sinh sống, so với thành phố K phồn hoa, nơi này hết sức lạc hậu, công nghệ hiện đại vẫn chưa được đưa tới đây.

Mà chỗ cô đang đứng lúc này chỉ là một làng chài nhỏ trên đảo, cô đứng một mình cô đơn ở bờ biển, cách đó không xa, có mấy cái chòi gỗ đơn sơ gần biển, có ống khói đã tỏa đầy khói trên nóc nhà, có mấy người phụ nữ đang ngồi ở ngoài nhà nhặt cá, da của anh cũng đều ngăm đen, hẳn là do phơi nắng hết năm này đến năm khác tạo thành.

Bên bờ biển, có mấy đứa trẻ đang chơi đùa cười vui vẻ, thấy một mình cô đứng ở bên bờ biển, năm sáu đứa trẻ đi lên trước, quan sát khắp người cô, một bé trai lớn tuổi hơn mấy đứa trong nhóm hỏi: "Cô từ đâu đến?"

329. Chương 329: Cho Cô Sống Không Bằng Chết (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhưng bé trai lại dùng ngôn ngữ địa phương, Lê Hiểu Mạn nghe không hiểu nên ngồi xuống hỏi: "Em trai nhỏ, em có thể nói cho chị biết đây là đâu không? Làm sao để rời khỏi chỗ này?"

Năm sáu đứa bé nghe Lê Hiểu Mạn nói, đưa tay xoa đầu lại đưa mắt nhìn nhau, thì thầm: "Tớ nghe khẩu âm của chị ấy là biết người nước ngoài rồi, chị ấy không phải người của đảo chúng ta."

"Mẹ nó người bên ngoài tới đều là người xấu." Một bé gái chừng 6 tuổi nháy mắt nói.

Cô bé vừa dứt lời, mấy đứa bé khác liền phụ họa: "Mẹ mình cũng nói vậy…"

"Ông mình cũng nói thế…"

"Ba mình cũng nói…"

"Vậy chúng ta cùng đánh người xấu, đuổi chị ta ra khỏi đảo đi…."

…

Năm sáu đứa bé đạt thành hiệp nghị ngồi xổm xuống nhặt bùn đột nhiên ném vào người Lê Hiểu Mạn hô lớn: "Người xấu… đánh người xấu… người xấu…"

Lê Hiểu Mạn hoàn toàn không nghĩ tới mấy đứa bé đột nhiên tập kích cô, gương mặt và người đều là bùn, hơn nữa còn bị ném vào miệng nữa.

Cô nhăn mày vừa ngăn vừa nói: "Các em làm gì vậy? Chị không phải là người xấu."

"Người xấu… Tôi đi nói cho mẹ, các người là người bên ngoài muốn tới đuổi chúng tôi đi, muốn phá nhà chúng tôi, các người đều là người xấu… chúng ta đánh chết người xấu này đi…"

"Các em nghe chị nói đã, chị không phải là người xấu, chị bị người xấu mang tới nơi này."

Lê Hiểu Mạn nhăn mày vừa giải thích vừa né bùn tập kích.

Chúng là trẻ con, cô không thể rat ay với chúng, cho nên mặt, tóc, quần áo của cô đều là bùn.

Cô xoa khóe môi dính bùn, đôi mắt trong suốt híp lại, tức giận nhìn sáu đứa như sáu con gấu, tuy cô yếu nhưng mà Lê Hiểu Mạn cô không phải là người để mặc người khác bắt nạt, nhất là mấy đứa bé lớn này.

Không đối phó được Lôi Dương, cô không tin mình không thu thập được mấy đứa bé này.

Cô không để ý đám nhỏ đang ném bùn đất trên người mình, liền tiến lên bắt lấy mấy dứa nhỏ, tay kia kẹo bọn chúng lại.

Cô bé thấy Lê Hiểu Mạn đang bắt mình liền vùng vẫy khóc lớn.

"Hu hu… Người xấu… Người xấu… Buông… Người xấu… Hu hu… Mẹ… Mẹ cứu mạng… Mẹ…"

Mấy đứa bé khác thấy Lê Hiểu Mạn bắt cô bé liền ngừng tay không dám ném nữa.

Mấy đứa nhìn Lê Hiểu Mạn sau đó chạy nhanh như chớp.

Lê Hiểu Mạn thấy cô bé khóc thương tâm liền nhíu mày ngồi xổm xuống, đưa tay lau mắt cho bé, cười nhẹ nói: "Em gái, đừng khóc, chị không phải là người xấu."

"Oa… Hu hu…" bé gái càng khóc to hơn.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn nhìn cổ tay mảnh khảnh của cô bé, sau đó lấy chiếc lắc tay Long Tư Hạo đưa cho cô đưa cho cô bé: "Em gái, chỉ cần em không khóc thì chị sẽ tặng nó cho em."

Chiếc lắc tay này thiết kế độc đáo, hơn nữa trên đó có mười hạt kim cương đính vào.

Lúc này mười viên kim cương dưới ánh mặt trời chiết xạ ánh sáng nhiều màu.

"Oà…" bé gái thấy vậy lập tức ngừng khóc, đôi mắt đen nháy như hạt nhãn mở to, sau đó chớp mắt nhìn chiếc lắc tay trên tay Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn thấy bé không khóc nữa,liền mím môi cười, đang muốn nhận cơ hội hỏi cô bé đây là chỗ nào thì nghe thấy âm thanh thô lỗ truyền đến.

“Cô là ai? Buông con gái tôi ra.”

Vẫn là ngôn ngữ địa phương, Lê Hiểu Mạn nghe không hiểu nhưng vẫn có thể đoán ra ý.

Nghe tiếng, Lê Hiểu Mạn đứng thẳng người xoay người thấy mấy đứa bé vừa chạy đi còn dẫn theo mười mấy người lớn tới, trẻ có già có, nam có nữ có, một đám người hùng hổ kéo tới, nhìn cô như nhìn kẻ thù, mà trong tay họ còn cầm gậy gỗ, cần câu cá, còn phụ nữ thì cầm dây thường to, dao phay.

Nhìn trận thế bày ra, Lê Hiểu Mạn sợ run người nhưng khuôn mặt không hề biểu lộ sự sợ hãi.

Bọn họ đều xem cô là người xấu, hiện tại cô không thể tự loạn trận tuyến.

Cô thức thời buông bé gái ra, nhìn người đàn ông cao to vừa nói, lễ phép cười: “Xin chào, tôi nghĩ chúng ta hiểu nhầm thì phải, tôi không phải là người xấu, tôi là bị…”

Những ngư dân này không hiểu cô nói gì, không chờ cô nói xong đã tiến lên trói chặt cô.

“Này, các người… tôi đã nói tôi không phải là người xấu rồi mà, này…”

Cô vừa vùng vẫy vừa giải thích nhưng sức một mình cô đương nhiên không chống lại được mấy ngư dân, cô bị buộc trói cho vào gian nhà gỗ.

Căn nhà gỗ có vẻ đơn sơn, hơn nữa có ba gian phòng, một gian chất lưới đánh cá, Lê Hiểu Mạn bị nhốt ở gian nhà có vẻ nhỏ, cạnh căn phòng cô bị nhốt là nhà xí, tản ra mùi hôi thối.

Ngửi mùi hôi thối này, Lê Hiểu Mạn nhăn mày trong bụng xốc lên.

“Oẹ… ọe…”

Cô nôn khan, xuyên thấu qua nhà gỗ khe hở, thấy bên ngoài có ngư dân thủ, như là sợ nàng chạy.

Cô không rõ mọi người nơi này sao lại ghét người bên ngoài đến thế?

Một người đàn bà như cô thì có thể uy hiếp được gì bọn họ, vậy mà bọn họ lại trói cô nhốt ở trong này.

Rất ít khi cô mới hận một người nhưng nghĩ đến mình bị ném ở đây là vì Lôi Dương thì hận đến nghiến răng.

Lê Hiểu Mạn cô xin thề, cô sẽ không tiếp tục yếu đuối nữa, một ngày nào đó những người bắt nạt cô, cô sẽ hoàn trả bọn họ gấp bội, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Lôi Dương.

Cô đã nhắn tin báo cho Long Tư Hạo, với sự thông minh của anh mới đoán được cô bị Lôi Dương bắt đi, chỉ cần anh điều tra Lôi Dương thì có thể tra ra được cô ở đây.

Giờ phút này diều duy nhất cô có thể làm là chờ anh tới cứu, cô tin anh nhất định tìm được cô.

Trên đời này người hiểu cô nhất, quan tâm cô nhất, yêu cô nhất cũng chỉ có mỗi mình anh.

Chỉ là từ hôm qua đến giờ cô chưa ăn gì đã sớm đói không chịu nổi, cô chỉ hy vọng anh có thể nhanh chóng tìm được nơi này, nếu không cô không bị mùi thối làm cho nôn chết thì cũng chết đói rồi.

Tòa nhà Hoa hồng uyển ở thành phố K.

Long Tư Hạo còn chưa biết Lê Hiểu Mạn bị Lôi Dương mang tới đảo Ngư lúc này mới tỉnh lại.

Anh từ từ mở mắt ra, lúc đang định đưa tay xoa mi tâm thì mới nhận ra cánh tay anh bị người ta gối lên.

Anh giật mình vì người gối lên tay anh không phải là Lê Hiểu Mạn mà là Sophie.

Anh nheo mắt, mạnh mẽ rút tay ra, nhớ lại chuyện ngày hôm qua bị cô ta tính kế.

Mà Sophie bị anh rút tay ra liền tỉnh lại.

Nhìn ánh mắt hung ác của anh, cô ta nở nụ cười quyến rũ, âm thanh êm tai: “Tư Hạo, anh tỉnh rồi sao?”

Cô ta trần như nhộng mà Long Tư Hạo thì chỉ mặc mỗi quần sịp, gần như lõa thể.

330. Chương 330: Cho Cô Sống Không Bằng Chết (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo hung ác nhìn cô ta, cánh tay nâng lên bóp cổ cô ta, biểu tình âm lê làm cho người ta sợ hãi: "Cô đã làm cái gì hả?"

"Haha…" bị bóp chặt cổ, gương mặt Sophie đỏ lên, nhưng vẫn cười tươi như hoa, nồng tình ý mật nhìn anh, đôi môi đỏ mọng nhếch lên, âm thanh quyến rũ đáng yêu nói: "Tư Hạo, anh nên hỏi anh đang làm cái gì đấy? Đừng nói chuyện tối qua anh quên không còn một mảnh? Em đã là người của anh rồi."

Long Tư Hạo nắm chặt cổ cô ta, đôi môi nhếch lên nụ cười lạnh lẽo, âm thanh thấu xương: "Không thể nào, tôi tuyệt không thể đụng vào cô."

"Khụ… Khụ…" Sophie bị bóp cổ đỏ cả mặt, cô ta vẫn thâm tình nhìn anh nữ cũ, khóe môi chay xuống dòng máu đỏ: "Tư Hạo, đừng… đừng lừa gạt bản thân, anh… anh đã phản bội… Lê Hiểu Mạn rồi, cô ta… sẽ không tha thứ cho anh, cô ta… không đáng để anh yêu."

Sophie nói đứt quãng, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ.

Mà bàn tay Long Tư Hạo bóp cổ cô ta càng dùng sức, đáy mắt âm u ác độc, đôi mắt đen như mực cuồn cuộn gió bão, ánh mắt nhìn cô ta như hận không thể băm thây vạn đoạn ra vậy.

"Cô dám thiết kế tôi, đó là cô tự làm tự chịu."

Dứt lời, anh dùng sức, cô ta nhíu chặt mày, máu càng chảy ra ngoài khóe môi.

Nhưng đôi mắt cô ta vẫn đầy ý cười: "Tư… Tư Hạo… anh cứ thế… mà giết em sao? Anh đừng quên ba mẹ em… có ơn cứu mạng anh, nếu… mười năm trước không phải ba em… thì anh đã… chết từ lâu… giết em, anh… có thể sao? Còn có,không phải anh cho rằng giết em rồi… anh và Sophie em… ngu ngốc như Lê Hiểu Mạn sao? Em đã… để lại… chứng cứ chúng ta ở cùng một chỗ, anh giết em đi, chứng cứ chúng ta ở ùng một chỗ… sẽ bị công bố ra…, đến lúc đó cả thành phố K đều biết… biết quan hệ của chúng ta… bao gồm cả Hiểu Hiểu kia của anh, anh nói nếu cô ta thấy… ảnh chụp hai chúng ta thân thiết… cô ta sẽ thế nào? Cô ta… còn có thể tha thứ cho anh sao? Haha…"

Sophie đau đớn cau màu như cười như khóc, đôi mắt màu nâu ửng nước, bi thống lại thâm tình nhìn anh, giọng điệu yếu ớt: "Tư… Tư Hạo… chẳng lẽ em… yêu anh… cũng là sai …. Sao?"

Nghe cô ta nói, Lạc Thụyư Hạo bóp cổ cô ta dần buông lỏng, nhưng ánh mắt của anh làm cho người ta càng sợ hãi: "Muốn chết trong tay tôi vậy sao?"

"Haha…" Sophie cười, sắc mặt tái nhợt vươn tay ra đặt lên di động, mở hình ảnh đưa tới trước mặt anh: "Tư Hạo, nhìn xem.. đây là chứng cứ hai chúng ta ở chung một chỗ, anh… cảm thấy nếu công bố ra… Hiểu Hiểu của anh cô ta … còn có hể tha thứ cho anh sao? haha… cô ta ghét nhất là… bị người khác phản bội."

Long Tư Hạo lạnh lẽo nhìn Sophie gằn từng chữ: "Cô. Dám. Uy. Hiếp. tôi?"

Tâm kế của cô ta thật nặng, anh thật hối hận vì từng đối với cô ta như em gái.

Đột nhiên anh cầm di động sau đó có tiếng vang lên, điện thoại bị ánh bóp nát.

Sophie thấy anh bóp nát điện thoại, cô ta vẫn quyến rũ cười cười: "Haha… Tư Hạo, những ảnh chụp này… em đã gửi rồi, anh cảm thấy… chỉ có em mới có điện thoại sao?"

"Sophie, tôi nhất định làm cho cô cảm thấy hối hận về hành vi này." Ánh mắt Long Tư Hạo độc ác nhìn cô ta nói xong liền bóp cổ cô ta ném xuống đất.

"A…"

Bị ném xuống đất, cô ta kêu thảm, khóe môi tràn ra máu, cả người như tan ra đau đớn khiến cô ta không chịu nổi, đôi mắt hàm chứa nước mắt rơi như mưa.

Cô ta cố gắng ngước mắt nhìn anh, nhếch môi cười: "Hahah… Tư… Tư Hạo… anh không hối hận… mãi mãi không…"

Long Tư Hạo lạnh lùng cúi người, ánh mắt thâm trầm nhìn cô ta, khóe môi nhếch lên vòng cung thị huyết: "Tốt nhất cô nên nói hình ở đâu, nếu không tôi để cho cô sống không bằng chết."

"Anh đã… khiến em sống không bằng chết rồi." hai mắt Sophie rung rung, bị thống không thôi nhìn Long Tư Hạo: "Lúc anh… chẳng quan tâm gì em, lúc anh.. cùng tiện nhân Lê Hiểu Mạn kia… ở một chỗ với nhau, anh cũng đã khiến cho em sống…không bằng chết, không lấy được trái tim anh, em.. sẽ phá hủy tình yêu của anh, em biết hiện tại… anh hận em tận xương, anh tới… giết em đi. Anh giết đi, haha… anh giết đi."

Long Tư Hạo nhìn Sophie như đang phát điên, anh hận không thể bầm cô ta thành vạn đoạn, nhưng lý trí nói cho anh, anh tạm thời không thể giết cô ta.

Những bức hình này tuyệt không thể để cho Hiểu Hiểu biết, anh không hy vọng cô chịu bất kì thương tổn nào, không cho phép ai dù là cái gì tới phá hủy tình cảm của bọn họ.

Anh tin dù tạm thời anh có mất đi ý thức cũng sẽ không chạm vào Sophie.

Tất cả đều là cô ta thiết kế.

Anh nhìn cô ta lớn tiếng quát: "Cút…"

Sophie đang quỳ dưới đất, thấy Long Tư Hạo không giết mình, quả nhiên mà,trong lòng cô ta đắc chí vì thực hiện được, lần này cô ta cược thắng.

Nếu hiện tại cán chuôi của anh đang nằm trong tay cô ta thì cô ta không tin mình không bức được anh đi vào khuôn khổ.

Chỉ cần có ảnh chụp trong tay thì cô ta có thể uy hiếp được anh.

Hôm nay cô ta ép anh đến giới hạn, nếu tiếp tục ép thì nhất định sẽ phản tác dụng.

Cô ta chịu đựng toàn thân đau đớn, hai tay chống giường từ dưới đất bò lên, gương mặt đẫm nước mắt nhìn anh: "Tư Hạo, anh… yên tâm đi, tạm thời em… sẽ không công bố…những bức hình này, chỉ cần anh đồng ý… đính hôn với em, em… em sẽ để toàn bộ bức hình này biến mất, em..cho anh thời gian suy nghĩ, nhưng đừng để em… chờ lâu."

Dứt lời, cô ta mặc quần áo vào sau đó nhìn anh liền rời khỏi căn nhà.

Sau khi cô ta rời đi, Long Tư Hạo ở trong phòng khách tìm được di động của mình gọi cho Lạc Thụy để anh ta phái người nhìn chằm chằm Sophie.

Trò chuyện với Lạc Thụy xong anh lại gọi điện thoại cho Lê Hiểu Mạn nhưng không cách nào gọi được.

Suốt cả đêm Lê Hiểu Mạn chưa về nhà, điều này làm anh cực kì lo lắng.

Nghĩ đến cô đang ở bệnh viện, anh đang định gọi điện thoại cho Hoắc Nghiệp Hoằng thì ông ta đã gọi tới.

"Tư Hạo, Hiểu Hiểu có ở chỗ cháu không? Hôm qua nó nói với Vân Hy sẽ quay lại bệnh viện nhưng sao đến giờ còn chưa tới?"

Nghe lời Hoắc Nghiệp Hoằng nói, ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, trái tim lo lắng, trong lòng có cảm giác không tốt càng lan ra.

"Anh nhếch môi nói: "Cô ấy không ở bệnh viện sao?"

Hoắc Nghiệp Hoằng nghi hoặc nói: "Không có, nó không nói gì với con sao?"

Nghe Hoắc Nghiệp Hoằng nói Lê Hiểu Mạn không ở bệnh viện, Long Tư Hạo lập tức tắt máy sau đó gọi điện thoại cho lmm.

Xác định Lê Hiểu Mạn không ở chỗ lmm, anh lại gọi cho Lê Chấn Hoa kết quả Lê Hiểu Mạn không ở Ngự Yến Lâu.

Lúc này Lạc Thụy đang ở TE, sau khi nói chuyện với Long Tư Hạo xong anh ta đang rời khỏi văn phòng thì Lăng Dinah đi tới.

Nhìn thấy cô ấy, anh ta nhíu mày hỏi: "Tiểu thư Lăng Dinah, cô đến đây làm gì? Hôm nay tôi bận không rảnh để ý đến cô, cô cứ tự nhiên."

Lăng Dinah nhìn anh ta nhướn mày: "Tôi không cần anh để ý, tôi tới tìm anh Tư Hạo, tôi vừa tới Hoắc thị nhưng anh ấy không ở đó."

Lạc Thụy nhíu mày, nhìn cô gái: "Vậy thì liên quan gì tới tôi? Tôi đã nói hôm nay tôi bận nhiều việc, tổng giám đốc cũng bận nhiều việc, không rảnh để cùng chơi với thiên hạ đệ nhất vô sỉ như cô đâu."

Dứt lời Lạc Thụy cầm ám khoác trên bàn làm việc chuẩn bị rời đi.

Lăng Dinah thấy vậy hỏi: "Rốt cuộc anh và anh Tư Hạo đang vội vàng tìm cái gì?"

Lạc Thụy dừng chân, nhíu mày nhìn cô ấy:"Đang vội đi tìm người."

Lăng Dinah đi giày cao gót, khí chất tao nhã tiêu sái đi đến trước người Long Tư Hạo, cười đầy quyến rũ: "Tìm ai vậy? Để tôi nhanh đi tìm giúp."

331. Chương 331: Yêu Sách, Vạch Trần Chân Tướng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Cô hỗ trợ tìm?" Lạc Thụy liếc xéo nhìn cô gái: "Cô vừa vô sỉ vừa ác độc, nếu để cô đi tìm thì Lê tiểu thư còn mạng sao?"

Lôi Dương giật mình nhíu mày nhìn Lạc Thụy: "Các người muốn tìm Lê Hiểu Mạn sao?…"

Cúi đầu xuống, cô gái cười quyến rũ: "Nhanh gọi điện thoại cho anh Tư Hạo, nói cho anh ấy biết Lê Hiểu Mạn ở đâu."

"Cô biết sao?" Lạc Thụy nhíu mày, khuôn mặt đầy không tin: "Vậy cô nói một chút hiện tại Lê tiểu thư ở đâu? Không phải là bị người đàn bà ác độc như cô giấu đi đấy chứ?"

Lăng Dinah nheo mắt không vui nhìn Lạc Thụy, đến trước người anh ta, hất cằm cười thật quyến rũ, đầu gối mạnh mẽ nhấc lên đánh vào nơi nào đó của anh ta.

"Á…" Lạc Thụy nhất thời sơ xuất không cẩn thận trúng chiêu, anh ta kêu đau sau đó khom lưng nheo mắt: "Lăng Dinah tiểu thư, cô không biết đàn ông có nhiều chỗ đàn bà không thể đụng loạn sao?"

Lăng Dinah nháy mắt, vô tội nói: "Anh mặc quần thì sao tôi biết anh có phải là đàn ông hay không, đàn bà tướng đàn ông, đàn ông tướng đàn bà, loại chuyện này quá phổ biến, chỉ nhìn mặt làm sao biết được là đàn ông hay đàn bà?"

Lạc Thụy giật giật khóe môi híp mắt, Lăng Dinah tiểu thư, cô có cần để tôi cởi hết ra cho cô nghiệm chứng không hả?

Lăng Dinah nhìn anh ta hơi hất cằm, không cần, tôi đối với nhân yêu không hứng thú.

Dứt lời cô vươn tay cầm điện thoại ra gọi cho Long Tư Hạo.

"Anh Tư Hạo, anh muốn biết Lê Hiểu Mạn ở đâu sao? Chỉ cần anh đi theo em thì em sẽ nói cho anh biết, Này anh Tư Hạo, em nói thật đấy, em thật sự biết Lê Hiểu Mạn ở đâu, anh Tư Hạo… anh Tư Hạo… này… này… Tư Hạo…. hừ…."

Lăng Dinah còn chưa nói xong thì Long Tư Hạo đã tắt mày.

Sau đó Lạc Thụy liếc cô ta một cái muốn đi nhưng lại bị cô gái kéo lại.

"Vậy mà anh Tư Hạo không tin tôi, tôi thật sự biết Lê Hiểu Mạn ở đâu đấy."

Lạc Thụy nhìn cô ta nhíu mày nói: "Đừng nói tổng giám đốc không tin cô, tôi cũng không tin cô."

Dứt lời Lạc Thụy muốn rời đi, Lăng Dinah thấy anh ta không tin thì lườm nói: "Ngày hôm qua Lê Hiểu Mạn nhắn tin cầu cứu anh Tư Hạo, nhưng mà bị tôi xóa rồi, hiện tại chỉ có tôi mới biết nội dung tin nhắn, nếu anh Tư Hạo muốn biết cô ta nhắn gì thì để anh ấy tới nhà của tôi tìm tôi, tôi chờ anh ấy ở trên giường."

Lăng Dinah nhìn Lạc Thụy, nói xong liền rời đi.

Lạc Thụy thâm sâu nhìn bóng lưng cô ta, phát hiện cô ta không nói láo thì lập tức gọi điện thoại cho Long Tư Hạo.

"Tổng giám đốc, tiểu thư Lăng Dinah nói gày hôm qua Lê tiểu thư có gửi tin nhắn cầu cứu cho anh, cô ấy nói nếu anh muốn biết nội dung tin nhắn thì đi tới Lăng gia tìm cô ấy, vì Lê tiểu thư, tổng giám dốc, anh hy sinh một chút đi, đi tìm cô ấy. Chuyện anh hiến thân tôi sẽ thay anh giữ bí mật."

Nhận được điện thoại của Lạc Thụy thì Long Tư Hạo đang lái xe, vốn anh còn định đi tới bệnh viện nhưng nghe Lạc Thụy nói vậy anh trầm giọng: "Cậu cảm thấy tôi nhất thiết phải tìm đến sao?"

"Vậy ý của tổng giám đốc là…."

Long Tư Hạo híp mắt lạnh lùng nói: "Chuyện này giao cho Tô Dịch đi."

"Giao cho Tô thiếu? Ôi chao, vẫn là tổng giám đốc anh minh, sao tôi quên mất Tô thiếu nhỉ, anh ta là hacker máy tính, lấy kĩ thuật của anh ta muốn từ tin nhắn điều tra nội dung thì chỉ là chuyện nhỏ, vậy chuyện này không cần cục Công an phê chuẩn rồi."

Long Tư Hạo không đáp lại mà trầm giọng: "Để cậu ta làm nhanh lên."

Lập tức anh tắt máy.

Lạc Thụy nhanh chóng gọi tho Tô Dịch.

Theo lời của Lạc Thụy, Tô Dịch muốn tra ra nội dung tin nhắn hôm qua Lê Hiểu Mạn gửi cầu cứu Long Tư Hạo chỉ là chuyện nhỏ.

Anh ta nhận được tin của Lạc Thụy sau đó không cần tới 1 phút đã lấy được nội dung tin nhắn.

Long Tư Hạo biết Lê Hiểu Mạn gửi 'cứu em, Lôi Dương' lập tức cho người điều tra Lôi Dương.

…

Trong bệnh viện, Hoắc Vân Hy vì ngày hôm qua Lê Hiểu Mạn nói đến tìm anh ta nhưng không tới mà tâm trạng sa sút, đang gọi điện thoại cho cô.

Thím Lâm ở bên cạnh thấy anh ta gọi cho Lê Hiểu Mạn nhiều lần mà không được liền an ủi: "Thiếu gia, có lẽ Mạn Mạn có việc không đến, hôm nay cậu còn chưa ăn cơm, ăn gì trước đi."

Vẫn không gọi được cho Lê Hiểu Mạn, Hoắc Vân Hy nhăn mày tâm tình phiền muốn ném điện thoại ra ngoài.

Bịch bịch… điện thoại rơi xuống đất tung tóe.

"Á.. Vân Hy, anh làm sao vậy" Hạ Lâm tiến vào, điện thoại ném đúng cạnh chân cô ta, cô ta hoảng sợ kinh ngạc không vui nhìn Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy thấy Hạ Lâm lại tới, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ta, giọng điệu cực kì lãnh đạm: "Cô lại tới làm gì?"

Hiện tại anh ta mới phát hiện mặt cô ta không phải dày bình thường.

Hạ Lâm kiểm tra phòng bệnh, thấy Lê Hiểu Mạn không ở đây mới xẹt qua như đạt được mục đích, che giấu hết cảm xúc mới tiến lên dịu dàng nhìn Hoắc Vân Hy, mềm mại nói: "Vân Hy, em bảo em làm cho anh canh cá trích, anh uống một chút, như vậy thân thể mới nhanh hồi phục."

Không chờ Hoắc Vân Hy đáp ứng cô ta đã thay anh ta múc một chén lại xúc cho anh ta.

Hoắc Vân Hy thấy thế lạnh lùng đưa tay gạt đi hét to: "Cút…"

"Á…"

332. Chương 332: Yêu Sách, Vạch Trần Chân Tướng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bát canh bị hất đổ hết trên tay cô ta và quầnaáo, cô ta bị bỏng nhảy cẫng lên, không ngừng thổi tay, hai mắt không dám tin nhìn anh ta, ủy khuất bi thương rơi nước mắt nức nở nói: "Vân Hy, anh… sao anh có thể đối với em như vạy? Em vì tốt cho anh mà thôi, anh vậy mà… anh quá đáng rồi đấy, anh thay đổi rồi, không biết nói lý nữa, càng không giống Hoắc Vân Hy mà em biết, sao anh có thể hất canh trong tay em? Anh thật sự không yêu em chút nào sao? huhu, Vân Hy… anh không cần đối với em như vậy có được không?"

Hoắc Vân Hy ngước mắt nhìn Hạ Lâm khóc như mưa, trong mắt không hề có tình cảm, khóe môi lạnh lùng nhếch lên, lạnh lùng nói: "Đó là tự cô tìm lấy, nếu cô không biết xấu hổ thì chuyện quá phận hơn tôi đều làm được, tôi nói lần nữa, biến, tôi không biết gặp lại cô, nhìn cô thêm một cái tôi liền thêm chán ghét, đừng có nhắc hai chữ trẻ con trước mặt tôi, nó càng làm cho tôi thêm chán ghét cô, cút…"

"Anh…" Hạ Lâm cắn môi, khóc lóc nhìn Hoắc Vân Hy, thấy sác mặt anh ta lạnh lùng, tuyệt tình, cô ta đẫm lệ nhưng sắc mặt hiện lên sự âm ngoan: "Vân Hy, anh đối với em như vậy là vì con tiện nhân Lê Hiểu Mạn đúng không? Em sẽ khiến cho anh hối hận."

Dứt lời cô ta khóc chạy khỏi phòng bệnh.

Hoắc Vân Hy thấy cô ta đã rời đi, sắc mặt âm trầm nhìn thímLâm, lạnh lùng: "Sau này không được để cho tiện nữ không biết xấu hổ kia vào phòng bệnh của tôi."

"Thiếu gia, cô ấy…"

Thím Lâm chần chờ, ánh mắt Hoắc Vân Hy lạnh lùng nhìn bà ta giận dữ hét lên: "Thế nào hả? Bà điếc tai hay tôi nói bà không hiểu?"

Thím Lâm bị Hoắc Vân Hy mắng, bị dọa mắt trắng bệch, nhìn Hoắc Vân Hy gật đầu như giã tỏi, e ngại nói: "Tôi… tôi biết rõ rồi."

Lòng bàn tay bà ta vã hết mồ hôi, trong mắt có sự hoảng sợ, thiếu gia nhà bà từ khi tỉnh lại đa thay đổi, trở nên thích giận dữ hơn trước, hơn nữa làm cho người ta có cảm giác tối tăm.

Bà ta ở Hoắc gia làm giúp việc lâu như vậy rồi, tuy thường ngày anh ta lạnh lùng nhưng cũng xem như tôn kính bà, chưa bao giờ hét lên với bà, hiện tại…

Haiz.

Bà ngầm thở dài, thiếu gia nhà bà sao có thể biến thành như vậy chứ?

Hoắc Vân Hy thấy bà cúi đầu than thở thì lạnh lùng quát: "Đi ra ngoài."

"Vâng." Thím Lâm giật mình, sắc mặt trắng bệch gật đầu sau đó rời khỏi phòng bệnh.

Lúc bà ấy rời đi thì Hoắc Vân Hy liền dựa lưng vào tường, híp mắt, Mạn Mạn, vì sao hôm nay không tới thăm anh? Là Long Tư Hạo không cho em tới sao?

Ánh mắt anh ta hung ác, anh ta sẽ không bỏ qua cho Long Tư Hạo.

Lê Hiểu Mạn là vợ anh ta, anh ta nhất định sẽ đoạt trở về.

Hạ Lâm bị Hoắc Vân Hy làm cho tức giận rời khỏi phòng bệnh liền gọi điện thoại cho Lôi Dương, sau đó hai người hẹn gặp mặt ở khách sạn Đế hoa quốc tế.

Lôi Dương đặt phòng, Hạ Lâm tới nơi liền trực tiếp đến phòng tổng thống Lôi Dương đã đặt.

Đi vào phòng, cô ta ngồi uống rượu còn Lôi Dương thì hút thuốc trên ghế sofa.

Thấy Hạ Lâm có thai mà còn uống nhiều, Lôi Dương dập tắt đầu thuốc đứng lên cầm ly cao cổ trong tay cô ta, ngửa đầu uống cạn cái ly cô ta đang uống dở.

Hạ Lâm uống đến mặt đỏ bừng, híp mắt nhìn Lôi Dương, vươn tay về phía anh ta đầy không vui nói: "Đưa cái ly cho tôi, nhanh lên."

Lôi Dương đặt cái ly lên bàn, tay kia đỡ Hạ Lâm, tức giận nhìn cô ta: "Lâm Lâm, đừng quên em còn có thai, em không thể uống nữa, chẳng lẽ em không muốn đứa trẻ của em và Hoắc Vân Hy à?"

Vốn anh ta và Hoắc Vân Hy là bạn tốt, nhưng lần trước Hoắc Vân Hy vì Lê Hiểu Mạn mà đến nhà tìm anh ta phát sinh xung đột, tình an hem giữa anh ta và Hoắc Vân Hy xuất hiện vết rách.

Anh ta vẫn vì chuyện Hoắc Vân Hy vì Lê Hiểu Mạn mà ra tay với anh ta mà canh cánh trong lòng, vì thế anh ta biết Hoắc Vân Hy xảy ra tai nạn xe cô vẫn không đến thăm là vì thế.

"Con sao?" Hạ Lâm híp mắt nhìn Lôi Dương, đưa tay vỗ vỗ bụng mình, mang theo mấy phần men say nói: "Tôi lấy con ở đâu ra? Tôi… Lôi Dương, tôi nói thật cho anh biết, tôi căn bản không mang thai, vì đạt được Hoắc Vân Hy, tôi mới gạt anh ấy là tôi có thai nhưng mà…"

Nói đến đây Hạ Lâm rơi nước mắt, thương tâm nói: "Nhưng mà thế thì thế nào? Dù tôi có mang thai thì anh ấy vãn không cần tôi nữa, anh ấy chỉ muốn con tiện nhân kia, vì anh ấy tôi đã làm nhiều như vậy nhưng vẫn không lấy được trái tim của anh ấy, vậy mà anh ấy… vậy mà đến giờ anh ấy vẫn yêu con tiện nhân kia, huh… tôi có gì không tốt, vì sao anh ấy không cần tôi? Vì sao chứ?"

Lôi Dương nghe cô ta nói xong trong mắt hiện lên sự vui sướng, anh ta kinh ngạc nhìn cô ta: "Lâm Lâm em nói thật sao? Em không mang thai, em không mang thai đứa con của Hoắc Vân Hy?"

Hạ Lâm không đáp lại mà định tiếp tục uống rượu.

333. Chương 333: Yêu Sách, Vạch Trần Chân Tướng (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy vậy Lôi Dương giữ chặt tay cô ta, ánh mắt thâm sâu nhìn cô ta, bên trong chất chứa đầy tình cảm: "Lâm Lâm, em vì Hoắc Vân Hy làm nhiều thứ như vậy nhưng anh ta vẫn không thích em, em cần gì phải chấp nhất như thế? Đã quên anh ta thế nào rồi sao?"

"Không…" Hạ Lâm khóc lóc gạt tay Lôi Dương ra, ánh mắt nhìn anh ta đầy kiên định: "Không… tôi sẽ không buông tay Vân Hy, vì anh ấy, tôi trả trả giá nhiều như vậy rồi, khó khăn lắm mới chia rẻ được anh ấy và Lê Hiểu Mạn con tiện nhận kia, em không thể nào mà buông tha anh ấy dễ dàng như vậy được."

Thấy cô ta vẫn không chịu buông ta, Lôi Dương tức giận nhìn cô ta đầy châm chọc: "Hoắc Vân Hy rốt cuộc có gì tốt chứ? em vẫn cứ nhớ mãi không quên anh ta như vậy? Lâm Lâm, vì anh ta mà em sắp không giống Hạ Lâm trước kia mà anh biết rồi."

Hạ Lâm mặt lạnh, ánh mắt không vui nhìn anh ta: "Lôi Dương, tôi xem anh là người hiểu tôi nhất, vậy mà anh lại khuyên tôi rời khỏi Vân Hy sao? Anh không biết tôi rất yêu anh ấy sao? Vì anh ấy tôi đã làm nhiều như vậy rồi, hiện tại anh bảo tôi buông tha, tôi không cam lòng, tôi thay đổi chủ ý rồi, tôi không chỉ muốn Lê Hiểu Mạn lưu lạc tha hương mà muốn cô ta chết ở xứ người, anh để đám ngư dân kia ngầm giải quyết cô ta đi, tốt nhất để đám ngư dân đói khát đó cưỡng gian cô ta rồi giết, sau đó ném xác cô ta xuống biên cho cá ăn."

Lôi Dương nhìn sắc mặt âm ngoan của Hạ Lâm, hai mắt nheo lại lập tức mặt lạnh nói: "Lâm Lâm, trước kia anh quen biết em thì em không ác độc như thế, vì Hoắc Vân Hy mà xem bộ dạng không ra gì lúc này của em đi, giống như người đàn bà độc ác vậy."

"Tôi giống người đàn bà độc ác?" Hạ Lâm hung hăng trừng Lôi Dương, giọng điệu khinh thường: "Lôi Dương, vậy mà anh lại nói tôi như vậy? Anh thật tốt, Lôi đại thiếu gia nhà giàu nổi tiếng ở đằng sau trộm cướp vi phạm pháp luật anh còn làm ít sao? Cả ngày qua lại với đám ngoài xã hội, lưu manh thì có gì khác chúng?"

"Hạ…Lâm…"

Hạ Lâm nói những lời này chọc giận Lôi Dương, anh ta tức giận nhình cô ta: "Anh làm những chuyện này còn không phải vì em sao? Em vì giá họa cho Lê Hiểu Mạn ngoại tình mà để anh bỏ thuốc cô ta vào ngày kỉ niệm một năm cô ta và Hoắc Vân Hy kết hôn, còn để anh tìm về mấy tên lưu manh xử cô ta."

Hạ Lâm đối với Lôi Dương luôn nói gì nghe nấy lúc này lại hét to với cô ta, cô ta phẫn hận nhìn anh ta: "Anh hét cái gì? Anh làm gì cho tôi được hả?"

Lôi Dương nắm cổ tay cô ta, hai mắt tức giận đằng đằng nhìn cô ta: "Được, em muốn anh nói cho em nghe có phải không? Vào ngày kỷ niệm một năm Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy kết hôn em để anh giấu Hoắc Vân Hy bỏ thuốc Lê Hiểu Mạn, trên yến hội Lăng gia thì em vì để truyền thông biết quan hệ của em với Hoắc Vân Hy mà để anh sắp xếp cho phóng viên giả vờ nhận ra Lê Hiểu Mạn, sau đó công kích cô ta, em muốn cô ta biến mất, vì em anh đưa cô ta tới Đảo Ngư không ai biết…"

Hạ Lâm không chờ Lôi Dương nói hết đã ngắt lời anh ta: "Không phải anh thích tôi sao? Những chuyện này không phải do anh tự nguyện sao?"

Lôi Dương xiết chặt cổ tay cô ta, ánh mắt đầy phẫn nộ: "Ừ, anh thích em, vì em anh nguyện làm mọi chuyện, đó là vì anh cho rằng Hoắc Vân Hy yêu em, anh giúp em chiếm được anh ta thì em có thể hạnh phúc, nhưng hiện tại xem ra mặc kệ em làm nhiều hay ít thì Hoắc Vân Hy căn bản không thích em."

"Anh buông ra." Hạ Lâm gạt tay Lôi Dương ra, ánh mắt phẫn hận nhìn anh ta: "Ai nói Vân Hy không thích tôi? Anh ấy yêu tôi, anh ấy chỉ tạm thời bị Lê Hiểu Mạn mê hoặc mà thôi, nếu anh ấy không thích tôi thì sẽ không lén giấu Lê Hiểu Mạn mà ở cùng tôi, vì tôi anh ấy kết hôn với Lê Hiểu Mạn một năm mà chưa từng chạm vào cô ta, đó không phải yêu thì là gì chứ?"

"Đó là vì thủ đoạn của em." Lôi Dương nắm cằm cô ta, hai mắt nhìn cô ta chằm chằm: "Em đừng quá u mê, nếu không phải mười năm trước em lừa gạt Hoắc Vân Hy nói em cứu anh ta thì anh ta sẽ chọn em sao? Mười năm trước lần bắt cóc đó người liều mạng cứu Hoắc Vân Hy là Lê Hiểu Mạn mà không phải em, vì sau khi Hoắc Vân Hy tỉnh lại thấy em, em nói em cứu anh ta nên anh ta mới thất vọng về Lê Hiểu Mạn, mới nhớ kĩ em, mới cảm kích em, là em khiến anh ta hiểu nhầm Lê Hiểu Mạn, để anh ta từng chút bất hòa với cô ta, em thừa cơ đó mà nhảy vào, em tỉnh táo lại di. Hoắc Vân Hy chỉ vì cảm kích em mới ở cùng em, anh ta không thấy rõ lòng mình, cho rằng yêu em, nhưng hiện tại anh ta đã thấy rõ rồi."

334. Chương 334: Chụp Hình, Trò Hay Lên Sàn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Không phải." hai mắt Hạ Lâm đầy nước mắt khóc lóc nhìn Lôi Dương: "Anh nói không đúng, không phải Vân Hy cảm kích mới chú ý tới tôi, mới tốt với tôi, anh ấy yêu tôi, chỉ cần Lê Hiểu Mạn mãi mãi biến mất khỏi thế giới này thì anh ấy sẽ yêu tôi, Lôi Dương, anh giúp tôi một lần đi, để tiện nhân kia biến mất được không? Dù sao chuyện gì anh cũng làm rồi, giết người thì tính là gì? Huống chi không cần anh ra tay."

Lôi Dương phẫn nộ trừng cô ta đang khóc như mưa, không đồng ý cô ta mà cầm ly rượu cô ta còn chưa uống xong rót vào miệng.

Rượu vào cổ họng, anh ta cảm thấy chua xót, Lôi Dương anh ta đúng là chuyện gì cũng làm rồi, ở trong mắt người ngoài anh ta là tên lưu manh làm cho người ta hận, nhưng cô ta không biết anh ta từng là một người nhát gan hèn yếu biến thành ngày hôm nay hơn một nửa là vì cô ta, vì anh ta phải bảo vệ cô ta.

Nhưng mà trong mắt cô ta chỉ có Hoắc Vân Hy.

Anh ta tuy là đại thiếu gia của Lôi gia nhưng anh ta ở Lôi gia như người tàng hình, ba mẹ anh ta ngoài cho anh ta tiền thì chưa bao giờ quan tâm anh ta.

Anh ta không biết đến tình thương của ba, của mẹ.

Trước đây khi còn đi học, anh ta thường bị bạn bè bắt nạt, Hạ Lâm là người đầu tiên thật lòng quan tâm anh ta, người đầu tiên giúp anh ta.

Cho nên anh ta nhớ ơn cô ta.

Lúc cô ta bị bắt nạt anh ta liền muốn bảo vệ cô ta.

Sau này anh ta xông pha trong xã hội, còn đi học mà đã hút thuốc, đánh nhau trốn học, phàm là người bắt nạt cô ta thì đều bị anh ta dạy dỗ.

Hạ Lâm thấy Lôi Dương chỉ uống rượu mà không đồng ý cô ta, cô tay xoắn tay, đi đến bên cạnh anh ta, cầm ly rượu trong tay anh ta, nhìn anh ta làm nũng: "Lôi Dương, anh giúp em một lần có được không? giúp em một lần thôi, Lôi Dương…"

Lôi Dương đẩy cô ta ra, ngồi xuống sofa cầm thuốc ra.

Hạ Lâm thấy vậy hung hăng nhíu mày trong lòng ngầm quyết định, cô ta mặc kệ dùng cách gì nhất định phải để Lôi Dương giúp cô ta loại bỏ Lê Hiểu Mạn.

Cô ta tiến lên lấy thuốc trong tay Lôi Dương dụi tắt sau đó lớn mật ngồi lên đùia nh ta, hai tay ôm mặt anh ta, hôn lên vành tai, giọng điệu mềm mại nói: "Lôi Dương, không phải anh thích em sao? Hôm nay em là của anh."

Lôi Dương nghe vậy sợ run lên không dám tin nhìn cô ta.

Hạ Lâm quyến rũ nhìn anh ta, sau đó chủ động cởi quần áo mình, lại duỗi tay cởi cho Lôi Dương, sau đó cầm tay anh ta đặt lên ngực mình, rên lên: "Ừm… Lôi Dương, muốn em đi, em là của anh, muốn em đi…"

Lôi Dương nhíu chặt mày nhìn vẻ quyến rũ mê hoặc của cô ta, bàn tay dán lên ngực cô ta hơi run rẩy, ánh mắt hoảng hốt như đang ở trong mộng, anh ta thử sờ vào, hôn cô ta, nhưng khi tỉnh lại mình chỉ là bạn của cô ta.

Anh ta đã muốn cô ta từ lâu nhưng ngại cô ta yêu Hoắc Vân Hy nên anh ta vẫn rất tôn trọng cô ta.

Hiện tại cô ta chủ động tiếp cận anh ta, tình cảm và khát vọng dành cho cô ta bị đè nén như sống lại, dần dần truyền hết vào lòng bàn tay anh ta.

"Uh'm…"

Hạ Lâm thấy Lôi Dương bị mình mê hoặc, như ngầm đạt được mục đích nhếch môi ra sức rên, chủ động hôn môi anh ta.

Cô ta vừa hôn, dục vọng áp chế của Lôi Dương nháy mắt bạo phát.

Anh ta vừa hôn vừa ôm cô ta lên giường, đè lên người cô ta, nhanh chóng làm cho hai người không còn mảnh vải, nắm giữ quyền chủ động lần này tới lần khác tiến công.

Cả người Hạ Lâm hoàn toàn phối hợp với anh ta, hùa theo anh ta.

Người đàn ông nặng nề thở dốc cùng tiếng rên rỉ của người đàn bà vang vọng khắp căn phòng tổng thống.

Hai người hăng như đánh tiết gà, chiến đấu kịch liệt đến khi trời tối đen mới rời khỏi khách sạn.

Hai người còn cho rằng trộm hoan thì thần không hay quỷ không biết lại không nghĩ tới từ lúc hai người họ gặp nhau, nói mỗi câu, làm mỗi chuyện đều bị ghi lại.

Mà người chụp hình lại là ông chủ sau màn của khách sạn Đế Hoa quốc tế Long Tư Hạo.

Lúc này anh đang ở trong phòng điều khiển của khách sạn.

Ngoại trừ anh còn có Lạc Thụy, Tô Dịch.

Lạc Thụy thưởng thức clip chiến đấu của Hạ Lâm và Lôi Dương, cười nhìn Long Tư Hạo: "Tổng giám đốc, thì ra Lê tiểu thư mất tích có liên quan đến đôi cẩu nam nữ này, không tệ, may mà tổng giám đốc anh có dự kiến trước để chúng tôi nhìn chằm chằm Lôi Dương, nắm giữ nhất cử nhất động của anh ta, mới biết được chuyện này, nhất là đoạn clip này, nếu anh nói đoạn clip này bị Hoắc Vân Hy biết hoặc công bố cho toàn thế giới biết thì đôi cẩu năm nữ kia còn có mặt mũi sống không?"

Long Tư Hạo cau mày, ánh mắt hung ác, đôi môi nhếch lên độ cong lạnh lẽo: "Đoạn clip này tạm thời không cần công bố."

"Sao cơ?... vì sao chứ?" Lạc Thụy nhíu mày nhìn Long Tư Hạo, khó hiểu hỏi: "Đoạn clip này chứa không ít lượng thông tin, nếu không công bố há chẳng phải không công rồi sao?"

Long Tư Hạo đứng lên, biểu tình trên gương mặt tuấn mỹ đầy âm lệ thấm vào lòng người, quan thân như có hơi thở lạnh lẽo bao phủ, làm cho người ta như tiến vào hầm băng, ánh mắt anh lạnh tới thấu xương, khóe môi nhếch lên vòng cung tàn ác: "Hạ Lâm dám làm vậy với Hiểu Hiểu, tôi muốn cô ta vào lúc hạnh phúc nhất đạp cô ta xuống vực sâu vạn trượng, để cho cô ta đau đớn không chịu nổi, sống không bằng chết."

Lạc Thụy nhìn Long Tư Hạo: "Lúc cô ta hạnh phúc nhất đó không phải là gả cho Hoắc Vân Hy sao? Ý của tổng giám đốc là muốn giúp cô ta gả cho Hoắc Vân Hy sau đó lại phá hủy cô ta hả?"

Long Tư Hạo cười hung ác: "Trước khi cứu được Hiểu Hiểu, Hạ Lâm và Lôi Dương tôi sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn họ, lập tức cho người điều tra theo dõi Lôi Dương, tôi muốn biết địa chỉ hòn đảo Ngư trong lời hắn ta, trước khi hắn tổn thương Hiểu Hiểu thì cứu được cô ấy."

"Vâng!" Lạc Thụy đáp lời sau đó cho người điều tra theo dõi Lôi Dương.

335. Chương 335: Chụp Hình, Trò Hay Lên Sàn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đảo Ngư.

Lê Hiểu Mạn bị nhốt trong nhà gỗ, lúc này mặt trời đã tối, tất cả căn nhà gỗ tối đen như mực.

Đói bụng cả một ngày, cô ngã trên mặt đất ngay cả trừng mắt cũng chẳng còn sức lực.

Lúc này cô nghe thấy động tĩnh, hình như có người đi vào nhà gỗ.

Mùi cá tanh hôi thuộc mùi của đàn ông đang cố gắng nhẹ chân đi vào.

Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhịn xuống cảm giác buồn nôn.

Tuy cô đã nhắm mắt từ lâu nhưng cảm giác được có hai người đi vào, mà trong tay họ có đèn pin đang chiếu vào mặt cô.

Mà hai người đàn ông trung niên đi vào, làn da đen ngăm, quần áo trên người đầy mỡ bẩn, trong đó có một người đầu tóc thưa thớt, nhưng da đầu lại đầy dầu, làm cho người ta có cảm giác anh ta như bị chốc đầu.

Hai người đàn ông đều cầm đèn pin trong tay, lúc Lê Hiểu Mạn bị rọi tới thì hai người nhìn nhau cười, gương mặt lộ ra biểu tình làm cho người ta ghê tởm.

"Lão nhị chốc đầu, cậu cảm thấy người đàn bà này là dạng gì? Có tốt hơn so với đàn bà thịt thô ở làng chài chúng ta không?"

"Người bị gọi là lão nhị chốc đầu mặt nhỏ mà tròn tròn, anh ta sờ cái đầu bị chốc của mình cười tít mắt thành một đường,háo sắc nhìn Lê Hiểu Mạn: "Qủa thật là quà của trời ban, mấy người đàn bà eo tho chân béo thối hoắc nhìn mà hết khẩu vị, sao có thể so với con nhỏ nõn nà này được? Anh xem da thịt này, mềm mềm, thắt lưng nhỏ mông vểnh thế này, tôi nhìn mà muốn chơi đùa cô ta rồi, ha ha…"

Lão nhị chốc đầu cười bì ổi, bắt đầu cởi quần áo.

Trên người hắn ta là bộ quần áo bẩn thỉu không có tay áo, phía dưới là chiếc quần vải bẩn thỉu may mà thành.

Hắn ta cởi giây buộc, nhanh chóng cởi đồ chỉ còn lại chiếc quần tứ giác bên trong.

Người đàn ông khác thấy vậy cũng khẩn trương cởi quần áo.

Hai người này nói khẩu âm không nặng nên lời chúng nói Lê Hiểu Mạn nghĩ nghĩ vẫn có thể hiểu.

Ngã nằm trên đất lai nhắm mắt nghe bọn họ nói, cũng nhận ra động tác bọn họ cởi đò, hai tay bị trói của cô ngầm xiết chặt, cô tuyệt đối không thể bị hai tên đàn ông ghê tởm này làm hỏng sự trong sạch được.

Hơi nhăn mày, cô từ từ mở mắt ra, thấy hai người đàn ông kia cởi chỉ còn cái quần tứ giác đang đi về phía cô.

Cô che giấu sự hoảng sợ, đôi mắt ngây thơ khó hiểu nhìn hai người đàn ông nhỏ nhẹ hỏi: "Hai chú, các người tới cứu tôi sao? Tôi đói quá, có thể cho tôi ăn gì được không?"

Đôi mắt cô long lanh trong suốt, biểu tình ngây thơ như cô bé không biết gì.

Cô nói tiếng phổ thông chuẩn, người bình thường đều có thể nghe hiểu.

Hai người đàn ông thấy Lê Hiểu Mạn gọi mình là chú sợ run lên lập tức ngồi xổm trước mặt cô.

Hai người thò tay sờ mặt cô hèn hạ cười nói: "Em gái nhỏ, các chú cũng đang đói bụng đây."

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn áp chế cảm giác ghê tởm trong người không né tránh mà như cũ ngây thơ nhìn hai ông chú bỉ ổi: "Tôi biết làm thức ăn, sẽ làm cho hai người ăn cùng."

Bất đắc dĩ phải gọi hai tên này là chú, Lê Hiểu Mạn ở trong lòng hung hăng mắng mình một hồi, nhưng không còn cách nào khác, hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt, nếu cô làm bộ như cô gái không biết già làm hạ xuống sự cảnh giác của bọn họ thì cô sẽ khó cứu mình.

Long Tư Hạo không ở bên cạnh cô, cô chỉ có thể tự dựa vào mình cứu mình.

Hai tên đàn ông bỉ ổi nhìn nhau cười, đồng thời nheo mắt nhìn Lê Hiểu Mạn: "Em gái, chúng tôi muốn ăn em cơ."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngầm xiết chặt tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay khuôn mặt thanh lệ nở nụ cười nháy máy vô tội hỏi: "Vì sao muốn ăn tôi? Tôi có bệnh, không ăn được, các chú ăn tôi sẽ bị độc chết."

Hai người đàn ông nghe cô nói vậy bán tín bán nghi nhìn cô.

Lão nhị chốc đầu nhìn người đàn ông bên cạnh hỏi: "Tôi nhìn cô ta sao giống hạt dưa vậy?"

Hạt dưa ý là tên ngốc.

Một người đàn ông khác nhìn Lê Hiểu Mạn bỉ ổi nói: "Mặc kệ cô ta là ngốc hay là cái gì, chỉ cần là đàn bà đều được, vợ tôi chết mười mấy năm, mười mấy năm rồi tôi còn chưa chạm qua đàn bà, khó khăn lắm mới có cô em da thịt non mềm, tôi không thể không đụng."

Nghe thấy lời bọn họ nói, Lê Hiểu Mạn lai ngây thơ nhìn bọn họ: "Hai chú á, đàn bà là cái gì? Có thể ăn sao? Chú à, tôi thật sự rất đói."

Dứt lời cô nhăn mày cúi đầu làm ra vẻ ủy khuất.

Hai người đàn ông thấy vậy lập tức nói: "Con quỷ nhỏ này là tên ngốc thật hả? Đàn bà chính là phụ nữ ấy, cái này mà cô em không biết sao?"

"Phụ nữ?" Lê Hiểu Mạn đột nhiên mở to mắt vô tội nhìn bọn họ, lắc đầu như trống bỏi: "Chú à, ai nói tôi là phụ nữ, tôi không phải, tôi không phải là phụ nữ."

Hai người đàn ông nghe cô nói vậy đều kinh ngạc nhìn cô: "Bộ dạng cô mềm mại như vậy không phải là đàn bà thì là cái gì?"

Lê Hiểu Mạn lại vô tội nháy mắt: "Các chú chẳng lẽ chưa nghe qua phẫu thuật chuyển giới sao? Tôi là đàn ông làm phẫu thuật mới biến thành phụ nữ, là dạng đàn bà như các chú nói đó."

Lão nhị chốc đầu sờ đầu nghi hoặc nhìn người đàn ông bên cạnh: "Hắc La Tử, còn có chuyện phẫu thuật này sao? Còn có thể biến đàn ông thành đàn bà?"

Người đàn ông được gọi là Hắc La Tử sờ đầu nhìn Lê Hiểu Mạn, lập tức nhìn lão nhị chốc đầu: "Tôi từng nghe qua ở đảo Ngư chúng ta có đứa bé nhà lão Lưu nói, bên ngoài thành phố cái gì cũng có, hình như phẫu thuật nam thành nữ cũng có."

Lê Hiểu Mạn thấy hai người đàn ông đang nghi hoặc, cô biết muốn họ tin tưởng là rất khó.

Cô nhăn mày cúi đầu bi thương nói: "Các người biết vì sao tôi lại tới đây không? Vì bộ dạng này tôi vị bệnh, còn là bệnh có thể lây nên mới bị mang tới nơi này, nếu không các người nghĩ một người từ bên ngoài như tôi vì sao lại xuất hiện ở đây chứ?"

Hai người đàn ông nghe nói cô bị bệnh lây được dù không dám tin nhưng vẫn nghi hoặc nhìn cô rồi lùi ra sau.

Tuy họ không thông minh nhưng cũng không phải quá ngu ngốc, nhưng nghe Lê Hiểu Mạn nói cô bị bệnh có thể lây truyền sợ chết mà hãi hùng.

Hai người phân tích lời của cô, cảm thấy cô nói có chút đạo lý, một mình cô từ bên ngoài không có lý do gì mà tới nơi này.

Hai người họ có lòng háo sắc nhưng không có gan làm, sợ bị Lê Hiểu Mạn thật sự là đàn ông phẫu thuật thành.

Lúc hai người đàn ông đang xoắn xuýt thì có tiếng két, cửa nhà gỗ bị mở ra, có ánh sáng chiếu vào.

Lập tức có một bé gái đỡ bà lão đi vào.

Bà lão cầm đèn pin trong tay chiếu tới, nhìn lão nhị chốc đầu vào Hắc La tử, gương mặt già nua giận dữ: "Lão nhị chốc đầu, Hắc La Tử, các người hai tên này ở đây làm chuyện xấu gì? Còn muốn xuống tay phá sự trong sạch của cô gái nhà người ta phải không?"

"Haha… chúng tôi làm gì có, chúng tôi chỉ đến xem cô ta mà thôi."

Lão nhị chốc đầu và Hắc La tử lập tức đứng lên nhìn bà lão cười haha.

Bà lão thấy hai người bọn họ mặc mỗi chiếc quần tứ giác liền giơ gậy đánh về phía họ: "Quần áo còn cởi hết mà dám nói không có? Còn không chút cho tôi…"

"Cút… chúng tôi lập tức cút, ối đau, đừng đánh tôi, đau…"

Lão nhị chốc đầu và Hắc La tử vừa kêu đau vừa ôm quần áo bỏ chạy.

336. Chương 336: Đáng Ghét, Ác Ma Trấn Trên (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bà lão đuổi hai người bọn họ đi, cô bé kia đỡ đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, từ từ ngồi xuống.

Bà lão mặt mũi hiền hậu, ân cần hỏi: "Cháu có sao không?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn bà lão trước mặt, mặc dù giọng địa phương của bà rất nặng, cô nghe không hiểu lắm, nhưng cô chỉ cần suy nghĩ là có thể dễ dàng đoán ra bà nói gì.

Cô nhìn bà lão gật đầu, nhàn nhạt cười: "Cảm ơn bà! Cháu không sao."

"Chị, bà nấu ăn cho chị." Cô bé đỡ bà lão chính là cô bé hôm nay Lê Hiểu Mạn chuẩn bị đưa vòng tay.

Cô bé nhìn Lê Hiểu Mạn nói xong, liền lấy ra một giỏ trúc cũ nát chứa thức ăn.

Lê Hiểu Mạn nhìn chén và đũa dùng vật liệu gỗ làm thành trong tay cô bé, đôi mi thanh tú nhíu lại, nhìn ra người ở đây không chỉ lạc hậu, hơn nữa còn rất nghèo.

Nơi này hoàn toàn tách biệt với công nghệ hiện đại, cô thậm chí có cảm giác xuyên không.

Cơm trong chén gỗ không có bao nhiêu, nhưng thức ăn còn không ít, đều là cải xanh và cá.

Nơi này là đảo cá, gần biển khơi, có cá cũng không lạ.

Nhưng cô vừa ngửi mùi cá liền muốn nôn.

"Ọe… ọe…"

"Chị, chị sao thế?" Cô bé thấy Lê Hiểu Mạn đột nhiên nôn ọe, nghi hoặc nhìn cô.

"Ọe… Chị…" Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn cô bé, đè nén cảm giác muốn nôn, cười nói: "Chị không sao, ọe… Ngửi mùi cá không quen, ọe, không liên quan tới mọi người, là vấn đề của chị."

Lê Hiểu Mạn nói tiếng phổ thông rất chuẩn, người nơi này tuy nghèo và lạc hậu nhưng cũng có người từ bên ngoài đến, người nơi này cũng có đi làm ở thành phố lớn, vì vậy Lê Hiểu Mạn nói tiếng phổ thông, bà lão và cô bé nghe hiểu.

Bà lão nhìn Lê Hiểu Mạn, cười nói: "Cháu đang mang thai em bé phải không?"

"Mang thai?" Lê Hiểu Mạn sửng sốt, ngước mắt nhìn bà lão, dò xét hỏi: "Bà, bà nói cháu mang thai sao? Sao có thể? Sao cháu có thể mang thai?"

"Cháu kêu bà nội giống A Hoa đi! Bà thấy cháu nhất định là mang thai, bà sống tới tuổi này rồi, có gì chưa thấy, có thể sai sao, cháu nhất định là mang thai."

Nghe bà lão nói, Lê Hiểu Mạn nhíu mày, hình như chu kỳ kinh nguyệt đã qua một thời gian.

Hơn nữa khoảng thời gian này xảy ra nhiều chuyện, cô quên mất, cô và Long Tư Hạo ở chung một chỗ, tới nay chưa từng ngừa thai, cộng thêm gần đây cô có dấu hiệu muốn nôn, chẳng lẽ cô thật sự mang thai? Mang thai con của Long Tư Hạo?

Nghĩ tới điểm này, trong lòng cô mừng rỡ vô hạn, nếu Long Tư Hạo biết, nhất định rất vui!

Nhưng nghĩ tới lần trước, cô dám xác định thật sự mang thai, lỡ như lầm nữa thì sao?

Chuyện này nhất định phải đi bệnh viện kiểm tra mới được.

Chuyện bây giờ cô muốn làm nhất chính là nghĩ cách thoát khỏi nơi này trước.

"Bà… bà nội, bà có thể nói cho cháu làm sao mới có thể rời khỏi nơi này không?"

Cô ngước mắt nhìn bà lão và cô bé, nhưng thấy ánh mắt của họ đều rơi vào trên tay cô.

Hai mắt cô bé sáng lên nhìn vòng tay trên tay cô, đưa tay nhỏ bé sờ: "Chị, vòng tay của chị thật đẹp."

Lê Hiểu Mạn nhìn cô bé và bà lão, trong lòng nhất thời biết tại sao hai người họ chạy tới đưa cơm cho cô, có lẽ vì vòng tay trên tay cô.

Vòng tay thiết kế đặc biệt lại xa hoa đắt tiền này là đích thân Long Tư Hạo thiết kế tặng cô, ý nghĩa đặc biệt, biểu thị tình yêu 10 kiếp vẫn không đổi của anh với cô.

Hôm nay cô nói muốn tặng vòng tay cho cô bé, thật ra là nói dối, muốn gạt cô bé nói đây là đâu, phải rời khỏi thế nào mà thôi.

Nếu như cô bé muốn vòng tay này, cho dù cô tặng, cũng sẽ nghĩ cách lấy lại.

Mỗi một đồ Long Tư Hạo tặng cô đều có ý nghĩa đặc biệt, sao cô có thể tặng người khác thật được?

Nhưng nếu bây giờ cô muốn thoát hiểm, hình như không tặng không được.

Không bỏ đứa bé không thể bẫy chó sói, cô chỉ có thể tặng trước.

Nhìn cô bé, híp mắt cười: "Em gái nhỏ, em thích vòng tay này sao?"

"Thích! Chị có thể tặng em sao?" Cô bé nhìn Lê Hiểu Mạn, rất thành thực gật đầu.

Bà lão lúng túng nhìn Lê Hiểu Mạn: "A Hoa một mực ầm ĩ nói vòng tay cháu đẹp, muốn bà đưa cơm để đổi, cháu thấy có được không?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt cười nhìn lão bà, cân nhắc lời nói, nhàn nhạt cười: "Bà nội, A Hoa thích, dĩ nhiên cháu nguyện ý tặng cô ấy, cháu có chuyện muốn nhờ bà giúp, bà có thể thả cháu không? Cháu thật sự không phải người xấu, cháu không biết tại sao mọi người ghét người từ bên ngoài, nhưng mà cháu cũng bị người xấu hãm hại, mới bị đưa tới đây."

Cô bé A Hoa nhìn vòng tay Lê Hiểu Mạn, lại kéo áo bà lão, mặt đầy mong đợi nhìn bà: "Bà nội, bà đi nói với thôn trưởng đi, nói thôn trưởng thả chị, con thấy chị không giống người xấu, con muốn vòng tay của chị, con muốn, con muốn! Bà nội, bà nội…"

Bà lão vô cùng thương cháu gái mình, thấy cô bé năn nỉ, bà nhìn Lê Hiểu Mạn, cũng cảm thấy cô không giống người xấu, vì vậy nhìn cháu gái A Hoa nói: "Được rồi, bà đi nói cho ông con, để ông ấy thả cô ấy ra."

337. Chương 337: Đáng Ghét, Ác Ma Trấn Trên (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngay sau đó bà lão và cô bé A Hoa liền rời khỏi nhà gỗ, tìm thôn trưởng nói giúp cho Lê Hiểu Mạn.

Sau khi họ rời đi, Lê Hiểu Mạn lo lắng chờ họ.

Nhưng cô không dám ngủ lại, sợ hai người đó và con la đen lại tới.

Cô thức đến sáng.

Đã sớm đói bụng, trong dạ dày bắt đầu đau.

Đột nhiên, cửa nhà gỗ bị đẩy ra, một đám người đi vào.

Cầm đầu là người đàn ông thô lỗ nói cô bé là con gái ông, bà lão và cô bé cũng ở đây, còn có những ngư dân khác.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn im lặng không lên tiếng, ánh mắt rơi vào trên người bà lão và cô bé.

Cô bé nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó kéo cánh tay người đàn ông thô lỗ: "Ba, chị thật sự là người tốt, ba thả chị đi."

Người đàn ông nhìn Lê Hiểu Mạn, mấy ngư dân tiến lên, cởi dây trói cho Lê Hiểu Mạn.

Sau đó những ngư dân hỏi cô sao tới đây, không làm khó cô nữa.

Còn cô đi theo bà lão và cô bé vào nhà họ.

Một nhà gỗ ba phòng, phòng giữa là phòng chính, bên kia là phòng bếp.

Trong phòng bếp không có nhóm lửa, lò bếp dùng bùn dựng.

Sau nhà gỗ là nhà vệ sinh được xây bằng gỗ, vô cùng đơn giản, chỉ có hai tấm ván, vừa đi vào mùi thúi liền xông vào mũi.

Nơi này đơn sơ đến mức Lê Hiểu Mạn không dám tưởng tượng.

Không trách cô bé thấy vòng tay cô thì thích không thôi.

Cô bé và bà lão xem như cứu cô, theo lý cô phải tặng vòng tay cho cô bé, nhưng đây là Long Tư Hạo tặng cô, cô không nỡ.

Nhưng không tặng, trên người lại không có tiền mặt, trừ chiếc nhẫn kim cương 3 ca ra trên tay và dây chuyền 12 ca ra trên cổ ra, cũng chỉ có vòng tay này có thể tặng người.

Chiếc nhẫn ý nghĩa đặc biệt, cô tuyệt đối không thể tặng người khác.

Bà lão dẫn cô ra sau, làm món ăn thanh đạm cho cô, cô ăn xong, thấy cô bé A Hoa vẫn nhìn chằm chằm vào vòng tay mình, mặc dù không nỡ, nhưng cô vẫn tháo ra, tạm thời tặng cho cô bé, chờ cô có thể rời khỏi đây, lại nghĩ cách lấy lại.

Theo lời bà lão, Lê Hiểu Mạn biết ngư dân nơi này ghét người từ bên ngoài là vì có thương nhân đầu tư bất động sản nhìn trúng đảo này, muốn xây dựng làng du lịch ở đây, liền ép ngư dân ở đây ký hợp đồng dời đi, nhưng ngư dân ở đây đều dựa vào đánh cá mà sống, rời khỏi biển khơi cũng không biết làm gì nuôi sống mình.

Nhất là ngư dân lớn tuổi càng không đồng ý rời khỏi đây, mà bọn họ không rời đi, thương nhân bất động sản kia liền cho người uy hiếp, bức bách, dùng bạo lực đả thương không ít ngư dân, điều này khiến bọn họ căm ghét người từ bên ngoài.

Nghe bà lão nói xong, trong lòng Lê Hiểu Mạn cũng cảm thấy thương nhân bất động sản kia hơi quá đáng, thật ra bọn họ tới đây xây làng du lịch là tốt, có lợi cho phát triển kinh tế nơi này, nhưng bọn họ có thể nghĩ ra kế hoạch chu đáo, tại sao nhất định phải ép ngư dân ở đây dời đi?

Có tiền thì mọi người cùng nhau kiếm không tốt sao?

Uy hiếp, bức bách, bạo lực như vậy, có khác gì bọn lưu manh?

Lê Hiểu Mạn căm phẫn, thậm chí muốn đại diện làng chài đi thương lương với thương nhân bất động sản kia.

Lúc này, cô bé A Hoa vốn chơi ở ngoài đi vào.

"Bà nội… Bà nội…"

Bà lão thấy cháu gái A Hoa vội vã chạy vào, nghi ngờ hỏi: "A Hoa, sao thế!?"

A Hoa chỉ chỉ bên ngoài, thở hổn hển nói: "Bà nội, con cọp trấn trên lại tới đánh người, hai con chó con của ba đều bị đánh gần chết rồi, bọn họ đánh từng nhà, bà nội, ba ra biển đánh cá rồi, chúng ta làm sao đây?"

Bà lão nghe vậy, sắc mặt ngưng trọng nhìn Lê Hiểu Mạn nói: "A Mạn, con cọp trấn trên đó không phải người tốt, cháu là người lạ, đừng để bọn họ nhìn thấy cháo, mau đi trốn."

Lê Hiểu Mạn vừa ăn xong nghe bà lão nói, cau mày nhìn bà lão hỏi: "Bà nội, con cọp đó là ai?"

Tiếp xúc một lúc với bà lão, cô đã hoàn toàn nghe hiểu bà nói gì, thật ra bọn họ nói cũng không khó hiểu, chẳng qua tiếng địa phương và khẩu âm không giống nhau mà thôi.

Bà lão gọi cô là A Mạn, đoán chừng người ở đây đều thích kêu thêm một chữ A, nhưng có ý nghĩa gì, cô cũng không biết.

Bà lão thấy cô hỏi tới con cọp là ai, liền nói đúng sự thật cho cô.

Thì ra con cọp kia là ác bá nổi danh khu vực này, một thủ lĩnh băng đảng, mở sòng bạc ở trấn trên, có không ít thuộc hạ côn đồ.

Hắn cấu kết với thương nhân bất động sản kia, giúp thương nhân bất động sản kia bức bách ngư dân ở đây ký hợp đồng dời đi, nếu ngư dân không ký, hắn sẽ cho thuộc hạ đánh tàn phế mới ngưng.

Bọn họ ba ngày tới gây chuyện hai lần, hôm nay lại tới.

Lê Hiểu Mạn nghe bà lão nói xong, căn bản không kịp trốn, lão hổ kia đã dẫn đám người cường tráng vạm vỡ xông vào.

338. Chương 338: Đánh Cuộc, Cô Sẽ Không (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Các… Các người muốn làm gì?" Lão bà bà thấy vậy, bà kéo cháu gái của mình lại, chắn trước người Lê Hiểu Mạn.

Người đàn ông được gọi là hổ kia nhìn hơn bốn mươi tuổi, là một kẻ đầu trọc, trên cổ mang dây chuyền vàng rất to, dáng vẻ hung ác, vừa nhìn đã biết là kẻ lưu manh.

Anh ta cầm một bản thỏa thuận ra, đưa cho lão bà bà, hung ác nói: "Lão bà chết tiệt, đi ra đây, ấn dấu tay lên đây coi như là ký tên."

Lão bà bà ôm cháu gái của mình, nhìn người đàn ông gọi là Hổ kia nói: "Bọn tôi không ký, dù có chết bọn tôi cũng sẽ không rời khỏi Yêm Lý Gia."

Người đàn ông gọi là Hổ kia nghe thấy lão bà bà nói như vậy, anh ta như không quen với việc dùng lời nói, nhẹ nhàng nâng tay lên, tỏ ý bảo người đàn ông vạm vỡ sau lưng anh ta ra tay đánh người.

Lê Hiểu Mạn được lão bà bà ngăn ở phía sau thấy vậy, cô đi vòng qua trước người lão bà bà, nhìn về phía người đàn ông gọi là Hổ kia, cong môi nói: "Mục đích của các người không phải là để bọn họ ký thỏa thuận di dời hay sao, cần gì phải đánh người?"

Hổ nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, ánh mắt sáng lên: "Ai ôi! Được lắm con quỷ nhỏ kia, nghe giọng nói có vẻ như mày không phải là người ở nơi này."

Mặc dù tiếng phổ thông của người đàn ông gọi là Hổ kia không tiêu chuẩn lắm, nhưng khẩu âm của anh ta không quá nặng, nên trò chuyện với anh ta, cũng sẽ không mất công.

Lê Hiểu Mạn nhìn về phía anh ta, môi hồng nhẹ mân: "Đúng là tôi không phải là người ở đây, nhưng tôi hy vọng có thể đại diện cho người ở nơi này thương lượng với người muốn xây dựng khu du lịch ở đây, tôi có kế hoạch chu đáo, sẽ có lợi với anh, sẽ có lợi với nhà đầu tư bất động sản kia, cũng sẽ có lợi với ngư dân ở đây, tôi tin tưởng, hẳn là anh có thể liên lạc với nhà đầu tư bất động sản đó."

Mục đích của cô là như vầy, một là hy vọng có thể giúp được ngư dân nơi này, thứ hai là hy vọng có thể có cơ hội rời khỏi nơi này.

Chỉ cần cô có thể gặp được nhà đầu tư bất động sản đó, cô nhất định có thể nghĩ biện pháp thuyết phục đối phương, mang cô rời khỏi nơi này.

Đối với người coi trọng tiền, cô có lòng tin có thể thuyết phục được đối phương.

Hổ hơi kinh ngạc nhìn Lê Hiểu Mạn, anh ta lại đánh giá cô từ trên xuống dưới, mặt mũi xinh đẹp, đôi mắt trong suốt động lòng người, mũi ngọc cong vút, đôi môi căng mọng ướt át, dáng dấp xinh đẹp, tinh khiết thanh nhã, nhưng lại mang theo khí chất kiêu ngạo. Dáng vẻ thanh lịch và quyến rũ như một đóa bách hợp, nhưng lại mang khí chất lạnh như băng giống như đóa tuyết liên, khiến người ta cảm thấy không phải ai cũng có thể tùy tiện đến gần cô được.

Anh ta nheo mắt lại, đáy mắt thoáng sáng rực.

"Cô muốn gặp Hàn tổng, cô cho rằng mình là ai? Cô cho rằng Hàn tổng sẽ gặp cô sao?"

"Hàn tổng?" Lê Hiểu Mạn hơi nâng tầm mắt lên, cô nhìn về phía người đàn ông gọi là Hổ kia: "Không phải mục đích của các người là tiền hay sao? Tôi có một kế hoạch toàn diện hơn, mà cái kế hoạch này rất có lợi với Hàn tổng đó, tôi tin rằng anh ta sẽ có hứng thú. Tuy nhiên, điều quan trọng nhất chính là nó sẽ có lợi với anh, lấy tiền tài của người ta để làm chuyện xấu thay họ, tôi tin rằng anh "Phí tâm phí sức " thay người gọi là Hàn tổng đó ép những ngư dân này ký kết thỏa thuận di dời như vậy, nhất định là vì người đó đã cho anh lợi ích nào đó! Nếu như anh làm thành chuyện này, thì nhất định là anh sẽ càng lấy được nhiều lợi ích hơn, nhưng anh thử suy nghĩ lại xem, anh đánh người, bức người, thì người ta cũng sẽ không có ý định dời đi đâu, nếu như anh tin tưởng tôi, kế hoạch của tôi chẳng những có thể khiến anh thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ của Hàn tổng đó, hơn nữa còn không cần anh phí quá nhiều sức lực, không có ai thích làm người xấu, anh Hổ anh cũng không thích phải không!"

Tiếng "Anh Hổ" này gọi vừa đúng lúc.

Hổ nghe xong mặt đầy ý cười, anh ta chăm chú quan sát Lê Hiểu Mạn, rồi mới lên tiếng: "Có vẻ như cô cũng có chút kiến thức, cô muốn gặp Hàn tổng phải không? Tôi có thể tiến cử cô, vừa vặn, hôm nay Hàn tổng sẽ đến đây, tuy nhiên, tôi tiến cử cô, thì tôi sẽ được lợi gì?"

339. Chương 339: Đánh Cuộc, Cô Sẽ Không (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn thấy Hổ nhìn chằm chằm vào mình, cô che giấu tất cả cảm xúc trong lòng xuống, cười yếu ớt nhìn nh ta, cố ý nói mập mờ: "Không phải đàn ông thích nhất là quyền lực, tiền tài và đàn bà hay sao? Lợi ích khi anh Hổ tiến cử tôi gặp Hàn tổng, là anh có thể thu được cả người và tiền bạc."

Hổ nghe thấy vậy thì mắt sáng lên, anh ta lại đánh giá Lê Hiểu Mạn từ trên xuống dưới, giống như là chưa từng thấy người phụ nữ có thể hiểu được tâm tư của anh ta mà lại nhanh nhạy giống như cô vậy.

Cả người và tiền bạc, lời nói này chui thẳng vào trong tâm khảm của anh ta.

Anh ta rất cao hứng, liền đáp ứng mang Lê Hiểu Mạn đi gặp Hàn tổng mà anh ta nói.

Lão bà bà và cô bé vốn đang lo lắng cho Lê Hiểu Mạn, nhưng Lê Hiểu Mạn bảo bọn họ yên tâm, rồi đi theo Hổ vào trấn trên, đến chỗ ở của anh ta.

Nếu so với thôn chài lưới vừa nhỏ lại vừa lạc hậu này thì trấn trên tốt hơn rất nhiều, ít nhất có thể thấy được tòa nhà nhỏ kiểu Tây.

Hôm nay vừa đúng là ngày họp chợ, trấn trên tương đối nháo nhiệt, hai bên đường không rộng lắm có rất nhiều tiểu thương đang bày bán hàng, các tiếng rao hàng vang lên bên tai không dứt, hết sức náo nhiệt.

Lê Hiểu Mạn có một loại cảm giác không thể giải thích được khi ngồi xe của Hổ tới trấn trên, tuy cô không lớn lên trong gia đình giàu có, nhưng ít ra thì cô cũng lớn lên ở trong thành phố, thường thấy các thiết bị công nghệ cao, mấy tòa nhà chọc trời..., nhưng cảnh họp chợ ở trong trấn này lại khiến cô cảm thấy hơi mới mẻ độc đáo.

Có lúc, cuộc sống như vậy lại khiến người ta dễ chịu.

Người ở đây đều dựa vào hai bàn tay của mình để tự nuôi sống bản thân, cô cảm thấy rất thật.

Chỗ ở của Hổ là căn nhà nổi bật nhất thị trấn này.

Đây là một căn nhà nhỏ có năm tầng, sân sau là chỗ ở của Hổ, phòng khách trước mặt là sòng bạc, có trên trăm người nam nam nữ nữ đang tụ tập đánh bạc, trong đó có một chiếc bàn vuông nào đó, có không ít người đang vây quanh.

Sau khi Lê Hiểu Mạn xuống xe thì cô đi theo Hổ vào phòng khách lượn lờ khói mù, quản lý sòng bạc đi lên trước, nhìn Hổ nói: "Anh Hổ, Hàn tổng tới rồi, còn thắng không ít, nếu anh ta thắng tiếp nữa, thì sòng bạc của chúng ta sẽ lỗ rất lớn, không biết có phải là Hàn tổng tới đây để phá quán hay không?"

Hổ nghe vậy, sắc mặt anh ta thay đổi, sau đó anh ta mỉm cười đi theo quản lý sòng bạc đi về phía bàn đánh bạc đang tụ tập nhiều người nhất kia.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn cũng đi theo sau lưng Hổ.

Cô nghe thấy những lời quản lý sòng bạc vừa nói, Hàn tổng kia vững chắc như vậy, thì tuyệt đối không phải là loại người hiền lành gì đi!

Cô nghĩ đến mấy bộ phim trong ti vi có liên quan đến đánh bài đều nói về mấy băng đảng, đừng nói là Hàn tổng kia là người của băng đảng nào đấy nhé?

Vậy có phải là cô muốn thuyết phục đối phương mang cô rời khỏi nơi này lại càng khó khăn hơn hay không?

Có lẽ Hàn tổng đó còn là người xấu xa hơn so với Hổ.

Đám người đang tụ tập đánh bạc trước bàn thấy Hổ tới, lập tức chủ động mở đường cho Hổ.

Sau khi đám người này chủ động tránh ra, Lê Hiểu Mạn mới thấy rõ người đàn ông ngồi ở bàn đánh bài đối diện kia, đối phương lại là một người đàn ông đẹp trai đến nỗi cả người lẫn thần đều phẫn nộ.

Chỉ số đẹp trai ngang hàng với Long Tư Hạo.

Nhưng nếu dùng từ tuấn mỹ để nói về vẻ bề ngoài của Long Tư Hạo, thì phải dùng từ phong hoa tuyệt đại để hình dung người đàn ông trước mắt này mới thích hợp.

Hình như gần đây vận khí của cô rất tốt, gặp hết người đẹp trai này đến người đẹp trai khác.

Người đàn ông họ Hàn kia ngồi ở chỗ đó giống như một vị thần vậy, khí chất cao quý ưu nhã, khuôn mặt còn tinh xảo hơn so với phụ nữ, da đẹp đến nỗi phụ nữ cũng phải ghen tỵ, ngũ quan thâm thúy, đôi môi đỏ dụ hoặc, cánh mũi lộ ra vẻ kiêu ngạo, đôi mắt lam mị hoặc hơi nheo lại, tóc mái hơi dài, như muốn che đi đôi mắt quyến rũ, có mấy phần xốc xếch, lười biếng mười phần.

Nếu như không phải là thấy trên cổ anh ta có hầu kết tượng trưng cho đàn ông ở cổ họng, thì Lê Hiểu Mạn sẽ cho rằng anh ta là một người đẹp mang dòng máu lai.

Cho dù Sophie có xinh đẹp như thiên tiên thì cũng không thể so sánh với vẻ phong hoa tuyệt đại của anh ta.

Liếc nhìn anh ta, Lê Hiểu Mạn hơi cảm thấy mặc cảm tự ti, một người đàn ông đẹp đến như vậy, thực sự là rất đẹp, thì người là phụ nữ như cô phải làm thế nào mới không biết xấu hổ mà sống tiếp?

Càng nhìn kỹ hơn, điểm chết người là cả người anh ta mặc âu phục màu đỏ mận, càng tăng thêm vẻ quyến rũ của anh ta, nhưng lại không mất đi khí chất của riêng anh ta.

Áo sơ mi màu tím nhạt, cà vạt đỏ, đem khí chất ưu nhã và sự lười biếng trên người anh ta kết hợp với nhau, khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ sang trọng.

340. Chương 340: Đánh Cuộc, Cô Sẽ Không (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hổ gật đầu cười nói với người đàn ông phong hoa tuyệt đại đang ngồi ở bàn đánh bài đối diện: "Hàn tổng, nghe nói vận may hôm nay của anh không tệ, thắng được không ít tiền, không biết tôi có vinh hạnh được đánh bạc với anh một lần hay không?"

Người đàn ông họ Hàn kia tên là Hàn Cẩn Hi, anh ta nghe thấy Hổ nói như vậy, đôi mắt màu làm quyến rũ lười biếng liếc nhìn Lê Hiểu Mạn đang đứng ở bên cạnh Hổ vẫn luôn đánh giá anh ta, đôi môi đỏ như lửa hé mở, giọng nói lười biếng êm tai: "Anh lấy cái gì để đánh cuộc với tôi? Sòng bạc của anh, hay là ngươi phụ nữ bên cạnh anh?"

Lúc anh ta nói chuyện, giọng điệu chậm chạp lười biếng, tuy anh ta nói liên tục, nhưng giọng nói lại không mất đi sự ngang ngược và trầm ổn.

Vô hình trung anh ta mang đến một loại cảm giác bị áp bách cho người khác.

Hổ nghe thấy lời này của Hàn Cẩn Hi, nụ cười trên mặt anh ta hơi cứng lại, trong khoảng thời gian tiếp xúc cùng Hàn Cẩn Hi này, anh ta cũng biết tính cách của Hàn Cẩn Hi hơi quái dị, dường như thích đưa tay ra đánh vào khuôn mặt mỉm cười của người ta.

Anh ta rất ít khi cho người ta mặt mũi, nhất là mặt mũi cảu Hổ, tới bây giờ anh ta lại càng không cho.

Nghĩ đến anh ta nói người phụ nữ bên cạnh mình, Hổ nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, rồi lại nhìn về phía Hàn Cẩn Hi, cười nói: "Hàn tổng, người phụ nữ này nói muốn đại diện ngư dân của thôn chài lưới nói với anh về chuyện liên quan tới thỏa thuận dời đi? Cô ta nói…"

Hàn Cẩn Hi không đợi Hổ nói xong, anh ta lập tức bỏ qua Hổ, anh ta lười biếng nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, môi mỏng quyến rũ cong lên: "Cô muốn nói chuyện với tôi?"

Trong lời nói của anh ta không lộ ra bất kỳ thái độ gì, nhưng Lê Hiểu Mạn vẫn dò xét được một tia khinh thường từ trong đôi mắt lam của anh ta.

Lê Hiểu Mạn hơi cau mày lại, nhưng rồi cô mỉm cười nhìn về phía Hàn Cẩn Hi, ngữ khí kiên định: "Đúng vậy! Tôi muốn nói chuyện với anh."

"Cô dựa vào cái gì để nói chuyện với tôi?" Hàn Cẩn Hi lười biếng liếc nhìn cô, ánh mắt lơ đãng mang theo sự quyến rũ trời sinh, môi mỏng khẽ kiêu ngạo cong lên.

Người đàn ông trước mắt mang đến cho cô một cảm giác anh ta là người thích hắt nước lạnh vào người khác, vì vậy không phải là người dễ thuyết phục.

Cô hơi híp mắt lại, rồi lấy hết can đảm đi tới bên cạnh Hàn Cẩn Hi, cô âm thầm tự lấy tay nhéo mình, để lấy dũng khí cho mình, ngữ khí kiên định, khuôn mặt tràn đầy tự tin nói "Tôi không dựa vào cái gì, chỉ bằng tôi có miệng, có thể thuyết phục được anh…"

Hàn Cẩn Hi không đợi cô nói xong, mà rất không cho cô mặt mũi cắt đứt lời của cô: "Súc sinh cũng có miệng, cô cảm thấy nó có thể thuyết phục được tôi sao?"

Lê Hiểu Mạn bị anh ta đả kích một câu mà co rút khóe môi, cô rất muốn xông lên cho anh ta một cái bạt tai.

Cô nhìn về phía anh ta, cố đè nén lửa giận trong lòng xuống, cười nhạt liếc nhìn anh ta hỏi: "Hàn tổng, anh là người đúng không? Anh có thể nghe hiểu súc sinh nói sao?"

Nghe vậy, ánh mắt lười biếng của Hàn Cẩn Hi dần trở nên lạnh thấu xương, anh ta nhìn Lê Hiểu Mạn đang cười nhạt, ánh mắt thoáng kinh ngạc, giống như là không ngờ rằng cô lại đột nhiên hỏi như vậy.

Anh ta khẽ cong môi cười quyến rũ nhưng nụ cười đó lại khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo, nhàn nhạt nói ra hai chữ: "Không thể."

Nghe anh ta nói không thể, Lê Hiểu Mạn hơi cong môi dưới, cô vẫn nhìn anh ta duy trì nụ cười nhạt như cũ: "Hàn tổng không phải súc sinh, nên tự nhiên là Hàn tổng nghe không hiểu được lời của súc sinh, vậy lời của tôi Hàn tổng có thể nghe hiểu chứ?"

Không thể nghi ngờ là những lời này của cô là bậc thang cho Hàn Cẩn Hi đi xuống, nếu như Hàn Cẩn Hi trả lời nghe không hiểu, vậy anh chẳng khác nào tự thừa nhận mình là súc sinh.

Đôi mắt xanh lam của anh ta khẽ co rút lại, ánh mắt lười biếng nhìn Lê Hiểu Mạn dần lạnh lẽo hơn, giọng nói trầm thấp mang theo sự lạnh lùng: "Cô rất can đảm đấy."

Chưa có ai dám nói với anh ta những lời như vậy.

Nhưng anh ta không thừa nhận cũng không được, cái miệng kia của cô có chút ý tứ.

Anh ta thu khí lạnh trong mắt lại, lười biếng nhìn chằm chằm vào cô, khuông mặt yêu nghiệt nở nụ cười khiến người ta tính toán không ra: "Cô vừa mới mới là thuyết phục tôi? Thuyết phục tôi cái gì?"

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn nụ cười phong hoa tuyệt đại nhưng lại khiến cho lòng người phát rét của anh ta, cô hơi dừng lại, ánh mắt khẽ chuyển, rồi nhìn anh ta cười yếu ớt, vẻ mặt kiên định: "Hàn tổng, có rất nhiều người ở đây, tôi muốn chúng ta nói chuyện riêng năm phút."

Hàn Cẩn Hi thấy cô không trả lời câu hỏi của anh, ngược lại còn nói muốn nói chuyện riêng với anh ta năm phút, anh ta nửa mở đôi mặt lam quyến rũ, thâm trầm nhìn cô, nhưng lại không nói cái gì.

Lúc không nói chuyện anh ta cũng mang đến cho người ta loại cảm giác bị áp bách.

Hổ đứng ở bên cạnh nhìn về phía Hàn Cẩn Hi không lên tiếng, cho rằng Lê Hiểu Mạn đã chọc giận anh ta, Hổ nhìn cô bằng ánh mắt cảnh cáo, tỏ ý bảo cô nói xin lỗi hoặc là khen Hàn Cẩn Hi mấy câu.

Nhưng Lê Hiểu Mạn không nhìn về phía Hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn duy trì nụ cười tao nhã, Hàn Cẩn Hi không lên tiếng, cô cũng không nói chuyện.

Qua hồi lâu, Hàn Cẩn Hi lười biếng nhắm mắt lại, đột nhiên hỏi: "Có biết đánh bài hay không?"

"Cái gì?" Lê Hiểu Mạn giật mình trong giây lát, cô hơi không hiểu gì nhìn về phía anh ta, rồi thành thật nói: "Không biết."

!!

341. Chương 341: Long Thiếu, Khiến Phụ Nữ Mê Đắm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Vừa vặn!" Hàn Cẩn Hi nhìn về phía cô, hơi mở nửa mắt, lười biếng nói: "Chúng ta đánh một ván bài, cô thắng, tôi sẽ cho cô năm phút, nếu như cô thua…"

Lê Hiểu Mạn không đợi anh ta nói xong, cô nheo mắt lại liếc nhìn anh ta: "Anh biết đánh bài, mà tôi lại không biết, tôi không biết làm thế nào để thắng, trừ phi, chúng ta không so kỹ thuật đánh bài, mà so ông trời sẽ giúp ai, nếu như tôi thắng, mời Hàn tổng tuân thủ cam kết, cho tôi năm phút, nếu như tôi thua, tôi sẽ để Hàn tổng muốn làm gì thì làm trong năm phút."

Cô vừa nói ra lời này, đám người chung quanh và Hổ đều tò mò nhìn cô.

"Để rôi muốn làm gì thì làm trong năm phút?" Nghe vậy, Hàn Cẩn Hi u trầm liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, đôi môi đỏ như lửa khẽ nở nụ cười khiến người ta đoán không ra.

Đối với anh ta mà nói, thắng thua đều không có bất kỳ tổn thất nào, tuy nhiên cô đưa ra yêu cầu như vậy để anh ta cho cô năm phút lại đã gợi lên mấy phần húng thú trong anh ta.

Anh ta không đáp ứng Lê Hiểu Mạn phải đánh cuộc giống như cô nói vậy, nhưng Lê Hiểu Mạn cũng không có ý đợi anh ta đáp ứng.

Đối phó loại người như anh ta, thì mình nhất định phải ra tay làm chủ trước mới được.

Nếu để cho anh ta nắm giữ quyền chủ đạo, thì ngay cả cơ hội đánh cuộc với anh ta cô cũng không có.

Cô cầm bộ bài trên bàn lên, nhìn về phía Hàn Cẩn Hi, rồi mỉm cười đưa bộ bài trong tay tới trước mặt anh ta, khẽ nõi: "Hàn tổng, chúng ta cá xem ai rút được quân bài lớn hơn, phiền Hàn tổng tự mình rút bài, nhưng chỉ có thể rút ra một tấm."

Hàn Cẩn Hi chăm chú nhìn, ánh mắt lười biếng liếc nhìn bộ bài mà cô đưa tới, anh ta khẽ mím môi, cũng không đáp lại lời của Lê Hiểu Mạn, hai ngón tay thon dài tùy ý rút ra một lá bài từ bộ bài trong tay Lê Hiểu Mạn.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, rồi cũng tùy ý rút ra một lá bài, cô cầm lá bài mà mình đã rút ra ở trong tay, rồi bỏ bộ bài còn lại vào trên bàn.

Sau đó, ngay cả nhìn cô cũng không nhìn xem mình đã rút lá bài gì, trực tiếp đặt lên bàn cho cho Hàn Cẩn Hi nhìn, mỉm cười nói: "Hàn tổng, mời lật bài!"

Hàn Cẩn Hi hơi híp mắt lại nhìn lá bài mà cô đã rút ra, anh ta cũng không lật lá bài mà mình đã rút ra, mà trực tiếp xé bỏ, sau đó nói ra ba chữ: "Cô thắng."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, cô hơi kinh ngạc, có vẻ như anh ta cũng không biết mình đã rút được lá bài gì, sao đã nhận thua.

Đám người đang vây xem trong sòng bạc, cả cả Hổ cũng không giải thích được mà nhìn về phía Lê Hiểu Mạn và Hàn Cẩn Hi, cũng không biết Lê Hiểu Mạn thắng như thế nào.

Mà Lê Hiểu Mạn cảm thấy dường như Hàn Cẩn Hi cố ý để cho cô thắng.

Hàn Cẩn Hi đứng lên, anh ta liếc nhìn Hổ, lười biếng nói: "Cho tôi mượn một căn phòng."

Hổ nghe vậy, phục hồi lại tinh thần rồi nhìn về phía anh ta, cười nói: "Hàn tổng cứ tùy tiện dùng, tùy tiện dùng."

Sau đó anh ta nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, cười nói: "Còn không nhanh theo sát Hàn tổng, Hàn tổng đang ngầm thừa nhận để cho cô đi bồi anh ta."

Lê Hiểu Mạn khẽ co rút khóe miệng, cô đi theo Hàn Cẩn Hi ra phía sau của sòng bạc, lên tầng hai.

Tầng hai có một phòng khách lớn, bố trí tạm chấp nhận được, mặc dù còn kém xa so với thành phố lớn, nhưng nếu so với đồ đạc mà cô nhìn thấy ở thôn chài lưới thì bài trí trong này cao cấp hơn nhiều.

Hàn Cẩn Hi ngồi xuống ở trên chiếc ghế sa lon lớn trong phòng khách, chân dài vắt lên, anh ta khẽ nâng tầm mắt lên, nhìn thẳng về phía Lê Hiểu Mạn, rồi nhẹ nhàng nói một chữ: "Ngồi."

Lê Hiểu Mạn cười gật đầu với anh ta, rồi ngồi ở trên ghế sa lon đơn cách anh ta một khoảng.

Thấy vậy, Hàn Cẩn Hi nhìn cô thật sâu: "Qua đây, sang ngồi bên cạnh tôi."

"A..." Lê Hiểu Mạn như nghe không hiểu, cô giật mình liếc nhìn anh ta, đang muốn tìm cớ cự tuyệt, thì giọng nói của Hàn Cẩn Hi lại vang lên.

"Làm sao? Vừa rồi nhiều người như vậy mới dám đến gần tôi, bây giờ lại không dám? Nếu như cô không muốn lãng phí năm phút thì qua đây ngồi, cô ngồi xa, tôi không nghe rõ cô nói, đến lúc đó sợ rằng cô lại phải lập lại n lần."

Lê Hiểu Mạn nâng tầm mắt nhìn Hàn Cẩn Hi, rồi đứng lên, cô mỉm cười ngồi ở bên cạnh anh ta.

Nhìn từ xa, hai người như đang vai kề vai, nhưng trên thực tế thì giữa hai người vẫn có mấy cm khe hở.

Trên người Hàn Cẩn Hi có một mùi hương rất thơm, dễ ngửi lại say lòng người giống như là rượu ngon có rất nhiều năm lịch sử vậy.

342. Chương 342: Long Thiếu, Khiến Phụ Nữ Mê Đắm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn khịt khịt mũi, nín thở ngưng thần nói: "Hàn tổng, vì tiết kiệm thời gian, chúng ta nói tóm tắt thôi, tôi hy vọng trong lúc mình nói chuyện, anh có thể không quấy rầy tôi…"

Nói đến đây, cô nhìn về phía người đàn ông xinh đẹp kinh tâm bên cạnh mình, thấy anh ta lười biếng nhắm mắt lại theo thói quen, cô ngồi thẳng người, tiếp tục nói: "Nghe nói Hàn tổng muốn xây dựng khu du lịch ở đây, nhưng có rất nhiều ngư dân đều không nguyện ký thỏa thuận di dời, tôi có phương án toàn diện hơn, vừa có lợi với Hàn tổng, cũng có lợi với ngư dân nơi này, tôi cảm thấy ngư dân nơi này không cần dọn đi, trong tương lai bọn họ có thể giúp Hàn tổng kiếm tiền, vậy thì tại sao anh phải để bọn họ dời? Nếu như Hàn tổng tin tưởng tôi, thì hãy cho tôi cơ hội, tôi sẽ làm một bản kế hoạch rồi đưa cho anh, đến lúc đó sau khi Hàn tổng xem xong rồi hãy quyết định có muốn áp dụng hay không; thứ hai, tôi hy vọng Hàn tổng có thể đưa tôi rời khỏi nơi này trở về thành phố K, dĩ nhiên, trên đời này không có bữa nào miễn phí cả, Hàn tổng và tôi không quen không biết, không thể tự dưng đáp ứng tôi như vậy, Hàn tổng là người làm ăn, người làm ăn thì sẽ luôn đặt lợi ích làm đầu, nếu như Hàn tổng có thể đưa tôi về thành phố K, thì tôi chắc chắn có thể tìn được nhà đầu tư trong dự án xây dựng khu du lịch cho Hàn tổng."

Nhà đầu tư mà cô nói dĩ nhiên là Long Tư Hạo.

Nếu như cô có thể thuyết phục được Hàn Cẩn Hi người mà không có mối liên hệ nào với mình, thì Long Tư Hạo yêu cô cưng chiều cô như vậy, cô muốn thuyết phục anh đầu tư, sẽ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cô nói xong, rồi lại nhìn về phía Hàn Cẩn Hi lần nữa, thấy anh ta vẫn nhắm mắt như cũ, không đợi anh ta lên tiếng, cô lấy sợi dây chuyền mặt nhẫn kim cương hồng 12 ca ra mà cô đeo trên cổ ra, đưa tới trước mắt anh ta, tiếp tục nói: "Hàn tổng, tôi đưa sợi dây chuyền này ra cũng không phải là để khoe giàu với anh, mà muốn lấy sợi dây chuyền này để chứng minh với anh, tôi chắc chắn có thể tìm được nhà đầu tư cho anh, có lẽ tiềm lực tài chính của Hàn tổng rất hùng hậu, không cần nhà đầu tư, nhưng nơi đây rất lạc hậu, muốn xây dựng khu du lịch ở chỗ này thì nhất định phải hao phí rất nhiều tài lực nhân lực và vật lực, coi như Hàn tổng xây dựng khu du lịch ở chỗ này xong, cũng không nhất định có thể kiếm được lợi nhuận. Ý tưởng của Hàn tổng độc đáo, nhưng anh dám đi tiên phong xây dựng khu du lịch ở đây thì chắc hẳn cũng biết sẽ có rủi ro, nếu như có nhà đầu tư, thì đến lúc đó sẽ có người gánh vác rủi ro giúp Hàn tổng, Hàn tổng có thể bớt thua lỗ đi một phần, đây cũng không hại với Hàn tổng, Hàn tổng không ngại cân nhắc điều này?"

"Ý tưởng độc đáo? Dám đi tiên phong?" Hàn Cẩn Hi nửa mở đôi mắt lam ra, ánh mắt lười biếng lại bén nhạy liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, ngón tay thon dài ưu nhã kéo đầu ngón tay của cô qua.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, đang muốn rút tay ra, lại thấy Hàn Cẩn Hi nhẹ nhàng đẩy tay cô ra, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve chiếc nhẫn kim cương hồng 12 ca ra trong lòng bàn tay của cô, anh ta hỏi: "Chiếc nhẫn này là của cô?"

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn chiếc nhẫn kim cương hồng 12 ca ra trên tay, ánh mắt trở nên nhu hòa mà thâm tình, trong lòng trào dâng ngọt ngào và hạnh phúc, cô mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy!"

Hàn Cẩn Hi mỉm cười nhìn về phía cô, vừa vặn nhìn thấy ý cười tràn đầy hạnh phúc trong đôi mắt của cô, ánh mắt lười biếng của anh ta hơi chậm lại, môi mỏng khẽ cong lên: "Bạn trai đưa?"

Không nghĩ tới anh ta sẽ hỏi cái này, Lê Hiểu Mạn giật mình nhìn về phía anh ta, cười nói: "Là vị hôn phu."

Đôi mắt lam quyến rũ của Hàn Cẩn Hi không tự chủ được lại quyến rũ hơn mấy phần, anh ta lười biếng nhìn về phía cô: "Năm phút đã qua."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn về phía anh ta, dò xét hỏi: "Vậy ý của Hàn tổng là…"

Hàn Cẩn Hi hơi khép đôi mắt lam lại, thờ ơ nói: "Cô nói không sai, tuy nhiên, tại sao tôi phải nghe cô? Sao cô biết tôi tới nơi này xây dựng khu du lịch là để kiếm tiền? Tôi không sợ rủi ro, không cần kế hoạch toàn diện hơn, tôi cũng không thiếu cái gì cả, càng không cần nhà đầu tư."

Dứt lời, anh ta đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, hóa ra cô nói một thôi một hồi từ nãy đến giờ, anh ta cũng không động tâm chút nào, chẳng lẽ cô đã gặp phải một người đàn ông tự cao tự đại, có tiền, tự do phóng khoáng, thích ném tiền qua cửa sổ?

Thấy anh ta chuẩn bị rời khỏi phòng khách, cô gọi anh ta lại: "Chờ đã."

343. Chương 343: Long Thiếu, Khiến Phụ Nữ Mê Đắm (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau đó, cô xông lên trước, ngăn ở trước người anh ta, nâng cao cằm, ánh mắt hơi tức giận nhìn anh ta: "Anh có thể không mang tôi rời đi theo, nhưng tôi mặc kệ anh còn nguyện ý cho tôi thêm năm phút hay không, hôm nay dù có chết tôi cũng phải ở chỗ này mắng anh năm phút nữa, anh có tiền, có tiền thì giỏi lắm sao? Anh độc đoán, tự cao, tự đại, cuồng vọng, mặc kệ sống chết của người khác, ngư dân nơi này đời đời đều sống ở đây, bọn họ dựa vào đánh cá để sống, anh ép bọn họ dời đi, thì sau này bọn họ phải dựa vào cái gì để duy trì kế sinh nhai? Vì ép những ngư dân kia ký thỏa thuận di dời, anh cho người uy hiếp, bức bách, thậm chí còn ra tay đánh bọn họ. Nhìn dáng dấp của anh thì nhân mô cẩu dạng, nhưng thực tế chỉ là kẻ cặn bã trong xã hội mà thôi, anh có khác gì bọn lưu manh đâu, cái danh Hàn tổng là do anh tự đặt hả, anh nên đổi thành "Hàn manh" thì hơn. Anh còn tự nhận là không thiếu cái gì, anh không biết cái mà anh thiếu nhất chính là nhân tính hả? đúng là anh không thiếu cái "Đức tính tốt" của cặn bã trong xã hội đâu, nhưng tất cả những đức tính truyền thống tốt của dân tộc Trung Hoa, anh đều thiếu."

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn không nhìn đến Hàn Cẩn Hi, cũng không biết anh ta có biểu tình gì, dù sao cô cũng không thèm đếm xỉa đến nữa, không thuyết phục được cũng mặc kệ.

Trời sẽ không triệt đường sống của người, cô luôn có thể rời khỏi nơi này.

Anh ta không giúp thì kệ, có lẽ Long Tư Hạo sẽ nhanh chóng tìm được cô.

Nghe xong lời của cô, Hàn Cẩn Hi híp đôi mắt lam thành đường chỉ, đôi mắ khẽ lóe lên ánh sáng không thể lý giải được, ngực hơi phập phồng, giống như là đang biểu thị công khai cơn giận của anh, anh ta khẽ nở nụ cười vô cùng diêm dúa.

Đột nhiên, anh ta nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn, ánh mắt lười biếng mang theo mấy phần lãnh ý, giọng nói đầy nội lực: "Lặp lại những lời cô vừa mới nói lần nữa."

Lê Hiểu Mạn dùng sức hất tay của Hàn Cẩn Hi ra, cô trợn mắt nhìn anh ta: "Dựa vào cái gì mà anh muốn nghe lại thì tôi phải nói lại? Tôi không muốn nói nhiều với một sinh vật không có nhân tính, anh cứ coi như những lời vừa rồi của tôi là nói nhảm, anh chưa từng nghe thấy đi."

Dứt lời, cô xoay người rời đi, nói nhiều với một người không có nhân tính như vậy, thì nhất định là chỉ lãng phí nước bọt mà thôi.

Hàn Cẩn Hi thấy cô rời đi, anh ta nhìn về phía bóng lưng mảnh khảnh của cô nói: "Tôi nhớ cô đã nói qua, nếu như cô không thuyết phục được tôi, thì sẽ để cho tôi muốn làm gì thì làm… Năm phút."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn dừng lại, cô quay đầu lại nhìn về phía anh ta, mỉm cười nói: "Lời nói của tôi chỉ có hiệu lực với con người, còn với sinh vật không có nhân tính, tôi cảm thấy không cần thiết phải tuân thủ lời hứa của mình, đổi lại là anh, anh sẽ tuân thủ lời hứa của mình với một sinh vật không có nhân tính sao?"

Hàn Cẩn Hi lười biếng nhìn vào cô thật sâu, anh ta đột nhiên đi lên trước, hơi nghiêng người, trên khuôn mặt phong hoa tuyệt đại nổi lên ý cười không rõ: "Cô đang đùa tôi? Tôi cô không quen biết nhau, cô cho rằng mình rất hiểu tôi?"

Lê Hiểu Mạn nâng cằm lên, cô lạnh lùng nhìn anh ta: "Không sai, dựa vào chuyện mới cùng anh đánh cuộc mà nói, đúng là tôi đang đùa anh, tôi cũng chưa từng nghĩ tới tôi sẽ thắng, đúng là tôi không biết anh, nhưng ít ra tôi đã đoán đúng, anh không ngu, điểm này anh sẽ không chối chứ?"

Cô vẫn nâng cằm lên như cũ, nhìn thẳng về phía anh ta, cô cũng không tin là anh ta sẽ nói 'Cô đoán sai rồi, thật ra thì tôi ngu như heo'.

Người xưa có câu gần mực thì đen gần đèn thì rạng, chung một chỗ với Long Tư Hạo lâu như vậy, cô vẫn học được chút phúc hắc của anh.

Hàn Cẩn Hi liếc nhìn cô đang nâng cằm lên, ánh mắt lười biếng mang theo mấy phần thâm trầm của anh ta nhìn cô, qua một hồi lâu, anh ta lại mỉm cười nói: "Tôi thay đổi chủ ý rồi, tôi sẽ mang cô rời khỏi nơi này, cô phải làm xong bản kế hoạch cho tôi trong hai ngày, nhưng phải khiến tôi hài lòng, nếu không, tôi sẽ lại đưa cô về tới nơi này."

Thấy anh ta lại thay đổi chủ ý, Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, nhất định là đầu của anh ta bị lừa đá rồi! Anh ta làm việc đều không theo lẽ thường, tuy nhiên anh ta đáp ứng là được, những thứ khác chờ trở lại thành phố K rồi nói sau.

Cô nhướn mày nhìn về phía anh ta: "Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ khiến anh hài lòng."

Dừng lại, cô lại nheo mắt nghi ngờ nhìn anh ta hỏi: "Hàn tổng, anh có thể nói cho tôi biết hay không, tại sao anh lại để cho tôi thắng? Còn nữa, đến tột cùng thì là bài của tôi là cái gì?"

Bởi vì cô không nhìn lá bài của mình, không biết là cái gì.

Hàn Cẩn Hi nhìn về phía cô, cũng không trả lời câu hỏi của cô, rồi xoay người rảo bước rời đi.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn lập tức đi theo.

344. Chương 344: Long Thiếu, Khiến Phụ Nữ Mê Đắm (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đến buổi chiều, Lê Hiểu Mạn lên máy bay trực thăng của Hàn Cẩn Hi rời khỏi đảo.

Nhưng sau khi cô rời đi không lâu, một chiếc máy bay trực thăng khác liền đáp xuống ở thôn chài lưới.

Có ba người xuống, chính là Long Tư Hạo, Lạc Thụy, tô dịch.

"Tổng giám đốc, nơi này chính là thôn chài lưới, chắc là Lê tiểu thư ở chỗ này." Lạc Thụy nhìn bờ biển rộng vô tận, rồi nhìn về phía Long Tư Hạo.

Máy bay trực thăng của bọn họ đáp xuống bờ biển, dẫn tới không ít ngư dân ở kế cận vây xem.

Những ngư dân này gần như đều là lần đầu tiên nhìn thấy máy bay trực thăng thật, nên tự nhiên là rất tò mò.

Nhất là có đại soái ca giá trị nhan sắc rất cao Long Tư Hạo này, nên tự nhiên là hấp dẫn sự chú ý của bọn họ.

Anh mặc bộ âu phục đen cắt may vừa người, áo sơ mi trắng, dáng người anh tuấn cao ngất, khí chất bất phàm, mỗi cái giơ tay nhấc chân đều tản ra phong độ vương giả cao quý.

Ngư dân nơi này, đặc biệt là mấy người phụ nữ đang nhặt cá đều nhìn đến ngây dại, đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Mấy đứa trẻ đang chơi đùa ở bờ biển cũng dừng lại, bọn chúng đều dùng ánh mắt tò mò để nhìn ba người anh, Lạc Thụy, Tô Dịch.

Long Tư Hạo quan sát xung quanh, thấy nơi này hết sức lạc hậu, điều kiện sống cực kỳ kém, anh nhíu mày lại, đôi mắt đen như mực thoáng dâng trào sự thù địch, Lôi Dương lại dám đưa Hiểu Hiểu của anh tới nơi này chịu khổ, anh nhất định sẽ làm cho anh ta và Hạ Lâm đều rơi vào vạn kiếp bất phục.

Anh lấy bức ảnh của Lê Hiểu Mạn ra, đưa cho Lạc Thụy, trầm giọng nói: "Đi hỏi bọn họ xem đã từng gặp Hiểu Hiểu hay chưa."

Lạc Thụy cầm lấy ảnh, anh ta gật đầu với Long Tư Hạo, rồi đi về phía mấy đứa trẻ đang chơi đùa ở bờ biển kia.

"Mấy bạn nhỏ ơi, các cháu có thể nói cho chú, các cháu đã từng gặp chị gái này chưa?"

Mấy đứa trẻ thấy Lạc Thụy cầm lấy ảnh, còn chưa nhìn đã lắc đầu lui về phía sau.

Lạc Thụy thấy vậy, anh ta cười híp mắt lại thành một đường chỉ: "Mấy bạn nhỏ này, các cháu đừng sợ, chú không phải là người xấu."

"Người ngoại lai đều là người xấu."

"Đúng vậy, A Đa yêm (cha tôi) nói người ngoại lai mấy người đều là người xấu…"

…

Mấy đứa trẻ nói xong rồi đều chạy về nhà mình.

"A lô! Mấy bạn nhỏ ơi, các chú thật sự không phải là người xấu, hey… Đều trở lại nào, chú cho các cháu kẹo…"

Long Tư Hạo thấy mấy đứa bé kia nhìn thấy Lạc Thụy là chạy, anh cất bước đi lên trước, cầm lấy bức ảnh trong tay, trực tiếp đi tới trước mặt một người phụ nữ đang nhặt cá, anh mỉm cười, giọng nói trầm thấp thanh nhuận hỏi: "Xin hỏi cô đã từng thấy cô gái trong bức ảnh này chưa?"

Người phụ nữ kia nhìn Lê Hiểu Mạn trong ảnh, rồi lại nhìn về phía Long Tư Hạo, anh đứng ở trước mặt cô giống như hoàng tử bạch mã trong lòng cô ta vậy, cô ta nhất thời kích động, nói lắp bắp: "Yêm… yêm… yêm…" (tôi… tôi… tôi)

Người phụ nữ còn chưa nói dứt lời, đã hoa lệ lệ hôn mê bất tỉnh.

Thấy vậy, Long Tư Hạo hơi nheo mắt lại, khóe miệng khẽ co rút, anh dần thu lại nụ cười trên khuôn mặt tuấn mỹ.

Lạc Thụy và Tô Dịch thấy vậy, hai người như đã quen với cảnh này rồi mà đi lên trước.

"Tổng giám đốc, anh biết rõ dáng dấp của mình đẹp mắt, thì đừng có mà cười, đây không phải là chết người sao? Anh nhìn chị gái này đi, đều đã bị anh làm cho hôn mê rồi."

Lạc Thụy nói với Long Tư Hạo xong, anh ta lại mỉm cười nhìn người phụ nữ trung niên đang nhặt cá khác: "Chị gái ơi, chúng tôi thật sự không phải là người xấu, xin hỏi chị đã từng nhìn thấy vị Lê tiểu thư trong bức ảnh này chưa?"

Dứt lời, anh ta còn lấy ra một sấp 100 tệ, cười nói: "Nếu ai nói cho tôi biết vị Lê tiểu thư này ở đâu, thì số tiền này sẽ thuộc về người đó."

Không ai không thích tiền cả, không phải những ngư dân này ra biển đánh cá là vì tiền sao, thấy Lạc Thụy cầm ra một sấp tiền, mấy ngư dân quan sát ở cách đó không xa bất luận là trai hay gái đều tự động vây quanh, rối rít tới nhận người trong ảnh kia là ai.

huyên huyên có lời ——

Có phải các bảo bối đều không hiểu vì sao Hiểu Hiểu thắng phải không? Đừng lo lắng, sau này sẽ có lời giải thích, hắc!

!!

345. Chương 345: Cuối Cùng, Trở Lại Thành Phố K (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngư dân nhận ra liền nói từng gặp Lê Hiểu Mạn.

Truy hỏi một hồi, Long Tư Hạo xác định Lê Hiểu mạn bị một bà lão họ Vương mang đến nhà bà.

Sau đó anh nhờ ngư dân dẫn đường, đến nhà bà lão dẫn Lê Hiểu Mạn đi.

Long Tư Hạo vừa vào cửa liền thấy cô bé A Hoa kia, cô bé còn đeo vòng tay Lê Hiểu Mạn bất đắc dĩ tặng cho cô bé.

Mắt anh cứng lại, lúc này liền cất bước tiến lên, lấy vòng tay trong tay cô bé, sau khi anh cẩn thận xác nhận, chắc chắn là vòng tay đích thân anh thiết kế tặng Lê Hiểu Mạn.

Vòng tay ở trong tay cô bé, đủ để chứng minh Hiểu Hiểu ở đây.

A Hoa thấy Long Tư Hạo lấy vòng tay Lê Hiểu Mạn tặng, đột nhiên lên tiếng khóc.

"Oa! Hu hu… bà nội, bà nội, người xấu cướp vòng tay chị cho con… hu hu… bà nội…"

Cô bé vừa khóc, bà lão chống gậy trong bếp bước chân tập tễnh đi ra.

"Bà nội…"

Cô bé A Hoa thương tâm khóc kêu bà nội, ngón tay chỉ Long Tư Hạo: "Bà nội… bà nội… Người xấu vòng tay chị tặng con."

Long Tư Hạo nghe cô bé gọi chị, lúc này liền lấy hình ra, cất bước đi tới trước cô bé, nhìn cô bé hỏi: "Em nói chị này phải không?"

Cô bé nhìn hình trong tay anh, nhìn biết là chị, cô bé không trả lời, mà khóc nhìn bà nội.

Bà lão cũng thấy hình trong tay Long Tư Hạo, sau đó kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo hỏi: "Các người quen biết A Mạn?"

"A Mạn?" Lạc Thụy nhíu mày, đi tới trước mặt bà lão, cười nhìn bà: "Lão phu nhân, bà vừa nói A Mạn đúng không? Có phải cô ấy tên Lê Hiểu Mạn không? Cô ấy là vị hôn thể của Tổng giám đốc chúng tôi, chúng ta luôn tìm cô ấy, có phải cô ấy ở nhà bà không?"

Bà lão nghe Lạc Thụy nói, nhìn anh ta, lại nhìn Long Tư Hạo.

Lạc Thụy thấy vậy, lấy tiền ra, trực tiếp nhét vào tay lão phu nhân, lễ phép cười: "Lão phu nhân, nếu bà biết Lê tiểu thư ở đâu, nhất định phải nói cho chúng tôi, chúng tôi thật sự không phải người xấu."

Bà lão nghe anh ta nói vậy, nói cho anh ta chuyện liên quan tới Lê Hiểu Mạn.

Long Tư Hạo biết Lê Hiểu Mạn bị lão hổ ác bá khu vực này bắt đi trấn trên, lập tức chạy tới trấn trên.

Đến trấn trên, Long Tư Hạo, Lạc Thụy, Tô Dịch tới chỗ ở lão hổ.

Lúc này lão hổ đang ở phòng khách lầu hai, hôm nay sòng bạc của hắn vì Hàn Cẩn Hi mà lỗ vốn không ít, vốn cho là còn có một tiểu mỹ nhân đi cùng, bây giờ ngay cả tiểu mỹ nhân cũng bị mang đi, hắn đè nén lửa giận trong bụng, đang không có chỗ phát tiết."

Quản lý sòng bạc đi vào, nhìn hắn nói: "Anh Hổ, ba người tới sòng bạc, nói muốn tìm anh Hổ."

Lão Hổ đang phiền lòng hút thuốc, nghe quản lý sòng bạc nói, không vui hét: "Không gặp, ai lão tử cũng không muốn gặp."

Quản lý sòng bạc khổ sở nhìn lão Hổ nói: "Anh Hổ, trong tay bọn họ có người."

"Có người? Shit…" Anh Hổ tức giận ném tàn thuốc xuống đất, hung hãn đá mấy cước, nổi giận đùng đùng đi xuống lầu.

Nhưng hắn vừa tới cầu thang, ba người Long Tư Hạo, Lạc Thụy, Tô Dịch đã tới.

"Các người… Các người là ai?" Lão Hổ nhìn Lạc Thụy và Tô Dịch, lại nhìn Long Tư Hạo, thân là đàn ông, anh ta vì dung mạo tuấn mỹ tuyệt trần của Long Tư Hạo mà sững sờ, hắn cho là Hàn Cẩn Hi là đàn ông

đẹp nhất hắn từng gặp, người đàn ông trước mặt không phân cao thấp với Hàn Cẩn Hi, dường như nhiều hơn Hàn Cẩn Hi khí thế làm người ta không rét mà run.

Hắn lui về sau một bước, trực giác nói cho hắn, ba người trước mắt không phải người bình thường, khí thế quanh thân bọn họ cho người ta cảm giác bị áp bách.

Cảm giác bị áp bách này khác với cảm giác bị áp bách Hàn Cẩn Hi cho hắn, cảm giác bọn họ cho hắn, đáng sợ nguy hiểm hơn.

Lạc Thụy nheo mắt nhìn lão Hổ, bắt cánh tay lão Hổ lại, lấy hình Lê Hiểu Mạn ra, tiến tới trước mặt hắn: "Nhìn cho rõ, có gặp cô ấy chưa?"

Lão Hổ nhìn người trong hình chính là Lê Hiểu Mạn bị Hàn Cẩn Hi mang đi, hắn nhìn Lạc Thụy, mặt đầy khó chịu nói: "Chưa từng gặp."

Lạc Thụy nheo mắt cười một tiếng, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo, dùng sức nắm cổ tay hắn: "Thật sự chưa từng gặp?"

"A——!"

Lão Hổ bị anh ta dùng sức nắm, đau đớn kêu thảm thiết, sắc mặt tái nhợt nhìn Lạc Thụy, tức giận nói: "Shit, các người là ai? Lão tử chưa từng gặp, thế nào?"

Ngay sau đó hắn nhìn quản lý sòng bạc sắc mặt trắng bệch ở bên cạnh, hét anh ta: "Còn ngớ ra cái gì? Còn không đi kêu người đến?"

Quản lý sòng bạc nghe vậ, muốn đi kêu côn đồ lão Hổ nuôi tới, Lạc Thụy thấy thế, nheo mắt cười nói: "Anh dám đi một bước thử?"

Dứt lời, anh ta nhìn Tô Dịch, cho ánh mắt.

Tô Dịch hiểu ý, gật đầu một cái, súng trong tay chỉa về phía quản lý sòng bạc.

"Đùng đùng đùng——!"

Sau mấy phát súng, tóc quản lý sòng bạc thành ổ gà, sắc mặt trắng bệch, hai chân nhũn ra ngã ngồi dưới đất, đã tè trong quần.

346. Chương 346: Cuối Cùng, Trở Lại Thành Phố K (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Kỹ thuật bắn của Tô Dịch cực tốt, anh ta nổ ba phát súng, mỗi một phát cố ý không trúng quản lý sòng bạc, mà lướt qua da đầu quản lý sòng bạc.

Lão Hổ thấy vậy, sắc mặt cũng tái nhợt, nơm nớp lo sợ nhìn Lạc Thụy: "Các người… các người rốt cuộc là ai?"

Lạc Thụy nheo mắt, nguy hiểm cười một tiếng, dùng sức bóp tay lão Hổ, lực tay lớn đến mức có thể bóp nát ngón tay hắn.

Lão Hổ đau chỉ kém rơi nước mắt: "Đau… đại… đại ca, có gì thì nói, ai ya! Đau… Đau…"

"Đau à!" Lạc Thụy nhướng mày, buông tay lão Hổ ra, hắn còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên đá một cước vào dưới bụng lão Hổ.

"A——!"

Lão Hổ đau quỵ xuống đất, hai tay che hạ thân, biểu tình thống khổ không chịu nổi, nước mắt lã chã nhìn Lạc Thụy: "Các người rốt cuộc muốn sao?"

Lạc Thụy tiến lên, trong tay có thêm cây dao nhỏ sắc bén, nhẹ nhàng vạch qua vạch lại mặt lão Hổ, cười nói: "Chung tôi chỉ muốn vị tiểu thư trong hình kia ở đâu. Anh giấu cô ấy ở đâu rồi? Tổng giám đốc chúng tôi không thích người nói nhảm nhất, anh tốt nhất nghĩ kỹ hãy nói, nếu anh không nói, tôi cũng sẽ không hạ thủ lưu tình."

Lão Hổ sợ hãi nhìn Lạc Thụy, lại nhìn Long Tư Hạo, nói rõ ràng đầu đuôi gốc ngọn chuyện Lê Hiểu Mạn bị Hàn Cẩn Hi mang đi.

Long Tư Hạo biết, lập tức về thành phố K, cho Lạc Thụy và Tô Dịch toàn lực điều tra Hàn Cẩn Hi.

...

Lê Hiểu Mạn theo Hàn Cẩn Hi rời khỏi đảo, vì Hàn Cẩn Hi còn chuyện phải làm, cho nên cô bị ép buộc đi theo anh ta đến thành phố H trước.

Trợ lý của Hàn Cẩn Hi đặt một phòng Tổng thống ở khách sạn năm sao cao cấp thành phố H cho anh ta.

Xuống trực thăng, Lê Hiểu Mạn liền bị ép buộc đi theo Hàn Cẩn Hi vào khách sạn.

Sau khi vào phòng Tổng thống thì Hàn Cẩn Hi bề bộn nhiều việc, một mực ở trong thư phòng xử lý công việc.

Còn Lê Hiểu Mạn lợi dụng trong phòng khách có điện thoại, gọi cho Long Tư Hạo, nhưng vẫn không gọi được.

Vì lúc cô gọi điện thoại, Long Tư Hạo vẫn ở trên đảo, nơi đó không có tín hiệu, vì vậy cô mới không gọi được.

Cô muốn về thành phố K, nhưng trên người không có đồng nào, hơn nữa đã là buổi tối.

Huống chi cô không có giấy chứng nhân bên người, cô muốn mua vé máy bay về cũng không được.

Không thể gọi Long Tư Hạo, cô đi tới cửa thư phòng, thấy Hàn Cẩn Hi còn ngồi trước máy vi tính, mười ngón tay thon dài linh hoạt gõ bàn phím, đôi mi thanh tú cai lại, đang chuẩn bị xoay người rời đi, tiếng đánh máy đột nhiên dừng lại, thanh âm hùng hậu êm tai của Hàn Cẩn Hi vang lên sau lưng cô.

"Cô có lời muốn nói?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn xoay người nhìn anh ta, nhàn nhạt cười một tiếng: "Anh làm xong chưa?"

Hàn Cẩn Hi không nói làm xong hay chưa, mà đứng lên, đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, môi mỏng đỏ tươi như lửa nổi lên nụ cười yêu mị mê người: "Thế nào? Không thể đợi muốn về thành phố K?"

Lê Hiểu Mạn nhìn nụ cười mê người của anh ta, híp mắt, nếu không phải mỗi ngày đối mặt với Long Tư Hạo nên có sức miễn dịch, nói không chừng cô cũng sẽ si mê mỹ nam phong hoa tuyệt đại này.

Có điều vẻ đẹp của anh ta sắp vượt qua giới hạn nam nữ, vẫn là Long Tư Hạo tốt, cô thích hơi thở phái nam trên người Long Tư Hạo.

Hai người khí chất khác nhau, Long Tư Hạo cho người khác cảm giác cao quý bất phàm, sâu không lường được, có khí thế vương giả bức người, còn Hàn Cẩn Hi cho người ta cảm giác yêu mị, thâm trầm và ưu nhã, lại hình như có ngang ngược.

Cô không quen Hàn Cẩn Hi, không biết anh ta là người thế nào, nhưng trực giác nói cho cô biết anh ta cũng không phải nhân vật đơn giản.

Cô lui về sau nửa bước, mắt chứa ý cười nhìn anh ta: "Hàn tổng, cảm ơn anh mang tôi trở lại, tôi thật sự rất muốn lập tức trở về thành phố K, nhưng cũng phải chờ anh làm xong, tôi không quấy rầy anh, anh làm việc trước đi."

Dứt lời, cô xoay người ra phòng khách.

Hàn Cẩn Hi nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô, khẽ híp đôi mắt màu lam mị hoặc: "Tối nay tôi sẽ bận rộn tới rất khuya, cô nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai tôi sẽ đưa cô về thành phố K, cô đừng quên bản kế hoạch của cô, còn nữa, phải làm tôi hài lòng."

Lê Hiểu Mạn ngừng bước, nhíu mày nhìn anh ta: "Yên tâm đi! Đại ân đại đức của anh, tôi nhớ, tôi nhất định sẽ chăm chỉ làm bản kế hoạch này, nhưng điều kiện tiên quyết là, anh đừng cố ý xoi mói khuyết điểm của tôi."

Hàn Cẩn Hi nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của cô, môi đỏ tươi khẽ nhếch: "Nếu như bản kế hoạch tốt, cho dù tôi cố ý xoi mói khuyết điểm cũng không tìm ra chỗ sơ hở, tôi có hài lòng hay không, xem bản lĩnh của cô."

Lê Hiểu Mạn cau mày, xoay người nhìn anh ta lần nữa, mà anh ta đã vào thư phòng.

Cô trở lại phòng khách, ngồi trên sofa sang trọng.

Vì sofa quá mềm quá thoải mái, mà tối qua cô cả đêm không ngủ, cho nên buồn ngủ đánh tới, dưới sự kêu gọi của thần ngủ liền ngủ.

Hôm sau.

Khi cô thức dậy, không phải ở trên sofa, mà trên giường lớn mềm mại sang trọng.

Cô sững sờ một lúc, lập tức ngồi dậy, theo bản năng kiểm tra quần áo trên người mình, may là cô mặc chỉnh tề.

347. Chương 347: Cuối Cùng, Trở Lại Thành Phố K (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này, Hàn Cẩn Hi đúng lúc đi vào, thấy cô hoảng hốt tự nhìn mình chằm chằm, anh ta nheo mắt, môi mỏng nhếch lên độ cong mê người: "Không cần hoảng hốt, tôi không có hứng thú với một phụ nữ không thể vượt qua ba ngày."

Lê Hiểu Mạn co rút khóe môi, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp ửng đỏ, khong phải cô lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, mà là cô không quen biết anh ta, nào biết anh ta là ai.

Nhưng mà tối qua cô thật sự quá sơ suất, sao có thể ngủ?

Cũng may anh ta không phải loại tiểu nhân thô bỉ đó, nếu không, bây giờ cô thật hối hận thống khổ nhảy biển.

Hàn Cẩn Hi thấy cô đỏ mặt, ánh mắt màu lam trầm xuống, không khỏi nhìn cô chằm chằm.

Lê Hiểu Mạn không chú ý tới ánh mắt chăm chú nhìn mặt mình của Hàn Cẩn Hi, cô xuống giường, nhìn anh ta, nhàn nhạt cười: "Hôm nay anh sẽ đưa tôi về thành phố K đúng không? Hàn tổng, làm phiền anh, vô cùng cảm ơn! Phiền anh chờ một lát, tôi đi tắm trước."

Dứt lời, không chờ Hàn Cẩn Hi đáp lời, cô vội vàng vào phòng tắm.

Nhìn dáng vẻ vội vàng của cô, Hàn Cẩn Hi cau mày, từ một ngày một đêm ngắn ngủi gặp phải cô, hình như anh ta làm chuyện vi phạm nguyên tắc làm người đầu tiên của anh ta.

Không quen biết cô, anh ta lại mang cô từ đảo tới thành phố H, hôm nay vì cố ý đưa cô về thành phố K, anh ta hủy bỏ tất cả hành trình hôm nay.

...

Hàn Cẩn Hi có phi cơ đưa, từ thành phố H về thành phố K, mất khoảng một giờ.

Trở lại thành phố K, Lê Hiểu Mạn mới biết sáng sớm Hàn Cẩn Hi đã sắp xếp xong xuôi.

Bọn họ xuống máy bay liền có xe riêng tới đón.

Vì không mang tiền theo bên người, Lê Hiểu Mạn đành phải ngồi xe Hàn Cân Hi, để anh ta làm người tốt tới cùng, đưa cô đến Hồng Hoa Uyển.

Đến ngoài Hồng Hoa Uyển, Lê Hiểu Mạn liền kêu dừng xe, quay đầu nhìn Hàn Cẩn Hi bên cạnh, nhàn nhạt cười một tiếng: "Hàn tổng, tôi ở đây, vô cùng cảm ơn anh đưa tôi trở lại, bản kế hoạch tôi sẽ nhanh chóng hoàn thành, phiền anh nói cho tôi cách liên lạc, tôi làm xong sẽ liên lạc anh."

Ánh mắt Hàn Cẩn Hi lười biếng nhìn Hồng Hoa Uyển, lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho cô.

Lê Hiểu Mạn nhìn kỹ, Tập đoàn địa ốc AT, CEO khu châu Á, Hàn Cẩn Hi.

Thì ra anh ta là Tổng giám đốc khu Châu Á Tập đoàn địa ốc AT, Hàn Cẩn Hi.

Là một nhân vật nổi tiếng trong thương giới, không trách anh ta nói không thiếu tiền.

Anh ta làm địa ốc, là người trong nghề, mà cô ngoài nghề, bây giờ cô bắt đầu hoài nghi, với kinh nghiệm phong phú của anh ta, bản kế hoạch cô làm có thể vào mắt anh ta sao?

Cô cau mày, anh ta mang cô từ làng chài về nơi này, chuyện cô đáp ứng, nhất định sẽ dốc toàn lực.

Cô ngước mắt nhìn anh ta, ánh mắt lười biếng nhưng không mất đi khí chất ưu nhã, lại yêu mị mê hoặc người, nhàn nhạt cười: "Hàn tổng, bản kế hoạch này tôi nhất định sẽ chăm chỉ làm, chờ tin anh, cảm ơn anh đưa tôi trở lại lần nữa."

Thấy Hàn Cẩn Hi nghe cô nói xong, giống như một tôn thần ngồi trong xe không trả lời, Lê Hiểu Mạn rút khóe môi, đưa tay đẩy cửa xe.

Cô chuẩn bị xuống xe, Hàn Cẩn Hi đột nhiên kéo cổ tay cô lại.

"A…" Cô kêu lên một tiếng, bị anh ta kéo lại, vì quán tính, cả người nhào vào trong ngực Hàn Cẩn Hi.

Thân thể mềm mại cùng với mùi hoa thấm vào ngực, thân thể Hàn Cẩn Hi cứng đờ, ánh mắt mị hoặc trầm xuống mấy phần, nhìn cô chằm chằm.

"Xin lỗi…" Lê Hiểu Mạn nhào vào trong ngực anh ta lúng túng đỏ mặt, lập tức lui ra, nhưng cô vì vội vàng lui ra, đầu "binh" một tiếng, đụng phải mui xe, cô đau chỉ thiếu rơi nước mắt.

Hàn Cẩn Hi thấy cô xoa đầu, đau đến đôi mi thanh tú nhíu lại, ánh mắt anh ta co rút, cau mày, xoa đầu cho cô, môi mỏng nhếch lên: "Ngốc! Lấy IQ của cô làm bản kế hoạch, tôi… Ừm…"

Lê Hiểu Mạn không đợi anh ta nói xong, vươn tay mảnh khảnh che kín miệng anh ta.

Hàn Cẩn Hi ngẩn ra, ánh mắt màu lam lười biếng trở nên u ám nhìn cô, không chớp mắt, tựa như phải nhìn cô ra một lỗ thủng.

Lúc này, chiếc Rolls Royce màu đen chạy tới, trong xe chính là Long Tư Hạo và Lạc Thụy.

Vì cửa xe của Hàn Cẩn Hi bị Lê Hiểu Mạn mở ra, lúc xe Long Tư Hạo và xe Hàn Cẩn Hi lướt qua nhau, Lạc Thụy nhanh mắt nhìn thấy Lê Hiểu Mạn trong xe.

"Tổng giám đốc, người trong xe kia hình như là Lê tiểu thư." Lạc Thụy ngồi chỗ tài xế quay đầu nhìn Long Tư Hạo ngồi phía sau.

Dứt lời, anh ta chớp mắt, không nhìn lầm nha! Đúng là Lê tiểu thư.

Ánh mắt sắc bén của Long Tư Hạo cũng rơi vào trên xe Hàn Cẩn Hi.

Vì lúc này Lê Hiểu Mạn và Hàn Cẩn Hi ngồi rất gần, hơn nữa, tay Hàn Cẩn Hi còn che trên đầu Lê Hiểu Mạn, tay Lê Hiểu Mạn che miệng Hàn Cẩn Hi, nhìn từ ngoài xe, hai người vô cùng thân mật, chợt nhìn qua, giống như thâm tình nhìn nhau.

348. Chương 348: Ngọt Ngào, Cô Thật Sự Hạnh Phúc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi Lạc Thụy xác định trong xe là Lê Hiểu Mạn, nhướng mày nhìn về phía người đang tản ra hàn khí quanh thân, khuôn mặt phủ một lớp băng, nở nụ cười nói: "Tổng giám đốc, trông có vẻ Lê tiểu thư rất thân mật với người trong xe, nhưng tôi nghĩ là do góc độ cho nên mới…"

"Câm miệng! Xuống xe."

Long Tư Hạo không đợi Lạc Thụy nói xong, ánh mắt lạnh lùng, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nheo lại, giọng nói lạnh như băng quát.

Vốn dĩ Lạc Thụy còn định nói thêm gì đó, nhưng nhìn thấy sắc mặt đáng sợ của Long Tư Hạo, đành phải xuống xe.

Lê Hiểu Mạn thấy tay mảnh khảnh của mình sơ ý áp lên miệng người ta, cô lúng túng nói câu xin lỗi, liền xuống xe.

Sau khi cô xuống xe, Hàn Cẩn Hi liền bảo tài xế lái xe đi.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta đã rời đi, thu hồi ánh mắt đang định đi vào Hoa Hồng Uyển, phía sau liền truyền đến giọng nói trầm thấp quen thuộc.

"Hiểu Hiểu…"

Nghe tiếng gọi khiến cô rung động cùng vui vẻ, viền mắt cô trong nháy mắt hiện lên sự ướt át, chợt quay người lại.

Nhìn người đàn ông có khuôn mặt tuấn mỹ đang đứng trước mặt mình, hơi nước nơi khóe mắt cô ngưng thành giọt lệ chảy xuống theo khuôn mặt thanh tú.

Bởi vì kích động cùng mừng rỡ, giọng cô kèm theo sự nức nở: "Tư… Tư Hạo…"

Đợi ở làng chài cũng không lâu, nhưng cô lại cảm thấy lâu như cả thế kỷ.

"Tư Hạo…" Cô khóc khẽ gọi, chạy chậm đến, chủ động nhào vào lòng Long Tư Hạo, hai cánh tay mảnh khảnh vòng lấy thắt lưng anh.

Thân thể Long Tư Hạo hơi cứng đờ, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh híp lại, ánh mắt phức tạp nhìn cô, có nhớ nhung, có mừng rỡ, có may mắn, có nghi hoặc, cũng có sự tức giận khi thấy cô trong xe một người đàn ông xa lạ, cùng với vẻ đau đớn không thể che dấu.

Nhưng tình yêu đối với cô vẫn chiến thắng cơn tức giận của anh, mặc dù anh vẫn canh cánh trong lòng bởi cảnh vừa nãy, nhưng vẫn siết chặt hay cánh tay, ôm chặt lấy cô, môi mỏng hôn nhẹ lên mái tóc cô, khuôn mặt, khóe môi…

Bởi vì đang ở bên ngoài Hoa Hồng Uyển, có rất nhiều người lui đến, Lê Hiểu Mạn bị anh hôn khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vừa vui vừa thẹn.

Trái tim đập mãnh liệt.

Mặc dù họ đã ở bên nhau một khoảng thời gian, thế nhưng lúc này, cô vẫn thấy khẩn trương xấu hổ, loại cảm giác này giống như mối tình đầu.

Cảm giác cô đơn, uất ức, sợ hãi khi cô ở ngư đảo, lúc này bởi vì gặp được Long Tư Hạo, đã bị sự mừng rỡ thay thế.

Chỉ cần gặp được anh, cô đã cảm thấy rất hạnh phúc.

Long Tư Hạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của cô, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh, giọng nói trầm thấp dịu dàng: "Vào trước đi."

"Ừm!" Lê Hiểu Mạn nở nụ cười gật đầu, ngồi vào trong xe.

…

Vừa vào đến căn phòng xa hoa, Lê Hiểu Mạn lại lần nữa chủ động nhào vào lòng Long Tư Hạo, đôi tay mảnh khảnh ôm chặt thắt lưng anh, thấp giọng nói: "Tư Hạo, em rất nhớ anh."

Một câu "Em rất nhớ anh" khiến tim Long Tư Hạo dao động, hai cánh tay anh cũng ôm chặt cô, cúi đầu chiếm đoạt hai cánh môi đầy đặn của cô, ngang ngược cùng vội vàng quấn quýt lấy lưỡi cô…

Giống như muốn dùng nụ hôn này để thể hiện hết sự nhớ thương cùng tình yêu của anh, hai người hôn nhau kịch liệt, bốn cánh môi không một kẽ hở.

Hôn nhau mãnh liệt đến quên cả trời đất, hai người giống như nắng hạn lâu ngày gặp mưa rơi, thân thể nóng bỏng như bất kỳ lúc nào cũng có thể sinh ra lửa.

"Hiểu Hiểu… "

Giọng Long Tư Hạo khàn khàn giống như có cát nơi yết hầu, hết sức mê người.

Khẽ gọi một câu gợi tình, anh liền bế cô lên.

Đôi tay mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn ôm chặt cổ anh, áp vào đầu vai anh, nặng nề thở hổn hển.

Tuy hiện tại vẫn chưa xác định cô có mang thai hay không, thế nhưng cũng cần phải tiết chế chút, nếu cứ kịch liệt như trước đây, lỡ như…

Vừa rồi vì không nén nổi tình cảm, nên cô đã quên mất chuyện này.

Đôi mắt Long Tư Hạo phát ra lửa tình, cưng chìu trói chặt cô, giọng nói trầm thấp khàn khàn, vô cùng quyến rũ: "Hiểu Hiểu, sao vậy?"

Lê Hiểu Mạn nhìn thẳng vào mắt anh, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đỏ hồng đến mang tai, nóng đến nỗi giống như có thể luộc chín một quả trứng gà.

Vốn dĩ cô muốn nói mình có thể đã mang thai, nhưng nghĩ đến lần trước, liền sợ phải nói cho anh biết, cuối cùng lại khiến anh mừng hụt.

Đợi sau khi cô đến bệnh viện kiểm tra xong, sẽ nói với anh, nhất định anh sẽ rất vui!!

Cô rất muốn nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của anh.

Bởi vì Lê Hiểu Mạn nói mệt, Long Tư Hạo yêu thương bế cô vào phòng tắm.

349. Chương 349: Ngọt Ngào, Cô Thật Sự Hạnh Phúc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Toàn bộ quá trình đều là Long Tư Hạo phục vụ cô, sau khi anh giúp cô tắm xong, liền lau khô người cho cô, sau đó lại mặc áo choàng tắm vào, bế cô ra khỏi phòng tắm, đặt cô lêm chiếc giường lớn sang trọng.

Sau đó lập tức đem khăn lông đến, dịu dàng lau khô tóc giúp cô.

Trong lúc anh làm những hành động này, khuôn mặt thanh tú ửng hồng của Lê Hiểu Mạn lúc nào cũng mang theo ý cười, đôi mắt trong suốt chăm chú nhìn anh, đáy mắt nồng đậm tình cảm.

Cả trái tim cô đã bị tình cảm lấp đầy.

Đợi sau khi anh giúp cô lau tóc xong, cô nghịch ngợm kéo anh lên chiếc giường lớn sang trọng, cả người đè lên người anh, bàn tay ngọc nhỏ nhắn vẽ vòng tròn lên khuôn ngực rắn chắc của anh, đôi mắt trong suốt động lòng người thâm tình nhìn anh: "Tư Hạo, anh thật tốt, thật ưu tú."

Đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tư Hạo híp lại, ánh mắt thâm tình nhu hòa nhìn cô, bàn tay trắng nõn nắm chặt bàn tay nhỏ bé không an phận của cô, năm ngón tay đan xen vào nhau, môi mỏng cong lên, giọng nói trầm thấp châm chọc: "Em muốn nói đến phương diện nào?"

Thấy khuôn mặt tuấn tú của anh mang theo sự châm chọc, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, áp sát vào lồng ngực anh, nghiêng tai lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn có lực của anh, giọng nói hơi khàn khàn: "Phương diện nào anh cũng tốt, phương diện nào cũng ưu tú."

Được người phụ nữ mình yêu khen, không thể nghi ngờ là chuyện hạnh phúc nhất.

Đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tư Hạo tràn ngập ý cười, cánh tay thon dài siết chặt eo cô, khóe môi khẽ nhếch lên thành đường cong mê người.

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn anh, không khỏi cảm thấy tâm trạng dao động, người đàn ông ưu tú như thế vậy mà lại yêu cô, dù giây kế tiếp cô có chết, cũng hiểu được thế nào là chết không tiếc.

Quá hạnh phúc sẽ sinh cảm giác bất an, hàng chân mày thanh tú của cô nhíu lại, tựa vào ngực anh, thấp giọng nói: "Tư Hạo, mãi mãi đừng rời bỏ em."

"Nha đầu ngốc!" Long Tư Hạo siết chặt cánh tay, cúi đầu hôn lên trán cô, dùng ánh mắt thâm tình cưng chìu nhìn cô, giọng nói trầm thấp dịu dàng: "Hiểu Hiểu, những lời này nên để anh nói, mãi mãi cũng không được phép rời bỏ anh."

Anh nghĩ đến cảnh vừa nhìn thấy bên ngoài Hoa Hồng Uyển, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh khẽ nheo lại, thâm trầm liếc nhìn cô, ngón tay trắng nõn khẽ nâng cằm cô: "Hiểu Hiểu, anh biết em bị Lôi Dương đưa đi đảo cá, anh đến đảo cá tìm em, kết quả không tìm được, em nói cho anh biết, em rời khỏi thế nào?"

Lê Hiểu Mạn có chút kinh ngạc nhìn anh, trừng mắt nói: "Anh đến ngư đảo?"

Thì ra anh thật sự đến tìm cô, nhất định là vì tin nhắn cô gửi mà tra xét Lôi Dương, mới tìm được ngư đảo.

Cô chỉ gửi bốn chữ "Cứu em, Lôi Dương", vậy mà anh lại hiểu được ý của cô, chứng tỏ anh đã rất hiểu cô.

Quả nhiên, cô không có nhìn lầm anh, anh cũng không để cho cô thất vọng.

"Tư Hạo…" Cô ôm chặt cổ anh, kề sát khuôn mặt ấm nóng vào ngực anh, tràn đầy tình cảm: "Cám ơn anh! Cám ơn anh đã yêu em như vậy, cưng chìu em như vậy, quan tâm em như vậy, hiểu rõ em như vậy…"

Long Tư Hạo thâm tình nhìn cô, khẽ vuốt lọn tóc bên vai cô, giọng nói trầm thấp: "Hiểu Hiểu, em vẫn chưa nói với anh, làm sao rời khỏi ngư đảo được?"

Tuy anh biết một người đàn ông tên Hàn Cẩn Hi đưa cô đi, nhưng anh muốn nghe chính miệng cô nói, anh muốn biết tình huống cụ thể.

Từ tối hôm qua khi ở ngư đảo biết được một người đàn ông tên Hàn Cẩn Hi đã đưa cô đi, sau khi anh trở về thành phố K, lập tức điều tra về anh ta, cũng nắm giữ được hành tung của anh ta.

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn về phía anh, cười nhạt: "Chờ em chút."

Dứt lời, cô rời khỏi người Long Tư Hạo, lấy danh thiếp Hàn Cẩn Hi đưa cho anh, sau đó đưa cho Long Tư Hạo, nhướng mày nhìn anh nói rằng: "Tư Hạo, là anh ta đưa em rời khỏi ngư đảo."

Long Tư Hạo nhận lấy danh thiếp trong tay Lê Hiểu Mạn, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh híp lại, ánh mắt trở nên thâm trầm.

Anh buông danh thiếp, bàn tay trắng nõn nắm lấy cằm dưới Lê Hiểu Mạn, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn cô: "Hiểu Hiểu, nói cụ thể chút, anh muốn biết vì sao anh ta lại đồng ý đưa em rời khỏi ngư đảo trong khi hai người không quen biết?"

Lồng ngực anh đang dấy lên một ngọn lửa, đưa cô rời khỏi ngư đảo vậy mà lại là người đàn ông khác, điều này khiến cho anh không có hảo cảm với tên Hàn Cẩn Hi kia.

Nhất là cảnh trong xe kia, giống như một chất dẫn cháy, làm ngọn lửa trong lồng ngực anh lúc nào cũng có thể trở nên mãnh liệt.

350. Chương 350: Anh Sẽ, Phản Bội Em Sao? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn không phát hiện ra lửa giận anh đang cố đè nén, đem chuyện cô và Hàn Cẩn Hi đánh cược, cùng với anh ta đưa cô đi khỏi đó thế nào đều nói hết cho anh.

Sau khi nghe xong, Long Tư Hạo nhíu chặt mày, ánh mắt càng thâm trầm, trầm giọng hỏi: "Hôm qua cả hai ở cùng một khách sạn, cùng một phòng?"

Cuối cùng Lê Hiểu Mạn cũng phát hiện ra sắc mặt bất thường của Long Tư Hạo, dùng đôi tay mảnh khảnh ôm chặt cổ anh lấy lòng, dựa sát vào ngực anh: "Tư Hạo, xin lỗi! Em đã không chờ anh đến, thế nhưng không phải anh đã nói rồi sao, bảo em bất luận lúc nào cũng phải bảo vệ tốt tính mạng của mình? Bất đắc dĩ em mới để cho người tên Hàn Cẩn Hi kia đưa đi."

Long Tư Hạo đưa tay nâng cằm cô, khiến cho cô ngẩng đầu.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt âm trầm: "Lá gan em thật lớn, em chắc chắc có thể thuyết phục anh ta đưa mình rời khỏi như vậy sao? Tin tưởng anh ta không phải người xấu đến như thế à?"

Lê Hiểu Mạn khẽ lắc đầu, chủ động hôn nhẹ lên môi anh, nhìn anh với ánh mắt trong trẻo: "Tư Hạo, chỉ cần có chút hi vọng sống, em cũng nên thử một lần không phải sao? Em không thể xác định anh ta có đưa mình rời khỏi hay không, cũng không thể xác định anh ta có phải người tốt không, em chỉ đánh cược thôi, đánh cược vận may của mình, cược sự hiểu biết của anh đối với em, em không biết bao giờ anh mới đến tìm em, cũng không thể ngồi chờ chết, cho nên mới mạo hiểm."

Tuy cách làm của cô mạo hiểm, khiến cho Long Tư Hạo vô cùng lo lắng, nhưng trong lòng anh cũng không thật sự tức giận với cô, ngược lại rất tán thưởng việc cô biết nắm bắt cơ hội sống, tán thưởng dũng khí, sự quả quyết, tự tin cùng việc cô gặp nguy hiểm không hỗn loạn.

Quả nhiên, Long Tư Hạo anh không có yêu lầm người.

Hiểu Hiểu của anh không hề nhu nhược giống như vẻ bề ngoài, cô có sự cứng cỏi cùng kiên cường của mình, có khí phách cùng cơ trí của riêng bản thân.

Cô dịu dàng nước, nhu hòa động lòng người, có lúc cứng rắn sắt, một người phụ nữ cương nhu hòa hợp như thế, hỏi sao anh không yêu?

Cô sở hữu sự thanh thuần giống như hoa bách hợp, lại có sự thánh khiết của hoa sen, lãnh ngạo, cứng cỏi, kiên trì giống như cây Chi Dương.

Hàng chân mày anh tuấn khẽ nhíu, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh kèm theo sự hứng thú trói chặt cô, giọng nói trầm thấp dịu dàng: "Hiểu Hiểu, em còn thông minh hơn so với sự tưởng tượng của anh."

Lê Hiểu Mạn nghe Long Tư Hạo khen mình, cười tươi như hoa nhìn anh: "Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, anh thông minh như vậy, đương nhiên em cũng có thể học được chút ít, hơn nữa, anh thông minh như vậy, nếu như em quá đần, làm sao xứng với anh?"

Dứt lời, cô dừng lại, ngước mắt nhìn anh: "Tư Hạo, vậy anh không giận em đúng không!? Bởi vì em phó thác mạng sống cho một người lạ, em mạo hiểm như thế, có phải khiến anh lo lắng lắm đúng không?"

Đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tư Hạo nhìn cô hồi lâu, ôm chặt cô vào lòng, giọng nói trầm thấp dịu dàng tràn đầy cưng chìu: "Hiểu Hiểu, em để trong lòng lời nói của anh, không dễ dàng từ bỏ tính mạng mình, khiến anh rất vui, cách làm của em vô cùng mạo hiểm, nhưng như thế không đủ để khiến anh tức giận với em, em có thể trân trọng tính mạng quan trọng hơn tất cả, chỉ là, em đã thật sự khiến anh lo lắng."

Mặc dù lo lắng, nhưng cô có thể tự cứu mình làm cho anh rất vui và tán thưởng.

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy Long Tư Hạo coi trọng tính mạng cô như thế, tuy rất lo lắng cho cô, nhưng lại không tức giận với cô, tim cực kỳ rung động, giống như có một cơn sóng đang trào lên trong lòng, khiến hốc mắt cô nháy mắt trở nên ươn ướt.

Long Tư Hạo đau lòng nhìn cô: "Nha đầu ngốc, em sao vậy?"

Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng lắc đầu, hôn khẽ lên môi anh, cắn môi dưới: "Tư Hạo, anh nhất định là thiên sứ ông trời phái đến, sao anh có thể tốt như vậy? Khiến em… Vô cùng yêu thích."

Cô vừa dứt lời, bụng cô liền không thức thời kêu lên một tiếng.

Tiếng kêu không lớn, thế nhưng Long Tư Hạo nghe thấy rất rõ ràng.

Giọng nói trầm thấp của anh vang lên: "Đói bụng à?"

Lê Hiểu Mạn lúng túng, ngượng ngùng nói: "Sáng nay vẫn chưa ăn."

Nghe vậy, Long Tư Hạo đưa tay véo nhẹ chiếc mũi của cô, giọng nói cưng chìu: "Vẫn chưa ăn sao không nói sớm? Anh đi làm cho em, nghỉ ngơi lát đi, làm xong anh sẽ gọi."

Anh khẽ hôn lên trán cô, sau đó xuống giường thay bộ quần áo ở nhà, đi đến phòng bếp.

Lê Hiểu Mạn cứ nằm như thế, mặc dù hơi mệt, nhưng cô lại không buồn ngủ.

Hiện tại cô ước mỗi giây mỗi phút đều có thể nhìn thấy anh.

Cô thích nhìn dáng vẻ anh bận rộn làm đồ ăn ở nhà bếp.

Cô liền xuống giường, mở tủ quần áo trong phòng ngủ, chuẩn bị tìm quần áo thay, lại phát hiện trong tủ quần áo có thêm mấy bộ quần áo không phải của cô.

Đồ ngủ gợi cảm trong suốt, nịt ngực, quần lót chữ T vô cùng khêu gợi, còn có một cái váy.

Cô nhìn kỹ, nịt ngực không kích cỡ của cô, váy thuộc thương hiệu Beyonce, mà tất cả quần áo của cô đều là của thương hiệu Chanel, chứng tỏ những thứ này đều không phải của cô, hơn nữa bộ đồ ngủ gợi cảm lại càng không phải.

Đồ ngủ của cô khá kín đáo, loại chuyện để dụ dỗ đàn ông thế này, có thể khiến cho đàn ông chảy máu mũi, căn bản cô chưa từng mua.

Cô và Long Tư Hạo vốn không cần những thứ gợi tình này.

Mà Long Tư Hạo rất hiểu cô, cũng đã nhiều lần mua quần áo cho cô, biết kích cỡ, hơn nữa mỗi lần đều mua hiệu Chanel cho cô, lần nữa chứng tỏ, những thứ thừa ra trong tủ quần áo của cô đều không phải do Long Tư Hạo mua.

Những thứ này trông không giống vừa mới mua, dường như đã mặc qua rồi.

Hàng chân mày thanh tú của cô nhíu chặt, vì sao trong tủ quần áo của cô lại xuất hiện đồ không phải của cô?

Cái này rõ ràng là của người phụ nữ khác.

Đôi mắt trong veo như nước của cô nheo lại, chẳng lẽ có người phụ nữ khác đến đây?

Ý nghĩ này vừa hiện lên, cô lập tức phủ định, sao lại có người phụ nữ khác đến đây chứ? Sao Long Tư Hạo lại để cho người phụ nữ khác vào đây? Còn để cho cô ta đặt quần áo vào tủ của cô?

Chuyện này tuyệt đối không thể nào.

Mang theo nghi hoặc, cô mặc quần áo vào, nhìn chằm chằm những thứ đồ kia hồi lâu, mới đóng cửa tủ lại, ra khỏi phòng ngủ, đi thẳng đến phòng bếp.

Mới vừa đi đến cửa phòng bếp, mùi thơm của thức ăn đã xông vào mũi, khiến cô càng đói hơn.

Nhìn thấy Long Tư Hạo vẫn đang xào thức ăn, cô khẽ cau mày, đi vào phòng bếp.

Long Tư Hạo đang xào rau, thấy cô nhíu mày tiến đến, cho rằng cô đã rất đói bụng, giọng nói trầm thấp dịu dàng: "Xong ngay đây, chờ thêm lát nữa nhé!"

Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu, đem đồ ăn anh đã làm xong ra bàn, giúp anh xới cơm, sau đó ngồi chờ.

Long Tư Hạo bưng món cuối cùng đến ngồi ở đối diện, thấy cô nhìn chằm chằm thức ăn đờ ra, anh khẽ nheo mắt, thâm tình nhìn cô: "Không phải đói à? Sao không ăn? Cảm thấy không hợp khẩu vị?"

"Không phải!" Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn anh, cầm đũa gắp một miếng sườn om nước tương.

Chỉ là đũa cô còn chưa chạm được vào miếng sườn, chợt cảm thấy có chút buồn nôn, lại đưa đũa qua dĩa dưa chuột đối diện.

Long Tư Hạo thấy cô dời đũa, hàng chân mày anh tuấn khẽ cau lại, giọng nói trầm thấp: "Không thích ăn sườn à?"

"Không phải!" Lê Hiểu Mạn nhìn về phía anh, cười nhạt: "Hôm nay muốn ăn thanh đạm chút."

Nghe vậy, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của Long Tư Hạo vẫn nhìn cô chằm chằm, phát hiện vừa rồi cô có hơi kỳ lạ.

Anh đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Lê Hiểu Mạn, tiện tay bế cô ngồi lên đùi anh, đôi mắt lo lắng nhìn cô: "Hiểu Hiểu, có phải em khó chịu ở đâu không?"

Thấy đôi mắt anh hiện ra sự lo lắng, Lê Hiểu Mạn nở nụ cười nhìn anh: "Em không có khó chịu, em rất khỏe! Em đói bụng rồi, em muốn ăn cơm, thả em xuống!!"

Long Tư Hạo khẽ nheo mắt, ánh mắt thâm trầm: "Cứ để như thế mà ăn."

"Không muốn! Như vậy em ăn không ngon, Tư Hạo, em thật sự rất đói, anh để em ăn cơm trước đi."

Nhìn Long Tư Hạo nói xong, cô liền mạnh mẽ rời khỏi đùi anh, sau đó ngồi lại vị trí vừa rồi.

Sự thay đổi rất nhỏ của cô, Long Tư Hạo vẫn nắm bắt được, anh nhíu chặt mày, đứng dậy ngồi lại vị trí của mình, không nói lời nào.

Trong phòng ăn lại yên tĩnh, bầu không khí trở nên có chút quỷ dị.

Lê Hiểu Mạn chuyên chú ăn thanh đạm, không chạm vào miếng sườn nào, lúc cô ăn được một nửa, đột nhiên ngước mắt nhìn về phía Long Tư Hạo, cười yếu ớt hỏi: "Tư Hạo, gần đây anh có mua đồ cho em không?"

Long Tư Hạo khẽ dao động, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh hơi nghi hoặc liếc nhìn cô, môi mỏng khẽ mấp máy: "Không có, tại sao đột nhiên lại hỏi vậy?"

Nghe anh nói không có, tim Lê Hiểu Mạn đánh bộp một cái, lòng trầm xuống.

Cô khẽ rũ tầm mắt, hàng mi như cánh bướm che giấu tất cả tâm trạng hiện tại của cô, giọng nói trong trẻo: "Lúc em rời khỏi, có phải đã có người đến đây? Có phải Lăng Dinah kia đã đến đây?"

Người duy nhất cô nghĩ đến, có thể đến nơi này, đồng thời đặt quần áo vào tủ cô, trừ Lăng Dinah ra cô không nghĩ ra được người thứ hai.

Đôi mắt hẹp dài của Long Tư Hạo nheo lại vì câu nói của cô, nhìn coo bằng ánh mắt thâm trầm: "Hiểu Hiểu, rốt cuộc em muốn hỏi cái gì? Sao đột nhiên lại hỏi Lăng Dinah có đến đây không?"

Lê Hiểu Mạn tức giận, trừng mắt nhìn anh: "Anh trả lời em trước đi."

Long Tư Hạo nhìn cô hồi lâu, sau đó kiên định trả lời: "Không có."

Nghe anh nói không có, hàng chân mày thanh tú của Lê Hiểu Mạn nhíu chặt, không phải Lăng Dinah, vậy thì là ai? Những thứ kia là ai đặt vào?

Cô rất muốn hỏi thẳng Long Tư Hạo, nhưng lại sợ sau khi hỏi không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Cho đến nay, Long Tư Hạo đã cho cô rất nhiều hạnh phúc cùng sự cảm động.

Cô thích được anh cưng chìu, được anh yêu thương, được anh trân trọng, được anh nâng niu trên tay.

Sự cưng chìu cùng yêu thương của anh, khiến cho cô trầm mê và quyến luyến.

Trước mặt anh, cô tìm được cảm giác tồn tại, trước mặt anh, cô có cảm giác mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này.

Anh khiến cô cảm động hết lần này đến lần khác, cô càng ngày càng không thể rời bỏ anh, càng ngày càng thích anh.

Cô thật sự sợ khi hỏi ra, chọc đến chuyện cô không muốn biết, hoặc là chuyện cô không thể nào đối mặt.

Cả hai đang tốt đẹp, cô sợ khi vừa hỏi, sẽ phá vỡ sự yên bình lúc này, càng sợ sau khi chuyện này được làm rõ, cả hai không thể duy trì mối quan hệ hiện tại.

Hiện tại cô đã hiểu, vì sao có một vài người phụ nữ sau khi phát hiện chồng mình lăng nhăng, lại vì bảo vệ gia đình, mà không làm rõ mọi chuyện, bởi vì họ sợ mất đi, sợ phá vỡ hạnh phúc cùng sự cân bằng hiện có.

Có người nói phụ nữ thông minh sẽ hạnh phúc.

Phụ nữ thông minh chính là sau khi phát hiện chồng mình lăng nhăng, trước tiên không chất vấn, nếu không sẽ hoàn toàn ngược lại.

Tuy cô và Long Tư Hạo vẫn chưa kết hôn, nhưng trong lòng cô đã dần nhận định anh là chồng mình rồi.

Hẳn là cô nên tin tưởng anh mới đúng, anh sẽ không phản bội cô, hoặc là làm ra chuyện có lỗi với cô.

Chuyện này, cô còn cần xác định lại, điều tra thêm nữa.

Đối mặt với Long Tư Hạo, cô không thể quá quyết tuyệt giống như khi đối mặt với Hoắc Vân Hy.

Cô bắt đầu hoài nghi, có lẽ tình cảm cô đối với Hoắc Vân Hy không phải yêu, chỉ là đơn thuần thích mà thôi, đối với Long Tư Hạo mới thật sự là tình yêu nam nữ.

Bởi vì yêu nên mới do dự, mới bận tâm, mới sợ hãi, còn có đau lòng.

351. Chương 351: Anh Sẽ, Phản Bội Em Sao? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy cô nhíu chặt mày, vẫn luôn cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì, anh đứng dậy lần nữa, ngồi xuống bên cạnh cô, hai tay trắng nõn khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô, ánh mắt thâm tình liếc nhìn cô: "Hiểu Hiểu, em có tâm sự gì phải không?"

Đôi tay mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn vòng lấy cổ của anh, đôi mắt trong veo như nước nhìn anh, đáy mắt hiện ra tình cảm nồng đậm cùng dịu dàng: "Tư Hạo, anh sẽ phản bội em sao?"

Long Tư Hạo khẽ dao động, đôi mắt nheo lại, ánh mắt kiên định nhìn cô, môi mỏng mấp máy: "Sẽ không!"

Cánh tay dài anh ôm chặt cô vào lòng, đặt cằm ở trán cô: "Hiểu Hiểu, anh biết Hoắc Vân Hy làm tổn thương em, lòng em sẽ rất mẫn cảm với những chuyện thế này, nhưng hãy tin tưởng anh, anh vĩnh viễn sẽ không phản bội em!"

Lê Hiểu Mạn khẽ cau mày, ngước mắt nhu hòa nhìn anh, cười nhẹ: "Đương nhiên anh tin tưởng em."

Nếu như ngay cả Long Tư Hạo cũng tin không nổi, cô thật sự không biết trên đời này còn có người đàn ông nào có thể tin tưởng được.

Đột nhiên có thêm vài thứ đồ không phải của cô, trước khi biết rõ mọi chuyện, cô không thể đoán bừa được.

Long Tư Hạo thấy cô cúi đầu không nói, đưa tay nâng cằm cô, đôi mắt nhìn cô thật sâu: "Hiểu Hiểu, có phải em có tâm sự gì không?"

Lê Hiểu Mạn ôm cổ anh, tựa đầu vào bả vai anh, ngón tay mảnh khảnh chạm vào cánh môi anh: "Không cần lo lắng, em chỉ có chút mệt mỏi thôi."

Long Tư Hạo cúi đầu, hôn một cái lên cánh môi đầy đặn của cô, ánh mắt nhu hòa nhìn cô: "Mệt mỏi thì ngủ lát đi."

Dứt lời, anh bế cô vào phòng ngủ, đặt cô lên chiếc giường lớn sang trọng.

"Nghỉ ngơi thật tốt!"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, nhẹ nhàng gật đầu: "Ừm!"

Long Tư Hạo cưng chìu nhìn cô, cúi đầu hôn lên tóc cô, giọng nói trầm thấp dịu dàng: "Nhanh ngủ đi! Anh sẽ ở bên cạnh em."

Thấy anh dịu dàng chăm sóc mình như thế, lòng Lê Hiểu Mạn rung động không ngớt, cả người nhào vào trong ngực anh, ôm chặt anh, cảm nhận hơi thở mát lạnh thuộc về anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ trầm ổn, nhắm hai mắt lại, dần dần ngủ thiếp đi.

352. Chương 352: Cố Ý, Chạy Đến (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi cô ngủ say, Long Tư Hạo mới chậm rãi rời khỏi, giúp cô đắp kín chăn, sau đó ra khỏi phòng ngủ gọi điện thoại cho Lạc Thụy, cho người theo dõi nhất cử nhất động của Lôi Dương cùng Hạ Lâm.

Mà lúc này Hạ Lâm đang ở khu biệt thự Nguyệt Hồ, chỗ của Lôi Dương.

Trong phòng ngủ của Lôi Dương, khuôn mặt Hạ Lâm được trang điểm tinh xảo, vẻ mặt không vui ngồi trên ghế sa lon bằng da thật, đôi mắt có chút tức giận liếc nhìn Lôi Dương: "Anh nói cái gì? Đã không thấy tiện nhân Lê Hiểu Mạn kia đâu à? Lôi Dương, anh khiến tôi quá thất vọng, sao ngay cả chút chuyện này anh cũng làm không xong?"

Lôi Dương thấy người phụ nữ mình yêu nói thế, trong lòng liền tích tụ một bụng lửa giận, nếu như đối tượng không phải Hạ Lâm, hắn đã sớm nổi điên.

Giờ phút này hắn cũng giống như đang ở trong mây mù, gương mặt khó chịu, hắn cho rằng không ai có thể tìm đến ngư đảo, lại không ngờ rằng mình đã quá coi thường Lê Hiểu Mạn, vậy mà cô lại được người khác đưa đi, mà người kia hắn đã điều tra, là tổng giám đốc Hàn Cẩn Hi của tập đoàn bất động sản AT khu vực Châu Á.

Hắn không nghĩ ra được, Hàn Cẩn Hi kia không quen biết cô, tại sao lại đồng ý đưa cô rời khỏi ngư đảo?

Hạ Lâm thấy hắn cứ hút thuốc mà không nói gì, đứng lên đi đến trước mặt hắn, đưa tay đoạt lấy điếu thuốc trong tay hắn rồi dập tắt, không vui liếc nhìn hắn: "Vậy kế tiếp anh định làm thế nào? Cũng không thể cứ như vậy buông tha cho tiện nhân Lê Hiểu Mạn kia!? Một ngày cô ta còn chưa biến mất khỏi thế giới này, tôi và Vân Hy sẽ…"

Thấy mọi chuyện cô ta bảo anh làm cũng là vì Hoắc Vân Hy, lửa giận trong lòng Lôi Dương bạo phát, không đợi cô ta nói xong đã cắt đứt: "Được rồi, Vân Hy, Vân Hy, trong lòng em lúc nào cũng chỉ có Hoắc Vân Hy, nếu như anh ta không thương em, cho dù Lê Hiểu Mạn có biến mất khỏi thế giới này, anh ta cũng sẽ không thích em."

Hạ Lâm thấy đột nhiên Lôi Dương nổi giận với mình, lúc này mới nhận ra cô ta đã quá quan tâm đến Hoắc Vân Hy trước mặt hắn.

Cô ta liền thay đổi thái độ, ngồi xuống bên cạnh Lôi Dương, giọng nói dịu dàng đáng yêu: "Lôi Dương, em chán ghét tiện nhân Lê Hiểu Mạn kia, cũng không hoàn toàn là vì Hoắc Vân Hy, là vì ba của em, bởi vì tiện

nhân Lê Hiểu Mạn kia, mà ba em càng ngày càng lãnh đạm với đứa con gái ruột này, thậm chí còn vì cô ta mà đánh em, trước giờ ba chưa từng đánh em, vậy mà lại…"

Hạ Lâm nói xong lời cuối cùng, viền mắt cô ta đỏ lên ra vẻ sắp khóc đến nơi.

Cô ta ngước đôi mắt rưng rưng nhìn Lôi Dương, uất ức nói: "Lôi Dương, không phải anh đã nói sẽ không để bất cứ người nào bắt nạt em sao? Không phải đã nói tình nguyện vì em mà làm mọi chuyện sao? Lê Hiểu Mạn đoạt mất Hoắc Vân Hy cũng thôi đi, cô ta còn cướp đi ba em, em thật sự sợ sẽ có một ngày ba em vì cô ta mà đuổi mẹ con em khỏi Hạ gia, đến lúc đó, em và mẹ biết phải làm sao?"

"Ba em đánh em vì cô ta?" Lôi Dương vì những lời nói của Hạ Lâm mà cảm thấy vừa thương vừa phẫn nộ.

Hạ Lâm khóc gật đầu, chợt nhào vào lòng Lôi Dương, kèm theo tiếng khóc nức nở: "Lôi Dương, chỉ có anh mới có thể giúp em, anh giúp em dạy dỗ cô ta có được hay không? Khiến cô ta vĩnh viễn rời khỏi thành phố K có được không?"

Cô ta khóc thút thít trong lòng Lôi Dương, trông có vẻ cực kỳ tủi thân.

Lôi Dương nhìn Hạ Lâm đang khóc nức nở trong lòng hắn, liền cảm thấy không nỡ, đưa tay lau nước mắt cho cô ta, chậm rãi cúi đầu, đặt một nụ hôn lên khóe môi cô ta, ánh mắt kiên định: "Lâm Lâm, anh chắc chắn sẽ giữ lời, anh sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào ức hiếp em, anh sẽ giúp em."

Nghe vậy, Hạ Lâm âm thầm cười vì đạt được mục đích, hai tay quàng lên cổ Lôi Dương, chủ động hôn lên môi hắn.

Lôi Dương hơi ngẩn ra, sau đó liền đáp lại, cả hai lăn lộn một trận.

…

Sáng ngày thứ hai Hạ Lâm mới rời khỏi biệt thự nhà Lôi Dương, sau đó đến thẳng bệnh viện.

Tuy Hoắc Vân Hy đã tỉnh lại, nhưng bởi vì thân thể vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nên còn phải ở lại bệnh viện.

Mấy ngày nay Lê Hiểu Mạn không đến thăm anh ta, tâm trạng anh ta cực kỳ kém, đồng thời không tiếp nhận trị liệu, bác sĩ, y tá, ngay cả Hoắc Nghiệp Hồng cũng không làm gì được anh ta.

Anh ta kiên trì muốn gặp Lê Hiểu Mạn, bằng không, anh ta sẽ không tiếp nhận chữa trị.

Lý Tuyết Hà có khuyên như thế nào anh ta cũng không nghe, chỉ có thể lo lắng.

Hoắc Nghiệp Hồng không còn cách nào, không thể không tự mình đi một chuyến đến Hoa Hồng Uyển.

Lê Hiểu Mạn bắt đầu ngủ từ hôm qua đến lúc này mới tỉnh lại.

Sau khi cô rửa mặt ra khỏi phòng khách đã nhìn thấy Lạc Thụy đang ngồi ở đó.

"Trợ lý Lạc? Tại sao anh lại ở đây?" Đôi mắt trong veo như nước của cô kinh ngạc nhìn Lạc Thụy đang ngồi trên chiếc ghế sa lon xa hoa, nhìn bốn phía tìm kiếm bóng dáng Long Tư Hạo.

Lạc Thụy đang ngồi trên ghế sa lon, nhìn thấy Lê Hiểu Mạn đã thức dậy, đứng lên, nở nụ cười chào hỏi: "Lê tiểu thư, chào buổi sáng! Sáng nay tổng giám đốc có một cuộc họp rất quan trọng nên đã đến công ty."

Nghe anh ta nói Long Tư Hạo đã đến công ty, cô khẽ gật đầu, lập tức đi đến, vẫn kinh ngạc như cũ nhìn anh ta: "Anh ở đây để… "

"Ah!" Lạc Thụy nhìn ra cô muốn hỏi cái gì, hàng chân mày anh tuấn khẽ nhếch, vừa cười vừa nói: "Tổng giám đốc bảo tôi mua một chiếc điện thoại mới đem đến cho cô."

Dứt lời, anh ta cầm lấy hộp điện thoại di động mới tinh trên bàn uống trà đưa cho Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn nhận lấy, nhìn chằm chằm thứ trong tay, lòng rung động không thôi.

Cô không có nói cho Long Tư Hạo biết điện thoại di động của mình đã bị Lôi Dương vứt, vậy mà anh lại bảo Lạc Thụy mua cái mới đem đến, chứng tỏ anh rất chu đáo, rất quan tâm đến cô.

Anh như vậy, bảo sao cô có thể không yêu?

353. Chương 353: Cố Ý, Chạy Đến (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy thấy viền mắt cô dần dần ướt át, giọt nước mắt trong suốt dần hình thành, lộ rõ vẻ xúc động, đôi mắt anh tuấn cười híp lại: "Lê tiểu thư, tổng giám đốc thật sự rất tốt với cô, cũng rất quan tâm cô, khi cô mất tích, tổng giám đốc đã rất lo lắng, vì tìm cô, tổng giám đốc chưa từng nghỉ ngơi, vậy nên, cô đừng phụ lại tổng giám đốc, cô và tổng giám đốc nên kết hôn sớm chút đi!"

Nghe vậy, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn ửng đỏ, tuy có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn khẽ gật đầu.

"Trợ lý Lạc, cám ơn anh!"

Lạc Thụy được Lê Hiểu Mạn cám ơn cũng có chút ngượng ngùng, vừa cười vừa nói: "Lê tiểu thư đừng khách sáo như vậy, gọi tên tôi là được rồi!! Điện thoại di động này là tổng giám đốc bảo tôi mua, tiền cũng là tổng giám đốc chi, Lê tiểu thư muốn cám ơn thì nên cám ơn tổng giám đốc, Lê tiểu thư cô có đói bụng không? Bữa sáng tổng giám đốc đã làm xong rồi, tôi giúp cô dọn lên."

Dứt lời, Lạc Thụy liền chuẩn bị đi vào phòng bếp.

Lê Hiểu Mạn thấy thế, đôi mắt trong veo như nước hiện lên vẻ nghi hoặc: "Trợ lý Lạc, để tôi là được rồi, nếu như anh có việc, cứ đi trước đi."

Sao cô lại có cảm giác sáng sớm Lạc Thụy đã xuất hiện không chỉ đơn giản để tặng điện thoại cho cô.

Lạc Thụy dừng chân, ngoái đầu nhìn cô nở nụ cười: "Lê tiểu thư, tôi không có chuyện gì, tôi đi dọn bữa sáng giúp cô."

Nói xong anh ta lập tức đi thẳng vào phòng bếp.

Hôm nay anh ta đến đây, ngoại trừ việc tặng điện thoại, còn có một nhiệm vụ khác, chính là bảo vệ Lê Hiểu Mạn.

Long Tư Hạo không tin tưởng người khác, cho nên mới bảo anh ta tự mình đến bảo vệ.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta đi vào phòng bếp, hàng chân mày thanh tú nhíu lại, anh ta là trợ lý của Long Tư Hạo, hiện tại Long Tư Hạo không chỉ là tổng giám đốc của TE, còn tiếp quản cả Hoắc thị, hẳn là rất bận!

Vậy nên Lạc Thụy thân là trợ lý của anh, cũng sẽ có rất nhiều chuyện cần xử lý!!

Nghĩ đến chuyện anh ta nói Long Tư Hạo vì tìm cô mà chưa từng được nghỉ ngơi, cô liền cảm thấy đau lòng.

Công ty bận rộn như vậy, vẫn tự tay làm bữa sáng cho cô, có thể tối qua anh cũng không ngủ.

Người đàn ông này khiến cô quá đau lòng, anh thật sự cho rằng thân thể mình là sắt đá sao?

Nhìn thấy Lạc Thụy đã dọn bữa sáng ra bàn, cô đi vào, cười nhìn anh ta nói: "Trợ lý Lạc, anh cũng ăn chung đi!!"

"Lê tiểu thư, tôi đã ăn rồi, cô ăn đi, tôi sẽ không quấy rầy cô, tôi ra phòng khách xem ti vi."

Lạc Thụy nhướng mày, nhìn Lê Hiểu Mạn nói xong đang định đi ra phòng khách, Lê Hiểu Mạn gọi anh ta lại.

"Trợ lý Lạc…"

Lạc Thụy xoay người nhìn về phía cô, hàng mi anh tuấn khẽ nhếch: "Lê tiểu thư còn có chuyện gì sao?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn về phía anh ta, khẽ nhíu hàng chân mày thanh tú: "Trợ lý Lạc, hiện tại Tư Hạo đang tiếp quản Hoắc thị, nhất định rất bận, vậy nên, trợ lý Lạc hiểu ý của tôi không?"

Ý của cô, dĩ nhiên Lạc Thụy biết, thế nhưng Long Tư Hạo bảo anh ta ở đây bảo vệ cô, anh ta không thể rời đi được, nên có chút khó xử nhìn cô: "Lê tiểu thư, tôi nói thật cô biết vậy!! Tổng giám đốc lo lắng cho cô, nên đã cố ý bảo tôi ở đây bảo vệ cô."

Nghe vậy, lòng Lê Hiểu Mạn lại dấy lên ngàn tầng sóng biển, Long Tư Hạo luôn có thể khiến cô dễ dàng cảm động như thế.

Anh quan tâm đến cô, yêu cô, cưng chìu cô, lúc nào cũng suy nghĩ cho cô, khiến cô hết lần này đến lần khác cảm nhận được sự hạnh phúc trước giờ chưa từng có.

Sao cô lại may mắn như thế, có thể được một người đàn ông ưu tú như thế cưng chìu, yêu thương, bảo vệ.

Vành mắt cô đỏ ửng, nước mắt trong suốt lập tức chảy ra, mỗi một việc anh làm, bất kể chuyện nhỏ hay lớn, đều khiến cô cực kỳ xúc động.

Cô ngước mắt nhìn về phía Lạc Thụy, giọng nói kiên: "Trợ lý Lạc, anh đến công ty giúp Tư Hạo đi!! Anh yên tâm, tôi không phải là một đứa trẻ nữa, tôi đã học được cách tự bảo vệ mình, vì Tư Hạo, vì bản thân mình, tôi sẽ không để người khác dễ dàng làm tổn thương mình, anh ấy bảo vệ tôi như thế, sẽ chỉ khiến tôi càng trở nên yếu đuối hơn thôi."

Lạc Thụy nghe cô nói vậy, vẫn có chút khó xử nhìn cô: "Lê tiểu thư, nhưng mà tổng giám đốc…"

"Trợ lý Lạc, tin tưởng tôi, tôi sẽ không để người khác làm hại mình nữa, nếu như muốn trưởng thành, phải học cách tự bảo vệ mình, anh ấy bận rộn như thế, không thể cả đời lo lắng cho tôi được đúng không? Anh ấy không thể nào cứ bải vệ tôi như thế suốt đời được không phải sao? Hơn nữa, tôi cũng không thích bị người khác giám sát, như vậy rất không tự nhiên, anh đến công ty đi!!"

Vốn dĩ Lạc Thụy còn định nói gì đó, thế nhưng Lê Hiểu Mạn kiên trì bảo anh ta đến công ty, anh ta không thể làm gì khác hơn là rời khỏi đó.

Lê Hiểu Mạn nói thế, thật ra anh ta rất tán thành, tổng giám đốc của bọn họ không phải là người bình thường, nếu như Lê Hiểu Mạn muốn ở bên cạnh tổng giám đốc bọn họ, thật sự phải học được cách tự bảo vệ mình, bằng không, nhất định sẽ đem đến rất nhiều phiền phức cho tổng giám đốc bọn họ.

Sau khi trợ lý Lạc rời khỏi đó, Lê Hiểu Mạn ăn sáng xong, chuẩn bị vào phòng làm việc xem trả lời đề án Hàn Cẩn Hi đưa ra, chuông cửa vừa đúng lúc vang lên.

Cô khẽ nhíu mày, đi đến trước của phòng, nhìn qua mắt mèo, thấy người nhấn chuông thế mà lại là Sophie.

Không rõ sao cô ta lại đến đây, Lê Hiểu Mạn không có ý định mở cửa, đang muốn mặc kệ, Sophie ngoài cửa lại ấn chuông.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn nheo mắt, lúc Sophie ấn chuông lần thứ ba, cô mới mở cửa phòng ra.

Sau khi Sophie thấy cô đã mở cửa, liền nở nụ cười dịu dàng với cô, giọng nói mềm mại êm tai: "Thật ngại quá, quấy rầy rồi, tôi đến để lấy đồ mình để quên."

"Đồ cô để quên?" Lê Hiểu Mạn khẽ run, đôi mắt trong veo như nước hơi khó hiểu nhin cô ta: "Đồ của cô sao lại ở đây?"

Dứt lời, đột nhiên cô lại nghĩ đến chuyện hôm qua mình có phát hiện vài thứ không phải của cô trong tủ quần áo.

Lẽ nào mấy bộ quần áo đó là của Sophie?

Đột nhiên lòng cô trầm xuống, Sophie đến đây lúc nào?

354. Chương 354: Cố Ý, Chạy Đến (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sophie thấy cô nghi hoặc, đôi mắt màu nâu nhạt xẹt qua vẻ lạnh lùng, sau đó nở nụ cười ưu nhã: "Lê tiểu thư, tôi có thể vào không?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhướng mày nhìn về phía côta, đôi mắt trong veo như nước híp lại: "Tôi muốn biết cô để quên thứ gì ở đây?"

Sophie có chút ngượng ngùng hơi rũ mắt, khuôn mặt tuyệt mỹ ửng hồng: "Cũng không có gì, chỉ là hôm kia tôi có đến đây, đã để lại một cái váy cùng..."

Lê Hiểu Mạn không đợi cô ta nói xong, sắc mặt trắng bệch nhìn cô ta: "Cô vừa mới nói cái gì? Váy sao?"

Vừa đúng lúc tủ quần áo của cô có nhiều hơn một cái váy không thuộc về cô, chẳng lẽ là của Sophie?

Hôm kia, không phải hôm kia cô vẫn còn ở ngư đảo sao, Sophie đã đến đây?

Cô nhớ đến câu hỏi hôm qua mình đã hỏi Long Tư Hạo, cô hỏi anh từng có ai đến đây không, anh khẳng định là không có.

Rốt cuộc là Long Tư Hạo gạt cô, hay Sophie đang gạt cô?

Nhưng mà Long Tư Hạo không thể nào gạt cô được!

Sophie thấy sắc mặt cô trắng bệch, trong lòng suy đoán nhất định cô đã nhìn thấy chiếc váy trong tủ quần áo.

Khóe môi cô ta cong lên đắc ý... khuôn mặt động lòng người vẫn như cũ nhìn Lê Hiểu Mạn, lịch sự hỏi: "Lê tiểu thư, tôi có thể vào không?"

Lê Hiểu Mạn bình thản nở nụ cười nhìn Sophie: "Đương nhiên có thể."

Dứt lời, cô liền để cho Sophie đi vào.

Ngược lại cô muốn nhìn xem, có phải Sophie muốn tìm những thứ trong tủ quần áo của cô không.

"Cám ơn!" Sophie nói một tiếng cám ơn với Lê Hiểu Mạn liền giẫm trên giày cao gót bảy phân, khí chất ưu nhã đi vào.

Đầu tiên cô ta đi đến sân thượng ở phòng khách, nhìn xung quanh giống như không tìm được, sau đó lại đi vào phòng ngủ chính.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn liền nhíu mày, cũng đi vào theo.

Sophie đứng trước tủ quần áo trong phòng ngủ, nở nụ cười mềm mại nhìn Lê Hiểu Mạn: "Lê tiểu thư, tôi có thể xem tủ quần áo cô chút không?"

Lê Hiểu Mạn thấy cô ta đứng trước tủ quần áo, lòng trầm xuống, đôi mắt khẽ nheo lại, giọng nói bình ổn: "Tùy cô."

Thấy cô cho phép, Sophie liền mở cửa tủ, lấy hết mấy thứ không thuộc về Lê Hiểu Mạn ra, ngay trước mặt Lê Hiểu Mạn, gấp từng món lại.

Lê Hiểu Mạn bình thản nhìn cô ta, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú không có biểu hiện gì, giọng nói bình ổn: "Những thứ này đều là của cô?"

Sophie gấp xong những thứ kia liền bỏ vào chiếc bọc cô ta lấy ra từ túi xách, ngước mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, cười ưu nhã: "Đúng vậy! Là của tôi, giúp tôi cám ơn Tư Hạo."

Lê Hiểu Mạn âm thầm siết chặt đôi tay mảnh khảnh, đôi mắt trong veo như nước bình thản liếc nhìn cô ta: "Cám ơn anh ấy chuyện gì?"

Sophie khẽ nhếch mày, tròng mắt màu nâu nhạt giống như muốn nhìn thấu Lê Hiểu Mạn: "Cám ơn Tư Hạo vì đã không vứt quần áo tôi đi, lại còn treo trong tủ quần áo của cô."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cười nhạt, ánh mắt trong suốt hiện ra chút lạnh lùng: "Muốn cám ơn thì tự mình đi nói."

Sophie cười dịu dàng, đôi mắt màu nâu nhạt hiện ra ý cười nhìn cô: "Sao vậy? Ghen tị? Tôi đã sớm nói, Tư Hạo chỉ coi cô như người thay thế thôi, vậy mà cô không tin, lẽ nào Tư Hạo không nói với cô, hai ngày cô không ở đây, anh ấy đã ở cùng với tôi? Tôi thừa nhận, Tư Hạo đối xử với cô tốt hơn với tôi, nhưng khi người thay thế như cô không ở đây, anh ấy vẫn sẽ chọn tôi."

Dứt lời, cô ta đưa tay chỉ chiếc giường lớn sang trọng trong phòng ngủ, nở nụ cười đáng yêu, giọng nói mềm mại êm tai: "Lúc không có cô, nữ chủ nhân của chiếc giường kia là tôi."

Đôi mắt trong veo như nước của Lê Hiểu Mạn nheo lại, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn cô ta, đôi môi lạnh lùng nở nụ cười: "Cô thừa dịp Tư Hạo không ở đây đến lấy đồ của mình, chính là muốn nói cho tôi biết, hai ngày nay các người ở bên nhau sao?"

"Đúng vậy!" Sophie thừa nhận không hề trốn tránh, cười vô cùng ưu nhã nhìn cô: "Bởi vì tôi hiểu tính Tư Hạo, anh ấy tuyệt đối sẽ không nói với cô chuyện hai hôm nay, vậy nên, tôi chỉ có thể cố tình đến đây."

Nghe vậy, khóe môi Lê Hiểu Mạn nở nụ cười lạnh nhạt, ánh mắt cũng trở nên lạnh lùng hơn: "Vậy là đồ trong tủ quần áo cũng do cô cố tình để lại?"

355. Chương 355: Phản Kích, Tôi Mang Thai (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Không sai!" Sophie không chút do dự thừa nhận, trên mặt vẫn duy trì nụ cười dịu dàng mê người: "Tôi cũng chẳng có gì phải giấu diếm với chị, tôi yêu Tư Hạo, hơn nữa còn yêu từ rất lâu nữa, so với tình cảm của cô thì tôi yêu anh ấy hơn rất nhiều. Nguyên vọng lớn nhất đời này của tôi chính là được làm vợ của Tư Hạo. Tôi biết trước đây anh ấy tốt với tôi là vì tôi có mấy phần giống người mà anh ấy yêu trước đây, tôi vốn cho rằng mình có thể thay thế được người đó, nhưng từ sau khi gặp cô, anh ấy liền chuyển sự chăm sóc chú ý của mình sang cho cô…"

Nói đến đây, cô ngừng lại, đưa mắt cười nhìn Lê Hiểu Mạn: "Có phải cô cho rằng Tư Hạo sủng ái cô có nghĩa là anh ấy yêu cô? Cái anh ấy yêu chỉ là gương mặt của cô thôi. Sở dĩ anh ấy đối tốt với cô là bởi cô so với tôi còn giống người đó hơn nhiều, anh ấy chiều chuộng cô, yêu thương cô, đối tốt với cô bao nhiêu, đều sẽ càng chứng minh anh ấy yêu người kia đến thế nào."

Nghe xong, Lê Hiểu Mạn vẫn bình tĩnh, sắc mặt không chút thay đổi, giọng nói vững vàng: "Nói xong chưa?"

Sophie thấy Lê Hiểu Mạn hết sức bình thường, sắc mặt không thay đổi, nhướng mày: "Cô không tức giận?"

Lê Hiểu Mạn bình thản nhìn cô: "Tại sao tôi lại phải tức giận? Tôi cảm thấy rất vinh hạnh, cô cho rằng ai cũng có thể có cơ hội được Tư Hạo thương yêu hay sao?"

"Cô…" Dường như không nghĩ tới Lê Hiểu Mạn sẽ trả lời như vậy, Sophie kinh ngạc hoài nghi nhìn cô: "Lê tiểu thư, Tư Hạo chỉ coi như kẻ thế thân, cô không cảm thấy gì sao?"

Lê Hiểu Mạn cười nhẹ, bình thản hỏi ngược lại: "Sao phải để ý chứ? Cô không phải cũng từng không để tâm chuyện bị Tư Hạo coi như thế thân hay sao? Chẳng phải cô cũng thấy rất vinh hạnh hay sao?"

Sophie kinh hãi, cô thật không ngờ Lê Hiểu Mạn so với tưởng tượng của mình còn khó đối phó hơn. Cô cho là Lê Hiểu Mạn yếu ớt, nhìn thấy trong tủ xuất hiện quần áo của người phụ nữ khác, nhất định sẽ trúng khí mà nghi ngờ, tức giận rồi đau lòng. Vậy mà không ngờ Lê Hiểu Mạn lại có thể bình tĩnh như vậy.

Xem ra cô thật sự coi thường cô ta rồi.

Cô âm thầm nhíu mày, vẫn cười nhìn Lê Hiểu Mạn: "Lê tiểu thư, cô thật là hào phóng đấy, nói vậy thì nếu Tư Hạo đưa lưng về phía cô, và còn phát sinh chuyện gì với tôi nữa thì cô cũng không để ý sao?"

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nói: "Sophie cô không cần phải ở đây tính kế ly gián, Lê Hiểu Mạn tôi không ngu ngốc như cô nghĩ đâu, cô cho là cố ý để mấy bộ quần áo ở đây là có thể phá hoại mối quan hệ của tôi và Tư Hạo sao, vậy thì cô đã quá coi thường tình cảm và tín nhiệm của tôi với Tư Hạo rồi. Còn nữa, cô rất ngu ngốc đấy cô biết không? Nếu tôi là cô, muốn giá họa cho Tư Hạo, cũng sẽ không để quần áo vào vị trí thấy được trong tủ quần áo, ném dưới đất so ra còn dễ gây hiểu lầm cho người ta hơn nhiều…"

Nói đến đây, khóe môi Lê Hiểu Mạn giương lên châm biếm, ánh mắt châm chọc nhìn Sophie: "Dạy cô một chiêu, lần sau muốn làm thì không cần phải để đồ ngổn ngang trong tủ quần áo thế đâu, cứ trực tiếp vứt thẳng đồ lót xuống đất là đủ rồi, cô cất vào tủ như thế, còn là đồ ngủ tình thú, rất dễ làm người ta nghĩ là có người cố ý đấy hiểu không? Cái này người ta gọi là vẽ rắn thêm chân đấy biết chưa?"

Nghe cô nói xong, Sophie suýt nữa tức hộc máu.

Trong lòng nổi điên mà bên ngoài phải làm bộ bình tĩnh, cô lạnh lùng nhìn Lê Hiểu Mạn: "Lê Hiểu Mạn, tôi thừa nhận, lần này là do tôi chưa suy nghĩ cẩn thận, nhưng nếu cô cho rằng hôm nay tôi tới chỉ là để lấy quần áo, để khích bác mối quan hệ của cô và Tư Hạo, vậy thì cô sai rồi. Tôi tới là để nhắc nhở cô, cô tự tin và quá tin tưởng người khác không phải là chuyện tốt đâu, có thể cô thấy không sao với chuyện Tư Hạo coi mình là thế thân, nhưng nếu cô thực sự yêu anh ấy, cô tuyệt sẽ không chấp nhận được chuyện anh ấy phản bội cô đâu, cô không tin, không có nghĩa là anh ấy không phản bội cô."

Nói xong, Sophie khinh thường nhìn Lê Hiểu Mạn, cười lạnh, nói tiếp: "Nói cho cô biết, tôi cố ý giấu quần áo ở đây thực ra là để cho cô biết, lúc cô không có ở đây, có phụ nữ đã tới nơi này. Tôi nghĩ Tư Hạo nhất định không nói cho cô biết, lúc cô không có ở đây tôi đã tới ha! Cô dám đi hỏi anh ấy vì sao không nói cho cô không? Cô cho là anh ấy sợ cô đau lòng hay vì trong lòng có quỷ? Nếu như cô cho rằng giữa tôi và anh ấy không có chuyện gì xảy ra, vậy thì cô càng thêm sai mười phần."

Nhe vậy, Lê Hiểu Mạn dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía Sophie đang cố ý làm khó mình, bình tĩnh nói: "Tôi cảm thấy không cần, anh ấy là cha của con tôi, tôi - tin - anh - ấy."

Mấy chữ cuối là cô gằn giọng mà nói.

Cô cố ý nói chuyện mình mang thai, là để cho Sophie tức giận, Sophie cố ý chạy tới khích bác cô, giờ đến lượt cô.

Cô ta nghĩ Lê Hiểu Mạn cô dễ đối phó như vậy sao?

356. Chương 356: Phản Kích, Tôi Mang Thai (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sophie nghe được lời Lê Hiểu Mạn nói, hai mắt kinh hãi, nụ cười duy trì nãy giờ biến mất, thay bằng vẻ bi thương nồng đậm.

Cô chỉ vào bụng Lê Hiểu Mạn, mắt mở lớn, bi thương hỏi: "Cô… Cô có con? Con của Tư Hạo?"

Nhìn bộ dạng bi thương của Sophie, Lê Hiểu Mạn cười một tiếng: "Đúng vậy!"

"Không thể nào!" Sophie đột nhiên hét lớn một tiếng, trong mắt đầy ghen tị nhìn Lê Hiểu Mạn: "Tôi không tin cô mang thai của của Tư Hạo, tôi không tin.. tôi không tin.. tôi không itn…"

So với tâm tình kích động của cô, Lê Hiểu Mạn lại tương đối tỉnh táo.

Cô cụp mắt, che tất cả tâm tình dưới đáy mắt: "Tôi và Tư Hạo đều rất khỏe mạnh, khi cùng nhau chưa bao giờ dùng biện pháp phòng tránh, tôi mang thai là chuyện rất bình thường, tin hay không là chuyện của cô, cô nói xong rồi thì mời rời đi, chỗ này không hoan nghênh người ngoài."

"Cô… Cô… Cô nói tôi là người ngoài?" Sophie nhìn Lê Hiểu Mạn, toàn thân phát run, hai tay siết chặt, nghiến răng nghiến lợi nói: "Lê Hiểu Mạn, rồi xem, bản thân tôi cũng muốn xem xem cô tin tưởng Tư Hạo thế nào, tôi không tin cô thật sự không lo lắng anh ấy phản bội cô."

Dứt lời, cô thu lại vẻ tức giận, đồng thời khôi phục lại bộ dạng ưu nhã khi nãy, uyển chuyển bước đi trên đôi giày cao gót bảy phân ra khỏi phòng ngủ.

Dừng lại ở cửa, cô xoay người cười nhìn Lê Hiểu Mạn: "Nhắc lại cho cô nhớ, trên đời này không có mèo nào không thích trộm đồ tanh, Tư Hạo cũng vậy. Tôi đột nhiên cảm thấy cô thật tốt đến ngu ngốc đấy, nghe nói chồng trước của cô đã làm tổn thương sự tín nhiệm của cô, tôi nghĩ, cô lúc đầu cũng cho rằng chồng trước của mình không phản bội mình ha? Kết quả thì sao? Cô tin tưởng Tư Hạo như vậy đã từng nghĩ tới chuyện anh ấy phản bội cô? Cô có thể cho rằng tôi nói những điều này là để khích bác cô, nhưng giấy không gói được lửa, rồi sẽ có một ngày, vì sự tin tưởng của mình là cô cảm thấy hối hận. Đúng rồi, chẳng lẽ cô không nghi ngờ chuyện làm sao tôi giấy được quần áo trong tủ sao? Ngàn vạn lần đừng cho rằng tôi thừa dịp cô và Tư Hạo không có ở nhà mà lén để quần áo vào đó. Nơi đây là nhà ở cao cấp, khóa cửa không phải là đồ bỏ đi, hơn nữa còn cả mật khẩu, tôi không có chìa khóa càng không có mật khẩu, vậy nên, nếu Tư Hạo không ra mở cửa thì căn bản tôi không thể nào vào được."

Nói xong, Sophie cười quỷ dị rời đi.

Nghe xong, trên khuôn mặt lạnh lùng của Lê Hiểu Mạn không có bất kỳ biến chuyển gì, từ đầu đến cuối cô luôn không tin lời của cô ta.

Tất cả đều là cái bẫy của Sophie, muốn làm cô hiểu lầm Long Tư Hạo.

Cô tin Long Tư Hạo sẽ không phải bội mình, nhưng tại sau anh lại giấy cô chuyện Sophie đã tới?

Hay là căn bản anh cũng không biết Sophie tới đây?

Nhưng theo như lời Sophie nói, cô ta không có chìa khóa thì làm cách nào vào đây được?

Sau đó cô lại tự thuyết phục bản thân, không để cho lời của Sophie làm tâm tư cô rối loạn.

Lúc này, một âm thanh già nua quen thuộc truyền tới.

"Mạn Mạn..Mạn Mạn.."

Ông nội?

Nghe tiếng gọi, Lê Hiểu Mạn sợ run, sau đó ra khỏi phòng ngủ, quả nhiên là Hoắc Nghiệp Hoành đang chống quải trượng đi tới.

Cô kinh ngạc nhìn ông, một lúc sau mới hồi phục tinh thần: "Ông nội… Ông…. Sao ông lại ở đây?""

Ông nội sao lại tìm tới nơi này, còn vào đây bằng cách nào? Chẳng lẽ lúc Sophie rời đi không đóng cửa sao?

Hoắc Nghiệp Hoành ôn hòa nhìn Lê Hiểu Mạn, cười hiền từ: "Cửa không khóa nên ta vào được. Mạn Mạn, không hoan nghênh ông nội sao? Không mời ông nội ngồi sao?"

"Hoan nghênh! Đương nhiên hoan nghênh! Sao cháu có thể không hoan nghênh ông nội được?"

Lê Hiểu Mạn kịp phản ứng đi lên phía trước đỡ Hoắc Nghiệp Hoành tới phòng khách ngồi trên ghế sô pha.

Hoắc Nghiệp Hoành vừa ngồi xuống liền dùng vẻ mặt u sầu nhìn Lê Hiểu Mạn, nặng nề thở dài một hơi: "Haizz! Mạn Mạn, ông nội hôm nay tới là có chuyện hy vọng cháu giúp."

Thấy Hoắc Nghiệp Hoành thở dài, vẻ mặt buồn bã, Lê Hiểu Mạn cười nhìn ông: "Ông nội có chuyện gì cần cháu giúp? Nếu có thể nhất định cháu sẽ giúp."

Hoắc Nghiệp Hoành hai tay nắm lấy quải trượng, nhíu mày: "Mạn Mạn, ông nội hy vọng cháu có thể bớt chút thời gian đi gặp Vân Hy, hai ngày nay cháu không tới, nó không chấp nhận trị liệu, còn phát giận, ông nội không có cách nào, nó nói cháu không tới thì sẽ… không bao giờ tiếp nhận trị liệu nữa."

Lê Hiểu Mạn nghe vậy liền khẽ chau mày, Hoắc Vân Hy thật sự ngây thơ như vậy? Còn biết lấy thân thể của mình ra uy hiếp?

Cũng được, hôm nay cô phải đi nói cho rõ, mong anh đừng đặt tâm tư lên người cô nữa.

Bọn họ đã không thể nào được nữa rồi.

Nhìn Hoắc Nghiệp Hoành, cô cười một tiếng: "Ông nội, cháu với ông nội đi tới bệnh viện đi, cháu sẽ thuyết phục anh ấy tiếp nhận trị liệu."

Thấy cô đồng ý, gương mặt già nua của Hoắc Nghiệp Hoành lộ ra ý cười, gật đầu: "Được! Được! Ta cũng biết tâm địa Mạn Mạn thiện lượng, nhất định sẽ đáp ứng ông nội, chuyến này ta đi không uổng phí, giờ chúng ta đi."

Lê Hiểu Mạn nhìn Hoắc Nghiệp Hoành gật đầu, đi tới giúp đỡ ông lên.

Hoắc Nghiệp Hoành đứng dậy, rồi nhìn bốn phía đánh giá, cau mày: "Mạn Mạn, cháu… thật sự ở cùng Tư Hạo?"

Không đợi Lê Hiểu Mạn trả lời, Hoắc Nghiệp Hoành lại thở dài: "Thôi, ta già rồi, chuyện người trẻ ta không biết, chỉ hy vọng cháu và tư họa có thể thỉnh thoảng về gặp ông nội chút thôi.

Lê Hiểu Mạn nhẹ gật đầu, đỡ ông ra khỏi nhà.

357. Chương 357: Phản Kích, Em Mang Thai (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Phòng VIP ở bệnh viện.

Hoắc Vân Hy sắc mặt xanh mét, nhìn chị Lâm bên cạnh giận dữ quát: "Lời tôi nói cô nghe không hiểu sao? Tôi đã bảo đừng cho tiện nhân Hạ Lâm kia vào rồi cơ mà, cô cho cô ta vào làm cái gì? Cô coi lời tôi nói là gió thổi bên tai à?"

Lâm tẩu e ngại nhìn vẻ mặt tức giận của Hoắc Vân Hy: "Thiếu… thiếu gia, không phải là tôi để cho cô ấy vào, mà là cô ấy cứ muốn.."

Không đợi cô nói xong, Hoắc Vân Hy lại rống giận: "Tay cô hỏng rồi à? Không ngăn được cô ta hay sao? Lần sau còn để cho cô ta vào thì biến khỏi Hoắc gia cho tôi."

Lâm tẩu cúi đầu, run run: "Thiếu… thiếu gia, tôi biết rồi, sẽ không có lần sau nữa."

Đứng ở bên kia, Lý Tuyết Hà thấy con của mình giận dữ như vậy thì không vui nhìn Lâm tẩu, sau đó lại nhìn về phía Hoắc Vân Hy: "Vân Hy, con…"

Hoắc Vân Hy cắt ngang lời bà, quát: "Đi ra ngoài! Đi ra ngoài hết đi!"

Lý Tuyết Hà thấy thái độ của con mình càng ngày càng kém, nhịn sự tức giận, vừa ủy khuất lại phẫn uất nhìn con mình: "Hoắc Vân Hy, con la to gọi nhỏ với mẹ như thế, có còn coi ta là mẹ của con nữa hay không?"

Hoắc Vân Hy dựa lưng vòa đầu giường, nhắm mắt, lạnh lùng nói: "Ra ngoài đi, con mệt."

Lâm tẩu nhìn Hoắc Vân Hy, khẽ thở dài một hơi, vừa mới xoay người ra khỏi phòng bệnh, lại thấy Hoắc Nghiệp Hoành và Lê Hiểu Mạn đi tới.

Cô kinh ngạc, quên mất chuyện Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy đã ly hôn, kinh ngạc gọi: "Thiếu phu nhân…"

Mà Hoắc Vân Hy vốn đang nhắm mắt, nghe thấy tiếng gọi của Lâm tẩu liền lập tức mở mắt.

Thấy Lê Hiểu Mạn đang đỡ Hoắc Nghiệp Hoành tiến vào, vẻ tức giận lập tức tan biến, vẻ mừng rỡ lại hiện lên trong nháy mắt.

Anh nhìn Lê Hiểu Mạn thật lâu, đáy mắt không khỏi xuất hiện sự kinh ngạc và mừng rỡ không thôi: "Mạn Mạn, cuối cùng em cũng tới."

Anh chuẩn bị xuống giường, nhưng lại vì chân trái giờ không có cảm giác, một tay giữ, anh thử xuống giường, nhưng bất lực.

Hoắc Nghiệp Hoành nhìn Hoắc Vân Hy cố gắng xuống giường, cau mày: "Còn chưa bình phục thì đừng lộn xộn, Mạn Mạn đã tới rồi cũng không rời đi ngay đâu, cháu gấp cái gì?"

Dứt lời, ông nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, vỗ bàn tay nhỏ bé của cô, cười hòa ái: "Mạn Mạn, Vân Hy giao cho cháu, cháu khuyên nhủ Vân Hy đi, ông nội không quấy rầy hai đứa."

Nói xong, Hoắc Nghiệp Hoành nhìn về phía Lý Tuyết Hà và Lâm tẩu: "Hai người cũng theo tôi ra ngoài đi, tới đây đỡ tôi."

Lý Tuyết Hà dù rất không vừa mắt Lê Hiểu Mạn, nhưng nghĩ đến chỉ có cô mới có thể khuyên con trai mình tiếp nhận trị liệu, tạm thời che đi sự chán ghét đối với cô, giả dối cười: "Mạn Mạn, vậy Vân Hy giao cho cô."

Sau đó bà đỡ Hoắc Nghiệp Hoành cùng Lâm tẩu ra khỏi phòng bệnh.

Lê Hiểu Mạn vì Lý Tuyết Hà gọi mình là Mạn Mạn mà kinh sợ, đợi bọn họ ra khỏi phòng bệnh, cô mới tiến đến ngồi trên ghế bên giường bệnh.

Hoắc Vân Hy thấy cô ngồi xuống, chờ cô ngồi xong mới cười nhìn cô: "Mạn Mạn, hai ngày nay em đi đâu? Sao không tới gặp anh? Không phải em đã nói, trước khi anh hồi phục sẽ không rời đi sao?"

Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mày, bình thản nhìn Hoắc Vân Hy: "Hai ngày nay tôi có chút chuyện, vậy nên không tới được. Ông nội nói anh không tiếp nhận trị liệu. Chuyện này là thật sao?"

"Mạn Mạn, anh..." Hoắc Vân Hy nhìn Lê Hiểu Mạn: "Anh biết làm vậy em sẽ cảm thấy anh rất tùy hứng, cũng rất trẻ con, nhưng anh không làm vậy em sẽ tới gặp anh sao? Mạn Mạn, trên đời này, ngoại trừ ông nội, cũng chỉ có em là thật tâm đối xử tốt với anh, trước đây là do anh quá ngu ngốc, không phải là người, sao anh lại có thể làm tổn thương em nhiều như vậy?"

Nói đến đây, hốc mắt Hoắc Vân Hy bắt đầu ướt ướt, tràn đầu hối hận và thống khổ nhìn Lê Hiểu Mạn.

Thấy Hoắc Vân Hy hối hận không dứt, trong lòng Lê Hiểu Mạn không chút gợn sóng, cô đã trải qua nhiều chuyện với anh ta, giờ có thể nào Hoắc Vân Hy cũng không thể làm cho cô lay động được nữa.

Cô cười nhạt: "Chuyện trước kia qua cũng qua rồi, tôi không trách anh, cũng đã quên những thương tổn kia rồi, anh cũng nên quên đi!"

Hoắc Vân Hy thấy cô cười mà nhíu mày thật chặt, trong lòng đau đớn, giọng nói bi thương vô tận: "Mạn Mạn, quên đi thương tổn của em, vậy tình cảm em với anh thì sao? Em cũng quên hết rồi sao?"

358. Chương 358: Xét Nghiệm Có Thai, Nghi Ngờ Tứ Phía (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn bình thản nhìn anh: "Hoắc Vân Hy, thân thể này là của anh, anh đừng tùy hứng nữa, anh nên tiếp nhận trị liệu cho tốt, đừng là vì tôi mà để thân thể phải chịu tội. Hôm nay tôi đến, chính là muốn nói rõ ràng với anh, chúng ta không thể nào được đâu."

Hoắc Vân Hy thất vọng nhìn cô, nước mắt chảy ra, bi thương không dứt: "Mạn Mạn, em thật sự một chút không yêu anh sao? Em đến chỉ vì muốn nói rõ ràng những thứ này với anh ư?"

Lê Hiểu Mạn đang muốn gật đầu, Hoắc Vân Hy thân thể còn chưa bình phục đột nhiên rướn người lên ôm cô, khuôn mặt đẫm nước mắt, bi thống nói: "Mạn Mạn. anh biết mình sai rồi, đừng tàn nhẫn với anh như vậy có được không. Cho anh thêm một cơ hội nữa được không? Anh yêu em, anh thật sự yêu em…"

Lê Hiểu Mạn đẩy Hoắc Vân Hy ra, đứng lên, đôi mắt trong suốt thản nhiên nhìn anh: "Hoắc Vân Hy, đây là lần cuối cùng tôi tới thăm anh. Xin lỗi vì tôi không làm được điều mình nói lúc trước, anh có người nhà của mình, họ đều có thể chăm sóc anh, không cần tôi. Tôi cũng vậy, không có nghĩa vụ phải quan tâm chăm sóc anh. Tôi không yêu anh, hay nói cách khác, cho tới bây giờ, tôi chưa từng yêu anh thật lòng. Chỉ là có lẽ tôi từng rất thích anh, cũng đã kỳ vọng rất cao ở anh, cũng hy vọng anh có thể yêu tôi, có thể sống với tôi thật hạnh phúc. Nhưng giờ những thứ đó hết rồi, anh đừng nói tôi cho anh thêm cơ hội nữa, giữa chúng ta đã hoàn toàn kết thúc. Những gì phải nói tôi cũng đã nói rồi, thân thể này là của anh, anh không biết quý trọng, thì cũng chẳng ai có thể quý trọng thay anh đâu. Anh điều trị cho tốt."

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn xoay người đi ra ngoài phòng bệnh.

"Mạn Mạn…" Hoắc Vân Hy thấy vậy gấp gáp muốn đứng lên lại ngã xuống khỏi giường.

Muốn đứng lên khỏi mặt đất, lại vì tay phải và chân trái bị thương quá nặng nên không thể hoạt động được, giờ chẳng khác gì người tàn phế.

Sắc mặt anh tái nhợt, nghĩ muốn nhịn đau bò dậy nhưng thử mấy lần đều vô ích.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy vốn định lại gần đỡ anh, vừa bước lên một bước lại thu chân về. Để Hoắc Vân Hy hết hy vọng với cô thật sự thì cô phải làm cho anh tuyệt vọng hơn nữa.

Cô đứng im tại chỗ, thản nhiên nhìn Hoắc Vân Hy đang cố bò trên mặt đất, lạnh lùng phun ra hai chữ: "Bảo trọng!"

"Mạn Mạn… Đừng đi…" Thấy cô muốn đi, Hoắc Vân Hy cuống quýt gọi lớn, chịu đựng cổ tay đau đớn kịch liệt bò tới chỗ cô, gương mặt tuấn tú của anh đẫm trong nước mắt.

"Mạn Mạn.. Đừng đi… Đừng đi có được không? Anh chỉ có em… chỉ có em…"

Sau khi tỉnh lại sau tai nạn xe cộ, anh đã nhận thức được rõ ràng, ngoài trừ ông nội, người tốt với anh thật lòng chỉ có cô. Giờ anh giống như người tàn phế, mất di rất nhiều thứ, anh không muốn cũng sẽ mất cô đi như vậy.

Lê Hiểu Mạn siết chặt tay, buộc mình không xoay người nhìn, nhưng hốc mắt cô cũng sớm nóng lên, môi hơi mấp máy, nhưng không nói câu nào.

Lúc cô đến cửa phòng bệnh, Hoắc Vân Hy nhìn cô, bi thương hỏi: "Mạn Mạn, nói cho anh biết, có phải em đã yêu Long Tư Hạo rồi hay không?"

Lê Hiểu Mạn dừng lại, không xoay người nhìn anh, không chút do dự khẳng định: "Đúng vậy!"

Nghe thấy câu trả lời kiên định của cô, Hoắc Vân Hy nhắm mắt lại, nước mắt lại rơi, vẻ bi thương nồng đậm bao trùm khuôn mặt.

Lê Hiểu Mạn sau đó liền rời khỏi phòng bệnh.

Hoắc Vân Hy gục trên mặt đất, nước mắt như mưa, nức nở gọi: "Mạn Mạn, anh không muốn mất em, anh không muốn ngay cả em cũng mất đi, anh không muốn…"

Em yêu anh, anh làm tổn thương em, đến khi anh yêu em, em lại yêu người khác mất rồi…

Mạn Mạn, anh phải làm sao em mới quay lại? Anh không muốn mất em, anh không muốn…

Lê Hiểu Mạn đi ra ngoài phòng bệnh của Hoắc Vân Hy, Hoắc Nghiệp Hoành quay lại, mà Lý Tuyết Hà không biết đã đi đâu, sau khi nói với chị Lâm mấy câu cô liền đi tới khoa sản.

Cô đã chậm kinh một thời gian, hơn nữa khẩu vị không tốt, dù chưa chắc chắn mình mang thai, nhưng cô có dự cảm này.

Cô đồng ý tới bệnh viện mục đích chính cũng là chuyện này.

Tránh để phát sinh chuyện lần trước, cô nói rõ với bác sỹ mình lần trước dương tính lại không mang thai.

Bác sỹ sau khi biết được tình huống của cô, bảo cô đi xét nghiệm nước tiểu và máu, rồi đến kiểm tra lại.

Xét nghiệm nước tiểu không mất nhiều thời gian, khi thấy kết quả dương tính, cô không kinh ngạc quá nhiều, trong lòng cũng bình thản, không đến mức quá kinh ngạc.

Lần trước cũng là dương tính, kết quả lại không mang thai.

Đợi kết quả xét nghiệm máu chừng hai giờ đồng hồ, cô ngồi nghỉ ngơi trên ghế mà trong lòng nhảy loạn.

Nói không khẩn trương, là nói dối.

Cô tin phụ nữ dù là đợi tin có thai hay không có thai, tâm tình cũng đều vô cùng khẩn trương.

Cô thấp thỏm chờ y tá gọi mình, đột nhiên điện thoại lại đổ chuông làm cô giật mình.

Lấy điện thoại di động ra, chữ trên màn hình là chồng tương lai, cô sợ run lên, mới mở ra nghe.

Chưa đợi cô lên tiếng, đầu dây bên kia đã truyền tới giọng nói trầm thấp quen thuộc của anh.

"Hiểu Hiểu, em đang ở đâu?"

Là Long Tư Hạo gọi tới, cô vốn muốn nói đang ở bệnh viện, nghĩ nghĩ rồi nói: "Đang đi dạo phố."

"Dạo ở đâu? Anh đi đón em, một mình em đi anh không yên tâm." Giọng Long Tư Hạo không che được sự lo lắng.

"Không cần đâu, em đi dạo một lúc là về được rồi, công ty anh nhiều việc, em không quầy rầy anh nữa, em cúp máy đây."

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn liền cúp điện thoại. Tuy Sophie nói với cô những lời đó, biểu hiện của cô rất bình tĩnh, như thế mình không hề để tâm chút nào.

Nhưng trong lòng cô rất rõ ràng, mình thật sự để ý chuyện mình có phải là thế thân trong lòng Long Tư Hạo hay không.

Dù cô không tin Long Tư Hạo phản bội mình, nhưng cô không sao phản đối được chuyện anh giấu mình chuyện Sophie đã tới.

Sophie làm sao vào được? Thật sự là Long Tư Hạo mở cửa cho cô ta vào sao?

Mà lại đúng lúc Long Tư Hạo không để ý liền giấu quần áo được dưới tủ quần áo?

Dựa theo tính cách của Long Tư Hạo, anh không thể nào cho phép Sophie vào phòng ngủ của bọn họ được.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Những chuyện này cô muốn chốc nữa về sẽ hỏi anh, cô hy vọng anh có thể nói thật.

Cô ngồi bên ngoài đợi, tâm tư ngày càng phức tạp. Lời Sophie nói cứ lượn lờ trong đầu cô, làm tâm tình cô ngày càng phiền muộn, đến nỗi y tá gọi tên của cô, cô còn không nghe thấy.

Mãi đến khi bị gọi lần thứu ba, cô mới phản ứng, sau đó đứng dậy đi tới chỗ phòng xét nghiệm.

Thấy chi tiết bản xét nghiệm, cả người cô rơi vào trạng thái ngây ngốc.

Cô thật sự mang thai?

Nhìn kết quả xét nghiệm, cô vẫn có chút không thể tin được.

Run rẩy nhìn giấy hồi lâu cô mới đi tìm bác sỹ xác nhận, kết quả quả thực là cô đã mang thai.

Bác sỹ đã căn dặn cô phải chú ý rất nhiều, cũng bảo cô uống vitamin B11.

Ba tháng đầu uống B11 để phòng ngừa thai thi dị dạng.

Cầm thuốc xong cô để kết quả và thuốc và trong túi, đi ra bên ngoài bệnh viện.

Vì đang suy nghĩ nên lúc đi cô luôn cúi đầu, đang chờ xe, đột nhiên một thân ảnh cao lớn đứng trước mắt cô.

Cô sợ hãi ngẩng đầu lên, lại thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo. Đôi mắt hẹp dài của anh đang nhìn cô, sắc mặt thâm thúy làm cô không biết anh đang nghĩ gì.

Cô mở lớn mắt, sau đó lắp bắp hỏi: "Anh…. Sao anh lại ở đây?"

Long Tư Hạo sao lại tìm được cô? Sao anh biết cô tới bệnh viện?

359. Chương 359: Xét Nghiệm Có Thai, Nghi Ngờ Tứ Phía (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo kéo tay cô đi thẳng về phía xe của mình.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, thấy sắc mặt anh lạnh lùng, nhưng đang tức giận, đôi mày thanh tú của cô hơi nhíu lại, ngoan ngoãn ngồi vào trong xe.

Thấy cô không lên tiếng ngồi vào trong xe, Long Tư Hạo vẫn không lên tiếng, đóng cửa cho cô, sau đó quay lại ghế lại khởi động xe rồi rời đi.

Trên đường, hai người cũng không nói với nhau lời nào, không khí trong xe có chút cứng ngắc, như thế có tia lửa vô hình tràn lan xung quanh, tùy thời đều có thể nổ tung.

Long Tư Hạo im lặng lái xe, tốc độ không nhanh không chậm, hai tay nắm chặt tay lái, khuôn mặt không sắc thái, quanh người tỏa ra khí lạnh.

Lê Hiểu Mạn nhìn túi của mình, nghĩ đến giấy xét nghiệm, dùng tay hơi vuốt cái bụng bằng phẳng của mình, khẽ mím môi nở nụ cười.

Cô ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, đang chuẩn bị mở miệng, Long Tư Hạo lại lê tiếng trước.

"Sao lại nói dối anh?"

"Gì cơ?" Long Tư Hạo vì anh đột nhiên nói mà không hiểu nhìn anh.

Long Tư Hạo nắm chặt hơn tay lái, ánh mắt trầm xuống: "Sao lại nói dối anh là đi dạo phố?"

Hóa ra là vì anh tức giận.

"Em…em…" Lê Hiểu Mạn nhíu mày rồi mới lên tiếng: "Trước em đi dạo phố sau đó đến bệnh viện không được sao?"

Nghe vậy, Long Tư Hạo đột nhiên đạp phanh, ánh mắt thâm trầm sắc bén nhìn cô: "Hiểu Hiểu, em luôn ở bệnh viện, vì sao lại lừa anh?"

Lê Hiểu Mạn không rõ sao Long Tư Hạo lại chắc chắn cô ở bệnh viện như vậy. Cô cụp mắt, không trả lời.

Long Tư Hạo thấy cô không trả lời, đột nhiên nghiêng người lại gần, nắm lấy cằm cô, ánh mắt ngưng đọng trên gương mặt cô: "Em đến gặp Hoắc Vân Hy?"

Lê Hiểu Mạn khẽ nhíu mày, thừa nhận: "Đúng vậy! Là ông nội bảo em anh ấy không chịu tiếp nhận trị liệu, cho nên…"

"Cho nên em tới khuyên hắn ta." Long Tư Hạo không đợi cô nói xong đã cắt ngang, sau đó ánh mắt lại càng thâm trầm: "Hiểu Hiểu, em đã ly hôn với cậu ta, em như vậy chỉ càng làm người ta hiểu lầm mình còn có tình cảm, càng làm cậu không buông tay được, em không thể tuyệt tình hơn được sao? Tại sao mỗi lần ông nội bảo em đến gặp Hoắc Vân Hy, em đều không từ chối? Em thật sự cũng chưa buông bỏ được hay sao?"

Khi biết cô tới bệnh viện chỗ Hoắc Vân Hy chứ không phải đi dạo phố, anh không phải vì cô nói dối mình mà đau lòng.

Là do anh ích kỷ và ghen tỵ quấy phá, anh mong cô và Hoắc Vân Hy có thể cắt đứt hoàn toàn, không hy vọng bọn họ còn dù chỉ là một xíu dây dưa, nhưng cô…

Lê Hiểu Mạn nhấp môi nhẹ nói: "Em tới cũng để nói rõ với anh ấy, chứ không phải chưa buông được, phải nói gì em cũng đều nói cả rồi, em sẽ không tới đây nữa."

Nghe vậy, Long Tư Hạo nhìn cô hồi lâu rồi thả cô ra, sau đó lại khởi động xe.

"Hiểu Hiểu, anh hy vọng em có thể nói được làm được."

Vì Hoắc Vân Hy là chồng trước của cô, vì cô từng yêu Hoắc Vân Hy, nên anh thật sự rất để ý chuyện cô đi gặp Hoắc Vân Hy.

Anh biết mình nên rộng lượng hơn mới phải, nhưng chuyện này anh không cách nào rộng lượng được.

Vốn sau khi có cô, anh mới phát hiện mình có ham muốn giữ chặt cô đến thế nào.

Lê Hiểu Mạn lại nghĩ tới những lời Sophie nói, khẽ rũ mi mắt, hai tay mảnh khảnh đặt lên túi.

Bên trong là giấy xét nghiệm chưa lúc nào thôi nhắc nhở cô, cô đang mang thai, đứa nhỏ của Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo thấy cô không nói gì, kéo tay cô qua, hôn lên trán cô, giọng trầm thấp dịu dàng: "Sao em không nói gì?"

Lê Hiểu Mạn ngước lên nhìn Long Tư Hạo, ngẫm nghĩ một chút rồi nói: "Em có chuyện muốn hỏi anh, chỉ là không phải bây giờ, về rồi hẵng nói."

Dứt lời, cô rời khỏi ngực Long Tư Hạo, sau đó ngồi thẳng người.

Long Tư Hạo nhìn cô rồi lại kéo ôm cô vào ngực, cúi đầu hôn lên môi cô: "Được, anh nếu biết thì anh sẽ nói không ngừng."

Lê Hiểu Mạn trừng anh: "Tốt nhất là như thế."

…

Vừa về, Long Tư Hạo liền kéo Lê Hiểu Mạn vào phòng khách ngồi trên ghế sô pha, lên tiếng: "Nói đi, có chuyện gì muốn hỏi anh?"

Lê Hiểu Mạn rút tay ra, dứt khoát hỏi: "Lúc em không có ở đây, có phải Sophie đã tới hay không?"

Nghe cô nhắc tới Sophie, Long Tư Hạo nhìn cô, một lúc sau mới phun ra hai chữ: "Đúng vậy!"

Thấy anh thừa nhận, ánh mắt cô càng thêm sắc bén: "Trước đây lúc em hỏi anh có ai đến không, sao anh lại nói không?"

Long Tư Hạo vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cô: "Hiểu Hiểu, có phải em đã gặp Sophie rồi không?"

Lê Hiểu Mạn bỏ tay anh xuống, ánh mắt giận dữ: "Đừng đánh trống lảng, sao anh lại lừa em?"

Long Tư Hạo khẽ giương khóe môi: "Anh không muốn em hiểu lầm, em nhất định không tin, nhưng đây là sự thật, lời nói dối này chỉ có thiện chí thôi."

Lê Hiểu Mạn kiềm nén tức giận, trừng mắt nhìn anh, đứng lên, sau đó chạy thẳng lên thư phòng.

"Hiểu Hiểu…"

Long Tư Hạo thấy vậy, đôi lông mày anh tuấn hơi chau lại, ngay sau đó đuổi theo cô, kéo cô lại, ôm cô vào ngực.

"Giận sao?" Anh cúi xuống nhìn cô, ánh mắt dịu dàng thâm tình nhìn cô mỉm cười.

Lê Hiểu Mạn muốn tránh ra, lại càng bị anh ôm chặt.

Vì em bé trong bụng, cô không quá mức dùng sức giãy dụa, chỉ dùng tay đấm đấm lồng ngực to lớn của anh: "Buông em ra."

"Không buông!" Long Tư Hạo ôm cô chặt hơn: "Hiểu Hiểu, anh giấu chuyện Sophie là sợ em hiểu lầm anh, em có biết con đường theo đuổi em khó khăn biết nhường nào? Vất vả lắm anh mới có được em, anh không muốn bất kỳ ai phá hư chuyện của chúng ta, càng không muốn mất em."

Lời của anh làm Lê Hiểu Mạn ngưng đánh vào lồng ngực anh, cô ngước mắt nhìn vào đôi mặt hẹp dài đầy nhu tình của anh.

Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, tình cảm trong mắt là chân thật nhất.

Đáy lòng cảm động, mà lửa giân tròng lòng cô dần tiêu tan.

Mục đích của Sophie đúng là phá hoại mối quan hệ của bọn họ, cô không nên để những lời của Sophie trong lòng nữa.

Long Tư Hạo thấy cô không nói gì, hỏi: "Hiểu Hiểu, nói thật cho anh biết, có phải em đã gặp Sophie rồi không?"

Lê Hiểu Mạn nhẹ gật đầu, nhưng ngay sau đó nói: "Cô ta cố ý để lại quần áo trong tủ quần áo của em, hôm nay tới lấy."

360. Chương 360: Tức Giận, Muốn Giết (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo vì lời cô nói mà đáy mắt lạnh thấy xương, xung quanh tản ra hơi thở nguy hiểm: "Dám làm như vậy, anh tuyệt sẽ không bỏ qua cho cô ta."

Anh nhớ tới hôm qua lúc hỏi anh nét mặt cô có gì đó khác khác, nhất thời hiểu rõ.

Hóa ra vì cô phát hiện Sophie cố ý để lại quần áo trong tủ.

Bất kể là ai, anh tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người đó.

Lê Hiểu Mạn thấy sắc mặt anh ngày càng lạnh, giống như hận không thể băm vằm Sophie, cô nhướng mày hỏi: "Sao anh không bỏ qua? Định giết cô ấy chắc? "Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc", anh và cô ấy một chút quan hệ cũng không có, anh làm sao vu khống hãm hại cô ấy được."

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn nhân lúc anh không để ý đẩy anh ra, rũ mắt nói: "Em còn có việc, anh về công ty đi!"

"Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo lại kéo cô vào ngực, đôi mặt hẹp dài nhìn vẻ mặt bình tĩnh của cô: "Em không tin anh?"

Lê Hiểu Mạn tức giận trừng anh: "Nếu em không tin anh, thì giờ em sẽ không bình thản nói cho anh như thế này."

Cô lại đẩy anh ra, sau đó tiến vào thư phòng.

Máy tính có phóng xạ, cô không thể ngồi trước màn hình máy tính quá lâu, cô phải ra kế hoạch trong hai giờ cho tốt.

Vì vậy, vừa ngồi xuống, cô đã chuyên tâm, hoàn toàn bỏ qua Long Tư Hạo.

Mà Long Tư Hạo thấy cô chuyên tâm làm việc trước máy tính, tâm tình anh trở nên phức tạp.

Dù cô nói mình tin anh, nhưng anh vẫn rõ ràng được cô đã lãnh đạm với mình hơn rất nhiều.

Cô làm xong, lại thấy Long Tư Hạo vẫn luôn ngồi trên ghế sô pha trong thư phòng mà không rời đi, cô hơi giật mình.

Cầm lấy bản in, cô đứng dậy đi tới chỗ Long Tư Hạo, đưa đề án cho anh: "Giúp em xem có vấn đề gì không?"

Long Tư Hạo cầm lấy, thuận tay kéo cô ngồi lên đùi, sau đó mới chăm chú xem xét.

Bị ôm ở trên đùi, Lê Hiểu Mạn mặt đỏ ửng, vốn muốn xuống, nhưng lại thấy anh đang chuyên tâm, nên ngồi yên, chờ anh xem xong thì cho cô ý kiến.

Anh rất thành công trong công việc, dù giao thiệp không nhiều giới bất động sản, nhưng cô rất tin tưởng anh, nếu đề án này khiến anh hài lòng, cô tin tưởng Hàn Cẩn Hi cũng sẽ hài lòng.

Long Tư Hạo xem xong, nở nụ cười: "Cũng không tệ."

Thấy trong mắt anh có vẻ tán thưởng, Lê Hiểu Mạn cười hỏi: "Vậy anh cảm thấy Hàn tổng sẽ hài lòng chứ?"

Long Tư Hạo thấy cô cười, không lãnh đạm như ban nãy nữa thì nắm lấy cằm cô, giọng trầm thấp hỏi cô: "Không giận anh nữa?"

Lê Hiểu Mạn cầm đề án trong tay anh: "Anh cho em ý kiến trọng tâm, phần đề án này rốt cuộc anh thấy thế nào?"

Long Tư Hạo cười, hôn lên môi cô: "Anh cảm thấy rất khá, phần lớn lợi ích là em dành cho phía ngư dân, họ không cần rời đi, dù là xây dựng khu du lịch, hay sau này, với họ mà nói thì đều được lợi cả."

Ai cũng thích được khen, và Lê Hiểu Mạn cũng không phải là ngoại lệ.

Được Long Tư Hạo, một người đàn ông rất ưu tú giỏi giang trong công việc khen, trong lòng cô tất nhiên sẽ vui vẻ: "Anh cảm thấy tốt thật sao.."

Cô nói tiếp: "Chỉ là phần lợi nhiều nhất thuộc về ngư dân, em sợ là Hàn tổng sẽ không hài lòng."

Long Tư Hạo ôn nhu nhìn cô, cười: "Yên tâm, chuyện về sau anh sẽ lo liệu, phần đề án này anh sẽ bảo Lạc Thụy tự đi giao, em không cần đi."

Thấy anh nói đầy tự tin, Lê Hiểu Mạn gật đầu, lại nhớ tới chuyện mang thai: "Tư Hạo em…"

Cô vừa mở miệng, điện thoại của Long Tư Hạo lại đổ chuông.

Long Tư Hạo không nghe, ánh mắt thâm tình nhìn cô: "Hiểu Hiểu, có chuyện gì?"

Cô muốn nói chuyện mình có con, hơi khẩn trương nữa, khuôn mặt cô đỏ ửng lên, rời khỏi người anh: "Anh nghe điện thoại trước đi."

Dứt lời, cô ra khỏi thư phòng, trong lòng lại rộn rạo.

Vì cảm thấy miệng hơi khô, nên cô ra phòng khách uống nước.

Long Tư Hạo nghe xong đi tới chỗ cô, ôm lấy cô từ phía sau: "Công ty có việc, giờ anh tới công ty."

Lê Hiểu Mạn để cốc xuống xoay người nhìn anh gật đầu: "Tư Hạo, em nghĩ.. A…"

Đột nhiên anh hôn cô, những lời cô định nói đều bị anh nuốt hết.

Cô hơi không thở được: "Tư.. Tư Hạo.. Chờ…"

"Hiểu Hiểu… Anh phải tới công ty, khá gấp, nên không đợi được…" Long Tư Hạo khàn khàn nói, đột nhiên ôm ngang cô lên đi vào phòng gnur.

Thấy vậy cô nắm chặt áo sơ mi của anh, gương mặt đỏ hồng, ban ngày mà anh muốn làm cái gì?

Không phải là muốn..

còn chưa đợi cô cự tuyệt, Long Tư Hạo đã đặt cô trên giường mềm mại, cúi đầu hôn lên môi cô.

Nụ hôn bá đạo cuồng dã, voi vàng và xâm nhập.

"A…"

Lê Hiểu Mạn bị anh hôn đến hít thở không thông, nhẹ nhàng đẩy anh: "Tư… Tư Hạo, để em, em.. A… Em chưa nói xong… Anh còn phải đến công ty nữa."

"Anh biết…" Long Tư Hạo lướt qua tai cô, làm thân thể cô run lên.

Hài lòng với phản ứng của cô, anh ngậm lấy tai cô, đầu lưỡi đào quanh.

"Ưm.."

Thân thể Lê Hiểu Mạn run rẩy, trong mắt xuất hiện một tầng hơi nước, khuôn mặt hồng nhuận động tình.

Cô không cách nào kháng cự anh được.

Trong lúc hai người đang ý loạn tình mê, điện thoại của Long Tư Hạo lại vang lên.

Ý thức của Lê Hiểu Mạn lại hồi phục được một chút, nghĩ tới giờ mình đang mang thai, ngước mắt nhìn anh: "Tư Hạo, anh đi trước đi."

Dứt lời, cô dùng sức đẩy anh ra, đứng lên.

Thấy vậy, Long Tư Hạo bước nhanh tới kéo cô lại, ánh mắt thâm trầm nhưng không thiếu phần ôn nhu: "Hiểu Hiểu, sao vậy? Em muốn nói gì lúc nãy?"

Lê Hiểu Mạn hít khí, khóe môi vẽ ra nụ cười bí ẩn, nghĩ muốn trêu anh một chút: "Anh muốn biết sao? Giờ em không cho anh biết đâu, ai bảo anh lúc nãy lại cắt ngang lời em nói, còn hôn em thiếu chút hết khí nữa."

Thấy cô ra vẻ thần bí, Long Tư Hạo cảm thấy hứng thú: "Mau nói cho anh, rốt cuộc là cái.."

Lê Hiểu Mạn đột nhiên lại gần anh, hai tay ôm cổ chủ động hôn lên, ánh mắt dịu dàng nhìn anh: "Được rồi, anh tới công ty trước đi, bao giờ anh về, em sẽ nói cho anh biết, anh nghe được nhất định sẽ vui vẻ."

Nghe vậy, anh ôm cô thật chặt: "Rốt cuộc là tin vui vẻ gì? Giờ nói cho anh không được sao?"

Lê Hiểu Mạn lui ra khỏi ngực anh: "Không được, giờ em không nói cho anh đâu. Em muốn anh hứng thú, làm anh cả ngày nghĩ đến em, chờ anh về, em sẽ nói cho anh biết."

Long Tư Hạo sủng nịch nhéo mũi cô, cười: "Từ lúc nào biết học hư như vậy? Giờ em đang nghĩ biện pháp giữ chặt trái tim chồng em sao? Yên tâm, dù em không làm gì, anh cũng sẽ giờ giờ phút phút nhớ tới em."

"Hoa ngôn xảo ngữ." Lê Hiểu Mạn ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn thấy rất đỗi ngọt ngào.

Sau đó, cô tỉ mỉ chỉnh lại Tây phục cho anh, thắt lại cà vạt và nút cài.

Lúc cô làm, Long Tư Hạo luôn chăm chú nhìn cô, đáy mắt đong đầu hạnh phúc.

"Hiểu Hiểu, anh yêu em!" Anh không kiềm lòng được nói một câu chân tình.

Lúc Lê Hiểu Mạn còn ngạc nhiên hết sức, anh lại giữ lấy gáy cô hôn lên.

Lần này là một nụ hôn hết sức nhẹ nhàng lại không kém phần tình cảm.

Lê Hiểu Mạn như tan vào nụ hôn của anh, cố gắng nhìn anh: "Anh phải mau tới công ty đi!"

Long Tư Hạo thu tay ôm cô: "Hiểu Hiểu, từ giờ từng phút anh đều muốn ở bên cạnh em."

Lê Hiểu Mạn cười nhìn anh: "Em cũng có không gian cá nhân của mình nữa, anh không thể trói em gấp gáp quá được, nếu không em sẽ chạy mất đấy."

"Em dám?" Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, cúi đầu trừng phạt hôn cô, vẻ mặt giận nói: "Đoạt lấy anh, trái tim anh, đời này cũng đừng mong trốn được. Anh tới công ty, em ngoan ngoãn chờ anh về, được chứ?"

Mặc dù sắc mặt anh hơi trầm xuống, nhưng cô lại cảm thấy tràn đầy hạnh phúc.

Cô nhìn anh gật đầu, tiễn anh ra khỏi phòng.

361. Chương 361: Tức Giận, Muốn Giết (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo tới công ty, thì Sophie lúc này lại tới khu biệt thự Nguyệt Hồ.

Vì sáng nay đi tìm Lê Hiểu Mạn, nghe cô nói đang mang thai, lúc trở lại biệt thự liền uống rượu.

Trong biệt thự, nữ hầu Sara theo cô từ Pháp tới, một người Pháp chính thống, đã ở gia tộc Nox gần hai mươi năm, cũng là nhìn Sophie lớn lên.

Sophie tóc rối bù, ngã ngồi ở thảm trên mặt đất, đôi mắt nâu nhạt chứa đầy lệ, sắc mặt tái nhợt, uống một chén lại một chén, làm ngơ lời Sara.

Sara nói với Sophie xong chuẩn bị xoay người rời đi, lại thấy Sophie một mực nhìn mình, nức nở nói: "Sara, dì đến từ lúc nào? Con đang nghĩ đến dì."

Sara đau lòng nhìn sắc mặt tái nhợt của Sophie: "Tôi mới gọi cho phu nhân, phu nhân sẽ đến nhanh thôi, tôi đi nấu giải rượu cho tiểu thư."

Sara lúc ở gia tộc Nox đã học tiếng Trung, vậy nên nói tiếng Trung rất tố, nghe Sophie nói xong liền vội xuống dưới.

Vừa xuống, bà đã thấy Long Tư Hạo tìm Sophie.

"Thiếu gia."

Sara nhìn Long Tư Hạo tản ra thần sắc nguy hiểm, ngạc nhiên, và cả sợ hãi nữa.

Long Tư Hạo không để ý đến Sara, trực tiếp đi lên tầng.

Vừa đến cửa phòng, anh đã ngửi thấy mùi rượu nồng đạm.

Thấy Sophie đang ngồi uống rượu dưới đất, ánh mắt anh trầm xuống.

Thấy có người đi vào, Sophie ngẩng đầu lên, thấy là Long Tư Hạo, ly trong tay cô rơi xuống, đôi mắt đẫm lệ kinh ngạc mà mừng rỡ nhìn anh.

"Tư Hạo, sao anh lại tới đây? có phải anh nghĩ thông suốt muốn em rồi không?"

Cô đang định đứng lên, Long Tư Hạo lại cúi xuống, nắm chặt lấy cằm cô.

Đôi mắt hẹp dài lạnh thấu xương của anh tức giận nhìn cô: "Hiểu Hiểu nói trong tủ quần áo là cô bỏ vào? Dám hãm hại tôi? Cô muốn chết trong tay tôi sao?"

Bị nắm cằm đến phát đau, Sophie tràn đầy nước mắt mà bi thương nhìn anh: "Anh.. Sao anh biết? Lê Hiểu Mạn nói cho anh?"

Long Tư Hạo càng thêm dùng sức, khiến khuôn mặt tái nhợt của Sophie càng thêm nhăn nhó.

"Tư… Tư Hạo… Đau… đau…"

Long Tư Hạo không vì Sophie kêu đau mà giảm độ mạnh yếu, ngược lại còn có phẩn gia tăng.

Sophie bị đau, nước mắt rơi như mưa, không kêu la nữa, chỉ bi thống nhìn anh: "Tư Hạo, anh.. Anh tơi đây chỉ vì chuyện này? Em hãm hại anh thì sao? Em nói rồi, em muốn phá hoại tình yêu của anh, trừ khi em… chết, nếu không, em sẽ không thể nhìn anh đi yêu người phụ nữ khác đâu. Tư Hạo, em nếu dám làm vậy… cũng sẽ không sợ anh giết em."

Long Tư Hạo buông lỏng bàn tay, giọng nói lạnh lùng: "Sophie, Long Tư Hạo tôi không phải người vong ân bội nghĩa, nhượng địa vị ba cô ở Nox, tôi cho cô thêm một cơ hội, hủy những thứ kia đi thì tôi sẽ bỏ qua cho cô, còn có thể coi cô là em gái, nếu không, đừng trách tôi vô tình."

Với Sophie, điều anh băn khoăn không chỉ vì trên tay cô có hình và chuyện cô là con gia tộc Nox, mà còn bởi một nguyên nhân khác.

Sophie nức nở kêu lớn: "Không.. Tư Hạo, em yêu anh, em không muốn làm em gái nah, em muốn làm người phụ nữ của anh, làm vợ anh."

Long Tư Hạo đứng thẳng người, từ trên cao nhìn xuống, ngữ khí khẳng định: "Vợ của tôi chỉ có thể là một mình Hiểu Hiểu mà thôi."

Sophie nghe xong tràn đầy đố kỵ với Lê Hiểu Mạn, nhìn Long Tư Hạo mà giọng nguội lạnh đi phần nào: "Tư Hạo, em nói rồi, anh không đính hôn với em, em sẽ công khai những tấm hình kia, đến lúc đó, em không tin cô ta sẽ lại tin tưởng anh."

Nghe vậy, đôi mắt Long Tư Hạo nheo lại đầy nguy hiểm, khõe môi vẽ ra nụ cười lạnh như băng: "Được, cơ hội tôi đã cho cô, cô không quý trọng, vậy đừng trách tôi vô tình."

Vì lời anh nói mà Sophie hơi hoảng loạn: "Tư Hạo.. Anh, anh muốn làm gì?"

Long Tư Hạo nghiêng người, bàn tay đặt tại cổ Sophie, nụ cười dần nở rộng lạnh băng theo độ mạnh ở tay: "Không gì cả, chỉ muốn cô sống mà không bằng chết thôi."

Dứt lời, anh dùng sức, khóe môi Sophie tràn ra máu.

"Anh.. anh thật sự muốn… muốn giết em?" Sophie không dám tin nhìn Long Tư Hạo, hít thở không thông càng làm cô khó chịu, ho khan: "Khụ.. khụ…"

Cô vẫn cho là mình rất hiểu anh, cho anh là người trọng tình trọng nghĩ, cha cô có công cứu anh, cho dù hận cô, anh cũng sẽ không giết cô, vậy nên cô mới có thể càn rỡ như vậy trước mặt anh.

Mà hiện tại, anh vậy mà lại muốn giết cô, còn là vì người phụ nữ khác…

Nhìn sắc mặt lúc trắng lúc đỏ của Sophie, Long Tư Hạo cười lạnh, độ mạnh trên tay không giảm bớt mà ngược lại còn tăng thêm.

Sau đó một giọng nói tức giận vang lên: "Glen, dừng tay! Muốn bóp chết Sophie hay sao? Đó là em gái của con."

Người phụ nữ vóc người tin tế, trang phục cao cấp, khuôn mặt tinh xảo, đôi môi đỏ mọng kiều diễm, đeo kính đen, vừa nhìn đã biết chính là một phu nhân thân phận cao quý.

Long Tư Hạo nghe thấy giọng nói quen thuộc dần buông lỏng Sophie ra, sâu trong hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó đứng thẳng lên.

"Sophie…" Bà tháo kính xuống, lộ ra một đôi mắt hết sức tương tự Lê Hiểu Mạn.

Mà gương mặt cũng có vài phần tương tự Lê Hiểu Mạn.

Bà đau lòng đỡ Sophie dậy.

"Mẹ… mẹ…" Sắc mặt Sophie trắng bệch, nhìn người đỡ mình lên, nước mặt tuôn ra, ủy khuất nhào vào lòng bà.

Vị phu nhân này chính là phu nhân gia tộc Nox, mẹ của Sophie, Kylie, tên tiếng trung là Trầm Thi Vi.

Trầm Thi Vi thấy khõe môi Sophie có vết máu, bà híp mắt, không dám tin nhìn Long Tư Hạo: "Glen, con chưa từng làm vậy với Sophie. Sophie đã làm sai chuyện gì mà để con phải làm đến mức này?"

362. Chương 362: Ảnh Chụp, Không Dám Tin (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sophie tựa vào lòng Trầm Thi Vi, đôi mắt nâu nhạt đầy nước mắt nhìn về phía Long Tư Hạo, khóc nức nở nói: "Mẹ, không… Không liên quan đến Tư Hạo, là con… Con làm ra chuyện khiến anh ấy không thể tha thứ."

Long Tư Hạo vẫn đứng yên lặng, đôi mắt hẹp dài híp lại, ánh mắt thâm thúy khiến người khác không đoán ra anh đang nghĩ gì.

Đối với chuyện xuất hiện Trầm Thi Vi, mặc dù anh cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng cũng không biểu hiện ra mặt.

Thái độ của anh mặc dù ôn hoà, nhưng đối với trưởng bối như Trầm Thi Vi vẫn có chút tôn kính.

Anh tôn kính bà không chỉ vì bà là trưởng bối, còn có nguyên nhân khác.

Trầm Thi Vi hạ mắt nhìn con gái Sophie của mình, lập tức nhìn về phía Long Tư Hạo biểu tình sâu không lường được, trong mắt lộ ra vài phần nghiêm khắc: "Glen, dì không biết Sophie làm chuyện gì khiến con không tha thứ được, nhưng dì hy vọng con có thể đối xử với con bé như cũ, Unlce của con chỉ định con là người thừa kế duy nhất của gia tộc Knox (Nặc Khắc Tư), Sophie sẽ là hôn thê của con."

Nghe vậy, đôi mắt hẹp dài của Long Tư Hạo híp lại, ánh mắt thâm trầm nhìn Trầm Thi Vi, mím môi, ngữ khí kiên quyết: "Aunt, I"m sorry! Cháu không có hứng thú với việc thừa kế gia tộc Knox, cũng càng không kết hôn với Sophie, cháu có hôn thê rồi, cháu còn có việc, không thể tiếp chuyện với Aunt được."

Dứt lời, Long Tư Hạo xoay người muốn đi, Trầm Thi Vi gọi anh lại.

"Glen, con có vị hôn thê? Cô ta là ai? Unlce con sẽ không cho con cưới người khác, chỉ có thể cưới Sophie."

Long Tư Hạo dừng bước, xoay người nhìn về phía Trầm Thi Vi, ánh mắt thâm trầm kiên định, khóe môi hơi cong lên: "Aunt, cháu cưới ai không cần người khác đồng ý, dù là cô và Unlce cũng không thể ảnh hưởng đến quyết định của cháu."

Dứt lời, anh liền xoay người bước đi.

"Tư Hạo… Hức… Hức… Tư… Hức…" Sophie thấy anh rời đi, đôi mắt nâu nhạt bi thương rơi nước mắt không ngừng, đột nhiên hô hấp dồn dập, bệnh hen suyễn lại bắt đầu phát tác.

"Sophie…" Trầm Thi Vi lo lắng gọi về phía Long Tư Hạo, trong giọng nói lộ ra vài phần nghiêm khắc: "Glen, Sophie phát bệnh, nó cần con."

Long Tư Hạo đứng lại, gương mặt tuấn mỹ biểu tình lãnh ngạnh, trầm giọng nói: "Cháu không phải bác sĩ."

Thấy anh thái độ kiên quyết lãnh ngạnh, trong mắt Trầm Thi Vi hiện lên chút nghi hoặc, trong giọng nói cũng nghiêm khắc: "Glen, tuy con không phải con thân sinh của dì, nhưng mười năm nay, dì vẫn đem con coi như con ruột của mình, con trọng tình trọng nghĩa, dì hy vọng con nể mặt dì mà ở lại."

Lời Trầm Thi Vi nói khiến Long Tư Hạo dừng lại, híp mắt, đôi mắt đen sâu thẳm như mực hiện lên chút do dự.

Lúc ở gia tộc Knox, Trầm Thi Vi thật sự đối xử với anh rất tốt, khiến anh ở gia tộc khắc nghiệt lãnh huyết Knox cảm nhận được chút ấm áp, bà đối với anh mà nói như mẹ mình vậy.

Ân tình nặng như núi, mặt mũi của bà, anh không thể không nể.

Sophie đang thở hổn hển thấy Long Tư Hạo vì lời mẹ mình mà dừng chân, khóe môi tái nhợt cong lên mỉm cười, xem ra cô gọi mẹ mình đến thành phố K này là bước cờ đúng đắn, cô tin có mẹ mình ở đây, muốn kiềm chế anh cũng dễ dàng hơn.

Cô nâng mắt nhìn về phía Trầm Thi Vi vẻ mặt lo lắng bên cạnh, nhíu mày: "Mẹ… Mẹ… Con… Hộc… Con khó chịu quá… Hộc… Con…"

Sophie nói còn chưa dứt lời đã hôn mê bất tỉnh.

"Sophie… Sophie…"

Trầm Thi Vi thấy Sophie hôn mê, chuyển mắt nhìn về phía Long Tư Hạo, vốn định để anh giúp đỡ Sophie đến **, nhưng thấy anh biểu tình lạnh lùng, bà không gọi anh nữa mà để cô hầu Sarah cùng mình đỡ Sophie tới **.

"Phu nhân, đây là thuốc của tiểu thư Sophie." Sarah lập tức mang thuốc của Sophie đến.

Trầm Thi Vi nhận thuốc, đút cho cô uống, sau đó lại cho cô uống một chén nước.

Sophie uống thuốc, một lát sau tỉnh lại.

"Mẹ… Mẹ, sorry! Để mẹ lo lắng rồi." Sophie sắc mặt tái nhợt, đôi mắt nâu nhạt chứa đầy nước mắt, biểu tình bi thương thống khổ, thanh âm mang theo nức nở.

Trầm Thi Vi cụp mắt nhìn Sophie sắc mặt tái nhợt, trong mắt tràn đầy đau lòng, con gái bà từ nhỏ đã ốm yếu, vì vậy bà rất yêu thương cô, mang hết tình yêu cho người con gái kia của mình dành cho cô.

Sophie chính là máu thịt trong lòng bà, là bảo bối của bà, cho nên bà không cho phép bất cứ ai tổn thương đến nó.

Bà nắm chặt tay Sophie, ánh mắt đau lòng ôn hòa nhìn cô: "Sophie, nói cho mẹ biết, con và Glen thật ra đã xảy ra chuyện gì? Con làm chuyện gì khiến cậu ấy không thể tha thứ được?"

"Mẹ…" Sophie nước mắt rơi như mưa, ủy khuất không thôi nhào vào lòng Trầm Thi Vi, thương tâm ủy khuất nói: "Mẹ, Tư Hạo anh ấy yêu cô gái khác, anh ấy sẽ không cưới con, con thương anh ấy, không muốn anh ấy lấy người khác, mẹ… Con… Con nên làm gì bây giờ? Mẹ, mẹ giúp con."

"Glen yêu cô gái khác?" Trầm Thi Vi có chút kinh ngạc nhìn Sophie, đưa tay lau nước mắt cho cô, ánh mắt ôn hòa: "Con yên tâm, cha con sẽ không đồng ý cho Glen lấy cô gái khác đâu."

Sophie khóc nhìn hướng về phía Trầm Thi Vi, bi thương không thôi nói: "Nhưng Tư Hạo đã ở chung với người kia rồi, mẹ, con… con chỉ tưởng tượng đến cảnh anh ấy với người khác đồng giường cộng chẩm, chỉ cần tưởng tượng cảnh anh với cô gái khác thân thiết, con… Tim con lại đau…"

Sophie nói xong lời cuối cùng, bi thống khóc lên.

Mà Trầm Thi Vi vì lời nói của cô mà suy nghĩ sâu xa, trong mắt cũng tràn ngập bi thương.

Cô cũng từng yêu một người, chỉ tiếc, người đó lại yêu người khác.

Yêu một người yêu người khác, đau khổ này cô đã từng thể nghiệm, vì vậy không muốn con gái mình cũng phải chịu nổi thống khổ này.

Cô đau lòng nhìn con gái Sophie của mình, dịu dàng cười: "Sophie, yên tâm, mẹ sẽ giúp con có được hạnh phúc."

"Thật ạ?" Nghe vậy, Sophie ngẩng đầu lên, vẻ mặt vui sướng nhìn Trầm Thi Vi.

Trầm Thi Vi cười gật đầu, ánh mắt ôn hòa nhìn cô: "Con nghỉ ngơi cho tốt, mẹ đi nói chuyện với Glen."

"Vâng!" Sophie lên tiếng trả lời, cười nhìn Trầm Thi Vi: "Cảm ơn mẹ."

Trầm Thi Vi ánh mắt ôn nhu nhìn cô, sủng nịch xoa xoa đầu cô: "Con là tâm can bảo bối của mẹ, hạnh phúc của con là hạnh phúc của mẹ, không cần khách khí như vậy."

Dứt lời, Trầm Thi Vi đứng lên, sau đó đi ra khỏi phòng Sophie.

363. Chương 363: Ảnh Chụp, Không Dám Tin (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Long Tư Hạo vì nể mặt Trầm Thi Vi, sau khi xuống lầu cũng không đi, ngồi trên sô pha.

Sau khi Trầm Thi Vi xuống lầu, ngồi đối diện anh, thản nhiên nâng mắt, giơ tay nhấc chân mang theo tao nhã và cao quý, khuôn mặt được bảo dưỡng tốt vẫn duy trì nụ cười nhẹ của phu nhân quý tộc: "Glen, dì nghe Sophie nói con ở chung với cô gái khác, đây là thật sự?"

Long Tư Hạo bưng một ly cà phê đen, anh tao nhã uống một ngụm, đem ly cà phê đặt trên bàn trà quý báu, đôi mắt hẹp dài híp lại, ánh mắt thâm trầm Trầm Thi Vi ngồi đối diện toàn thân đều tản ra khí chất tôn quý trước mặt, mím môi, ngữ khí kiên định: "Vâng!"

Thấy anh trả lời kiên định, Trầm Thi Vi vẫn hơi kinh ngạc, nhưng trên mặt bà không có lộ ra nửa phần, khuôn mặt trang điểm xinh đẹp lộ ra uy nghiêm của phu nhân quý tộc: "Glen, dì vừa nói qua, Unlce của con sẽ không đồng ý cho con cưới người con gái khác đâu, con vẫn nên sớm cắt đứt với cô gái kia thì hơn."

Gương mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo biểu tình đạm mạc, khóe môi hơi cong lên cười tao nhã lại dấu diếm vài phần khí phách: "Cháu cũng nói rồi, không ai có thể ảnh hưởng đến quyết định của cháu, đời này cháu chỉ muốn kết hôn với cô ấy."

Nụ cười trên gương mặt trang điểm xinh đẹp của Trầm Thi Vi hơi cứng đờ, khí chất cao quý vẫn không giảm phân nửa phần: "Chẳng lẽ Glen muốn đối địch với Unlce của con sao? Con cũng đừng quên thế lực của gia tộc Knox cũng không nhỏ, Unlce của con có năng lực ngăn cản con cưới người con gái khác, cũng có năng lực khiến cô gái kia vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này, con với cô ta ở cùng một chỗ chỉ làm hại đến cô ta thôi, dì hy vọng con hiểu rõ."

Biểu cảm của Long Tư Hạo cũng không vì lời Trầm Thi Vi nói biến hóa gì, khóe môi anh vẫn giữ nụ cười tao nhã như cũ, giọng nói trầm thấp không nghe ra vui buồn: "Cháu tin Unlce có năng lực này, nhưng điều này không đủ để thành lý do cháu buông tay cô ấy, không ai có thể chia rẽ cháu và cô ấy, dù là dì và Unlce cũng thế, cháu sẽ không tiếc tất cả bảo vệ cho cô ấy, cho dù có phải làm kẻ địch của Unlce."

Lời anh nói khiến Trầm Thi Vi kinh ngạc, theo lời anh nói, bà nghe ra, anh thực sự rất yêu cô gái đó, yêu đến nỗi có thể vì cô ta không tiếc làm kẻ địch với gia tộc Knox vốn có ân trọng như núi với mình.

Bà dịu dàng cười, ánh mắt lộ ra vài phần nghiêm khắc nhìn Long Tư Hạo: "Glen, dì hy vọng con hiểu rõ, nếu con làm kẻ địch với Unlce của con chính là đối địch với cả gia tộc Knox."

Long Tư Hạo híp mắt, ánh mắt kiên định, môi mỏng khẽ mím: "Cháu nghĩ cháu đã nói rất rõm cháu còn việc khác, không tiếp chuyện với Aunt được."

Trầm Thi Vi thấy anh đứng lên chuẩn bị rời đi, bà cũng đứng lên, sắc mặt mang theo chút lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng khóe môi lại mang theo nụ cười tao nhã: "Glen, cô bé đó là ai vậy? Cô ta có mị lực gì khiến con thích cô ta như vậy?"

Nghe bà hỏi về Lê Hiểu Mạn, ánh mắt Long Tư Hạo hơi trầm xuống, chớp mắt, không trả lời Trầm Thi Vi, mà ngữ khí kiên định nói: "Không phải thích mà là yêu."

Dứt lời, anh lập tức rời đi.

Trầm Thi Vi nhìn anh rời đi, sau đó lên phòng Sophie.

"Mẹ…" Sophie ngồi tựa vào đầu giường thấy mẹ mình bước vào, lập tức ngồi thẳng dậy.

Trầm Thi Vi đến bên cạnh cô ngồi xuống, ánh mắt ôn hòa nhìn cô: "Sophie, giờ có sao không?"

Sophie nhìn phía sau bà không thấy Long Tư Hạo, cô nhíu mày, vẻ mặt uể oải hỏi: "Ngay cả mẹ cũng không giữ Tư Hạo lại được ạ?"

Trầm Thi Vi ôn nhu kéo tay cô, nhẹ nhàng vỗ vai cô, nhìn cô cười dịu dàng: "Sophie, con yêu Glen đến vậy à? Thật sự không phải cậu ấy thì không lấy chồng? Mẹ thấy cậu ấy hình như rất yêu cô gái kia."

Sophie nâng mắt nhìn Trầm Thi Vi gật đầu, ngữ khí kiên định nói: "Mẹ, con thật sự thương anh ấy, nếu đời này con không thể gả cho anh ấy, con chết cũng không nhắm mắt…"

"Không được nói chết!" Trầm Thi Vi ánh mắt nghiêm khắc trừng Sophie, nghĩ tới con gái mình, trong mắt lộ ra vài phần bi thương.

Con gái cô nếu còn sống, giờ cũng lớn tầm Sophie.

Thật ra lớn hơn Sophie hơn một tuổi, gần hai tuổi.

Sophie nhận thấy ánh mắt mẹ mình lộ ra nét bi thương, nghi hoặc nhìn bà hỏi: "Mẹ, mẹ sao vậy?"

Trầm Thi Vi đưa tay ôn nhu vuốt tóc Sophie, tươi cười hòa ái nhìn cô, thanh âm ôn nhu: "Yên tâm, mẹ không sao, Sophie, mẹ không muốn nghe con nói đến từ chết nữa, con là tâm can bảo bối của mẹ, con chính là sinh mệnh của mẹ, mẹ không thể không có con."

"Mẹ, con sai rồi, con không bao giờ nhắc đến chữ chết nữa, con sẽ ở cùng mẹ."

Sophie ôm cánh tay Trầm Thi Vi, làm nũng nói sau đó nhíu mày: "Mẹ, Tư Hạo cũng không yêu cô gái kia đâu, chỉ là người nọ và người trong lòng anh ấy có dung mạo tương tự nhau thôi, anh chỉ coi cô ta là thế thân, hơn nữa cô ta còn từng ly hôn một lần, không gia không thế, căn bản là không xứng với Tư Hạo."

Hai mắt Trầm Thi Vi hiện lên chút kinh ngạc: "Cô gái đó còn từng ly hôn một lần?"

"Vâng!" Sophie gật đầu, làm nũng ôm cánh tay Trầm Thi Vi lắc lắc: "Mẹ, thua một người không có thân phận địa vị gì như thế, con không phục."

Trầm Thi Vi nhíu mày, hai mắt ôn nhu nhìn Sophie: "Sophie, nghe theo lời con nói thì cô gái đó không có thân phận địa vị gì mà Glen vẫn không buông tay được chứng minh Glen thật sự yêu cô ta đấy."

"Mẹ…" Gương mặt tuyệt mỹ vừa khôi phục chút huyết sắc Sophie hiện lên chút tức giận: "Mẹ, thật ra mẹ giúp con hay giúp cô ta? Cô ta cũng không phải con gái mẹ, sao con thấy mẹ hướng về cô ta như vậy?"

Thấy con gái bảo bối của mình tức giận, Trầm Thi Vi cười dỗ cô: "Được rồi, đừng nóng giận, mẹ cũng không biết cô ta là ai, sao có thể hướng về cô ta được chứ? Con là con gái bảo bối của mẹ, đương nhiên mẹ phải giúp con rồi, nhưng Sophie này, tính tình Glen con cũng biết đấy, chuyện gì nó đã quyết định rồi thì rất khó thay đổi, Glen không phải vẫn đối xử với con rất tốt sao? Mẹ và ba con đều nghĩ hai đứa sẽ ở cùng nhau, nhưng nó ra tay với con nặng như vậy, thật ra con đã làm gì khiến nó chán ghét đến thế?"

Nghe từ miệng mẹ mình hai chữ "chán ghét", trong lòng Sophie đau như bị dao cắt.

364. Chương 364: Ảnh Chụp, Không Dám Tin (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô âm thầm xiết chặt hai tay, nâng mắt nhìn Trầm Thi Vi, đôi mắt nâu nhạt lại dâng lên nước mắt: "Mẹ, con… con không nói dối mẹ nữa, con đã là người của Tư Hạo."

"Cái gì? Hai đứa…" Trầm Thi Vi dù ở nước ngoài hơn hai mươi năm, nhưng tư tưởng vẫn có chút bảo thủ.

Dù bà cũng từng mắc phải sai lầm tương tự, còn chưa kết hôn đã xảy ra tình một đêm với người bà yêu, nhưng bà cũng không đồng ý con gái mình còn chưa kết hôn đã phát sinh quan hệ với người khác.

Nghe thấy lời Sophie nói, bà vô cùng kinh ngạc, bởi vì từng phạm sai lầm như vậy cho nên bà vẫn luôn dạy Sophie trước khi kết hôn phải tự ái, nhưng con gái vẫn không nghe lời của bà.

Bà hơi tức giận, sắc mặt hòa ái ôn nhu vừa rồi bị nghiêm khắc và tức giận thay thế.

Thân là nữ chủ nhân của gia tộc khổng lồ Knox, uy nghiêm khi cô tức giận được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Sophie nhìn mẹ mình tức giận, trong lòng vẫn có chút sợ hãi.

Cô ngồi trên **, hai mắt đẫm lệ, khóc nức nở nói: "Mẹ, mẹ vẫn dạy con phải tự ái, nhưng con lại cùng Tư Hạo…, con… Con biết sai rồi, nhưng mà mẹ, con thật sự rất yêu Tư Hạo, con nghĩ như vậy có thể giữ lấy anh ấy, nhưng anh ấy lại không thừa nhận đã phát sinh quan hệ với con…"

Thấy sắc mặt Trầm Thi Vi vẫn bình tĩnh như cũ, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, Sophie thương tâm ủy khuất nói: "Mẹ, đừng giận con được không?"

Thấy con gái mình thương tâm không thôi, Trầm Thi Vi đau lòng, sắc mặt dịu đi vài phần: "Glen vì sao không thừa nhận?"

Sophie cúi đầu, đem chuyện cô tính kế Long Tư Hạo như thế nào kể cho mẹ nghe một lần.

Sau khi nghe xong Trầm Thi Vi sắc mặt phức tạp nhìn cô, ánh mặt hiện lên kinh ngạc không thể tin được.

Bà không ngờ con gái mình tâm cơ ghê gớm như vậy.

Glen ghét nhất bị người ta uy hiếp, trách không được anh lại tức giận nặng tay với cô như vậy.

Trầm Thi Vi nhìn người con gái không hề đơn thuần của mình, thần sắc có chút phức tạp: "Con và Glen đã…, mẹ sẽ bắt nó chịu trách nhiệm với con, chuyện này cứ giao cho mẹ."

Sophie nghe Trầm Thi Vi nói vậy, trong lòng cười vì thực hiện được, ôm cánh tay bà nín khóc mỉm cười: "Con biết mẹ hiểu con nhất mà."

Dứt lời, cô nâng mắt nhìn Trầm Thi Vi nói: "Mẹ, mẹ cũng đã nói, chuyện Tư Hạo nhận định sẽ không bao giờ thay đổi, cho nên mẹ đi tìm Tư Hạo cũng vô ích, con hiểu Tư Hạo, trừ khi cô gái kia chủ động buông tay rời khỏi Tư Hạo, nếu không, Tư Hạo sẽ không rời khỏi cô ta đâu, con đã có cách đối phó với cô ta nhưng cần mẹ ra mặt giúp."

Trầm Thi Vi hơi nheo mắt: "Cách gì?"

Sophie cười ghé sát vào Trầm Thi Vi, thì thầm bên tai bà kế hoạch của cô.

Sau khi nghe xong Trầm Thi Vi nhíu mày, vì con gái mình thay đổi, trở nên giỏi tâm kế, không hề đơn thuần.

Nhưng cô là con gái bà, làm mẹ, hạnh phúc của con gái chính là hạnh phúc của bà.

Cho nên, bà sẽ giúp cô có được hạnh phúc mà cô muốn.

…

Hồng Hoa Uyển

Sau khi Long Tư Hạo rời khỏi nhà, Lê Hiểu Mạn nhàn rỗi đến buồn chán liền quét tước nhà cửa, lau đến khi sàn nhà sáng loáng không nhiễm một hạt bụi.

Làm xong tất cả, cô nghỉ tạm một lúc rồi vào phòng trẻ con.

Nhìn chiếc giường nho nhỏ cho bé con, khuôn mặt thanh lệ của cô tràn đầy ý cười, đôi mắt hiện ra hào quang vui sướng của người vừa mới làm mẹ.

Vốn đã xếp xong quần áp cho bé, cô lại lấy ra gấp lại lần nữa, mong mỏi muốn nhìn cục cưng trong bụng sau khi sinh ra mặc quần áo nho nhỏ này sẽ có dáng vẻ gì?

Hai tay cô không tự chủ được nhẹ vỗ về cái bụng bằng phẳng, nhìn gian phòng Long Tư Hạo tự tay bố trí này, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Lúc này, điện thoại cô "tinh tinh tinh" reo không ngừng, có người nhắn tin tới.

Cô cầm lấy di động, thấy bên trên là một dãy số xa lạ, nhíu mày, cô mở tin nhắn, sau khi đọc nội dung, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, như bị sét đánh trúng, cả người đều cứng lại.

Cô mở to mắt nhìn ảnh chụp trong di động, ánh mắt tràn đầy khiếp sợ cùng không dám tin.

Người đàn ông tuấn mỹ trong ảnh cô quen đến không thể quen hơn, nhưng cô không dám tin đó là anh.

Cô nghĩ mình nhìn nhầm rồi, trừng to mắt nhìn, nhưng người trong ảnh vẫn là người cô quen thuộc bấy lâu—— Long Tư Hạo.

Xiết chặt di động, hốc mắt cô dần ướt át, nước mắt trong suốt không thể khống chế tràn khỏi hốc mắt, đôi mắt như ngâm trong nước suối gắt gao nhìn chằm chằm ảnh trong di động.

Năm tấm ảnh, mỗi tấm đều như lưỡi dao sắc bén cắt nát lòng cô, đem vết sẹo trong đó từng cái từng cái vạch trần, loại đau đớn máu tươi đầm đìa này không nói lên lời được.

Trong ảnh, Long Tư Hạo và một cô gái bị che mặt nằm trên giường.

Cô gái đó trần trụi, hai chân thon dài trắng nõn quấn quanh hông Long Tư Hạo, hai tay ôm chặt cổ anh.

Mà bên hông Long Tư Hạo chỉ khoác hờ cái chăn, gần như hoàn toàn trần trụi, anh nhắm mắt, giống như đang nhiệt tình hôn cô gái kia vậy.

Năm tấm hình đều là hai người ôm hôn thân mật khắng khít, nhưng năm tấm, tư thế của hai người đều không giống tấm khác, khiến người ta có cảm giác hai người ở ** vừa hôn vừa cuồng nhiệt làm tình.

Nhìn những bức hình này, Lê Hiểu Mạn giống như thấy cảnh Long Tư Hạo và cô gái trong hình nhiệt tình hôn hít làm chuyện ấy.

Trái tim cô quặn lên, đau đớn hít thở không thông lan tỏa toàn thân thể cô, trái tim như bị ngâm trong hố băng, phát lạnh kịch liệt run rẩy.

Thân thể cô như chiếc lá thu rơi rụng lung lay sắp đổ, sắc mặt tái nhợt, nước mắt như vỡ đê trào ra, nháy mắt khiến tầm mắt cô mơ hồ.

Một người có tin tưởng một người bao nhiêu, sau khi bị người đó phản bội thì bị tổn thương bấy nhiêu, thậm chí còn tổn thương hơn thế nhiều lần.

Lê Hiểu Mạn không tin Long Tư Hạo lại phản bội cô, nhưng những tấm ảnh kia chân chân thật thật đập vào mắt cô, không phải do cô không tin.

Cô không thể thừa nhận ngã ngồi trên mặt đất, mặc cho nước mắt rửa trôi đồng tử và hai má, hô hấp gian nan lộ ra đau đớn thấu tim.

"Không… Sẽ không… Tư Hạo, anh sẽ không phản bội em đâu, anh sẽ không… Sẽ không…"

Lê Hiểu Mạn không thể tin được lắc đầu, anh đối của cô yêu là như vậy thực thật, anh như thế nào có thể phản bội cô?

Nhưng những tấm hình này là sao? Cô nhất định phải biết rõ.

Dường như nhớ ra cái gì, cô cầm di động đang muốn gửi lại tin cho số điện thoại lạ kia, đối phương đã gọi tới.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn dừng lại một lát, lập tức tiếp, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi: "Ai vậy?"

Đối diện truyền đến thanh âm nhẹ nhàng mà lạnh lùng nghiêm túc: "Cô không cần biết tôi là ai, tôi nghĩ chắc cô đã nhận được ảnh rồi, nếu cô muốn biết người trong ảnh là ai đến tiệm cơm tây Victor."

Người phụ nữ đầu dây bên kia nói xong liền cúp máy.

Màn hình di động đen đi, Lê Hiểu Mạn vẫn còn ngây ngốc nhìn chằm chằm di động.

Qua hồi lâu, cô mới từ mặt đất đứng lên, sau đó rời khỏi nhà, lập tức đến tiệm cơm tây Victor.

Cô biết nhất định rơi vào bẫy, nhưng cô không tránh được.

Ảnh chụp không giống cắt gép, Long Tư Hạo thật sự thân thiết với người khác trên giường.

Cô muốn cô gái bị che mặt là ai, muốn đi xác định Long Tư Hạo thật sự có phản bội mình hay không?

365. Chương 365: Phu Nhân Rất Giống Cô Ấy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô xuống xe vừa tiến vào nhà hàng Victor liền có người tiếp đón.

"Xin hỏi cô là Lê Hiểu Mạn tiểu thư có phải không?" Người hỏi chính là phục vụ nhà hàng Victor, trong tay còn cầm ảnh của Lê Hiểu Mạn để đối chiếu.

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, ánh mắt lợi hại nhìn vào tấm ảnh trên tay người phục vụ, hơi gật đầu.

"Lê tiểu thư, xin đi theo tôi." Phục vụ sinh thấy cô gật đầu, dẫn cô đến tầng hai nhà hàng, bước vào một căn phòng xa hoa.

Trong phòng có một vị phu nhân trang phục đẹp đẽ, khí chất cao quý mặc bộ đồ màu đen của nhãn hiệu cao cấp nhất bao vây lấy thân thể hoàn mỹ của cô, tôn lên đường cong nổi bật.

Bà ngồi đó khiến người ta có cảm giác tôn quý không nói lên lời, nhất là toàn thân bà tràn ngập khí chất quý tộc.

Đeo kính râm, đôi môi đỏ tươi khẽ cong lên, nghiêm túc thận trọng, lại khiến kẻ khác cảm thấy bà thần thánh không thể xâm phạm.

Lúc này bà đang ngồi trên chiếc sô pha đỏ sậm trong phòng, hai chân thon dài ung dung bắt chéo nhau.

Phục vụ đưa Lê Hiểu Mạn vào phòng sau đó rời đi.

Lúc đi ra cậu ta đóng cửa phòng lại, sau đó đi tới một gian phòng cạnh đó.

Mà ngồi trong căn phòng đó chính là Sophie.

Phục vụ nhìn thấy Sophie đang tao nhã nhấm nháp rượu vang, cực kỳ tôn kính thông báo: "Tiểu thư, cô bảo tôi chờ Lê Hiểu Mạn tiểu thư, tôi đã đưa cô ấy đến gian phòng cách vách rồi."

Nghe vậy, Sophie buông ly đế cao xuống, đứng trước mặt phục vụ, lấy lại ảnh Lê Hiểu Mạn từ trong tay cậu ta, sau đó cho cậu ta một ít tiền boa rồi bảo cậu ta ra khỏi phòng.

Mà cô sau khi phục vụ đi rồi liền đến trước cánh cửa phòng bên cạnh, nhưng không đi vào.

Trong phòng Lê Hiểu Mạn đánh giá vị phu nhân đang ngồi trên sô pha, nghi hoặc hỏi: "Bà là…"

Vị phu nhân ngồi trên chiếc sô pha đỏ sậm kia đúng là mẹ Sophie - Trầm Thi Vi.

Bà vươn tay, tao nhã chỉ chỉ cô ở sô pha đối diện, trong giọng nói trong trẻo mang theo chút đạm mạc: "Lê tiểu thư, mời ngồi."

Dừng một lát, Lê Hiểu Mạn mới tiến lên, ngồi xuống đối diện Trầm Thi Vi.

Sau khi cô ngồi xuống Trầm Thi Vi đưa tay tháo kính râm, lộ ra đôi mắt thủy nhuận.

Cô tao nhã nâng mắt nhìn về Lê Hiểu Mạn đối diện, vốn muốn cẩn thận đánh giá cô, nhưng sau khi ánh mắt rơi xuống khuôn mặt thanh lệ của cô lại ở ánh mắt rơi xuống cô thanh lệ khuôn mặt nhỏ nhắn thượng sau, lập tức ngơ ngác, không chớp mắt nhìn cô, trong mắt hiện lên kinh ngạc và không dám tin.

Vừa rồi bà đeo kính râm che khuất nửa bên mặt, mà giờ bà tháo kính râm xuống, cả khuôn mặt đều hiện ra trước mắt Lê Hiểu Mạn.

Nhìn khuôn mặt tản ra hơi thở thành thục lại được bảo dưỡng tốt giống mình đến bảy tám phần này, ánh mắt Lê Hiểu Mạn cũng lóe lên kinh ngạc.

Cô và Sophie tuy dung mạo tương tự, nhưng khuôn mặt Sophie nhìn ra là người phương Tây, mà người phụ nữ trước mặt lại la phương đông.

Hai người giống nhau như vậy không khỏi quá trùng hợp.

Hơn nửa ngày, Trầm Thi Vi mới phản ứng lại, nhìn Lê Hiểu Mạn tò mò hỏi: "Cô họ Lê? Tên là Lê Hiểu Mạn? Cha mẹ cô…"

Lê Hiểu Mạn cũng hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần, nhíu mi ánh mắt nghi hoặc nhìn người hỏi về cha mẹ mình: "Phu nhân, đây là mục đích bà gọi tôi đến đây? Gọi điện thoại cho tôi chính là bà đúng không? Ảnh cũng là bà gửi tôi?"

Giờ chuyện quan trọng nhất với cô là biết Long Tư Hạo có phản bội mình hay không, cô gái lên giường với anh là ai, về phần vị phu nhân trước mặt vì sao giống cô, cô không thừa hơi đi truy cứu.

Trầm Thi Vi còn chưa lấy lại tinh thần trong kinh ngạc, bà chăm chú nhìn Lê Hiểu Mạn một hồi lâu, sau đó mới thu hồi ánh mắt, trong lòng nghi hoặc không thôi.

Lúc trước bà chưa từng gặp Lê Hiểu Mạn, bởi vậy không biết cô lại giống mình như vậy.

Mà Sophie cũng không nói với bà chuyện này, điều này khiến bà rất nghi hoặc.

Tuy trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng thân là nữ chủ nhân gia tộc Knox, tình huống gì bà chưa thấy qua, rất nhanh điều chỉnh lại tâm trạng, vẫn duy trì dáng vẻ phu nhân quý tộc cao quý.

Có lẽ là vì Lê Hiểu Mạn rất giống mình khiến bà cảm thấy hơi thân thiết, thái độ của bà với Lê Hiểu Mạn cũng không thân thiện, nhưng cũng không coi là lạnh lùng.

Khóe môi bà mang theo nụ cười nhẹ tao nhã: "Lê tiểu thư, gọi điện thoại cho cô đúng là tôi."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhíu mày, nhìn vị phu nhân cao quý không với tới lại khiến cô cảm thấy thân thiết khó hiểu kia, nhỏ hỏi: "Vậy phu nhân có thể nói cho tôi biết cô gái trong tấm hình kia là ai không?"

Trầm Thi Vi nhìn Lê Hiểu Mạn tao nhã cười, lấy di động của mình, mở hòm thư ra, sau đó đưa điện thoại cho Lê Hiểu Mạn.

"Xem xong những bức hình này cô sẽ biết người đó là ai?"

Lê Hiểu Mạn cụp mắt nhìn di động Trầm Thi Vi đưa qua, trái tim đau đớn, đôi tay mảnh khảnh yếu ớt của cô khẽ run lên, không biết có nên nhận lấy di động hay không.

Trầm Thi Vi thấy Lê Hiểu Mạn hơi run tay, cười hỏi: "Như thế nào? Lê tiểu thư không có dũng khí nhìn lại?"

Hít sâu một hơi, Lê Hiểu Mạn nhướn mày: "Tôi không có gì không dám nhìn cả."

Dứt lời, cô lấy di động Trầm Thi Vi đưa qua nhìn, lúc thấy trên đó hiện lên ảnh Long Tư Hạo thân thiết với cô gái khác trên giường, trái tim cô lại đau như có ai dùng dao cắt.

Nhìn những tấm hình phía sau, những bức hình đó không bị làm mờ, mà cô cũng thấy rõ cô gái trong hình chính là Sophie.

Những tấm ảnh này góc chụp không giống nhau, tư thế của hai người cũng khác biệt, có vài tấm là Long Tư Hạo tựa vào ngực Sophie, thấy thế nào cũng như hôn lên ngực cô, mà vẻ mặt của Sophie là vô cùng mê say.

Còn vài tấm khác, hai người kịch liệt ôm hôn, cô không nhìn thấy biểu cảm của Long Tư Hạo, nhưng cô có thể nhìn rõ tay anh đặt trên bầu ngực tuyết trắng của Sophie.

Biểu cảm của Sophie cô nhìn rất rõ, vẫn là mê say động tình.

Nhìn không nổi nữa, Lê Hiểu Mạn đóng di động lại, trong lòng một trận ghê tởm buồn nôn.

"Ọe… Ọe…"

Cô cong người, dạ dày đảo lộn nhưng không nôn được gì ra.

Cô chỉ tưởng tượng đến cảnh Long Tư Hạo và Sophie thân thiết trên giường, tưởng tượng đến cảnh bọn họ nhiệt tình ôm hôn, tưởng tượng đến cảnh anh hôn ngực Sophie, tưởng tượng đến cảnh tay anh đặt lên ngực cô ta, cô liền ghê tởm đến buồn nôn.

Lúc trước Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm ngoại tình, cô cũng không phản ứng lớn đến vậy, cũng không cảm thấy ghê tởm đến thế.

Ngược lại Long Tư Hạo và Sophie, lại khiến cô ghê tởm buồn nôn.

366. Chương 366: Phu Nhân Rất Giống Cô Ấy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô không biết vì sao, có lẽ là vì Long Tư Hạo từng chạm qua cô, có lẽ là vì cô không chấp nhận được việc sau khi Long Tư Hạo chạm qua vào cô lại đụng vào người khác.

Tóm lại, Long Tư Hạo và Sophie khiến cô ghê tởm.

Một người luôn miệng nói vĩnh viễn không phản bội cô, một người lại nói yêu người đàn ông của cô, muốn cô đừng bao giờ phản bội anh, thế nhưng đều ngoài dự kiến phản bội cô.

Trên đời này nếu ngay cả Long Tư Hạo cũng không thể tin, vậy cô còn tin được ai đây.

Lúc này cô bị đả kích còn hơn việc Hoắc Vân Hy ngoại tình.

Cô chỉ cần tưởng tượng đến tất cả những chuyện khiến cô rung động và cảm động Long Tư Hạo, trái tim cô lại như bị xé nát.

Cô không thể thừa nhận, không thể chấp nhận Long Tư Hạo cũng sẽ phản bội cô.

Cô đột nhiên cảm thấy cả thế giới của mình đều tan vỡ, ấm áp và hạnh phúc Long Tư Hạo mang lại cho cô lập tức trở thành lưỡi dao sắc bén hung hăng lăng trì trái tim cô, mỗi nhát dao đều đâm vào cốt tủy, đau đến mức cô không dám hô hấp.

Bởi vì mỗi lần hô hấp dường như đều lan đến toàn bộ kinh mạch của mình, đau đến mức khiến cô hít thở không thông.

Cô từng có được bao nhiêu hạnh phúc nhờ Long Tư Hạo, giờ phút này càng vì anh phản bội mà đau lòng bấy nhiêu.

Còn hơn tổn thương Hoắc Vân Hy gây ra cho cô, tổn thương Long Tư Hạo tạo lên lớn hơn ngàn lần vạn lần.

Trèo càng cao ngã càng đau, đơn giản là Long Tư Hạo cho cô hạnh phúc vô tận, đưa cô lên quá cao, giờ phút này ngã xuống cũng đau đến cốt tủy.

Mà Hoắc Vân Hy sau khi kết hôn rất lãnh đạm với cô, có lẽ trong tiền thức cô đã chuẩn bị tâm lý, cô không bị Hoắc Vân Hy đưa lên cao, cho nên khi ngã xuống tuy đau nhưng cũng không phải không chịu được.

Hai mắt cô đầy lệ, khuôn mặt nhỏ biểu tình bi thống không thôi, cô buồn nôn đồng thời gần như sụp đổ tan vỡ, ức chế không được thấp giọng khóc.

Trầm Thi Vi ngồi trên sô pha đỏ đậm thấy Lê Hiểu Mạn thống khổ không thôi, hơn nữa không ngừng nôn khan mặt mày đỏ bừng, trái tim bà không hiểu sao nhói lên, đôi mắt không tự giác xẹt qua chút đau lòng.

Bà đứng lên, đến trước mặt Lê Hiểu Mạn, đưa tay đỡ cô đứng lên, nhíu mày an ủi nói: "Lê tiểu thư, tôi biết xảy ra chuyện như vậy cô không chấp nhận nổi, nhưng chuyện cũng đã xảy ra, cô có đau lòng cũng không có ích gì, nghĩ thoáng hơn một chút đi."

Lê Hiểu Mạn đột nhiên có chút chán ghét đẩy Trầm Thi Vi ra, đứng lên, đôi mắt ngập nước lạnh lẽo nhìn bà: "Bà với Sophie có quan hệ gì?"

Phẫn nộ và chán ghét rõ ràng trong mắt cô khiến trái tim Trầm Thi Vi không hiểu sao nhói lên, bà nhíu mày, hơi cảm thấy xấu hổ với cô, giọng nói ôn hòa không tự giác mang theo ý xin lỗi: "Lê tiểu thư, tôi là mẹ Sophie."

"Bà là mẹ cô ta?"

Nghe nói như thế, không biết vì sao, trong lòng Lê Hiểu Mạn cũng đau, đôi mắt cô đẫm lệ lạnh lẽo nhìn Trầm Thi Vi, trong lòng không hiểu sao càng thêm bi thương, bi thương khiến cô chỉ muốn khóc to lên.

"Vậy bà muốn thế nào?"

Lúc hỏi ra những lời này, nước mắt Lê Hiểu Mạn đã rơi như mưa, bi thống và chất vấn trong mắt cô khiến tim Trầm Thi Vi co rút.

Không hiểu sao bà càng cảm thấy áy náy, không dám đối diện với ánh mắt chứa đầy bi thống mang theo chất vấn của cô.

Bà ra vẻ trấn định ngồi lên sô pha, tầm mắt nhìn về nơi khác, thanh âm ôn hòa nói: "Lê tiểu thư, Sophie là con gái duy nhất của tôi, tôi không muốn nó bị tổn thương, nó rất yêu Glen, cũng chính là Tư Hạo, giờ nó đã là người của Glen, tôi là kiểu người truyền thống, đương nhiên con gái tôi cũng vậy, nó chỉ có thể gả cho Glen, tôi hy vọng Lê tiểu thư có thể buông tay, tôi biết điều này đối với Lê tiểu thư rất không công bằng, cô muốn bao nhiêu tiền mới chịu rời khỏi Tư Hạo, cô nói cái giá đi!"

Câu cuối cùng của bà hoàn toàn vũ nhục nhân cách Lê Hiểu Mạn.

Vốn khi nhìn thấy ảnh Long Tư Hạo thân thiết với Sophie trên giường đã đủ khiến cô sụp đổ, giờ này lại nghe thấy Trầm Thi Vi vũ nhục nhân cách mình, người vốn có lòng tự trọng rất mạnh như cô càng bị đả kích trầm trọng.

Không biết vì sao, Trầm Thi Vi nói ra những lời này khiến cô cực kỳ khó chịu, vô cùng đau lòng.

Cô cắn chặt môi dưới, không bao giờ muốn nói thêm một lời với Trầm Thi Vi nữa, không bao giờ muốn nhìn bà thêm một cái nào nữa, cầm túi xách mở cửa, khóc chạy đi ra ngoài.

Bi thống không thôi khiến cô không phát hiện ra Sophie đang đứng bên ngoài căn phòng.

Mà Sophie thấy cô khóc chạy rời đi, khóe môi nhếch lên nụ cười đã thực hiện được.

"Lê tiểu thư..."

Trầm Thi Vi đuổi theo, thấy Lê Hiểu Mạn đã chạy mất bóng, đôi mày lá liễu của bà nhíu chặt.

"Mẹ, cô ta đi rồi, mẹ còn tìm làm gì? Cô ta có đồng ý rời khỏi Tư Hạo không?" Sophie nheo mắt nhìn Trầm Thi Vi, cười hỏi.

Trầm Thi Vi thu lại ánh mắt, kéo Sophie vào phòng, đóng cửa lại liền cho Sophie một cái tát.

"Bốp..."

Tiếng vang thanh thúy đột ngột vang lên trong phòng.

Bị ăn một cái tát, Sophie một tay ôm nửa mặt bị đánh, quên mất đau đớn, đôi mắt nâu nhạt không dám tin nhìn người mẹ chưa từng ra tay đánh mình này.

Hơn nửa ngày, cô mới lấy lại tinh thần, đôi mắt nâu nhạt chứa đầy nước mắt ủy khuất, kinh ngạc khóc hô: "Mẹ, mẹ làm gì vậy? Con làm sai cái gì? Sao mẹ lại đánh con?"

Trầm Thi Vi bị cô vừa khóc vừa hô quay qua, nhìn tay mình giơ lên, ngay cả chính bà cũng cảm thấy bất ngờ.

367. Chương 367: Trốn Tránh, Muốn Làm Đà Điểu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Bà cũng không biết tại sao lại tát Sophie một cái, nhưng cứ đến vì nó mà Lê Hiểu Mạn đau lòng, bà nhất thời tức giận liền...

Trong lòng bà không khỏi có chút kì quái, không hiểu tại sao lại vì một người ngoài mà đánh đứa con gái bảo bối của mình.

Có phải bà điên rồi không?

Thu tay, bà tái mặt, nghiêm khắc nhìn Sophie một cái rồi ngồi xuống ghế sô pha màu đỏ.

Sophie thấy bà có vẻ rất tức giận thì đi lên, tủi thân hỏi: "Mẹ, rốt cuộc con làm sai cái gì? Sao mẹ lại đánh con?"

Thẩm Thi Vi nheo mắt lại, tức giận nhìn cô ta, lạnh lùng hỏi: "Tại sao không nói với mẹ là Lê Hiểu Mạn rất giống mẹ?"

Thấy bà hỏi chuyện này, Sophie hơi run, nhớ lúc cô cho người điều tra Lê Hiểu Mạn, nhìn thấy ảnh chụp đó cũng vô cùng kinh ngạc.

Nhưng trên đời này có rất nhiều người giống nhau mà, chẳng có gì lạ cả.

Cô ta nhìn Thẩm Thi Vi, hai tròng mắt nâu nhạt đầy tủi thân: "Mẹ, chỉ vì vậy mà mẹ đánh con sao? Trên đời này nhiều người giống nhau lắm, minh tinh còn giống nhau nữa mà, giống như Bạch Bách Hợp giống Vương Lạc Đan, Tôn Phỉ Phỉ giống Tiêu Tường, Nguyễn Kinh Thiên giống Minh Đạo, ngay cả Lục Tiểu Linh Đồng cũng giống Dụ Khả Hân nữa kìa, Lê Hiểu Mạn giống mẹ thì có gì lạ chứ? Đó cũng chỉ là rùng hợp thôi, con cũng đâu cần nói với mẹ?"

Thẩm Thi Vi nhìn đứa con gái bị mình làm hư, áp chế sự tức giận trong lòng, giọng nói cũng dịu đi: "Tới đây!"

Tuy Sophie vẫn còn giận dỗi, nhưng vẫn tới ngồi xuống cạnh Thẩm Thi Vi.

Thẩm Thi Vi nhìn nửa bên mặt có chút sưng đỏ của con gái, đau lòng hỏi: "Còn đau không?"

Sophie rưng rưng gật gật đầu: "Mẹ, mẹ chưa bao giờ đánh con cả, mẹ hôm nay sao vậy?"

Thẩm Thi Vi hạ mắt, đưa tay vuốt ve bên mặt sưng đỏ của cô, dịu dàng nói: "Bảo bối, mẹ xin lỗi. Mẹ không nên đánh con, sau này mẹ sẽ không như vậy nữa."

Tuy nghe mẹ mình giải thích, nhưng trong lòng Sophie vẫn còn khúc mắc, cô tạm thời không so đo chuyện Thẩm Thi Vi đánh mình, mà sốt ruột hỏi: "Mẹ, mẹ vẫn chưa nói cho con biết, Lê Hiểu Mạn có đồng ý rời khỏi Tư Hạo không?"

Nghe vậy, Thẩm Thi Vi nhớ tới bộ dạng đau khổ không thôi của Lê Hiểu Mạn, vừa rồi nó còn nôn khan, có thể là đã mang thai rồi.

Bà nhìu chặt đôi mày lại: "Mẹ thấy nó đau khổ như vậy chắc sẽ không ở lại bên Glen nữa đâu."

Sophie vừa nghe, vui sướng hỏi: "Mẹ, thật không?"

Nhìn bộ dạng vui sướng của cô, tuy lòng Thẩm Thi Vi cảm thấy thẹn với Lê Hiểu Mạn, nhưng vẫn cười gật đầu.

Nhưng một giây sau, vẻ mặt bà lại nghiêm túc trở lại.

"Sophie, chuyện như vậy, mẹ không muốn xảy ra lần nữa, mau xóa mấy bức ảnh của con và Glen đi, không được để lộ ra, nếu không gia tộc Nox sẽ mất hết mặt mũi mất.

Lúc mới nhìn ảnh chụp, bà cũng không ngờ đứa con gái dịu dàng của mình lại làm ra chuyện này.

Những ảnh cụp thân thiết đó, ngay cả người mẹ như bà cũng không chấp nhận nổi.

Không có người mẹ nào nhìn ảnh chụp đứa con gái chưa kết hôn của mình thân thiết với người đàn ông khác mà có thể bình tĩnh được cả, đa số đều có chút phẫn nộ.

Bởi vì bà quá yêu thương đứa con gái này, cho nên lúc nhìn thấy ảnh chụp, bà cũng chỉ dạy dỗ vài câu, nhưng bà tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

Nếu không phải vì không phải vì hạnh phúc của con gái, hôm nay bà cũng không xuất hiện tại gian phòng này.

"Con biết rồi." Sophie cúi đầu nói, ánh mắt hiện lên sự quỷ dị, dường như lại có một kế hoạch nào đó.

...

Từ lúc rời khỏi nhà hàng Victoria, Lê Hiểu Mạnliền tiện tay gọi một chiếc tãi, không nói với tài xế là đi đâu mà chỉ cầm di động, không ngừng khóc.

Trong đầu cô không ngừng quay cuồng những hình ảnh thân mật của Long Tư Hạo và Sophie.

Lòng cô đau đớn không thôi.

Mà vẻ mặt mê say của Sophie lại càng như là một hung hăng khoét cắt lòng của cô, khiến cô đau đớn đến tận xương tủy.

Cô cắn chặt môi dưới, cố gắng không cho mình khóc thành tiếng, nhưng không tài nào nín được, vẫn thấp giọng khóc ra.

Lái xe ngồi trên muốn hỏi cô đi đâu, nhưng thấy cô khóc đau lòng như vậy cũng không hỏi.

Dạo một vòng qua con phố buôn bán phồn hoa, Lê Hiểu Mạn đã khóc đến hai mắt sưng đỏ.

Đột nhiên, di động trên tay cô vang lên.

Đôi mắt ngập nước của cô nhìn vào bốn chữ "ông xã tương lai", nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Cô không nghe điện thoại, cứ mặc cho điện thoại vang lên hết lần này đến lần khác.

Chuông điện thoại reo nhiều đến mức mà tài xế còn phải quay đầu nhìn Lê Hiểu Mạn: "Tiểu thư, điện thoại của cô kêu kìa, cãi nhau với bạn trai sao?"

Lê Hiểu Mạn không trả lời lái xe mà đưa tay tắt điện thoại.

Lái xe không nghe thấy di động của cô kêu nữa thì hỏi: "Tiểu thư, chúng ta đi đâu?"

Lê Hiểu Mạn vẫn không trả lời lái xe mà nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy mặt trời ngả về tây, cô đột nhiên bảo lái xe dừng lại.

368. Chương 368: Trốn Tránh, Muốn Làm Đà Điểu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc xuống, di động của cô rơi trên xe, mà cô vẫn còn đang đau khổ nên không phát hiện.

Chỗ cô xuống vừa lúc gần bờ biển, cô đón làn gió, chẳng có mục đích đi ra biển.

Mà sau lưng cô, hình như có người đi theo, nhưng cô đang đau khổ nên cũng không nhận ra.

Ngóng nhìn mặt biển mênh mông vô bờ, lại nhìn những đôi nắm tay ôm nhau đi dạo trên bờ, lòng cô lại càng đau đớn.

Cô rất hi vojngkhoong xem những ảnh chụp đó, vậy thì cô vẫn có thể hạnh phúc với cùng với Long Tư Hạo.

Nhưng bây giờ, cô còn có thể xem như chưa xảy ra chuyện gì mà ở cạnh anh ư?

Cô qua tin tưởng anh, đến nỗi khi nhìn thấy ảnh chụp thân thiết của anh và Sophie, con tim gần như tan vỡ vì không chấp nhận nổi.

Đau lòng lan tràn đến toàn cơ thể, khiến cô hít thở cũng khó khăn.

Cô vẫn đứng bên bờ biển, mặc cho gió biển thổi qua cơ thể nhỏ xinh.

Sắc trời tối dần, mọi người dạo chơi trên bờ biển lục tục rời khỏi, mà cô vẫn còn đứng nguyên đó.

Hứng gió biển suốt mấy giờ, cô hơi đau đầu, thân thể nhỏ xinh lung lay như lá thu sắp rụng.

Lúc này, một đám người đi tới từ phía sau cô.

Cầm đầu là một người đàn ông đi giày tây, thân hình tuấn tú, khí chất cao nhã bất phàm, dưới ánh trời chiều càng thêm quyến rũ mê người.

Anh đúng là tổng giám đốc Hàn Cẩn Hi của tập đoàn bất động sản Á châu, AT.

Người đàn ông bên cạnh anh hơi khom người, giống như đang lấy lòng: "Hàn tổng, anh cảm thấy chỗ này thế nào? Nếu anh đầu tư ở đây…"

Người đàn ông còn chưa nói xong, Hàn Cẩn Hi đột nhiên xải bước đi lên, đỡ lấy Lê Hiểu Mạn vừa té xỉu.

Người đàn ông nhìn Hàn Cẩn Hi đỡ Lê Hiểu Mạn, nghi ngờ hỏi: "Hàn tổng, anh biết cô ấy sao?"

Hàn Cẩn Hi không trả lời người đàn ông mà chỉ nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó nhìn sang một người mặc tây trang xám, nói: "Mễ Tây, lái xe của tôi qua đây."

"Vâng!" Người đàn ông tên Mễ Tây vẻ mặt lạnh nhạt, hơi gật đầu đồng ý.

Đợi anh ta lái chiếc Lincoln bản giới hạn qua, Hàn Cẩn Hi liền ôm Lê Hiểu Mạn đã ngất vào xe, để Mễ Tây lái đi thẳng tới bệnh viện.

Lúc Lê Hiểu Mạn tỉnh lại, bầu trời đã tối rồi, lúc này cô đang ở trong phòng VIP, cùng bệnh viện với Hoắc Vân Hy.

Người đứ cô tới bệnh viện đương nhiên là Hàn Cẩn Hi.

Mà người đầu tiên cô thấy sau khi tỉnh lại cũng là anh.

Khi cô nhìn thấy gương mặt tuyệt đẹp đó thì hơi kinh ngạc, một lúc sau mới lấy lại tinh thần: "Là anh…"

Cô đánh giá bốn phía, sau đó nhìn Hàn Cẩn Hi hỏi: "Đây là bệnh viện?"

Hàn Cẩn Hi nheo mắt, đôi môi khẽ nhếch, vừa ma mị, vừa lạnh lùng: "Tôi không thích trả lời những câu vô nghĩa."

Thấy anh cười lại khiến người ta cảm thấy rét lạnh, Lê Hiểu Mạn nhíu mày, đang muốn ngồi dậy thì bị Hàn Cẩn Hi đè lại, lạnh nhạt nói: "Cô có thai, bác sĩ nói cần phải nghỉ ngơi, còn nữa, khóc lâu sẽ dễ xảy thai đấy."

Giọng nói của anh dù lạnh nhạt, nhưng vẫn ẩn chứa sự thân thiết.

Lê Hiểu Mạn khẽ nhìn anh, rồi nằm trở về, môi hông phun ra hai chữ: "Cám ơn!"

Hàn Cẩn Hi nhìn cô đầy ẩn ý, đôi mắt màu lam mị hoặc hiện lên ý cười, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ: "Tôi đưa cô đến bệnh viện, không phải chỉ để nghe cô nói cảm ơn."

Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mày, nghi ngờ nhìn anh: "Vậy anh muốn…""

Hai chữ "thế nào", cô khong nói ra, chỉ nheo mắt nhìn anh.

Hàn Cẩn Hi hơi híp mắt, mỉm cười nhìn cô, nhưng ánh mắt cực kì tức giận, giọng điệu lạnh lùng: "Đã qua hai ngày rồi."

Tuy anh không nói rõ, nhưng Lê Hiểu Mạn rất nhanh đã hiểu ý của anh.

Thứ anh nói nhất định là kế hoạch kia, cô vốn đã làm xong rồi, sao Long Tư Hạo lại như vậy?

Xem ra là Long Tư Hạo còn chưa để Lạc Thụy đưa cho anh rồi.

Nghĩ đến Long Tư Hạo, lòng cô lại đau đến mức hít thở không thông.

Cô đè ép sự đau khổ xuống, nhíu mày nhìn anh ta, hơi hạ mắt, xấu hổ nói: "Thật ra tôi đã làm xong kế hoạch đó rồi, chỉ là…"

Cô cúi xuống, tiếp tục nói: "Tôi có thể làm lại cho anh cái khác."

Nghe vậy, Hàn Cẩn Hi lười biếng khép hờ đôi mắt, khóe môi càng nhếch lên nụ cười tuyệt đẹp, nhưng ánh mắt thì giận dữ: "Tôi lập tức phải rời khỏi đây, ý của cô là muốn tôi chờ cô làm nốt?"

Dứt lời, anh ta hơi nghiêng người, ngón tay thon dài khẽ nâng cằm cô lên, lạnh lùng: "Tôi không biết kế hoạch của cô có làm tôi hài lòng không, cho nên tôi cho rằng cô khong có tư cách để tôi chờ cô."

Lời của anh ta như một chậu nước lạnh tưới lên đầu Lê Hiểu Mạn.

Cô híp mắt nhìn anh, từ lần đầu tiên gặp gỡ, cô đã biết anh rất thích hắt nước lạnh lên đầu người ta rồi.

Mặc dù anh cười vô cung quyến rũ, nhưng lại khiến người ta rét lạnh.

Anh là một tên nham hiểm, là một cây thuốc phiện có độc.

369. Chương 369: Trốn Tránh, Muốn Làm Đà Điểu (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Thấy anh thích hắt nước lạnh người ta như thế, Lê Hiểu Mạn nâng chieesc cằm trăng nõn lên, đón nhận ánh mắt lạnh lùng của anh, cười nhạt: "Vậy anh muốn thế nào? chẳng lẽ muốn đưa tôi về ngư đảo? Anh còn chưa xem qua bản kế hoạch của tôi, tại sao lại biết không vừa lòng?"

Cúi xuống, cô lại hỏi: "Anh rời khỏi đây là định đi đâu?"

Hàn Cẩn Hi âm thầm híp mắt, lười biếng nhìn cô, đôi mắt hiện lên sự kinh ngạc, không ngờ cô lại hỏi vậy.

Anh đứng thẳng dậy, nhướng mày nhìn cô: "Hành tung của tôi không phải kẻ nào cũng có tư cách biết."

Lê Hiểu Mạn khẽ cười, cô cười anh vấn đề này là có mục đích, cũng không phải là vì thám thính hành tung của anh.

Giờ này khắc này cô không muốn ở lại thành phố K nữa, không muốn ở lại nơi có Long Tư Hạo, không muốn hít thở trong bầu không khí này.

Bởi vì mỗi lần cô hít thở, cô liền đau đớn đến mức hít thở không thông.

Lần này, cô muốn làm một con chim đà điểu, cô muốn chạy trốn, trốn thật xa.

Có lẽ ở cách xa, lòng cô sẽ không đau đớn như vậy nữa.

Cô liếc nhìn Hàn Cẩn Hi: "Tôi cũng không có ý hỏi thăm hành tung của anh, anh cũng không cần pahir ở đây chờ tôi, tôi có thể đến nơi anh muốn, đến lúc đó anh chỉ cần chuẩn bị một chiếc máy tính cho tôi là được."

Thật ra cô cũng không muốn đi đến chỗ Hàn Cẩn Hi đi, nhưng nếu cô đa đồng ý thì nhất định sẽ làm được.

Cho dù là xuất phát từ xuất phát từ nguyên nhân gì, Hàn Cẩn Hi đưa cô về từ ngư đảo là đã giúp cô, cho dù như thế nào, kế hoạch cô đã đồng ý làm nhất định sẽ làm hết sức cho anh.

Hàn Cẩn Hi nghe thấy lời của cô thì căng chặt mày: "Ý của cô là muốn theo tôi làm bản kế hoạch đó, tôi đi đâu cô đi đó?"

Lê Hiểu Mạn thản nhiên nâng mắt, nhíu mày nhìn anh, khẽ gật đầu: "Trước mắt vậy!"

Hàn Cẩn Hi lười biếng nheo mắt lại, ẩn ý nhìn sắc mặt nhợt nhạt của cô, thấy trong đôi mắt rong suốt ấy cất chứa nhiều âm sự.

Cô vì một bản kế hoạch mà muốn theo anh rời đi khiến anh rất kinh ngạc, mà lần đầu tiên thấy cô, vẻ tự tin ấy đến bây giờ vẫn khiến anh rung động.

Lúc đánh cược với cô ở ngư đảo, anh cô ý chịu thua, nguyên nhân là muosn xem trong năm phút, cô sẽ thuyết phục anh chọn kế hoạch của cô thế nào? Anh muốn xem cô đại biểu cho dân chài nói chuyện với anh ra sao?

Cô bề ngoài nhìn nhu nhược, nhưng tâm hồn lại khiến người ta rung động không thôi.

Cô trong nhu có cương, trong cương có ngạo, mà lại không kiêu căng.

Một cô gái như vậy khong ngờ lại khiến anh cảm thấy hứng thú, muốn dò xét cô rốt cuộc là người thế nào?

Lê Hiểu Mạn thấy Hàn Cẩn Hi không trả lời, đôi mắt anh vẫn chăm chú nhìn cô thì hơi chau mày, nheo mắt: "Anh cảm thấy có được hay không?"

Hàn Cẩn Hi híp mắt, lười biếng nhìn cái bụng bằng phẳng của cô, cười nhạt: "Cô là phụ nữ có thai."

Nghe anh nói đến đứa bé trong bụng, ánh mắt cô lại hiên lên sự đau khổ, cúi đầu nói: "Yên tâm, mới bốn năm tuần, không có vấn đề gì…"

Nói đến đây, cô nhìn Hàn Cẩn Hi, cười nhạt: "Tôi vô cùng cảm ơn anh lúc không quen không biết lại đưa tôi từ ngu đảo về thành phố K, cho nên chuyện tôi đã đồng ý với anh nhất định sẽ không nuốt lời, có lẽ trong mắt anh, tôi không cần phải vì một kế hoạch mà theo anh rời khỏi, nhưng tôi cảm thấy, lời hứa với người đã giúp tôi là vô cùng quan trọng, nếu anh vội rời khỏi đây nhất định là vì có chuyện, anh nói rất đúng, kế hoạch tôi làm chưa chắc đã làm anh vừa ý, cho nên anh cũng không cần vì thế mà ở lại chờ tôi, vì vậy, cách tốt nhất là tôi theo anh đến nơi anh muốn đi."

Hàn Cẩn Hi hơi nheo mắt, nói: "Không phải cô nói đã làm xong rồi ư? Sao không về lấy?"

Lê Hiểu Mạn tạm thời không muosn về Hồng Hoa uyển, cho nên mói mượn cớ này tạm thời ra ngoài hít thở không khí.

Cô hơi híp mắt lại, nhìn Hàn Cẩn Hi: "Bởi vì chính tôi cũng không vừa ý với bản kế hoạch đó, vậy sao anh vừa ý được?"

Hàn Cẩn Hi híp mắt, nhìn ra ý đồ muốn rời khỏi thành phố K của cô, anh không hỏi nhiều, mà nhìn đồng hồ: "Còn nửa tiếng."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn anh, tuy anh không nói rõ, nhưng cũng hiểu được ý của anh.

Cô xốc chăn lên đi xuống giường.

Hàn Cẩn Hi nhìn cô, giọng điệu nhạt nhẽo: "Tôi cũng không đồng ý với cô."

Lê Hiểu Mạn thản nhiên nhíu mày, liếc nhìn anh: "Anh cũng không cự tuyệt."

Dứt lời, cô rời khỏi phòng bệnh trước Hàn Cẩn Hi một bước.

Trợ lý Mễ Tây của Hàn Cẩn Hi đứng ngoài phòng bệnh, thấy Lê Hiểu Mạn đi ra thì nhíu mày, sau đó nhìn Hàn Cẩn Hi, hơi gật đầu, cung kính: "Boss, bây giờ anh về thành phố H, hay…"

Hàn Cẩn Hi lười biếng nhìn Lê Hiểu Mạn, đôi môi đỏ như lửa: "Bây giờ."

…

Theo Hàn Cẩn Hi rời khỏi bệnh viện, Lê Hiểu Mạn tuy có do dự nhưng vẫn ngồi vào trong xe anh ta.

Trong chiếc xe Lincoln dài xa hoa, có cả thảm lông dê đỏ, có quầy bar, TV…

Sô pha có đệm êm vô cùng thoải mái, rất có lợi cho phụ nữ có thai như Lê Hiểu Mạn.

Ngồi trong xe, cô nhíu mày nhìn Hàn Cẩn Hi: "Anh hay ra khỏi nhà lắm à?"

Hàn Cẩn Hi lười biếng khép mắt, cô lại đang hỏi vô nghĩa anh chẳng muốn trả lời chút nào.

Thấy anh ta lười biếng mà lại không mất đi khí chất tao nhã, Lê Hiểu Mạn hơi nhăn mặt, biết mình hỏi vô nghĩa nên cũng không hỏi nữa mà chuyển mất nhìn ra ngoài cửa sổ, mọi vật đều bị bóng đêm bao phủ.

Trong mắt lại ngập tràn sự đau khổ, cô cau mày, buồn phiền thu lại ánh mắt, có lẽ rời khỏi sẽ không đau lòng như thế nữa.

Lúc Hoắc Vân Hy ngoại tình, cô không hề muốn trốn tránh, nhưng đến Long Tư Hạo, cô lại không biết làm thế nào cả.

Anh đối xử với cô tốt như thế, khiến cô cảm nhận được tình yêu của cô, khiến cô biết thế nào là hạnh phúc, nhưng bây giờ…

Cô không thể chấp nhận, cho nên cô tạm thời chọn cách trốn tránh…

370. Chương 370: Long Thiếu Bắn Sophie (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong lúc cô theo Hàn Cẩn Hi rời khỏi thành phố K, thì Long Tư Hạo lại đang vì cô vô duyên vô cớ biến mất, đang sốt ruột tìm cô.

Nhưng mà, anh không tìm thấy cô, mà lại tìm thấy chiếc di động rơi trong xe taxi.

Điện thoại là anh mua cho cô, cố ý cài phần mềm định vị, cho nên nếu Lê Hiểu Mạn cầm điện thoại, Long Tư Hạo muốn tìm cô cũng không khó.

Chẳng qua là anh không ngờ, di động của cô lại rơi trên xe taxi như vậy.

Anh cẩn thận hỏi lái xe, biết điểm cô xuống thì lập tức đi tìm.

Lúc này, anh đang ở bờ biển mà buổi chiều Lê Hiểu Mạn đứng.

Ngóng nhìn bờ biển mênh mông, anh hơi nheo mắt lại, ánh mắt âm trầm khiến người ta không đoán được, bàn tay to lớn nắm chặt di động của Lê Hiểu Mạn.

Buổi chiều, anh gọi cho cô rất nhiều, nhưng cô đều không nhận, còn tắt máy.

Nếu như bình thường, cô hẳn sẽ nhận điện thoại của anh, cô như vậy nhất định là đã gặp phải chuyện gì đó.

Lái xe nói lúc đó cô khóc cực kì đau lòng, chứng tỏ cô nhất định đã gặp phải chuyện gì đó, mà còn là chuyện liên quan đến anh.

Bởi vì vội vã tìm cô, cho nên anh không cẩn thận xe xét di động của Lê Hiểu Mạn.

Mỗi lần cô biến mất, trên điện thoại đều để lại đầu mối.

Nghĩ vậy, Long Tư Hạo cẩn thận xem điện thoại của cô, phát hiện cô và một dãy số xa lạ từng có cuộc trò chuyện ngắn ngủi, và tin nhắn từ số điện thoại đó.

Khi anh xem tin nhắn xong, bàn tay trắng nõn buồn phiền xiết chặt điện thoại di động, ánh mắt hiện lên sự độc ác, lập tức hiểu rõ tất cả.

Hiểu được tại sao cô lại không nhận điện thoại của anh, hiểu ra tại sao cô lại khóc.

Sophie…

Ánh mắt anh phát lạnh, hận không thể băm Sophie thành trăm mảnh.

Lúc này, Lạc Thụy nghiêm nghị đi đến cạnh anh, nhíu mày: “Tổng giám đốc, vẫn chưa tìm được Lê tiểu thư, mọi người quanh đây đều không có ấn tượng với cô ấy.”

“Tiếp tục tìm!” Long Tư Hạo nheo mắt lại, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Lạc Thụy: “Cho dù là lật ngược cả thành phố K lên cũng phải tìm ra Hiểu Hiểu cho tôi.”

Dứt lời, anh lạnh mặt, bước tới chiếc Rolls-Royce.

Ngồi vào xe, anh khởi động xe, đi thẳng đến khu biệt thự Nguyệt Hồ.

Anh lái xe cực kỳ nhanh, giống như bão giông, hung hãn lao đi trên đường lớn.

Chuyện anh yên tâm nhất hiện giờ là Hiểu Hiểu không gặp phải nguy hiểm, nhưng điều khiến anh đau lòng lại là bây giờ Hiểu Hiểu đang đau lòng ở một nơi nào đó.

Cô nhất định đã hiểu lầm anh phản bội cô rồi.

Sophie chết tiệt, anh không nên đối xử với cô quá nhân từ.

Đến chỗ Sophie ở trong Nguyệt Hồ, anh phóng thẳng xe đến cửa biệt thự.

Hành động đó tạo ra một tiếng động cực lớn, khiến mọi người trong biệt thự đều giật mình.

Sophie sớm đã nằm ngủ, tiếng đập cửa đột ngột khiến cô ta tỉnh lại.

Nữ giúp việc Sara hoảng hốt gọi: "Sophie tiểu thư… Sophie tiểu thư… Glen thiếu gia… Cậu… Cậu ấy… Đến đây…"

"Sao Tư Hạo lại đến đây?" Sophie nghe Sara nói Long Tư Hạo đến thì cơn buồn ngủ lập tức biến mất, mặc dù kinh ngạc nhưng vẫn vui sướng ngồi dậy mở đèn phòng.

Cô ta xuống giường, mặc áo ngủ, mở cửa phòng.

Cô ta vừa đi ra đã nhìn thấy Long Tư Hạo sắc mặt tối tăm khiến người ta sợ hãi đi tới.

Lúc này, anh khí thế bức người, gương mặt tuấn mĩ bao trùm một sự lạnh lùng, anh mắt độc ác, hioosng như tảng băng ngàn năm lộ ra khí lạnh.

Nhìn thấy anh như vậy, Sophie bắt đầu thấy sợ, thấy anh bước từng bước nặng nề về phía cô thì sợ hãi lùi về phía sau.

"Tư… Tư Hạo, sao anh lại tới đây."

Tuy cô hỏi như vậy, nhưng lòng đã đoán được mục đích.

Anh nhất định đã biết cô cho Lê Hiểu Mạn xem ảnh chụp, cho nên tìm tới tính sổ.

Lúc cô làm chuyện này, cô đã sớm biết sẽ chọc giận anh, cũng dự đoán được kết cục của cô sẽ cực kỳ thê thảm.

Nhưng cô ta thà nhận kết cục thê thảm còn hơn là nhìn anh và con tiện nhân Lê Hiểu Mạn kia ân ái.

Muốn khổ hì ba người cùng khổ.

Thấy Long Tư Hạo đi về phía mình, cô ta lui đến khung cửa thì ngừng lại.

"Ảnh chụp là cô đưa cho Hiểu Hiểu?"

Long Tư Hạo nheo đôi mắt nguy hiểm lại, đột nhiên vọt lên, súng lục màu đen đặt dưới cằm nâng mặt cô ta.

Sophie bị ép ngẩng đầu, hai mắt nâu nhạt thâm tình nhìn Long Tư Hạo, dịu dàng cười: "Tư Hạo, em không tin anh sẽ giết em."

Long Tư Hạo nheo mắt lại, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, hơi thở máu tanh như một thanh kiếm sắc bén xuyên thủng linh hồn cô ta.

Giọng nói của anh vang lên như hàn băng ngàn năm: "Cô khiến Hiểu Hiểu đau khổ tổn thương, tôi cũng cho cô phai nếm thử đau khổ."

Dứt lời, anh mắt cô phát lạnh, giơ súng trong tay lên, bóp cò, chỉ nghe mấy tiếng "Bang bang ầm" vang lên.

"A… A…"

Sophie nghe thấy tiếng súng thì kêu hảm thiết, hoảng sợ trợn mắt, không thể tin được Long Tư Hạo lại nổ súng với cô ta thật.

Mặt cô ta trắng bệch, toàn thân là máu ngã trên mặt đất.

Hai tai cô ta bị đạn đục lỗ, máu tươi đầm đìa, mà cô ta không chỉ bị thương ở tai, mà còn có hia vai, trước ngực…

"Glen, dừng tay…"

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt hoảng sợ vang lên.

Sau đó là "ầm" một tiếng, một viên đạn bắn về phía Long Tư Hạo.

Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, nhanh chóng lắc mình tránh được.

"Sophie…"

Người nổ súng với Long Tư Hạo chính là Thẩm Thi Vi, mà bà nổ súng cũng không phải là muốn giết anh, mà chỉ muốn anh dừng tay thôi.

Sở dĩ bà nổ súng, cũng là vì biết anh sẽ tránh được.

Thẩm Thi Vi thấy Sophie ngã xuống đất, hai tai, cổ, vai, trước ngực đều là máu, ánh mắt lập tức hiện lên sự đau lòng.

Mục đích của Long Tư Hạo là muốn cô ta đau khổ tổn thương cho nên mấy phát súng cũng không trí mạng, nhưng lịa khiến cô ta đau đớn đến tận xương tủy.

Nhất là hai tai của cô ta, nếu không phải thuật bắn súng của Long Tư Hạo khống chế tốt, dùng đạn cỡ nhỏ, thì tai cô ta đã sớm biến mất rồi.

Tai bị đục lỗ, sự đau khổ ấy không thể nói rõ được.

Nể mặt cha Nox của cô ta và Thẩm Thi Vi, anh mới không hủy dung cô ta, nhưng cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Những chuyện đêm nay anh làm với cô ta, chỉ mới là bắt đầu thôi, người làm tổn thương Lê Hiểu Mạn, anh đều sẽ không dễ dàng buông tha.

Anh sẽ khiến Sophie sống không bằng chết.

371. Chương 371: Long Thiếu Bắn Sophie (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mà Sophie vốn mặc áo ngủ tuyết trắng, lúc này máu me đầy người thật sự khiến người khác sợ hãi.

"Sophie…" Thẩm Thi Vi ôm Sophie, đau lòng gọi một câu, sau đó ngẩng đầu nhìn Long Tư Hạo, lạnh lùng tức giận nói: "Glen, dì có nằm mơ cũng không ngờ, cháu lại nổ súng với Sophie như vậy? Cho dù cháu không thích nó thì nó và cháu cũng ở với nhau mười năm, chẳng lẽ chút tình anh em cũng không có sao?"

Long Tư Hạo anh mắt lạnh lùng, thần sắc độc ác, môi mỏng nở nụ cười khát máu, giọng nói lạnh lùng đến cực điểm: "Đó là cô ta tự chuốc lấy, tình anh em của cháu và cô ta đã bị cô ta xóa hết rồi."

"Cháu…" Thẩm Thi Vi tức giận nhìn Long Tư Hạo, vẻ mặt lạnh lùng: "Glen, cháu làm dì quá thất vọng, chỉ vì một đứa con gái mà tuyệt tình với một người ở với cháu hơn mười năm như vậy…"

Nói đến đây, bà cúi xuống, nghiêm nghị nhìn anh: "Là dì đưa ảnh cho cô ta, có giỏi thì cháu giết dì đi."

Thẩm Thi Vi để Sara đỡ Sophie, sau đó đứng lên, ánh mắt sắc bén nhìn Long Tư Hạo, vẻ mặt cực kì lạnh lùng: "Hôm nay trừ phi dì chết, nếu không, dì sẽ không để cháu bắn Sophie một phát nào nữa."

Sophie đau đớn thoáng run rẩy, nhìn Thẩm Thi Vi, đôi môi trắng xanh bật ra những tiếng nói suy yếu: "Mẹ… Mẹ, con… Con không sợ chết… Mẹ cứ để con bị giết đi, để vậy đi… Con thật sự muốn biết anh ấy hận con thế nào…"

Thẩm Thi Vi đau lòng nhìn con gái mình, cầm súng chỉ vào Long Tư Hạo.

Sophie thấy thế, mặc kệ những chỗ bị thương, cuống quít ôm lấy hai chân Thẩm Thi Vi, khóc nói: "Mẹ… Mẹ, đừng…. Đừng làm Tư Hạo bị thương… con… Con không cho mẹ… làm anh ấy bị thương…"

Long Tư Hạo bắn cô vì Lê Hiểu Mạn, thứ đau đớn không chỉ là thể xác, mà còn là lòng của cô ta.

Nhưng cô ta lại không muốn anh bị thương.

Thẩm Thi Vi ngồi xổm xuống ôm Sophie, đau lòng: "Sophie, Glen căn bản là không thích con, sao con vẫn bảo vệ nó như vậy, thương anh ta, đáng sao?"

Sophie sắc mặt tái nhợt khóc nhìn mẹ mình, vô lực nói: "Đáng… Đáng chứ…"

Thẩm Thi Vi ôm chặt Sophie, đau lòng không thôi, đứa con gái này ngốc giống bà nă xưa vậy, đều liều lĩnh yêu một người đàn ông không thích mình.

Sao bọn họ đều muốn hai mẹ con họ khổ sở như vậy?

Yêu thương người đàn ông nổ súng với mình vì người phụ nữ khác, trong lòng nhất định còn đau khổ hơn thân thể ngàn vạn lần.

Thân là mẹ Sophie, bà giờ phút này cũng đau khổ không thôi.

Bà nâng mắt nhìn Long Tư Hạo, lạnh lùng nói: "Glen, đây là lần cuối cùng, dì sẽ không để cháu làm tổn thương Sophie nữa."

Long Tư Hạo không thèm nhìn Sophie mà híp mắt lại, ánh mắt phức tạp nhìn Thẩm Thi Vi, trầm giọng hỏi: "Ảnh chụp là dì đưa cho Hiểu Hiểu?"

Thẩm Thi Vi ánh mắt băng hàn, vẻ mặt uy nghiêm, lạnh lùng nói: "Là dì, không liên quan đến Sophie, Glen, cháu có biết người dì yêu thương nhất là Sophie không? Cháu làm nó tổn thương, tức là đối địch với dì, món nợ này dì nhớ kỹ."

Tuy Thẩm Thi Vi thừa nhận, nhưng Long Tư Hạo không hề cho rằng chuyện này không hề liên quan đến Sophie.

Anh đương nhiên là biết bà yêu thương Sophie, nhưng lại không ngờ bà yêu thương cô ta lại đi làm tổn thương…

Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, lạnh nhạt nhìn Thẩm Thi Vi, khẽ nhếch môi, giọng nói trầm thấp: "Aunt, vậy dì trông chừng cô ta cho kĩ vào, nếu cô ta còn làm tổn thương Hiểu Hiểu, cháu nhất định sẽ không nương tay nữa đâu…"

Dứt lời, anh xoay người lập tức rời khỏi.

Sophie thấy anh còn không thèm nhìn mình một cái thì đau lòng, khóe môi tràn ra máu, nước mắt không ngừng rơi.

Đột nhiên, cô ta níu chặt áo Thẩm Thi Vi, vội vàng gọi: "Mẹ… Mẹ…"

Thẩm Thi Vi thấy cô thở khò khè dường như muốn phát bệnh, đau lòng lo lắng: "Sophie… Mẹ đây, mẹ ở đây…"

" Mẹ… Mẹ, Mẹ… Cúi đầu… Con… Con muốn mẹ… Đồng ý một việc…"

Sophie nói đứt quãng, hô hấp bắt đầu không ổn.

Thẩm Thi Vi thấy thế, lập tức cúi đầu, lo lắng nói: "Sophie, con muốn mẹ đồng ý cái gì? Mẹ đồng ý hết."

Sophie ngẩng đầu, đôi môi trắng xanh không có chút huyết sắc đến bên tai Thẩm Thi Vi, nói chuyện đó ra.

Sau khi nghe xong, Thẩm Thi Vi cảm xúc phức tạp nhìn cô: "Sophie, sao con vẫn chưa từ bỏ ý định? Sao vẫn phải làm vậy? Con muốn bức Glen giết con thì mới cam tâm sao?"

Sophie dùng sức níu chặt áo Thẩm Thi Vi, hai mắt đầy nước, giọng điệu vô lực: "Mẹ… Mẹ không đáp ứng con, con… Cho dù con… Chết cũng không nhắm mắt, con… Con nhất định sẽ không để bọn họ… ở cùng với nhau, nhất định không… Mẹ đồng… đồng… đồng ý với con…"

Thẩm Thi Vi đau lòng con gái cả người đầy máu trong lòng, do dự một lúc cũng đồng ý.

Sophie thấy bà đồng ý thì mới thả lỏng.

Mấy vết thương của cô ta tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng chảy rất nhiều máu, lập tức hôn mê trong lòng Thẩm Thi Vi.

Cô ta thân là thiên kim duy nhất của gia tộc Nox, được đối xử như một công chúa nhưng cũng phải tiếp nhận huấn luyện khác nghiệt từ ba Nox.

Bởi vậy, cô tuy thân thể yếu kém nhiều bệnh, nhưng trúng đạn còn có thể kiên trì lâu thế cũng do từ nhỏ đã được huấn luyện.

Thẩm Thi Vi thấy cô ta đã hôn mê thì lập tức đưa đến bệnh viện tốt nhất thành phố.

372. Chương 372: Long Thiếu Bắn Sophie (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ở khách sạn International thành phố H.

Tối hôm qua Lê Hiểu Mạn ngồi xe Hàn Cẩn Hi thành phố H, bởi vì mang thai, cô ngủ thiếp đi trên xe, nhưng sáng nay lại tỉnh dậy trong phòng ngủ lớn của khách sạn.

Lúc cảm thấy quen với phòng ngủ thì cô xuống giường, nghĩ ngợi một lúc rồi bước vào phòng tắm vệ sinh cá nhân.

Trong phòng tắm có một bộ quần áo sạch, sau khi thay xong cô liền ra ngoài phòng khách.

Hàn Cẩn Hi không hề ở đây, hai cô phục vụ thấy cô đi ra thì mỉm cười: "Chào Lê tiểu thư, sáng nay Hàn tổng bay sang Anh, cố ý giao cho chúng tôi chuẩn bị bữa sáng, xin hỏi Lê tiểu thư bây giờ có muốn dùng cơm không?"

Hàn Cẩn Hi mới sáng sớm đã bay đi Anh quốc?

Nghe phục vụ nói, Lê Hiểu Mạn có chút kinh ngạc, cô phát hiện anh rất bận, từ lúc cô biết anh thì anh đã sớm bay tới bay lui rồi.

Cô không khỏi nghĩ đến Long Tư Hạo, Lâm Mạch Mạch nói anh có rất nhiều sản nghiệp, TE, Hoắc thị, Ngự Yến lâu và công ty tại Pháp, anh hẳn cũng bề bộn rất nhiều việc phải không?

Nhưng anh luôn ở cạnh cô, cô cũng có chút tò mò, anh làm việc lúc nào?

Anh quản lí những công ty này ra sao?

Giờ phút này nghĩ đến anh, lòng cô lại đau đớn như bị xé rách, không thể chấp nhận được một người đàn ông ưu tú như vậy lại phạm phải chuyện sai lầm kia.

Nếu không không nhìn thấy mấy bức ảnh đó thì thật tốt?

Nếu anh không có bất kì quan hệ gì thì tốt biết bao?

Hai người phục vụ thấy Lê Hiểu Mạn uể oải, cũng không đáp lời thì nghi hoặc hỏi: "Lê tiểu thư, bây giờ cô có muốn dùng cơm không?"

Lê Hiểu Mạn phục hồi tinh thần lại, thấy hai người đang tò mò nhìn mình thì gật đàu, cười xin lỗi: "Xấu hổ quá!"

Hai nữ phục vụ thấy Lê Hiểu Mạn gật đầu thì lễ phép cười: "Lê tiểu thư, mời cô đến nhà ăn chờ."

Hai phục vụ lập tức dẫn Lê Hiểu Mạn và nhà ăn của phòng Tổng Thống.

Cô mới ngồi xuống vài phút, thức ăn đã được bưng lên, từng món đặt trước mặt cô.

Cô đếm đại khái, có hai mươi mấy món, Trung Quốc và Phương Tây đều có.

Cô nhíu mày nhìn hai phục vụ đang cung kính đứng một bên, khẽ cười: "Nhiều như vậy, tôi không ăn hết được, là ai gọi thế?"

Một người phục vụ cười nhìn cô, vô cùng lễ phép nói: "Lê tiểu thư, những thứ này đều là Hàn tổng cố ý để chúng tôi chuẩn bị, Hàn tổng bay đi Anh quốc cần ba ngày, ba ngày này, bữa sáng, trưa, tối của cô đều đã được Hàn tổng chuẩn bị hết, chúng tôi chỉ cần phục vụ theo thực đơn củ ngài ấy là được."

Người này vừa dứt lời, người kia đã tiếp lời: "Lê tiểu thư, Hàn tổng đối xử với cô tốt quá, Hàn tổng gọi những thứ này đều là những món dinh dưỡng cho phụ nữa có thai, mỗi lần Hàn tổng tới thành phố H đều ở trong phòng tổng thống này, mà Lê tiểu thư lại là cô gái duy nhất Hàn tổng mang đến, nói vậy Lê tiểu thư là vị hôn thê của Hàn tổng sao? Lê tiểu thư còn đang có bầu nữa chứ, chúc mừng cô."

"Anh ta muốn đi Anh ba ngày?" Lê Hiểu Mạn nghe phục vụ nói thì có chút kinh ngạc, Hàn Cẩn Hi muốn ở Anh quốc ba ngày, vậy chẳng phải cô sẽ phải đợi anh ta ở thành phố H ba ngày sao?

Cô vừa kinh ngạc vừa xấu hổ.

Cô liếc nhìn hai phục vụ, xấu hổ cười nói: "Tôi không phải là vị hôn thê của anh ta."

Nghe vậy, hai người phục vụ đều hết sức kinh ngạc, cô không phải là vị hôn thê của Hàn tổng, vậy tại sao Hàn tổng lại tự mình chuẩn bị thực đơn dinh dưỡng cho người có thai?

Chẳng lẽ đứa bé trong bụng cô không phải của Hàn tổng?

Tuy hai người phục vụ không quá tin tưởng, nhưng vẫn rất lễ phép giải thích với Lê Hiểu Mạn: "Lê tiểu thư, xin lỗi! Là chúng tôi hiểu lầm."

Lê Hiểu Mạn nghe mấy cô giải thích thì càng xấu hổ, cô nhìn hai người cười nói: "Không sao, chuyện bình thường thôi mà, nếu là tôi thì tôi cũng sẽ hiểu lầm."

Có hai mươi mấy món trên bàn, nhưng cô chỉ động đũa mấy món trước mặt, không hề động đến cái khác.

Bữa sáng qua đi, cô bảo hai phục vụ rằng bữa trưa và tối không cần chuẩn bị nhiều đồ ăn như vậy nữa nhưng hai người đo lại nói, ba ngày cơm của cô đều đã được Hàn Cẩn Hi trả tiền rồi.

Mà phòng Tổng Thống xa hoa này, Hàn Cẩn Hi cũng đã trả ba tháng tiền phòng.

Cho nên cô ở đây là được bao ăn bao ở.

Tục ngữ nói thịnh tình không thể chối từ, cô thật sự không biết Hàn Cẩn Hi nghĩ gì, không ngờ anh lại chuẩn bị thực đơn ba ngày ăn cho cô, có phải anh quá "nhiệt tình" rồi không?

Cô và anh lúc đó chẳng qua chỉ là những người xa lạ mà thôi, anh không cần đối xxuwr với cô nhiệt tình như thế, hơn nữa cô cũng chẳng phải là gì của anh.

Cô đoán một bữa này nhất định tốn không ít tiền!

Cô vốn chỉ muốn tạm thời rời xa thành phố K, tiện tay làm tốt kế hoạch này cho anh, cũng không muốn hại anh tiêu pha nhiều như vậy.

Cho nên cô phải mau làm tốt kế hoạch này thôi.

Vì trước đây đã làm xong, nên chỉ mất hơn một tiếng là cô đã hoàn thành.

Bởi vì Hàn Cẩn Hi muốn ở lại Anh quốc ba ngày, cho nên cô không thể không ở thành phố H đợi anh về.

Ở lại trong khách sạn, trong đầu cô luôn quay cuồng những hình ảnh thân mật giữa Long Tư Hạo và Sophie.

Vì không muốn để chuyện đó làm mình khổ sở, ba này này sau bữa sáng cô đều đến mấy chỗ nổi tiếng ở thành phố H giải sầu, đến tối lại về khách sạn.

Mà cô đợi ở thành phố H ba ngày, Long Tư Hạo cũng gần như lật tung thành phố K mấy lần, chỉ kém phát lệnh truy nã thôi.

373. Chương 373: Bị Người Đánh Cắp... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Từ trước đến giờ tinh thần anh phấn chấn bởi vì Lê Hiểu Mạn đến, hơn nữa quản lý TE và Hoắc thị, công việc cộng chuyện riêng hai cái đều bận bịu, trên mặt anh hiếm có xuất hiện tia mỏi mệt, thậm chí còn có một ít tiều tụy.

Lúc này anh đang trong phòng làm việc tổng giám đốc Hoắc thị, dựa lưng vào ghế da thật màu đen, đôi mắt hẹp dài nửa hí, suy nghĩ Lê Hiểu Mạn sẽ đi đâu được.

Anh có thể khẳng định bởi vì cô nhìn thấy những tấm hình kia nên cố gắng trốn không muốn gặp anh, nhưng ở thành phố K không tìm được người, chuyện này làm cho anh bắt đầu hoài nghi cô không có ở thành phố K.

Ngón tay thon dài trắng nõn của anh nhẹ xoa xoa mi tâm có chút đau, đôi mày anh tuấn nhíu chặt, trong đôi mắt ánh lên sự lo âu và tự trách.

Tuy nói chuyện này là do một tay Sophie bày kế, nhưng cũng phải trách anh vì quá cố niệm tình anh em với Sophie, nhớ quá rõ những ân tình của cha mẹ Sophie đối với anh.

Anh không nên quá nhân từ với Sophie, không nên quá lơ là, không nên quá trọng nghĩa.

Anh tự trách, áy náy, khó chịu, cửa phòng làm việc của tổng giám đốc bị người khác đẩy ra, trong tay Dinah xách một hộp giữ ấm đi vào.

Cả người cô mặc quần bò sát người áo hở ngực, đường cong lả lướt cùng những món trang sức càng làm cô hoàn mỹ, vừa hấp dẫn lại quyến rũ, khuôn mặt kết hợp giữa Trung Quốc và Phương Tây càng tinh xảo với cách trang điểm, làm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô xinh đẹp động lòng người.

Đi tới bàn làm việc của Long Tư Hạo, thấy trên mặt tuấn mỹ của anh xuất hiện một tia mệt mỏi, còn tiều tụy không ít, cô đau lòng và thương yêu không dứt.

Cô đặt hộp giữ ấm nặng nề trên bàn làm việc bằng gỗ mộc của Long Tư Hạo, không vui trề miệng, đôi mắt màu nâu đau lòng nhìn anh: "Anh Tư Hạo, anh nhìn anh xem mới mấy ngày đã tiều tụy thành cái dạng gì? Lê Hiểu Mạn đó cũng thiệt là, vô duyên vô cớ mất tích vài ngày như vậy, cô ta không biết anh sẽ lo lắng cho cô ta sao? Em đã nói rồi, em mới thích hợp với anh nhất, thích hợp làm người phụ nữ của anh, anh khăng khăng không tin... nếu anh chọn em, anh nhất định sẽ rất hạnh phúc."

Nói đến đây, cô mở hộp giữ ấm ra, cười nhìn anh nói: "Anh Tư Hạo, đây là em đặc biệt vì anh mà nấu canh, vì món canh này, em học của Vân tẩu rất lâu, anh nhất định phải uống, đối với anh mới tốt"

Hiện giờ Long Tư Hạo căn bản không có tâm trạng uống canh, đôi mắt hẹp dài của anh nheo lại, ánh mắt hờ hững liếc nhìn Dinah, thanh âm lạnh như băng: "Lấy đi."

Giống như là đã quen với thái độ lạnh lùng của anh, Dinah như cũ cười để lộ hai lúm đồng tiền như hoa nhìn anh: "Anh Tư Hạo, uống một ngụm thôi! Nghe Lạc Thụy nói mấy ngày nay anh cũng chưa ăn cơm, anh không đói bụng sao? Nếu anh đói bụng, em sẽ đau lòng. Anh Tư Hạo, anh cứ uống một ngụm thôi mà! Anh Tư Hạo... Anh Tư Hạo..."

Lúc Dinah khuyên Long Tư Hạo uống canh, thần sắc Lạc Thụy ngưng trọng đi vào, trên tay anh cầm một túi văn kiện.

"Tổng giám đốc, có tin tức của Lê tiểu thư, bất quá không phải là một tin tức tốt."

Vốn Long Tư Hạo đang ngồi trên ghế da vừa nghe nói có tin tức của Lê Hiểu Mạn, lập tức đứng dậy cất bước đi nhanh tới trước người Lạc Thụy, con mắt hẹp dài nhìn anh, vội vàng hỏi: "Hiểu Hiểu ở đâu?"

Anh quá quan tâm Lê Hiểu Mạn ở nơi nào, thậm chí cũng không chú ý đến lời Lạc Thụy nói là một tin xấu.

Mà Dinah thấy Long Tư Hạo đối với Lê Hiểu Mạn để ý như vậy, đôi môi đỏ tươi không vui trề môi, đôi mắt màu nâu đáng thương trừng mắt nhìn bóng lưng tuấn tú của Long Tư Hạo: "Anh Tư Hạo, anh có thể không phân biệt đối xử rõ ràng như vậy hay không? Đối với em thì lạnh như băng, đối với Lê Hiểu Mạn đó thì nhiệt tình như lửa, anh làm lòng em rất đau đớn a!"

Lạc Thụy nhíu mày chu mỏ không vui nhìn Dinah, câu môi nói:" Dù sao da mặt cô cũng dày, nội tâm cực kỳ mạnh mẽ, bất kể làm sao cô cũng tuyệt đối không đi tự sát, cho nên tại sao phải quan tâm đến cô?"

Dinah thấy Lạc Thụy rất thích nói lời cay độc với cô, oán hận trợn mắt nhìn anh: "Lạc Thụy chết đi, anh nhớ cho tôi, tôi sớm muộn gì cũng để cho anh ngay cả thái giám đều không làm được."

Lạc Thụy hơi nhíu mày, đôi mắt cười híp lại thành một đường: "Dinah tiểu thư, thứ cho tôi ngu dốt, ngay cả thái giám cũng chưa chắc được làm là ý gì? "

Lời anh vừa dứt, văn kiện trong tay bị Long Tư Hạo đoạt lấy.

Long Tư Hạo chờ anh nói tin tức của Lê Hiểu Mạn đang ở đâu, anh lại cùng Dinah "tán tỉnh ve vãn", nếu không phải anh ta theo anh vào sinh ra tử.

374. Chương 374: Bị Người Đánh Cắp... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lạc Thụy thấy anh cầm lấy túi văn kiện kia, thần sắc lập tức trở nên ngưng trong, tính dò xét hỏi: "Tổng giám đốc, anh thật muốn xem cái này sao? Tôi cảm thấy anh nên chuẩn bị tâm lí trước"

Đôi mắt Long Tư Hạo nhàn nhạt co lại, đôi mắt thâm trầm sắc bén nhìn anh, môi mỏng nhẹ mân: "Thế nào?"

Lạc Thụy nhíu nhíu mày, con mắt nheo lại: "Tổng giám đốc, cái này là mới vừa rồi có người ký giả đưa tới, tôi nói trước cho anh đi! Đồ bên trong này cùng Lê tiểu thư có liên quan, đầu tiên, Lê tiểu thư vô cùng an toàn, thứ trọng yếu, cái này cái này... Bên trong toàn bộ là hình, còn gì nữa không, cái này cái này... Cái này... cái này trong hình không chỉ có một mình Lê tiểu thư, còn có một người đàn ông"

Nói đến đây, anh nhướng mày gật đầu nhìn Long Tư Hạo, tròng mắt nheo lại nói: "Ừ! Là người đàn ông, hơn nữa còn là một người đàn ông rất tuấn tú, người đàn ông này tổng giám đốc cũng đã gặp, chính là...A..."

Lời anh nói còn chưa dứt, đôi môi liền bị một bàn tay trắng như tuyết che miệng lại.

Mà bàn tay trắng như tuyết dĩ nhiên là Dinah, cô thấy anh nói dài dòng, thật sự nghe không vô, liền không nhịn được đưa tay bịt kín miệng anh.

Đôi mắt màu nâu của cô nheo lại, ánh mắt sắc bén trợn mắt nhìn anh: "Nói chuyện dài dòng, anh có phải là đàn ông hay không?"

Dứt lời, nàng buông tay ra, đầu gối đi lên đỉnh đầu, Lạc Thụy lập tức đau cau mày cong lên eo.

Long Tư Hạo không để ý đến hai người đang đùa giỡn, mở văn kiện trong túi trên tay, lấy hình bên trong ra.

Những hình này ghi chép Lê Hiểu Mạn từ thành phố K rời đến thành phố H có phát sinh một ít chuyện.

Hình hiển nhiên là bị người khác chụp trộm.

Tấm hình thứ nhất là hình Lê Hiểu Mạn ở bờ biển thành phố K té xỉu vào ba ngày trước, Hàn Cẩn Hi ôm cô vào trong xe.

Trong hình, Hàn Cẩn Hi thân mật ôm Lê Hiểu Mạn, mà Lê Hiểu Mạn ở trong ngực anh không có phản kháng.

Thấy một tấm hình khác, ánh mắt anh trầm xuống, đôi mắt nheo chặt, bàn tay trắng nõn cầm hình xiết chặt.

Bởi vì là hình, anh không thể nào nhìn toàn diện, cũng không biết thật ra Lê Hiểu Mạn ngất xỉu Hàn Cẩn Hi mới ôm được.

Sau nữa là hình hai người đang ở trong bệnh viện, người chụp tựa hồ muốn cho Long Tư Hạo hiểu lầm cái gì đó, hình chụp toàn những lúc thân mật trong ống kính.

Trong đó có một tấm Hàn Cẩn Hi nâng cằm Lê Hiểu Mạn lên, còn Lê Hiểu Mạn cười chúm chím nhìn anh.

Nhìn trong hình, hai người rất tình cảm nhìn nhau.

Hai người từ bệnh viện rời đi, lên xe, đến thành phố H, vào quán rượu, đều bị người khác chụp trộm.

Tới quán rượu lớn của thành phố H thuận lợi, Lê Hiểu Mạn vẫn còn ngủ, vẫn là Hàn Cẩn Hi ôm vào trong quán rượu.

Không biết làm sao người khác chụp lén được, thậm chí ngay cả cảnh Hàn Cẩn Hi ôm Lê Hiểu Mạn đến cũng có hình.

Lúc thấy tấm hình này, đôi mắt hẹp dài trầm xuống đôi mắt Long Tư Hạo híp lại lạnh thấu xương, trên khuôn mặt tuấn mỹ có thần sắc âm trầm khiếp người, toàn thân tỏa ra một trận hàn khí.

Anh đổi hình khác trong tay, đôi mắt thẳm sâu xẹt qua một tia đau đớn trong anh.

Phía sau là hình Lê Hiểu Mạn đang Du ngoạn phong cảnh ở thành phố H.

Người chụp lén cố ý cho Long Tư Hạo hiểu lầm, hình chụp ở cảnh khu thỉnh thoảng Lê Hiểu Mạn nhe răng cười.

Chỉ là xem ảnh chụp, cô tựa như chơi rất vui vẻ, nhưng thực ra, cô đang giải sầu, trong lòng vẫn đau đớn kịch liệt.

Ngẫu nhiên cười một cái, cũng không từ nội tâm cô biểu đạt.

Sau khi nhìn xong hình ảnh trong lòng Long Tư Hạo đủ loại tư vị, đau lòng, tức giận, thương tâm, thất vọng, nghi ngờ, không dám tin… mọi tâm tư đều có.

Anh ở thành phố K tìm cô, lo lắng cho cô, đau lòng vì cô, cô lại cùng người đàn ông khác tới thành phố H, còn vào quán rượu…

Không có anh ở bên cạnh cô, cô tựa hồ rất vui vẻ, rất vui vẻ.

Anh cho là cô sẽ thương tâm, trốn không muốn gặp anh, hóa ra anh chỉ tự mình đa tình.

Căn bản cô không quan tâm anh, cũng sẽ không vì anh mà đau lòng.

Lúc anh đang lo lắng cô sẽ đau lòng, nhưng rốt cuộc cô lại được người đàn ông khác ôm trong ngực…

A a…

Ở trong lòng anh thầm cười nhạt, máu như từ tim anh chảy ra vậy đau đớn.

Tất cả các hình trong tay đều bị anh tức giận ném xuống đất.

Hốc mắt anh dần dần đỏ, đôi mắt hẹp dài nheo chặt, bàn tay trắng nõn cuộn chặt chẽ, một quyền nện vào bàn làm việc bằng gỗ mộc.

"Bành…"

Cây đàn mộc trên bàn làm việc vỡ thành hai nửa, máy tính cũng vỡ dưới sàn nhà, tất cả văn kiện phía trên đều rơi lả tả xuống đất.

"Anh Tư Hạo…"

Dinah thấy vậy, đôi mắt màu nâu lo lắng nhìn Long Tư Hạo, đau lòng nói: "Anh Tư Hạo, đừng nóng giận, chớ bị chọc hại đến thân thể, Lê Hiểu Mạn không biết quý trọng anh, còn có em mà?"

"Cô chớ làm loạn thêm." Lạc Thụy nheo tròng trợn mắt nhìn cô, ngước mắt hướng Long Tư Hạo, thần sắc ngưng trọng nói: "Tổng giám đốc, có lẽ có hiểu lầm, tôi tin Lê tiểu thư nhất định rất quan tâm ngài, nói không chừng cô ấy đi giải sầu."

375. Chương 375: Bị Người Đánh Cắp... (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người trong cuộc mơ hồ người đứng xem sáng suốt, Lạc Thụy không phải là người đàn ông yêu Lê Hiểu Mạn, nhưng khi thấy những tấm hình này cũng có nghi ngờ và kinh ngạc, nhưng sẽ không đau lòng, cũng không suy nghĩ bậy bạ, tỉnh tái cân nhắc lại mọi chuyện, so với Long Tư Hạo nhìn rõ ràng hơn.

Bởi vì Long Tư Hạo yêu Lê Hiểu Mạn sâu sắc, mặc dù anh cơ trí, nhưng lúc thấy những hình này, ít nhiều cũng chịu ảnh hưởng, tâm tình không cách nào tĩnh tái, đương nhiên sẽ không cân nhắc mọi chuyện chu toàn, suy nghĩ sai lầm rất lớn.

Nghe được lời Lạc Thụy nói, đôi mắt hẹp dài của anh nheo lại mang một vẻ lạnh thấu xương, nhìn những tấm hình rơi trên mặt đất, trong lòng giống như có vô số lưỡi dao sắc bén đâm vào vậy rất đau đớn.

Có lẽ như lời Lạc Thụy nói đi giải sầu, nhưng cô tại sao phải đi cùng người đàn ông khác? Tại sao cùng một người đàn ông khác vào quán rượu? Tại sao nhẫn tâm bỏ đi ba ngày, không liên lạc với bất kỳ người nào?

Ngay cả điện thoại anh cho cô, cô cũng không mang, cô cố ý để cho anh không tìm được cô sao?

Cô cứ như vậy không muốn gặp lại anh sao?

Ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho anh sao?

Lạc Thụy cau mày liếc nhìn thần sắc bi thống của Long Tư Hạo, dò xét hỏi: "Tổng giám đốc, anh định đi đón Lê tiểu thư, hay là…"

Ánh mắt Long Tư Hạo run lên, không trả lời Lạc Thụy, thần sắc tàn bạo làm cho người khác sợ hãi đi thẳng ra ngoài phòng tổng giám đốc.

Lạc Thụy thấy vậy, liếc nhìn Dinah nói cô thu dọn phòng làm việc một chút, liền đi theo ra ngoài.

…

Thành phố H tại quán rượu Quốc tế.

Hôm nay thành phố H xảy ra sự việc hệ trọng mà Lê Hiểu Mạn không biết, cô không biết mình và Hàn Cẩn Hi được truyền thông đưa đầu bản tin.

Sáng nay lúc tám giờ Hàn Cẩn Hi đến thành phố H, anh liền đi thẳng đến quán rượu quốc tế.

Anh cùng Lê Hiểu Mạn không hiểu tại sao lúc ở trên xe anh mới biết tin.

Mà Lê Hiểu Mạn biết anh hôm nay sẽ trở lại quán rượu, trời chưa sáng đã thức dậy.

Sau đó cầm văn kiện đã chuẩn bị sẵn ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách chờ anh.

Cô đợi xấp xỉ hai giờ, Hàn Cẩn Hi mới ở hướng tây, người phụ vụ cùng với hộ vệ theo đi vào.

Từ sau khi anh đi vào vẫn đang gọi điện thoại, thần sắc tương đối nghiêm túc, ánh mắt lộ ra lãnh ý, cùng với sắc mặt căng chặt có phong thái tài hoa, chứng minh giờ phút này anh đang rất tức giận.

Anh nói điện thoại giọng rất nặng, thanh âm rất lạnh, giống như là đang khiển trách ai.

Người phục vụ cùng vệ sĩ của anh hộ tống tiến vào phòng tổng thống, sau đó lui ra ngoài.

Ngồi trên ghế sô pha Lê Hiểu Mạn thấy sau khi anh đi vào vẫn gọi điện thoại, thần sắc lạnh như băng nghiêm túc, như ngồi trong đống than.

Cô hiện tại bắt đầu hoài nghi chuyện cô sắp đặt cho Hàn Cẩn Hi có hài lòng không?

Nếu anh không hài lòng có thể hay không sẽ mắng chửi người a?

Đôi mày thanh tú nhíu sâu, cô cẩn thận nhìn văn kiện cô sắp xếp, nhìn xem coi có vấn đề gì không?

Ngay lúc cô đang nhìn nghiêm túc, ghế sa lon bên cạnh cô lún xuống một chút, một mùi hương say lòng người nhẹ nhàng vào mũi cô, bên cạnh có một hình dáng, không nghe ra âm thanh vui vẻ hay tức giận truyền vào tai cô.

"Tôi cho em ba ngày, bây giờ nước đến chân mới biết nhảy không thấy chậm sao?"

Nghe tiếng, Lê Hiểu Mạn đang muốn ngẩng đầu, trong tay cầm văn kiện liền bị một bàn tay trắng nõn đoạt lấy.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Hàn Cẩn Hi, thấy anh đang nhìn phương án của cô, khuôn mặt tuấn mỹ hào hoa phong nhã không nhìn ra được biểu cảm gì, chẳng qua cặp mắt màu xanh nhạt của anh bên trong đôi mắt co rút nhanh, làm cô không dám chắc anh có vừa lòng hay không vừa lòng?

Nhìn xong phần phương án đó, đôi mắt mị hoặc màu lam của anh híp chặt, ánh mắt thâm thúy, môi mỏng đỏ như lửa giương một nụ cười yêu mị, nhưng lại làm người ta suy đoán không ra rốt cuộc anh vui hay giận.

Thấy anh cười yêu mị, Lê Hiểu Mạn cũng không có đần cho là anh rất hài lòng.

Cô phát giác anh cùng Long Tư Hạo, cũng thâm trầm làm người ta không nhìn thấu triệt để.

Nghĩ đến Long Tư Hạo, tim cô chợt cứng lại, giống như bị búa tạ đánh vậy, cô đau đến nhíu chặt mày.

Mặc dù trải qua ba ngày, nhưng những đau đớn và cô hít thở không thông cũng không giảm bớt phân nửa.

Bây giờ mỗi lần cô nghĩ đến Long Tư Hạo, ngay cả hô hấp đều cảm thấy đau.

Che giấu sự đau buồn trong lòng, cô thu mày liếc nhìn Hàn Cẩn Hi, nhàn nhạt cười: "Anh có vấn đề gì hay có ý kiến gì cứ nói"

Đôi mắt Hàn Cẩn Hi nhàn nhạt co lại, ánh mắt lười biếng thâm trầm nhìn cô: "Dựa theo phần phác thảo em đã làm, nếu tôi so với dự tính thì gấp đôi tiền đầu tư."

376. Chương 376: Bị Người Đánh Cắp... (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Làm phần phương án này, Lê Hiểu Mạn đã nghĩ tới vấn đề này, vì vậy nhíu mày nhìn anh nói: "Đúng! Nếu so phương án này với cái trước của anh tốn nhiều tiền hơn, nhưng nếu dựa theo phần phương án này tiến hành, Hàn tổng sẽ lời hơn so với trước kia, tôi nghĩ ánh mắt Hàn tổng hẳn là muốn lâu dài chứ? Bây giờ đầu tư nhiều, tương lai kiếm được nhiều, nếu Hàn tổng dựa theo phương án kia tiến hành, Hàn tổng đầu tư ít, lợi nhuận cũng ít, hoặc là căn bản không thu được lợi, có thể sẽ bị lỗ."

Nghe xong lời cô, đôi mắt màu xanh nhạt của Hàn Cẩn Hi hơi co lại, ánh mắt cười chúm chím nhìn cô, môi mỏng đỏ như lửa câu một nụ cười yêu mị mê người, thanh âm mộc mạt êm tai: "Em chuẩn bị phương án này hoàn toàn là lo nghĩ cho những người ngư dân kia"

Cái vấn đề này Lê Hiểu Mạn cũng nghĩ đến, cô nhíu mày nhìn Hàn Cẩn Hi, đôi mắt như nước trong veo thoáng qua vẻ tự tin: "Nếu anh không phải di chuyển những người dân ngư này, làm cho mọi người oán than như vậy không tốt lắm, mọi người hòa thuận tốt hơn nhiều không phải sao? Hàn tổng thi công khu nghỉ mát ở ngư đảo, chung quy vẫn cần nhân lực đến xây dựng, chỉ cần giá cả thích hợp, tôi nghĩ người dân ngư luôn luôn nguyện ý "Vì ngài cống hiến sức lực", hơn nữa người dân nghề chày vẫn sinh hoạt ở đó, đã sớm thích ứng cách sống gian khổ, nếu Hàn tổng muốn cho các công nhân xây dựng khu nghỉ mát, chỉ sợ giá tiền cao! Mà người dân ngư, không cần giá cả cao, sẽ thay anh làm tốt sao không? Hơn nữa anh như vậy coi như làm một chuyện tốt, bọ họ nhất định cảm tạ anh, bởi vì anh cải thiện cuộc sống của họ."

Hàn Cẩn Hi nghe lời cô nói, đôi mắt co chặt, đôi mắt thoáng qua tia thưởng thức đối với cô, biểu cảm anh nhu hòa, chuyên chú nghe cô nói.

Cô nghĩ rất chu đáo, cũng rất xa, giá hạng mục công trình cũng sẽ rất lớn, bởi vì phương án trong của cô, anh còn cần phải nhập vào một số công nghệ cao, để cho người dân có thể sử dụng sản phẩm.

Mặc dù cái này tựa hồ không có trong kế hoạch lúc trước của anh, nhưng anh cũng tán thành phương án này.

Ban đầu anh lựa chọn ở phương thức lạc hậu xây đảo ngư thành làng du lịch, đúng như câu cô nói, can đảm thống trị người trong thiên hạ trước.

Có lẽ trong mắt tất cả mọi người, anh đầu tư nơi đó căn bản không thể kiếm tiền, nhưng chính anh muốn thử một lần.

Mặc dù ngoài miệng anh chưa nói, nhưng phương án của cô, anh không chỉ tán thành, hơn nữa còn vô cùng hài lòng,cô giống như đi trong lòng anh vậy, làm phương án vô cùng hợp với ý anh.

Xem ra anh có nên phá lệ cố ý chờ phần phương án này của cô không.

Lê Hiểu Mạn thấy anh không vui không giận, chẳng qua ánh mắt thâm thúy lại lười biếng liếc nhìn cô, đôi mày thanh tú của cô cau lại, nhìn anh hỏi: "Anh rốt cuộc là hài lòng hay bất mãn, anh cho một lời nói đi"

Hàn Cẩn Hi không trả lời vấn đề hài lòng hay không, mà nhích tới gần cô, đôi mắt mị hoặc màu lam chăm chú nhìn khuôn mặt nhỉ nhắn xinh xắn của cô, giọng mang một tia tò mò hỏi: "Em học ngành gì?"

Lê Hiểu Mạn hơi sợ run lên, nhíu mày nhìn anh, môi hồng nhẹ nâng: "Anh hỏi cái này làm gì? Nếu phần phương án anh không có ý kiến, tôi muốn tôi rời´, cảm ơn anh chiếu cố tôi mấy ngày nay, tôi muốn hỏi anh một vấn đề hết sức bình thường."

" Vấn đề hết sức bình thường?" Lông mày đen như mực của Hàn Cẩn Hi nhíu lại, đôi mắt mị hoặc màu lam thâm trầm nhìn cô, trong đôi mắt ấy loé lên một tia hứng thú.

Thấy anh tựa hồ có hứng thú, Lê Hiểu Mạn ngược lại có chút lúng túng hơn: "Tôi muốn hỏi anh mấy ngày nay tốn bao nhiêu tiền, tôi trả tiền cho anh"

Cô tự nhận cái vấn đề này rất xác thực rất bình thường, nhưng cô cùng Hàn Cẩn Hi tự dưng không quen, cô ở quán rượu a ngày, tiền ăn tiền uống đều do anh bỏ ra, cô dù sao cũng nên trả cho anh!

Nếu không, cô sẽ cảm thấy nợ anh một ân huệ

Hàn Cẩn Hi nghe xong lời cô, lười biếng hí nửa tròng mắt, đôi mắt đầy thâm ý nhìn cô bởi vì lúng túng mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, môi mỏng câu lên nói:" Vấn đề của em không bình thường, tôi không thiếu chút tiền này, không cần em trả cho tôi."

Dứt lời, anh đứng lên.

Thấy anh đứng dậy, Lê Hiểu Mạn cũng đứng thẳng người, đôi mắt như nước trong veo lúng túng nhìn anh: "Tôi với anh không quen không biết, cũng không thể để cho anh tốn kém.."

Hàn Cẩn Hi không đợi cô nói hết, thân thể cao to áp gần cô, đôi mắt màu lam đầy thâm ý nhìn cô, môi mỏng phác họa một độ cong yêu mị mê hoặc người: "Ý em là chỉ cần chúng ta có chút quan hệ, tôi tốn kém vì em sẽ là lẽ đương nhiên?"

Lê Hiểu Mạn không hiểu những lời này của anh, bởi vì anh đột nhiên áo sát cô, liền lui về sau một bước, nhìn anh nói: "Tôi không có ý này, tôi chỉ không muốn thiếu nợ một người xa lạ"

Trong miệng cô nói ra ba chữ "Người xa lạ" làm lông mày như mực của Hàn Cẩn Hi nhíu lại, đôi mắt co rút liếc nhìn cô, vẻ mặt yêu mị nở nụ cười làm mê hoặc lòng người, giọng có chút lãnh đạm: "Có phương án này, em không hề thiếu tôi, tôi cũng không cảm thấy tốn kém, trong lòng tiểu thư cũng không cần thấy khí chịu, phương án này tôi rất hài lòng"

Nghe anh nói hài lòng, đôi mắt Lê Hiểu Mạn sáng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười: "Anh hài lòng thật?"

Bất kỳ người nào làm thành một chuyện, nghe được đối phương khen, cũng sẽ thật cao hứng, cô cũng giống vậy.

Liếc nhìn nụ cười trên mặt cô, Hàn Cẩn Hi cũng cảm thấy cao hứng, tựa như cô cười thấm vào lòng anh.

377. Chương 377: Ký Giả Bao Vây (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Không thích câu trả lời vô nghĩa Lê Hiểu Mạn gật đầu, môi mỏng nhẹ nâng: "Vâng! Rất hài lòng"

"Hàn tổng, cảm ơn anh đã chắc chắn." Lần đầu tiên Lê Hiểu Mạn làm phương án quy hoạch lại được công nhận, niềm vui nhất thời lan tới trái tim anh, bàn tay trắng nõn của Hàn Cẩn Hi đưa tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ của cô.

Hàn Cẩn Hi bất ngờ nhìn bàn tay nhỏ của cô nắm lấy tay anh, mắt thấy hơi kinh ngạc, đưa mắt nhìn vô thức thấy nụ cười lan tới tận tim.

Đôi môi đỏ bừng của anh không phù phiếm, không trả lời, cứ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn với nụ cười của Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn thấy Hàn Cẩn Hi nhìn cô, cô nhìn xuống, đôi mắt rơi vào hai tay của hai người, nhìn thấy cô nắm tay anh, cô đỏ mặt xấu hổ, lập tức buông tay.

"Không...tôi xin lỗi, tôi hơi phấn khích."

Hàn Cẩn Hi thấy cô buông tay, đôi mắt xanh quyến rũ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô

"Tổng giám đốc Hàn, vì anh hài lòng với kế hoạch, công việc của tôi đã hoàn thành, tôi nên đi. Tạm biệt!"

Lê Hiểu Mạn giãn mày, đối với anh nở một nụ cười lịch sự, sau đó bước ra cửa.

Sau khi cô ra khỏi cửa, Hàn Cẩn Hi cũng đi ra, anh nhìn thân hình nhỏ nhắn của cô, lông mày anh hơi nhíu lại: "Em có chắc muốn một mình rời đi?"

Lê Hiểu Mạn dừng bước chân, quay san nhìn Hàn Cẩn Hi, nở nụ cười: "Tôi có thể đi một mình"

Hàn Cẩn Hi căng thẳng, không nói bất cứ điều gì, bước nhanh về phía trước, đi đến trước mặt cô.

Lê Hiểu Mạn thấy tình huống này, không biết như thế nào đứng yên tại chỗ.

Dayton và Missy đi với cô, khuôn mặt của mình vẫn lạnh lùng: "Ông chủ không để cô đi một mình, tình hình bên ngoài khách sạn một mình cô không thể đối phó"

Lê Hiểu Mạn nhìn Xiumei Mei, Misaki bối rối: "Chuyện gì xảy ra bên ngoài khách sạn?"

Missy đã không trả lời Lê Hiểu Mạn, chỉ làm một tư thế xin vui lòng.

Mi Xi thở dài, Lê Hiểu Mạn bước đi.

Cô đã tìm thấy những người Han Jinxi xung quanh anh ta và một, tất cả những lời trân quý như vàng, không nói chuyện với tình yêu.

Có lẽ cô ấy chỉ hỏi một thứ vô nghĩa!

Li Xiao Man và Han Jinxi đi thang máy dành cho khách sạn VIP sang tầng một của khách sạn.

Nàng cùng Hàn Cẩn Hi đồng hành đi tuốt ở đàng trước, nhưng giữa hai người vẫn có cách.

Sau lưng của hai người là gạo tây cùng sáu tên vệ sĩ.

Làm Lê Hiểu Mạn không có nghĩ tới là cô cùng Hàn Cẩn Hi mới vừa đi ra quán bar, lại bị một đám ký giả liền chen chúc vây quanh, máy quay phim, máy chụp hình vân vân cũng nhắm ngay cô cùng Hàn Cẩn Hi, một trận hỗn độn!

Cô cùng Hàn Cẩn Hi đi về phía trước, giữa hai người có một khoảng cách.

Sau lưng của hai người là sáu gã vệ sĩ.

"Rắc rắc rắc rắc" thanh âm nhấn máy vang lên liên tiếp.

Vệ sĩ đã bảo vệ cô và Hàn Cẩn Hi ở trước, chặn những ký giả kia, mà những ký giả kia vẫn điên cuồng chụp hình.

Hoàn toàn không biết rõ Lê Hiểu Mạn đang trong tình trạng ngơ ngẩn, ngước mắt nhìn Hàn Cẩn Hi, không rõ chuyện liền hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Vẻ mặt Hàn Cẩn Hi hết sức ung dung bình tĩnh, mặt mũi hào hoa phong nhã không vì ký giả mà có biểu cảm phập phồng gì.

Khóe môi anh phác họa ra một nụ cười yêu mị mê người, đôi đồng tử màu xanh nhạt lóe ra một ánh sáng lạnh lẻo, thanh âm mộc mạc, nghe không ra vui hay giận: "Chúng ta lên tiêu điểm tin tức, em không biết sao?"

"Tiêu điểm tin tức gì?" Đôi mắt Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn Hàn Cẩn Hi, cô không có xem điện thoại, cũng không xem ti vi hay tin tức, làm sao biết tin tức gì?

Cô và Hàn Cẩn Hi hai người không quen không biết, làm sao lên báo?

Lúc này, vấn đề của ký giả truyền vào tai cô.

"Hàn tổng, vị tiểu thư này là vị hôn thê ngài sao? Ngài giấu kỹ a!"

"Hàn tổng, tốc độ của ngài thật là mau a! Nghe nói vị hôn thê của ngài mang thai, đây là thật sao? Các người chuẩn bị lúc nào cử hành hôn lễ?"

...

Nghe được vấn đề mà ký giả hỏi, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc ngước mắt nhìn Hàn Cẩn Hi, thấy dáng vẻ anh vẫn ung dung bình tĩnh, cô cau mày nói: "Hàn tổng, anh mau giải thích với bọn họ!"

Đôi mắt Hàn Cẩn Hi hơi co lại, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, môi mỏng nở nụ cười yêu mị, giọng không lạnh không nóng: "Không phải em nói mình minh bạch bản thân biết, mình dơ bẩn bản thân tự biết sao?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn khẽ trề môi, tròng mắt nheo lại nhìn anh: "Trí nhớ anh thật tốt."

Cô phát hiện lời cô đã nói, anh nhớ rất rõ ràng, hơn nữa còn dùng lời cô nói phản bác lại cô.

Nếu anh lười giải thích, tốt lắm vậy để cô giải thích

Cô tiến lên một bước, đang muốn mở miệng, một bóng người đứng bên cạnh cô, mở miệng trước cô.

"Cám ơn mọi người quan tâm đến tôi~ chuyện riêng..." bóng người dĩ nhiên là Hàn Cẩn Hi, khuôn mặt tuấn mỹ phong thái tao nhã trên mặt còn nở nụ cười yêu nghiệt, giọng không nóng không lạnh, nhưng đôi mắt hết sức lãnh đạm, anh thêm khẩu âm hai chữ "Chuyện riêng"

Đôi mắt màu lam của anh hơi nheo lại, ngay sau đó lại nói: "Cô ấy chính xác mang thai, về phần tôi, cô ấy kết hôn, đến lúc đó mọi người sẽ tự nhiên biết, ngày cưới không định, không tiết lộ."

Anh trả lời mập mờ cái nào cũng được, sở dĩ đem "Tôi, cô ấy" hai chữ tách ra nói, giấu giếm ý chính là anh cùng Lê Hiểu Mạn kết hôn nhưng cưới riêng, những ký giả này nghe không hiểu.

Nhưng người bình thường nhất định sẽ nghe thành anh nói anh cùng Lê Hiểu Mạn kết hôn.

Đôi mắt Lê Hiểu Mạn như nước trong veo híp lại, nhíu mày nhìn anh: "Anh đang nói gì?"

378. Chương 378: Ký Giả Bao Vây (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hàn Cẩn Hi hơi câu môi, đôi mắt màu xanh nhạt ẩn chứa một nụ cười, giọng lãnh đạm: "Tôi nói rm nghe không hiểu sao? Xem ra tôi coi trọng chỉ số thông minh của em!"

Dứt lời, anh đi thẳng về phía trước, mà Thước Tây cùng vệ sĩ liền mở đường cho anh

Lê Hiểu Mạn liếc anh, đi theo sau lưng anh.

Mà lúc cô theo sau anh, giống như cố ý rhả chậm bước chân, cánh tay thon dài không tự chủ vòng qua eo cô che chở cái thai của cô, tránh để ký giả xông lên.

Anh nhìn như muốn ôm cô, nhưng tay anh không có đụng phải eo của cô.

Mà tay anh không đụng eo cô, Lê Hiểu Mạn cũng không nhận ra Hàn Cẩn Hi theo bản năng che chở cử động của cô.

Nhưng một màn này rơi vào trong mắt của rất nhiều người, trừ các ký giả tại chỗ, còn có người mà Lê Hiểu Mạn không ngờ tới sẽ xuất hiện ở thành phố này.

Long Tư Hạo, Lạc Thụy, Tô Dịch, cùng với mười người mặc quần áo đen đi theo phía sau bọn họ.

Những người mặc quần áo đen này toàn bộ đều trải qua huấn luyện đặc biệt, năng lực tác chiến vô cùng mạnh, am hiểu nhất là lấy một địch mười người

Long Tư Hạo luôn luôn khiêm tốn không dễ dàng điều động bọn họ, nhưng lần này đối mặt với bối cảnh thân phận to lớn của Hàn Cẩn Hi, anh mới chuẩn bị mà đến.

Khi anh thấy Lê Hiểu Mạn cùng Hàn Cẩn Hi từ trong quán bar đi ra, tim anh quặn đau không dứt, bàn tay trắng nõn nắm thành quyền, phát ra âm thanh răng rắc, khuôn mặt tuấn mỹ căng thẳng, như che phủ một tầng băng ngàn năm, thần sắc tàn bạo khiếp người, đôi mắt hẹp dài đôi mắt u ám loé lên một tia sát khí muốn hủy diệt toàn bộ thiên địa, ánh mắt như đóng băng rét lạnh.

Đứng bên cạnh anh là Lạc Thụy và Tô Dịch không khỏi một trận run rẩy, toàn thân rùng cả mình, trực giác nghĩ nên đi vào.

Lạc Thụy hơi run rẩy người, nhíu mày nhìn thần sắc tàn bạo khiếp người của Long Tư Hạo, dò xét hỏi:" Tổng giám đốc, khi nào chuẩn bị động thủ?"

Đôi mắt Long Tư Hạo nguy hiểm nheo chặt, ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn Hàn Cẩn Hi cùng Mễ Tây và sáu tên vệ sĩ che chở, Lê Hiểu Mạn an toàn thoát ra khỏi vòng vây của ký giả, đôi mắt thăm thẳm xẹt qua một tia đau đớn.

Trong giây lát, chỗ đau kia bị gạt đi thay thế bằng sự tàn ác xơ xác tiêu điều.

Đôi mắt đen như mực của anh một trận co rút nhanh, ánh mắt sắc bén lạnh thấu xương tựa như đang tản ra trận khí lạnh.

Không trả lời Lạc Thụy, thần sắc anh tàn nhẫn khiếp người, đi thẳng tới phía Lê Hiểu Mạn.

Lạc Thụy và Tô Dịch thấy vậy, hai người cũng đi theo sau lưng anh.

Về phần những người mặc âu phục màu đen, mang bao tay trắng đồng loạt đứng tại chỗ.

Long Tư Hạo không ra lệnh, bọn họ sẽ không động thủ.

Bọn họ trận thế không lớn, nhưng khí thế không nhỏ, không có một ký giả nào dám lên trước x bởi vì sắc mặt lạnh như băng của nhưng người mặc âu phục đen giống như quân nhân vậy, đứng thẳng tắp, mắt nhìn thẳng, nhìn không giống hộ vệ, làm người ta không lạnh mà run.

Nhưng thực chất có Long Tư Hạo, Tô Dịch, Lạc Thụy ba người ở đây, căn bản cũng không cần bọn họ.

Lúc này Lê Hiểu Mạn cùng Hàn Cẩn Hi đã cách xa vòng vây ký giả vòng vây một khoảng.

Lê Hiểu Mạn thấy ký giả không đuổi theo nữa, dừng bước chân lại, ngước mắt liếc nhìn Hàn Cẩn Hi lễ phép cười một tiếng: "Hàn tổng, bất kể anh mới vừa rồi nói cái gì, cũng coi như giải vây giúp tôi, vô cùng cảm ơn! Anh hẳn rất bận bịu nhỉ? Tôi không quấy rầy anh, gặp lại."

Hàn Cẩn Hi thấy cô vội vả rời đi, mày đen như mực hơi nhăn lại, đôi mắt màu lam mị hoặc đầy thâm ý liếc nhìn cô: "Em chuẩn bị về thành phố K?"

Nghe anh nhắc tới thành phố K, lòng Lê Hiểu Mạn đau đớn kịch liệt, cô không dám dùng sức hô hấp, bởi vì mỗi khi hít thở cô sẽ đau đến nghẹt thở.

Hàn Cẩn Hi thấy cô cau mày không trả lời, đôi mắt màu lam mị hoặc co rút, ánh mắt lúc sáng lúc tốt, môi đỏ như lửa câu lên một đường, độ cong mê người, giọng không lạnh không nóng, thanh âm trầm mạnh êm tai: "Lên xe, tôi đưa em về."

Nghe vậy, đôi mắt như nước trong veo của Lê Hiểu Mạn có chút kinh ngạc nhìn anh, đang lúc cô chuẩn bị mở miệng cự tuyệt, một thanh âm quen thuộc không thể quen thuộc hơn với cô vang lên.

"Cô ấy không cần anh đưa về."

Nghe được thanh âm trầm thấp quen thuộc này, tim Lê Hiểu Mạn đập chậm một nhịp, trong lòng một trận co rút nhanh, đau đến nghẹt thở làm cô nhíu chặt mày.

Cô ngước mắt, hướng khuôn mặt tuấn mỹ âm trầm nhìn, Long Tư Hạo cất bước nhanh đi tới, đôi mắt trong suốt nháy mắt liền biến thành một vẻ khiếp sợ chiếm giữ.

Cô làm sao cũng không nghĩ tới anh lại tìm tới thành phố H

Hôm nay cả người anh mặt một thân âu phục đen, áo sơ mi màu tím, không hề có cà vạt, cổ áo cởi ra ba nút áo tròn màu tím, làm anh tăng thêm vẻ cuồng dã và hấp dẫn.

Màu đen cùng màu tím phối hợp, làm cho người ta cảm thấy một loại thâm trầm, cao quý, cảm giác mị hoặc.

Anh vĩnh viễn mê người như vậy, toàn thân khí thế cường đại chèn ép thần kinh người khác.

Thấy sắc mặt anh tàn nhẫn khiếp người, đôi mày thanh tú của Lê Hiểu Mạn cau lại, xoay người không muốn nhìn anh

379. Chương 379: Uy Phong, Không Chiến Mà Thắng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô lập tức ngước mắt nhìn Hàn Cẩn Hy, cười nhẹ: 'Tôi không muốn về thành phố K, nếu anh có rảnh thì đưa tôi đi nơi khác."

Nghe vậy, Hàn Cẩn Hy không trả lời cô ngay mà hơi liễm mắt, ánh mắt lười biếng che giấu sự sắc bén nhìn Long Tư Hạo, đáy mắt quét xuống sự kinh ngạc.

Đối với Long Tư Hạo, tuy anh ta chưa bao giờ gặp qua nhưng lại biết sự tồn tại của anh.

Anh là thiên tài buôn bán toàn năng, mặc kệ cái gì, chỉ cần đọc lướt qua là có thể thi đậu thủ khoa.

Cho nên đứng đầu trong giới thương nghiệp, có bối cảnh cường đại lại vô cùng thân bí, là người trong thương giới đương nhiên Hàn Cẩn Hy sẽ biết đến anh.

Chỉ là anh ta không hiểu rõ anh và Lê Hiểu Mạn ở bên cạnh có quan hệ gì.

Anh ta chỉ biết chuyện của anh ở trên thương trường, còn việc cá nhân của anh thì không rõ.

Sáu gã vệ sĩ của Hàn Cẩn Hy thấy Long Tư Hạo trầm mặt đi tới lập tức bảo vệ chắn trước người Hàn Cẩn Hy và Lê Hiểu Mạn.

Thấy thế, Long Tư Hạo cũng không đi nữa mà đứng tại chỗ, ánh mắt híp lại thâm trầm nhìn cô, âm thanh lạnh lẽo nghe không ra cảm xúc: "Hiểu Hiểu, lời của anh không muốn nói lần thứ hai, qua đây."

Dứt lời ánh mắt anh như cây kiếm sắc bén nhìn cô, trình độ sắc bén như có thể đâm thủng hồn phách của cô.

Long Tư Hạo nhìn anh, thấy gương mặt anh lạnh lùng, cả khuôn mặt như bao trùm tầng băng ngàn năm làm cho người ta lạnh lẽo.

Nhất là đôi mắt sắc bén như muốn xuyên qua linh hồn cô, làm cho trái tim cô cứng lại, không cách nào thản nhiên nghênh diện ánh mắt anh.

Dời tầm mắt, cô không nhìn anh, đôi mày cau chặt, hai tay nắm chặt nhưng không đáp lại anh cũng không nhìn anh.

Không khí có chút quỷ dị cứng ngắc, trong không khí như bao trùm mùi thuốc sung khiến cho người ta có cảm giác hết sức căng thẳng.

Lúc Lạc Thụy ở bên cạnh Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn còn đứng ngẩn người bên cạnh Hàn Cẩn Hy thì nhíu mày nhìn anh, thấy sắc mặt anh âm lệ làm cho người ta sợ hãi, anh ta lại nhíu mày nhìn Lê Hiểu Mạn nói: "Lê tiểu thư, tôi biết cô là người lương thiện, cô có gì cần nói hoặc là có gì bất mãn thì có thể nói với tổng giám đốc. Tôi bảo đảm với cô nếu cô không qua thì nơi này có thể máu chảy thành song đấy, cô không hy vọng có người vô cớ bị thương đúng không?"

Nghe lời Lạc Thụy nói, Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo, thấy ánh mắt hung ác của anh giống như lúc nào cũng có thể giết chết cô, cô nhăn mày nhưng vì không muốn làm phiền Hàn Cẩn Hy nên định đi qua.

Song cô vừa đi được một bước thì cổ tay bị Hàn Cẩn Hy nắm chặt.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn run lên, đôi mắt khó hiểu nhìn anh ta: "Hàn tổng.."

Long Tư Hạo thấy Hàn Cẩn Hy nắm chặt tay Lê Hiểu Mạn, đôi mắt anh hiện lên sát ý thấm vào lòng người.

Khóe môi anh quét xuống nụ cười thị huyết, lúc anh đang giơ tay định ra tay với Hàn Cẩn Hy thì Lê Hiểu Mạn như cảm ứng được đột nhiên gạt tay Hàn Cẩn Hy ra.

"Hàn tổng, cám ơn anh mấy ngày nay đã chiếu cố cho tôi, chuyện của tôi anh không cần nhúng tay."

Dứt lời, cô nhấc chân đi về phía Long Tư Hạo.

Hàn Cẩn Hy thấy thế theo bản năng muốn tiến lên giữ chặt cô, Mễ Tây lại đi trước một bước ngăn cản trước người anh ta.

"Boss, bọn họ có chuẩn bị mà đến, mặc kệ anh muốn làm cái gì, hiện tại đều không phải lúc."

Mễ Tây chú ý những người áo đen cách đó không xa, thấy bọn họ không đơn giản là vệ sĩ thường vì thế liền ngăn Hàn Cẩn Hy.

Hàn Cẩn Hy vì lời anh ta mà nhìn Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn. Sau đó xoay người đi về phía xe của mình.

Mễ Tây và sáu tên vệ sĩ đi theo sau.

Lạc Thụy thấy Hàn Cẩn Hy đã rời đi: "Xem như tên họ Hàn đó thức thời, nếu không nhất định để cho anh ta máu rơi tại chỗ."

Dứt lời lại nhìn chằm chằm Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo, nhếch môi cười: "Tổng giám đốc, là anh uy phong, còn chưa ra tay đúng là không chiến mà thắng."

Long Tư Hạo không để ý tới Lạc Thụy, không chờ Lê Hiểu Mạn đến gần mình mà nhấc chân tiến lên nắm chặt cổ tay cô kéo cô bước lớn đi về phía trước.

Thấy vậy Lê Hiểu Mạn ra sức vùng vẫy, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh: "Anh đừng đụng vào tôi, buông ra."

Cô ra sức muốn thoát khỏi sự kiềm chế của anh nhưng càng bị anh nắm chặt, cổ tay cô bị bóp chặt mà đau đớn.

Cô nhăn mày chịu đựng sự đau đớn mà vùng vẫy, dù bị anh bóp đứt thì cô vẫn phải gạt tay anh ra.

Một người đàn ông cô tin tưởng lại cô phụ cô thì không xứng chạm vào cô.

Thấy cô vùng vẫy ngay cả cổ tay đều đỏ cũng vẫn không buông, Long Tư Hạo dừng chân, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, môi mỏng nhếch lên: "Em cảm thấy vùng vẫy có tác dụng sao?"

Lê Hiểu Mạn cúi đầu ngước mắt nhìn anh, nơi đó thâm thúy khiến cho cô nhìn không thấu.

Cô lạnh giọng nói: "Vô dụng thì thế nào? Anh để tôi trơ mắt nhìn mình bị kéo đi mà không phản kháng thì tôi làm không được, buông ra."

Dứt lời cô muốn gạt tay anh ra lại bị anh ôm eo sau đó ôm cô vào lòng.

380. Chương 380: Uy Phong, Không Chiến Mà Thắng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi giật mình, hai tay Lê Hiểu Mạn chống lên ngực anh, dùng sức đẩy anh, âm thanh lạnh lùng xen lẫn sự tức giận: "Buông… buông ra…"

Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, cánh tay thon dài gắt gao ôm chặt eo cô không chịu buông ra.

Thấy cô liều mạng phản kháng, đột nhiên một tay anh đưa lên nâng cằm cô, đôi môi dán lên vành tai cô lộ ra âm thanh lạnh thấu: "Ngoan ngoãn theo anh về thành phố K, nếu không anh sẽ để cho người nhà của em mãi mãi biến mất."

Âm thanh của anh vẫn thanh nhuận như trước nhưng hàn ý xen lẫn bên trong làm cho cả người cô run lên, đôi mắt trong suốt không thể tin nhìn anh, đôi môi lạnh lùng nhếch lên: "Anh lại uy hiếp tôi? Anh lại dùng người nhà của tôi để uy hiếp tôi? Long Tư Hạo, xem ra trước kia tôi nhìn nhầm anh rồi, anh so với ngụy quân tử càng làm tôi ghê tởm hơn."

Đôi mắt cô hiện lên sự chán ghét dành cho anh, trái tim Long Tư Hạo như bị một quyền đánh phát đau.

Anh lạnh lùng híp mắt, bàn tay nâng cằm cô dùng sức, môi gần chút nữa thì chạm vào môi cô.

Anh nhếch môi nở nụ cười lạnh lẽo: "Uy hiếp em thì thế nào? Chỉ cần có thể đạt được mục đích anh sẽ không tiếc hết thảy. Cho tới bây giờ anh không biết mình là quân tử, dù anh có ghê tởm hơn nữa thì đời này em cũng chỉ có thể ở bên cạnh anh."

Âm thanh của anh làm cho cô cảm thấy lạnh không một chút nhiệt độ.

Anh chưa bao giờ dùng giọng điệu đó nói với cô, vì thế lòng cô lại liên tiếp tổn thương và đau đớn.

Ánh mắt cô vừa lạnh lùng vừa bi thống nhìn anh, anh khiến cô cảm giác xa lạ, nước mắt tuôn rơi.

Con người có thể thay đổi nhanh đến thế sao? Mới ba ngày anh lại lạnh lùng như thế, trở nên xa lạ với cô rồi.

Thấy nước mắt cô rơi, Long Tư Hạo đau lòng đưa tay lau nước mắt cho cô, mím môi: "Tất cả chờ sau khi trở về rồi nói."

Dứt lời anh khom lưng bế cô lên.

Lê Hiểu Mạn ở trong lòng anh không tiếp tục vùng vẫy nữa chỉ mặt lạnh, mím chặt môi không nói gì.

Long Tư Hạo thấy cô không nói gì, anh nhăn mày cũng không tiện nói.

Sau đó Long Tư Hạo đi máy bay tư nhân của mình từ thành phố H đến thành phố K, thời gian bay không tới 1h.

Cho nên hai người ngồi 1h máy bay về thành phố K, lúc này hai người vẫn không ai nói gì.

Máy bay đậu gần hoa hồng uyển.

Xuống mày bay, Lê Hiểu Mạn không chờ Long Tư Hạo đã trực tiếp đi về nhà.

Long Tư Hạo về tới nơi thì Long Tư Hạom đang thu dọn hành lý.

Anh đến phòng ngủ thấy cô đang cho đồ của cô vào vali, ánh mắt anh trầm xuống, động tác thô lỗ đá cửa phòng, lập tức tiến vào túm lấy quần áo cô đang cho vào vali lấy ra.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn chỉ cầm giấy tờ quan trọng sau đó xoay người mở cửa phòng rời đi, lúc cô mới cầm chốt cửa thì âm thanh Long Tư Hạo gầm lên sau lưng:

"Lê Hiểu Mạn…"

Lê Hiểu Mạn đang muốn vặn chốt cửa lập tức vặn ra.

Nhưng còn chưa kịp vặn thì cổ tay đã bị anh nắm chặt.

Cô cụp mắt nhìn bàn tay đang giữ chặt tay mình, sau đó ngước mắt lạnh lùng nhìn anh, giọng nói lạnh nhạt không nghe ra buồn vui: "Buông ra."

Long Tư Hạo không buông mà dùng sức kéo cô vào lòng mình, ôm lấy eo cô trực tiếp ngã xuống giường lớn.

Lê Hiểu Mạn cả kinh, đôi mắt mở to phẫn nộ trừng anh: "Anh muốn làm gì?"

Cô đang chuẩn bị vùng vẫy thì Long Tư Hạo đã bắt lấy hai tay cô, trầm trầm nhìn cô mấp máy môi: "Làm chuyện chúng ta hay làm."

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn anh: "Long Tư Hạo, tôi dù chết cũng không muốn nhìn thấy anh, anh và Sophie thật làm tôi ghê tởm."

Trong mắt cô đầy chán ghét làm cho anh đau đớn, anh nhìn cô tức giận nói: "Anh cứ thế khiến cho em ghê tởm vậy sao? Chỉ dựa vào mấy tấm hình mà em cho rằng anh phản bội em rồi hả? Nếu vậy có phải anh cũng lấy hình của em cho rằng em phản bội anh hay không?"

Lê Hiểu Mạn không rõ nhìn anh, lạnh lùng nói: "Long Tư Hạo, anh có ý gì?"

Long Tư Hạo trầm mặt nhìn cô, buông cô ra sau đó đứng lên cầm điện thoại gọi cho Lạc Thụy.

Anh chỉ nói một câu liền tắt, sau đó u ám nhìn cô, im lặng rất lâu mới nói: "Hiểu Hiểu, mặc kệ em có tin hay không, anh không hề phản bội em, anh biết hiện tại anh nói gì cũng vô dụng, em cho anh thời gian, anh sẽ cho em biết sự thật."

Nghe lời anh nói, Lê Hiểu Mạn nhếch môi âm thanh lạnh lùng như cũ: "Không cần, tôi tin hay không đều chẳng hề hấn gì với anh, anh có phản bội tôi hay không không quan trọng, chúng ta không kết hôn, anh yêu ai ở cùng ai đó là chuyện của anh, chẳng liên quan gì tới tôi, tôi không cần biết sự thật gì cả."

Biểu tình của cô lạnh lùng không để ý mình nói gì lại làm cho trái tim Long Tư Hạo đau như cắt.

Lúc này anh không cách nào tiếp thu được chuyện cô không thích anh, không cần anh.

Nếu cô không tin thì anh còn có thể giải thích.

Nhưng nếu cô không cần anh, không thích anh thì anh giải thích có ích gì sao?

Trong đầu anh hiện ra những tấm hình…

Là chụp cô ở cùng một chỗ với Hàn Cẩn Hy, lúc anh không ở bên cạnh mà cô còn có thể vui vẻ…

Từ từ những thứ này đều không nằm trong kiểm soát của anh lửa giận bốc lên càng cháy càng mạnh.

Sự đau đớn trong mắt anh dần biến thành lạnh lẽo.

381. Chương 381: Uy Phong, Không Chiến Mà Thắng (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh tiến lên, bàn tay nâng cằm cô trầm giọng hỏi: "Anh rất muốn biết rốt cuộc em có từng yêu anh hay không?"

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, đôi mắt ngoại trừ lạnh lùng thì vẫn là lạnh lùng, cô nhếch môi giọng nói kiện định: "Thật xin lỗi vì làm anh thất vọng rồi, tôi đối với anh ngoài cảm kích thì chưa bao giờ yêu."

Bàn tay anh nắm cằm cô dùng sức, gắt gao nhìn cô gằn từng chữ: "Nói lại lần nữa em có yêu anh hay không?"

Lê Hiểu Mạn nhăn mày dời mắt không nhìn anh mà nhếch môi không thèm nói.

Mặc cho anh vẫn cứ lạnh lùng, nhưng lòng cô đang rất đau, đôi mắt không tự chủ dâng lên tầng hơi nước, nước mắt trong suốt cứ thế rơi.

Thấy cô khóc, Lê Hiểu Mạn đau lòng không thôi, lửa giận trong lòng nháy mắt cũn dập tắt, anh nâng mặt cô không kìm được dịu dàng hôn lên giọt nước mắt đó.

Ném vào nước mắt của cô, tim anh như bị bỏng, bên trong đôi mắt đầy áy này, tự trách và đau lòng.

Dù anh có đau, có giận nhưng đều không chống lại được một giọt nước mắt của cô.

So với chuyện cô vui vẻ thì anh ủy khuất và đau lòng căn bản chẳng hề hấn gì.

Anh hôn cô, nụ hôn triền mien, sau đó lại trán chạm trán với cô, bàn tay vỗ vỗ mặt cô cắt giọng nói đau lòng và tự trách: "Hiểu Hiểu, xin lỗi, là anh không tốt để cho em thương tâm, cho em thất vọng, mặc kệ em có nghe anh giải thích hay không, anh nhất định sẽ cho em lời giải thích, cho anh thời gian, trong vòng ba ngày anh nhất định cho em biết chân tướng."

Giọng điệu của anh lại dịu dàng như cũ, Lê Hiểu Mạn nhìn vào đôi mắt áy náy và tự trách của anh, nước mắt càng rơi nhiều hơn, cô không biết có thể tiếp tục tin anh hay không, những bức hình đó cứ tuôn ra trong đầu cô không lái đi được, nó làm cho tim cô như xé rách ra vậy.

Cô nhăn mày vũng vẫy dùng sức đẩy anh ra, đôi mắt đẫm lệ lạnh lùng nhìn anh: "Long Tư Hạo, tôi đã nói, sự thật đối với tôi không quan trọng, anh làm tôi thất vọng rồi, nhưng tôi thương tâm không phải vì tôi để ý đến anh, yêu anh, tôi chỉ cảm thấy không đáng giá cho mình mà tôi, cảm thấy mình ngu xuẩn, vậy mà lại cho rằng anh đáng để tin tưởng nhất. Hôm nay nếu là đổi thành người khác phản bội tôi, tôi cũng sẽ khóc, sẽ thương tâm vì tôi khóc cho tôi mà không phải cho các người."

Lời của cô không cần nghi ngờ nó là lưỡi dao sắc bén lăng trì trái tim anh, anh nhăn mày đôi mắt nồng đậm sự đau khổ, âm thanh của anh trầm thấp xen lẫn sự bi thống: "Hiểu Hiểu, em nhất định phải tổn thương lòng anh đến vậy sao? Cứ khẩu thị tâm phi vậy sao? Anh không tin em không có chút tình cảm gì với anh."

Lê Hiểu Mạn ngước nhìn lạnh lùng nhìn anh: "Đương nhiên tôi có cảm tình với anh, nhưng anh nghe cho kỹ đây, tình cảm tôi dành cho anh không phải là tình yêu. Anh làm vì tôi nhiều như thế, con người không phải là cây cỏ mà vô tình đương nhiên tôi sẽ cảm kích, nhưng mà hiện tại tôi đối với anh chỉ có một loại cảm tình đó chính là anh làm cho tôi thấy cực kì ghê tởm."

"Ghê tởm?" Long Tư Hạo bị cô kích thích lửa giận kèm theo sự đau đớn phập phồng trong lồng ngực anh, ánh mắt anh bén nhọn như kiếm nhìn cô chòng chọc: 'Chỉ có một bức hình em liền nhận định anh phản bội em, cảm thấy anh ghê tởm, vậy còn em thì thế nào?"

Lê Hiểu Mạn nhướn mày lạnh lùng nhìn anh: "Tôi làm sao?"

Long Tư Hạo nhìn cô, ánh mắt trầm xuống, đôi môi nhếch lên nhưng không nói gì.

Đột nhiên di động của anh vang lên, anh không nhận mà xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Thấy anh lạnh lùng rời đi, Lê Hiểu Mạn đang giả vờ lạnh lùng lúc này nước mắt trào ra, tim như bị xé nát.

Không phải những lời này xuất phát từ lòng cô mà cô chỉ cần nghĩ đến hình ảnh anh và Sophie thân thiết trên giường cô liền không cách nào quên được.

Ảnh không phải ghép, chứng minh anh và Sophie là thật, dù như anh nói bọn họ không xảy ra chuyện gì nhưng anh va Sophie cùng nhau lên giường là thật, anh và cô ta hôn nhau là thật, anh chạm vào thân thể Sophie là thật.

Dù bọn họ không đi tới bước cuối cùng nhưng cô cũng không có cách nào tiếp nhận.

Trong tiềm thức của cô, cô yêu cầu anh rất cao, xem anh là người đàn ông hoàn mỹ ưu tú nhất.

Mà lúc này cô mới phát hiện cô không có cách nào tiếp thu được chuyện anh và người đàn bà khác có tiếp xúc thân mật.

Bởi vì từng bị phản bội cho nên cô càng căm hận sự phản bội, hơn nữa yêu cầu với anh quá cao cho nên khi long tư hạo phạm vào nguyên tắc cuối cùng, cô không có cách nào tiếp nhận.

Huống hồ nhìn những tấm hình anh và Sophie thân thiết trên giường, cô càng không thể nào tiếp thu cũng không cách nào tha thứ.

Hiện tại cô càng để tâm vào chuyện vụn vặt, hơn nữa càng đâm sâu thì rút ra càng khó.

Lúc cô đang khóc thì sau lưng vang lên tiếng bước chân.

Cô đưa lưng về phía cửa phòng nghe được tiếng bước chân, không cần xem liền biết là Long Tư Hạo, vốn cô còn tưởng rằng anh đã rời đi lại không nghĩ tới căn bản anh không rời đi.

Đưa tay lau nước mắt, cô xoay người, đeo lên mặt nạ lạnh lùng.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn anh, cô lạnh giọng: "Trở lại làm gì?"

Âm thanh lạnh lùng của cô như cây dùi đâm vào lòng anh, anh xiết chặt túi văn kiện trong tay.

Lê Hiểu Mạn nhìn túi văn kiện trong tay anh, nheo mắt lạnh lùng hỏi: "Đó là cái gì?"

Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, gắt gao nhìn cô, sải bước tiến lên cưỡng chế nhét nó vào tay cô, nhếch môi cười lạnh: "Anh cũng rất muốn biết nó là cái gì đấy."

Anh híp mắt đầy nguy hiểm, như muốn nhìn thấy cô, ánh mắt đó cực kì lạnh lẽo.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, thấy sắc mặt âm lệ của anh, cô nhăn mày mở túi văn kiện ra.

Lúc cô nhìn thấy hình chụp, đôi mắt cô mở to, đáy mắt chấn kinh, nghi hoặc và phẫn nộ.

Cô nhìn hết ảnh chụp sau đó lại ngước mắt nhìn Long Tư Hạo.

Nghĩ đến anh đến thành phố H, cô lạnh lùng tức giận ném chồng ảnh vào người anh, đẩy mắt lóe lên sự tức giận, âm thanh lạnh lùng: "Long Tư Hạo, anh uy hiếp tôi còn chưa đủ còn cho người theo dõi chụp hình tôi?"

382. Chương 382: Bởi Vì Yêu, Không Thể Rời Xa! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhìn bức ảnh chụp ở dưới đất, Long Tư Hạo cảm thấy cả người anh đều đau, nhưng đau nhất là tim anh.

Ánh mắt hẹp dài xinh đẹp nồng đậm đau thương, đôi mắt anh nheo lại, giọng nói lạnh lùng đến cực điểm: "Em nghĩ những bức ảnh đó là chính anh cho người chụp phải không?"

Lê Hiểu Mạn mở to mắt nhìn anh, ánh mắt lạnh lùng có sự nghi ngờ, tức giận nhìn thẳng anh nói: "Chẳng lẽ không đúng? Ngoài anh ra còn ai làm? Ha ha…..! Anh muốn những tấm hình này để chứng minh chuyện gì? Chứng minh rằng em đã phản bội anh đúng không? Nếu anh thật sự nghĩ em như vậy, em cũng không phủ nhận…."

Nói đến đây, cô híp mắt, ánh mắt lạnh lùng cúi xuống nhìn tấm hình đang rơi trên mặt đất.

Vẻ mặt cô lạnh lùng, nắm chặt hai tay lại, lập tức ngồi xuống, nhặt tấm ảnh đó lên, sau đó mở to đôi mắt nhìn Long Tư Hạo, mở miệng cười lạnh: "Không biết lúc anh xem tấm ảnh này có cảm nhận như thế nào? Hàn tổng ôm em trên giường, anh có muốn biết tiếp theo bọn em làm gì không? Bọn em……"

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong câu cuối, ánh mắt anh tức giận nhìn cô, cả người toát ra hơi lạnh đến đáng sợ: "Lê Hiểu Mạn, em thử nói tiếp đi?"

Lê Hiểu Mạn nở nụ cười lạnh lành chăm biếm, ánh mắt mở lớn trong suốt nhưng lạnh lùng nhìn anh: "Em không nói ra cũng đâu thể đại biểu cho chưa có chuyện gì xảy ra sao? Bọn em…"

"Không cho nói!" Long Tư Hạo tức giận nhìn cô, ánh mắt đỏ ngầu như máu tức giận đến cực điểm.

Lê Hiểu Mạn không để ý đến ánh mắt muốn giết người của anh, cả người anh tỏa ra khí thế bức người, nguy hiểm, giống như cô không hề hay biết mình đang chọc giận anh, lạnh lùng mỉa mai, tiếp tục nói ra từng chữ một: "Em vẫn cứ nói…..Anh phản bội em, em phản bội anh, chúng ta huề nhau!"

Nghe cô nói, Long Tư Hạo vô cùng đau khổ, nhắm đôi mắt đỏ như máu lại, ánh mắt lập tức biến thành toàn bộ nước mắt của sự đau đớn, thống khổ…

Lời nói của cô trở thành một con dao bén nhọn đâm vào tim anh đau đớn, anh cảm thấy toàn bộ lục phủ ngũ tạng trong cơ thể mình đều bể nát ra.

Cảm giác đau này không phải là đau bình thương, mà đau đến tận xương tủy.

Vì cô, anh có thể buông tha tất cả, trả giá tất cả, anh chỉ cần cô có thể yêu anh thật lòng, tại sao lại khó như vậy?

Anh đợi cô mười năm, khi biết cô cùng Hoắc Vân Hy kết hôn với nhau, anh nghĩ sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa.

Khi Hoắc Vân Hy và ông trời cho anh cơ hội, anh nghĩ đến cảnh được ở cùng cô, anh toàn tâm toàn ý làm tất cả vì cô, nghĩ đến có thể được cô yêu, nhưng cuối cùng tất cả mọi chuyện đều một mình anh đa tình.

Cho dù anh có làm bao nhiêu chuyện vì cô, cô cũng chưa bao giờ yêu anh…

Anh buông bàn tay đang bóp cổ cô ra, đôi mắt đỏ như máu của anh lúc này chỉ toàn nước mắt, chỉ muốn che đi tất cả đau đớn, từng giọt nước mắt lăn dài xuống gương mặt đẹp trai, biểu đạt sự đau khổ đến tột cùng của anh.

Giờ phút này anh thật sự không biết đối mặt với Lê Hiểu Mạn như thế nào, đôi mắt tràn đầy nước mắt không ngừng chảy xuống, cô không muốn nhìn thấy bộ dáng đau đớn của anh như bây giờ.

Nhìn thấy sự đau đớn khổ sở bất lực của anh lúc này làm cho cô cảm nhận được sự cô đơn và cảm giác bất lực, đôi mi xinh đẹp của cô nhíu lại thật chặt, cô cảm thấy rất đau lòng.

Nhìn thấy đôi mắt anh toàn bộ là nước mắt không ngừng chảy xuống, cô vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô ra muốn đặt lên bờ vai của anh, cô muốn nói cho anh biết, những lời cô vừa mới nói đều là nói dối, thế nên cô chậm rãi đưa tay về phía anh nhưng chưa đụng đến vai anh…

Ngay lúc cô đang định thu lại bàn tay của mình, Long Tư Hạo đột nhiên quay người, đôi mắt tràn đầy nước mắt và đau đớn, anh thật sự không dám tin, tức giận nhìn cô: "Hiểu Hiểu, vì lý do gì? Tại sao mà em có thể tổn thương anh như vậy?"

Anh bước lại chỗ của cô, hai tay anh đặt lên hai vai cô, các khớp ngón tay đều nổi lên, giống như anh muốn dùng sức bóp nát bả vai cô, làm cho cô cảm thấy đau mà nhíu mày lại.

Mà ánh mắt anh đỏ như máu, hừng hực lửa giận làm anh mất đi sức chịu đựng của anh, anh không còn lý trí, anh mất khống chế lớn tiếng chất vấn cô: "Hiểu Hiểu, em nói cho anh biết đi, những lời em vừa nói đều là nói dối, em không có phản bội anh, em sẽ không cùng người đàn ông khác……"

Sự đau đớn trên bả vai giống như xương cốt của cô bị anh bóp nát ra, hốc mắt của cô toàn nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô nhăn nhó đầy thống khổ và đau đớn: "Đau……Anh buông em ra…….Buông……"

Sự tức giận đã làm Long Tư Hạo mất đi tất cả lý trí anh nhất quyết không buông cô ra, ánh mắt hung ác đỏ ngầu giận dữ làm cho ai nhìn thấy cũng phải khiếp sợ, giọng nói âm lãnh gằn từng chữ: "Em nói em sẽ không phản bội anh…."

"Buông ra……Buông……." Đầu vai bị anh nắm ngày càng đau, Lê Hiểu Mạn ra sức giãy dụa khỏi tay anh.

Chính sự phản kháng của cô lại càng chọc Long Tư Hạo, người đang bị sự tức giận làm mờ đi lý trí.

Ánh mắt của anh phát sáng, đột nhiên cúi đầu, giống như một con dã thú mất khống chế, hung hăng hôn lên đôi môi phấn nộn xinh đẹp của cô, động tác của anh vô cùng thô lỗ, anh cắn môi cô, không có một chút gì là thương tiếc, hung hăng cuồng dã ngấu nghiến xâm nhập vào miệng cô.

"Đừng….Long……Tư Hạo……Đừng…..Đau….Buông ra……"

Đầu vai và miệng lưỡi cũng đau đớn, làm cho mặt cô nhăn nhó khổ sở, càng dùng sức giãy dụa.

Hàng động cuồng dã của anh làm cô nghĩ đến Hoắc Vân Hy, anh đối với cô như vầy thì có khác gì nhau?

Nước mắt đau đớn tủi nhục liên tục chảy xuống má cô, chảy vào miệng hai người đang hôn nhau.

Tưởng rằng nước mắt của cô sẽ làm anh dừng lại động tác, đôi mắt Long Tư Hạo tràn đầy sự đau lòng thống khổ nhìn thẳng vào mặt của cô, đôi môi thoáng dừng lại một chút, giọng nói lạnh lùng không có độ ấm: "Anh hôn em lại khiến cho em ghê tởm như vậy sao?"

Dứt lời, anh lại hôn xuống đôi môi của cô.

Lần này, anh hôn so với lúc đầu còn hung hăng dùng sức nhiều hơn, giống như muốn mang toàn bộ con người cô khảm sâu vào trong người anh, không biết ai bị thương, nước miếng chảy ra hai bên khóe môi có lẫn cả máu…

383. Chương 383: Bởi Vì Yêu, Không Thể Rời Xa! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo lúc này thật sự đã mất đi tất cả lý trí của mình, bàn tay trắng nõn thon dài của anh dùng sức điên cuồng xé nát quần áo của cô.

Trong không gian im lặng có thể nghe được âm thanh vải vóc quần áo bị xé rách.

Hành động của Long Tư Hạo làm cho Lê Hiểu Mạn cảm thấy nhục nhã vô cùng, cô ra sức giãy dụa đứng lên: "Cút ngay….Đừng đụng tôi…….Đồ khốn….Đừng…..Cút ngay…..."

Cô càng ra sức giãy dụa phản kháng, càng làm kích thích lửa giận trong lòng Long Tư Hạo.

Sự tức giận ghen tuông đã mạnh liệt thiêu đốt, nuốt chửng con người của anh.

Đột nhiên, anh đè áp đảo lên người cô, trực tiếp hôn xuống nơi mềm mại trước ngực cô.

Gặm cắn hôn xuống thân thể trắng nõn của cô, mỗi lần hôn của anh không hề ôn nhu nhẹ nhàng, hung hăng mãnh liệt cuồng dã hôn xuống cánh môi, lỗ tai, cổ, ngực của cô….

Lê Hiểu Mạn căn bản không thể ngăn cản hành động của anh, cơ thể nhỏ nhắn run rẩy, hốc mắt đỏ ửng, nước mắt không thể cầm lại mà tuông ra như mưa, ướt tòan bộ khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Nụ hôn của anh làm cho co nghĩ tới tấm ảnh chụp của anh và Sophie lúc trước, dạ dày khó chịu, cô nôn khan ra.

"Oẹ……Oẹ……"

Cô đột nhiên muốn ói làm cho Long Tư Hạo dừng lại động tác, lý trí thanh tỉnh lại một ít, đôi mắt hẹp dài nhíu lại, không thể tin và tràn đầy đau đớn nhìn cô, bàn tay anh nắm nơi đẩy đà của cô càng chặt, giọng nói âm lãnh thống khổ: "Anh hôn em lại làm cho em ghê tởm muốn ói như vậy sao?"

Lê Hiểu Mạn nôn khan không nhìn tới ánh mắt tràn đầy đau đớn, lại ra sức giãy dụa muốn đứng lên.

Nhìn thấy cô ra sức giãy dụa, Long Tư Hạo lại càng tức giận.

Ngay lúc anh đè xuống thân thể cô, muốn hôn lên môi cô, cô ra sức giãy dụa, bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé của cô không cẩn thân tát trúng mặt của anh.

" Chát……"

Tiếng tát thật lớn vang dội trong phòng ngủ, làm cho hai người đều im lặng ngây người, trong không khí đang nóng nực đột ngột rơi xuống cái lạnh thấu xương.

Lê Hiểu Mạn nhìn bàn tay đang giơ lên của cô, khuôn mặt của Long Tư Hạo bị cô tát một cái làm cho một bên mặt đỏ sưng lên, đôi mắt trong suốt của cô mở lớn, đầy áy náy, đau lòng nhìn anh: "Em…Oẹ….Oẹ…"

Cô đang chuẩn bị mở miệng giải thích với anh, nhưng dạ dày khó chịu, loại cảm giác này giống như cô phải lập tức ói ra cho hết.

Cô dùng sức đẩy mạnh Long Tư Hạo ra, xuống giường lập tức chạy nhanh vào phòng tắm.

" Oẹ……Oẹ……"

Cô khó chịu nôn khan, đột nhiên có một mùi thức ăn xông lên ngay cổ họng cô, cô nôn tất cả thức ăn sáng nay cô vừa ăn ra ngoài.

Long Tư Hạo đi theo sau lưng cô, nhìn thấy cô nôn toàn bộ thức ăn ra ngoài, ánh mắt lo lắng của anh bây giờ thay thế bằng sự đau đớn vô cùng, ngực anh giống như bị một cây búa đánh thẳng vào thật mạnh, hít thở không thông, toàn bộ lục phụ ngũ tạng đều cực kỳ đau đớn, khó chịu.

Thì ra cô vô cùng chán ghét anh, ghét đến nỗi muốn nôn…!

Hốc mắt anh đỏ bừng, tràn đầy đau đớn, nước mắt không thể ngăn lại mà chảy ra như suối xuống má anh.

Lần này Lê Hiểu Mạn thật sự làm tổn thương đến tim anh.

Anh nắm chặt tay thành quyền, mạnh mẽ dùng lực đánh mạnh vào cánh cửa phòng tắm, phát ra âm thanh thật lớn.

Sau khi nôn toàn bộ thức ăn trong người ra ngoài, Lê Hiểu Mạn đang rửa mặt nghe tiếng vang thật lớn, xoay người lại chỉ nhìn thấy bóng lưng Long Tư Hạo đi ra khỏi phòng.

Cô giật mình đi ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy kính trên cửa đã bị đánh vỡ nát, mà trên mặt kính còn có dính ít máu.

Lòng cô thắt lại, đôi mắt trong suốt hiện lên một tia đau lòng, lập tức đi ra ngoài phòng ngủ tìm anh, nhưng không thấy bóng dáng anh đâu.

Nghĩ đến anh đã bỏ đi, trong lòng cô như bị kim châm, vô cùng đau đớn.

Không muốn gặp anh, nhưng khi anh rời đi, lại cảm thấy đau lòng khó chịu.

Cô cắn chặt môi dưới, hốc mắt đỏ lên, nước mắt không ngăn được chảy xuống.

Cô vội vàng đi ra, cô đi ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy Long Tư Hạo đang ngồi ở trên ghế sa long trong phòng khách, anh không có rời đi.

Ánh mắt cô híp lại, khi nhìn thấy anh ngồi trong phòng khách, lòng cô cũng cảm thấy có chút vui sướng.

Đứng một lúc, cô mới đi tới, liến mắt nhìn thấy mu bàn tay anh bị thương, cô cảm thấy đau lòng, vốn định lạnh lùng mặc kệ không quan tâm, cô đi ngang qua anh, cô quay về lại phòng ngủ, anh cố ý để vết thương chảy máu như vậy để cô thấy mang hộp băng bó đến băng bó cho anh.

Long Tư Hạo đang ngồi uống rượu, anh muốn dùng men say để kiềm nén lại cảm giác đau đớn hụt hẫng trong lòng mình.

Sở dĩ anh không bỏ đi, là bởi vì anh lo lắng cho cô, không thể bỏ cô mà đi.

Lê Hiểu Mạn cầm hộp cứu thương đến trước mặt anh, nhíu mày khi thấy anh uống rượu, đặt hộp cứu thương xuống bàn trà vô cùng đắc đỏ, do dự một lúc, cô cũng đặt chìa khóa lên trên bàn.

Lập tức không nhìn tới anh nữa, mở miệng lạnh lùng nói: "Đưa chìa khóa này cho trợ lý Lạc giúp em."

Hai hàng lông mày của Long Tư Hạo nhíu chặt lại, hai con mắt đỏ âu thâm trâm u ám liếc nhìn chìa khóa và hộp cứu thương để trên bàn trà, không thể hình dung được sự đau đớn khó chịu như lúc này.

"Em nghĩ như vậy thì có thể chia tay với anh sao?"

Anh hỏi, Lê Hiểu Mạn nghe không biết là đang từ chối hay đang ủng hộ cô, đôi mắt đau khổ lúc này bị thay thế thành sự thâm thúy và âm u lạnh lẽo.

Nghe được những lời nói của anh, thân thể Lê Hiểu Mạn khẽ run lên, lòng cô co rút đau đớn, cô cắn chặt môi dưới, bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh vuốt nhẹ cái bụng còn bằng phẳng của cô, không trả lời anh.

Bởi vì cô không biết trả lời như thế nào.

Cô thực sự rất mâu thuẫn, nghĩ muốn bỏ đi nhưng lại không thể rời xa anh, ở lại thì không biết làm sao đối mặt với anh.

Chuyện của anh và Sophie, cô không thể ganh tị, lại càng không thể làm như không biết gì, nghĩ đến lúc chia tay anh, cô lại càng khó chịu hơn khi ở lại bên cạnh anh.

Cùng anh ở chung một chỗ, cô đau khổ, chia tay anh, cô cũng cảm thấy đau khổ, cô thật sự hy vọng giữa anh và cô chưa xảy ra chuyện gì, như vậy cô không cần khó xử và đau lòng.

Hiện tại bọn họ có con với nhau, vốn là chuyện vô cùng hạnh phúc, nhưng bây giờ...

384. Chương 384: Bởi Vì Yêu, Không Thể Rời Xa! (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy cô không trả lời lại anh, đột nhiên đứng lên, từ phía sau lưng ôm cô, vùi đầu vào cổ cô, ngửi mùi hương trên người cô.

"Hiểu Hiểu, tha thứ cho sự ích kỉ của anh, anh tuyệt đối sẽ không để cho em rời đi, anh tuyệt đối sẽ không chia tay em, không có em thì so với em chán ghét anh càng làm cho anh đau đớn nhiều hơn, anh biết bây giờ cho dù anh có giải thích như thế nào em cũng sẽ không tin anh, vẫn là câu nói kia, hãy cho anh thời gian, trong vòng ba ngày, anh nhất định sẽ cho em biết rõ sự thật."

Long Tư Hạo nhất quyết không buông tay cô làm cho trong lòng Lê Hiểu Mạn có chút cảm động, hốc mắt cô lại đỏ, trong mắt toàn bộ là nước mắt: "Em trong mắt anh lại dễ tin vậy sao? Cho dù anh nói là sự thật thì làm sao? Anh cùng Sophie gặp lại nhau ở khách sạn luôn là sự thật…."

Nói đến đây, cô rời khỏi hai tay đang ôm của Long Tư Hạo, xoay người lại, ánh mắt trong treo lạnh lùng nhìn anh: "Anh nghĩ chỉ cần anh chứng minh anh và Sophie không ngủ với nhau thì em cũng sẽ không tha thứ, hơn nữa, em cùng Hoắc Vân Hy… em và anh ta ở chung một chỗ, anh có thể tha thứ sao? Nếu anh có thể, em thực sự nghi ngờ anh có phải đàn ông không? Anh muốn nghĩ em ở cùng người đàn ông nào cũng được không quan trọng, chỉ cần hai chúng ta còn ở bên nhau là được đúng không?"

Lời của cô, giống như mũi nhọn, đâm nát tim Long Tư Hạo máu chảy đầm đìa, đôi mắt tràn đầy thất vọng đau đớn nhìn cô, giọng nói âm trầm nồng đậm bi thương: "Hiểu Hiểu, em ghét anh lắm sao? Em nhất định phải như vậy mới vui vẻ sao? Nhất định làm vậy sao? Em thật sự rất hận anh, thật sự rất muốn rời khỏi anh sao?"

Lê Hiểu Mạn dời mắt, không nhìn tới ánh mắt đau đớn tuyệt vọng của anh, cô biết có lẽ anh không phản bội cô, nhưng bức ảnh đó làm cho cô đau khổ đến tột cùng… cô không thể quên.

Cô biết là cô rất bi quan, là cô mang lỗi lầm của anh phóng đại lớn n lần, là cô làm quá vấn đề, nhưng cô không thể khống chế bản thân mình làm lớn chuyện này.

Bởi vì từng bị Hoắc Vân Hy phản bội một lần, cho nên đối với những người đàn ông khác… cô căm hận đến xương tủy.

Yêu càng sâu, hận càng đậm.

Đối với Long Tư Hạo, cô không chỉ có yêu, còn tin tưởng, hy vọng anh rất nhiều, cho nên cô đối với chuyện này không thể nào buông bỏ coi như không có gì.

Hai người đều rơi vào im lặng, cô không trả lời anh, nhưng thật ra Long Tư Hạo nhìn thấy được một tia hy vọng trong mắt cô, sự do dự trầm mặc của cô ít nhất có thể chứng minh, cô thật sự không phải muốn rời xa anh.

Những câu nói của cô, làm anh đau đớn chảy máu trong lòng, hình chụp của cô cùng Hoắc Vân Hy ôm nhau trên giường, thực sự làm anh đau lòng đến hít thở không thông, anh thậm chí đã từng nghi ngờ, đã tin vào tấm ảnh đó.

Nhưng anh tin tưởng con người cô, miệng cô nói cô và Hoắc Vân Hy ở cùng một chỗ, lúc nãy anh ngồi phòng khách suy nghĩ rất lâu, thà rằng anh tin tưởng do tức giận mà cô nói như vậy, cũng không tin cô có thể ở sau lưng anh cùng người đàn ông khác ở cùng một chỗ.

Sophie lợi dụng tấm ảnh để hãm hại anh, làm cho cô hiểu lầm anh, Sophie cũng có thể dùng ảnh chụp để hãm hại Hiểu Hiểu, làm cho anh hiểu lầm cô.

Thật ra lúc đầu Long Tư Hạo tin vào tấm ảnh đó, cũng vì tấm ảnh đó mà tim anh đau đớn vô cùng, nhưng tuyệt đối vẫn không tin tưởng lắm.

Mặc kệ Lê Hiểu Mạn có nói những câu làm đau đớn tim anh, nhưng anh cũng không muốn rời xa cô, vẫn muốn yêu cô, che chở cho cô.

Nghĩ thông suốt mọi chuyện, sự đau khổ trong lòng anh cũng vơi đi bớt, càng tin tưởng vào tình yêu của anh dành cho cô.

Bàn tay trắng nõn của anh ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cúi đầu hôn vào môi của cô: "Hiểu Hiểu, còn có một chuyện, anh phải giải thích cho em hiểu, ảnh em bị chụp là ảnh ghép, cũng không phải anh cho người làm, thực xin lỗi! Lúc nãy anh không nên nghi ngờ nhân cách của em, anh sẽ không nghi ngờ em, sẽ không chia tay với em, càng không cho phép em bỏ anh mà đi."

Dứt lời, anh ôm cô vào trong ngực, hôn lên trán của cô: "Hiểu Hiểu, tin tưởng anh, mọi chuyện sẽ nhanh chóng rõ ràng, anh sẽ dùng cả cuộc đời để xin em tha thứ cho anh, trừ khi anh chết, nếu không anh sẽ không buông tay em ra."

Bị anh ôm thật chặt không buông, Lê Hiểu Mạn không giãy dụa, những lời anh nói với cô, đã len lỏi thật sâu vào trong tim cô, đuổi thế nào cũng không đi ra.

Cô cắn chặt môi dưới, không trả lời anh, chỉ im lặng, tùy ý để anh ôm.

Giờ phút này tâm trạng của cô cực kì phức tạp, cô đã làm tổn thương tim anh như vậy, anh lại giống như trước không chịu buông tay cô, trong lòng sinh ra cảm giác yêu anh, động lòng vì anh, như vầy càng làm cho cô cảm thấy khó chịu không thôi.

Nhất quyết không buông tay vì yêu, thực sự có thể làm một người xiêu lòng, cho dù người đó có ý chí sắt đá, cũng có thể bị làm cho xiêu lòng trong một ngày.

Huống chi cô không có ý chí sắt đá, như thế nào cũng không thể nào không cảm động.

Lẳng lặng để Long Tư Hạo ôm cô hồi lâu, Lê Hiểu Mãn mới đẩy anh ra, bỏ lại một câu: "Em muốn một mình suy nghĩ!" Nói xong, liền xoay người đi vào phòng ngủ, đóng cửa phòng ngủ lại.

Long Tư Hạo nhìn cô đóng cửa phòng ngủ, trong lòng mặc dù rất đau khổ, nhưng anh nhất định không rời đi, anh ngồi trong phòng khách đợi cô, chờ…

Anh biết nếu anh rời đi sẽ làm khoảng cách giữa anh và cô ngày càng xa hơn, cho nên anh nhất định phải ở lại đây, mới có thể đi tới gần tim của cô.

Lòng của cô muốn rời xa anh, anh nhất định đuổi theo sát, cho dù lòng của hai người không thể ở cùng một chỗ, bọn họ cũng không thể để khoảng cách ngày càng xa.

Anh tin tưởng, một ngày nào đó, tim của hai người sẽ gắn bó chặt chẽ, anh có thể chiếm cứ toàn bộ nội tâm của cô.

385. Chương 385: Khuyên, Nhân Vô Thập Toàn(*) (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

(*) Nhân vô thập toàn, ai mà chẳng có khiếm khuyết! con người ta không ai là hoàn hảo, là hoàn toàn không có khiếm khuyết cả.

Lê Hiểu Mạn ngồi một mình ở trên ghế sa lon trong phòng ngủ, cô vòng hai tay ôm lấy đầu gối, cúi đầu, trong đôi mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Mặc dù bên ngoài rất an tĩnh, nhưng cô cảm thấy Long Tư Hạo vẫn chưa rời đi, còn ở bên ngoài.

Trong lòng cảm thấy vui vẻ yên tâm hơn nhiều, nhưng cũng khiến cô nhíu chặt mày lại, trái tim của cô vẫn chưa thể vượt qua nổi chuyện ấy, cô thật sự không biết nên đối mặt với anh thế nào?

Cả ngày nay, ngay cả cửa phòng bếp cô cũng không bước vào, cô ở trong phòng, anh ở ngoài phòng.

Đến nửa đêm, cô ngủ trên ghế sa lon, Long Tư Hạo mới đi vào phòng ngủ, ôm cô lên trên giường ngủ, sau đó một mực ở bên cạnh cô, anh nhìn cô chăm chú, cả đêm đều không chợp mắt.

Ngón tay thon dài của anh lướt qua mi mắt của cô hết lần này đến lần khác, anh khẽ nở nụ cười yếu ớt, anh tin tưởng chỉ cần cô vẫn còn ở bên người anh, thì tất cả hiểu lầm đều có thể giải trừ.

Hôm sau!

Khi Lê Hiểu Mạn tỉnh lại, người bồi ở bên cạnh cô không phải là Long Tư Hạo, mà là Lâm Mạch Mạch.

Mà Lâm Mạch Mạch xuất hiện ở đây, dĩ nhiên là do Long Tư Hạo gọi cô ấy tới bồi cô.

Thấy Lâm Mạch Mạch, cô vừa kinh ngạc, cũng rất vui mừng.

"Mạch Mạch?" Cô mở lớn hai mắt, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, nghi ngờ gọi tên cô ấy, đưa tay xoa xoa đôi mắt, trừng mắt nhìn cô ấy, thấy Lâm Mạch Mạch vẫn còn ở đây, cô mỉm cười yếu ớt hỏi: "Mạch Mạch, tại sao cậu lại ở đây? Có phải là mình đang nằm mơ hay không?"

Cô giương mắt nhìn xung quanh, nơi này là căn hộ nhà cô à! Sao Lâm Mạch Mạch lại xuất hiện ở chỗ này?

Cô nhớ rằng, từ sau khi cô dọn tới nơi này, thì Lâm Mạch Mạch đều chưa từng tới nơi này.

Cô ấy không hỏi cô đã dọn đi đâu, cô cũng không nói cho cô ấy biết, vậy sao cô ấy lại có thể tìm được nơi này?

Lâm Mạch Mạch thấy ánh mắt tràn đầy kinh ngạc và nghi ngờ của cô, cô ấy liếc cô: "Mạn Mạn, cậu kinh ngạc đến như vậy sao? Cậu sờ đi, là mình nè! Trời còn chưa sáng mà người đàn ông của cậu đã gọi điện thoại đến cho mình, còn đích thân tới đón mình, bảo mình tới đây với cậu."

"Người đàn ông của mình?" Lê Hiểu Mạn giật mình, vừa nghĩ đến Long Tư Hạo là trái tim lại đau đớn dữ dội, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn dần đỏ ửng: "Mạch Mạch, cậu đừng có mà nói bậy bạ, anh ấy không phải người đàn ông của mình."

Lâm Mạch Mạch hung hăng liếc nhìn cô, hét sức xem thường nói: "Lê Hiểu Mạn, cậu đừng có mà ở trong phúc mà không biết hưởng, có vị hôn phu là nam thần, lại còn chơi trò mất tích với mình, cậu không sợ nam thần lo lắng, nhưng cũng không sợ mình lo lắng sao?"

Lê Hiểu Mạn ngồi dậy, đưa tay xoa xoa mi tâm, cô nhìn về phía Lâm Mạch Mạch: "Mình chơi trò mất tích lúc nào? Cậu thì biết cái gì?"

Lâm Mạch Mạch liếc cô, đứng lên: "Tóm lại, cái gì nên biết cái gì không nên biết thì đều đã biết. Mấy ngày cậu mất tích đó, nam thần vẫn luôn tìm cậu, mình biết giữa hai người các cậu có chút hiểu lầm, nhưng mình tin tưởng nam thần, anh ấy tuyệt đối sẽ không giống như Hoắc tra nam phản bội ngươi và phụ lòng cậu vậy, ngược lại là cậu... đã xảy ra chuyện gì? Thế nào lại gây ra scandal với người đàn ông khác?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cau mày lại, cô liếc nhìn Lâm Mạch Mạch hỏi: "Scandal gì?"

Lâm Mạch Mạch nheo mắt lại liếc nhìn cô, cô ấy cầm lấy điện thoại ra, mở màn hình, sau đó mở trang tìm kiếm, tìm kiếm tiêu đề tin tức giữa cô và Hàn Cẩn Hi ở thành phố H, sau đó đưa điện thoại di động cho cô: "Chính cậu xem đi!"

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Lâm Mạch Mạch, đưa tay nhận lấy điện thoại di động của cô ấy, thấy một tiêu đề tin tức kèm theo ảnh.

Tiêu đề của tin tức là "CEO Hàn Cẩn Hi của tập đoàn địa ốc AT khu vực Châu Á xuất hiện cùng vị hôn thê thần bí, hai người qua đêm ở khách sạn quốc tế Reddy!", phía sau còn kèm theo mấy bức ảnh, mà đó đều là mấy bức ảnh chụp Lê Hiểu Mạn nhìn thấy ngày hôm qua.

Thấy Lê Hiểu Mạn vừa kinh ngạc mà lại nghi ngờ khi nhìn thấy tin tức đó, Lâm Mạch Mạch cầm lấy điện thoại di động, sau đó lại mở một đoạn video ra, đưa cho Lê Hiểu Mạn nhìn.

Mà nội dung của đoạn video này chính một màn ngày hôm qua lúc Lê Hiểu Mạn và Hàn Cẩn Hi bị ký giả bao vây ở cửa khách sạn quốc tế Reddy.

Điều khiến Lê Hiểu Mạn càng khiếp sợ hơn là tiêu đề của đoạn video này là "Vị hôn thê thần bí của CEO Hàn Cẩn Hi của tập đoàn địa ốc AT khu vực Châu Á có bầu trước khi lập gia đình".

Lâm Mạch Mạch thấy Lê Hiểu Mạn xem video xong, cô ấy liếc nhìn cái bụng bằng phẳng của cô, nheo mắt lại hỏi: "Mạn mạn, cậu nói thật nói cho mình biết, có phải cậu đang mang thai hay không? Đứa trẻ này là của nam thần đi!"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn phục hồi lại tinh thần từ trong kinh ngạc, cô nhìn về phía bạn, mày nhíu chặt lại: "Mạch Mạch, mình…"

Thấy cô nhíu mày, Lâm Mạch Mạch nhìn cô nói: "Mạn Mạn, trừ phi cậu không mang thai, còn nếu quả thật cậu mang thai thì đứa trẻ này nhất định là của nam thần, mặc dù mình không biết giữa cậu và CEO của AT đó đã xảy ra chuyện gì? Nhưng mình tin tưởng cậu."

Lê Hiểu Mạn nhìn về phía Lâm Mạch Mạch, cô cười yếu ớt nói: "Mạch Mạch, cám ơn cậu đã tin tưởng mình như vậy."

"Đứa bé kia là của nam thần?" mặc dù Lâm Mạch Mạch dùng giọng hỏi thăm, nhưng trong lòng đã khẳng định.

Lê Hiểu Mạn cụp mí mắt xuống, cảm xúc trong đôi mắt của cô hơi phức tạp: "Mạch Mạch, nếu cậu tin tưởng mình, nói nội dung trong đoạn video kia đều là giả, thì sao cậu chắc chắn là mình mang thai?"

386. Chương 386: Khuyên, Nhân Vô Thập Toàn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lâm Mạch Mạch hơi cau mày, cô nhìn chằm chằm vào cái bụng bằng phẳng của cô: "Vậy ý của cậu là cậu không mang thai? Là những ký giả kia nói bậy bạ?"

Lê Hiểu Mạn không trả lời câu hỏi của Lâm Mạch Mạch, cô đi xuống giường, nhìn cô ấy mỉm cười nói: "Cậu chờ mình chút, mình rửa mặt chải đầu đã."

Sau đó, cô đi vào phòng tắm, lúc đánh răng, cô đột nhiên cồn cào trong ruột, cô nôn ọe ở trên bồn rửa mặt.

"Oẹ… ọe…"

Lâm Mạch Mạch nghe thấy tiếng, cô khoanh hai tay đi vào, rồi nhìn về phía cô đang nôn ọe: "Mạn Mạn, cậu còn muốn lừa gạt mình, cậu nói thật đi! Có phải là cậu thật sự mang thai hay không? Còn nữa, cậu có thể nói cho mình, cậu và vị CEO của AT đó quen biết nhau thế nào hay không? Rốt cuộc là các cậu có quan hệ như thế nào? Sao hai người lại cùng đi vào khách sạn, hơn nữa còn là ở thành phố H?"

Nghe thấy Lâm Mạch Mạch hỏi liền tù tì mấy câu, Lê Hiểu Mạn vừa đang buồn nôn mà không nôn ra được cái gì bên rửa mặt, vừa hỏi: "Là Long Tư Hạo bảo cậu tới hỏi mình điều này?"

Lâm Mạch Mạch nhíu mày, trợn mắt nhìn cô nói: "Mạn Mạn, cậu đừng có mà oan uổng mình, cũng đừng có mà oan uổng nam thần, anh ấy cố ý đón mình tới đây bồi cậu, người ta coi cậu là bảo bối, cậu lại coi người ta là cỏ dại, Mạn Mạn, nếu cậu có thể dùng phương thức đã từng dùng để đối xử với Hoắc tra nam tới đối xử với nam thần, anh ấy nhất định sẽ cảm thấy rất hạnh phúc. Cả trái tim của cậu đã từng buộc ở trên người Hoắc tra nam, anh ta làm tổn thương trái tim của cậu như vậy, mà cậu còn kiên trì được một năm. Bây giờ giữa cậu và nam thần chỉ là hiểu lầm mà thôi, cậu cũng đừng quá nghiêm trọng hóa vấn đề."

Lê Hiểu Mạn nhìn về phía Lâm Mạch Mạch, cô híp mắt lại nói: "Rốt cuộc thì Long Tư Hạo đã nói những gì với cậu."

Lâm Mạch Mạch hơi nhíu mày: "Anh ấy không nói gì."

Những lời cô ấy nói đều là sự thật, đúng là Long Tư Hạo không nói gì với cô ấy cả, những điều cô biết đều là Lạc Thụy nói cho cô ấy.

Bởi vì Lạc Thụy biết cô ấy và Lê Hiểu Mạn là khuê mật tốt, biết Lê Hiểu Mạn sẽ nghe lời cô, vì vậy anh ta mới nói tất cả mọi chuyện cho cô, muốn nhờ cô tới khuyên nhủ Lê Hiểu Mạn.

Thấy Lê Hiểu Mạn không tin, Lâm Mạch Mạch nhìn về phía cô nói: "Được rồi, mình sẽ nói thật! Là trợ lý Lạc nói cho mình."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đã rửa mặt chải đầu xong hơi cau mày lại, cô không nói gì, trầm mặc một lúc, rồi mới liếc nhìn cô ấy nói: "Cậu ăn sáng không? Mình đi làm."

"Không cần, nam thần đã làm xong rồi." Lâm Mạch Mạch nói với cô, rồi cô ấy tiến lên kéo tay cô, trực tiếp ra khỏi phòng tắm, sau đó chạy thẳng tới phòng bếp.

Sau khi cô ấy giúp Lê Hiểu Mạn bưng bữa sáng đến phòng ăn, thì mặt đầy hâm mộ liếc nhìn cô nói: "Tự nhìn đi, nam thần dụng tâm với cậu rất nhiều, chỉ bữa sáng thôi mà món ăn đa dạng như vậy, trung tây đều có, cậu còn muốn thế nào nữa? Cậu đừng có ở trong phúc mà không biết hưởng, có một số việc đừng so đo quá nhiều, nhân vô thập toàn, cậu còn muốn nam thần phải biểu hiện như thế nào thì cậu mới hài lòng hả? Mình cảm thấy anh ấy cũng đã được coi là người đàn ông ưu tú nhất trên đời này rồi."

Lâm Mạch Mạch vừa nói vừa kéo Lê Hiểu Mạn ngồi xuống, cô ấy cầm một miếng bánh ngọt hình trái tim lên nhét vào trong miệng Lê Hiểu Mạn, cười nhìn cô: "Nếu có một người đàn ông ưu tú vừa đẹp trai lại vừa có tiền tốt với mình như vậy, thì mình cũng sẽ hạnh phúc đến chết mất."

Cũng không phải là Lê Hiểu Mạn không nghe vào một câu nào của Lâm Mạch Mạch, cô liếc nhìn các món ăn đa dạng mà lại ngon miệng trên bàn ăn, cô nhíu mày thật chặt lại, nhưng trong lòng đã bị đả động.

Qua hồi lâu, cô nhìn về phía Lâm Mạch Mạch, nghi ngờ hỏi: "Anh ấy đi đâu rồi?"

Lâm Mạch Mạch cười nhìn cô: "Bây giờ đã biết quan tâm đến người ta rồi hả! Nam thần nói có chuyện rất quan trọng cần làm, cho nên mới gọi mình tới bồi cậu, bây giờ cậu nói cho mình đi, rốt cuộc thì cậu có mang thai hay không? Cậu và vị CEO, gọi là Hàn gì gì đó là xảy ra chuyện gì? Các cậu quen biết nhau thế nào? Tuy nhiên cái người tên Hàn gì gì đó cũng rất đẹp trai, có thể so sánh với nam thần."

Trầm mặc một hồi, Lê Hiểu Mạn mới liếc nhìn Lâm Mạch Mạch rồi cô gật gật đầu, thừa nhận với cô ấy mình mang thai.

"Thật sự mang thai? Cậu đã đi bệnh viện kiểm tra qua?" Lâm Mạch Mạch kinh ngạc liếc nhìn cô, cô ấy nhìn chằm chằm vào cái bụng bằng phẳng của cô.

Sau đó, cô ấy nheo mắt lại hỏi: " Có phải là nam thần còn chưa biết hay không?"

Lê Hiểu Mạn rũ mi mắt xuống: "Mình còn chưa nói cho anh ấy, hẳn là anh ấy chưa biết."

Lâm Mạch Mạch đứng dậy ngồi xuống bên cạnh cô, cô ấy nhìn cô nói: "Mạn Mạn, mình vốn muốn nói cho nam thần thay cậu, nhưng mình lại cảm thấy, cậu vẫn nên tự mình nói chuyện mang thai cho anh ấy biết thì tốt hơn, còn những chuyện khác, cậu đừng suy nghĩ quá nhiều, cứ chuyên tâm chờ sinh đi."

Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu với Lâm Mạch Mạch, cô chuyên tâm ăn sáng, trong lòng suy nghĩ những lời Lâm Mạch Mạch đã nói, có lẽ cô thật sự là ở trong phúc mà không biết hưởng!

...

Bệnh viện

Lúc này, Long Tư Hạo đang ở trong phòng bệnh VIP của bệnh viện mà đang nằm.

Cô ta bị thương do đạn bắn đến hôm qua mới tỉnh lại, Thẩm Thi Vi vẫn luôn bồi ở bên cạnh cô ta, chăm sóc cô ta gần như là nửa bước không rời.

Lúc Long Tư Hạo tới, Thẩm Thi Vi vốn không muốn để anh tiến vào, nhưng Sophie muốn gặp anh, Thẩm Thi Vi đau lòng con gái, không đành lòng làm trái ý nguyện của con, nên không ngăn cản Long Tư Hạo nữa.

Bởi vì Long Tư Hạo muốn nói chuyện riêng với Sophie, dưới sự khẩn cầu của Sophie, Thẩm Thi Vi đành phải ra khỏi phòng bệnh, vì vậy giờ phút này trong phòng bệnh, chỉ có Sophie nằm ở trên giường bệnh và Long Tư Hạo.

"Tư Hạo… em… em cho rằng anh… sẽ không tới gặp em nữa." Sophie nằm trên giường bệnh thều thào nói, sắc mặt tái nhợt, không có chút huyết sắc nào, lúc nói chuyện, giọng nói ngắt quãng vô lực, nhưng xen lẫn giữa vẻ kinh ngạc và vui mừng.

!!

387. Chương 387: Dùng Kế, Tìm Ra Chân Tướng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Liếc nhìn Sophie tái nhợt tiều tụy nằm trên giường bệnh, vẻ bệnh tật hiện ra hết, Long Tư Hạo nhăn mặt lại, ánh mắt của anh lạnh nhạt không có bất kỳ tiêu cự, môi mỏng âm lãnh cười, giọng nói lạnh như băng không có nhiệt độ: "Đây là một lần cuối cùng."

Nghe vậy, Sophie khép hờ hai mắt, khóe mắt trào ra nước mắt, đôi môi tái nhợt không có chút máu khẽ run rẩy, bi thương nói: "Em… biết anh hận em, nhưng em… vẫn không hối hận như cũ…"

Long Tư Hạo nâng mí mắt, anh lạnh lùng nhìn cô ta: "Không hối hận cái gì?"

Long Tư Hạo vốn ngồi ở trên ghế cách Sophie hai mét, anh đứng lên, đi tới đầu giường, ánh mắt hung ác ngưng mắt nhìn cô ta.

Nhận ra anh đã đến gần mình, Sophie từ từ mở đôi mắt mông lung đẫm lệ ra, cô ta bi thương nhìn khuôn mặt đẹp trai của Long Tư Hạo, trái tim không ngừng đau đớn.

Đôi môi tái nhợt không có chút máu nào như phải dùng rất nhiều sức mới kéo ra được nụ cười nhạt: "Không hối hận… chuyện chia rẽ các anh… Lê… Hiểu Mạn mất tích đúng không? A a… cô ta đã rời khỏi anh…"

Ánh mắt của Long Tư Hạo run lên, anh lạnh lùng nhìn cô ta, giọng nói lạnh như băng không có chút nhiệt độ nào: "Em nằm ở trên giường bệnh, lại vẫn có thể biết được những chuyện này, em thật đúng là không đơn giản, là em cho người đi chụp lén Hiểu Hiểu?"

Sophie hơi cau mày, cô ta thoáng hoảng sợ, nhưng rồi cô ta nhanh chóng giấu đi, khóe môi của cô ta vẫn mang nụ cười nhạt như cũ: "Tư Hạo… anh có… chứng cứ có thể chứng minh… là em sao? Nếu như không có, thì… đừng… oan uổng em."

Long Tư Hạo lạnh lùng cong môi, ánh mắt lẫm liệt rét lạnh liếc nhìn cô ta: "Tôi không cần chứng cứ, em có thể hãm hại tôi, thì cũng có thể hãm hại Hiểu Hiểu, em cho rằng để tôi nhìn thấy ảnh của cô ấy và người đàn ông khác, thì tôi sẽ hiểu lầm Hiểu Hiểu, rời bỏ Hiểu Hiểu sao? Em quá khinh thường tình cảm của tôi với Hiểu Hiểu, cũng quá coi thường sự tín nhiệm của tôi đối với Hiểu Hiểu rồi đấy, tôi tuyệt đối sẽ không rời bỏ Hiểu Hiểu."

Nghe thấy những lời này của anh, mặc dù vẻ mặt của Sophie vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng cô ta đang gào thét chửi rủa Lê Hiểu Mạn hàng nghìn lần, đúng là cô ta có liên quan đến chuyện chụp lén Lê Hiểu Mạn và Hàn Cẩn Hi, nhưng cô ta cũng không phải chủ mưu chân chính.

Còn người chủ mưu chân chính này, cô ta vĩnh viễn sẽ không nói cho anh, anh cũng vĩnh viễn sẽ không biết là ai.

Bởi vì ngay cả chính cô ta cũng không biết là ai.

Cho tới bây giờ, người thần bí kia vẫn chưa từng lộ mặt ở trước mặt cô ta, nhưng người kia vẫn ở đó, hơn nữa còn hiểu rõ Long Tư Hạo như trong lòng bàn tay.

Mặc dù cô ta không biết người thần bí đó là ai, nhưng cô ta có thể khẳng định, người thần bí kia càng không muốn Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn chung một chỗ hơn so với cô ta.

Cho nên, người muốn chia rẽ bọn họ, không chỉ có mình Sophie cô ta.

Cô ta nhìn về phía Long Tư Hạo, lệ ướt đẫm khóe mắt: "Tư… Tư Hạo, anh cứ yêu cô ta… như vậy sao? Coi như anh tin tưởng cô ta… thì thế nào? Cô ta sẽ tin tưởng… anh sao? Cô ta đã từng bị người ta… phản bội… Bây giờ cô ta nhất định sẽ rất hận… anh, không… phải sao? Em không tin… cô ta sẽ tha thứ cho sự phản bội của anh…"

Khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo như đang bị che phủ bởi một tầng băng, anh nói: "Tôi có phản bội Hiểu Hiểu hay không, thì hẳn là em phải rõ ràng hơn so với tôi, nếu như không phải là nhìn vào phân thượng của ba và mẹ em, thì tôi hận không thể băm vằm em thành từng mảnh."

"A a…" Sophie cười đến thê lương, bởi vì lỗ tai bị bắn thủng, tuy không ảnh hưởng đến thính lực của cô ra, thế nhưng đau đớn vẫn khiến cô ta nhíu chặt mày lại, đôi môi tái nhợt không chút máu run rẩy từng trận, giọng nói thều thào vô lực: "Anh hận em… như vậy sao? Tại sao… Tại sao anh có thể yêu cô ta, nhưng… không thể yêu em? Vì… vì sao? Anh… anh trả lời em đi, tại sao?"

Long Tư Hạo không đáp lại cô ta, ánh mắt anh nhìn cô ta dần trở nên sắc bén, trên khuôn mặt tuấn mỹ đang bị che lấp bởi lớp băng sương cũng bị sự sắc bén khiến người ta suy nghĩ không ra bao trùm, môi mỏng nhẹ mân, giọng đã không còn lạnh trước nữa: "Em thật sự yêu tôi như vậy? Tại sao phải yêu tôi?"

Anh ngồi xuống, ngưng mắt nhìn cô ta thật sâu, ánh mắt sâu thẳm kia mang theo sự tò mò.

Sophie thấy Long Tư Hạo đột nhiên thay đổi thái độ, không còn lạnh lùng với cô ta như trước nữa, hơn nữa còn ôn hòa nhã nhặn hỏi cô ta tại sao phải yêu anh, trong lòng cô ta hơi kích động, hơi mừng rỡ, đôi mắt đẫm lệ nhìn anh, nức nở nói: "Tư… Tư Hạo…"

Long Tư Hạo nghiêng người, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau nước mắt đang dâng trào trong hốc mắt của cô ta đi, ánh mắt vô cùng thâm trầm liếc nhìn cô ta, giọng điệu ôn hòa, Sophie mà tôi biết trước đây rất kiên cường, sẽ không dễ dàng khóc.

Hành động lau nước mắt giúp Sophie của anh khiến cô ta hơi thụ sủng nhược kinh, cô ta kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo, cho dù có nằm mơ cô ta cũng không ngờ sau khi cô ta thiết kế anh, anh vẫn sẽ tới thăm cô ta, sẽ còn ôn nhu với cô ta như vậy.

Điều này không khỏi khiến cô ta nghĩ tới trước kia, khi đó anh cũng từng ôn nhu với cô ta như vậy.

Lúc cô ta khóc tỉ tê, anh đã từng ôn nhu lau nước mắt cho cô ta.

Lúc cô ta đau đớn do bệnh tật mà chỉ muốn buông ta, anh đã từng khích lệ cô ta.

Lúc cô ta gặp phải nguy hiểm, anh đã từng không để ý đến tính mạng mà bảo vệ cô ta.

Sự dịu dàng ngày xưa của anh, như đang rành rành ở trước mắt cô ta.

Trái tim của cô ta không thể đè nén nổi đau đớn, nước mắt của cô ta rơi xuống như mưa, cô ta nức nở hỏi: "Tư… Tư Hạo, anh… anh không giận… em sao?"

Long Tư Hạo thu hồi ngón tay thon dài lau nước mắt cho cô ta lại, anh hơi nheo mắt lại, ánh mắt u trầm liếc nhìn cô ta: "Sophie, em biết em đã làm sai điều gì không? Tại sao nhất định phải làm ra chuyện khiến tôi căm ghét em? Nếu như em không làm như vậy, có lẽ tôi…"

Anh ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi, khiến Sophie thấy được một tia hy vọng, cũng khơi dậy một tia áy náy trong nội tâm của cô ta với anh.

"Em…" nước mắt của Sophie tràn ra mãnh liệt như nước sông Hoàng Hà dâng cao, ánh mắt thoáng qua vẻ không cam lòng và áy náy: "Tư Hạo… Thật xin lỗi! Em… em chỉ quá yêu anh, em… chỉ cần em nhìn thấy… anh và Lê Hiểu Mạn chung một chỗ, trái tim của em… sẽ đau, em biết em không nên… thiết kế anh, không nên hãm hại… anh, không nên… thừa dịp lúc anh hôn mê…"

Thấy cô ta nói đến điểm mấu chốt, ánh mắt của Long Tư Hạo khẽ trầm xuống, đôi mắt u trầm thoáng qua vẻ kinh dị, anh trầm thấp hỏi: "Không nên thừa dịp lúc tôi hôn mê làm cái gì?"

Lúc nói chuyện, anh khẽ vén mấy sợi tóc đang lòa xòa xõa xuống của cô ta ra sau tai, động tác ôn nhu, khiến trái tim của Sophie vừa xúc động lại vừa rung động, áy náy trong mắt cô ta càng sâu hơn.

Long Tư Hạo thâm trầm liếc nhìn cô ta: "Sophie, điều em không nên làm nhất chính là phụ lòng tin của tôi đối với em."

Sophie mông lung nhìn anh, khóc nói: "Tư Hạo… thật xin lỗi, em… em biết lỗi rồi, em không nên… thừa dịp lúc… anh hôn mê… chụp… chụp lén ảnh… chúng ta… ở chung với nhau… để… hãm hại anh, thế nhưng em thật sự… rất yêu anh, nếu… nếu như em không như vậy… em vĩnh viễn cũng không có cơ hội… chung một chỗ với anh, bởi vì em biết… trừ phi Lê Hiểu Mạn… chủ động rời bỏ anh, nếu không, anh… anh tuyệt đối… sẽ không rời bỏ cô ta, em làm những điều này… cũng là bởi vì… em yêu anh, anh… tha thứ cho em… được không?"

Sophie vẫn luôn khóc lóc nói, cô ta không phát hiện ra ánh mắt sâu thẳm của Long Tư Hạo thoáng qua vẻ được như ý.

388. Chương 388: Dùng Kế, Tìm Ra Chân Tướng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh nâng mí mắt lên, ánh mắt thâm thúy u trầm liếc nhìn cô ta, môi mỏng nhẹ mân: "Cho nên em thừa dịp tôi không phòng bị, đã dùng thuốc mê đặc chế của gia tộc Knox để làm tôi hôn mê, rồi chụp những bức ảnh kia để uy hiếp tôi cưới em, tôi không cưới em, em sẽ bảo mẹ em gửi ảnh qua cho Hiểu Hiểu, để cô ấy hiểu lầm tôi, rời bỏ tôi, phải không?"

Đôi mắt ngập nước của Sophie mang theo áy náy và tự trách liếc nhìn anh: "Tư Hạo… thật xin lỗi… em buộc phải… làm như vậy, em cũng không muốn, em thật sự… chỉ… bởi vì… quá yêu anh…"

Long Tư Hạo nheo mắt lại, ánh mắt vẫn thâm thúy u trầm như cũ, anh ôn hòa nói: " Sophie, vì hãm hại tôi, vì để cho Hiểu Hiểu hiểu lầm tôi, ngay cả sự trong sạch của mình em đều không chú ý sao? Sophie, tôi biết em là người biết yêu bản thân mình, nhưng em làm như vậy khiến cho tôi rất thất vọng, em biết rõ tôi không thích người phụ nữ không tự yêu bản thân mình nhất mà."

"Em…" Sophie cắn chặt môi dưới, thấy ánh mắt Long Tư Hạo liếc nhìn mình thoáng qua vẻ thất vọng, trong lòng cô ta hoảng hốt: "Tư Hạo… em… thật xin lỗi! Em… em lừa gạt anh, em… em vẫn là Sophie… mà anh biết, em… chúng ta… thật ra thì cái gì… cũng không phát sinh, anh vẫn luôn hôn mê, em… chúng ta làm sao có thể phát sinh… quan hệ được."

Long Tư Hạo hơi nâng mí mắt lên, ánh mắt thoáng ớn lạnh, anh thu hồi bàn tay lại trong im lặng, trầm giọng nói: "Ý của em là tôi không đụng vào em, giữa chúng ta không phát sinh bất kỳ chuyện gì?"

Sophie gật đầu lên tiếng đáp lại, đôi mắt ngấn lệ nhìn Long Tư Hạo thật sâu, cô ta nức nở nói: "Tư… Tư Hạo, em lừa gạt anh, chỉ là muốn… giữ anh lại, em cho rằng… em lừa gạt anh em là của anh, coi như anh không… chịu trách nhiệm với em, thì anh cũng… sẽ vì thẹn… với Lê Hiểu Mạn… mà rời bỏ cô ta… thế nhưng em không nghĩ tới, anh… cũng không tin em…"

Nghe cô ta nói xong, Long Tư Hạo đứng lên, anh thâm trầm liếc cô ta, nhưng không nói gì, xoay người đi thẳng ra ngoài phòng bệnh.

"Tư Hạo…" anh đột nhiên rời đi khiến Sophie kinh ngạc, cô ta hô to muốn đứng dậy, nhưng không cẩn thận động vào vết thương, khiến cô ta đau đến nỗi hét lên.

"A…"

Thẩm Thi Vi chờ ở ngoài phòng bệnh thấy Long Tư Hạo rời đi, bà lập tức đi vào phòng bệnh, lúc nhìn thấy Sophie đau kêu ở trên giường bệnh, đôi mắt ướt át của bà tràn đầy đau lòng cùng lo âu.

"Sophie… Sophie…"

Bà lập tức tiến lên, lo lắng nhìn Sophie muốn ngồi dậy: "Sohpie, con hãy nghe lời của mẹ, đừng đứng lên, con như vậy sẽ động đến vết thương."

Trên trán và trên mặt của Sophie đã đau đến nỗi toát cả mồ hôi, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, cô ta mông lung nhìn Thẩm Thi Vi: "Mẹ… Mẹ, con… con muốn gặp Tư Hạo, anh ấy đi đâu rồi? Con… con muốn gặp anh ấy, con muốn… gặp anh ấy…"

"Con nằm xuống trước đi!" Thẩm Thi Vi đưa tay ra nhẹ nhàng đè Sophie ở trên giường bệnh, bà đau lòng liếc nhìn cô ta: "Glen nói có chuyện rất quan trọng phải đi, con cứ nghỉ ngơi cho khỏe, cậu ấy sẽ trở lại thăm ngconươi."

Thật ra thì lúc Long Tư Hạo đi, cũng không có nói là sẽ quay lại thăm Sophie lần nữa, thậm chí anh còn không thèm nói câu gì với Thẩm Thi Vi, mà Thẩm Thi Vi nói dối như vậy, không thể nghi ngờ là vì trấn an Sophie.

Khi Sophie nghe thấy lời của mẹ mình, cô ta yên lặng nằm ở trên giường bệnh, chờ Long Tư Hạo lại tới thăm cô ta.

Hôm nay Long Tư Hạo đột nhiên thay đổi thái độ với cô, khiến cô ta cảm thấy rất kỳ quái.

Nhưng cô ta lại không suy nghĩ nhiều, bởi vì với cô ta, việc Long Tư Hạo thay đổi thái độ là rất quan trọng, cô ta chỉ cho rằng tình cảm của cô ta đã đả động đến anh.

Từ trong bệnh viện đi ra, Long Tư Hạo ngồi vào trong chiếc Rolls Royce của mình, sau đó anh lưu phần ghi âm rất quan trọng này lại.

Hai tay anh đặt trên vô lăng, ánh mắt chìm lạnh liếc nhìn về phía bệnh viện, khóe môi khẽ cong lên nụ cười âm lãnh, anh ta tin tưởng có phần thu âm này trong tay, thì chuyện anh ta giải thích với Hiểu Hiểu sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Để Sophie nói ra chân tướng làm sáng tỏ sự trong sạch của anh, thì có sức thuyết phục hơn rất nhiều so với anh tự mình giải thích.

Sau đó anh khởi động xe, nhưng hướng anh lái không phải là trở về Hồng Hoa Uyển, mà là đến một quán cà phê rất lãng mạn.

Xuống xe, anh đi thẳng vào trong quán cà phê, anh khẽ híp mắt lại, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người của một người phụ nữ có vóc dáng nhỏ nhắn đang ngồi bàn bên cạnh cửa sổ trong quán cà phê.

Anh khẽ nở nụ cười cao thâm khó lường, anh rảo bước tới đó, đi thẳng rồi ngồi xuống phía đối diện người phụ nữ kia.

"Làm sao bây giờ mới đến? Tôi đã chờ anh rất lâu rồi, anh muốn uống gì?"

Người phụ nữ đang thưởng thức cà phê ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay trang điểm tinh xảo, đôi mắt quyến rũ hơi hiếu kỳ và nghi ngờ nhìn Long Tư Hạo ngồi phía đối diện.

Người phụ nữ mặc chiếc váy dài màu xanh nhạt bó sát người, chính là Hạ Lâm.

389. Chương 389: Lộ Vẻ Xúc Động, Anh Nói Lời Xin Lỗi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đôi mắt Long Tư Hạo hơi co lại, ánh mắt thâm trầm liếc nhìn Hạ Lâm, môi mỏng nhẹ mân: " Không cần, tôi tới không phải cùng cô uống cà phê."

Hai tay mảnh khảnh của Hạ Lâm nhẹ nâng cà phê nóng hổi, đặt lên bàn, ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm cười nhạt: "Tôi thật tò mò, không phải anh rất yêu Lê Hiểu Mạn sao? Tại sao một mình hẹn tôi tới nơi này? Còn nữa, tại sao nói có thể giúp tôi? Tôi thật muốn biết, anh có thể giúp tôi cái gì?"

Cô tò mò và nghi ngờ hai tròng mắt nhìn chằm chằm Long Tư Hạo, trên người anh có một loại khí chất cao quý làm người ta say mê, vương giả phong độ, anh rất tuấn tú làm người khác bị mê hoặc cùng với tướng mạo cũng làm cho cô có chút hoảng thần.

Nhất là lần đầu tiên cùng anh mặt đối mặt ngồi gần như vậy, trên người anh không mang theo một mùi thuốc lá hơi thở mát lạnh nếu so với Hoắc Vân Hy hay Lôi Dương thì hơi thở trên người anh sạch sẽ hơn dễ ngửi hơn nhiều, cái này làm lòng cô có chút sợ hãi.

Ưu tú như vậy, người đàn ông khí chất tao nhã bất phàm lại yêu Lê Hiểu Mạn, trong lòng Hạ Lâm ghen tị không dứt.

Trong đôi mắt cô lóe lên một tia ghen tị, bị Long Tư Hạo thu vào đáy mắt hết, đôi mắt anh hẹp dài đôi mắt lạnh thấu xương, ánh mắt trầm lãnh nhìn cô, cất giọng lãnh đạm: "Không phải cô muốn có được Hoắc Vân Hy sao? Tôi có thể giúp cô."

Hạ Lâm nghe vậy, ngước mắt khiếp sợ nhìn Long Tư Hạo, không dám tin hỏi: "Anh giúp tôi lấy được Vân Hy? Tại sao?"

Đối mặt với sự kinh ngạc của Hạ Lâm, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo vẫn mang bộ dáng lãnh đạm, ánh mắt trầm tĩnh thâm thúy nhìn cô, làm người ta không nghĩ ra anh đang ưu tư chuyện gì: "Cô không nên quan tâm tại sao tôi phải giúp cô? Mà là cô có lấy được Hoắc Vân Hy không."

Hai tròng mắt Hạ Lâm khẽ híp lại, chăm chú nhìn vẻ mặt lãnh đạm làm cô không nhìn thấu triệt để Long Tư Hạo, tò mò hỏi: " Vậy anh dùng biện pháp gì giúp tôi? Tôi cần phải làm những gì? Hoặc là nói anh cần tôi đáp ứng điều kiện gì?"

Đôi mắt Long Tư Hạo hơi co lại, khoé môi tước mỏng phác họa ra một nụ cười nhạt làm người ta suy nghĩ không ra, nhưng nụ cười này xen lẫn lãnh ý: "Tôi không hy vọng cô lại làm ra chuyện gì đó đối với Hiểu Hiểu bất lợi."

Hạ Lâm khẽ run, trong tròng mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, dò xét hỏi: "Lời này của anh là có ý gì? Anh đã biết cái gì?"

Lần trước ở Ngự Yến Lầu, cô cũng biết anh không phải nhân vật đơn giản, anh tựa hồ biết một ít gì.

Cô nheo mắt, đôi mắt che giấu vẻ hoảng sợ, trên mặt nở một nụ cười thoái thác: "Rốt cuộc anh biết chuyện gì? "

Cô che giấu vẻ hoảng sợ toàn bộ đều bị Long Tư Hạo thu vào mắt, anh nhàn nhạt chăm chú nhìn, ánh mắt lãnh đạm liếc nhìn cô, thanh âm trầm thấp êm tai: "Hạ tiểu thư, cô cảm thấy tôi biết cái gì? Đừng tự làm loạn…"

Nói đến đây, Long Tư Hạo dừng lại, tiếp tục nói: "Đối với chuyện của cô, tôi không có hứng thú, chỉ cần cô làm được không đi tổn thương Hiểu Hiểu, tôi sẽ để cho cô lấy được thứ cô muốn, nếu không, tôi nhất định làm cô thân bại danh liệt, sống không bằng chết."

Lúc anh nói câu nói sau cùng, giọng lạnh vô cùng, người nghe vào trong tai, giống như hàn băng xâm phạm vậy.

Hạ Lâm vì thanh âm anh nói đột nhiên trở nên lạnh thấu xương, trên người sinh ra sự rùng mình, cô run mình một cái, ngước mắt đối mặt với đôi mắt như có thể hủy diệt thế gian lẫn vạn vật của Long Tư Hạo.

Cô lại không nhịn được rùng mình một cái, trực giác bảo Long Tư Hạo là một nhân vật nguy hiểm, người đàn ông nguy hiểm như vậy nhưng phụ nữ ở khắp thiên hạ cũng sẽ mê mệt mị lực của anh, nhưng ở bên

cạnh anh, tùy thời đều có thể sẽ bỏ mạng.

Hạ Lâm cô tự nhận là không khống chế được người đàn ông như vậy, vẫn là Hoắc Vân Hy thích hợp với cô.

Cô đối với anh sinh ra một tia sợ hãi giờ phút này bị sợ thay thế.

Lần đầu tiên cô tự mình hiểu lấy, một người đàn ông to lớn kiêu ngạo nguy hiểm Hạ Lâm cô không mơ ước.

Cô không dám lại nhìn cặp mắt rét lạnh của Long Tư Hạo, hơi cúi đầu nói nhỏ: "Anh yên tâm, mục đích của tôi là Vân Hy, chỉ cần cô ấy không phá hư chuyện của tôi và Vân Hy, tôi sẽ không đối với cô như thế, dù sao cô ấy cũng là chị tôi."

"Giữa các người không có bất kỳ liên quan đến máu mủ, cô có xem Hiểu Hiểu là chị hay không không có vấn đề gì, Hiểu Hiểu cũng không cần coi cô là em gái."

Lời Long Tư Hạo lạnh như băng truyền vào tai Hạ Lâm, làm cô lúng túng không thôi, vẫn là cúi đầu hỏi: "Vậy anh làm sao giúp tôi?"

Long Tư Hạo không lập tức trả lời Hạ Lâm, mà để cho nhân viên phục vụ bưng tới một ly cà phê đen.

Hạ Lâm thấy anh không nói lời nào, mà đang thưởng thức cà phê, cảm thấy ngồi bất an.

Một ly cà phê chỉ còn lại khoảng ba phân, Long Tư Hạo mới ngước mắt nhìn Hạ Lâm đang ngôi bất an, môi mỏng cười lãnh đạm: "Cô cảm thấy làm thế nào để bắt một người đàn ông động lòng?"

Những lời này nếu từ trong miệng người khác hỏi ngược thì không có gì, nhưng từ miệng Long Tư Hạo hỏi, ngược lại làm Hạ Lâm kinh ngạc không thôi.

Cô ngước mắt liếc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ mê hoặc lòng người, khí chất tao nhã của Long Tư Hạo, há miệng không biết trả lời như thế nào? Càng không hiểu Long Tư Hạo tại sao hỏi vậy?

Mặc dù cô không biết anh, nhưng cái này tựa hồ không phù hợp với tính cách của anh.

Thật lâu, cô hơi nghi ngờ hỏi: "Tại sao anh lại hỏi như vậy?"

Long Tư Hạo nhàn nhạt thu mắt, bưng tách cà phê đen lên, tinh tế nhâm nhi và thưởng thức: "Cô không biết làm sao bắt một người đàn ông động lòng với mình, làm sao lấy được Hoắc Vân Hy?"

Hạ Lâm kinh ngạc liếc Long Tư Hạo một hồi, ngay sau đó cười một tiếng: "Long thiếu là đàn ông, đương nhiên biết tâm tư của đàn ông, vậy mời Long tổng nói cho tôi, làm thế nào để bắt một người đàn ông động lòng với mình?"

390. Chương 390: Lộ Vẻ Xúc Động, Anh Nói Lời Xin Lỗi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đôi mắt Long Tư Hạo híp lại, ánh mắt thâm trầm liếc nhìn cô, giọng mang đầy thâm ý nói: "Hai người sống chung nhà phải hòa thuận…"

Hạ Lâm có chút nghi ngờ, ngước mắt cười liếc nhìn Long Tư Hạo: "Long tổng có thể nói cụ thể một chút hay không?"

Động tác Long Tư Hạo ưu nhã đem ly cà phê đặt lên bàn, đôi mắt hơi co lại, môi mỏng giương một đường cong cao thâm khó lường: " Sống chung nhà phải hòa thuận, yêu thương chăm sóc cậu ta, là phương thức là đường tắt đi vào lòng của một người đàn ông…"

Hạ Lâm nghĩ lời Long Tư Hạo nói, cảm thấy có đạo lý, vì vậy coi anh là gia sư trong tình yêu, cẩn thận hỏi ý kiến anh phải làm thế nào mới giành được lòng của Hoắc Vân Hy.

Bây giờ Hoắc Vân Hy đối với cô cực kỳ chán ghét, vừa thấy cô liền nổi trận lôi đình với cô, rống to kêu gào, ngay cả cơ hội để cô đến gần anh cũng không có, nói chi là giành được tim anh.

…

Long Tư Hạo rời khỏi quán cà phê, liền đi thẳng đến công ty.

TE anh để cho Lăng Hàn Dạ ở đó thay anh nắm giữ, chính anh đi đến Hoắc thị.

Anh đang ở trong phòng tổng giám đốc Hoắc thị nhìn những văn kiện trọng yếu, Lạc Thụy cầm một tờ báo đi vào.

"Tổng giám đốc, thành phố H tung báo của Lê tiểu thư cùng CEO của tập đoàn AT, có cần lên tiếng chào truyền thông, Lê tiểu thư làm sao lại thành vị hôn thê của CEO tập đoàn AThỏi giá H? Còn… còn thành phố qua loa báo đạo lê tiểu ngay cả đứa trẻ đã có, đây không phải là chửi rủa danh dự của Lê tiểu thư thôi! Nếu Lê tiểu thư có mang thai thì phải là con của tổng giám đốc mới đúng chứ"

Nghe được lời Lạc Thụy nói, Long Tư Hạo buông văn kiện trong tay xuống, đôi mắt hẹp dài híp lại, ánh mắt nhạy bén nhìn về phía anh, môi mỏng mím chặc: "Mang thai cái gì?"

Đôi mày tuấn tú của Lạc Thụy cau lại, đi lên phía trước, đưa phần báo trong ay cho Long Tư Hạo: "Tổng giám đốc, anh nhìn một chút, Lê tiểu thư cùng Hàn Cẩn Hi CEO AT dính scandal cũng bị đăng báo, tuấn mi cau lại hạ, đi lên trước, đem trong tay phần kia báo đưa cho trên mạng còn có video bọn họ bị phóng viên bao vây ở quán bar quốc tế Thụy Dịch."

"Vị hôn thê thần bí của Hàn Cẩn Hi CEO của tập đoàn địa ốc AT khu Á Châu có thai trước khi kết hôn" Liếc nhìn tựa đề báo chí, ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, viAT địa ốc tập đoàn môi mỏng mím chặt, trong đôi mắt sâu thẳm thoáng qua tia nộ khí.

Lạc Thụy thấy Long Tư Hạo liếc nhìn tờ báo trên tay, sắc mặt u ám, anh nhíu mày, dò xét hỏi: "Tổng giám đốc, Lê tiểu thư mang thai thật hay do những ký giả kia viết loạn? Nếu Lê tiểu thư mang thai, đứa bé hẳn là của tổng giám đốc anh mới đúng!"

Long Tư Hạo không trả lời Lạc Thụy, đôi mắt hẹp dài nheo chặt, suy nghĩ chuyện ngày đó anh đi thành phố H đón Lê Hiểu Mạn.

Bởi vì ngày đó ký giả quá nhiều, tuy anh có thể thấy Lê Hiểu Mạn cùng Hàn Cẩn Hi song song xuất hiện ở quán rượu Thụy Dịch quốc tế, nhưng bọn họ nói cái gì, anh nghe không rõ.

Ánh mắt âm trầm, anh lập tức mở máy tính tìm kiếm video Lê Hiểu Mạn và Hàn Cẩn Hi bị ký giả vây lại ở quán rượu Thụy Dịch quốc tế.

"Cám ơn mọi người quan tâm chuyện riêng của tôi như vậy, cô ấy đích thực mang thai, về phần tôi, cô ấy kết hôn, đến lúc đó mọi người sẽ tự biết, ngày cưới không định, không có tiết lộ." Đây là lời Hàn Cẩn Hi ngày đó nói, lúc này truyền rõ ràng vào tai Long Tư Hạo

Bàn tay trắng nõn của anh siết chặt, đôi mắt nheo lại ánh mắt lẫm liệt, nhìn Hàn Cẩn Hi đứng bên cạnh Lê Hiểu Mạn không chớp mắt, anh có thể nhìn thấy rõ ràng, lúc Hàn Cẩn Hi nói cô mang thai, cô cũng không bác bỏ, giống như Hắn trắng nõn bàn tay hề đất siết chặc, nheo lại âm thầm chấp nhận.

Hàn Cẩn Hi giống như sợ ký giả sẽ xông lên trước, một mực che chở cô, giống như là một người chồng quan tâm che chở người vợ đang thai.

Cô thật sự mang thai?

Đôi mắt hẹp dài u ám của Long Tư Hạo nhíu chặt, nghĩ đến việc gần đây cô thay đổi, nôn mửa, thay đổi khẩu vị…

Còn nữa, chu kỳ kinh nguyệt của cô anh rất rõ ràng, lần này đã qua lâu.

Chẳng lẽ Hiểu Hiểu của anh thật sự mang thai?

Đôi mắt như mực của anh co rút nhanh, ánh mắt lúc sáng lúc tối, trong lòng mừng rỡ ngắn ngủi liền bị đau đớn và tức giận thay thế.

Nếu như cô thật sự mang thai nhưng không nói cho anh, còn ngầm thừa nhận người đàn ông khác là ba đứa trẻ, trong mắt cô trong lòng cô có còn anh hay không?

Cô cứ như vậy chán ghét anh sao? Chán ghét đến mức mang thai con của anh cũng không chịu nói cho anh?

Lông mày anh nhíu sâu, sâu thẳm trong đôi mắt trào ra đau đớn, phải tới lúc nào cô mới có thể yêu anh như anh yêu cô đây?

...

Hồng Hoa Uyển

Lâm Mạch Mạch bồi Lê Hiểu Mạn cả ngày, sắp đến tối, cô mới khuyên Lê Hiểu Mạn trở về.

Sau buổi cơm tối, Lê Hiểu Mạn tắm xong mới từ trong phòng tắm đi ra, trời tối Long Tư Hạo mới trở về vừa vặn tiến vào phòng ngủ.

Cô đang dùng khăn lông khô lau chùi tóc, thấy Long Tư Hạo trở lại, cô hơi ngẩn ra, tiếp tục lau tóc ướt, thái độ đối với anh không lạnh không nóng.

Cả ngày hôm nay, Lâm Mạch Mạch nói không ít lời khen về Long Tư Hạo, cô bị hun đúc một ngày, trong lòng ít nhiều cũng có biến hóa, ít nhất không giống như hôm qua đối mặt với anh lạnh lùng như băng.

Long Tư Hạo thấy cô dùng khăn lông lau khô tóc, rảo bước tiến lên, muốn giúp cô lau, Lê Hiểu Mạn liền né tránh, nhíu mày nhìn anh nói: "Không cần làm phiền, em lấy máy sấy được."

Ngay sau đó cô đang muốn đi lấy máy sáy tóc, liền bị Long Tư Hạo nắm ở cổ tay mảnh khảnh của cô.

Đôi mày thanh tú của cô hơi cau lại, ngước mắt có chút không rõ nhìn Long Tư Hạo, mà đôi mắt Long Tư Hạo co lại, ánh mắt thâm trầm liếv nhìn chiếc bụng bằng phẳng của cô.

Cô nhẹ nhàng vùng vẫy, muốn tránh khỏi bàn tay anh nắm, nhưng anh lại nắm chặt không buông.

Cô hơi rũ mi mắt, liếc nhìn bàn tay của anh: "Em muốn sấy tóc."

Long Tư Hạo nheo tròng mắt, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chú cô một hồi, mới buông lỏng bàn tay nhỏ bé của cô, môi mỏng nhẹ mân: "Máy sấy tóc phóng xạ nhiều hơn so với máy vi tính, chẳng lẽ em không biết?"

Lê Hiểu Mạn sợ run lên, đôi mắt như nước trong veo mang vẻ nghi hoặc nhìn Long Tư Hạo: "Anh muốn nói cái gì?"

Anh vô duyên vô cớ, không thể nào cùng cô nói chuyện phóng xạ, trong chuyện này nhất định có nguyên nhân.

391. Chương 391: Lộ Vẻ Xúc Động, Anh Nói Lời Xin Lỗi (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo tiến lên, bàn tay trắng nõn khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô, đôi mắt hẹp dài thâm trầm nhìn cô, thanh âm trầm thấp: "Hiểu Hiểu, có phải em có chuyện gì không nói cho anh hay không?"

Lời của anh tựa như đang ám chỉ cái gì, Lê Hiểu Mạn không phải người ngu, tự nhiên nghe ra.

Đôi mày thanh tú của cô hơi cau lại, đôi mắt trong suốt có chút ưu tư cùng phức tạp, không dám xác định cái anh ám chỉ có phải là cô mang thai hay không.

Lâm Mạch Mạch cũng vì tin tức ở thành phố H cô cùng Hàn Cẩn Hi nên suy đoán cô mang thai, Long Tư Hạo cơ trí như vậy, chắc có thể đoán được chút gì đó.

Chẳng lẽ anh biết cô mang thai?

Trước không nói cho anh, là bởi vì muốn chắc chắn, mà ngày đó lúc cô đi bệnh viện đã chắc chắn muốn nói cho anh biết, nhưng bởi vì thấy ảnh anh cùng Sophie thân mật, mà cảm xúc của cô bị tan vỡ thất vọng cùng thương tâm, cho nên không nói cho anh.

Mà bây giờ…

Cô ngước mắt liếc nhìn anh, khẽ cắn môi dưới, còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, Long Tư Hạo đột nhiên rút bàn tay vuốt ve khuôn mặt cô về, đôi mắt trầm lãnh u ám nhìn cô chằm chằm, bên trong đôi mắt đen như mực như đang thiêu đốt lửa giận, đau đớn giữa hai đầu lông mày bị giấu kín.

Khuôn mặt tuấn mỹ của anh căng thẳng, thanh âm có chút lạnh: "Mang thai tại sao không nói cho anh?"

"Em…" Lê Hiểu Mạn há miệng, con mắt đối mặt với lửa giận trong đôi mắt của anh, môi hồng nhẹ mân, không biết nói như thế nào.

Cô cũng không thể nói đang chuẩn bị nói đi.

Long Tư Hạo thấy cô không lên tiếng, trong đôi mắt như lửa bốc lên nhiều hơn, bàn tay trắng nõn của anh giữ chặt cằm cô, khiến cô ngẩn đầu lên, ánh mắt chăm chú nhìn cô, gằng từng chữ hỏi: "Vì - sao —lừa dối - anh?"

Lực anh có chút mạnh, Lê Hiểu Mạn cảm thấy cằm truyền tới một trận đau đớn, đôi mày thanh tú của cô nhíu lại, trong lòng dâng kên một cổ tức giận, tròng mắt nheo lại tức giận nói: "Tại sao em phải nói cho anh biết? Em cố ý không nói cho anh biết đó thì sao? Long Tư Hạo, chúng ta không kết hôn, em mang thai hay không là chuyện của em."

Bây giờ Long Tư Hạo thống hận nhất là không thể cưỡng ép cô kéo đến cục dân chính chứng giấy hôn thú, làm cô bây giờ luôn lấy lí do không cùng anh kết hôn mà phủi sạch quan hệ giữa bọn họ, làm anh không vui, cũng rất đau tim.

Ánh mắt anh hơi trầm xuống, đôi mắt nhìn chằm chằm cô: "Em cứ chán ghét anh như vậy? Chán ghét đến mức đứa bé của anh cũng thừa nhận là của người khác? Trong mắt em anh có tồn tại hay không? Tại sao mang thai không nói cho anh ngược lại nói cho người đàn ông khác?"

Anh chỉ cần nghĩ đến chuyện cô mang thai, mang thai con của anh, người biết đầu tiên không phải anh, mà là Hàn Cẩn Hi, anh liền đau tim, thất vọng, tức giận…

Bị cô không quan tâm, bị cô khinh thường, bị cô coi thường cảm giác của anh rất khó chịu, rất đau lòng…

Đối mặt với sự tố cáo cùng tức giận của Long Tư Hạo, đôi mày thanh tú của Lê Hiểu Mạn nhíu lại, căn môi dưới không trả lời anh.

Sự trầm mặc của cô không thể nghi ngờ là làm cho Long Tư Hạo càng thêm tức giận cùng đau tim, bàn tay trắng nõn của anh bấu chặt vào hai vai cô, tràn đầy tức giận cùng đau đớn nhìn cô chằm chằm, thanh âm trầm lãnh xen lẫn tức giận: "Trả lời anh!"

Hai vai truyền đến đau đớn, đôi mày Lê Hiểu Mạn nhíu càng lúc càng chặt, ngước mắt lạnh nhạt nhìn anh: "Anh cảm thấy vì cái gì, mà em không nói giải thích, không nói cho anh biết thì thế nào? Bây giờ không phải biết sao? Đúng, em mang thai, nhưng có muốn đứa bé này hay không, em vẫn chưa nghĩ ra, em không hề muốn chưa lập gia đình đã có con"

Nghe được lời cô, bàn tay Long Tư Hạo nắm hai vai của cô thu lại, rồi gia tăng mấp phần lực, đôi mắt hẹp dài nhìn cô lẫm liệt: "Em có ý gì? Em không muốn đứa bé này?"

Lê Hiểu Mạn hơi rũ mi mắt, không trả lời Long Tư Hạo, hiện giờ cô và Long Tư Hạo đang trong trạng thái này, cô không biết muốn hay không muốn đứa bé này.

Chuyên anh cùng Sophie đã để lại cái gai trong lòng cô, mỗi lần chạm đến, lòng cô sẽ đau và rỉ máu.

Không thèm nghĩ chuyện anh cùng Sophie nữa, cô hít một hơi thật sâu, ngước mắt nhìn anh: "Em nói, em không nghĩ chưa lập gia đình đã có con trước, cũng không muốn gả cho anh, cho nên đứa bé này…"

"Anh không cho phép!" Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, bàn tay trắng nõn lại giữ chặt cằm cô, ánh mắt trầm lãnh sắc bén chăm chú nhìn cô: "Đứa bé này em phải sinh ra, nó là con chúng ta, là đứa bé đầu tiên của chúng ta, anh không cho phép em bỏ nó, Hiểu Hiểu, nếu em dám tổn thương đến con chúng ta, anh tuyệt đối sẽ không tha cho em"

Nơi cằm truyền tới một trận đau đớn làm Lê Hiểu Mạn nheo tròng mắt lại, ánh mắt giận tái nhìn anh: "Anh làm sao khẳng định đứa bé này chính là con anh?"

Ánh mắt Long Tư Hạo run lên, thần sắc trở nên tàn nhẫn khiếp người, thanh âm lạnh thấu xương rống to: "Lê - Hiểu - Mạn!"

Anh đột nhiên rống to làm người Lê Hiểu Mạn khẽ run lên, hai tròng mắt trong suốt không tin nhìn anh.

Đôi mắt anh lạnh thấu xương nheo lại, ánh mắt sắc bén tựa như kiếm nhìn cô chằm chằm, thanh âm trầm lãnh: "Hiểu Hiểu, không cần làm tiêu hao sự tin tưởng của anh với em, cũng không nên nói những lời làm bẩn chính em, em là kiểu người như thế nào, anh so em rõ ràng hơn"

Dứt lời, anh buông lỏng tay, bỏ lại một câu liền đi tắm, trực tiếp tiến vào phòng tắm.

Thời khắc này anh đang nổi giận, nếu như người đối mặt với anh không phải là Lê Hiểu Mạn, anh đã sớm đem người đó băm thành vạn mảnh.

Vì phòng ngừa anh nổi giận đánh mất lý trí tổn thương Lê Hiểu Mạn, anh phải đi vào phòng tắm dùng nước lạnh xối, lấy nước xối để dập tắt lửa nhưng không đè nén được lửa giận.

Anh ở trong phòng tắm tắm nước lạnh hồi lâu, Lê Hiểu Mạn thấy anh vào phòng tắm, vẫn ở phòng ngủ đợi.

392. Chương 392: Lộ Vẻ Xúc Động, Anh Nói Lời Xin Lỗi (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô đem bản xét nghiệm chắc chắn cô mang thai ra, cẩn thận nhìn.

Vốn tờ xét nghiệm này cô muốn cho Long Tư Hạo xem, muốn cho anh vui vẻ, nhưng sau khi xảy ra chuyện làm trễ nãi,cô cũng không có cơ hội đưa cho anh nhìn.

Bây giờ anh đã biết cô mang thai, cũng không cần phải xem.

Cô chuẩn bị đem bản xét nghiệm cất đi, vừa vặn Long Tư Hạo từ trong phòng tắm đi ra hạ thân chỉ quấn một chiếc khăn tắm, ánh mắt anh nhạy cảm nhìn thấy tờ giấy xét nghiệm trong tay cô.

Thấy cô chuẩn bị đứng lên, Long Tư Hạo rảo bước tiến lên, bàn tay trắng nõn cầm lấy tờ giấy xét nghiệm trong tay cô.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn nhíu mày, không thể cầm về, nếu anh muốn xem cứ cho anh xem.

Long Tư Hạo nhìn tờ giấy xét nghiệm lửa giận vừa mới dập tắt lại bốc bên, anh nắm chặt tờ giấy, đôi mắt hẹp dài ngưng mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, đôi mắt thoáng qua tia đau đớn: "Hiểu Hiểu, tờ xét nghiệm này chỉ ngày mười, bây giờ là ngày mấy? Em đã sớm đi bệnh viện đã sớm chắc có thai, nhưng lại giấu anh, tại sao không cho anh biết? Có phải nếu như anh không biết em mang thai, em sẽ đem bỏ đứa bé này?"

Cô giấu giếm để cho anh rất đau lòng, rất tức giận, rất thất vọng, bọn họ có con, cô đã đi bệnh viện chắc chắn mang thai cũng không nói cho anh trước tiên?

Ngay cả tờ giấy xét nghiệm này rõ ràng cô lấy ra, lại không cho anh nhìn, nhưng lại muốn cất vào.

Anh biết vào giờ phút này anh so đo từng tí, lòng dạ hẹp hòi, chú trọng những chi tiết nhỏ, có thể do qua quan tâm cô, quá tâm chuyện cô đối với anh, quá quan tâm anh đối với cô sở tác sở vi.

Mà những thứ này làm anh cảm thấy cô không quan tâm anh, thậm chí cảm thấy, trong lòng cô anh không hề có địa vị.

Cô mang thai, đáng lẽ phải nói cho anh đầu tiên, nhưng anh không phải là người biết đầu, mà là Hàn Cẩn Hi.

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn trong đôi mắt của Long Tư Hạo tràn ra nổi thất vọng cùng đau đớn, nhưng không biết giải thích thế nào, rủ mi mắt xuống nói một câu: "Thật xin lỗi"

Đôi mắt Long Tư Hạo co chặt, kiềm nén nổi đau trong lòng, khoé môi giương lên một nụ cười khổ: "Vì cái gì muốn nói xin lỗi? Em biết anh không cần em xin lỗi…"

Nói đến đây, anh đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô, thanh âm trầm thấp rõ ràng như ngày trước: "Tâm tình không tốt sẽ ảnh hưởng tới bảo bảo trong bụng, anh biết em không muốn thấy anh, anh đi ra ngoài, em ngủ sớm một chút, có chuyện gì thì kêu anh, Hửm?"

Dứt lời, ann cúi đầu xuống, ở khoé môi cô in lên một nụ hôn, mới đứng thẳng dậy, xoay người đi ra ngoài phòng ngủ.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn bóng lưng tuấn đật của anh, nghĩ đến rõ ràng lúc nảy anh rất tức giận nhưng đối với cô vẫn ôn nhu như cũ, chóp mũi cô đau xót, hai tròng mắt nổi lên một tầng hơi nước: "Thật xin lỗi, không phải em cố ý không nói cho anh, chỉ do một số chuyện làm chậm trễ, thực ra ngày đó em chờ anh tan việc trở về, em có tin tức quan trọng muốn nói với anh, chính là chuyện em mang thai."

Còn kém một bước liền bước ra phòng ngủ Long Tư Hạo nghe được lời cô nói thì dừng bước chân, xoay người thấy khóe mắt cô ươn ướt, anh rảo bước tiến lên, đưa tay ôm cô vào trong ngực, môi mỏng hôn lên trán cô, thanh âm trầm thấp rõ ràng: "Tốt lắm, anh biết, là anh so đo quá nhiều, ngủ sớm một chút, anh còn có chuyện cần xử lý, không cùng em được."

Anh buông cô ra, vốn định chỉ như vậy liền đi ra ngoài, nhưng vẫn không nhịn được cúi đầu xuống hôn lên đôi môi cô.

Anh hôn rất ôn nhu, Lê Hiểu Mạn hơi ngẩn ra, cũng không có đẩy anh ra, tuy không có trả lời, nhưng dần dần nhắm hai tròng mắt lại.

Nụ hôn của anh như cũ làm lòng cô rung động không dứt, anh tấn công ôn nhu, lòng cô cũng dần mê mệt, không kiềm chế được đáp lại nụ hôn của anh.

Vốn hôn nhẹ nhàng như do cô đáp lại, trở nên kịch liệt.

Vốn là Long Tư Hạo chỉ là muốn hôn cô nhẹ nhàng một lát liền đi ra ngoài, nhưng bây giờ không dừng được, tình cảm không thể muốn khống chế liền khống chế được.

Hai người mấy ngày đã không âu yếm, Long Tư Hạo yêu sâu đậm Lê Hiểu Mạn trước mặt, luôn luôn khống chế lực rất thấp, hôn như vậy không thể nghi ngờ là đem dục vọng của anh khơi lên.

Thân thể anh bắt đầu trở nên nóng ran, lỗ mũi phát ra hơi thở thô dốc, bàn tay tới tới lui lui vuốt ve cơ thể Lê Hiểu Mạn, nhiệt độ nóng xuyên thấu qua một lớp vải, làn da cô nhẵn nhụi như ngọc.

Thân thể Long Tư Hạo căn cứng, giờ phút này khuôn ngực to lớn nóng bỏng của anh áp chặt Lê Hiểu Mạn, truyền nhiệt độ nóng trên người anh sang cho cô.

Cô có chút không an phận ở trong ngực anh giãy giụa vặn vẹo, hai cánh tay mảnh khảnh theo bản năng vuốt ve phần lưng của anh.

Mặc dù giữa hai người còn có hiểu lầm không chưa giải quyết, nhưng thân thể hai người cực kỳ thành thực, khao khát đối phương.

Long Tư Hạo đưa tay cởi áo ngủ của cô ra, ôm ngang cô, động tác êm ái đặt ngang cô trên chiếc giương Kingsinh lớn mềm mại.

Ngay sau đó anh xoay mình đè lên, ngón tay chống hai bên, cúi người hôn môi cô, mắt, mũi môi….

Tựa như muốn hôn hết mỗi tấc da thịt của cô, anh nóng bỏng hôn một đường dọc xuống, đến nơi đó, hoa anh đào…

Mỗi một cái hôn của anh rơi xuống, thân thể mềm mại của cô không nhịn được mà run rẩy, lửa trong cơ thể cũng bị anh hơi lên.

Hai tay mảnh khảnh của cô không tự chủ níu chặt ga trải giường, đôi mắt trong suốt nổi lên một tầng sương mù, cái trán đầy mồ hôi trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bịn rịn mồ hôi.

393. Chương 393: Bá Đạo, Chồng Nói Vợ Nghe! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trên gương mặt tuấn mỹ đẹp trai của Long Tư Hạo chảy một tầng mồ hôi mỏng, anh một lần lại một lần hôn cô thắm thiết không buông, càng không muốn dừng lại hành động này.

Không biết hôn bao lâu, anh mới dừng lại, trong đôi mắt cháy lên ngọt lửa dục vọng mãnh liệt, anh thở hổn hển gắt gao nhìn mặt cô nói: "Anh đi tắm trước!"

Dứt lời, anh lập tức đứng dậy, đi thật nhanh vào phòng tắm. Lúc trước anh đi tắm là để dập tắt lửa giận, hiện tại đi tắm là để dập tắt dục hỏa.

Anh không quên hiện tại Lê Hiểu Mạn đang mang thai, cho nên lúc này anh phải cực lực khắc chế.

Lê Hiểu Mạn nhìn theo bóng dáng anh đi vào phòng tắm, thân thể cô cũng một trận khô nóng kích thích, cô ngồi dậy trên người cô lúc này đều là những dấu hôn đỏ hồng do anh để lại, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của cô vô cùng đỏ, cô cảm thấy mắc cỡ vô cùng.

Đợi thật lâu không thấy Long Tư Hạo đi ra, cô nhặt lên cái áo ngủ bị anh cởi ra vứt xuống đất mặc vào, sau đó leo lên giường đắp chăn đi ngủ.

Long Tư Hạo từ phòng tắm đi ra, thấy cô nằm trên giường đã ngủ, gương mặt đẹp trai của anh thoáng ngạc nhiên, đi đến đầu giường, dùng ánh mắt thâm tình dịu dàng nhìn vào gương mặt say ngủ của cô, anh cúi người xuống hôn nhẹ lên đôi môi xinh đẹp của cô, âm thanh nhỏ nhẹ nói một câu: "Hiểu Hiểu, anh yêu em, ngủ ngon!"

Nói xong, anh giúp cô đắp mền lại cẩn thận, tắt đèn trong phòng ngủ, sau đó thay cô mở đèn ngủ nhỏ ở đầu giường giúp cô, mới lưu luyến đi ra khỏi phòng ngủ của cô.

Sau khi anh vừa đi ra khỏi phòng ngủ, Lê Hiểu Mạn liền mở to đôi mắt ra, dưới ánh đèn da mặt cô đỏ hồng, đôi mắt trong suốt của cô ánh lên lệ quang, có lẽ do sự kiện xảy ra giữa anh và Sophie, cô thật sự rất tức giận.

Cô nói nhiều câu thương tổn đến anh như vậy, nhưng anh vẫn đối xử tốt với cô không hề tức giận cô, cho dù cô là người có lòng dạ sắt đá cũng cảm thấy cảm động.

Cô vẫn không ngủ được, nằm chờ Long Tư Hạo quay lại, cô nằm chờ đến nữa đêm cũng không thấy Long Tư Hạo quay về phòng ngủ.

Nằm lăn qua lộn lại cố gắng vẫn không ngủ được, cô đừng dậy đi ra khỏi phòng ngủ, lập tức đi thẳng đến thư phòng của anh, đi vào nhìn thấy trên tay Long Tư Hạo cầm một văn kiện, tay còn lại thì chống đầu, nhắm mắt giống như là đang ngủ.

Lần trước, ngày đầu tiên Lê Hiểu Mạn bị Lôi Dương đưa ra đảo, anh không ngày nào ngủ được, mỗi ngày ngoài xử lý chuyện công ty, còn vì chuyện của cô, anh đã nhiều đêm không ngủ, đêm nay chắc anh đã rất mệt nên mới có thể ngủ quên như vầy.

Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng từng bước đi đến chỗ anh, thấy màn hình vi tính của anh vẫn chưa tắt.

Cô nhìn vào màn hình vi tính, cả người cô chấn động, cô nghĩ anh thường ở trong phòng dùng vi tính xử lý công việc, nhưng lúc này vi tính của anh lại mở trang tài liệu về phụ nữ có thai.

Tài liệu nói phụ nữ có thai lúc đầu phải chú ý cái gì, mang thai tháng thứ hai, tháng thứ ba phải chú ý cái gì, từng giai đoạn phụ nữ mang thai thân thể có gì không khỏe, ăn uống ngủ nghĩ phải chú ý cái gì.

Cô mở những trang mà anh đã từng xem qua, anh còn xem phụ nữ có thai cần ăn những thức ăn gì.

Trong lòng cô bị anh làm cho vô cùng cảm động, đôi mắt của Lê Hiểu Mạn xuất hiện một tầng hơi nước, cô cắn chặt môi dưới, đưa tay giúp anh tắt ví tính, đang chuẩn bị rút tập văn kiện trong tay anh ra, anh liền tỉnh dậy.

"Hiểu Hiểu?"Mới vừa tỉnh dậy, Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn xuất hiện trước mặt anh, anh còn tưởng mình đang nằm mơ.

Lê Hiểu Mạn thấy anh tỉnh lại, hốc mắt đau xót, cô có gắng đè nén cảm giác đau lòng và cảm động muốn lập tức nhào vào lòng anh khóc thật to, hơi hơi khịt mũi, giọng nói cô nhẹ nhàng nhỏ nhẹ nói với anh: "Nếu thấy mệt phải đi vào trong phòng ngủ, ở trong này ngủ dễ cảm lạnh lắm!"

Nghe được giọng nói của cô, Long Tư Hạo hoàn toàn tỉnh ngủ, xác định thực sự anh không phải đang nằm mơ, thực sự Lê Hiểu Mạn đang đứng trước mặt anh, anh duỗi dài cánh tay ra, kéo cô vào lòng ngực của anh, đôi mắt thâm tình nhìn cô: "Tại sao em còn chưa ngủ?"

Bởi vì những điều anh làm cho cô cảm động lúc này mắt cô đã ươn ướt đỏ âu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô hơi hồng hồng, mắc cỡ nói đang đợi anh, ánh mắt giận dữ trừng lớn liếc anh một cái, muốn từ trong ngực của anh đứng lên, nhưng anh lại ôm cô thật chặt không buông.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đỏ hồng của cô, khóe mắt ươn ướt, nước mắt lưng tròng, đôi mắt hẹp dài xinh đẹp của Long Tư Hạo hơi nheo lại, không hề chớp mắt nhìn khuôn mặt cô, dùng những ngón tay thon dài trắng nõn giúp cô lau ướt át nơi khóe mắt của cô, môi mỏng cong lên: "Làm sao vậy? Bởi vì anh không ở đó, cho nên em ngủ không được? Hay là..."

394. Chương 394: Bá Đạo, Chồng Nói Vợ Nghe! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Môi mỏng của anh nhẹ nhàng nói bên tai cô, khẽ cắn vành tai trắng nõn xinh đẹp của cô, thanh âm trầm thấp có chút khàn khàn của anh: "Hay là do dục hỏa trong người em chưa được dập tắt, cần anh bên cạnh để dập tắt giùm em!"

Nghe được rõ ràng những lời anh nói, mặt Lê Hiểu Mạn càng đỏ lợi hại hơn, dùng sức giãy dụa từ trong ngực anh đứng lên, nheo đôi mắt lại liếc anh: "Dập cái đầu của anh đó, anh thích ngủ ở đây thì cứ ngủ đi, cho dù bị cảm lạnh cũng đâu liên quan gì đến em!"

Nói xong, cô lập tức đi nhanh đến cửa thư phòng, tay mở cửa ra: "Ầm", đóng cửa lại thật mạnh.

Bởi vì lúc nãy khi đi ra, tất cả đèn trong phòng ngủ đều bị cô tắt, ánh đèn hắt ra từ trong thư phòng cũng bị cô tức giận mà đóng cửa lại, toàn bộ ngôi nhà đều rơi vào khoảng không tối đen.

Cô đưa tay chống tường, dựa vào trí nhớ của cô lần tìm đi về hướng phòng ngủ của mình.

Nhưng cô vừa đi ra khỏi thư phòng, bên hông lập tức bị ôm chặt, ai đó kéo cô ôm vào trong ngực.

Cô giật mình đang định la lớn tiếng, chưa kịp la môi cô đã bị hôn không thể nào lên tiếng.

"Đừng...."

Anh hôn cô không cho cô có cơ hội mở miệng và cơ hội giãy dụa, ôm cô nâng lên đi chính xác vào phòng ngủ của cô dù toàn bộ căn phòng đều tối đen như mực.

Cửa phòng ngủ bị Long Tư Hạo dùng chân đá nhẹ nhàng đóng cửa lại. Mà Lê HIểu Mạn giống như trước đều không thể phát ra tiếng nói, bị Long Tư Hạo ẫm lên giường lớn. Hai người nằm xuống đè lên nhau, bốn cánh môi vẫn dính sát vào nhau không có khe hở.

Trong lòng Lê Hiểu Mạn vẫn còn đang cảm động về những điều anh làm cho cô, cho nên đối với nụ hôn của anh, cô cho anh hôn thật sâu, không hề ngăn cản.

Trong phòng ngủ rất yên lặng, chỉ có thể nghe âm thanh hai người đang hôn nhau kích tình môi lưỡi dây dưa nhau.

Hôn thật lâu và say mê, Long Tư Hạo không dám hôn tiếp nữa, anh sợ nếu anh hôn sâu hơn nữa sẽ không thể kiềm chế bản thân của mình, mới chậm rãi rời khỏi môi của cô, ôm cô thật chặt, thì thầm vào lỗ tai của cô: “Hiểu Hiểu, ngủ ngon!”

Lê HIểu Mạn chưa thoát sự đê mê của nụ hôn, vẫn để anh ôm cô thật chặt, cố gắng không suy nghĩ đến chuyện xảy ra giữa anh và Sophie, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Tuy rằng trong lòng cô có khúc mắc chưa được giải đáp, nhưng khi ở trong lòng của anh, cô vẫn thấy sự an toàn. Ở trong mộng, cô tạm thời quên đi chuyện xảy ra ngày đó giữa anh và Sophie, cho nên cô trong giấc ngủ cô cảm thấy rất vui vẻ và hạnh phúc.

Nhất là sau khi ngủ, cô chủ động hướng sát vào lồng ngực của anh, cô ôm anh thật chặt.

Trong mơ cô thấy họ cử hành hôn lễ, họ sinh ra đứa nhỏ đáng yêu.

Trong mơ cô gần như hoàn thành mọi chuyện mà cô ước mơ, lúc cô tỉnh lại, cô đã giật mình suýt nữa đã la lớn tiếng.

Cô trợn to mắt nhìn, gương mặt đẹp trai yêu nghiệt của Long Tư Hạo phóng đại thật to trước mắt cô. Cô vui vẻ, trừng lớn nhìn anh, miệng mỉm cười, trong lúc cô đang trong trạng thái mơ màng ngắm nhìn anh không chớp mắt, Long Tư Hạo đã mở mắt lúc nào nhìn cô, cô mới giật mình hỏi: ”Anh không đi đến công ty sao?”

Long Tư Hạo hiếp nhẹ đôi mắt lại, cúi đầu hôn vào đôi môi đỏ mộng của cô một lúc mới buông cô ra, đôi mắt thâm tình yêu thương nhìn cô: ”Tạm thời không đi, hôm nay chúng ta có chuyện cần phải làm.”

Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mi lại, nghi hoặc hỏi: “Chuyện gì phải làm?”

Long Tư Hạo giúp đỡ cô đứng dậy, đôi mắt hẹp dài của anh nhìn cô, môi mỏng nhẹ nhàng nói ra hao từ: “Chuyển nhà.”

Lê Hiểu Mạn lập tức ngẩn người ra, hai con mắt càng mở to phát ra sự nghi ngờ khó hiểu nhìn anh: ”Vì sao phải chuyển nhà? Chuyển nhà đi đâu?”

“Đi rồi em sẽ biết!” ánh mắt thâm tình của Long Tư Hạo nhìn cô, giúp cô mang dép vào chân, ôm cô đi vào phòng tắm, đưa cốc và bản chải đánh răng cho cô.

Anh đưa tới trước mặt cô bản chải đánh răng đã có kem sẵn, cô sửng sốt một hồi mới đưa tay tiếp nhận đồ anh đưa.

Đợi cô đánh răng xong, anh giúp cô rửa mặt, sau đó tự tay anh giúp cô thay quần áo. Một mình anh tự tay làm hết mọi việc giúp cô, Lê Hiểu Mạn vẫn còn bị vây trong trạng thái ngây người.

Đợi đến khi cô phục hồi lại tinh thần, Long Tư Hạo đã giúp cô thay xong quần áo gọn gàng, nắm tay cô đi đến phòng ăn.

Cô đưa mắt nhìn anh, cố gắng dùng sức giật bàn tay của mình ra khỏi tay Long Tư Hạo, mở to mắt nhìn anh: “Long Tư Hạo, thật sự có phải chuyển nhà, anh cũng phải cho em biết mình chuyển đến đâu chứ!”

Long Tư Hạo mở miệng cười, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, ánh mắt cưng chiều ôn nhu nhìn mặt cô, những ngón tay thon dài của anh kẽ nắm nhẹ nâng cằm của cô lên, cúi đầu hôn vào đôi môi của cô: ”Hiểu

Hiểu, quyết định không phải do em, phu xướng phụ tùy, anh ở đâu thì em phải ở đó, hiểu không?"

395. Chương 395: Bá Đạo, Chồng Nói Vợ Nghe! (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh lập tức lôi kéo cô đi vào nhà ăn, ấn vai cô ngồi xuống cái ghế của mình, anh mới đi vào phòng bếp lấy phần thức ăn sáng dinh dưỡng dành riêng cho phụ nữ có thai bưng ra cho cô.

Khi anh mang phần ăn sáng dinh dưỡng đặt trước mặt cô, lòng cô thêm một lần nữa mềm ra vì cảm động. Hôm nay anh làm những món ăn sáng dinh dưỡng dành riêng cho phụ nữ có thai đều là những món ăn tối hôm qua cô đọc được trên vi tính của anh.

Hốc mắt đau xót, khóe mắt cô từ từ phủ một tầng hơi nước, hơi hơi khịt mũi, trong lòng cô nổi lên từng gợn sóng nhấp nhô, cuồn cuộn đánh vào tận sâu vào trong toàn bộ tâm hồn của cô, làm tầng hơi nước trong mắt cô ngày càng dày hơn, tưng giọt nước mắt trong suốt như hạt phê le chảy xuống má cô.

Nhìn thấy cô đột nhiên khóc, Long Tư Hạo lập tức ngồi xuống bên cạnh cô, những ngón tay thon dài trắng nõn của anh giúp lau nước mắt cho cô, đôi mắt nhìn cô như muốn trói chặt cả người cô lại, ánh mắt thâm tình, âm thanh trầm thấp mang theo một tia lo lắng hỏi cô: "Hiểu HIểu, tại sao em khóc?"

Lê Hiểu Mạn dùng tay lau nước mắt chảy xuống gò má cô, ngước mặt lên nhìn anh: "Em không sao!"

Long Tư Hạo nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô, cúi đầu hôn vào đôi mắt của cô, ánh mắt thâm tình yêu thương nhìn cô: "Ăn sáng trước đi, anh đi thu dọn đồ đạc."

Dứt lời, anh lập tức đứng dậy đi ra khỏi phòng ăn đi về hướng phòng ngủ, bước chân của anh có chút vội vàng, Lê Hiểu Mạn còn chưa kịp hỏi anh ăn sáng chưa?

Anh vội vàng gấp gáp giống như sợ cô sẽ không chịu chuyển nhà đi theo anh.

Nhìn thấy bóng dáng anh biến mất đi khỏi nhà ăn, Lê HIểu Mạn mới nhìn đến những món ăn trên bàn, cô bắt đầu ăn, dù sao cũng do anh dùng tâm của mình mà làm cho cô, nếu cô không ăn sẽ phụ một phen tâm ý của anh.

Hai ngày nay, bởi vì chuyện giữa anh và Sophie, cô đã nói rất nhiều câu làm tổn thương anh, cô không nghĩ tới anh còn có thể lo lắng cho cô như bây giờ.

Hít một hơi thật sâu, cô mang chuyện về tấm ảnh tạm thời để sau trong lòng mình, không muốn nghĩ đến nữa, không muốn làm rõ mọi chuyện nữa, tập trung ăn sáng.

Chờ cô ăn xong, Long Tư Hạo cũng đã thu dọn đò đạc xong. Bát đĩa cũng chính tay anh mang đi rửa dọn sạch sẽ. Kiểm tra tất cả mọi chuyện đã làm xong xuôi, Long Tư Hạo nắm bàn tay trắng nõn của cô, cô nhìn anh hỏi: "Đến cuối cùng là anh muốn dẫn em đi đâu?"

Anh không nói lý do vì sao chuyển nhà, càng không nói cho cô biết bọn họ sẽ chuyển nhà tới đâu, vì vậy càng làm cho cô trong lòng vô cùng nghi ngờ.

Long Tư Hạo bỏ hành lý đang cầm trong tay xuống, ánh mắt nhìn cô, môi mỏng cong lên, âm thanh nhẹ nhàng cưng chiều nói: " Anh đã nói, đi đến nơi rồi em sẽ biết!"

Thấy anh không muốn nói, Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn anh, ánh mắt giận dữ trừng anh: "Long Tư Hạo, anh có thể đừng ngang ngược như vậy được không? Cố hỏi qua ý kiến của em chưa? Cho dù phải chuyển nhà, em cũng muốn dọn đến nhà của mẹ em ở, em không muốn đi cùng anh đến nơi anh chọn."

Không biết có phải do mang thai, tính tình của cô dạo này vô cùng nóng giận, cô không thể nào khống chế được tâm trạng của mình, lúc nào cũng muốn nổi nóng phát hỏa, luôn nói những câu đều làm tổn thương đến anh.

Nhưng có thể nguyên nhân sâu xa là do chuyện giữa anh và Sophie, trong lòng cô lúc nào cũng có cái gai, luôn đâm vào tim cô rất đau.

Cô vẫn canh cánh trong lòng, trong lòng cô có loại cảm giác khó chịu không thể nói ra tất cả oán giận tích tụ, đến nỗi cô luôn nói những lời nói cay nghiệt khó chịu với anh nhưng thật tâm cô không hề muốn nói những lời đó làm anh buồn.

Hình ảnh anh và Sophie chụp hình chung thân mật như một nhát dao đâm sâu thẳng vào trong tim cô, quên không được mà nhớ cũng không được, giống như một ngọn núi vô hình ngăn cách giữa anh và cô, làm cho cô và anh không thể nào có thể bên nhau vui vẻ được.

Sự việc đó như một cơn ác mộng đối với cô, lúc nào cũng làm cô mất ngủ, tuy rằng hiện tại vết thương so với lúc trước đã lành đi nhiều, nhưng vết thương này vô cùng sâu, cho dù sau này có lành lại cũng để lại trong tim cô một vết sẹo không bao giờ lành.

Mà vết sẹo này sẽ không bao giờ lành, lại không thể chạm đến nó, một khi chạm đến hoặc vạch trần ra thì sẽ đau đến chảy máu không ngừng.

Gương vỡ lại lành, cho dù có thể dán tấm gương lại nhưng mặt đằng sau của tấm gương đó mãi mãi đều nhìn thấy vết nứt đó.

396. Chương 396: Tòa Biệt Thự Xa Hoa (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô vừa nói những lời đó đúng là tổn thương sâu sắc Long Tư Hạo, anh nắm chặt cổ tay cô, ánh mắt trầm xuống: "Xem như anh bá đạo, chuyện khác anh có thể nghe theo em, chỉ riêng chuyện này thì không được, Hiểu Hiểu, anh sẽ không cho phép em rời khỏi anh, anh ở đâu thì em ở đó, kiếp này chúng ta ngủ cùng giường chết cùng huyệt."

Ngủ cùng giường chết cùng huyệt?

Lê Hiểu Mạn vì lời nói của anh mà đôi mắt lóe lên những giọt nước mắt, là rung động nhưng lại cảm thấy giấc mộng này thật khó thực hiện.

Anh và Sophie đã làm ra chuyện như vậy rồi,co còn có thể làm như không có chuyện gì xảy ra cả đời này sao?

Cô bị anh bá đạo kéo ra khỏi nhà trọ, sau đó lại bá đạo ôm cô lên xe.

Tất cả quá trình đều nằm trong lòng anh, căn bản cô không thể phản kháng.

Trong xe, cô không để ý đến anh mà chỉ dựa đầu vào cửa kính xe, ánh mắt không chút tiêu cự nhìn cảnh vật và những tòa nhà cao ngất bên đường.

Ghế lái, Long Tư Hạo như đang chuyện tâm lái xe nhưng thật ra tầm mắt của anh vẫn nhìn chằm chằm cô, thấy cô nhăn mày, khuôn mặt không có lấy một nụ cười, lòng anh đau đớn không thôi.

Anh biết không nên ép cô nhưng nếu anh không làm vậy thì anh sẽ mất đi cô.

Anh không cho phép cô rời đi, tuyệt đối không.

...

Hồ Thủy Lộ nằm ở phía Bắc của thành phố cũng là hồ dài và lớn nhất, sơ với Nguyệt hồ thì càng nổi tiếng hơn.

Hồ Thủy Lộ xinh đẹp ở giữa có một hòn đảo tư nhân, khung cảnh xung quanh cực kì yên tĩnh, phong cảnh xinh đẹp, không khí trong lành, hai bên hồ là rặng cây xanh, nhìn giống như thế ngoại đào viên vậy.

Mà hòn đảo này vẻn vẹn chỉ có một tòa biệt thự tư nhân đồ sộ.

Chủ nhân của căn biệt thự này vẫn rất thần bí.

Lại gần hòn đảo có thể thấy được xung quanh xây dựng theo công viên, xung quanh hồ là các phố buôn bán, hội sở cao cấp và khách sạn.

Đến được căn biệt thự chỉ có một cây cầu lớn, nhưng trên cầu lại bị vệ sĩ trấn giữ, ngoại trừ chủ nhân biệt thự ra thì những người khác phải có giấy thông hành, nếu không không thể nào đi vào.

Bên cạnh bờ hồ sẽ đậu một vài chiếc cano hoặc là chuyện nhỏ, nhưng những loại thuyền này chỉ có thể đón khách đến hội sở cao cấp xung quanh và khách sạn, không có giấy thông hành thì không được đặt chân lên đảo nhỏ, càng đừng nói là tiến vào tòa biệt thự tư nhân như tòa thành.

Lúc này Long Tư Hạo đang lái chiếc Roll Royce đi vè phía chiếc cầu nối đến hòn đảo tư nhân.

Từ nhỏ Lê Hiểu Mạn lớn lên tại thành phố K nhưng hồ Thủy Lộ này cô chưa từng tới, một phần là cô thường ở trong nhà không hay ra ngoài.

Hai là những nơi nhà giàu mới đến thì cô càng không đến.

Nhưng hòn đảo tư nhân trên hồ Thủy Lộ giống như căn cứ quân sự vô cùng thần bí, người bình thường không thể đặt chân lên thì cô vẫn nghe đến.

Ngồi trên xe, cô thấy Long Tư Hạo cứ thế lái xe lên cầu, mà đám vệ sĩ lại vô cùng cung kính với anh, không hề ngăn cản, điều này làm cho cô cực kì ngạc nhiên và nghi hoặc.

Cô nhíu mày nhìn anh: “Anh dẫn tôi tới nơi này làm gì? Không phải nơi này những người khác không thể vào sao?Anh có giấy thông hành hả?”

Cô nhíu mày, hình như lúc nãy cô không nhìn thấy anh đưa giấy thông hành ra.

Long Tư Hạo nhìn cô, khóe môi nhếch lên nụ cười bí hiểm: “Không phải nói anh bá đạo sao? Anh đi đâu còn phải giấy thông hành?”

Dứt lời anh duỗi tay ra ôm cô vào ngực, cúi đầu hôn cô một cái cười nói: “Rất nhanh là tới rồi, chờ đến nơi anh nói cho em được không?”

Lê Hiểu Mạn không đáp lại anh mà chỉ nhìn anh, cô phát hiện anh vẫn luôn thần bí như vậy, hơn nữa năng lực không thể khinh thường và cũng khiến cho cô chấn động.

Đối với bối cảnh và thân phận của anh, trong lòng cô không nhịn được nghi hoặc, anh thật sự chỉ là tổng giám đốc của TE, là cháu trai trưởng của Hoắc gia sao?

Dù phong cảnh bên hồ rất đẹp, càng tới gần hòn đảo nhỏ phong cảnh càng nhã nhặn lịch sự hơn, thật làm cho người ta có cảm giác thoải mái và thư sướng.

Trên hòn đảo, tòa biệt thự xa hoa, cây cối xanh um tùm, phía trước còn có một vườn cỏ đầy hoa, cảnh sắc xinh đẹp như tiên cảnh.

Tòa biệt thự dưới ánh nắng mặt trời càng trông đồ sộ mà thần bí.

Chiếc roll Royce màu đen của anh dừng lại trước vườn cỏ của tòa biệt thự.

Ngồi trong xe,Lê Hiểu Mạn nhìn căn biệt thự, trong lòng vô cùng rung động, một nơi xa hoa lại như tiên cảnh này làm cho cô còn ngỡ mình đang mơ.

Quản gia từ trong tòa nhà đi ra thay anh mở cửa, cung kính gật đầu: “Thiếu gia…”

Nhìn quản gia là người lớn tuổi chừng 65, nhưng nhìn tinh thần vẫn rất tốt, sắc mặt cực kì nghiêm cẩn.

Lập tức ông ta lại nhìn Lê Hiểu Mạn trong xe, cung kính cúi dầu: “thiếu phu nhân…”

Nghe quản gia nói, Lê Hiểu Mạn ngồi trong xe cũng ngẩn ra, đôi mắt nghi hoặc nhihfn quản gia, vừa muốn mở miệng giải thích cô không phải là thiếu phu nhân thì Lê Hiểu Mạn đã xuống xe thay cô mở cửa, sau đó nắm chặt tay cô đón cô xuống xe.

Tuy ở trong xe đã thấy căn biệt thự rất lớn nhưng sau khi xuống xe ngẩng đầu lên lại thấy tòa biệt thự xa hoa như tòa thành mà rung động và thổn thức không thôi.

Người hàu trong biệt thự đều mặc đồng phục giống nhau đứng trước cửa lớn.

Lê Hiểu Mạn xuống xe,đám người hầu đều lên tiếng, thái độ vô cùng cung kính: "Hoan nghênh thiếu gia và thiếu phu nhân về nhà."

Nghe âm thanh chỉnh tề đó, Lê Hiểu Mạn chấn động tâm thần, ngước mắt nhìn Lê Hiểu Mạn đang nắm tay cô: "Đây là chuyện gì vậy?"

Đột nhiên cô cảm thấy như bị mắc mưu, mà anh lại từng bước kéo cô nhảy vào hố.

Những cô gái ăn mặc đoan chính, chỉnh tề này là người hầu ở trong biệt thự.

Mà bọn họ gọi anh là thiếu gia, chứng minh anh là chủ nhân của nơi này hoặc là chủ nhân nhỏ.

Cô nhớ rõ Hoắc Vân Hy nói anh có một biệt thư tư nhân ở thành phố K, chẳng lẽ nói là nơi này sao?

Long Tư Hạo thấy cô nghi hoặc liền cúi đầu hôn cô trước mặt đám người hầu rồi mới dịu dàng nói: "Có gì nghi vấn đợi lát nữa rồi nói."

Dứt lời anh ôm eo cô đi vào biệt thự.

Căn biệt thự khiến cho người ta tặc lưỡi bên trong cái gì cũng có, có phòng xem phim nhỏ, có bể bơi xa hoa, có sân golf, có bar, vườn hoa, phòng âm nhạc, phòng tập thể hình, ngay cả khu vui chơi cho trẻ con cũng có.

Bên trong biệt thự có rất nhiều vệ sĩ, mỗi người đều có cương vị của mình không ai chậm trễ.

Từ lúc tiến vào, đập vào mặt là cảm giác quý khí của hoàng gia, trang trí hoa lệ, đại sảnh rực rỡ, dưới ánh sáng càng bắt mắt, cầu thang tròn tráng lệ, thảm trải dưới đất dệt đồ đằng Ba Tư.

397. Chương 397: Tòa Biệt Thự Xa Hoa (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn bị Long Tư Hạo ôm lấy, không đi thang máy mà đi cầu thang bộ đến lầu ba.

Phòng ngủ rộng kinh người như phòng ngủ của hoàng đế, còn cả chiếc giường Kingsize lớn hình tròn, bên cạnh là những đóa hoa vàng, mỗi cánh đều được khắc đồ àn, trên sàn vẫn là thẩm dệt Ba Tư, tất cả được trang hoàng xa hoa mang hơi thở cổ xưa, bên trong phòng tắm còn có hồ tắm lớn…

Phía tây phòng ngủ có cửa sổ sát đất, chỉ cần kéo rèm che lên là có thể thấy được phong cảnh tuyệt đẹp của vườn hoa.

Đứng ở trong phòng ngủ xa hoa, Lê Hiểu Mạn như tiến vào cảnh trong mơ, hơn nữa chờ lấy lại tinh thần cô liền hỏi: "Nơi này… là nhà anh sao?"

Từ lúc cô quen biết anh đến giờ thì cô vẫn chưa biết nhà của anh, mà cô cũng chưa bao giờ hỏi anh điều này.

Tuy anh là cháu trai trưởng của Hoắc gia nhưng anh không ở Hoắc gia mà từ khi cô dọn đến ở Hoa Hồng Uyển anh vẫn luôn ở cùng một chỗ với cô.

Hiện tại nghĩ lại lúc đó chẳng hiểu sao cô và anh ở cùng một chỗ, mà đoạn thời gian hai người ở chung, thậm chí nhà ở chân chính của anh cô cũng không biết.

Nơi này xa hoa hung vĩ làm cho cô líu lưỡi, ngay cả Hoắc trạch tiếng tăm lừng lẫy so với nơi này còn kém xa.

Nơi này đủ để ném Hoắc trạch xa tận mấy chục con đường.

Long Tư Hạo kéo cô đến chiếc giường lớn Kingsize ngồi xuống. đôi mắt anh đầy ý cười dịu dàng nhìn cô: "Nơi này là tổ tiên anh mua, là tổ nghiệp của Long gia."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn anh: "Anh dẫn em đến đây là…"

Long Tư Hạo vỗ vỗ mặt cô, đôi mắt đầy ý cười thâm tình: "Sớm muộn gì em cũng sẽ vào ở đây, đương nhiên là cho em thời gian thích ứng trước, huống hồ hiện tại em đang có thai, cần có người chăm sóc, lúc anh không có ở đây, một mình em ở Hoa hồng uyển làm anh lo lắng"

Lê Hiểu Mạn nhìn cánh tay anh đang vỗ mặt mình, cô híp mắt nói: "Ai bảo sớm muộn gì em cũng ở đây? Cho tới bây giờ tôi chưa từng nói qua sẽ gả cho anh, Long Tư Hạo, em không muốn ở đây, chờ ở chỗ này giống như con chim bị giam vào nhà giam, cực kì không tự do, huống hồ chúng ta không kết hôn, em không phải là người Long gia, mời anh đừng bảo đám người đó gọi em là thiếu phu nhân."

Long Tư Hạo thâm tình nhìn cô, môi mỏng nhếch lên: "Hiểu Hiểu, sớm muộn gì em cũng là nữ chủ nhân nơi này, hiện tại bọn họ bắt đầu gọi em là thiếu phu nhân miễn cho sau này còn phải đổi."

Anh đã sớm đoán được cô không đồng ý ở lại nơi này, nghe cô nói vậy anh không hề cảm thấy bất ngờ.

Mà lâu như vậy anh mới mang cô tới đây là vì sợ cô không thích nơi này.

Nhưng một ngày nào đó cô sẽ trở thành nữ chủ nhân ở nơi đây, là thời điểm để thích ứng nó rồi.

Nhìn Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn buồn phiền đứng lên, ánh mắt tức giận nhìn anh: "Long Tư Hạo, anh muốn em nói bao nhiêu lần đây? Em chưa nói là muốn gả cho anh."

Thấy cảm xúc của cô có chút kích động, Long Tư Hạo đứng lên, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: Hiểu Hiểu, đời này của em chỉ có thể gả cho anh, đừng quên hiện tại em đang mang thai, chẳng lẽ em muốn dẫn con của anh đi gả cho người đàn ông khác sao? Anh tuyệt đối không cho phép con anh nhận người khác làm ba, càng không cho phép em gả cho người khác, em là của anh."

Giọng điệu của anh vô cùng bá đạo, ham muốn mãnh liệt chiếm lấy làm cho Lê Hiểu Mạn run lên, xoay người không nhìn anh cũng không đáp lại anh.

Long Tư Hạo nhìn bóng lưng nhỏ xinh của cô, anh nhăn mày, phát giác trải qua chuyện tấm hình kia giữa bọn họ hoặc là im lặng hoặc là cãi nhau.

Tình cảm nói vài câu là phai nhạt, tuy bọn họ cãi nhau không quá ầm ĩ lại càng im lặng, nhưng loại cảm giác đó so với cãi nhau còn đáng sợ hơn.

Anh cực kì sợ hãi tình cảm của bọn họ vì thế mà bất hòa.

Huống hồ đến giờ anh vẫn chưa xác định cô có bao nhiêu tình cảm dành cho anh, anh càng sợ cô chẳng thèm dành cho anh chút tình cảm nào.

Trái tim anh hung hăng đau đớn, trong mắt tràn đầy sự thống khổ.

"Hiểu Hiểu…"

Nhỏ giọng gọi một tiếng, anh đưa tay kéo cô xoay người lại, đau đớn nhìn cô: "Hiểu Hiểu, không cần lại như vậy với anh có được không? Không cần phản đối anh, không cần lạnh nhạt với anh có được không?"

Lê Hiểu Mạn dời mắt không thèm nhìn anh: 'Long Tư Hạo, anh cảm thấy em nên thế nào với anh đây? Xem như chưa có chuyện gì xảy ra sao? Anh khiếm nhã em đồng ý, anh bá đạo kéo em tới đây, bá đạo để người hầu gọi em là thiếu phu nhân, anh có tôn trọng em không, hỏi han ý nguyện của em hay không? Có phải anh xem em là tượng gỗ không hả? Em cứ thế mặc cho anh bài bố sao?"

Lời nói của cô hết sức lãnh đạm, có chứa sự oán giận anh, không hiểu anh, tất cả đều là cho anh đau xót.

Loại cảm giác đau này thật khó chịu, nó làm cho anh cảm thấy hít thở không thông rồi.

Anh nhìn cô: "Hiểu Hiểu, anh thừa nhận mình bá đạo kéo em tới đây nhưng anh không có ý bài bố em, vì sao em cứ hiểu nhầm anh như vậy? Có phải hiện tại mặc kệ anh làm gì thì ở trong mắt em đều là sai lầm

hay không? Chỉ có thả cho em rời đi, mãi mãi biến mất khỏi sinh mệnh của em thì em mới vừa lòng đúng không?"

Lê Hiểu Mạn không đáp lại lời anh nhưng một câu nói mãi mãi rời khỏi sinh mệnh cô mà trái tim cô run lên, hung hăng đau đớn.

Anh rời đi làm cho cô đau lòng nhưng mà đối mặt với anh cô lại không tìm được cách gì để ở chung cả.

Giống như trước đây thì không thể nào, chỉ có im lặng mới là cách tốt nhất.

Long Tư Hạo thấy cô im lặng, trái tim an càng đau đớn không thôi.

Đột nhiên anh đưa tay giữ chặt vai cô, ánh mắt nhìn cô chằm chằm: "Hiểu Hiểu, anh nói trong ba ngày sẽ để em biết được sự thật, anh có một đoạn ghi âm, sau khi em nghe xong sẽ biết anh có nói dối em hay không."

Dứt lời anh buông cô ra cầm điện thoại mở ghi âm ở bệnh viện.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh sau đó lại nhìn chằm chằm di động trên tay anh.

Ghi âm truyền ra âm thanh của Sophie và Long Tư Hạo, âm thanh của cô ta vừa suy yếu vừa đứt quãng.

398. Chương 398: Hiểu Hiểu, Mùi Dấm Thật Nồng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Sophie, cô biết mình đã sai chuyện gì chưa? Vì sao nhất định phải khiến tôi căm ghét chuyện của cô?"

"Tư Hạo… Xin lỗi! Em… Chỉ là em quá yêu thôi, em… Chỉ là khi nhìn thấy… Anh và Lê Hiểu Mạn ở bên nhau, tim… em rất đau, em biết mình không nên… hãm hại anh, không nên gài bẫy… Anh, không nên… Thừa dịp lúc anh hôn mê…"

"Không nên thừa dịp lúc tôi hôn mê làm gì?"

"Tư Hạo… Xin lỗi, em… Em biết lỗi rồi, em không nên… Thừa dịp… Lúc anh hôn mê… Chụp… lén ảnh chúng ta… bên nhau… Để… Hãm hại anh, nhưng em thật sự… Rất yêu anh, nếu… Nếu như em không làm vậy… Mãi mãi cũng sẽ không có cơ hội… Ở bên cạnh anh, bởi vì em biết… Trừ khi là Lê Hiểu Mạn… Chủ động rời khỏi anh, bằng không, anh… Anh tuyệt đối sẽ… Sẽ không rời bỏ cô ta, em làm những chuyện này… Đều là bởi vì… Em yêu anh, anh… Tha thứ cho em… Được không?"

"Tư Hạo… Em… Xin lỗi! Em… Không nên dối gạt anh, Em… Thật ra chúng ta không hề… xảy ra chuyện gì cả, anh vẫn luôn hôn mê, em… Làm sao chúng ta có thể phát sinh… Quan hệ?"

…

Những lời Sophie nói với Long Tư Hạo ở bệnh viện, lúc này truyền vào tai Lê Hiểu Mạn không sót một chữ.

Mặc dù là ghi âm, nhưng cô có thể nghe ra, lúc Sophie nói những lời này hẳn là rất suy yếu, cô ta nói ngắt quãng, giọng nói vô lực chính là mình chứng.

Đoạn ghi âm này cũng nói rõ với cô, Long Tư Hạo cùng Sophie không có xảy ra bất cứ chuyện gì, hắn là bị Sophie gài bẫy hãm hại.

Hôn mê?

Nghĩ đến lời nói của Sophie, cô ngước mắt nhìn về phía Long Tư Hạo, giọng nói lộ ra sự lo lắng: "Sao anh lại thế hôn mê?"

Long Tư Hạo không có trực tiếp trả lời cô, ngón tay trắng nõn vén tóc cô ra sau tay, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh hiện lê ý cười, ánh mắt thâm tình nhu hòa liếc nhìn cô: "Hiểu Hiểu, bây giờ còn cảm thấy anh phản bội em không?"

Lê Hiểu Mạn khẽ cắn môi dưới, nheo mắt, nghiêng thân thể: "Em đã nói rồi, dù cho hai người chẳng xảy ra chuyện gì, anh và cô ta thân mật vẫn là sự thật, anh hôn hít và sờ soạng cô ta, ngủ cùng cô ta trên một chiếc giường cũng là sự thật."

Trước khi nghe đoạn ghi âm này, cô cũng có nghĩ đến, có thể bọn họ không đi đến bước cuối cùng, nhưng anh và cô ta ôm nhau là sự thật, những hình ảnh đó vẫn luôn hiện lên trong đầu cô không thể xóa đi được.

Thấy cô không nói gì, Long Tư Hạo khẽ nheo mắt, đáy mắt hiện ra ý cười, nghiêng người đến gần cô, cố ý ngửi ngửi trên người cô: "Hiểu Hiểu, có ngửi được mùi gì không? Trên người em có mùi dấm rất nồng, em so đo chuyện này đến như vậy, là vì rất quan tâm anh đúng không?"

Hai ngày nay cô luôn nói những lời làm anh đau lòng, khiến cho anh cảm thấy cô không để bụng, nhưng sự so đo lúc này của cô, khiến lòng anh sinh ra cảm giác vui vẻ, có lẽ là anh hiểu lầm cô, thật ra cô rất quan tâm anh.

Bởi vì Sophie cố ý hãm hại, cô và anh đều hiểu lầm đối phương, hiện tại những hiểu lầm đó đã chấm dứt tại đây.

Bàn tay to trắng nõn của anh khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô, đôi mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm cô: "Hiểu Hiểu, mặc dù chuyện này là Sophie gài bẫy hãm hại, muốn phá hỏng chuyện của chúng ta, nhưng quả thật anh cũng có sai, anh đã sơ suất để Sophie có cơ hội lợi dụng, không nên hiểu lầm em, không nên cho rằng em không quan tâm anh, không nên giận dữ với em, anh thật sự là một tên ngốc, đại ngốc, nếu như em không quan tâm, thì đã không vì những tấm ảnh kia mà đau lòng, suy cho cùng, là anh chưa đủ hiểu em…"

Nói đến đây, anh ôm chặt cô vào lòng, nói với sự tự trách: "Hiểu Hiểu, xin lỗi! Sau này anh sẽ không hiểu lầm em nữa, cũng sẽ không để cho người khác làm em đau lòng, chuyện này chấm dứt ở đây có được không? Chúng ta cùng nhau lật qua trang này, quý trọng lẫn nhau có được không?"

Tuy giọng điệu anh nhẹ nhàng, nhưng mỗi một chữ đều giống như những mũi thương, mạnh mẽ công kích cánh cửa trái tim Lê Hiểu Mạn, khiến tim cô rung động mãnh liệt.

Trước đây cô không thể nào tiếp nhận được chuyện anh và Sophie có quan hệ với nhau, nhưng hiện tại mọi chuyện đã rõ ràng, anh bị Sophie gài bẫy hãm hại, cô không thể tiếp tục trách anh.

Nếu anh đang hôn mê, thì không thể nào hôn Sophie, ảnh do Sophie chụp, vậy chứng minh tất cả sự thân mật là cô ta tự mình diễn.

Cuối cùng, Long Tư Hạo chẳng biết gì cả.

Tuy những tấm ảnh "thân mật" của anh và Sophie là sự thật không thể chối cãi, nhưng lúc này khi nghĩ đến những hình ảnh kia, lòng cô không còn đau đớn như trước nữa.

Vừa rồi cô còn nói những lời kia, bởi vì lòng cô còn có khúc mắc, giống như lời cô nói, chính là ghen.

399. Chương 399: Hiểu Hiểu, Mùi Dấm Thật Nồng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô cực kỳ để tâm chuyện anh tiếp xúc thân mật với những người phụ nữ khác, nhất là với Sophie, người phụ nữ có khuôn mặt khá giống cô.

Mặc dù là anh bị hãm hại, trong lúc không tỉnh táo bị người khác "sàm sỡ", nhưng trong lòng cô vẫn có chút để bụng.

Nhưng xin lỗi một cách thành khẩn nghiêm túc như thế, cô không thể cứ tiếp tục so đo, tiếp tục cãi láo được.

Nhưng một lúc sau, khúc mắc trong lòng cô đã hoàn toàn biến mất, dù sao đi nữa trong lòng hay thân thể anh cũng chưa từng chân chính phản bội cô.

Nghĩ thông suốt những chuyện này, tâm tình cô thông suốt hơn rất nhiều, không còn bị đè nén nữa.

Sau một hồi lâu, cô ngước mắt nhìn anh, chống lại đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh tràn đầy vẻ mong đợi của anh, cô đưa tay vỗ khuôn mặt anh tuấn đã gầy đi rất nhiều của anh, đáy mắt trong suốt hiện lên sự đau lòng, khóe mắt dần dần ướt át, liên tục gật đầu: "Được!"

Nghe cô nói vậy, đôi mắt hẹp dài đen láy của Long Tư Hạo sáng ngời, viền mắt cũng ươn ướt, vui vẻ nhìn cô, giọng nói trầm thấp nhưng cũng không che giấu được sự kích động trong lòng: "Hiểu Hiểu, em nói thật chứ? Thật sự không so đo nữa, thật sự tha thứ cho anh?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn người đàn ông trưởng thanh đầy sức quyến rũ, thấy lúc này anh đang kích động giống như chàng trai mới biết yêu, ánh mắt cô trở nên nhu hòa, lại gật đầu lần nữa, nhẹ giọng đáp: "Ừm!"

"Hiểu Hiểu…"

Long Tư Hạo xúc động khẽ gọi, hai cánh tay siết chặt cô vào lòng, giống như muốn nhập cô vào xương cốt anh.

Giờ phút này anh rất vui vẻ, kích động, cảm thấy may mắn, cực kỳ xúc động…

Những hiểu lầm giữa bọn họ đã có thể hóa giải, cô có thể tha thứ cho anh, đúng là không dễ dàng gì, anh sẽ càng trân trọng cô hơn, sẽ không để cho bất cứ kẻ nào đến làm tổn hại tình cảm của họ nữa.

Bởi vì anh ôm quá chặt, Lê Hiểu Mạn vỗ vỗ vài cái lên ngực anh, nheo mắt nhìn anh: "Đừng… Đừng ôm chặt như thế, anh muốn siết chết em sao? Đừng quên trong bụng em còn có một đứa nhỏ."

Nghe được lời cô, Long Tư Hạo lập tức buông lỏng cô ra, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nhìn vào bụng bằng phẳng của cô, bàn tay trắng nõn phủ lên đó, đáy mắt hiện ra ý cười: "Hiểu Hiểu, cuối cùng chúng ta cũng có con rồi…"

Nói đến đây, anh ngước mắt, ánh mắt chất chứa tình cảm nhìn cô: "Cám ơn em đã để anh được làm ba trước lúc ba mươi tuổi, cám ơn em đã mang thai con của anh."

Hiểu lầm lớn như thế sau khi được làm sáng tỏ, Lê Hiểu Mạn cũng không có biểu hiện kích động gì nữa, có vẻ tâm trạng đã bình ổn hơn nhiều.

Sâu trong tiềm thức cô vẫn tin tưởng anh, chỉ là trong chốc lát bị những hình ảnh kia khiến cho đầu óc mê muội, cho rằng Long Tư Hạo phản bội cô.

Mà sự hiểu lầm này, căn bản cũng không cần đoạn ghi âm cũng có thể tự động sáng tỏ, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Lê Hiểu Mạn nhìn bàn tay Long Tư Hạo đang đặt trên bụng mình, đáy mắt trong suốt cũng đầy ý cười, đưa tay vỗ nhẹ bàn tay anh: "Hiện tại mới chỉ bốn năm tuần, thai vẫn chưa cử động được, không cần sờ."

Long Tư Hạo nhìn cô, di chuyển bàn tay từ bụng đến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khẽ cúi người, áp vào trán cô, năm ngón tay đan xen vào mái tóc cô, hai cánh môi chậm rãi chạm vào nhau: "Hiểu Hiểu, chúng ta kết hôn đi!!"

Nghe vậy, thân thể Lê Hiểu Mạn khẽ run lên, hàng chân mày thanh tú khẽ nhíu, tuy ảnh chụp của anh và Sophie đã được làm sáng tỏ, tuy cô không hề so đo nữa, thế nhưng tạm thời cô còn chưa muốn kết hôn.

Là cô vẫn chưa điều chỉnh tốt tâm trạng, là cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để tái hôn, cuộc hôn nhân thất bại với Hoắc Vân Hy khiến cô vẫn còn chút sợ hãi.

Long Tư Hạo thấy cô nhíu chặt mày không trả lời, liền đoán được suy nghĩ của cô, đôi mắt hẹp dài chất chứa tình cảm nhìn cô: "Hiểu Hiểu, hiện tại anh không phải đang ép buộc em, sau khi em suy nghĩ kỹ rồi trả lời anh, anh có thể chờ em, bất kể chờ bao lâu."

Ngón tay thon dài của anh vén tóc ra sau tai cô, cúi người, đặt một nụ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, sau đó ôm cô vào trong lòng.

Cô ngước mắt nhìn anh: "Anh không cần đến công ty sao?"

Cô cũng không hy vọng bởi vì ở bên cô mà ảnh hưởng đến công việc của anh.

Nếu như ở cổ đại, anh là đế vương, chẳng phải cô là yêu phi sao?

Long Tư Hạo nhìn cô, đáy mắt tràn đầy ý cười: "Anh muốn ở bên em lâu chút, ở bên cạnh con của chúng ta, qua giờ cơm trưa sẽ đi, hiện tại cần nghỉ ngơi, cùng anh làm quen với nơi này? Nhé?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt đánh giá phòng ngủ đẳng cấp đế vương cực kỳ xa hoa, nhìn Long Tư Hạo gật đầu: "Anh dẫn em đi dạo chút đi!"

Con người luôn yêu thích cái đẹp, nhất là những thứ xa hoa như thế này, cảnh sắc của tòa thành biệt thự rất đẹp, hiển nhiên Lê Hiểu Mạn cũng thích.

Ngay từ đầu, bởi vì quá mức chú ý đến chuyện của Long Tư Hạo cùng Sophie, cho nên không muốn ở lại chỗ này, nhưng hiện tại chân tướng đã rõ ràng, trong lòng lập tức thả lỏng hơn rất nhiều, không còn đau lòng cùng phiền muộn nữa, cũng có hứng thú đi dạo.

400. Chương 400: Hiểu Hiểu, Mùi Dấm Thật Nồng (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngày thứ hai, Long Tư Hạo liền bảo chú Thành quản đến Hoa Hồng Uyển đem giường trẻ con, quần áo sơ sinh các thứ đưa đến biệt thự ven sông của Long gia.

Ở chỗ này, Lê Hiểu Mạn nhận được sự chăm sóc tốt nhất, lúc Long Tư Hạo đến công ty, quản gia liền sắp xếp năm sáu người giúp việc chăm sóc cô.

Mỗi ngày cô chỉ làm ba việc cố định là: ăn, ngủ, tản bộ. Trãi qua cuộc sống của một thiếu phu nhân nhà giàu.

Đảo mắt đã một tháng trôi qua, mang thai được hai tháng cô bắt đầu nghén nặng hơn, nhất là sáng sớm lúc sáu bảy giờ.

Mỗi khi Long Tư Hạo thấy cô nôn, đều cực kỳ đau lòng, nếu như có thể, anh thật sự hy vọng có thể thay cô chịu đựng.

Hôm nay vừa lúc phải làm kiểm tra, sau khi ăn sáng, Long Tư Hạo liền tự mình lái xe đưa Lê Hiểu Mạn đến bệnh viện thành phố.

Vốn dĩ xét theo thân phận bối cảnh và năng lực của Long Tư Hạo, bảo bệnh viện đem các thiết bị kiểm tra cần thiết đến biệt thự Long gia, giúp Lê Hiểu Mạn kiểm tra không có gì khó, nhưng Lê Hiểu Mạn cảm thấy như vậy quá khoa trương, mặc dù đã ở đây một tháng, nhưng cô vẫn còn chưa quen lối sinh hoạt xa hoa.

Cho nên muốn đích thân đến bệnh viện kiểm tra.

Bởi vì cả hai đều thích làm việc khiêm tốn, không thích khiến người khác quá chú ý, vì vậy Long Tư Hạo không để cho vệ sĩ đi theo, tự mình lái xe đưa Lê Hiểu Mạn đến bệnh viện.

Chỉ mới hai tháng nên những gì cần kiểm tra cũng không nhiều, chủ yếu là đo huyết áp, nghe thai tâm, xét nghiệm máu, nước tiểu là được.

Lúc làm kiểm tra, Lê Hiểu Mạn không để cho Long Tư Hạo sử dụng bất kỳ quyền lợi nào để được ưu tiên, mà là xếp hàng theo quy củ.

Chỉ có cuộc sống của người bình thường như thế này, mới cho cô cảm giác chân thực.

Lúc Long Tư Hạo đang đợi kết quả xét nghiệm, Lê Hiểu Mạn đã vào phòng siêu âm.

Lúc cô đi ra, Long Tư Hạo cũng đã lấy được kết quả xét nghiệm.

Thấy cô đi ra, Long Tư Hạo lập tức mừng rỡ tiến lên đón, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nhìn chằm chằm kết quả trong tay cô, có chút sốt ruột hỏi: "Hiểu Hiểu, kết quả thế nào?"

Nhìn dáng vẻ vội vàng của anh, Lê Hiểu Mạn khẽ cong môi, cảm giác này rất tốt, rất hạnh phúc.

"Anh tự mình xem đi!"

Dứt lời, cô đưa kết quả trong tay cho Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo nhận lấy, cẩn thận xem, mặt trước tử cung, đường nét rõ ràng…

Ghi chú: Tim thai ổn định.

Nhìn thấy tất cả đều bình thường, Long Tư Hạo không để ý còn có người khác ở đây, có chút kích động ôm Lê Hiểu Mạn hôn lấy hôn để.

"Hiểu Hiểu, con của chúng ta tất cả đều bình thường."

Bề ngoài Long Tư Hạo quá tuấn mỹ, quá khiến người khác chú ý, lúc này lại ôm Lê Hiểu Mạn hôn lấy hôn để, hiển nhiên hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của người khác.

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy không ít người đều đưa ánh mắt nhìn về phía cô và Long Tư Hạo, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đỏ ửng lên, ngước mắt nhìn anh chằm chằm: "Bảo bảo của chúng ta hiển nhiên bình thường, đi gặp bác sĩ trước đã."

Dứt lời, cô ngượng ngùng cúi đầu, lôi kéo Long Tư Hạo đi thẳng đến phòng làm việc của bác sĩ.

Không may chính là khi Lê Hiểu Mạn cùng Long Tư Hạo vừa đến trước cửa phòng làm việc của bác sĩ, liền gặp Lý Tuyết Hà dẫn Hạ Lâm đến kiểm tra.

Hạ Lâm nhìn Long Tư Hạo, rồi lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, ánh mắt rơi vào kết quả siêu âm trên tay cô, đôi mắt hiện lên vẻ kinh ngạc: "Cô… Mang thai?"

Lê Hiểu Mạn chưa kịp nói gì, Long Tư Hạo đã đưa tay ôm lấy eo cô, mở miệng nói: "Đúng vậy, Hiểu Hiểu mang thai đã được hai tháng."

"Cái gì? Các người…" Lý Tuyết Hà bên cạnh nghe vậy, kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo cùng Lê Hiểu Mạn, đáy mắt hiện lên sự châm chọc, nhưng rất nhanh bị bà ta đè nén xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Long Tư Hạo: "Tư Hạo, cháu… Chuyện này ông nội cháu có biết không? Nếu như ông nội cháu biết cả hai chưa kết hôn đã có con, còn không phải bị hai đứa chọc tức chết sao."

Trước mặt Long Tư Hạo, Lý Tuyết Hà không dám nói quá nhiều lời quá đáng, chỉ dùng ánh mắt châm chọc nhìn Lê Hiểu Mạn.

Mà Lê Hiểu Mạn ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Lý Tuyết Hà, ngước mắt nhìn Long Tư Hạo nói: "Chúng ta vào trước đi."

Long Tư Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu, ôm lấy cô tiến thẳng vào phòng làm việc của bác sĩ.

Lý Tuyết Hà thấy thế, vẻ mặt khinh bỉ mắng: "Tiểu tiện nhân vô giáo dục, nhìn thấy mẹ chồng trước đây cũng không chào hỏi một câu, thật đúng là kỳ quái, tiểu tiện nhân này gả cho Vân Hy chúng ta một năm rồi mà bụng vẫn không có gì, hiện tại mới ở bên cạnh Long Tư Hạo không bao lâu, mà đã mang thai hai tháng…"

Nói đến đây, bà ta ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Lâm bên cạnh, lời nói mang theo sự châm chọc: "Dì thấy tám phần mười là cô ta giả vờ mang thai, trong bụng có gì hay không vẫn còn là ẩn số, vì để gả vào Hoắc

gia chúng ta, đầu tiên cô ta quyến rũ Vân Hy, hiện tại lại không biết xấu hổ chuyển sang quyến rũ Long Tư Hạo."

Hạ Lâm nghe bà ta nói Lê Hiểu Mạn giả vờ mang thai, trong đôi mắt hiện lên sự hoảng sợ, lập tức cười liếc nhìn bà ta: "Dì, đừng tức giận, hôm nay đúng lúc Vân Hy xuất viện, dì cứ đến chỗ Vân Hy đi!! Một mình cháu là được rồi."

"Như vậy sao được? Bụng cháu đang mang cháu nội bảo bối của dì, không cùng cháu đi kiểm tra sao được?" Lý Tuyết Hà cúi đầu nhìn cái bụng chưa lớn lắm của cô ta, đang định đưa tay sờ, Hạ Lâm thấy thế, gấp gáp lui về sau một bước dài.

Lý Tuyết Hà thấy thế, hoảng sợ bước lên phía trước, đưa tay kéo cô ta: "Lâm Lâm, cháu cuống cái gì? Cử động mạnh như vậy, ảnh hưởng đến cháu nội bảo bối của dì thì sao?"

401. Chương 401: Cô Ấy Là Vị Hôn Thê Của Tôi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Lâm che giấu vẻ hoảng sợ trong mắt, cô ta nhìn Lý Tuyết Hà cười: "Dì, cháu thật sự không cần dì bồi đâu, dì đi xem Vân Hy đi, nếu không cháu bồi dì cùng đi? Cả cháu và con đều rất tốt, hôm nay cũng không phải là lịch kiểm tra thai kỳ."

Lý Tuyết hà đang muốn nói gì đó, Hạ Lâm đã vội vàng kéo bà ta rời đi.

"Đừng đi nhanh như vậy, cẩn thận cháu trai vàng của dì." Lý Tuyết Hà thấy Hạ Lâm vội vàng kéo bà ta rời đi, bà ta nhớ tới vừa rồi nói phải đi kiểm tra thai kỳ với cô ta, cô ta cũng tìm rất nhiều lý do để trì hoãn, mặc dù trong lòng bà ta cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, bà ta nhìn chằm chằm vào bụng của cô ta, nhắc nhở cô ta đi chậm lại.

Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm rời đi không bao lâu, thì Long Tư Hạo ôm Lê Hiểu Mạn đi ra từ trong phòng khám của bác sỹ.

Bác sỹ giải thích là tất cả chỉ số của thai nhi đều bình thường, nhưng sau khi xét nghiệm máu và nước tiểu thì Lê Hiểu Mạn có biểu hiện hơi thiếu máu, vì vậy bác sỹ kê đơn cho cô thuốc bổ sung máu và dặn ăn kèm một số loại thức ăn bổ máu.

Cầm thuốc về, lúc Lê Hiểu Mạn đứng ở bãi đậu xe bên ngoài bệnh viện chờ Long Tư Hạo lái xe ra, thì cô gặp mấy người làm cô bất ngờ—— Hoắc Nghiệp Hoằng, Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà, Hạ Lâm.

"Mạn Mạn…" Hoắc Vân Hy vốn đang được Lý Tuyết Hà và chị Lâm đỡ, thấy cô, anh ta vừa mừng rỡ lại vừa kích động, anh ta vội vàng chống nạng đi về phía Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn đang đứng chờ Long Tư Hạo, thấy anh ta chống nạng ở bên trái, đi bộ hơi khập khễnh, gương mặt tuấn tú tiều tụy gầy đi rất nhiều so với dĩ vãng, cô hơi cau mày lại, rồi không để ý đến Hoắc Vân Hy, mà đi về phía Hoắc Nghiệp Hoằng, lễ phép gọi: "Ông nội…"

Hoắc Vân Hy thấy cô không để ý đến anh ta, anh ta nhíu chặt mày lại, ánh mắt thoáng vẻ mất mát, anh ta đau lòng xoay người lại.

Hạ Lâm thấy vậy, đi lên phía trước, cô ta lo lắng liếc nhìn anh ta: "Vân Hy, để em đỡ anh đi!"

"Không cần!" vẻ mặt của Hoắc Vân Hy âm trầm, thái độ của anh ta với Hạ Lâm hết sức lãnh đạm.

Sau đó, anh ta lại chống nạng khập khễnh đi về phía Lê Hiểu Mạn.

Hạ Lâm bị anh ta lạnh lùng cự tuyệt âm thầm siết chặt hai tay lại, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười yếu ớt khéo léo như cũ, đi theo anh ta.

Hoắc Nghiệp Hoằng vốn đang chuẩn bị lên xe, ông ta nhìn thấy Lê Hiểu Mạn cũng cảm thấy kinh ngạc, ông ta nhìn cô một lúc, rồi mới hòa ái ân cần hỏi: "Mạn Mạn, sao cháu lại tới bệnh viện? Cháu khó chịu ở chỗ nào sao?"

Lúc này, Lý Tuyết Hà đang đứng ở bên cạnh Hoắc Nghiệp Hoằng khinh thường nhìn Lê Hiểu Mạn, giọng điệu bất thiện, âm dương quái khí nói: "Ba, chúc mừng ba, ba lại có thêm cháu chắt rồi, cháu dâu trước của ba, vợ trước của Vân Hy mang thai hai tháng, hôm nay người ta đặc biệt tới để kiểm tra đấy."

Lúc Lý Tuyết Hà nói lời này, Long Tư Hạo vừa vặn lái xe từ trong bãi đậu xe ra, anh nhìn thấy Hoắc Nghiệp Hoằng, đám người Hoắc Vân Hy đều ở đây, thì dừng xe lại rồi lập tức xuống xe.

Mà lời của Lý Tuyết Hà lại khiến cho Hoắc Nghiệp Hoằng cảm thấy kinh ngạc, đôi mắt già nua của ông ta nhìn chằm chằm vào Lê Hiểu Mạn hỏi: "Mạn Mạn, cháu thật sự mang thai?"

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, bởi vì trước đó ông ta đã nói là không hy vọng cô và Long Tư Hạo chung một chỗ, vì vậy nếu ông ta biết cô mang thai đứa con của Long Tư Hạo, thì hẳn là ông ta sẽ không thật sự cao hứng!

Lúc cô đang muốn trả lời, thì Long Tư Hạo bước nhanh tới chỗ cô đứng, một tay nắm ở eo nhỏ của cô, anh bình thản liếc nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, cong môi cười nói, âm thanh không lớn, nhưng lại đủ để người ở chỗ này nghe rõ: "Đúng là Hiểu Hiểu đang mang thai, mang thai đứa con của cháu."

Hoắc Nghiệp Hoằng nghe vậy, khuôn mặt già nua phủ đầy nếp nhăn của ông ta dần trầm xuống, lông mày trắng nhíu thật chặt lại, ánh mắt ông ta nhìn Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn mang theo sự tức giận: "Cháu… Các cháu, các cháu đang muốn làm ông tức chết sao?"

Sau đó, ông ta tức giận nhìn Long Tư Hạo, giọng nói lộ ra uy nghiêm: "Tư Hạo, Mạn Mạn là…"

Không đợi Hoắc Nghiệp Hoằng nói xong, Long Tư Hạo đã híp đôi mắt hẹp dài lại, anh âm trầm nhìn ông ta, môi mỏng nhẹ mân: "Hiểu Hiểu là vị hôn thê của cháu, chẳng phải ông đã biết từ sớm rồi sao."

Hoắc Nghiệp Hoằng trầm mặt xuống, ông ta nhìn về phía Lê Hiểu Mạn đang nhíu mày, lại nhìn về phía Long Tư Hạo, rồi mới lên tiếng: "Chiều nay các cháu trở về nhà một chuyến."

Dứt lời, ông ta như sợ Long Tư Hạo sẽ không trở về Hoắc trạch, ông ta ngẩng đầu nhìn anh và Lê Hiểu Mạn, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, lấy giọng ra lệnh nói: "Nếu trong mắt các cháu còn có người ông này, thì nhất định phải trở lại cho ông."

Sau đó, ông ta ngồi vào trong chiếc xe thương vụ cao cấp.

Thấy vậy, Long Tư Hạo hơi nâng tầm mắt lên, ánh mắt thâm tình liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, giọng nói trầm thấp ôn nhu: "Chúng ta đi về trước."

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng đã ngồi vào trong xe, cô hơi cau mày lại, rồi liếc nhìn Long Tư Hạo gật đầu với anh, lúc cô xoay người, cô chợt đối mặt với đôi mắt giận đến đỏ ngầu của Hoắc Vân Hy.

Lúc nghe thấy Lý Tuyết Hà nói Lê Hiểu Mạn mang thai, cả người Hoắc Vân Hy đều ngẩn ngơ, anh ta không dám tin liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, cho rằng mình đang nghe lầm.

Mà lúc nghe thấy Long Tư Hạo nói Lê Hiểu Mạn mang thai lần nữa, hơn nữa lại là mang thai đứa con của anh, trong lòng anh ta như bị búa tạ đập trúng vậy, đau dữ dội.

Lúc này, gương mặt tuấn tú của anh ta như bị lớp khói thuốc súng bao phủ, đôi mắt đỏ ngầu ngay cả chớp mắt cũng không chớp lấy một lần tản ra lửa giận nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt hết sức ác liệt, vẻ mặt thống khổ: "Mạn Mạn… em… em mang thai? Mang thai con của anh ta?"

Anh ta đưa tay ra chỉ về phía Long Tư Hạo, đôi mắt đỏ ngầu của anh ta nhìn chằm chằm vào Long Tư Hạo, anh ta nghiêm nghị hét: "Long Tư Hạo, vợ của em không thể cướp, cô ấy là vợ của tôi."

Ánh mắt của Long Tư Hạo hơi trầm xuống, anh ôm Lê Hiểu Mạn chặt hơn, khuôn mặt tuấn tú dần trở nên sắc bén, môi mỏng cong lên, giọng điệu ôn hòa: "Mặc dù cậu xảy ra tai nạn xe cộ, nhưng có vẻ như không bị mất trí nhớ, cậu và Hiểu Hiểu đã ly dị rồi, bây giờ cô ấy là vị hôn thê của tôi."

Dứt lời, anh ôm lấy Lê Hiểu Mạn đi qua bên cạnh anh ta, ngồi thẳng vào trong chiếc Rolls Royce, rồi cho xe chạy rời đi trước.

402. Chương 402: Cô Ấy Là Vị Hôn Thê Của Tôi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy bọn họ rời đi, Hoắc Vân Hy nheo đôi mắt đã đỏ ngầu vì tức giận lại, tay phải của anh ta không làm được gì, tay trái nắm thật chặt, phát ra tiếng răng rắc vang dội, trong lòng anh ta hận không thể băm Long Tư Hạo thành từng mảnh.

Anh ta cho rằng chờ thân thể của anh ta khôi phục tốt hơn, anh ta có thể đoạt Lê Hiểu Mạn về lần nữa, lại không nghĩ rằng cô đã mang thai, là mang thai đứa con của Long Tư Hạo.

Nghĩ tới đây, anh hận đến nghiến răng nghiến lợi, lại hối hận sao lúc trước không biết quý trọng Lê Hiểu Mạn, mới để cho Long Tư Hạo lợi dụng mà xen vào.

Bây giờ, điều anh ta hối hận nhất chính là lúc trước vì Hạ Lâm, ngay cả đụng anh ta cũng không đụng vào Lê Hiểu Mạn, kết hôn một năm, cô vẫn còn trong trắng, mà sự trong trắng của cô vốn thuộc về anh ta, lại bị Long Tư Hạo đoạt đi.

Nghĩ tới đây, anh ta lại hối hận đến nỗi muốn ói ra máu.

Hoắc Nghiệp Hoằng ngồi ở trong xe thấy anh ta đứng tại chỗ mặt phủ đầu khói thuốc súng, ông ta uy nghiêm nhìn anh ta: "Không vào nổi xe?"

Hoắc Vân Hy cau mày lại, rồi mới để Lý Tuyết Hà đỡ ngồi vào trong xe.

Sau đó, Lý Tuyết Hà kéo Hạ Lâm cùng ngồi vào trong xe, mà Hoắc Nghiệp Hoằng và Hoắc Vân Hy đều không nói gì, giống như là thầm chấp nhận Hạ Lâm ngồi vào trong xe cùng bọn họ trở về Hoắc trạch vậy.

Nếu đổi lại một tháng trước, Hạ Lâm ngồi vào trong xe, cho dù Hoắc Nghiệp Hoằng đồng ý, thì Hoắc Vân Hy cũng tuyệt đối sẽ bắt cô ta lăn xuống xe.

Nhưng trong một tháng nay, cô ta vận dụng phương pháp Long Tư Hạo dạy cô ta để đối phó với Hoắc Vân Hy, mặc dù không làm cho Hoắc Vân Hy thấy cô nói gì thì nghe nấy như dĩ vãng, nhưng ít ra bây giờ thái độ của Hoắc Vân Hy với cô ta đã thay đổi không ít, sẽ không vừa nhìn thấy cô ta đã nổi giận gầm thét.

...

Bởi vì đã hơn một tháng không gặp mẹ và cậu, vì vậy Lê Hiểu Mạn bảo Long Tư Hạo đưa cô đến ngự yến lâu.

Vì vậy, hai người không trực tiếp về biệt thự Thủy Lộ Hồ Đảo, mà đang trên đường đến ngự yến lâu.

Lê Hiểu Mạn ngồi ở ghế phụ vừa liếc nhìn Long Tư Hạo đang lái xe, vừa cau mày hỏi: "Tối nay anh sẽ trở về sao?"

Biểu tình âm trầm lúc Hoắc Nghiệp Hoằng nghe thấy cô đang mang thai Long đứa con của Tư Hạo vẫn đang hiện lên trước mắt cô, khiến cô cau mày lại, nhất định là bây giờ người ông đã từng thương yêu cô đang rất thất vọng về cô!

Bởi vì cô không để lời của ông ở trong lòng, chẳng những làm trái với lời của ông ở cùng một chỗ với Long Tư Hạo, mà còn mang thai đứa con của anh.

Long Tư Hạo thấy cô nhíu mày lại, thì anh lo lắng vươn một tay ra nhẹ nhàng kéo cô vào trong ngực, anh cúi đầu xuống hôn lên trán cô, rồi dịu dàng nói: "Hiểu Hiểu, em đừng suy nghĩ quá nhiều, nếu ông ta bảo chúng ta đi Hoắc trạch, thì chúng ta cứ đi đi, được không?"

Anh nói là "Đi", mà không phải là trở về, với anh mà nói, cho đến giờ Hoắc trạch đều không phải là nhà anh.

"Ông ta?" Lê Hiểu Mạn chú ý tới giọng điệu thờ ơ của Long Tư Hạo khi nói tới Hoắc Nghiệp Hoằng, không biết là bắt đầu từ khi nào, biểu hiện của anh với Hoắc Nghiệp Hoằng rất lãnh đạm, giống như Hoắc Nghiệp Hoằng chỉ là một người xa lạ với anh vậy.

Cô nhìn về phía anh, cau mày nói: "Tư Hạo, anh có thể nói cho em biết, chuyện liên quan tới mẹ và ông nội anh hay không?"

Qua một tháng, sự kiện ảnh kia cũng được coi là đã qua đi, trong vòng một tháng này hai người đều không nhắc lại chuyện đó nữa.

Lê Hiểu Mạn cũng không phải là loại người kiểu cách, thái độ của cô lúc này đã tốt hơn so với một tháng trước rất nhiều rồi.

Mặc dù lúc vừa thấy những bức ảnh đó, cô đã phản ứng cực lớn, khó mà tiếp nhận được, cho dù sau khi biết chân tướng, trong lòng cô vẫn còn tồn tại ngăn cách, nhưng trong một tháng này, Long Tư Hạo đã toàn tâm toàn ý yêu cô, chăm sóc cô.

Sự thâm tình và chân thành của anh đã từng bước từng bước phá bỏ ngăn cách trong trái tim cô, cô lại mở rộng cánh cửa lòng với anh lần nữa, mà cũng từ đây cô lại càng yêu sâu hơn.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn hỏi tới chuyện giữa mẹ anh và Hoắc Nghiệp Hoằng, anh hơi cau mày lại, anh cố đè nén cảm xúc trong lòng xuống, dịu dàng nhìn cô nói: "Được, dĩ nhiên là anh có thể nói cho em…"

Anh dừng lại, rồi mới cong môi nói: "Nhưng không phải là bây giờ, được không?"

Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, cô tức giận trợn mắt nhìn anh: "Không muốn nói thì đừng nói, em cũng không muốn nghe."

Dứt lời, cô đưa tay ra đẩy bàn tay anh đang đặt bên hông cô ra, rồi cô ngồi thẳng người dậy.

Long Tư Hạo cưng chiều nhìn cô cười ra tiếng, anh lại đưa tay ra nhẹ nhàng kéo cô vào trong ngực lần nữa, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi căng mọng của cô: "Chờ đến lúc thích hợp, anh sẽ nói cho em."

Lê Hiểu Mạn cũng không phải là người không hiểu lý lẽ, Long Tư Hạo không muốn nói, cô sẽ không truy hỏi quá nhiều, bởi vì cô tin tưởng anh không nói nhất định có đạo lý của anh.

Cô khẽ gật đầu với anh, rồi không hỏi thêm gì nữa.

Đến ngự yến lâu, dưới sự hướng dẫn của Lê Văn Bác, Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo cùng đi thẳng vào bếp.

Dựa theo phương án mà Long Tư Hạo đã đề ra trước đó, người nhà của Lê Hiểu Mạn có phòng bếp riêng ở ngự yến lâu. Hơn nữa, dưới sự giới thiệu nhiệt tình ở ngự yến lâu, Lê gia diện thực của bọn họ đã được các thực khách chấp nhận.

"Lê gia diện thực." có hương vị độc đáo, nên danh tiếng của nó bắt đầu trở nên vang dội ở ngự yến lâu, bây giờ thực khách tới ngự yến lâu dùng cơm đều sẽ goi mấy món ăn nhẹ của Lê gia diện thực.

Trước kia ngự yến lâu không có tiền lệ mua mang về, nhưng bây giờ chỉ cần thực khách có nhu cầu về "Lê gia diện thực", thì đều có thể bỏ túi mang về.

!!

403. Chương 403: Long Thiếu, Yêu Ai Yêu Cả Đường Đi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bởi vì "Lê gia diện thực" có danh tiếng ở ngự yến lầu, bán được rất nhiều, nên dĩ nhiên chỉ bằng hai người Lê Tố Phương và Lê Chấn Hoa là không thể làm kịp được, cần phải tăng thêm nhân viên, vì vậy nửa tháng trước, Long Tư Hạo đã để bọ họ tự tuyển người.

Bây giờ trong phòng bếp của "Lê gia diện thực" bọn họ từ hai người Lê Tố Phương và Lê Chấn Hoa đã tăng thêm thành mười người.

Mà tám người mới tuyển kia đều coi Lê Tố Phương và Lê Chấn Hoa là thầy.

Càng ngày càng nhiều thực khách gọi "Lê gia diện thực", Lê Tố Phương Lê Chấn Hoa và tám học trò mà bọn họ chỉ dạy đều bận rộn từ sáng sớm cho đến tối mịt.

Vì vậy, lúc Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo cùng đi tới phòng bếp với Lê Văn Bác, thì mười người trong phòng bếp đều đang bận rộn.

Lê Hiểu Mạn thấy bọn họ đều đang bận rộn, cô đứng ở cửa phòng bếp, không đi vào quấy nhiễu bọn họ.

Người đầu tiên chú ý đến cô là cậu của cô Lê Chấn Hoa.

Lê Chấn Hoa đội mũ đầu bếp, cả người mặc đồ trắng đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo, ông ta cung kính gật đầu với Long Tư Hạo: "Long tổng, Mạn Mạn, sao hai người lại tới đây tới?"

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Lê Tố Phương như không nhìn thấy cô mà vẫn còn nhồi bột, rồi cô nhìn về phía Lê Chấn Hoa, khẽ cười nói: "Cậu, cháu tới thăm cậu và mẹ, hai người đều khỏe chứ? Có mệt hay không?"

Lê Chấn Hoa lập tức tươi cười nói: "Mạn Mạn, cháu yên tâm, cậu và mẹ của cháu đều rất khỏe. May mà có Long tổng, bây giờ Lê gia diện thực của chúng ta càng ngày càng được hoan nghênh, cậu tin là Lê gia diện thực sẽ nhanh chóng nổi tiếng khắp cả thành phố K này."

Dứt lời, ông ta vừa nhìn về phía Long Tư Hạo, vừa gật đầu khom người cung kính nói cám ơn: "Long tổng, cám ơn cậu! Nếu như không có cậu, thì Lê gia chúng tôi cũng sẽ không có ngày hôm nay, cám ơn cậu đã chiếu cố cho Mạn Mạn và chiếu cố cho cả chúng tôi."

Long Tư Hạo thấy Lê Chấn Hoa cúi người cám ơn mình, anh lập tức đưa tay ra đỡ ông ta lên, anh hòa nhã nhìn ông ta, cong môi cười nói: "Cậu không cần phải khách khí như vậy, cậu là cậu của Hiểu Hiểu, thì cũng chính là cậu của cháu, chúng ta là người một nhà."

Câu "Chúng ta là người một nhà" của anh khiến Lê Chấn Hoa hơi dâng trào lệ nóng.

Long Tư Hạo không chỉ là trưởng tôn của Hoắc gia, tổng tài của TE, CEO phía sau của ngự yến lâu, tài thế hùng hậu, giá trị con người hàng tỉ đồng, còn có thân phận thần bí bối cảnh mạnh mẽ, anh hẳn là người cao cao tại thượng, nhưng bây giờ lại thân thiện như vậy, nên tự nhiên là Lê Chấn Hoa sẽ cảm động.

Ông ta cười nhìn Long Tư Hạo, rơm rớm nước mắt, cảm kích nói: "Long luôn nói đúng, chúng ta là người một nhà, cám ơn Long tổng đã coi chúng tôi là người một nhà như vậy, không ngại chúng tôi."

Sau đó, ông ta vừa nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, cười nói: "Mạn Mạn, Long tổng thật sự rất tốt, cậu ấy tốt với chúng ta như vậy là bởi vì yêu cháu, cháu nhất định phải tốt với Long tổng, đừng cô phụ Long tổng."

Lúc này, hốc mắt của Lê Hiểu Mạn cũng dần ươn ướt, mỗi một chuyện Long Tư Hạo làm cho cô cô đều ghi tạc trong lòng, vĩnh viễn cũng sẽ không quên.

Cô nhìn về phía Lê Chấn Hoa, nặng nề gật đầu với ông ta, cười nói: "Cậu yên tâm, cháu biết phải làm sao."

Dứt lời, cô nhìn về phía Long Tư Hạo, đôi mắt trong veo như nước tràn đầy dịu dàng, cô ôn nhu nói: "Em đi xem mẹ em."

Long Tư Hạo dịu dàng nhìn cô, anh khẽ gật đầu với cô: " Được!"

Đợi sau khi Lê Hiểu Mạn đi vào phòng bếp tìm Lê Tố Phương, Lê Chấn Hoa khách khí mời Long Tư Hạo đến một gian trong phòng nghỉ ngơi gần phòng bếp, sau đó ông ta báo cáo tình hình kinh doanh của bọn họ trong khoảng thời gian này, càng nhiều hơn chính là nói cám ơn với anh.

Trong phòng bếp chuyên dụng của Lê gia diện thực, Lê Tố Phương vẫn luôn bận rộn với công việc, không phải nhồi bột thì là cán bột, hoặc là làm những việc khác, thái độ của bà với Lê Hiểu Mạn không lạnh không nóng, còn nhiều hơn một phần khách khí.

Lê Hiểu Mạn hỏi cái gì, thì bà đáp cái đó, vẫn luôn chỉ có Lê Hiểu Mạn tìm đề tài nói chuyện, mà ngoài trả lời ra thì bà không hỏi lấy một câu tình trạng gần đây của Lê Hiểu Mạn là như thế nào.

Thấy thái độ của mẹ mình không lạnh không nóng, Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mày lại, mặc dù trong lòng cô hơi nhói đau, nhưng cô cũng không biểu hiện ra.

Cô nói mấy câu bảo Lê Tố Phương tự chăm sóc cho mình, rồi cô cau mày ra khỏi phòng bếp.

Đã rất lâu rồi Lê Tố Phương không còn thân cận với cô giống như trước kia nữa, loại cảm giác bị mẹ mình thờ ơ như vậy khiến trong lòng cô rất khó chịu, giống như có tảng đá lớn đè ở trong lòng cô, khiến không thở nổi.

Cô hít thật sâu, tận lực đè cảm giác khiến trái tim cô uất ức bực bội kia xuống, cô vừa nâng tầm mắt lên, thì đã đối diện với đôi mắt hàm chứa cảm xúc ưu buồn của Lê Văn Bác.

Bây giờ anh ta là giám đốc tài chính ở ngự yến lâu, anh mặc âu phục đen tuyền, áo sơ mi trắng, dáng người cao ráo, khí chất ưu nhã nội liễm.

Anh ta đi cùng Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo tới đây.

"Anh Văn Bác." Lê Hiểu Mạn cẩn thận quan sát Lê Văn Bác từ trên xuống dưới, rồi cô đi lên trước, nhướn mày nhìn anh, mỉm cười rồi đùa giỡn nói: "Hình như anh Văn Bác lại đẹp trai hơn rồi, như thế nào? Có phải có rất nhiều cô gái theo đuổi anh hay không?"

Cho tới bây giờ Lê Văn Bác vẫn chưa quen bạn gái, anh ta nhìn Lê Hiểu Mạn rồi cười yếu ớt, khuôn mặt anh tuấn của anh ta hơi ửng đỏ, lúng túng cười nói: "Mạn Mạn, em đừng mang anh ra đùa giỡn, sao có người theo đuổi anh được?"

Dứt lời, đôi mắt như viên ngọc đen của anh thoáng vẻ mất mát, khí chất ưu buồn càng nhuộm kín đôi mắt của anh.

Ở trong tâm khảm của Lê Hiểu Mạn, anh vẫn luôn là người dịu dàng, ưu nhã, an tĩnh, hiền hòa, nhưng lại rất kiêu ngạo. Hơn nữa, trên người anh luôn là mang theo hơi thở ưu buồn nhàn nhạt, tựa như trong lòng anh đang cất giấu rất nhiều tâm sự.

Thật ra thì tính cách của Lê Hiểu Mạn và anh đều giống nhau ở tính dịu dàng và kiêu ngạo này.

Hai tính cách của người hơi chút tương tự, từ nhỏ đến lớn hai người lại chưa từng cãi nhau, không đánh nhau, tình cảm vẫn luôn rất tốt.

Nhưng với Lê Hiểu Mạn mà nói, tình cảm này chỉ là tình anh em mà thôi.

Bởi vì coi Lê Văn Bác là anh, vì vậy Lê Hiểu Mạn luôn tùy hứng ở trước mặt anh ta. Cô rất ít khi đùa giỡn người khác, trêu ghẹo người khác, nhưng lại rất thích đùa giỡn anh, thích trêu ghẹo anh.

404. Chương 404: Long Thiếu, Yêu Ai Yêu Cả Đường Đi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô đến gần anh ta thêm mấy bước, nhón chân lên, nâng cao càm, tỳ tay ở trên vai anh, kề sát gương mặt nhỏ nhắn lại gần anh, cô chớp chớp mắt nhìn khuông mặt anh tuấn của anh rồi nói: "Để em nhìn xem nào, anh Văn Bác đẹp trai như vậy, ủa, sao không có ai theo đuổi vậy?"

Bởi vì lúc này cô cách Lê Văn Bác rất gần, nên mùi hương nhàn nhạt giống như hương hoa trên người cô cứ quanh quẩn trong mũi Lê Văn Bác, làm hô hấp của anh hơi căng lên, đôi mắt như viên ngọc đen thoáng hoảng loạn, khuôn mặt anh tuấn của anh dần đỏ lên, cổ họng như rất chật vật nặn ra hai chữ: "Mạn Mạn…"

Lê Hiểu Mạn thấy Lê Văn Bác đỏ mặt, dáng vẻ xấu hổ, cô nhướn mày, cười nói: "Em biết rồi, nhất định là bởi vì anh Văn Bác không chủ động, cho nên…"

Cô còn chưa dứt lời, sau lưng đột nhiên truyền tới một giọng nói lạnh lẽo như đang cố đè nén cảm xúc nào đó: "Hiểu Hiểu…"

Giọng nói quen thuộc này rõ ràng là của Long Tư Hạo.

Anh và Lê Chấn Hoa đi ra từ phòng nghỉ ngơi, vừa vặn thấy Lê Hiểu Mạn nhón chân lên, hai tay ôm lấy hai bờ vai của Lê Văn Bác, hình ảnh này nhìn thế nào cũng đều hết sức thân mật.

Đặc biệt là khuôn mặt đỏ ửng của Lê Văn Bác, và vẻ khẩn trương hoảng loạn trong mắt anh ta đều bị anh nhét toàn bộ vào trong mắt, anh vô cùng rõ ràng, một người đàn ông có dáng vẻ như vậy ở trước mặt một người phụ nữ là có ý nghĩa như thế nào.

"Khụ… khụ…" Lê Chấn Hoa đứng ở bên cạnh Long Tư Hạo nhìn màn thân mật này, ông ta nhìn thấy sắc mặt của Long Tư Hạo không được tốt lắm, ông hắng giọng ho hai tiếng, rồi đi lên trước, cười nhìn Lê Hiểu Mạn nói: "Mạn Mạn, Long tổng gọi cháu kìa."

Lê Hiểu Mạn thu tay về, xoay người nhìn về phía Long Tư Hạo, thấy khuôn mặt anh tuấn của anh hơi nhăn nhó, cô hơi cau mày lại, rồi nhìn về phía Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác, mỉm cười nói: "Cậu, anh Văn Bác, chúng cháu đi về trước, lần sau cháu sẽ trở lại thăm mọi người, mọi người nhớ tự chăm sóc cho mình."

Dứt lời, cô vừa cười vừa nhìn về phía Lê Văn Bác: "Anh Văn Bác, nhờ anh chiếu cố cậu và mẹ em."

Lê Văn Bác khẽ gật đầu với Lê Hiểu Mạn, anh ưu nhã cười nói: "Anh sẽ, em cũng nhớ phải tự chiếu cố cho mình."

Long Tư Hạo đứng ở cách đó không xa thấy Lê Hiểu Mạn Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác nói xong hết rồi, thì rảo bước tiến lên, anh đưa tay nắm lấy eo nhỏ của Lê Hiểu Mạn, rồi nhìn về phía Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác nói anh sẽ chiếu cố cho Lê Hiểu Mạn thật tốt, để cho bọn họ yên tâm, rồi ôm lấy Lê Hiểu Mạn rời đi.

Nhìn Long Tư Hạo ôm lấy Lê Hiểu Mạn rời đi một lúc lâu, mà đôi mắt của Lê Văn Bác vẫn còn dõi theo phía bọn họ rời đi.

Lê Chấn Hoa ngẩng đầu nhìn con trai mình, rồi lại nhìn về phía Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn rời đi, ông ta nhíu mày lại, đưa tay vỗ lên cánh tay của con trai mình: "Văn Bác, con đừng nhìn nữa, Mạn Mạn vĩnh viễn là em gái con."

Bởi vì câu nói này của ông, Lê Văn Bác hơi giật mình, đôi mắt thoáng kinh ngạc và hoảng sợ, anh nhíu chặt mày lại, hơi thở ưu buồn càng nồng đậm hơn: "Ba…"

Lê Chấn Hoa vỗ lên vai anh lần nữa, cười nhìn anh: "Con trai, không ai hiểu con bằng cha, chẳng lẽ ba lại không nhìn ra được chút tâm tư đó của con sao? Mạn Mạn là đại ân nhân của nhà chúng ta, nếu như Long tổng không nhìn vào thể diện của của con bé, thì Lê gia chúng ta nào có cơ hội và vinh hạnh vào ở ngự yến lâu? Ba lại làm sao có cơ hội thay đổi như thế này? Là Mạn Mạn và Long tổng cho chúng ta cơ hội làm người lần nữa, chúng ta phải cảm kích bọn họ. Con cũng lớn rồi, đã đến lúc tìm đối tượng, ba vẫn chờ ôm cháu trai đây, con cũng đừng để ba chờ quá lâu. Còn về Mạn Mạn, Long tổng yêu con bé rất nhiều, con cũng nhìn thấy rồi đấy, cậu ta làm vậy với chúng ta rõ ràng là yêu ai yêu cả đường đi! Con đừng nhớ Mạn Mạn nữa, dù thế nào cũng không so sánh nổi với Long tổng đâu."

Nói xong lời này, Lê Chấn Hoa liền vào phòng bếp.

Mà vì lời của ông Lê Văn Bác lại càng nhíu chặt mày hơn, anh khẽ cười khổ, chuyện tình cảm không phải ông nói buông xuống là có thể buông xuống.

Lê Chấn Hoa đi vào phòng bếp thấy hai tay Lê Tố Phương đang đặt ở trong chậu, tay vẫn đang nhồi bột, nhưng trên mặt viết đầy tâm sự, ông đi về phía bà, nghi hoặc nhìn bà hỏi: "Chị, chị đang suy nghĩ gì đấy?

Nghĩ gì mà nhập thần như vậy? Mạn Mạn đi rồi kìa."

"À!" Lê Tố Phương phục hồi lại tinh thần, sau đó lại bắt đầu nhồi bột tiếp, chỉ là trên mặt vẫn viết đầy tâm sự.

Lê Chấn Hoa nhìn bà, rồi lại nhìn vào bột trong chậu đã bị nhồi đến không ra hình dáng gì, ông chào hỏi với những người khác trong phòng bếp, rồi kéo Lê Tố Phương ra khỏi phòng bếp.

"Chị, hôm nay chị làm sao vậy? Sao mà mất hồn mất vía như vậy?"

Lê Tố Phương che giấu tâm sự trong mắt xuống, bà trợn mắt nhìn Lê Chấn Hoa: "Chị có thể có chuyện gì? Chị đi vào làm việc đây."

Bà vừa mới đi được hai bước, Lê Chấn Hoa đã lôi bà trở lại, ông không hiểu gì nhìn bà: "Em nói chị này, em là em trai ruột của chị, chị có tâm sự gì thì cứ nói với em, để em xem có thể giải quyết giúp chị được hay không."

Lê Tố Phương trợn mắt nhìn ông ta: "Chị có thể có tâm sự gì? Cậu quản tốt chính mình là được."

Lê Chấn Hoa thấy bà không chịu nói, ông suy nghĩ kỹ lại, rồi nhìn bà dò xét hỏi: "Có phải có liên quan đến Mạn Mạn hay không?"

405. Chương 405: Long Thiếu, Yêu Ai Yêu Cả Đường Đi (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Tố Phương nhíu mày lại, không nói gì, cách một lúc lâu, bà mới nhìn về phía Lê Chấn Hoa, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Mấy ngày trước, có vẻ như chị đã nhìn thấy bà ấy?"

"Bà ấy?" Lê Chấn Hoa nghi hoặc nhìn Lê Tố Phương: "Chị, chị đang nói đến ai vậy?"

Thấy dáng vẻ không hiểu gì của Lê Chấn Hoa, Lê Tố Phương cũng không muốn nói thêm nữa: "Không biết cũng được, chị đi vào làm việc."

Thấy Lê Tố Phương chuẩn bị vào phòng bếp, Lê Chấn Hoa nghĩ tới điều gì đó, ngay sau đó hỏi: "À! Em biết rồi, có phải là chị nhìn thấy mẹ đẻ cuả thấy Mạn Mạn..."

Không đợi Lê Chấn Hoa nói xong, Lê Tố Phương đột nhiên xoay người, đưa tay bưng kín miệng của ông, vẻ mặt đầy cảnh giác nhìn ông nói: "Cậu nhỏ giọng đi."

Lê Chấn Hoa nhìn Lê Tố Phương gật đầu, chờ sau khi bà bỏ tay ra, ông mới thấp giọng nói: "Không phải là bà ta đã mất tích rất nhiều năm rồi sao? Có phải là chị nhìn lầm rồi hay không?"

"Cũng có lẽ là chị nhìn lầm rồi!" Lê Tố Phương nhíu mày lại, trong lòng cũng không phải rất chắc chắn.

Lê Chấn Hoa thấy bà nhíu mày lại, dáng vẻ tâm sự nặng nề, ông an ủi nói: " Chị, chuyện kia đã qua nhiều năm như vậy rồi, chị cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy, cho dù như thế nào, Mạn Mạn là chị nuôi lớn, coi như năm đó chị thật xin lỗi bà ta, thì bây giờ chị cũng coi như không phụ lòng bà ta, còn nữa, chị đừng cố ý thờ ơ với Mạn Mạn nữa, chị như vậy sẽ khiến con bé thương tâm đấy, mặc dù Mạn mạn không phải là con ruột của chị, nhưng không phải trước kia chị cũng coi con bé là con gái ruột để đối đãi sao?"

"Chị biết rồi, chị đi vào làm việc đây." Lê Tố Phương nhìn Lê Chấn Hoa nói, mặt đầy tâm sự nặng nề đi vào phòng bếp.

"Haizzzz!" Lê Chấn Hoa thở dài thật sâu, sau đó cũng đi vào phòng bếp.

...

Sau khi Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo rời khỏi ngự yến lâu, thì hai người trở về thẳng biệt thự Thủy Lộ Hồ Đảo.

Bây giờ là giờ ăn cơm, người giúp việc trong biệt thự đã chuẩn bị xong cơm trưa.

Lúc này, hai người đang ngồi trong phòng ăn sang trọng.

Trên bàn ăn dài phong cách cung đình châu Âu, bày mấy chục món ăn ngon, đều là Long Tư Hạo cố ý dặn dò phòng bếp chuẩn bị thức ăn dinh dưỡng cho phụ nữ có thai.

Đầu bếp trong biệt thự đều là những đầu bếp có chứng chỉ đặc biệt cấp quốc gia, nên dĩ nhiên là tài nấu nướng của bọn họ rất tốt, các món ăn mà bọn họ làm ngon như ngự thiện cung đình vậy, có thể nói là sắc hương đều đủ cả.

Cùng thường ngày bất đồng chính là, hôm nay Long Tư Hạo ngồi cách Lê Hiểu Mạn hơi xa, hơn nữa anh vẫn luôn tập trung ăn cơm, không nói một câu nào với Lê Hiểu Mạn.

Ông ba ta có nói, ăn không nói ngủ không nói.

Lê Hiểu Mạn thấy anh không nói gì cả mặc dù, trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Ăn xong, Long Tư Hạo nói là đi lên thư phòng trên tầng xử lý một số chuyện công, rồi trực tiếp lên tầng.

Lê Hiểu Mạn ngồi một mình trước bàn ăn chậm rãi ăn, trong phòng ăn rộng lớn có tám người giúp việc đang đứng, tất cả đều dùng ánh mắt hâm mộ và ghen tị nhìn cô.

Trong một tháng nay, Long Tư Hạo luôn dịu dàng với cô, giọng nói ấm áp nhẹ nhàng, yêu thương có thừa, tất cả đều lấy cô làm đầu, chỉ cần anh có thời gian thì sẽ ở cùng cô, bọn họ đều nhìn thấy những điều đó ở trong mắt, và thầm hâm mộ trong lòng.

Nhưng cũng có những người ghen tị, chỉ hận người được Long Tư Hạo yêu không phải là mình.

Ở trong trái tim của bọn họ, Long Tư Hạo chính là nam thần, là bạch mã vương tử của bọn họ.

Dùng bữa xong, Lê Hiểu Mạn vừa mới đứng lên, thì có hai người giúp việc tiến lên, cung kính lễ phép hỏi: "Thiếu phu nhân, cô muốn lên tầng lầu hay là đi dạo?"

Bởi vì Long Tư Hạo đã dặn người giúp việc trong biệt thự gọi cô là Thiếu phu nhân, vì vậy mặc kệ cô nói bao nhiêu lần rồi, bảo bọn họ không cần gọi cô là Thiếu phu nhân, thì bọn họ cũng vẫn gọi cô ấy như cũ.

Cô cũng đã nói chuyện này với Long Tư Hạo, bảo anh dặn người giúp việc trong biệt thự đổi cách gọi, mặc dù có nhiều chuyện anh đều nghe theo cô, nhưng anh lại không nghe theo cô cô chuyện này.

Nghe bọn họ gọi Thiếu phu nhân một tháng trời, cô cũng dần dần thích ứng.

Cô nhìn về phía hai người giúp việc đang chủ động đi tới, Lê Hiểu Mạn nở nụ cười, hiền lành nói: "Tôi muốn đi lên tầng."

Tất cả mọi người trong biệt thự đều biết chuyện cô mang thai, hai người giúp việc nghe cô nói muốn lên tầng, thì làm dáng vẻ muốn đỡ cô.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn hơi lúng túng, cười nói với bọn họ: "Tôi có thể tự đi lên, hai người cứ làm việc của mình đi."

Cô đã quen với cuộc sống của người bình thường, nên không có thói quen được người ta hầu hạ như đại tiểu thư, hơn nữa cô cũng không mỏng manh như vậy, mới mang thai hai tháng, di chuyển vẫn còn thuận tiện nên không cần người đỡ.

Lê Hiểu Mạn nói với hai người giúp việc nữ, rồi xoay người chuẩn bị rời khỏi phòng ăn, nhưng sau lưng cô truyền đến giọng nói không mấy thân thiện của hai người giúp việc vừa nãy.

"Cũng không biết là cô ta gặp được cái vận gì, dáng dấp cũng không phải là nghiêng nước nghiêng thành, lại có thể gả cho thiếu gia? Bàn về nhan sắc, cô ta chẳng xứng đôi với thiếu gia chút nào, nhìn cô ta cũng không giống như là xuất thân từ danh môn, bàn về thân phận thì lại càng không xứng với thiếu gia."

"Người ta gọi cái này là mẫu bằng tử quý, nói không chừng thiếu gia và cô ta là bác sỹ bảo cưới, mặc dù người ta không phải là người đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cũng là dáng dấp động lòng người,

thanh thuần khiến người ta hài lòng, chị cũng đừng ghen tị với người ta nữa, cả chị và em đều không có cái vận đó đâu."

Hai nữ giúp việc kia như cố ý nói cho Lê Hiểu Mạn nghe vậy, giọng nói không hề nhỏ chút nào.

Dĩ nhiên là lời nói của bọn họ truyền vào trong tai Lê Hiểu Mạn không sót một chữ nào, đợi lúc cô xoay người lại, thì đã thấy hai nữ giúp việc kia đang thu dọn bàn ăn cùng với sau người khác.

406. Chương 406: Long Thiếu, Yêu Ai Yêu Cả Đường Đi (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ở chỗ này một tháng, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy người giúp việc nói xấu sau lưng cô như vậy, cho tới nay, bọn họ đều luôn rất lễ phép với cô.

Cô hơi híp mắt, nhìn về phía hai người giúp việc đang nghiêm túc thu dọn bàn ăn kia, cô đi tới trước mặt hai người bọn họ, liếc nhìn hai người rồi hỏi: "Hai người tên là gì?"

Người giúp việc đều được chú Thành quản gia trong biệt thự tự mình đi công ty giúp việc lựa chọn, hơn nữa ai cũng đều phải thông qua tầng tầng khảo hạch của ông ấy mới vào được nơi này.

Hai nữ giúp việc kia thấy Lê Hiểu Mạn hỏi tới tên của mình, bọn họ ngẩng đầu nhìn cô rồi lễ phép cười nói.

"Thiếu phu nhân, tôi tên là Lý Tuyết."

"Tôi tên là Trần Lan."

Lê Hiểu Mạn nhìn bọn họ rồi khẽ vuốt cằm nhìn hai nữ giúp việc đang mặt đầy cung kính kia, cô cong môi khẽ mỉm cười: "Tôi sẽ nhớ hai người!"

Dứt lời, cô không nói gì nữa, ném cho hai nữ giúp việc ánh mắt thần bí khó lường, rồi xoay người đi ra khỏi phòng ăn sang trọng cấp hoàng gia.

Bởi vì câu nói "Tôi sẽ nhớ hai người!" của cô mà hai nữ giúp việc kia trố mắt nhìn nhau.

"Chị Lan, có vẻ như chúng ta đã đắc tội với cô ta rồi? Cô ta có thể gây phiền toái cho chúng ta hay không?" nữ giúp việc tên là Lý Tuyết nhỏ giọng hỏi nữ giúp việc tên là Trần Lan.

Nữ giúp việc tên là Lan kia nhìn khoảng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, có mấy phần nhan sắc, cô ta ưỡn ngực lên, nở nụ cười yêu mị: "Ai là người lớn nhất biệt thự này? Chỉ cần chúng ta có thể khiến thiếu gia làm chỗ dựa cho chúng ta, thì em cảm thấy cô ta còn có thể gây phiền toái cho chúng ta hay sao?"

"Tìm thiếu gia làm chỗ dựa?" Lý Tuyết kinh ngạc nhìn Trần Lan đang ngẩng đầu ưỡn ngực kai, sau đó cô ta lại nhìn mấy nữ giúp việc phía sau, hạ thấp giọng nói: "Chị Lan, đừng nói là chị định đi… Thiếu gia đấy nhé?"

Cô ta không nói ra hai chữ "Câu dẫn" này, bởi vì cảm thấy khó khăn, so với Trần Lan, lá gan của cô ta hơi nhỏ, nên hơi sợ chuyện này.

Trần Lan liếc xéo Lý Tuyết nhát gan, cô ta quyến rũ cười nói: "Trên đời này không có mèo không ăn trộm thịt sống, người đàn ông ưu tú như thiếu gia làm sao có thể cả đời chỉ chung thủy với một người phụ nữ? Còn nữa, em chưa từng nghe qua chồng dễ dàng ngoại tình nhất vào lúc vợ mang thai hay sao? Bây giờ Thiếu phu nhân đang mang thai, nhưng thiếu gia là người đàn ông bình thường, chẳng lẽ anh ta không có nhu cầu về phương diện kia sao? Cho nên bây giờ chính là thời cơ tốt nhất, chỉ cần mình nắm bắt được cơ hội này, lấy giá trị con người của thiếu gia, cho dù là làm tiểu tam không thấy được ánh sáng, thì chị cũng có thể không lo ăn không lo mặc, đến lúc đó chị cũng có thể mua đồ hàng hiệu, mặc đồ của các nhãn hiệu nổi tiếng, sống cuộc sống của tầng lớp thượng lưu."

Lý Tuyết nghe thấy lời này của cô ta, mặt đầy kinh ngạc nhìn cô ta: "Chị Lan, có phải… chị muốn tiền đến điên rồi hay không? Em…"

Nói đến đây, Lý Tuyết cảnh giác nhìn chung quanh, xít lại gần Trần Lan, hạ thấp giọng nói: "Chị Lan, chúng ta chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời của người thần bí, tận lực nói một số lời kích thích Thiếu phu nhân, người thần bí kia sẽ cho chúng ta tiền, chị đừng đi câu dẫn thiếu gia nữa, anh ấy ưu tú như vậy, cao cao tại thượng, làm sao có thể vừa ý chị?"

"Em lại không hiểu gì rồi." Trần Lan quyến rũ trừng mắt nhìn Lý Tuyết, hạ thấp giọng nói: "Em chưa từng nghe qua câu nói này sao? Đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, chỉ cần chị bám được vào cái chân ấy, chị không tin là thiếu gia sẽ không mắc câu, em cứ chờ đó mà nhìn, nói không chừng một ngày nào đó nữ chủ nhân trong biệt thự sẽ chính là chị, còn nữa, em không phát giác ra hôm nay thiếu gia hơi lãnh đạm với Thiếu phu nhân sao? Đoạn thời gian trước, mỗi lần thiếu gia dùng bữa xong thì sẽ bồi Thiếu phu nhân đi dạo, nhưng hôm nay lại không làm vậy, mà điều quan trọng nhất là, lúc thiếu gia vừa mới rời khỏi phòng ăn, thì có nhìn về phía chị, cho nên, chị có cơ hội."

Trần Lan vừa tự luyến nói, vừa suy nghĩ làm sao để câu dẫn Long Tư Hạo, Lý Tuyết thì lo lắng nhìn cô ta, cảm thấy cô ta đang tự tìm đường chết.

Cả hai bọn họ đều coi như là trải qua bao nhiêu cuộc khảo hạch mới đi vào nơi này, mà lương tháng của bọn họ ở đây là bảy tám ngàn đến mười ngàn, thậm chí là nhiều hơn, đối với những người không có trình độ học vấn cao và tình trạng gia đình nghèo khó như bọn họ mà nói, đây là khoản tiền lương rất cao.

Nếu đi chỗ khác, có lẽ một tháng bọn họ chỉ có thể nhận được hai ba ngàn, cao hơn thì cũng chỉ bốn năm ngàn.

Lý Tuyết vẫn muốn quy quy củ củ đợi ở chỗ này, nhưng Trần Lan cũng không nghe lọt lời khuyên của cô ta.

…

Vì muốn đến lúc sinh có thể đẻ thường, Lê Hiểu Mạn không đi thang máy riêng ở trong phòng khách, mà tự đi bộ lên tầng ba.

Hơn nữa, cô mới mang thai hai tháng, nên đi đi lại lại cầu thang không thành vấn đề.

Tầng ba có hai phòng ngủ lớn sang trọng, một phòng ngủ chính, một phòng ngủ thứ hai, còn có một thư phòng lớn sang trọng khác.

Phòng ngủ thứ hai đã được bố trí thành phòng nhi đồng.

Thư phòng của Long Tư Hạo nằm cạnh phòng ngủ chính, lúc này anh đang mở cuộc họp video với công ty ở nước Pháp bên kia trong thư phòng.

Lê Hiểu Mạn đi tới cửa thư phòng, thấy anh đang bận rộn, thì cô không đi vào nữa, mà trở về phòng ngủ.

Bởi vì cô đang mang thai, nên Long Tư Hạo càng không để cô đến TE làm việc, nhưng lúc cô không có chuyện gì làm thì vẫn có thể vẽ bản thiết kế.

Phòng ngủ rất lớn, có một thư phòng dành riêng cho cô, nhưng Long Tư Hạo sợ máy vi tính có phóng xạ, nên tạm thời không lắp đặt máy vi tính cho cô.

!!

407. Chương 407: Không Được Thì Dùng Áo Lau Sạch Đi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Có cảm giác, cô liền vẽ.

Mà lúc cô vẽ những bản thiết kế kia, Long Tư Hạo cũng không là của của cô, chỉ một bản gửi tới bộ phận thiết kế của tập đoàn trang sức T.E.

Vì cô muốn làm cô bất ngờ, nên mới lén làm những cái này, không để cho anh biết.

Mà cô hôm nay tựa như không có cảm giác, cứ ngồi trong phòng ngủ hồi lâu mà chưa hạ bút.

Lúc cuộc họp kết thúc, Long Tư Hạo đi tới thư phòng, thấy cô đang ngồi trên ghế nệm ngẩn người, anh sải bước tiến đến, ánh mắt nhạy cảm nhìn bản vẽ trống không trên bàn, tiến tới rút bút ra khỏi tay cô.

Bút trong tay đột nhiên bị rút đi, Lê Hiểu Mạn sau khi hồi phục tin thần mới ngước mắt nhìn Long Tư Hạo đang đứng nhìn mình, cô kinh ngạc hỏi: "Anh đến đây từ khi nào? Anh họp xong rồi sao?"

Long Tư Hạo dùng ngón tay thon dài khẽ nâng cằm cô lên, đôi mắt hẹp dài chăm chú nhìn cô: "Vừa rồi nghĩ gì mà chăm chú như vậy?"

Lê Hiểu Mạn kéo bàn tay anh xuống, đứng lên, nhướng mày nhìn anh: "Không gì cả, tối nay anh sẽ về Hoắc gia sao?"

Thấy cô không trả lời câu hỏi chính, Long Tư Hạo nói mà ngữ điệu có chút quái dị: "Hiểu Hiểu, em và vị Văn Bác kia hình như tình cảm rất tốt."

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo hỏi như vậy, gật đầu đáp: "Đương nhiên, anh Văn Bác là người tốt, đối xử với em cũng tốt, nên đương nhiên tình cảm của bọn em tốt rồi."

Thấy cô gật đầu, Long Tư Hạo có chút không vui: "Chú Thành chuẩn bị về hưu, anh điều người tới tiếp nhận vị trí của chú Thành em thấy thế nào? Như vậy em có thể thường xuyên gặp cậu ta, cậu ta cũng có thể thường xuyên ở cùng em."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn híp híp mắt nhìn anh: "Anh ra nước ngoài sao?"

Cô nghĩ là vì Long Tư Hạo có chuyện quan trọng phải ra nước ngoài, cho nên mới sợ cô nhàm chán nên gọi Lê Văn Bác tới chỗ cô.

Trong lòng cô, đó chỉ là Lê Văn Bác, anh họ cô mà thôi.

Nhưng cô cũng không tán thành chuyện điều Lê Văn Bác tới đây, vị trí của chú thành tại biệt thự không thích hợp với người trẻ tuổi.

Huống chi làm vậy hẳn là hủy tiền đồ của Lê Văn Bác, cô tin lbv cũng không thấy hứng thú với chuyện làm quản gia biệt thự, anh luôn muốn làm sự nghiệp mà.

Cô khẽ nhăn mày nhìn Long Tư Hạo: "Tư Hạo, rất cảm ơn anh quan tâm đến người nhà em, nhưng em không hy vọng anh điều anh ấy tới đây. Em tin anh Văn Bác là một người làm việc có tâm, có anh tạo dựng nền tảng cho anh ấy, nhất định anh ấy sẽ làm nên chuyện. Quản gia biệt thự không thích hợp với anh ấy, làm vậy cũng làm mai một tài năng của anh ấy."

Dứt lời, hai tay cô chủ động đặt qua cô anh, trong lòng tràn đầy cảm kích: "Tư Hạo, cảm ơn anh luôn vì em làm hết thảy mọi chuyện."

Long Tư Hạo thâm trầm nhìn đôi mắt cảm kích của cô, trong lòng hơi mất mát: "Hiểu Hiểu, anh không muốn em cảm kích, cũng không cần em cảm ơn."

Lúc nãy anh nói kêu Lê Văn Bác tới đây cũng chỉ là thử thăm dò mà thôi, hôm nay một cảnh cô ở cùng Lê Văn Bác ở bữa tiệc anh còn chưa có quên.

Mặc dù anh tin tưởng cô, tin tưởng cô và Lê Văn Bác không có gì, nhưng đổi lại anh lại không có tự tin vào chính mình, tự nhiên cảm thấy tình cảm anh em với Lê Văn Bác… tựa hồ cũng sâu sắc không kém tình cảm của anh.

Cộng thêm hai người còn có con, cô vẫn không đồng ý lấy anh, cũng chưa nói yêu anh. Anh không dám xác định rốt cuộc tình cảm của cô là thế nào.

Anh sợ nhất tình cảm của cô chỉ là lòng cảm kích, sợ nhất cô vì cảm kích mà sinh con cho anh, sợ nhất cô không thương anh.

Thấy trong mắt anh tỏa ra sự mất mát, Lê Hiểu Mạn đau lòng, ôm anh thật chặt: "Tư Hạo, anh toàn gọi em là đồ ngốc, thật ra thì anh cũng ngốc không kém, ai nói em đối với anh chỉ có cảm kích chứ…"

Nói đến đây, cô lại gần tai anh, đỏ mặt nói: "Dù anh có tin hay không, em không chỉ có cảm kích, mà còn có tình yêu, nếu anh vì chuyện em chưa lấy anh mà cảm thấy em không yêu anh, vậy anh hay là chúng ta kết hôn trước có được không?"

"Kết hôn?" Long Tư Hạo vì lời của cô mà kinh ngạc và mừng rỡ không thôi: "Hiểu Hiểu, em vừa nói là kết hôn? Em quyết định muốn kết hôn với anh?"

Nhìn nụ cười lan lên tận mắt của anh, Lê Hiểu Mạn trịnh trọng gật đầu, lại nhìn anh cười: "Đúng! Kết hôn."

Long Tư Hạo cho dù là mắt hay cả gương mặt, tất cả đều tràn ngập nụ cười, nhưng đợ cột lúc, anh lại chậm chạp thu hồi nụ cười, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: "Hiểu Hiểu, vậy ngày mai chúng ta đi làm giấy chứng nhận, anh không muốn chúng ta kết hôn chỉ là hình thức, anh muốn em trên danh nghĩa pháp luật trở thành vợ của anh."

Lê Hiểu Mạn cười cười nhìn anh: "Được, vậy đi làm giấy chứng nhận kết hôn trước."

"Không được, trước khi lấy giấy chứng nhận kết… A…"

Đoán được Long Tư Hạo nhất định sẽ nói như vyaja nên Lê Hiểu Mạn không đợi anh nói xong đã chủ động hôn lên môi anh, nhẹ nhàng do xét bên trong, dịu dàng mà dây dưa.

Một tháng này, Long Tư Hạo vì tránh ảnh hưởng đến em bé trong bụng cô mà chỉ hôn môi với mặt cô, rất ít khi triền miên như vậy với cô.

Mà nụ hôn này vừa đi đã không thể dừng lại, tay hai người không kiềm được cũng du ngoãn trên người đối phương.

Long Tư Hạo thở dốc, dùng sức hôn cô, tựa như muốn hôn đến tận sâu bên trong linh hồn cô.

Bàn tay nóng bỏng của anh đặt tại eo nhỏ của co, vừa ôm vừa hôn cô đi về phía giường lớn hình cánh hoa xa hoa.

408. Chương 408: Không Được Thì Dùng Áo Lau Sạch Đi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Kể từ sau khi biết tin, phương diện kia của anh luôn rất sung mãn, mà hơn một tháng này, Lê Hiểu Mạn luôn nằm bên cạnh anh, anh chỉ có thể ôm cô mà không thể đụng vào. Đối với anh mà nói, không thể nghi ngờ gì đây chính là thống khổ cực điểm.

"Hiểu Hiểu…" Giọng anh trầm khàn, đáy mắt nồng đậm cảm xúc.

Anh vừa hôn vừa cởi quần áo cô, nhưng được một nửa, anh ngừng lại, ánh mắt dịu dàng nhìn cô: "Anh đi tắm."

Dứt lời, anh trực tiếp đi vào phòng tắm.

Biết anh đi tắm nước lạnh, Lê Hiểu Mạn nhăn mày, ngồi dậy sửa sang quần áo, vừa chỉnh xong thì có một nữ giúp việc tiến vào cầm theo một chén canh gà hầm táo đỏ mà không có sự cho phép của cô.

Vì sau khi mang thai, Lê Hiểu Mạn vẫn bị thiếu máu, Long Tư Hạo liền bảo phòng bếp ba ngày lại làm cho cô chút canh bổ huyết.

"Thiếu phu nhân…"

Người tiến vào chính là Trần Lan, vừa vào ánh mắt cô liền dò xét, nhưng tìm ai đó.

Nhìn phòng ngủ xa hoa kinh người, đáy mắt cô vừa hâm mộ, vừa ghen tị, cũng có khinh miệt, không phục và cả một tia quỷ dị.

Lê Hiểu Mạn thấy người đi vào mà mắt không ngừng đảo xung quanh, tâm tình cô phức tạp, nhấp nhẹ môi mà không nói gì.

Trần Lan thấy Lê Hiểu Mạn đầu tóc hơi tán loạn, đôi môi sưng đỏ, trên cần cổ trắng nõn có dấu hôn, hẳn chính là dấu vết sau một hồi thân mật, cô âm thầm bấm lòng bàn tay, che giấu sự không vui của mình, cung kính tiến đến, khẽ gật đầu: "Thiếu phu nhân, canh gà hầm táo đỏ…"

Nói đến đây cô ngừng lại, liếc thấy Long Tư Hạo bước ra từ phòng tắm, mặt cô liền biến sắc, cổ tay luống cuống, tự đổ canh gà lên người mình.

"A…"

Cô hét chói tai ngồi trên mặt đất, chén canh rơi xuống đất, mà trước ngực ả thì bị canh táo đỏ làm ướt hết.

Nước mắt tràn mi, cô bày ra bộ dạng ủy khuất nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó khóc nức nở nói: "Thiếu phu nhân, tôi biết mình ngu, mình đáng đánh, lúc ở phòng ăn mới rồi tôi không nên nói gì, đắc tội thiếu phu nhân, nhưng.. Nhưng đây là canh gà nóng hổi, phu nhân… sao có thể đổ luôn lên người tôi như vậy? Thiếu phu nhân, dù tôi là người giúp việc ở đây, nhưng tôi cũng là người, tôi cũng có tôn nghiêm của mình…"

Trần Lan nói xong liền khóc nức lên.

Cô dựng lên một màn này, không thể nghi ngờ là muốn cho Long Tư Hạo thấy được. Lê Hiểu Mạn không coi người giúp việc là người, lòng dạ hẹp hòi, ác độc, cô muốn dùng cách này để ấn tượng của anh về Lê Hiểu Mạn bị giảm bớt.

Nhưng cô không biết Long Tư Hạo lại yêu Lê Hiểu Mạn đến thế nào, cho dù Lê Hiểu Mạn là người độc ác, xấu xa, cũng sẽ chẳng ảnh hưởng chút nào tới tình yêu của anh với cô.

Huống chi, màn kịch nhỏ này sao có thể thoát khỏi ánh mắt đầy cơ trí thông minh của Long Tư Hạo.

Lê Hiểu Mạn thấy Trần Lan chỉ về phía mình khóc lóc kể lể, cô còn chưa cầm vào bát canh kia, vậy mà cô ta nói như vậy, rõ ràng chính là muốn vu khống cho cô.

Mà cái bộ dạng giả khóc này quả thực có mấy phần giống với Hạ Lâm.

Cung đấu kịch ở chỗ đấu kịch, cô thật không nghĩ tới ở nhà có cũng có chuyện "lên kịch bản" như vậy, mà lại còn phát sinh trên người cô nữa.

Cô ta vu khống cô như vậy thì có gì tốt? Mục đích của cô ta là gì?

Ở Hoắc gia, cô chưa từng gặp qua tình huống thế này.

Giờ cũng là thế kỷ hai mươi mốt rồi, vậy mà cái màn kịch này vẫn xảy ra được.

Cô bình thản nhìn nữ hầu kia khóc lúc, không nói gì.

Mà Trần Lan thấy Long Tư Hạo bước tới, cúi đầu khóc lóc còn thảm thiết hơn, nghẹn ngào nói: "Thiếu gia, thật xin lỗi! Tôi không nên vào đây khiến thiếu phu nhân mất hứng, tôi sẽ dọn dẹp chỗ này sạch sẽ."

Dứt lời, đang muốn đứng lên, Lê Hiểu Mạn lên tiếng.

Cô giương đôi mắt thanh tú liếc xéo Trần Lan trên mặt đất, cười nhạt: "Chỗ này là do cô làm bẩn, phiền cô cúi xuống liếm sạch cho tôi."

Trần Lan nghe vậy thì kinh ngạc nhìn Lê Hiểu Mạn, trong mắt là kinh ngạc cũng không dám tin: "Thiếu phu nhân…"

Sau đó cô lại ngẩng mặt về phía Long Tư Hạo, ủy khuất hy vọng Long Tư Hạo thay cô nói gì đó.

Long Tư Hạo nghe thấy Lê Hiểu Mạn bảo Trần Lan liếm sạch xong thì khẽ neho mắt, ánh mắt thâm thúy, đáy mắt xoẹt qua tia ngạc nhiên, tựa như không nghĩ tới người luôn làm điều tốt như cô lại có thể nói ra những điều này.

Để cho người giúp việc liếm sạch, không tác phong của cô.

Anh không lên tiếng, ngồi xuống bên cạnh cô, đôi mắt hẹp dài nhìn Trần Lan, trầm giọng: "Còn không mau làm theo?"

Nghe vậy, Trần Lan trừng lớn mắt, không dám tin nhìn Long Tư Hạo, lại thấy canh gà hầm táo trên thảm, chậm chạp không làm gì.

Đột nhiên cô quỳ xuống, nhìn Lê Hiểu Mạn khóc lóc nói: "Thiếu phu nhân, tôi… tôi… thật xin lỗi, canh gà là do tôi không cẩn thận đổ vào người mình, không liên quan gì đến phu nhân, thật xin lỗi!"

Lê Hiểu Mạn nheo mắt đứng lên, khẽ cười: "Không muốn liếm cũng được, cởi quần áo ra lau đến khi thảm này khô mới thôi."

Dứt lời, cô nhướng mày nhìn Long Tư Hạo nãy giờ không lên tiếng, trực tiếp ra ngoài phòng ngủ. Đến cửa, cô ngừng lại, nhìn Trần Lan đang muốn cởi áo khoác ngoài xuống, mím môi cười một tiếng: "Đúng rồi, lau khô xong thì vứt đi, còn nữa, là cô làm hỏng cái thảm này, thảm trị giá bao nhiêu, tự khấu trừ vào tiền lương mỗi tháng của mình, cho đến khi mua đủ tấm thảm này mới thôi."

409. Chương 409: Hiểu Hiểu, Con Đã Quyết Định Lấy Rồi! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe cô nói, Trần Lan đang cởi áo khoác kinh ngạc không thôi ngã ngồi dưới đất, thảm này vừa nhìn liền biết rất đắt giá, chỉ bằng tiền lương của cô ta, vậy phải để dành bao lâu?

Cô ta không toàn không nghĩ tới Lê Hiểu Mạn bình thường trông ôn nhu hiền lạnh lại như vậy…

Cô ta ủy khuất nhìn Long Tư Hạo, mắt rưng rưng: "Thiếu gia…"

Lúc này ao khoác cô ta đã cởi ra hai nút, áo ngực màu đỏ lộ ra gần phân nửa, cô ta mắt rưng rưng nhìn Long Tư Hạo, đi tới anh.

Thấy cô ta run rẩy lại to gan giơ tay về phía Long Tư Hạo, ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, nắm cổ tay cô ta, ánh mắt thâm thúy u trầm nhìn cô ta hỏi: "Tên gì?"

Trần Lan thấy Long Tư Hạo nắm cổ tay cô ta, đầu tiên có chút sợ hãi, thấy anh không có biểu tình tức giận hay chán ghét, cô ta can đảm hơn, đi tới cạnh an, cả người chỉ thiếu dựa vào ngực anh, mặt đầy kiều mỵ: "Thiếu gia, tôi tên Trần Lan."

Long Tư Hạo buông tay cô ta ra, sau đó đứng lên, ánh mắt thâm trầm nhìn cô ta, thanh âm trầm thấp không nghe ra vui giận: "Liếm khô thảm theo lời Hiểu Hiểu nói."

Dứt lời, anh cúi người, môi mỏng kề sát bên tai cô ta, giọng trầm thấp: "Sau này đừng giở trò trước mặt tôi nữa, lần sau không được phá lệ."

Anh đứng dậy, đi thẳng ra ngoài.

Trần Lan nhìn bóng lưng anh đi ra ngoài, cả người rơi vào trạng thời si mê, nửa ngày chưa tỉnh hồn.

Đôi mắt còn thiếu nổi lên hoa đài, đưa tay sờ sau tai mình, nơi đó còn lại hơi thở mát lạnh của Long Tư Hạo.

Cô ta mặt đầy say mê, ngồi dưới đất hồi lâu, bây giờ cô ta càng có tự tin đi quyến rũ Long Tư Hạo.

Tiền lương mỗi tháng bị trừ cô ta cũng không sợ, chỉ cần cô ta trở thành phụ nữ của Long Tư Hạo, không phải cô ta sẽ thành người giàu sao?

Lê Hiểu Mạn ra ngoài, chậm rãi đi trên đường mòn sau hoa viên, khuôn mặt nhỏ nhắn viết ba chữ "Có tâm sự".

Vừa rồi cô bắt nữ giúp việc kia liếm sạch thảm, là vì cô ta vu oan cô, cô hiện tại không thiện lương như vậy, cô sẽ không để người khác bắt nạt mình.

Cô đã nói, người khi dễ cô, cô sẽ không tùy tiện bỏ qua, nhất là Lôi Dương và Hạ Lâm.

Lúc này, sau lưng cô truyền đến thanh âm trầm thấp của Long Tư Hạo.

"Hiểu Hiểu…"

Nghe tiếng, cô còn chưa nhìn thấy, eo nhỏ nhắn đột nhiên căng thẳng, Long Tư Hạo ôm cô từ sau, môi mỏng hôn gáy cô.

Lê Hiểu Mạn khẽ run, mặt đỏ tới bên tai, hai mắt nhìn bốn phía, rụt cổ: "Có người thấy."

Ở cung một chỗ với anh lâu, cô vẫn chưa hoàn toàn quen thân mật ở bên ngoài với anh.

"Sợ cái gì? Nhìn thấy thì thấy." Long Tư Hạo đưa tay xoay người cô đối mặt với anh, bàn tay nâng mặt cô, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, môi mỏng cong lên: "Hiểu Hiểu của anh trở nên hư, nhưng mà…"

Anh dừng lại, môi mỏng cắn tai trắng nõn như ngọc của cô, thanh âm khàn khàn: "Anh thích."

Lê Hiểu Mạn đỏ mặt đẩy anh ra: "Anh không cảm thấy em trở nên rất quá đáng, rất ác độc sao?"

Hai tay Long Tư Hạo nâng mặt cô, cúi đầu xuống hôn môi cô, thanh âm trầm thấp ôn nhu: "Anh không cảm thấy em ác đột, bất kể em biến thành dạng gì, em đều là Hiểu Hiểu anh yêu, hửm?"

Lê Hiểu Mạn cắn môi, lộ vẻ xúc động nhìn Long Tư Hạo, chủ động dâng lên đôi môi hôn anh.

Có thể được anh toàn tâm toàn ý yêu như vậy, cô thật sự rất hạnh phúc.

…

Buổi tối, Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn đến Hoắc gia.

Trong phòng khách, Hoắc Nghiệp Hoằng chống gậy, ngồi trên sofa sang trọng, vẻ mặt nghiêm túc.

Lý Tuyết Hà, Hoắc Vân Hy, Hạ Lâm đều ngồi thẳng người trên sofa.

Hoắc Vân Hy ngồi khó khăn, anh ta một mực ngưng mắt nhìn bên ngoài phòng khách, thấy Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn cùng đi vào, ánh mắt anh ta thoáng qua tia không vui, sau đó chống gậy đứng lên.

"Mạn Mạn…" Nhìn Lê Hiểu Mạn, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Hạ Lâm ngồi bên cạnh thấy anh ta đi về phía Lê Hiểu Mạn, cả người sục sôi, cô ta âm thầm siết chặt hai tay, tận lực đè nén đố kỵ và căm hận với Lê Hiểu Mạn xuống.

Lê Hiểu Mạn nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng vẻ mặt nghiêm khắc, lễ phép gọi: "Ông nội…"

Khuôn mặt già nua của Hoắc Nghiệp Hoằng căng thẳng, nhìn cô một lát, lại nhìn bụng bằng phẳng của cô, thở dài một hơi, mới lên tiếng: "Đang mang thai, ngồi xuống trước đi, đừng đứng."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, sau đó ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, thấy anh gật đầu với cô, cô mới ngồi xuống sofa.

Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn cô ngồi xuống, liền nhìn Long Tư Hạo, sắc mặt âm trầm nói: "Tư Hạo, vào thư phòng cùng ông, ông có lời muốn nói với con."

Long Tư Hạo liếc Lê Hiểu Mạn bên cạnh, cau mày, ánh mắt hơi trầm xuống nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, môi mỏng khẽ nhấp: "Có lời gì không thể nói ở đây sao?"

Có Lý Tuyết Hà và Hoắc Vân Hy ở đây, anh không yên tâm để một mình Lê Hiểu Mạn ngồi đợi.

Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn thấy ý đồ không muốn lên của anh, sắc mặt âm trầm nhìn Lý Tuyết Hà, thanh âm nghiêm khắc nói: "Còn ngồi đó làm gì? Đi giúp thím Lâm chuẩn bị bữa tối."

Lý Tuyết Hà nghe vậy, mặt đầy kinh ngạc nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, đưa tay chỉ chính bà: "Ba, ba… ba nói con đi chuẩn bị bữa tối? Con…"

Sắc mặt Hoắc Nghiệp Hoằng cực kỳ kém, thần sắc uy nghiêm: "Cô thế nào? Thân là nữ chủ nhân nhà này, cô phải đi."

Mặc dù Lý Tuyết Hà không tình nguyện đi, nhưng thấy sắc mặt Hoắc Nghiệp Hoằng ngày càng âm trầm đáng sợ, bà âm thầm đé nèn tức giận trong lòng, nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng nói: "Con biết rồi, con sẽ đi ngay bây giờ."

Dứt lời, bà đứng lên, ánh mắt tràn đầy hận ý nhìn Lê Hiểu Mạn, đi vào phòng bếp.

"Dì, cháu cũng đi." Hạ Lâm thấy thế, cũng đi theo.

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy Lý Tuyết Hà và Hạ Lâm đều đi, chống gậy đứng lên, vẻ mặt uy nghiêm nhìn Long Tư Hạo: "Cùng ông lên thư phòng."

Không chờ Long Tư Hạo đáp ứng, ông đã chống gậy lên lầu.

Long Tư Hạo thấy vậy, nheo mắt, cũng không đứng dậy đi lên lầu theo Hoắc Nghiệp Hoằng.

Lê Hiểu Mạn nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng đi lên lầu, rồi nhìn Long Tư Hạo ngồi ngay ngắn không có động tĩnh ở bên cạnh, đưa tay nắm tay anh, mím môi cười: "Tư Hạo, ông nội kêu anh lên thư phòng, nhất định có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh, anh yên tâm đi, không cần lo cho em."

"Được, ở đây chờ anh, anh xuống ngay." Ánh mắt Long Tư Hạo ôn nhu nhìn cô, cúi đầu hôn lên môi cô ngay trước mặt Hoắc Vân Hy, liền đứng dậy đi lên lầu.

410. Chương 410: Hiểu Hiểu, Con Đã Quyết Định Lấy Rồi! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi bóng người Long Tư Hạo biến mất, mắt Hoắc Vân Hy đầy đau buồn nhìn Lê Hiểu Mạn, lòng đau đớn, trong giọng nói mang theo mất mát và bi phẫn: "Mạn Mạn, em… tại sao không cho anh một cơ hội nữa? Tại sao không đợi anh? Tại sao nhất định phải chọn Long Tư Hạo?"

Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mày, ánh mắt bình thản nhìn Hoắc Vân Hy bi phẫn thống khổ: "Anh ấy là người yêu tôi nhất trên đời này, và tôi cũng yêu anh ấy, tôi dĩ nhiên chọn anh ấy, còn anh, chúng ta đã không còn bất kỳ dây dưa rễ má nào rồi, tôi hy vọng anh đừng nói thế với tôi nữa."

Giọng cô không lạnh không nóng, mang theo tia hời hợt, hiện tại Hoắc Vân Hy đối với cô mà nói, giống như là một người không quen thuộc cũng không xa lạ gì.

Ánh mắt bình thản cùng với giọng nói hời hợt của cô khiến lòng Hoắc Vân Hy càng đau đớn, trong mắt tụ lại nồng đậm bi thương và hối hận: "Mạn Mạn…"

Giọng anh ta cũng xen lẫn nồng đậm bi thương, khóe mắt ướt át: "Anh… Chúng ta thật sự không thể nào sao?"

Nhìn ánh mắt bi thương ướt át của anh ta, ánh mắt Lê Hiểu Mạn vẫn bình thản như cũ, nhưng trong lòng đã kích động nhấc nổi nửa gợn sóng, tay khẽ vuốt bụng bằng phẳng, giọng ôn hòa: "Anh cảm thấy bây giờ chúng ta còn có thể sao?"

Hoắc Vân Hy cũng nhìn bụng bằng phẳng của cô, nghĩ tới cô đã mang thai đứa nhỏ của Long Tư Hạo, lòng anh ta đau như bị kim đâm, hận ý đối với Long Tư Hạo lại tăng thêm mấy phần.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta không lên tiếng, tiếp tục nói: "Hoắc Vân Hy, chúng ta đã qua, giữa chúng ta tuyệt đối không thể nào nữa."

Tuy giọng cô ôn hòa nhưng trong giọng nói mang theo thái độ đoạn tuyệt, khiến nước mắt ngưng tụ trong hốc mắt Hoắc Vân Hy trào ra, anh ta khép hờ mắt, chống gậy đứng lên, xoay người đi lên lầu.

Đi mấy bước, anh ta ngừng lại, quay đầu nhìn Lê Hiểu Mạn ngồi trên sofa, thanh âm bi thương thống khổ hỏi: "Mạn Mạn, anh biết bây giờ anh hỏi vấn đề này không có ý nghĩa gì, nhưng anh vẫn muốn biết, em nói cho anh được không? Rốt cuộc em có yêu anh hay không? Tại sao em có thể yêu Long Tư Hạo nhanh như vậy?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Hoắc Vân Hy, giọng ôn hòa như cũ: "Yêu hay không đã không còn quan trọng, anh xem như xưa nay tôi chưa từng yêu anh."

"Xưa nay chưa từng yêu?" Hoắc Vân Hy lặp đi lặp lại câu này, nước mắt đau buồn chảy xuống theo khuôn mặt tuấn tú, tay nắm chặt cây gậy, ánh mắt bi thương nhìn cô: "Ban đầu em gả cho anh, rốt cuộc có mấy phần thật lòng?"

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, mím môi, không trả lời anh ta.

Hoắc Vân Hy thấy cô không trả lời, thu hồi ánh mắt bi thương, chống gậy, xoay người chậm rãi đi lên phòng anh ta trên lầu.

Anh ta vừa đi lên lầu không lâu, Hạ Lâm vốn vào bếp phụ liền đi ra phòng khách.

Cô ta đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, hai mắt mang theo tia không vui nhìn cô: "Chị, tốc độ chị khá nhanh nha, còn chưa kết hôn đã có con với anh ruột của chồng trước mình, chúc mừng chị sắp làm mẹ."

Dứt lời, ánh mắt cô ta khinh thường liếc Lê Hiểu Mạn, liền đi lên lầu.

Hạ Lâm cũng đi lên lầu, trong phòng khách chỉ còn lại một mình Lê Hiểu Mạn, cô ngước mắt nhìn trên lầu, cau mày suy nghĩ Hoắc Nghiệp Hoằng kêu Long Tư Hạo lên thư phòng ông để nói gì.

Cô cảm giác được, Hoắc Nghiệp Hoằng rất không đồng ý cô và Long Tư Hạo chung một chỗ, có lẽ ông kêu Long Tư Hạo đến thư phòng ông để nói chuyện giữa cô và anh.

Đúng như cô nghĩ, sau khi Long Tư Hạo vào thư phòng, liền bị ông dạy dỗ, nói anh không thể lấy vợ em trai, anh và Long Hiểu Mạn ở chung một chỗ sẽ bôi xấu môn phong* Hoắc gia.

(*) Môn phong: Nề nếp gia đình.

Lúc Hoắc Nghiệp Hoằng nói những lời này, Long Tư Hạo lẳng lặng ngồi trên sofa trong thư phòng, vẫn không lên tiếng, đến khi ông lấy giọng ra lệnh bắt anh và Lê Hiểu Mạn cắt đứt, anh mới lên tiếng.

"Con nói lại lần nữa, con yêu Hiểu Hiểu, con tuyệt đối sẽ không từ bỏ cô ấy, huống chi cô ấy đã có đứa nhỏ của con, con và cô ấy càng không thể xa cách."

Hoắc Nghiệp Hoằng ngồi trên ghế dựa màu đen thấy ông nói hồi lâu, Long Tư Hạo vẫn giữ vững ý mình, mặt ông trầm xuống, đầy tức giận, đôi mắt nghiêm khắc nhìn anh: "Đứa nhỏ trong bụng là của Hoắc gia ta, ông có thể cho phép nó sinh con ra, nếu như con nguyện ý, ông có thể đích thân nuôi dưỡng, nhưng ông tuyệt đối không cho phép hai đứa kết hôn, chuyện này sẽ bôi xấu môn phong Hoắc gia, ông tuyệt đối sẽ không đồng ý."

Thấy lão gia tử nói đến kích động, Long Tư Hạo nheo mắt, vẻ mặt thâm thúy, không nhìn ra vui giận.

Ánh mắt anh hơi trầm xuống nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, môi mỏng cong lên, thanh âm chìm lãnh: "Con họ Long, không phải họ Hoắc, con và Hiểu Hiểu kết hôn, Hoắc gia sẽ không bị bôi xấu môn phong, cho dù có, con cũng không phải Hiểu Hiểu thì không lấy."

"Con..." Hoắc Nghiệp Hoằng thấy thái độ anh kiên quyết, tức giận đỏ mặt, ánh mắt nghiêm nghị tức giận nhìn anh: "Tư Hạo, con đừng ép ông nội đối phó con, trừ phi ông chết, nếu không, ông tuyệt đối không để con kết hôn thành công, gừng càng già càng cay, con không tin thì cứ thử."

Mắt Long Tư Hạo trầm xuống, mắt hẹp dài nheo lại, khuôn mặt cứng rắn, môi mỏng móc ra độ cong lãnh mị, thanh âm chìm lãnh: "Ông nội đang uy hiếp con?"

Hoắc Nghiệp Hoằng trầm mắt, ánh mắt sắc bén như dao nhìn Long Tư Hạo: "Xem như là ông đang uy hiếp con…"

Nói tới đây, thái độ ông mềm nhũn ra, giọng cũng ôn hòa mấy phần: "Tư Hạo, với điều kiện của con, muốn kiểu phụ nữ gì mà không có, tại sao phải là Mạn Mạn? Không phải ông nội không thích Mạn Mạn, chẳng qua Mạn Mạn đã từng là em dâu con, ông không cho phép con cưới em dâu trước của mình, trên đời này không có tường nào gió không lọt qua được, mặc dù con họ Long, nhưng con vẫn là con cháu Hoắc gia, trên người con chảy dòng máu Hoắc gia, ông không cho phép bất kỳ ai phá hư môn phong và uy danh Hoắc gia."

Ánh mắt Long Tư Hạo thâm trầm nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng thái độ kiên quyết, môi mỏng cong lên, thanh âm trầm thấp không nghe ra bất kỳ vui giận: "Ông thật ngoan cố, chuyện của con con biết làm chủ, Hiểu Hiểu là con quyết định cưới, con sẽ không nghe theo ông định đoạt như Hoắc Thần Phong."

Hoắc Thần Phong trong miệng anh chính là ba ruột của anh, con trai duy nhất của Hoắc Nghiệp Hoằng.

Ban đầu Hoắc Thần Phong bị Hoắc Nghiệp Hoằng uy hiếp, không thể quyết định hôn nhân của mình, mới phụ lòng mẹ của Long Tư Hạo, Long Nhã Tâm, bị ép buộc kết hôn với Long Nhã Tâm, sau khi ly dị, lấy mẹ của Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà.

411. Chương 411: Cúng Tế, Có Thời Gian Thì Sẽ Đi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sở dĩ Long Tư Hạo không gọi Hoắc Thần Phong là cha, cũng bởi vì ông ấy đã phụ lòng mẹ anh Long Nhã Tâm, đối với người ba này, trong lòng anh vẫn tồn tại chút oán hận.

Đến chết mẹ anh cũng vẫn yêu Hoắc Thần Phong, nhưng ông ấy lại cưới người phụ nữ khác, đây chính là điều anh không thể tha thứ.

Ở phương diện tình yêu, anh giống như mẹ anh Long Nhã Tâm, yêu một người thì sẽ không thay đổi, cho dù biển cạn đá mòn, trời long đất lở thì tuyệt đối sẽ không thay lòng.

Thấy anh nhắc tới Hoắc Thần Phong, chân mày của Hoắc Nghiệp Hoằng nhíu chặt lại, đứa con trai đã mất sớm này vẫn luôn là cây gai trong trái tim ông ta, mỗi lần nhớ tới, ông ta lại đau lòng.

Đối với Hoắc Thần Phong đứa con trai duy nhất này, mỗi khi nghĩ tới ông ta lại cảm thấy áy náy trong lòng, vì lợi ích của gia tộc, vì Hoắc thị, lúc trước ông ta để con trai mình cưới Long Nhã Tâm, sau lại lấy tính mạng của Long Nhã Tâm để buộc ông ấy và Long Nhã Tâm ly hôn, sau đó lại buộc ông ấy cưới Lý Tuyết Hà.

Cuối cùng, là ông ta hại chết đứa con trai rất hiếu thuận, rất nghe lời ông ta này.

Nghĩ tới đây, ông ta lại cảm thấy đau lòng, đôi mắt già nua dần ướt át, lẩn quẩn trong nỗi bi thương mất đi đứa con trai lúc trước.

Long Tư Hạo thấy ông ta lẩn quẩn trong nỗi buồn, anh hơi cau mày lại, không nói gì nữa, mà từ trên ghế salon đứng lên đi ra ngoài thư phòng.

Anh vừa mới đi tới cửa thư phòng, sau lưng đã truyền đến giọng nói già nua nhuốm đầy bi thương của Hoắc Nghiệp Hoằng: "Tư Hạo, mấy ngày nữa chính là ngày giỗ của Ba cháu, đã nhiều năm rồi cháu chưa trở lại cúng tế ba cháu, lần này…"

Không đợi Hoắc Nghiệp Hoằng nói xong, Long Tư Hạo đã trầm giọng nói: "Cháu biết, cháu có thời gian thì cháu sẽ đi."

Dứt lời, anh đi thẳng ra khỏi thư phòng.

Sau khi anh rời đi, Hoắc Nghiệp Hoằng thở dài thật sâu, xem ra căn bản là anh không lọt tai những lời ông ta vừa nói.

Người cháu này của ông ta lớn lên giống cha, nhưng lại không nghe lời như Hoắc Thần Phong ba của anh.

Con cháu Hoắc gia bọn họ hiếm muộn, năm đời đơn truyền, đến thế hệ này của bọn họ, mới có hai anh em anh và Hoắc Vân Hy, ông ta không hy vọng anh em ruột bọn họ vốn đã quan hệ không tốt lại biến thành kẻ thù vì Lê Hiểu Mạn.

Vì vậy, ông ta có thể cho phép Lê Hiểu Mạn sinh đứa bé trong bụng ra, giao cho ông ta nuôi dưỡng, nhưng mặc kệ là vì không để cho bọn họ bôi xấu môn phong Hoắc gia, hay là vì không để cho hai anh em bọn họ hận thù lẫn nhau, ông ta đều phải ngăn cản cô gả cho Long Tư Hạo.

Đôi mắt già nua ướt át của Hoắc Nghiệp Hoằng thấm đẫm nỗi buồn, ông ta run rẩy đưa tay vào trong ngăn kéo lấy một bức ảnh ra.

Người đàn ông trong ảnh chính là Hoắc Thần Phong.

Bàn tay tràn đầy nếp nhăn của ông ta vuốt ve khuôn mặt của Hoắc Thần Phong trong ảnh, vẻ bi thương trong đôi mắt già nua càng ngày càng đậm hơn: "Thần Phong, là ba xin lỗi con, vì lợi ích của gia tộc, vì lợi ích của mình, vì lợi ích của Hoắc thị, ba đã làm rất nhiều chuyện sai lầm, bây giờ ba đã không thể quay đầu lại được nữa rồi, ba biết con vẫn luôn rất khoan hồng độ lượng, cũng rất hiếu thuận, rất nghe lời, con tha thứ cho ba nhé, bây giờ điều duy nhất ba có thể đền bù cho con là bảo vệ tốt cho hai đứa con trai của con, không để cho bọn họ bởi vì một người phụ nữ mà chém giết lẫn nhau."

Ông ta ngồi ở trong thư phòng, nhìn ảnh của Hoắc Thần Phong, nói rất nhiều lời, buồn đến nỗi ngay cả cơm tối cũng không ăn.

Mà sau khi Long Tư Hạo rời khỏi thư phòng của ông ta thì anh xuống thẳng tầng dưới không ở lại ăn cơm tối, trực tiếp đưa Lê Hiểu Mạn rời khỏi Hoắc trạch.

Lúc Hoắc Nghiệp Hoằng bảo anh và Lê Hiểu Mạn tới Hoắc trạch, anh đã đoán được đại khái ông ta muốn nói gì, anh hoàn toàn có thể không đến, nhưng anh vẫn thừa kế đức tính hiếu thuận của ba anh Hoắc Thần Phong, mặc dù Hoắc Nghiệp Hoằng không phải là một người ông tốt, nhưng anh vẫn phải tới, chỉ bởi vì anh còn giữ nguyên phần hiếu tâm kia.

Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn rời đi, Hoắc Nghiệp Hoằng ở trong thư phòng chìm đắm trong nỗi buồn Hoắc Thần Phong chết mà không ăn cơm, Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm cũng không ở đây, bởi vì Hoắc Nghiệp Hoằng đã ra lệnh Lý Tuyết Hà đi vào phòng bếp giúp đỡ, thấy mình bận làm việc nửa ngày trời, kết quả lại chỉ có một mình mình ngồi ở trước bàn ăn, bà ta tức giận ném đũa xuống, rồi giận đùng đùng chạy lên tầng.

Bà ta không đi đến thư phòng của Hoắc Nghiệp Hoằng, mà trực tiếp đi đến phòng của Hoắc Vân Hy.

Lúc này, Hoắc Vân Hy ngồi một mình ở trên ghế sa lon trong phòng ngủ của anh ta uống rượu, Hạ Lâm ngồi ở bên cạnh anh ta, không khuyên anh ta, cũng không ngăn cản anh ta.

Lý Tuyết Hà thấy anh ta không đi xuống ăn cơm, hơn nữa thân thể vẫn chưa hoàn toàn bình phục, nhưng lại đang uống rượu, bà ta tức giận tiến lên, cướp lấy ly thủy tinh trong tay anh ta: "Được rồi, đừng uống nữa, thân thể của con còn chưa khỏe, ai cho con uống rượu? Con không muốn mạng của mình nữa hả?"

Hoắc Vân Hy thấy Lý Tuyết Hà cướp lấy cái ly của mình, anh ta híp mắt lại, ánh mắt sắc bén liếc nhìn bà ta, giọng nói lạnh như băng: "Cho con."

Lý Tuyết Hà thấy thái độ của con ruột mình với mình hết sức lạnh lẽo, trong lòng bà ta vừa cảm thấy ủy khuất mà lại vừa tức giận: "Vân Hy, mẹ là mẹ ruột của con, con lại nói chuyện với mẹ như vậy, con… con có còn coi mẹ là mẹ của con hay không? Hu hu… Sao mẹ lại sinh đứa con trai như con vậy?"

Nói xong lời cuối cùng, Lý Tuyết Hà mặt đầy ủy khuất khóc.

Hoắc Vân Hy nghe thấy mà phiền lòng, anh ta dùng ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn bà ta, ánh mắt thoáng chán ghét, tại sao mẹ cuả anh ta lại có cái bộ dáng này? Hoàn toàn không có chút dáng vẻ quý phu nhân

nhà giàu nên có nào cả, giống như một người đàn bà thích la lối om sòm, dùng nước mắt để hù dọa người khác vậy.

Cái gì mà nội hàm, cái gì mà tu dưỡng, trên người bà ta chẳng có cái gì cả.

Nhớ tới lúc trước anh ta vẫn vì một người mẹ như vậy đi khiển trách Lê Hiểu Mạn, anh lại cảm thấy hối hận.

Khó trách cô sẽ mất hết niềm tin với anh ta, nhất định là lúc trước anh ta đã để cho cô chịu rất nhiều ủy khuất.

Hối hận vô hạn giống như nhấc lên dòng nước xoáy trong lòng anh ta, phá nát trái tim anh ta.

Không để ý đến Lý Tuyết Hà ủy khuất khóc lóc, anh ta phiền não nắm lấy chai rượu quý giá trên bàn uống trà, ngẩng đầu lên tu ừng ực.

412. Chương 412: Cúng Tế, Có Thời Gian Thì Sẽ Đi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lý Tuyết Hà thấy vậy, đang muốn tiến lên đoạt lấy chai rượu của anh ta, Hạ Lâm ngồi ở bên cạnh đã đứng lên, ngăn cản hành động của Lý Tuyết Hà, cũng kéo bà ta ra khỏi phòng.

"Lâm Lâm, cháu kéo dì ra làm gì? Dì phải đi ngăn cản Vân Hy uống rượu."

Lý Tuyết Hà nói với Hạ Lâm xong, thì lại muốn đi vào, nhưng Hạ Lâm đã ngăn bà ta ở ngoài cửa phòng, cung kính nhìn bà ta nói: "Dì, dì đi vào cứ như vậy, thì cũng không thể khuyên được Vân Hy đâu, dì cứ giao Vân Hy cho cháu, cháu nhất định có thể thuyết phục được anh ấy."

"Cháu thật sự có thể thuyết phục được Vân Hy?" Nghe vậy, Lý Tuyết Hà bán tín bán nghi nhìn Hạ Lâm, bà ta luôn cảm thấy gần đây cô ta như có hơi không giống với trước kia, có vẻ như hiểu chuyện hơn so với trước kia, có vẻ như có khí chất hơn so với trước kia.

Hạ Lâm mỉm cười nhìn Lý Tuyết Hà, kéo tay bà ta, rồi vỗ nhè nhẹ lên mu bàn tay của bà ta tựa như an ủi, dịu dàng nói: "Dì, dì hãy tin tưởng cháu, cháu nhất định có thể thuyết phục được Vân Hy lên tinh thần lại lần nữa."

Thấy vẻ tự tin trên mặt cô ta, Lý Tuyết Hà yên tâm gật đầu nói: "Vậy dì giao Vân Hy cho cháu vậy."

"Vâng!" Hạ Lâm liếc nhìn Lý Tuyết Hà cười đáp lại, sau đó thì đóng cửa phòng lại.

Cô ta xoay người, thấy Hoắc Vân Hy vẫn còn đang uống rượu, âm thầm nhéo vào bàn tay mình, rồi mỉm cười đi về phía anh ta, ngồi xuống ở trên ghế sa lon đối diện.

"Vân Hy, anh cảm thấy uống rượu có thể giải quyết được vấn đề sao? Coi như là anh uống đến chết, thì chị cũng sẽ không trở lại bên người anh đâu, anh cứ luôn chán chường đi xuống như vậy, chỉ càng làm cho chị xem thường anh thêm mà thôi."

Nói đến đây, cô ta mỉm cười nhìn Hoắc Vân Hy vẫn đang uống rượu đ, tiếp tục nói: "Anh có từng nghĩ tới tại sao giữa anh và Long Tư Hạo, chị lại lựa chọn Long Tư Hạo hay không?"

Câu nói này của cô đã đụng đến trái tim của Hoắc Vân Hy, bởi vì những lời này của cô ta mà anh ta vốn đang tu rượu ừng ực ngừng động tác lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô ta: "Tại sao?"

Thấy anh ta coi trọng Lê Hiểu Mạn như vậy, Hạ Lâm hận đến nghiến răng nghiến lợi, nghĩ đến Long Tư Hạo nói cô ta muốn thắng được trái tim của anh ta, muốn đi vào trái tim của anh ta, thì nhất định phải làm ra vẻ hiểu chuyện, yêu tất cả mọi thứ của anh ta, cô ta đè nén tức giận trong lòng xuống, nở nụ cười tươi nói.

"Bởi vì anh ta ưu tú hơn so với anh…"

"Hạ Lâm, em dám nói Long Tư Hạo ưu tú hơn so với tôi? Có phải em muốn chết hay không?" Hoắc Vân Hy bị những lời này của cô ta chọc giận, anh ta tức giận trợn mắt nhìn cô ta.

Thấy anh ta bị chọc giận, Hạ Lâm vẫn ưu nhã mỉm cười: "Vân Hy, em chỉ nói đúng sự thật, anh nhìn lại hình dáng của anh bây giờ đi, nó giống cái gì, không ra cái thể thống gì cả, mượn rượu giải sầu sao, nhìn chẳng khác gì một kẻ "Tàn phế" cả, anh như vậy thì làm sao có thể so với Long Tư Hạo? Chị là người tâm cao khí ngạo, yêu cầu cũng rất cao, làm sao có thể yêu anh bây giờ? Huống chi, anh còn tổn thương trái tim của chị ấy, nếu như anh còn tiếp tục suy sụp như vậy, thì đừng nói là chị coi thường anh, mà ngay cả em cũng sẽ xem thường anh."

Nói đến đây, cô ta đưa tay ra vuốt cái bụng vẫn chưa nhô cao của mình, cúi đầu nói: "Em biết anh không thương em, em cũng không hy vọng xa vời anh sẽ yêu em, tâm nguyện lớn nhất bây giờ của em chính là hy vọng anh có thể lấy lại tinh thần lần nữa, em biết yêu một người chính là muốn để cho người đó có được hạnh phúc, nếu như có thể, em sẽ dốc hết toàn lực giúp anh lấy lại được chị. Còn con của chúng ta, em sẽ nuôi dưỡng con lớn lên, em sẽ không nói cho con, ba của nó là ai, càng không để cho con tới quấy rầy cuộc sống của anh."

Bởi vì lời này của cô ta, Hoắc Vân Hy hết kinh ngạc lại không thể tin liếc nhìn cô ta, nếu như không phải là khuôn mặt đó đúng là của Hạ Lâm, giọng nói đó cũng là giọng nói mà anh ta quen thuộc, thì suýt nữa là anh ta cho rằng người phụ nữ đang ngồi đối diện mình là một người khác.

Bây giờ thoáng tĩnh tâm lai, anh ta mới phát giác ra gần đây cô ta có biến hóa rất lớn, trước kia cô ta giống như mẹ của anh ta vậy, thích khóc thích nháo chẳng phân biệt hoàn cảnh nào cả, cũng không thèm để ý có mất thân phận hay không.

Đoạn thời gian trước cô ta còn chất vấn anh ta, giả bộ ủy khuất ở trước mặt anh ta, giả bộ điềm đạm đáng yêu, tràn đầy đố kỵ, bây giờ cô ta lại nói muốn giúp anh giành lại Lê Hiểu Mạn, đây cũng quá không giống với tác phong của cô ta, đây chính là Hạ Lâm kiêu căng thích khóc thích nháo trước kia sao?

Không thể phủ nhận, bây giờ cô ta đã có nội hàm hơn so với trước kia rất nhiều.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay của cô ta, trước kia luôn trang điểm dày cộp diễm lệ, vô cùng tục tằng, mà bây giờ chỉ trang điểm nhẹ, nhưng lại để khiến cho người ta muốn nhìn nhiều hơn, dường như đẹp hơn so với trước kia, càng có sức hấp dẫn hơn.

Ít nhất giờ phút này anh ta nhìn cô ta, sẽ không giống cảm thấy cực kỳ chán ghét như đoạn thời gian trước.

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy vẫn nhìn cô ta không lên tiếng, cô ta đứng lên, liếc nhìn anh ta nói: "Em biết anh không tin em, nhưng những lời em nói đều là sự thật, trễ lắm rồi, cũng đã không còn sớm nữa, em cần phải trở về, hy vọng anh có thể mau sớm hồi phục lại tinh thần, nhớ nghỉ ngơi sớm, ngày mai em và bảo bảo sẽ trở lại thăm anh."

!!

413. Chương 413: Mang Thai, Phải Khắc Chế (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dứt lời, cô ta cầm túi xách của mình lên, cúi người, đôi môi chủ động hôn lên khóe môi của Hoắc Vân Hy, rồi cô ta xoay người đi ra khỏi phòng của Hoắc Vân Hy.

Sau khi cô ta rời đi, Hoắc Vân Hy đưa tay khẽ vuốt khóe môi đã bị cô ta hôn qua, anh ta híp mắt lại, trong đầu không khỏi nhớ lại lúc cùng Hạ Lâm chung một chỗ.

Nghĩ đến chuyện Hạ Lâm đã từng khiến anh ta cảm động, anh ta nhíu chặt mày lại, cảm giác áy náy lại dâng lên trong lòng anh ta.

Mặc dù không yêu cô ta, nhưng anh ta không thể phủ nhận, cô ta đã từng dừng lại ở trong trái tim anh ta.

Anh ta nhắm mắt lại, nhớ lại từng ly từng tí lúc ở chung một chỗ với Lê Hiểu Mạn, nhớ lại từ lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, đến lúc bọn họ kết hôn, anh ta cố ý thờ ơ cô, không biết có bao nhiêu lần lúc anh trở về vào buổi tối, vì chờ anh ta ở phòng khách mà cô đã ngủ ở trên ghế sa lon, nhưng anh ta lại không thèm để ý đến cô, mà về thẳng phòng.

Anh ta đã nghe chị Lâm nói, cô ta tự mình xuống bếp làm đồ ăn cho anh ta, làm xong thức ăn thì chờ anh ta trở về ăn, thế nhưng anh chưa từng ăn qua một lần đồ ăn cô làm.

Sau khi kết hôn với cô, anh ta rất ít khi ở trong biệt thự, nhưng những lúc anh ta không có ở đó, cô đều tự mình thu dọn phòng cho anh ta, là gấp quần áo của anh ta chỉnh tề, chờ anh ta trở lại.

Anh ta nhớ có một lần, anh ta trở về rất khuya, mà cô vừa vặn ở trong phòng của anh ta chờ anh ta về, thấy anh ta trở lại, cô lập tức đi vào phòng tắm xả nước tắm cho anh ta, sau đó làm một người vợ đảm muốn giúp anh ta cởi âu phục, cởi cà vạt ra, nhưng anh ta lại không để cho cô đụng vào anh ta, còn bảo cô cút đi.

Vì vãn cứu cuộc hôn nhân của bọn họ, cô vẫn không ngừng cố gắng, thậm chí có một lần cô còn to gan mặc đồ ngủ tình thú, mặc dù anh ta động lòng, thế nhưng anh ta vẫn vô tình làm tổn thương cô, anh ta mắng cô là hạ | tiện, mắng cô vô sỉ không biết thẹn thùng…

Mà cho tới bây giờ, những lúc cô thương tâm, anh ta đều không để ý tới.

Anh ta đã làm tổn thương cô hết lần này đến lần khác, là anh ta tự giao cô cho Long Tư Hạo, anh ta hận không thể sớm nhìn rõ trái tim của mình, hận sao lúc trước không thương yêu cô, quý trọng cô…

Nghĩ tới những thứ này, đôi mắt của anh ta đã sớm ngấn lệ mông lung, nước mắt hối hận thấm ướt cả gương mặt tuấn tú của anh ta, cũng thấm ướt trái tim đang run rẩy vì bi thống của anh ta.

Sau khi anh ta làm tổn thương cô, anh ta còn có tư cách gì để vãn hồi cô?

Anh ta khẽ nâng tay đỡ trán, nước mắt hối hận và đau buồn ngập tràn khóe mắt, vẻ mặt thống khổ không dứt, môi mỏng cứ thấp giọng lẩm nhẩm, Mạn Mạn, thật xin lỗi! Mạn Mạn, thật xin lỗi! Mạn Mạn…

Anh ta ở trong phòng không ngừng thống khổ thấp giọng khóc lóc, mà Lý Tuyết Hà mẹ của anh ta khi ra khỏi phòng của anh ta thì rời khỏi Hoắc trạch, lúc này đang hẹn hò với một người đàn ông tuấn mỹ ở trong chiếc xe sang trọng.

Người đàn ông tuấn mỹ này chính là Long Quân Triệt.

Ông ta mặc một bộ âu phục màu xám tro, áo sơ mi màu xám đen chỉ cài nút áo kim cương thứ hai từ dưới đếm lên, lộ ra một mảng ngực lớn, hai ngón tay thon dài đang cầm một chiếc ly thủy tinh chân cao, nhẹ nhàng lắc lắc, ánh mắt hoa đào hài hước nhìn người phụ nữ mặc dù đã có một đứa con trai lớn nhưng vẫn còn phong vận đang nằm ở trên người ông ta.

Ông ta hơi cong môi, giọng nói êm tai: “Còn chưa hôn đủ?”

Người phụ nữ đang nằm ở trên ngực ông ta “Phấn đấu” chính là Lý Tuyết Hà.

414. Chương 414: Mang Thai, Phải Khắc Chế (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này, tóc tai bà ta rối bời, quần áo xốc xếch, đôi mắt nồng đậm phong tình, hai tay ôm chặt lấy eo của Long Quân Triệt, đôi môi thì hôn gặm cắn ngực của Long Quân Triệt như một con sói đói bụng đã lâu.

Mà trên ngực của ông ta đã tràn ngập dấu hôn màu đỏ lớn bé bất đồng.

Bà ta ra sức hôn môi, Long Quân Triệt vẫn giữ nguyên tư thế ưu nhã thưởng thức ly rượu trong tay như cũ, không có bất kỳ dấu hiệu động tình nào.

Lý Tuyết Hà vẫn luôn vừa hôn lại vừa rên rỉ, mà Long Quân Triệt như một người quân tử ngồi ôm không loạn, bất vi sở động.

Lý Tuyết Hà thấy mình hôn nửa ngày, mà Long Quân Triệt vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, bà ta không hài lòng dạng hai chân ngồi ở trên đùi ông ta, bà ta ngả người về phía ông ta, áp bộ ngực lên khuôn ngực rắn chắc của Long Quân Triệt, trong miệng vẫn còn phát ra âm thanh "Ưm…Ưm".

Long Quân Triệt liếc nhìn Lý Tuyết Hà đang dạng hai chân ngồi trên đùi mình, ông ta đặt chiếc ly vang sang một bên, hai tay nâng eo của bà ta, ôm bà ta từ trên đùi mình xuống trong im lặng, để cho bà ta ngồi ở bên cạnh ông ta.

Lý Tuyết Hà thấy vậy, mặc dù trong lòng bất mãn, nhưng vẫn ngồi ở bên cạnh ông ta, mặt đầy quyến rũ nhìn ông ta, ỏn ẻn nói: "Triệt, anh làm sao vậy? Bảo người ta ra khỏi nhà, nhưng lại không để ý tới người ta."

Long Quân Triệt hơi nhíu mày, ông ta khẽ nở nụ cười quyến rũ, duỗi cánh tay thon dài ra, ôm bà ta vào trong ngực, cúi người xuống hôn lên môi của bà ta, giọng nói êm tai mà hơi khàn khàn nói: "Tôi nào có không để ý tới em?"

Lý Tuyết Hà thuận thế uốn éo hai tay như thân rắn ôm lấy cổ của ông ta, chủ động đặt nụ hôn thật sâu lên môi ông ta, nhưng ông ta chỉ dịu dàng mỉm cười, rồi không dấu vết kéo hai tay đang quấn ở cổ xuống, bỏ ra khỏi người mình.

Lý Tuyết Hà thấy vậy, trong lòng hết sức không vui, khuôn mặt trang điểm diêm dúa tức giận, ngoài một đêm vào hai mươi mấy năm trước kia, sau khi ông ta chạm vào bà ta, thì chưa từng chạm vào bà ta lần nào nữa.

Mỗi lần bọn họ gặp mặt, đều là bà ta ở ra sức khơi dậy hứng thú của ông ta, mà ông ta chỉ hôn bà ta, ôm bà ta, nhưng cũng không phát triển đến một bước cuối cùng với bà ta, thậm chí mỗi lần lúc bà ta muốn tiến thêm một bước với ông ta, ông ta đều lặng lẽ buông bà ta ra.

Bà ta thở phì phò nhìn ông ta, không vui nói: "Triệt, có phải anh chê em già rồi hay không? Ngay cả con trai em cũng sinh cho anh, vậy mà anh lại đối xử với em như thế sao? Vì anh, em vẫn luôn mai phục ở Hoắc gia, cũng không phải là anh không biết cái lão bất tử Hoắc Nghiệp Hoằng đó, ông ta vẫn luôn nhìn em không vừa mắt, anh có biết em đã phải chịu ủy khuất nhiều như thế nào hay không? Còn có, đứa con trai mà em tân tân khổ khổ nuôi lớn, lại hung dữ với em quát em, thằng bé không coi em là mẹ, em… Ô ô… em làm những thứ này là vì cái gì? Rốt cuộc thì em đã làm sai điều gì? Các anh từng người từng người một đều đối xử với em như vậy? Ô ô…"

Lý Tuyết Hà nói xong lời cuối cùng, vừa thương tâm lại vừa ủy khuất khóc.

Nếu không phải là vì ông ta, thì sao năm đó, bà ta sẽ gả vào Hoắc gia gả cho Hoắc Thần Phong?

Long Quân Triệt thấy bà ta ủy khuất khóc, ông ta híp đôi mắt hoa đào lại, đưa tay ra ôm bà ta, cong môi ôn nhã cười: "Được rồi, tôi biết em phải chịu rất nhiều ủy khuất, đừng thương tâm."

Lý Tuyết Hà đẩy Long Quân Triệt ra như một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi vậy, mặt đầy tức giận nhìn ôn ta: "Bây giờ Long Tư Hạo đã gần như tiếp quản Hoắc thị rồi, anh định đối phó với cậu ta như thế nào? Mười năm trước, không phải là em đã bảo anh thừa dịp lúc cậu ta đi nước ngoài, thì giải quyết cậu ta sao? Sao cậu ta lại còn sống trở về? Có cậu ta ở đây, thì Hoắc gia nào còn có đất dung chân cho Vân Hy của chúng ta?"

Nghe bà ta nhắc tới chuyện mười năm trước, Long Quân Triệt híp mắt lại, mười năm trước Long Tư Hạo chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, không có năng lực đối kháng với ông ta, bởi vì Long Nhã Tâm, nên ông ta mới động lòng trắc ẩn với anh, mới không đuổi tận giết tuyệt anh, mà để cho anh tự sinh tự diệt.

Không nghĩ tới mới mười năm ngắn ngủi, cậu thiếu niên lạnh lùng lúc trước đó chẳng những không chết, còn trở nên mạnh mẽ khiến ông ta không tưởng tượng nổi, trở thành kình địch của ông ta.

Người có thể đối đầu với Long Quân Triệt, trừ Hoắc Nghiệp Hoằng vì đạt được mục đích mà không chừa bất cứ thủ đoạn nào, cũng chỉ có Long Tư Hạo.

Nghĩ đến Hoắc Nghiệp Hoằng, đôi mắt hoa đào của ông ta thoáng lạnh lẽo, ông ta nắm chặt bàn tay lại, tràn đầy hận ý, rồi một ngày nào đó Long Quân Triệt ông sẽ vạch trần bộ mặt thật của cái lão đầu đạo mạo nghiêm trang đó, sẽ để cho tất cả mọi người trên thế giới này nhìn xem ông ta dối trá như thế nào, vì đạt mục đích mà có thể không chừa thủ đoạn nào.

Lý Tuyết Hà thấy Long Quân Triệt như đang suy nghĩ gì đó mà không có lên tiếng, bà ta đưa tay ra đẩy ông ta, ỏn ẻn nói: "Triệt, anh nói thật đi, anh sẽ đối phó với Long Tư Hạo như thế nào? Hoắc thị là của Vân Hy chúng ta, tuyệt đối không thể để cho cậu ta đoạt đi."

415. Chương 415: Mang Thai, Phải Khắc Chế (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Quân Triệt hơi nhướn mày, đưa tay ra nhẹ nhàng nắm lấy cằm của Lý Tuyết Hà, ông ta cong môi cười nói: "Yên tâm, chỉ cần có tôi ở đây, cậu ta sẽ vĩnh viễn không đoạt được Hoắc thị, bây giờ nhiệm vụ chủ yếu của em là giám thị nhất cử nhất động của Hoắc lão đầu cho tôi, còn Long Tư Hạo, tôi sẽ tự nghĩ biện pháp đối phó cậu ta."

Lý Tuyết Hà nghe thấy ông ta nói như vậy, bà ta cười đưa tay ra vuốt ve môi mỏng của ông ta, quyến rũ nhìn ông ta: "Vậy còn cái con tiểu tiện nhân Lê Hiểu Mạn đó, anh định đối phó như thế nào? Nghe nói bây giờ cô ta đang mang thai, mang thai nghiệt chủng của Long Tư Hạo, cái con tiểu tiện nhân không biết xấu hổ này, vừa mới ly dị với Vân Hy xong, đã cấu kết với anh trai của chồng trước, thật đúng là con điếm, cô ta và Vân Hy kết hôn một năm mà bụng chẳng có tin tức gì, vưa mới cấu kết với Long Tư Hạo đã có thai, thật không biết là cô ta mang thai thật hay là mang thai giả nữa?"

Long Quân Triệt nghe thấy bà ta mắng Lê Hiểu Mạn là tiểu tiện nhân, ông ta hơi nheo mắt lại, trong lòng hơi không vui, chẳng biết tại sao, ông ta không thích nghe thấy có người mắng Lê Hiểu Mạn như vậy.

Trong lòng ông ta đột nhiên dâng lên một loại cảm giác muốn bảo vệ cô.

Cảm giác tới rất đột nhiên như vậy, cũng rất đặc biệt, khiến ông ta nhất thời không hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Lần đầu tiên lúc ông ta thấy cô, trong đầu chợt lóe lên một bóng dáng hết sức mơ hồ, còn có một hồi ức không rõ ràng.

Sau khi chắp vá lại đoạn hồi ức kia, ông ta nhớ ra ông ta đã từng phát sinh tình một đêm với một người phụ nữ, nhưng mặt mũi của người phụ nữ kia rất mơ hồ, ông ta không nhớ nổi đôi phương là ai, chỉ nhớ người đó có một đôi mắt động lòng người, sáng chói giống như viên đá quý vậy.

Cách nhiều năm như vậy, ông vẫn có thể nhớ rõ đôi mắt động lòng người kia, nhưng gương mặt đó vẫn thủy chung mơ hồ.

Cả đời này, người có thể chạm vào trái tim của Long Quân Triệt, ngoài người phụ nữ đến chết vẫn không thương ông kia, thì cũng chỉ có người phụ nữ đã phát sinh tình một đêm với ông ta đó.

Ông ta đã từng định đi điều tra thân phận của người phụ nữ đã có tình một đêm với mình đó, nhưng lại không điều tra ra được cái gì.

Người đó như đã biến mất khỏi thế giới này vậy, ông ta không tìm được chút tung tích nào của người đó.

Lý Tuyết Hà thấy ông ta lại không lên tiếng, thì không vui nhìn ông ta: "Triệt, tối nay anh làm sao vậy? Tại sao… a…"

Long Quân Triệt không đợi bà ta nói xong, ngón tay thon dài đã đặt ở trên đôi môi của bà ta, ông ta nhìn về phía bà ta: "Được rồi, em cũng đã đi rất lâu rồi, tôi đưa em trở về Hoắc trạch, nhớ thay tôi giám thị nhất cử nhất động của Hoắc Nghiệp Hoằng."

Dứt lời, ông ta để cho tài xế lái xe.

Lý Tuyết hà thấy vậy, trong lòng cực kỳ bất mãn, bà ta đưa tay ra vuốt ve lồng ngực của Long Quân Triệt, quyến rũ nhìn ông ta: "Triệt, anh chỉ đưa em trở về như vậy sao? Chẳng lẽ anh cũng không muốn…"

Giọng nói của bà ta vừa kiều mỵ lại vừa ỏn ẻn, bàn tay vuốt ve lồng ngực của ông ta dần trượt xuống dưới bụng.

Ngay lúc bàn tay của bà ta chạm vào thắt lưng của Long Quân Triệt, Long Quân Triệt lặng lẽ nắm lấy tay của bà ta, cúi đầu xuống hôn lên má bà ta: "Đừng nóng, chờ chúng ta lật đổ được Hoắc Nghiệp Hoằng, thì chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian."

Lý Tuyết Hà vẫn bất mãn chuyện Long Quân Triệt chỉ hôn lên má của mình, hai tay của bà ta như rắn trườn dây dưa lên cổ ông ta, chủ động hôn lên môi của ông ta.

Long Quân Triệt híp đôi mắt hoa đào lại, không đẩy bà ta ra, cũng không đáp lại bà ta, chỉ để mặc cho bà ta hôn.

Mà bà ta hôn nồng nhiệt, trong miệng còn luôn phát ra âm thanh rên rỉ "Ưm ưm".

Tài xế đang lái xe nghe thấy âm thanh này của bà ta, cũng không khỏi cảm thấy tội lỗi, hận không thể che hai lỗ tai lại.

Ông ta chưa thấy qua người phụ nữ qua bốn mươi nào mà dục vọng còn nóng như lửa vậy.

…

Biệt thự Thủy Lộ Hồ!

Sau khi trở về từ Hoắc trạch, Lê Hiểu Mạn tắm xong rồi nằm trên giường, Long Tư Hạo tắm xong nói có chuyện công cần phải xử lý, rồi trực tiếp đi thư phòng.

Cô nửa nằm ở trên giường, dựa lưng vào đầu giường, đọc 'Bách khoa toàn thư kiến thức mang thai' thấy Long Tư Hạo còn chưa trở về phòng ngủ, cô đặt sách xuống, hơi cau mày lại, ngưng mắt nhìn vị trí trống bên cạnh.

Giường tròn sang trọng trong phòng ngủ vốn rất lớn, một mình cô nằm lại càng cảm thấy lớn hơn.

Cô đã tập thành thói quen được Long Tư Hạo ôm chìm vào giấc ngủ, mỗi lần lúc anh không ở bên cạnh, cô rất khó ngủ.

Thế nhưng Long Tư Hạo nói có chuyện công cần phải xử lý, nếu cô chạy óiw thư phòng gọi anh tới bồi cô ngủ, thì cũng hơi quá mức.

Cô đã nghe qua một câu nói, phụ nữ không thể biểu hiện quá quan tâm một người đàn ông, cũng không thể quá lệ thuộc vào một người đàn ông, bởi vì điều đó sẽ khiến bọn họ cảm thấy nắm chắc được mình, vì vậy mà sẽ không đủ quan tâm đến mình nữa.

Chỉ có khiến một người đàn ông cảm thấy không nắm được mình, thì mình mới có thể vĩnh viễn nắm bắt được trái tim của họ.

416. Chương 416: Mang Thai, Phải Khắc Chế (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đã từng thất bại trong tình cảm với Hoắc Vân Hy, vì vậy bây giờ Lê Hiểu Mạn dụng tâm hơn trong chuyện bồi dưỡng tình cảm của cô và Long Tư Hạo.

Cô không phải là đàn ông, không biết một người đàn ông có thể thật lòng yêu một người phụ nữ trong bao lâu, không biết một người đàn ông có thể kéo dài cảm xúc mạnh mẽ với một người phụ nữ trong bao lâu, nhưng cô có thể xác định, một người phụ nữ có thể yêu một người đàn ông cả đời.

Cho tới nay, cô đều giữ lại chút gì đó trước mặt Long Tư Hạo, vừa không biểu hiện quá lệ thuộc vào anh, cũng không có quá lãnh đạm với anh.

Chỉ có khiến anh cảm thấy không nắm được mình, trái tim của anh mới có thể luôn rơi vào trên người cô.

Bởi vì lấy được quá nhiều, cho nên càng sợ mất đi.

Long Tư Hạo quá ưu tú, quá tốt với cô, khiến cô luôn sợ hãi sẽ có một ngày mất đi.

Cô đã quen với sự hiện diện của anh trong sinh mạng của mình, toàn bộ trái tim của cô đã dần được anh lấp đầy, nếu như có một ngày cô mất đi anh, vậy tương đương với cô mất đi cả trái tim.

Khi đó chắc cô chẳng khác gì cái xác không hồn biết đi.

Loại đau khổ này cũng không phải là cảm xúc cô có thể tiếp nhận.

Cô nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại không ngủ được.

Trong thư phòng, Long Tư Hạo đang xem văn kiện, nhưng đôi mắt hẹp dài kia không phải là đang nhìn vào trong nội dung văn kiện, mà là khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn.

Tối nay anh cũng chẳng có chuyện gì quan trọng cần xử lý, anh cố ý tới thư phòng, bởi vì anh sợ ngủ chung với cô, thì sẽ không khống chế được chính mình.

Dẫu sao, bây giờ cô đang mang thai, anh phải khắc chế phương diện kia.

Lúc cô không ở bên cạnh anh, anh còn có thể khắc chế được, nhưng một khi bọn họ ôm nhau chung một chỗ, thì anh sẽ không thể khắc chế nổi xúc động muốn cô.

Lúc này, cửa thư phòng bị người nhẹ nhàng đẩy ra, một người phụ nữ mặc đồ hầu gái sexy trắng đen kết hợp đi giày cao gót tiến vào, trên tay cô ta còn bưng một ly trà.

Người giúp việc trang điểm đậm, ăn mặc sexy kia chính là Trần Lan.

Cô ta đi tới trước bàn làm việc làm bằng gỗ tử đàn của Long Tư Hạo, dáng đi uốn éo như rắn vậy, sau khi cô ta đặt ly trà lên bàn làm việc, thì dịu dàng cười với Long Tư Hạo, giọng nói nhu mì: "Thiếu gia, mời dùng trà."

Long Tư Hạo dời mắt khỏi văn kiện, nhìn về phía người phụ nữ mặc đồ hầu gái đứng ở bên cạnh anh, anh hơi nheo mắt lại, thâm trầm nhìn cô ta.

Người phụ nữ này mặc đồ hầu gái có thiết kế thấp ngực, hơn nữa váy lại rất ngắn, không cẩn thận, thì có thể lộ hết đồ nội y bên trong ra, đen trắng phối hợp, váy ngắn, kết hợp với ren, cực kỳ sexy, cực kỳ cám dỗ.

Lúc này, cô ta hơi khom người, hơn nửa bộ ngực trắng như tuyết đều bại lộ ở trước mắt Long Tư Hạo.

Trần Lan thấy ánh mắt thâm trầm của Long Tư Hạo rơi vào trên người mình, cô ta âm thầm cười mãn nguyện, to gan vòng qua bàn làm việc bằng gỗ tử đàn, đi tới trước mặt Long Tư Hạo, bưng ly trà trên bàn làm việc nâng tới gần môi anh: "Thiếu gia, đây là trà ô long hoa quế, giúp sảng khoái tinh thần, đã trễ thế này rồi mà anh còn chưa ngủ, nhất định là đang rất mệt mỏi phải không? Thiếu gia uống ly trà này rồi nghỉ ngơi đi."

Long Tư Hạo nâng mí mắt lên, thâm trầm nhìn ly trà cô ta nâng sát bên môi mình, môi mỏng khẽ nhấp, giọng nói trầm thấp nghe không ra vui giận: "Đặt sang một bên."

Trần Lan nghe vậy, nụ cười dịu dàng trên mặt hơi chậm lại, cô ta hơi lúng túng đặt ly trà lại trên bàn làm việc của Long Tư Hạo.

Cô ta vừa mới đặt xuống, giọng nói trầm thấp của Long Tư Hạo đã lại vang lên: "Tôi không uống trà vào buổi tối, cô không biết sao?"

Trần Lan giật mình, cô ta nhìn biểu tình sâu không lường được của Long Tư Hạo, hơi cắn môi dưới nói: "Vậy để tôi đi đổi một ly cà phê đen cho thiếu gia."

Dứt lời, cô ta cúi người xuống, đưa tay bưng ly trà kia đi, cũng không biết là vô tình hay do cô ta cố ý, ly trà kia chợt trượt ra khỏi tay cô ta, toàn bộ nước trà văng ra ngoài, văng ra cả áo sơ mi trắng lẫn quần âu của Long Tư Hạo.

"Thiếu gia, thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Tôi không cố ý, tôi sẽ lau cho anh tôi sẽ lau…"

Trần Lan áy náy vừa nói vừa khom người xuống, đưa tay muốn cởi áo sơ mi của Long Tư Hạo ra.

Mà lúc này, Lê Hiểu Mạn làm thế nào cũng không thể ngủ được ở trong phòng ngủ vừa vặn đi tới cửa thư phòng, từ cánh cửa khép hờ, cô vừa vặn nhìn thấy cảnh Trần Lan khom người xuống.

Từ góc nhìn của cô, Trần Lan như đang hôn Long Tư Hạo, bởi vì Trần Lan đưa lưng về phía cô, hơn nữa mặt của Long Tư Hạo cũng bị Trần Lan che khuất, nên cô không thể thấy rõ chính diện, cũng không biết giữa Trần Lan và Long Tư Hạo đã thực sự xảy ra chuyện gì.

Bởi vì Trần Lan khom người, chiếc váy đồng phục hầu gái kia đã ngắn lại càng ngắn hơn, bên trong cô ta mặc đồ nội y màu gì cũng hoàn toàn đập thẳng vào trong mắt Lê Hiểu Mạn.

Cô kinh ngạc đứng ở cửa thư phòng, mất một lúc lâu cũng chưa hoàn hồn lại, tại sao đã trễ thế này rồi lại còn có phụ nữ ở trong thư phòng của Long Tư Hạo? Rốt cuộc thì bọn họ đang làm gì?

Cô đứng yên ở cửa thư phòng, cứ nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trong thư phòng kia.

Long Tư Hạo cũng không để Trần Lan chạm được vào anh, lúc cô ta đưa tay ra muốn giúp anh cởi nút cài kim cương trên áo sơ mi ra, thì anh nắm lấy cổ tay của cô ta ngăn cô ta lại.

Trần Lan thấy Long Tư Hạo không để cho cô ta đụng vào mình, không đạt được mục đích, dĩ nhiên là trong lòng cô ta không vui, nhưng cô ta không biểu hiện ra, mà chỉ đứng yên tại chỗ, cung kính cúi đầu.

"Thiếu gia, áo sơ mi của anh đã bẩn rồi, có cần tôi cởi ra giặt giúp anh không?"

Long Tư Hạo thâm trầm nhìn cô ta, môi mỏng nhẹ mân, giọng nói trầm thấp vẫn không nghe ra vui giận như cũ: "Không cần, trễ lắm rồi, cô nên đi nghỉ sớm đi, phải không?"

"À! Tôi biết rồi." Trần Lan thấy Long Tư Hạo đứng lên, cô ta ngẩng đầu nhìn anh nói: "Vậy thiếu gia có cần tắm không? Để tôi đi mở nước cho anh, bây giờ hẳn là Thiếu phu nhân đã ngủ rồi, nếu thiếu gia trở về phòng ngủ tắm thì sợ rằng sẽ đánh thức Thiếu phu nhân."

"Ai nói tôi đã ngủ?"

Giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên, khiến Trần Lan sợ hết hồn, cô ta nhìn về phía cửa thư phòng, thấy Lê Hiểu Mạn mặc áo ngủ lạnh lùng đi vào.

Trần Lan thoáng hoảng sợ, cô ta khẽ cúi đầu, che giấu sự không vui trong lòng xuống, cung kính gọi: "Thiếu phu nhân…"

417. Chương 417: Gien Anh Rất Mạnh Mẽ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đôi mắt Lê Hiểu Mạn như nước trong veo nheo lại, không có trả lời cô, mà hướng về Long Tư Hạo.

Đôi mắt Long Tư Hạo hơi co lại, ánh mắt ôn nhu nhìn cô đi tới, trên khuôn mặt tuấn mỹ không có bất kỳ vẻ hoảng sợ.

Thanh âm anh trầm thấp êm tai: "Tại sao còn chưa ngủ?"

Khoé môi màu hồng nhạt của Lê Hiểu Mạn hơi giương lên, đi thẳng đến trước người Long Tư Hạo, tròng mắt nheo lại liếc nhìn quần áo trên người anh, tgấy áo sơ mi và quần tây anh đều ướt, cô chăm chú nhìn sau đó quét mắt qua ly trà bị đổ và Trần Lan đang cúi đầu, ngay sau đó bàn tay mảnh khảnh bé nhỏ ở trước mắt Trần Lan cởi nút áo sơ của Long Tư Hạo ra.

Vẻ mặt cô bình thản, từng chút một cởi nút áo sơ mi của Long Tư Hạo ra, Trần Lan kinh ngạc ngẩn đầu nhìn cô.

Đôi mắt Long Tư Hạo kéo căng, lông mày anh tuấn hơi nhíu lên, ánh mắt thâm thúy chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô, tròng mắt sâu thẩm xẹt qua tia không hiểu.

Long Tư Hạo anh tự hỏi bản thân có thể nhìn thấu tâm tư của rất nhiều người, nhưng giờ phút này anh không nhìn thấu được tiểu mỹ nhân trước mắt anh đang có ý nghĩ hành động gì.

Ánh mắt sâu thẳm dò xét nhìn cô chằm chằm, đôi mắt hẹp dài không che giấu chút nào thâm tình và mê luyến sâu.

Anh yêu cô, không chỉ là bởi vì thân thể của cô, cô thanh thuần, cũng bởi vì cô lươ ng thị, cô cứng cọi, cô mềm mại đáng yêu, còn có bọn họ từng chung hoạn nạn, cô gặp chuyện rất bình tĩnh, cô thông minh, phương thức làm việc của cô rất đặc biệt và hành động bất ngờ…

Những thứ này đều là làm anh mê luyến cùng yêu thích cô, có khi anh chỉ cần liếc mắt một cái sẽ nhìn thấu cô, khi thì để cho anh suy nghĩ không ra

Mỗi một lời mỗi một hành động của cô, một cái nhăn mày một tiếng cười, hỉ nộ ái ố, cũng dễ dàng làm động tới lòng anh, anh đối với cô càng ngày yêu càng nhiều càng đậm.

Anh cởi bỏ các nút áo sơ mi bằng tơ tằm, Lê Hiểu Mạn thay anh cởi áo sơ mi ra, sau đó cầm áo sơ mi của anh nhét vào trong tay Trần Lan.

Trần Lan thấy vậy, trợn to cặp mắt, nhìn Long Tư Hạo, rồi nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, mặt đầy kinh ngạc: "Thiếu phu nhân, cái này…"

Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn khuôn mặt đầy kinh ngạc của cô, hai tay mảnh khảnh đặt trên dây nịt da của Long Tư Hạo động tác êm ái tgay anh cởi dây nịt da ra.

Lúc cô cởi áo sơ mi của Long Tư Hạo xuống, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo biểu hiện rất bình tĩnh, không gợn sóng, đôi mắt hẹp dài thăm thẳm đầy tư vị nhìn cô

Mà giờ phút này khi bàn tay nhỏ bé của cô hạ ở thắt lưng anh, khuôn mặt tuấn mỹ bình tĩnh của anh có chút gợn sóng biểu hiện một tia buông lỏng, con mắt hơi nheo lại, đôi mắt thoáng qua vẻ nghi ngờ và kinh ngạc.

Bàn tay trắng nõn của anh cầm lấy bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé của cô, ánh mắt dò xét chăm chú nhìn cô, môi mỏng giương ra một độ cong hoàn hảo: "Hiểu Hiểu, em muốn làm gì?"

Lê Hiểu Mạn nhàn nhạt ngước mắt, liếc nhìn anh, động tác mềm mại rút bàn tay nhỏ bé bị anh nắm ra, sau đó cởi dây nịt da của anh ra.

Dây nịt da kim loại va vào nhau thanh âm đinh đinh vang lên, làm cho thư phòng tăng thêm vài phần mờ ám và khí tức.

Trần Lan ở một bên kinh ngạc nhìn Lê Hiểu Mạn, trong mắt tràn đầy khiếp sợ và không dám tin, không nghĩ tới Lê Hiểu Mạn sẽ ở trước mặt cô làm ra hành động như vậy.

Cô phục hồi tinh thần lại, lúng túng cực độ ngượng ngùng xoay người, mặt đỏ cúi đầu xuống nói lắp bắp: "Thiếu… Thiếu gia, thiếu… Thiếu phu nhân, tôi… Tôi đi ra ngoài trước."

Cô vội vội vàng vàng muốn rời thư phòng, thanh âm Lê Hiểu Mạn ở sau lưng cô vang lên: "Không cần, cô ở lại."

Trần Lan nghe vậy, đứng tại chỗ, trong lòng không hiểu vì sao Lê Hiểu Mạn muốn cô ở lại mà cảm thấy sợ hãi.

Nhìn cô nhu nhược hiền hòa, nhưng là một người cứng cỏi, cảm giác không dễ đối phó.

Long Tư Hạo thấy vẻ mặt Lê Hiểu Mạn bình tĩnh khi cởi dây nịt anh ra, thì phải cởi quần của anh, đôi mắt anh hơi động, ánh mắt thâm trầm nhìn cô chằm chằm, môi mỏng nhẹ mân: "Hiểu Hiểu…"

Lê Hiểu Mạn khẽ giương đôi mày thanh tú, đôi mắt như nước trong veo liếc anh, khoé môi hơi hơi câu lên: "Quần cũng ướt, cũng cởi ra đi."

Nghe vậy, đôi mắt sâu thẳm của Long Tư Hạo co chặt nhìn cô, thấy cô không có ý định chắc chắn sẽ cởi quần anh, ngón tay thon dài trắng nõn của anh nhẹ nâng cằm cô, cúi đầu xuống in lên khoé môi của cô, cong môi cười: "Được, Hiểu Hiểu nói liền cởi."

Dứt lời, hai cánh tay thon dài của anh bao bọc, không ngăn trở cô nữa, cô muốn cởi liền thay cô cởi, trong thời gian này anh còn rất phối hợp với cô.

Nếu anh bị Lê Hiểu Mạn cởi, toàn thân trên dưới như viên đạn đau khổ.

Ánh mắt bình thản liếc anh, Lê Hiểu Mạn cởi quần tây của anh ra đưa cho Trần Lan, môi hồng nhẹ mân: "Không phải muốn giặt sao? Lập tức lấy đi giặt"

Trần Lan vẫn đang cúi đầu vừa nghe vậy, kinh ngạc trợn to cặp mắt, kinh ngạc nhìn Lê Hiểu Mạn cũng không dám nhìn Long Tư Hạo.

Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mày, bên mép môi giương lên một nụ cười yếu ớt: "Nhớ lấy tay giặt, giặt đến nát vụn mới thôi, đúng rồi, giặt xong đưa cho tôi nhìn một chút, còn nữa, bộ quần áo trên người cô đừng thay, rất hấp dẫn, nên mặt thường xuyên."

Dứt lời, cô rời khỏi thư phòng.

Thấy cô rời đi, lông mày Long Tư Hạo hơi cau lại, cũng rảo bước ra thư phòng, anh không nhìn Trần Lan nửa con mắt.

Mà Trần Lan vì lời của Lê Hiểu Mạn nói giống như bị sấm đánh trúng vậy, sững sờ đứng tại chỗ, trên mặt cô tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Thật lâu cô mới hoàn hồn lại nhìn quần áo Long Tư Hạo, muốn giặt đến nát mới ngưng, vậy cô phải dùng lực bao nhiêu để giặt được như vậy?

Thiếu phu nhân rõ ràng là chỉnh cô, cô ấy quá khinh thường cô.

418. Chương 418: Gien Anh Rất Mạnh Mẽ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Về đến phòng ngủ Lê Hiểu Mạn trực tiếp lên giường, sau đó Long Tư Hạo tiến vào đầu tiên là đi vào phòng tắm, sau khi tắm xong chỉ quấn một chiếc khăn tắm rồi lên giường.

Thấy Lê Hiểu Mạn đưa lưng về phía anh mà nằm, anh đưa tay kéo người anh sát lại, cúi đầu hôn nhẹ ở mép môi cô, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: "Còn chưa hết giận?"

Anh mặc cho cô đem anh lột sạch chỉ còn lại một cái quần, cô vẫn không hết giận sao?

Nha đầu này càng ngày càng sẽ chỉnh người, bất quá cô như vậy làm cho anh ngày càng yêu sâu đậm không cách nào kiềm chế.

Lê Hiểu Mạn dần dần mở mắt ra, đối mặt với ánh mắt ôn nhu và thâm tình của anh, cô hơi câu môi, nhẹ nhàng nói: "Trễ lắm rồi, ngủ đi! Ngủ ngon."

Ánh mắt Long Tư Hạo thâm tình liếc nhìn cô đang nhắm mắt, ngón tay thon dài miêu tả mặt mũi và môi của cô, môi mỏng cong lên: "Hiểu Hiểu, vô luận như thế nào cũng phải tin tưởng anh, lòng anh đối với em từ đầu đến cuối điều như một…"

Nói đến đây, môi mỏng như gọt kề vào tai cô, thanh trầm thấp: "Anh yêu em, ngủ ngon."

Dứt lời, hai cánh tay anh thu lại, ôm cô thật chặt vào trong ngực, cúi đầu xuống hôn trên trán cô, mới nhắm lại, môi mỏng bất giác giương lên một nụ cười.

Trần Lan phải giặt nát quần áo, mà chất liệu quần áo của Long Tư Hạo lại quá tốt, cô giặt đến hai tay mỏi nhừ, giặt đến trời sáng mới hoàn thành nhiệm vụ làm quần áo rách nát.

Khi cô cầm quần áo đã giặt đến rách nát cho Lê Hiểu Mạn nhìn, Lê Hiểu Mạn lại trực tiếp kêu cô đi ném, cũng muốn cô trả tiền, vì vậy mỗi tháng tiền lương của cô điều mất đi một ngàn.

Bảy chục tám chục trừ đi, một tháng cô cũng chỉ có thể lãnh được mấy trăm ngàn.

Bởi vì Lê Hiểu Mạn bảo cô đừng đổi quần áo trên người, nên mấy ngày nay đều mặc bộ đồ để lộ kiểu người, làm chuyện gì cũng không tiện, thoáng cong eo một chút, cả mông đều lộ ra bên ngoài, làm hại cô mấy ngày nay luôn bị những người làm nữ khác cười nhạo chỉ chỉ chõ chõ nghị luận.

Trong lòng cô mặc dù không phục, nén một bụng nộ khí không phát ra, chỉ có thể kìm nén.

Cô không muốn mất đi chỗ làm này khi người làm nữ còn có cơ hội, vì vậy không dám hành động, mấy ngày gần đây cũng thu lại rất nhiều, không dám thừa dịp Long Tư Hạo ở trong phong một mình đi vào.

Mà mấy ngày nay Long Tư Hạo có chút bận bịu, ban ngày cũng không gặp được, chỉ buổi tối mới trở lại.

Mặc dù ban ngày không gặp anh, nhưng anh cũng để Lê Hiểu Mạn gọi điện thoại hoặc là gửi tin cho cô.

Buổi tối trở lại, sớm xử lý xong chuyện công, liền bồi cô nghỉ ngơi.

Hôm nay là ngày giỗ Hoắc Thần phong, cũng là ngày giỗ của mẹ anh Long Nhã Tâm.

Vì vậy Long Tư Hạo không đi công ty, bồi Lê Hiểu Mạn ăn điểm tâm xong, liền trở lại phòng ngủ thay quần áo.

"Hôm nay anh không phải nói không đi công ty sao?"

Ngồi ở ghế hình tròn sang trọng Lê Hiểu Mạn thấy anh trở lại phòng ngủ liền thay quần áo, đôi mắt như nước trong veo không hiểu nhìn anh.

Hôm nay cả người Long Tư Hạo mặc một bộ âu phục Armani được làm bằng thủ công màu đen, áo sơ mi trắng, cà vạt màu tro phẳng phiu, cả người tôn lên phong thần tuấn lãng, tuấn mỹ thẳng tắp.

Thay quần áo xong anh xoay người liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt ôn nhu thâm tình, môi mỏng phát ra một âm thanh trầm thấp thanh nhuận: "Hiểu Hiểu, hôm nay là ngày giỗ mẹ anh."

Lúc anh nói những lời này, trên khuôn mặt tuấn mỹ biểu hiện ra vẻ ôn hòa, không nhìn ra bất kỳ ưu tư.

"Cái gì?" Lê Hiểu Mạn vì lời anh nói, đôi mắt như nước trong kinh ngạc nhìn anh, ánh mắt cáu giận trợn mắt nhìn anh: "Anh không nói sớm?"

Dứt lời, cô liền vội vàng đi tới tủ quần áo, cầm bộ quần áo chuẩn bị đi thay.

Long Tư Hạo thấy vậy, đôi mắt hơi nheo lại, ánh mắt thâm tình liếc nhìn cô: "Hiểu Hiểu, em như vậy có phải muốn đi cùng anh không? Xem ra trong lòng em đã xem chính em là con dâu Long gia, hửm? "

Anh đi lên trước, bàn tay trắng nõn nhẹ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, bên trong con mắt hẹp dài như có ý cười, môi mỏng cong lên: "Xem ra anh cũng nên đưa em đi gặp mẹ của chúng ta, còn có Dương Dương hoặc Nghiên Nghiên cũng nên đi gặp bà nội một chút "

Ngay sau đó anh ngồi xổm xuống, khuôn mặt tuấn mỹ nhẹ nhàng dán vào bụng của cô, cong môi cười: "Bảo bảo, cùng ba mẹ đi gặp bà nội được không?"

Tròng mắt Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Long Tư Hạo, cười khúc khích: "Bảo bảo còn chưa thành hình, làm sao có thể nghe anh nói?"

Long Tư Hạo đứng thẳng người, đôi mắt hẹp dài liếc nhìn cô, đôi mắt tràn đầy thâm tình: " Hiểu Hiểu, đứa bé của chúng ta nhất định rất thông minh."

Lê Hiểu Mạn đưa tay khẽ vuốt chiếc bụng bằng phẳng, hơi nhíu mày nhìn anh: "Làm sao anh biết? Lỡ như đần đần thì như thế nào?"

Long Tư Hạo cong môi cười một tiếng, cúi đầu xuống hôn đôi môi béo mập như cánh hoa, môi mỏng kề vào tai cô, thanh âm trầm thấp: "Giống dưa là dưa trồng đậu phải đậu, gien anh mạnh mẽ như vậy, anh gieo tất nhiên không đần độn được."

"Anh…" Lê Hiểu Mạn vì lời của Long Tư Hạo, mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, ánh mắt cáu giận trợn mắt nhìn anh: "Lười để ý đến anh, em đi thay quần áo."

Cô cầm quần áo đang chuẩn bị đi vào phòng tắm thay, Long Tư Hạo kéo cô lại, đôi mắt hẹp dài nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của cô, môi mỏng cong lên: "Hiểu Hiểu, trên người em có chỗ nào anh chưa nhìn qua sao? Ở chỗ này là được, anh giúp em thay "

Dứt lời, anh liền đưa tay cởi quần áo của cô, bàn tay nóng bỏng của anh chạm vào da thịt bóng loáng tinh tế của cô, cô liền giống như bị điện giật người khẽ run.

419. Chương 419: Kì Lạ, Hoa Trước Mộ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tuy đã thân mật với anh nhiều, lại còn ngủ bên nhau hằng đêm, nhưng mỗi lần bàn tay to lớn của anh chạm vào thân thể của cô, Lê Hiểu Mạn vẫn cảm thấy như bị điện giật.

Thấy phản ứng của cô, ánh mắt Long Tư Hạo lúc sáng lúc tối, ẩn hiện lửa tình. Anh nhìn cô đầy nóng bỏng, giọng nói trầm thấp khàn khàn.

"Hiểu Hiểu…"

Giọng anh khàn khàn mê người, cùng với đôi mắt nóng rực đã cho Lê Hiểu Mạn biết, anh muốn cô.

Cố ý không nhìn đến ánh mắt cực nóng của anh, Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, hạ mắt: "Hay cứ để em đi…"

Nói đến đây, cô nâng mắt nhìn anh, cười khẽ: "Em sợ anh không cẩn thận sẽ tẩu hỏa nhập ma."

Cô mờ ám như vậy khiến anh yêu đến tận xương tủy, ánh mắt anh sáng lên, ôm cô vào lòng, nhìn cô chăm chú: "Bây giờ anh cũng sắp tẩu hỏa nhập ma rồi."

Dứt lời, anh cúi đầu chiếm lấy cánh môi phấn nộn mê người, hôn sâu.

Lê Hiểu Mạn hơi run, ôm chặt lấy eo anh, phối hợp ngẩng cao đầu, đáp lại.

Hôn rất lâu, Long Tư Hạo mới từ từ rời khỏi cánh môi cô, vừa cởi quần áo, vừa hôn lên thân thể cô.

Nhận lấy những nụ hôn cháy bỏng ấy, Lê Hiểu Mạn không nhịn được run lên từng đợt.

Sợ hai người trong khoảng thời gian ngắn sẽ quá say mê mà để lỡ chính sự, Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng đẩy Long Tư Hạo đang hôn đến nghiện ra, khẽ nói: "Tư Hạo, ừm… Được rồi, chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm mà."

Long Tư Hạo thật sự là hôn đến mức không dừng lại được, nghe cô nói thế, anh mới rời khỏi người cô: "Anh vào phòng tắm, em mặc quần áo trước đi?"

"Vâng!" Lê Hiểu Mạn nhìn anh khẽ gật gật đầu, sau khi anh vào phòng tắm thì mặc quần áo lại.

Thấy Long Tư Hạo ở trong phòng tắm khá lâu mà không ra ngoài, cô hơi do dự một chút rồi đi vào, chỉ thấy anh vẫn đang tắm, mà còn tắm nước lạnh.

Lúc này anh trần như nhộng, tuy Lê Hiểu Mạn cảm thấy cực kỳ xấu hổ, nhưng cô vẫn đợi anh tắm xong, cầm khăn khô đi lên, lau cho anh.

Long Tư Hạo đứng đó để cô xử lý, trong mắt đầy ý cười, ánh mắt thâm tình nhu hòa nhìn cô: "Hiểu Hiểu, em càng ngày càng giống một người vợ rồi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn đỏ bừng, cô hạ mắt không dám nhìn anh, trong lúc lau khô cũng cố gắng không đụng chạm vào bộ phận nào đó.

Lau khô cho anh xong, cô nhìn anh: "Được rồi, em ra ngoài trước, anh mau mặc quần áo vào đi."

Cô chân trước mới ra khỏi phòng tắm, Long Tư Hạo đã theo sau, rồi đứng trước mặt cô mặc quần áo.

Lê Hiểu Mạn xấu hổ rời mắt đi, đến lúc thắt cà vạt, Long Tư Hạo ôm cô vào lòng, thâm tình nói: "Thắt cà vạt giúp anh."

"Anh không tự thắt được sao?" Lê Hiểu Mạn giận dữ trợn mắt nhìn anh, tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng đôi tay mảnh khảnh vẫn đưa ra thắt cà vạt một cách thuần thục.

Long Tư Hạo chăm chú nhìn cô, ánh mắt đầy ý cười, môi mỏng hiện lên một độ cung mê người: "Hiểu Hiểu, cảm ơn em đã khiến anh hạnh phúc như vậy."

Mỗi phút mỗi giây ở cạnh cô, anh đều cảm thấy hạnh phúc.

Nhất là lúc cô thắt cà vạt cho anh, anh có cảm giác là một ông chồng hạnh phúc.

Tuy giữa bọn họ chỉ thiếu giấy chứng nhận kết hôn, thiếu một hôn lễ, nhưng trong lòng anh, cô đã là vợ của Long Tư Hạo anh rồi.

Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn anh, đôi môi khẽ nở nụ cười yếu ớt: "Em mới là người nên nói những lời này mới đúng."

Dứt lời, cô ôm eo anh, dựa sát vào lòng anh, đôi mắt trong suốt hiện lên ý cười, ánh mắt thâm tình nhu hòa: "Tư Hạo, cảm ơn anh, đã cho em hạnh phúc như em từng mơ ước."

Long Tư Hạo ôm cô thật chặt, cúi đầu hôn lên trán cô rồi nói: "Nếu hạnh phúc, thì gả cho anh đi."

Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu, nhìn anh thật lâu, môi hồng khẽ nhếch, trả lời rõ ràng: "Được thôi! Em vẫn giữ câu nói đó, anh chọn ngày, chúng ta kết hôn trước, còn bao giờ lấy giấy đăng kí thì còn phải xem biểu hiện của anh sau này thế nào."

Long Tư Hạo khẽ chau mày, bàn tay to lớn nắm chặt chiếc cằm mềm mại, ánh mắt trầm trầm chăm chú nhìn cô: "Hiểu Hiểu, biểu hiện của anh còn chưa đủ tốt sao?"

Lê Hiểu Mạn kéo tay anh xuống, trợn mắt nhìn anh, dương môi nói: "So với rất nhiều người đàn ông, anh đã cực kì ưu tú rồi, nhưng mà, anh vẫn còn có không gian phát triển rất lớn…"

Nói đến đây, cô kiễng chân lên, nhéo chiếc mũi cao thẳng, híp mắt cười: "Tiếp tục cố gắng, cố lên."

Dứt lời, cô thả tay ra, cho anh một ánh mắt cổ vũ rồi ra khỏi phòng ngủ.

Ra ngoài, cô đã thấy nữ giúp việc Trần Lan đã đứng đó, đang duỗi cổ vào dặn dò.

"Thiếu phu nhân…" Trần Lan nhìn thấy cô, lập tức kích động thu hồi ánh mắt, tư thế đoan chính vững vàng.

Lê Hiểu Mạn nheo mắt nhìn cô ta, nhíu mày hỏi: "Có việc?"

"Thiếu phu nhân, chú Thành nói đã chuẩn bị xong đồ đến đài tưởng niệm An Khang rồi."

Cô ta vừa dứt lời, Long Tư Hạo liền đi ra.

420. Chương 420: Kì Lạ, Hoa Trước Mộ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Thiếu gia…" Trần Lan thấy Long Tư Hạo ra ngoài thì vui vẻ, cô ta đang định nói lại với anh thì anh đã bế Lê Hiểu Mạn lên, cất bước xuống lầu.

Thấy thế, Trần Lan xiết chặt hai tay, mười ngón hung hăng đâm sâu vào da thịt, trong mắt tràn đầy đố kỵ với Lê Hiểu Mạn.

Lập tức, cô ta nhìn về phía phòng ngủ, trong mắt hiện lên sự độc ác, đẩy cửa ra, bước vào.

Nhìn căn phòng ngủ xa hoa này, cô ta cực kì hâm mộ, kinh diễm và ghen tị, nếu cô ta có thể ở lại phòng ngủ này thì tốt biết mấy.

Nếu cô ta là nữ chủ nhân của biệt thự này, thì tốt biết bao?

Đừng nói là trở thành nữ chủ nhân trong biệt thự, cho dù chỉ là một cô gái Long Tư Hạo yêu mến, thì cả đời này cô ta có chết cũng không tiếc.

Nghĩ vậy, cô ta càng thêm ghen tị với Lê Hiểu Mạn.

Mà Lê Hiểu Mạn cũng không phải được sinh ra trong gia đình giàu có gì, điểm ấy mọi người trong biệt thự đều biết.

Trần Lan cảm thấy một người bình thường không có thân phận địa vị gì như Lê Hiểu Mạn có thể trở thành chủ nhân nơi đây, thì cô ta cũng có thể.

Trong lòng cô ta, lại càng cho rằng Lê Hiểu Mạn là một con chim sẻ, bay lên cành mới biến thành Phượng Hoàng.

Nhìn chiếc giường tròn to lớn, cô ta ao ước đi tới, cởi giày, sau đó hưng phấn nằm lên chiếc giường kingsize kia.

Cô ta quay cuồng trên chiếc giường mấy cái, sau đó nằm vào chỗ của Long Tư Hạo, vùi đầu vào gối, ngửi mùi thơm mát lạnh của riêng anh.

Cô ta nhắm hai mắt, vẻ mặt mê say ngẩng đầu: "Ưm… Thơm quá… ưm… thiếu gia…"

Lập tức, cô ta ôm gối đầu của Long Tư Hạo nằm xuống, tưởng tượng anh đang ngủ bên cạnh mình, sau đó ngốc nghếch bật cười.

Một lúc lâu sau, cô ta nghiêng đầu nhìn vị trí của Lê Hiểu Mạn, trong mắt lại hiện lên sự ghen tỵ nồng đậm.

Đột nhiên, cô ta ngồi dậy, nhấc gối của Lê Hiểu Mạn lên, như một đứa thần kinh tát qua tát lại cái gối, tức giận nói: "Thiếu phu nhân? Ha ha… Thiếu phu nhân rắm chó, cô không thân phận không bối cảnh, cũng không giàu có gì, lại càng chẳng phải minh tinh, cô cũng bình thường giống chúng tôi thôi, cô dựa vào đâu mà gả cho một người ưu tú đẹp trai có tiền như thiếu gia? Cô có tư cách gì? Tiện nhân… Nhất định là cô quyến rũ thiếu gia… Tiện nhân…"

Cô ta phát điên như thể coi chiếc gối là Lê Hiểu Mạn, đánh liên tục.

Lại còn vừa đánh vừa chửi Lê Hiểu Mạn là tiện nhân.

Mãi đến khi hai tay cô ta mệt mỏi, cô ta mới ngừng lại, ánh mắt hiện lên sự độc ác, xuống giường đi về phía tủ quần áo…

…

Đài tưởng niệm An Khang vốn nằm ở ngoại ô Thanh Hoa Sơn, là nghĩa trang công cộng tốt nhất ở ngoại ô, rất sạch đẹp mà nghiêm trang.

Chọn xây mộ ở đây, đều là những phú thương nổi tiếng có giá trị con người thấp nhất là mấy trăm vạn trở lên.

Không chỉ mộ của Long Nhã Tâm, mẹ Long Tư Hạo ở đây, mà mộ của ba anh Hoắc Thần cũng được xây ở chỗ này.

Mà mộ của hai người Long Nhã Tâm và Hoắc Thần cũng cách nhau đến hai trăm mét.

Diện tích mộ lên đến hơn 3 héc ta, bốn phía xanh um tươi tốt, giống như một tòa thành lục sắc.

Lúc này Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn đã đến khu tưởng niệm An Khannieejanh liền ôm cô bước từng bước đến thềm mộ.

Phía sau bọn họ là chú Thành quản gia, cùng với Lạc Thụy, Tô Dịch.

Thềm đá này cũng không cao lắm, còn chưa đến mười bậc, hai người chỉ đi một lát đã tới trước mộ Long Nhã Tâm.

Lê Hiểu Mạn nhìn ảnh chụp trên bia mộ của bà, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc, môi hồng khẽ khen: "Đẹp quá."

Trách không được Long Tư Hạo lại đẹp như thế, đúng là do gen cả, mẹ anh đẹp như vậy, anh đương nhiên cũng phải đẹp rồi.

Trên ảnh chụp Nhã Tâm cười đẹp động lòng người, khuôn mặt cực kì đẹp đẽ.

Bà như một nữ thần hoàn mỹ được thiên thần tạo ra, tuy chỉ thấy một tấm hình, nhưng Lê Hiểu Mạn lại có thể chắc chắn bà nhất định là một người rất dịu dàng luuwong thiện.

Long Tư Hạo nghe Lê Hiểu Mạn khen mẹ mình như vậy thì nhìn cô, ôm eo thật chặt, khẽ cười: "Không phải người một nhà thì không vào một nhà, mẹ chồng đẹp, con dâu cũng đẹp."

Lê Hiểu Mạn nghe anh nói thì cực kì xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ lại đỏ lên.

Lúc này, Lạc Thụy chợt nói: "Tổng giám đốc, hình như có người đã đến bái tế mẹ anh rồi."

Dứt lời, anh ta đứng lên, cầm đóa hồng trắng trên mộ Long Nhã Tâm đếm, vừa đúng 11 đóa, ở giữa còn có một bông hoa may mắn vươn thẳng.

Anh ta nhíu mày, nhìn Long Tư Hạo: "11 đóa hồng trắng, ý nghĩa là toàn tâm toàn ý, còn có cách nói khác là thế gian này chỉ có mình em, bông hoa ở giữa là chỉ sự vĩnh hằng. Tổng giám đốc, nếu tôi đoán không sai thì đây là hoa của một người đàn ông, mà nói không chừng chỉ mới rời đi thôi, nhưng là ai mới được nhỉ?"

421. Chương 421: Kì Quái Muốn Chết (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh ta nhìn khắp nơi tìm kiếm người vừa bái tế Long Nhã Tâm.

Long Tư Hạo sắc bén nhìn đóa hoa hồng trắng trong tay Lạc Thụy, ánh mắt lạnh lung mím chặt môi.

Mẹ anh Long Nhã Tâm trước kia là người thích hoa hồng trắng, bởi vì hoa hồng trắng tượng trưng cho sự thuần khiết và tình yêu cao quý, đơn thuần.

Mà mẹ thích thích 10 đóa hoa hồng trắng ở giữa có một đóa hoa tím ngoại trừ ba anh thì rất ít người biết.

Người có thể mang hoa tới cho bà nhất định là người rất hiểu bà, người này có thể là ai đây?

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo vẫn nhìn chằm chằm hoa trên tay Lạc Thụy nhưng không nói gì, cô duỗi tay ra kéo anh: "Tư Hạo…"

Long Tư Hạo thu hồi tầm mắt thâm tình nhìn cô, nhếch môi nở nụ cười dịu dàng sau đó kéo tay cô đến bia mộ của Long Nhã Tâm.

Ngay sau đó anh để quản gia chú Thành cầm tới bó hoa hồng trắng có thêm đóa màu tím đã chuẩn bị, sau đó nắm tay Lê Hiểu Mạn cùng cô cúi người, sau đó lại giới thiệu cô cho Long Nhã Tâm.

Lúc Lê Hiểu Mạn nghe Long Tư Hạo giới thiệu cô là vợ anh, là con dâu của bà, khuôn mặt cô đỏ có thể ứa ra máu, trái tim cũng nhảy bình bịch, khẩn trương như lần đầu tiên gặp mẹ chồng vậy.

Tô Dịch và Lạc Thụy cùng chú Thành đều tiến lên cúng bái.

Bái tế cho Long Nhã Tâm xong thì đã là 1h sau.

Lạc Thụy cúi đầu với Long Nhã Tâm sau đó nhìn Long Tư Hạo nhíu mày hỏi: "Tổng giám đốc, hiện tại anh trở về hay là bái tế…"

Chữ ba anh ta chưa kịp nói ra.

Vì cho tới nay anh rất ít khi nhắc tới ba mình là Hoắc Thần Phong trước mặt anh ta, Tô Dịch và Lăng Hàn Dạ, mà anh ta cũng cảm thấy Hoắc Thần Phong là điều cấm kỵ của anh.

Lê Hiểu Mạn thấy Lạc Thụy muốn nói lại thôi, cô khó hiểu nhìn anh ta: "Trợ lý Lạc, sao anh không nói cho hết đi? Tư Hạo còn phải đi bái tế ai?"

Cô vừa nói sau đó đột nhiên nghĩ ra mộ của ba anh là Hoắc Thần Phong cũng ở đây.

Gả vào Hoắc gia một năm, cô chỉ đi theo Hoắc Nghiệp Hoằng và Hoắc Vân Hy đến đây bái Hoắc Thần Phong một lần, hơn nữa tính ngày thì hôm nay cũng là ngày giỗ của ông ấy.

Long Tư Hạo là anh cùng ba khác mẹ với Hoắc Vân Hy, Hoắc Thần Phong là ba của Hoắc Vân Hy, đương nhiên cũng là ba anh.

Nghĩ thế cô nhìn anh, thấy sắc mặt anh trầm xuống làm cô nhìn không hiểu, cô chau mày cảm thấy hình như anh không muốn đi bái tế ba mình.

Đối với chuyện của Hoắc gia cô không hiểu rõ, đặc biệt là đời trước cô càng không rõ.

Cô nhăn mày ngoái đầu nhìn ảnh chụp Long Nhã Tâm trong bia mộ, trong lòng không tự chủ so sánh với Lý Tuyết Hà, mặc kệ so sánh thế nào thì Long Nhã Tâm đều có khí chất, có giáo dưỡng thậm chí xinh đẹp hơn rất nhiều.

Hai người quả thật là một trên trời một dưới đất.

Giờ phút này cô thật không hiểu sao lúc đó ba của Long Tư Hạo là Hoắc Thần Phong lại đi cưới một người đàn bà không có tốt chất lại không giáo dưỡng như Lý Tuyết Hà.

Cô lại nhìn anh, có thể hiểu được vì sao anh không đi bái tế ba mình, cói lẽ vì ba anh và mẹ anh ly hôn rồi cưới Lý Tuyết Hà.

Dể cho cô cảm thấy ngoài ý muốn là vậy mà ngày giỗ của ba mẹ anh lại là một ngày, cô càng cảm thấy năm đó xảy ra chuyện gì.

Có lẽ ba mẹ anh mất có rất nhiều điều kì quái.

"Tư Hạo…" cô vươn tay, năm ngón tay đan xen với tay anh, ngước mắt nhìn anh, đôi môi phấn hồng mím lại nhưng không nói gì.

Long Tư Hạo nắm chặt tay cô, ánh mắt đầy thâm tình nhìn cô sau đó vén tóc ra sau vành tai giúp cô: "Mệt rồi sao? Anh để Lạc Thụy đưa em vào xe trước."

Lê Hiểu Mạn dịu dàng lắc đầu, cô cười nhẹ nói: "Em không mệt, em muốn ở đây cùng anh."

Một câu ngắn gọn muốn ở đây cùng anh nói dễ như trở bàn tay nhưng lại gây xúc động cho anh, anh kéo cô ôm vào ngực, cúi đầu hôn cô mới dịu dàng cưng chiều nói: "Được rồi, đã gặp mẹ chồng giờ đi gặp…"

Nói đến đây ánh mắt anh tối lại, cười cười nhìn cô sau đó ôm eo cô đi đến mộ của Hoắc Thần Phong.

Lê Hiểu Mạn bị anh ôm chặt muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cô chau mày, xem ra cô đoán không sai, quả nhiên trong lòng anh có khúc mắc với ba mình.

Đi theo sau bọn họ còn có ba người là Lạc Thụy, Tô Dịch và chú Thành.

422. Chương 422: Kì Quái Muốn Chết (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy nhìn Long Tư Hạo đang ôm Lê Hiểu Mạn, nhếch môi cười: "Tôi nhìn tổng giám đốc và Lê tiểu thư càng thấy bọn họ như trời sinh một đôi vậy."

Nhìn Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn ở bên nhau hạnh phúc vui vẻ, chú Thành làm quản gia ở Long gia từ hồi còn trẻ đương nhiên cũng vui mừng thay cho họ.

Ông cười vui vẻ nhìn Lạc Thụy, liên tục gật đầu: "Tôi cũng cảm thấy thiếu gia và thiếu phu nhân như kim đồng ngọc nữ vô cùng xứng đôi, tiểu thư ở trên trời có linh thiêng nhìn thấy thiếu gia hạnh phúc như vậy nhất định sẽ vui mừng."

Tô Dịch đi đằng sau đeo mắt kính nghe được lời ông ấy vầ Lạc Thụy nói, hàng lông mày dưới tóc mái nhăn lại, đôi mắt trắng đen rõ ràng đẳng say mắt kính nheo lại, đôi môi nhếch lên vòng cung tuy nhỏ nhưng mang theo sự quỷ dị không nói nên lời.

……

Long Tư Hạo ôm Lê Hiểu Mạn đi đến ngôi mộ của Hoắc Thần Phong, lại thấy Hoắc Nghiệp Hoằng, Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà, Hạ Lâm và thím Lâm đều ở đó.

Không chỉ có bọn họ mà cách đó không xa còn có mười mấy người vệ sĩ mặc áo đen.

Có Hoắc Nghiệp Hoằng ở đây đương nhiên đám vệ sĩ đó là để bảo vệ ông ta.

Lý Tuyết Hà nhìn thấy bọn họ trước, nhìn hai người thân mật ôm nhau, trong mắt bà ta hiện lên sự khinh thường, giọng điệu trào phúng: "Tư Hạo, sao giờ mới tới? Dì còn tưởng con quên mất mình còn có ba đấy, nhiều năm con không về bái tế cho ba mình, hôm nay đến bái cho tốt đi.'

Dứt lời, bà ta không vui, giọng điệu chua ngoa nói: "Lê tiểu thư, cô tới đây làm gì? Cô đi nhầm chỗ sao? Cô và Vân Hy đã ly hôn rồi, không phải người Hoắc gia nữa thì chạy tới đây hình như không thích hợp…"

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy bà ta lắm mồm không dứt, sắc mặt thâm trầm, uy nghiêm quát: "Câm miệng cho tôi, cô còn dám nói thêm một câu tôi liền đuổi cô ra khỏi Hoắc gia, dù Mạn Mạn và Vân Hy đã ly hôn thì nó vẫn là cháu gái Hoắc Nghiệp Hoằng tôi, nó tới đây là đương nhiên."

Lý Tuyết Hà bị Hoắc Nghiệp Hoằng dạy dỗ liền ngậm miệng, không dám nói thêm một câu, quy củ cúi đầu, hai mắt nheo lại, trong lòng càng thêm ghét Lê Hiểu Mạn, hận không thể cho người giết chết cô cho hả giận.

Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn bà ta, hừ lạnh một tiếng sau đó nhìn Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo.

Thấy Long Tư Hạo thân mật ôm Lê Hiểu Mạn, ông ta nhíu mà chống gậy đi tới vươn tay vỗ vai Long Tư Hạo: "Đi đi, nhiều năm cháu không về, đi bái tế cho ba cháu đi."

Giờ phút này ông ta nhìn thấy Long Tư Hạo sẽ nhớ tới Hoắc Thần Phong, trong mắt và gương mặt đầy bi thương.

Đôi mắt ông ta ươn ướt, nhìn Lê Hiểu Mạn hòa ái nói: "Mạn Mạn, cháu cũng đi đi."

Lê Hiểu Mạn gật đầu, ngước mắt nhìn khuôn mặt bi thương của Hoắc Nghiệp Hoằng, cô tiến lên an ủi: "Ông nội, đừng quá đau buồn."

Hoắc Nghiệp Hoằng muốn giấu đi sự bi thương trong mắt nhưng mất đi con trai vẫn làm ông ta rơi nước mắt, ông ta chống gậy gật đầu với cô: "Đi đi, ông không có việc gì."

Sau đó ông ta được thím Lâm đỡ đi, nước mắt ướt đẫm.

Hạ Lâm và Hoắc Vân Hy đang đứng trước mộ Hoắc Thần Phong, thấy Lê Hiểu Mạn cùng Long Tư Hạo đi tới, Hạ Lâm nhìn hai người gật đầu xem như chào hỏi liền lùi ra.

Thấy Hạ Lâm chào hỏi, Lê Hiểu Mạn hơi sửng sốt, đột nhiên phát hiện gần đây Hạ Lâm không giống lắm, nhìn thấy cô lại không nói lời châm chọc, hơn nữa thái độ đối với cô cũng tốt hơn nhiều, điều này làm cho cô vô cùng khó hiểu và nghi hoặc.

Nhưng mà Hạ Lâm thay đổi không nằm trong phạm vi quan tâm của cô, cô không suy nghĩ nhiều mà ngước mắt nhình Hoắc Vân Hy, thấy anh ta vẫn đứng trước bia mộ không có ý rời đi, cô chau mày nhìn Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo vẫn như cũ bên cạnh Lê Hiểu Mạn, ánh mắt thâm thúy nhìn Hoắc Vân Hy đang đứng trước bia mộ, đôi môi mím chặt, thái độ lạnh lùng mà kiên nghị.

Xung quanh tản ra khí lạnh.

Mà Hoắc Vân Hy đứng trước bia mộ cũng tỏa ra khí lạnh.

Hạ Lâm đứng gần anh ta nhìn Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn sau đó lại nhìn Hoắc Vân Hy gọi một tiếng: "Vân Hy…"

Hoắc Vân Hy chống gậy, đôi mắt không hề chớp nhìn chằm chằm ảnh chụp trên bia mộ Hoắc Thần Phong, khuôn mặt tuấn tú banh lên, lạnh lùng làm cho người ta không đoán ra anh ta đang nghĩ gì.

Lạnh lùng nhếch môi, đột nhiên anh ta xoay người lạnh lùng nhìn Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn, tay trái nắm chặt hơn.

"Mạn Mạn…" anh ta nhìn Lê Hiểu Mạn, ánh mắt lạnh lùng nhu hòa vài phần, nhỏ giọng kêu một tiếng, sau đó lại nhìn Long Tư Hạo, ánh mắt nhu hòa vừa nãy lại sắc bén mà lạnh lẽo, khóe môi nhếch lên: "Anh tới đây làm gì? Anh dựa vào đâu mà tới đây? Anh đã hơn 10 năm không về, trong mắt anh còn ba sao?"

Long Tư Hạo như cố ý vậy, bàn tay ôm Lê Hiểu Mạn càng xiết chặt, ôm cả người cô vào ngực, đôi mắt hẹp dài híp lại, ánh mắt u ám nhìn Hoắc Vân Hy, nhếch môi, âm thanh lạnh lùng: "Trong mắt tôi có ông ấy hay không không liên quan gì tới cậu, hiện tại chỉ cần cậu tránh ra thôi."

423. Chương 423: Thế Nào? Rất Muốn Hôn Anh?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy nhắm chặt hai mắt, đứng trước mộ, không có ý tránh né, thanh âm lạnh như băng: "Nếu không tán thành họ Hoắc, cũng không coi mình là người Hoắc gia, anh cần gì phải giả mù sa mưa tới cúng tế?"

Ánh mắt Long Tư Hạo âm trầm sắc bén nhìn anh ta, môi mỏng nhếch lên độ cong tàn bạo lạnh lẽo, quanh thân khí thế khiếp người: "Tránh ra."

Giọng anh không lớn, nhưng trong giọng nói ẩn chứa hơi lạnh thấu xương.

Hoắc Vân Hy lạnh lùng cong khóe môi: "Anh không phải người Hoắc gia, không có tư cách tới đây, muốn tôi tránh ra, trừ phi tôi chết."

Lê Hiểu Mạn thấy giữa Hoắc Vân Hy và Long Tư Hạo dường như có lửa chiến đang cháy, cô bình thản nhìn Hoắc Vân Hy: "Hoắc Vân Hy, chú Hoắc đã mất, bất kỳ ai đều có thể vái, cho dù là người không quen biết vái cũng không quá đáng, huống chi Tư Hạo không họ Hoắc, nhưng là con trai của chú Hoắc, anh ấy có tư cách xuất hiện ở đây, mà anh không có tư cách ngăn cản."

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn nói chuyện thay Long Tư Hạo, trong đôi mắt lãnh mị của anh ta thoáng qua vẻ đau buồn, bi thương nhìn cô: "Mạn Mạn… Em… Em…"

Đột nhiên, anh ta câu môi cười lạnh: "Ha ha… Còn chưa gả cho anh ta, em đã bắt đầu bảo vệ anh ta."

Hạ Lâm đứng một bên thấy Hoắc Vân Hy mặt đầy bi thương nhìn Lê Hiểu Mạn, cô ta âm thầm siết chặt hai tay, căm ghét với Lê Hiểu Mạn lại tăng thêm một phần, nhưng không biểu lộ ra mặt.

Cô ta nhìn Hoắc Vân Hy, cau mày nói: "Vân Hy, hay là anh để cho anh cả anh cúng tế ba anh đi, đừng… đừng chọc chị tức giận."

Tay trái Hoắc Vân Hy siết lại, vang lên tiếng rắc rắc, gương mặt tuấn tú băng bó, vẫn không né ra.

Lý Tuyết Hà vì vừa bị Hoắc Nghiệp Hoằng khiển trách một trên, nên đứng một bên không nói gì.

Mà lúc này, Hoắc Nghiệp Hoằng ở cách đó không xa được thím Lâm đỡ đi tới, thấy Hoắc Vân Hy đứng cản trước mộ, sắc mặt trầm xuống, nhìn anh ta nói: "Vân Hy, con cản trở làm gì? Mạn Mạn nói đúng, bất kỳ ai đều có thể vái Thần Phong, huống chi Tư Hạo là con ruột Thần Phong, bất kể nó có họ Hoắc hay không, nó vẫn giống con, đều có tư cách này, hai anh em con có thù oán gì thì giải quyết lúc không có ai, đừng tranh cãi nhau ngay trước mặt ba con chọc ba con giận, còn không tránh cho ông."

Hoắc Nghiệp Hoằng nói xong, vẻ mặt uy nghiêm rống to.

Hoắc Vân Hy siết chặt tay trái, ánh mắt lạnh như băng nhìn Long Tư Hạo mặt bình thản không nhìn ra vui mừng, chống gậy vô cùng không tình nguyện tránh ra.

"Vân Hy…"

Hạ Lâm thấy vậy, đang muốn đỡ anh ta, lại bị anh ta đẩy ra, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn cô ta, thanh âm lạnh như băng: "Đừng đụng vào tôi, cũng đừng theo tôi."

Dứt lời, anh ta một mình chống gậy khập khễnh đi ra ngoài.

"Vân Hy…" Lý Tuyết Hà chuẩn bị đuổi theo, bị Hoắc Nghiệp Hoằng ngăn lại.

"Để cho nó một mình yên tĩnh."

Nghe thế, Lý Tuyết Hà đáp một tiếng, đi về phía Hạ Lâm, nhìn bụng cô ta, mới ngẩng đầu cười nhìn cô ta: "Lâm Lâm, đứng lâu vậy có mệt không? Dì đỡ con đi nghỉ ngơi."

"Cảm ơn dì!" Hạ Lâm nhìn Hoắc Vân Hy rời đi, sau đó nhìn Lý Tuyết Hà ôn uyển cười một tiếng.

"Cảm ơn cái gì, đều là người một nhà." Lý Tuyết Hà thấy Hạ Lâm vừa biết lễ phép vừa ôn uyển làm người ta hài lòng, trong lòng càng thích, đỡ cô ta qua một bên nghỉ.

Lê Hiểu Mạn cũng nhìn hướng Hoắc Vân Hy rời đi, sau đó cùng Long Tư Hạo đi tới trước mộ Hoắc Thần Phong.

Cô nhìn hình Hoắc Thần Phong trên mộ, lại nhìn Long Tư Hạo, lúc này mới phát hiện anh và ba anh rất giống nhau, nhất là lông mày mắt mũi, đường nét khuôn mặt, cực kỳ giống ba anh.

Mà đôi môi ưu mỹ của anh thì giống mẹ anh Long Nhã Tâm, môi như hoa anh đào, rất có sức dụ dỗ.

Nhìn môi anh đào quyến rũ của anh, cô không khỏi nghĩ tới lúc hôn môi với anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lên, không tự chủ đỏ ửng, cô lập tức thu hồi ánh mắt mê luyến, không dám nhìn mộ Hoắc Thần Phong nữa, ở trước mộ ông, cô lại si mê nhìn con trai ông, vậy rất không tôn kính ông, quá mất mặt.

Sắc mặt vốn lạnh lẽo cứng rắn, ánh mắt thâm thúy của Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn nhìn chằm chằm môi anh, anh cong môi, nhích lại gần cô thấp giọng hỏi: "Thế nào? Rất muốn hôn anh?"

Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, tức giận trợn mắt nhìn anh, khẽ cắn môi dưới không lên tiếng.

Hoắc Nghiệp Hoằng cách đó không xa thấy cử chỉ thân mật của hai người, ông siết chặt gậy, thở dài một hơi, sau đó nhìn hướng Hoắc Vân Hy rời đi.

Hoắc Vân Hy vốn yên tĩnh lại bị một người đột nhiên ngăn cản.

Người này mặc âu phục màu đen, dung mạo tuấn mỹ, chính là Long Quân Triệt.

"Ông là ai? Cản tôi làm gì?" Hoắc Vân Hy nheo mắt, ánh mắt lạnh như băng nhìn người đàn ông đột nhiên ngăn anh ta lại.

Ánh mắt Long Quân Triệt thâm trầm sắc bén đánh giá anh ta chống gậy từ trên xuống dưới, môi mỏng nhếch lên độ cong sâu không lường được: "Tôi là ai không quan trọng, quan trọng chính là tôi tới giúp cậu."

"Giúp tôi?" Hoắc Vân Hy lạnh lùng câu môi, ánh mắt sắc bén như kiếm nhìn ông: "Giúp tôi cái gì? Tôi và ông không quen biết, ông dựa vào cái gì giúp tôi? Tôi dựa vào cái gì tin ông?"

"Ha ha…" Long Quân Triệt câu môi cười, ánh mắt tà khí nhìn anh ta, thanh âm trầm mạnh: "Chỉ bằng chúng ta có chung người phải đối phó, chỉ bằng tôi có thể giúp cậu lấy được cái cậu muốn, nếu như cậu và tôi hợp tác, tôi đảm ảo cậu sẽ có cái đời này cậu không thể nào có."

"Ha ha… Lấy được cái tôi muốn?" Hoắc Vân Hy lạnh lùng híp mắt, cong môi hỏi: "Ông biết tôi muốn gì sao?"

Mắt Long Quân Triệt thâm trầm nhìn anh ta, ưu nhã cười một tiếng: "Trở nên mạnh mẽ, danh lợi, địa vị, nhưng tôi biết cậu muốn nhất là một người phụ nữ, một người phụ nữ bị anh cả của cậu cướp đi."

Hoắc Vân Hy nghe ông nói, hai mắt kinh ngạc nhìn ông: "Ông rốt cuộc là ai? Ông biết gì? Tại sao chọn tôi hợp tác với ông?"

Nhìn Hoắc Vân Hy kinh ngạc, Long Quân Triệt ôn nhã cười: "Tôi đã nói, tôi là ai không quan trọng, nên biết tôi đều biếu, nêu cậu muốn cướp người phụ nữ kia lại, thì nhất định phải đánh bại anh cả cậu, nhưng lấy năng lực hiện tại của cậu, cậu căn bản không có cơ hội thắng anh cả cậu, không nói thế lực sau lưng cậu ta bao lớn, cậu đơn độc đấu với cậu ta, cậu không phải đối thủ của cậu ta, cậu ta trải qua huấn luyện đặc biệt, năng lực phòng ngự và năng lực tác chiến rất mạnh, cho dù cậu cầm súng tự động, cậu ta tay không, cậu cũng không phải đối thủ của cậu ta, cho nên, cậu phải đề cao năng lực tác chiến, mà cái đó, tôi có thể dạy cậu."

424. Chương 424: Lo Lắng, Đột Nhiên Vang Lên Tiếng Súng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe vậy, tay trái Hoắc Vân Hy cầm chặt gậy, gương mặt tuấn tú căng thẳng, ánh mắt lạnh như băng nhìn Long Quân Triệt: "Tôi dựa vào cái gì mà tin ông?"

Long Quân Triệt vẫn ôn nhã cười, tiến lên, trong tay có thêm một cây súng lục màu đen, trực tiếp nhắm vào mi tâm Hoắc Vân Hy.

Thấy thế, ánh mắt Hoắc Vân Hy sững sờ, sau đó nheo mắt, lạnh lùng cong môi: "Chỉ bằng cái này?"

"Ha ha…" Long Quân Triệt câu môi cười, lấy súng xuống: "Tôi quả nhiên không nhìn lầm cậu, cậu bình tĩnh và không sợ chết hơn so với tưởng tượng của tôi, cậu là thì sinh nối nghiệp tôi tốt nhất, chỉ cần cậu và tôi hợp tác, tôi sẽ dạy cậu tất cả những gì tôi biết, tin tôi, không tới ba năm, tôi có thể làm cho cậu trở nên mạnh mẽ giống anh cả cậu, bất kể là đấu đơn độc hay đấu một nhóm, cậu sẽ mạnh hơn cậu ta, chỉ có cậu trở nên cường đại, cậu mới có thể cướp người phụ nữ của cậu về dễ như trở bàn tay, không có một phụ nữ

nào không thích đàn ông ưu tư thành công khắp mọi mặt, có tiền còn có thế, mà cậu hiện tại, giống như phế vật, cậu cảm thấy cậu có tư cách và năng lực gì cướp người phụ nữ kia lại?"

Ông nói khiến Hoắc Vân Hy nhớ lại lời Hạ Lâm, anh ta nhíu mày, nhìn chính mình, tay phải không làm được, đùi phải cũng không có tri giác như tàn phế, anh ta giống như một phế vật, quả thật không có tư cách và năng lực thắng Long Tư Hạo.

Tay trái anh ta nắm chặt gậy, sắc mặt tái xanh, ánh mắt lộ ra lạnh lẽo nhìn Long Quân Triệt: "Cho dù là vậy, tôi cũng cảm thấy không cần thiết hợp tác với ông."

Long Quân Triệt khẽ nhướng mày, câu môi cười: "Xem ra cậu vẫn không tin tôi có năng lực làm cho cậu trở nên mạnh mẽ."

Dứt lời, ông nhét cây súng lục màu đen vào tay Hoắc Vân Hy, ánh mắt thâm trầm nhìn anh ta, giọng ôn hòa: "Nổ súng về phía tôi."

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy nheo mắt, ánh mắt kinh ngạc nhìn Long Quân Triệt: "Ông có ý gì?"

Long Quân Triệt ôn nhã cười: "Cậu chỉ cần nổ súng là được."

Hoắc Vân Hy cầm cây súng lục trong tay, ngón trỏ thon dài động một cái, vẫn không bóp cò.

Long Quân Triệt thấy thế, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén nhìn anh ta: "Sao? Không dám bắn? Cậu ngay cả súng cũng không dám bắn, làm sao thắng anh cả cậu? Xem ra là tôi coi trọng cậu, cậu cả đời này cũng chỉ có thể làm một phế vật khập khễnh, chẳng những mất đi thân phận địa vị, mất đi Hoắc thị, còn mất đi người phụ nữ mình thích nhất, nếu cậu ngay cả súng cũng không dám bắn, tôi không cần phảii lãng phí thời gian trên người cậu, súng này tôi cho cậu, tự cậu tìm chỗ tự vẫn đi."

Giọng Long Quân Triệt mang theo giễu cợt nói xong, không nhìn Hoắc Vân Hy nữa, xoay người rời đi.

Ông nói thế vốn muốn kích thích Hoắc Vân HY, anh ta nắm chặt súng trong tay, híp mắt, ánh mắt run lên, ngón trỏ thon dài đột nhiên bóp cò…

Chỉ nghe "đùng" một tiếng, Hoắc Vân Hy cảm thấy một bóng người nhanh chóng lướt qua trước mặt anh ta, một giây kế tiếp, súng lục màu đen trong tay anh ta bị người khác cướp đi, đầu súng nhắm vào mi tâm anh ta.

"Ông…"

Anh ta kinh ngạc trợn to mắt, ánh mắt tràn đầy khiếp sợ, không dám tin nhìn người đàn ông xuất hiện trước mặt anh ta.

Mới ba giây, ông chẳng những có thể tránh đạn, còn dùng tốc độ nhanh nhất nhảy tới trước mặt anh ta, nhanh chóng cướp súng trong tay anh ta, dưới tình huống anh ta không nhận ra liền chỉa súng vào mi tâm anh ta.

Thân thủ nhạy bén, tốc độ cực nhanh của ông khiến anh ta không dám tưởng tượng.

Người có thân thủ như vậy nhất định trải qua huấn luyện đặc biệt.

Long Quân Triệt ôn nhã cười, nhét súng lục vào tay Hoắc Vân Hy lần nữa, ánh mắt thâm trầm nhìn anh ta: "Bây giờ cậu có thể không vội đáp ứng tôi, tôi cho cậu thời gian cân nhắc, cậu không cần tìm tôi, chờ tôi cảm thấy thời điểm thích hợp, tôi sẽ tự tới tìm cậu."

Dứt lời, ông xoay người rời đi, cách đó không xa chính là mộ của Long Nhã Tâm, mà ông đi hướng đó.

Hoắc Vân Hy nhìn bóng lưng Long Quân Triệt hồi lâu, mới thu hồi ánh mắt, nhìn súng trong tay anh ta, trong mắt nổi lên ưu tư phức tạp.

Long Tư Hạo quá mạnh mẽ, anh ta muốn thắng anh, muốn đoạt lại Mạn Mạn, quả thật phải trở nên mạnh mẽ hơn anh.

Trước mộ Hoắc Thần Phong, tiếng súng vừa vang, Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn, Lạc Thụy, Tô Dịch, thím Lâm, chú Thành, Lý Tuyết Hà đều nghe.

Nghe tiếng súng, Lạc Thụy nhìn Long Tư Hạo, nhíu mày: "Tổng giám đốc, tại sao có tiếng súng? Hình như từ hướng mộ mẹ anh truyền tới?"

Lê Hiểu Mạn vừa nghe tiếng súng cũng giật mình, ngước mắt nhìn hướng mộ Long Nhã Tâm.

Long Tư Hạo cau mày, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hướng mộ mẹ anh, nhìn Lê Hiểu Mạn, thanh âm trầm thấp ôn nhu: "Hiểu Hiểu, anh đi qua xem, em ở đây chờ anh, hử?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn anh, trong mắt thoáng qua nồng đậm lo lắng: "Không, em đi cùng anh."

Nghĩa trang công cộng đột nhiên vang tiếng súng, khiến cô có dự cảm rất xấu, cô rất sợ tách ra với anh, sợ anh gặp nguy hiểm.

425. Chương 425: Lo Lắng, Đột Nhiên Vang Lên Tiếng Súng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy trong mắt cô đều là lo lắng, ánh mắt chứa đầy ý cười, bàn tay khẽ vuốt mặt cô, năm ngón tay thon dài xuyên vào tóc cô, bấu sau ót cô, cúi đầu xuống, thâm tình hôn cô.

Anh đột nhiên hôn, Lê Hiểu Mạn sững sờ, hoàn toàn không phản ứng kịp, hai mắt trợn to, kinh ngạc bị anh hôn sâu.

Chờ cô phục hồi tinh thần, ánh mắt vô tình liếc qua mộ Hoắc Thần Phong, cảm thấy lúng túng không thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ như trái đào chín muồi.

Tại sai anh có thể hôn cô ở đây?

Anh có thể đừng đánh bất ngờ như vậy không?

Hai người hôn nhau ngay trước mặt nhiều người, Lạc Thụy và chú Thành đã sớm nhìn quen, cũng không sao.

Đôi mắt hắc bạch phân minh của Tô Dịch sau tròng kính vẫn nhìn chằm chằm vào Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn, vẻ mặt bình thản, không nhìn ra biểu tình gì.

Hoắc Nghiệp Hoằng, Lý Tuyết Hà, Hạ Lâm, cùng với thím Lâm thấy Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn thân mật hôn môi như vậy, mấy người trừ khiếp sợ ra, sắc mặt khác nhau.

Trên mặt Hạ Lâm không lộ ra gì, nhưng đáy lòng âm thầm châm chọc.

Thím Lâm mặt đầy khiếp sợ.

Lâm Tuyết Hà hoàn toàn biểu lộ khinh bỉ ra mặt, thấp giọng lẩm bẩm không biết xấu hổ.

Còn Hoắc Nghiệp Hoằng sắc mặt khổ sở, mặt âm trầm, đôi tay già cầm gậy, dáng vẻ không thấy vì tịnh.

Long Tư Hạo chỉ hôn Lê Hiểu Mạn một hồi, liền rời khỏi đôi môi mê người của cô, ánh mắt thâm tình cưng chiều nhìn cô: "Không cần lo cho anh, anh sẽ không để cho mình có chuyện, ở đây chờ anh."

Dứt lời, anh buông cô ra, nhìn Lạc Thụy: "Cậu ở lại."

"Không cần!" Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn anh, môi khẽ nhấp: "Để trợ lý Lạc đi cùng anh, nếu anh không để anh ấy đi cùng, em sẽ đi cùng anh."

Nghe vậy, Long Tư Hạo nhìn cô, môi mỏng cong lên: "Được, Lạc Thụy đi cùng anh, vậy em ở đây chờ anh, không được đi đâu, hửm?"

"Ừ!" Lê Hiểu Mạn nhìn anh khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn anh, Lạc Thụy, Tô Dịch đi về phía mộ Long Nhã Tâm.

Hoắc Nghiệp Hoằng đợi Long Tư Hạo đi xa, mới chống gậy đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, ánh mắt phức tạp nhìn cô, thở dài một hơi: "Mạn Mạn, đỡ ông nội qua bên kia đi."

"Ông nội… Nhưng mà…" Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, khẽ cau mày, vừa khó xử vừa lo lắng.

Ánh mắt Hoắc Nghiệp Hoằng sắc bén nhìn cô, ôn hòa cười một tiếng: "Sao? Mạn Mạn đang sợ gì?"

"Ông nội, tiếng súng vừa rồi ông cũng nghe được, con sợ ông gặp nguy hiểm, hơn nữa Tư Hạo kêu con ở đây chờ anh ấy."

Câu nói sau cùng, cô nói hơi nhỏ.

Vì Hoắc Nghiệp Hoằng không đồng ý cô và Long Tư Hạo ở bên nhau, cô nhíu chặt mày.

Hoắc Nghiệp Hoằng sâu kín nhìn cô một hồi, ánh mắt hòa ái: "Mạn Mạn, có vệ sĩ đi theo, con không cần lo lắng, nhân cơ hội này, ông nội có lời muốn nói với con."

Lê Hiểu Mạn nghe vậy, ngước mắt nhìn ông, sau đó gật đầu, đỡ ông đi qua bên kia.

Mười mấy vệ sĩ theo sau bọn họ.

Đi một lát, Hoắc Nghiệp Hoằng mới nhìn Lê Hiểu Mạn, lông mày trắng nhíu lại, thở dài một hơi: "Mạn Mạn, hôm nay ông nội nói thật với con, hẳn trong lòng con rất rõ, ông không tán thành con và Tư Hạo ở bên nhau…"

Nói tới đây, ông nhìn bụng bằng phẳng của cô, trầm mặc một lúc, lại nói: "Cho dù con đã mang thai đứa nhỏ của Hoắc gia, ông cũng không đồng ý hai con ở bên nhau."

Lời của ông làm cho Lê Hiểu Mạn nhíu mày chặt hơn, buông tay ông ra, ánh mắt bi thương nhìn ông: "Ông nội, con không hiểu tại sao ông phải như vậy, ban đầu ông nhất quyết kiên trì muốn con gả cho Hoắc Vân Hy, tại sao bây giờ nhất định phải ngăn cản con và Tư Hạo ở bên nhau? Chẳng lẽ Hoắc Vân Hy là cháu trai ông, Tư Hạo thì không phải sao? Ông như vậy không công bằng với Tư Hạo."

Hoắc Nghiệp Hoằng nhíu lông mày trắng, ánh mắt phức tạp nhìn cô: "Mạn Mạn, ông nội biết con là một đứa nhỏ ngoan, ông nội thật sự thích con, đối đãi con như cháu ruột, cho nên ban đầu mới kiên trì muốn con gả cho Vân Hy, ông nội cũng biết Vân Hy không biết cách yêu con, không quý trọng con thật tốt, mới khiến con mất hết ý chí với nó, bây giờ hai con ly dị, ông nội tiếc nuối nhất, ông nội cảm thấy rất thẹn với con, nhưng…"

Nói đến đây, ông ngừng lại, khuôn mặt già nua bị năm tháng lưu lại dấu vết trừ không biết làm sao còn có bi thương.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn ông hỏi: "Nhưng cái gì ạ?"

"Haiz!"

Hoắc Nghiệp Hoằng thở dài một hơi, nhìn Lê Hiểu Mạn tiếp tục nói: "Nhưng con biết tính cách của Vân Hy, nó rất quật cường, một khi quyết định chuyện gì, sẽ không thay đổi, cho nên nó sẽ không dễ dàng từ bỏ con, tình cảm nó và Tư Hạo vốn không tốt, nếu con thật sự gả cho Tư Hạo, hai anh em nó nhất định sẽ xích mích thành thù, đây là điều ông nội không muốn thấy, Thần Phong đã không còn ở đây, người thân nhất của ông nội chính là hai đứa nó, ông nội rất sợ hai đứa nó sẽ vì con mà chết đi sống lại, cho nên, bất kể là vì duy trì môn phong* Hoắc gia, hay là bảo vệ tình cảm hai anh em nó, để ngừa hai anh em căm hận giết nhau, ông phải ngăn cản con và Tư Hạo kết hôn."

(*) Môn phong: Nề nếp gia đình.

426. Chương 426: Biến Thái

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nghe xong những lời ông nói, tim Lê Hiểu Mạn nhíu chặt, đáy lòng lan tràn sự bi thương, đôi mắt trong veo nổi lên một tầng hơi nước, nhìn Hoắc Nghiệp Hồng khẽ cắn môi dưới: "Ông nội, nhưng… Nhưng cháu không thể rời bỏ Tư Hạo, cháu… cháu yêu anh ấy."

Trước mặt Long Tư Hạo, cô chưa từng nói yêu anh, nhưng ở trước mặt Hoắc Nghiệp Hồng, cô lại nhịn không được nói ra những lời này.

Cô yêu anh, không biết bắt đầu từ lúc nào đã yêu anh mất rồi.

Phần tình cảm này, càng lúc càng xâm nhập vào tận xương tủy cô, nối liền với kinh mạch cô, không thể dứt bỏ.

Rời khỏi Long Tư Hạo, đối với cô mà nói, là sống không bằng chết.

Hoắc Nghiệp Hồng thấy Lê Hiểu Mạn không muốn rời khỏi Long Tư Hạo, sắc mặt trầm xuống, giọng nói cũng mang theo vài phần uy nghiêm: "Mạn Mạn, trong lòng ông nội, cháu vẫn luôn là người hiểu chuyện, cũng là một người có trái tim lương thiện, lẽ nào cháu nhất định phải nhìn Vân Hy cùng Tư Hạo chém giết lẫn nhau, không phải anh chết thì tôi sống mới vừa lòng sao? Mạn Mạn, coi như ông nội cầu xin cháu, sinh đứa bé ra xong rồi rời khỏi Tư Hạo có được không?"

"Ông nội, ông đang nói cái gì vậy? Sao ông có thể nói như vậy?" Lê Hiểu Mạn lùi về sau một bước, đôi mắt trong veo như nước không dám tin nhìn Hoắc Nghiệp Hồng, hoàn toàn không ngờ rằng ông sẽ nói được những lời như thế.

Sinh con xong liền rời đi, ông xem cô là gì, công cụ sinh con sao?

Ông là người cô vẫn luôn tôn kính, vậy mà lại nói ra những lời tổn thương cô thế này.

Hoắc Nghiệp Hồng thấy sự bi thương trong mắt Lê Hiểu Mạn, ông nhíu chặt mày, vẻ mặt nghiêm túc cầm lấy tay cô: "Mạn Mạn, ông nội biết nói như vậy thật sự có lỗi với cháu, khiến lòng cháu bị tổn thương, nhưng cháu cũng nên đứng trên lập trường của ông nội mà ngẫm lại, ông nội có thể trơ mắt nhìn hai anh em Vân Hy cùng Tư Hạo đấu đá lẫn nhau sao? Đồng ý với ông, sinh con xong liền rời khỏi Tư Hạo, ông sẽ đưa cháu ra nước ngoài, chương trình học của cháu vẫn chưa hoàn thành, ra nước ngoài sẽ dễ dàng hoàn thành hơn."

"Ông nội… " Đôi mắt trong suốt của Lê Hiểu Mạn lóe ra nước mắt, ánh mắt bi thương nhìn Hoắc Nghiệp Hồng: "Xin lỗi ông nội, cháu không thể đồng ý với ông được, Tư Hạo yêu cháu, cháu cũng yêu Tư Hạo, anh ấy cho cháu sự hạnh phúc trước giờ chưa từng có, anh khiến cháu thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này, cháu không thể nào rời khỏi anh ấy được, ông không cho cháu gả cho anh ấy, cháu có thể đồng ý với ông, cho dù cả đời không danh không phận ở bên cạnh anh ấy, cháu cũng cam tâm tình nguyện, trừ khi Tư Hạo nói không yêu cháu, không cần cháu nữa, bằng không, cháu tuyệt đối sẽ không rời khỏi anh ấy."

Vẻ mặt Hoắc Nghiệp Hồng nghiêm túc nhìn Lê Hiểu Mạn: "Mạn Mạn, coi như là ông nội cầu xin cháu cũng không được sao?"

Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng đẩy tay Hoắc Nghiệp Hồng, nhìn ông lắc đầu, giọng nói kiên định: "Ông nội, ông đối xử với cháu rất tốt, cháu rất cảm kích, nhưng cháu muốn sống vì mình, sống vì Tư Hạo, vì con của chúng cháu, Tư Hạo cũng sẽ không cho phép cháu rời khỏi anh ấy, cháu không thể nào đồng ý với ông được, xin lỗi."

Thấy Lê Hiểu Mạn vẫn không đồng ý, sắc mặt Hoắc Nghiệp Hồng nghiêm khắc thêm vài phần, trầm mắt nhìn cô: "Mạn Mạn, cháu không nên ép ông nội làm những chuyện tổn hại đến cháu, cháu, Tư Hạo và Vân Hy, đều là người thân của ông, ông nội không muốn làm tổn thương ai cả."

Lê Hiểu Mạn khẽ cong môi cười, nhướng mày nhìn về phía Hoắc Nghiệp Hồng: "Ông nội, ông muốn đối phó với cháu thế nào thì cứ việc, trừ khi cháu chết, bằng không, cháu tuyệt đối sẽ không rời khỏi Tư Hạo, xin

lỗi! Làm cho ông thất vọng rồi, ông nội xin bảo trọng."

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn nhìn Hoắc Nghiệp Hồng cung kính gật đầu, liền xoay người đi về phía mộ của Long Nhã Tâm.

Hoắc Nghiệp Hồng thấy thế, nắm thật chặt gậy trong tay, đôi mắt ưng sắc bén nheo lại, sắc mặt thâm trầm, Mạn Mạn, sao cháu lại không nghe lời ông? Nghe theo lời ông không phải rất ngoan sao?

...

Lúc bốn người Long Tư Hạo, Lạc Thụy, Tô Dịch, chú Thành đến trước mộ Long Nhã Tâm, Long Tư Hạo phát hiện hoa hồng trắng anh vừa đặt trước mộ mẹ mình giống như có người vừa giẫm đạp lên, cánh hoa trắng tinh vãi đầy mặt đất.

Đồng thời mộ bia của mẹ anh bị bắn vỡ vụn mấy cm, một viên đạn khảm sâu vào đó.

Lạc Thụy thấy thế, kinh ngạc trợn to hai tròng mắt: "Oh! My god! Nơi đây đã xảy ra chuyện gì vậy? Là ai biến thái như vậy, chà đạp những cánh hoa như thế? Hoa này đẹp biết bao, tên biến thái kia có thù hận với những bông hoa này à?"

Long Tư Hạo nhíu chặt mày, ngồi xổm xuống, đưa tay vỗ về mộ bia mẹ anh, ánh mắt lạnh thấu xương liếc nhìn viên đạn trên mộ, đáy mắt hiện lên cảm xúc như muốn hủy diệt cả thế giới, môi mỏng mím chặt, quanh thân tỏa ra khí thế khiếp người, hận không thể chém kẻ đã phá mộ mẹ anh thành trăm mảnh.

Lạc Thụy nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Long Tư Hạo, hung ác nham hiểm kinh người, anh ấy đi lên phía trước, nhíu mày nhìn mộ bia, dò xét nói: "Tổng giám đốc, mộ bia bị phá hỏng có thể sửa lại, hiện tại quan trọng nhất chính là tra ra người nào đã nổ súng."

Nghe vậy, ánh mắt Long Tư Hạo phát lạnh, đứng bật dậy, ánh mắt nguy hiểm quét xung quanh, khi nhìn thấy một bóng người lóe lên, anh lập tức đuổi theo.

"Tổng giám đốc..."

Lạc Thụy thấy thế, nhìn về phía Tô Dịch, nhíu mày: "Tô thiếu gia, đi cùng không?"

Tô dịch mím chặt môi, không trả lời Lạc Thụy, nhưng lại cùng đuổi theo.

Lạc Thụy ngoái đầu nhìn chú Thành, nhíu mày nói: "Chú Thành, nơi này giao cho chú, nhanh chóng gọi điện cho người đến sửa mộ."

Dứt lời, anh ấy cũng đuổi theo.

Long Tư Hạo đuổi theo bóng người màu đen kia, nhưng lại gặp được Hoắc Vân Hy cách đó không xa, ánh mắt anh nhạy bén rơi vào khẩu súng lục trên tay Hoắc Vân Hy.

Đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh lạnh thấu xương nheo lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Hoắc Vân Hy, giọng nói như băng ngàn năm: "Hoắc Vân Hy, là cậu sao? Vừa rồi là cậu nổ súng?"

Hoắc Vân Hy nhìn thấy Long Tư Hạo đột nhiên xuất hiện, đôi mắt lãnh mị xẹt qua vẻ kinh ngạc, sau đó nhìn anh với ánh mắt sắc bén, lạnh lùng cong môi: "Là tôi thì thế nào?"

Thấy anh ta thừa nhận, Long Tư Hạo siết chặt hai tay, trong đôi mắt hiện lên vẻ nguy hiểm, ánh mắt lạnh lẽo như hàn băng nghìn năm, khóe môi nở nụ cười mang theo sự khát máu: "Là cậu tìm chết!"

Anh gằn từng chữ, trong nháy mắt ép đến gần Hoắc Vân Hy.

Thấy anh đột nhiên đến gần, Hoắc Vân Hy định lui về sau theo bản năng, nhưng nhớ đến khẩu súng trên tay, ánh mắt anh ta phát lạnh, lạnh lùng cong cong khóe môi, đột nhiên khẩu súng lên, giọng nói lạnh lùng: "Long Tư Hạo, tôi thấy người tìm chết là anh, anh có tin tôi lập tức giết chết anh không?"

Anh ta dứt lời, một giọng nói trong trẻo kèm theo sự kinh hoảng vang lên.

"Đừng mà!"

Nghe được giọng nói quen thuộc, Hoắc Vân Hy đưa mắt nhìn về phía sau Long Tư Hạo, nhìn thấy Lê Hiểu Mạn đang chạy đến với sắc mặt trắng bệch, đôi mắt trong veo như nước nhìn anh ta và Long Tư Hạo với sự hoang mang tột độ.

Hàng chân mày anh tuấn của anh ta khẽ nhíu lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn cô: "Mạn Mạn… Em… Sao em lại đến đây?"

427. Chương 427: Khiếp Sợ, Hạ Lâm Trúng Đạn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đối với sự xuất hiện của Lê Hiểu Mạn xuất hiện, Long Tư Hạo cũng có chút kinh ngạc, hàng chân mày anh tuấn cau lại, ánh mắt dịu dàng chất chứa tình cảm nhìn về phía Lê Hiểu Mạn: "Hiểu Hiểu, không cần lo lắng, cậu ta không thể làm anh bị thương được."

Chống lại ánh mắt của anh, hàng chân mày thanh tú của Lê Hiểu Mạn nhíu chặt, sắc mặt trắng bệch như trước, đáy mắt trong suốt tràn đầy sự lo lắng: "Tư Hạo, sao em có thể không lo lắng cho anh? Trong tay anh ta chính là súng."

Dứt lời, đôi mắt trong veo như nước của cô nheo lại, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Hoắc Vân Hy: "Hoắc Vân Hy, anh muốn làm gì? Tư… Tư Hạo anh ấy là anh trai anh, nếu như anh dám làm anh ấy bị thương, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh."

Vừa rồi Hoắc Nghiệp Hồng nói những lời kia làm cô bi thương không thôi, sau khi rời đi cô liền đến tìm Long Tư Hạo, vừa đúng lúc nhìn thấy Hoắc Vân Hy dùng súng chỉa vào anh, giây phút đó, cô sợ đến nổi tim sắp nhảy ra ngoài.

Nếu như Long Tư Hạo có chuyện gì, cô không biết thế giới của mình sẽ trở thành thế nào, không biết cô còn có thể sống hay không.

Cô siết chặt hai tay, nếu như Hoắc Vân Hy dám nổ súng với Long Tư Hạo, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh ta, càng không bỏ qua cho anh ta.

Hoắc Vân Hy nheo đôi mắt lãnh mị, ánh mắt sắc bén nhìn khuôn mặt lãnh đạm của Long Tư Hạo, cong môi cười lạnh: "Ha ha… Anh trai à? Mạn Mạn, em hỏi anh ta xem, anh ta có từng xem anh là em trai không? Nếu như có, anh ta cũng sẽ không cướp mất em từ bên cạnh anh, em không muốn anh ta chết, anh lại càng muốn giết anh ta."

Dứt lời, anh ta siết chặt khẩu súng lục màu đen trong tay.

Lê Hiểu Mạn thấy ngón trỏ anh ta chuẩn bị bóp cò, cô sợ đến nỗi thét to: "Hoắc Vân Hy, đừng mà."

Cô thét lên, ra sức chạy về phía Long Tư Hạo.

Nhưng cô còn chưa đến gần Long Tư Hạo, đã nhìn thấy anh đột nhiên nghiêng người vọt đến trước mặt Hoắc Vân Hy, thân thủ nhanh nhẹn đoạt lấy súng trong tay anh ta, cô còn không thấy rõ là chuyện gì đang xảy ra, súng trong tay anh đã đặt ngay mi tâm Hoắc Vân Hy.

Cô hơi kinh hãi, đôi mắt trong veo như nước kinh ngạc liếc nhìn súng trong tay Long Tư Hạo: "Tư Hạo…"

Hoắc Vân Hy nhìn thấy Long Tư Hạo cướp súng trong tay anh ta dễ như trở bàn tay, phẫn hận siết chặt tay trái, ánh mắt sắc bén nhìn khuôn mặt âm u của Long Tư Hạo, cong môi cười lạnh: "Ha ha… Long Tư Hạo, anh có gan thì cứ nổ súng."

Giờ phút này anh ta hận năng lực bản thân không bằng Long Tư Hạo, hận mình không mạnh mẽ như anh.

Anh ta không phục, không phục khi cứ bị anh đánh bại một cách dễ bàn tay như thế.

Ở trước mặt anh, anh ta nhỏ bé như một con dế, chỉ cần anh động tay, có thể dễ dàng bóp chết anh ta.

Đột nhiên anh ta nghĩ đến lời Long Quân Triệt nói, nếu như muốn phải có đầy đủ năng lực để đối đầu với Long Tư Hạo, nhất định phải khiến bản thân mạnh mẽ hơn, mà chỉ có hợp tác với Long Quân Triệt, mới có thể có cơ hội thay đổi, sở hữu năng lực chống lại Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo nhíu chặt mày, ánh mắt lạnh thấu xương hung ác nhìn anh ta, môi mỏng khẽ cong, nở nụ cười nhạt mang theo sự khát máu: "Muốn giết tôi cậu chưa đủ tư cách, mà tôi muốn giết chết cậu lại dễ như trở bàn tay."

Lê Hiểu Mạn đứng sau lưng anh, nhìn thấy súng trong tay anh đặt tại mi tâm Hoắc Vân Hy, lòng cô có chút lo sợ, lỡ như anh thực sự nổ súng giết chết Hoắc Vân Hy, vậy anh nhất định sẽ phải gánh chịu tránh nhiệm trước pháp luật, đây là chuyện cô không mong muốn xảy ra nhất.

Hàng chân mày thanh tú của cô nhíu chặt, vừa rồi lúc Hoắc Nghiệp Hồng nói hai anh em bọn họ chém giết lẫn nhau cô còn chưa tin, nhưng mà hiện tại, không phải Hoắc Vân Hy muốn giết Long Tư Hạo, thì chính là Long Tư Hạo muốn giết Hoắc Vân Hy, lẽ nào hai anh em họ thực sự không thể hòa thuận như những người anh em bình thường khác sao?

Đôi mắt trong veo như nước của cô nhìn chằm chằm Long Tư Hạo, vẻ mặt nghiêm túc: "Tư Hạo, đừng nổ súng."

Súng trong tay Long Tư Hạo vẫn đặt ở mi tâm Hoắc Vân Hy như trước, ánh mắt thâm trầm nhìn Lê Hiểu Mạn, hàng chân mày thanh tú nhíu lại: "Hiểu Hiểu, em cảm thấy anh sẽ giết cậu ta sao?"

Ánh mắt sắc bén của Hoắc Vân Hy nhìn chằm chằm Long Tư Hạo đang dùng súng chỉa vào đầu mình, lạnh lùng cong khóe môi: "Ha ha…, Long Tư Hạo, thực lực anh có mạnh hơn tôi thì thế nào? Mạn Mạn vẫn đứng về phía tôi, mà anh cũng căn bản không dám nổ súng, nhiều nhất chỉ dọa tôi mà thôi, nhưng Hoắc Vân Hy tôi cũng tuyệt không phải người dễ bị dọa như vậy, hôm nay tôi sẽ nói rõ với anh, trừ khi tôi chết, bằng không, tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ Mạn Mạn."

Lê Hiểu Mạn bởi vì lời nói của Hoắc Vân Hy, hàng chân mày thanh tú khẽ nhíu lại, lập tức nhìn về phía anh ta với ánh mắt trong trẻo lạnh lùng: "Hoắc Vân Hy, tôi đã nói rất nhiều lần rồi, giữa chúng ta đã kết thúc, tôi và anh tuyệt đối không thể nào, xin anh từ bỏ ý nghĩ này đi."

Dứt lời, cô đưa mắt nhìn về phía Long Tư Hạo, môi hồng khẽ mấp máy: "Tư Hạo, chúng ta đi thôi."

428. Chương 428: Khiếp Sợ, Hạ Lâm Trúng Đạn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Long Tư Hạo nheo mắt nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, ánh mắt thâm trầm, anh chậm rãi thu hồi súng đang đặt nơi mi tâm Hoắc Vân Hy…

Lúc này, một giọng nói kinh ngạc kèm theo sự lo lắng đột nhiên vang lên.

"Vân Hy…"

Nghe thế, Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo, Hoắc Vân Hy đều nghiêng đầu, nhìn thấy Hạ Lâm đang chạy đến với chiếc bụng hơi nhô lên.

"Không được phép làm hại Vân Hy."

Hạ Lâm lo lắng hô to, chắn trước mặt Hoắc Vân Hy.

Ngay giây phút cô ta ngăn trước người Hoắc Vân Hy, ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, đột nhiên nâng cao súng trong tay, ngón tay trắng nõn thon dài bóp cò, chỉ nghe "Đùng" một tiếng, sắc mặt Hạ Lâm tái nhợt, khóe môi có máu chảy ra, run rẩy ngã xuống trước mặt Hoắc Vân Hy.

Trên chiếc váy màu xanh nhạt của cô, máu nhiễm đỏ một vùng ngực, hai tròng mắt không dám tin nhìn Long Tư Hạo, không ngờ rằng với quan hệ hợp tác hiện tại của họ, anh lại làm như vậy.

Hoắc Vân Hy nhìn thấy Hạ Lâm ngã xuống trước mặt anh ta, đôi mắt lãnh mị hiện lên sự phức tạp, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ khiếp sợ cùng không dám tin.

Hạ Lâm ngã vào bên chân anh ta, lúc này anh ta mới bừng tỉnh, ném cây gậy trong tay, lập tức ngồi xổm xuống, nhíu chặt hàng chân mày thanh tú, đôi mắt lãnh mị nheo lại, môi mỏng mấp máy: "Lâm… Lâm Lâm… Lâm Lâm…"

Nhìn thấy trước ngực cô đang bị máu dần nhuộm đỏ, đôi mắt anh ta càng lộ ra sự lo lắng nồng đậm, đưa tay trái ra che ngực cô, ngẩng đầu, hai tròng mắt đỏ ngầu tràn đầy thù hận nhìn Long Tư Hạo, giận dữ hét: "Long Tư Hạo, anh còn là con người hay không? Anh có nhân tính hay không? Vậy mà anh lại nổ súng với Lâm Lâm? Cô ấy còn là một phụ nữ có thai, anh không bằng cầm thú, nếu như Lâm Lâm có mệnh hệ gì, nếu như đứa bé trong bụng của cô ấy xảy ra chuyện gì, Hoắc Vân Hy tôi xin thề, không hủy hoại tất cả những gì của anh, tôi thề không làm người, đời này kiếp này, Hoắc Vân Hy tôi không đội trời chung với anh, không phải anh chết thì là tôi lìa đời."

Dứt lời, anh ta nhìn Hạ Lâm với ánh mắt đầy sự lo lắng: "Lâm Lâm, em cố chịu đựng, sẽ không sao đâu, cố chịu đựng…"

Hạ Lâm nhíu chặt mày, sắc mặt tái nhợt nhìn thấy Hoắc Vân Hy lo lắng cho cô ta như thế, trong lòng rất vui vẻ, giơ tay lên run rẩy áp vào khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Vân Hy, giọng nói đứt quảng suy yếu: "Vân… Vân Hy, yên… Yên tâm, em… không sao."

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe được tiếng súng, Hoắc Nghiệp Hồng, Lý Tuyết Hà, thím Lâm, cùng với Lạc Thụy, Tô Dịch, chú Thành đều chạy đến.

Lý Tuyết Hà nhìn thấy người trúng đạn ngã xuống đất, trước ngực còn có máu, sợ đến thét lên: "A… Lâm Lâm… Lâm Lâm… cháu… cháu sao thế này? A… Cháu nội bảo bối của tôi!"

Lý Tuyết Hà hô to, vẻ mặt kinh hoảng chạy đến trước mặt Hạ Lâm.

Hoắc Vân Hy nhìn thấy Lý Tuyết Hà chạy đến, ngước mắt nhìn bà với vẻ mặt lo lắng: "Mẹ, nhanh… nhanh gọi 120…"

"Ah!" Lý Tuyết Hà phản ứng lại, lập tức gọi 120.

Thím Lâm đỡ Hoắc Nghiệp Hồng nhìn Hạ Lâm đang nằm trên mặt đất với sắc mặt trắng bệch, sau đó nhìn về phía Long Tư Hạo, tầm mắt rơi vào súng trong tay anh, trong mắt lóe vẻ phức tạp, có khiếp sợ, không dám tin cùng nghi hoặc…

Sắc mặt ông âm trầm nhìn Long Tư Hạo, lớn tiếng hỏi: "Tư Hạo, là cháu nổ súng?"

Long Tư Hạo khẽ nheo mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía Hoắc Nghiệp Hồng, môi mỏng lạnh lùng cong lên, khóe môi mang theo mấy phần lạnh lẽo: "Ông nói xem?"

Dứt lời, anh trực tiếp ném súng lục trong tay cho Lạc Thụy, ôn hòa nhìn Lê Hiểu Mạn ở bên cạnh.

Thấy cô ngây ra nhìn anh, bàn tay trắng nõn khẽ vuốt trán cô, cong môi cười: "Nha đầu ngốc, sao vậy? Bị dọa à?"

Lê Hiểu Mạn vẫn còn đang khiếp sợ, cô ngước mắt kinh ngạc, ngây ngốc nhìn Long Tư Hạo đang thản nhiên khi vừa nổ súng bắn Hạ Lâm, hoàn toàn không nghĩ ra được sao anh lại nổ súng với Hạ Lâm?

Lỡ như Hạ Lâm xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ anh muốn mang tội danh giết người?

Tuy cô không biết anh có năng lực thế nào, nhưng lúc đó cô đang ở rất gần anh, lúc Hạ Lâm vọt đến trước mặt Hoắc Vân Hy, vốn dĩ anh đã chuẩn bị thu hồi súng, sắp thu tay lại, nhưng cuối cùng anh vẫn bắn phát súng kia, cô không biết rốt cuộc sao anh lại như thế.

Anh nhất định phải khiến cho em trai mình hận mình đến thấu xương mới hài lòng sao?

Nhất định phải đi đến kết cục anh em chém giết lẫn nhau sao?

Bất kể là anh giết Hoắc Vân Hy, hay là Hoắc Vân Hy làm anh bị thương, đây đều là kết cục cô không muốn thấy, nhưng hết lần này đến lần khác anh lại đẩy cục diện đến bước đường đó.

Cô thật sự không hiểu, không hiểu tại sao anh phải làm như vậy.

429. Chương 429: Khiếp Sợ, Hạ Lâm Trúng Đạn (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Long Tư Hạo nhìn thấy Lê Hiểu Mạn còn đang kinh ngạc nhìn anh, khẽ gọi cô: "Hiểu Hiểu, em sao vậy?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, hàng chân mày thanh tú hơi cau lại: "Em không sao…"

Bỗng nhiện, cô lại đưa mắt nhìn anh: "Em muốn đi về."

"Được, anh bảo Lạc Thụy đưa em trở về trước." Long Tư Hạo dịu dàng nhìn Lê Hiểu Mạn nói xong liền nhìn về phía Lạc Thụy, ý bảo anh ta đưa Lê Hiểu Mạn về trước.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, sau đó xoay người đi về phía trước.

Long Tư Hạo thấy cô đi hơi nhanh, giống như muốn trốn tránh, anh đứng tại chỗ, hàng lông mày anh tuấn hơi cau lại, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nhìn chằm chằm bóng lưng đang dần khuất xa, khuôn mặt tuấn mỹ có chút phức tạp.

Lúc Lê Hiểu Mạn đi ngang qua bên cạnh Hoắc Nghiệp Hồng, Hoắc Nghiệp Hồng gọi cô lại.

"Mạn Mạn…" Hoắc Nghiệp Hồng nhìn cô, hàng chân mày đã bạc nhíu lại, dùng giọng chỉ cô có thể nghe được: "Mạn Mạn, cháu cũng thấy đấy, suýt chút nữa Tư Hạo đã nổ súng với Vân Hy, cháu hãy nghĩ kỹ lại những lời ông nội nói, nếu như nghĩ thông, cứ đến tìm ông nội, ông sẽ sắp xếp cho cháu ở một nơi không ai biết, cháu có thể ở nơi đó yên tâm chờ sinh, không có bất kỳ kẻ nào đến quấy rầy, cho dù là Tư Hạo cũng không tìm được cháu."

Nghe Hoắc Nghiệp Hồng nói vậy, Lê Hiểu Mạn càng nhíu chặt mày hơn, mím chặt môi không nói gì, chỉ rũ mắt rời khỏi đó.

Lạc Thụy nhận được mệnh lệnh của Long Tư Hạo, thấy cô càng đi càng nhanh, liền chạy theo gọi: "Lê tiểu thư, cô đừng đi nhanh như vậy, đừng quên hiện tại mình đang mang thai, nếu như ảnh hưởng đến đứa bé thì sao? Lê tiểu thư, cô đi chậm chút, đúng rồi, khi nãy ông nội Hoắc lén lút nói gì với cô vậy? Không phải bảo cô rời khỏi tổng giám đốc chứ!? Sao ông cụ Hoắc này lại không đáng yêu như thế chứ?"

Lê Hiểu Mạn xem như không nghe thấy Lạc Thụy nói gì, cũng không đi chậm lại, mãi đến khi rời khỏi khu mộ An Khang, cô mới ngừng lại, chống tay vào một cây lớn thở hổn hển.

Lạc Thụy đuổi đến phía trước, thấy cô thở hổn hển, liếc nhìn cô nhíu mày nói: "Lê tiểu thư, cô đang tức giận sao? Tổng giám đốc còn có việc phải xử lý, tôi đưa cô trở về trước, đợi khi tổng giám đốc xử lý xong mọi chuyện sẽ về với cô."

Lê Hiểu Mạn nhíu chặt mày, đôi mắt trong veo như nước tâm trạng phức tạp nhìn về phía xa xa, không nói gì.

"Lê tiểu thư đợi lát, tôi đi lái xe đến." Lạc Thụy thấy thế, không nói thêm gì nữa, lập tức đi lấy xe.

Bọn họ rời khỏi không lâu, xe cứu thương liền đến, đưa Hạ Lâm đến bệnh viện tốt nhất.

Ngoại trừ Hoắc Vân Hy cùng Lý Tuyết Hà, còn có Long Tư Hạo và Tô Dịch đi cùng, chú Thành quản gia trở về.

Hoắc Nghiệp Hồng cùng thím Lâm trở về Hoắc gia dưới sự bảo vệ của vệ sĩ.

Tuy Long Tư Hạo cùng Tô Dịch, Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà, Hạ Lâm đều đến bệnh viện, nhưng Long Tư Hạo cùng Tô Dịch đến nơi trước đám người Hoắc Vân Hy.

Bên trong nệnh viện thành phố, Hạ Lâm được đẩy đến phòng cấp cứu, Hoắc Vân Hy cùng Lý Tuyết Hà chờ bên ngoài, gương mặt lo lắng.

Lý Tuyết Hà lo lắng đi tới đi lui, trong miệng lẩm bẩm: "Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cháu nội bảo bối của mẹ! Vân Hy, con nói phải làm sao đây? Lâm Lâm có xảy ra chuyện gì không? Ai da, cháu nội bảo bối của mẹ cũng sẽ xảy ra chuyện mất!"

Hoắc Vân Hy ngồi trên ghế, cúi thấp đầu, đôi mắt lãnh mị tràn đầy sự lo lắng, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại cảnh Hạ Lâm che trước người anh, tay trái siết chặt.

Giờ phút này anh ta càng cảm thấy hổ thẹn hơn với Hạ Lâm, kiếp này anh ta nợ cô ta rất nhiều, anh ta chỉ hy vọng cô ta có thể nhanh chóng tỉnh lại, bình an vượt qua giai đoạn nguy hiểm.

Còn Long Tư Hạo, anh ta thề tuyệt đối sẽ không tha cho anh, anh ta muốn phá hủy tất cả những gì anh quan tâm, muốn cho anh sống không bằng chết.

Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Vân Hy cúi thấp đầu không nói lời nào, vẻ mặt lo lắng nhìn anh ta: "Vân Hy, sao con không nói gì? Nếu Lâm Lâm và cháu nội bảo bối của mẹ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?"

Hoắc Vân Hy nhíu chặt hàng chân mày anh tuấn, ngước mắt lo lắng liếc nhìn cửa phòng cấp cứu đang đóng chặt, cong môi nói: "Mẹ, mẹ yên tâm, Lâm Lâm nhất định không xảy ra việc gì."

Anh ta lên tiếng, liền nghe một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền đến, ngay sau đó là giọng nói lo lắng của một người phụ nữ: "Lâm Lâm… Lâm Lâm của tôi…"

Người lên tiếng chính là Lưu Như Hoa mẹ của Hạ Lâm.

Đến bệnh viện không chỉ mình bà, mà còn có Hạ Thanh Vinh.

430. Chương 430: Diễn Kịch, Chân Tướng Giả (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Dù sao thân là con gái, tuy hiện tại Hạ Thanh Vinh thiên vị Lê Hiểu Mạn hơn nhưng nghe nói Hạ Lâm bị sung bắn hiện đang ở trong phòng cấp cứu, ông ta lập tức chạy tới, sắc mặt ngưng trọng, trong lòng cũng lo lắng không thôi.

Trên đường tới đây, Lưu Như Hoa cũng vì lo lắng Hạ Lâm gặp chuyện ngoài ý muốn, ông ta lo lắng an ủi bà ta cũng như an ủi bản thân mình.

Mặc kệ ông ta thất vọng với đứa con gái này thế nào thì ông ta cũng hy vọng cô ta có thể bình an, mạnh khỏe.

"Lâm lâm…… Lâm lâm……"

Trong ánh mắt Lưu Như Hoa tràn đầy nước mắt, lo lắng kêu, duỗi tay đi gõ cửa phòng cấp cứu, khóc không thành tiếng: "Là…… Là ai dám nổ súng con gái tôi, ta…… Ta tuyệt không sẽ bỏ qua hắn……"

Lý Tuyết Hà thấy Lưu Như Hoa khóc lóc thương tâm cũng khóc theo, nhìn bà ta an ủi: Bà thông gia tương lai, bà đừng lo, Vân Hy nói Lâm Lâm sẽ không có việc gì, tin tưởng đứa bé trong bụng nó sẽ không sao."

Lưu Như Hoa khóc lóc gật đầu, Lý Tuyết Hà ôm bà ta cùng khóc: "Lâm Lâm đáng thương của tôi, rốt cuộc là ai nỏ sung vào nó? Lâm Lâm… Lâm Lâm à. Con ngàn vạn lần phải cố gắng, vì đứa bé trong bụng con, con phải chịu đựng đấy."

Hoắc Vân Hy ngồi trên ghế chờ nghe nói đến đứa bé trong bụng Hạ Lâm, anh ta nhăn mày, đôi mắt lạnh lung đầy áy náy, lại nhớ tới khoảng thời gian trước bảo cô ta bỏ đứa bé trong bụng đi.

Không chỉ thế, anh ta còn nhục mạ cô, lần này tới lần khác bảo cô cút, giẫm đạp lên sự tôn nghiêm của cô, không cho cô tới gần mình, nhất định là anh ta làm tổn thương cô lắm đây.

Nhưng từ đầu đến cuối cô ta vẫn không rời không bỏ anh ta, mặc kệ anh ta có nhục mạ cô thế nào, cô đều kiên trì tới bệnh viện chăm sóc, thậm chí còn giúp anh ta lấy được Lê Hiểu Mạn.

Giúp người đàn ông mình yêu lấy được cô gái anh ta yêu, nói vậy nhất định trong lòng cô rất đau khổ đúng không?

Cô dụng tâm yêu anh ta như thế, không rời không bỏ anh ta như thế mà anh ta lại nhiều lần làm tổn thương cô, hiện tại nghĩ tới đúng là anh ta đối xử với cô không chấp nhận nổi.

Mà anh ta chẳng những hung hăng tổn thương Lê Hiểu Mạn còn tổn thương cả cô nữa.

Chừng 3h sau, bác sĩ hai tay đầy máu mặc đồ phẫu thuật mới ra khỏi phòng cấp cứu.

Lý Tuyết Hà, Hoắc Vân Hy, Hạ Thanh Vinh, Lưu Như Hoa ở bên ngoài chờ không nổi tiếp lên lo lắng hỏi: "Bác sĩ, con bé…. nó thế nào?"

Bác sĩ nhíu chặt mày, sắc mặt ngưng trọng nhìn đám người Hoắc Vân Hy nói: "Đứa bé……"

Bác sĩ mới vừa nói đến hai chữ "Đứa bé", Lý Tuyết Hà liền vội vàng bắt được tay áo của bác sĩ, kích động hỏi: "Đứa bé làm sao vậy? Cháu trai của tôi làm sao vậy?"

Hoắc Vân Hy ở bên cạnh không kích động như Lý Tuyết Hà nhưng hai mắt anh ta cũng nhìn chằm chằm bác sĩ, hai mày nhíu lại có chút khẩn trương.

Bác sĩ thở dài một hơi, lắc đầu nghiêm trọng nói: "Đứa bé không giữ được, đã lấy đi, người bệnh đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm nhưng mất máu quá nhiều, vẫn đang hôn mê."

"Cái gì?" Nghe bác sĩ nói xong, Lý Tuyết Hà hét lê, hai mắt nhìn chằm chằm vào bác sĩ: "Ông…… Ông nói cháu trai tôi không còn nữa sao? Cháu trai tôi…"

Lý Tuyết Hà bi thương.

Bác sĩ nhìn vẻ mặt bi thương của Lý Tuyết Hà, sắc mặt nghiêm trọng nói: 'Người bệnh vì trúng đạn mà mất máu quá nhiều, vừa đưa đến thì đứa bé đã không giữ được rồi."

Cảm xúc của Lưu Như Hoa cũng kích động theo, lắc tay áo bác sĩ: "Ngay cả đứa bé ông còn không giữ nổi, ông là loại bác sĩ chó má gì vậy? Ông dựa vào đâu mà lấy đi đứa bé của Lâm Lâm, dựa vào đâu chứ? Ông mau trả cháu ngoại ngoan cho tôi, trả lại cho tôi… ông trả lại cho tôi… ông cái tên lang băm này, trả lại cháu ngoại cho tôi, trả lại cho tôi…"

Lưu Như Hoa còn chưa nói xong đã ngất trong lòng Hạ Thanh Vinh.

Lý Tuyết Hà thấy thế lo lắng đẩy đẩy Lưu Như Hoa trong lòng Hạ Thanh Vinh: "Bà thông gia… bà tỉnh đi… bà thông gia…"

Nghe nói đứa bé của Hạ Lâm không còn, Hạ Thanh Vinh bi thương, nhưng ông ta là người đàn ông đã trải qua nhiều sóng gió, cho nên không giống như Lưu Như Hoa không chịu nổi mà ngất đi.

Hoắc Vân Hy vẫn chưa lên tiếng, lúc nghe nói đứa bé của Hạ Lâm không còn, cả người anh ta lảo đảo lùi ra sau, nếu không có gậy chống trên người thì nhất định sẽ ngã xuống đất.

Lúc này cánh tay anh ta xiết chặt gậy, hai mắt đỏ lên cực kì dọa người, hốc mắt ướt át, khuôn mặt đầy nước mắt chưa khô, cảm xúc trong mắt đầy phức tạp, phẫn nộ, bi thương, đau đớn, không dám tin còn cả hối hận…

431. Chương 431: Diễn Kịch, Chân Tướng Giả (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Từ lúc biết có đứa bé, anh ta từng vui vẻ, chán ghét, căm hận, từng lần này tới lần khác ép Hạ Lâm bỏ đi.

Hiện tại đứa bé không còn, là vì anh ta mà không còn nữa, trong lòng anh ta khó chịu không nói nên lời, áy náy cứ chiếm hết lồng ngực anh ta.

Đồng thời, sự hận thù cũng rừng rực dâng lên trong lòng, trong mắt anh ta đầy hận ý, hận không thể giết chết Long Tư Hạo tên đầu sỏ giết chết con anh ta mà băm thây vạn đoạn.

Anh ta âm thầm thề trong lòng, dù anh ta có đồng quy vu tận với Long Tư Hạo anh ta cũng tuyệt đối không bỏ qua.

Anh ta còn muốn cho Long Tư Hạo cả đời này không được an bình.

Chỉ cần anh để ý, anh có, anh ta đều phải đoạt hết, cho dù không từ thủ đoạn nào.

Tuy Hạ Lâm đã vượt qua thời kì nguy hiểm nhưng vẫn phải ở trong phòng quan sát 24h, từ lúc cô ta được đẩy từ phòng cấp cứu về phòng quan sát, đám người Hoắc Vân Hy không thể nhìn thấy cô ta.

Bởi vì bác sĩ nói đây là lúc mấu chốt, không cho phép bọn họ vào thăm để tránh người bệnh vị lây nhiễm.

Lưu Như Hoa vì ngất đi, có Hạ Thanh Vinh chăm sóc, cho nên hai người không ở ngoài phòng quan sát.

Mà bác sĩ nói không thể thăm Hạ Lâm cho nên Hoắc Vân Hy và Lý Tuyết Hà chờ đến tối mới về Hoắc gia.

Vốn Hoắc Vân Hy không định về nhưng bà ta tốn phen miệng lưỡi mới khuyên được.

Rốt cuộc thì anh ta vẫn là ngườ bệnh, thân thể còn chưa khỏe mạnh hoàn toàn, thức đêm nhất định không tốt cho thân thể, Lý Tuyết Hà nói chờ thân thể anh ta tốt lên thì mới có thê làm chuyện mình muốn làm, liền thuyết phục anh ta về Hoắc gia.

Hai người bọn họ rời đi không lâu thì ba người khác liền mặc quần áo cách ly vô khuẩn tiến vào phòng quan sát.

Ba người này đúng là Long Tư Hạo, Lạc Thụy và Tô Dịch.

Lạc Thụy dựa theo phân phó của Long Tư Hạo đưa Lê Hiểu Mạn an toàn về biệt thự tư nhân ở hồ Thủy Lộ, sau đó lại đi tới bệnh viện.

Bác sĩ và y tá trong phòng quan sát nhìn thấy Long Tư Hạo, Lạc Thụy và Tô Dịch liềm mỉm cười cung kính gật đầu sau đó cùng ba y tá rời đi.

Long Tư Hạo thấy bác sĩ và y tá đã đi rồi liền đến giường bệnh của Hạ Lâm, sau đó ngồi xuống ghế bên cạnh giường bệnh, đôi mắt sắc bén nhìn cô ta.

Lạc Thụy tiến lên thấy Hạ Lâm còn đang nhắm mắt thì nhướn mày cười khẽ: "Haha… Hạ tiểu thư, giả vờ thật giống, diễn không tồi đâu. Được rồi, nên đi đều đi rồi, cô không cần diễn tiếp nữa đâu."

Tô Dịch thâm thúy nhìn Hạ Lâm, lại nhìn Long Tư Hạo, sau đó lãnh đạm tìm chỗ ngồi xuống.

Hạ Lâm còn đang nhắm mắt nghe được Lạc Thụy nói liền từ từ mở mắt ra.

Sắc mặt cô ta tái nhợt như cũ nhưng vẫn duy trì được ý thức rõ rang.

Cô ta nhìn Long Tư Hạo tuấn mỹ đang ngồi bên cạnh, sắc mặt không vui, dù sao cũng đang bị thương, cô ta đứt quãng nói: "Long tổng, anh… kế hoạch hôm nay của anh…vì sao trước đó… không nói với tôi một tiếng? Anh như vậy… chẳng hiểu sao bắn tôi một phát sung. Lúc đó tôi thật sự… bị anh dọa rồi. Nếu không phải vừa rồi bác sĩ nói cho tôi vết thương… không nặng, hoàn toàn không… nguy hiểm tính mạng, là… là anh… diễn cho Hoắc Vân Hy xem, để anh ta đối với tôi… sinh lòng cảm kích và áy náy, tôi… không biết vì sao lại như vậy."

Long Tư Hạo nhướn mày, đôi mắt đầy thâm ý nhìn cô ta, đôi môi nhếch lên độ cong sâu không lường được: "Nếu trước đó nói cho cô biết thì không thể nào thật như vậy được, thật sự trúng đạn và giả trúng đạn là hai chuyện khác nhau, hơn nữa nổ súng về phía cô là quyết định lâm thời của tôi, có muốn báo cho cô cũng không kịp."

Lạc Thụy ở bên cạnh nhìn Hạ Lâm nhếch môi nói: "Hạ tiểu thư, cô cứ yên tâm đi, thương pháp của tổng giám đốc rất tuyệt, có mười phần nắm chắc tính mạng của cô không sao, cô cùng lắm chỉ nằm viện mười ngày nửa tháng là có thể xuất viện, cô nghĩ xem, nếu không thật thì sao cô có thể đả động Hoắc Vân Hy chứ? Hôm nay tổng giám đốc đột nhiên nghĩ ra kế hoạch này chẳng những giúp cô giải quyết chuyện mang thai giả mà còn làm cho Hoắc Vân Hy cảm kích và áy náy với cô."

Nghe anh ta nhắc tới chuyện mang thai giả, Hạ Lâm trừng mắt, trong mắt hiện lên sự kinh hoảng, sau đó kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo: "Anh… từ lúc nào anh.. biết tôi giả mạng thai? Làm sao… làm sao mà biết được?"

Long Tư Hạo thâm trầm nhìn cô ta, khóe môi hơi nhếch lên nụ cười ẩn ý: "Tôi biết cô mang thai giả lúc nào không quan trọng, quan trọng là qua việc ngày hôm nay cô càng đến gần trái tim Hoắc Vân Hy hơn, tôi tin hiện tại cậu ta ngoài cảm kích với cô còn cực kì áy náy, một người đàn ông khi có tình cảm đó với một người phụ nữ thì cả đời sẽ bị người phụ nữ đó kiềm chế, đặc biệt là Hoắc Vân Hy, lấy tính cách cậu ta, dễ dàng bị chế trụ ngay."

Nghe anh nói, Hạ Lâm ngước mắt nhìn anh: "Long tổng, anh học… tâm lý học sao? Sao anh biết… Vân Hy… nghĩ như thế?"

432. Chương 432: Diễn Kịch, Chân Tướng Giả (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Long Tư Hạo nở nụ cười, ánh mắt thâm trầm làm cho người ta nhìn không thấu, âm thanh cực kì êm tai: "Có phải hay không cô sẽ nhanh chóng biết thôi, tôi đã thay cô giải quyết chuyện mang thai giả, như vậy càng làm cho Hoắc Vân Hy thêm cảm kích, kế tiếp cô chỉ cần dung phương thức thấu hiểu để đả động cậu ta, cụ thể làm sao thì tôi không cần tôi dạy cô chứ?"

"Đương nhiên… đương nhiên là không cần, tôi… biết nên làm thế nào." Hạ Lâm nhìn anh, trong nháy mắt cảm thấy hoảng hồn.

Nếu không phải anh quá thông minh, sâu không lường được lại như thiên thần xa không với tới thì cô ta thật không khống chế được cùng với trước khi coi trọng Hoắc Vân Hy, cô ta nhất định sẽ yêu anh.

Anh quá ưu tú, trên người có đủ mị lực khiến toàn bộ đàn bà trên thế giới này mê luyến, ái mộ anh, sẽ có suy nghĩ không an phận, nhưng Hạ Lâm cô ta cũng tự hiểu mình, biết không khống chế được anh nên không đi mạo hiểm.

Trong lòng cô ta rất sợ anh, bởi vì anh quá ngu hiểm, ở bên người anh, cô ta sẽ lo lắng lúc nào mình cũng có thể mất mạng.

Từ khi anh giúp cô ta đến gần được Hoắc Vân Hy, cô ta phát hiện ra anh quá cao thâm khó lường làm cho người ta đoán không ra.

Anh thông minh cơ trí có thể nhìn thấu suy nghĩ người khác.

Đàn ông như vậy có thể hấp dẫn được ánh mắt của đàn bà khắp thiên hạ nhưng khí lạnh chớ lại gần lại làm cho người ta không dám tiếp cận.

Đàn bà có thể xứng đôi với anh nhất định phải là người cường đại, cao quý như anh, cô ta cảm thấy căn bản Lê Hiểu Mạn không xứng.

Sau đó cô ta nhìn anh nghi hoặc hỏi: "Long tổng, tôi rất muốn biết rốt cuộc anh có cảm tình gì với Lê Hiểu Mạn, đàn ông ưu tú như anh hẳn phải có người phụ nữ càng ưu tú mới xứng với anh."

Thấy Hạ Lâm hạ thấp Lê Hiểu Mạn, đôi mắt Long Tư Hạo lạnh lẽo, bàn tay như con rắn nước bóp chặt cổ cô ta, đôi mắt lạnh thấu xương nhìn cô ta chằm chằm, khóe môi nở nụ cười thị huyết: "Lần sau để tôi nghe thấy cô có nửa câu hạ thấp Hiểu Hiểu, tôi nhất định để cô lâm vào vạn kiếp bất phục."

Hạ Lâm đột nhiên bị bóp cổ kinh ngạc trừng mắt, đôi mắt đầy sợ hãi nhìn anh: "Tôi… không không… hạ thấp… không có ý hạ thấp chịu.. anh… anh hiểu nhầm rồi."

Tô Dịch ở bên cạnh thấy Hạ Lâm chỉ nói một chút để hạ tháp Hạ LâMạn Mạn mà thôi mà Long Tư Hạo đã nổi lên sát ý với cô ta rồi, anh ta nhíu mày, đôi mắt ở đằng sau mắt kính làm cho người ta nhìn không thấu.

Long Tư Hạo thấy cô ta nhíu mày, sắc mặt đỏ lên, anh hung ác trừng cô ta rồi mới buông lỏng cho cô ta.

"Khụ…… Khụ……" Một lần nữa có thể hô hấp, Hạ Lâm vuốt cổ mình, ho khan, hít thở và lần mới ngước mắt nhìn anh.

Thấy gương mặt anh đáng sợ, cô ta giật mình sợ hãi, không dám nhìn thẳng anh mới cúi đầu: "Tôi… tôi chỉ không rõ vì sao… anh lại muốn giúp tôi?"

Long Tư Hạo híp mắt lạnh lùng nhìn cô ta: "Cô không cần biết lý do tôi giúp cô, cô chỉ cần làm tốt chuyện cô nên làm là được rồi."

……

Long Tư Hạo rời khỏi bệnh viện thì đã qua 12h.

Trở về biệt thự trên hồ Thủy Lộ, Lạc Thụy đang lái xe thầm nghĩ gì đó quay đầu nhìn Long Tư Hạo: Tổng giám đốc, có chuyện này tôi cần báo cáo với anh một chút, hôm nay tôi đưa Lê tiểu thư về phát hiện cô ấy hình như không vui, có tâm sự rất nặng."

Nghe vậy Long Tư Hạo nhíu mày nghĩ tới chuyện ở nghĩa trang An Khang Lê Hiểu Mạn xoay người rời đi.

Trái tim anh co thắt, đôi mắt hiện lên sự cô đơn.

Mà Tô Dịch ngồi bên cạnh anh thu hết sự cô đơn của anh vào mắt, anh ta chau mày duỗi tay đẩy mắt kính, ánh mắt thâm thúy nhìn anh, giọng nói nhẹ nhàng đùa giỡn: "Không nghĩ tới Long thiếu mê đảo toàn bộ đàn bà cũng có lúc cô đơn, xem ra vị Lê tiểu thư này thật không tầm thường, vì cô ta mà anh tốn không ít âm tư nhưng nếu hôm nay cô ta vì không hiểu anh mà không để ý tới anh thì anh cảm thấy cô ta đáng giá để anh như vậy sao?"

Tô Dịch rất ít khi nói chuyện, vẫn là người ít nói, nhưng anh ta nói một câu này cũng khiến Lạc Thụy phải kinh ngạc.

Anh ta nhìn Tô Dịch đeo mắt kính, lịch sự văn nhã, đôi mắt nheo lại: "Ôi chao, sao hôm nay Tô đại thiếu gia mở miệng vàng rồi? Còn nói nhiều chữ như thế, thật không giống với tính cách của anh nha. Đặc biệt là còn nói đùa nữa chứ."

Tô Dịch nhíu mày không đáp Lạc Thụy mà nhìn Long Tư Hạo như đang chờ anh trả lời.

Ánh mắt Long Tư Hạo đầy thâm thúy, bên trong không hòa tan được thâm tình, anh nhếch môi kiên định nói: "Có đáng giá hay không trong lòng tôi hiểu rõ, trên đời này ngoại trừ cô ấy thì không có người đàn bà nào đáng giá để tôi toàn tâm toàn ý đi trả giá."

Tô Dịch nghe vậy nhíu mày chặt hơn, đôi mắt sau cặp mắt kính nheo lại, ánh mắt càng thâm thúy làm cho người ta đoán không ra.

……

Biệt thự trên hồ Thủy Lộ.

Căn phòng ngủ xa hoa rộng lớn, Lê Hiểu Mạn tắm rửa xong thì nằm xuống giường, lăn qua lăn lại mãi không ngủ được.

Ban ngày ở nghĩa trang An Khang vẫn hiện ra trước mắt cô làm thế nào cũng không lái đi được.

Đạc biệt là lúc Hoắc Vân Hy cầm súng chỉ vào Long Tư Hạo, cùng với Long Tư Hạo cầm súng chống lại Hoắc Vân Hy, đến giờ vẫn còn làm cho cô sợ hãi.

433. Chương 433: Giả Bộ Ngủ, Bị Anh Trộm Hôn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bởi vì chuyện này mà cô không ngủ được, lời nói kia của Hoắc Nghiệp Hoằng cứ quanh đi quẩn lại bên tai cô, cùng với đã qua 12 giờ rồi mà Long Tư Hạo còn chưa có trở lại, lại khiến không ngủ được.

Chuyện phát sinh hôm nay đã làm rối loạn cả trái tim của cô.

Cô bật đèn đầu giường, rồi ngồi dậy, sau đó cô nhìn thời gian, thấy đã muộn rồi mà Long Tư Hạo còn chưa trở lại, trong lòng cô vừa lo âu vừa nghi hoặc, cô xuống giường khoác thêm một cái áo khoác rồi đi ra khỏi phòng ngủ, chuẩn bị đi xuống phòng khách ở tầng dưới chờ anh.

Cô vừa mới tới đầu cầu thang tầng hai, đã thấy Long Tư Hạo trở lại, vừa vặn đi vào phòng khách.

Cô hơi cau mày lại, đang lưỡng lự có nên đi xuống tầng hay không, thì cô thấy một thân ảnh nhỏ đi về phía Long Tư Hạo.

Mà thân ảnh nhỏ này chính là Trần Lan, cô ta biết tối nay Long Tư Hạo chưa trở lại, nên không ngủ mà ôm cây đợi thỏ chờ ở trong phòng khách.

Cô ta vốn đang ngồi quỳ ở trên thảm dưới bàn uống trà trong phòng khách lớn.

Vừa thấy Long Tư Hạo trở lại, trong lòng cô ta vui mừng, rồi lập tức đứng dậy, hơi vội vàng đi về phía Long Tư Hạo.

"Thiếu gia, anh đã trở lại." cô ta mỉm cười nói, rồi cứ nhìn chằm chằm vào Long Tư Hạo, không thèm che giấu vui mừng và kích động trong mắt mình.

Long Tư Hạo hơi nâng tầm mắt, anh thâm trầm liếc nhìn Trần Lan đến bây giờ vẫn còn không ngủ, môi mỏng hơi cong lên: "Tại sao còn chưa ngủ?"

Giọng nói của anh trầm thấp êm tai, bình thản, nghe không ra tâm tình gì.

Lê Hiểu Mạn đứng ở đầu khúc quanh cầu thang tầng hai, cúi đầu có thể thấy rõ tất cả những gì diễn ra ở tầng dưới, cô thấy Long Tư Hạo như đang nói gì đó với Trần Lan. Hơn nữa, dường như thái độ của anh còn rất tốt, cô nhìn chằm chằm vào cảnh tượng dưới tầng, dần siết chặt tay lại.

"Tôi…" Trần Lan nhìn về phía Long Tư Hạo, hơi cúi đầu, khuôn mặt hơi ửng đỏ, cô ta ngượng ngùng nói: "Tôi… Tôi đang đợi thiếu gia trở lại."

Dứt lời, cô ta lấy hết dũng khí, to gan ngẩng đầu lên nhìn về phía Long Tư Hạo.

Mà lúc này Long Tư Hạo vẫn đang nhìn chằm chằm vào cô ta như cũ, đường nét trên khuôn mặt tuấn mỹ nhu hòa, anh cất bước đến gần cô ta, môi mỏng quyến rũ con lên, rồi anh từ từ cúi người xuống.

Trần Lan thấy chẳng những anh đến gần cô ta, mà còn cúi người xuống, trong lòng cô ta vừa mừng rỡ lại vô cùng khẩn trương, cô ta mừng rỡ như điên mà nâng cằm lên, sau đó nhón chân lên, nhắm hai mắt lại, đôi môi run rẩy hơi khẩn trương sáp lại gần Long Tư Hạo.

Trên lầu Lê Hiểu Mạn thấy vậy, ánh mắt lạnh lẽo, cô lạnh lùng nhìn Long Tư Hạo cúi người xuống như là muốn hôn Trần Lan vậy, cô tức giận đến nỗi đầu ngón tay siết chặt lan can cầu thang, trái tim như bị lưỡi dao sắc bén đâm trúng vậy, đau đớn dần lan ra.

Ngay lúc cô chuẩn bị xoay người rời đi, Long Tư Hạo ngừng cúi người xuống gần Trần Lan, mà híp mắt lại, anh nặng nề nhìn cô ta, quyến rũ cười với cô ta, trầm thấp nói: "Thật là thơm, cô dùng nước hoa của thương hiệu gì vậy?"

Thấy Long Tư Hạo nói đến mùi hương của mình, nụ cười trên khuôn mặt Trần Lan cũng sắp biến hình, cô ta thẹn thùng cúi thấp đầu như thiếu nữ: "Là thương hiêu Guerlain của Pháp."

Long Tư Hạo thâm thúy liếc nhìn cô ta, môi mỏng cong lên: "Guerlain? Kiều mỵ động lòng người, huệ chất lan tâm(*)."

(*)Huệ chất lan tâm: người mang khí chất của hoa huệ, tâm của hoa lan, thường là những người cao quý, thanh khiết

Dứt lời, anh ngồi dậy, rồi rảo bước đi trên tầng.

Bởi vì câu nói "Kiều mỵ động lòng người, huệ chất lan tâm." của anh, mà Trần Lan cảm thấy hưng phấn đến nỗi cả người như đang lâng lâng, cô ta mừng rỡ, đôi mắt bắn trái tim tung tóe nhìn về phía Long Tư Hạo, kích động nói: "Thiếu gia, buổi tối anh đã dùng cơm chưa? Nếu như chưa, anh có muốn ăn cái gì không? Tôi sẽ đi làm cho anh."

Nghe vậy, Long Tư Hạo đang muốn lên lầu hơi ngừng bước chân lại, anh nhìn về phía Trần Lan, trầm thấp hỏi: "Cô biết nấu cơm?"

"Biết biết biết..." Trần Lan gật đầu như giã tỏi, nở nụ cười mừng rỡ và tự hào, cô ta mê luyến nhìn anh: "Tôi có thể làm món ăn sở trường nhất của mình cho thiếu gia, thiếu gia nhất định sẽ thích."

Long Tư Hạo thâm trầm nhìn cô ta, môi mỏng nhẹ mân: "Tôi vừa vặn đói."

Nói xong lời này, anh liền xoay người đi thẳng lên tầng.

Anh không trực tiếp trả lời là muốn ăn, cũng chưa nói sẽ không ăn, Trần Lan suy ngẫm lời nói của anh, ngay sau mừng rỡ nhìn về phía bóng lưng của Long Tư Hạo sắp biến mất ở cửa cầu thang, cô ta hô lên: "Thiếu gia, anh chờ tôi nhé, tôi sẽ đi làm cho anh ngay bây giờ."

Sau đó, cô ta mừng rỡ chạy về phía phòng bếp.

Lúc Long Tư Hạo trở lại phòng ngủ của anh và Lê Hiểu Mạn ở tầng ba, Lê Hiểu Mạn đang nằm nghiêng ở trên giường tròn lớn sang trọng, giống như là đã ngủ.

Bởi vì Lê Hiểu Mạn không bật đèn đầu giường, nên trong phòng ngủ hơi mờ tối, anh rón rén đi tới đầu giường, đưa tay ra bật đèn đầu giường, rồi ngồi xuống bên cạnh Lê Hiểu Mạn.

Thấy Lê Hiểu Mạn nhắm mắt, dường như đã ngủ sâu, Long Tư Hạo đưa tay ra khẽ vuốt ve gương mặt của cô, ngón út vuốt ve đôi môi căng mọng của cô, ánh mắt thâm tình dịu dàng liếc nhìn cô: "Hiểu Hiểu, anh còn tưởng rằng anh không trở lại, thì tối nay em sẽ lăn qua lộn lại không ngủ được, xem ra anh đã đánh giá quá cao vị trí của mình ở trong lòng em rồi, mặc kệ anh có ở bên cạnh em hay không, em đều có thể ngủ an giấc như vậy."

Dứt lời, anh thâm ý nhìn cô, cong môi cười, rồi cúi người xuống, hôn lên đôi môi dụ hoặc của cô.

434. Chương 434: Giả Bộ Ngủ, Bị Anh Trộm Hôn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn đang giả bộ ngủ không nghĩ tới Long Tư Hạo sẽ hôn cô, nghĩ đến cảnh lúc anh và Trần Lan ở tầng dưới vừa nãy, thì cô lại tức giận muốn cho anh một quyền, hung hãn đạp anh một cước.

Cô siết chặt hai bàn tay ở trong chăn, lúc này cô rất không muốn bị Long Tư Hạo hôn, cô hận không thể nâng tay lên cho anh một cái bạt tai, rồi hung hãn đạp cho anh mấy đá, nhưng cô lại không muốn tỉnh lại đối mặt với anh, nên cô cố gắng nhịn cơn giận muốn đẩy anh ra, chờ anh hôn xong rồi tự rời đi.

Nhưng Long Tư Hạo như muốn đối nghịch với cô vậy, anh chẳng những không có ý muốn rời khỏi môi của cô, mà còn đưa lưỡi ra cạy mở hàm răng của cô, bá đạo công chiếm lãnh địa của cô.

Mùi hương mát lại sạch sẽ chỉ thuộc về anh dần lan tỏa khắp môi của cô, cái lưỡi thơm tho của cô hơi bối rối lùi bước, không để cho lưỡi của anh vồ lấy cô, dây dưa với cô.

Nhưng cô càng lùi bước, thì chiếc lưỡi dài linh hoạt như rắn trườn của anh lại càng dũng mãnh chặn đường lui của cô lại, bá đạo cuốn lấy cô, cướp đoạt hơi thở của cô, dây dưa…

Ngay lúc cô không muốn giả bộ tiếp nữa, muốn đẩy anh ra, thì ngoài phòng ngủ truyền vào một giọng nói mềm mại.

"Thiếu gia…"

Nghe thấy tiếng, Long Tư Hạo hơi thâm trầm liếc mắt nhìn Lê Hiểu Mạn vẫn đang nhắm mắt, anh rời khỏi đôi môi căng mọng của cô, rồi ngồi thẳng người dậy.

Trần Lan đi vào phòng ngủ, thấy Long Tư Hạo đang ngồi ở bên cạnh Lê Hiểu Mạn, đố kỵ thoáng hiện lên trong mắt cô ta, sau đó cô ta đến gần Long Tư Hạo mấy bước, cúi đầu nói: "Thiếu gia, anh muốn ăn ở phòng ngủ hay là ở thư phòng? Tôi nấu cháo bách hợp, đã mang vào thư phòng, anh có cần tôi bưng tới đây không?"

Cô ta hơi cúi đầu nói, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

Long Tư Hạo nhìn thật sâu vào Trần Lan đang cúi đầu, anh rảo bước đến gần cô ta, cúi người xuống, môi mỏng dán sát bên tai cô ta, rồi trầm thấp nói: "Cô nghĩ thật chu đáo, đương nhiên là đi thư phòng."

Dứt lời, anh ngồi dậy, rồi đi thẳng ra ngoài phòng ngủ.

Trần Lan thấy Long Tư Hạo ra khỏi phòng ngủ, trong lòng cô ta mừng như điên, cô ta xoay người trừng mắt nhìn Lê Hiểu Mạn một cách coi thường, rồi hất cằm, lả lơi đưa tình, vặn eo ra khỏi phòng ngủ.

Dĩ nhiên là Lê Hiểu Mạn nghe thấy hết mấy lời Long Tư Hạo vừa mới nói với Trần Lan. Đợi bọn họ đều rời khỏi phòng ngủ, cô mới mở mắt ra ngồi thẳng dậy, khuôn mặt của cô phù đầy tức giận, hai tay nắm thật chặt, móng tay nhọn đâm thẳng vào trong lòng bàn tay.

Thời khắc này, cô chỉ hận không thể xông lên 'Băm vằm thành từng mảnh" Long Tư Hạo và Trần Lan.

Long Tư Hạo ra khỏi phòng ngủ thì trực tiếp đi vào thư phòng, anh vẫn luôn bận rộn trước máy vi tính, còn bát cháo bách hợp nóng hổi mà Trần Lan đặt ở bên cạnh anh kia, ngay cả nếm anh cũng không thèm nếm.

Trần Lan đi theo anh vào thư phòng thấy anh chỉ lo chuyên tâm xử lý chuyện công, mà không ăn cháo, cô ta mềm mại nói: "Thiếu gia, cháo bách hợp còn có tác dụng an giấc, anh hãy ăn nhân lúc còn nóng ấy, nếu để nguội sẽ ăn không ngon đâu."

Đối với lời của Trần Lan, Long Tư Hạo như không nghe thấy vậy, anh vẫn chuyên tâm đọc phần văn kiện trên tay mình, hoàn toàn coi Trần Lan là không khí.

Mà Trần Lan thấy Long Tư Hạo không để ý tới mình, thì tự nhiên là trong lòng cảm thấy không vui, cô ta bưng bát cháo bách hợp kia lên, cười nhìn anh: "Thiếu gia, để tôi đút cho anh nhé!"

Lúc cô ta cầm thìa muốn múc một muỗng cháo đút cho Long Tư Hạo, Long Tư Hạo để phần văn kiện trong tay xuống, anh nheo mắt nhìn cô ta, đưa tay nhận lấy bát cháo bách hợp trong tay cô ta rồi đặt ở trên bàn làm việc bằng gỗ tử đàn, anh khẽ nói: "Tôi còn thiếu một thư ký riêng, cô có hứng thú không?"

"Tôi… thư ký riêng…" Trần Lan kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo, cô ta không dám tin mà đưa tay chỉ vào chính mình: "Thiếu gia, tôi… tôi có thể trở thành thư ký riêng của anh sao? Thế nhưng… thế nhưng tôi không biết gì cả, tôi không có trình độ học vấn, ngay cả… ngay cả máy vi tính cũng không biết dùng."

Long Tư Hạo như đã chuẩn bị từ trước vậy, anh mở ngăn kéo của bàn làm việc lấy hai quyển sách ra, sau đó đưa cho Trần Lan, rồi thâm trầm nhìn cô ta: "Tôi sẽ bảo người trang bị cho cô một chiếc máy vi tính, cô vừa nhìn vừa học, không hiểu thì hỏi lại, trễ lắm rồi, đi ngủ sớm đi."

Dứt lời, anh liền đi thẳng ra ngoài thư phòng.

Trần Lan nhìn chằm chằm vào hai quyển sách dày trên tay, một quyển là nhập môn máy tính, một quyển khác là những vấn đề cần thiết liên quan tới chuyện văn phòng.

Cô ta giật mình nhìn hai quyển sách này, rồi mở sách ra nhìn, đầu óc trống rỗng, lúc ánh mắt của cô ta rơi vào trên bát cháo bách hợp đặt ở trên bàn làm việc gỗ tử đàn, cô ta mới nhớ ra Long Tư Hạo còn chưa ăn cháo, cô ta hô lớn: "Thiếu gia…"

Đợi lúc cô ta xoay người, Long Tư Hạo đã sớm không có ở thư phòng rồi

Trong phòng ngủ, Lê Hiểu Mạn không giả bộ ngủ nữa, mà cô ngồi ở trên giường lớn, dựa lưng vào đầu giường, cô nhìn chằm chằm về phía cửa lớn của phòng ngủ.

Long Tư Hạo trở lại phòng ngủ lần nữa, thấy Lê Hiểu Mạn vừa rồi còn ngủ rất say lại đang ngồi dậy, anh đóng kỹ cửa phòng ngủ, rảo bước đi lên trước, ngồi xuống ở bên cạnh cô, anh đưa tay ra đang muốn nâng cằm của cô lên, đã bị cô tránh né.

Thấy vậy, Long Tư Hạo hơi nâng mi mắt nhìn về phía cô, trầm thấp nói: "Anh đi tắm trước."

Dứt lời, anh đi thẳng vào phòng tắm.

!!

435. Chương 435: Bày Tỏ, Tư Hạo Em Yêu Anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đợi lúc anh ta khỏi phòng tắm, Lê Hiểu Mạn đã nằm xuống, anh để trần nửa thân trên, phần dưới chỉ quấn lại bằng chiếc khăn tắm, anh đi lên giường rồi duỗi tay ra, chuẩn bị ôm Lê Hiểu Mạn vào trong ngực mình, nhưng lại bị cùi chỏ của Lê Hiểu Mạn đâm vào ngực.

"A ~!" Anh rên lên, hơi cau mày lại, anh híp mắt nhìn bóng lưng của cô, rồi đưa tay ra lần nữa giữ lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, xoay người cô lại đối diện với anh.

"Hiểu Hiểu…" anh nhìn Lê Hiểu Mạn, môi mỏng cong lên, iọng nói trầm thấp thanh nhuận: "Em còn đang tức giận?"

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh: "Em nào có?"

"Thật sự không có?" Long Tư Hạo hơi nheo mắt lại, hai bàn tay của anh khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, anh nhìn chằm chằm vào cô: "Để anh nhìn xem, là thật sự không tức giận hay là giả bộ không tức giận? Ừ, gương mặt này càng nhìn càng thấy đẹp, ngay cả tức giận cũng đẹp như vậy? Thì không phải là cười lên lại càng khiến người ta chết mê chết mệt hơn sao? Đúng không Hiểu Hiểu?"

Lê Hiểu Mạn bị anh nhìn chăm chú mà hơi ngượng ngùng, cô rũ mi matws xuống: "Miệng ngọt như vậy, anh đã ăn mật hả?"

Nghĩ đến cảnh tượng anh và Trần Lan ở dưới tầng vừa nãy, cô lại trợn mắt nhìn anh: "Có phải anh thường xuyên dỗ con gái như vậy hay không?"

Long Tư Hạo liếc mắt nhìn cô, cong môi cười nói: " Không phải là có phải hay không, mà là thường xuyên dỗ."

Thấy anh lại thừa nhận, Lê Hiểu Mạn híp mắt nhìn anh: "Anh thật sự thường xuyên làm như vậy?"

Long Tư Hạo khẽ nhướn mày, môi mỏng cong lên, anh nhẹ nhàng nói ra hai chữ: "Dĩ nhiên."

Thấy anh nói nhẹ như vân đạm phong khinh, suýt nữa thì Lê Hiểu Mạn bị anh làm cho tức chết.

Cô siết chặt hai bàn tay lại: "Khốn kiếp."

Thấy khuôn mặt của cô tràn đầy tức giận, Long Tư Hạo hơi nâng mí mắt lên, cầm lấy bàn tay của cô, anh nhạy bén nhìn vào bàn tay của cô.

Thấy lòng bàn tay của cô có dấu móng tay, anh thoáng đau lòng: "Hiểu Hiểu, em có giận anh nhiều không? Lòng bàn tay đã in dấu thành như vậy rồi, em không đau sao?"

Dứt lời, anh cúi đầu xuống, hôn lên bàn tay của cô.

Cả người Lê Hiểu Mạn run rẩy như chạm phải điện, cô hơi không được tự nhiên rút tay về: "Đây không phải là hiệu quả mà anh muốn thấy sao? Đừng nói cho em, vừa rồi anh cố ý mắt đi mày lại với Trần Lan đó ở dưới tầng là đang thử thăm dò em có thật lòng với anh hay không, nếu thật sự là như vậy, thì anh cũng quá ngây thơ rồi."

Long Tư Hạo hơi nhíu mày, ánh mắt anh nhìn cô tràn đầy ý cười, anh khẽ cong môi mỏng lên: "Hiểu Hểu, sao em càng động não thì lại càng suy nghĩ lung tung vậy? Em suy nghĩ nhiều quá, ai nói là anh cố ý dò xét em có thật lòng hay không? Còn nữa, anh và cái gì gì đó, anh có mắt đi mày lại với cô ta sao?

Thấy anh còn không thừa nhận, Lê Hiểu Mạn nhìn về phía anh: "Còn nói không có, anh đều đã thừa nhận là anh cố ý rồi."

Long Tư Hạo nhìn vào cô thật sâu, anh quyến rũ cười nói: "Hiểu Hiểu, em hiểu sai ý anh rồi, đúng là anh có cố ý, nhưng cái cố ý này là cố ý với cô ta, cũng không phải là cố ý với em, còn em vừa vặn nhìn thấy cái gì, thì đều là trùng hợp, còn nữa, vừa rồi anh nói thường xuyên dỗ con gái, anh nói là dỗ em ấy, nha đầu ngốc, ngoài em ra, anh sẽ đi dỗ ai được?"

"Anh…" Liếc nhìn Long Tư Hạo vô cùng phúc hắc, Lê Hiểu Mạn vừa tức giận lại vừa xúc động, cô dở khóc dở cười nói: "Vậy vừa rồi anh nói như vậy là cố ý làm em tức giận? Anh… sao anh lại xấu như vậy? Khốn kiếp…"

Cô đấm về phía anh, Long Tư Hạo thuận thế tiếp lấy quả đấm của cô, rồi kéo cô vào trong ngực.

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh, cố ý chọc tức anh nói: "Em muốn ngủ, anh đi chỗ khác ngủ đi, bắt đầu từ tối hôm nay, em muốn chia phòng ngủ với anh."

Long Tư Hạo nặng nề liếc nhìn cô: "Không được, một đêm anh không ôm em ngủ, thì anh sẽ không ngủ được, Hiểu Hiểu, cả đời này em đừng nghĩ đến chuyện thoát khỏi anh, trừ phi anh chết, nếu không, bất kỳ chuyện gì đều không thể tạo thành lý do để anh buông tha cho em."

Lời của anh làm trái tim của Lê Hiểu Mạn run lên, khiến trái tim cô rung động, cô chăm chú nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, cau mày lại: "Không cho nói từ chết, em chỉ nói bang quơ mà thôi, anh tưởng thật hả?"

Long Tư Hạo dịu dàng nhìn cô: "Đối với anh mà nói, mỗi một câu nói của em đều vô cùng quan trọng với anh."

Dứt lời, anh ôm lấy cô thật chặt, lúc anh tỳ cằm lên trán cô, anh khẽ đưa tay lên xoa đầu cô, giọng nói trầm thấp xen lẫn với thâm tình: "Hiểu Hiểu, anh muốn ôm em như vậy, ôm em, ôm cả đời này đều không buông tay."

Trái tim lại bị anh làm cho rung động, Lê Hiểu Mạn ngước mắt lên nhìn vào anh thật sâu, thấp giọng gọi anh: "Tư Hạo."

"Ừ!" Long Tư Hạo nhẹ đáp lại, anh thâm tình nhìn cô: "Hiểu Hiểu, Lạc Thụy nói hôm nay em hơi mất hứng, là bởi vì chuyện ở nghĩa trang An Thái sao? Nếu như em canh cánh trong lòng chuyện anh nổ súng hôm nay, thì em hãy cho anh thêm chút thời gian, anh sẽ để em biết tại sao anh phải làm như vậy."

436. Chương 436: Bày Tỏ, Tư Hạo Em Yêu Anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bởi vì lời của anh, Lê Hiểu Mạn cau mày lại, sau đó cô ngước mắt nhìn về phía, vẻ mặt dần ngưng trọng lại, cô hỏi: "Tư Hạo, nếu như hôm nay Hạ Lâm không chắn ở trước người Hoắc Vân Hy, thì anh sẽ bắn anh ta chết sao?"

Long Tư Hạo thâm trầm ngưng mắt nhìn cô, môi mỏng nhẹ mân: "Hiểu Hiểu, hôm nay là cậu ta muốn giết anh, chẳng lẽ em hy vọng anh bị cậu ta giết sao?"

Lê Hiểu Mạn nhìn anh lắc lắc đầu, hai tay cô vòng qua ôm lấy eo của anh, đầu tựa vào lồng ngực của anh: "Tư Hạo, dĩ nhiên là em không hy vọng anh bị bất kỳ tổn thương nào, nhưng nếu như có thể, em hy vọng anh có thể tha cho anh ta một mạng…"

Cô dừng lại, sợ anh hiểu lầm, cô lại tiếp tục nói: "Tư Hạo, anh đừng nên hiểu lầm, em nói như vậy không phải là nói chuyện giúp anh ta đâu, em chỉ sợ anh sẽ cõng trên lưng tội danh giết người vì anh ta."

Long Tư Hạo ngưng mắt nhìn cô chăm chú, môi mỏng cong lên: "Đây chính là nguyên nhân em không hy vọng anh giết cậu ta? Chỉ bởi vì lo lắng cho anh?"

Lê Hiểu Mạn ngước mắt lên đối diện với ánh mắt mong chờ của anh, nếu như những lời thẳng thắn của cô có thể ngăn cản anh em bọn họ tương tàn, thì cô cũng không muốn giấu giếm cảm tình chân thực với anh nữa.

Cô đưa tay lên khẽ vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của anh, cô thâm tình nhìn anh chăm chú, gật đầu nói: "Đúng vậy! Em lo lắng cho anh, em rất sợ anh giết chết Hoắc Vân Hy thì sẽ phải chịu chế tài của luật pháp, càng sợ hơn là anh ta làm anh tổn thương, lần đầu tiên lúc anh chĩa súng vào anh ta, sở dĩ em đứng ngăn ở trước người của anh ta, không phải là bảo vệ anh ta, mà là sananh sẽ phải cõng trên lưng tội danh giết người, người mà em vẫn luôn lo lắng là anh, em không biết bắt đầu từ lúc nào, tình cảm mà em dành cho anh không chỉ là thích, em đã yêu anh, Tư Hạo, em yêu anh, em nói những lời không quan tâm đến anh đều là giả hết, thật xin lỗi, là em đã quá cứng đầu, luôn làm tổn thương anh, anh vẫn luôn trả giá vì em, mà cho tới bây giờ em đều chưa từng trả giá cho anh gì cả."

Bởi vì những lời này của cô, mà cả trái tim của Long Tư Hạo đều rung động, hai tay anh nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, anh ngưng mắt nhìn cô chăm chú, ánh mắt nồng đậm thâm tình: "Hiểu Hiểu…"

Anh kích động thấp giọng gọi tên cô, rồi cúi đầu xuống hôn lên đôi môi căng mọng của cô, năm ngón tay thon dài của cô giữ chặc lấy sau ót cô, triền miên hôn lên đôi môi của cô, dịu dàng, thâm tình…

Anh đã chờ cô nói yêu anh từ rất lâu rồi, từ khoảng khắc khi anh bắt đầu yêu cô trở đi, anh vẫn luôn chờ.

Sau khi biết cô gả cho Hoắc Vân Hy, anh cho rằng anh đã không có cơ hội yêu cô nữa, nhưng trời cao đã cho anh cơ hội này, chẳng những để cho anh có cơ hội yêu cô, còn để cho cô yêu anh.

Chuyện khiến anh hạnh phúc nhất là cô đã yêu anh, gả cho anh, làm bạn cả đời với anh.

Bởi vì nụ hôn của anh quá sâu quá vội vàng, Lê Hiểu Mạn hơi không chịu nổi, lúc sắp bị hôn đến nỗi hít thở khó khăn cô đưa tay đẩy lồng ngực vững chãi của anh ra.

"A… Tư… Tư Hạo… a… e, không thể… Hô hấp…, a…"

Nhận thấy cô đang giãy giụa, Long Tư Hạo dần đè kích động trong lòng mình xuống rồi mới chậm rãi rời khỏi đôi môi hồng của cô, nhưng sau mấy giây để cô có thời gian hô hấp, anh lại làm bộ muốn hôn tiếp.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn quay đầu muốn trốn, khoát tay lia lịa: " Chờ… Chờ một lát, em… em không được."

Nếu tiếp tục hôn nữa, cẩn thận cô sẽ chết vì nghẹt thở mất.

Cô chỉ thừa nhận cô yêu anh mà thôi, sao anh lại kích động như vậy?

Tuy nhiên, anh càng biểu hiện kích động, càng mừng rỡ, càng chứng minh anh yêu cô, càng quan tâm cô.

Trong lòng cô ngọt như được rót mật vào vậy, cô rất cảm ơn anh đã tha thứ cho cô như vậy, những lúc tâm trạng của cô thất thường, anh còn chịu nhịn xuống mà giải thích với cô.

So với tình yêu anh dành cho cô, thì tình yêu của cô với anh thật sự là nhỏ nhặt không đáng kể.

Mặc kệ phát sinh chuyện gì, anh vẫn luôn bất ly bất khí với cô, một lòng yêu cô, mà trái tim của cô lại không đủ kiên định với anh.

Cô ngước mắt lên nhìn vào anh thật sâu, ánh mắt thoáng áy náy, cô nhíu mày nhìn anh hỏi: "Tư Hạo, có những lúc em rất cứng đầu, em thật sự đáng giá để anh yêu sao?"

Huyên Huyên có lời ——

Bảo bối: Chương này ngọt ngào chứ?

!!

437. Chương 437: Khốn Kiếp, Lại Không Đứng Đắn Rồi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhìn thấy cô nhíu mày lại, Long Tư Hạo hơi cong môi, anh đưa tay ra khẽ vuốt hàng lông mày đang nhíu lại kia, cúi đầu dán sát môi mỏng xuống bên tai cô, rồi trầm thấp nói: "Anh còn chưa cẩn thận cân nhắc qua vấn đề này, em để cho anh suy nghĩ thật kỹ, đến tột cùng là em có đáng giá để anh yêu hay không, được không?"

Dứt lời, anh dựng thẳng người dậy, làm ra vẻ như nghiêm trang cau mày tự hỏi.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn híp mắt lại, cô còn tưởng rằng anh sẽ lập tức nói đáng giá, vậy mà anh lại vẫn nghiêm trang tự hỏi.

Anh đúng là một kẻ "Bại hoại": "Xấu xa", luôn trêu cợt cô.

Cô nhướn mày nhìn về phía anh, khẽ nở nụ cười nhạt, rồi gần như là nghiến răng nghiến lợi nói nói: "Anh cứ từ từ cân nhắc, trễ lắm rồi, em đi ngủ."

Long Tư Hạo dịu dàng nhìn cô, anh cong môi cười, rồi gật đầu nói: "Ừ! Trễ lắm rồi, đi ngủ sớm đi, phụ nữ có thai không thể thức đêm."

Dứt lời, anh đưa tay ra tắt đầu đèn giường, rồi ôm Lê Hiểu Mạn vào trong ngực, anh cúi đầu xuống hôn lên trán cô, nói câu chúc ngủ ngon rồi thật sự nhắm mắt lại ngủ.

Lê Hiểu Mạn được anh ôm vào trong ngực trợn mắt nhìn anh trong bóng tối, trong ngực chất chứa cỗ oán khí, khiến cô không thể ngủ được, cô uốn éo người muốn tránh thoát từ trong ngực của anh ra.

Long Tư Hạo vẫn chưa ngủ nhận ra cô đang không an phận giãy giụa ở trong ngực mình, anh đột nhiên bật đèn đầu giường lên, anh hơi nheo đôi mắt hẹp dài lại, rồi nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng mang theo mấy phần ái muội, cong môi hỏi: "Sao vậy? Em không ngủ được sao? Bởi vì bớt làm một chuyện?"

Lê Hiểu Mạn khẽ run rẩy, cô ngước mắt lên đối diện với với ánh mắt nóng bỏng đủ để hóa cô thành tro bụi của anh, trái tim của cô khẽ run lên, khẽ mím môi hỏi: "Chuyện gì?"

Long Tư Hạo cong môi mỉm cười, anh nóng bỏng nhìn cô: "Em cảm thấy thế nào? Đương nhiên là vận động trước khi ngủ có thể giúp an giấc."

Khuôn mặt của Lê Hiểu Mạn lập tức đỏ bừng: "Anh…"

Cô đang muốn nói mình mang thai, nhưng Long Tư Hạo đã kề sát bên tai cô, cướp trước một bước nói: "Nhưng bây giờ em đang mang thai, nên tạm thời không thể tiến hành vận động trước khi ngủ được, nếu như em thật sự không ngủ được, chúng ta có thể làm cái khác, ví dụ như anh bồi em xem "Phim xếp hình của Nhật", nhưng không thể xem quá lâu, chỉ có thể xem năm phút, được không?"

Khuôn mặt của Lê Hiểu Mạn lại càng đỏ hơn, cô nhìn về phía anh, híp mắt hỏi: " Phim xếp hình của Nhật là cái gì?"

Thật ra thì trong lòng cô đã loáng thoáng biết anh đang nói đến cái gì, chẳng qua là thuận miệng hỏi để xác nhận mà thôi.

Thấy cô hỏi tới, ánh mắt của Long Tư Hạo sáng lên, trên mặt tuấn mỹ nổi lên nụ cười tà mị lại phúc hắc, môi mỏng dán sát bên tai cô, dùng chữ hán nói rõ ràng cho cô biết cái gì gọi là " Phim xếp hình của Nhật ".

Sau khi nghe xong, Lê Hiểu Mạn lại càng đỏ mặt hơn, sắc mặt cô lúc này nhìn mê người như như quả anh đào chín mọng vậy, nàcô khẽ đám vào lồng ngực to lớn của anh: "Khốn kiếp, anh cái tên khốn kiếp này, Long Tư Hạo, anh thật sự là một tên đại khốn kiếp."

Nhớ tới những lời lộ liễu mà anh vừa mới nói kia, cô lại cảm thấy cực kỳ ngượng ngùng, anh đúng là "Người xấu" mà, lại bắt đầu không đứng đắn với cô rồi.

Long Tư Hạo thấy mặt của cô đỏ bừng lên, bàn tay anh nắm lấy nắm đấm của cô, anh ái muội lấy ngón tay cái vuốt ve mu bàn tay trắng mịn của cô, nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy lửa tình nóng bỏng, môi mỏng khẽ cong lên nụ cười mị hoặc lòng người, anh trầm khàn nói: "Hiểu Hiểu, nếu như anh không khốn kiếp, thì tại sao trong bụng em lại có thể có tiểu hỗn đản?"

Bởi vì lời của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn lại đỏ lên như có thể nhỏ ra máu, cô tức giận trợn mắt nhìn anh: "Lười để ý anh, em ngủ."

Cô nhắm hai mắt lại đang muốn ngủ thiếp đi, thì đột nhiên có một bàn tay nóng bỏng chui vào trong áo ngủ của cô.

Mà bàn tay này dĩ nhiên là của Long Tư Hạo, anh cởi áo ngủ của cô ra, bàn tay nóng bỏng dò xét đi vào.

Lòng bàn tay nóng bỏng của anh như đốt nóng da thịt của cô, cô như cảm thấy có một dòng điện truyền thẳng vào trong cơ thể mình, khiến cả người cô khẽ run rẩy, đôi mắt trong suốt dần phủ đầy sương mù.

Cô nhìn Long Tư Hạo bằng ánh mắt mê ly: "Tư Hạo, em muốn ngủ."

Long Tư Hạo khẽ cắn lên rái tai trắng như ngọc của cô, giọng nói trầm thấp mà khàn khàn: "Em ngủ là việc của em, anh sờ là việc của anh, không ai quấy rầy ai."

Lê Hiểu Mạn giật giật khóe miệng, cô nhìn vào ánh mắt động tình của anh, bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt trong suốt thoáng đau lòng, cô hiểu rất rõ hành động và ánh mắt của anh là có ý nghĩa như thế nào, anh là một người đàn ông bình thường, dĩ nhiên là sẽ có nhu cầu về phương diện sinh lý.

Từ sau khi biết cô mang thai, anh vẫn luôn ẩn nhẫn, nhưng nếu như cứ luôn chịu đựng như vậy, quá lâu không được thả ra, thì nhất định sẽ rất tổn hại đến thân thể đi.

Cô chăm chú nhìn anh, đỏ mặt hỏi: "Tư Hạo, có phải anh rất muốn hay không?"

Câu nói này của cô giống như là dây dẫn lửa làm nổ tung những đè nén đã lâu của Long Tư Hạo trong giây lát, ánh mắt lúc sáng lúc tối của anh nhìn chằm chằm vào cô, lửa tình trong mắt càng ngày càng bùng cháy, giọng nói khàn khàn như là bị cái gì đó vuốt ve cổ họng vậy, lộ ra nồng nặc ham muốn: "Nha đầu ngốc, em đang nói gì vậy?"

Rồi anh cúi người xuống vùi đầu ở cần cổ của cô, đôi môi nóng bỏng dán lên cổ của cô, anh khàn khàn nói: "Bây giờ em đang mang thai, cho dù anh muốn thì cũng phải nhịn, đi ngủ đi! Anh đi tắm."

Anh đang muốn đứng lên, Lê Hiểu Mạn đưa tay kéo anh lại, cô nhìn anh thật sâu, rồi ngượng ngùng cúi đầu, ngượng ngùng nói: "Anh luôn tắm nước lạnh cũng không phải là biện pháp tốt, như vậy rất tổn hại đến thân thể, em… em tra xét… cái đó… lúc mang thai vẫn có thể, chỉ cần không… không quá kịch liệt, thỉnh

thoảng một lần… a…”

438. Chương 438: Khốn Kiếp, Lại Không Đứng Đắn Rồi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, anh đã lấy hai ngón tay thon dài bưng kín đôi môi phấn hồng của cô lại, ánh mắt anh nhìn cô tràn đầy ý cười, anh thâm tình cưng chiều nói: “Nha đầu ngốc, chuyện khác có thể mạo hiểm, nhưng chuyện này thì không thể, anh sợ đến lúc đó sẽ không khống chế được, anh không thể làm tổn thương em và đứa con đầu tiên của chúng ta được, em không cần lo lắng cho anh…”

Nói đến đây, anh cúi đầu xuống hôn lên đôi môi căng mọng của cô, ánh mắt thâm tình nóng bỏng liếc nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em đừng quên, trước khi em và anh chung một chỗ, anh là người độc thân.”

Dứt lời, anh liền đứng dậy rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Bởi vì câu nói sau cùng của anh, mà Lê Hiểu Mạn hơi cau mày lại, mặt đầy nghi ngờ không hiểu gì.

Sau khi Long Tư Hạo ra khỏi phòng tắm, cô nheo mắt lại liếc nhìn anh, mặt đầy nghi ngờ hỏi: “Chuyện chúng ta vừa mới nói và chuyện trước đây anh độc thân có quan hệ gì với nhau?”

Hiếm khi thấy Lê Hiểu Mạn lộ ra biểu tình u mê như vậy, ngọn lửa mà Long Tư Hạo vừa mới đè xuống đã lại bị hành động vô ý thức của cô làm cho bùng cháy.

Sau khi anh lên giường thì anh ôm cô vào trong ngực, thâm tình nhìn cô nói: “Hiểu Hiểu, trễ lắm rồi, đi ngủ trước đã, nếu như em muốn nói chuyện phiếm với anh, ngày mai anh sẽ bồi em trò chuyện, được không?”

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, cô lấy thái độ phải hỏi cho đến cùng nhìn anh: “Nếu anh không nói rõ hơn, thì em không ngủ.”

Nghe vậy, Long Tư Hạo nheo mắt lại, anh tủm tỉm cười nhìn cô, môi mỏng cong lên: “Em thật sự muốn nghe anh nói rõ ràng? Xác định? Không hối hận?”

Lê Hiểu Mạn đang định gật đầu, Long Tư Hạo đã kề sát bên tai cô, nói rõ ràng với cô, rất rõ ràng.

Sau khi nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn Lê Hiểu Mạn lại đỏ như có thể nhỏ ra máu, cô đấm vào lồng ngực to lớn của anh, gắt giọng nói: “Khốn kiếp, ai cần anh nói trắng ra như vậy chứ?”

Long Tư Hạo cưng chìu liếc nhìn vẻ mặt thẹn thùng của cô, đôi mắt tràn đầy ý cười nói: “Hiểu Hiểu, chính em nói muốn nghe, đừng trách anh.”

Thật ra thì anh cũng không nói gì nhiều với cô, chỉ nói rõ ràng cho cô biết, anh tự mình giải quyết chuyện sinh lý này như thế nào.

Liếc nhìn vẻ mặt thẹn thùng của cô, trái tim anh lại không ngừng rung động.

Anh cúi đầu xuống, không nhịn được mà hôn lên đôi môi căng mọng của cô, rồi trầm thấp nói: “Hiểu Hiểu, đi ngủ đi, ngủ ngon.”

“Ừ! Ngủ ngon!” Lê Hiểu Mạn tựa đầu vào trong ngực của Long Tư Hạo, cô vòng hai tay qua ôm lấy eo của anh, nghe tiếng tim đập mạnh mà có lực, ngửi hơi thở mát lạnh yên ổn của anh.

Một đêm ngủ yên.

Bởi vì đêm qua ngủ trễ, hôm sau lúc Lê Hiểu Mạn tỉnh lại, mặt trời đã lên cao vút.

Sau khi tỉnh lại, cô đưa mắt nhìn vị trí bên cạnh theo thói quen, thấy Long Tư Hạo đáng lẽ đã đến công ty lúc này lại vẫn đang ở trên giường.

Thấy anh ngủ an ổn, cô không đánh thức anh dậy, mà tựa đầu chôn sâu ở trong ngực anh, cô muốn cảm nhận hơi ấm của anh thêm một lúc nữa rồi mới dậy.

Khéo môi của cô hiện ra nụ cười hạnh phúc, nhưng lúc vừa mới nhắm mắt lại, thì chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Lê Hiểu Mạn khẽ giật mình, cô mở mắt ra thấy Long Tư Hạo không bị đánh thức, cô chậm rãi lui ra từ trong ngực của anh, đưa tay cầm lấy điện thoại di động đặt ở trên tủ ở đầu giường.

Điện thoại di động đang reo là của Long Tư Hạo, thấy trên màn hình điện thoại hiển thị một dãy số xa lạ, Lê Hiểu Mạn hơi cau mày lại, cô liếc mắt nhìn Long Tư Hạo, hơi do dự, rồi nhận điện thoại.

Cô còn chưa kịp lên tiếng, bên kia đã truyền tới giọng nói nhỏ nhẹ mang vẻ lo lắng: "Glen…"

Nghe thấy cái từ "Glen"này, Lê Hiểu Mạn nhíu mày càng chặt hơn, giọng nói của đối phương hơi quen tai, cô lễ phép hỏi: "Xin chào, tôi không phải là Glen, xin hỏi bà là?"

Người trong điện thoại trầm mặc một lúc, sau đó dò xét hỏi ngược lại: "Cô là Lê tiểu thư phải không?"

Đối phương hỏi như vậy, trong lòng Lê Hiểu Mạn hơi nghi ngờ: "Bà biết tôi?"

Người trong điện thoại như có việc gấp, cũng không giải thích với Lê Hiểu Mạn mình là ai, mà vội vàng nói: "Lê tiểu thư, cô nghe điện thoại thay Glen, hẳn là Glen đang ở bên cạnh cô? Phiền Lê tiểu thư chuyển lời giúp tôi tới cậu ấy, tôi không tìm thấy con gái Sophie của tôi đâu cả, tôi hy vọng cậu ấy có thể nể mặt tôi, hỗ trợ tìm kiếm, Lê tiểu thư, cô nhất định chuyển lời cho Glen giúp tôi, vô cùng cám ơn cô."

Người ở đầu điện thoại bên kia chính là Thẩm Thi mẹ của Sophie, sau khi bà ta nói xong lời này, thì cúp điện thoại.

Lê Hiểu Mạn nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động đang dần tối đi, cảm xúc trong mắt cô hơi phức tạp, người gọi điện thoại tới nói Sophie là con gái mình, vậy gọi điện thoại tới chính là phu nhân có khí chất bất phàm mà cô đã gặp đó.

Nghĩ đến chuyện ngày đó bà ta cầm mấy bức ảnh kia để ép cô rời khỏi Long Tư Hạo, trong lòng cô lại cảm thấy đau đớn, thất vọng, và vô cùng tức giận mà không thể lý giải được.

Lúc cô đang buồn rầu, một giọng nói trầm khàn mà lại lười biếng chợt vang lên: "Hiểu Hiểu, em dạy lúc nào?"

!!

439. Chương 439: Kinh Sợ, Tủ Quần Áo Có Rắn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngay sau đó, cảm nhận được trên hông có gì đó, cô liền thấy đôi tay thon dài của anh ôm lấy cô.

Người ôm cô là Long Tư Hạo đã tỉnh lại.

Vì mới tỉnh, nên mắt anh còn mệt mỏi, nửa đóng nửa mở nhìn cô, khóe môi vẽ ra nụ cười mê người: "Sao không gọi anh dậy?"

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, đôi mày thanh tú hơi chau lại, nghĩ một hồi rồi lên tiếng: "Lúc nãy có người gọi cho anh, là…"

Cô ngừng lại, rũ mắt tiếp tục nói: "Là mẹ Sophie gọi cho anh, em nghe máy, bà nói nhất định phải bảo anh.. Ưm…"

Không đợi cô nói xong, Long Tư Hạo đã cúi đầu hôn cô một hồi lâu sau mới buông ra, ánh mắt thâm tình nhìn cô: "Hiểu Hiểu, anh không có hứng thú với chuyện của người khác."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cảm thấy ấm áp, hai tay mảnh khảnh ôm trên cổ anh, cúi đầu hôn nhẹ lên môi anh: "Tư Hạo, cho dù anh không có hứng thú đối với chuyện của Sophie, nhưng em phải nói với anh, Sophie mất tích rồi."

Nghe tin Sophie mất tích, trên mặt Long Tư Hạo không thay đổi chút nào, thậm chí mày cũng không nhăn, biểu tình cực kỳ bình tĩnh.

Anh nhẹ vỗ về gương mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn, chạm vào trán cô, nhẹ hôn lên chóp mũi cô: "Hiểu Hiểu, cô ấy mất tích thì sẽ có người tìm, không liên quan đến chúng ta, sau này em nghe thấy chuyện liên quan đến cô ta thì không cần phải nói cho anh biết. Người anh quan tâm chỉ có em, và người nhà của em."

Lê Hiểu Mạn vì lời nói của anh mà cảm động, một tầng hơi nước xuất hiện trong mắt cô, lệ quang lấp lánh đong đầy trong mắt: "Tư Hạo, cảm ơn anh đã coi trọng em và người nhà của em."

Dứt lời, cô ôm lấy cổ anh, hôn lên môi anh.

Trong mắt lht đầy ý cười, kéo hông cô lại gần, ôm chặt cô hơn, làm nụ hôn càng thêm sâu.

Lúc hai người đang nồng nhiệt, điện thoại của Long Tư Hạo đổ chuông.

Nghe thấy tiếng chuông, khuôn mặt đỏ ửng của Lê Hiểu Mạn lùi lại trước, ngượng ngùng nhìn anh: "Anh nghe điện thoại trước đi, em đi phòng tắm rửa mặt."

"Cùng đi đi!" Long Tư Hạo chỉ cầm điện thoại mà không nghe, còn xuống giường trước cô, đi dép cho cô, rồi bế cô lên.

Lê Hiểu Mạn còn đang nhìn điện thoại vẫn đổ chuông, sau đó dịu dàng đưa mắt nhìn anh: "Anh không nghe điện thoại đi sao? Nhỡ là điện thoại quan trọng thì sao?"

"Dù có quan trọng cũng không quan trọng bằng em." Long Tư Hạo yêu chiều nhìn cô nói xong liền bế cô vào phòng tắm.

Trừ việc đánh răng là cô tự làm, những thứu khác đều là Long Tư Hạo tự làm cho cô, ngay cả kem đánh răng cũng là Long Tư Hạo lấy cho cô.

Đi ra khỏi phòng tắm, Lê Hiểu Mạn vẫn thấy điện thoại của Long Tư Hạo đổ chuông, cô đi tới cầm điện thoại lên nhìn, là Lăng Hàn Dạ gọi tới.

Cô nhíu mày, thấy Long Tư Hạo còn đang trong phòng tắm chưa ra, cô liền nghe thay anh

Vừa mới nghe máy, giọng của Lăng Hàn Dạ liền truyền tới: "Tôi nói Long thiếu gia này, cậu ngày càng quá đáng rồi, bảo tôi thay cậu quản lý TE, hại tôi sớm đi tối về còn chưa tính, thế mà giờ ngay cả mặt mũi cũng không thấy đâu, công ty cậu không cần sao, cậu…"

Lê Hiểu Mạn chưa đợi người nói xong liền chen ngang: "Xin lỗi, chờ một chút, Tư Hạo anh ấy…"

Cô đang định nói Long Tư Hạo còn đang trong phòng tắm, liền thấy anh đi ra.

Cô nhanh chóng đưa điện thoại cho anh, anh nhướng mày nhìn cô: "Tư Hạo, là Lăng Hàn Dạ gọi tới, hẳn là anh ấy có chuyện tìm anh."

Nghe vậy, Long Tư Hạo chớp mắt, nhận điện thoại.

Lúc anh nghe điện thoại, Lê Hiểu Mạn liền đến chỗ tủ quần áo để thay, không ngờ khi cô vừa mở tủ, liền thấy một con rắn màu xanh đậm đang quấn lấy thanh treo.

"A… Rắn…"

Cô bi dọa đến sắc mặt trắng bệch. Đột nhiên nhìn thấy một con rắn trong phòng nên cô cực kỳ sợ hãi.

Cô không khỏi lùi lại vài bước, thân thể mảnh khảnh không vững liền bị ngã.

"Hiểu Hiểu…"

Long Tư Hạo đang nghe điện thoại trong phòng ngủ xa hoa nghe thấy Lê Hiểu Mạn thét chói tai, điện thoại cũng không kịp cúp, anh ném điện thoại đi, chạy ngay đến, trước lúc cô ngã liền vững vàng đỡ được.

Thấy sắc mặt cô trắng bệch, khuôn mặt nhỏ nhắn tuôn đầy mồ hôi lạnh, đôi mặt hẹp dài của Long Tư Hạo tràn đầy lo lắng và đau lòng: "Hiểu Hiểu, sao vậy? Có chuyện gì?"

"Rắn.. Tư Hạo, rắn..." Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, mày nhíu chặt, đôi mắt tràn đầy hoảng sợ, bàn tay nắm chặt lấy áo sơ mi của anh, đôi môi run rẩy.

Trên đời này cô sợ nhất là rắn, chỉ cần nghe đến chữ rắn thôi cô đã thấy kinh sợ rồi chứ đừng nói là nhìn thấy.

"Sao có thể có rắn được?" Trong mắt Long Tư Hạo hiện lên vẻ nghi ngờ, sau đó anh ôm ngang cô lên, đặt tại giường lớn, trầm giọng an ủi: "Hiểu Hiểu, đừng sợ, không có chuyện gì đâu, có anh ở đây rồi, đừng nói là rắn, ngay cả hổ dữ cũng sẽ không tới gần em được nửa bước."

Lê Hiểu Mạn ngồi dậy ôm chặt eo Long Tư Hạo, tựa đầu vào người anh, nghe được nhịp đập trong cơ thể anh, cô mới từ từ hồi phục, sự sợ hãi trong lòng nguôi đi không ít.

Long Tư Hạo thấy cô dần bình tĩnh lại thì ngồi xuống bên cạnh cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của cô lên, nhìn cô nói: "Hiểu Hiểu, đừng sợ, nói cho anh biết, rắn ở đâu?"

Lê Hiểu Mạn đưa mắt nhìn anh, điều chỉnh lại suy nghĩ, sau đó nhìn về phía tủ quần áo: "Ở trong tủ quần áo."

Nghe vậy Long Tư Hạo nheo mắt, lạnh thấu xương nhìn về phía tủ quần áo.

Thu hồi ánh mắt, nhìn Lê Hiểu Mạn trong ngực, anh nhẹ vỗ lưng cô, trầm giọng nhẹ nói: "Để anh đi xem."

Dứt lời, anh hôn lên môi cô rồi đứng lên đi về phía tủ quần áo.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy lo lắng nói: "Tư Hạo, cẩn thận."

Long Tư Hạo dịu dàng nhìn cô, khẽ cười: "Yên tâm, chồng em đời này trừ sợ em thì không sợ gì nữa đâu."

Lê Hiểu Mạn vì anh nói hai từ "chồng em" mà trong lòng như có đường, ngọt ngào cực kỳ.

Cảm giác được bảo vệ này thật tốt.

Hơn nữa, câu "Chồng em đời này trừ em ra thì không sợ gì nữa đâu" càng làm trong lòng cô thêm rung động. Cô tin là bất cứ người phụ nữ nào nghe được câu này cũng đều sẽ rất hạnh phúc.

Chỉ một câu nói của anh thôi những cũng đủ khiến cô không còn sợ hãi nữa, tràn đầy lòng tin với anh.

Thấy Long Tư Hạo đi tới chỗ tủ quần áo, trong lòng cô thấp thỏm, sợ anh bị rắn cắn.

Đi tới trước tủ quần áo, Long Tư Hạo nguy hiểm nheo mắt lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn con rắn xanh đậm đang quấn mình trong tủ quần áo, chỉ nửa giây sau, ánh mắt anh trầm xuống, đáy mắt xoẹt qua vẻ chết chó.

440. Chương 440: Diễn Kịch, Nhảy Lầu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Tư Hạo..."

Nghe được tiếng Lê Hiểu Mạn lo lắng gọi phía sau, anh hơi lùi lại, khóe miệng hơi nhếch, làm người ta không biết liệu có phải là một nụ cười hay không.

Thấy Long Tư Hạo đứng trước tủ quần áo, Lê Hiểu Mạn dù sợ rắn, nhưng vẫn to gan tiến lại gần.

Nhưng cô còn chưa kịp đến gần, liền thấy bàn tay thò vào tủ quần áo của Long Tư Hạo đột nhiên rụt trở về, sau đó anh cau mày, tay trái nắm lấy tay phải, giống như đã bị rắn cắn trúng.

"Tư Hạo…"

Thấy vậy, trong lòng Lê Hiểu Mạn trở nên hoảng hốt, vội đi tới trước người anh lo lắng nhìn: "Tư Hạo, anh sao vậy? Có phải đã bị…"

Chưa đợi cô nói xong, Long Tư Hạo đã nói: "Đúng, Hiểu Hiểu, anh bất hạnh bị rắn cắn, rắn này.. có độc…"

"Có độc?" Sắc mặt Lê Hiểu Mạn trắng bệch, đôi mắt hiện lên vẻ khiếp sợ: "Tư Hạo, anh… Anh sao rồi? Chúng ta mau đến bệnh viện."

Long Tư Hạo thấy cô kinh hoảng không thôi, đôi mắt hẹp dài khẽ nheo, đáy mắt tựa như có nụ cười, nhưng mày vẫn nhíu chặt như cũ, giọng nói còn thêm chút vô lực: "Hiểu Hiểu… Độc rắn lan ra, đến bệnh viện giờ… không kịp nữa rồi."

Nghe anh nói không kịp nữa Long Tư Hạo càng thêm hoảng loạn: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Cô lo lắng nhìn cổ tay phải đang bị tay trái anh giữ lấy: "Em giúp anh hút độc ra."

Dứt lời, cô liền định cầm lấy tay Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo lại dùng tay kéo cô vào ngực, cúi đầu hôn lên môi cô, hôn sâu một hồi mới buông cô ra, ánh mắt thâm trầm, cười nói: "Ngốc ạ, anh không sao."

Thấy anh cười, chẳng giống như vẻ mặt khi bị rắn cắn chút nào, Long Tư Hạo hoài nghi cầm tay phải của anh lên, thấy trên đó không hề có vết thương nào, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

"Quá đáng, anh vừa trêu em đó hả?" Cô nhìn anh chằm chằm nhìn anh, hận không thể dùng ánh mắt chém anh thành hai khúc.

Cô lo lắng cho anh như vậy, thế mà anh lại đi lừa cô, đồ khốn.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn vẻ mặt như muốn bổ đôi anh, yêu thương nhìn cô, môi mỏng khẽ cong: "Được rồi, đừng giận, anh chỉ đùa em chút thôi, mà biểu hiện của em khiến anh rất hài lòng đấy."

Anh vốn muốn diễn thêm một chút, nhưng lại sợ cô quá lo lắng, dù sao cô cũng đang mang thai, anh không thể đùa giỡn quá đáng với cô được.

Lê Hiểu Mạn trừng mắt nhìn anh. Thực ra trong lòng cô không quá giận dữ, anh đùa với cô như vậy, cũng chỉ vì muốn thấy cô yêu anh như thế nào.

Cô nhướng mày nhìn anh: "Lần sau không được làm như thế này nữa."

Long Tư Hạo thấy cô không tức giận, cúi đầu hôn cô: "Làm sao mà dám có lần sau, nếu không nhỡ em bổ đôi anh ra mất?"

Dứt lời, anh thả cô ra, trực tiếp thò tay vào lấy con rắn trong tủ ra.

Thấy vậy Lê Hiểu Mạn cả kinh, đang muốn lui về sau, Long Tư Hạo liền nhanh chóng bắt lấy cổ tay cô, kéo cô vào trong ngực.

Anh cười cười nhìn cô, giọng nói trầm thấp dịu dàng: "Đồ ngốc, không phải sợ, đây là đồ giả, có người dọa thôi."

"Đồ giả?" Long Tư Hạo kinh ngạc không dám tin nhìn con rắn trên tay Long Tư Hạo, nhìn kỹ mới phát hiện ra là đồ giả.

Cô thế mà lại bị một con rắn giả dọa đến hồn phách đều bay cả.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bắt đầu lộ ra vẻ xấu hổ, mắt cô đúng là không tốt, ngay cả thật giả cũng không phân biệt được.

Nghi đến Long Tư Hạo nói có người muốn dọa để con rắn này trong tủ quần áo, cô nhìn con rắn giả, nghĩ xem đó là ai.

Long Tư Hạo thấy cô không nói gì, hỏi: "Hiểu Hiểu, em đang suy nghĩ điều gì?"

Lê Hiểu Mạn lấy dũng khí, sờ sờ con rắn giả trên tay Long Tư Hạo, khẽ nheo mắt lại: "Tư Hạo, em đang nghĩ là ai đã làm chuyện này."

Phòng ngủ của cô và Long Tư Hạo mỗi ngày đều có người vào dòng, cho nên thủ phạm rất có thể là người giúp việc ở đây.

Long Tư Hạo dịu dàng nhìn Lê Hiểu Mạn, cười: "Hiểu Hiểu, việc này giao cho anh xử lý được rồi, anh muốn tới công ty một lát. Xuống ăn sáng với anh trước đi."

"Ừm!" Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo gật đầu, cùng đi với anh xuống phòng ăn.

Sau khi ăn sáng sau, Long Tư Hạo bảo Lê Hiểu Mạn về phòng ngủ rồi mới tới công ty.

Sau khi anh đi, chú Thành quản gia đưa theo mấy vệ sỹ và người giúp việc vào, được sự đồng ý của Lê Hiểu Mạn tìm và thu dọn rắn giả.

Lê Hiểu Mạn đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng ngủ, hơi nhăn mày, trong lòng vẫn suy nghĩ là ai làm việc này.

Mà ngoại trừ chuyện này thì trong lòng cô còn đang lo lắng chuyện Hạ Lâm bị thương.

Dù sao Hạ Lâm cũng đang có thai, nếu cô ấy có chuyện gì, hay đứa con có làm sao, vậy chẳng phải Tư Hạo sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật?

Đây là điều cô lo lắng nhất.

Không tới bệnh viện kiểm tra tình trạng của Hạ Lâm thế nào thì cô không thể an tâm được.

Xoay người, đang định bảo chú Thành quản gia kêu tài xế chở cô đi, liền thấy chú Thành đi về phía cô.

"Thiếu phu nhân, không thấy vật khả nghi." chú Thành nhìn lh, sắc mặt nghiêm trọng.

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn hơi chau mày rồi ôn hòa nhìn quản gia: "Chú Thành, bảo họ không cần tìm nữa, cháu muốn tới bệnh viện, phiền chú giúp cháu thu xếp lái xe."

Vì mọi chuyện lớn nhỏ trong biệt thự đều do quản gia sắp xếp, ra vào biệt thự cũng cần giấy thông hành, vậy nên Lê Hiểu Mạn muốn rời khỏi biệt thự cũng sẽ tùy thuộc vào sắp xếp của chú Thành.

Cô giờ giống như bị hạn chế tự do, ra vào biệt thự rất phiền phức. Nhưng thực ra Long Tư Hạo không hạn chế tự do của cô, anh cho cô ra vào thoải mái, nhưng nhất định phải có người đi theo, để bảo vệ cô.

Chú Thành thấy cô nói muốn đi bệnh viện, liền cung kính hỏi thăm: "Có phải nói với thiếu gia một tiếng không?"

Lê Hiểu Mạn cười nói: "Tạm thời đừng nói cho anh ấy."

Cô chỉ đến bệnh viện xem tình trạng của Hạ Lâm mà thôi, không phải làm chuyện gì nguy hiểm nên cảm thấy không cần phải nói cả chuyện nhỏ này cho anh biết.

Nhất định anh rất bận ở công ty, cô không muốn chỉ vì chuyện nhỏ này mà phải quấy rầy anh.

Chú Thành thấy cô không nói cho Long Tư Hạo, nên cũng không nghĩ sẽ báo cho Long Tư Hạo chuyện này.

Vì Lê Hiểu Mạn đang có thai, ông không yên lòng, liền tự mình đi theo cô đến bệnh viện.

Hơn nữa, vì đảm bảo an toàn cho lh, đoàn hộ tống còn có thêm tám vệ sỹ.

441. Chương 441: Diễn Kịch, Nhảy Lầu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Một chiếc Rolls-Royce được bốn chiếc Bentley đi theo hộ tống một đường.

Hạ Lâm hôm qua còn ở phòng theo dõi đặc biệt nhưng sáng nay đã chuyển đến phòng vip. Chỉ là giờ cô đang không ở trong phòng bệnh mà ở trên tầng cao nhất của bệnh viện, dường như muốn nhảy lầu.

Mà giờ trên tầng thương trừ Hoắc Vân Hy, Hạ Thanh Vinh, Lưu Như Hoa, Lý Tuyết Hà, các bác sỹ y tá, và cả không ít người đang tập trung ở đó.

Những người này không phải là bệnh nhân của bệnh viện mà là phóng viên truyền thông.

Bên dưới bệnh viện cũng tập trung không ít, tất cả đều ngẩng đầu nhìn cô gái vóc người nhỏ nhắn mặc đồ bệnh nhân đứng trên sân thượng.

Lê Hiểu Mạn vừa đến bệnh viện, liền nghe nói có người muốn nhảy lầu.

Cô lúc đầu cũng không nghĩ người nhảy là Hạ Lâm, khi cô tới thì cũng như những người khác ngẩng đầu lên nhìn, lại phát hiện người đứng sát sân thượng kia trông rất quen.

Bệnh viện có mười hai tầng, không cao không thấp, nhưng nếu bảo nhảy xuống thì chết ngay không còn nghi ngờ gì nữa.

Thấy Hạ Lâm muốn nhảy lầu, Lê Hiểu Mạn không dám tin, do dự hồi lâu mới quyết định đi lên sân thượng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Với hiểu biết của cô với Hạ Lâm, Hạ Lâm không phải là một người dễ nghĩ tới chuyện nhảu lầu như thế.

Đến sân thượng, cô liền thấy Hạ Lâm đang giàn dụa nước mắt, khóc lóc không cho Hoắc Vân Hy, Hạ Thanh Vinh, Lưu Như Hoa, Lý Tuyết Hà, cả đám người nhích tới gần.

Lưu Như Hoa đã sớm khóc không thành tiếng, dựa vào ngực Hạ Thanh Vinh, bi thương không dứt nhìn Hạ Lâm: "Lâm Lâm, nếu con chết thì mẹ phải làm thế nào? Mẹ chỉ có một mình đứa con gái là con, con chết thì mẹ phải sống sao đây? Con không nghĩ tới người mẹ này hay sao?"

Hạ Lâm sắc mặt tái nhợt đứng trên sân thượng, cắn chặt môi dưới, đôi mắt ngập nước nhìn mẹ mình là Lưu Như Hoa, nức nở nói: "Mẹ, ô ô… Con xin lỗi! Mẹ có công nuôi dưỡng, con chỉ còn cách báo đáp mẹ kiếp sau, con xin lỗi cha mẹ… Ô ô.. Thật xin lỗi… Hai người hãy tha thứ cho đứa con bất hiếu này…"

Dứt lời, cô khóc lui về phía sau một bước, mà cô vốn đã đứng sát phía ngoài, vừa lui một bước, chân phải đã đặt nửa ra ngoài sân thượng rồi.

Thấy vậy, Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà, Hạ Thanh Vinh, Lưu Như Hoa bị dọa đến mặt trắng bệch, kinh hoảng kêu lớn.

"Đừng…"

Lưu Như Hoa rời khỏi ngực Hạ Thanh Vinh, hoảng hốt nhìn Hạ Lâm, đưa tay ra: "Đừng… Lâm Lâm của mẹ, con của mẹ, đừng nhảu, mẹ xin con, đừng nhảu, con đây là muốn mẹ chết hay sao!"

Lý Tuyết Hà hoảng sợ trừng lớn hai mắt, nhìn Hạ Lâm nói gấp: "Lâm Lâm… Đừng… Đừng nhảy… Lâm Lâm, đứa trẻ ngoan, đừng dọa dì và Vân Hy! Con còn trẻ, có thể sống tiếp, chết đi thì cái gì cũng mất, nghe lời dì đi… Lại đây."

Hạ Lâm khóc, lắc đầu nhìn Lý Tuyết Hà, khuôn mặt bi thương tuyệt vọng: "Dì, dì không hiểu, đó là con của con và Vân Hy, là đứa con đầu tiên của con và Vân Hy, cũng là đứa con duy nhất. Đứa con là tất cả, không có nó thì con sống còn có ý nghĩa gì?"

Nghe Hạ Lâm nói vậy, Lý Tuyết Hà nhìn Hoắc Vân Hy vẻ mặt lo lắng bên cạnh, sau đó nhìn cô: "Ai nói đó là đứa con duy nhất của con và Vân Hy? Con còn trẻ, Vân Hy cũng vậy, hai đứa có thể làm lại mà! Cần gì phải phí hoài bản thân mình? Con chết đi, cha mẹ con thương tâm, dì cũng đau lòng, Vân Hy lại càng đau lòng hơn."

Hạ Lâm nhìn khuôn mặt lo lắng mà nhíu chặt mày của Hoắc Vân Hy, áy náy nói: "Vân Hy, em xin lỗi! Em đã không bảo vệ tốt đứa con chúng ta, em không thể chăm sóc anh được nữa, anh nhất định phải chăm sóc mình cho tốt, em muốn đi theo con của chúng ta. Một mình con đi rất cô đơn."

"Lâm Lâm…" Hoắc Vân Hy lo lắng và đau lòng nhìn Hạ Lâm, có cả sự áy này, nói cho cùng hại chết đứa con của bọn họ chính là anh và Long Tư Hạo, nếu không phải cô thay anh ngăn súng lục, con họ làm sao có thể mất đi được.

Người đáng chết nhất là Long Tư Hạo, không phải là con của bọn họ.

"Lâm Lâm… Đừng nghĩ quẩn, lại đây đi…"

Anh vừa nói, vừa đưa gậy về phía cô.

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy tiến gần, cô lập tức ngăn lại hô lớn: "Vân Hy… Đừng qua đây, anh.. Anh tiến thêm một bước, em… Em lập tức nhảy xuống."

Dù sao cô cũng bị súng bắn bị thương, dù không thương nặng, nhưng còn chưa bình phục, hơn nữa còn mặc đồ bệnh nhân mỏng chạy lên sân thượng, chịu gió hồi lâu nên giờ hoa mắt váng đầu, sắc mắt tái nhợt vô cùng, cơ thể có chút không chống đỡ nổi nữa.

Mà mọi người nhìn vào thì lo lắng không thôi.

Hoắc Vân Hy vì lời của cô mà không dám tiến thêm nữa, chỉ siết chặt tay trái, tập trung lo lắng nhìn cô, chỉ sợ sơ xẩy một chút cô liền nhảy xuống.

Dù anh không yêu Hạ Lâm, nhưng Hạ Lâm không tiếc tính mạng chặn súng cho anh, thậm chí vì vậy mà mất đi đứa trẻ, nên đau lòng muốn nhảy lầu. Anh sao có thể không vì cô mà thay đổi?

Giờ đối với cô, trong lòng anh có một loại tình cảm khác, là đau lòng và áy náy.

Anh không hy vọng chuyện gì xảy ra. Nếu không, cả đời này anh sẽ sống trong áy náy và bất an khôn cùng.

442. Chương 442: Cô Chết, Tôi Liền Vui Vẻ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh ngước mắt, đau lòng nhìn Hạ Lâm: "Lâm Lâm, ngay cả lời của anh em cũng không nghe sao? Em chết thì anh sẽ rất đau lòng, lại đây đi, đừng làm chuyện dại dột nữa, được không?"

Nước mắt Hạ Lâm tuôn như mưa, bi thương lắc đầu nhìn Hoắc Vân Hy: "Không… Không.. Vân Hy, em xin lỗi! Em đã không có anh, giờ ngay cả đứa con duy nhất của chúng ta cũng không còn. Anh nghĩ em phải sống thế nào? Anh có biết em yêu anh đến thế nào không? Vậy mà anh yêu chị ta, em biết em là người thừa, nếu như không có em, anh và chị sẽ không ly hôn, Vân Hy, em xin lỗi anh. Em chết đi sẽ có thể chuộc lại lỗi lầm này."

Nghe thấy lời cô, Hoắc Vân Hy càng thêm yêu thương cô, sự áy náy trong mắt càng đậm: "Lâm Lâm, em nghe anh nói, chuyện này không thể trách em. Người có lỗi với Mạn Mạn là anh, người nên chuộc lỗi cũng là anh, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến em, em không nên làm chuyện dại dột."

Cho dù Hoắc Vân Hy nói thế nào, Hạ Lâm vẫn lắc đầu như cũ, khuôn mặt rất quyết liệt: "Vân Hy, cha mẹ, dì, mọi người đừng nói gì nữa, con không còn mặt mũi, dũng khí, lòng tin hay tin tưởng vào việc sống nữa, chết đi mới là lối thoát đối với con."

Hạ Thanh Vinh vốn không lên tiếng, sắc mặt ngưng trọng nhíu mày lo lắng nhìn Hạ Lâm: "Lâm Lâm, con không còn thì tiếp tục có được. Nhưng con mất đi thì con nghĩ cha và mẹ con phải làm thế nào? Chẳng lẽ con cho rằng chúng ta cũng thương tâm đi nhảy lầu sao? Vân Hy nói đúng, đừng làm chuyện dại dột nữa có được không?"

Hạ Lâm khóc nhìn về phía Hạ Thanh Vinh, thấp giọng nghẹn ngào nói: "Cha… Con xin lỗi!"

Dưới sự bảo vệ của chú Thành và tám vệ sỹ, Lê Hiểu Mạn vất vả lắm mới có thể tách vòng vây xem náo nhiệt của phóng viên.

Mà những lời của Hoắc Vân Hy, Hạ Lâm, Lý Tuyết Hà, cô đều nghe thấy cả.

Cô không thể tưởng được chuyện Hạ Lâm không còn đứa trẻ nữa.

Cô không dám tin nhìn phần bụng bằng phẳng của Hạ Lâm. Hạ Lâm mất con vì Long Tư Hạo làm cô ta bị thương sao?

Mặc dù qua hệ của cô và Hạ Lâm không tốt, nhưng cô không hy vọng Hạ Lâm nhảy lầu. Hạ Lâm đã mất đi đứa trẻ, giờ vạn nhất có chuyện gì xảy ra, Long Tư Hạo chẳng phải là hung thủ gián tiếp giết Hạ Lâm hay sao?

Theo tính cách của Lưu Như Hoa thì nhất định bà sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Long Tư Hạo.

Vậy nên, vì Long Tư Hạo, cho dù thế nào cô cũng phải nghĩ cách ngăn Hạ Lâm nhảy lầu.

Cô bước tới hai bước, ánh mắt bình thản nhìn sắc mặt trắng bệch tiều tụy của Hạ Lâm, lãnh đạm nói: "Hạ Lâm, không nghĩ tới cô cũng có ngày muốn nhảy lầu? Cũng tốt, cô chết đi, tôi liền vui vẻ."

Giọng nói của cô vang lên, đám người Hoắc Vân Hy, Hạ Lâm, Lý Tuyết Hà, Hạ Thanh Vinh, Lưu Như đều quay về phía cô.

"Mạn Mạn.."

"Chị…"

"Lê Hiểu Mạn…"

…

Cách gọi khác nhau, vẻ mặt cũng khác biệt.

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn tới bệnh viện, vừa sợ lại không biết phải đối mặt với cô như thế nào. Anh đứng nguyên tại chỗ, không dám tiến lại gần, vì sợ chọc giận Hạ Lâm.

Lý Tuyết Hà thấy cô thì trừ khiếp sợ bên ngoài còn cảm giác thù dịch. Nếu không phải vì Hạ Lâm muốn nhảy lầu thì nhất định bà sẽ chế nhạo cô ta một phen.

Lý Tuyết Hà không vui nhìn Lê Hiểu Mạn, lạnh giọng hỏi: "Lê Hiểu Mạn, cô muốn làm gì? Đến để cười nhạo Lâm Lâm? Cô vừa nói cái gì vậy hả?"

Lê Hiểu Mạn nhường mày, lãnh đạm nhìn Long Tư Hạo: "Tiếng người? Bà không phải người đương nhiên nghe không hiểu sao?"

"Cô…" Lý Tuyết Hà bị cô chọc giận hận không thể qua cho cô cái bạt tai.

Hạ Thanh Vinh thấy cô chỉ nghiêm mặt lại mà không lên tiếng, tâm tư giờ phút này đều đặt lên người Hạ Lâm, tạm thời không có thời gian đi hỏi sao cô lại tới bệnh viện.

Mà Lưu Như Hoa đang đau lòng nhìn thấy Lê Hiểu Mạn thì trong mắt tràn ngập hận ý: "Tiện nhân, cô tới làm cái gì? Đến cười nhạo Hạ Lâm nhà chúng tôi sao? Cái loại yêu tinh hại người như cô, nếu không vì cô, Lâm Lâm nhà chúng tôi sao có thể đi đến ngày hôm nay? Còn cả đứa con Hạ Lâm nữa? Hôm nay nếu Lâm Lâm xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ đẩy cô xuống, người đáng chết phải là tiện nhân như cô."

Lưu Như Hoa la lớn, tâm tình kích động, nói xong cũng đánh về phía Lê Hiểu Mạn, bộ dạng như muốn đẩy cô khỏi sân thượng.

Vệ sỹ sau lưng cô thấy vậy liền phản ứng cực nhanh mà chặn trước người cô.

Hạ Thanh Vinh thấy vậy lập tức kéo Lưu Như Hoa lại.

Sau khi nhìn thấy Lê Hiểu Mạn, Hạ Lâm cũng kinh sợ, thấy Lưu Như Hoa đánh về phía Lê Hiểu Mạn liền khóc hô: "Mẹ, mẹ làm gì vậy? Mẹ… Nếu mẹ làm chị bị thương, con… Con liền nhảy xuống."

Nghe thấy lời cô, Lưu Như Hoa ngừng lại, kinh ngạc nhìn cô: "Lâm Lâm, con gọi con tiện nhân kia là gì? Con gọi cô ta là chị? Sao lại phải thế? Cô ta coi con là em sao? Con vì cô ta mà uy hiếp mẹ? Con làm mẹ đau lòng quá rồi Lâm Lâm."

Dứt lời, Lưu Như Hoa lại thương tóc khóc lóc.

Vì lời nói của cô mà người kinh ngạc không chỉ có Lưu Như Hoa, mà cả Lê Hiểu Mạn, Hoắc Vân Hy, Hạ Thanh Vinh, Lý Tuyết Hà cũng đều rất kinh ngạc.

Sắc mặt ngừng trọng nhìn cô của Hạ Thanh Vinh hóa thành phức tạp, trước kia chẳng phải cô rất không thích Lê Hiểu Mạn sao.

Hiểu con gái không ai bằng cha, ông biết con gái rất hayb đố kị trong lòng, chỉ cần là đồ mình thích, nhất định sẽ không chừa thủ đoạn nào để đoạt lấy, cho nên ông không thực sự quá ưng tính cách đứa con gái Hạ Lâm này.

Nhưng mới vừa rồi, cô đã thay đổi cái nhìn của ông, vì cô lấy cái chết ra bảo vệ chị của mình.

Tâm tư của Lý Tuyết Hà giống như Lưu Như Hoa, rất bất mãn chuyện Hạ Lâm gọi Lê Hiểu Mạn là chị.

Hoắc Vân Hy nhìn Hạ Lâm, đáy mắt hiện lên vẻ phức tạp, đau lòng, áy náy và cả lo lắng…

443. Chương 443: Cô Chết, Tôi Liền Vui Vẻ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

rong khoảng thời gian này, Hạ Lâm bây giờ với trước kia như hai người khác nhau, cô đã thay đổi. Giờ trong mắt anh, cô ngày càng khiến anh tán thưởng.

Trước kia, cô ghen tị với Lê Hiểu Mạn, nhưng giờ lại thỏa hiệp với Lê Hiểu Mạn, chính sự tha thứ và rộng lượng này của cô làm anh động lòng.

Lê Hiểu Mạn cũng kinh ngạc nhìn Hạ Lâm, không nghĩ tới cô sẽ nói ra những lời này để bảo vệ cô. Cô phát hiện Hạ Lâm đã thay đổi rất nhiều, không hề giống với trước kia.

"Chị…" Đôi mắt Hạ Lâm ngập nước nhìn Lê Hiểu Mạn, vẻ mặt áy náy, nức nở nói: "Chị, em… Em thật sự xin lỗi chị. Nếu không phải vì em, chị… Chị sẽ không ly hôn với Vân Hy, là do em.. Em phá hoại tình cảm của hai người. Giờ em giao Vân Hy cho chị, em không còn yêu cầu nào xa vời cả… Chỉ cầu chị… cho Vân Hy thêm một cơ hội, van xin chị…"

Hoắc Vân Hy không nghĩ tới Hạ Lâm vậy mà khóc lóc van xin Lê Hiểu Mạn cho anh thêm cơ hội. Cô vì anh mà làm như vậy, khiến anh rất cảm động.

Lê Hiểu Mạn khẽ nhíu mày, ánh mắt bình thản nhìn Hạ Lâm, ôn hòa nói: "Không cần nói xin lỗi với tôi. Thật ra thì tôi nên cảm ơn cô, nếu không có cô, tôi sẽ không ly hôn với Hoắc Vân Hy nhanh chóng như vậy, cũng sẽ không có cơ hội ở bên Tư Hạo. Giờ tôi đang rất hạnh phúc, coi như cũng có công lao của cô. Bây giờ tôi nói rõ với cô, tôi yêu Long Tư Hạo, chứ không phải Hoắc Vân Hy. Hôm nay, dù cô lấy cái chết để cầu xin tôi, tôi cũng sẽ không thể ở bên anh ta một lần nữa."

Hạ Lâm nghe được lời này của cô, đáy mắt hiện lên tia mừng rỡ, nhưng rất nhanh liền bị cô giấu đi.

Cô vẫn tràn đầy nước mắt nhìn Lê Hiểu Mạn: "Chị, chị nói vậy là vì chị vẫn còn đang hận em phải không? Chị yêu Vân Hy như vậy, sao có thể yêu người khác? Vân Hy, anh ấy yêu chị, chị cho anh ấy thêm một cơ hội có được không? Chị, em xin chị."

Hạ Lâm nói xong lời cuối, lại khóc không thành tiếng.

Nhìn cô, Long Tư Hạo suy nghĩ một chút, đột nhiên phát giác thực ra Hạ Lâm không phải là muốn nhảy lầu.

Cô lên đây hồi lâu, chỉ nghe cô ta nói không muốn sống.. chứ chưa hề thấy cô ta hành động.

Có lẽ cô ta không phải thật sự muốn nhảy lầu, mà là muốn dùng chuyện này để đạt được mục đích gì đó.

Nếu là vậy, thì đây mới đúng là tính cách của Hạ Lâm.

Vì một đứa bé mà nhảy lầu, cẩn thận suy xét thì cô thật sự cảm thấy đây không phải là cách làm của Hạ Lâm.

Người ngoài cuộc thì tỉnh táo mà người trong cuộc thì u mê.

Cô và Hạ Lâm quan hệ không tốt, vậy nên Hạ Lâm muốn nhảy lầu, cô sẽ không bị chấn động quá lớn. Nhưng mấy người Hoắc Vân Hy, Hạ Thanh Vinh tất cả đều hoảng loạn cho rằng chuyện này là thật.

Mà Lê Hiểu Mạn tuyệt không phải là thánh nữ hay gì, vậy nên với một người từng tổn thương mình, cô không thể nào vì cô ta muốn nhảy lầu mà bị tác động được.

Cô lại ngước mắt nhìn Hạ Lâm, lạnh lùng cười: "Tùy cô có tin hay không, người tôi yêu là Long Tư Hạo. Hơn nữa chúng tôi đã có con, một nhà hạnh phúc. Còn cô, cô tốt nhất là nên nghĩ thông suốt đi, một khi nhảy xuống, cô chỉ còn con đường chết mà thôi."

Hoắc Vân Hy vì cô nói yêu Long Tư Hạo mà trong mắt tràn ngập vẻ bi thống, buồn thảm nhìn cô: "Mạn Mạn, em…"

Anh nhìn Lê Hiểu Mạn, trái tim vì lời nói của cô mà như bị lưỡi dao đâm vào, đau đớn không nói nên lời. Cô nói yêu Long Tư Hạo ở trước mặt nhiều người như vậy, anh còn có thể nói gì?

Anh không nghĩ tới cô có thể thay đổi nhanh như thế, anh bắt đầu hoài nghi không biết trước kia cô có từng yêu anh thật lòng hay chưa?

Dễ dàng yêu một người đàn ông khác như vậy, mà người cô không yêu bây giờ là anh, lại đang yêu cô.

Thu hồi ánh mắt bi thống trên người Lê Hiểu Mạn, anh lo lắng nhìn Hạ Lâm: "Lâm Lâm, em nghe rồi chứ, Mạn Mạn sẽ không quay lại với anh. Em đừng xin cô ấy nữa, cũng đừng làm chuyện gì dại dột, tới đây có được không?"

Nói xong, anh định đi qua, Hạ Lâm lại la lên: "Đừng lại đây."

Chân Hạ Lâm lại lui về sau nửa bước, đôi mắt bi thương nồng đậm nhìn Hoắc Vân Hy, khóc lóc nói: "Vân Hy, dù em qua thì được lợi ích gì? Dù em sống sót thì còn ích gì nữa? Dù chị không yêu anh, cũng không quay lại với anh thì sao chứ? Trong lòng anh chẳng phải vẫn yêu chị ấy, không buông được chị ấy hay sao? Nếu như em van xin anh cho em một cơ hội, anh sẽ cho sao? Em xin anh ở bên em, anh sẽ đồng ý sao? Vân Hy, không có con, không có anh, em quả thật sống cũng không có nghĩa lý gì."

Lưu Như Hoa và Lý Tuyết Hà nghe thấy Hạ Lâm nói như vậy biết có thể ngăn được chuyện cô nhảy lầu, hai người đồng thời nhìn về phía Hoắc Vân Hy.

"Vân Hy, con mau nói với Lâm Lâm muốn kết hôn với nó đi, kết hôn, rồi ở bên nhau."

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy cau mày, ánh mắt phức tạp nhìn Lê Hiểu Mạn, lại nhìn sáng Hạ Lâm, không lên tiếng.

Hạ Lâm thấy vậy, siết chặt hai tay, đáy mắt hiện lên vẻ mất mái, khóc lóc nhìn về phía Lưu Như Hoa và Lý Tuyết Hà: "Mẹ, dì, hai người đừng ép Vân Hy lấy con, con không muốn phá hủy hạnh phúc của anh ấy. Nếu anh ấy không yêu con, thì sao phải cưỡng cầu anh ấy?"

Giờ phút này, sắc mặt Lê Hiểu Mạn cực kỳ bình tĩnh, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Hạ Lâm, khõe môi khẽ cong lên, nghe cô ta nói những lời đó, cô đã đại khái hiểu được mục đích của lần nhảy lầu lần này là gì.

Nếu như cô không đoán nhầm, Hạ Lâm muốn nhảy lầu để ép Hoắc Vân Hy cưới mình.

Nhưng nếu thật sự là như vậy, việc muốn nhảy lầu của cô ta là nói dối.

Cô cũng không ngờ vì để ép Hoắc Vân Hy cưới mình mà cô ta dùng đến chiêu này.

Nếu cô ta không thật sự nhảy lầu, trong lòng cô cũng yên tâm đi nhiều.

Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Vân Hy chỉ nhíu mày không nói gì, lo lắng tiến lại gần anh: "Vân Hy, lời nói cũng chỉ là lời nói. Con muốn thấy Lâm Lâm nhảy lầu mới cam lòng hay sao? Lâm Lâm đã mất con, giờ con còn

không đồng ý cưới nó, nhớ có chuyện gì… Con có thể đối mặt với lương tâm của mình hay sao? Trong lòng con hẳn là không dễ dàng? Lê Hiểu Mạn cũng đã nói không yêu con, con còn muốn cô ta làm gì nữa. Vì cô ta mà hại chết Lâm Lâm, con thấy có đáng không?"&

444. Chương 444: Trúng Kế, Quỳ Xuống Đất Cầu Hôn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lời Lý Tuyết Hà cảnh tỉnh Hoắc Vân Hy, anh ta đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Lê Hiểu Mạn, thấy tầm mắt cô căn bản không ở trên người anh ta, mặt đầy bình tĩnh nhìn Hạ Lâm, anh ta nắm chặt tay trái, trong mắt thoáng qua nồng đậm mất mát và thất vọng, sau đó lại nhìn Hạ Lâm lê hoa đái vũ, nhắm mắt, nghĩ tới một màn Hạ Lâm cản súng cho anh ta, cùng với sáng nay cô ta nghe nói mất đứa bé, khóc tê tâm liệt phế…

Sau đó, anh ta mở mắt, nhìn Hạ Lâm: "Lâm Lâm, đừng nhảy, không có đứa bé, em còn có anh, chúng ta kết hôn được không?"

Dứt lời, anh ta ném gậy, từ từ quỳ gối, hai mắt vẫn chăm chú nhìn Hạ Lâm: "Lâm Lâm, gả cho anh được không?"

Thấy Hoắc Vân Hy quỳ gối xuống đất cầu hôn trước mặt nhiều người, Hạ Lâm vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, ánh mắt thoáng qua tia được như ý.

Nhưng cô ta không lập tức đồng ý, hai mắt ngấn lệ nhìn Hoắc Vân Hy lắc đầu: "Không… Vân Hy… Anh không cần vì thương hại em mà… cưới em, như vậy sẽ khiến anh cả đời không vui vẻ, anh thật sự… không cần phải làm vậy."

Lý Tuyết Hà thấy Hạ Lâm còn chưa đồng ý, mặt đầy lo lắng nhìn cô ta: "Lâm Lâm, Vân Hy luôn rất thích cháu, nó đã sớm muốn cưới cháu, nó ở chung một chỗ với cháu sao không vui? Cháu mau qua đây, đừng làm chuyện điên rồ."

Lâm Như Hoa vừa khóc vừa mặt đầy lo lắng nhìn Hạ Lâm: "Lâm Lâm, mẹ xin con, con đừng nhảy, con đồng ý Vân Hy được không? Chỉ cần con kết hôn với Vân Hy, đứa bé sẽ có nữa, không phải từ nhỏ con đã muốn gả cho Vân Hy sao? Bây giờ Vân Hy cầu hôn con, tại sao con không đồng ý?"

"Lâm Lâm…" Hoắc Vân Hy quỳ một chân nhìn Hạ Lâm, ánh mắt cũng đầy lo lắng và đau lòng: "Tin anh, anh sẽ đối với em thật tốt, gả cho anh, Lâm Lâm…"

Hạ Lâm khóc nhìn Hoắc Vân Hy, lại nhìn Lê Hiểu Mạn lẳng lặng nhìn tất cả, giọng cầu khẩn: "Chị, chị sẽ chúc phúc… em và Vân Hy chứ? Nếu em… đáp ứng lời cầu hôn của Vân Hy, chị có thể làm… dâu phụ của em không? Nếu chị không đồng ý, không được chị chúc phúc, em… em thà không lấy chồng, hôm nay… kết thúc sinh mạng ở đây…"

Nghe thế, Lê Hiểu Mạn nhướng mày, ánh mắt bình thản nhìn Hạ Lâm khóc như mưa, cong môi, xem ra cô đoán không lầm, hôm nay Hạ Lâm không phải thật sự muốn nhảy lầu, cô ta đang diễn trò.

Lưu Như Hoa thấy Lê Hiểu Mạn không trả lời, khóc đi tới cô: "Lê Hiểu Mạn, con mau đáp ứng đi! Trước kia dì đã làm gì sai, nói gì sau, con đừng để trong lòng, dì có một đứa con gái, dì không thể nhìn nó chết, dì biết Lâm Lâm trước kia làm không ít chuyện khiến con buồn, nhưng… nhưng nó kêu con là chị, con nhẫn tâm nhìn nó nhảy lầu sao? Con là chị của nó, làm dâu phụ nó là thích hợp nhất…"

Lê Hiểu Mạn thấy Lưu Như Hoa vì lời Hạ Lâm mà thay đổi thái độ, cô cong môi, không lên tiếng, mà đi về phía Hạ Lâm.

Quản gia chú Thành sau lưng thấy thế, lo lắng nhìn cô: "Thiếu phu nhân, đừng đi, nguy hiểm."

Lê Hiểu Mạn quay đầu nhìn chú Thành, câu môi cười: "Yên tâm, tôi sẽ cẩn thận."

Dứt lời, cô đi tới trước mấy bước, nhưng không đến gần Hạ Lâm, vươn tay về phía cô ta, ánh mắt hòa nhã: "Em xuống đi, chị đáp ứng em."

Cô nói vậy, chẳng qua là cho Hạ Lâm một bậc thang, cũng không phải thật sự đáp ứng cô ta, nếu cô ta thích diễn, cô liền diễn theo, thuận lòng cô ta.

Nếu không phải Long Tư Hạo bắn phát súng về phía cô ta, cô ta cũng sẽ không mất đứa bé, coi như cô bồi thường nho nhỏ cho cô ta.

Cô chỉ hy vọng chuyện này có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, cô sợ nhất là Hạ Lâm đi truy tố Long Tư Hạo, ảnh hưởng xấu tới anh.

Có lẽ với thực lực của Long Tư Hạo, Hạ Lâm căn bản không thể truy tố anh, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cô phải bóp chết khả năng này.

Quản gia thấy Lê Hiểu Mạn đi tới Hạ Lâm, trong lòng lo lắng, lập tức gọi cho Lạc Thụy.

Lạc Thụy nhận điện thoại, dĩ nhiên thông báo cho Long Tư Hạo trước tiên.

Long Tư Hạo vốn đang họp cuộc họp quan trọng, nghe nói Lê Hiểu Mạn đến bệnh viện, còn xuất hiện ở hiện trường Hạ Lâm "nhảy lầu", anh cho Lạc Thụy ở lại công ty, lập tức chạy tới bệnh viện.

May là TE cách bệnh viện thành phố không xa, chỉ cần mấy phút là có thể chạy tới.

Hạ Lâm thấy Lê Hiểu Mạn đưa tay ra, trong mắt thoáng qua kinh ngạc, lê hoa đái vũ nhìn cô: "Chị… Chị… Chị đáp ứng? Chị… Chị tha thứ cho em?"

Lê Hiểu Mạn vẫn bình thản, hơi cong môi: "Em xuống đi, chị sẽ cho em câu trả lời, đưa tay cho chị."

Hạ Lâm nhìn tay trái Lê Hiểu Mạn vươn ra, tay trái bên người từ từ nâng lên, sau đó nhìn Hoắc Vân Hy quỳ một chân trên đất, nghĩ tới anh ta cầu hôn cô ta, có lẽ chỉ vì không hy vọng cô ta nhảy lầu, có lẽ chờ cô ta xuống, anh ta sẽ đổi ý.

Chỉ cần Lê Hiểu Mạn còn sống trên cõi đời này một ngày, Hoắc Vân Hy sẽ không quên cô.

Nếu Lê Hiểu Mạn bất hạnh té lầu…

Trong mắt cô ta xẹt qua tia ác độc, khóe môi châm chọc nhếch lên, bây giờ là cơ hội tốt, chỉ cần cô ta nắm tay Lê Hiểu Mạn, nhân cơ hội đẩy cô xuống lầu, cho dù có nhiều người nhìn, cũng thần không biết quỷ không hay, tất cả mọi người sẽ cho rằng cô vô tình ngã.

Cô và Long Tư Hạo hợp tác, cô ta có thể làm cho Hoắc Vân Hy thay đổi cái nhìn với cô ta, Hoắc Vân Hy cầu hôn cô ta, đều là anh giúp cô đạt tới mục đích.

Theo lý, cô nên cảm kích Long Tư Hạo, không nên xuống tay với người phụ nữ anh yêu mến, nhưng bây giờ, cô ta không nghĩ được nhiều như vậy.

Hoắc Vân Hy đã nói muốn kết hôn với cô ta, cô ta đã đạt được mục đích, cô ta không còn gì bận tâm.

Nghĩ tới đây, cô ta ngước mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, tay trái từ từ đưa về phía cô.

Thấy thế, rất nhiều người trên sân thượng đều nín thở, nhìn hai người không chớp mắt.

Lê Hiểu Mạn thấy Hạ Lâm đưa tay về phía cô, mặc dù đã sớm đoán được Hạ Lâm không thật sự muốn nhảy lầu, nhưng trong lòng vẫn thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy cô đoán được Hạ Lâm không phải thật sự muốn nhảy lầu, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ tới Hạ Lâm sẽ dồn cô vào chỗ chết trước mắt mọi người, cho nên cô không đề phòng Hạ Lâm.

Một khắc Hạ Lâm nắm tay cô, ánh mắt lóe lên tia lãnh ý, nhưng trên mặt vui vẻ: "Chị, cảm ơn chị!"

Dứt lời, cô ta nắm chặt tay Lê Hiểu Mạn, cô ta đang muốn bước xuống, thân hình chợt lung lay, giống như muốn té xỉu.

Đám người Lưu Như Hoa thấy vậy, bị dọa sợ hô to: "Lâm Lâm, cẩn thận…"

Lê Hiểu Mạn thấy thế, nắm chặt tay cô ta, theo bản năng đi về phía cô ta, nhưng cô không nghĩ tới, cô đến gần, tay Hạ Lâm nắm chặt tay cô chợt kéo cô…

445. Chương 445: Hiểu Hiểu, Rơi Xuống Lầu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô theo quán tính lao ra ngoài, Hạ Lâm thấy vậy thì lập tức buông lỏng tay cô ra, thuận thế đẩy một cái, mượn lực Lê Hiểu Mạn, để cô ta ngã về mặt đất phía trước.

"A!" Lê Hiểu Mạn bị cô ta đẩy thì sợ hãi kêu, cả người "bay" ra khỏi đài.

Hạ Lâm té trên mặt đất thành công khiến Lê Hiểu Mạn ngã xuống, cô ta khẽ cười, rồi lập tức bày ra vẻ mặt lo lắng nói: "Chị Chị."

Cô ta đang gọi, một bóng người anh tuấn bỗng chạy ra từ đám người vây xem, ngay tại lúc Lê Hiểu Mạn "bay" xuống thì lao ra nhảy theo.

Tốc độ của anh nhanh đến mức khiến mọi người không nhìn rõ, lại còn không chút do dự nhảy xuống theo Lê Hiểu Mạn.

Thấy thế, Hạ Lâm giật mình, có chút không dám tin, người nhảy xuống theo Lê Hiểu Mạn chính là Long Tư Hạo.

Sao Long Tư Hạo lại xuất hiện ở đây được? Chắc chắn là cô ta nhìn nhầm rồi!

Nhưng người đàn ông đó thật sự rất giống anh.

Tám vệ sĩ cũng như "bay", nhảy phắt xuống đài.

Tám người đều trải qua huấn luyện đặc biệt, như thể đang bay xuống, một tay bám vào cửa sổ tầng dưới, một tay bắn dây cứu hộ, tốc độ cực nhanh mà ổn định.

Tất cả mọi người trên đài nghệt ra, không hiểu có chuyện gì, lúc lấy lại tinh thần thì lập tức chạy đến.

Phóng viên thì cầm cameras chụp điên cuồng.

"Mạn Mạn."

"Mạn Mạn."

Hạ Thanh Vinh và Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn rơi đi xuống lầu thì kêu to.

Lý Tuyết Hà và Lưu Như Hoa thấy Lê Hiểu Mạn rơi xuống, lúc phục hồi tinh thần lại thì đều nở nụ cười vui sướng khi người gặp họa.

Hai người lập tức tiến lên, mỗi người một bên nâng Hạ Lâm dậy.

"Lâm Lâm, may mà con không sao, cám ơn trời đất, người ngã xuống đó là con tiểu tiện nhân Lê Hiểu Mạn chứ không phải con." Lưu Như Hoa cười nhìn Hạ Lâm nói rồi nhìn sang, vui sướng khi người gặp họa nói: "Ngã xuống từ chỗ cao như vậy, chết chắc rồi."

Lý Tuyết Hà cũng vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa nói: "Chết thì tốt, nhìn thấy cô ta thôi đã thấy cả người không thoải mái rồi, quyến rũ Vân Hy của chúng ta, lại còn quyến rũ cả Long Tư Hạo, xứng đáng bị ông trời cho ngã chết lắm."

Hạ Lâm nghe Lý Tuyết Hà nói như vậy thì hơi nhếch môi, trong lòng cũng kiên định hơn rất nhiều, xem ra kết quả cũng giống như cô ta đã dự tính, không ai biết người đẩy Lê Hiểu Mạn xuống là cô ta cả.

Cô ta đưa tay nâng trán, làm ra vẻ cực kỳ suy yếu nhìn Lưu Như Hoa: "Mẹ, đầu con có chút choáng quáng, con vừa thấy có mấy người nhảy xuống theo, không biết họ thế nào rồi."

Lưu Như Hoa và Lý Tuyết Hà nghe vậy thì một người đỡ lấy cô ta, một người lập tức chạy đến bên đài nhìn xuống.

Mà Hoắc Vân Hy giờ phút này cũng đang đứng trên đài, khuôn mặt tuấn tú ngập tràn lo lắng, trong lòng cũng sợ hãi không thôi.

Giờ phút này, anh hận mình không có đủ năng lực để cứu Lê Hiểu Mạn, anh ta đã thấy tám vệ sĩ kia nhảy xuống, mong là họ sẽ cứu được cô.

Mà Lê Hiểu Mạn rớt xuống lầu tưởng sẽ phải chết không nghi ngờ, đang nhắm mắt kêu thì đột nhiên, eo thon được nắm lấy, đôi môi hồng khẽ nhếch cũng bị người nào đó hung hăng chiếm lấy.

"Ưm."

Trên cánh môi đột nhiên truyền đến sự đau đớn, hơi thở mát lạnh truyền vào mũi, cô nhẹ nhàng nhíu mày, lập tức mở hai mắt ra, đối diện với ánh mắt đang ngập tràn lửa giận.

"Tư… Tư Hạo." Cô buồn phiền trợn mắt, ánh mắt trong suốt đầy kinh ngạc, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng vô cùng khiếp sợ, cô không ngờ Long Tư Hạo lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình như vậy.

Không phải cô rơi xuống lầu sao? Tạo sao Long Tư Hạo làm sao có thể xuất hiện?

Mà người ôm cô đúng là Long Tư Hạo, vừa rồi anh đuổi tới đài, thấy cô ngã ra ngoài thì sợ đến mức tim ngừng đập, không chút do dựu nhảy theo.

Đời này anh chưa bao giờ kinh hoảng sợ hãi đến thế, nếu cô gì sơ xuất, anh nhất định sẽ sống không bằng chết, đau khổ, cũng sẽ không tồn tại trên đời nữa.

Giờ phút này sắc mặt anh âm trầm khiến người ta sợ hãi, ánh mắt hung ác nham hiểm lạnh thấu xương nhìn, đáy mắt ngập tràn lửa giận, nhưng trong lòng anh, lại đầy lo lắng và hoảng sợ.

Tim của anh đến giờ vẫn chưa đập lại bình thường, nỗi sợ sẽ mất đi cô lan tràn khắp cả cơ thể.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo có vẻ rất tức giận thì cau mày, rưng rưng nước mắt nhìn anh: "Tư Hạo."

Mỗi lần cô gặp phải nguy hiểm, người xuất hiện bên cạnh cô luôn là anh, anh giờ phút nào cũng quan tâm cô, cho dù lúc này đáng ra anh phải ở công ty cũng vẫn xuất hiện khi cô gặp nguy hiểm.

Lòng của cô lại xúc động không thôi.

Cô khóc nhìn anh: "Tư Hạo, sao anh lại ở đây."

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn đỏ hốc mắt, đôi mắt đầy nước thì vẫn lạnh lùng như trước, ánh mắt âm lệ khiến người ta sợ hãi: "Nếu anh không xuất hiện kịp thì em đã đi viện rồi, em…"

Thấy Long Tư Hạo giận dữ như thế, Lê Hiểu Mạn cúi thấp đầu, áy náy: "Tư Hạo, em xin lỗi, để anh phải lo lắng rồi."

"Đâu chỉ đơn giản là lo lắng như vậy." Long Tư Hạo lạnh lùng nhìn cô nói, kìn nén sự tức giận trong lòng, dịu giọng xuống: "Lát nữa rồi nói, ôm chặt anh."

"Ừm." Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu, hai tay mảnh khảnh ôm lấy cổ anh.

Bởi vì vừa rồi quá sợ hãi, anh mắt đều rơi nên người anh nên không nhìn thấy mọi thứ xung quanh, giờ nhìn kĩ mới thấy họ đang lơ lửng giữa không trung.

446. Chương 446: Hiểu Hiểu, Rơi Xuống Lầu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Khu nội trú này có 12 tầng, bọn họ đang ở tầng 10.

Long Tư Hạo một tay ôm eo cô, một tay nắm lấy sợi dây bay chỉ có trong ti vi, đầu còn lại của nó được gắn vào khe hở trong vách tường chỗ cửa sổ tầng 12.

Tám vệ sĩ nhảy xuống theo kia cũng quấn dây trong tay, bảo vệ bốn phía của Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn.

Nhìn Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn vô cùng kinh ngạc, con mắt chăm chú nhìn anh, môi hồng khẽ mở: "Tư Hạo, anh đúng là người bay."

Người bay gì đó tưởng chừng chỉ xuất hiện trong tivi thôi, không ngờ bây giờ lại xuất hiện trước mắt cô, giờ phút này cô lại càng cảm thấy Long Tư Hạo không phải người thường.

Trong đầu cô đột nhiên hiên lên một từ, lại lập tức cảm thấy không thể, nhất định là vì cô xem tivi quá nhiều, cho nên mới nghĩ đến cái đó.

Long Tư Hạo nói không chừng chính là một "Võ Lâm Cao Thủ" được huấn luyện ở hiện đại.

Đa số phụ nữ đều hi vọng mình có một bạn trai là "Võ Lâm Cao Thủ" biết võ, nói như vậy sẽ rất cso cảm giác an toàn.

Hơn nữa, người đàn ông "biết võ công" cũng vô cùng quyến rũ, khiến người ta kính nể và ái mộ.

Lê Hiểu Mạn rất ít khi lộ vẻ háo sắc trước mặt Long Tư Hạo mà giờ phút này cũng si mê nhìn anh, không hề chớp mắt.

Mãi đến khi cô được Long Tư Hạo đưa về đài an toàn, đôi mắt trong suốt ấy vẫn mê luyến nhìn anh, tầm mắt không di chuyển nửa phần.

Trên đài, một đám người thấy Long Tư Hạo đưa Lê Hiểu Mạn lên an toàn thì cũng cũng không dám tin nhìn hai người.

Phóng viên phản ứng nhanh lập tức cầm cameras chụp điên cuồng, cameras chĩa thẳng về phía Long Tư Hạo, hỏi liên tiếp.

Long Tư Hạo không trả lời bất cứ vấn đề gì, chỉ cúi đàu, dịu dàng nhìn Lê Hiểu Mạn vẫn háo sắc nhìn anh, khóe môi hiện lên nụ cười mê hoặc.

Thấy anh cười, hai mắt Lê Hiểu Mạn sáng lên, hoa si càng nghiêm trọng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ phiếm hồng, tim đập loạn như nai con, nhảy bang bang không ngừng.

Rõ ràng hai người đã ở với nhau lâu rồi, cũng thân thiết rất nhiều, cả con cũng đã có, nhưng bây giờ cô vẫn còn cảm giác tim đập thình thịch như lúc ban đầu.

Loại cảm giác này rất kì diệu, khiến cô cảm thấy cả rái tim như được bao trùm tình yêu.

Giờ phút này trong mắt cô, dường như trên đài chỉ còn hai người, không nghe thấy bất cứ tiếng động gì xung quanh, trong mắt chỉ có người đàn ông khiến cô cảm động không thôi.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn trong nhìn anh hồi lâu, không có ý dời mắt đi thì cong môi cười, cúi đầu coi như không có những người khác tồn tại, khẽ cắn vành tai trắng như ngọc của cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn: "Hiểu Hiểu,vẫn chưa nhìn đủ sao? Anh không ngại bị ánh mắt em cưỡng gian lâu như vậy, nhưng anh sợ nếu em cứ nhìn thế, anh sẽ không nhịn được đáp lại đấy, chúng ta về trước, anh cởi hết từ trên xuống dưới, từ trước ra sau cho em nhìn đủ, nhé?"

Sau tai truyền đến một luồng nhiệt, bởi vì hai chữ "cưỡng x" của anh mà lấy lại tinh thần, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ lập tức ửng đỏ. Cô giận dỗi nhìn anh, đánh nhẹ, gắt: "Anh khốn khiếp, ai dùng ánh mắt cưỡng gian ưm…"

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong đã cúi đầu che đi đôi môi cô trước mặt mọi người, bàn tay to lớn đỡ sau đầu cô, hôn sâu.

Cảnh này khiến mọi người kinh ngạc trừng mắt, lúc phục hồi tinh thần thì lập tức vỗ tay.

Đương nhiên trong lúc vỗ tay này, mấy phóng viên vẫn không quên cầm caeras chụp điên cuồng.

Nghe tiếng vỗ tay, Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, lập tức đẩy Long Tư Hạo, đưa mát nhìn mọi người, lúc này mới giật mình nhận ra cô và Long Tư Hạo đã ở trên sân thượng rồi.

Nghĩ đến chuyện Long Tư Hạo hôn cô trước mặt nhiều người như vậy, mặt cô liền đỏ bừng.

Nguyên nhân chảy ít máu là vì bị kích thích cùng bị kinh sợ, tâm trạng quá căng thẳng.

May mắn là thai nhi không sao, chỉ cần không sảy thai là được.

Bác sĩ giúp cô kê cho cô các viên an thai và thuốc bổ, đề nghị cô nằm trên giường nghỉ ngơi, cố gắng tránh di chuyển.

Đợi sau khi bác sĩ cùng đoàn đội chữa bệnh rời đi, Long Tư Hạo tự mình đút thuốc cho Lê Hiểu Mạn, lòng vẫn chưa hết khẩn trương.

Hàng chân mày anh tuấn của anh nhíu chặt, khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy vẻ lo âu.

Thấy anh vẫn còn lo lắng, Lê Hiểu Mạn cầm lấy bàn tay trắng nõn của anh đặt lên bụng mình, đôi mắt trong veo như nước chăm chú nhìn anh: "Tư Hạo, bụng em đã không còn đau nữa rồi, con của chúng ta cũng không sao, nhất định có thể bình an ra đời."

Tuy miệng nói vậy, nhưng lòng cô đến giờ vẫn còn run rẩy, lúc bác sĩ bảo cô có dấu hiệu sinh non, dường như hô hấp cô đã dừng lại ngay lúc đó.

May mà Long Tư Hạo bảo bác sĩ đến kiểm tra, bằng không, cô vô duyên vô cớ sảy thai cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì lần đầu tiên mang thai, cho nên cô hoàn toàn không hiểu những chuyện này, mà cô cũng không ngờ rằng, chỉ ra chút máu lại nghiêm trọng đến mức có thể sảy thai.

Trách không được mọi người đều nói ba tháng đầu khi mang thai là thời điểm mấu chốt nhất, chỉ cần qua được ba tháng này là tốt rồi.

Long Tư Hạo nghe cô nói vậy, trong lòng vẫn lo lắng như cũ, anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh chăm chú nhìn cô, đáy mắt đầy vẻ hổ thẹn: "Hiểu Hiểu, xin lỗi! Là anh không chăm sóc tốt cho em, anh không nên đến công ty, hẳn là nên ở bên cạnh em, có anh đó, cũng sẽ không xảy ra chuyện như hôm nay."

Lê Hiểu Mạn đặt bàn tay nhỏ bé lên tay Long Tư Hạo, đôi mắt trong veo như nước tràn đầy tình cảm cùng sự áy náy: "Tư Hạo, người nên nói xin lỗi chính là em, là em không bảo vệ tốt con chúng ta, khiến anh lo lắng."

Nghe vậy, Long Tư Hạo cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, có chút tức giận, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh thâm trầm nhìn cô: "Nói xin lỗi là được rồi sao? Ai bảo em đến bệnh viện?"

Thấy anh tức giận, Lê Hiểu Mạn khẽ rũ mắt: "Em chỉ muốn xem vết thương của Hạ Lâm thế nào thôi, không nghĩ rằng đúng lúc gặp cô ta nhảy lầu, cũng không ngờ rằng cô ta vậy mà..."

Nói đến đây, đột nhiên cô ngừng lại, do dự không biết có nên nói cho Long Tư Hạo biết hay không, là Hạ Lâm cố ý hại cô, nhưng cô cũng biết, nếu như cô nói với Long Tư Hạo, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho Hạ Lâm.

447. Chương 447: Đối Phó, Đánh Bất Ngờ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô cúi đầu, ngại nhìn người khác, vừa quẫn bách vừa xấu hổ.

Long Tư Hạo thấy cô quẫn bách, duỗi cánh tay dài ra, ánh mắt cưng chiều thâm tình nhìn cô, cong môi cười: "Chúng ta về trước."

Dứt lời, không chờ cô gật đầu đáp ứng, anh cúi người ôm ngang cô, xoay người đi thẳng xuống lầu.

Tám vệ sĩ và quản gia chú Thành đi theo sau anh.

Lý Tuyết Hà, Lưu Như Hoa và Hạ Lâm thấy Lê Hiểu Mạn không bị té chết, trong lòng vừa kinh ngạc vừa căm hận.

Nhất là Hạ Lâm, lạnh lùng nheo mắt, mắt lóe lên ác độc, trong lòng vừa hận vừa tức, cô ta cho là lần này Lê Hiểu Mạn hẳn phải chết không thể nghi ngờ, không nghĩ tới cô tránh được một kiếp, đều là Long Tư Hạo làm hư chuyện tốt của cô ta.

Anh lại có thể cứu Lê Hiểu Mạn rơi xuống, có thể thấy năng lực của anh không bình thường.

Chỉ tiếc người đàn ông ưu tư như vậy, trong mắt trong lòng chỉ có Lê Hiểu Mạn.

Cô ta làm sao cũng không nghĩ tới, anh lại đến bệnh viện, xem ra địa vị Lê Hiểu Mạn trong lòng anh, thật sự rất không tầm thường.

Nếu như có một người đàn ông có thể đối với cô ta như vậy, thật tốt biết bao.

Cô ta không kiềm được ngước mắt nhìn Hoắc Vân Hy, lại thấy anh ta một mực nhìn hướng Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo rời đi, dáng vẻ thất hồn lạc phách.

"Vân Hy…" Cô ta thấp giọng kêu, siết chặt hai tay, muốn đi tới, chợt cảm thấy choáng váng, ngã xuống đất.

"Lâm Lâm…"

Lê Như Hoa, Lý Tuyết Hà, Hạ Thanh Vinh thấy vậy, lập tức tiến lên đỡ cô ta.

Lý Tuyết Hà mặt đầy lo lắng nhìn Hoắc Vân Hy ngây ngô thất hồn lạc phách ngồi dưới đất, vội nói: "Vân Hy, Lâm Lâm té xỉu."

Hoắc Vân Hy giống như không nghe thấy lời bà, không có bất kỳ phản ứng gì, tay trái nắm thành quyền nặng nề đánh mặt đất.

Lý Tuyết Hà thấy Hoắc Vân Hy không phản ứng, không kêu anh ta nữa, mà theo chân Lưu Như Hoa, Hạ Thanh Vinh cùng mang Hạ Lâm đi.

Nhân vật chính không có, người trên sân thượng lục tục giải tán, chỉ còn một mình Hoắc Vân Hy ngồi đó.

Thời khắc này, tim anh ta giống như bị khoét đi, đau đến không thể hô hấp, từ khi anh ta thấy Long Tư Hạo cứu Lê Hiểu Mạn lên, anh ta mới biết anh ta làm người thất bại bao nhiêu, không như Long Tư Hạo.

Anh ta hối hận, tự trách, không cam lòng, đau tim, không phục…

Lúc Lê Hiểu Mạn gặp nguy hiểm, anh ta không có năng lực đi cứu cô, chỉ có thể ký thác hy vọng lên người người khác.

Anh ta hận chính anh ta vô dụng, vô năng như vậy, một lần lại một lần bại bởi tình địch của anh ta, Long Tư Hạo.

Vừa rồi sau khi Lê Hiểu Mạn được Long Tư Hạo cứu lên, không nhìn qua anh ta, nói chính xác, trong mắt cô chỉ có Long Tư Hạo, không có bất kỳ ai khác.

Ánh mắt cô nhìn Long Tư Hạo, có ái mộ, mê luyến, thưởng thức, tán thưởng, sùng bái, rung động sâu đậm…

Loại ánh mắt sùng bái đó giống như một thiếu nữ sùng bái anh hùng hoàn mỹ mê người nhất trong tâm khảm cô.

Cô xưa nay chưa từng dùng ánh mắt si mê sùng bái xen lẫn nồng đậm tình yêu nhìn anh ta.

Ánh mắt sáng ngời động lòng người kia của cô không có bóng dáng của anh ta, điều này khiến anh ta vừa thất vọng vừa đau buồn.

Nhất là không biết Long Tư Hạo nói gì với cô, ánh mắt như tức giận lại như xấu hổ hờn dỗi kia của cô, biểu tình thẹn thùng như thiếu nữ lại làm mắt anh ta đau nhói.

Ở trước mặt anh ta, cô lạnh lùng, cao ngạo, quật cường, cho tới nay chưa từng xuất hiện một mặt kiều mỵ động lòng người trước mặt anh ta, điều này khiến anh ta vừa ghen tỵ vừa đau lòng, càng xem thường chính anh ta.

Anh ta không thể không thừa nhận, so với Long Tư Hạo, anh ta thật sự quá kém.

Ở trước mặt anh, anh ta nhỏ yếu còn không bằng một hạt bụi.

Anh ta giơ tay trái, hung hãn đập mặt đất, trong lòng đau buồn không thôi, thống hận Long Tư Hạo đồng thời càng hận sự vô năng của mình, chỉ có thể đập mặt đất cho hả giận.

Hốc mắt anh ta đỏ bừng, là máu, mất đi Lê Hiểu Mạn, tim anh ta đau như nhỏ máu.

Lúc này, một thanh âm thuần hậu đột nhiên vang lên.

"Cậu cảm thấy như vậy có thể thay đổi được gì?"

Nghe tiếng, anh ta híp mắt đỏ thẫm, chợt ngẩng đầu, thấy người trước mắt anh ta là người đàn ông thần bí hôm qua anh ta gặp ở nghĩa trang An Thái.

Mà người đàn ông thần bí này chính là Long Quân Triệt, ông mặc bộ đồ trắng, khí chất nho nhã, vẻ mặt thâm thúy, ánh mắt tựa như có thể nhìn thấu tất cả, vô cùng nhạy bén và có lực xuyên thấu, bên mép lộ ra nụ cười cao thâm khó lường.

"Là ông…" Nhìn ông, Hoắc Vân Hy khẽ nhíu mày, đôi mắt đỏ thẫm xẹt qua tia kinh ngạc, ánh mắt sắc bén hơn nhìn ông ta: "Sao ông biết tôi ở đây? Ông luôn theo dõi tôi? Lời ông vừa nói có ý gì?"

Long Quân Triệt đút hai tay vào túi quần, lười biếng đi tới, khóe môi nở nụ cười ưu nhã lại cao thâm, thanh âm thuần hậu trầm thấp: "Cậu cũng không phải nhân vật thần bí cao thâm khó lường gì, tôi muốn biết hành tung của cậu cũng không khó, tôi căn bản không cần theo dõi cậu, ý tôi là gì, tôi nghĩ căn bản không cần nói rõ, trong lòng cậu đã rất rõ ràng, có phải bây giờ cậu rất thống hận mình vô năng, cảm thấy mình không bằng Long Tư Hạo?"

Lời ông vừa vặn nói trúng tim Hoắc Vân Hy, ánh mắt anh ta sắc bén nhìn ông, giọng nghi ngờ hỏi: "Ông rốt cuộc là ai?"

Chẳng biết tại sao, người đàn ông trước mắt nhìn không lớn hơn anh ta bao nhiêu, nhưng anh ta luôn cảm thấy ông kín đáo sắc bén hơn anh ta rất nhiều, hơn nữa trên người ông tản ra khí chất thành thục bị năm tháng lắng đọng.

Loại khí chất thành thục này tuyệt đối không phải một người đàn ông hai mươi mấy tuổi có thể có.

Người đàn ông này già dặn, chững chạc, trên người ông có khí chất sau khi rất nhiều năm tháng lắng đọng.

Cho dù giả vờ cũng không được, ở trong mắt anh ta, Long Tư Hạo đã cực kỳ thâm trầm, thành thục chững chạc, nhưng anh vẫn lộ ra khí chất tuổi anh nên có.

Nhưng người đàn ông trước mặt lại khác, bề ngoài hai mươi mấy tuổi, anh ta thấy tâm không phải của người hai mươi mấy tuổi.

448. Chương 448: Đối Phó, Đánh Bất Ngờ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mặc dù gặp mặt lần thứ hai, nhưng anh ta cảm thấy, trên người ông nhất định xảy ra rất nhiều chuyện không bình thường, những chuyện này ông đều đích thân trải qua, ông có khí chất như bây giờ đều là những kinh nghiệm này luyện ra được.

Một người trải qua càng nhiều chuyện, sự từng trải càng phong phó, tuổi càng lớn, khí chất đương nhiên khác biệt.

Vì vậy, anh ta cảm thấy tuổi người đàn ông trước mặt tuyệt đối không giống bề ngoài, có lẽ lớn hơn anh ta tưởng tượng.

Long Quân Triệt xoay người nhìn Hoắc Vân Hy, thấy anh ta ánh mắt sắc bén nhìn ông, giống như nhìn thấu cái gì, ông câu môi ưu nhã cười: "Tôi tên Long Quân Triệt, tôi lớn hơn cậu nhiều, tôi và ba cậu là đồng lứa."

Hoắc Vân Hy thấy Long Quân Triệt lại nhìn thấu tâm tư của anh ta, mắt xẹt qua tia kinh ngạc, đột nhiên nhớ tới ông họ Long, sau đó ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn ông: "Ông họ Long? Ông và Long Tư Hạo là quan hệ gì?"

Trong lời nói của anh ta xen lẫn tức giận.

Long Quân Triệt đã sớm đoán được sau khi anh ta biết ông họ Long sẽ có phản ứng gì, thấy Hoắc Vân Hy biến sắc, ông nheo mắt, thanh âm thuần hậu: "Tôi họ Long, nhưng tôi và Long Tư Hạo không có máu mủ gì, tôi và cậu ta chỉ có thù oán, nếu không, tôi cũng sẽ không tìm cậu, còn muốn hợp tác với cậu đối phó cậu ta."

Nghe thế, ánh mắt Hoắc Vân Hy vẫn sắc bén nhìn ông, thấy ông không giống nói dối, tức giận trên mặt anh ta mới giảm đi mấy phần, thanh âm lạnh như băng hỏi: "Vậy bây giờ ông có thể nói cho tôi, tại sao chọn tôi hợp tác với ông chưa?"

Ánh mắt Long Quân Triệt mang thâm ý nhìn Hoắc Vân Hy, câu môi cười cao thâm khó lường: "Nguyên nhân rất đơn giản, vì cậu giống tôi, đều muốn thắng cậu ta, mà thực lực của tôi, cậu ta hiểu rất rõ, vì vậy tôi muốn đối phó cậu ta, cậu ta sẽ có đề phòng, nhưng cậu thì khác, Long Tư Hạo xưa nay chưa từng đề phòng cậu, không sợ cậu, ở trong mắt cậu ta, đạp chết cậu giống như đạp chết một con kiến, thực lực cậu ta quá mạnh, chúng ta muốn đối phó cậu ta, thì nhất định phải đánh bất ngờ, cho nên, chỉ có cậu mới có thể làm cậu ta khó lòng phòng bị, tôi chọn cậu vì cậu và tôi hợp tác là thích hợp nhất."

Nghe ông nói, Hoắc Vân Hy hoàn toàn hiểu rõ, anh ta nhíu mày, ánh mắt mất mát nhìn ông, vẻ mặt chán chường: "Ông thật sự cảm thấy phế vật như tôi có thể thắng anh ta sao? Tôi ngay cả đi đường cũng không vững, sao đi đối phó anh ta?"

Long Quân Triệt tiến lên, ngồi xuống, ánh mắt rơi vào trên tay phải không làm được gì của anh ta, híp mắt, lực tay cực lớn nắm cổ tay phải của anh ta.

"A…" Ông bóp một cái, Hoắc Vân Hy đau hét lên, trên trán mồ hôi lạnh đầm đìa, sắc mặt tái nhợt, môi mỏng run rẩy, tay trái siết chặt lại, ánh mắt sắc bén nhìn ông, cả giận nói: "Ông làm gì? Buông… Buông tay…"

Long Quân Triệt chẳng những không buông anh ta ra, ngược lại dùng sức nắm cổ tay anh ta, nghe "rắc rắc", cổ tay anh ta giống như bị gãy.

Hoắc Vân Hy lại đau mồ hôi chảy như mưa, tức giận rống Long Quân Triệt: "Ông… Ông điên rồi sao?"

Long Quân Triệt câu môi cười, giảm lực tay, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta: "Tôi nghĩ hẳn cậu đã nghe một câu nói, trời cao hạ xuống trách nhiệm trọng đại trên người, nhất định phải làm cho người đó nội tâm thống khổ, gân cốt mệt nhọc trước*…"

(*) Trích câu nói của Mạn Tử. Người thường xuyên phạm sai lầm mới có thể thay đổi, nội tâm khốn khổ, suy nghĩ tắc nghẽn, sau đó mới có thể hành động, biểu hiện ra mặt, bày tỏ bằng lời nói, sau đó mới được người khác biết.

Nói tới đây, ánh mắt ông rét lạnh nhìn Hoắc Vân Hy, châm chọc cười: "Chỉ chút đau đớn này cũng không chịu nổi, cậu phải đấu với Long Tư Hạo thế nào? Cậu ta có được thành tựu ngày hôm nay, phải chịu không ít đau khổ, cậu ta có thể được. Cậu lại không làm được? Cậu quá dễ tức giận, đây là đại kỵ."

Dứt lời, Long Quân Triệt đứng lên, ánh mắt trầm tràm nhìn anh ta, tiếp tục nói: "Tôi cho cậu thêm chút thời gian, chính cậu suy nghĩ thật kỹ rốt cuộc có muốn hợp tác với tôi hay không, cậu nhớ, một khi đáp

ứng tôi, tôi không cho phép cậu đổi ý, còn nữa, nếu cậu muốn có đầy đủ năng lực chống lại Long Tư Hạo, cậu nhất định cần đi một đoạn đường vô cùng gian khổ, còn phải trải qua huấn luyện tàn khốc, nhưng cậu hiện tại ngay cả chút đau đớn này cũng không chịu nổi, những huấn luyện kia, cậu càng không thể nào chịu được."

Long Quân Hạo nhìn anh ta nói xong, trực tiếp rời đi.

Sau khi ông ta rời đi, Hoắc Vân Hy siết chặt tay trái đấm lên mặt đất, hai mắt đỏ bừng ác liệt nhìn tay phải bị ông bẻ gãy.

Đột nhiên, ánh mắt anh ta rét lạnh, tay trái nắm tay phải mình, mặc dù đau đến mồ hôi chảy như mưa, anh ta cũng không hét lên, trong mắt lãnh mị dần lộ ra kiên định chưa từng có.

Hoắc Vân Hy anh thề, nhất định phải thắng Long Tư Hạo, bất kể con đường này có gian khổ bao nhiêu, bất kể huấn luyện trong miệng Long Quân Triệt có tàn khốc bao nhiêu, anh ta đều phải vượt qua.

Sau đó anh ta không cần dùng gậy, chậm rãi đứng lên, chịu đựng đau nhức, đi từng bước.

...

Biệt thự Thủy Lộc Hồ.

Lúc này, Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo đã trở về biệt thự, hai người đang ở trong phòng ngủ.

Lê Hiểu Mạn nằm trên giường tròn lớn sang trọng, đoàn bác sĩ đang kiểm tra cho cô.

Long Tư Hạo nhíu mày, đứng cạnh giường, ánh mắt lo lắng nhìn cô.

Vừa rồi ở bệnh viện, Lê Hiểu Mạn cũng không có chuyện gì, nhưng trở lại biệt thự, dưới bụng liền đau, vào phòng tắm mới phát hiện hơi đỏ.

Vốn chỉ đỏ một chút, cô cảm thấy không có gì, nhưng Long Tư Hạo biết được, rất không yên tâm, lập tức buộc hai bác sĩ phụ khoa tài giỏi nhất cùng đoàn bác sĩ tới biệt thự.

Hai bác sĩ tài giỏi nhất kiểm tra cho cô xong, chắc chắn cô không có triệu chứng sinh non.

449. Chương 449: Giúp Cô, Giải Trừ Nguy Hiểm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc ở khu mộ An Khang, anh bắn một phát súng vào Hạ Lâm, Hạ Lâm không có con, mà Hạ Lâm muốn hại cô, suýt chút nữa làm cô cũng không có con, nhưng hiện tại cô đã không sao, cô và Hạ Lâm xem như huề nhau!

Vốn dĩ cô muốn cứ thế mà tha cho Hạ Lâm, nhưng phát súng kia Long Tư Hạo đã khiến cho Hạ Lâm không có con, nếu như Hạ Lâm có thể bằng lòng cô không đi trả thù Long Tư Hạo, hoặc là khởi tố anh, cô cũng sẽ không công khai chuyện cô ta cố ý hại cô ngã lầu, bằng không, cô tuyệt không buông tha cho cô ta.

Cô làm người vẫn luôn lấy hướng thiện làm gốc, dĩ hòa vi quý, chưa bao giờ chủ động hại ai cả, nhưng cô cũng không phải thánh mẫu, lúc này phải xem biểu hiện của Hạ Lâm, chỉ cần cô ta dám gây bất lợi cho Long Tư Hạo, cô nhất định sẽ trả lại cho cô ta cả vốn lẫn lời.

Long Tư Hạo thấy cô muốn nói lại thôi, bàn tay trắng nõn khẽ giữ cằm cô, ánh mắt trầm trầm nhìn cô: "Cô ta thế nào?"

Nghe anh hỏi, Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn anh, dò xét hỏi: "Tư Hạo, nếu như có người làm hại em, hoặc là làm hại con của chúng ta, anh sẽ đối phó họ thế nào?"

Ánh mắt Long Tư Hạo hơi trầm xuống, bàn tay to chậm rãi dời lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cong môi cười: "Em nói xem? Đương nhiên là để cho bọn họ sống, sống một cách thống khổ nhất."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nheo mắt, nhìn anh thật sâu, thấy khóe môi anh là nụ cười nguy hiểm nhưng đầy sự mê hoặc, hàng chân mày thanh tú của cô nhíu lại, chủ động tiến đến gần ngực anh.

Hai tay mảnh khảnh ôm sát lấy cổ anh, cong môi cười: "Em biết rồi, Tư Hạo, cám ơn anh đã yêu em, yêu con của chúng ta như thế."

Cánh tay thon dài của Long Tư Hạo thu lại, ôm sát cô, cúi đầu ngậm lấy cánh môi đầy đặn của cô, hôn thật sâu, sau đó rời khỏi: "Nằm xuống nghỉ ngơi, không cho phép lộn xộn nữa."

"Ưm!" Lê Hiểu Mạn cười gật đầu, chậm rãi nằm xuống, sau đó nhắm mắt lại, vì tác dụng của thuốc, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sau khi cô ngủ, Long Tư Hạo vẫn luôn trông chừng bên cạnh cô, đôi đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh chăm chú nhìn cô, sự lo lắng không bớt đi chút nào.

Bên cạnh cô có rất nhiều nguy hiểm, anh phải mau sớm hóa giải hết, người muốn làm hại đến cô, anh tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ cứ như vậy yên lành sống trên cõi đời này.

Đột nhiên, điện thoại di động của anh đổ chuông, thấy người gọi đến là Lạc Thụy, anh cầm điện thoại di động lên rời khỏi đó, đi thẳng đến phòng đọc sách, ngồi xuống trước bàn làm việc.

"Tổng giám đốc, đoạn video Lê tiểu thư ngã lầu đã được gửi đến cho anh." Trong điện thoại truyền đến giọng nói nghiêm trọng của Lạc Thụy.

Nghe vậy, Long Tư Hạo lập tức mở máy vi tính, mở đoạn video Lạc Thụy gửi đến, lúc nhìn thấy cảnh Hạ Lâm bắt lấy tay Lê Hiểu Mạn, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của anh nhìn chằm chằm hình ảnh trong video, xem đi xem lại vài lần cảnh Hạ Lâm bắt lấy tay Lê Hiểu Mạn.

Sau vài lần xem lại, bàn tay đang cầm chuột của anh siết chặt, chỉ nghe một thanh âm vang lên, cuối cùng chuột máy tính cũng bị anh phá hủy.

Lúc này, giọng Lạc Thụy lại truyền đến lần nữa từ điện thoại: "Tổng giám đốc, anh muốn đoạn video này có ích lợi gì? Tôi đã xem nhiều lần đều không nhìn ra sơ hở gì cả, tại sao đột nhiên Lê tiểu thư lại bị như vậy? Chuyện này có liên quan gì đến Hạ tiểu thư? Lẽ nào tổng giám đốc hoài nghi là Hạ tiểu thư đẩy? Tôi có thể thấy trong video Hạ tiểu thư cũng ngã xuống, làm sao đẩy Lê tiểu thư được?"

Long Tư Hạo nheo mắt đầy vẻ nguy hiểm, ánh mắt lạnh lẽo dọa người, môi mỏng cong lên khát máu: "Với sự thông minh của cậu cũng không nhìn ra được, nếu muốn khiến cho người của cục cảnh sát nhìn ra cô ta cố tình hại người là không thể, xem ra đoạn video này vẫn không thể định tội cô ta, còn cần cô ta chính miệng thừa nhận…"

"Tổng giám đốc định làm gì?"

Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, khóe môi nở nụ cười nhạt: "Tôi tự có tính toán, cho người theo dõi cô ta, còn có Trần Lan, không cần giữ lại."

Bên đầu dây điện thoại, Lạc Thụy nghe vậy, cảm thấy kinh ngạc: "Nữ giúp việc muốn quyến rũ anh kia cũng không giữ lại sao? Không phải tổng giám đốc nói muốn lợi dụng cô ta tra ra người thần bí sau lưng cô ta à? Nếu như hiện tại xử lý cô ta, tổng giám đốc sẽ rất khó tra ra là ai sắp xếp cô ta ở cạnh anh, mà người kia lại quá thần bí, tổng giám đốc muốn điều tra ra, manh mối duy nhất này cũng sẽ mất."

Long Tư Hạo nhíu chặt mày, từ lúc Trần Lan tiếp cận anh, anh đã hoài nghi cô ta rồi.

450. Chương 450: Giúp Cô, Giải Trừ Nguy Hiểm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nữ giúp việc trong biệt thự đều trãi qua kiểm tranh đánh giá, đủ tiêu chuẩn mới được giữ lại, chưa từng có ai dám to gan tiếp cận anh, trừ khi trong lòng có dã tâm.

Cho nên khi Trần Lan cố ý tiếp cận anh, đã khiến cho anh hoài nghi, vì vậy anh đã điều tra qua Trần Lan, biết cô ta đang tiếp xúc với một người thần bí, nhưng anh vẫn tra không ra người thần bí kia là ai.

Điều duy nhất anh có thể xác định chính là người thần bí kia không phải Long Quân Triệt, mà anh cũng nghĩ không ra, ngoại trừ Long Quân Triệt, còn có ai sẽ cài người bên cạnh anh.

Vì tra ra thân phận của người thần bí kia, anh chỉ có thể cố tình để cho Trần Lan tiếp cận anh, khiến cô ta nghĩ mình đã thành công.

Nhưng mà hôm nay chuyện Lê Hiểu Mạn ngã lầu đã cảnh tỉnh anh, ngay từ đầu anh chỉ muốn lợi dụng Trần Lan để dẫn dụ người thần bí sau lưng cô ta, lại suýt chút nữa quên mất Trần Lan cũng là một người có thể gây nguy hiểm cho Hiểu Hiểu.

Nếu như Trần Lan thừa dịp anh không chú ý ra tay với Hiểu Hiểu, vậy chẳng phải là khó lòng phòng bị sao, cho nên anh thà rằng cứ như vậy đánh mất đi cơ hội tra ra người thần bí kia, cũng tuyệt đối không giữ Trần Lan lại.

Giọng nói của anh lạnh lùng thấu xương, ngữ khí kiên định: "Hiện tại chuyện quan trọng với tôi nhất chính là sự an toàn của Hiểu Hiểu…"

Sau khi cúp điện thoại của Lạc Thụy, anh liền bảo chú Thành gọi Trần Lan đến phòng đọc sách.

Trần Lan đến phòng đọc sách, vẻ mặt mừng rỡ, hai mắt không che giấu sự si mê: "Thiếu gia, anh tìm tôi có chuyện gì?"

Giọng cô ta lúc này có chút kích động, nghĩ đến chuyện lần đầu tiên Long Tư Hạo chỉ đích danh muốn gặp cô ta, cô ta liền không nhịn được sự kích động.

Lúc này, tâm trạng cô ta giống như phi tử được hoàng thượng lật bài sủng hạnh, lòng tràn đầy sự vui mừng, hồi hộp cùng ngượng ngùng.

Long Tư Hạo ngồi trên ghế xoay màu đen bằng da thật, đôi mắt nheo lại nguy hiểm, ánh mắt thâm trầm sắc bén nhìn cô ta, tự tay ném con rắn giả màu xanh trên bàn làm việc của mình đến bên chân cô ta.

Đột nhiên nhìn thấy con rắn giả cực kỳ giống thật như thế, Trần Lan sợ đến lui lại một bước dài, bước chân loạng choạng ngã ngồi trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, hô lên: "Rắn…Rắn…"

Thấy cô sợ đến nỗi ngồi sụp xuống đất, ánh mắt Long Tư Hạo phát lạnh, lập tức đứng dậy, đi đến trước mặt Trần Lan, cuối thân thể anh tuấn, nhặt con rắn giả kia lên, môi mỏng khẽ nở nụ cười lãnh mị, giọng nói trầm lạnh: "Sao hả? Đồ của mình cũng sợ?"

Nhìn thứ trên tay Long Tư Hạo, đôi mắt Trần Lan lóe lên vẻ bối rối, lập tức mờ mịt nhìn anh: "Thiếu…Thiếu gia, tôi…Tôi không hiểu anh đang nói gì?"

Khóe môi Long Tư Hạo để lộ nụ cười khát máu, đột nhiên tay anh buông lỏng, con rắn giả kia rơi lên người Trần Lan.

Bàn tay trắng nõn của anh nhanh như chớp bóp lấy cổ cô ta, ánh mắt thâm độc, giọng nói lạnh lẽo thấu xương: "Rắn giả trong tủ quần áo của Hiểu Hiểu là cô bỏ vào."

Anh dùng câu khẳng định, mà không phải là câu hỏi.

Trần Lan bị bóp cổ sắc mặt đỏ lên, hai mắt hoảng sợ nhìn Long Tư Hạo, anh lúc này cùng người đàn ông ưu nhã cao quý thường ngày giống như hai người.

"Thiếu…Thiếu gia, anh…Rốt cuộc anh đang nói gì vậy? Tôi…Khụ…Khụ…Tôi nghe không hiểu, thiếu gia…Anh…Thả…, a…Cứu…cứu mạng…"

Mắt cô ta đầy vẻ hoảng sợ, nam thần trong lòng nháy mắt biến thành ác ma, ngoại trừ sợ hãi cũng chỉ có sợ hãi.

Đôi mắt hẹp dài lạnh thấu xương của Long Tư Hạo nheo lại, ánh mắt hung ác nhìn cô ta, môi mỏng nở nụ cười khát máu, giọng nói lạnh như băng không có chút nhiệt độ: "Yên tâm, tôi sẽ không giết cô, chẳng qua là những ai từng làm hại Hiểu Hiểu tôi đều sẽ không dễ dàng buông tha, cả đời này cô đều sẽ sống trong sợ hãi, cho đến khi chết mới thôi."

Dứt lời, anh buông lỏng tay, ngồi dậy đi thẳng ra khỏi phòng đọc sách, không hề nhìn cô ta thêm lần nào nữa.

Trần Lan thấy thế, sắc mặt hoảng hốt, lập tức nhào đến bên chân anh, vẻ mặt hoảng sợ cùng khó hiểu nhìn anh, vừa khóc vừa nói: "Thiếu gia, có phải anh đã hiểu lầm gì rồi không, tôi không có làm hại thiếu phu nhân, tôi thật sự không có, tôi đã làm sai điều gì, sao thiếu gia lại đối xử với tôi như thế, trước đây anh không đối xử với tôi như thế, chẳng phải trước đây anh rất thích tôi sao? Thiếu gia, không phải anh rất yêu thích tôi sao?"

Long Tư Hạo nheo mắt, dùng tư thế ngạo nghễ liếc nhìn cô ta, khóe môi lạnh lùng cong lên: "Tôi rất thích cô sao? Cô cảm thấy mình có tư cách này? Tôi đã từng nói thích cô sao?"

Trần Lan nhìn sắc mặt lãnh mị khiếp người của anh, vội vàng nói: "Đúng là anh chưa từng nói, Nhưng…Nhưng anh đối xử với tôi không giống với những cô gái khác, ngoại trừ thiếu phu nhân, anh chưa bao giờ liếc mắt nhìn người phụ nữ khác, nhưng anh lại nhìn tôi, còn nở nụ cười với tôi, lại còn khen tôi nhu mì động lòng người, cao nhã thanh khiết, muốn ăn đồ ăn tôi làm, hơn nữa còn rất hòa nhã với tôi…Những thứ này chẳng lẽ không phải là biểu hiện anh thích tôi sao?"

451. Chương 451: Tàn Nhẫn, Rắn Độc Cắn Người (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Kiều mỵ động lòng người, chất huệ tâm lan*?" Long Tư Hạo cong môi mỏng, ánh mắt châm chọc nhìn cô ta, thanh âm lạnh như băng: "Cô hiểu sai ý tôi, tôi nói đúng nước hoa nhưng không phải là cô."

(*) Chất huệ tâm lan: Chỉ cô gái tâm địa thuần khiết, phẩm chất cao nhã.

Nghe vậy, Trần Lan nhìn Long Tư Hạo lắc đầu, mắt rưng rưng: "Không… Không phải vậy, thiếu gia, anh khen tôi, anh thích tôi…"

Long Tư Hạo không đợi cô ta nói xong, trực tiếp đi ra ngoài.

Trần Lan thấy thế, nhào tới lần nữa, vốn muốn ôm hai chân Long Tư Hạo, nhưng ngay cả chân sau của Long Tư Hạo cũng không đụng được.

Mắt thấy Long Tư Hạo sắp đi ra thư phòng, cho là anh vì cô ta không thừa nhận ném rắn giả vào tủ quần áo Lê Hiểu Mạn mà tức giận thay đổi thái độ với cô ta, nên khóc nói: "Thiếu… Thiếu gia, tôi… tôi thừa nhận, là tôi lén ném rắn giả vào tủ quần áo Thiếu phu nhân, tôi biết lỗi rồi…"

Long Tư Hạo dừng chân, xoay người, ánh mắt hung ác kinh người nhìn cô ta: "Cô chịu thừa nhận?"

Trần Lan mắt rưng rưng, nhìn Long Tư Hạo liên tục gật đầu: "Thiếu… Thiếu gia, tôi thừa nhận, là tôi ném rắn giả vào tủ quần áo Thiếu phu nhân, anh không giận tôi chứ?"

Cô ta còn tưởng rằng cô ta thừa nhận, Long Tư Hạo sẽ không tức giận cô ta nữa.

Mắt Long Tư Hạo lạnh lẽo nhìn cô ta, thanh âm băng hàn thấu xương: "Ai bảo cô làm vậy?"

"Tôi… là…" Trần Lan ngã ngồi dưới đất, nhìn Long Tư Hạo, trong mắt thoáng qua vẻ kinh hoảng, cô ta cho là lúc cô ta làm chuyện này, thần không biết quỷ không hay, nhưng không nghĩ tới nhanh chóng bị Long Tư Hạo biết như vậy.

Cô ta cúi đầu, ánh mắt lóe lên, ấp úng nói: "Thiếu… Thiếu gia, không… không có ai bảo tôi làm vậy, là… là tự tôi làm, tôi… tôi ghen tỵ Thiếu phu nhân, mới…"

Cô ta còn chưa dứt lời, một thanh âm chìm lẫn xen lẫn ớn lạnh từ ngoài thư phòng truyền vào.

"Cô giúp việc, không nói thật thì sẽ chịu khổ."

Nghe tiếng, Trần Lan ngẩng đầu nhìn, thấy bốn năm người tiến vào thư phòng.

Đi trước quả nhiên là Lạc Thụy, người vừa nói cũng là anh ta, sau lưng anh ta còn có chú Thành, biệt thự quản gia, cùng với ba tên vệ sĩ.

Chú Thành quản gia ôm một cái hộp trên tay.

Bọn họ nhìn Long Tư Hạo, cung kính cúi đầu.

Lạc Thụy nheo mắt nhìn Trần Lan ngã ngồi dưới đất, sau đó nhìn chú Thành.

Chú Thành lập tức nhận ý, ôm cái hộp trên tay đi tới trước mặt Lạc Thụy, đưa cái hộp cho anh ta.

Lạc Thụy không nhận lấy cái hộp, chỉ mở hộp ra, lấy con rắn màu xanh bên trong, sau đó ngồi xổm xuống, híp mắt nhìn Trần Lan mặt đầy kinh hoảng, cười còn tươi hơn hoa: "Cô giúp việc, lá gan cô không nhỏ nha, lại dám ném rắn vào tủ quần áo Lê tiểu thư, nếu cô thích chơi rắn như thế, tôi cho cô một con."

Trần Lan trợn to mắt, mặt đầy hoảng sợ nhìn con rắn há mồm thật lớn trên tay Lạc Thụy, bị dọa sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy: "Anh… Tôi… Không… Thiếu… Thiếu gia…"

Lạc Thụy nhìn Trần Lan kinh hoảng thất thố, câu môi cuồi: "Này! Im miệng, miệng hét lớn như vậy, cẩn thận tôi nhét rắn vào miệng cô."

Nghe thế, Trần Lan bị dọa sợ lập tức đưa tay bụm miệng, hoảng sợ không thôi nhìn Lạc Thụy.

Lạc Thụy nheo mắt nhìn cô ta, sắc mặt nở nụ cười tươi: "Sợ rồi? Ai bảo cô dám dọa Lê tiểu thư?"

Dứt lời, anh ta vươn tay ra, con rắn màu xanh trên tay anh ta liền rơi xuống trên người Trần Lan.

"A…"

Trần Lan vị dọa thét lên, đưa tay cầm con rắn kia muốn ném đi, nhưng ngược lại bị con rắn kia cắn trúng tay.

Mà tính công kích của con rắn kia cực mạnh, sau khi cắn cánh tay Trần Lan, nhanh chóng cắn chỗ khác trên người cô ta.

"A a… A… A a…" Trần Lan liên tục kêu thảm thiết, lăn lộn trên đất.

Nhưng cô ta càng lăn lộn, con rắn kia càng tiến công, cắn cô ta không buông.

Trên người cô ta rất nhanh bị dính máu, sàn nhà cũng dính máu cô ta.

Cô ta nằm trên đất, sắc mặt nhợt nhạt thống khổ, nước mắt rơi như mưa nhìn Long Tư Hạo, môi run rẩy: "Thiếu… Thiếu gia, tôi… Tôi biết lỗi rồi, xin… xin anh… bỏ qua cho tôi, tôi biết lỗi rồi… hu hu… tôi biết lỗi rồi…"

Nhìn cô ta không biết bị rắn cắn bao nhiêu, Lạc Thủy cau mày, thở dài một hơi, đứng dậy, nhìn Long Tư Hạo sắc mặt rét lạnh, khẽ gật đầu: "Tổng giám đốc, cứ giao cô ta cho tôi, anh đi bồi Lê tiểu thư đi."

Ánh mắt Long Tư Hạo uy nghiêm nhìn Trần Lan lăn lộn trên đất, môi mỏng nhếch lên độ cong lãnh mị: "Mang cô ta đi, đừng để cô ta làm bẩn chỗ này của tôi, không cần giết cô ta, nhưng khiến cô ta cả đời đều sống trong sợ hãi, đây chính là cái giá cô ta phải trả vì tổn thương Hiểu Hiểu."

Dứt lời, anh không nhìn Trần Lan thêm một chút, trực tiếp đi ra ngoài.

Trần Lan thấy anh rời đi, kêu khóc bò về phía anh: "Thiếu… Thiếu gia, đừng… đừng đi, thiếu gia, tôi… tôi biết lỗi rồi…"

452. Chương 452: Tàn Nhẫn, Rắn Độc Cắn Người (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy đi tới trước mặt Trần Lan, ngồi xổm xuống, ánh mắt cười chúm chím nhìn cô ta, nhưng nụ cười không đạt tới đáy mắt: "Này! Cô tên gì? Cô quyến rũ ai không được, lại muốn đi quyến rũ Tổng giám đốc chúng tôi, mặc dù không tự lượng sức, nhưng dũng khí đáng khen, Tổng giám đốc nói, không giết cô, nhưng cả đời này cô phải sống trong sợ hãi, nếu cô thích chơi rắn như thế, vậy cô ở trong ổ rắn, sinh hoạt cùng rắn là được, cô yên tâm, tôi sẽ không để cô chết, chờ cô trúng độc, nửa chết nửa sống, tôi lại chữa trị cho cô, sau đó để rắn cắn cô, cứu cô nữa, cắn cô nữa, cô nói chơi vậy phải vui không chứ?"

Nói tới đây, Lạc Thụy dừng lại, nhìn Trần Lan nở nụ cười tươi như hoa: "Đúng rồi, cô còn một cơ hội lấy công chuộc tội, nếu cô nói ra người thần bí phân cô nằm vùng ở bên cạnh Tổng giám đốc, nói không chừng tôi sẽ nói Tổng giám đốc thả cô, tự suy nghĩ thật kỹ đi."

Dứt lời, anh ta ngồi dậy, vẻ mặt lạnh như băng nhìn chú Thành: "Mang cô ta đi."

Chú Thành nghe thế, nhìn Lạc Thụy gật đầu, kêu ba vệ sĩ sau lưng ông kéo Trần Lan đi.

Ngày hôm sau, Trần Lan vô duyên vô cớ biến mất khỏi biệt thự.

Nửa tháng sau, Long Tư Hạo không đến công ty, hầu như ở bên Lê Hiểu Mạn mọi lúc mọi nơi, ngay cả xử lý chuyện công cũng là sau khi cô ngủ mới đến thư phòng, thường xuyên đến nửa đêm mới ngủ, có lúc trời đã sáng mới ngủ, thậm chí có lúc anh cả đêm không ngủ.

Có nhiều lần, sáng sớm Lê Hiểu Mạn thức dậy, vừa vặn thấy anh trở lại phòng ngủ, khi cô hỏi anh, anh lại nói dậy sớm đi ra ngoài chạy bộ một lát, thật ra anh vừa xử lý xong công việc về phòng.

Thời gian ngủ mười mấy ngày cộng lại chưa tới 24 giờ, vì ngủ không ngon, tinh thần đương nhiên không tốt lắm.

Mặc dù mỗi ngày anh ở trước mặt Lê Hiểu Mạn đều duy trì trạng thái tốt nhất, nhưng Lê Hiểu Mạn vẫn nhận ra anh gầy hơn trước rất nhiều, thỉnh thoảng còn phát hiện anh ngáp rất mệt, khi cô hỏi anh có phải ngủ không ngon hay không, anh vẫn nói ngủ rất ngon như cũ.

Nằm liệt giường nghỉ ngơi mười mấy ngày, Lê Hiểu Mạn cảm thấy thân thể đã sớm khôi phục, bác sĩ mang dụng cụ thiết bị tới kiểm tra cho cô, bảo bảo trong bụng rất tốt, thân thể cô cũng rất tốt, hoàn toàn không có chuyện gì nữa, cô muốn đi tới đi lui, nhưng Long Tư Hạo kiên trì bắt cô nằm nghỉ.

Một ngày ba bữa đều là anh đích thân đút cô, rất ít khi cho cô tự ăn.

Cô bị nghén không nghiêm trọng lắm, chẳng qua lúc bắt đầu khẩu vị không tốt, chán ghét muốn nôn, bây giờ khẩu vị tốt hơn trước đó nhiều, hơn nữa có lúc khẩu vị cô đặc biệt tốt, một ngày có thể ăn bốn năm bữa, nhưng mỗi lần ăn không nhiều.

Mười mấy ngày cô nằm liệt giường, Hạ Lâm đã sớm xuất viện, hơn nữa xác định ngày kết hôn với Hoắc Vân Hy, là hai tháng sau.

Hoắc Nghiệp Hoằng vốn sẽ phản đối hai người kết hôn lại không làm ra bất kỳ hành động ngăn cản gì, hình như không phản đối Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm kết hôn nữa.

...

Hôm nay ăn trưa xong, Lê Hiểu Mạn liền kéo Long Tư Hạo nằm lên giường, ngủ trưa cùng cô.

Vì cô biết khoảng thời gian này Long Tư Hạo ngủ không ngon, nên hy vọng anh ngủ thêm một lát.

Long Tư Hạo nghiêng người nằm bên cạnh cô, một tay ôm eo cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô, thanh âm trầm thấp: "Hiểu Hiểu, ban ngày anh không ngủ được, em ngủ đi, anh sẽ nằm cạnh em."

Lê Hiểu Mạn nhích vào ngực anh, ngước mắt nhìn anh, tay mảnh khảnh khẽ vuốt khuôn mặt tuấn mỹ gầy đi rất nhiều của anh, trong mắt nổi lên đau lòng, trợn mắt nhìn anh: "Gạt người, anh không ngủ được mới lạ..."

Nói tới đây, cô dừng lại, ánh mắt thâm tình nhìn anh, thanh âm nho nhỏ ôn nhu: "Tư Hạo, thật ra anh không cần khẩn trương như vậy, cũng không cần ở cạnh em thời thời khắc khắc, công ty anh bận rộn như thế, em không muốn anh quá mệt mỏi, không muốn anh ban ngày không làm gì mà chỉ ở cạnh em, buổi tối vì xử lý công việc mà không ngủ, anh tiếp tục như vậy, thân thể sẽ không chịu nổi, em không hy vọng khi bảo bảo chúng ta ra đời, ba của nó sẽ ngã bệnh."

Thấy đau lòng và lo lắng trong mắt cô, trong lòng Long Tư Hạo vô cùng xúc động, ngón tay thon dài của anh khẽ vuốt vết nhăn giữa hai lông mày cô, ánh mắt thâm tình cưng chiều nhìn cô, cong môi cười: "Hiểu Hiểu, em yên tâm, thân thể chồng em rất tốt, tuyệt đối không bị bệnh."

Lê Hiểu Mạn tức giận trợn mắt nhìn anh: "Anh cũng không phải làm bằng sắt, em mặc kệ, bây giờ anh lập tức ngủ cho em, bắt đầu từ ngày mai, anh bận làm gì thì làm, không cho phép lảng vảng trước mặt em."

Mỗi người đàn ông đều có chuyện anh muốn làm, đàn ông ưu tú như Long Tư Hạo tuyệt đối không phải là người chỉ ở nhà đợi nhìn vợ sinh con.

Cô không muốn anh vì cô mà từ bỏ chuyện anh muốn làm, cả ngày ở bên cô.

Hơn nữa cô rất sợ Long Tư Hạo ở bên cô mỗi ngày như vậy, còn chưa cùng cô đi hết cả đời đã chán cô.

Có câu tiểu biệt thắng tân hôn, vì có thể duy trì tình yêu và cảm giác mới mẽ, hai người thỉnh thoảng tách ra một chút cũng tốt.

Long Tư Hạo cúi đầu, hôn lên môi mê người của cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô, môi mỏng cong lên: "Hiểu Hiểu, anh không có gì phải làm, anh muốn mỗi ngày nhìn em, ở bên em, nếu một ngày anh không lảng vảng trước mặt em, anh sẽ hoảng sợ."

453. Chương 453: Điều Kiện, Kêu Anh Ông Xã (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đưa ngón út nhỏ như cọng hành chọt cọt chóp mũi anh, cong môi nói: "Anh không sợ em nhìn anh mỗi ngày sẽ chán anh?"

Long Tư Hạo hơi cau mày, ánh mắt sắc bén nhìn cô: "Hiểu Hiểu, em dám chán anh?"

Nói tới đây, anh cong môi cười, ánh mắt thâm tình nhìn cô: "Muốn anh đáp ứng không ở bên em thời thời khắc khắc cũng được, có điều em cũng phải đáp ứng anh một điều kiện."

Hai tay Lê Hiểu Mạn thân mật ôm cổ anh, ngước mắt ôn nhu thâm tình nhìn anh, nhướng mày hỏi: "Điều kiện gì?"

Long Tư Hạo mị hoặc cười một tiếng, cúi đầu xuống hôn môi cô, lại cắn rái tai trắng nõn như ngọc của cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn: "Bắt đầu từ bây giờ phải kêu anh là ông xã, ngoan, bây giờ kêu anh nghe xem."

Lê Hiểu Mạn bị anh hôn mà run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp đỏ như trái đào chín muồi, môi nhấp hai cái, mới gọi: "Ông... xã..."

Vì chưa từng kêu Long Tư Hạo là chồng, cho nên rất trúc trắc, gọi ra tiếng "ông xã" này, cô liền ngượng ngùng vùi mặt vào trong ngực Long Tư Hạo, tim đập loạn lên.

Long Tư Hạo nghe được tiếng "ông xã" này của cô, mắt sáng lên, trong mắt chứa đầy nụ cười, thâm tình nhìn cô, môi mỏng cong lên: "Ngoan, kêu lần nữa."

Lê Hiểu Mạn từ trong ngực anh ngước mắt nhìn anh, khẽ cắn môi dưới, đỏ mặt nói: "Được rồi, kêu một lần là được rồi."

Long Tư Hạo thấy cô đỏ mặt, khóe môi nở nụ cười mị hoặc, bàn tay nâng mặt cô, thanh âm trầm thấp đầu độc: "Không được, kêu lần nữa, nếu không, ngày mai anh sẽ tiếp tục lẳng vảng trước mắt em."

Thật ra anh biết dụng ý thật sự của cô, cô không hy vọng anh vì ban ngày ở cùng cô, buổi tối xử lý công việc mà không ngủ ngon giấc, cô không muốn anh quá mệt mỏi.

Mặc dù hai người còn chưa chân chính kết hôn đã kêu ông xã có chút không thích hợp, nhưng xã hội hiện nay cũng đều như thế không phải sao? Giữa bạn bè trai gái đều xưng hô như vậy không phải sao?

Lê Hiểu Mạn cũng không muốn kiểu cách nữa, nếu Long Tư Hạo muốn nghe cô kêu anh ông xã, cô liền kêu đến khi anh hài lòng mới thôi.

Cô nhìn anh, ánh mắt trong suốt chứa đầy nụ cười, hai tay ôm chặt cổ anh: "Ông xã ông xã ông xã ông xã ông xã…"

Mỗi một tiếng ông xã của cô, Long Tư Hạo nghe đều động lòng không thôi, điều này đối với anh mà nói, từng là nguyện vọng không thể nào thành, vì cô gả cho Hoắc Vân Hy, chỉ có thể kêu Hoắc Vân Hy là ông xã.

Mà bây giờ, anh rất cảm ơn trời cao cho anh cơ hội có được cô.

Anh ngưng mắt nhìn cô, ánh mắt thâm tình động lòng, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: "Hiểu Hiểu, em có biết anh muốn em trở thành vợ anh bao nhiêu không? Biết anh muốn nghe em kêu anh ông xã bao nhiêu không? Biết anh muốn cùng em bạc đầu giai lão bao nhiêu không?"

Lê Hiểu Mạn ngừng lại, ánh mắt trong suốt đối diện với ánh mắt thâm tình của anh, lòng bị anh chạm đến nơi sâu nhất, thời khắc này, cô cảm nhận được tình yêu của anh đối với cô mãnh liệt tựa như sóng thần.

Lê Hiểu Mạn cô có tài đức gì mà kiếp này có thể có một người đàn ông yêu cô như vậy?

Cô khẽ cắn môi dưới, mắt nổi lên tầng hơi nước, ánh mắt thâm tình nhìn anh: "Tư Hạo… Ông xã…"

Cô xúc động không biết nên nói gì, thiên ngôn vạn ngữ đều hóa thành giọt lệ trong suốt trượt xuống dọc theo khuôn mặt nhỏ nhắn.

Nước mắt cô chính là nước mắt hạnh phúc, nước mắt xúc động.

"Ông xã, chúng ta kết hôn đi!" Mắt rưng rưng nước, cô cười nói ra câu này.

Ngón tay thon dài của Long Tư Hạo lau giọt lệ trong suốt chảy xuống của cô, mắt chứa đầy ý cười, thâm tình nhìn cô, môi mỏng cong lên: "Được, đầu năm sau chúng ta cử hành hôn lễ."

Đầu năm sau cô mang thai khoảng năm tháng, đứa bé đã ổn định, khi đó cử hành hôn lễ, anh mới yên tâm.

Nếu như không phải vì làn trước cô có triệu chứng sinh non, anh đã sớm kéo cô đi chụp hình cưới rồi, hiện tại đối với anh mà nói, an toàn của cô và bảo bảo là nhất.

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn anh, gật đầu, tựa vào trong ngực anh: "Anh quyết định là được."

Bây giờ cô muốn làm một cô gái hạnh phúc có chồng chủ trì đại cuộc.

Đầu năm sau cử hành hôn lễ, cho dù lúc đó bụng lớn mặc áo cưới, không thể đẹp, cô cũng cảm thấy rất hạnh phúc, vì cô là cô dâu mang thai hạnh phúc nhất trên đời này.

…

Hôm sau, Long Tư Hạo không tiếp tục ở biệt thự cùng Lê Hiểu Mạn, mà sáng sớm liền lái xe rời khỏi biệt thự.

Nhưng anh không đến thẳng công ty, mà đến một quán càfe.

Người phụ nữ trong quán càfe mặc đồ nhãn hiệu nổi tiếng, thân hình thon nhỏ nhanh nhẹn, tóc dài gợn sóng xõa qua vai, trang điểm tinh xảo nhưng không quá đậm, khóe mắt chân mày lộ vẻ ưu nhã và quyến rũ phong tình.

Người phụ nữ này chính là Hạ Lâm đã xuất viện.

Cô ta hiện tại nhìn có khí chất hơn trước kia, cô ta ngồi trong phòng bao thấy Long Tư Hạo tới, đứng lên, đưa tay ra, động tác ưu nhã quyến rũ vén tóc ra sau tai, kiều mỵ cười nói: "Long tổng tới thật đúng giờ."

Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn cô ta, sãi bước tiên lên, khí chất cao nhã ngồi xuống sofa trong phòng bao, môi mỏng cong lên: "Cách biệt ba ngày liền nhìn với cặp mắt khác xưa, xem ra tôi đề nghị không sai, cô trông khí chất hơn trước kia nhiều."

Nghe Long Tư Hạo tán dương, trêm khuôn mặt trang điểm tinh xảo của Hạ Lâm đầy nụ cười, ánh mắt không keo kiệt mà chứa đầy ngưỡng mộ nhìn anh: "Long tổng quá khen, khoảng thời gian không gặp, Long tổng cũng tuấn mỹ mê người hơn trước, xem ra Long tổng và chị chung sống rất tốt, có phải tôi nên gọi anh một tiếng anh rể không?"

"Không cần!" Long Tư Hạo khẽ nhấp môi mỏng, không chút do dự cự tuyệt, ánh mắt thâm trầm nhìn cô ta: "Ở trước mặt tôi, cô không cần kêu Hiểu Hiểu là chị, huống chi hai người căn bản không có quan hệ máu mủ, hôm nay cô hẹn tôi tới đây là có chuyện gì?"

Hạ Lâm thấy Long Tư Hạo biểu tình lãnh đạm, quanh thân tản ra khí thế người sống chờ vào, trong lòng cô ta hơi sợ, không nói thêm gì khác, mà lấy trong túi xách ra một tấm thiệp mừng, đưa cho Long Tư Hạo: "Hai tháng sau tôi và Vân Hy kết hôn, hy vọng anh và chị có thể tới."

Ánh mắt Long Tư Hạo lạnh nhạt liếc tấm thiệp Hạ Lâm đưa, sau đó nhận lấy, tùy ý mở ra nhìn, môi mỏng cong lên: "Chúc mừng cô, rốt cuộc được như ý."

Hạ Lâm mặt tươi cười nhìn Long Tư Hạo ngồi đó đã tản ra khí chất mê người: "Đây là nhờ Long tổng giúp đỡ, nếu không có anh, sao Vân Hy có thể đáp ứng kết hôn với tôi, sau này nếu Long tổng có gì cần tôi giúp cứ việc nói, tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực."

454. Chương 454: Thừa Nhận, Tôi Đẩy Chị Ấy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ánh mắt Long Tư Hạo hơi rét lạnh, nhưng nhanh chóng khôi phục lãnh đạm, vẻ mặt thâm thúy làm người ta suy nghĩ không ra, môi mỏng khẽ nhấp: "Không cần, cô chỉ cần đừng tổn thương Hiểu Hiểu nữa là được."

Hạ Lâm nhìn anh, run rẩy cười nói: "Long tổng yên tâm, bất kể thế nào, chị ấy cũng là chị tôi, sao tôi có thể tổn thương chị ấy."

Nghe vậy, Long Tư Hạo híp mắt, ánh mắt thâm trầm u ám nhìn cô ta, môi mỏng nhếch lên: "Nói vậy lần trước ở bệnh viện, chuyện Hiểu Hiểu té lầu không liên quan tới cô?"

Hạ Lâm vì lời anh mà ngớ ngẩn, trong mắt lóe lên tia hoảng sợ, ngay sau đó cười nhìn anh nói: "Long tổng nói vậy là có ý gì? Không phải Long tổng đang nghi ngờ tôi đẩy chị chứ? Lúc ấy có nhiều người nhìn như thế, sao tôi có thể hại chị?"

Ánh mắt Long Tư Hạo trầm trầm nhìn cô ta, thanh âm trầm thấp không nghe ra vui giận: "Tôi đã nói, ở trước mặt tôi, cô không cần gọi cô ấy là chị, cũng không cần giấu diếm cái gì, nếu muốn người khác không biết trừ phi mình không làm, tôi muốn nghe cô nói thật."

Hạ Lâm ngước mắt đối diện với mắt anh, ánh mắt thâm trầm sắc bén tựa như có thể nhìn thấu tất cả trên thế gian làm tim cô ta run sợ mà đập loạn, có cảm giác không thể trốn.

Cô ta kinh hoảng siết chặt hai tay, không dám ích kỷ cúi đầu với Long Tư Hạo, cố gắng trấn định nói: "Long tổng, tôi nói thật! Tôi thật sự không có hại chị…. Hại Lê Hiểu Mạn."

Long Tư Hạo thu hết khẩn trương và hốt hoảng của cô ta vào mắt, môi mỏng nhếch lên độ cong lãnh mị: "Tôi cho cô thêm một cơ hội, muốn nói thật rồi tiếp tục cử hành hôn lễ với Hoắc Vân Hy, hay là muốn tôi bây giờ lập tức đưa cô vào ngục, để cô cả đời này không thể thấy mặt trời lần nữa?"

Hạ Lâm nghe lời anh, không khỏi rùng mình, ngước mắt nhìn anh, nhưng đối diện với ánh mắt âm lệ lạnh lẽo kinh người của anh, cô ta bị dọa hết hồn, lập tức thu hồi tầm mắt, dò xét hỏi: "Anh… có phải biết cái gì không?"

Bây giờ cô ta không dám chắc chắn có phải Long Tư Hạo biết là cô ta hại Lê Hiểu Mạn té lầu hay không, nhưng cô ta dám chắc chắn nếu cô ta không nói thật, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Nhưng cô ta nói, anh sẽ bỏ qua cho cô ta sao?

Giống như nhìn thấu nghi ngờ của cô ta, Long Tư Hạo lạnh nhạt nói: "Chỉ cần cô nói thật, tôi đảm bảo hôn lễ của cô và Hoắc Vân HY có thể cử hành đúng lúc, nếu không, tôi sẽ lập tức khiến cô mất đi tất cả bây giờ có được."

Hạ Lâm thấy Long Tư Hạo biết cô ta nghĩ gì trong lòng, lại run lên, chỉ cảm thấy ở trước mặt anh, cô ta giống như thủy tinh, muốn trốn không thể trốn, muốn lừa gạt không thể lừa gạt.

Cô ta cũng tin anh có năng lực khiến cô ta bất chợt mất đi tất cả.

Nếu không thể lừa gạt, cô ta chỉ có thể nói thật, chọc giận Long Tư Hạo, đối với cô ta mà nói, không có chỗ tốt nào.

Vì vậy cô ta ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, run rẩy thừa nhận: "Được… Tôi… Tôi nói thật, ở bệnh viện… trên sân thượng, tôi thừa dịp bắt tay Lê Hiểu Mạn, dùng sức đẩy chị ấy, chị ấy mới mất trọng tâm ngã xuống lầu."

Nghe cô ta nói, ánh mắt Long Tư Hạo cực kỳ rét lạnh nhìn cô ta: "Tại sao phải làm thế?"

"Tôi…" Hạ Lâm một mực cúi đầu, không dám nhìn Long Tư Hạo, thấp giọng nói: "Tôi… Tôi sợ chị ấy không chết, Vân Hy sẽ vì chị ấy mà không kết hôn với tôi, tôi… nhất thời bị ma quỷ ám, tôi… bây giờ tôi đã hối hận, thật, tôi đã hối hận, may là chị ấy không sao, sẽ không có lần sau nữa."

"Dĩ nhiên sẽ không có lần sau, tôi sẽ không cho cô thêm cơ hội đi tổn thương Hiểu Hiểu." Long Tư Hạo lạnh lùng nhìn cô ta nói xong, liền đứng lên, sắc mặt lạnh lẽo dọa người đi thẳng ra ngoài.

Anh rời đi hồi lâu, Hạ Lâm kinh hồn bạt vía ngồi trên sofa chưa phục hồi tinh thần.

Đợi cô ta phục hồi tinh thần, trên mặt, trên trán, lòng bàn tay cô ta đều đã thấm một lớp mồ hôi lạnh.

Bây giờ cô ta cảm thấy Long Tư Hạo là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm, ánh mắt âm trầm lạnh lẽo, có thể làm người ta run sợ nửa ngày.

Cô ta ngược lại có chút bội phục Lê Hiểu Mạn, mỗi ngày cô ở chung một chỗ với người đàn ông nguy hiểm như vậy, sao cô làm được? Chẳng lẽ chưa từng sợ sao?

Nếu đổi lại là Hạ Lâm, nhất định bị anh dọa sợ đến bệnh.

Long Tư Hạo rời khỏi quán càfe, vừa ngồi vào xe, điện thoại liền vang lên, là Thẩm Thi Vi, mẹ Sophie gọi tới.

Anh cau mày, do dự một lát mới nghe điện thoại, thanh âm trầm thấp không nghe ra ưu tư: "Dì!"

"Glen, ngày mai dì sẽ về Pháp, trước khi đi, có vài lời muốn gặp mặt nói với cháu, bây giờ cháu có thời gian không?"

Nghe Thẩm Thi Vi nói phải về Pháp, mi tâm Long Tư Hạo nhíu chặt hơn, trong mắt thoáng qua tia khác thường, nhưng nhanh chóng khôi phục lãnh đạm: "Dì có lời gì cứ nói qua điện thoại."

Thẩm Thi Vi bên kia điện thoại nhận ra thái độ Long Tư Hạo hơi lãnh đạm, bà nhàn nhạt cười một tiếng: "Glen, xem ra Sophie nói không sai, cháu thay đổi rất nhiều…"

Bà dừng lại một lát, lại tiếp tục nói: "Khoảng thời gian trước Sophie mất tích, hôm qua dì mới biết nó về Pháp, nếu cháu không có thời gian thì thôi…"

455. Chương 455: Thừa Nhận, Tôi Đẩy Chị Ấy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bà chuẩn bị cúp điện thoại, tựa như nhớ tới cái gì lại hỏi: "Cháu và Lê tiểu thư kia thế nào?"

Nghe bà nhắc tới Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo híp mắt, môi mỏng mím chặt: "Chúng cháu rất tốt, bây giờ Hiểu Hiểu đang mang thai, cháu phải bồi cô ấy, ngày mai không thể tiễn dì."

"Cô ấy mang thai?" Giọng nói Thẩm Thi Vi tỏ ra rất kinh ngạc, yên lặng một hồi, bà mới giọng nặng nề nói: "Glen, xem ra cháu không để lời của dì ở trong lòng, chú cháu sẽ không đồng ý cháu cưới người phụ nữ khác, ông ấy luôn xem cháu là người nối nghiệp duy nhất của ông ấy mà đào tạo, cháu biết chú cháu hiểu rõ Sophie nhất, nếu ông ấy biết cháu và người phụ nữ khác có con, nhất định sẽ không bỏ qua…"

Long Tư Hạo không đợi Thẩm Thi Vi nói xong, đã thanh âm chìm lạnh cắt đứt: "Dì, cháu đã nói, sẽ không để bất kỳ người nào tổn thương Hiểu Hiểu, cho dù là chú."

"Glen, cháu yêu Lê tiểu thư kia như vậy sao? Sophie yêu cháu như thế, cho dù bị cháu tổn thương cũng không trách cháu, nhưng trong mắt trong lòng cháu nó không tồn tại chút nào, cho dù mất tích cháu cũng thờ ơ? Chẳng lẽ tình cảm 10 năm của cháu và Sophie còn thua tình cảm chưa tới một năm với Lê tiểu thư kia sao?"

Ánh mắt Long Tư Hạo hơi trầm xuống, khuôn mặt lạnh thấu xương: "Tình cảm của cháu và Hiểu Hiểu không chỉ 10 năm."

Nghĩ tới Lê Hiểu Mạn, mắt anh trở nên rét lạnh, môi mỏng khẽ nhấp: "Có một việc cháu hy vọng dì nhớ, đừng làm chuyện tổn thương Hiểu Hiểu, nếu không, dì nhất định sẽ hối hận."

Dứt lời, anh liền trực tiếp cúp điện thoại.

Thẩm Thi Vi nhìn điện thoại, cảm thấy câu nói sau cùng của anh ẩn chứa gì, nhưng bà không nghĩ nhiều, về phòng ngủ, thu xếp hành lý về Pháp.

…

Hai tháng sau, hôn lễ của Hạ Lâm và Hoắc Vân Hy được cử hành ở khách sạn quốc tế Imperial.

Phàm là danh môn vọng tộc có mặt mũi ở thành phố K đều nhận được thiệp mời, mà hai nhà Hoắc Hạ đám cưới, dĩ nhiên dẫn tới làn sóng không nhỏ ở thành phố K.

Nhất là Hoắc Vân Hy kết hôn lần hai, lại kết hôn với đối tượng ngoại tình của mình, điều này càng thu hút không ít ký giả truyền thông, nhưng đại đa số người không nhận được thiệp mời đều bị bảo vệ ngăn bên ngoài hàng rào.

Sáng sớm hôm sau, Lê Hiểu Mạn còn chưa tỉnh ngủ, Long Tư Hạo đã đánh thức cô.

Cô đã mang thai hơn bốn tháng, hoàn toàn không có phản ứng nghén, không nôn không chán ghét nữa, khẩu vị cực tốt, hơn nữa càng ngày càng ngủ nhiều.

Bình thường cô ngủ đến trưa, Long Tư Hạo cũng không đánh thức cô, để cô ngủ đến tự thức, nhưng hôm nay là "việc mừng" trong đời của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm, anh mới phá lệ đánh thức cô.

Lê Hiểu Mạn mắt lim dim buồn ngủ nhìn Long Tư Hạo, hai tay ôm cổ anh, đầu tựa vào vai anh, giọng lười biếng mang theo tia nũng nịu: "Ông xã, em còn chưa tỉnh ngủ, anh đánh thức em làm gì?"

Từ khi Long Tư Hạo bắt cô kêu anh là ông xã, thỉnh thoảng cô sẽ kêu anh như vậy, ban đầu không quen, kêu mãi liền quen miệng.

Mà mỗi lần cô dùng giọng nũng nịu kêu ông xã, huyết dịch toàn thân Long Tư Hạo đều dâng trào, luôn không nhịn được mà ôm cô hôn sâu, bắt cô tiếp tục kêu.

Nhưng hôm nay anh chỉ cúi đầu hôn môi cô, ánh mắt cưng chiều nhìn cô, cong môi cười, thanh âm trầm thấp ôn nhu: "Bảo bối bà xã của anh, không phải em nói ở nhà buồn bực muốn đi ra ngoài dạo một chút sao? Hôm nay ông xã dẫn em ra ngoài đi dạo, được không?"

Lê Hiểu Mạn ôm chặt cổ Long Tư Hạo, ngẩng đầu hí mắt nhìn anh một cái, lại vùi đầu vào ngực anh, ngửi mùi hương của anh, giọng lười biếng: "Nhưng em không muốn động."

Cô cảm thấy bây giờ cô thật sự trở nên lười biếng, đều bị Long Tư Hạo cưng chiều hư, thỉnh thoảng cô thấy sợ, nếu như đột nhiên có một gnày, Long Tư Hạo không cưng chiều cô yêu cô nữa, cô phải làm gì?

Cô bị cưng chiều hư, đàn ông khác không bằng Long Tư Hạo còn có thể lọt vào mắt cô sao?

Cô ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt thâm tình nhìn Long Tư Hạo, chủ động hôn môi anh, kiều mỵ cười một tiếng, đỏ mặt, đưa ngón út mảnh khảnh chỉ phòng tắm: "Ôm em vào đó, em… em…"

Cô cúi thấp đầu xuống, bốn chữ đó khó mà mở miệng.

Long Tư Hạo nheo mắt nhìn cô đỏ mặt, cong môi cười, nhàn nhạt khạc ra bốn chữ: "Muốn đi vệ sinh?"

Thấy anh nói thẳng ra, Lê Hiểu Mạn cắn môi dưới, mặt càng đỏ hơn, nhẹ nhàng gật đầu: "Ừ."

456. Chương 456: Làm Mù Mắt Chó Của Cậu Ta (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đi tiểu nhiều là tình huống bình thường khi đang mang thai, có một số phụ nữ mang thai sẽ xuất hiện tình huống này ở giai đoạn hậu kỳ, nhưng bắt đầu từ giờ, đặc biệt là buổi tối, có lúc một buổi tối cô phải chạy vào phòng vệ sinh bảy tám lần.

Hai tháng gần đây, ban ngày Long Tư Hạo sẽ đến công ty, còn buổi tối thì nhất định trở về đúng giờ, vì vậy tự nhiên là anh biết tình huống của cô, coi như cô không nói ra, anh cũng có thể đoán được cô muốn nói cái gì.

Thấy cô ngượng ngùng cúi đầu xuống, Long Tư Hạo cưng chiều nhéo cái mũi nhỏ của cô, ánh mắt nồng đầm ý cười dịu dàng, giọng nói trầm thấp rõ ràng: "Vợ ngốc, con người ta ai cũng đều có ba cái gấp, chuyện này có gì mà phải mắc cỡ? Ở trước mặt của anh, không cần xin lỗi như vậy, cũng đừng keo kiệt nũng nịu với anh, có cần gì cần anh giúp thì cứ nói với anh bất cứ lúc nào là, bất cứ lúc nào anh cũng đợi nghe vợ đại nhân chỉ huy."

Dứt lời, anh đi giày giúp cô, rồi trực tiếp ôm cô đi vào phòng vệ sinh.

Long Tư Hạo đi ra ngoài trước cô, đợi lúc cô đi ra, thì Long Tư Hạo đưa cho cô bộ lễ phục đã sớm chuẩn bị xong.

Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn bộ lễ phục màu trắng mà anh đưa tới, cô không hiểu gì nhìn anh hỏi: "Đây là…"

Không phải anh nói là ra ngoài đi dạo thôi sao? Còn cần mặc lễ phục nữa hả?

Thấy cô ngơ ngác không hiểu gì, Long Tư Hạo hơi nâng mi mắt, anh như có ma thuật biến ra một tấm thiệp mời, rồi đưa cho cô.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn hơi ngẩn ra, cô nghi ngờ nhìn anh, rồi mới nhận lấy thiệp mời, sau khi mở ra xem thì cô mới biết là thiệp mời cưới của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm, thời gian hai người cử hành hôn lễ là hôm nay, địa điểm là ở khách sạn quốc tế Đế Hoa.

Trên thiệp mời ghi tên người được mời là hai người cô và Long Tư Hạo, phía trên còn in hình ảnh cưới của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, lúc này khi cô nhìn thấy ảnh cưới của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm, thì đã hoàn toàn không còn bất kỳ cảm giác gì nữa rồi, không buồn không vui, không ủy khuất không giận.

Bây giờ, điều quan trọng nhất với cô, ngoài Long Tư Hạo, người nhà của cô, thì còn có bảo bảo trong bụng cô, ngoài ra không còn ai khác nữa rồi.

Những người mà cô quan tâm nhất cũng chỉ có bọn họ.

Long Tư Hạo đưa thiệp mời cho cô, còn chuẩn bị lễ phục, ý của anh hẳn là muốn đi tham dự hôn lễ của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm, thế nhưng cô không có hứng thú.

Cô đưa thiệp mời cho Long Tư Hạo, tức giận trợn mắt nhìn anh: "Em còn tưởng rằng là đi dạo phố, thì ra là đi tham gia hôn lễ, muốn đi thì anh tự đi đi, em không đi."

Nghe vậy, Long Tư Hạo hơi nâng mi mắt lên, anh đặt và thiệp mời trong tay xuống, sau đó rảo bước đi tới trước mặt cô, đưa tay cởi áo ngủ xuống giúp cô, rồi dịu dàng nhìn cô, cong môi hỏi: "Tại sao em không đi?"

Dừng lại, anh híp mắt lại, anh nâng tay lên nắm lấy cằm của cô, thâm trầm nhìn cô: "Là sợ chạm vào nỗi đau?"

Lê Hiểu Mạn kéo tay của anh xuống, cô nhìn thẳng vào anh: "Mới không phải, là không có hứng thú."

"À?" Long Tư Hạo nhướn mày, kéo dài âm tiết, anh nhìn cô một cách thâm ý, cong môi cười nói: "Hiểu Hiểu, nhưng hôm nay anh đã chuẩn bị cho bọn họ một món quà lớn, em không đi thì coi như là sẽ không được nhìn thấy."

Nghe thấy anh nói đến món quà lớn, Lê Hiểu Mạn trợn to hai mắt nhìn anh hỏi: "Đừng nói là anh sẽ chuẩn bị cho bọn họ một bao tiền lì xì thật dày đấy nhé? Tư Hạo, mặc dù anh không thiếu tiền, nhưng anh cũng không cần phải cho bọn họ quá nhiều, tùy tiện cho bọn họ bao tiền lì xì mấy đồng tiền là đủ rồi."

"A a..." Long Tư Hạo cong môi mỉm cười, anh cưng chiều nhìn cô: "Hiểu Hiểu, em cứ yên tâm đi, khi chúng ta tổ chức lễ cưới, anh tuyệt đối sẽ không để em thua thiệt đâu."

Dứt lời, anh ôm cô vào ngực, cúi đầu xuống hôn lên trán của cô, anh khẽ nở nụ cười quyến rũ, cười sâu không lường được: "Đưa bao tiền lì xì là một, còn có món quà khác, ngoan, em đi thay quần áo trước đi, em đi thì sẽ biết món quà lớn mà anh đã chuẩn bị cho bọn họ là cái gì."

Sau đó, anh tự mình cởi áo ngủ xuống giúp cô, lại thay lễ phục giúp cô.

Ngay cả tóc, cũng đều là anh tự mình xử lý giúp cô, bởi vì cô đang mang thai, nên anh không có trang điểm giúp cô.

Mà da của cô vốn đã trắng nõn, nên không cần trang điểm cũng vẫn xinh ddiepj động lòng người.

Hôm nay cô mặc một bộ lễ phục cúp ngực màu trắng dài qua đầu gối, mà phần eo của lễ phục được thiết kế cao, nên không siết đến bụng, tà váy xòe rộng.

Mặc xong bộ lễ phục này, cô hoàn toàn không nhìn ra là mình đã mang thai hơn bốn tháng, bởi vì phần eo của bộ lễ phục này được chiết cao lên, nên tà váy xòe rộng đã khéo léo che dấu cái bụng đã nhô lên của cô.

Lúc trước, lúc Long Tư Hạo chọn bộ lễ phục này, cũng là nhìn trúng phần eo được thiết kế chiết cao của bộ lễ phục này sẽ không siết đến bụng của Lê Hiểu Mạn, mà lại còn tôn lên dáng vẻ yểu điệu của cô.

Dẫu sao, bây giờ cô đang là phụ nữ có thai, không thể mặc trang phục quá bó sát người, nhưng mới mang thai hơn bốn tháng, mặc trang phục rộng thùng thình thì cũng không được tốt lắm, vì vậy thiết kế của bộ lễ phục này rất phù hợp.

Da thịt trắng noãn, sắc mặt hồng hào, ngũ quan tinh xảo, khí chất cao nhã, lại kết hợp với bộ lễ phục trắng như tuyết này nữa, nhìn cô vừa dịu dàng duyên dáng, mà lại xinh đẹp động lòng người.

Sau khi thay lễ phục xong, cô liền bị Long Tư Hạo kéo đến trước gương, rồi anh đeo sợi dây chuyền mặt nhẫn kim cương hồng 12 cara lên giúp cô.

Cô vốn đã xinh đẹp động lòng người lại phối hợp với sợi dây chuyền mặt nhẫn kim cương hồng 12 ca ra này nữa, nhìn càng thêm chói mắt mê người.

Liếc nhìn người phụ nữ khí chất tao nhã, dịu dàng động lòng người trong gương, Lê Hiểu Mạn xoay người ngước mắt nhìn Long Tư Hạo đã đeo sợi dây chuyền cho cô xong, cô hơi cau mày: "Em như vậy có quá bắt mắt hay không?"

457. Chương 457: Làm Mù Mắt Chó Của Cậu Ta (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hôm nay cũng không phải là cô kết hôn, nếu cô mang sợi dây chuyền mặt nhẫn kim cương hồng 12 ca ra đắt tiền này xuất hiện, thì sẽ cướp đi sự nổi bật của cô dâu mất.

Long Tư Hạo cúi người xuống, môi mỏng khẽ kề sát bên tai cô, rồi anh trầm thấp nói: "Anh muốn khiến em chói mắt, để cho tra nam không biết quý trọng em nhìn thấy, xem em xinh đẹp mê người biết bao nhiêu, tốt nhất là làm mù mắt chó của cậu ta, khiến cậu ta tức giận đến nỗi hộc máu, tuy nhiên, điều quan trọng nhất chính là, anh muốn cho tất cả mọi người biết anh có được em là có bao nhiêu may mắn."

"Phốc!"

Nghe thấy lời của Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn xì một tiếng bật cười, cô dịu dàng nhìn anh mỉm cười: "Tư Hạo… anh thật là đáng yêu."

Cô phát giác ra được, có những lúc anh thật sự rất đáng yêu, mà anh như vậy cũng rất quyến rũ.

Anh thật sự là một người đàn ông hoàn mỹ, khiến cô càng ngày càng thích, càng ngày càng không thể rời bỏ anh.

Dĩ nhiên là cô biết, tra nam mà anh nói đó là Hoắc Vân Hy, cô có thể cảm giác được, anh đang bất bình giúp cô.

"Anh đáng yêu?" lần đầu tiên Long Tư Hạo nghe thấy Lê Hiểu Mạn khen anh như vậy, cũng là lần đầu tiên nghe thấy có người nói anh đáng yêu.

Trên đời này, có lẽ chỉ có cô cảm thấy anh đáng yêu mà thôi.

Bởi vì chỉ có ở trước mặt cô, anh mới dịu dàng, thâm tình, chân thật, chân thành, không chút ngụy trang…

Cho tới bây giờ, anh đều chưa từng thể hiện bộ mặt tàn nhẫn vô tình của mình ở trước mặt cô.

Anh hơi híp mắt lại, cưng chiều nhìn cô, anh đưa tay ra nâng cằm của cô lên, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi phấn hồng của cô: "Em thích anh như vậy sao? Phải không?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn dần đỏ lên, cô khẽ gật đầu với anh: "Dĩ nhiên là thích…"

Nói đến đây, cô thân mật vòng hai tay ôm lấy cổ anh, nâng cằm lên, ánh mắt dịu dàng thâm tình liếc nhìn anh: "Chỉ cần là Long Tư Hạo anh, thì mặc kệ anh là dạng người gì, dạng tính cách gì, Lê Hiểu Mạn đều thích."

"A a…" bởi vì những lời thẳng thắn của cô mà Long Tư Hạo cong môi mỉm cười, trong đôi mắt anh tràn đầy ý cười, ánh mắt thâm tình cưng chiều liếc nhìn cô, anh nói: "Anh cũng vậy, chỉ cần là Lê Hiểu Mạn em, thì mặc kệ em là dạng người gì, tính cách gì, anh đều yêu hết, cả cuộc đời này không thay đổi."

Dứt lời, anh dịu dàng vén mái tóc của cô lên.

Lê Hiểu Mạn ngồi ở trước gương, thấy ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng luồn qua mái tóc dài quăn của cô, động tác thuần thục, đôi mắt trong veo như nước của cô tràn đầy kinh ngạc, cô không ngờ rằng, thậm chí ngay cả tạo kiểu tóc anh cũng biết.

Người đàn ông này có thể quá thần kỳ như vậy hay không?

Một người đàn ông có sự nghiệp lớn, giá trị con người lên tới hàng tỷ đồng, lại cái gì cũng biết làm, ngay cả cơm cũng nấu ngon, điều này khiến cho Lê Hiểu Mạn thân là phụ nữ đều cảm thấy hơi xấu hổ.

Mặc kệ là so tài nấu nướng hay là so cái gì, Long Tư Hạo đều ưu tú gấp ngàn lần gấp vạn lần so với cô.

Cô đột nhiên cảm thấy, trước mặt một người ưu tú như Long Tư Hạo, cô chẳng phải là gì cả, còn không vào nổi mắt bằng một hạt bụi.

Giữa bọn họ hoàn toàn mất cân bằng.

Nếu như giữa vợ chồng chệnh lệch nhau quá nhiều, thì sẽ dễ dàng ảnh hưởng đến chuyện tình cảm.

Mặc dù cô và Long Tư Hạo còn chưa kết hôn, thế nhưng cũng không khác gì nhiều với đã kết hôn, mà bây giờ mặt nào cô cũng không bằng Long Tư Hạo, cô thật sự sợ một ngày nào đó, Long Tư Hạo sẽ coi thường cô.

Cô đã từng xem qua một tiết mục, một chuyên gia tư vấn tình yêu đã nói, trong hôn nhân, nếu như giữa vợ và chồng chênh lệch nhau quá nhiều, thì đoạn hôn nhân này sẽ rất nguy hiểm.

Phụ nữ có thể không ưu tú bằng người đàn ông của mình, nhưng tuyệt đối không thể không làm gì cả, cũng không thể không có gì cả.

Hầu hết những người phụ nữ thành công trong sự nghiệp đều được đàn ông đánh giá cao, cũng khiến đàn ông tôn trọng. Vì vậy, để duy trì sự cân bằng giữa bọn họ, cô quyết định sau khi sinh con xong, nhất định phải cố gắng thực hiện mơ ước của mình, trở thành một nhà thiết kế trang sức nổi tiếng cả ở trong và ngoài nước.

Long Tư Hạo thấy cô vẫn luôn cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì, anh đột nhiên cúi đầu xuống, vồ lấy đôi môi căng mọng của cô, cố ý hôn cô đến nỗi nghẹt thở.

"Oh..." Đột nhiên nghẹt thở khiến Lê Hiểu Mạn nhanh chóng hoàn hồn lại, cô nhìn người đàn ông đang cuồng nhiệt hôn mình, lúc cô đang muốn đẩy anh ra, Long Tư Hạo đã buông cô ra trước.

"Em vừa mới suy nghĩ cái gì vậy? Có thể đi được chưa."

"Không suy nghĩ gì cả!" Lê Hiểu Mạn nói với anh xong, thì quay mặt nhìn về phía gương, thấy Long Tư Hạo đã tạo kiểu tóc cho cô xong rồi, là kiểu tóc rất phức tạp mà cô chưa từng thấy, rất đẹp, cao quý ưu nhã, hai lọn tóc cong cong buông thõng hai bên mang tai, càng làm tăng thêm khí chất kiều mỵ cùng và nhẹ nhàng.

Liếc nhìn người phụ nữ quyến rũ trong gương kia càng, Lê Hiểu Mạn vui vẻ nói: "Thật là đẹp, thật là đẹp."

Cô khen là khen kiểu tóc mà Long Tư Hạo đã làm cho cô, kiểu tóc này rất đẹp.

Đều nói người đẹp vì lụa, kiểu tóc cũng rất quan trọng, một kiểu tóc đẹp phù hợp, có thể giúp tăng khí chất của người ta lên.

Long Tư Hạo ôm lấy cô từ phía sau lưng, cúi người hôn xuống gáy của cô, anh thâm tình nhìn người phụ nữ ôn uyển trong gương kia, anh vui vẻ cong môi cười nói: "Đúng là rất đẹp, xinh đẹp độc nhất vô nhị."

!!

458. Chương 458: Hiểu Hiểu, Chúng Ta Đi Đập Phá Lễ Cưới

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh khen là khen Lê Hiểu Mạn, ở trong lòng trong mắt của anh, Lê Hiểu Mạn là người phụ nữ đẹp nhất trên đời này.

Hôn lễ của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm được tổ chức vào lúc 10 giờ, nhưng tiệc cưới tổ chức sau khi cử hành nghi thức hôn lễ xong.

Long Tư Hạo sợ Lê Hiểu Mạn sẽ đói, nên anh bồi cô ăn bữa sáng trước, rồi mới tự mình lái xe đi tham sự hôn lễ cùng cô.

Khách sạn quốc tế Đế Hoa

Hôm nay chú rể Hoắc Vân Hy mặc âu phục màu đen, dáng người tuấn thật, anh ta đi cùng phù rể, đứng ở cửa khách sạn đón khách.

Trải qua hai tháng chữa trị, bây giờ thân thể của anh ta đã cơ bản bình phục, đi bộ đã không cần chống nạng, nhưng tay phải vẫn không làm được gì, không thể nào xách vật nặng. Tuy nhiêu, cái này cũng không tạo thành nhiều ảnh hưởng lớn với sinh hoạt hàng ngày của anh ta.

Hôm nay vốn là ngày vui của anh ta, nhưng trên gương mặt tuấn tú của anh ta lại không có nụ cười hạnh phúc mà chú rể nên có. Biểu tình lạnh lùng, quanh thân tản ra hơi thở lạnh lẽo, khiến cho không ít tân khách đến tham dự hôn lễ đều không dám đi về phía anh ta chúc mừng.

Anh ta lạnh lùng ngưng mắt nhìn về phía trước, ánh mắt lạnh như băng ẩn giấu vẻ chờ mong, giống như là đang mong đợi ai đến.

Mỗi khi có khách nữ xuống xe, anh ta đều sẽ đặc biệt chú ý, nhưng sau khi thấy rõ mặt mũi của tân khách đó, thì anh ta sẽ không kiềm được mà nhíu mày lại, biểu tình trên mặt càng trở nên lạnh lùng.

"Hoắc tổng, chúc mừng chúc mừng…"

"Hoắc tổng, chúc anh sớm sinh quý tử…"

…

Mặc dù biểu tình của anh ta rất lạnh lùng, vẫn có tân khách đi đến nói chúc mừng anh ta, nhưng anh như không nghe thấy, vẫn lạnh lùng nhìn phía trước như cũ.

Tân khách thấy biểu tình lạnh lùng của anh ta, thấy anh ta còn không thèm phản ứng lại, thì lúng túng đi theo nhân viên nghi thức đi vào hội trường hôn lễ.

Lý Tuyết Hà trang điểm diễm lệ, vừa cười vừa đi vào hội trường hôn lễ chào hỏi, rồi lại đi ra.

Thấy biểu tình lạnh lùng của Hoắc Vân Hy, thấy anh ta không thèm chào hỏi tân khách, bà ta duy trì trên nụ cười khéo léo trên mặt, đi tới bên cạnh anh ta, nhìn anh ta hạ thấp giọng nói: "Vân Hy, hôm nay là ngày vui của con, con thử nhìn lại con xem, đó là cái biểu tình gì, con cười lên xem nào, con cứ như vậy sẽ dọa tân khách chạy mất đấy."

Hoắc Vân Hy vẫn giữ nguyên biểu tình lạnh lùng, anh ta lạnh lùng híp mắt lại, lạnh giọng nói: "Nếu mẹ đi ra, thì con đi vào."

Lý Tuyết Hà nghe thấy vậy, bà ta vừa mỉm cười chào hỏi các tân khách đang lục tục đi tới, vừa kéo anh ta thấp giọng nói: "Con nói cái gì vậy? Nào có chuyện chú rể không đón khách, để cho mẹ mình đón khách hộ? Con muốn trở thành trò cười ở thành phố K này sao?"

Hoắc Vân Hy lạnh lùng cười: "Nếu như vậy, vậy mẹ ra đây làm gì?"

Không biết tại sao, bây giờ anh ta đặc biệt không ưa nổi người mẹ này của mình, chỉ cần nơi nào có bà ta xuất hiện, thì anh ta sẽ không muốn đứng lâu ở đó.

Lý Tuyết Hà thấy thái độ của con ruột mình đối với mình kém như vậy, mặc dù trong lòng vừa tức giận lại vừa ủy khuất, nhưng bởi vì tình huống hôm nay khác với mọi khi, nên đành phải nhịn xuống.

Bà ta hạ thấp giọng nói: "Con cho rằng mẹ muốn đi ra làm phiền con hay sao? Còn không phải là bởi vì đến bây giờ mà ông nội con còn chưa thấy tới, nên mẹ mới cuống cuồng đi ra! Con nói thử xem, lão gia tử này cũng thiệt là, hôm nay là ngày vui của con, ông ta lại không đến, đây không phải là khiến con thật sự mất mặt hay sao? Theo mẹ nghĩ, ông ta chính là thiên vị, lúc trước khi con kết hôn với Lê Hiểu Mạn, ông ta…"

"Đủ rồi." Nghe thấy bà ta nhắc tới Lê Hiểu Mạn, trái tim của Hoắc Vân Hy lại đau xót dữ dội, anh ta tức giận quát bà ta.

Lý Tuyết Hà đột nhiên bị quát mà sợ hết hồn, bà ta ủy khuất và tức giận nhìn Hoắc Vân Hy: "Vân Hy, con… con lại quát mẹ? Mẹ là mẹ của con mà."

Vẻ mặt của Hoắc Vân Hy dần trở nên âm trầm, anh ta lạnh giọng nói: "Mẹ nói thêm câu nữa, thì đừng trách sau này con lại cũng không nhận mẹ nữa."

"Con…" Lý Tuyết Hà tức giận siết chặt hai tay, nhưng lại không tiện phát tác ngay trước mặt các tân khách đang lục tục đi tới.

Lúc bà ta trở lại hội trường hôn lễ, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng xôn xao.

Nghe thấy tiếng, bà ta tò mò quay người sang, thấy một chiếc Rolls Royce Phantom ngừng lại, mà người xuống xe chính là Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn.

Long Tư Hạo mặc bộ âu phục màu trắng bạc được cắt may thủ công của thương hiệu Armani, dáng người tuấn thật, khí chất mạnh mẽ, tuấn mỹ mê người, không giận mà uy, khí chất xuất trần, cao quý bất phàm.

Lê Hiểu Mạn mặc bộ lễ phục màu trắng ưu nhã kéo cánh tay của anh, màu da trắng nõn, chiếc nhẫn kim cương hồng 12 cara chói mắt, tản ra hào quang lấp lánh, càng làm nổi bật khuôn mặt hồng hào của cô, càng khiến cô trở nên động lòng người, ngũ quan tinh xảo hội tụ linh khí, khiến cho người ta không thể dời mắt khỏi, cả người đều tỏa ra ánh hào quang.

Đặc biệt là, bộ lễ phục màu trắng của cô vừa làm nổi bật lên khí chất thuần khiết trang nghiêm mà khiến người ta hài lòng như hoa bách hợp của cô, lại vừa khiến cô như cao quý kiêu ngạo bông tuyết liên vậy.

Các phẩm chất ôn uyển, ưu nhã, bền bỉ, đều được cô thể hiện một cách tinh tế.

Bộ lễ phục trắng như tuyết của cô và thân âu phục màu trắng bạc Long của Tư Hạo phối hợp với nhau, hết sức hòa hợp, hai người đi chung với nhau nhìn thế nào cũng thấy xứng đôi, giống như là một đôi do trời đất tạo nên, lập tức đoạt đi tất cả sự chú ý của mọi người.

Không ít tân khách đều đưa mắt nhìn vào hai người, trong mắt toát ra ánh sáng lấp lánh.

Vừa xuống xe đã trở thành tiêu điểm, Lê Hiểu Mạn chỉ cảm thấy rất tội lỗi, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người hồng lên như vừa được đánh phấn vậy.

Cô và Long Tư Hạo đã cướp đoạt sự chú ý của tất cả mọi người, đây không phải tới tham dự hôn lễ, mà là tới đập phá hôn lễ đi.

Cô nhìn về phía Long Tư Hạo, hơi cau mày lại nói: "Tư Hạo, đâu phải là chúng ta tới đây tham dự hôn lễ, rõ ràng là giống như đến đập phá hôn lễ vậy."

Long Tư Hạo nhìn về phía cô, ánh mắt chếch choáng ý cười, môi mỏng cong lên: "Không phải là giống như, Hiểu Hiểu, chúng ta là đi đập phá hôn lễ."

"Cái gì?" Lê Hiểu Mạn hơi giật mình nhìn Long Tư Hạo, cô chớp chớp đôi mắt trong veo như nước: "Không phải là anh đang nói đùa đấy chứ?"

Long Tư Hạo cong môi cười, anh đột nhiên cúi người xuống, hôn lên đôi môi căng mọng của cô, rồi thâm ý nhìn cô nói: "Anh giống như là nói đùa sao? Lát nữa em sẽ biết."

Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, cô tò mò liếc anh, lúc xoay người lại mới phát hiện ra là không biết từ lúc nào cô và Long Tư Hạo đã đứng ở trước mặt Hoắc Vân Hy.

Mà Hoắc Vân Hy thì nhíu chặt mày lại, tay trái nắm thật chặt, anh ta nhìn chằm chằm vào cô, khung cảnh trước mắt thật đẹp, nhưng nó cũng đồng thời như lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào trái tim anh ta.

Người phụ nữ sáng rỡ động lòng người hấp dẫn ánh mắt của mọi người đó vốn là vợ của anh ta, nhưng bây giờ cô đã nhào vào trong ngực của người đàn ông khác rồi.

Hôm nay, anh ta vẫn luôn mong đợi cô tới, thế nhưng khi nhìn thấy cô và Long Tư Hạo cùng xuất hiện, hai người giống như là một đôi do trời đất tạo nên, giành được không ít sự chú ý và lời khen ngợi của các tân khách, thì anh ta ghen tị đến chết, lòng đau đến chết đi sống lại. Anh ta đã hy vọng người đứng ở bên cạnh cô, được cô thân mật kéo tay chính là Hoắc Vân Hy anh ta, mà không phải là Long Tư Hạo biết bao nhiêu.

Mà ngược lại, anh ta không nghĩ tới hôm nay Long Tư Hạo lại tới thật, xem ra, anh đã quên mất hết tất cả sự kiện ở nghĩa trang An Thái hai tháng trước rồi.

Phát súng của anh ở nghĩa trang An Thái kia, đã làm hại Hạ Lâm mất đứa con, nếu như không phải là Hạ Lâm tốt bụng không so đo, lại khẩn cầu anh ta mặc kệ chuyện này đi, thì anh ta cũng sẽ không cứ như vậy mà bỏ qua cho anh.

Nhưng anh lại có thể làm như chưa từng phát sinh chuyện gì mà tới tham dự của anh ta và Hạ Lâm. Đối với điểm này, anh ta rất bội phục anh, so với trong tưởng tượng của anh ta thì anh thâm trầm hơn nhiều, trầm ổn hơn nhiều, cũng bình tĩnh và can đảm hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, anh tới thật đúng lúc, anh ta có thể áp dụng một số kế hoạch được rồi.

Lý Tuyết Hà đứng ở bên cạnh anh ta thấy Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn tới tham dự hôn lễ, vẻ mặt của bà ta cực kỳ kinh ngạc.

"Tư Hạo, các người…" Lý Tuyết Hà nhìn về phía Long Tư Hạo, rồi lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn đang khoác tay anh, trong mắt bà ta thoáng kinh diễm, trong lòng bà ta thầm nghĩ sao trước kia không phát hiện ra Lê Hiểu Mạn xinh đẹp như vậy, rực rỡ như vậy, khí chất cao nhã ôn uyển động lòng người đó không kém hơn mấy danh viện thùy mị chút nào.

459. Chương 459: Động Phòng, Không Thành Vấn Đề (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy Lý Tuyết Hà cứ nhìn chằm chằm vào người Lê Hiểu Mạn, anh hơi nhướn mày, ưu nhã cầm ra một bao lì xì thật dầy, đưa cho nhân viên nghi thức bên cạnh, cong môi cười nói: "Làm sao? Dì không hoan nghênh chúng tôi tới đây?"

Ánh mắt của Lý Tuyết Hà rơi vào trên bao lì xì đỏ kia, bà ta hoàn hồn lại rồi cười nói: "Hoan nghênh, hoan nghênh, dĩ nhiên là hoan nghênh, cậu là anh trai của…"

Long Tư Hạo không đợi Lý Tuyết Hà nói xong, anh đã lên tiếng cắt đứt lời của bà ta: "Dì, hôm nay tôi và Hiểu Hiểu chỉ lấy thân phận tân khách để tới tham dự hôn lễ mà thôi."

Ý của anh rất sáng tỏ, không phải là anh lấy thân phận con cháu của Hoắc gia để tới, càng không phải là lấy thân phận anh trai của Hoắc Vân Hy để tới.

Sau đó, anh lại nhìn về phía Hoắc Vân Hy vẫn đang nhìn chằm chằm vào Lê Hiểu Mạn, anh hơi nheo mắt lại, ánh mắt thâm thúy khiến người ta suy nghĩ không ra, anh lịch sự đưa tay ra, cong lên cười nói: "Hoắc tổng, mai nở hai lần(*), chúc mừng."

(*) : thành ngữ chỉ hai lần thành công tương tự hoặc là kết hôn lần thứ hai.

Lê Hiểu Mạn đang khoác cánh tay anh, thấy anh lại hướng ưu nhã đưa tay ra với Hoắc Vân Hy, cô hơi giật giật khóe môi, nhướn mày nhìn anh, cô thoáng kinh ngạc, anh đang hát vở tuồng nào vậy?

Lấy tính cách của Hoắc Vân Hy thì anh ta nhất định sẽ không bắt tay với anh, nếu là như vậy, không phải là anh sẽ tự làm mình mất mặt sao.

Nếu đổi lại là cô, thì cô tuyệt đối sẽ không bắt tay với Hoắc Vân Hy đâu.

Mà Hoắc Vân Hy nghe thấy Long Tư Hạo nói câu "Mai nở hai lần ", mánh mắt của anh ta chợt lóe lên, anh ta híp mắt lại, biểu tình trên mặt càng căng cứng mà lạnh lùng hơn.

Anh ta mím môi mỏng thật chặt, thấy Long Tư Hạo lại đưa tay về phía mình, anh ta hơi cong môi dưới, kinh ngạc hơn là, anh ta lại bất ngờ đưa tay ra bắt tay với Long Tư Hạo.

Các tân khách đi tới đều đang nhìn anh ta và Long Tư Hạo, nếu như anh ta không đáp lại, thì sẽ tỏ ra đặc biệt không có khí độ, đặc biệt không có giáo dưỡng.

Mà bất kể lúc nào, Long Tư Hạo vĩnh viễn đều mang tư thái cao quý ưu nhã, so sánh giữa luôn không kiên nhẫn và cao quý ưu nhã, thì sẽ kém xa cả nghìn dặm.

Ở trước mặt các tân khách, anh ta có thể không cố kỵ gì, nhưng ở trước mặt của Lê Hiểu Mạn, anh ta không thể thua Long Tư Hạo được, không thể để cho cô cho rằng anh là một người không có khí độ, rất không có giáo dục, rất không có khí chất đàn ông.

Cho nên, anh ta mới bắt tay đáp lại Long Tư Hạo.

Nhìn hai người như đang lịch sự bắt tay nhau, nhưng thực ra là đang tự so tài ở trong tối.

Vợ trước và vị hôn phu hiện tại tới tham dự hôn lễ của chồng trước, nhất định sẽ cọ xát ra tia lửa.

Lê Hiểu Mạn thấy hai người bắt tay nhau đến nửa ngày còn chưa buông ra, cô hơi cau mày lại, người không biết còn tưởng rằng hai người đang chào hỏi nhau, nhưng cô rất rõ ràng, nói không chừng là hai người đang âm thầm so tài.

Sau đó, cô nhẹ nhàng kéo Long Tư Hạo lại, thâm tình nhìn anh, dịu dàng gọi tên anh: "Tư Hạo…"

Long Tư Hạo hơi nâng mi mắt lên, rồi buông lỏng tay trước, anh nhìn Hoắc Vân Hy một cách thâm thúy, môi mỏng cong lên: "Hoắc tổng khôi phục không tệ, xem ra tối nay động phòng không thành vấn đề, chúc cậu sớm sinh quý tử."

Lê Hiểu Mạn đứng ở bên cạnh anh nghe thấy anh nói như vậy, khóe miệng cô khẽ co rúc, cô liếc mắt nhìn anh, người đàn ông này đang cố ý hả?

Anh đang cố ý làm cho Hoắc Vân Hy tức chết hả?

Thật là một người đàn ông "Xấu", nhưng cô lại càng ngày càng thích.

Quả nhiên là "Đàn ông không xấu đàn bà không thương", rốt cuộc thì cô cũng đã minh bạch chân lý của những lời này rồi, đàn ông "Xấu" giống như Long Tư Hạo vậy, ai mà không yêu cho được?

Hoắc Vân Hy nghe vậy, ánh mắt của anh ta thoáng tức giận, anh lại vẫn dám chúc anh ta sớm sinh quý tử, nếu như không phải là nhờ anh ta, Hạ Lâm cũng sẽ không sinh non…

Anh ta nắm chặt bàn tay vẫn còn hơi đau vì vừa bắt tay với Long Tư Hạo, nheo mắt lại chăm chú nhìn anh, lạnh giọng nói: "Long Tư Hạo, hôm nay anh cố ý tới đây khiêu khích tôi sao? Đừng quên, vì sao Lâm Lâm mất đứa bé?"

Anh ta vốn không muốn nói chuyện đứa con của Hạ Lâm ở trước mặt Lê Hiểu Mạn, bởi vì chuyện đó không chỉ khiến anh ta cảm thấy thẹn với Hạ Lâm, mà còn khiến anh ta cảm thấy thẹn với Lê Hiểu Mạn, nhưng rõ ràng là Long Tư Hạo cố ý khiêu khích khiến anh ta không thể nhịn được nữa.

Nhìn thẳng vào đôi mắt ác liệt của Hoắc Vân Hy, Long Tư Hạo hơi nâng mi mắt lên, vẻ mặt sắc bén, khiến người ta suy nghĩ không ra, anh khẽ nở nụ cười cao thâm khó lường, trầm giọng nói: "Vì sao mà cô ta mất đứa bé, làm sao mà tôi biết được? Hẳn là cậu phải đi hỏi cô ta, đứa con của cô ta đi đâu mất rồi?"

Dứt lời, anh hạ tầm mắt xuống, thâm tình liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, rồi dịu dáng nói: "Hiểu Hiểu, hôm nay Hoắc tổng kết hôn, không phải em nói là em có mấy câu chúc mừng hay sao?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn lại không nhịn được giật giật khóe miệng, khẳng định là người đàn ông "Xấu" này lại cố ý.

Anh đang muốn cô cắm một dao ở trên ngực Hoắc Vân Hy đây mà.

Tuy nhiên, cô rất vui lòng cắm một đao này.

Chung một chỗ với anh lâu, cô cũng dần học được tính phúc hắc của anh.

460. Chương 460: Động Phòng, Không Thành Vấn Đề (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô quay mặt sang nhìn Hoắc Vân Hy đang chăm chú nhìn mình, ánh mắt bình thản, cô khẽ nở nụ cười động lòng người: "Hoắc tổng, chúc mừng anh và Hạ tiểu thư cuối cùng thì người hữu tình cũng thành thân thuộc, chúc hai người tân hôn vui vẻ."

Mấy chữ " Người hữu tình cũng thành thân thuộc " trong lời nói của cô, giống như là một cái lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào trong lòng Hoắc Vân Hy, đau đến nỗi trái tim của anh ta như đang rỉ máu.

Anh ta siết chặt tay trái, đau đớn liếc nhìn Lê Hiểu Mạn: "Mạn Mạn, em biết rõ người tôi yêu là…"

"Hiểu Hiểu, chúng ta nên vào rồi." Long Tư Hạo không đợi Hoắc Vân Hy nói xong, đã ôm lấy Lê Hiểu Mạn đi theo nhân viên nghi thức tiến vào hội trường hôn lễ.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, đau đớn trong mắt càng sâu hơn, anh ta đang muốn xoay người đi theo vào, đã bị Lý Tuyết Hà kéo trở lại.

"Vân Hy, con làm gì vậy? Con còn phải đón khách…"

Vừa rồi, bởi vì có Long Tư Hạo ở đây, hơn nữa là hôn nay là ngày Hoắc Vân Hy kết hôn, nên mặt dù trong lòng Lý Tuyết Hà có bất mãn gì với Lê Hiểu Mạn, bà ta cũng không dám công khai nói gì.

Mà chuyện Hạ Lâm trúng đạn là do Long Tư Hạo gây nên, ngoài Hoắc Vân Hy biết, thì đám người Lý Tuyết Hà, Lưu Như Hoa, Hạ Thanh Vinh đều không biết.

Mà người tận lực giấu giếm chuyện này dĩ nhiên là Hạ Lâm, đây cũng chính là nguyên nhân tại sao khi Lý Tuyết hà thấy Long Tư Hạo thì không có biểu hiện quá kích động.

Nếu như bà ta biết chuyện Hạ Lâm bị trúng đạn là do Long Tư Hạo gây ra: "Cháu trai vàng" của bà ta mất là do Long Tư Hạo làm hại, thì hôm nay lúc bà ta thấy Long Tư Hạo, sẽ không có biểu hiện bình tĩnh như vậy đâu.

Hoắc Vân Hy lạnh lùng nheo mắt lại, anh ta rút cánh tay đang bị Lý Tuyết Hà nắm chặt ra, lạnh giọn nói: "Muốn nghênh đón thì mẹ đi mà nghênh, con không muốn đứng ở chỗ này giống như một thằng ngốc nữa."

Dứt lời, anh ta đi thẳng vào hội trường hôn lễ.

Bởi vì cảm kích Hạ Lâm ngăn cản súng giúp anh ta, thẹn với cô ta, nên anh ta mới đáp ứng kết hôn với anh ta. Anh ta bất lực biết bao nhiêu, thống khổ như thế nào, thì nào có ai biết.

Trong hội trường hôn lễ sang trọng, tân khách đến tham dự đông, mọi người lần lượt thay nhau mời rượu, trên mặt mỗi người đều mang nụ cười, tất cả đều hài hòa.

Hôn lễ còn chưa bắt đầu, nhưng trên đài hôn lễ linh thiêng được bố trí lãng mạn, người chủ trì hôn lễ đang dùng lời nói hài hước để tạo bầu không khí.

Những lời đùa giỡn của anh ta luôn chọc cho đám tân khách cười ầm lên.

Chính giữa hội trường hôn lễ là thảm đỏ thật dài, hai bên là bàn yến tiệc.

Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo vừa đi vào hội trường hôn lễ đã giành được sự chú ý của không ít tân khách, dĩ nhiên là không ít nam tân khách chăm chú nhìn Lê Hiểu Mạn, mà không thiếu nữ tân khách tỏa sáng hai mắt nhìn Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo luôn làm người khiêm tốn, rất ít khi lộ mặt ở trước mặt công chúng, những người khác không biết anh là ai, nhưng người trong nghề tự nhiên sẽ biết.

Mà mọi người đều biết năng lực trên thương trường của anh, anh gần như là người lũng đoạn tất cả mạch sống kinh tế của thành phố K, bây giờ lại tiếp quản Hoắc thị, tự nhiên sẽ khiến cho không ít doanh nhân muốn tiếp cận bám vào anh, muốn hợp tác với anh.

Đặc biệt là, tiệc cưới lần này mời tới không ít nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh hoặc là quản lý cao tầng của các công ty, vừa thấy được anh, bọn họ đã nhiệt liệt nghênh đón.

"Long tổng…"

"Long tổng, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu…"

…

Lê Hiểu Mạn đứng ở bên cạnh Long Tư Hạo thấy không ít tân khách tiến lên đón đầu chào hỏi Long Tư Hạo, mà cô lại không nhận ra ai trong số những người này, cô nhìn anh rồi thấp giọng nói: "Em đi rửa tay."

Nghe vậy, Long Tư Hạo dịu dàng nhìn cô: "Anh đi cùng em."

Lê Hiểu Mạn hơi ngượng ngùng đỏ mặt lên, cô rút tay đang khoác ở trên cánh tay của anh ta, nhìn anh nói: "Không cần, em cũng không phải là con nít, lại nói, anh có thể vào phòng vệ sinh nữ sao?"

Dứt lời, cô liền đi về phía phòng vệ sinh.

Nhưng cô còn chưa đi đến phòng vệ sinh, thì đột nhiên có người đi tới trước mặt cô chặn con đường phía trước lại.

"Mạn Mạn, đã lâu không gặp."

Giọng nói trầm thấp thuần hậu, làm Lê Hiểu Mạn cảm thấy hơi quen thuộc.

Cô giật mình, rồi ngẩng đầu lên, thấy người đàn ông ngăn ở trước mặt cô lại là "Chú trẻ tuổi " họ Long đã kịp thời xuất hiện cứu cô lúc cô bị cướp gặp phải nguy hiểm ở bệnh viện.

Mà "Chú trẻ tuổi " họ Long chính là Long Quân Triệt.

"Chú…" Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn người đàn ông tuấn mỹ trước mắt, cô kinh ngạc nói: "Là chú…"

Long Quân Triệt híp đôi mắt hoa đào lại, ánh mắt lộ ý cười nhìn Lê Hiểu Mạn: "Đúng, là tôi, cô còn nhớ tôi chứ."

Lê Hiểu Mạn hơi lúng túng, cô lịch sự nhìn ông ta cười nói: "Tôi nhớ chú gọi là Long…"

Không đợi cô nói ra, Long Quân Triệt ưu nhã mỉm cười, môi mỏng nói ra ba chữ: "Long Quân Triệt."

Huyên Huyên có lời ——

Baby: Món quà lớn sẽ có vào ngày mai, ngày mai là có thể biết Long thiếu chuẩn bị món quà lớn gì cho Hoắc tra nam, Huyên Huyên cười nham hiểm

461. Chương 461: Sự Kết Hợp Tuyệt Vời, Nam Cặn Bã Và Nữ Cặn Bã (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Đúng đúng!" Lê Hiểu Mạn lập tức gật đầu, đôi mắt trong veo như nước có chút kinh ngạc nhìn ông ta: "Long tiên sinh, không ngờ lại gặp ông ở đây."

Đôi mắt hẹp dài đào hoa của Long Quân Triệt cẩn thận quan sát cô, cong môi nở nụ cười ưu nhã: "Không gặp một khoảng thời gian, Mạn Mạn đã càng ngày càng đẹp, đúng rồi, hình như tôi nhớ cô vẫn còn thiếu tôi một bữa cơm."

Câu nói sau cùng, giọng điệu ông ta đùa giỡn.

Vốn dĩ được ông ta khen xinh đẹp, Lê Hiểu Mạn đã rất ngượng ngùng, lại nghe thấy ông ta nói cô còn nợ một bữa cơm, lúc này cô mới nhớ đến lần đó ở bệnh viện, ông ta cứu cô, cô đã nói muốn mời ông ta ăn cơm, nhưng sau đó xảy ra rất nhiều chuyện, cô lại đổi số điện thoại di động, hoàn toàn quên mất chuyện này.

Hiện tại nghe ông ta nhắc đến, cô cảm thấy rất ngại.

Cô đưa mắt nhìn Long Quân Triệt, ánh mắt mang theo sự áy náy: "Long tiên sinh, thật ngại quá, tôi… Tôi quên mất, thành thật xin lỗi."

Lê Hiểu Mạn rũ mắt nhìn Long Quân Triệt nói xin lỗi, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú hiện ra vẻ lúng túng.

Lúc này cô cảm thấy rất xấu hổ, người ta ra tay cứu cô, lại còn bị thương, vậy mà cô lại quên mất lời hứa với người ta.

Lúc này, Long Tư Hạo vốn đang nói chuyện với khách khứa nhìn thấy Lê Hiểu Mạn nói chuyện với một người đàn ông, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh của anh híp lại, sau đó nói vài câu khách sáo với người khách đến bắt chuyện với anh, lập tức sải bước đi đến.

Bởi vì Lê Hiểu Mạn đưa lưng về phía Long Tư Hạo, hiển nhiên cô không biết Long Tư Hạo đang đi đến, còn Long Quân Triệt thì lại khác.

Anh ta nheo lại đôi mắt đào hoa, khóe môi nở một nụ cười bí hiểm, đột nhiên nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn, nhanh chóng kéo cô ra khỏi phòng yến tiệc.

"Long… Long tiên sinh…"

Long Quân Triệt đi rất nhanh, mà bọn họ đúng lúc đứng khá gần cửa, Lê Hiểu Mạn căn bản không kịp ngăn cản, đã bị Long Quân Triệt lôi kéo rời khỏi đó.

Long Tư Hạo đang đi về phía cô nhìn thấy thế, ánh mắt trầm xuống, lập tức đuổi theo.

Hôn lễ ở tầng hai mươi, vừa ra khỏi đó quẹo trái quẹo phải đều là hành lang, ở cuối mỗi hành lang có một thang máy.

Lúc này Lê Hiểu Mạn cùng Long Quân Triệt đang ở trong một thang máy.

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, có chút khó hiểu nhìn Long Quân Triệt, hàng chân mày thanh tú khẽ nhíu lại: "Long tiên sinh, ông đang định đưa tôi đi đâu?"

Long Tư Hạo vẫn còn ở phòng yến tiệc, nếu như cô biến mất, anh nhất định sẽ lo lắng cho cô.

Long Quân Triệt nhướng mày nhìn Lê Hiểu Mạn, nở nụ cười ưu nhã, giọng nói trong trẻo: "Trong phòng yến tiệc quá ồn, đúng lúc tôi ở đây, hiện tại hôn lễ vẫn chưa bắt đầu, tôi muốn mời cô đến chỗ tôi ngồi chút, hẳn là cô không có ý kiến gì chứ?"

Nghe được lời cô, Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, ánh mắt kinh ngạc nghi ngờ nhìn ông ta, hình như cô và ông ta không có thân thiết như vậy! Chỉ gặp mặt có hai lần mà thôi, ông ta lại muốn mời cô đến chỗ ông ta ngồi chút?

Ông ta là người như thế nào, cô vẫn chưa rõ ràng lắm, lỡ như ông ta là người xấu, vậy làm sao bây giờ?

Tuy ông ta đã cứu cô, nhưng cũng không thể chứng minh ông ta là người tốt, mặc dù mỗi lần cô nhìn thấy ông ta, trong lòng đều có cảm giác rất đặc biệt.

Loại cảm giác này khiến cho cô cảm thấy một người xa lạ như ông rất gần gũi, nhưng cũng không thể không có lòng đề phòng.

Đột nhiên cô ta cảm thấy dường như ông ta không ưu nhã hiền lành như vẻ bề ngoài, ông ta cũng không vô duyên vô cớ mời một người chỉ mới gặp mặt hai ngày đến chỗ của mình, có thể ông ta có mục đích gì đó.

Lần nữa ngước mắt nhìn về phía Long Quân Triệt ôn nhã hiền hòa, Lê Hiểu Mạn cười áy náy: "Thật ngại quá, vị hôn phu của tôi còn đang chờ tôi, tôi đến chỗ ông ngồi không tiện lắm, xin lỗi, vẫn là không nên đi thì hơn."

Cô lên tiếng, đúng lúc thang máy dừng lại, Lê Hiểu Mạn thấy thế, cười áy náy với Long Quân Triệt, sau đó trực tiếp ra khỏi thang máy.

Sau khi ra ngoài, cô đang định vào một cái thang máy khác.

Ngay lúc cô nhấn nút thang máy, một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng cô: "Mạn Mạn…"

Nghe thế, Lê Hiểu Mạn hơi sửng sốt, có chút không thể tin vào tai mình, sao cô lại nghe thấy giọng nói của Hoắc Vân Hy nhỉ?

Cô còn chưa kịp xoay người, cổ tay mảnh khảnh đã bị người khác bắt lấy, lập tức bị người khác kéo đến một gian phòng gần đó.

Vốn dĩ cô đang mang thai, người đang kéo cô lại dùng lực rất mạnh, siết chặt lấy cổ tay cô không thả, tốc độ lại còn nhanh, giống với vừa rồi khi Long Quân Triệt kéo cô rời đi, cô căn bản không kịp ngăn cản.

Lúc cổ tay được buông ra, cô đã ở trong phòng.

Ngẩng đầu nhìn, đôi mắt trong veo như nước của cô liền bắt gặp đôi mắt đen lãnh mị của Hoắc Vân Hy, cô khẽ run, lui về phía sau hai bước, đúng lúc phía sau lại là cửa phòng.

"Hoắc Vân Hy, quả nhiên là anh, anh kéo tôi đến nơi này làm gì…"

Đột nhiên Hoắc Vân Hy ngã người về trước, thận thể cao to áp đến, không nói lời nào định hôn cô.

Thấy thế, Lê Hiểu Mạn lập tức nghiêng người trốn tránh, nụ hôn của Hoắc Vân Hy cũng chỉ rơi vào má cô.

Không đợi Hoắc Vân Hy lại hôn tiếp, ánh mắt cô lạnh lẽo, giơ chân lên, ra sức đá về hạ bộ của anh ta.

Hoắc Vân Hy kêu lên một tiếng đau đớn, buông cô ra, lui về sau mấy bước.

462. Chương 462: Sự Kết Hợp Tuyệt Vời, Nam Cặn Bã Và Nữ Cặn Bã (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn lợi dụng khi Hoắc Vân Hy lui về sau, lập tức xoay người kéo cửa phòng, Hoắc Vân Hy lại tiến lên lần nữa nắm chặt cổ tay cô.

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn anh ta, giọng nói xen lẫn sự tức giận:z "Buông ra, anh có bệnh thì cứ uống thuốc, lên cơn cái gì chứ?"

Vốn dĩ cô đã ghét Hoắc Vân Hy rồi, hiện tại sự chán ghét đó đã lên đến đỉnh điểm.

Cô thử giằng tay ra, nhưng tay Hoắc Vân Hy giống như gọng kìm siết chặt cô, bất luận cô có dùng sức thế nào, cũng chỉ vừa đỏ vừa đau, không thể thoát khỏi sự khống chế của anh ta.

Ánh mắt cô phát lạnh, lạnh lùng cong khóe môi: "Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

Hoắc Vân Hy nhìn cô chằm chằm, nhíu chặt hàng chân mày anh tuấn, ánh mắt đau buồn nhìn cô: "Mạn Mạn, anh không muốn làm gì cả, anh sắp phải cưới người phụ nữ khác rồi, anh chỉ muốn hai chúng ta ở riêng với nhau chốc lát thôi, muốn nói với em những lời tận đáy lòng."

Nghe vậy, đôi mắt trong veo như nước của Lê Hiểu Mạn nheo lại, hôm nay làm sao vậy?

Long Quân Triệt vô duyên vô cớ nói muốn mời cô đến chỗ ông ta ngồi chút, Hoắc Vân Hy đột nhiên xuất hiện mạnh mẽ kéo cô đến nơi này, bây giờ lại nói muốn cùng ở riêng với cô chốc lát, nói những lời trong lòng với cô.

Hai chuyện này đều cho cô cảm giác kỳ dị không nói thành lời, đột nhiên cô có trực giác, dường như bản thân đang chậm rãi rơi vào bẫy.

Cô ngước mắt, lạnh như băng liếc nhìn Hoắc Vân Hy: "Hoắc Vân Hy, vốn dĩ tôi đã ghét anh, hành động vừa rồi của anh lại khiến tôi chán ghét đến cực điểm, tôi không muốn nghe anh nói bất cứ lời gì nữa, xin buông tay."

Cô lạnh lùng định gạt tay Hoắc Vân Hy, nhưng anh ta vẫn siết chặt cổ tay tinh tế của cô không thả.

"Mạn Mạn…" Anh ta nhìn cô chằm chằm, đáy mắt tràn ngập tình cảm, ánh mắt lại mang theo sự bi thương, giọng nói cực kỳ mất mác: "Lẽ nào em thật sự không yêu anh chút nào sao? Em có biết trong lòng anh vẫn…"

"Được rồi." Lê Hiểu Mạn lạnh thấu xương nheo lại hai tròng mắt, nổi giận gầm lên một tiếng, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng chán ghét nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, anh muốn tôi nói bao nhiêu lần? Tôi không yêu anh, không yêu anh, xin anh đừng nói những lời khiến tôi buồn nôn, buông tay."

"Buồn nôn?" Con ngươi đen nhánh của Hoắc Vân Hy xẹt qua tia bi thương, hàng chân mày anh tuấn nhíu chặt, giọng kèm theo sự bi thương: "Mạn Mạn, cho dù em có thấy buồn nôn, anh cũng muốn nói, anh đồng ý kết hôn với Hạ Lâm, chỉ bởi vì cảm kích cô ấy, hổ thẹn với cô ấy, anh không yêu cô ấy, trong lòng anh vẫn luôn yêu em."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cong môi cười lạnh, đôi mắt trong veo như nước hiện ra sự khinh bỉ, hiện tại cô cảm thấy cực kỳ may mắn khi ly hôn với anh ta.

Anh ta sẽ kết hôn ngay lập tức, vậy mà vẫn chạy đến tìm cô nói những lời này, quả thật là đồ cặn bã.

Chẳng qua là người cặn bã giống như anh ta mới xứng với Hạ Lâm, trái lại là sự kết hợp tuyệt vời.

Nam cặn bã kết hợp với nữ cặn bã, ai dám nói không xứng?

Cô lạnh lùng nhướng mày, ánh mắt khinh thường nhìn anh ta, khóe môi cong lên thành nụ cười châm chọc: "Hoắc Vân Hy, tôi căn bản không yêu anh, không quan tâm đến anh chút nào cả, anh cảm thấy chạy đến nói với tôi những lời này có ý nghĩa gì không?"

Hoắc Vân Hy thả cô co, hàng chân mày anh tuấn của anh ta nhíu chặt, đôi mắt bi thương nhìn cô: "Mạn Mạn, anh biết hiện tại anh không bằng Long Tư Hạo, anh biết em khinh thường anh, nhưng anh sẽ cố gắng, anh sẽ để em thấy anh thay đổi."

Lê Hiểu Mạn vô cùng thiếu kiên nhẫn liếc nhìn Hoắc Vân Hy, cô căn bản không thèm quan tâm anh ta, anh ta cũng sắp kết hôn rồi, còn chạy đến nói với cô những lời này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Cô lười đôi co với anh ta, xoay người kéo cửa phòng đi thẳng, sau đó trực tiếp tiến vào thang máy.

Hoắc Vân Hy nhìn thấy cô rời khỏi, không ngăn cô lại, cũng không gọi cô lại, chỉ đứng yên tại chỗ, đôi mắt lãnh mị nhìn chằm chằm về phía đối phương rời khỏi.

Đột nhiên, một bóng dáng cao lớn đi vào chắn ngang tầm mắt anh ta.

"Đừng nhìn nữa, hôn lễ sắp bắt đầu rồi, cậu nên xuống phía dưới làm lễ với cô dâu của mình."

Người đàn ông đang nói chuyện chính là người đã kéo Lê Hiểu Mạn ra khỏi phòng yến tiệc - Long Quân Triệt, đôi mắt đào hoa hẹp dài của ông ta nheo lại, nhìn Hoắc Vân Hy với ánh mắt đầy thâm ý, khóe môi cong thành nụ cười bí hiểm.

Hoắc Vân Hy thu hồi ánh mắt, nhìn ông ta nghi ngờ hỏi: "Tiếp theo ông định làm gì?"

Long Quân Triệt cong môi cười, không nói với Hoắc Vân Hy, mà chỉ đưa tay vỗ nhẹ vai anh ta: "Cậu nên làm cái gì thì làm cái đó, những chuyện khác không cần phải xen vào, chỉ cần cậu làm theo lời tôi, đảm bảo một ngày nào đó cậu sẽ có thể thắng Long Tư Hạo."

Hoắc Vân Hy nhíu chặt hàng chân mày anh tuấn, khóe môi khẽ cười nhạt: "Thắng anh ta thì sao? Ông khẳng định Mạn Mạn nhất định sẽ thích tôi sao? Tôi cưới Hạ Lâm, giữa tôi và cô ấy còn có khả năng sao?"

Long Quân Triệt nheo đôi mắt đào hoa, ánh mắt trầm trầm nhìn anh ta, khóe môi vẫn cười bí hiểm như cũ: "Cậu thật sự cho rằng hôn lễ hôm nay sẽ được cử hành thuận lợi sao?"

Hoắc Vân Hy nheo mắt, có chút khó hiểu nhìn ông ta: "Lời này của ông là có ý gì? Có người muốn phá hỏng hôn lễ hôm nay sao?"

463. Chương 463: Ai Cũng Không Cướp Được Tôi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Không phải cậu cũng hy vọng bị phá hỏng sao? Như vậy cậu có thể không cần cưới người phụ nữ mình không yêu." Long Quân Triệt nhìn Hoắc Vân Hy đầy thâm ý, sau đó xoay người đi ra khỏi gian phòng.

Thấy thế, Hoắc Vân Hy nhìn theo ông ta hồi lâu, cũng rời khỏi phòng.

Lê Hiểu Mạn mới ra khỏi thang máy đã gặp Long Tư Hạo.

Đôi mắt trong suốt của cô hiện ra vẻ kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của anh: "Tư Hạo… Anh…"

Long Tư Hạo khẽ nheo mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: "Em đi đâu vậy?"

Khuôn mặt tuấn mỹ của anh có chút cứng nhắc, giống như đang tức giận chuyện gì, hiển nhiên Lê Hiểu Mạn cũng nhận ra, cô khẽ nhíu mày, nhìn anh nói: "Em… Em mới vừa gặp được một người quen, sau đó…

Long Tư Hạo nhìn chằm chằm cô: "Sau đó thì sao?"

Lê Hiểu Mạn thấy anh nhíu chặt mày, không biết có nên nói mình đã gặp Hoắc Vân Hy hay không.

Cô biết anh rất để bụng chuyện của Hoắc Vân Hy, nếu như cô nói, không biết anh có hiểu lầm gì không?

Cô ngước mắt, thấy sắc mặt anh trầm lãnh hơn, khí thế quanh thân có chút chèn ép người khác, lòng cô khẽ run lên, lúc này mới mặc kệ mọi thứ mà nói: "Vừa rồi em gặp phải Hoắc Vân Hy. "

Nghe vậy, ánh mắt Long Tư Hạo hơi trầm xuống, môi mỏng khẽ mím, chăm chú nhìn cô: "Còn gì nữa?"

Đáy mắt trong suốt của Lê Hiểu Mạn hiện lên sự chán ghét đối với Hoắc Vân Hy, môi hồng khẽ mím: "Anh ta còn nói nhảm vài câu với em."

Hàng chân mày thanh tú của cô khẽ nhíu, Long Tư Hạo nheo mắt, không hỏi nhiều thêm nữa, nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, giọng nói trầm thấp: "Được rồi, anh biết rồi, hôn lễ cũng sắp bắt đầu rồi, chúng ta vào trước đi, có chuyện gì về rồi nói sau.

Dứt lời, bàn tay trắng nõn của anh nắm chặt tay nhỏ bé mảnh khảnh của cô, kéo cô đi thẳng vào phòng yến tiệc.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Long Tư Hạo, thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh là sự nhu hòa, cô khẽ nhíu mày, đi đến trước mặt anh, nhìn chằm chằm: "Tư Hạo, anh không tức giận sao?"

Ánh mắt Long Tư Hạo chất chứa tình cảm nhìn cô, khẽ cong khóe môi: "Đương nhiên anh tức giận."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đang định lên tiếng, Long Tư Hạo lại tiếp tục nói: "Chẳng qua là, có tức giận cũng là tức giận với Hoắc Vân Hy, không giận dữ với em."

“Tư Hạo…”

Lê Hiểu Mạn xúc động nhìn anh, đang định lên tiếng, đột nhiên một giọng nói nũng nịu truyền đến.

“Anh Tư Hạo…”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn khẽ run, xoay người lại, nhìn thấy một bóng người màu đỏ rực đang nhào đến.

Mà phương hướng cô ta nhào đến chính là chỗ Long Tư Hạo.

Lúc thân hình tinh tế màu đỏ rực sắp nhào vào lòng Long Tư Hạo, anh khẽ nghiêng người tránh đi, do quán tính nên bóng người kia lập tức nhào ra ngoài.

Lúc cô ta sắp ngã xuống nền, Long Tư Hạo duỗi cánh tay ra, nắm chặt cổ tay cô ta kéo lên.

Mà cô ta nhân dịp Long Tư Hạo kéo mình, thuận thế xoay một vòng ưu nhã, chiếc váy dạ hội màu đỏ xòe ra xinh đẹp, rất hợp với tư thế duyên dáng của cô ta, trong nháy mắt tạo thành một cảnh đẹp mắt, thu hút sự chú ý của khá nhiều người.

Cô ta cười quyến rũ, tiến sát vào lòng Long Tư Hạo, cánh tay thon dài mềm mại vòng lên cổ Long Tư Hạo, nhướng mày kiều mỵ nhìn anh: “Anh Tư Hạo, trúng kế rồi, anh không muốn để cho em ôm anh, nhưng em đã ôm được rồi, hôn một cái cho thích hợp với tình hình được chứ? Có rất nhiều người đang xem đó!”

Dứt lời, đôi môi đỏ tươi của cô ta chu về phía Long Tư Hạo.

Thấy thế, Long Tư Hạo khẽ nheo mắt, ánh mắt trở nên lạnh lùng hơn vài phần, giọng nói trầm lãnh: “Dinah, dừng trò đùa ở đây được rồi.”

Anh lập tức lạnh lùng đẩy cô ấy ra.

Bóng dáng đỏ rực kia chính là em gái của Lăng Hàn Dạ - Lăng Dinah, hôm nay cô ấy đến buổi hôn lễ cùng anh trai Lăng Hàn Dạ của mình.

Hôn lễ lần này của Hoắc Vân Hy, tất cả các khách mời đều là do Lý Tuyết Hà cùng Hạ Lâm quyết định.

Hầu hết đều là danh môn vọng tộc, Lăng gia cùng Hoắc gia nổi danh, khách mời hiển nhiên cũng thuộc dạng như thế.

Đẩy Lăng Dinah ra, Long Tư Hạo liền đưa mắt nhìn về phía Lê Hiểu Mạn đang ở bên cạnh, thấy hàng chân mày thanh tú của cô khẽ nhíu, dường như sợ cô hiểu lầm, anh cầm chặt bàn tay tinh tế nhỏ bé của cô, ánh mắt dịu dàng: “Hiểu Hiểu, cô ấy là em gái của Lăng Hàn Dạ, lúc trước em đã gặp qua hai lần.”

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn nhìn anh cười dịu dàng, đang định nói cô đã sớm biết Lăng Dinah là em gái của Lăng Hàn Dạ, thì giọng nói hài hước của Lăng Hàn Dạ đã vang lên.

“Long thiếu gia, thật sự không ngờ nha! Thì ra anh cũng sợ bị hiểu lầm, tôi còn tưởng rằng cậu không sợ trời không sợ đất chứ, xem ra vị Long phu nhân trong tương lai này chính là khắc tinh của anh rồi, không biết cô ấy có trừng trị được cậu trở nên dễ bảo hơn không?”

Anh ấy đi đến trước mặt Lê Hiểu Mạn, tỉ mỉ đánh giá cô, đôi mắt màu nâu hiện lên ý cười, nhướng mày nhìn về phía Long Tư Hạo: “Nhưng mà cậu đổ bởi một người phụ nữ xinh đẹp thế này cũng đáng.”

Dứt lời, anh ấy lại nhìn Lê Hiểu Mạn với ánh mắt thưởng thức.

Lê Hiểu Mạn bị anh ấy nhìn đến nỗi lúng túng.

464. Chương 464: Ai Cũng Không Cướp Được Tôi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy thế, đôi mắt hẹp dài trầm tĩnh nheo lại, một tay kéo Lê Hiểu Mạn vào trong ngực che chở, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Lăng Hàn Dạ, giọng nói trầm lãnh, không chút khách khí: "Lăng Hàn Dạ, thu hồi ánh mắt bỉ ổi của cậu lại đi, đừng có dùng ánh mắt dơ bẩn của cậu làm bẩn Hiểu Hiểu."

Nghe vậy, Lăng Hàn Dạ kéo kéo khóe môi, đưa tay chỉ vào anh, gương mặt đẹp trai trầm xuống vài phần: "Ánh mắt của mình bẩn sao?"

Lập tức nhìn về phía Lăng Dinah bên cạnh đang không vui vì nhìn thấy Long Tư Hạo ôm Lê Hiểu Mạn: "Dinah, em nói cho anh trai biết, ánh mắt của anh có bẩn không?"

Hiện tại Lăng Dinah rất khó chịu, đôi mắt quyến rũ động lòng người không vui liếc nhìn anh ấy, giọng khinh bỉ: "Đâu chỉ bẩn, đơn giản là buồn nôn, anh nhìn người nào nhiều chút, người đó liền nôn mất."

Lăng Hàn Dạ nhếch môi, nheo mắt lại, trầm ngâm nhìn Lăng Dinah, cắn răng nghiến lợi hỏi: "Lăng Dinah, anh có phải anh trai em không? Em như thế khiến anh cảm thấy rất tổn thương?"

Lăng Dinah cười nhạt, ánh mắt không vui nhìn về phía Long Tư Hạo cùng Lê Hiểu Mạn, bất mãn nói: "Anh Tư Hạo, anh ôm đủ chưa? Anh có thể nghĩ đến cảm nhận của em chút không? Anh không biết em thích anh sao? Ôm người phụ nữ khác ngay trước mặt em như thế, trong lòng em rất khó chịu anh có biết không?"

Lê Hiểu Mạn đang được Long Tư Hạo ôm vào ngực, khẽ run lên bởi vì Lăng Dinah nói trắng ra như thế, phụ nữ nhanh mồm nhanh miệng cô đã từng gặp, nhưng lại còn thẳng thắn như cô ấy cô rất ít khi gặp.

Phụ nữ nổi máu ghen không phải để ở trong lòng thì cũng biểu hiện ra ngoài mặt, cô ấy thế này không chỉ biểu hiện ra ngoài mặt, còn nói thẳng ra, quả thật khiến cô rất kinh ngạc cùng hứng thú, nhất là lần trước cô ấy đem theo thuốc nổ đến, tính cách thế này quả thật đủ dũng mãnh.

Cô đang chuẩn bị rời khỏi lòng ngực Long Tư Hạo, anh lại ôm chặt lấy cô không buông, nhìn khuôn mặt không vui của Lăng Dinah, trầm giọng nói: "Cô tức giận là chuyện của cô, không liên quan gì đến tôi, không thích nhìn thì cút."

Lăng Dinah vì những lời nói được xem là rất "vô tình" này, đôi mắt quyến rũ hiện lên một tầng hơi nước, cô ta cắn chặt môi dưới, ánh mắt uất ức kiên định nhìn Long Tư Hạo: "Anh Tư Hạo, em sẽ không từ bỏ anh, cùng lắm thì em tạm thời lựa chọn cút đi, nhắm mắt làm ngơ."

Dứt lời, cô ta nhưỡng mày nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, cong môi cười quyến rũ: "Cô đừng đắc ý, sớm muộn cũng sẽ có một ngày tôi đoạt lại anh Tư Hạo, hừ..."

Cô ta hừ lạnh, trực tiếp rời khỏi phòng yến tiệc.

Sau khi cô ta rời đi, Lê Hiểu Mạn mới phục hồi tinh thần lại từ trong sửng sờ, cô chớp chớp đôi mắt trong suốt, vị này tiểu thư Lăng Dinah này dường như rất có cá tính, cô ta đang cảnh cáo cô, hay là tuyên thệ?

Chẳng qua những người phụ nữ quang minh chính đại đến cướp người như thế, ngược lại dễ dàng đối phó, loại người không dễ đối phó nhất chính là người sử dụng âm mưu giống như Sophie, khiến cô khó lòng phòng bị.

Nhưng hiện tại cô lại rất có lòng tin đối với Long Tư Hạo, bất kể là Lăng Dinah buông lời đến cướp, hay là Sophie, cô cũng không sợ.

Người đàn ông để cho người phụ nữ khác cướp đi căn bản cũng không đáng cho cô quý trọng.

Chỉ có người đàn ông không ai cướp được mới là người yêu cô nhất, mới đáng để cô quý trọng.

Nói cách khác, người đàn ông thật sự yêu bạn sẽ không ai có thể đoạt đi, người đàn ông có thể bị người khác đoạt đi thì không thật sự yêu bạn.

Hôn lễ đã sắp bắt đầu, tiếng nhạc bên trong đã vang lên.

Long Tư Hạo nhìn thấy Lê Hiểu Mạn không biết đang suy nghĩ gì đó từ sau khi Lăng Dinah rời đi, bàn tay trắng nõn đặt bên hông cô khẽ véo, ánh mắt thâm trầm liếc nhìn cô: "Đang suy nghĩ gì vậy?"

Bên hông bị véo, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Lê Hiểu Mạn đỏ lên, lập tức phục hồi tinh thần lại, ngước mắt tức giận trừng anh: "Còn có thể suy nghĩ cái gì, đương nhiên là nghĩ cách làm sao để đề phòng anh không bị người khác cướp đi."

"Ha ha..." Long Tư Hạo cong môi cười, đôi mắt không che giấu được sự cưng chiều cùng ý cười.

Ngón tay thon dài của anh khẽ điểm lên mũi cô, giọng nói trầm thấp dịu dàng: "Nha đầu ngốc, thả một triệu trái tim, cũng không ai cướp được anh đi."

Lăng Hàn Dạ bên cạnh nhìn thấy Long Tư Hạo cùng Lê Hiểu Mạn trêu đùa nhau không coi ai ra gì, anh ấy thở dài, giọng chua xót: "Long thiếu gia, hai người có thể thương xót cho người đàn ông độc thân như mình không, anh anh em em ở chỗ này, muốn mình đố kị đến chết sao?"

Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn anh ấy: "Đó là chuyện của cậu, không muốn bị đố kị đến chết thì cút ra xa mình giống như em gái cậu."

Lăng Hàn Dạ liếc mắt nhìn Long Tư Hạo vì một người phụ nữ mà không nể tình anh em, cong môi có chút uất ức nói: "Được, mình cút... lần sau Long thiếu gia cậu có chuyện gì, tốt nhất đừng tìm mình xin giúp đỡ."

Lê Hiểu Mạn thấy anh ấy xoay người rời đi, hàng chân mày thanh tú khẽ nhíu lại, nhớ đến quan hệ giữa anh ấy và Lâm Mạch Mạch, liền nghi ngờ hỏi: "Không phải anh và Mạch Mạch đang ở bên nhau à? Sao hôm nay Mạch Mạch không đi cùng anh?"

Bởi vì đang mang thai, phóng xạ của điện thoại di động còn nhiều hơn cả máy vi tính, cho nên cô rất ít khi dùng điện thoại di động, thời gian liên lạc với Lâm Mạch Mạch cũng ít đi nhiều.

465. Chương 465: Phá Hư, Hủy Bỏ Hôn Lễ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hơn nữa có nhiều lần, cô gọi cô ta nhiều lần đều không được, không phải máy bận, không thể tiếp thì cũng là tắt máy.

Cho nên cô không biết tình hình Lâm Mạch Mạch hiện tại, vừa rồi thấy đi cùng Lăng Hàn Dạ là em gái anh ta, Lăng Đại Na, trong lòng cô cũng nghi ngờ sao Lâm Mạch Mạch không tới.

Lăng Hàn Dạ nghe Lê Hiểu Mạn nói, dừng chân, ánh mắt mị hoặc híp lại, trong mắt thoáng qua phức tạp, biểu tình tà mị trên mặt tuấn mỹ trong nháy mắt bị vẻ âm trầm thay thế.

Anh ta câu môi, thanh âm không có hài hước lúc trước, mà xen lẫn bất đắc dĩ: "Đã rất lâu tôi không gặp cô ấy, tôi cũng muốn biết tại sao cô ấy không tới."

Dứt lời, anh ta đi tới trước, bóng lưng anh tuấn khiến người ta có cảm giác tịch mịch.

Lê Hiểu Mạn hơi cau mày, ánh mắt trong suốt thoáng qua tia nghi ngờ, chẳng lẽ anh ta và Mạch Mạch cãi nhau?

Khoảng thời gian này, cô thật sự hời hợt với Lâm Mạch Mạch rồi.

Trước kia mỗi lần cô không vui, gặp khó khăn, đều là giúp cô.

Nếu như không liên lạc được cô, thì sẽ lo lắng cho cô, tự mình đến nhà cô xem thử.

Còn cô thì sao, không liên lạc được người bạn tốt này, cũng không đến nhà cô ta xem thử xảy ra chuyện gì.

Bây giờ nghĩ lại, cô thật sự cảm thấy rất thẹn với cô ta.

Thấy Lê Hiểu Mạn lại ngẩn người, Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt thâm trầm nhìn cô: "Hiểu Hiểu, đang nghĩ gì? Hôn lễ đã bắt đầu."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngẩng đầu lên, thấy Hạ Lâm mặc áo cưới trắng khoác tay Hạ Thanh Vinh, mặt mỉm cười, đi trên thảm đỏ thật dài bước từng bước đến chú rể Hoắc Vân Hy đứng cuối thảm đỏ.

Vừa thấy Hoắc Vân Hy, trong lòng Lê Hiểu Mạn liền phát hận, cô nắm hai tay lại, ánh mắt lóe lên tia lạnh lẽo.

Long Tư Hạo thu biến hóa nho nhỏ của cô vào mắt, ánh mắt sâu thẳm của anh thoáng qua tia tàn ác, môi mỏng lãnh mị nhếch lên, hôn lễ hôm nay nhất định sẽ khiến Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm cả đời khó quên.

Che giấu tia tàn ác trong mắt, anh kéo Lê Hiểu Mạn ngồi xuống, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, cong môi cười, giọng mang theo thâm ý nói: "Hiểu Hiểu, lát nữa có kịch hay để xem, đến lúc đó đừng chớp mắt."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngước mắt, ánh mắt nghi ngờ nhìn anh: "Kịch hay gì?"

Long Tư Hạo cong khóe môi, híp mắt: "Lát nữa em biết."

Thấy anh cười cao thâm khó lường, Lê Hiểu Mạn nhìn anh hồi lâu, mới quay đầu nhìn về trước.

Lúc này Hạ Lâm đã đi tới trước bục hôn lễ, đứng bên cạnh Hoắc Vân Hy, Hạ Thanh Vinh giao tay cô ta cho Hoắc Vân Hy, liền lui ra.

Liếc nhìn Hạ Thanh Vinh ngồi xuống hàng ghế phía trước, cô nhíu chặt mày, ban đầu cô và Hoắc Vân Hy kết hôn, người ba ông không lấy thân phận ba tới dẫn cô đi thảm đỏ, sau đó chính tay giao cô cho người đàn ông cô sắp phải gả, điều này đối với cô mà nói, luôn là một vết sẹo trong lòng.

Rõ ràng đã từng là ba thân nhất yêu thương nhất của cô, nhưng đột nhiên biến thành ba người khác.

Rõ ràng là hai phụ nữ thân nhất, lại trở thành người xa lạ gặp mặt không nhận nhau.

Nếu như ông không phản bội mẹ cô, Lê Tố Phương, nếu như không có Hạ Lâm và mẹ cô ta, Lưu Như Hoa tham gia vào gia đình bọn họ, có lẽ bây giờ, bọn họ vẫn là gia đình hạnh phúc.

Cô có mẹ và ba thương yêu cô.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lê Hiểu Mạn đau buồn không dứt, hốc mắt ươn ướt.

Long Tư Hạo ngồi bên cạnh thấy mắt cô ươn ướt, anh nhíu mày, ánh mắt sâu thẳm thoáng qua tia áy náy.

Anh chỉ muốn dẫn cô đến xem kịch hay, lại quên mất Hạ Thanh Vinh sẽ ảnh hưởng cô.

Bàn tay anh nắm chặt tay nhỏ bé của cô, cùng cô năm ngón tay giao nhau, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, thanh âm trầm thấp thanh nhuận: "Hiểu Hiểu, cho dù cả thế giới phản bội em, đều rời xa em, anh cũng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em."

Lê Hiểu Mạn nắm tay Long Tư Hạo, trái tim giống như có dòng nước ấm tràn vào, cảm nhận được ấm áp vô hạn.

Cô chăm chú nhìn anh, khẽ gật đầu: "Tư Hạo, em biết, em tin anh sẽ không rời xa em."

Mắt cô chứa đầy nụ cười, không vì Hạ Thanh Vinh mà bi thương nữa, ngước mắt nhìn trên đài hôn lễ.

Người chủ trì hôn lễ đang đọc diễn văn, không phải thuyết từ hoan nghênh các vị thân bằng bạn tốt tới tham gia hôn lễ.

Tầm mắt tất cả tân khách đều rơi vào trên người Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm.

Hai người sóng vai đúng, biểu tình trên mặt chênh lệch ngàn dặm.

Hạ Lâm mặt đầy tươi cười, còn mặt Hoắc Vân Hy căng thẳng, ánh mắt lạnh như băng, môi mỏng mím chặt, khóe mắt chân mày không nhìn ra vui mừng mà thân là chú rể nên có.

466. Chương 466: Phá Hư, Hủy Bỏ Hôn Lễ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tiết mục đầu tiên của hôn lễ tiến hành thuận lợi, khi người chủ trì hôn lễ hỏi Hạ Lâm có nguyện ý gả cho Hoắc Vân Hy hay không, Hạ Lâm mặt đầy thẹn thùng nhìn Hoắc Vân Hy bên cạnh, vừa trả lời tôi nguyện ý xong, đột nhiên một thanh âm uy nghiêm lạnh lẽo truyền tới.

"Ông không đồng ý hôn lễ hai đứa, hôn lễ lập tức hủy bỏ."

Nghe tiếng, không ít tân khách đều quay đầu, Hạ Lâm vốn sắc mặt tươi cười liền biến sắc, cả kinh quay đầu.

Còn Hoắc Vân Hy bên cạnh nghe thanh âm uy nghiêm lạnh lẽo này vang lên, trên mặt không có bao nhiêu biểu tình biến hóa, Long Quân Triệt đã nói cho anh ta trước, hôn lễ hôm nay sẽ không cử hành thuận lợi, cho nên anh ta bình tĩnh hơn Hạ Lâm nhiều.

Anh ta chậm rãi xoay người, lại thấy người xuất hiện ngăn cản anh ta và Hạ Lâm kết hôn là Hoắc Nghiệp Hoằng.

Hoắc Nghiệp Hoằng mặc áo Tôn Trung Sơn màu đen hoa văn hình tròn đỏ, chống gậy, được thím Lâm đỡ, trên mặt lưu lại dấu vết năm tháng uy nghiêm, đôi mắt âm trầm nhìn chằm chằm Hạ Lâm.

Hạ Lâm bị ông nhìn đến run rẩy, siết chặt bó hoa trong tay, ngước mắt nhìn Hoắc Vân Hy bên cạnh, thấy anh không phản ứng gì, cô ta cau mày, trên mặt mang theo khéo léo cười nói: "Ông nội, có phải ông đang đùa với con và Vân Hy không? Không phải ông đã đồng ý hôn sự của con và Hoắc Vân Hy sao?"

"Hừ!" Hoắc Nghiệp Hoằng hừ lạnh một tiếng, cầm gậy trong tay chỉ thẳng vào Hạ Lâm, sắc mặt âm trầm khó coi, lạnh lùng nói: "Tôi không đáp ứng hôn lễ hai đứa, cháu dâu của Hoắc gia có thể không phải danh môn vọng tộc, cũng có thể không có gia thế, nhưng tuyệt đối không thể là loại câu tam đáp tứ* như cô, phụ nữ mất, làm ra hành vi sai trái, cô không có tư cách làm cháu dâu Hoắc gia tôi."

(*) Câu tam đáp tứ: Cấu kết dụ hoặc, thông đồng nhau làm chuyện bất chính (quan hệ nam nữ bất chính).

Mười hai chữ "Câu tam đáp tứ, phụ nữ mất trinh, hành vi sai trái" làm tân khách tại chỗ đều bàn luận ầm ĩ, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu hoặc là xem kịch vui rơi vào trên người Hạ Lâm.

Hạ Lâm nắm chặt bó hoa trong tay, hai mắt híp lại, trong mắt thoáng qua tia tàn ác, mặc dù trong lòng đã sớm tức giận không thôi, nhưng trên mặt lại không có chút tức giận, nhưng trên mặt vẫn điềm đạm đáng yêu.

"Ông nội, con đã làm gì sai? Tại sao ông phải làm nhục, bôi nhọ con ngay trước mặt nhiều người như vậy?"

"Hừ, cô đã làm chuyện không biết xấu hổ gì, tự cô rõ."

Hoắc Nghiệp Hoằng hừ lạnh, vẻ mặt âm trầm nhìn Hoắc Vân Hy một mực không lên tiếng, đập gậy xuống sàn nhà: "Vân Hy, nếu trong lòng con còn có người ông này, con đừng kết hôn với người phụ nữ này, cô ta căn bản không xứng với con."

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy nhíu mày, ánh mắt phức tạp nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, biểu tình thâm thúy, môi mỏng khẽ nhấp không nói lời nào.

Anh ta không đáp ứng hủy bỏ hôn lễ với Hạ Lâm, cũng không nói muốn kết hôn với cô ta.

Anh ta không nói lời nào như vậy khiến Hạ Lâm ở bên cạnh nhíu chặt mày, trong lòng sợ hãi.

Siết chặt bó hoa trong tay, cô ta ngước mắt điềm đạm đáng yêu nhìn Hoắc Vân Hy, khẽ cắn môi dưới, thấp giọng kêu: "Vân Hy."

Nghe cô ta kêu, Hoắc Vân Hy siết chặt tay, ánh mắt càng phức tạp, mi tâm thoáng qua do dự và không biết làm sao.

"Vân Hy, anh sẽ kết hôn với em có đúng không?" Nhìn thấu do dự của Hoắc Vân Hy, trong mắt Hạ Lâm xẹt qua tia kinh khoảng, mặt đầy bi thương ủy khuất lui về sau một bước, vô tình đạp phải áo cưới mình, ngã ra sau.

Lúc này, một bóng nhanh chóng vọt tới, đưa tay đỡ lưng cô ta.

"Không sao chứ?" Giọng nói quan tâm, ánh mắt lo lắng, khuôn mặt lãnh khốc.

Là Lôi Dương đỡ Hạ Lâm.

Hạ Lâm thấy Lôi Dương đỡ cô ta, mắt thoáng qua vẻ hoảng sợ, lập tức đẩy anh ta ra, giọng hời hợt: "Tôi không sao."

Lôi Dương bị đẩy ra cau mày, trong mắt thoáng qua mất mát và bi thương, anh ta siết chặt hai tay, lui qua một bên, ánh mắt bi thương một mực rơi vào trên người Hạ Lâm.

Vừa rồi Lôi Dương đỡ Hạ Lâm, trong mắt nhưng tân khách khác là không có gì, nhưng trong mắt Hoắc Nghiệp Hoằng, giống như thấy được một đôi gian phu gian phụ.

Ông tức giận, sắc mặt âm trầm kinh người, rống to: "Hủy bỏ hôn lễ."

Sau đó tiến lên trước đài hôn lễ, quơ cây gậy trong tay về phía bàn lễ đài, chỉ một thoáng, ly thủy tinh chất cao ngất trên bàn ầm ầm sụp đổ.

Bàn cũng bị ông đẩy ngã.

Leng keng, tiếng thủy tinh rơi bể thay nhau vang lên, giống như bắn pháo hoa.

Người chủ trì hôn lễ đứng trước bàn thấy vậy, lập tức lui ra, mặt đầy kinh ngạc nhìn một màn đột ngột này.

Lê Hiểu Mạn vốn lạnh lùng ngưng mắt nhìn toàn bộ, thấy Hoắc Nghiệp Hoằng đẩy bàn, đang muốn đứng lên, Long Tư Hạo bên cạnh nắm chặt tay cô, tỏ ý cô ngồi yên.

Cô quay đầu nhìn Long Tư Hạo sắc mặt như thường, trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc, hỏi: "Tư Hạo, có phải anh đã sớm biết hôm nay ông nội sẽ đến phá hôn lễ không?"

Hầu như tất cả tân khách đều đứng lên, nhìn lên đài hôn lễ, chỉ có Long Tư Hạo và cô còn ngồi.

Long Tư Hạo khoác tay lên vai Lê Hiểu Mạn, nghiêng người qua, ánh mắt thâm tình nhìn cô, môi mỏng cong lên, giọng mang thâm ý: "Hiểu Hiểu, đừng nóng, kịch hay còn ở phía sau, hôm nay anh dẫn em tới là để xem trò vui, chúng ta chỉ cần ngồi đây xem kịch là được."

467. Chương 467: Xem Kịch, Vẻ Mặt Như Thường (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nếu anh nói có kịch hay, vậy cô sẽ xem là kịch hay gì.

Ở chung một chỗ với anh lâu, cô cũng thay đổi "xấu", nhìn Hạ Lâm và Hoắc Vân Hy mất mặt, trong lòng cô rất hớn hở.

Thời khắc này, cô và Long Tư Hạo nghiễm nhiên trở thành người ngoại cuộc xem kịch hay.

Lý Tuyết Hòa, Lưu Như Hoa, Hạ Thanh Vinh thấy Hoắc Nghiệp Hoằng phá loạn lễ đài, sắc mặt ba người đều cực kỳ khó coi.

Lúc Hoắc Nghiệp Hoằng xuất hiện, ba người vì ông là trưởng bối, hơn nữa có nhiều tân khách ở đây, không muốn xích mích với ông, tránh để bị người khác nhìn thấy cười nhạo, nhưng bây giờ, trừ Hạ Thanh Vinh, Lý Tuyết Hà và Lưu Như Hoa đều không thể nhịn được nữa.

Lý Tuyết Hà đi tới trước mặt Hoắc Nghiệp Hoằng trước, ngại vì có nhiều tân khách, bà đè nén tức giận trong lòng, thái độ coi như hiền hòa nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, thanh âm không lớn không nhỏ: "Ba, ba đây là nháo cái gì, Lâm Lâm biết điều như vậy, sao ba có thể nói Lâm Lâm như thế? Hôm nay là hôn lễ của cháu trai ba, coi như ba nể mặt Vân Hy, đừng nháo, ba có chuyện gì chờ hôn lễ kết thúc rồi nói, ba đứng lâu chắc cũng mệt mỏi, con đỡ ba…"

"Không cần." Hoắc Nghiệp Hoằng không đợi Lý Tuyết Hà nói xong, đã không cho bà mặt mũi mà ngắt lời, sau đó sắc mặt âm trầm nhìn bà: "Lý Tuyết Hà, cô ở trước mặt tôi giả bộ cái gì? Thường ngày cô đối với tôi thế nào, trong lòng cô rất rõ, trong mắt cô căn bản không có người ba này, hôm nay hôn lễ phải hủy bỏ, Hoắc Nghiệp Hoằng tôi cho dù chết ở đây, cũng tuyệt đối không cho người phụ nữ mất trinh, làm ra hành vi sai trái này vào cửa Hoắc gia ta."

Mỗi một câu, mỗi một chữ của Hoắc Nghiệp Hoằng đều chọc giận Hạ Lâm, cô ta hận không thể xông lên tát ông một cái, nhưng cô ta giống Lý Tuyết Hà, ngại vì ông lớn tuổi, là trưởng bối, ngại vì có nhiều tân khách, không muốn mất thân phận, không muốn để người khác cho rằng cô không tôn kính người già, tận lực trấn định đứng đó, trên mặt vẫn không có chút tức giận, chỉ có biểu tình ủy khuất và điềm đạm đáng yêu.

Cô ta trong nháy mắt rơi nước mắt, nghẹn ngào nói: "Ông nội, con và Vân Hy yêu nhau thật lòng, tại sao ông phải chia rẽ chúng con? Tại sao? Con có chỗ nào không tốt, ông nói cho con, con thay đổi, ông đừng tức giận, tránh bị người khác chọc tức."

Thời khắc này, Hạ Lâm nghiễm nhiên chính là một người bị ủy khuất và nhục mạ, còn một lòng nghĩ trong người khác, phụ nữ đáng thương phẩm đức cao thượng.

Cô ta điềm đạm đáng yêu như vậy ngược lại được không ít tân khách đồng tình, mấy người cười nhạo cô ta hiện tại hầu như đều cho là Hoắc lão gia nắm quyền Hoắc thị quá không hợp với đạo làm người, không chỉ có phá hư hôn lễ cháu mình, còn nhục mạ cháu dâu tương lai mình.

Không ít tân khách đều bàn luận ầm ĩ, Hoắc Nghiệp Hoằng lớn tuổi, nhưng tai rất thính, đương nhiên nghe được.

Ông nheo đôi mắt tinh nhuệ, vẻ mặt uy nghiêm âm trầm, ánh mắt lạnh như băng khiếp người nhìn Hạ Lâm, tức giận đùng đùng hừ lạnh: "Hừ… Trước mặt Quan công còn đùa bỡn đại đao, cô còn chưa đủ bản lĩnh này, Hoắc Nghiệp Hoằng tôi sống cả đời, qua cầu còn nhiều hơn cô đi đường, cô đừng tưởng rằng tôi không nhìn ra quỷ kế của cô, đừng ở đây mèo khóc chuột giả từ bi, hôm nay nếu cô thức thời hủy bỏ hôn lễ với Vân Hy, tôi cũng không công bố chuyện xấu của cô với mọi người, nếu không, hừ…"

Hoắc Nghiệp Hoằng hừ lạnh một tiếng, biểu tình âm lệ kinh người, Hạ Lâm bị nhìn đến run rẩy.

Sắc mặt cô ta trắng bệch nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, trong mắt thoáng qua vẻ kinh hoàng, trong lòng sợ hãi.

Hoắc Nghiệp Hoằng không thể nào vô duyên vô cớ nói cô ta câu tam đáp tứ, mất trinh mất khiết, có phải ông biết gì không?

Cô ta vẫn mặt đầy ủy khuất nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, nước mắt rơi như mưa: "Ông nội, tại sao ông phải ép con như vậy? Tại sao phải làm nhục con như vậy? Chẳng lẽ con và Vân Hy yêu nhau cũng sai sao?"

Lưu Như Hoa thấy con gái mình ủy khuất không thôi, bà ta cũng không nhìn nổi, sao cũng không nhịn được, cũng không để ý có tân khách hay không, mặc kệ Hoắc Nghiệp Hoằng có phải là trưởng bối hay không, lao ra chỉ Hoắc Nghiệp Hoằng gầm thét.

"Hoắc lão gia, Lâm Lâm chúng tôi làm gì đắc tội ông? Tại sao ông phải làm nhục nó, bôi nhọ nó như vậy? Ông không thích nó tại sao không nói sớm? Thế nào cũng phải chờ tới hôm nay phá hư hôn lễ? Lâm Lâm tôn trọng ông, không dám chống đối ông, hôm nay cho dù ông nói tôi không tôn kính người già, tôi cũng phải đòi lại công đạo cho Lâm Lâm chúng ta, ông dựa vào cái gì mà nói Lâm Lâm như vậy? Ông dựa vào cái gì?"

Lúc này Lưu Như Hoa giống như một phụ nữ đanh đá ngoài chợ chỉ Hoắc Nghiệp Hoằng gầm thét, toàn trường đều là thanh âm của bà, không có hình tượng một phu nhân nhà giàu nên có.

Thái độ đúng mực và tư chất gì đều bị bà ném lên chín tầng mây.

468. Chương 468: Xem Kịch, Vẻ Mặt Như Thường (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Thanh Vinh thấy bà không có hình tượng rống to với Hoắc Nghiệp Hoằng danh vọng rất cao ở thành phố K, ông nhíu chặt mày, đi tới trước mặt Lưu Như Hoa, kéo bà qua một bên, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn bà: "Được rồi, có gì từ từ nói, rống to ra dáng vẻ gì, bà muốn Hạ gia chúng ta mất hết mặt mũi sao?"

"Tôi mặc kệ..." Lưu Như Hoa tức giận đỏ mắt rống to, sau đó đưa tay, tức giận không thôi chỉ Hoắc Nghiệp Hoằng, cả giận nói: "Hoắc lão gia, nếu ông còn dám nói một câu làm nhục Lâm Lâm chúng tôi, ông đừng trách tôi không khách sáo với ông, hôm nay hôn lễ này phải cử hành thuận lợi."

Dứt lời, bà vênh váo hung hăng nhìn Hoắc Vân hy, hỏi: "Vân Hy, cháu nghe ông cháu hủy bỏ hôn lễ hay vẫn tiếp tục cử hành hôn lễ với Lâm Lâm? Cháu đừng quên, là cháu chính miệng nói muốn kết hôn với Lâm Lâm, nếu hôm nay cháu đổi ý, cháu đặt Lâm Lâm chúng tôi ở đâu? Đặt Hạ gia ở đâu? Cháu nghĩ kỹ, nếu cháu hủy bỏ hôn lễ, Lâm Lâm... nó còn có thể sống tiếp sao?"

Lưu Như Hoa vừa nói, toàn trường đều đưa mắt nhìn Hoắc Vân Hy.

Mà Hoắc Vân Hy nhíu chặt mày, môi mỏng vẫn mím như cũ, không nói gì.

Lý Tuyết Hà thấy thế, đi tới trước mặt anh ta, thấp giọng nói: "Vân Hy, con nói chuyện đi! Bây giờ phải xem quyết định của con, chỉ cần con kiên trì vẫn cử hành hôn lễ với Lâm Lâm, ông nội con sẽ không làm gì con. Có nhiều tân khách ở đây, nếu con hủy bỏ hôn lễ, không chỉ là Lâm Lâm mất mặt, toàn bộ Hạ gia cũng sẽ rất mất mặt, con nghĩ kỹ."

Nghe Lý Tuyết Hà nói, Hoắc Vân Hy nhíu mày chặt hơn, ánh mắt phức tạp nhìn Lê Hiểu Mạn ngồi ngay ngắn xem kịch.

Anh ta nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, Hạ Lâm và không ít tân khách cũng nhìn theo tầm mắt anh ta.

Lê Hiểu Mạn vốn sắc mặt như thường xem kịch, thấy Hoắc Vân Hy và không ít tân khách đều nhìn cô, đôi mi thanh tú hơi cau lại, rất không thích lúc này trở thành "tiêu điểm".

Nếu đến xem kịch, cô đương nhiên muốn làm người ngoài, nhưng Hoắc Vân Hy nhìn cô như vậy, không phải khiến người khác cố ý sinh lòng hiểu lầm sao?

Như Lê Hiểu Mạn nghĩ, không ít tân khách suy đoán.

Từ khi Hoắc Nghiệp Hoằng xuất hiện, Hoắc Vân Hy không nói lời nào bảo vệ Hạ Lâm, điều này không khỏi làm rất nhiều tân khách hoài nghi có lẽ anh căn bản không vừa lòng hôn lễ này.

Tới tham gia hôn lễ trừ một vài danh môn vọng tộc, người có thân phận hiển hách ra, đương nhiên cũng có thân thích dòng chính và dòng thứ của gia tộc Hoắc thị.

Hơn một năm trước, lúc Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy kết hôn, những thân thích này đương nhiên có tham gia hôn lễ hai người.

Vì vậy những tân khách khác không biết Lê Hiểu Mạn, những thân thích này dĩ nhiên biết, thấy Hoắc Vân Hy nhìn Lê Hiểu Mạn, trong lòng bọn họ đương nhiên sẽ suy đoán nói không chừng hai người sẽ nối lại tình xưa.

Còn vợ trước Lê Hiểu Mạn tới tham gia hôn lệ chồng trước, lúc này cũng dẫn tới những thân thích này suy đoán.

Không ít thân thích đều cho rằng Lê Hiểu Mạn tới để phá hôn lễ này.

Nhưng những tân khách khác thấy Hoắc Vân Hy nhìn Lê Hiểu Mạn không lên tiếng, vẻ mặt khác nhau nhìn Hoắc Vân Hy, lại nhìn Lê Hiểu Mạn, tầm mắt nghi ngờ tò mò một mực quanh quẩn trên người hai người.

"Vân Hy…" Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy vẫn nhìn Lê Hiểu Mạn, chậm chạp không thu hồi tầm mắt, cô ta bóp chặt bó hoa trong tay, đè nén tức giận trong lòng, điềm đạm đáng yêu nhìn anh ta, nước mắt ủy khuất không cầm được rơi xuống.

Dáng vẻ bi thương kia làm không ít khách nữ đồng tình, nhất là thân thích Hạ gia đau lòng Hạ Lâm và tức giận không thôi.

Nghe tiếng kêu bi thương của Hạ Lâm, Hoắc Vân Hy mới thu hồi tầm mắt, ngước mắt nhìn cô, nhíu chặt mày: "Lâm Lâm… Anh…."

Lúc này Hoắc Nghiệp Hoằng không lên tiếng nữa, mà ánh mắt sắc bén nhìn cháu trai mình Hoắc Vân Hy, sắc mặt vẫn âm trầm kinh người, nhưng khóe môi ông nổi lên nụ cười châm biếm.

Trước đó ông nói không ít lời nhục mạ Hạ Lâm, nhưng cháu trai này của ông vẫn không lên tiếng, không làm ra hành động nào bảo vệ Hạ Lâm, lấy hiểu biết của người ông này về anh ta, trong lòng anh ta căn bản không muốn kết hôn, cho nên bây giờ ông không cần ngăn cản nữa, dù sao hôm nay bọn họ không kết hôn thành.

Hạ Lâm thấy Hoắc Vân Hy không nói hết, trong lòng càng sốt ruột, một tay kéo áo cưới, đi tới trước mặt Hoắc Vân Hy, nước mắt óng ánh nhìn anh ta: "Vân Hy, không sao, anh có lời gì cứ việc nói thẳng, nếu như… Nếu như anh không muốn… kết hôn với em, em… Em…"

Hạ Lâm cắn chặt môi dưới, nước mắt rơi xuống, không lên tiếng nữa, mà là ủy khuất nhìn Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy vốn áy náy và cảm kích cô ta, thấy cô ta ủy khuất đáng thương như vậy, sao anh ta có thể không động lòng trắc ẩn?

Nhíu chặt mày, trong đôi mắt đen xẹt qua tia nồng đậm không biết làm sao, giữa hai lông mày lướt qua vô hạn giãy giụa và do dự, môi mỏng từ đầu đến cuối mím chặt, không biết nên nói thế nào.

Anh ta không muốn kết hôn, nhưng không thể nói hủy bỏ hôn lễ làm Hạ Lâm và cả Hạ gia mất mặt.

Anh ta vốn cảm thấy thẹn với Hạ Lâm, nếu lúc này nói hủy bỏ hôn lễ, trong lòng anh ta sẽ càng thêm áy náy, cảm thấy thật có lỗi với cô ta.

Hạ Thanh Vinh một mực không lên tiếng lúc này cũng không nhìn nổi, mặc dù ông không vừa lòng con gái Hạ Lâm này, nhưng dù sao cũng là con ruột của ông, bây giờ cô ta bị ủy khuất lớn như vậy, ông cũng không thể mặc kệ.

469. Chương 469: Video Trình Diễn Xuất Sắc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đầu tiên ông ta lễ phép nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, giọng điệu tôn kính: 'Hoắc lão gia, Lâm Lâm nó không hiểu chuyện, nếu làm sai điều gì chọc ngài tức giận thì mong ngài tha lỗi, hôm nay là ngày vui của chúng nó, hy vọng Hoắc lão gia có thể cho tôi chút mặt mũi để cho bọn trẻ tự quyết định, nếu hôm nay Vân Hy còn nguyện lý lấy Lâm Lâm thì người lớn chúng ta chúc phúc, nếu Vân Hy không muốn chúng tôi sẽ không cưỡng cầu."

Lưu Như Hoa nghe Hạ Thanh Vinh nói thế cực kì không vui, vẻ mặt tức giận nhìn ông ta: "Hạ Thanh Vinh, ông nói cái gì đấy? Ông nói với cái người cổ lỗ sĩ đó làm gì? Hôm nay nếu không phải ông ta đột nhiên tới phá hư hôn lễ thì Vân Hy và Lâm Lâm đã sớm hoàn thành hôn lễ rồi, còn có cái gì mà nguyện hay không nguyện chứ? Vốn dĩ Vân Hy nguyện ý cưới Lâm Lâm cái này còn cần phải hỏi sao? Theo tôi thấy không cần hỏi gì hết, hôn lễ tiếp tục cử hành."

Dứt lời bà ta nhìn người chủ trì hôn lễ đang đứng ngây ngốc tức giận nói: "Hôn lễ cử hành bình thường, tiếp đến làm gì thì làm đi."

Bà ta vừa nói xong, khách khứa ở đây tôi nhìn anh anh nhìn cô sau đó nhìn bà ta, đột nhiên như vậy rồi còn cần tiếp tục hôn lễ nữa sao?

Hoắc Vân Hy nghe Lưu Như Hoa hói tiếp tục cử hành hôn lễ thì tay trái càng xiết chặt nhưng vẫn như cũ mím môi không nói gì nhưng trong lòng càng giãy giụa hơn.

Hạ Lâm thở phào nhẹ nhõm, trong mắt hiện lên ý cười, cô ta nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, thấy ông ta không còn phản đối như lúc nãy nữa, tuy trong lòng cảm thấy nghi hoặc nhưng không để ý nhiều, chỉ cần hôn lễ có thể tiếp tục cử hành là được.

Chờ cô ta thuận lợi gả vào Hoắc gia, cô sẽ từ từ thu thập cái lão già không chết này.

Người chủ trì hôn lễ nghe Lưu Như Hoa nói tiếp tục cử hành hôn lễ thì sửng sốt sau đó phản ứng lại liền cầm mic, giọng nói hài hước sinh động vang lên trong hội trường.

Nhân viên khách sạn được huấn luyện tốt đã nhanh chóng lau sạch hội trường.

Người chủ trì hôn lễ vừa cất tiếng, nhạc đệm vừa vặn vang lên.

Lê Hiểu Mạn thấy hôn lễ tiếp tục, nhướn mày nhìn Long Tư Hạo ở bên cạnh: "Tư Hạo, diễn xong rồi, em muốn đi về."

Vốn dĩ cô không có hứng thú tham gia hôn lễ của Hoắc Vân Hy và Hạ Lâm, nhưng mà nhiều người đang có tâm lý xem trò hay, cô cũng không ngoại lệ, cho nên mới ngồi ở đây xem diễn, nhưng hiện tại hôn lễ tiếp tục diễn ra, không có gì đẹp mà nhìn cô càng không có hứng thú chờ.

Long Tư Hạo nghe cô nói muốn về, anh nắm tay cô đưa lên môi hôn một cái, ánh mắt cưng chiều nhìn cô, giọng nói đầy thâm ý: "Hiểu Hiểu, trò hay thực sự còn ở phía sau, vừa rồi chẳng qua chỉ là chút nhạc đệm mà thôi."

Dứt lời anh cầm điện thoại gọi cho Lạc Thụy, đôi môi cong lên, giọng nói trầm lãnh: "Không khác là bao, trò hay có thể lên sân khấu rồi."

Lê Hiểu Mạn thấy anh nói xong liền tắt máy, đôi mắt cô đầy nghi hoặc nhìn anh.

Cô đang muốn hỏi có trò hay gì thì đột nhiên đèn trên sân khấu tắt đi.

Đèn vừa tắt, đại sảnh tối lại, may mắn đang là ban ngày nên không quá tối, nếu không hội trường sẽ chìm vào bóng đêm.

"Sao lại thế này?"

"Đúng thế! Sao lại thế này?"

……

Không ít khách khứa nghị luận sôi nổi lên.

Hạ Lâm, Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà, Lưu Như Hoa, Hạ Thanh Vinh đều nghi hoặc.

Ngay cả người chủ trì hôn lễ cũng chẳng hiểu gì.

Lúc này màn hình trong hội trường sáng lên, máy chiếu bắt đầu làm việc.

Màn hình xuất hiện bức ảnh, lại video vận động vô cùng kịch liệt.

Tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông và tiếng rên rỉ cực lớn của người đàn bà, âm thanh truyền hết hội trường, truyền đến lỗ tai mỗi người ở đây.

Khách khứa ồ lên, sau đó nhìn lên màn hình.

Rõ rang là hình ảnh vận động làm cho đám khách khứa căng mắt nhìn chằm chằm thân hình nữ chính, không phải là nữ chính hôn lên hôm nay Hạ Lâm hay sao?

Sắc mặt Lưu Như Hoa, Lý Tuyết Hà, Hoắc Vân Hy, Hạ Thanh Vinh khiếp sợ không thôi, hai mắt mở to nhìn chằm chằm hình ảnh hạn chế kia, đôi mắt không thèm chớp chỉ có hàng lông mi đang run rẩy.

Hạ Lâm càng không dám tin mở to mắt, đóa hoa cầm trong tay rơi xuống đất, sắc mặt như tờ giấy trắng hoảng sợ không thôi nhìn trên màn hình.

Hình ảnh trên đó cô ta cực kì quen thuộc, là cô ta và Lôi Dương lên giường với nhau.

Mà lúc này Lôi Dương cũng khiếp sợ không thôi nhìn màn hình, thân là đàn ông sắc mặt anh ta trắng bệch, trong mắt kinh hoảng và phẫn nộ.

Là ai, là ai tung đoạn clip này ra?

Chuyện anh ta và Hạ Lâm ở bên nhau vì sao lại bị người khác biết đến?

Là ai lén quay clip hai người bọn họ?

Không thể để clip này tiếp tục phát, nếu không anh ta xong đời rồi, Hạ Lâm cũng xong đời theo anh ta.

Bọn họ không còn mặt mũi mà tiếp tục sống ở thành phố K này nữa, thậm chí không còn mặt mũi mà sống tiếp,

Anh ta phẫn nộ không thôi, vọt tới bục hội trường giận dữ hét lên: "Video này là ai tung ra? Là ai tung ra? Mau tắt đi cho tôi."

Anh ta như con ruồi không đầu mất khống chế đi tìm chỗ tắt clip.

470. Chương 470: Video Trình Diễn Xuất Sắc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Lâm xiết chặt làn váy cưới trong tay hoảng sợ nhìn hình ảnh trên màn hình, liên tục lùi ra sau, không cẩn thận ngã xuống đất.

Sau đó khóc lóc như điên: "Không…Đây là giả tạo, đây là giả tạo, tôi không có…Tôi không có…Đây là giả, dừng lại, không được lại chiếu nữa, là ai…Là ai muốn hãm hại tôi? Là ai muốn hãm hại tôi?"

Cô ta từ dưới đất bò lên liền nhằm về phía người chủ trì hôn lễ đang bị đoạn clip làm cho kinh sợ, đưa tay tắt anh ta một cái, lại bóp cổ anh ta cả giận nói: "Có phải anh hay không? Có phải anh hay không? vì cái gì muốn hãm hại tôi? Vì cái gì?"

Người chủ trì hôn lễ bị cô ta bóp cổ, sắc mặt đỏ lên, anh ta nhìn Hạ Lâm như phát điên muốn giải thích nhưng cô ta lại không nghe.

Dù sao anh ta cũng là đàn ông, sức lực lớn hơn Hạ Lâm, thấy cô ta không nghe, anh ta kéo cánh tay cô ta đang bóp cổ mình ra, thoáng dùng sức đẩy, Hạ Lâm liền ngã ngồi ở trên mặt đất.

"Tắt nó đi, là ai giả tạo clip, không được chiếu, không được chiếu…"

Hạ Lâm ngã ngồi dưới đất điên cuồng hét, hiện tại cô ta không có thời gian mà đi xấu hổ, lúc này cô ta chỉ có một ý nghĩ chính là tắt đi đoạn clip đã phá hủy đời cô ta.

Cô ta kinh hoảng khóc lên: "Tắt nó đi, tắt…. huhu… tắt, không cần chiếu, không cần chiếu…"

Cô ta muốn bò dậy đi tìm chỗ tắt clip nhưng vì nóng vội, váy cưới lại dài, cô ta bò dậy lại ngã, cả người lăn quay vô cùng chật vật.

Khách khứa trong hội trường thấy cô dâu như thiên tiên vừa nãy còn xinh đẹp như thế lúc này như kẻ điên, tất cả đều khinh thường trào phúng nhìn cô ta.

Cả hội trường như nổ tung, xung quanh đầy tiếng nghị luận.

Lưu Như Hoa hồi phục tinh thần vọt tới trước mặt Hạ Lâm, đôi tay đỡ vai cô ta vẻ mạt đau đớn hỏi: "Lâm Lâm, còn nói cho mẹ biết đó là chuyện gì hả? Sao lại thế này? Sao còn lại cùng tên lưu manh Lôi Dương đó ở với nhau? Con.. con muốn mẹ tức chết sao? Mặt mũi Hạ gia chúng ta đều bị con làm cho mất hết, sao con không biết cố gắng như vậy?"

Sắc mặt Hạ Thanh Vinh tái mét, hai tay gắt gao xiết chặt, lồng ngực tức giận mà phập phồng, hận không thể tiến lên đánh cho Hạ Lâm một trận.

Ong ta sống nửa đời người chưa bao giờ mất mặt như ngày hôm nay, điều này làm cho ông ta sau này còn mặt mũi nào mà sống trên đời này nữa, có đứa con gái thất đức như vậy ông ta hận không thể chết quách đi.

Hạ Thanh Vinh cảm thấy vô cùng mất mặt, cả Hạ gia đều cảm thấy mất mặt, mọi người vừa khinh thường vừa thống hận nhìn Hạ Lâm, tức giận hận không thể ăn tươi nuốt sống cô ta.

Mà Hoắc Nghiệp Hoằng ban dầu yêu cầu hủy bỏ hôn lễ lúc này lại thong thả ngồi xem kịch vui.

Lúc ông ta nhìn thấy clip thì khá bình tĩnh, như đã sớm biết sự tồn tại của đoạn clip này.

Duy nhất làm cho ông ta nghi hoặc là ai tung nó ra, mà sáng nay có người cố ý tặng đoạn clip này cho ông ta là ai?

Rốt cuộc đó là kế hoạch của ai?

Mục đích của hắn là cái gì? Là tới phá hư hôn lễ? Hay vẫn là huỷ hoại Hạ gia?

Giờ phút này Hoắc Vân Hy như bị sấm bổ xuống, bình tĩnh đứng ở tại chỗ, từ lúc video chiếu đến bây giờ đôi mắt anh ta vẫn chưa dời khỏi màn hình, khuôn mặt tuấn tú âm lệ làm cho người ta sợ hãi, đôi mắt tràn đầy tức giận lửa giận như thiêu đốt hừng hực.

Anh ta vẫn luôn xem Lôi Dương là bạn tốt nhất của mình, đối với Hạ Lâm đầy áy náy và cảm kích, hai người này ngoại trừ Lê Hiểu Mạn thì đó là người quan trọng nhất với anh ta.

Vậy mà chính họ lại phản bội anh ta.

Nếu không phải nhìn đến đoạn video này, anh ta thật không dám tin tưởng Hạ Lâm - người luôn miệng nói chỉ yêu anh ta, cả đời không phải anh ta không gả lại lén dấu anh ta gian díu với Lôi Dương, anh ta hận không thể băm thây bọn họ thành ngàn mảnh.

Anh ta xiết chặt lòng bàn tay, quanh người đều là sát ý lúc nào cũng có thể bùng nổ tiến lên mà giết chết Hạ Lâm.

Lê Hiểu Mạn vốn đang ngồi xem kịch vui nhìn thấy đoạn clip, đôi mắt cô mở to từ trên ghế đứng lên, ánh mắt không dám tin nhìn hình ảnh trên màn hình.

Sao Hạ Lâm và Lôi Dương lại ở bên nhau, quá kinh ngạc rồi.

Diễn thật tốt, cô thật muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Ác giả ác báo, cô thật muốn nhìn Hạ Lâm và mẹ cô ta sau này định làm thế nào đây.

Loại người giống như bọn họ cô sẽ không đồng tình mà chỉ ngóng trông ông trời nhanh thu thập bọn họ.

Long Tư Hạo ngồi bên cạnh thấy cô kích động liền duỗi tay kéo cô ngồi xuống, ôm lấy eo cô để cô dựa vào lòng mình.

Anh gắt gao nhìn cô, đôi mắt đầy sự trêu chọc, nhếch môi nở nụ cười xinh đẹp: "Hiểu Hiểu, mắt không thèm nháy, thế nào? Xem nghiện rồi sao? Chờ em sinh con xong chúng ta có thể vừa nhìn vừa… ưm.."

Khuôn mặt Lê Hiểu Mạn đỏ lên, không chờ anh nói xong đã duỗi tay che kín miệng anh, không cần anh nói hết cô đã biết anh muốn nói gì.

Cái người đàn ông hư hỏng này lúc nào cũng không quên nói những lời làm cho người ta đỏ mặt.

Nhìn người đàn ông hư hỏng mà lại nghiêm trang, ưu nhã tôn quý từ trong xương.

Cô ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, nhướn mày hỏi: "Tư Hạo, anh nói thật đi, có phải đoạn clip này là anh giở trò quỷ không? Cái này… còn bao lâu nữa?"

Khách khứa toàn bộ đại sảnh nghị luận âm thanh làm cho người ta mặt đỏ tim đập nhanh kia, tuy là tiếng của Lôi Dương và Hạ Lâm nhưng tố chất của cô chưa được tu luyện mạnh mẽ như Long Tư Hạo, nhìn hình ảnh như vậy mà sắc mặt của anh còn có thể thản nhiên như đang xem bộ phim bình thường vậy.

Cô cảm thấy nhưng đang cùng khách khứa trong hội trường xem phim A, cảm giác này làm cho cô cảm thấy không được tự nhiên.

Long Tư Hạo thấy cô xấu hổ, anh cưng chiều xoa đầu cô: "Ngốc, đã sắp làm mẹ rồi còn xấu hổ vậy sao? Ừ, chờ em sinh con xong anh phải rèn luyện tố chất tâm lý cho em một chút…"

Nói đến đây, ánh mắt anh nhìn lên màn hình sau đó lại cưng chiều nhìn Lê Hiểu Mạn: "Đừng nóng vội, trò hay còn tiếp ở đằng sau."

471. Chương 471: Chân Tướng, Vở Kịch Ngoạn Mục Bùng Nổ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nghe vậy, kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo, lại nhìn màn hình lớn.

Đoạn video tim đập đỏ mặt kia vẫn không ngừng, chỉ cách mấy giây, một hình ảnh khác xuất hiện trên màn hình lớn.

Nhân vật chính vẫn là Hạ Lâm và Lôi Dương, chẳng qua lần này hai người không diễn màn kích tình không ngớt vừa rồi.

Trong video, Hạ Lâm đang uống rượu, mặt đầy phiền muộn căm hận, còn Lôi Dương vốn đang hút thuốc lá, sau đó dập tàn thuốc đi tới trước, cướp ly rượu trong tay Hạ Lâm.

Lôi Dương bỏ ly rượu lên bàn, đưa tay kéo Hạ Lâm đứng lên, ánh mắt tức giận nhìn cô ta: "Lâm Lâm, đừng quên em đang mang thai, em không thể uống rượu, chẳng lẽ em không muốn đứa bé của em và Hoắc Vân Hy nữa?"

"Đứa bé?" Hạ Lâm hí mắt, liếc Lôi Dương, đưa tay vỗ bụng hơi nhô lên của cô ta, nói: "Đứa bé ở đâu ra? Tôi… Lôi Dương, tôi nói thật cho anh! Tôi căn bản không mang thai, vì lấy được Hoắc Vân Hy, tôi mới gạt anh ấy tôi mang thai…"

…

Lời của Hạ Lâm và Lôi Dương thông qua loa truyền ra hội trường không sót một chữ, tân khách nghe lại xôn xao, tất cả đều đưa ánh mắt khinh bỉ trào phúng nhìn Hạ Lâm, tiếng nghị luận lại nổi lên bốn phía.

"Thì ra là giả mang thai!"

"Đáng ghét, thật không biết xấu hổ."

…

Lôi Dương vốn đang tìm phòng điều khiển để tắt video nghe được cũng sửng sốt, đôi mắt không dám tin nhìn màn hình lớn, làm thế nào cũng không nghĩ tới phía sau còn có đoạn này.

Màn kích tình vừa rồi của Hạ Lâm và Lôi Dương đã khiến Hoắc Vân Hy, Lý Tuyết Hà, Lưu Như Hoa, Hạ Thanh Vinh khiếp sợ, bây giờ Hạ Lâm lại nói mình giả mang thai, khiến đám người bị chấn động, tức giận đến đỏ mặt, hận không thể lập tức xông lên đánh Hạ Lâm một trận.

Lý Tuyết Hà nhìn thấy video kích tình của Hạ Lâm và Lôi Dương đã tức giận, bây giờ nghe cô ta nói không có mang thai, còn lừa bọn họ lâu như vậy, xem bọn họ là khỉ mà đùa giỡn, bà giận đùng đùng vọt tới trước mặt Hạ Lâm.

Sau đó giơ tay hung hãn tát cô ta, chỉ mặt cô ta, mặt đầy khinh bỉ chê bai, tức giận mắng: "Cô đồ không biết xấu hổ, không biết liêm sỉ, tiện nhân không biết xấu hổ này, cô lại dám gạt Vân Hy chúng tôi? Cô lại dám giả mang thai? Còn dám làm ra chuyện xấu xa hạ tiện với người đàn ông không ra gì sau lưng Vân Hy chíng tôi, tôi khinh, Vân Hy chúng tôi lại gặp tiện nhân bại hoại không biết xấu hổ cô, Hạ gia dù gì cũng là danh môn vọng tộc, lại ra kẻ hèn hạ như cô, cô làm Hạ gia mất mặt, lão gia nói đúng, loại hạ tiện như cô căn bản không có tư cách gả cho Vân Hy chúng tôi, phi, cô chỉ thích hợp gả cho súc sinh không bằng chó má, Hạ gia có tiểu tiện nhân bôi xấu môn phong như cô, mặt mũi tổ tông đều mất hết, nếu tôi là cô, lập tức đi đập đầu tự tử, tiểu tiện nhân không biết xấu hổ…"

Lý Tuyết Hà giống như nuốt pháo, đùng đùng mắng không ngừng, dường như không có ý dừng lại.

Hạ Lâm bị mắng, điềm đạm đáng yêu khóc quát lên: "Dì… Dì nghe cháu nói, chuyện không phải như vậy, đều là hiểu lầm, là hiểu lầm… hu hu… Đây thật sự là hiểu lầm, là có người hãm hạm cháu…"

Hạ Thanh Vinh, Lưu Như Hoa và gia tộc Hạ thị nghe Lý Tuyết Hà không ngừng mắng chửi, thịt trên mặt run lên, chỉ cảm thấy mất mặt tột cùng.

Nhất là thân thích dòng thứ tham gia hôn lễ, nghe Lý Tuyết Hà đùng đùng mắng chửi, chợt cảm thấy mặt mũi bị quét sạch đi, hận không thể tìm cái lỗ để chui xuống, hoặc là hận không thể giờ phút này mình vô hình.

Cả Hạ gia mất hết mặt mũi, điều này khiến bọn họ sau này không ngóc đầu lên gặp người ở thành phố K được nữa.

Trong lòng tất cả mọi người gia tộc Hạ gia, Hạ Lâm nghiễm nhiên trở thành kẻ thù, hôm nay cô ta cho dù không bị xấu hổ đến chết cũng khó trở về Hạ gia, vì những thân thích trong gia tộc Hạ thị tuyệt đối sẽ không cho phép người bôi nhọ môn phong Hạ gia trở lại Hạ gia.

Mà Hạ Thanh Vinh cũng sẽ không cho phép Hạ Lâm trở lại Hạ gia.

Mắt ông đỏ bừng, ánh mắt sắc bén tràn đầy thất vọng và tức giận nhìn Hạ Lâm đang khóc, đứng tại chỗ, không có ý đi ngăn cản Lý Tuyết Hà chửi rủa Hạ Lâm.

Lưu Như Hoa cũng dáng vẻ chỉ tiếc rèn sắc không thành thép nhìn Hạ Lâm, ngay cả bà cũng không biết, đứa con gái này của bà lại giả mang thai.

Ban đầu bà đoạt Hạ Thanh Vinh từ trong tay Lê Tố Phương cũng hao tốn không ít tâm tư, dùng không ít thủ đoạn, nhưng bà mang thai thật, bà đau lòng ôm đầu, đứa con gái này sao không nhận được chân truyền của bà, vở kịch giả mang thai thật sự rất không cao minh.

Ngại vì hiện tại Hạ Lâm thành kẻ thù của Hạ gia, bà cũng mặt đầy khó chịu, không tiến lên đỡ Hạ Lâm.

Mặc dù là con gái ruột, nhưng hôm nay con gái ruột làm bà mất hết mặt mũi, bà chỉ sợ sau này Hạ Thanh Vinh sẽ không để bà trong mắt nữa, nói không chừng còn vì chuyện này mà ly dị với bà, cho nên tạm thời không đi giúp Hạ Lâm.

Cho dù là con gái ruột, lúc này bà cũng phải dằn lòng.

Hai mắt Hoắc Vân Hy đỏ thẫm nhìn Hạ Lâm mặt mũi xấu xí trên màn hình và Hạ Lâm bình thường tưởng chừng như hai người, ánh mắt sắc bén mà lạnh như băng, nổi lên nồng đậm hận ý và sát ý, gân xanh trên trán đã sớm bùng lên.

Trên màn hình lớn, Hạ Lâm vẫn còn tiếp tục "bùng nổ".

"Lôi Dương, bây giờ anh bảo tôi từ bỏ, tôi không cam lòng, tôi đổi ý, tôi không chỉ muốn Lê Hiểu Mạn lưu lạc xứ lạ, tôi còn muốn cô ta chết ở đó, anh cho những ngư dân kia âm thầm giải quyết cô ta, tốt nhất là để những ngư dân đói khát kia cưỡng gian cô ta trước, sau đó giết, vứt thi thể cô ta xuống đại dương nuôi cá mập."

Nghe Hạ Lâm nói, Lê Hiểu Mạn ngồi ngay ngắn đứng lên, ánh mắt lạnh lẽo thẳng tắp nhìn màn hình lớn, tay mảnh khảnh nắm thật chặt.

Thì ra cô bị Lôi Dương ném ra đảo cá, người xúi giục chân chính phía sau lại là Hạ Lâm.

Cô lạnh lùng cong môi, trong mắt thoáng qua lạnh lẽo và châm chọc, Hạ Lâm có ngày hôm nay, là báo ứng của cô ta.

Sau đó cô ngồi xuống, nhìn chằm chằm Long Tư Hạo, ánh mắt nổi lên hơi nước xúc động: "Tư Hạo, anh đã sớm biết em bị Lôi Dương ném ra đảo là Hạ Lâm sai khiến đúng không? Cho nên hôm nay, em có thể hiểu là anh trả thù thay em không? Có phải anh… luôn đợi cơ hội này không?"

Mặc dù Long Tư Hạo không trực tiếp thừa nhận video này từ tay anh, nhưng trước đó anh luôn nói xem kịch, khi thấy video, vẻ mặt như thường, không có bộ dáng khiếp sợ, rõ ràng đã biết trước chuyện này.

Còn cú điện thoại anh vừa gọi cho Lạc Thụy, có thể chứng minh chuyện video này là anh bày kế.

472. Chương 472: Chân Tướng, Vở Kịch Ngoạn Mục Bùng Nổ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mắt Long Tư Hạo đầy ý cười, ôn nhu thâm tình nhìn cô, bàn tay cưng chiều nhéo chóp mũi cô, môi mỏng cong lên: "Hiểu Hiểu thông minh rồi, không cần anh giải thích cho em đã có thể đoán được mục đích của anh."

Lời của anh không thể nghi ngờ là gián tiếp thừa nhận, chuyện video hôm nay là một tay anh bày kế, hơn nữa mục đích chính là hả giận, trả thù thay Lê Hiểu Mạn.

Phần yêu thương này của anh khiến Lê Hiểu Mạn xúc động, lệ nóng doanh tròng, cắn chặt môi, không để ý ở đâu, có ai, nhào vào trong ngực Long Tư Hạo, hai tay ôm cổ anh, chủ động dâng lên nụ hôn sâu.

Long Tư Hạo vì hành động bất chợt này của cô mà sững sờ, sau đó trực tiếp kéo cả người cô vào ngực, để cô ngồi trên đùi anh, bàn tay bấu vào sau ót cô, cho nụ hôn này sâu hơn.

Hai người bọn họ không chút cố kỵ hôn đến kinh thiên động địa, khó phân khó bỏ, bên kia Hạ Lâm khóc rung chuyển trời đất, nước mắt rơi như mưa.

Tất nhiên không thiếu tân khách chỉ điểm và khinh bỉ chửi rủa cô ta.

Hạ Lâm đã tan vỡ, Hoắc Vân Hy đứng đó bất động như ngọn núi, đôi mắt đỏ thẫm căm hận nhìn màn hình chằm chằm, quanh thân bao phủ hơi thở rét lạnh khiếp người.

Còn ba mẹ cô, cái gọi là thân thích, không có một ai tiến lên đỡ cô ta dậy, an ủi cô ta, giúp cô ta.

Lý Tuyết Hà và liên tục chửi mắng, mà video vẫn tiếp tục phát nhiều hình ảnh ở sau.

Trong video, Lôi Dương nhìn Hạ Lâm vẻ mặt âm độc, hai mắt híp lại, sau đó mặt lạnh nói: "Lâm Lâm, tôi biết em trước kia không ác độc như vậy, vì Hoắc Vân Hy, em xem em biến thành bộ dạng gì, giống như một độc phụ."

"Tôi giống độc phụ?" Hạ Lâm ngước mắt nhìn Lôi Dương, hung hãn nheo mắt, giọng khinh thường nói: "Lôi Dương, anh lại nói tôi như vậy? Anh tốt bao nhiêu, anh dựa vào danh hiệu Đại thiếu gia Lôi gia, trong tối, anh ăn trộm gà trộm chó, chuyện phạm pháp, anh không làm à? Anh và đám lưu manh côn đồ xã hội kia có gì khác nhau?"

"Hạ —— Lâm!"

Lời Hạ Lâm chọc giận Lôi Dương, anh ta tức giận nhìn cô ta: "Chẳng lẽ tôi làm những chuyện đó không phải vì em sao? Em vì giá họa Lê Hiểu Mạn ngoại tình, muốn tôi bỏ thuốc cô ta trong ngày kỷ niệm kết hôn của cô ta và Hoắc Vân Hy, còn muốn tôi tìm mấy tên lưu manh cưỡng gian cô ta."

...

"Được, em muốn tôi đếm từng cái một cho em nghe có phải không? Đêm kỷ niệm kết hôn của Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy, em muốn tôi bỏ thuốc Lê Hiểu Mạn sau lưng Hoắc Vân Hy, trong tiệc Lăng gia, em vì để cho truyền thông biết quan hệ của em và Hoắc Vân Hy mà muốn tôi sắp xếp ký giả làm bộ nhận ra Lê Hiểu Mạn, sau đó công kích cô ta, em nói muốn cô ta biến mất, vì em, tôi đưa cô ta ra đảo cá không ai tìm được..."

...

"Ai nói Vân Hy không thương tôi, anh ấy yêu tôi, anh ấy chẳng qua tạm thời bị Lê Hiểu Mạn mê hoặc mà thôi, nếu anh ấy không thương tôi, sẽ không ở chung một chỗ với tôi sau lưng Lê Hiểu Mạn, vì tôi, anh ấy và Lê Hiểu Mạn kết hôn một năm, cho tới nay anh ấy chưa từng chạm vào cô ta, đây không phải là yêu thì là cái gì?"

"Đó là vì em sử dụng thủ đoạn." Lôi Dương đưa tay nâng cằm cô ta, hai mắt nhìn cô ta chằm chằm: "Em đừng ngốc, nếu không phải 10 năm trước, em lừa gạt Hoắc Vân Hy nói là em cứu anh ta, anh ta sẽ ở chung một chỗ với em sao? Vụ bắt cóc 10 năm trước, người liều mạng cứu Hoắc Vân Hy chính là Lê Hiểu Mạn chứ không phải là em, chỉ vì Hoắc Vân Hy tỉnh lại nhìn thấy em, em liền nói là em cứu anh ta, vì thế, Hoắc Vân Hy mới có thể thất vọng về Lê Hiểu Mạn, mới có thể nhớ em, mới có thể giữ lòng cảm kích với em, là em khiến anh ta sinh lòng hiểu lầm Lê Hiểu Mạn, khiến anh ta từng bước một thờ ơ với Lê Hiểu Mạn, em mới thừa cơ xen vào, em tỉnh lại đi! Hoắc Vân Hy chỉ vì cảm kích em mới có thể ở chung một chỗ với em, anh ta không nhìn rõ lòng mình, cho là yêu em, bây giờ hẳn anh ta đã nhìn rõ."

Cuối cùng là thanh âm Hạ Lâm đầu độc Lôi Dương.

"Lôi Dương, không phải anh thích tôi sao? Hôm nay tôi là của anh."

"Ừm... Lôi Dương, muốn tôi, tôi là của anh, muốn tôi..."

...

Trong video, tân khách toàn trường đều thấy rõ là Hạ Lâm quyến rũ Lôi Dương, cũng thấy rõ mặt mũi chân thực dưới bề ngoài nhu nhược của cô ta, không có chút tư chất nào của danh môn thiên kim nên có, âm hiểm, ác độc, đố kỵ, giả nhân giả nghĩa, làm người ta cực kỳ chán ghét.

Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo kết thúc nụ hôn, video cũng tạm ngừng, hình ảnh sau cùng dừng ở một màn Hạ Lâm chủ động quyến rũ Lôi Dương, vẻ mặt buồn nôn kia của cô ta dọi vào mắt tất cả tân khách.

Hội trường nhất thời vang lên tiếng châm chọc, tiếng mắng rung trời, còn thiếu dùng nước miếng nhấn chìm cô ta.

Mắt Hạ Lâm đã sớm khóc sưng đỏ, ngã ngồi dưới đất giống như bị rút đi hồn phách, chật vật không chịu nổi.

Nghe những thanh âm chửi rủa, khinh bỉ và giễu cợt cùng với những ánh mắt châm chọc chê bai kia, giống như hàng vạn mũi nhọn đâm vào tim cô ta, máu tươi chảy đầm đìa, đau không thở nổi, cô ta chỉ cảm thấy xấu hổ, khó chống đỡ, hận không thể đập đầu chết.

473. Chương 473: Đi Chết Đi, Tôi Giết Cô (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mặc dù vừa rồi vẫn đang chìm đắm trong nụ hôn nóng bỏng của Long Tư Hạo, nhưng âm thanh trong hội trường hôn lễ quá lớn, Lê Hiểu Mạn vẫn nghe thấy những "ảnh nóng" kia của Hạ Lâm.

Thì ra người thực sự đứng sau màn thiết kế vụ cô ngoại tình, muốn hủy sự trong sạch của cô trong đêm hôm kỷ niệm ngày cưới của cô và Hoắc Vân Hy đó là Hạ Lâm. Hoắc Vân Hy là người chết thay cho cô ta và Lôi Dương.

Cô không ngờ rằng chuyện phát sinh ở trong yến tiệc ở Lăng gia kia, lại cũng là Hạ Lâm bày kế, khó trách mấy ký giả kia có thể nhận ra cô, còn nói cô là tiểu tam phá hư chuyện tình cảm của em gái mình và em rể, thfi ra mấy ký giả đó đều là do cô ta an bài.

Bây giờ, cuối cùng cô cũng đã biết tại sao, sau vụ bắt cóc mười năm trước, Hoắc Vân Hy đột nhiên càng ngày càng lãnh đạm với cô, thì ra cũng bởi vì Hạ Lâm khiến anh ta cho rằng người lúc đó không để ý đến sinh tử cứu anh ta là Hạ Lâm mà không phải là Lê Hiểu Mạn cô.

Lấy tính cách có ơn tất báo của Hoắc Vân Hy, tự nhiên là anh ta sẽ nhìn Hạ Lâm bằng con mắt khác, trong lòng tràn ngập cảm kích.

Có lẽ khi đó, Hoắc Vân Hy bắt đầu thất vọng về cô.

Ngược lại là, cô không ngờ rằng, từ mười năm trước Hạ Lâm đã bắt đầu tính toán.

Mặc dù những điều này đều là Hạ Lâm giở trò quỷ, coi như Hoắc Vân Hy là "Người bị hại", nhưng chuyện của cô và Hoắc Vân Hy cũng đã trở thành quá khứ rồi.

Ngay cả khi ngày hôm nay chân tướng được làm rõ thì như thế nào, Lê Hiểu Mạn của hôm nay đã không phải là Lê Hiểu Mạn của ngày xưa sẽ vây quanh Hoắc Vân Hy nữa rồi.

Bây giờ, trong mắt trong lòng của Lê Hiểu Mạn chỉ có một người, đó chính là Long Tư Hạo.

Thời khắc này, cô cảm thấy, cho dù cô có mất đi toàn bộ thế giới cũng se không quan trọng, chỉ cần Long Tư Hạo yêu cô sâu nặng còn bồi ở bên cạnh cô là đủ rồi.

Bất kỳ ai làm tổn thương cô phản bội cô đều không quan trọng, đều trở thành mây khói mà thôi, trong lòng cô chỉ quan tâm đến người đàn ông "Xấu" bên cạnh, cha của bảo bảo trong bụng cô—— Long Tư Hạo.

Cô nhìn về phía Long Tư Hạo đẹp trai đến nỗi khiến người ta hít thở khó khăn bên cạnh, trong mắt ngưng tụ nồng đậm thâm tình, đôi môi phấn hồng khẽ nở nụ cười xinh đẹp, giọng nói dịu dàng chan chứa tình cảm: "Tư Hạo, em muốn nói với anh có đôi lời, mặc dù bây giờ không phải là lúc nói, nhưng em thật rất muốn nói…"

Long Tư Hạo thâm tình nhìn cô, đôi mắt tràn đầy ý cười, ngón tay thon dài cưng chiều vuốt cái mũi nhỏ nhắn của cô, môi mỏng cong lên: "Nha đầu ngốc, muốn nói cái gì?"

Lê Hiểu Mạn hít thật sâu, khuôn mặt của cô đỏ dần lên, cô lấy hết dũng khí, đôi mắt trong suốt xinh đẹp chăm chú nhìn Long Tư Hạo, đôi môi phấn hồng khẽ mở, giọng nói nhỏ nhẹ êm tai: "Em —— yêu —— anh."

Nghe thấy ba chữ này, đôi mắt của Long Tư Hạo càng nồng đậm ý cười, anh cúi đầu xuống hôn lên đôi môi căng mọng mê người của cô, ngón tay thon dài khẽ nâng cằm của cô lên, anh nở nụ cười quyến rũ nói: "Xem ra Hiểu Hiểu của anh lại bị anh cảm động rồi."

Lê Hiểu Mạn vòng hai tay lên ôm lấy cổ của Long Tư Hạo, cô tựa cả người vào trong ngực anh, bàn tay nhỏ bé nhéo lỗ mũi của anh, cô nhướn mày cười nói: "Đúng vậy! Anh luôn biết cách lung lạc lòng người, mà hết lần này tới lần khác em lại dễ dàng cảm động, để anh được như ý, bại hoại."

Giọng nói của cô nhu mì êm tai, lúc này dường như tất cả mọi thứ xung quanh đều biến thành hư ảo, trong mắt trong lòng cô chỉ có hình bóng của Long Tư Hạo mà thoo.

"Đàn ông không xấu đàn bà không thương!" đôi mắt tràn đầy ý cười của Long Tư Hạo nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, anh trầm thấp nói: "Xem xong kịch rồi, chúng ta có thể đi về."

Dứt lời, anh và cô cùng đứng lên, lúc đang chuẩn bị rời khỏi hội trường hôn lễ, Hoắc Vân Hy vừa rồi còn sừng sững bất động đột nhiên dùng khí thế khiếp người vọt tới trước mắt Hạ Lâm giống như một con dã thú nổi cơn điên vậy, anh ta vươn tay ra bóp lấy cổ cô ta, kéo thân thể của cô ta lên khỏi mặt đất.

Sắc mặt của anh ta cực kỳ âm trầm, gân xanh nổi chằng chịt trên trán, đôi mắt đỏ ngầu hừng hực lửa giận như thiêu như đốt và nồng nặc sát ý, anh ta giận dữ hét lên: "Hạ Lâm, thì ra tất cả những thứ này đều là do cô gây nên, từ mười năm trước cô đã bắt đầu lừa gạt tôi, khiến tôi hiểu lầm Mạn Mạn, vì người phụ nữ rắn rết như cô, tôi một lần lại một lần làm tổn thương cô ấy, là cô làm hại tôi mất đi Mạn Mạn, tôi muốn giết cô."

"Cái con tiện nhân này, một lần lại một lần muốn đẩy Mạn Mạn vào chỗ chết, sao lòng dạ của cô ác độc như vậy, cô nên xuống địa ngục đi, đi chết…"

Đôi mắt của Hoắc Vân Hy đục ngầu tràn đầy sát ý, cả người tản ra lệ khí, anh ta nghiến răng nghiến lợi nói xong thì gia tăng lực độ trên tay.

474. Chương 474: Đi Chết Đi, Tôi Giết Cô (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hạ Lâm bị bóp cổ khiến cho mặt đỏ lên, hai chân cách mặt đất, cô ta dường như chỉ còn lại nửa hơi thở, vô lực vỗ Hoắc Vân Hy đang ở trong trạng thái nổi điên, âm thanh yếu ớt vô lực: "Vân… Vân Hy… để… buông tay… anh… anh nghe em… nói… em… khụ… khụ… chờ…"

Một màn này làm không ít tân khách đều khiếp sợ trợn to mắt nhìn, nhưng không có ai tiến lên ngăn cản.

Lý Tuyết Hà và Lưu Như Hoa thấy Hạ Lâm sắp bị Hoắc Vân Hy nổi điên bóp chết, hai người lập tức lo lắng tiến lên, đưa tay gỡ tay của Hoắc Vân Hy ra.

Thế nhưng tay trái của Hoắc Vân Hy giống như là làm bằng sắt vậy, tay của anh ta bóp cổ Hạ Lâm thật chặt, gỡ thế nào cũng không tách ra được.

Lưu Như Hoa thấy vậy, bà ta kinh hoảng nhìn Hoắc Vân Hy đang nổi giận đùng đùng, vội vàng nói: "Vân Hy, cháu… cháu đừng xung động, đây có lẽ là hiểu lầm, Lâm Lâm… con bé không cố ý, cháu… cháu mau buông tay… mau buông tay ra!"

Mặc dù bây giờ Lưu Như Hoa cũng hận không thể dạy dỗ Hạ Lâm thật tốt, mặt mũi bà ta bị mất hết như vậy, thì sau này sao có thể ra ngoài gặp người, thế nhưng dù sao Hạ Lâm cũng là con gái ruột của bà ta, dù bà ta có nhẫn tâm thế nào đi nữa cũng không thể mặc kệ cô ta được.

Hoắc Vân Hy như không nghe thấy lời của Lưu Như Hoa vậy.

Mấy ký giả được mời tới thấy một màn trong hội trường hôn lễ này, dĩ nhiên là điên cuồng chụp ảnh.

"Tách tách tách tách…" tiếng chụp ảnh thi nhau vang lên.

"Không được chụp… Không được chụp…" Lý Tuyết Hà thấy vậy, vừa hầm hừ không cho phép chụp ảnh, vừa chắn ở trước người Hoắc Vân Hy, lo lắng nhìn anh ta nói: "Vân Hy, mẹ biết bây giờ con rất tức giận, nhưng bây giờ có nhiều người ở đây như vậy, chúng ta vẫn nên tự giải quyết riêng chuyện này, nếu con bóp chết con tiểu tiện nhân ở ngay trước mặt nhiều người như vậy, thì con sẽ phải cõng trên lưng tội danh giết người, vì cái con tiểu tiện nhân này thì không đáng giá chút nào, con mau buông tay ra, mau buông tay ra!"

Ngoài Lý Tuyết Hà khuyên Hoắc Vân Hy buông tay, họ hàng thân thuộc Hoắc thị, cùng với không ít tân khách đồng tình với Hoắc Vân Hy tiến lên khuyên nhủ anh ta đừng vì Hạ Lâm mà đeo tội danh giết người trên người.

Nhưng mặc kệ những người này khuyên như thế nào, Hoắc Vân Hy đều không buông tay, mà hai tay của Hạ Lâm đã dần rũ xuống, đôi mắt dần trắng dã ra, hơi thở yếu ớt.

Lúc này, Lôi Dương vừa nãy chạy ra hội trường hôn lễ để đi tìm phòng điều khiển vừa vặn trở lại, thấy Hoắc Vân Hy bóp cổ Hạ Lâm, anh ta lập tức xông lên phía trước, giận dữ hét lên: "Hoắc Vân Hy, dừng tay."

Lúc này, vẻ mặt của Hoắc Nghiệp Hoành vẫn luôn không lên tiếng tương đối bình tĩnh, ông ta chống quải trượng, được chị Lâm đỡ đi lên trước, đôi mắt tinh tường nghiêm khắc nhìn vẻ mặt của Hoắc Vân Hy đang âm trầm kinh người, ông ta nghiêm giọng nói: "Vân Hy, người phụ nữ này còn chưa xứng để cháu tự mình động thủ, đừng làm bẩn tay mình."

Hoắc Vân Hy không nghe lời của những người khác nửa câu, nhưng anh ta nghe lọt tai lời của Hoắc Nghiệp Hoành.

Đôi mắt đỏ ngầu của anh ta lạnh lùng nhìn Hạ Lâm, rồi buông lỏng tay.

Mà khi anh ta vừa buông lỏng tay ra, thì Hạ Lâm liền vô lực té xuống đất.

"Lâm Lâm…" Lôi Dương thấy vậy, anh ta lập tức tiến lên đưa hai tay ra đỡ lấy cô ta.

Mà Lưu Như Hoa tức giận đẩy anh ta ra, mặt đầy khinh bỉ hét: "Đừng đụng vào con gái tôi, cậu làm hại nó còn chưa đủ sao?"

Dứt lời, bà ta lắc lắc Hạ Lâm đã hôn mê bất tỉnh, lo lắng hô to: "Lâm Lâm… con tỉnh lại đi… Lâm Lâm… Mau gọi xe cứu thương…"

Các tân khách quanh đó không người nào để ý đến hai người Lưu Như Hoa và Hạ Lâm.

Hạ Thanh Vinh ngưng trọng nhìn Hạ Lâm đang được Lưu Như Hoa ôm, ông ta gọi điện thoại cấp cứu, rồi đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo, ông ta áy náy nhìn cô nói: "Mạn Mạn, cha thay Lâm Lâm xin lỗi con, thật xin lỗi!"

Sau đó, ông ta khom người, thân hình cao lớn cong thành chín mươi độ, trịnh trọng nói xin lỗi với Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn Hạ Thanh Vinh đang thực hiện "Đại lễ " này với mình, trái tim của cô khẽ run lên, cô không tự chủ lui về sau một bước.

Long Tư Hạo ở bên cạnh sợ cô ngã nhào, anh kịp thời đưa tay ra đỡ cô, anh chăm chú nhìn cô, thấp giọng nói: "Hiểu Hiểu, em không sao chứ."

Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu với Long Tư Hạo, cô mỉm cười nói: "Em không sao."

Cô lại nhìn về phía Hạ Thanh Vinh lần nữa, thấy ông ta vẫn duy trì tư thế vừa nãy như cũ, cúi đầu, mặt đầy áy náy.

Cảm xúc trong mắt cô dần trở nên phức tạp, cô nhíu chặt mày lại, ông ta đã từng là người cha mà cô thương yêu nhất, cũng là người cha mà cô đã từng kính yêu nhất, thế nhưng từ lúc ông ta phản bội mẹ cô, từ bỏ các cô, ông ta đã trở thành vết sẹo vĩnh viễn không bao giờ khép miệng lại được ở trong lòng cô.

475. Chương 475: Đi Chết Đi, Tôi Giết Cô (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bởi vì ông ta, cô đã thương tâm, đã thất vọng, đã thống hận, và cho tới bây giờ, trái tim của cô vẫn tồn tại ngăn cách với ông ta.

Điều khiến cho cô thống khổ là, rõ ràng cô và ông ta là hai cha con huyết mạch tương liên, thế nhưng lại giống như hai người xa lạ.

Cô thật sự không nghĩ ra, tại sao trên đời này lại có người vô tình giống như ông ta vậy?

Tại sao ông ta độc ác, nhẫn tâm vứt bỏ con giá ruột của mình như vậy?

Hạ Thanh Vinh thủy chung vẫn luôn là nỗi đau không cách nào nói rõ trong đáy lòng cô, cô không muốn đối mặt với ông ta, đặc biệt là lúc này, ông ta còn tới nói xin lỗi vì Hạ Lâm, điều này càng khiến cho tim của cô đau hơn.

Đôi mắt trong veo như nước của cô dần phủ một tầng nước mắt, cô quay mặt đi chỗ khác, lạnh nhạt nói: "Ông không cần phải nói xin lỗi thay con gái bảo bối của ông, điều này không cần thiết."

Dứt lời, cô nhìn về phía Long Tư Hạo, khẽ cắn môi dưới, cố gắng chịu đựng xúc động muốn khóc: "Tư Hạo, chúng ta đi."

Long Tư Hạo nhìn ra cô không muốn đối mặt với Hạ Thanh Vinh, anh không nói thêm cái gì, anh khẽ gật đầu với cô, cánh tay thon dài ôm lấy eo nhỏ của cô, rồi dẫn cô đi qua bên cạnh Hạ Thanh Vinh, đi thẳng tới cửa chính của hội trường hôn lễ.

"Mạn Mạn…" Hạ Thanh Vinh thấy vậy, ông ta nhíu chặt mày lại, trong mắt thoáng nồng nặc áy náy và tự trách.

Mặc dù Lê Hiểu Mạn không phải con gái ruột của ông ta, nhưng ông ta đã từng xem cô như con gái ruột của mình, có trách thì chỉ trách, lúc trước ông ta bị ma quỷ làm cho u mê, vì sự nghiệp của mình mà từ bỏ mẹ con các cô.

Từ sau khi ông ta và Lưu Như Hoa kết hôn, ông ta đã bắt đầu hối hận.

Ông ta thật xin lỗi vợ trước Lê Tố Phương, cũng thật sự xin lỗi Lê Hiểu Mạn.

Đã nhiều năm như vậy, ông ta vẫn luôn sống trong hối hận và tự trách.

Sau khi kết hôn với Lưu Như Hoa, sự nghiệp của của ông ta bắt đầu đi đúng hướng, Hạ thị càng ngày càng mở rộng, bởi vì áy náy, ông ta rất muốn bồi thường cho Lê Tố Phương và Lê Hiểu Mạn, nhưng Lưu Như Hoa dùng đủ mọi cách để uy hiếp ông ta không được bồi thường cho bọn họ.

Bởi vì Lưu Như Hoa đã từng tuyên bố, nếu ông ta còn dám đi gặp bọn họ, thì bà ta sẽ tìm người gây bất lợi cho mẹ con các cô.

Vì bảo vệ mẹ con các cô, nên đã nhiều năm như vậy, ông ta mới có thể làm như không nghe thấy không hỏi han gì Lê Hiểu Mạn và Lê Tố Phương.

Vì thế nên mới tạo thành ngăn cách sâu đậm cho Lê Hiểu Mạn đã từng kính yêu ông ta của hôm nay, cô không muốn gặp lại ông ta, cũng sẽ không gọi ông ta là cha.

Hoắc Vân Hy đang nổi giận thấy Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo chuẩn bị rời đi, anh ta siết chặt tay trái, đôi mắt đỏ ngầu nồng đậm bi thương và áy náy, khuôn mặt đẹp trai đang căng cứng vì tức giận cũng tràn đầy hối hận, anh ta thống hận Hạ Lâm nhưng đồng thời đau hơn là anh ta càng hận chính mình.

Là anh ta đã đích thân giao cô cho Long Tư Hạo.

Thì ra mười năm trước, người xả thân cứu anh ta trong vụ bắt cóc đó chính là cô, vậy mà anh ta vẫn luôn tưởng lầm là Hạ Lâm…

Nghĩ tới đây, trái tim của anh ta lại đau như chết đi sống lại, hối hận muốn chết đi được…

"Mạn Mạn…" anh ta thấp giọng gọi tên cô, đôi mắt đỏ ngầu lập tức tràn ngập nước mắt hối hận, trái tim anh ta đau như sắp nghẹt thở.

Vào một ngày mười năm trước, anh ta đã thích cô, đã quyết định sẽ kết hôn với cô, hứa hẹn với cô là sẽ kết hôn với cô, cũng đã từng mường tưởng về cuộc sống của bọn họ sau khi kết hôn sẽ là hình dáng gì.

Đúng là anh ta đã cưới cô, nhưng lại không cho được cô hạnh phúc, ngược lại còn làm tổn thương cô hết lần này đến lần khác.

Tất cả mọi nguyên do đều bắt đầu từ mười năm trước, khi Hạ Lâm lừa gạt anh ta, anh ta căm ghét Hạ Lâm, cũng căm ghét chính mình.

Tại sao anh ta lại dễ dàng bị người ta đầu độc như vậy? Tại sao trái tim của anh ta giành cho cô lại không thể kiên định hơn chút nữa?

Tại sao anh lại dễ dàng chỉ tin lời của Hạ Lâm như vậy?

Lê Hiểu Mạn cũng không bởi Hoắc Vân Hy gọi cô mà dừng bước lại, thậm chí cô như không nghe thấy vậy, ngay cả chân mày cũng không thèm nhăn lại chút nào.

Nhưng điều khiến cô, Long Tư Hạo, Hoắc Vân Hy, cùng với tất cả mọi người ở đó đều không nghĩ tới là, đèn trong hội trường hôn lễ vừa mới sáng lên lại đột nhiên vụt tắt.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn và Long Tư Hạo đều ngừng lại.

Sau khi tất cả mọi tân khách trong hội trường đều giật mình, thì bọn họ đồng loạt nhìn về phía màn hình lớn, cho rằng còn hình ảnh kích tình nào đó tiếp tục xuất hiện.

Lê Hiểu Mạn nghi ngờ liếc nhìn Long Tư Hạo bên cạnh, cô nhướn mày hỏi: "Tư Hạo, còn vở kịch nào sắp ra sân sao hay không?"

Bởi vì biết vụ video vừa nãy là do Long Tư Hạo gây nên, vì vậy cô mới có thể hỏi anh như vậy.

Long Tư Hạo cũng hơi cau mày lại, anh híp đôi mắt hẹp dài lại, ánh mắt thoáng nghi ngờ, video muốn công khai đã được công bố, bây giờ xảy ra chuyện gì, ngay cả anh cũng không biết.

Anh lấy điện thoại ra đang muốn hỏi Lạc Thụy đang xảy ra chuyện gì, dư quang vô tình liếc nhìn màn hình lớn.

Chỉ trong một khoảng khắc, đường nét trên gương mặt của anh đã dần căng cứng lại, ánh mắt thâm trầm như gai nhọn nhìn chằm chằm vào hình ảnh trên màn hình lớn, bàn tay nắm chặt thành quyền, môi mỏng mím chặt lại.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo không đáp lại mình, mà nhìn về phía màn hình lớn sắc mặt đột nhiên nghiêm lại, cô hơi nghi ngờ, xoay người lại, tò mò nhìn về phía màn hình lớn.

Nhìn thấy hình ảnh trên màn hình, cô giống như bị sét đánh trúng vậy, cô mở to hai mắt, ngay cả chớp cũng không thèm chớp nhìn hình ảnh "Trai gái ôm nhau " "Mập mờ" trên màn hình lớn kia, trong mắt trào dâng nỗi khiếp sợ và không dám tin.

!!

476. Chương 476: Hồ Lô, Bán Thuốc Gì? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hình ảnh xuất hiện trên màn hình lớn lại là Hoắc Vân Hy và chính cô.

Có thể thấy rõ mặt mũi của Hoắc Vân Hy, mà mặt của cô thì cố ý bị chỉnh sửa, ngay cả sợi dây chuyền mặt nhẫn kim cương hồng 12 ca ra nổi bật kia cũng đều bị cố ý xử lý, người làm chuyện này như đang cố ý bảo vệ cô, không để cho cô bị người khác nhận ra, nhưng người khác không nhận ra, chẳng lẽ cô lại không nhận ra chính mình.

Cô nhìn chằm chằm vào đoạn video đang được phát trên màn hình kia, cảnh tượng trong video rất quen thuộc.

Chính là cảnh tượng trước khi hôn lễ bắt đầu, Hoắc Vân Hy kéo cô nói một đống lời tràng giang đại hải.

Cô không ngờ rằng lại có người quay lén, nói rõ hơn là trong căn phòng mà Hoắc Vân Hy kéo cô vào có máy thu hình.

Người làm chuyện này chọn những cảnh quay mà Hoắc Vân Hy cách cô rất gần, hình ảnh đã bị xử lý qua, chọn và chỉnh sửa các góc độ nhìn như cô và Hoắc Vân Hy rất thân mật.

Người làm chuyện này là ai? Rốt cuộc là có mục đích gì?

Cô chợt rùng mình, ánh mắt lạnh lẽo, chẳng lẽ là Hoắc Vân Hy? Đây đều là anh ta bày kế?

Ánh mắt của cô dần lạnh thấu xương, cô siết chặt hai tay lại, thu hồi tầm mắt từ trên màn hình lớn, rồi quay sang nhìn về phía Long Tư Hạo bên cạnh.

Thấy trên khuôn mặt đẹp trai của anh đang bị che lấp bởi một tầng sương băng, biểu tình càng ngày càng lạnh lùng, cô nhíu chặt mày lại, cô có thể nhận ra chính mình, thì chắc Long Tư Hạo cũng có thể nhận ra cô!

Nếu không, sao anh có thể có biểu tình này.

Hơn nữa, mặc dù trên màn hình, mặt cô và chiếc nhẫn kim cương hồng 12 cara đều đã qua chỉnh sửa, thế nhưng bộ lễ phục cô mặc trên người không trải qua bất kỳ chỉnh sửa nào.

Bộ lễ phục này là do tự tay Long Tư Hạo chọn cho cô, bây giờ còn mặc ở trên người cô, anh không thể nào không nhận ra.

"Tư Hạo…" Cô cau mày liếc nhìn anh, thấp giọng gọi tên anh.

Nghe thấy tiếng, Long Tư Hạo thu hồi ánh mắt càng ngày càng ác liệt đang nhìn chằm chằm vào màn hình lớn về, anh ngưng mắt nhìn Lê Hiểu Mạn nhưng không nói câu gì.

Lê Hiểu Mạn bị anh nhìn như vậy mà trái tim khẽ run rẩy, cô đang muốn giải thích, anh đã đột nhiên nắm lấy tay cô, kéo cô rồi bước nhanh như bay rời khỏi hội trường hôn lễ.

"Tư Hạo…" Bởi vì anh bước hơi nhanh, nên Lê Hiểu Mạn hơi không theo kịp, cô gần như là bị anh lôi chạy.

Nhưng sau khi đi được mấy bước, Long Tư Hạo lại dừng lại, anh khom người ôm ngang cô lên, rồi rảo bước rời đi.

Thấy video trên màn hình lớn, Hoắc Vân Hy cũng sửng sốt một lúc lâu, dĩ nhiên là anh ta biết cảnh trong video, nhưng đây là người nào giở trò quỷ?

Anh ta nhíu chặt mày lại, đột nhiên ánh mắt chợt lóe, anh ta nghĩ tới Long Quân Triệt, chẳng lẽ đây là tác phẩm của Long Quân Triệt?

Vậy đoạn video vừa rồi của Hạ Lâm và Lôi Dương đó cũng là do ông ta giở trò quỷ?

Anh ta thu hồi lòng nghi ngờ lại, chuyển mắt nhìn xung quanh một vòng, lại không phát hiện ra bóng dáng của Lê Hiểu Mạn.

"Mạn Mạn…" anh ta thấp giọng gọi tên cô, đang muốn đuổi theo, lại bị Lý Tuyết Hà kéo lại.

Lý Tuyết Hà đầy mặt chất vấn nhìn anh ta: "Vân Hy, đã xảy ra chuyện gì vậy? Vậy… người phụ nữ ở trong video đó là ai?"

Bởi vì mặt của Lê Hiểu Mạn đã qua chỉnh sửa, nên Lý Tuyết Hà nhất thời không nhận ra được.

Thật ra thì, hôm nay bà ta chỉ cần cẩn thận chú ý đến Lê Hiểu Mạn, không cần nhìn gương mặt đó, chỉ nhìn thân hình và bộ lễ phục cô mặc trên người, cũng có thể nhận ra.

Không chỉ có một mình bà ta là không nhận ra cô gái trên màn hình lớn kia là Lê Hiểu Mạn, những tân khách khác cũng không nhận ra được.

Nhưng bộ âu phục mà Hoắc Vân Hy mặc trên màn hình lớn kia chính là bộ âu phục mà lúc này anh ta đang mặc trên người, không ít tân khách ở đó đều đã nhìn ra.

Hôm nay là ngày anh ta kết hôn, mà anh ta lại thân mật với người phụ nữ khác như vậy, dĩ nhiên là làm cho những tân khách này lại được dịp nghị luận ầm ĩ.

Thì ra là không chỉ cô dâu phản bội chú rể, mà ngay cả chú rể cũng tư hội với người phụ nữ khác trước lúc cử hành hôn lễ.

Người nhận ra người phụ nữ trên màn hình lớn là Lê Hiểu Mạn còn có Hạ Thanh Vinh vẫn luôn chú ý đến cô và Hoắc Nghiệp Hoành.

Sau khi Hạ Thanh Vinh đầy khiếp sợ nhìn màn hình, thì sắc mặt của ông ta trở nên cực kỳ ngưng trọng, trong mắt đều là vẻ áy náy.

Mà vẻ mặt của Hoắc Nghiệp Hoành thì tương đối bình tĩnh, ông ta chống quải trượng, được chị Lâm đỡ lấy, ông ta đi tới trước mặt Hoắc Vân Hy lần nữa, nặng nề thở dài, thần sắc uy nghiêm thấp giọng nói: "Cháu tự mình xử lý chuyện ở nơi này cho tốt, ông mệt mỏi rồi, đi về trước."

Dứt lời, ông ta liền được chị Lâm đỡ rời khỏi hội trường hôn lễ.

Hoắc Nghiệp Hoành rời đi, những tân khách khác cũng rối rít rời đi.

Mà Hạ Lâm đang bị ngất cũng được xe cứu thương đưa vào bệnh viện, Hạ Thanh Vinh và Lưu Như Hoa đều cùng đi trước.

Sau khi tất cả các tân khách lục tục tản đi, hội trường hôn lễ vốn vô cùng náo nhiệt trở nên vắng vẻ.

Hôn lễ này cứ như vậy mà bị hủy bỏ, tất cả tân khách đều ra về trong không vui, mà hôn lễ này đã định trước sẽ trở thành chuyện cười lớn nhất của thành phố K.

Sau khi tân khách lục tục rời đi, Hoắc Vân Hy đứng một mình ở bên trong hội trường hôn lễ, anh ta nhìn chằm chằm vào màn hình lớn, cảm xúc trong mắt tràn đầy phức tạp, những câu nói của Hạ Lâm vẫn còn vang vọng ở bên tai anh ta.

Nghĩ đến chuyện anh ta tin lời Hạ Lâm, xem nhầm cô ta là ân nhân cứu mạng cứu mạng của mình, yêu thương cô ta bảo vệ cô ta, còn vì vì cô ta mà làm tổn thương Lê Hiểu Mạn hết lần này đến lần khác, anh ta lại cực kỳ hối hận, cực kỳ thống hận.

Thì ra anh ta vẫn luôn bảo vệ sai người, tin lầm người, thương sai người, lại còn đi yêu sai người nữa.

Hạ Lâm, con tiện nhân lòng dạ độc ác này, anh ta hận không thể băm vằm cô ta ra thành từng mảnh.

Phụ lòng Lê Hiểu Mạn, làm thương tổn Lê Hiểu Mạn, là lỗi của anh ta, thế nhưng tất cả ngọn nguồn đều là Hạ Lâm đưa tới.

477. Chương 477: Hồ Lô, Bán Thuốc Gì? (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh ta chỉ hận, anh ta không đủ khôn ngoan, trái tim của anh ta không đủ cẩn thận, xem xét mọi chuyện không đủ toàn diện, mới có thể tùy tiện tin nhầm Hạ Lâm như vậy.

Lúc này, sau lưng anh ta chợt truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, giọng nói trầm thấp thuần hậu vang lên.

"Xem ra lần này cậu đã phải chịu đả kích không nhỏ."

Nghe thấy tiếng, Hoắc Vân Hy quay người sang, anh ta nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Long Quân Triệt đang đi về phía anh ta, anh ta đưa tay chỉ vào màn hình lớn, trầm giọng hỏi: "Đây là ông giở trò quỷ?"

Long Quân Triệt hơi nhíu mày lại, đôi mắt hoa đào nhỏ dài liếc nhìn màn hình lớn, ông ta cong môi cười nói: "Là tôi."

Hoắc Vân Hy hơi cau mày lại, anh ta nhìn thật ông ta chăm chú: "Đây chính là kế hoạch để Long Tư Hạo sinh lòng hiểu lầm với Mạn Mạn mà ông đã nói?"

Long Quân Triệt nâng tầm mắt lên, ông ta đến gần Hoắc Vân Hy, nở nụ cười cao thâm khó lường: "Đây chỉ là một trong những kế hoạch."

Hoắc Vân Hy nhìn ông ta, lạnh lùng cong môi dưới: "Ông cho rằng bằng vào những thứ này là có thể ly gián tình cảm của Long Tư Hạo và Mạn Mạn sao?"

Long Quân Triệt hơi nhíu mày, ông ta thâm ý nói: "Cậu có biết Long Tư Hạo ngại người đàn ông nào nhất không? Chính là cậu, nếu như người đàn ông trên màn hình lớn này là người khác, thì có lẽ là cậu ta sẽ dao động, nhưng nếu như là cậu, thì tình huống lại bất đồng, coi như cậu ta có yêu Lê Hiểu Mạn thế nào đi chăng nữa, nhưng khi nhìn thấy cô ấy và chồng trước của mình hơi thân mật, cậu cảm thấy cậu ta còn có thể làm như chưa từng phát sinh chuyện gì hay sao?"

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy trầm mặc một lúc lâu, rồi mới ngước mắt lên nhìn về phía Long Quân Triệt, anh ta trầm giọng hỏi: "Vậy đoạn video của Hạ Lâm và Lôi Dương kia cũng là do ông gây nên?"

"A a… cậu cảm thấy thế nào?" Long Quân Triệt cong môi nở nụ cười cao thâm khó lường, sau đó sắc mặt của ông ta dần lạnh đi, cong môi nói: "Nếu như tôi nói tôi không liên quan đến đoạn video kia, thì cậu có tin hay không?"

Không thể nghi ngờ lời này của ông ta là nói cho Hoắc Vân Hy biết, ông ta không liên quan đến video kích tình của Hạ Lâm và Lôi Dương.

Hoắc Vân Hy nheo mắt lại, anh ta nghi ngờ nhìn ông ta: "Không phải ông thì là ai?"

Mặc dù thời gian quen biết với Long Quân Triệt không lâu, nhưng ở trong chuyện này, anh ta tin tưởng ông ta, nếu như ông ta nói không phải là ông ta, vậy thì nhất định không phải là ông ta.

Chỉ là, nếu không không phải là ông ta thì là ai?

Long Quân Triệt thấy vẻ mặt nghi hoặc của anh ta, ông ta cong môi cười, thâm ý nói: "Xem ra cậu còn không biết chủ sở hữu của khách sạn quốc tế Đế Hoa là Long Tư Hạo, ngoài tôi ta, cậu cảm thấy còn ai có năng lực đổi video hôn lễ của cậu thành video khác? Chuyện này còn cần phải nghĩ sao?"

Theo lời của ông ta, người đổi video hôn lễ đã được chuẩn bị xong lúc trước của anh ta và Hạ Lâm chính là Long Tư Hạo.

Hoắc Vân Hy cũng không thật sự ngu dốt, mà chỉ là có lúc bị che mất đôi mắt không thấy rõ chân tướng mà thôi, Long Quân Triệt vừa nói như vậy, anh ta liền lập tức hiểu rõ.

Anh ta lạnh lùng nói: "Là Long Tư Hạo."

Long Quân Triệt nở nụ cười cao thâm khó lường, cũng không đáp lại anh ta.

Tuy ông ta không đáp lại, nhưng Hoắc Vân Hy đã kết luận chính là Long Tư Hạo gây nên, anh ta sắc bén nhìn ông ta: "Ông đã sớm biết Long Tư Hạo đổi video, tại sao không nói trước cho tôi?"

Anh ta nhìn ra được, Long Quân Triệt đã sớm biết chuyện này rồi, mà ông ta lại không nói cho anh ta, điều này làm cho anh ta không nghĩ ra được rốt cuộc thì trong hồ lô của ông ta bán thuốc gì.

Long Quân Triệt thâm trầm liếc nhìn Hoắc Vân Hy hỏi ngược lại: "Tại sao tôi phải nói cho cậu biết?"

Dừng lại, ông ta lại tiếp tục nói: "Nếu nói cho cậu, để cậu chuẩn bị tâm tư xong trước, thì sẽ không có ý nghĩa, cái tôi muốn thấy chính là sau khi cậu xem xong đoạn video này thì sẽ đau khổ, buồn bã, giận dữ, hối hận…"

"Ông…" Hoắc Vân Hy nheo mắt lại, anh ta nhìn ông ta bằng ánh mắt sắc bén, tay trái siết chặt lại.

Long Quân Triệt thâm trầm nhìn anh ta, hơi cong môi nói: "Tôi nói trước cho cậu biết thì thế nào? Chẳng lẽ cậu còn muốn ngăn cản đoạn video này bị công khai ra? Không phải là cậu không muốn lễ cưới này được diễn ra hay sao? Có đoạn video này, thì lễ cưới này không cần diễn ra nữa, mà cậu cũng không cần phải cảm thấy áy náy với Hạ Lâm nữa, đây không phải là rất tốt sao? Hơn nữa, Hạ Lâm đối xử như vậy với Mạn Mạn của cậu, chẳng lẽ cậu cũng không muốn trả thù giúp cô ấy? Cậu chưa từng nghĩ đến tại sao Long Tư

Hạo phải công khai đoạn video này ở trong hôn lễ của cậu và Hạ Lâm hay sao? Cậu ta là vì ai, không cần tôi nói cậu cũng biết, cậu muốn lấy được Lê Hiểu Mạn, thì phải có thủ đoạn giống như Long Tư Hạo vậy."

Nghe xong lời của ông ta, Hoắc Vân Hy nhíu thật chặt mày lại, về điểm này, đúng là anh ta không bằng Long Tư Hạo, trước kia đều là phụ nữ làm cho anh ta vui vẻ, còn anh ta không biết làm thế nào để khiến cho một người phụ nữ vui vẻ, càng không biết phải làm thế nào mới có thể làm cho một người phụ nữ đã không còn yêu anh ta lại yêu anh ta lần nữa.

Anh ta ngước mắt lên nhìn về phía Long Quân Triệt, nheo mắt lại nói: "Lòng dạ của ông còn sâu hơn so với tưởng tượng của tôi rất nhiều, tôi thật sự rất tò mò, làm sao mà ông lại biết Long Tư Hạo sẽ đổi video hôn lễ?"

"A a..." Long Quân Triệt cao thâm cười nói: "Nếu như ngay cả chút bản lĩnh này cũng không có, thì tôi phải đấu với Long Tư Hạo thế nào? Cậu ta nhất định không ngờ rằng khi cậu ta đang là bọ ngựa bắt ve thì tôi là con chim sẻ rình ở phía sau, tôi nắm tất cả kế hoạch hôm nay của cậu ta ở trong lòng bàn tay, còn với cậu, trải qua chuyện hôm nay, tôi tin tưởng rằng cậu nhất định sẽ có ý chí chiến đấu."

!!

478. Chương 478: Anh Cố Ý Để Em Khẩn Trương

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy nheo mắt: "Vốn cho rằng có thể kích thích tôi ông mới không nói chuyện video trong hôn lễ bị đổi đi, ông muốn tôi chịu đã kích nặng nề trước rồi mới xuất hiện khích lệ tôi hạ quyết tâm hợp tác với ông cùng nhau đối phó với Long Tư Hạo."

Long Quân Triệt hơi nhíu mày, ánh mắt thâm trầm nhìn anh ta: "Xem ra tôi không nhìn nhầm cậu, cậu có thể đoán đúng tâm tư của tôi, chứng minh cậu không phải loại ngu dốt, chúng ta nhất định là người chung đường."

Hoắc Vân Hy nhìn ông ta, giọng điệu nghi hoặc: "Ông và Long Tư Hạo rốt cuộc có thù hận gì, vì sao lại đối phó với anh ta?"

Long Quân Triệt trầm xuống, trong mắt đầy phức tạp, ông ta không đáp Hoắc Vân Hy mà đi đến trước người anh ta, đưa tay vỗ vai anh ta sau đó cười thâm sâu: "Chuyện của tôi không cần thăm dò, cậu chỉ cần biết chúng ta có cùng mục đích là được rồi, bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ tự mình huấn luyện cho cậu, không đến ba năm cậu có thể chống lại Long Tư Hạo, tôi nhất định có thể huấn luyện cậu còn cường đại hơn cả Long Tư Hạo."

Dứt lời ông ta nhìn Hoắc Vân Hy đầy thâm sâu sau đó mới xoay người rời khỏi đại sảnh của hội trường.

Hoắc Vân Hy nhìn ông ta rời đi mới xoay người, ánh mắt gắt gao nhìn màn hình nay đã không còn gì, trong mắt quét xuống sự kiên định, đôi môi gợi lên nụ cười như có như không, mang theo mùi vị thị huyết như tu la dưới địa ngục.

Mạn Mạn, chờ anh, anh nhất định lại cướp em trở về.

Long Tư Hạo, tôi nhất định sẽ để cho anh thua thảm hại.

...

Biệt thự ven hồ Thủy Lộ.

Lúc này Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn đã về tới biệt thự.

Lê Hiểu Mạn ngồi một mình trong phòng ngủ, Long Tư Hạo đưa cô về phòng ngủ cũng không nói gì mà trực tiếp đi thư phòng gọi điện thoại cho Lạc Thụy.

“Những hình chụp đó làm sao mà có? Là ai bảo các người tung ra?” Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt như kết băng, khuôn mặt tuấn mỹ âm lệ làm cho người ta sợ hãi, quanh thân đầy hàn khí.

“Tổng giám đốc, thật là oan mà. Chúng tôi chỉ dựa theo anh phân phó tung ra clip Lôi Dương và Hạ Lâm, còn đám hình đó chẳng liên quan gì tới chúng tôi, tổng giám đốc, thật không dám giấu, hôm nay tôi và Tô thiếu ở phòng điều khiển bị người ta tập kích.”

“Các người bị người khác tập kích?” ánh mắt Long Tư Hạo phát lạnh, đôi môi nhếch lên nụ cười âm lãnh: “Tra ra là ai chưa?”

“Vẫn chưa, người kia đeo mặt nạ, hơn nữa cực kì đê tiện, vậy mà lại đánh lén tôi và Tô thiếu, hắn ta ra tay quá nhanh, tôi và Tô thiếu liên thủ đều không phải là đối thủ của hắn, hắn tập kích dẫn chúng tôi rời khỏi phòng điều khiển cho nên, tổng giám đốc, hình đó không liên quan gì tới tôi và Tô thiếu.”

Long Tư Hạo xiết chặt tay, đôi mắt nheo lại: “Ngay cả cậu và Tô Dịch còn đánh không lại người ta cũng chỉ có…”

“Long Quân Triệt.” Lạc Thụy chưa nói xong thì trong đầu chớp lóe tiếp lời, sau đó nhíu mày: “Tổng giám đốc, nếu chuyện này liên quan với Long Quân Triệt có quan hệ vậy thì khó đối phó rồi, Long Quân Triệt luôn xuất quỷ nhập thần, cho đến giờ chúng ta đều không thể tra ra hành tung của ông ta, còn có, nếu thật sự là ông ta vậy động cơ của ông ta là gì?”

Nói đến đây Lạc Thụy cúi đầu tiếp tục nói: “Tổng giám đốc, Lê tiểu thư sao có thể cùng Hoắc Vân Hy…”

Lạc Thụy còn chưa nói xong thì Long Tư Hạo đã tắt máy.

Anh ta nhìn chăm chằm vào màn hình di động cau mày thở dài một hơi, haiz, xem ra tổng giám đốc đang tức giận rồi, lần này Lê tiểu thư nên giải thích thật tốt cho tổng giám đốc đây.

Trong phòng ngủ xa hoa, Long Tư Hạo ngồi trên giường tròn lớn gắt gao nhíu mày, đôi mắt trong suốt vẫn nhìn chằm chằm cửa phòng ngủ.

Cô không đóng cửa, Long Tư Hạo tắt điện thoại liền vào phòng ngủ, đương nhiên cô liếc mắt là thấy.

“Tư Hạo…” thấy anh vào, cô nhỏ giọng gọi một tiếng sau đó đứng lên.

Long Tư Hạo đi tới trước ngước cô đưa tay kéo cà vạt xuống, gương mặt thâm thúy không nhìn ra vui giận.

Lê Hiểu Mạn nhìn anh, thấy anh cởi cà vạt lại đang chuẩn bị cởi áo khoác, cô nhăn mày tiến lên cởi khuy áo cho anh.

Cô cúi đầu, đôi mắt vẫn nhíu lại, hơi thở phun lên lồng ngực to lớn của Long Tư Hạo.

Trên đầu là khí tức nóng bỏng của anh, tất cả đều phả hết lên vùng trán và khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cảm giác như đặt vào lò sưởi này khiến cho hô hấp của cô bắt đầu nhiễu loạn, khuôn mặt và vành tay nóng lên.

Hai khuya áo được cởi ra, Lê Hiểu Mạn cởi mất một hồi lâu.

Hiện tại cởi xong, hai tay cô vẫn đặt lên áo anh, anh không nói cô cũng chẳng rằng.

Không khí có chút cứng ngắc, trong phòng ngủ yên tĩnh đến quỷ dị có thể nghe rõ tiếng hít thở của hai người.

Lê Hiểu Mạn thấy anh nhìn những tấm hình ở hội trường về nhà đến giờ vẫn không nói gì, cô có chút gấp gáp buông áo anh ta liền ngước mắt nhìn anh.

“Tư Hạo, có gì muốn hỏi thì anh hỏi đi.”

Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, giữa viền môi phun ra mấy chữ: “Không cần.”

Ngh vậy, Lê Hiểu Mạn nghi ngờ nhìn anh: “Vì sao?”

Long Tư Hạo thâm trầm nhìn cô vẫn chỉ nói ít chữ: “Anh tin em.”

Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, hốc mắt nóng lên sau đó phủ đầy hơi nước.

"Tư Hạo…" nhỏ giọng gọi một tiếng, cô nhào vào lòng anh, hai tay mảnh khảnh gắt gao ôm chặt eo anh, cắn môi áy náy nói: "Xin lỗi…"

Long Tư Hạo thuận thế ôm lấy cô, ánh mắt nhu hòa nhìn cô: "Hiểu Hiểu, không liên quan đến em, hình là bị người ta chỉnh sửa."

Nghe thế, Lê Hiểu Mạn ngẩn người nhìn anh: "Sao anh biết là sửa? Anh xác định vậy sao?"

Long Tư Hạo nâng cằm cô, đôi mắt gắt gao nhìn cô, đôi môi cong lên: "Anh cứ xác định như thế."

"Tư Hạo…" Lê Hiểu Mạn rung động, đôi mắt long lanh nhìn anh: "Anh tin em vậy sao vẫn còn tức giận, còn lạnh lùng với em? Em còn tưởng rằng anh hiểu nhầm."

Đôi mắt Long Tư Hạo đầy ý cười thâm tình nhìn cô, khóe môi nhếch lên sự trêu chọc: "Anh cố ý đấy, cứ muốn em khẩn trương sợ hãi, lo lắng một phen."

"Anh xấu xa." Nhìn Long Tư Hạo phúc hắc, Lê Hiểu Mạn cho anh một cái đấm không nặng không nhẹ vào ngực anh.

Long Tư Hạo thuận thế bọc lấy bàn tay cô, nhìn cô áy náy: "Hiểu Hiểu, là anh không bảo vệ em thật tốt mới khiến em … ưm…"

Lê Hiểu Mạn không chờ anh nói xong đã đưa tay che miệng anh, đôi mắt đầy áy náy nhìn anh: "Tư Hạo, không liên quan tới anh, rõ ràng là em sai."

"Đó cũng không phải là em sai, có một số việc chúng ta khó lòng phòng bị, em còn chưa ăn cơm, anh để phòng bếp làm một ít thức ăn đưa lên được không?"

Lê Hiểu Mạn nhìn anh lắc đầu, tay ôm cổ anh, gương mặt ửng đỏ: "Em muốn ăn anh cơ."

Dứt lời cô liền chủ động hôn anh.

Đôi mắt Long Tư Hạo đầy ý cười sau đó giữ chặt gáy cô để nụ hôn càng sâu hơn, sau đó di động của anh liền vang lên.

Anh không định nghe máy, đang cầm điện thoại định tắt thì nhìn thấy là Tô Dịch gọi, mà Tô Dịch không phải hay gọi cho anh, trừ khi có chuyện cực kì quan trọng.

Anh không nghe máy mà vẫn dịu dàng nhìn cô: "Hiểu Hiểu, anh đến công ty một chút, có thể khuya mới về, tối không cần anh biết không?"

Nghe anh nói muốn đến công ty, Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng gật đầu sau đó nhìn anh rời khỏi phòng ngủ.

Mãi đến khi bóng dáng anh biến mất trước mắt cô, cô còn sững người ngây ngốc đứng đó.

Cô nhìn cửa phòng, đôi mày nhăn chặt, trong lòng nghi hoặc, anh thật sự tin cô sao?

Hoặc là dù anh tin nhưng trong lòng không thể nào không để ý.

Nghĩ đến tất cả đều là do Hoắc Vân Hy thiết kế, cô tức giận muốn hung hăng dạy dỗ anh ta một trận nhưng hiện tại cô đang mang thai, cho dù muốn dạy dỗ cũng hữu tâm vô lực.

Cô chưa bao giờ chủ động đi tổn thương ai, nhưng có người cứ thích tổn thương cô, hãm hại thiết kế cô.

Ánh mắt cô lạnh lùng, cô thầm thề cô tuyệt đối sẽ không khinh địch như thế, sẽ buông tha cho người hãm hại mình.

479. Chương 479: Đột Nhiên Mất Tích... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Buổi tối, mặc dù Long Tư Hạo đã nói không cần chờ anh, nhưng Lê Hiểu Mạn vẫn chờ anh đến hai giờ sáng, thấy anh chưa về, cô liền ngủ.

Lúc Long Tư Hạo về đã ba bốn giờ, thấy Lê Hiểu Mạn ngủ, anh cũng không đánh thức cô, sau khi vào phòng tắm tắm ong liền nằm lên giường, nhẹ nhàng kéo cô vào ngực, thấp giọng nói bên tai cô: "Hiểu Hiểu, gần đây anh hơi bận rộn, tối không cần chờ anh."

"Ừ!" Lê Hiểu Mạn ngủ mơ mơ màng màng khẽ lên tiếng, cả người rúc vào trong ngực anh.

Hôm sau, lúc Lê Hiểu Mạn tỉnh lại, Long Tư Hạo đã không còn ở bên cạnh cô.

Mấy ngày liên tiếp đều như vậy, ban ngày cô không gặp được người khác, ban đêm cũng không đợi được anh về.

Trong thời gian này, cô cũng gọi cho anh, nhưng đa số đều là Lạc Thụy nhận, nguyên nhân là anh bận rộn, còn có rất nhiều hội nghị quan trọng.

Có hai lần cô gọi tới, Long Tư Hạo căn bản không ở trong nước.

Hôm nay là ngày thứ tám Long Tư Hạo "biến mất" trước mặt Lê Hiểu Mạn, ăn sáng xong, Lê Hiểu Mạn liền gọi cho anh, không thể gọi được, sau đó cô liền gọi tới công ty anh, lúc này có người nhận, nhưng vẫn là Lạc Thụy nghe.

"Lê tiểu thư, tìm Tổng giám đốc à! Rất không đúng lúc rồi! TE có một triển lãm châu báu ở Paris, Tổng giám đốc bay đi Paris, Lê tiểu thư… Alô… Lê tiểu thư… Cô còn nghe không? Alô…"

Lạc Thụy bên kia còn chưa nói hết lời, Lê Hiểu Mạn đã cúp điện thoại.

Lúc này anh ta đang ở trong phòng làm việc Tổng giám đốc của Tập đoàn châu báu TE, người đàn ông tuấn mỹ ngồi ở vị trí Tổng giám đốc không phải là Long Tư Hạo, mà là Lăng Hàn Dạ.

Khoảng thời gian này, anh ta vẫn luôn trấn giữ TE thay Long Tư Hạo.

Lạc Thụy thấy Lê Hiểu Mạn cúp điện thoại, anh ta cau mày, đặt ống nghe trở lại.

Lăng Hàn Dạ híp mắt, nhìn Lạc Thụy hỏi: "Cô ấy tức giận?"

Lạc Thụy nhíu mày: "Có thể không tức giận sao? Lê tiểu thư cũng đã mấy ngày không gặp Tổng giám đốc! Lần này Tổng giám đốc đi hơi lâu, Lăng thiếu, anh nói Tổng giám đốc có thể xảy ra chuyện gì hay không? Nghe nói Augustus này rất khó đối phó, nếu không "GAJ" cũng sẽ không tìm chúng ta hỗ trợ đối phó, lần này Tổng giám đốc sẽ không đích thân ra tay, tôi nghe Tô thiếu nói, Augustus này không chỉ bán ma túy buôn lậu súng ống đạn dược, hắn còn cất giấu không ít vũ khí hóa học, đây có thể đều là vật cực kỳ nguy hiểm, lần này Tổng giám đốc dữ nhiều lành ít."

Nghe vậy, Lăng Hàn Dạ cũng nhíu mày, trên mặt tuấn mỹ không có biểu tình tà mị như trước, mà lo âu và ngưng trọng.

Qua hồi lâu, anh ta câu môi cười: "Long thiếu là ai, nguy hiểm gì anh ấy chưa từng gặp qua, một mình anh ấy có thể diệt một quân đoàn, một Augustus không phải đối thủ của anh ấy, chúng ta nên tin tưởng năng lực của anh ấy, không phải còn Tô Dịch ở đó sao? Sẽ không có chuyện gì."

Lạc Thụy cau mày khẽ gật đầu: "Chỉ mong lần này Tổng giám đốc có thể an toàn trở lại, phải mau lên, nếu không, Lê tiểu thư sẽ nghi ngờ, tôi nghĩ bây giờ Lê tiểu thư nhất định cho là Tổng giám đốc cố ý không gặp cô ấy."

…

Biệt thự ven hồ Thủy Lộ.

Lê Hiểu Mạn nghe Lạc Thụy nói Long Tư Hạo đi Paris liền cúp điện thoại.

Hiện tại trong lòng cô đặc biệt tức giận, ói không ra cũng nuốt không trôi.

Đã tám ngày, Long Tư Hạo chơi trò mất tích với cô, vậy cô cũng chơi cùng anh.

Xem ai lo lắng hơn ai?

Xem ai tức chết ai?

Ném điện thoại lên giường lớn hình tròn, cô đứng lên đi tới trước tủ quần áo, lấy bộ quần áo cô thường mặc xếp bỏ vào vali.

Cô vừa thu xếp xong, điện thoại trên giường lại vang.

Cho là Long Tư Hạo gọi, cô không chút do dự, vội vàng đi tới cầm điện thoại lên.

Khi thấy màn hình không phải là Long Tư Hạo, cô nhíu mày, ánh mắt xẹt qua tia mất mát.

Cô che giấu mất mát, nhận máy.

"Cậu…"

Gọi tới chính là cậu cô Lê Chấn Hoa, thanh âm ông ta hơi nặng nề: "Mạn Mạn, mẹ cháu tái phát ung thư dạ dày vào bệnh viện."

"Cái gì? Tái phát ung thư dạ dày? Nghe Lê Tố Phương vào bệnh viện, Lê Hiểu Mạn cả kinh, trên mặt tràn đầy lo âu: "Cậu, mẹ ở bệnh viện nào?… Dạ! Cháu biết, cháu lập tức chạy tới."

Cúp điện thoại, Lê Hiểu Mạn lập tức kêu quản gia sắp xếp tài xế đưa cô đi bệnh viện.

Vì Lê Văn Bác chờ cô ngoài bệnh viện, đến bệnh viện, Lê Hiểu Mạn không cho quản gia đi vào theo cô, mà cùng Lê Văn Bác đi vào, cho quản gia về biệt thự trước.

Lê Tố Phương vẫn còn làm phẫu thuật, cô, Lê Văn Bác, Lê Chấn Hoa đều chờ ở bên ngoài phòng phẫu thuật.

Cô mặt đầy lo lắng, thấy Lê Chấn Hoa cũng sốt ruột đi tới đi lui, cô cau mày hỏi: "Cậu, không phải bệnh ung thư dạ dày của mẹ đã khỏi một năm trước rồi sao? Tại sao lại tái phát?"

Lê Chấn Hoa nhíu chặt mày, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Lê Hiểu Mạn: "Mấy ngày trước mẹ cháu cũng rất khỏe, ung thư dạ dày đột nhiên tái phát, không có triệu chứng trước, cậu cũng không biết đây là xảy ra chuyện gì. Chỉ mong chị ấy không sao."

Lê Văn Bác thấy Lê Hiểu Mạn vẻ mặt ngưng trọng và Lê Chấn Hoa mặt đầy lo âu cuống cuồng, anh ta an ủi: "Ba, Mạn Mạn, hai người yên tâm, con tin cô không sao."

480. Chương 480: Đột Nhiên Mất Tích... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu, ánh mắt vẫn lo lắng nhìn phòng phẫu thuật đóng chặt, đôi mi thanh tú nhíu lại, cô chợt cảm thấy mình rất bất hiếu, khoảng thời gian này tất cả tinh lực đều đặt trên người bảo bảo trong bụng và Long Tư Hạo, không đi gặp mẹ cô.

Bất kể bây giờ mẹ có thái độ gì với cô, dù sao đó cũng là mẹ ruột cô, hai người có máu mủ không thể cắt đứt, còn có công ơn nuôi dưỡng với cô, cô không nên vì bà lãnh đạm và hời hợt mà trong lòng có ngăn cách.

Trên đời này không có mẹ không thương con gái mình, cô nhất định đã làm sai điều gì chọc mẹ cô tức giận, một năm qua bà mới có thể lãnh đạm và hời hợt với cô.

Phẫu thuật tiến hành một ngày, đến tối, Lê Tố Phương mới được đẩy ra, chuyển vào phòng bệnh ICU*.

(*) ICU: Intensive Care Unit: Phòng giám sát và theo dõi tiến trình hồi phục của bệnh nhân sau phẫu thuật cho đến khi tỉnh lại.

Trước đó Lê Tố Phương bị ung thư dạ dày giai đoạn giữa, lần này tái phát, cách chữa trị giống như lần trước, đầu tiên là phẫu thuật cắt bỏ, sau đó tiến hành chữa trị bằng hóa chất và thuốc.

Thời gian khôi phục sẽ rất chậm, Lê Tố Phương cần phải tiếp tục nằm viện, ba ngày sau từ phòng bệnh ICU chuyển về phòng bệnh một người thông thường.

Lê Hiểu Mạn vốn chuẩn bị cho Lê Tố Phương chuyển vào phòng bệnh VIP, nhưng Lê Tố Phương tỉnh lại không đồng ý, bà không muốn tốn quá nhiều tiền.

Mà ba ngày này, Lê Hiểu Mạn một mực ở bệnh viện, gần như là canh giữ trước giường bệnh của Lê Tố Phương nửa bước không rời.

Trong phòng bệnh một người có sofa, Lê Hiểu Mạn mệt mỏi liền nằm trên sofa một hồi.

Vì hiện tại diện thực* Lê gia đã có chút danh tiếng, đương nhiên làm ăn phát đạt, hai ngày trước Lê Chấn Hoa về quán Ngự Yến.

(*) Diện thực: Thức ăn chế biến bằng bột mì.

Lê Văn Bác ở lại trong bệnh viện, chăm sóc Lê Tố Phương và Lê Hiểu Mạn đang mang thai.

Hôm nay tinh thần Lê Tố Phương trọng khá hơn so với mấy ngày trước, bà nửa nằm trên giường, Lê Hiểu Mạn trò chuyện cùng bà, kêu Lê Văn Bác đi rót nước, để anh ta ra ngoài.

Lê Hiểu Mạn ngồi trên ghế cạnh giường, nhíu mày, mặt đầy lo lắng nhìn bà: "Mẹ, hôm nay mẹ cảm thấy thế nào?"

"Không cần lo lắng, hôm nay mẹ khỏe hơn nhiều." Lê Tố Phương nhìn cô nói xong, ánh mắt rơi vào trên bụng nhô lên của cô, cau mày hỏi: "Sắp năm tháng rồi phải không?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đưa tay vuốt bụng nhô lên của cô, trên mặt đầy lo lắng vì bảo bảo trong bụng mà nổi lên nụ cười, khẽ gật đầu: "Dạ! Mẹ cũng sắp làm bà ngoại, cho nên mẹ nhất định phải mau khỏe, đến lúc đó…"

Lê Tố Phương không đợi Lê Hiểu Mạn nói xong, mặt trầm xuống, sắc mặt không tốt lắm, ánh mắt mang theo mấy phần không vui nhìn Lê Hiểu Mạn: "Mạn Mạn, mẹ cũng không muốn làm bà ngoại đứa bé này, con phá thai đi."

"Cái gì?" Nghe lời Lê Tố Phương, Lê Hiểu Mạn giống như sấm sét giữa trời quang, trợn to mắt sững sờ nhìn bà, không dám tin hỏi: "Mẹ, mẹ vừa nói gì? Phá… Phá thai?"

Cô nhíu chặt mày, không dám tin mẹ cô lại bảo cô phá thai.

Đứa bé này là của cô và Long Tư Hạo, tại sao cô phải phá thai?

Cô không hiểu, thật sự không hiểu.

Thấy Lê Hiểu Mạn khiếp sợ không thôi, Lê Tố Phương vẫn nhíu mày, trong mắt lóe lên chút do dự, sau đó liền xụ mặt, không vui nói: "Mạn Mạn, lần này con lại muốn cãi lời mẹ sao? Mẹ không thích con có bất kỳ dây dưa rễ má nào với người Hoắc gia, trước kia là Hoắc Vân Hy, bây giờ là Long Tư Hạo, trên đời này có nhiều đàn ông tốt, tại sao con phải chọn đàn ông Hoắc gia?"

Nghe những lời này, Lê Hiểu Mạn vẫn giống như bị sét đánh, sững sờ nhìn mẹ, ánh mắt trong suốt nổi lên khiếp sợ, rất lâu mới hoàn hồn lại.

Ánh mắt cô đầy nghi ngờ nhìn Lê Tố Phương: "Mẹ, mẹ sao thế? Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Tại… Tại sao mẹ đột nhiên phải phản đối con và Tư Hạo ở bên nhau? Xưa nay mẹ chưa từng phản đối mà! Không phải mẹ luôn tán thành con và Tư Hạo sao? Huống chi diện thực Lê gia có thể có thành tựu hôm nay, hoàn toàn nhờ vào Tư Hạo, không phải mẹ luôn cảm kích Tư Hạo sao? Mẹ… Hôm nay tại sao mẹ phải nói vậy?"

Lê Hiểu Mạn thật sự không hiểu, trước kia mẹ cô không phải đối cô và Long Tư Hạo ở bên nhau, nhưng bây giờ tại sao bất chợt thay đổi thái độ?

Ánh mắt Lê Tố Phương lóe lên chốc lát, giống như đang cố ý giấu diếm cái gì, bà từ từ quay đầu, vẻ mặt không vui nói: "Trước kia không phản đối là vì không biết Long Tư Hạo là con cháu Hoắc gia, bây giờ mẹ biết, cậu ta là anh trai cùng cha khác mẹ của Hoắc Vân Hy, bất kể cậu ta họ Long hay là họ Hoắc, cậu ta đều là người Hoắc gia, cho nên, mẹ không cho phép con và cậu ta ở bên nhau nữa, đứa bé này phải bỏ."

Lê Hiểu Mạn thấy thái độ Lê Tố Phương trở nên kiên quyết, đôi mi thanh tú nhíu lại, ánh mắt nghi ngờ nhìn bà: "Mẹ, sao mẹ biết Tư Hạo là anh trai cùng cha khác mẹ của Hoắc Vân Hy?"

Sắc mặt Lê Tố Phương lạnh đi, không trả lời Lê Hiểu Mạn, mà là nhìn cô, nói nặng lời: "Nếu con phải kiên trì ở bên cậu ta, sau này con đừng kêu mẹ là mẹ nữa, mẹ cũng không có đứa con gái này, xem như mẹ uổng công nuôi con."

481. Chương 481: Không Muốn Xa Cách Anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Mẹ…" Lê Hiểu Mạn thấy mẹ mình vẻ mặt nghiêm túc, không giống như đang đùa, cô nhíu mày, ánh mắt nổi lên tầng hơi nước: "Mẹ, mẹ nói cho con tại sao? Tại sao mẹ phải phản đối con gả cho người Hoắc gia? Có phải mẹ và Hoắc gia có mâu thuẫn gì không?"

"Không có tại sao! Không có mâu thuẫn gì!" Vẻ mặt Lê Tố Phương có chút không được tự nhiên, trong mắt che giấu cái gì, sắc mặt bà ngày càng khó nhìn, cặp mắt chăm chú nhìn Lê Hiểu Mạn, giọng điệu tức giận: "Mạn Mạn, con đừng hỏi nhiều, mẹ chỉ hỏi con, con nghe mẹ đoạn tuyệt lui tới với người Hoắc gia bao gồm Long Tư Hạo, hay là xem người mẹ này đã chết, tiếp tục cùng Long Tư Hạo ở chung một chỗ?"

"Mẹ…" Lê Hiểu Mạn rũ mắt, trong mắt đều là không hiểu và khó xử, cắn chặt môi dưới: "Mẹ, mẹ đừng như vậy được không? Con không biết mẹ và Hoắc gia có mâu thuẫn gì, nhưng Tư Hạo chưa từng làm sai chuyện gì, anh ấy không chỉ tốt với con, anh ấy đối với mẹ và cậu, còn có anh Văn Bác đều rất tốt, con không muốn cách xa anh ấy, không muốn phụ lòng anh ấy, càng không muốn bỏ đứa bé của con và anh ấy."

"Con…" Lê Tố Phương nhíu mày, mặt đầy tức giận nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó bà cười ra nước mắt: "Ha ha… Tốt, tốt, Lê Tố Phương mẹ không biết kiếp trước tạo nghiệt gì, kiếp này định trước bị chồng phản bội, định trước bị con gái ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn không vâng lời, nếu vậy, mẹ còn sống làm gì? Mẹ còn không bằng chết đi…"

Nói tới đây, bà kích động tháo kim trên tay, trực tiếp xuống giường, nhưng không cẩn thận ngã xuống đất.

"Mẹ…" Lê Hiểu Mạn thấy thế, bị dọa sợ sắc mặt ảm đạm, vẻ mặt hoảng sợ, lập tức ngồi xổm xuống đỡ bà, lại bị Lê Tố Phương đẩy ra.

"Nếu trong lòng con không có người mẹ này, cũng đừng để ý tới mẹ, đừng giả mù sa mưa…"

Lê Hiểu Mạn bị đẩy ngửa ra sau, vì ngã ngồi dưới đất tổn thương đứa bé, hai tay cô kịp thời chống dưới đất, mông không sao, nhưng cổ tay đau đớn.

Cô nhíu chặt mày, sắc mặt ảm đạm, mắt nổi lên hơi nước: "Mẹ, mẹ đừng như vậy…"

Lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Lê Văn Bác cầm bình nước sôi đi vào, anh ta thấy Lê Hiểu Mạn và Lê Tố Phương đều ngã dưới đất, sắc mặt hoảng hốt, đặt bình nước sôi xuống, lập tức tiến lên.

Anh ta vốn muốn đỡ Lê Hiểu Mạn trước, nhưng Lê Hiểu Mạn kêu anh ta đỡ Lê Tố Phương trước.

"Không cần để ý mẹ, nếu con gái mẹ ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn không nghe lời mẹ, mẹ sống còn ý nghĩa gì, để cho mẹ chết đi."

Lê Tố Phương chưa từng kích động như vậy, bà chẳng những không cho Lê Văn Bác đỡ bà dậy, còn như con ngựa hoang đứt dây cương, Lê Văn Bác kéo cũng không được, bà giống như quyết định muốn đụng chết, hung hãn đụng vào giường bệnh.

Nghe "ầm" một tiếng, trán Lê Tố Phương chảy máu, mắt nhắm lại, choáng váng ngã xuống đất.

"Cô…"

"Mẹ…"

Thấy vậy, Lê Văn Bác lập tức xông lên ôm lấy Lê Tố Phương, đặt trên giường bệnh, sau đó đi kêu bác sĩ.

Lê Hiểu Mạn ngã ngồi dưới đất, sắc mặt trắng bệch, trợn mắt sững sờ nhìn Lê Tố Phương trán đầy máu đỏ đã hôn mê bất tỉnh trên giường, ánh mắt khiếp sợ và không dám tin.

Mẹ cô luôn nói phải trái, cho tới nay không biết khóc nháo, càng không biết lấy cái chết ép cô.

Cho dù ban đầu Hạ Thanh Vinh phản bội bà, lén lút có con với Lưu Như Hoa sau lưng bà, sau khi biết bà khổ sở đau buồn nhưng cũng không lấy cái chết ép Hạ Thanh Vinh, cũng không khóc kể chỉ trích ông phản bội.

Ly dị Hạ Thanh Vinh, là mẹ cô nói ra, hơn nữa không cần Hạ Thanh Vinh bồi thường gì.

Nhiều năm qua, bất luận khổ sở bao nhiêu, bà cũng một mình gánh, tiền công kiếm được đều cho cô đi học, việc nhà dơ bẩn mệt nhọc bà cũng chưa từng để cô làm.

Lúc cô còn nhỏ, Hoắc Nghiệp Hoằng đều rất săn sóc cô và mẹ cô, có mấy lần cô nhìn thấy Hoắc Nghiệp Hoằng cho người đưa tiền cho mẹ, nhưng mẹ cô đều không nhận.

Cho dù là Hoắc Nghiệp Hoằng đích thân tới đưa, bà nhận nhưng chưa từng dùng.

Bà thà mình chịu khổ, mình mệt mỏi, cũng không tiếp nhận sự giúp đỡ của Hoắc Nghiệp Hoằng.

Mẹ cô không chỉ nuôi một mình cô, còn có cậu cô Lê Chấn Hoa.

Vì cậu cô Lê Chấn Hoa không có công việc đàng hoàng, vẫn thích đánh bạc, mợ cô cũng bất lực, mới có thể bỏ đi lúc Lê Văn Bác còn rất nhỏ, đến nay chưa từng về.

Trong lòng Lê Hiểu Mạn, Lê Tố Phương luôn là một người tự cường, cần kiệm, hiền lành, bền bỉ, lòng tự ái mạnh, phẩm đức cao thượng.

Bất kể bà có nghèo bao nhiêu, bà cũng không hâm mộ người giàu, bất kể bi thương khổ sở bao nhiêu, cũng giấu trong lòng, không biểu lộ ra, bất kể có vất vả bao nhiêu, đều cắn răng tự mình gánh.

Bà ít nói, không phải một người giỏi biểu đạt, nhưng bà quan tâm một người đều chứng minh bằng hành động.

Hom nay Lê Tố Phương biểu hiện quá kích động hoàn toàn khác lúc trước khiến Lê Hiểu Mạn giật mình, cô không hiểu tại sao mẹ cô đột nhiên biến thành như vậy.

Không biết tại sao bà đột nhiên muốn ngăn cản cô và Long Tư Hạo ở chung một chỗ?

Lúc này bà đã hai mắt ngấn lệ, nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, lo âu không dứt nhìn Lê Tố Phương ngất đi, khóc không thành tiếng: "Mẹ… Mẹ đừng có chuyện gì, mẹ ngàn vạn lần đừng có chuyện gì, thật xin lỗi! Con không nên chọc mẹ giận, thật xin lỗi!"

Thấy bác sĩ còn chưa tới, cô kinh hoảng hô lớn: "Bác sĩ, bác sĩ…"

Ngay sau đó cô từ dưới đất đứng dậy, nhưng vừa đi hai bước, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

"Mạn Mạn…" Một khắc cô sắp ngã xuống, Lê Văn Bác đi vào đỡ cô.

482. Chương 482: Không Muốn Xa Cách Anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc Lê Hiểu Mạn tỉnh lại đã là ngày thứ hai.

Cô nằm trên giường trong phòng bệnh cách vách Lê Tố Phương, Lê Văn Bác một mực canh giữ bên giường bệnh cô.

Thấy cô tỉnh lại, mày anh ta nhíu chặt lúc này mới giãn ra, trong mắt nổi lên ý cười, thanh âm ôn nhu: "Mạn Mạn, em tỉnh rồi, cảm thấy thế nào? Có chỗ nào khó chịu không?"

"Anh Văn Bác, em sao thế?" Lê Hiểu Mạn quan sát xung quanh, hai mắt nghi ngờ nhìn Lê Văn Bác hỏi, chuẩn bị ngồi dậy.

"Em ngất xỉu, đừng lộn xộn, anh đỡ em!" Thấy cô chuẩn bị ngồi dậy, Lê Văn Bác lập tức đứng lên, ôn nhu cẩn thận đỡ cô dậy, đôi mắt tràn đầy quan tâm nhìn cô: "Có đói bụng không? Anh đi mua chút thức ăn cho em."

Lê Văn Bác ôn nhu hòa nhã như vậy khiến trong lòng Lê Hiểu Mạn không khỏi mất mát, Long Tư Hạo giống như đột nhiên biến mất khỏi sinh mạng Lê Hiểu Mạn cô vậy, đã mười mấy ngày cô không gặp anh, nếu nói không nhớ anh thì không thể nào.

Điều khiến cô khó hiểu nhất là tại sao anh đột nhiên "mất tích" nhiều ngày nhu vậy?

Đó là chuyện xưa nay chưa từng có.

Chẳng lẽ anh vẫn còn tức giận mấy tấm hình xuất hiện trong hôn lễ Hoắc Vân Hy sao?

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng cô cũng không tin Long Tư Hạo vì cái đó mà nhẫn tâm rời khỏi cô mười mấy ngày, nhẫn tâm không gặp cô, dù sao anh cưng chiều cô, yêu cô, bao dung cô như vậy, sao có thể vì cái đó mà không quan tâm cô, trong này nhất định có nguyên nhân gì cô không biết.

Che giấu mất mát và nghi ngờ, cô ngước mắt nhìn Lê Văn Bác, lo lắng hỏi: "Anh Văn Bác, mẹ em thế nào?"

Tâm tình cô rất kém, Lê Văn Bác tỉ mỉ dĩ nhiên nhận ra, anh ta nhíu mày, cũng đè nén mất mát và ưu tư, ôn hòa cười một tiếng, ôn nhu nói: "Mạn Mạn, yên tâm đi! Cô không sao, bây giờ đã ngủ."

Nghe Lê Tố Phương không sao, trong lòng Lê Hiểu Mạn cũng an tâm hơn nhiều, cô nhìn Lê Văn Bác, yếu ớt cười: "Anh Văn Bác, mấy ngày nay làm phiền anh, cảm ơn anh chăm sóc em và mẹ em."

Lê Văn Bác nhìn Lê Hiểu Mạn, ôn hòa cười, thanh âm dịu dàng: "Cô và em đều là người thân nhất thích nhất của anh, anh chăm sóc hai người là phải."

"Thân nhất thích thất" trong lời nói anh ta để lộ ra một tin tức, nhưng Lê Hiểu Mạn cũng không nghe hiểu, vì trong lòng cô, Lê Văn Bác và mẹ cô đều là người thân nhất thích nhất của cô.

Thân nhất thích nhất này tượng trưng cho thân tình.

Lê Hiểu Mạn nhìn Lê Văn Bác cười dịu dàng, cười gật đầu: "Bất kể có phải hay không, em đều phải cảm ơn anh, mấy ngày nay anh Văn Bác cũng mệt mỏi, đi nghỉ ngơi một hồi đi, em chăm sóc mẹ em."

Dứt lời, cô muốn bước xuống giường.

Lê Văn Bác thấy thế, đưa tay đỡ cô xuống giường, đợi cô mang giày xong, anh ta mới nhìn cô, cau mày nói: "Mạn Mạn, em..."

Thấy anh ta muốn nói lại thôi, Lê Hiểu Mạn không hiểu nhìn anh ta: "Anh Văn Bác, em thế nào?"

"Ba em tới." Sắc mặt Lê Văn Bác ngưng trọng nói, nhìn Lê Hiểu Mạn, trong mắt thoáng qua lo âu.

Vì anh ta biết trong lòng Lê Hiểu Mạn luôn tồn tại ngăn cách với Hạ Thanh Vinh, sau khi Hạ Thanh Vinh vứt bỏ cô, cô đã từng khóc vô cùng thương tâm, anh ta biết từ đó về sau, Hạ Thanh Vinh chính là một vết

thương lòng vĩnh viễn không thể khép lại của cô, cho nên anh ta lo lắng cô nhìn thấy Hạ Thanh Vinh, trong lòng sẽ khó chịu.

Như Lê Văn Bác nghĩ, Lê Hiểu Mạn nghe được ba chữ "Hạ Thanh Vinh", thân hình cứng đờ, ánh mắt trong suốt xẹt qua tia đau buồn, đôi mi thanh tú nhíu lại, nụ cười trên mặt trong nháy mắt biến mất.

Thấy sắc mặt cô biến đổi, Lê Văn Bác lo lắng nói: "Mạn Mạn, nếu em thật sự không muốn gặp ông ấy, chờ anh ấy đi, em hãy đi qua."

Hai tay mảnh khảnh siết chặt, Lê Hiểu Mạn đè nén tâm tình bi thương, ngước mắt nhìn Lê Văn Bác cười: "Anh Văn Bác, yên tâm, em không sao, người kia đã không ảnh hưởng được tâm tình em."

Dứt lời, cô liền đi ra phòng bệnh.

Vì cửa phòng bệnh Lê Tố Phương khép hờ, Lê Hiểu Mạn đứng ngoài cửa phòng có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Hạ Thanh Vinh ngồi trước giường bệnh, mặt đầy lo lắng nhìn bà, đáy mắt đều là áy náy và tự trách, còn có đau lòng.

483. Chương 483: Hiểu Hiểu, Nhớ Anh Sao? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cau mày, Lê Hiểu Mạn chuẩn bị đi vào, thấy Lê Hiểu Mạn vừa vặn tỉnh lại.

Nghĩ tới chuyện bà bắt cô và Long Tư Hạo chia tay, cô nhíu mày chặt hơn, chân chuẩn bị đi vào thu lại.

Sau khi đi vào, cô không biết nên nói thế nào.

Từ bỏ Long Tư Hạo, cô không làm được, nhưng cô không muốn chọc mẹ cô tức giận nữa.

Thời khắc này cô ở trong thế lưỡng nan.

Lê Tố Phương tỉnh lại thấy Hạ Thanh Vinh, sắc mặt lập tức lạnh đi, lạnh giọng nói: "Ông tới làm gì? Cút ra ngoài, tôi không muốn gặp ông."

Nghe lời nói lạnh như băng của Lê Tố Phương trong phòng bệnh, ánh mắt Lê Hiểu Mạn kinh ngạc nhìn bà.

Trong ấn tượng của cô, từ khi Hạ Thanh Vinh phản bội bà, thái độ của bà đối với Hạ Thanh Vinh giống như đối đãi một người xa lạ, không lạnh không nóng, cũng không mặt lạnh, không nhiệt tình chào đón, nhưng cho tới nay chưa từng lạnh như băng như bây giờ.

Cô nhận ra lần này mẹ bệnh, tính cách không giống trước kia, trước kia lãnh đạm bây giờ trở nên dễ giận kích động.

Hạ Thanh Vinh cũng vì thái độ lạnh như băng tàn khốc của Lê Tố Phương mà sửng sốt, sau đó nhíu chặt mày, áy náy và tự trách trong mắt càng nồng đậm: "Tố Phương, tôi nghe nói bà bị phương, cố ý đến thăm bà, bà hung dữ với tôi như vậy làm gì? Tôi mua cho bà…"

Lê Tố Phương không đợi ông nói xong, sắc mặt càng lạnh băng nghiêm khắc nhìn ông, mắt nổi lên lửa giận: "Đem đồ ông đi đi, cút… Cút ra ngoài."

"Tố Phương…" Hạ Thanh Vinh mặt đầy áy náy nhìn Lê Tố Phương, vốn còn muốn nói gì, chỉ thấy sắc mặt ngày càng lạnh, ông nhíu chặt mày: "Được, tôi đi, tôi không quấy rầy bà, bà nghỉ ngơi cho khỏe, nhất định phải bảo trọng thân thể."

Dứt lên, ông liền đứng lên xoay người rời đi.

“Lấy đồ ông đi cho tôi!” Lê Tố Phương thấy đồ ông mua còn ở đó, đứng dậy cầm giỏ quà nhỏ trên tủ cạnh giường bệnh trực tiếp ném về phía Hạ Thanh Vinh, vừa vặn không lệch trúng lưng Hạ Thanh Vinh.

Hạ Thanh Vinh bị giỏ đập, cả người nhào tới trước, quỳ nằm dưới đất, đau đớn trên lưng làm ông ta nhíu mày.

“Mẹ…” Lê Hiểu Mạn thấy vậy, lập tức vào phòng bệnh.

“Mạn Mạn…” Hạ Thanh Vinh nửa nằm dưới đất thấy Lê Hiểu Mạn đi vào, đầu tiên là cả kinh, sau đó thử đứng dậy, nhưng hình như ông bị đập nặng, còn chưa đứng lên, eo đã đau nhức, cả người lại ngã xuống.

“Ba…” Thấy thế, Lê Hiểu Mạn giật mình, chữ “ba” này ra khỏi miệng, cô không nghĩ nhiều, lập tức tiến lên đỡ ông.

Lê Văn Bác cũng lập tức tiến lên hỗ trợ.

Hạ Thanh Vinh vì chữ “ba” kia của Lê Hiểu Mạn mà trong lòng vừa rung động vừa mừng rỡ, hai mắt phủ đầy áy náy không dám tin nhìn cô: “Mạn Mạn, con… con vừa kêu ba là gì?”

Sau khi ông và Lê Tố Phương ly dị, cô chưa từng kêu ông là ba nữa, giờ phút này lại nghe tiếng “ba” đã rất lâu không được nghe này, ông lại rung động, hốc mắt ươn ướt.

Lê Hiểu Mạn vừa rồi là nhất thời nhanh miệng mới kêu chữ “ba” đó, thấy Hạ Thanh Vinh hỏi lại, cô cau mày, buông ông ra, ánh mắt bình thản nhìn ông: “Hạ tổng, mẹ tôi không hoan nghênh ông, xin ông sau này đừng đến nữa.”

Nghĩ tới Hạ Thanh Vinh luôn có tật xấu đau lưng, cô cau mày, thanh âm vẫn lạnh lùng như cũ: “Ông tốt nhất đi tìm bác sĩ xem đi, đừng đến lúc xảy ra vấn đề mới đến tìm mẹ tôi.”

Nếu người ngoài nghe cô nói nhất định sẽ cảm thấy hà khắc, nhưng Hạ Thanh Vinh là ba cô, biết sơ lược về tính cách cô, đương nhiên nghe ra quan tâm ông trong giọng nói cô.

Biết đứa con gái này mạnh miệng mềm lòng, Hạ Thanh Vinh cũng không vạch trần, quan hệ giữa bọn họ muốn trở lại trước kia không phải chuyện một sớm một chiều.

Ông nhìn Lê Hiểu Mạn, cười gật đầu: “Ba biết, ba sẽ đi gặp, ba không quấy rầy nữa.”

Dứt lời, ông cau mày nhìn Lê Tố Phương căn bản không muốn để ý tới ông, hơi khom người, vẻ mặt ngưng trọng rời khỏi phòng bệnh.

Hạ Thanh Vinh vừa bước một chân, Lê Tố Phương trên giường bệnh đã kêu Lê Văn Bác ném giỏ quà Hạ Thanh Vinh ra ngoài.

Lê Văn Bác vốn còn muốn nói đôi câu thay Hạ Thanh Vinh, chỉ thấy Lê Tố Phương kiên quyết, anh ta cũng không nói gì, cầm giỏ quà ra khỏi phòng bệnh.

Sau khi ông đi, Lê Hiểu Mạn ngồi trước giường bệnh Lê Tố Phương, thấy trên trán Lê Tố Phương quấn vải trắng, sắc mặt ảm đạm, cô rũ mắt, ánh mắt nổi lên áy náy: “Mẹ, thật xin lỗi!”

Lê Tố Phương nhìn cô, liền quay đầu không nhìn cô nữa, thanh âm lạnh như năng, lại có chút vô lực: “Không cần nói xin lỗi mẹ! Bây giờ con trưởng thành, cánh cứng rồi, mẹ nói gì… con cũng không muốn nghe, sau này con… đừng kêu mẹ nữa, mẹ không chịu nổi, con đi đi! Đừng ngồi đây nữa, Lê Tố Phương mẹ mệnh khổ, không có… tư cách để Thiếu phu nhân… Hoắc gia tương lai con tới chăm sóc mẹ, huống chi con còn mang thai, nếu con và Tiểu thiếu gia… Hoắc gia tương lai… có gì, mẹ không thể bồi thường nổi.”

Những lời này của Lê Tố Phương đâm lòng Lê Hiểu Mạn đau đớn, cô đưa tay nắm tay Lê Tố Phương, ánh mắt phức tạp nhìn bà: “Mẹ, mẹ đừng nói vậy được không? Mẹ nói vậy tổn thương lòng con, thật xin lỗi! Con không thể nghe mẹ chia tay Tư Hạo, con thật sự yêu anh ấy, con không muốn từ bỏ anh ấy, cũng không thể từ bỏ anh ấy.”

484. Chương 484: Hiểu Hiểu, Nhớ Anh Sao? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Tố Phương nghe cô nói, lạnh lùng rút tay về, trên mặt tái nhợt đầy thất vọng: "Coi như mẹ… chưa từng nuôi con, không nghe mẹ thì con đi đi, vĩnh viễn cũng đừng… tới gặp mẹ nữa, mẹ cũng không muốn gặp lại con, mẹ… coi như mẹ không có đứa con gái này."

Lê Tố Phương nói xong, trong mắt lóe lên bi thương, khóe mắt cũng ươn ướt, hốc mắt chảy xuống dọc theo khuôn mặt tái nhợt của bà.

"Mẹ, mẹ… mẹ đừng khóc có được không?" Lê Hiểu Mạn kinh hoảng nhìn Lê Tố Phương, đôi mắt trong suốt cũng trào ra giọt nước mắt, cô đưa tay muốn lau nước mắt cho Lê Tố Phương, nhưng Lê Tố Phương không cho cô đụng vào.

"Mẹ không cần con quan tâm, mẹ không có… đứa con gái này, con đi đi, vĩnh viễn… đừng tới gặp mẹ nữa, mẹ… mẹ chết đi cũng không cần con… tới cúng tế…"

"Mẹ… Thật xin lỗi! Mẹ đừng nóng giận." Lê Hiểu Mạn thấy mẹ xưa nay chưa từng khóc thương tâm như vậy, cũng không khóc như hôm qua, trong lòng cô lại áy náy không thôi, khóc ôm lấy bà, nước mắt rơi như mưa.

"Mẹ, mẹ là người thân nhất của con, mẹ ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn con, lúc nhỏ, mẹ thương con, quan tâm con, cho tới nay không để cho con làm việc cực khổ mệt nhọc, là mẹ cho con cuộc sống gia đình bình thường, cơm đưa tới há miệng, sao con có thể mặc kệ mẹ?"

Lúc nhỏ, thậm chí cô đã lên đại học, Lê Tố Phương vẫn không cho cô làm gì, cơm là Lê Tố Phương làm, quần áo là Lê Tố Phương giặt, tất cả việc nhà đều một mình bà làm.

Mỗi lần Lê Hiểu Mạn muốn giúp một tay, bà đều không cho.

Có khoảng thời gian, Lê Hiểu Mạn thừa dịp bà không có ở nhà, len lén quét nhà sạch sẽ, giặt quần áo, nấu cơm.

Mẹ thương yêu cô như vậy, sao cô có thể không ngó ngàng gì tới?

Mặc dù một năm trước, từ khi cô gả cho Hoắc Vân Hy, thái độ của mẹ đối với cô liền thay đổi, trở nên lạnh lùng hời hợt, cô đau lòng, khó hiểu, nhưng cô chưa từng trách bà, bà đã từng yêu thương, quan tâm cô như vậy, đã khắc trong lòng cô, đời này cô sẽ không quên.

Trong phòng bệnh, hai mẹ con khóc thương tâm.

Lê Văn Bác ở bên ngoài phòng bệnh thấy vậy, không vào quấy nhiễu, anh ta nhíu mày, đang muốn đóng cửa phòng bệnh, sau lưng anh ta truyền đến tiếng bước chân trầm ổn.

Anh ta nghi ngờ quay người sang, nhưng người anh ta thấy làm anh ta kinh ngạc.

"Long tổng…"

Người tới chính là Long Tư Hạo vừa từ nước ngoài chạy về, anh nghe Lạc Thụy gọi nói tình hình mẹ Lê Hiểu Mạn, biết Lê Hiểu Mạn cũng ở bệnh viện, anh liền cùng Lạc Thụy chạy tới đây.

Hai tay Lạc Thụy xách đồ bổ và sản phẩm dinh dưỡng đắt tiền cho Lê Tố Phương.

Anh ta nhìn Lê Văn Bác, câu môi hỏi: "Anh họ Lê, Lê tiểu thư ở bên trong phải không?"

Vì Lê Văn Bác là anh họ của Lê Hiểu Mạn, nên Lạc Thụy mới kêu anh ta như vậy.

Lê Văn Bác nhìn Lạc Thụy, lại nhìn Long Tư Hạo, nhíu mày: "Mạn Mạn ở trong, tôi đi vào kêu cô ấy ra cho hai người."

Lê Tố Phương muốn Lê Hiểu Mạn chia tay Long Tư Hạo, anh ta nghe được, nếu Long Tư Hạo đi vào, nói không chừng Lê Tố Phương sẽ kích động như lúc thấy Hạ Thanh Vinh, lúc này mới gọi Lê Hiểu Mạn ra.

Ánh mắt Long Tư Hạo hơi trầm xuống, liếc anh ta, nói mình đi vào, sau đó trực tiếp đẩy cửa phòng bệnh đi vào.

Sau khi đi vào, anh liền sửng sốt.

Anh nhìn Lê Hiểu Mạn ông Lê Tố Phương khóc thương tâm, ánh mắt thoáng qua lo lắng và đau lòng, sau đó cất bước tiến lên: "Hiểu Hiểu, đã xảy ra chuyện gì? Sao khóc thương tâm như vậy? Nhớ anh sao?"

Nghe giọng nói trầm thấp quen thuộc, Lê Hiểu Mạn ngây người, lập tức quay đầu, khi nhìn thấy người đàn ông đi tới cô quả nhiên là Long Tư Hạo, cô kinh ngạc: "Tư… Tư Hạo…"

Nhìn bộ dáng kinh ngạc của cô, Long Tư Hạo duỗi cánh tay dài, kéo Lê Hiểu Mạn còn cách anh một bước vào ngực, xem nhẹ tồn tại của những người khác, cúi đầu xuống phong bế đôi môi mê người của cô, hóa nhớ nhung nồng đậm trong thời gian này thành nụ hôn sâu sắc nóng bỏng.

"Ưm…" Lê Hiểu Mạn vì anh đột nhiên hôn mình mà trợn mắt nhìn anh, hoàn toàn quên phải đáp anh.

Lạc Thụy thường thấy Long Tư Hạo chẳng phân biệt trường hợp hôn Lê Hiểu Mạn, cũng chỉ biểu hiện rất tự nhiên.

Một khắc thấy Long Tư Hạo đột nhiên hôn Lê Hiểu Mạn, gương mặt Lê Văn Bác chợt trắng bệch, giữa hai lông mày nhíu chặt lướt qua bi thương, trong mắt cũng đầy mất mát.

Anh ta nghiêng đầu, không nhìn tới một màn làm anh ta bi thương đó.

Lê Tố Phương trên giường bệnh cũng vì hành động này của Long Tư Hạo mà sửng sốt hồi lâu, sau đó sắc mặt lạnh đi, giọng không vui nói: "Muốn khanh khanh ta ta… Mời hai người đi ra ngoài, đừng ở trước mặt tôi, làm vướng mắt tôi."

485. Chương 485: Bà Không Có Quyền Ngăn Cản (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Tố Phương sắc mặt lạnh băng quay đi không nhìn Lê Hiểu Mạn: "Nếu thật sự… không nỡ thì đi cùng nó đi, sau này đừng… đến nhìn tôi nữa, tôi… tôi không có đứa con gái là cô."

Lời nói lạnh nhạt của Lê Tố Phương rơi vào trong tai Lạc Thụy. Anh cũng kinh ngạc, và nghi ngờ, lại coi như không nghe thấy, nhướng mày nhìn sắc mặt trắng bệch của Lê Tố Phương, cười hỏi: "Bà Lê, bà mới nói gì, tôi nghe không rõ, có thể phiền bà nói lại lần nữa được không? Đúng rồi, đây là của tổng giám đốc chúng tôi cố ý…"

Không đợi Lạc Thụy nói xong, Lê Tố Phương liền lạnh mặt nói: "Lấy đi đi, đồ của Hoắc gia, tôi không cần, người của Hoắc gia… Tôi cũng không muốn thấy nữa, xin hãy… Rời đi."

"Mẹ…" Lê Tố Phương nói không chút khách khí nào làm Lê Hiểu Mạn khẩn trương, cô vừa nhìn bà, lại nhìn Long Tư Hạo, đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng, giọng điệu mang ý xin lỗi: "Tư Hạo, em xin lỗi! Em thay mặt mẹ xin lỗi anh, mẹ em không phải cố ý. Anh đừng để trong lòng."

Long Tư Hạo thâm ý nhìn Lê Tố Phương, sau đó lại dịu dàng nhìn Lê Hiểu Mạn, cười nói: "Hiểu Hiểu, không cần phải xin lỗi anh, anh không hẹp hòi như vậy…"

Nói đến đây, anh dùng ngón tay thon dài của mình lau nước mắt cho cô, giọng nói trầm thấp dễ nghe: "Cô gái ngốc, khóc nhiều như vậy là vì suy nghĩ cho anh sao?"

Lê Hiểu Mạn thấy anh chẳng những không vì mẹ mình giận dữ, ngược lại còn có để tâm đến cô như vậy, khóe môi cô không khỏi nâng lên, thiếu chút nữa nĩn khóc mà mỉm cười.

Chỉ là sự đau lòng và lo lắng trong lòng cô vì lời nói đùa này của anh mà giảm bớt không ít.

"Tư Hạo…" Cô khẽ cắn môi dưới, nước mắt không kiềm chế được lại chảy xuống. Cô cầm lấy tay anh, xoay người nhìn Lê Tố Phương, ánh mắt kiên định: "Mẹ, con sẽ không rời bỏ Tư Hạo, mong mẹ chúc phúc cho chúng con."

Lê Tố Phương thấy cô và Long Tư Hạo nắm chặt tay, lại quay mặt đi, lạnh lùng nói: "Mẹ nói rồi, giờ con đã trưởng thành, lông cánh cứng cáp rồi, mẹ không quản được con, cũn không muốn quản. Mẹ chỉ là… như đã nói, nếu như con… cứ muốn ở bên cậu ta, vậy sau này… đừng gọi ta là mẹ con nữa."

Lạc Thụy nghe Lê Tố Phương nói xong, há hốc miệng kinh ngạc. Đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là không dám tin nhìn bà, cười hỏi: "Bác Lê, không phải bác đang nói đùa chứ! Sau bác có thể phản đối Lê tiểu thư ở bên tổng giám đốc được? Bác đừng quên, nếu như không có tổng giám đốc, mì phở Lê gia cũng sẽ không có danh khí như ngày hôm nay… Bác như vậy chẳng phải là đang qua cầu rút ván hay sao?"

Lê Tố Phương vẫn mặt lạnh như cũ, quay đầu dùng ánh mắt không mấy vui vẻ nhìn Lạc Thụy: "Chẳng lẽ bởi vì ân tình mà Lê Tố Phương tôi lại bán con gái của mình đi sao?"

Khóe môi Lạc Thụy cong lên, mắt híp lại thành một đường: "Bác Lê, bác quá lời rồi. Chuyện đó và chuyện bán con gái căn bản không hề liên quan đến nhau. Lê tiểu thư và tổng giám đốc thật lòng yêu nhau, bác đồng ý cho bọn họ ở bên nhau có nghĩa là đang chúc phúc cho họ. Chẳng phải trước đây bác đã đồng ý hay sao? Sao giờ đột nhiên lại thay đổi thành như vậy?"

Long Tư Hạo vốn không liên tiếng, chuyển ánh mắt về phía Lê Tố Phương, cười nhẹ: "Con muốn biết vì sao bác không đồng ý để con và Lê Hiểu Mạn ở bên nhau?"

Ánh mắt Lê Tố Phương phức tạp, nhưng rất nhanh chuyển thành lạnh nhạt, vẻ mặt không vui nhìn Long Tư Hạo: "Tôi không quan tâm.. Cho dù cậu họ Long… hay họ Hoắc, trên người cậu sẽ mãi chảy dòng máu của Hoắc gia, đây chính là lý do."

Lạc Thụy nhíu mày: "Bác Lê à, bác nói vậy là sao chứ? Trong người tổng giám đốc chảy dòng máu Hoắc gia thì sao chứ? Tổng giám đốc không không ở Hoắc gia, không ăn ở Hoắc gia, lại không cần đến hoắc gia. Nói trắng ra là ngoài trừ quan hệ máu mủ với Hoắc gia thì có thể nói là không chút liên quan. Bác có thể coi tổng giám đốc là người của Long gia. Hơn nữa, cho dù tổng giám đốc là người của Hoắc gia thì sao chứ? Bác có oán hận gì với Hoắc gia hay sao?"

Cho dù Lạc Thụy có nói như thế nào, Lê Tố Phương vẫn lạnh mặt như cũ, không vui vẻ gì, nằm xuống giường bệnh, nói: "Các người đi đi! Tôi không muốn… nhìn thấy các người nữa.

Lê Hiểu Mạn nghe xong mà trong lòng đau nhói, đôi mày thanh tú nhíu lại: "Mẹ…"

Thấy Lê Tố Phương quay lưng về phía mình, Lê Hiểu Mạn càng thêm bi thương, cô ngước mắt nhìn Long Tư Hạo: "Tư Hạo, anh… Anh về trước đi! Em sẽ nghĩ cách thuyết phục mẹ."

Họ đã tách ra hơn mười ngày, giờ còn phải tiếp tục, đương nhiên Long Tư Hạo không muốn.

486. Chương 486: Bà Không Có Quyền Ngăn Cản (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh trầm mắt nhìn cô, môi mỏng nhấp nhẹ: "Hiểu Hiểu, em ra ngoài trước, anh và mẹ em nói chuyện một lát."

"Anh và mẹ em nói chuyện một lát?" Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, lại nhìn về phía Lê Tố Phương đang nằm quay lưng lại, rồi nhìn Long Tư Hạo, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng: "Tư Hạo, mẹ em bây giờ đang nổi nóng, hay anh chờ em thuyết phục bà, rồi anh quay lại nói chuyện có được không?"

Cô sợ anh và mẹ xung đột, cũng sợ mẹ mình nói khó nghe với Long Tư Hạo, dù sao bây giờ bà cũng rất không chào đóng Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo thấy cô hết sức lo lắng, đôi mắt hẹp dài dịu dàng nhìn cô, cười: "Hiểu Hiểu, ngoan, đi ra ngoài trước đi. Em yên tâm, anh sẽ không cãi nhau với mẹ em. Anh chỉ muốn biết nguyên nhân thực sự mà thôi, được chứ?"

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo một lát, rồi gật đầu đi ra ngoài cùng Lạc Thụy và Lê Văn Bác.

Long Tư Hạo thấy trong phòng bệnh chỉ còn mình và Lê Tố Phương, anh thu lại nụ cười trong đáy mắt, khuôn mặt tuấn mỹ nguội lạnh, ánh mắt thâm trầm nhìn Lê Tố Phương đang nằm nghiêng, giọng nói lạnh lẽo: "Nói đi! Làm như vậy rốt cuộc là để làm gì?"

Dứt lời, anh cao ngạo ngồi trên ghế sô pha, trên người tản ra hơi thở nguy hiểm.

Lê Tố Phương đang nằm nghiêng trên giường không hiểu sao lại cảm thấy lạnh lẽo hết sức, không khỏi run rẩy, che giấu tia e dè trong đáy mắt, ba vô lực nói: "Tôi thì có thể có mục đích gì? Cậu cho rằng… Ai cũng giống như người nhà Hoắc gia các người ấy à… Tâm cơ nặng như vậy… Cậu định làm gì? Tôi và cậu… không thương thảo gì hết, mời… rời đi."

Long Tư Hạo khẽ mím môi, đôi mắt thâm thúy không nhìn ra chủ nhân đang suy nghĩ điều gì, anh không cảm xúc nói: "Bà không có quyền ngăn tôi và Hiểu Hiểu ở bên nhau. Đừng quên, bà không phải là mẹ ruột của Hiểu Hiểu."

Lê Tố Phương xoay người qua nhìn Long Tư Hạo đang ngồi trên ghế sô pha, trên gương mặt tiều tụy của bà xuất hiện nụ cười lạnh: "Vậy nói cho… Hiểu Hiểu đi, là tôi… không phải mẹ ruột của nó, bảo rằng nó… từ nhỏ đã bị cha mẹ… bỏ rơi, không cần nó… Không cần quan tâm người nuôi nó là tôi… chết hay sống mặc kệ. Chỉ cần… Cậu không sợ Hiểu Hiểu đau lòng mà thôi, cứ đi nói đi…"

Nói đến đây, bà hừ lạnh một tiếng, nói tiếp: "Cậu… chưa nói, chẳng phải vì sợ nó biết… Tôi không phải là mẹ ruột của nó hay sao? Cậu cũng sợ nó đau lòng, vậy nên… mới luôn nói dối nó."

Nghe vậy, Long Tư Hạo nguy hiểm đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, đôi môi mỏng vẽ lên đường cong lạnh lùng: "Xem ra trước kia tôi đã xem thường bà rồi, cho dù là vì lý do gì mà bà phản đối tôi và Hiểu Hiểu, tôi đã cưới cô ấy rồi. Trên đời này sẽ không ai có thể ngăn cấm chúng tôi nữa, tôi tin Hiểu Hiểu cũng sẽ không vì sự phản đối của bà mà rời khỏi tôi."

"Mạn Mạn rất hiếu thuận…"

Lời nói của Lê Tố Phương làm Long Tư Hạo nguy hiểm nhìn bà chằm chằm: "Vậy thì sao?"

Lê Tố Phương nhìn anh: "Nó sẽ không… mặc kệ sự sống chết của tôi."

Nghe vậy, Long Tư Hạo sải bước tiến tới, ánh mắt thâm trầm: "Sao nữa? Bà còn định dùng cái chết để bức cô ấy?"

Anh thật không ngờ Lê Tố Phương trước kia nhìn hiền hòa trầm mặc như vậy mà đột nhiên lại ngăn cản Hiểu Mạn và anh, nhất định là có nguyên nhân gì đó.

Lê Tố Phương oán hận nhìn Long Tư Hạo, tâm tình kích động: "Cậu là người của Hoắc gia, tôi… Tôi sẽ không để cho Mạn Mạn lấy cậu, tôi sẽ không đồng ý, cho dù chết, tôi cũng… muốn ngăn cản chuyện này."

Long Tư Hạo lạnh lùng nói: "Chỉ bằng một mình bà sao có đủ khả năng ngăn cản tôi chứ. Bà có thể không chúc phúc cho tôi và Hiểu Hiểu, nhưng tốt nhất bà hãy hiểu cho suy nghĩ và quyết định của Hiểu Hiểu, cho dù bà là mẹ nuôi của cô ấy, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho bà dễ dàng đâu."

Nghe Long Tư Hạo nói, trong lòng Lê Tố Phương có hơi e ngại, nhưng sắc mặt lại càng lạnh hơn, tâm tình kích động hơn nữa: "Tôi biết cậu… không đơn giản. Cậu có thể… giết tôi. Lê Tố Phương tôi đời này… chưa bao giờ tranh giành… đoạt lợi gì cả, cho tới giờ đều là… mặc cho số phận, không hề vọng tưởng… thay đổi điều gì. Nhưng lần này, trừ phi tôi chết, nếu không, tôi tuyệt sẽ không… để cho Mạn Mạn lấy cậu, tuyệt sẽ không. Có bản lĩnh, thì cậu… giết tôi đi…"

Long Tư Hạo vì lời nói của bà mà nheo chặt đôi mắt lạnh thấu xuống, sắc mặt thâm trầm, bàn tay nắm chặt, lệ khí chất chứa nơi đáy mắt: "Bà cho rằng tôi không dám giết bà?"

Lê Tố Phương lạnh lùng cười một tiếng: "Vậy cậu giết đi… Tôi không tin… Cậu dám động vào tôi, tôi… Dù thế nào tôi cũng là… mẹ nuôi của Mạn Mạn, cậu không dám, không dám giết tôi…"

"Haha… Vậy thì thử chút xem sao." Long Tư Hạo đột nhiên đặt tay lên cổ Lê Tố Phương, cười lạnh: "Giết bà, là chuyện dễ như trở bàn tay đối với tôi."

487. Chương 487: Bệnh Nhân, Không Thở Được

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Tố Phương dường như thật sự không nghĩ tới Long Tư Hạo sẽ làm thật, hoảng sợ nhìn anh, mày nhíu mặt: "Vậy làm đi… bóp chết tôi, tôi chết sẽ không còn ai… ngăn cản… cậu và Mạn Mạn…"

…

"Sao lâu như vậy mà Tư Hạo vẫn chưa ra? Rốt cuộc anh đang nói gì với mẹ?"

Người nói lời này là Lê Hiểu Mạn, lúc này cô đang ngồi trên ghế nghỉ ngoài hành lang, mãi chưa thấy Long Tư Hạo ra ngoài, cô chăm chú nhìn về phía phòng bệnh của Lê Tố Phương.

Cô rất lo anh và mẹ sẽ xảy ra xung đột.

Chỗ ghế nghĩ cách phòng bệnh vài mét, nên cô không thể nghe được Long Tư Hạo và Lê Tố Phương đang nói gì.

Đây cũng là mục đích Lạc Thụy đưa cô ra đây ngồi.

Long Tư Hạo dù không nói gì với Lạc Thụy, nhưng anh đi theo Long Tư Hạo đã nhiều năm, tự sẽ hiểu Long Tư Hạo kêu Lê Hiểu Mạn rời đi trước chính là vì không muốn Lê Hiểu Mạn nghe được nội dung cuộc nói chuyện của anh và Lê Tố Phương.

Lạc Thụy thấy vẻ mặt lo lắng của cô, đanh định lên tiếng, liền thấy Long Tư Hạo sắc mặt thâm trầm ra khỏi phòng bệnh.

Lạc Thụy cười nói: "Lê tiểu thư, cô xem kìa, chẳng phải tổng giám đốc đã ra rồi sao?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Long Tư Hạo đang đi tới, thấy sắc mặt anh không tốt, cô càng nhíu chặt mày hơn, đi về phía anh, hỏi: "Tư Hạo, anh và mẹ em nói chuyện thế nào rồi?"

Long Tư Hạo nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, sắc âm trầm trong mắt chuyển thành dịu dàng, giọng nói ôn thuận: "Hiểu Hiểu, chúng ta về trước đi."

"Nhưng mẹ em…" Lê Hiểu Mạn khó xử nhìn Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo khẽ cười nhìn cô: "Yên tâm, mẹ em không sao, chúng ta về trước đi…"

Nói đến đây, anh ghé lại gần tai cô khẽ nói: "Hơn mười ngày chúng ta đã không gặp nhau rồi, em không nhớ anh sao? Trước về với anh đã, mai lại đến, anh sẽ bảo người chăm sóc bà ấy, được chứ?"

Dứt lời, không để cho Lê Hiểu Mạn kịp nói gì, anh liền kéo cô đi.

Lê Hiểu Mạn thấy anh quyết tâm muốn kéo cô đi, lại nghĩ tới mẹ chưa hồi phục, quay lại nhìn Lê Văn Bác vẻ mặt phức tạp đứng yên lặng phía sau: "Anh Văn Bác, vậy mẹ tạm thời nhờ anh chăm sóc, mai em tới thay cho anh."

Thân là con, vốn cô nên ở lại chăm sóc mẹ mình, nhưng thấy Long Tư Hạo như vậy, hôm nay xem ra cô không về không được.

Cũng được, giờ mẹ cô đang tức giận, đợi bà hết giận, mai cô sẽ nghĩ cách thuyết phục bà.

Bị anh kéo vào thang máy, Lạc Thụy cũng theo vào phía sau.

Vừa vào, Lạc Thụy đã hỏi Lê Hiểu Mạn: "Lê tiểu thư, có chuyện gì sao? Đột nhiên lại phản đối chuyện cô và tổng giám đốc? Những lời của bác ấy là sao vậy?"

Lê Hiểu Mạn nhìn Lạc Thụy lắc đầu, cô cũng không biết sao bà lại đột nhiên phản đối chuyện của cô và Long Tư Hạo.

"Tư Hạo… Em…" Cô ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, cô vừa mới mở miệng, điện thoại trong túi lại đổ chuông.

Lấy điện thoại ra, thấy người gọi là Lê Văn Bác, cô kinh ngạc lập tức nhận điện.

Từ đầu dây bên kia lập tức truyền đến giọng nói hoảng hốt của Lê Văn Bác: "Mạn Mạn, bác… Bác xảy ra chuyện rồi…"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn cả kinh, tràn đầy lo lắng khẩn trương hỏi: "Anh Văn Bác, mẹ em, bà ấy… xảy ra chuyện gì rồi?"

Trong lòng có dự cảm xấy, Lê Hiểu Mạn không run rẩy trong lòng, ngay cả tay cầm điện thoại cũng run lên.

Long Tư Hạo thấy vậy, đôi mắt hẹp dài lo lắng nhìn cô: "Hiểu Hiểu, sao vậy?"

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo, khẩn cấp nói: "Tư Hạo, anh Văn Bác nói mẹ em xảy ra chuyện, nhưng lại không nói là có chuyện gì, em… Em muốn quay lại xem sao."

Nghe vậy, ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống: "Được, anh cùng đi với em."

"Vâng!" Lê Hiểu Mạn nhìn anh gật đầu, sau đó cùng Long Tư Hạo và Lạc Thụy quay lại phòng bệnh của Lê Tố Phương.

Vừa tới cửa, cô liền thấy Lê Tố Phương đang bị một đám bác sỹ và y tá vây quanh.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn lập tức lại gần, nhìn Lê Tố Phương, thấy bà đang kinh hoảng, khóe môi còn có vết máu, trong lòng dự cảm xấu ngày càng dâng cao.

Cô sợ hãi, bắt lấy tay một bác sỹ, lo lắng hỏi: "Bác sỹ, tôi… Mẹ tôi bà ấy… sao lại thế này?"

Bác sỹ sắc mặt ngưng trọng bỏ tay khỏi cổ Lê Tố Phương: "Bệnh nhân bị bóp cổ không thở được, xương cổ bị gãy, cần cấp cứu khẩn cấp."

Sau đó, bác sỹ lại nhìn Lê Tố Phương nhắm nghiền mắt, lắc đầu nói: "Hy vọng cứu sống không lớn, cô vẫn nên chuẩn bị trước tâm lý đi."

"Cái gì?" Lời bác sỹ làm sắc mặt Lê Hiểu Mạn trắng bệch, trong lòng sợ run, lui lại một bước, nước mắt dâng lên nhìn bác sỹ.

Không hít thở được? Gãy xương? Bóp cổ?

Sao lại có người bóp cổ mẹ cô?

Cô không dám tin nhìn cổ Lê Tố Phương, sắc mặt bà nhợt nhạt vô cùng, nước mắt cô liền rơi xuống.

Đột nhiên, cô nhào tới cầm chặt lấy tay bà, kinh sợ khóc là: "Mẹ… mẹ…"

Bác sỹ thấy Lê Hiểu Mạn cầm chặt lấy tay Lê Tố Phương không buông, nghiêm nghị nói: "Bệnh nhân cần được cấp cứu ngay lập tức, không nên chậm trễ nữa, nếu không thì thần tiên cũng không giúp được bà ấy đâu."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn chấn động toàn thân, lập tức buông lỏng tay, nước mắt không kìm nén được lại trào ra.

Bác sỹ thấy cô buông tay liền kêu y tá đẩy Lê Tố Phương vào phòng cấp cứu.

"Mẹ… mẹ…" Lê Hiểu Mạn hồi phục tinh thần liền lập tức đuổi theo, vì chạy quá nhanh nên cô bị ngã.

"Hiểu Hiểu…"

"Mạn Mạn…"

"Lê tiểu thư…"

Lê Tố Phương, Lê Văn Bác, Lạc Thụy thấy vậy liền gấp gáp đi tới đỡ cô dậy.

Lê Tố Phương nhanh nhẹn đi trước Lê Văn Bác một bước, đỡ Lê Hiểu Mạn dậy, an ủi cô: "Hiểu Hiểu, đừng lo, mẹ em sẽ không sao đâu."

Lạc Thụy thấy Lê Hiểu Mạn lo lắng không dứt, cũng an ủi cô: "Lê tiểu thư, cô yên tâm đi! Mẹ cô nhất định sẽ không có chuyện gì."

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn Lạc Thụy, lo lắng tràn ngập nơi đáy mắt: "Tôi cũng hy vọng không có chuyện gì, nhưng…"

Cô cắn chặt môi dưới, không nói gì nữa, chỉ vội đi tới phòng cấp cứu.

Thấy vậy, Long Tư Hạo lập tức đuổi theo.

Lạc Thụy và Lê Văn Bác theo ngay sau đó.

…

Bên ngoài phòng cấp cứu, Lê Hiểu Mạn chỉ nhìn cánh cửa đóng chặt của phòng cấp cứu, trong lòng lo sợ không thôi.

Thấy cô không ngừng rơi lệ, anh sợ cô sẽ tổn hại đến cơ thể của mình, dù sao giờ cô cũng đang mang thai, khóc quá lâu đối với thai nhi cũng không tốt.

Anh lại gần, quay mặt cô qua, lau nước mắt cho cô, đau lòng nói: "Hiểu Hiểu, đừng khóc nữa, như vậy không tốt đối với thân thể của em."

Lê Hiểu Mạn cắn chặt môi dưới, nhìn anh một hồi, sau đó mới nhìn Lê Văn Bác, giọng điệu hơi nức nở nói: "Anh Văn Bác, dấu vết trên cổ mẹ em, anh… Anh có biết là đã xảy ra chuyện gì không?"

- – Huyên Huyên có lời muốn nói —

Lê Tố Phương là do ai làm đây? Chỗ này có bẫy, ngàn vạn lần đừng để mắc bẫy nha!

488. Chương 488: Điều Động, Máy Quay Phim (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô nhớ lúc mình ra khỏi phòng bệnh thì mẹ cô không sao cả, sao giờ trên cổ lại xuất hiện dấu vết kia?

Là ai làm chuyện này?

Thật ra thì trong lòng cô đã có một đáp án, chỉ là cô không dám tin mà thôi.

Vậy nên cô muốn xác nhận lại với Lê Văn Bác.

Lê Văn Bác nhíu chặt đôi lông mày anh tuấn, phức tạp và một phần cũng không dám tin nhìn Long Tư Hạo, lại nhìn sang hướng Lê Hiểu Mạn, nghiêm trọng nói: "Mạn Mạn, sau khi mọi người rời đi, anh liền vào phòng xem bác…"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn hô hấp căng thẳng, cắt chặt môi dưới hỏi: "Anh Văn Bác, anh nói rõ đi, sau khi mọi người đi, anh lập tức vào phòng mẹ em sao? Trước lúc đó anh có thấy ai khác vào không?"

Lê Văn Bác nhíu mày, lắc đầu: "Không, mọi người vừa đi anh liền vào, không thấy ai khác, mà lúc anh vào phòng cũng không phát hiện ra ai."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn khẽ run, sự lạnh lẽo chảy thẳng lên não: "Vậy… Vậy sao anh phát hiện ra mẹ em… gặp phải chuyện không may này?"

Thật ra thì câu hỏi này của cô rất ngu ngốc, nhưng cô vẫn muốn hỏi, vì không thể bỏ qua bất kỳ chi tiết nào được.

Lê Văn Bác thấy coohoir kỹ như vậy, lúc này mới nói chuyện làm sao phát hiện ra Lê Tố Phương gặp chuyện cho cô.

Sau khi Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo và Lạc Thụy rời đi, anh liền vào phòng bệnh của Lê Tố Phương, sau đó, anh cho là bà đã ngủ thiếp đi, chăn cũng không đắp, nên anh định đắp lại chăn cho bà, mới phát hiện ra sắc mặt bà tím tái, môi còn có vệt máu, mà hô hấp dường như không còn…

Anh lập tức gọi bác sũ, vết trên cổ Lê Tố Phương là do bác sỹ phát hiện.

Lúc mới biết, anh cũng hoảng sợ cực độ, rồi sau đó lập tức gọi cho Lê Hiểu Mạn.

Nghe Lê Văn Bác cặn kẽ nói xong, nước mắt Lê Hiểu Mạn càng chảy xuống nhiều hơn, khóc nức nở nói: "Anh Văn Bác, anh… Ý của anh là mẹ em… Trước khi bị bóp cổ thì chỉ có một người gặp bà cuối cùng là…"

Đáp án không cần nói nữa, trước khi xảy ra chuyện, người cuối cùng trong phòng Lê Tố Phương chỉ có một người là…

Toàn thân Lê Hiểu Mạn chỉ cảm thấy lạnh lẽo, thân thể khẽ run, từ từ xoay người, không chớp mắt nhìn Long Tư Hạo, nghẹn ngào nói: "Tư Hạo, đó là mẹ em."

Long Tư Hạo che giấu tâm tình trong mắt, dịu dàng nhìn cô, môi mỏng khẽ nói: "Anh biết."

"Anh biết… Anh biết…" Ngữ điệu của Lê Hiểu Mạn cao lên mấy phần, đôi mắt ngập nước lại không dám tin nhìn anh, trái tim như bị lưỡi dao sắc bén cứa vào, hít thở không thông: "Nếu biết, vậy sao anh còn hạ thủ với bà ấy?"

Nghe vậy, Long Tư Hạo khẽ nheo mắt lại, ánh mắt thâm trầm, hỏi ngược lại: "Hiểu Hiểu, em đang nghi ngờ anh?"

Lê Hiểu Mạn cắn môi, bi thống nhìn anh, khóc hỏi: "Vậy anh nói cho em biết là ai đi? Mẹ em trước khi xảy ra chuyện, người cuối cùng gặp bà cũng chỉ có một mình anh đúng không?"

Sắc mặt Long Tư Hạo dần nguội lạnh, ánh mắt u ám, môi mỏng khẽ nhếch nhưng không lên tiếng.

Thấy anh mím môi không nói gì, Lê Hiểu Mạn bất chợt không thể hiểu thấu anh, hàm răng trắng muốt cắn chặt môi chảy máu, khóc nức nở: "Tư Hạo, sao anh lại làm như vậy? Tại sao? Cho dù mẹ em không đúng, nhưng anh cũng không nên làm vậy với bà! Anh không biết là em sẽ đau lòng hay sao? Nếu như mẹ em… Nếu bà ấy…"

Nói đến đây, cô lại khóc, đôi mắt bị nước mắt che đi: "Anh nghĩ em còn có thể tiếp tục với anh thế nào được nữa?"

Lạc Thụy thấy Lê Hiểu Mạn khóc đến thương tâm, anh nhíu máy, nhìn Long Tư Hạo không cảm xúc: "Tổng giám đốc, ngài… Có phải lần này ngài quá kích động hay không?"

Trong lòng anh, tổng giám đốc của bọn họ luôn làm việc có nguyên tắc, hơn nữa, đây lại là người Lê Hiểu Mạn quan tâm, yêu ai cũng sẽ yêu cả đường đi, hẳn sẽ không dễ dàng xuống tay như vậy.

Lần này sao lại…

Lê Tố Phương là ai? Là mẹ của Lê Hiểu Mạn, dù là mẹ ruột hay mẹ nuôi, vẫn là người thân mà Lê Hiểu Mạn quan tâm nhất.

Nếu Lê Tố Phương có chuyện gì, chẳng phải chính Long Tư Hạo là người tự cắt đứt quan hệ của mình với Lê Hiểu Mạn hay sao?

Long Tư Hạo chưa trả lời câu hỏi của Lạc Thụy, chỉ u ám nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt của Lê Hiểu Mạn.

Thấy cô cắn môi đến chảy máu, anh cau mày, sau đó tiến đến nhẹ lau đi vết máu bên môi co, đau lòng: "Hiểu Hiểu, anh nói anh không liên quan tới chuyện này em có tin không?"

Lê Hiểu Mạn rưng rưng nước mắt, kinh ngạc nhìn anh, không nói được gì.

489. Chương 489: Điều Động, Máy Quay Phim (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô đã nói phải tin tưởng anh, cho dù là lúc nào, cô cũng muốn tin anh vô điều kiện, nhưng lần này, người mẹ cô gặp cuối cùng chỉ có một mình anh mà thôi!

Hơn nữa, lúc anh ra khỏi phòng bệnh, cũng không có ai vào thêm nữa.

Mẹ cô sao có thể tự bóp cổ chính mình được, bà không có sức làm như thế.

Lê Văn Bác nói không thấy ai nữa, cô tin Lê Văn Bác tuyệt sẽ không nói dối.

Vậy nên, Long Tư Hạo nhất định là người xuống tay, chỉ có anh mới có khả năng làm một người gãy xương như thế.

Thủ đoạn đối phó với người, cô đã được chứng kiến, vặn gãy tay một người là chuyện dễ dàng.

Nếu muốn hỏi động cơ của anh, có lẽ là bởi vì bà phản đối chuyện của hai người.

Điều duy nhất cô không thể lý giải chính là, người luôn trầm ổn, nghĩ chu đáo cho mọi chuyện như anh, sao lần này lại vọng động như vậy?

Nếu không phải là anh, vậy thì ai có thể dưới con mắt của bọn họ tiến vào rồi hạ thủ chứ?

Mẹ cô là người không giành không đoạt, không làm điều ác, cho dù có bị ủy khuất cũng chỉ giấu ở trong lòng, không nói hay oán trách với ai bao giờ.

Cô không nghĩ mẹ mình đắc tội với ai, cũng không nghĩ được ai đã xuống tay độc ác với bà như vậy.

Long Tư Hạo thấy cô không ngừng khóc, lại im lặng khoongn ói gì, trong lòng anh đau đớn, cô không tin anh, còn cho rằng anh là người ra tay với mẹ cô.

Anh nhíu mày, che đi vẻ thấy vọng trong mắt, xoay người nhìn Lạc Thụy, giọng nói trầm lạnh: "Đi mang máy quay trong phòng mẹ Hiểu Hiể lại đây, cả máy quay trên hành lang nữa."

Lạc Thụy nghe vậy thì có hơi kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo, đang định lên tiếng, Lê Hiểu Mạn đã đột nhiên gọi anh.

"Trợ lý Lạc, đợi một lát…"

Lạc Thụy xoay người, nhìn Lê Hiểu Mạn, nghi ngờ hỏi: "Lê tiểu thư, còn có chuyện gì sao?"

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, do dự nhìn Long Tư Hạo hồi lâu, sau đó nói với Lê Văn Bác: "Anh Văn Bác, nhờ anh thay em đi theo trợ lý Lạc một chuyến."

Cô bảo Lê Văn Bác đi theo Lạc Thụy, thực ra chính là để cho Lê Văn Bác đi theo giám sát Lạc Thụy, không cho anh lừa dối…

Những lời này của cô không khác gì lưỡi dao lạnh sắc đâm vào tim Long Tư Hạo.

Vì câu nói này của cô mà trong mắt anh tràn ngập vẻ bi thống, vết thương trong tim như muốn rỉ máu.

Anh bi thương nhìn khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn của Lê Hiểu Mạn, giọng nói trầm buồn: "Hiểu Hiểu, em không tin anh, cũng không tin Lạc Thụy?"

Lê Hiểu Mạn biết mình làm vậy sẽ tổn thương trái tim Long Tư Hạo, nhưng cô chỉ muốn biết sự thật, vậy nên hy vọng chuyện này không liên quan gì tới Long Tư Hạo, nếu không, sau này cô không biết phải làm sao để đối mặt với người đã nhẫn tâm ra tay với mẹ mình.

Mặc dù anh yêu thương, chiều chuộng cô, luôn nghĩ cho cô, mang lại cho cô hạnh phúc mà cô chưa từng được trải qua, nhưng cô không thể vì vậy mà coi như không có gì mà tiếp tục sống hạnh phúc cùng anh được.

Đời này lương tâm cô sẽ cắn dứt, vì chữ bất hiếu của người làm con.

Công nuôi dưỡng của mẹ đối với cô còn lớn hơn trời, không có mẹ ngậm đắng nuốt cay nuôi cô trưởng thành, sao cô có thể lớn lên đầy đủ được.

Tình thân và tình yêu, cô không muốn gộp làm một, chỉ hy vọng đúng như lời Long Tư Hạo nói, anh không xuống tay với mẹ cô.

Cô ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, đôi mắt ngập nước, áy náy nói: "Tư Hạo, em xin lỗi! Em biết em làm vậy là không đúng, em chỉ muốn xác định chuyện này không phải do anh làm mà thôi, em hy vọng băng ghi hình em thấy là thật."

Cô rũ mắt, nức nở nói: "Xin lỗi Tư Hạo, em xin lỗi…"

Long Tư Hạo thấy cô áy náy đau lòng, anh tiến lên ôm cô, cúi đầu hôn lên nước mắt của cô, trầm giọng nói: "Hiểu Hiểu, không cần phải nói lời xin lỗi! Người phải xin lỗi là nah, là anh làm em khóc xử. Anh biết em chỉ bất đắc dĩ, em chỉ muốn thấy sự thật là anh đã không làm gì, không liên quan tới chuyện của mẹ em đúng chứ?"

Lê Hiểu Mạn mông lung nhìn anh, anh nói đúng, đây chính là suy nghĩ của cô, người hiểu rõ cô nhất trên đời này cũng chỉ có mình anh.

Vậy nên có lẽ thật sự không phải là anh.

Cô vươn tay ôm lấy anh, chôn khuôn mặt đẫm nước mắt vào lồng ngực anh, cố gắng tận hưởng hơi thở mát lạnh qune thuộc, tự trấn an tinh thần của mình.

Long Tư Hạo thấy Lê Hiểu Mạn ôm mình, trong mắt anh có ý cười, dịu dàng nói: "Cô bé ngốc, anh sẽ không để em phải thất vọng, sao anh có thể làm em tổn thương được?"

Lê Hiểu Mạn không trả lời anh, chỉ dùng sức ôm anh chặt hơn.

Đúng vậy, anh "hao tổn tâm trí" muốn cô lấy anh, yêu anh, chỉ biết làm chuyện lấy lòng cô, sao có thể làm cô đau lòng được?

Cảm nhận được Lê Hiểu Mạn dần tin mình, ý cười trong mắt Long Tư Hạo đậm lên vài phần, anh ngước mắt nhìn Lạc Thụy, ý bảo Lạc Thụy đi cùng với Lê Văn Bác lấy băng ghi hình đi.

490. Chương 490: Nén Bi Thương, Em Còn Có Anh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh nhìn cửa phòng cấp cứu đang đóng chặt, kéo Lê Hiểu Mạn ngồi xuống ghế nghỉ, đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, đau lòng nói: "Hiểu Hiểu, không được khóc nữa, không tốt cho em, cũng không tốt cho Bảo Bảo trong bụng đâu."

Nghe anh nhắc tới Bảo Bảo, Lê Hiểu Mạn nhẹ nhàng vỗ về cái bụng đã hơi lộ ra, đôi mi thanh tú cau chặt lại, bây giờ cô đã cảm nhận được Bảo Bảo máy thai, giờ phút này cô cực kì hi vọng chuyện của mẹ cô không liên quan gì đến Long Tư Hạo, nếu không cô sẽ không biết đối mặt với anh thế nào, đối mặt với Bảo Bảo trong bụng thế nào cả.

Cô thật sự không hy vọng chuyện này sẽ trở thành khoảng cách khó có thể vượt qua giữa cô và anh, cũng không muốn nó trở thành rào cản hôn nhân và cuộc sống của họ.

Cô nhìn Long Tư Hạo nhẹ nhàng gật gật đầu, không khóc nữa, tựa đầu vào lòng anh, lo lắng nhìn cửa phòng cấp cứu, trong lòng không ngừng hi vọng mẹ mình bình an vô sự.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, đến khi bầu trời tối đen, cửa phòng cấp cứu vẫn đóng chặt, Lê Tố Phương vẫn chưa được ra.

Mà Lạc Thụy và Lê Văn Bác đi lấy clip theo dõi suốt một ngày mới quay lại.

Nhưng hia người tay không mà về, hệ thống gặp trục trặc, nhân viên kĩ thuật vẫn đang khắc phục, clip bọn họ muốn tạm thời không lấy được.

Lê Hiểu Mạn nghe xong thì nhíu mày, sao lại khéo như vậy? Đúng lúc hệ thống theo dõi lại gặp vấn đề.

Cô đưa mắt nhìn Long Tư Hạo, căng cặt mày, chỉ hi vọng tất ả mọi chuyện đều không liên quan đến anh.

Mà Long Tư Hạo nghe thấy Lạc Thụy nói hệ thống theo dõi của bệnh viện xảy ra vấn đề thì cũng nhíu mày lại, ánh mắt thâm thúy khiến người ta không đoán được, sắc mặt thâm trầm sắc bén.

Lê Tố Phương được cáp cứu suốt một ngày một đêm, đến rạng sáng hôm sau mới được đẩy ra, nhưng cả người đều phủ vải trắng, bà sống hay chết không cần nói cũng biết.

Lê Hiểu Mạn ở bên ngoài phòng cấp cứu đợi một ngày một đêm thấy Lê Tố Phương bị đẩy ra thì lập tức đứng lên, thấy bà bị phủ vải trắng thì chỉ cẩm thấy cả người mềm nhũn, lảo đảo lui về sau một bước, suýt nữa không đứng vững, được Long Tư Hạo bên cạnh đỡ lấy.

Con ngươi trong suốt của cô rớt nước mắt, đáy mắt tràn đầy vẻ kinh hoảng, ánh mắt không dám tin nhìn bác sĩ hỏi: "Bác… Bác sĩ, mẹ… Mẹ tôi… Sao vậy? Sao lại phủ khăn trắng lên mặt bà ấy? Bà ấy sẽ không thở nổi mất."

Cô đột nhiên rời khỏi lòng Long Tư Hạo chạy về phía Lê Tố Phương, kéo vải trắng phủ trên mặt bà xuống, thấy bà nhắm chặt hai mắt thì vô thức đưa tay kiểm tra hơi thở của bà…

Chỉ trong chớp mắt, vver mặt cô tái nhợt, một cảm giác lạnh lẽo chạy từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu, lan tràn khắp cả cơ thể, khiến cô run lên.

Cô đưa mắt nhìn bác sĩ, mặc cho nước mắt chảy xuống: "Mẹ… Mẹ tôi rốt cuộc sao vậy? Bà ấy sao vậy? Sao vậy?"

Đột nhiên, cô kích động bắt lấy tay bác sĩ, lay lay, khóc hỏi: "Bà vấy sao vậy? Anh mau nói cho tôi biết đi? Bà ấy sao vậy? Sao vậy hả?"

Bác sĩ nhíu chặt mày, thần sắc ngưng trọng: "Tiểu thư, xin nén bi thương, mẹ cô đã… Rất xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi."

Lê Hiểu Mạn sợ hãi lui về phía sau một bước, kinh hoàng nhìn bác sĩ, khóc hỏi: "Cố gắng hết sức là sao? Anh mau nói cho tôi biết cố gắng hết sức là có ý gì? Đây là kết quả mà mấy người cố gắng hết sức sao? Mấy người cô gắng thế nào?"

Thấy Lê Hiểu Mạn bi thương không thôi, Long Tư Hạo nhíu mày, nhìn Lê Tố Phương đã không còn sinh khí, xải bước đến, ôm cô vào lòng, đau lòng nói: "Hiểu Hiểu, em đừng như vậy…"

Lê Hiểu Mạn đưa hai mắt hai mắt đẫm lệ nhìn Long Tư Hạo, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ bi thương không thôi, khóc hỏi: "Vậy anh nói cho em biết, em nên làm thế nào? Nên cười sao? Mẹ em đã chết, đã chết rồi! Chết rồi…"

Đẩy Long Tư Hạo ra, cô bổ nhào lên người Lê Tố Phương, đau khổ không thôi, nước mắt rơi như mưa, khóc không thành tiếng.

" Mẹ… Mẹ… Mẹ đừng làm con sợ, mẹ mau tỉnh lại đi, con xin lỗi! Con không nên làm mẹ tức giận, là con không đúng, mẹ mau tỉnh lại có được không? Con xin mẹ… Mẹ… Mẹ tỉnh lại đi! Mẹ…"

Tiếng la khóc đau khổ của cô như thể lan ra khắp hành lang của phòng cấp cứu, lòng cô đau đớn không thôi.

"Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo cau chặt mày, thần sắc ngưng trọng đi lên phía trước, muốn kéo cô một cái nhưng cô lại ôm Lê Tố Phương không buông tay.

"Cô… Cô…"

Lê Văn Bác nhìn Lê Tố Phương đã không còn sinh khí, anh ta nhíu mày, hốc mắt đã đỏ lên, khuôn mặt tuấn tú ngập tràn cảm giác bi thương.

Lê Hiểu Mạn bởi vì ở bên ngoài phòng cấp cứu đợi suốt cả một ngày một đêm, hôm nay lại chịu đả kích quá lớn, bi thương quá độ, lại thêm đang có thai, khóc quá lâu nên ngất xỉu bên cạnh Lê Tố Phương.

491. Chương 491: Nén Bi Thương, Em Còn Có Anh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Không tiếp thụ được chuyện Lê Tố Phương đã chết, lại không muốn tỉnh lại đối mặt, nên cô mê man ba ngày.

Ba ngày nay, Long Tư Hạo không làm bất cứ cái gì, cũng không quản cái gì, chỉ ở cạnh cô không rời, bàn tay to lướn nắm chặt bàn tay nhỏ bé, ánh mắt đau lòng lo lắng nhìn cô.

Chỉ mới ba ngày, gương mặt anh tuấn ấy đã tiều tụy đi không ít.

Trong phòng bệnh VIP cao cấp, người đầu tiên Lê Hiểu Mạn nhìn thấy sau khi tỉnh lại đương nhiên là Long Tư Hạo luôn nắm chặt tay cô.

Khi ánh mắt của cô rơi trên khuôn mặt tiều tụy gầy yếu đó, cô liền nhíu chặt mày, đáy mắt trong suốt hiện lên sự đau lòng.

"Hiểu Hiểu, cuối cùng em cũng tỉnh rồi, anh rất lo lắng cho em đấy, em biết không?" Long Tư Hạo nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, đưa lên môi hôn, ánh mắt thâm tình ôn nhu nhìn cô, đáy mắt đau lòng và lo lắng vì cô tỉnh lại mà trở nên vui sướng.

Lê Hiểu Mạn đưa mắt nhìn gương mặt tiều tụy của anh, nhíu mày: "Là em để anh lo lắng rồi."

Long Tư Hạo ôm cô vào lòng, đưa mắt nhìn cô: "Hiểu Hiểu, người chết không thể sống lại, nén bi thương, em còn có anh."

Dứt lời, anh cúi đầu hôn lên trán cô, vừa lúc Lạc Thụy đi đến.

Thấy thế, anh ta một tay he mắt, từ kẽ tay nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, lập tức đi tới chỗ cô và Long Tư Hạo: "Lê tiểu thư, cuối cùng cô cũng tỉnh lại rồi, mấy ngày nay tổng giám đốc vẫn trông coi cô, lo lắng cho cô gần chết."

Dứt lời, anh ta nhìn sang Long Tư Hạo, chau mày, nhếch môi nói: "Tổng giám đốc, ông anh… Hoắc lão gia tử đến, muốn vào thăm Lê tiểu thư, anh xem…"

Tin Lê Tố Phương chết, đã qua ba ngày nên mọi người đều biết.

Trong lúc đó, Hoắc Vân Hy, Lê Văn Bác, Lê Chấn Hoa đều muốn tiến vào thăm Lê Hiểu Mạn nhưng đều không được vào, bởi vì Long Tư Hạo sợ bọn họ sẽ quấy rầy đến Lê Hiểu Mạn, nên không cho vào.

Lê Hiểu Mạn nghe nói Hoắc Nghiệp Hoằng đến đây thì hạ mắt, không đợi Long Tư Hạo đáp ứng đã nhìn Lạc Thụy nói: "Trợ lý Lạc, để ông nội vào đi!"

Bởi vì mất đi người thân, cho nên cô càng để ý đến người thân hơn, từ nhỏ đến lớn, Hoắc Nghiệp Hoằng đều rất quan tâm cô, cho nên Hoắc Nghiệp Hoằng ở trong lòng cô, chính là người thân.

Long Tư Hạo nghe cô nói hế thì nhìn cô một cái, cũng không nói gì thêm, mà ra hiệu cho Lạc Thụy để Hoắc Nghiệp Hoằng tiến vào.

Hoắc Nghiệp Hoằng vào rồi thì muốn nói chuyện riêng với cô, muốn để Long Tư Hạo ra ngoài trước.

Anh vốn không muốn ra ngoài, nhưng Lê Hiểu Mạn đã mở miệng nên cũng không nói gì, chỉ đáp lại một tiếng rồi ra ngoài.

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy Long Tư Hạo ra khỏi phòng bệnh thì ngồi xuống cạnh Lê Hiểu Mạn, hai mắt đau lòng nhìn, sắc mặt ngưng trọng: "Mạn Mạn, chuyện của mẹ con, ông nội đã nghe rồi, người chết không thể sống lại, con phải nén bi thương…"

Nói đến đây, ông thở dài một hơi, nhăn mày lại: "Ài! Con à, nghe ông nội, đừng buồn quá, ảnh hưởng đến sức khỏe."

Lê Hiểu Mạn cau chặt mày, nước mắt trong suốt lại không ngừng rơi xuống, trong lòng bi thương không thôi, nức nở: "Ông nội, con biết người chết không thể sống lại, nhưng… Nhưng con chỉ nghĩ đến việc không được gặp lại mẹ nữa, người mẹ thương con, quan tâm con, khổ sở nuôi con khôn lớn đột nhiên ra đi, con liền…"

Nói xong lời cuối cùng, Lê Hiểu Mạn rốt cuộc cũng không nói được nữa, đau buồn khóc lớn.

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy thế, nhăn mày, đưa tay vỗ về an ủi: "Mạn Mạn, ông nội biết con hiếu thuận, nhưng con đau khổ như vậy, mẹ con trên trời có thiêng cũng không thể an tâm."

"Ông nội…" Lê Hiểu Mạn đưa mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, nghẹn ngào nói: "Con đau lòng không chỉ vì mẹ con chết, mà còn vì mẹ con chết không rõ ràng, con… Ngay cả hung thủ là ai con cũng không biết, là có lỗi với mẹ con."

Giờ phút này cô tự trách, áy náy, đau lòng, bi thương, bàng hoàng, bất lực…

Có quá nhiều cảm xúc chồng chất trong lòng cô, khiến cô áp lực, thống khổ, khó chịu…

Cô rất muốn ngủ dài một giấc không dậy nữa, vĩnh viễn đừng tỉnh lại để đối mặt với những đả kích đột nhiên tới này.

Nếu mẹ cô chỉ qua đời bình thường, có lẽ cô sẽ nguôi ngoai một chút, nhưng bây giờ mẹ cô chết không rõ ràng, ngay cả hung thủ là ai cũng không biết, điều này khiến cô không buồn không đau lòng thế nào? Nghĩ thông ra sao?

Hoắc Nghiệp Hoằng nghe lời của cô, thần sắc ngưng trọng hỏi: "Mạn Mạn, ta nghe nói mẹ con bị bóp chết, lại… Lại còn có liên quan đến Tư Hạo, là thật sao?"

Lê Hiểu Mạn chấn động toàn thân, đưa mắt nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng, kinh ngạc: "Ông nội… Ông… Ông nghe những điều này ở đâu?"

Hoắc Nghiệp Hoằng thấy cô hỏi lại, thì chau mày: "Mạn Mạn, chẳng lẽ thật sự có liên quan đến Tư Hạo? Con… Con…"

492. Chương 492: Phần Clip Mãi Mãi Bị Cắt Bỏ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Im lặng một lúc Hoắc Nghiệp Hoằng mới cẩn thận nhìn Lê Hiểu Mạn, sắc mặt so với lúc nãy còn ngưng trọng hơn: "Mạn Mạn, mặc kệ chuyện này có liên quan tới Tư Hạo hay không nhưng ông nội đều hy vọng cháu đừng cho người khác biết, nhất là cậu của cháu, đừng để bọn họ nói lung tung, lúc này cực kì bất lợi cho Tư Hạo, ông nghĩ cháu không hy vọng Tư Hạo bị cục cảnh sát điều tra."

Nghe Hoắc Nghiệp Hoằng nói, Lê Hiểu Mạn ngẩn ngơ nhìn ông ta, đôi mắt trong suốt lóe lên cảm xúc phức tạp nhưng vẫn như cũ không nói gì.

Thấy cô không nói lời nào, Hoắc Nghiệp Hoằng cầm tay cô vỗ nhẹ lên mu bàn tay: "Mạn Mạn, ông biết nói như vậy là cực kì ích kỷ, cũng không công bằng với mẹc háu, mong cháu thông cảm cho tâm tình của ông, ông nội chỉ có hai đứa cháu nội là Vân Hy và Tư Hạo, ông nội không hy vọng chúng nó gặp chuyện không may, trước khi chuyện này chưa tra ra manh mối thì ông nội hy vọng chá tạm thời không nhắc tới nguyên nhân cái chết của mẹ cháu ra bên ngoài, không phải cháu rất yêu Tư Hạo sao? Trong bụng cháu còn có đứa bé của nó, cháu không hy vọng Tư Hạo ngồi tù đúng không?"

Lê Hiểu Mạn rũ mắt: "Ông nội, dù cháu không nói, anh Văn Bác không nói nhưng ông có thể bảo đảm những người ở bệnh viện sẽ không nói sao?"

Hoắc Nghiệp Hoằng thâm sâu nhìn cô: "Mạn Mạn, chỉ cần cháu đồng ý với ông nội không nói ra thì đám người ở bệnh viện, ông nội sẽ nghĩ cách che hết lại."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn chấn động, đôi mắt vừa kinh ngạc vừa bi thương nhìn ông ta, khóc lóc nói: "Nhưng đó là mẹ cháu, bà ấy chết không rõ ràng, nếu ngay cả nguyên nhân bà ấy chết cháu không điều tra rõ thì cháu còn là con nữa sao?"

"Haiz." Hoắc Nghiệp Hoằng lại thở dài một hơi, sắc mặt vô cùng ngưng trọng nhìn Lê Hiểu Mạn: "Mạn Mạn, ông nội hỏi cháu, nếu mẹ cháu chết có liên quan tới Tư Hạo thì cháu sẽ kiện Tư Hạo lên tòa sao? Cháu bỏ được để nó thân bại danh liệt sao?"

Lời của Hoắc Nghiệp Hoằng khiến Lê Hiểu Mạn chấn trụ, sắc mặt tái đi, cắn chặt môi không biết nên trả lời thế nào.

Lúc trước cô vẫn chưa nghĩ tới vấn đề này.

Một bên là mẹ đã nuôi cô, một bên là người yêu cô cũng là người cô yêu, hơn nữa còn là ba của đứa bé trong bụng cô.

Mẹ và Long Tư Hạo đều là người quan trọng nhất trong cuộc đời cô, không ai bỏ được.

Nhưng nếu cô biết rõ mẹ chết không rõ ràng cũng không thể tra ra sao cô có thể làm đúng với người mẹ đã nuôi dưỡng cô đây?

Nhưng mọi chuyện điều tra xong lại có liên quan đến Long Tư Hạo chẳng lẽ cô còn có thể kiện anh ra tòa sao? Sao cô có thể nhẫn tâm để anh thân bại danh liệt chứ? Sao có thể nhẫn tâm đi kiện anh?

Lúc này cô lâm vào tình huống khó, cô không thể trả lời vấn đề của Hoắc Nghiệp Hoằng đành khóc không lên tiếng.

Hoắc Nghiệp Hoằng tháy vậy cũng không nói gì thêm nữa mà vỗ vỗ vai cô: "Mạn Mạn, được rồi, ông nội không hỏi nhiều nữa, ông nội tin cháu biết nên làm thế nào, cháu giữ gìn sức khỏe, chuyện bệnh viện ông nội sẽ xử lý tốt, anh họ cháu ông nội đành nhờ cháu để cậu ta không cần phát biểu lung tung."

Dứt lời ông ta đứng lên chống gậy rời khỏi phòng bệnh.

Sau khi ra ngoài sắc mặt ông ta ngưng trọng nhìn Long Tư Hạo đã tiều tụy đi rất nhiều: "đi vào an ủi Mạn Mạn cho tốt, chuyện khác ông nội sẽ xử lý tốt giúp cháu."

Nghe vậy Long Tư Hạo thâm trầm nhìn ông ta: "Xử lý cái gì?"

Hoắc Nghiệp Hoằng cầm gậy chống sắc mặt nghiêm túc vài phần nhìn anh: "Còn có thể là chuyện gì đây?"

Cúi đầu ông ta lại thâm ý nói: "Mặc kệ thế nào thì cháu đều là con cháu Hoắc gia, ông sẽ không để thanh danh của cháu bị hủy hoại."

Lập tức thím Lâm đỡ ông ta rời khỏi bệnh viện.

Hoắc Nghiệp Hoằng rời đi, Lạc Thụy nhíu mày nhìn anh: "Tổng giám đốc, ý của ông nội anh giống như anh mới là hung thủ giết chết mẹ của Lê tiểu thư vậy?"

Long Tư Hạo u ám nhìn Lạc Thụy, sắc mặt đen lại: "Chuyện này Tô Dịch điều tra thế nào rồi?"

Long Tư Hạo nhăn mày, sắc mặt ngưng trọng lắc đầu: "Còn chưa có tiến triển gì, đúng rồi, có chuyện tiến triển, máy theo dõi của bệnh viện đã khôi phục bình thường, phương pháp ghi hình đều điều tra, hiện tại tổng giám đốc đi điều tra hay là..."

Anh ta chưa nói xong thì có âm thanh khàn khàn vang lên: "Hiện tại..."

Nghe tiếng, anh ta nghiêng người thấy Lê Hiểu Mạn đứng ngay cửa phòng bệnh, anh ta kinh ngạc hỏi: "Lê tiểu thư, sao cô ra ngoài thế?"

Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn Long Tư Hạo, mím môi nhưng không nói gì.

Long Tư Hạo nhìn cô một hồi mới nắm tay cô dịu dàng nhìn cô, cong môi cười: "Được rồi, hiện tại chúng ta đi."

Nhìn vào đôi mắt vẫn dịu dàng mà thâm tình như cũ, Lê Hiểu Mạn hơi căng thẳng, rũ mắt gắt gao nắm tay anh gật đầu.

Vốn người bình thường muốn điều tra ghi hình tại bệnh viện là chuyện không dễ gì, phải được viện trưởng, bác sĩ và chuyện gia phòng quan sát cho phép mới được, nhưng Long Tư Hạo không phải người bình thường, cho nên bọn họ không cần viện trưởng mà trực tiếp đi đến phòng giám sát.

493. Chương 493: Phần Clip Mãi Mãi Bị Cắt Bỏ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc bọn họ tới thì nhân viên liền nói cho anh hệ thống theo dõi đã khôi phục bình thường, nhưng hình ảnh không rõ ràng, hơn nữa hình ảnh ghi lại còn đứt quãng không hoàn chỉnh.

Lúc nhân viên theo dõi đang mở đến clip trong phòng bệnh và hành lang trước khi Lê Tố Phương gặp chuyện không may thì Lê Hiểu Mạn nắm chặt bàn tay, khuôn mặt nhỏ nhắn đổ mồ hôi, trong lòng bối rối, cô sợ mình sẽ nhìn thấy chuyện gì đó không muốn thấy.

Đứng bên cạnh cô, Long Tư Hạo nhận ra cô đang căng thẳng lại hết sức khẩn trương nhìn nhìn cô, nhỏ giọng gọi một tiếng: "Hiểu Hiểu..."

Nghe thấy giọng anh, Lê Hiểu Mạn nhìn nhân viên kỹ thuật lại nhìn anh và Lạc Thụy: "Tư Hạo, có Lotter ở đây hỗ trợ, các anh có thể ra ngoài trước được không? Em muốn nhìn trước rồi các anh hãy nhìn."

Nghe vậy, Long Tư Hạo càng nhăn mày sâu hơn, đôi mắt đầy mất mác, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, im lặng một hồi mới đáp: "Lạc Thụy, chúng ta đi trước đi."

Lạc Thụy nhìn Lê Hiểu Mạn, không nói gì mà đi theo Long Tư Hạo rời khỏi phòng giám sát.

Lê Hiểu Mạn chờ bọn họ đi mới cẩn thận hỏi nhân viên kỹ thuật trước khi mẹ cô gặp chuyện không may thì mục lục các clip được cất giữ ở đâu, tên là gì, làm sao để mãi mãi cắt bỏ.

Lúc cô nói những thứ này thì nhân viên kỹ thuật cũng không có gì nghi ngờ.

Cô hỏi như vậy là có mục đích, là vì cô sợ sẽ thấy được điều gì đó bất lời cho anh.

Hiểu rõ tình huống, Lê Hiểu Mạn nói muốn một mình xem, nhân viên kỹ thuật biết quan hệ của cô và Long Tư Hạo cũng không cưỡng ép ở lại nhìn cô mà đi về phía máy pha café tránh một hồi nhưng vẫn không rời khỏi phòng quan sát.

Lê Hiểu Mạn nhân lúc anh ta tránh ra liền truyền đi clip.

Theo lời nhân viên kỹ thuạt thì hình ảnh không rõ, mơ hồ, tất cả đều trắng xóa, clip ngoài hành lang căn bản không thể nhìn rõ.

Cô không nghĩ nhiều mà mở clip trong căn phòng mẹ cô gặp chuyện ra.

Không rõ thì thấy được mẹ và Long Tư Hạo đang nói gì đó, có phải bởi vì hệ thống theo dõi của bệnh viện không có thiết bị nghe lén hay không mà cô không nghe được âm thanh cho nên cũng không biết Long Tư Hạo và mẹ đang nó igì.

Hình ảnh đứt quãng truyềnr a, cô nhìn thấy Long Tư Hạo đang ngồi trên sofa đột nhiên đến trước giường bệnh của mẹ cô.

Biểu tình của Long Tư Hạo cực kì lạnh lùng mà mẹ cô lại như tức giận còn cực kì kích động.

Nhìn chằm chằm hình ảnh, Lê Hiểu Mạn chưa bao giờ khẩn trương và sợ hãi đến thế, trái tim đập bùm bùm không ngừng, ngay cả bàn tay đang nắm chặt cũng vì khẩn trương mà ra mồ hôi.

Đột nhiên hình ảnh theo dõi bị cắt.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn sửng sốt, đang muốn kiểm tra thì thấy màn hình lại chạy, nhưng chỉ được vài giây lại ngừng, đúng lúc dừng ở chỗ Long Tư Hạo đang bóp cổ mẹ cô.

Lê Hiểu Mạn như bị sét đánh ngẩn người ngồi đó.

Nhìn bàn tay đã bóp cổ mẹ cô, sắc mặt Lê Hiểu Mạn tái nhợt, đôi mắt mở to, chấn kinh và không dám tin, đau đớn và thất vọng, nước mắt trào ra giống như sông Hoàng Hà vỡ đê tràn lên không cách nào dừng được.

Nước mắt cô rơi xuống không ngừng lắc đầu, không… không… thể nào là Tư Hạo, vì sao chứ? Vì sao lại là anh Em… em nên làm gì bây giờ? Em nên làm gì bây giờ? Em phải kiện anh ra tòa sao?

Nuốt đau đớn và nước mắt vào bụng, cô run rẩy lật hình ảnh, đều là cảnh Long Tư Hạo bóp cổ mẹ cô.

Không biết xem bao nhiêu lần, cô không còn dũng khí nhìn nữa, trong mắt đều là nước mắt và sự bi thương đủ làm mờ tầm mắt của cô.

Tư Hạo, sao anh có thể xuống tay với mẹ em chứ? Sao anh có thể chứ?

Anh bảo em phải đối mặt với anh như thế nào đây? Sao có thể ở chung một chỗ với anh đây?

Anh không biết mẹ chết đi khiến em thương tâm nhiều thế nào sao? Anh không biết mẹ chết trong tay anh em sẽ đau thế nào sao?

Anh có biết lúc anh bóp cổ mẹ em thì anh đã tự tay chặt đứt quan hệ giữa chúng ta không?

Sao anh có thể nhẫn tâm chặt đứt quan hệ của chúng ta? Sao anh lại nhẫn tâm như thế?

Tư Hạo, đó là mẹ em, sao anh xuống tay nặng như thế chứ?

Trái tim cô đau như muốn nát ra, ngay cả hô hấp cũng khó, hít thở không thông.

Sợ mình khóc thành tiếng, cô vươn tay che miệng mình.

Lúc nhìn thấy nhân viên kỹ thuật bưng café quay lại, trong lòng cô hoảng hốt đưa tay lau nước mắt, che giấu sự hoảng sợ trong lòng xuống, dựa theo lời của người nhân viên kia cuống quýt cắt bỏ vĩnh viễn đoạn clip gây bất lợi cho anh.

494. Chương 494: Hậu Sự, Tự Mình Tổ Chức (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi xóa bỏ xong, nước mắt của cô không kìm được mà lã chã rơi xuống.

Cô thật xin lỗi mẹ cô, nhưng nếu không xóa bỏ đoạn video này, nó sẽ gây bất lợi với Long Tư Hạo, bất kể như thế nào, cô cũng không thể để cho đoạn video này tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì với danh dự của anh được.

Cô lại giơ tay lên lau nước mắt đang không ngừng trào dâng lần nữa, cô không đợi nhân viên giám sát đi tới bên cạnh mình, mà chợt đứng lên, rồi vội vàng kéo cửa phòng giám sát chạy ra ngoài.

"Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo đang chờ ở bên ngoài phòng giám sát thấy vậy, anh lập tức đuổi theo, kéo cô lại, anh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đã bị nước mắt thấm ướt của cô, trong mắt tràn đầy đau lòng và lo âu: "Hiểu Hiểu, thế nào rồi? Em nhìn thấy ai là hung thủ?"

Lê Hiểu Mạn cố gắng đè nén nước mắt xuống, cô ngước mắt lên nhìn anh thật sâu, rồi nức nở nói: "Ai là hung thủ, anh không biết sao?"

Nghe vậy, Long Tư Hạo nhíu chặt mày lại: "Hiểu Hiểu, em nói cho anh biết, rốt cuộc thì em đã nhìn thấy cái gì?"

"Em không nhìn thấy gì cả, chỉ nhìn thấy…" Lê Hiểu Mạn buồn bã nhìn anh, nước mắt lại trào ra hốc mắt đã sưng đỏ.

Cô cắn chặt môi dưới, nghẹn ngào nói: "Anh bóp cổ mẹ em."

Nghe thấy lời này của cô, Long Tư Hạo siết thật chặt tay lại, ánh mắt thoáng tia thù địch, sau đó anh bấu tay vào hai bả vai của Lê Hiểu Mạn, nặng nề nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang tuân trào nước mắt của cô: "Hiểu Hiểu, bây giờ em nhận định anh là hung thủ giết mẹ em sao?"

Lê Hiểu Mạn nhìn anh bằng đôi mắt sưng đỏ ngậm đầy nước mắt, rồi khẽ lắc đầu.

Long Tư Hạo thấy cô chỉ lắc đầu nhưng không lên tiếng, tay bấu vào bả vai của cô tăng thêm mấy phần lực độ, anh nặng nề nhìn cô chăm chú: "Hiểu Hiểu, em trả lời anh đi, có phải em nhận định anh là hung thủ giết mẹ em hay không?"

Lê Hiểu Mạn nhìn vào khuôn mặt tuấn mỹ đang tràn đầy lo lắng của anh, cô không khỏi nghĩ đến tất cả cảm động và hạnh phúc mà anh đã mang đến cho cô, anh tốt với cô như vậy, cưng chiều cô như vậy, yêu cô, thương cô, tha thứ cho cô, cho dù là sinh tử trước mắt, anh cũng không rời bỏ cô…

Cô thật sự không nên hoài nghi anh, thế nhưng anh ở trong đoạn video kia lại thật sự đã bóp cổ mẹ cô…

Cô ngước mắt lên nhìn anh lần nữa, trong mắt không có trách cứ, anh yêu cô như vậy, cô không thể trách anh, nếu như không phải là mẹ cô muốn ngăn cản bọn họ chung một chỗ, thì có lẽ cũng sẽ không có những chuyện này.

Cô thật sự không hiểu tại sao mẹ cô phải ngăn cản bọn họ chung một chỗ.

Nhưng bây giờ mẹ cô đã chết rồi, người chết là hết, cô cũng không thể lại đi trách bà ấy.

"Tư Hạo, hiện tại mẹ em vừa mới qua đời, em… bây giờ em… trong lòng em rất khó chịu, em biết bà ấy ngăn cản chúng ta chung một chỗ, là bà ấy không đúng, thế nhưng bây giờ bà ấy đã chết, em…"

Nói đến đây, Lê Hiểu Mạn khóc một cách thương tâm, mặc kệ Lê Tố Phương không đúng như thế nào, bà ấy cũng là người mẹ có ơn dưỡng dục cô hơn hai mươi năm, bà ấy chết thì làm sao cô có thể không thương tâm khổ sở cho được?

Cô nức nở, tiếp tục nói: "Tư Hạo, trước tiên anh cho em chút thời gian được không? Vào lúc này, đừng hỏi em vấn đề đó?"

Giờ phút này, tâm trạng của cô không còn kích động như khi vừa nhìn thấy đoạn video đó trong phòng giám sát kia, cũng không tự nhận định Long Tư Hạo là hung thủ giết mẹ cô như lúc đó.

Ở trong tiềm thức của mình, cô cũng không tin Long Tư Hạo sẽ giết mẹ cô.

Cho nên, bây giờ cô cần tỉnh táo hơn, cô rất sợ tâm trạng kích động của cô sẽ làm tổn thương Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo nghe thấy cô nói như vậy, anh nhíu chặt mày lại, rồi chăm chú nhìn cô.

Anh có thể hiểu được tâm tình của cô lúc này, Lê Tố Phương đột nhiên chết, khiến cô phải chịu đả kích rất nặng, bây giờ cô còn đang cực độ trong bi thương, anh không nên ép hỏi cô vào lúc này.

Anh ôm cô vào trong ngực, kiên nghị tỳ cằm lên trán cô, giọng nói trầm thấp thanh nhuận: "Được rồi, Hiểu Hiểu, bây giờ anh sẽ không hỏi gì cả, chúng ta cùng cho nhau chút thời gian, anh sẽ sớm tìm ra hung thủ thật sự, tin tưởng anh, anh tuyệt đối sẽ không làm thương tổn người mà em quan tâm đâu."

Câu nói sau cùng của anh làm cho trái tim Lê Hiểu Mạn run lên, cô ngước mắt lên chăm chú nhìn anh ở trong ngực anh, cau mày hỏi: "Có thể đáp ứng em một chuyện hay không?"

Nghe vậy, Long Tư Hạo dịu dàng nhìn cô, môi mỏng nhẹ mân: "Em nói đi."

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn anh rồi hít thật sâu, cô nhu hòa nhìn anh: "Em muốn đích thân làm hậu sự cho mẹ em, em sẽ tạm thời không trở về Thủy Lộ Hồ một thời gian."

"Hiểu Hiểu..." Long Tư Hạo nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp, đang muốn lên tiếng, Lê Hiểu Mạn đã lên tiếng trước một bước so với anh.

495. Chương 495: Hậu Sự, Tự Mình Tổ Chức (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đôi mắt sưng đỏ của cô nhìn anh thật sâu: "Tư Hạo, em biết anh muốn nói cái gì, nhưng em hy vọng anh đáp ứng em, em chỉ tạm thời không trở về Thủy Lộ Hồ, chứ không nói là sẽ vĩnh viễn không trở về, tất cả chờ em xử lý xong hậu sự của mẹ em rồi nói tiếp, được không?"

Long Tư Hạo nhìn cô, qua một hồi lâu anh mới nặng nề lên kêu: "Được."

Thấy anh đáp ứng, đôi mắt sưng đỏ của Lê Hiểu Mạn lại lập tức không kiềm được nước mắt, cô xúc động nhìn anh: "Tư Hạo, cám ơn anh."

Long Tư Hạo đưa tay lên nhẹ nhàng lau nước mắt đang dâng trào trong khóe mắt cô, anh đau lòng nhìn cô: "Được rồi, em đừng khóc nữa, không tốt với thân thể của em đâu."

Lê Hiểu Mạn nhìn anh rồi khẽ gật đầu, khi cô và anh cùng nhau trở lại trước phòng bệnh, thì vừa vặn gặp Lê Văn Bác ở ngoài phòng bệnh.

Lê Văn Bác liếc nhìn Lê Hiểu Mạn đang được Long Tư Hạo ôm vào trong ngực, anh ta hơi nhíu mày lại.

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy Lê Văn Bác, cô lập tức nhìn về phía Long Tư Hạo, nhíu mày lại nói: "Tư Hạo, em còn phải xử lý hậu sự của mẹ em, nếu anh Văn Bác tới, anh không cần đưa em nữa."

Long Tư Hạo nghe vậy, anh buông cô ra, nếu anh đã đáp ứng sẽ cho cô thời gian, thì anh cũng sẽ không nuốt lời.

Mặc kệ cô tin anh hay là không tin anh, anh đều nên cho cô thời gian để tỉnh táo lại.

Sau đó, anh ta tự mình đưa cô rời khỏi bệnh viện.

Sau khi Lê Hiểu Mạn và Lê Văn Bác ngồi vào trong xe rời đi, anh vẫn còn đứng tại chỗ, anh nhìn chằm chằm về phía cô và Lê Văn Bác rời đi, một lúc lâu sau cũng không thu hồi tầm mắt, đến khi bên cạnh truyền tới âm thanh của Lạc Thụy.

"Tổng giám đốc..."

Long Tư Hạo che giấu tất cả cảm xúc đau buồn trong đáy mắt, ánh mắt của anh trở nên hung ác lạnh như băng, vẻ mặt của anh lạnh lùng đến nỗi khiến người ta rét lạnh, tay siết chặt thành quả đấm vang lên tiếng răng rắc vang dội.

Lạc Thụy thấy anh sắp hóa thành một khối hàn băng ngàn năm, cả người tản ra khí lạnh, anh ta không khỏi rùng mình, lui về sau một bước, lúc này anh ta mới cau mày nói: "Tổng giám đốc, đoạn video quay

cảnh xảy ra chuyện trong phòng bệnh của mẹ Lê tiểu thư trước đó đã bị mất, không biết vì sao mà đã bị xóa bỏ, có thể…"

Lạc Thụy dừng lại, anh liếc nhìn Long Tư Hạo rồi mới tiếp tục nói: "Có thể có liên quan tới Lê tiểu thư, nhân viên giám sát nói lúc Lê tiểu thư xem đoạn video kia, đã hỏi anh ta là phải làm thế nào để xóa bỏ video vĩnh viễn, trước khi Lê tiểu thư xem video xong, nhân viên giám sát đó vẫn còn thấy đoạn video đó, nếu như tôi đoán không lầm, Lê tiểu thư là đang bảo vệ tổng giám đốc anh."

Nghe xong lời của Lạc Thụy, đôi mắt của Long Tư Hạo thoáng lộ vẻ xúc động: "Tôi muốn xem đoạn video kia, nghĩ cách tìm nó trở về."

Lạc Thụy hơi cau mày lại, vẻ mặt anh ta thoáng như bị làm khó: "Tổng giám đốc, trường hợp này sẽ rất khó khăn, Lê tiểu thư xóa bỏ đoạn video đó là vì bảo vệ anh, vì vậy anh cần gì phải tìm trở về? Anh như vậy há chẳng phải là uổng phí công sức của Lê tiểu thư…"

Long Tư Hạo không đợi anh ta nói xong, anh đã nguy hiểm nheo mắt lại nhìn anh ta: "Làm sao? Cậu cho rằng là tôi giết mẹ của Hiểu Hiểu?"

Lạc Thụy lui về sau một bước, anh ta liếc nhìn Long Tư Hạo cười híp mắt lại thành một đường chỉ, đưa tay phải ra xua xua tay nói: "Tổng giám đốc, anh đừng kích động, tôi chỉ hoài nghi một chút xíu, chỉ một chút xíu mà thôi, thật sự, tôi lấy nhân cách của mình ra mà bảo đảm, tuyệt đối chỉ có một xíu xíu xíu như vậy…"

Long Tư Hạo thấy ngay cả Lạc Thụy đi theo anh mấy năm, có hiểu biết về tính cách của anh cũng sẽ hoài nghi anh chính là hung thủ giết Lê Tố Phương, trong lòng nhất thời cực kỳ bi thương, bởi vì nếu như ngay cả Lạc Thụy cũng hoài nghi anh, vậy Hiểu Hiểu của anh thì sao?

Vậy anh càng nhất định phải tìm đoạn video mà Hiểu Hiểu đã xóa bỏ kia trở về, có lẽ anh có thể tra rõ chân tướng chuyện này từ bên trong.

Bây giờ, điều duy nhất khiến anh cảm thấy an ủi là, mặc kệ Hiểu Hiểu có tin anh hay không, cô cũng đều lựa chọn bảo vệ anh, điều này đủ để chứng minh cô yêu anh, hơn nữa không phải chỉ là chút yêu thôi đâu.

Chỉ cần cô yêu anh, thì cho dù dùng biện pháp gì, anh cũng sẽ tìm ra chân tướng sự thật trong chuyện này, cũng khiến cho kẻ đã hãm hại anh chết không có chỗ chôn.

Lạc Thụy thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo âm trầm đến kinh người, giống như là Tu La đến từ địa ngục vậy, anh ta đứng yên tại chỗ mà không dám đi về trước nữa, anh ta cau mày hỏi: "Tổng giám đốc, tiếp theo anh định làm gì? Lê tiểu thư thì sao? Sao tôi không nhìn thấy cô ấy đâu? Không phải là cô ấy đã đi rồi chứ? Bây giờ cô ấy còn đang ôm đứa con của anh, chạy tới chạy lui một mình không tốt đâu."

Long Tư Hạo hơi cau mày lại, anh trầm giọng nói: "Cô ấy không phải chỉ có một mình."

"À!" Lạc Thụy khẽ lên tiếng, thấy vẻ mặt của Long Tư Hạo tương đối phức tạp, anh ta không nói gì thêm nữa.

496. Chương 496: Hậu Sự, Tự Mình Tổ Chức (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hai ngày sau

Tang lễ của Lê Tố Phương không được cử hành long trọng, cũng không có bao nhiêu người đến tham dự, bởi vì người nhà không thông báo cho quá nhiều người.

Ngoài Lê Hiểu Mạn, Lê Văn Bác và Lê Chấn Hoa là trực hệ thân thuộc của Lê Tố Phương ra, thì không còn ai cả, bọn họ chỉ thông báo cho những họ hàng dòng thứ có quan hệ tốt thỉnh thoảng có lui tới, còn những người khác thì không thông báo.

Mà từ trước đến giờ, Lê Tố Phương vốn là người trầm mặc ít nói, cũng không có bạn bè xã giao gì, huống chi người bình thường giống như bà ấy, tự nhiên cũng không có ai đến đưa tang bà.

Bà ấy chính là một người trầm tĩnh như vậy, dường như bà đã sớm an tĩnh thành thói quen, nên có lẽ lễ tang vắng vẻ như vậy sẽ thích hợp với bà ấy hơn.

Bà ấy được hỏa tang trong nhà tang lễ, lễ đưa tang sẽ được tổ chức vào ngày hôm sau, gia đình lựa chọn chôn cất bà ở nghĩa trang An Thái.

Chọn đất chôn, bỏ tiền mua đất chôn, làm tang lễ..., đều là do Hoắc Nghiệp Hoành đảm trách.

Mặc kệ là hỏa táng hay là đưa tang, ông ta đều ở đó, lúc Lê Hiểu Mạn thương tâm bi thống, ông ta khuyên giải an ủi cô.

Lê Hiểu Mạn ghi nhớ sự giúp đỡ của Hoắc Nghiệp Hoành ở trong lòng; mà Phương gia không phải là không bỏ tiền ra hỏa táng, mua đất chôn, làm tang lễ nổi; chẳng qua là Hoắc Nghiệp Hoành cứ một mực muốn làm chuyện này, còn lấy lý do ông ta coi Lê Tố Phương là con gái để thuyết phục Lê Hiểu Mạn.

Mà Lê Hiểu Mạn không bẻ qua hắn, cũng chỉ tạm thời thỏa hiệp, cô muốn chờ sau khi hạ táng mẹ cô xong, lại nghĩ biện pháp trả lại tiền cho Hoắc Nghiệp Hoành.

Lúc đưa tang, ngoài nghĩa trang không chỉ có Lê Hiểu Mạn, Lê Văn Bác, Lê Chấn Hoa, Hoắc Nghiệp Hoành, còn có Long Tư Hạo, cùng với Hoắc Vân Hy, Hạ Thanh Vinh, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch, Lạc Thụy chạy tới.

Sau khi nghe được tin tức Lê Tố Phương bị bệnh qua đời, Hạ Thanh Vinh vội vã chạy tới, ông ta hoàn toàn không dám tin người mà mấy ngày trước còn nổi giận đuổi ông ta rời khỏi bệnh viện đã đột nhiên bị bệnh qua đời, điều này làm cho ông ta đến nghĩa trang mà hoàn toàn không chuẩn bị trước tâm lý, nước mắt bi thống không ức chế được mà rơi xuống.

Ông ta quỳ xuống trước mộ Lê Tố Phương, một người đàn ông khoảng bốn mươi năm mươi tuổi không ngừng khóc thương tâm: "Tố Phương... Tố Phương..., tôi thật xin lỗi bà, tôi đã phụ lòng bà, kẻ ác nhân phạm vào trong mười tội ác(*)còn chưa đi, làm sao mà bà lại đã đi trước rồi? Bà không hận tôi, không oán tôi sao? Tại sao bà không ở lại nhìn tôi ở ác gặp ác, gặp báo ứng mà đã đi rồi? Bầ cứ đi như vậy, bà thoải mái đi như vậy sao? Bà không cảm thấy tiếc nuối sao? Tố Phương, tôi thiếu nợ bà còn chưa trả, sao mà bà đã đi rồi? Bà đi trước như vậy, thì tôi sống thoải mái thế nào đây? Tố Phương... Tố Phương..."

(*)Thập ác còn gọi là thập bất thiện nghiệp, thập ác nghiệp, tức là mười điều dữ, mười điều tội ác, đối ngược với thập thiện tức là ngược trở lại với mười hạnh lành. Trong thập ác có ba tội về thân, bốn tội về khẩu nghiệp và ba tội về ý nghiệp, bao gồm như sau:

Về thân có ba:

Giết hại chúng sanh

Trộm cướp tài vật của người

Hành dâm với vợ người

Về khẩu có bốn:

Nói dối trá không thật

Nói thô tục trau chuốt

Nói đâm thọc gậy chia rẽ hận thù

Nói lời ác độc, nguyền rủa người

Về ý có ba

Tham lam

Sân giận

Si mê, ngu muội

Một người đàn ông như ông ta khóc thương tâm khổ sở như vậy, gào khóc đến khàn cả giọng, cực kỳ đau buồn, rung động tất cả mọi người tại chỗ, bao gồm cả Lê Hiểu Mạn, Lê Văn Bác, Lê Chấn Hoa.

Từ sau khi biết tin Lê Tố Phương qua đời, đôi mắt của Lê Chấn Hoa vẫn luôn sưng đỏ ướt át.

Lê Tố Phương chỉ lớn hơn ông ta hai tuổi, nhưng người chị này lại giống người mẹ chăm sóc ông vậy.

Bởi vì ông ta ông ta kém cỏi, ông ta thích đánh bạc, làm hại người chị này của ông ta khổ cực kiếm tiền được, ngoài dành tiền để duy trì cuộc sống cho bà và Mạn Mạn, còn phải lấy tiền đưa cho ông ta dùng, giúp ông ta trả nợ.

Ông ta bị người ta đòi nợ, sau khi bị đánh đến nỗi thương tích khắp người, thì bà sẽ đau lòng ôm đầu mắng ông ta kém cỏi, nói lần sau sẽ không quản ông ta nữa, thế nhưng mỗi lần bà nói như vậy, thì mỗi lần đều không biết mệt mỏi mà chăm sóc cho ông ta, nghĩ biện pháp kiếm tiền chữa bệnh cho ông ta.

Ông ta quá kém cỏi, nên đã làm tổn thương trái tim của chị mình không biết bao nhiêu lần, lo lắng không biết bao nhiêu lần.

Bà khổ cực hơn nửa đời người, mệt mỏi hơn nửa đời, nhưng lúc chuẩn bị được hưởng phúc, thì lại ra đi như vậy, vậy thì sao mà ông ta không thương tâm khổ sở cho được?

Cả cuộc đời này, người mà ông cảm thấy có lỗi nhất chính là người chị này.

Đột nhiên, ông ta cũng quỳ gối xuống, trên khuôn mặt đã già đi rất nhiều chứa đầy nước mắt đau buồn hối hận và áy náy, ông ta gào khóc nói: "Chị… Thật xin lỗi, là do em kém cỏi, để cho chị khổ cả đời… em thật xin lỗi chị."

Đôi mắt ướt át của Lê Văn Bác cũng tràn đầy bi thương, anh ta thấy Lê Chấn Hoa quỳ xuống đất đau buồn khóc lóc, anh ta bi thương kêu lên: "Ba…"

Anh ta muốn khuyên Lê Chấn Hoa nén bi thương, nhưng lời đến khóe miệng lại không nói ra được, đến ngay cả anh ta cũng không kìm nén nổi, thì sao anh ta có thể khuyên cha mình?

Lê Tố Phương há lại chỉ tốt với mỗi cha anh ta, bà tốt với Lê Hiểu Mạn, bà còn coi đứa cháu này như con ruột của mình để chăm sóc.

Lúc anh ta còn rất nhỏ, cũng bởi vì cha anh ta kém cỏi mà mẹ anh ta bỏ đi theo người khác, là người cô này chăm sóc anh ta, thương anh ta, quan tâm đến anh ta.

Nếu như không nhờ có bà, thì ngay cả cơ hội đi học anh ta cũng không có…

497. Chương 497: Cùng Là Người Luân Lạc Nơi Chân Trời (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ở trong lòng anh ta, người cô này chính là mẹ ruột của anh ta, hôm nay bà chết không rõ ràng, thì sao mà anh ta có thể không thương tâm khổ sở?

"Mẹ…" Lê Hiểu Mạn được anh ta đỡ, sắc mặt của cô vô cùng tái nhợt, nước mắt đau buồn thấm ướt cả khuôn mặt, đôi mắt cô sưng đỏ, đôi môi tái nhợt không có chút máu bởi vì trong lòng quá mức bi thương khổ sở mà run rẩy, cả thân thể cũng không ngừng run rẩy.

Từ hôm qua tới hôm nay, nước mắt của cô không ngừng rơi, cô đã khóc đến nỗi hôn mê một lần, hiện tại thân thể của cô đã hư nhược đi rất nhiều, toàn thân vô lực chỉ có thể dựa vào Lê Văn Bác để chống đỡ.

Lê Văn Bác thấy cô khóc thương tâm như vậy, sợ cô lại té xỉu giống như hôm qua nữa, anh ta thấp giọng đau lòng an ủi: "Mạn Mạn, em đừng quá thương tâm, em còn đang mang thai."

Long Tư Hạo đứng cách đó không xa thấy cô khóc lóc thương tâm được Lê Văn Bác đỡ, vẻ mặt của anh tràn đầy mất mát.

Vào lúc cô thương tâm nhất, người an ủi cô không phải là anh, mà là đàn ông khác, trái tim anh khẽ đau đớn.

Mặc dù ở trong lòng của cô Lê Văn Bác là người thân, thế nhưng anh biết, người đàn ông này và cô không có bất kỳ liên hệ máu mủ nào, hơn nữa anh ta còn yên lặng…

Lăng Hàn Dạ đứng ở bên cạnh anh thấy biểu tình bi thương mất mát của anh, anh ta lấy cùi chỏ chọc vào canh, hạ giọng nói: "Long thiếu, anh bị ngốc à? Anh còn đứng ở chỗ này làm gì? Người phụ nữ của anh đang khóc thương tâm như vậy, anh không biết đi qua an ủi cô ấy sao?"

Lạc Thụy nhìn Long Tư Hạo, rồi lại cau mày nhìn về phía Lăng Hàn Dạ, hiếm khi ngưng trọng nói: "Lăng thiếu, anh không biết, Lê tiểu thư và tổng giám đốc đã xảy ra chút chuyện, nếu bây giờ Lê tiểu thư nhìn thấy tổng giám đốc, nói không chừng sẽ còn khóc càng thương tâm hơn, bây giờ tổng giám đốc đi an ủi cô ấy, không phải là hành động sáng suốt."

Lăng Hàn Dạ khẽ giật giật khóe môi: "Cái gì mà hành động sáng suốt? Cậu cho là đang rút thăm à! Tôi nói này, rốt cuộc thì chuyện này là như thế nào? Các cậu có thể nói cho tôi biết hay không? Sao mẹ của Lê tiểu thư lại đột nhiên bị bệnh qua đời? Gần đây đã phát sinh chuyện gì?"

Bởi vì mấy ngày gần đây anh ta rất ít khi tụ tập với Long Tư Hạo, vì vậy anh ta không biết gì cả.

Lạc Thụy cau mày liếc nhìn Lăng Hàn Dạ, khẽ thở dài: "Haizzzz! Lăng thiếu, cái chết của mẹ Lê tiểu thư có chút quan hệ với tổng giám đốc, Lê tiểu thư và tổng giám đốc có chút hiểu lầm, anh hiểu chưa?"

Lăng Hàn Dạ nghe vậy, anh ta nheo mắt lại nhìn về phía Long Tư Hạo: "Haizzzzz! Long thiếu, thì ra cả tôi và anh đều là người luân lạc nơi chân trời à! Đừng buồn nữa, có đôi khi cũng khó tránh khỏi hiểu lầm."

Lúc anh ta nói xong câu cuối cùng này, ánh mắt dần phai nhạt xuống, đôi mắt anh ta thoáng mất mát, biểu tình tà mị trên khuôn mặt tuấn mỹ của dĩ vãng cũng bị thay thế bằng biểu tình thâm thúy làm người ta suy nghĩ không ra.

Lạc Thụy nhanh mắt thấy vẻ mặt của Lăng Hàn Dạ đột nhiên ảm đạm xuống, anh ta híp mắt lại, tò mò hỏi: "Lăng thiếu, chẳng lẽ anh đang thất tình hả?"

Lăng Hàn Dạ che giấu mất mát và ảm đạm trong mắt xuống, anh ta lập tức nở nụ cười quyến rũ, hài hước nói: "Lạc Thụy, cậu suy nghĩ quá nhiều rồi đấy, sao mà tôi có thể thất tình được? Cho tới bây giờ chỉ có tôi bỏ rơi phụ nữ, chứ làm gì có người phụ nữ nào dám bỏ rơi tôi? Trên đời này, thứ mà tôi không thiếu nhất chính là phụ nữ."

Thấy anh ta trả lời cứng rắn như vậy, Lạc Thụy nhíu mày lại, anh ta nheo mắt lại nhìn anh ta: "Phải phải, anh là thái tử gia của tập đoàn Lăng thị, Lăng Hàn Dạ phong lưu tà thiếu, ai dám bỏ rơi anh chứ? Phụ nữ muốn leo lên giường anh nhiều vô số kể, dĩ nhiên là anh không thiếu phụ nữ, vì vậy, nếu có thật sự thất tình, thì cũng không có gì, cũ không đi thì mới không đến."

Lăng Hàn Dạ khẽ cắn môi dưới, mất mát trong mắt anh càng sâu đậm thêm, anh ta không thiếu những người phụ nữ khác, nhưng hết lần này tới lần khác anh ta chỉ thiếu người phụ nữ chết bầm đối nghịch với anh ta đó.

Người phụ nữ chết bầm đáng chết, lại chơi trò mất tích với anh ta, tốt nhất là cô nên cầu nguyện anh ta nhanh tìm được cô đi, nếu không, anh ta sẽ để cho cô sống càng khó chịu hơn so với chết.

Tro cốt của Lê Tố Phương đã được an táng và phong huyệt, sau khi lập bia mộ xong, nghi thức tiếp theo là thân bằng cố hữu tới dâng vòng hoa và phúng viếng.

Người ở đây đều tự ý thức dâng bó hoa, vòng hoa đặt ở trước mộ Lê Tố Phương, rồi cúi đầu khom người chắp tay.

Hoắc Nghiệp Hoành là người có bối phận và lớn tuổi nhất ở trong đám tang, vì vậy ông ta là người đầu tiên dâng vòng hoa lên, lúc đi đến bên cạnh Lê Hiểu Mạn, ông ta nói mấy câu an ủi cô.

Mấy thân bằng cố hữu phía sau không thân quen với Lê Hiểu Mạn lắm cũng đều nói mấy câu nén bi thương với cô.

Cô vẫn được Lê Văn Bác đỡ, đôi mắt sưng đỏ không ngừng chày nước mắt.

Người mẹ thân yêu nhất của cô đã không còn, sao mà cô có thể không buồn cho được?

Hoắc Vân Hy ôm một bó hoa cúc trắng tới, thấy Lê Hiểu Mạn khóc bi thương, cả người đều đã gầy đi một vòng, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nhợt nhạt, trong lòng anh ta cực kỳ thương cảm.

Anh ta đi tới trước mặt cô, đau lòng nhìn cô, ánh mắt tràn đầy thâm tình: "Mạn Mạn, người chết không thể sống lại, nén bi thương."

Anh ta không ngờ rằng một người tốt như Lê Tố Phương lại đột nhiên bị bệnh qua đời, điều này khiến cho trong lòng người đã từng làm con rể của bà như anh ta rất thương cảm.

498. Chương 498: Cùng Là Người Luân Lạc Nơi Chân Trời (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh ta không hiểu biết quá nhiều về Lê Tố Phương, thời điểm cùng xuất hiện với bà cũng không có bao nhiêu.

Một năm trước, mặc dù anh ta đã kết hôn với Lê Hiểu Mạn, nhưng sau khi cưới anh chưa từng bồi Lê Hiểu Mạn trở về nhà mẹ của cô lấy một lần.

Nhưng khi còn bé, anh ta lại đã đến nhà Lê Hiểu Mạn mấy lần, Lê Tố Phương cho anh ta ấn tượng là một người rất nguyên tắc, là người phụ nữ luôn khách khí tôn trọng người khác, nhưng lại trầm mặc ít nói thích sự yên tĩnh.

Có lẽ, tính cách thanh lịch bền bỉ của Lê Hiểu Mạn, là có liên quan tới cách giáo dục của bà.

Anh ta nhíu chặt mày lại, thấy người đỡ cô không phải là Long Tư Hạo, mà là Lê Văn Bác, tuy trong lòng anh ta hơi nghi ngờ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Từ lần trước, sau khi gặp cô ở trong hôn lễ của anh ta và Hạ Lâm, tới hôm nay anh ta mới gặp lại cô.

Lần trước gặp, cô xinh đẹp như hoa phù dung, diễm lệ động lòng người, tràn đầy sức sống. Còn hôm nay, dáng vẻ bi thương chọc cho người ta trìu mến của cô thực sự khiến anh ta đau lòng, sinh lòng thương tiếc, anh ta rất muốn kéo cô vào trong ngực yêu thương, an ủi thật tốt, nhưng lại tạm thời không có dũng khí này, cũng không có tư cách này.

Anh ta là người đã từng làm tổn thương cô hết lần này đến lần khác, bây giờ anh ta còn có tư cách gì để cưng chiều cô?

Anh ta đau lòng nhìn cô, trong lòng anh ta chỉ cảm thấy hết sức khổ sở và đau buồn.

Hôm nay, Lê Hiểu Mạn đã nghe rất nhiều lần câu "Nén bi thương " kia của anh ta rồi, cô nhìn về phía Hoắc Vân Hy rồi khẽ gật đầu với anh ta, dư quang liếc thấy xếp hàng phía sau anh ta là Lạc Thụy, tiếp theo là Lăng Hàn Dạ, sau đó chính là Long Tư Hạo, Tô Dịch đứng ở phía sau Long Tư Hạo.

Liếc nhìn Long Tư Hạo, nước mắt của cô càng tuôn xuống mãnh liệt hơn.

Hoắc Vân Hy thấy cô nhìn về phía Long Tư Hạo, anh ta hơi cau mày lại, cũng không nói gì.

Anh ta đi về phía trước, đến trước mộ của Lê Tố Phương, anh ta đặt bó hoa cúc trắng trong tay xuống trước mộ bà, rồi cúi người viếng.

Lạc Thụy ở sau lưng anh ta đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, anh ta khẽ gật đầu chào cô, rồi nhìn cô nói: "Lê tiểu thư, người phía trước đã nói câu nén bi thương rất nhiều lần rồi, tôi cũng không muốn nói nhiều, tôi chỉ nói một câu mà thôi, có một số việc không thể chỉ nhìn vào bề ngoài."

Dứt lời, anh ta giống như những người trước đó, vẻ mặt nghiêm túc đi tới trước mộ Lê Tố Phương, đặt hoa xuống, sau đó cúi người.

Kế tiếp là Lăng Hàn Dạ, lúc anh ta đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, cũng dừng lại một lúc, thấy sắc mặt của cô tái nhợt, đôi mắt sưng đỏ, anh ta nhíu mày lại: "Long phu nhân tương lai, ai rồi cũng sẽ có lúc phải chết, đừng quá thương tâm."

Lê Hiểu Mạn gật gật đầu với Lăng Hàn Dạ: "Cám ơn!"

Thấy Lâm Mạch Mạch không đi theo anh ta, mà gần đây cô cũng không gọi điện thoại được cho Lâm Mạch Mạch, cô nhíu mày lại hỏi: "Anh vẫn không có tin tức của Mạch Mạch hả?"

Vẻ mặt của Lăng Hàn Dạ dần ngưng trọng lại, anh ta khẽ siết chặt tay lại, kiên định nhìn Lê Hiểu Mạn: "Tôi nhất định sẽ tìm được cô ấy."

Anh ta vừa dứt lời, một giọng nói trầm thấp khác đã vang lên.

"Hiểu Hiểu…"

Biết người phía sau Lăng Hàn Dạ là Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn nghe thấy âm thanh này thì liền ngước mắt nhìn về phía anh.

Lúc này, anh đứng ở trước mặt cô, vì vậy cô nhìn rõ ràng hơn so với vừa nãy.

Thấy mới hai ngày thôi mà anh đã tiều tụy đi không ít, lòng cô lại nhói đau, đôi sưng đỏ thoáng đau lòng.

Mà Long Tư Hạo cũng chỉ dừng ở trước mặt cô máy giây, rồi đi về phía trước đến trước mộ của Lê Tố Phương, anh thâm trầm liếc nhìn ảnh của bà trên bia mộ, lúc anh đang muốn cúi người xuống, đột nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên ngăn cản anh lại.

"Long tổng, anh là người có thân phận cao quý, cô tôi không chịu nổi một lạy này của anh đâu."

Nghe thấy tiếng, Long Tư Hạo nhíu mày lại, anh hơi nâng người, ánh mắt thâm trầm vô cùng sắc bén nhìn về phía người vừa mới nói chuyện —— Lê Văn Bác.

Lúc này, gương mặt tuấn tú của Lê Văn Bác trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng chưa từng có.

Lê Hiểu Mạn đang được anh ta đỡ không ngờ rằng anh ta lại đột nhiên lên tiếng ngăn cản, cô hơi kinh ngạc nhìn anh ta.

"Anh Văn Bác, anh làm gì vậy?"

"Mạn Mạn, em quên là mẹ em…"

Không đợi Lê Văn Bác nói xong, Lê Hiểu Mạn đã cắt đứt lời của anh ta: "Mẹ em bị bệnh qua đời, ngày hôm qua em đã nói với anh rồi mà."

"Mạn Mạn… em…" Nghe thấy lời này của Lê Hiểu Mạn, Lê Văn Bác hơi không dám tin, ánh mắt của anh ta thoáng mất mát, sau đó anh ta không nói gì, cũng không ngăn cản nữa.

Long Tư Hạo đứng ở trước mộ Lê Tố Phương thấy Lê Văn Bác không ngăn trở mình nữa, anh lại nhìn về phía bia mộ của Lê Tố Phương bằng ánh mắt sắc bén.

Sau khi đặt hoa xuống trước mộ bà xong, anh khom người sâu xuống, lúc đứng thẳng người dậy, vẻ mặt của anh dần kiên định hơn, hôm nay Long Tư Hạo cháu sẽ thề với dì, cháu nhất định sẽ sớm tra ra hung thủ sát hại dì báo thù cho dì.

499. Chương 499: Mẹ Tôi, Là Bị Bệnh Qua Đời

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau khi nghi thức dâng hoa cúi chào của thân bằng cố hữu kết thúc, những người làm lễ xong đã đi về hết rồi, cũng chỉ còn Hoắc Nghiệp Hoành, Hoắc Vân Hy, Hạ Thanh Vinh, Long Tư Hạo, Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, Tô Dịch, cùng với Lê Hiểu Mạn, Lê Văn Bác, Lê Chấn Hoa ở lại.

Sau khi nghi thức kết thúc, Hạ Thanh Vinh vẫn quỳ ở trước mộ Lê Tố Phương, đau buồn khóc lóc.

Mà Lê Chấn Hoa cũng vậy, cũng quỳ ở trước mộ của Lê Tố Phương khóc lóc.

Lê Hiểu Mạn thấy Hạ Thanh Vinh đau buồn khóc, khuôn mặt như đã già đi rất nhiều của ông ta tràn đầy nước mắt áy náy và tự trách, nàcô nhíu chặt mày lại, cô nước mắt lưng tròng nhìn ông ta.

Bởi vì vừa mới mất mẹ, nên giờ phút này cô càng sợ mất đi thân tình và vô cùng khát vọng thân tình.

Hạ Thanh Vinh là cha ruột của cô, mặc kệ cô có bao nhiêu oán hận với ông ta, thì vào lúc này cũng tiêu tán đi không ít.

Cô không hy vọng ông ta thương tâm quá độ mà làm tổn thương đến thân thể, cô trầm ngâm trong chốc lát, rồi mới lên tiếng: "Chú Hạ, đất lạnh, chú đừng quỳ quá lâu, cũng đừng tự quá tự trách mà làm tổn thương thân thể."

Dứt lời, cô nhìn về phía Lê Chấn Hoa cũng đang khóc lóc giống vậy: "Cậu, cậu cũng vậy, đất lạnh, đừng quỳ quá lâu."

Sau đó, cô liền muốn tiến lên đỡ bọn họ dậy, Lê Văn Bác thấy người cô yếu ớt vô lực, thì lo lắng nhìn cô: "Mạn Mạn, để anh."

Lúc Lê Văn Bác đi đỡ Hạ Thanh Vinh và Lê Chấn Hoa dậy, Hoắc Nghiệp Hoằng chống quải trượng đi cùng Hoắc Vân Hy tới.

Hoắc Nghiệp Hoằng nhíu hàng lông mày trắng, ông ta ngưng trọng nhìn Lê Hiểu Mạn, kéo tay cô, vỗ nhẹ vào mu bàn tay cô an ủi: "Mạn Mạn, ông nội về đây, cháu nghe lời ông nội, đừng thương tâm nữa, đối với thân thể không tốt, nhìn cháu gầy quá rồi, nếu mẹ cháu nhìn thấy thì chắc sẽ rất đau lòng đấy."

Lê Hiểu Mạn nhìn Hoắc Nghiệp Hoằng rồi khẽ gật đầu với ông, không nói gì nữa.

Hoắc Nghiệp Hoằng nhìn Hoắc Vân Hy bên cạnh, rồi chống quải trượng xoay người rời đi.

Chị Lâm và Hoắc Nghiêm quản gia của Hoắc gia đứng ở cách đó không xa thấy vậy, lập tức tiến lên, mỗi người đứng ở một bên đỡ ông ta rời đi.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Nghiệp Hoằng đã rời đi, mà Hoắc Vân Hy còn đứng ở trước mặt cô, cô hơi cau mày lại, cô chỉ khẽ gật đầu với anh ta, cũng không nói gì, hôm nay là ngày hạ táng mẹ cô, cô cũng không muốn làm cho tới cùng vụ Hoắc Vân Hy thiết kế hãm hại hôm trước.

Hoắc Vân Hy thấy cô như không muốn nói chuyện với mình, đôi mắt của anh ta lại nhuộm đầy nỗi buồn.

Lúc ánh mắt của anh ta rơi vào cái bụng đã nhô lên của cô, trái tim anh ta đau đớn dữ dội như bị lưỡi dao sắc bén đâm vào vậy.

"Mạn Mạn, chăm sóc kỹ cho mình, còn có đứa bé trong bụng… em."

Lúc nói ra hai chữ "Đứa bé", trái tim anh ta đau như rỉ máu vậy.

Nếu như anh ta không phản bội, anh ta không làm tổn thương cô, không hiểu lầm cô nhiều như vậy, nói không chừng đứa con trong bụng cô lúc này chính là con của anh ta.

Anh ta cũng sẽ không bi thương, đau khổ, hối hận, đau lòng giống như bây giờ.

Anh ta có bao nhiêu hy vọng nếu có thể trở lại như lúc đầu, anh ta nhất định sẽ dùng chính sinh mạng của mình để yêu cô, quý trọng cô, tuyệt đối sẽ không lại làm ra bất kỳ chuyện gì làm tổn thương cô.

Nỗi buồn vô tận và hối hận trong lòng dần hóa thành lệ nóng dâng trào lên hốc mắt của anh ta, làm cho đôi mắt đen như mực của anh ta dần ươn ướt.

"Mạn Mạn, nếu như có thể trở lại, tôi nhất định sẽ yêu em…"

Anh ta còn chưa nói hết lời, một giọng nói trầm thấp đã truyền tới.

"Cho dù thời gian có đảo ngược, cậu cũng vĩnh viễn sẽ không có cơ hội này."

Nghe thấy tiếng, ánh mắt của Hoắc Vân Hy dần trở nên lạnh lẽo, anh ta siết chặt hai tay, quay mặt nhìn về phía Long Tư Hạo, vẻ mặt lạnh lùng, lạnh nhạt nói: "Vậy cũng chưa chắc, anh thật sự cho rằng anh có thể một tay che trời?"

Anh ta nói về sự kiện Long Tư Hạo đổi video trong ngày cưới của anh ta và Hạ Lâm, nhưng anh ta lại thật sự rất tán thành hành động đổi video trong lễ cưới này.

Nếu như không nhờ Long Tư Hạo công bố video xấu xí của Hạ Lâm ra, nói không chừng anh ta đã kết hôn với Hạ Lâm, mà không biết bộ mặt thật và những chuyện xấu xa mà Hạ Lâm đã làm kia rồi.

Càng không biết người chân chính cứu anh ta vào mười năm trước là Lê Hiểu Mạn.

Nhưng cái mà anh ta không thích ở Long Tư Hạo là cái dáng vẻ tự tin như có thể nắm được tất cả trong tay kia, cho nên anh ta mới nói như vậy.

Long Tư Hạo không để ý đến Hoắc Vân Hy, anh đi thẳng tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, anh chăm chú nhìn cô, đưa tay ra nắm lấy bàn tay bỏ bé lạnh như băng của cô, anh đau lòng nói: "Hiểu Hiểu, tang lễ đã kết thúc rồi, mẹ em cũng đã chôn cất xong, cùng anh trở về đi, được không?"

Lê Văn Bác đang đỡ Hạ Thanh Vinh và Lê Chấn Hoa dậy nghe thấy lời của anh, anh ta nhíu mày lại, rồi nhìn chằm chằm vào Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn chăm chú nhìn Long Tư Hạo, thấy đôi mắt đầy mong đợi của anh, cô nhẹ nhàng gật đầu.

Đây là cô đáp ứng anh, sau khi xử lý xong hậu sự cho mẹ thì cô phải trở về Thủy Lộ Hồ cùng anh, vì vậy cô sẽ không đổi ý.

Long Tư Hạo thấy cô gật đầu đáp ứng, đôi mắt tràn đầy ý cười: "Hiểu Hiểu…"

Anh cúi đầu xuống hôn lên đôi môi căng mọng của cô, hơi kích động ôm cô vào trong ngực.

Hoắc Vân Hy đứng ở bên cạnh thấy vậy, anh ta siết chặt hai tay, ánh mắt chất chứa nỗi buồn.

Lê Hiểu Mạn thoát ra khỏi ngực của Long Tư Hạo, cô nhìn về phía Lê Văn Bác, khẽ nói: "Anh Văn Bác, anh nhớ chăm sóc kỹ cho cậu."

Lê Văn Bác biết cái chết của Lê Tố Phương không phải là bình thường, anh ta liếc nhìn Long Tư Hạo, lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn: "Mạn Mạn, em thật sự muốn trở về với anh ta?"

Long Tư Hạo đưa tay cầm chặt lấy tay của Lê Hiểu Mạn, anh nặng nề liếc nhìn Lê Văn Bác: "Hiểu Hiểu là vị hôn thê của tôi, dĩ nhiên là sẽ trở về với tôi."

Dứt lời, anh bế Lê Hiểu Mạn lên, rảo bước đi về phía chiếc Rolls Royce của anh.

Huyên Huyên có lời ——

Chúc các bảo bối 1-6 vui vẻ, mãi mãi trẻ tuổi xinh đẹp.

Hôm nay là 1-6, vì vậy Huyên Huyên đặc biệt viết một câu chuyện nhỏ!

Tiểu Nghiên Nghiên nhìn hai người lớn đang hôn nhau cuồng nhiệt, bé cất giọng nói non nớt hỏi: "Daddy, mummy, nghe nói trong phòng bếp có ông thần bếp, hai người hôn hôn sờ sờ ở ngay trước mặt lão nhân gia trong phòng bếp thì rất tốt à?"

Nghe vậy, Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn mới như tỉnh lại từ trong mộng ngừng lại.

Khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo hơi trầm xuống: "Nghiên Nghiên, lần sau nếu thấy cha và mẹ làm chính sự, thì con nhớ lập tức che đôi mắt lại, sau đó xoay người rời đi, biết không?"

Tiểu Nghiên Nghiên giơ ngón tay giữa nhỏ xíu lên, quơ quơ giữa không trung nói: "Daddy, no!"

!!

500. Chương 500: Đọ Sức, Long Thiếu Thắng Nam Cặn Bã (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy thấy Long Tư Hạo cứ thế ôm Lê Hiểu Mạn đi, hai tay anh ta siết chặt phát ra tiếng rắc rắc.

Anh ta cực kỳ không thích dáng vẻ không coi ai ra gì tựa như có thể nắm tất cả trong tay kia của Long Tư Hạo.

Một lát sau, ánh mắt anh ta chợt lạnh lẽo, nghiêm nghị hô: "Long Tư Hạo, có khí khách thì thả Mạn Mạn xuống, đấu đơn độc với tôi."

Nghe thanh âm sau lưng, Long Tư Hạo không để ý đến, ôm Lê Hiểu Mạn rời đi.

Hoắc Vân Hy thấy Long Tư Hạo không để ý, tức giận đến sắc mặt tái xanh, anh ta ghen tỵ anh ưu tú hơn anh ta mọi mặt, điên cuồng ghen tỵ.

Đột nhiên, anh ta kích động tiến lên, nắm cánh tay Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo vươn tay, hất tay Hoắc Vân Hy ra.

Hoắc Vân Hy không phục, bước lên, quả đấm như gió quét qua Long Tư Hạo.

Thấy vậy, Long Tư Hạo ôm Lê Hiểu Mạn nhanh chóng né người tránh.

Sau đó anh thả Lê Hiểu Mạn xuống, ánh mắt ôn nhu nhìn cô: "Hiểu Hiểu, chờ anh một lát."

"Tư Hạo, cẩn…"

Lê Hiểu Mạn còn chưa nói hết từ "cẩn thận", ánh mắt Long Tư Hạo rét lạnh, quả đấm như gió táp quét về phía Hoắc Vân Hy.

Nếu là lúc trước, anh đấm một quyền ác liệt nhanh như gió này, Hoắc Vân Hy hoàn toàn không tránh khỏi, nhất định sẽ trúng chiêu, nhưng hôm nay Hoắc Vân Hy ngoài dự liệu của anh, chẳng những thân thủ nhanh nhẹn tránh được một quyền này của anh, còn mạnh mẽ đá lại, suýt chút nữa đá trúng anh.

Vì trong ấn tượng của anh, Hoắc Vân Hy căn bản không biết võ, đối với anh ta không có quá nhiều đều phòng, nhất thời khinh thường mới bị anh ta suýt chút nữa đá trúng.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy xông lên như kẻ điên, hơn nữa mỗi một cước đều muốn đánh trúng chỗ trí mạng của Long Tư Hạo, cô lo lắng: "Hoắc Vân Hy, dừng tay…"

Dứt lời, cô tiến lên ngăn cản, vừa đi hai bước, liền cảm thấy đầu choáng váng, ngã xuống đất.

"Mạn Mạn…"

"Mạn Mạn…"

"Mạn Mạn…"

"Lê tiểu thư…"

…

Mấy thanh âm đồng thời vang lên, Long Tư Hạo nghe được, quay đầu thấy Lê Hiểu Mạn ngã dưới đất, trong lòng anh hoảng hốt, chợt thân thủ nhanh nhẹn lắc mình tiến lên, đỡ cô trước, khiến Hoắc Vân Hy chậm hơn anh mấy bước phẫn hận siết chặt hai quả đấm.

Bại bởi Long Tư Hạo, anh ta vô cùng không cam lòng, không phục.

"Hiểu Hiểu…." Long Tư Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn trong ngực mình, ánh mắt đều là lo lắng và đau lòng.

Lê Hiểu Mạn choáng váng, tầm mắt dần mơ hồ, cô thấy Long Tư Hạo mặt đầy lo âu, cô cố gắng mở mắt: "Tư… Tư Hạo… Không cần lo, em… em không sao…"

Hạ Thanh Vinh trong đau buồn và Lê Chấn Hoa thấy tình hình không đúng, cũng tiến lên, hai người nhìn Hoắc Vân Hy và Long Tư Hạo, ánh mắt rơi vào trên người Lê Hiểu Mạn trong ngực Long Tư Hạo.

Hai người đồng thời hỏi: "Mạn Mạn thế nào?"

"Thân thể Hiểu Hiểu không thoải mái, tôi đưa cô ấy đi bệnh viện trước." Long Tư Hạo liếc nhìn Hạ Thanh Vinh và Lê Chấn Hoa nói, liền ôm cô bước nhanh rời đi.

Hoắc Vân Hy còn muốn đuổi theo, nhưng bị ba người Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch ngăn lại.

Anh ta thấy Long Tư Hạo đã ôm Lê Hiểu Mạn rời đi, trong lòng căm hận không thôi nhưng cũng không quá nhiều biểu cảm trên mặt, anh ta an ủi Lê Chấn Hoa và Hạ Thanh Vinh mấy câu, đi tới trước mộ Lê Tố Phương, cúi thấp đầu xá một cái mới rời đi.

Khi anh ta đi tới trước xe Bentley, mở cửa chỗ tài xế, mới phát hiện Long Quân Triệt lại ngồi ở chỗ cạnh tài xế trong xe anh ta.

"Sao ông ở đây?" Không có quá nhiều kinh ngạc, anh ta ngồi vào chỗ tài xế, đang chuẩn bị nổ máy, Long Quân Triệt lên tiếng ngăn cản anh ta.

"Chờ chút, tôi tạm thời chưa muốn rời khỏi đây."

Nghe thế, Hoắc Vân Hy dừng lại, đôi mắt lãnh mị mang theo nghi hoặc nhìn ông: "Tại sao? Ông tới đây để thăm ai?"

Anh ta nhớ lần đầu tiên gặp ông, cũng là nghĩa trang An Thái này.

Anh ta luôn cảm thấy, Long Quân Triệt tới đây là có nguyên nhân, hẳn ông ta đến thăm ai, chẳng qua không biết là ai.

Long Quân Triệt không trả lời anh ta, mà tháo kính mát xuống, ánh mắt hoa đào mê người lạnh lẽo nhìn anh ta: "Cậu ra tay với Long Tư Hạo?"

Trên mặt ông mang theo lãnh ý và tức giận, Hoắc Vân Hy nhíu mày, cũng không phủ nhận: "Phải!"

Long Quân Triệt lạnh lùng thu hồi tầm mắt, ánh mắt rét lạnh nhìn anh, vẻ mặt lãnh mị: "Cậu quá kích động, cậu như vậy sẽ làm hư chuyện tốt của chúng ta, muốn đối phó Long Tư Hạo, nhất định phải đánh bất ngờ, cậu ở trước mặt cậu ta, phải che giấu thực lực của cậu, trước khi cậu có đủ năng lực đánh bại cậu ta, cho dù cậu bị cậu ta đánh tàn phế cũng tuyệt đối không thể đánh trả, càng không thể để cậu ta phát hiện cậu không giống trước kia, một khi cậu ta có lòng phòng bị với cậu, cậu rất khó thắng cậu ta."

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy mới biết vừa rồi anh ta kích động bao nhiêu, Long Quân Triệt nói, anh ta vô cùng đồng ý.

Vừa rồi giao đấu với Long Tư Hạo, anh ta suýt chút nữa đánh trúng Long Tư Hạo rồi, điều này nói rõ Long Tư Hạo quả thật không có lòng đề phòng anh ta, mà trải qua hôm nay, e là Long Tư Hạo sẽ đề cao cảnh giác với anh ta.

Nếu anh ta muốn thắng anh thì khó hơn nhiều.

501. Chương 501: Đọ Sức, Long Thiếu Thắng Nam Cặn Bã (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thời khắc này anh ta vạn phần hối hận, vừa rồi anh ta không nên kích động như vậy, bại lộ thực lực.

Anh ta đánh một quyền lên cửa sổ xe, chỉ thấy cửa kính bị đánh ra mấy vết xước, anh ta mặt đầy ảo não, hận không thể cho chính mình một quyền, tính cách kích động của anh ta sao không thay đổi được?

Long Quân Triệt ngồi cạnh tài xế thấy anh ta ảo não không thôi, thu hồi ánh mắt rét lạnh, vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Cậu cũng không cần quá lo lắng, nếu tôi không đoán sai, Long Tư Hạo hẳn không phát hiện thực lực của cậu có gì khác trước kia, bây giờ cậu ta không có tinh lực đi nhớ tới chuyện của cậu."

Hoắc Vân Hy nghe thế, ánh mắt nghi ngờ nhìn ông: "Tại sao anh ta không có tinh lực này?"

Long Quân Triệt nheo mắt, khóe môi nhếch lên nụ cười thấm đầy ớn lạnh: "Vì một Lê Hiểu Mạn đã đủ khiến cậu ta tâm lực mệt mỏi rồi, cậu ta không có tinh lực đi để ý người khác."

Hoắc Vân Hy vẫn không hiểu, nghĩ tới vừa rồi Lê Hiểu Mạn kháng cự Long Tư Hạo, cong môi hỏi: "Tại sao anh ta không có tinh lực? Có phải giữa anh ta và Mạn Mạn đã xảy ra chuyện gì không?"

Long Quân Triệt hơi nhếch môi: "Giữa bọn họ quả thực xảy ra một chuyện lớn, một chuyện làm cho Long Tư Hạo thế nào cũng không giải thích được."

Hoắc Vân Hy càng nghe càng hồ đồ, cau mày hỏi: "Đến tột cùng là chuyện gì?"

Long Quân Triệt quay đầu nhìn Hoắc Vân Hy: "Lê Tố Phương chết, không phải là bệnh chết, mà bị người khác giết chết, mà người giết chết Lê Tố Phương là..."

Hoắc Vân Hy không đợi anh ta nói xong, hai mắt chợt trợn to, ánh mắt mang theo mấy phần kinh ngạc và không dám tin nhìn Long Quân Triệt: "Là Long Tư Hạo giết? Sao có thể?"

Thấy Long Quân Triệt không trả lời, anh ta nhìn ông hỏi: "Nếu thật sự là vậy, lấy hiếu thuận của Mạn Mạn, sao cô ấy bỏ qua cho Long Tư Hạo giết chết mẹ mình? Cô ấy sẽ kiện Long Tư Hạo ra tòa mới được."

Long Quân Triệt câu môi cười: "Ha ha... Cậu quên một chuyện, tình yêu có thể thay đổi một người, cô ta yêu Long Tư Hạo, cho nên sao có thể kiện Long Tư Hạo ra tòa?"

Lời của Long Quân Triệt làm Hoắc Vân Hy đau lòng không dứt, anh ta siết chặt hai tay, trong mắt nồng đậm đau đớn, Mạn Mạn của anh ta yêu Long Tư Hạo, nên cho dù biết là hung thủ sát hại mẹ cô, cô thà làm con gái bất hiếu cũng bảo vệ anh.

Tình yêu của cô với Long Tư Hạo rốt cuộc sâu đậm bao nhiêu mới có thể ngay cả người mẹ sinh cô nuôi cô chết oan, cô cũng có thể chẳng ngó ngàng gì tới.

Đây là Mạn Mạn hiếu thuận hiền lành anh ta biết sao?

Cô yêu Long Tư Hạo sâu đậm như vậy làm anh ta ghen tỵ, làm anh ta tức giận.

Tại sao cô không yêu anh ta như vậy?

Tại sao tình yêu của cô đối với anh ta không chịu nổi một kích, vứt bỏ anh ta dễ như trở bàn tay?

Những chuyện anh ta làm tổn thương cô, cộng lại toàn bộ cũng không bằng chuyện Long Tư Hạo làm tổn thương cô.

Hai mắt anh ta đỏ thẫm, hừng hực lửa ghen, hai tay siết chặt: "Sao ông biết chuyện này?"

Long Quân Triệt híp mắt, ánh mắt thâm trầm làm người ta nghĩ không ra, ngoắc môi: "Một người thần bí cố ý cho tôi biết, xem ra muốn đối phó Long Tư Hạo không chỉ có chúng ta."

"Một người thần bí?" Hoắc Vân Hy nheo mắt, ánh mắt mang theo nghi hoặc nhìn anh ta: "Ngay cả ông cũng không biết người kia là ai? Mục đích của người đó là gì?"

Long Quân Triệt câu môi cười, ánh mắt lãnh đạm mang theo mấy phần ớn lạnh: "Nếu tôi không sai, mục đích của hắn là muốn chúng ta đối phó Long Tư Hạo thay hắn, hắn nhất định cho rằng chúng ta biết cái chết của Lê Tố Phương có liên quan tới Long Tư Hạo, nhất định sẽ thổi phồng, xem chúng ta là Đường lang, hắn mới là hoàng tước."

Hoắc Vân Hy trợn mắt, thanh âm lạnh như băng: "Nếu mẹ Mạn Mạn thật sự là Long Tư Hạo giết, tại sao chúng ta phải bỏ qua cơ hội này? Chúng ta có thể nhân cơ hội này công bố chuyện đó ra, Long Tư Hạo nhất định bị đả kích."

Long Quân Triệt nheo mắt, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn ra khí lạnh: "Nếu chúng ta thật sự làm vậy, người thân bì kia là ngư ông ngồi hưởng lợi, Long Quân Triệt tôi không thích làm vỏ bọc cho người khác, xưa nay đều là tôi tính toán người khác, người khác đừng hòng tính toán tôi."

Dứt lời, ánh mắt ông lạnh lùng nhìn Hoắc Vân Hy, thanh âm rét lạnh: "Cậu tốt nhất coi như không biết chuyện này, tuyết đối không thể có bất kỳ hành động gì, nếu có người đối phó Long Tư Hạo thay chúng ta, chúng ta chỉ cần làm hoàng tước là được, cậu thừa dịp khoảng thời gian này tiếp nhận huấn luyện thật tốt, tăng năng lực bản thân, tương lai còn dài, chỉ cần Long Tư Hạo không chết, cậu có cơ hội đối phó cậu ta."

Nghe vậy, lúc này Hoắc Vân Hy bỏ suy nghĩ công bố chuyện Long Tư Hạo giết Lê Tố Phương, trầm tư chốc lát, hai mắt đỏ ngầu nghi hoặc nhìn Long Quân Triệt: "Ông cảm thấy chuyện này tính chân thực bao nhiêu? Ông thật sự tin tưởng Long Tư Hạo giết mẹ Mạn Mạn?"

"Ha ha…" Long Quân Triệt câu môi cười: "Chúng ta có tin hay không không quan trọng, chỉ cần có thể làm cho Lê Hiểu Mạn tin là được, cậu nghĩ cách tiếp cận cô ta, thăm dò ý tứ cô ta, nếu cô ta tin chuyện này, đây là cơ hội tốt của cậu…"

502. Chương 502: Tư Hạo, Đầu Em Bị Lừa Đá... (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dừng lại, lát sau ông tiếp tục nói: "Người thần bí kia ngược lại có chút đầu óc, giết mẹ Lê Hiểu Mạn rồi giá họa cho Long Tư Hạo, tôi không thể không nói chiêu này của hắn rất cao minh, sao tôi không nghĩ tới, quả nhiên thiên ngoại hữu thiên (vô tận), người giỏi có người giỏi hơn."

Hoắc Vân Hy nghe ông nói, hai mắt đỏ ngầu kinh ngạc nhìn ông: "Ông căn bản không tin là Long Tư Hạo giết mẹ Mạn Mạn?"

Long Tư Hạo nheo mắt nói: "Người trong cuộc mơ hồ, người đứng xem sáng suốt, chúng ta ngược lại phải cảm ơn người thần bí kia, không có hắn giá họa, cậu muốn chia rẽ Mạn Mạn của cậu và Long Tư Hạo không dễ dàng như vậy."

Hoắc Vân Hy câu môi cười lạnh một tiếng: "Nếu có người cho tôi cơ hội này, tôi đương nhiên sẽ nắm thật chặt."

…

Hôm sau, lúc Lê Hiểu Mạn tỉnh lại đã ở biệt thự ven hồ Thủy Lộ.

Cô mở mắt ra, đập vào mắt là phòng ngủ sang trọng quen thuộc, giường tròn lớn.

Cô chống hai tay xuống giường, chuẩn bị ngồi dậy, Long Tư Hạo vừa đi ra ngoài tiếp điện thoại vừa vặn tiến vào phòng ngủ, thấy cô tỉnh lại, trong lòng anh vui mừng, lập tức rảo bước tiến lên.

"Hiểu Hiểu…" Đến mép giường, anh đưa tay đỡ cô dậy, đặt gối sau lưng cô, để cô dựa vào, sau đó anh mới ngồi xuống bên cạnh cô.

Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt nổi lên lo âu và đau lòng, bàn tay khẽ vuốt khuôn mặt tái nhợt của cô: "Hiểu Hiểu, còn khó chịu chỗ nào không?"

Lê Hiểu Mạn nhìn anh tiều tụy không ít, hốc mắt đỏ lên, trong lòng đau xót không thôi nhìn anh, đưa tay vuốt mặt tiều tụy của anh, giọng nức nở: "Tư Hạo, thật xin lỗi, là em khiến anh lo lắng, anh nhìn anh tiều tụy thành bộ dáng gì rồi? Có phải không ngủ thật tốt không?"

Giờ phút này lòng Lê Hiểu Mạn rất đau, cô cảm thấy cô thật có lỗi với anh, cô luôn khiến anh lo lắng, khiến anh thương tâm, anh vì cô mà bỏ ra nhiều như vậy, nhưng cô không làm gì cho anh.

Long Tư Hạo thấy cô đỏ mắt, ánh mắt trong suốt ánh hơi nước, anh nhíu mày, đau lòng nhìn cô, tay thon dài nhẹ nhàng lau nước mắt bên khóe mắt cô: "Hiểu Hiểu, em không có mẹ, em còn có anh, đừng thương tâm được không?"

Lê Hiểu Mạn nhìn anh lắc đầu, đưa tay đặt lên bàn tay anh: "Em không phải thương tâm vì mẹ, mà em đau lòng anh."

"Hiểu Hiểu..." Long Tư Hạo vì lời cô mà kinh ngạc, lộ vẻ xúc động.

Anh cho là cô sẽ vì cái chết của mẹ cô, trong lòng có ngăn cách với anh, cho là cô sẽ rời khỏi anh, anh thật sự không chẳng những không rời khỏi anh, mà còn đau lòng anh, khóc vì anh, thời khắc này anh vô cùng bất ngờ và mừng rỡ.

Anh nhìn cô, ánh mắt xúc động: "Hiểu Hiểu, anh có nghe lầm không? Không phải bây giờ en nên hận không thể lột da, bẻ xương, rút gân, uống máu anh sao? Em lại đau lòng anh, vậy mẹ em chết, em không trách anh? Em không cho rằng anh là hung thủ giết mẹ em sao? Ở chung một chỗ với hung thủ giết người này, em không sợ, không cảm thấy bất hiếu sao?"

Nghe ý vị đùa giỡn trong giọng anh, nước mắt trong hốc mắt Lê Hiểu Mạn nhất thời trào ra, lại cảm thấy thẹn với anh.

Anh có thể dễ dàng nói ra những lời này, tại sao có thể lại hung thủ sát hại mẹ cô?

Tại sao lúc xem video, cô có thể nhận định anh là hung thủ sát hại mẹ cô?

Đầu cô nhất định bị lừa đá mới có thể ngu ngốc như vậy.

Một người đàn ông dùng cả tánh mạng để yêu cô, sao có thể làm ra chuyện tổn thương cô, tổn thương người thân của cô?

Anh chỉ biết yêu ai yêu tất cả, chỉ biết làm chút chuyện lôi kéo cô, sao có thể làm ra chuyện chặt đứt quan hệ của bọn họ?

Tâm tư anh kín đáo, cơ trí như vậy, sao có thể làm ra chuyện ngu ngốc?

Nếu anh thật sự muốn giết mẹ cô, nhất định là thần không biết quỷ không hay, tuyệt đối sẽ không lựa chọn thời điểm và thời cơ không thích hợp nhất, dễ bại lộ anh là hung thủ nhất.

Cho dù nhìn từ bề ngoài, anh là người tình nghi sát hại mẹ cô nhất, nhưng chính vì anh là người tình nghi lớn nhất mới không thể nào là hung thủ sát hại mẹ cô.

Anh nhất định là bị hãm hại, hung thủ sát hại mẹ cô nhất định là người khác.

Mà video chứng minh anh là hung thủ kia thật ra cũng là chứng cứ chứng minh anh không phải hung thủ sát hại mẹ cô.

Nếu anh thật sự là hung thủ, anh không thể nào thản nhiên đi cùng cô vào phòng giám sát camera xem video.

Nếu anh là hung thủ, anh sẽ hủy toàn bộ video kia trước khi anh dẫn cô đi, chứ không phải cố ý giữ lại video anh bóp cổ mẹ cô.

Video rõ ràng cho thấy bị động tay chân, mục đích chính là muốn giá họa cho anh.

Hung thủ muốn che đậy!

Sơ hở lớn như vậy, cô lại không phát hiện, còn tưởng rằng anh là hung thủ sát hại mẹ cô.

Xem ra đầu cô không chỉ bị lừa đá, còn bị voi đạp, ngu ngốc cực điểm.

503. Chương 503: Tư Hạo, Đầu Em Bị Lừa Đá... (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ngước mắt trong suốt nhìn Long Tư Hạo, mặt đầy áy náy: "Tư Hạo, em sai rồi, thật xin lỗi, em không nên nghi ngờ anh giết mẹ em, đầu em nhất định bị lừa đá, mới có thể nghi ngờ anh, không tin tưởng anh."

"Đầu em bị lừa đá?" Long Tư Hạo nghe vậy, vẻ mặt kinh ngạc, sau đó cố làm vẻ kinh ngạc nhìn cô: "Mau qua đây anh nhìn xem đá đến đâu rồi? Sao vô tình như vậy? Lừa đá không biết tránh sao?"

Dứt lời, anh ôm đầu Lê Hiểu Mạn, nhìn chung quanh, ngón tay thon dài vuốt tóc cô ra sau, nhìn bên trái nhìn bên phải.

Sau khi nhìn trái nhìn phải một phen, anh nheo mắt nhìn Lê Hiểu Mạn, mặt đầy không tin: "Hiểu Hiểu, em chắc chắn đầu em bị lừa đá? Nhưng anh không thấy dấu móng chân lừa trên đầu em."

Anh đùa giỡn suýt chút nữa làm cô bật cười.

Cô biết anh cố ý trêu chọc cô, anh tốt như vậy, nhưng cô tổn thương anh, cô thật sự cảm thấy cô không phải là người.

"Tư Hạo..." Giọng cô nức nở, nước mắt rơi như mưa.

Sau đó cô nhào vào trong ngực anh, ôm chặt lấy anh, không ngừng nói xin lỗi: "Tư Hạo, thật xin lỗi thật xin lỗi thật xin lỗi... thật xin lỗi, em không nên nghi ngờ anh, người của toàn thế giới có thể giết mẹ em, nhưng anh tuyệt đối không, em nghĩ kỹ rồi, mẹ em không phải anh giết, anh bị hãm hại."

Nghe cô rốt cuộc tin anh, mắt Long Tư Hạo chứa đầy ý cười.

Tay anh nâng mặt cô, cúi đầu xuống hôn lên môi tái nhợt của cô: "Hiểu Hiểu, có thể nói cho anh một chuyện không?"

Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo nghiêm túc gật đầu: "Có thể."

Long Tư Hạo cong môi cười, ánh mắt hài hước: "Có thể nói cho anh đầu em bị lừa đá ở đâu không?"

Lê Hiểu Mạn ngây ngốc, không rõ nhìn anh: "Cái gì?"

Mắt Long Tư Hạo chứa ý cười nhìn cô, nhếch môi: "Nó đá em tỉnh ngộ, anh rất biết ơn nó, muốn cúng nó."

"Tư Hạo..." Lê Hiểu Mạn phản ứng lại, khóe môi co rút, hờn dỗi một tiếng, tựa vào ngực anh: "Anh lại trêu chọc em."

Long Tư Hạo thấy cô còn rơi nước mắt, anh vươn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cô, khẽ cau mày: "Hiểu Hiểu, em muốn nước ngập cả Thủy Lộc Hồ này sao?"

Lê Hiểu Mạn thâm tình nhìn anh: "Tư Hạo, anh có giận em không?"

Mặt Long Tư Hạo trầm xuống: "Phải giận."

Lê Hiểu Mạn nhíu chặt mày: "Vậy em cũng nhất định rất thất vọng em."

Long Tư Hạo tiếp tục trầm mặt: "Phải thất vọng."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn anh: "Vậy anh còn yêu em không?"

Long Tư Hạo cong môi cười, giọng ôn nhu: "Phải yêu."

"Tư Hạo..." Lê Hiểu Mạn xúc động, nước mắt vừa ngừng lại trào ra.

"Hiểu Hiểu, xem ra em thật sự muốn khóc ngập cả nơi này." Anh ôn nhu nói, ngón tay thon dài vẫn nhẹ nhàng lau nước mắt cô, nhìn cô hỏi: "Sao đột nhiên nghĩ rõ? Không phải trước đó em nói thấy anh bóp cổ mẹ em trong video sao?"

Lê Hiểu Mạn áy náy nhìn anh, khi cô thấy Long Tư Hạo bóp cổ mẹ cô trong video, quả thực cô cho là mẹ cô bị anh giết, cô cho là bọn họ không cách nào tiếp tục ở bên nhau.

Nhưng khi cô bị anh kéo tới phòng giám sát camera, cô thấy sắc mặt tiều tụy lo lắng của anh, liền nghĩ tới cô yêu anh như vậy, sao có thể giết mẹ cô?

Vì mẹ cô vừa qua đời, cô vẫn còn bi thương cực độ, suy nghĩ không toàn diện, cũng không có tinh lực đi phán đoán nghĩ nhiều.

Cho nên cô cần tỉnh táo hơn.

Nói với anh muốn đích thân xử lý hậu sự mẹ cô chính là muốn có thời gian tỉnh táo lại.

Hai ngày trước, trước khi chôn cất mẹ cô, cô canh giữ bên mẹ cô, sau khi bình tĩnh suy nghĩ, nên mới phát hiện nhiều điểm khả nghi.

Hôm nay, cô hoàn toàn nghĩ kỹ.

Anh nói thản nhiên làm cô hoàn toàn nghĩ rõ ràng.

Cô cắn chặt môi dưới, nước mắt óng ánh nhìn anh: "Tư Hạo, là vì anh thản nhiên, vì tình yêu của anh, vì em không tin anh sẽ giết mẹ em, Tư Hạo, thật xin lỗi, lúc đó em vì..."

Long Tư Hạo không đợi cô nói xong, ngắt lời cô, ánh mắt ôn nhu nhìn cô: "Lúc đó em vì mẹ em vừa qua đời, em bi thương, nghĩ không đủ toàn diện mới có thể hiểu lầm anh giết mẹ em, Hiểu Hiểu, không có ai có thể nghĩ toàn diện, giống như anh, anh cũng không nghĩ tới hung thủ sẽ giết mẹ em sau khi anh rời khỏi phòng bệnh mẹ em, càng không nghĩ tới hung thủ sẽ táy máy tay chân với video, cho nên em nhất thời không nghĩ thông suốt, anh không trách em, dù sao em vẫn tin anh, chứng minh Hiểu Hiểu của anh không ngốc."

Lời giải bày thay cô này của anh lại làm cô xúc động không thôi, không nhịn được khóc lên.

"Tư Hạo... Tại sao anh có thể tốt như vậy?"

Cô ở trong ngực anh, khóc không thành tiếng, là cảm động, là hạnh phúc, là áy náy, là đau lòng.

Long Tư Hạo ôm chặt cô: "Nha đầu ngốc, còn tốt hơn nữa, cho anh thời gian, anh sẽ nhanh chóng tra ra là ai giết mẹ em, trả thù cho mẹ em."

Lê Hiểu Mạn ôm chặt anh, giọng nức nở: "Tư Hạo, cảm ơn anh."

Long Tư Hạo cúi đầu hôn lên nước mắt làm sao cũng không cầm được của cô.

Lòng Lê Hiểu Mạn run lên, hai tay mảnh khảnh ôm cổ anh, khẽ nâng cằm, chủ động hôn lên môi mỏng của anh.

504. Chương 504: Hét Thật Lớn, Hạ Lâm Điên Rồi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hủy bỏ hiểu lầm, Long Tư Hạo nửa tháng nay đều điều tra chuyện Lê Tố Phương bị giết hại.

Nhưng qua nửa tháng, anh không có chút đầu mối.

Mỗi khianh sắp tra ra chút đầu mối, đầu mối lại đột nhiên cắt đứt, điều này làm anh không khỏi nghi ngờ hung thủ sát hại Lê Tố Phương rất có thể mau phục ở chỗ cách anh không xa.

Vì thân thể Hoắc Vân Hy đã khôi phục khá tốt, anh cũng không xen vào Hoắc thị nữa, nửa tháng nay vẫn luôn trấn giữ ở TE.

Ban ngày anh ở công ty, nhưng mỗi ngày trước cơm tối đều về biệt thự bồi Lê Hiểu Mạn ăn tối, tản bộ.

Mỗi đêm trước khi ngủ, nhất định sẽ dùng ống nghe đích thân nghe tim thai nhi, chắc chắn thai nhi trong bụng Lê Hiểu Mạn bình thường, mới ôm lấy cô chìm vào giấc ngủ.

Anh là một người ba rất có trách nhiệm rất dụng tâm, rất quan tâm bảo bảo, còn quan tâm Lê Hiểu Mạn hơn.

Mặc dù chưa tìm được hung thủ sát hại mẹ cô, nhưng nửa tháng qua cô luôn duy trì tâm tính tốt.

Vì tình yêu của anh, cô rất hạnh phúc, không có mẹ, cô còn có anh.

Trong phòng làm việc Tổng giám đốc, Long Tư Hạo ngồi trên sofa bằng da, đầu hơi ngửa về sau, híp mắt, ánh mắt thâm trầm làm người ta nghĩ không ra.

"Tổng giám đốc…"

Cửa phòng bị đẩy ra, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, cùng với Tô Dịch đi vào.

Long Tư Hạo mở mắt, ánh mắt u ám nhìn ba người tiến vào, trầm giọng hỏi: "Tra thế nào?"

Lạc Thụy nhún vai, Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch đều nhíu mày.

Nhìn biểu tình của bọn họ, Long Tư Hạo biết cái chết của Lê Tố Phương vẫn không có tiến triển.

Anh nhíu mày, ánh mắt rét lạnh.

Lạc Thụy tiến lên, cười híp mắt: "Tổng giám đốc, Hạ Lâm tới, nói muốn gặp anh, không biết Tổng giám đốc muốn gặp không?"

Nghe vậy, Long Tư Hạo nhếch môi, thanh âm chìm lãnh: "Cho cô ta vào, sẵn tiện gọi cho bệnh viện tâm thần."

Lạc Thụy nhíu mày: "Tổng giám đốc muốn đưa cô ta vào bệnh viện tâm thần? Tôi thấy cô ta hơi giống người bị thần kinh."

Dứt lời, anh ta đi ra ngoài, dẫn Hạ Lâm đang chờ ở ngoài vào.

Từ khi hôn lễ bị hủy bỏ, Hạ Lâm liền bị Hạ Thanh Vinh đuổi ra khỏi Hạ gia, không cho phép cô ta bước vào Hạ gia nửa bước.

Lưu Như Hoa cũng mất hết mặt mũi vì cô ta, ở trước mặt những phu nhân nhà giàu khác không ngóc đầu lên được, lúc cô ta bị Hạ Thanh Vinh đuổi ra khỏi nhà, cũng không nói gì thay cô ta.

Lưu Như Hoa tuy tức giận Hạ Lâm làm bà mất hết mặt mũi, nhưng sau khi Hạ Lâm bị đuổi ra ngoài, vẫn len lén đưa cô ta một tấm thẻ, cho cô ta ở khách sạn.

Nhưng tấm thẻ Lưu Như Hoa cho cô ta đã bị Hạ Thành Vinh đóng băng, cô ta không rút tiền được, trên người không có tiền, mỗi ngày ở lại khách sạn đều cần tiền, cô ta không thể tìm Hoắc Vân Hy mượn tiền, nên tìm Long Tư Hạo.

Ban đầu cô ta một thân nhãn hiệu nổi tiếng, trang điểm đậm và rực rỡ, nhưng lúc bị đuổi ra Hạ gia, không thể mang gì theo.

Cho nên, hôm nay cô ta mặc áo đầm dài màu vàng nhạt có thể dài có thể che kín hai chân, khăn quàng màu xanh da trời, quấn mình thật chặt, ngay cả đầu cũng che lại.

Cô ta không trang điểm, tóc không xử lý như trước, chỉ buộc tóc sơ, tóc mái che khóe mắt và hai bên mặt, hơn nữa trên đầu còn quàng khăn, lộ ra nửa khuôn mặt tiều tụy, cả người nhìn qua gầy đi rất nhiều, hoàn toàn mất đi khí chất thiên kim danh môn trước kia, rất giống một cô gái tới từ núi hoang dã.

Lạc Thụy quan sát cô ta một phen, mi mắt mang theo nụ cười, nhướng mày: "Hạ tiểu thư, cô đây là diễn viên sao? Còn nữa, cô hóa trang rất giống cô gái nông thôn, nếu không phải quen biết cô là thiên kim của

Hạ tổng nắm quyền Tập đoàn Hạ thị, tôi còn tưởng rằng cô tới từ núi hoang dã, ừm, đẹp mắt, rất đẹp, Hạ tiêu thư, khí chất của cô rất thích hợp hóa trang như vậy, không mặc thế, thật quá có lỗi với chính cô rồi, thật sự không phải ai cũng có bản lĩnh có thể mặc bộ này ra mùi vị quê ba đất tổ, cô rất giỏi, thật."

Anh ta vừa dứt lời, Lăng Hàn Dạ bên cạnh không nhịn được, xì một tiếng bật cười.

"Ha ha…" Anh ta giơ ngón cái với Lạc Thụy: "Lạc Thụy, thật phục anh, anh nói quá đúng, ha ha…"

Lạc Thụy mỉa mai đả thương người cùng với tiếng cười càn rỡ của Lăng Hàn Dạ đều làm Hạ Lâm tức giận, nhưng cô ta che giấu, không phát tác ra.

Cô ta nhìn Long Tư Hạo, cúi thấp đầu xuống, đôi mắt ảm đạm vô thần trong nháy mắt liền ươn ướt, nước mắt rơi xuống, mặt đầy ủy khuất, nghẹn ngào nói: "Long tổng, tôi có lời muốn nói riêng với anh, anh có thể kêu bọn họ ra ngoài trước không?"

Ánh mắt Long Tư Hạo sâu thẳm ám trầm nhìn Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch, tỏ ý bọn họ ra ngoài trước.

Ba người hội ý, không nói gì, xoay người rời khỏi phòng làm việc Tổng giám đốc.

505. Chương 505: Hét Thật Lớn, Hạ Lâm Điên Rồi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hạ Lâm thấy trong phòng làm việc chỉ còn cô ta và Long Tư Hạo, cô ta đi tới trước bàn làm việc Long Tư Hạo, đột nhiên quỳ xuống, nước mắt rơi như mưa: "Long tổng, tôi bị ba tôi đuổi ra ngoài, anh có thể giúp tôi hay không…"

Không đợi cô ta nói xong, ánh mắt Long Tư Hạo lạnh lẽo, giọng nói lạnh như băng: "Tôi dựa vào cái gì phải giúp cô?"

Thấy sắc mặt anh lạnh lùng, ánh mắt sâu thẳm làm người ta nghĩ không ra, Hạ Lâm sợ run, ngẩng đầu lên, hai mắt ngấn lệ mông lung nhìn anh: "Long tổng, chúng ta đứng cùng một chí tuyến, anh không giúp tôi thì ai giúp tôi?"

Long Tư Hạo lạnh lùng nhìn cô ta, câu môi: "Tôi đứng cùng một chí tuyến với cô khi nào, sao tôi không nhớ?"

Hạ Lâm lại ngẩn ra, hai mắt không dám tin nhìn Long Tư Hạo lãnh mị: "Long tổng, là anh nói muốn giúp tôi lấy Hoắc Vân Hy, là anh dạy tôi làm sao thay đổi, Hoắc Vân Hy sẽ thích, tôi bị thương, nhảy lầu trên sân thượng, những chuyện này đều là anh dạy tôi làm, cái này chưa tính là đứng cùng chí tuyến sao? Nếu anh có thể giúp tôi lấy được Hoắc Vân Hy vô điều kiện, tại sao không thể giúp tôi trở lại Hạ gia? Chỉ cần anh chịu giúp tôi, tôi có thể vì anh làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần tôi có thể làm được, thật, Long tổng, anh tin tôi, tôi nguyện ý làm tất cả vì anh, cái gì cũng có thể làm, tôi có thể giúp anh lau bàn làm việc…"

Hạ Lâm càng nói càng phấn chấn, đứng lên lấy cái khăn trong túi xách ra dùng sức lau bàn gỗ dài hai thước trước mặt Long Tư Hạo.

Vẻ mặt cô ta có chút khác thường, vừa dùng sức lau bàn làm việc vừa nhìn Long Tư Hạo cười: "Long tổng, anh nhìn tôi, tôi lau rất sạch sẽ, tôi còn có thể giúp anh sắp xếp văn kiện, tôi từng làm thư ký của Hoắc Vân Hy, tôi biết làm."

Sau đó cô ta luống cuống tay chân sắp xếp văn kiện vốn đã rất chỉnh tề trên bàn làm việc Long Tư Hạo.

Cô ta vừa động thủ, lại bừa bộn hơn.

Lúc này, khăn quàng trên đầu cô ta lỏng ra, cô ta kinh hoảng dừng lại, lập tức kéo khăn quàng quấn quanh mặt.

Cô ta quấn chặt chẽ, giống như sợ bị người khác nhìn chỗ nào của cô ta.

Nếu liên kết hành động này của cô ta với đoạn video bất nhã bị đưa ra ánh sáng trong hôn lễ của cô ta và Hoắc Vân Hy, liền rõ.

Trong video bất nhã đó, cô ta và Lôi Dương đều không mảnh vải che thân, bị tất cả tân khách thấy hết, bây giờ cô ta không còn mặt mũi gặp người, quấn chặt từ đầu tới chân, rất sợ bị người khác thấy chỗ nào.

Long Tư Hạo ngồi ngay ngắn trên ghế bằng da thật, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Hạ Lâm tinh thần đã hơi thất thường, môi mỏng ưu mỹ nhếch lên độ cong quyến rũ, thanh âm lạnh như băng: "Cô thật sự cho là tôi giúp cô?"

Hạ Lâm đang sửa khăn quàng mình nghe lời anh nói, ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn anh, không lên tiếng.

Long Tư Hạo nheo mắt, ánh mắt hung ác lạnh lẽo nhìn cô ta, khóe môi nhếch lên độ cong máu lạnh: "Từ lúc bắt đầu tôi đã tính kế cô, biết tại sao tôi phải giúp cô gả cho Hoắc Vân Hy không? Bởi vì tôi muốn đưa cô lúc hạnh phúc nhất vào vực sâu vạn trượng, cho cô nếm thử mùi vị từ thiên đường ngã xuống địa ngục."

Hạ Lâm nghe vậy, trợn to mắt, sững sờ hồi lâu, mới điên cuồng giận dữ hỏi: "Tại sao? Tại sao anh phải đối với tôi như vậy? Tại sao?"

Ánh mắt Long Tư Hạo hung ác kinh người nhìn cô ta, cũng không giấu diếm cô ta, câu môi: "Cô cảm thấy thế nào? Tôi muốn cô mất đi tất cả, đau đến không muốn sống, thân bại danh liệt, đây chính là cô phải trả giá vì tổn thương Hiểu Hiểu…"

Nói tới đây, anh lạnh lùng đứng lên, khí thế bức người ép tới cô ta, bàn tay đột nhiên bóp cổ cô, ánh mắt kinh người nhìn cô ta chằm chằm: "Ác mộng của cô vừa mới bắt đầu, tôi sẽ khiến cô cả đời này không được yên bình, cho đến chết mới ngưng."

Dứt lời, anh thả lỏng tay, Hạ Lâm giống như bị rút đi hồn phách, tan vỡ ngã ngồi dưới đất, sắc mặt ảm đạm, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Long Tư Hạo lạnh lùng vô tình khiến cô ta cảm thấy sợ hãi trước giờ chưa từng có, hơi lạnh thấu xương từ lòng bàn chân cô ta xông thẳng lên đỉnh đầu.

Cả người cô ta run lẩy bẩy, đáy mắt hoảng sợ nhìn Long Tư Hạo, đôi môi tái nhợt run rẩy: "Anh… Anh… Tôi… Tôi biết, là anh… Là anh hãm hại tôi, video trong hôn lễ của tôi và Hoắc Vân Hy là anh giở trò quỷ, là anh phá hủy tôi, là anh… Là anh…"

Hạ Lâm bắt đầu mất khống chế, hét lớn lên, đôi mắt đỏ như thịt sống, bộ dáng hận không thể ăn sống nuốt tươi Long Tư Hạo.

Đột nhiên, cô ta bò dậy, tựa như điên xông về phía Long Tư Hạo: "Là anh… Là anh phá hủy tôi, tất cả đều là anh tính kế, là anh hãm hại tôi, anh phá hủy tôi, tôi muốn giết anh… Tôi muốn giết anh… A… Tôi muốn giết anh…"

Long Tư Hạo thấy cô ta xông tới, thân hình nhanh chóng né.

Hạ Lâm thấy thế, chưa từ bỏ ý định, xông tới lần nữa, trong miệng hét lớn "Tôi muốn giết anh", nhưng cô ta căn bản không đến gần Long Tư Hạo được, chớ nói chi động thủ với Long Tư Hạo.

Thấy căn bản không thể đụng tới Long Tư Hạo, cô ta bắt đầu điên cuồng đập đồ.

506. Chương 506: "vua Thuốc Độc" (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Những tài liệu trân bàn làm việc của Long Tư Hạo bị cô ném xuống đất, lúc cô chuẩn bị đập máy tính, cửa phòng tổng giám đốc bị người khác đẩy ra, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch đi tới.

"Chính là cô ta, cô ta bệnh thần kinh, mang cô ta đi!"

Lạc Thụy tiến vào, nghiêng người nhìn mấy người đàn ông mặc quần áo trắng nói.

Mấy người đàn ông này tức nhiên là đến từ bệnh viện tâm thần.

Vài người tiến lên, hơi vuốt cằm nhìn Long Tư Hạo, bắt Hạ Lâm đang muốn đập máy tính kéo đi.

"Buông… Các người làm cái gì? Buông…. Tôi muốn giết anh… tôi muốn giết anh… buông… têi muốn giết anh…"

"Phanh…."

Cửa văn phòng bị Lạc Thụy đá một cước đóng lại, tiếng la điên cuồng của Hạ Lâm bị chặn ở ngoài.

Lập tức đi đến trước người Long Tư Hạo, cười hỏi: "Tổng giám đốc, đã giải quyết Hạ Lâm, còn Lôi Dương xử lí như thế nào?"

"Cậu từ quyết định, nơi này giao cho các cậu, mình về xem Hiểu Hiểu."

Ánh mắt Long Tư Hạo thâm trầm nhìn Lạc Thụy nói xong, liền đứng lên, đi ra cửa văn phòng.

Anh mới vừa đi vài bước, đột nhiên bị một trận chóng mặt kéo đến, tầm mắt mơ mơ hồ hồ, bước chân đặt xuống bỗng cả thân hình lảo đảo, mắt thấy sẽ ngã xuống, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch ba người thấy thế, vẻ mặt lo lắng đi nhanh tới.

Lạc Thụy và Tô Dịch đỡ người anh.

"Tổng giám đốc, anh làm sao thế? Có phải quá mệt mỏi hay không? Hay là anh nghỉ ngơi đi rồi lát nữa về xem tiểu thư cũng không muộn."

Thần sắc Lạc Thụy lo lắng nhìn Long Tư Hạo nói xong, liền cùng Tô Dịch đỡ anh ngồi xuống so pha trong văn phòng.

Mới vừa ngồi, Lạc Thụy chỉ tay vào lỗ mũi của Long Tư Hạo, kinh ngạc lên tiếng: "Tổng giám đốc, anh lại chảy máu mũi?"

Nghe vậy, sắc mặt Long Tư Hạo tái nhợt nhíu mày, nhận ra được lỗ mũi anh hình như ấm nóng có màu đỏ chảy ra, ánh mắt anh hơi trầm xuống, đang muốn tìm khăn tay, Tô Dịch bên cạnh rất nhanh nhẹn rút khăn giấy đưa cho anh.

Lăng Hàn Dạ ngồi đối diện anh hơi chau mày, trong ánh mắt hiện lên một tia nghi hoặc nhìn anh: "Long thiếu, tại sao đột nhiên cậu lại chảy máu mũi? Nếu nóng trong người thì không có khả năng, hiện tại đã bắt đầu mùa đông, bởi vì quá mệt mỏi, cái này cũng không thể, trước kia cậu cũng không phải không có mệt quá, lúc trước cậu mệt mỏi cũng không xuất hiện tình trạng này, thân thể của cậu luôn luôn tốt, cho tới bây giờ mấy loại té xỉu đều không có xuất hiện, lại càng không vô duyên vô cớ chảy máu mũi, mình cảm thấy, vì an toàn… cậu hẳn nên đi kiểm tra."

Sắc mặt Lạc Thụy tái nhợt, trạng thái tinh thần kém đi rất nhiều so với Long Tư Hạo, nhíu mày nói: "Tổng giám đốc, tôi cũng nghĩ anh nên đi kiểm tra, anh đột nhiên chảy máu mũi quả thật có chút quái lạ."

Nghe vậy lông mày anh tuấn của Long Tư Hạo chau lại, muốn đứng dậy, nhưng toàn thân vẫn vô lực.

Thân thể anh anh biết rõ, trong khoảng thời gian này, anh đột nhiên xuất hiện tình trạng choáng váng, ngẫu nhiên ho khan, thân thể vô lực

Nhưng mấy ngày nay tình trạng khá nhẹ, anh cũng không để ý, chỉ là hôm nay lại nghiêm trọng lên.

Tô Dịch ngồi bên cạnh anh thần sắc ngưng trọng, dường như nghĩ đến cái gì nhìn anh nói: "Tư Hạo, chẳng lẽ trong cơ thể cậu độc khí Mustard* chưa được loại bỏ hoàn toàn sao?"

(*)Độc khí Mustard (Mù - Tạt), tên khoa học - ichlorodiethyl Sulfide là một chất lỏng nhờn không màu hoặc có màu hơi vàng, ngửi có mùi giống như cải đắng hoặc mùi củ hành, củ tỏi. Nó là một chất độc hoại tử rất đáng sợ, có thể làm mục nát hệ thống hô hấp, thối nát da thịt, người bị hại sẽ chết trong đau đớn.

"Độc khí Mustard?" Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ nghe vậy, đồng thời nhìn về phía Tô Dịch

"Tô thiếu, anh nói rõ ràng, tổng giám đốc tại sao lại bị trúng độc khí Mustard t? Độc khí Mustard không phải chuyện nhỏ, độc khí Mustard tồn tại trong cơ thể con người sẽ không ngừng nhân bản các tế bào ung thư, làm cho các tế bào ung thư tăng lên một cách nhanh chóng, mẹ ơi! Đây chính là giết người, tổng giám đốc, không phải anh mắc một căn bệnh hiểm nghèo chứ..."

Nói đến đây, vẻ mặt khóc lóc của Lạc Thụy nhìn về phía Long Tư Hạo: "Tổng giám đốc, anh không thế chết, tôi không hy vọng đầu bạc... Ôi không! Tôi không muốn kẻ tóc đen tiễn kẻ tóc đen."

Theo như lời Lạc Thụy nói, độc gây nên bệnh ung thư, được xưng là "Vua thuốc độc", bên trong cơ thể hấp thu hơi độc, hồng cầu và tiểu cầu không ngừng giảm, làm cho cơ thể con người đột biến gien, phát sinh bệnh ung thư, còn có thể nhanh hơn tốc độ khuếch tán tế bào ung thư.

Ung thư không thể so với cảm mạo, cho dù hiện nay công nghệ xã hội phát triển nhanh, nhưng bệnh ung thư vẫn thuộc loại nan y.

Nghe lời Lạc Thụy nói, khoé môi Lăng Hàn Dạ co rút, con ngươi màu nâu nhìn Lạc Thụy: "Không chắc là độc khí Mustard, cậu đừng ở đây nói lung tung, dọa đến Long thiếu sẽ không tốt."

Dứt lời, anh nâng mắt nhìn thần sắc ngưng trọng của Tô Dịch, nhíu mày hỏi: "Làm sao biết Tư Hạo bị trúng độc khí Mustard?"

Tiếng nói anh trầm xuống, trạng thái tinh thần của Long Tư Hạo khôi phục lại sau đó đứng dậy, đôi mắt nheo lại ánh mắt thâm trầm nhìn khuôn mặt của ba người kia nói: "Mình về xem Hiểu Hiểu trước"

"Tổng giám đốc, thân thể của anh không sao chứ? Nếu không tôi đưa anh". Lạc Thụy cũng đứng lên, con ngươi lo lắng nhìn anh.

Ngay cả quay đầu lại Long Tư Hạo cũng không, lập tức tách khỏi đám bạn đi ra phòng tổng giám đốc.

Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ thấy anh hoàn toàn không xem trọng thân thể mình, hai người đều nhíu mày, nhìn thần sắc ngưng trọng của Tô Dịch đang ngồi ở so pha đối diện.

"Tô thiếu, anh còn chưa nói sao anh biết tổng giám đốc bị trúng độc khí Mustard?"

507. Chương 507: "vua Thuốc Độc" (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy ngồi xuống lần nữa, đôi mắt lắng hỏi Tô Dịch.

Còn Tô Dịch chau mày, thần sắc ngưng trọng nói: "Là trong khoảng thời gian lúc trước ở Moldova ứng phó với Augustus, thuộc hạ anh ném đạn khói trong đó có chứa độc khí Mustard."

"Đạn khói chứa thuốc độc?" Lạc Thụy cau mày, khuôn mặt tuấn tú tràn ngập lo lắng, anh không nghĩ đến chuyện lần trước anh lo lắng lại xảy ra.

Augustus so với Doris, thì một bên là tội phạm quốc tế một bên là nhân vật nguy hiểm hơn, Augustus đặc biệt buôn lậu thuốc phiện, buôn lậu súng ống đạn được, còn tàng trữ vũ khí hóa học, không nghĩ tới là thật.

Hơi độc không phải trò đùa, có thể xưng là "vua chất độc", tuyệt đối không thể xem thường nó.

Thần sắc Lăng Hàn Dạ ngưng trọng nhìn Lạc Thụy và Tô Dịch, nhíu mày nói: "Chờ Long Thiếu trở về công ty, phải làm cho cậu ấy đến bệnh viện kiểm tra một chút."

Lạc Thụy và Tô Dịch gật đầu, đồng ý làm như lời Lăng Hàn Dạ nói.

Biệt thự ven hồ Thủy Lộ.

Lúc này Lê Hiểu Mạn đang ngủ trưa, ban ngày Long Tư Hạo ở công ty, cô ngoại trừ ăn cơm rồi đi tản bộ, thì chính là ngủ.

Từ công ty trở về Long Tư Hạo đi thẳng lên lầu ba là phòng ngủ của anh và Lê Hiểu Mạn.

Sự khác nhau lúc ở công ty chính là, thần sắc anh lúc này không có hiện ra một chút không thoải mái, nhìn qua cả người giống như lúc trước vẻ mặt sáng láng.

Thân mặc âu phục màu xám bạc hiệu Armani, cà vạt bằng vải ka-ki nghiêng vài vẫn sọc, khí chất tao nhã, giơ tay nhấc chân điều tỏa ra khí chất cao quý, tuấn mỹ vô cùng, toàn thân cao thấp đều tản ra hơi thở mê người đủ làm phụ nữ khắp thiên hạ điên cuồng vì anh.

Nghe được tiếng bước chân trầm ổn vang bên ngoài phòng, Lê Hiểu Mạn rất quen thuộc liền tỉnh dậy.

Cô mở hai mắt ngồi dậy, nhìn thấy cả người Long Tư Hạo, cô kinh ngạc trừng hai tròng mắt.

"Tư Hạo, không phải anh ở công ty sao? Sao đột ngột trở về?"

Long Tư Hạo lập tức sải bước đến thân thể anh ngồi xuống, đôi mắt hẹp dài con ngươi thăm thẳm chăm chú nhìn cô, khoé môi giương lên cười, ngữ khí ôn nhu: "Anh nghĩ đến em, liền trở về gặp em."

Một câu nói ngắn gọn của anh khiến trong lòng Lê Hiểu Mạn như được rít mật, ngọt ngào.

Hai tay mảnh khảnh của cô vòng ở cổ anh, nâng đôi mắt nhìn anh đầy ôn nhu và thâm tình: "Tư Hạo, em cũng muốn gặp anh."

Đôi mắt Long Tư Hạo tràn đầy ý cười, cúi đầu hôn cánh môi của cô, thanh âm trầm thấp ôn thuận: "Không quấy rầy em nghỉ ngơi, anh về công ty."

Lê Hiểu Mạn hơi nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ không muốn: "Không phải anh vừa trở về sao? Không thể đợi một chút nữa sao?"

Ánh mắt hiện lên vẻ không muốn cúa cô bị anh thu vào tròng mắt, con ngươi Long Tư Hạo hơi co rút, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng vuốt hàng lông mày khẽ nhăn của cô, khoé môi cười chứa đầy sự sủng nịt: "Hiểu Hiểu, anh trở về chỉ muốn nhìn em một chút, hiện tại đã nhìn xong, anh đương nhiên phải trở về công ty, như thế nào? Em quyến luyến anh? "

Lê Hiểu Mạn không nghĩ sẽ che giấu tình cảm đối với anh, cô dùng lực gật gật đầu nhìn anh: "Không muốn đâu"

Thấy cô gật đầu thừa nhận, đôi mắt hẹp dài của Long Tư Hạo tô đậm ý cười, anh ôm cô vào lòng ngực, cúi đầu chống lên trán cô, ánh mắt ôn nhu sủng nịch nhìn cô: "Anh ở lại đây với em một lúc!"

"Được!" Lê Hiểu Mạn nâng ánh mắt ôn nhu nhìn anh, áp đến đôi môi của của anh hôn lên.

Cô muốn rời khỏi môi anh, Long Tư Hạo đột nhiên chế trụ gáy của cô, đè lên cánh môi của cô chặt chẽ, hôn sâu thêm.

Ngay lúc hai người đang hôn kịch liệt, yết hầu Long Tư Hạo đột nhiên ngưa ngứa, lông mày tuấn tú của anh chau lại, nhanh chóng rời khỏi cánh môi của Lê Hiểu Mạn

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo đột nhiên buông cô ra, ánh mắt mê ly của cô có chút khó hiểu nhìn anh: "Tư Hạo, làm sao vậy?"

Một tay Long Tư Hạo nắm lại, nhẹ nhàng đặt lên môi của anh, Không cho anh khụ ra tiếng, nhưng anh càng nhịn, yết hầu càng ngứa và khó chịu.

Anh cực lực chịu đựng, Không cho Lê Hiểu Mạn tìm ra manh mối, sủng nịch nhìn cô cười: "Hiểu Hiểu, anh không sao, anh đi vào phòng tắm."

Dứt lời, anh đứng dậy sải bước đến phòng tắm.

Lê Hiểu Mạn thấy thế, đôi mày thanh tú cau chặt lại, không rõ anh làm sao.

Cô cũng xuống giường, đi tới trước cửa phòng tắm, đẩy đẩy cửa, lại phát hiện bên trong phòng tắm Long Tư Hạo đã khoá cửa.

"Tư Hạo..." cô khẽ gọi một tiếng, cau mày, lo lắng hỏi: "Rốt cuộc anh làm sao vậy?"

Trong phòng tắm, hai tay Long Tư Hạo chống trên bồn rửa mặt, lông mày anh tuấn nhíu chặt, nắm tay để trên đôi môi lạnh nhạt, Không cho chính anh ho khan.

Bởi vì anh biết Lê Hiểu Mạn đang đứng bên ngoài phòng tắm, anh không muốn cô lắng.

"Hiểu Hiểu, anh không sao, anh ra liền"

Dứt lời, anh không chịu được, liên tiếp ho vài cái, chờ anh bình ổn lại, nâng con ngươi nhìn chiếc gương trên bồn rửa mặt, lại phát hiện trên môi anh có vết máu.

Trong lòng anh cả kinh, trên bàn tay trắng nõn cũng dính máu.

Con ngươi bên trong đôi mắt hẹp dài của anh xuất hiện một trận sóng ngầm, gương mặt tuấn mỹ tái nhợt, ánh mắt như tranh vẽ xẹt qua một tia phức tạp thần sắc bi thương, chẳng lẽ khí độc ở bên trong cơ thể anh?

Anh đột nhiên cảm giác cơ thể mình vô lực, hai tay dùng toàn lực chống đỡ trên thành rửa mặt, cố gắng bảo đảm thân thể của anh sẽ không giống lúc ở công ty đột nhiên ngã xuống.

Thân thể anh hơi nghiêng, đôi mắt hẹp dài nhìn chằm chằm ngoài phòng tắm, con ngươi thâm trầm u ám xẹt qua tia bi thống và hoảng sợ, nếu độc còn ở trong người anh, vậy anh còn có thể sống được bao lâu?

——— Huyên Huyên có chuyện nói———

Các bảo bối đối với kết cục của Hạ Lâm có vừa lòng không? Huyên Huyên cảm ơn phần thưởng của các bảo bối gửi**, chúc các bảo bối hạnh phúc vui vẻ mỗi ngày, Không lãng phí thời gian đọc của các bảo bối, Huyên Huyên sẽ không ở trong chính văn cảm tạ các bảo bối, nào nào, cái này có vài lời nói với người xa lạ không có vượt qua ba trăm tự, là miễn phí, cho nên các bảo bối yên tâm haha!

508. Chương 508: Yêu Anh Ấy, Đời Này Không Thay Đổi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo ở trong phòng tắm rất lâu, lúc anh đi ra, sắc mặt và tinh thần đều đã rất tốt, không hề giống một người vừa ho ra máu.

Lê Hiểu Mạn ngồi trên giường lớn thấy anh đi ra thì lập tức đứng dậy.

Ánh mắt trong suốt của cô nhìn anh chằm chằm, giọng điệu lo lắng: "Tư Hạo, có phải vừa rồi anh ho không?"

Thấy cô lo lắng như vậy, Long Tư Hạo nhướng mày, giọng điệu thoải mái hỏi: "Em nghe thấy sao?"

Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu, đang muốn hỏi anh làm sao thì anh đã duỗi tay, ôm cô vào lòng, bàn tay to lớn để lên trán cô, dịu dàng nói: "Hiểu Hiểu, đừng lo lắng, anh không sao, thỉnh thoảng ho khan cũng bình thường thôi mà."

Lê Hiểu Mạn nhìn anh chằm chằm: "Có phải anh bị cảm không?"

Long Tư Hạo sủng nịch nhìn cô, cong môi cười: "Không đâu, anh không sao thật mà, nha đầu ngốc, đừng lo lắng cho anh."

Dứt lời, anh cúi đầu hôn lên môi cô: "Được rồi, anh phải đi làm đây."

Anh lập tức buông cô ra.

Ngay lúc anh xoay người, Lê Hiểu Mạn đột nhiên kéo anh lại, nhào vào lòng anh, đôi tay mảnh khảnh ôm chặt vòng eo mạnh mẽ: "Tư Hạo, để em đi cùng anh đến bệnh viện, hoặc là gọi bác sĩ tới cũng được, đột nhiên anh ho khan, em rất lo lắng."

Long Tư Hạo mỉm cười nhìn: "Hiểu Hiểu, anh thật sự không sao, không cần quá lo lắng, anh phải đến công ty rồi."

Anh vừa muốn buông cô ra, cô lại ôm chặt anh không rời.

Long Tư Hạo hạ mắt nhìn cô gái nhỏ ôm mình không rời, ánh mắt đầy ý cười: "Hiểu Hiểu, sao đột nhiên lại dính người vậy?"

Lê Hiểu Mạn nhíu mày nhìn anh, cười mềm mại đáng yêu mềm: "Không phải anh luôn muốn em dính sao?"

Long Tư Hạo hơi hơi nhíu mày, giọng điệu ôn nhu: "Đúng vậy, nếu em đã không nỡ rời xa, vậy anh không đến công ty nữa, ở nhà với em nhé?"

Nghe anh nói ở lại, Lê Hiểu Mạn đột nhiên cảm thấy vui vẻ, nhưng cô không thể ích kỷ giữ lấy toàn bộ không gian của anh như vậy được.

Tối nào anh cũng đúng giờ về nhà ăn cơm với cô, đưa cô đi dạo, ôm cô ngủ, cô đã cực kỳ thỏa mãn rồi, cô không thể lại chiếm lấy thời gian ban ngày của anh nữa.

Anh cũng có chuyện của anh, cô càng không thể làm chậm trễ công việc của anh được.

Cô buông lỏng tay ra, ánh mắt ôn nhu thâm tình nhìn anh: "Tư Hạo, không cần, anh đến công ty đi, buổi tối muốn ăn cái gì, em làm cho anh."

Long Tư Hạo đưa mắt nhìn cái bụng đã lộ ra của cô, ánh mắt ngập tràn tình ba con: "Hiểu Hiểu, em chỉ cần vui vẻ ở cùng bảo bối của chúng ta là được, những việc khác cứ để giúp việc làm, anh không muốn em mệt mỏi."

"Vâng!" Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo khẽ gật gật đầu, sau đó nhìn theo anh rời khỏi phòng ngủ.

Lúc bóng dáng anh tuấn ấy biến mất khỏi mắt cô, cô lại nhíu mày, trong đầu lại suy nghĩ về anh.

Bởi vì không có việc gì làm, lại không ngủ được, mang thai lại không thể nghịch điện thoại, cô liền tựa vào đầu giường đọc mấy cuốn sách dành cho phụ nữ có thai.

Cứ một lát cô lại nhìn giờ, đến khoảng sáu giờ, cô mới đặt sách xuống, đi vào phòng bếp.

Tuy đã đồng ý với Long Tư Hạo sẽ không tự nấu cơm, nhưng cô vẫn muốn tự tay nấu cho anh, nhìn anh ăn cơm cô nấu, cô sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Cô tin Long Tư Hạo cũng sẽ cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

Không có người đàn ông nào lại không thích ăn cơm người phụ nữa mình yêu thương nấu, cũng không có người phụ nữ nào không muốn nấu cơm cho người đàn ông của mình cả.

Nam chủ ngoại nữ chủ nội, Long Tư Hạo bận việc ở ngoài, cô muốn làm chút gì đó cho anh.

Chờ cco đến phòng bếp, đầu bếp nghe cô nói muốn tự làm cơm thì ở bên cạnh phụ giúp.

Chỉ là, cô vội vàng hơn một giờ, làm một bàn đồ ăn, nhưng Long Tư Hạo lại không về đúng giờ.

Trời đã tối rồi, cô ngồi trước bàn ăn đợi anh rất lâu, đôi mắt trong suốt nhìn chằm chằm bàn ăn từ lúc bốc hơi nóng nghi ngút đến khi nguội lạnh.

Hơn tám rưỡi mà Long Tư Hạo vẫn chưa về, cô nhíu mày cầm điện thoại gọi cho Long Tư Hạo, nhưng người nhận máy lại là trợ lý của anh ấy.

"Lê tiểu thư, Long tổng đang phải dự một bữa tiệc rất quan trọng, sẽ về trễ một chút, cô không phải chờ anh ấy đâu."

Cúp điện thoại xong, Lê Hiểu Mạn vẫn ngồi trước bàn ăn, rong mắt hiện lên sự mất mác.

Chú Thành quản gia đi vào nhà ăn, thấy đồ ăn đều đã nguội thì cung kính hỏi: "Thiếu phu nhân, đồ ăn nguội cả rồi, có cần hâm nóng lại không ạ?"

Lê Hiểu Mạn đưa mắt nhìn quản gia, khẽ mím môi: "Chú Thành, giờ chưa cần đâu, đợi Tư Hạo về đã."

Chú Thành khẽ gật đầu rồi ra ngoài.

Mà Lê Hiểu Mạn vẫn ngồi chờ trước bàn ăn, sở dĩ cô không hâm nóng lại là vì sợ nếu hâm nóng quá nhiều sẽ làm mất đi hương vị, đến lúc Long Tư Hạo về ăn sẽ không ngon nữa.

Cô cho rằng Long Tư Hạo tầm hơn mười hai giờ sẽ về, nhưng cô đợi đến hai giờ sáng, mà vẫn không thấy anh đâu.

Trong lúc đó, quản gia cũng đã nói mấy lần bảo cô đi ngủ trước, không cần đợi Long Tư Hạo, mà Lạc Thụy cũng gọi điện mấy lần, nói Long Tư Hạo có thể sẽ về rất khuya, để cô không cần chờ, nhưng cô vẫn ngồi trước bàn ăn.

Mãi đến bình minh, cô cũng không đợi được Long Tư Hạo trở về.

509. Chương 509: Yêu Anh Ấy, Đời Này Không Thay Đổi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy qua bữa sáng mà anh vẫn không về, cô mới thu dọn đồ trên bàn ăn, cũng để cho quản gia chuẩn bị xe, cô muốn đến nghĩ trang An Khang.

Đến nơi, cô xuống xe nhưng không để lái xe đi theo, một mình đi vào.

Tuy cô đã có thai hơn năm tháng, nhưng hành động vẫn rất tự nhiên, không hề giống phụ nữa có thai cồng kềnh vô lực.

Đến trước mộ Lê Tố Phương, cô nhìn chằm chằm bức ảng trên bia mộ, trong lòng lại khẽ đau.

"Mẹ…"

Gọi khẽ một tiếng, hốc mắt đỏ hoe, vươn tay nhỏ, từ từ quỳ xuống.

Thân thể nhỏ xinh của cô tựa vào bia mộ, tay nhỏ vuốt ve ảnh chụp của Lê Tố Phương, rơi lệ: "Mẹ, con đến thăm mẹ đây, con rất nhớ mẹ…"

Cúi xuống, cô lại tiếp tục nói: "Xin mẹ hãy tha thứ vì con không nghe lời mẹ rời khỏi Tư Hạo, anh ấy thật sự rất tốt, rất yêu con, con cũng rất thương anh ấy, cực kỳ cực kỳ yêu, con nợ anh ấy rất nhiều, anh ấy trả giá vì con nhiều như vậy mà con chưa làm được gì cho anh ấy, vì vậy sau này, con sẽ dùng cả đời để thương, con xin lỗi, cho dù mẹ ỏ dưới suối vàng có bảo con bất hiếu thì con cũng sẽ không rời bỏ anh ấy đâu…"

Dứt lời, cô nức nở nhìn ảnh chụp Lê Tố Phương trên bia mộ: "Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ không để mẹ chết oan như vậy đâu, Tư Hạo đang điều tra chuyện mẹ bị giết, con tin anh ấy, anh ấy nhất định sẽ tìm ra hung thủ thật sự báo thù cho mẹ."

Nhìn mộ Lê Tố Phương hồi lâu, cô mới đỡ bia mộ, từ từ đứng dậy.

Lúc này, phía sau cô vang lên một giọng nói quen thuộc.

"Mạn Mạn…"

Nghe tiếng, Lê Hiểu Mạn sững sờ, đưa con mắt lệ ướt mông lung lên nhìn, thấy người đứng trước mặt cô quả nhiên là Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy thấy cô đỏ mắt thì nhíu mày hỏi: "Mạn Mạn, sao em lại ở đây một mình? Long Tư Hạo không đi với em sao? Em đang mang thai, anh ta vẫn yên tâm để em một mình ở đây?"

Lê Hiểu Mạn nheo mắt, lạnh nhạt nhìn anh ta: "Sao anh lại ở đây?"

Hoắc Vân Hy nhíu chặt mày, đôi mắt như mực không khỏi có mấy phần bi thương: "Anh đến thăm ba, nghĩ mộ dì cũng ở đây nên qua xem, đúng lúc em cũng..."

Nói đến đây, anh ta im lặng một chút, mới lo lắng nhìn cô hỏi: "Mạn Mạn, em và Long Tư Hạo có phải lại xảy ra chuyện gì rồi không? Sao anh ta lại không đi với em?"

Thấy Hoắc Vân Hy lại đang nói bóng nói gió gì đó, Lê Hiểu Mạn lại càng nhíu chặt mày hơn: "Hoắc Vân Hy, rốt cuộc anh muốn hỏi cái gì? Tôi và Tư Hạo rất tốt, chẳng xảy ra chuyện gì hết."

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn xoay người định rời khỏi thì bị Hoắc Vân Hy giữ lại.

Anh ta nhìn cô chằm chằm, ánh mắt thâm tình: "Mạn Mạn, em biết không, anh vẫn rất yêu em, cũng đang chờ em, nếu Long Tư Hạo đối xử với em không tốt thì chỉ cần em đồng ý, em có thể về bên anh bất cứ lúc nào, anh không ngại em đã từng ở bên cùng với Long Tư Hạo đâu, nếu em cho anh cơ hội, anh nhất định sẽ thương em, yêu em gấp bội."

Lê Hiểu Mạn dùng lực tránh khỏi tay Hoắc Vân Hy, lạnh lùng nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, không cần, Tư Hạo đối xử với tôi rất tốt, tôi sẽ không rời khỏi anh ấy, anh ấy cũng sẽ không rời khỏi tôi, tôi yêu anh ấy, đời này không thay đổi.

Lời nói của cô kiên định khiến Hoắc Vân Hy lui một bước dài, đôi mắt đen nhìn cô đau khổ không thôi, ánh mắt mất mác, thê lương cong môi: "Mạn Mạn, cho dù như thế nào, lòng anh với em cũng sẽ không đổi, anh sẽ chờ, cho dù là cả đời, anh cũng sẽ chờ, đời này anh sẽ không yêu một ai nữa, nếu ngày nào đó anh chết, mà em vẫn không chịu chấp nhận anh thì anh cũng sẽ không hối hận, là anh bỏ lỡ em, làm em tổn thương, cho dù anh dùng phần đời còn lại cũng không bù đắp được lỗi lầm của mình."

Mặc cho Hoắc Vân Hy nói, lòng Lê Hiểu Mạn vẫn bình lặng như thường, nếu những lời này đổi sang Long Tư Hạo nói, cô nhất định sẽ xúc động không thôi.

Hoắc Vân Hy thấy anh ta đã nói xong những lời đó mà Lê Hiểu Mạn vẫn lạnh lùng, lòng anh ta rỉ máu, đau đớn đến tận xương tủy.

"Mạn Mạn..." Ánh mắt anh ta trầm xuống, đôi mắt đen ươn ướt.

Anh ta là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, giờ phút này lại muốn khóc lớn vì người con gái mình yêu lại yêu người đàn ông khác.

Mạn Mạn của anh ta sao lại có thể yêu người khác?

Chỉ cần nghĩ đến việc cô yêu Long Tư Hạo, cực kỳ yêu, lòng anh ta lại đau khổ như bị chém từng nhát.

Cố gắng che đậy ánh mắt bi thương, Hoắc Vân Hy dịu dàng nhìn cô: "Mạn Mạn, Long Tư Hạo không đi với em, vậy em tới một mình sa? Phụ nữ có thai hoạt động không tiện lắm, để anh đưa em về nhé?"

Lê Hiểu Mạn nhìn vẻ mặt lo lắng của Hoắc Vân Hy, giọng điệu băng lãnh: "Không cần, tôi không muốn có bất cứ liên quan gì với anh nữa, Hoắc Vân Hy, lần sau nhìn thấy tôi, thì mời anh làm bộ như không quen biết, tránh xa tôi ra một chút, ok?"

Những lời này của cô lại khiến Hoắc Vân Hy đỏ mắt.

510. Chương 510: Mặt Trời Mọc Hướng Tây (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Khóe mắt anh ta dần ướt át, ánh mắt bi thương nhìn cô: "Mạn Mạn, anh chỉ muốn làm chút gì cho em, chẳng lẽ ngay cả cái này cũng không được sao? Em có biết anh hối hận bao nhiêu, muốn bù đắp sai lầm của anh bao nhiêu không? Mỗi ngày anh đều sống trong hối hận và thống khổ, em chỉ hy vọng có thể làm

chút gì cho em bù đắp anh nợ em, anh chỉ muốn thông qua làm chút gì cho em giảm bớt áy náy đối với em trong lòng anh, anh chỉ muốn có thể tốt hơn một chút, tại sao em không chịu tác thành cho anh? Xem như em cho anh một cơ hội chuộc tội, em cho anh làm chút chuyện cho em được không?"

Dứt lời, hai tay anh ta ôm lấy hai vai Lê Hiểu Mạn, nước mắt không khống chế được nữa, trượt xuống dọc theo khuôn mặt tuấn tú của anh ta, giọng nói bi thương và hối hận: "Mạn Mạn… anh xin em, cho anh một cơ hội chuộc tội được không? Anh không bắt em nhất định phải tiếp nhận anh nữa, em chỉ cho anh đưa em, quan tâm em một chút, anh đã có thể tốt hơn rất nhiều, anh biết anh làm quá nhiều chuyện sai lầm, anh không đáng được em tha thứ, coi như em thương hại anh, bố thí anh được không? Anh không muốn sống trong hối hận và áy náy tự trách, em hiền lành như vậy, tại sao không thể phát chút thiện tâm, cho anh một cơ hội chuộc tội?"

Anh ta cả ngày đều sống trong hối hận, thống khổ, áy náy, tự trách, bi thương, anh ta đã sắp không thở được, anh ta chỉ muốn có thể có một cơ hội chuộc tội, như vậy ít ra anh ta không cần bi thương, áy náy và tự trách như thế nữa.

Điều khiến anh ta hối hận không thôi chính là giao người phụ nữ anh ta yêu sâu đậm cho người đàn ông khác, anh ta hận không thể bầm thây mình thành vạn đoạn.

Lê Hiểu Mạn vì lời nói đau đến không muốn sống của anh ta mà ngước mắt kinh ngạc nhìn anh ta, thấy gương mặt tuấn tú của anh ta đã bị nước mắt hối hận và áy náy thấm ướt, cô hơi cau mày, lạnh lùng đẩy anh ta ra.

Nếu như đổi lại là một năm trước, lời này của anh đủ để rung chuyển toàn bộ cánh cửa lòng của cô, còn làm cô yêu sâu đậm, nhưng bây giờ, cô ngoại trừ cảm thấy anh ta thật sự rất đang buồn đáng thương đáng ghét ra, không có tâm tình khác.

Anh ta đã không thể làm cô xúc động.

Lòng cô đã hoàn toàn bị Long Tư Hạo chiếm cứ, cuộc đời này, tất cả ưu tư, hỉ nộ ái ố của cô đều chỉ vì Long Tư Hạo.

Nụ cười của cô chỉ nở rộ vì anh, chỉ vui vẻ vì anh.

Cô lạnh lùng nhìn anh ta: "Tôi có tài xế đưa đi, tôi không cần anh đưa."

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn không để ý tới Hoắc Vân Hy, xoay người rời đi.

Khi cô tới bãi đậu xe nghĩa trang An Thái, cô quét mắt một vòng, phát hiện tài xế vừa đưa cô tới lại không có ở đây, ngay cả chỗ đậu xe bên kia cũng không.

Cô nhíu mày, chẳng lẽ tài xế về trước rồi?

Hoắc Vân Hy đi ra theo thấy cô đứng tại chỗ nhíu mày, nhìn cô, nghi ngờ hỏi: "Mạn Mạn, sao thế? Không nhìn thấy tài xế đưa em tới sao?"

Lê Hiểu Mạn nheo mắt nhìn Hoắc Vân Hy, vẫn không để ý tới anh ta, tự đi ra bên đường đoán xe.

Hoắc Vân Hy thấy thế, lập tức khởi động xe Bentley màu đen của anh ta, chạy đến bên cạnh Lê Hiểu Mạn.

Anh ta mở cửa xe ghế cạnh tài xế ra, ánh mắt ôn nhu nhìn cô: "Mạn Mạn, lên xe đi, tài xế em không có ở đây, em lại đang mang thai, một mình đón xe không an toàn, bây giờ em ở đâu, anh đưa em về."

Lê Hiểu Mạn ở Thủy Lộc Hồ, Hoắc Vân Hy cũng không biết, anh ta cho là cô ở Hồng Hoa Uyển, từng đến đó tìm cô, nhưng sau mới biết, cô đã không còn ở đó nữa.

Sau khi Lê Hiểu Mạn vào ở biệt thự ven hồ Thủy Lộ cũng rất ít đi ra, những người khác không có giấy thông hành cũng không vào được, Hoắc Vân Hy đương nhiên không biết cô ở đó.

Lê Hiểu Mạn cũng không ngồi vào xe Hoắc Vân Hy, cô sẽ không có liên quan gì đến Hoắc Vân Hy, mà cô cũng biết Long Tư Hạo rất để ý Hoắc Vân Hy, cho nên cô ta càng không thể có chút dính líu gì với Hoắc Vân Hy nữa.

Đợi một hồi, thấy có xe tới, cô vẫy xe, liền trực tiếp ngồi vào, cô gọi cho Lê Chấn Hoa trước, chắc chắn ông đang ở đâu, mới nói địa chỉ cho tài xế.

Sau tang lễ Lê Tố Phương, nửa tháng nay cô luôn ở Thủy Lộc Hồ, không đi gặp cậu cô, nên cô thừa dịp hôm nay đi ra ngoài, vừa vặn đến gặp cậu cô một lần.

Dù sao hiện tại, người thân của cô trừ Long Tư Hạo và bảo bảo trong bụng, chỉ có cậu Lê Chấn Hoa và anh họ Lê Văn Bác.

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn tình nguyện đón xe cũng không chịu ngồi lên xe anh ta, anh ta bi thương đau lòng, đập kính chắn gió, trong lòng đau đớn không cách nào nói rõ.

Sau đó anh ta cho xe chạy theo.

Vì chuyện của Lê Tố Phương, Lê Văn Bác làm Giám đốc tài vụ ở Ngư Yến Lầu.

Lê Chấn Hoa còn chưa thoát khỏi đau buồn vì Lê Tố Phương qua đời, cũng không đến Ngự Yếu Lầu mì thực* nữa.

(*) Mì thực: Thức ăn làm bằng bột mì

Mấy học trò ông nhận đều làm thay ông.

Ở Ngự Yến Lầu mấy tháng ngắn ngủi, danh tiếng mì thực của Lê gia chẳng những vang dội, còn kiếm được một ít tiền.

511. Chương 511: Mặt Trời Mọc Hướng Tây (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lê Chấn Hoa và Lê Tố Phương vốn muốn kiếm được tiền nhờ việc này cộng thêm tiền bọn họ tích góp mua một căn nhà ở trung tâm thành phố, nhưng còn chưa đi xem phòng ốc, Lê Tố Phương đã qua đời, chuyện này phải gác lại.

Nửa tháng trước, Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác dọn ra khỏi Ngự Yến Lầu, hai người mướn căn hộ hai phòng ở ngoài, gần Ngự Yến Lần, cách nhau chưa tới 200 thước.

Căn hộ 120 mét vuông coi như rộng rãi, hơn nữa giá cả không đắt lắm.

Vì Lê Hiểu Mạn gọi trước, Lê Văn Bác biết cô sẽ đến, nên đứng ở địa điểm đã hẹn chờ cô.

Thấy Lê Hiểu Mạn từ trên xe taxi đi xuống, anh ta lập tức đi lên, đưa tay đỡ cô.

Lê Hiểu Mạn đứng vững, ngước mắt nhìn anh ta, mím môi cười: "Anh Văn Bác, cảm ơn."

Lê Vân Bác chuẩn bị lên tiếng, đột nhiên một chiếc xe Bentley dừng lại sau lưng Lê Hiểu Mạn không xa, người xuống xe chính là Hoắc Vân Hy.

Thấy Hoắc Vân Hy, Lê Văn Bác nhíu mày, ánh mắt thoáng qua tia phức tạp.

"Mạn Mạn..." Nghe tiếng Hoắc Vân Hy sau lưng, Lê Hiểu Mạn xoay người, thấy anh ta đang đi tới cô.

Vẻ mặt cô kinh ngạc, nheo mắt, lạnh lùng nhìn anh ta: "Anh đến làm gì?"

Bất kể sắc mặt Lê Hiểu Mạn lạnh lùng bao nhiêu, Hoắc Vân Hy vẫn cười ôn nhu: "Mạn Mạn, anh đến thăm cậu."

Dứt lời, anh ta lại nhìn Lê Văn Bác, lễ phép cười một tiếng: "Văn Bác, cậu có ở nhà không?"

Lê Hoắc Bác nhìn Hoắc Vân Hy, lễ phép gật đầu: "Có, Hoắc tổng, anh đây là..."

Hoắc Vân Hy nhìn Lê Văn Bác cười nói: "Văn Bác, chúng ta từ nhỏ lớn cùng nhau, không cần khách sáo như vậy, vẫn gọi tên tôi Vân Hy đi."

Lê Văn Bác và Hoắc Vân Hy cùng tuổi, Hoắc Vân Hy chỉ lớn hơn Lê Văn Bác ba tháng, hai người lúc nhỏ vì Lê Hiểu Mạn mà từng gặp nhau.

Chỉ là tính cách Lê Văn Bác tương đối hướng nội, lại tự mình học tập, rất ít nhập bọn với bạn bè.

Anh ta là một mọt sách, mặt học tập vô cùng ưu tú, vốn có cơ hội xuất ngoại du học, nhưng anh ta từ bỏ.

Nếu hỏi nguyên nhân, dĩ nhiên là vì không yên tâm ba anh ta Lê Chấn Hoa đánh bạc thành tính và cô Lê Tố Phương.

Nguyên nhân quan trọng nhất đương nhiên là không yên tâm người anh ta gọi là "em họ" Lê Hiểu Mạn.

Lê Văn Bác thấy Hoắc Vân Hy trước kia kiêu ngạo lúc này lại hạ thấp, mặt mày vui vẻ nghênh đón, lễ phép nói: "Hoắc tổng, nếu đã tới, đi lên ngồi một lát đi."

Hoắc Vân Hy thấy Lê Văn Bác mời anh ta lên, trong lòng dĩ nhiên rất vui mừng.

Anh ta đang muốn nói được, Lê Hiểu Mạn ở bên cạnh lãnh đạm nói: "Anh Văn Bác, anh cho người không liên quan đi lên làm gì?"

Dứt lời, ánh mắt cô càng lạnh lùng nhìn Hoắc Vân Hy: "Hoắc tổng, anh đứng đi lên."

"Mạn Mạn, anh chỉ lên thăm cậu một chút mà thôi, vậy cũng không được sao?" Mắt Hoắc Vân Hy đầy bi thương nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn không để ý anh ta, mà nhìn Lê Văn Bác: "Anh Văn Bác, chúng ta đi lên."

Sau đi cô đi trước.

Lê Văn Bác gật đầu với Hoắc Vân Hy, xoay người đuổi theo Lê Hiểu Mạn.

Lê Văn Bác và Lê Chấn Hoa mướn nhà ở lầu 10.

Biết Lê Hiểu Mạn sẽ đến, Lê Chấn Hoa đã sớm chờ ở ngoài cửa, nên vừa ra cửa thang máy, Lê Hiểu Mạn liền thấy ông chờ ở ngoài.

Mới nửa tháng ngắn ngủi, ông tiều tụy không ít, người cũng già đi rất nhiều, cặp mắt sưng đỏ, rất rõ ràng cho thấy khóc lâu.

"Cậu…" Thấy Lê Chấn Hoa, chóp mũi Lê Hiểu Mạn chua xót, mắt nổi lên tầng hơi nước.

Lê Chấn Hoa thấy cô sắp khóc, lập tức đi lên, nắm tay cô: "Mạn Mạn, vào trước đi."

Lúc Lê Hiểu Mạn theo Lê Chấn Hoa vào cửa, thanh âm Hoắc Vân Hy lại vang lên sau lưng.

"Cậu…"

Lại nghe thanh âm Hoắc Vân Hy, ánh mắt Lê Hiểu Mạn xẹt qua tia tức giận và chán ghét.

Sao anh ta giống như âm hồn không tiêu tan?

Lê Chấn Hoa xoay người thấy Hoắc Vân Hy cũng tới, ông bất ngờ.

"Hoắc tổng…" Ông kinh ngạc nhìn Hoắc Vân Hy: "Sao cậu cũng tới?"

Hoắc Vân Hy thấy Lê Chấn Hoa khách sáo kêu anh ta Hoắc tổng, anh ta không thích ứng, trước kia cảm thấy không có gì, nhưng bây giờ, anh ta không muốn bày dáng vẻ người thân trước mặt Lê Hiểu Mạn, không muốn lưu lại ấn tượng xấu trong lòng Lê Hiểu Mạn.

Anh ta cười nhìn Lê Chấn Hoa, vừa khách sáo vừa thân thiết: "Cậu, cậu và Văn Bác đều kêu con là Vân Hy là được rồi, cậu kêu Hoắc tổng, con cũng ngại."

Lê Chấn Hoa thấy anh ta trở nên rất thân thiện, hoàn toàn khác trước kia, ông lại kinh ngạc và bất ngờ.

Hoắc Vân Hy trước kia sẽ không để ý tới những người gọi là "Thân thích nghèo" này trong miệng Lý Tuyết Hà, chớ nói chi là thân thiết hiền hòa, nói ông trực tiếp kêu tên anh ta.

Hoắc Vân Hy thấy Lê Chấn Hoa kinh ngạc nhìn anh ta, trong lòng anht a cảm thấy vô cùng khó xử, trước kia vì anh ta hiểu lầm Lê Hiểu Mạn, cho nên mới lãnh đạm với người nhà cô, thậm chí là xem thường.

Nhưng bây giờ xóa bỏ hiểu lầm, anh ta đương nhiên sẽ không giống trước kia.

Anh ta nhìn Lê Hiểu Mạn, sau đó nhìn Lê Chấn Hoa, lúng túng lại áy náy nói xin lỗi: "Cậu, thật xin lỗi! Trước kia là con không tốt, con có chỗ bất kính với cậu, xin cậu tha thứ cho."

Lê Chấn Hoa không nghĩ tới Hoắc Vân Hy vậy mà sẽ buông xuống cái giá Tổng giám đốc của anh ta nói xin lỗi ông, ông lại thấy ngoài ý muốn.

Hôm nay là ngày gì?

Mặt trời mọc hướng tây sao?

Hoắc thiếu gia trước kia tâm cao khí ngạo, lạnh lùng đối đãi người khác lại nói xin lỗi ông, ông có nghe lầm không?

Hay là ông nhìn lầm rồi, đứng trước mắt ông không phải là Hoắc Vân Hy?

512. Chương 512: Càng Nhìn, Càng Thấy Nhiều Tật Xấu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Văn Bác bưng hai ly trà và một ly sữa bò đi ra.

Anh ta đặt ly trà ở trước mặt Hoắc Vân Hy và Lê Chấn Hoa trước, rồi mới bưng sữa bò cho Lê Hiểu Mạn.

Bởi vì Lê Hiểu Mạn là phụ nữ có thai, nếu uống trà thì không tốt lắm, nên anh ta cẩn thận không pha trà cho cô, mà chuẩn bị cho cô một ly sữa bò nóng.

Bưng ly sữa bò nóng hổi lên, Lê Hiểu Mạn nhìn về phía Lê Văn Bác nói câu cám ơn.

Sau đó, cô quét mắt nhìn phòng khách, thấy trang trí trong nhà khá ổn, thì liếc nhìn Lê Chấn Hoa hỏi: "Cậu, nơi này là hai người mua lại sao?"

Lê Chấn Hoa nhíu chặt mày lại, khuôn mặt tái nhợt tiều tụy đã già đi rất nhiều của ông ta dâng lên nồng đậm bi thương: "Là thuê, cậu và mẹ cháu vốn định mua một căn…"

Lời còn chưa dứt, bởi vì nhắc tới Lê Tố Phương, nước mắt của ông lại không cầm được mà tuôn xuống, một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi lại thương tâm bi thống gạt lệ, khóc không thành tiếng.

"Ba…" Lê văn bác nhíu mày lại, anh ta liếc mắt nhìn Lê Hiểu Mạn mới gạt lệ, khuyên nhủ ông: "Ba, người chết không thể sống lại, ba đừng thương tâm nữa, ba như vậy thì Mạn Mạn cũng sẽ thương tâm theo."

"ba…" Lê Chấn Hoa nước mắt lưng tròng nhìn về phía Hoắc Vân Hy, hơi lúng túng: "Vân Hy, xin lỗi, đã để cho cậu chê cười rồi, tôi… tôi…"

Hoắc Vân Hy nhíu mày lại, anh ta hoàn toàn không có ý giễu cợt Lê Chấn Hoa, ông ta đã mất chị, anh ta có hiểu được tâm trạng bi thương của ông ta.

Tựa như lúc trước sau khi ba anh ta qua đời, anh ta cũng thương tâm đau buồn một đoạn thời gian rất dài.

Liếc nhìn Lê Chấn Hoa, anh ta cũng khuyên nhủ: "Cậu, Văn Bác nói đúng đấy, người chết không thể sống lại, cậu cố nén bi thương."

Lê Hiểu Mạn đứng lên, ngồi vào bên cạnh Lê Chấn Hoa, cô vươn tay ra cầm lấy tay ông, nhìn về phía ông ta, cố gắng đè ép nước mắt sắp dâng trào ra khỏi hốc mắt, ôn hòa khuyên nhủ: "Cậu, mẹ qua đời, cháu

biết cậu rất thương tâm khổ sở, nhưng cậu cũng phải chú ý đến sức khỏe của mình. cậu cứ tiếp tục bi thương, khóc nhiều như vậy thì sẽ ảnh hưởng đến thân thể, anh Văn Bác cũng sẽ thương tâm lo lắng cho cậu. Nguyện vọng lớn nhất khi mẹ cháu còn sống là hy vọng cậu có thể phấn chấn, điều bà đau lòng nhất quan tâm nhất chính là thân thể của cậu. Vì vậy, nếu cậu cứ như vậy mà bị bệnh, mẹ cháu ở dưới suối vàng biết, cũng sẽ lo lắng, cậu không hy vọng mẹ cháu ra đi không thanh thản sao?"

Những lời này của Lê Hiểu Mạn đã có tác dụng, mặc dù trong lòng Lê Chấn Hoa vẫn bi thương khổ sở, nhưng cũng không khóc không ra tiếng giống như vừa nãy nữa.

Ông ta nhìn Lê Hiểu Mạn rồi gật đầu: "Mạn Mạn nói đúng, cậu không thể thương tâm nữa, cậu muốn phấn chấn."

Nghe ông ta nói như vậy, Lê Hiểu Mạn khẽ nở nụ cười: "Cậu nói vậy là đúng rồi."

Lê Chấn Hoa nhìn cô mỉm cười, rồi nhìn về phía Hoắc Vân Hy, khách khí nói: "Vân Hy, Mạn Mạn, hiếm khi hai cháu tới một chuyến, vậy khoan hãy về, ở lại ăn cơm với cậu đi."

Hoắc Vân Hy tự nhiên là rất vui vẻ khi có thể ở lại dùng cơm, nhưng anh ta không đáp ứng ngay lập tức, mà nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, giống như là đang hỏi ý cô.

Lê Chấn Hoa thấy anh ta nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, cũng nhìn về phía cô: "Mạn Mạn, cứ quyết định như vậy đi, cháu cũng khoan hãy đi, ăn cơm rồi đi, cậu sẽ tự mình xuống bếp."

Dứt lời, ông ta liền đứng lên đi vào phòng bếp.

Lê Văn Bác thấy Lê Chấn Hoa đi vào phòng bếp, thì nói muốn đi vào hỗ trợ, rồi cũng đứng lên.

Sau khi Lê Văn Bác đi vào phòng bếp, trong phòng khách chỉ còn lại Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy nhìn về phía vẻ mặt lạnh nhạt của Lê Hiểu Mạn, anh ta cau mày khẽ gọi: "Mạn Mạn…"

Lê Hiểu Mạn vô cùng không thích ngồi đợi trong cùng một không gian với Hoắc Vân Hy, cô đứng lên, lạnh lùng liếc nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, anh nói thật cho tôi biết, những hình ảnh xuất hiện trong hôn lễ của anh và Hạ Lâm kia, có phải là do anh làm hay không?"

Hoắc Vân Hy không ngờ rằng cô lại đột nhiên nhắc tới chuyện này, anh ta thoáng hoảng sợ.

Anh ta nhìn về phía cô bằng ánh mắt tràn đầy tội lỗi và áy náy: "Mạn Mạn, thật xin lỗi!"

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nheo mắt lại nhìn anh ta: "Thật sự có liên quan đến anh?"

Hoắc Vân Hy không lên tiếng, anh ta nhíu mày chặt hơn, trên gương mặt tuấn tú viết đầy tội lỗi và áy náy.

Những hình ảnh kia là kiệt tác của Long Quân Triệt, nhưng anh ta không thể làm Long Quân Triệt bại lộ, nên chỉ có thể tự gánh lấy chuyện này.

Lê Hiểu Mạn thấy Hoắc Vân Hy không lên tiếng, thì coi như là anh ta thầm chấp nhận, cô lạnh lùng cong môi, châm chọc nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, anh thật sự rất hèn hạ, có phải anh chỉ biết làm những chuyện ăn trộm gà trộm chó như thế này hay không?"

Hoắc Vân Hy áy náy nhìn Lê Hiểu Mạn, anh ta nhíu mày lại: "Mạn Mạn, thật xin lỗi, anh làm như vậy chỉ bởi vì quá yêu."

"Yêu?" Lê Hiểu Mạn hơi híp mắt lại khinh thường nhìn anh ta: "Hoắc Vân Hy, anh đừng có mà nói chữ yêu này với tôi, căn bản là anh không hiểu tình yêu là gì."

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn không để ý tới Hoắc Vân Hy nữa, cô đứng lên rồi đi thẳng về phía phòng bếp.

Nếu không phải là vì nơi này là nhà cậu của cô, cô không thể làm chủ, cũng không muốn làm cậu của cô mất mặt, thì cô đã sớm đuổi anh ta ra ngoài rồi.

Mà sự kiện kia ảnh kia, cô sẽ không để yên như vậy đâu, quân tử báo thù mười năm không muộn, một ngày nào đó, cô sẽ để cho Hoắc Vân Hy thân bại danh liệt.

Sau khi cô đi vào, cũng chỉ lại Hoắc Vân Hy ngồi ở trong phòng khách một mình.

Làm xong cơm tối, Lê Chấn Hoa ra gọi Hoắc Vân Hy.

Lúc ăn cơm, Lê Hiểu Mạn cũng không để ý tới anh ta, luôn chỉ có Lê Chấn Hoa chiêu đãi anh ta.

513. Chương 513: Càng Nhìn, Càng Thấy Nhiều Tật Xấu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh ta thấy Lê Hiểu Mạn không để ý tới mình, trong lòng lại cảm thấy áy náy và mất mát.

Cơm nước xong, anh ta cũng không lập tức rời đi, mà ngồi ở trong phòng khách chờ đưa Lê Hiểu Mạn trở về.

Vì sợ Lê Chấn Hoa còn đau lòng vì cái chết của Lê Tố Phương, Lê Hiểu Mạn ở lại khuyên nhủ ông một lúc, khuyên ông đừng nên quá bi thương, thấy ông đã nghĩ thông hơn rất nhiều, cô mới yên tâm đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Cậu, thời gian cũng không còn sớm, cháu phải đi rồi, qua mấy ngày nữa cháu sẽ trở lại thăm cậu và anh Văn Bác."

Cô nói với Lê Chấn Hoa xong, Lê Hiểu Mạn lại nhìn về phía Lê Văn Bác, cô khẽ mỉm cười nói: "Anh Văn Bác, chuyện của cậu nhờ anh vậy."

"Anh biết rồi, anh sẽ chăm sóc tốt cho ba, em cũng vậy, phải tự chăm sóc tốt cho mình." Lê Văn Bác liếc nhìn Lê Hiểu Mạn, hơi cau mày lại, rồi lại nói: "Để anh đưa hai người."

Hai chữ "Hai người" trong lời nói của anh ta tự nhiên là chỉ Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy.

Sau khi cơm nước xong, Hoắc Vân Hy còn lần chần không chuẩn bị đi về, anh ta không cần hỏi cũng biết Hoắc Vân Hy đang cố ý đợi Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn đứng lên từ trên ghế salon, nhìn về phía Lê Văn Bác: "Anh Văn Bác, anh không cần tiễn em đâu, anh cứ chăm sóc cho cậu là được rồi, em đi đây, lần sau em sẽ trở lại thăm cậu và anh."

Dứt lời, cô vẫn không để ý tới Hoắc Vân Hy, mà xoay người đi thẳng ra khỏi phòng.

Hoắc Vân Hy thấy vậy, anh ta hơi cau mày, rồi lại mỉm cười nhìn về phía Lê Văn Bác và Lê Chấn Hoa: "Văn Bác, cậu, hai người cứ yên tâm, cháu sẽ đưa Mạn Mạn trở về an toàn, cháu đi đây, cậu bảo trọng thân thể."

Dứt lời, anh ta lập tức đuổi theo.

Lê Văn Bác vốn định đi ra theo, nhưng vừa mới nhấc chân lên đã thu hồi lại, có Hoắc Vân Hy đưa cô về, anh ta còn đi làm cái gì.

Đôi mắt của anh ta thoáng mất mát, anh ta cau mày nói với Lê Chấn Hoa phải tiếp tục đi làm hồ sơ xin việc rồi trở về phòng của mình.

Bởi vì anh ta đã xin từ chức giám đốc tài chính ở ngự yến lâu, cho nên khoảng thời gian này anh ta vẫn đang đi nộp hồ sơ xin việc.

Sau khi ra khỏi tòa nhà, Lê Hiểu Mạn đi tới ven đường, chuẩn bị đón xe trở về Thủy Lộ Hồ.

Hoắc Vân Hy thì lái xe đi từ từ theo bên cạnh cô, anh ta hạ cửa kính xe xuống, chăm chú nhìn cô vác cái bụng to đi bộ, anh ta nhíu mày lại: "Mạn Mạn, lên xe đi, anh đưa em trở về."

Lê Hiểu Mạn giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng, lững thững đi bộ, làm như không nghe thấy lời của Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn như không nghe thấy lời của anh ta mà tự mình đi về phía trước, anh ta ngừng xe lại, đi vòng qua trước mặt ngăn Lê Hiểu Mạn lại, anh ta nhìn chằm chằm vào cô: "Mạn Mạn, em đừng nóng giận, anh thừa nhận mình rất hèn hạ, thế nhưng cũng không là bởi vì anh yêu em sao? Anh biết lỗi rồi, thật xin lỗi, anh xin lỗi em, em có thể tha thứ cho anh được không?"

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nhìn anh ta, thấy Hoắc Vân Hy cúi đầu dáng vẻ đã làm sai chuyện, cô lạnh lùng nói: "Hoắc Vân Hy, rốt cuộc thì phải tới lúc nào anh mới có thể lớn lên? Tại sao anh cứ luôn phải chờ tới khi làm sai thì mới đến cầu xin người khác tha thứ? Anh có biết là bây giờ ở trong mắt tôi anh giống như cái gì không? Anh giống như là một đứa trẻ to đầu vĩnh viễn không bao giờ lớn, anh vĩnh viễn không biết cái gì gọi là sai cả, anh thiếu chủ kiến, không có tinh thần trách nhiệm, chẳng phân biệt được thị phi…"

Bởi vì không yêu, vì vậy bây giờ cô nhìn thế nào cũng thấy Hoắc Vân Hy không vừa mắt, nhìn thế nào cũng thấy anh ta có một đống tật xấu.

Ở chung một chỗ với Long Tư Hạo ưu tú về mọi mặt, bây giờ cô nhìn những người đàn ông khác, không có một ai có thể vào mắt cô được, càng nhìn thì lại càng thấy nhiều tật xấu.

Cô càng nhìn Hoắc Vân Hy, thì lại càng cảm thấy khuyết điểm trên người anh ta nhiều đến nỗi cô đếm không xuể.

Ở trong ấn tượng của Hoắc Vân Hy, Lê Hiểu Mạn rất ít khi quở trách anh ta như vậy, nhưng hôm nay bị cô nói ra một đống khuyết điểm, hắn không giận không tức, ngược lại trong lòng còn sinh ra một phần vui sướng.

Loại cảm giác này giống như là một người chồng vô dụng đang bị vợ mình quở trách vậy.

Hoắc Vân Hy nhìn Lê Hiểu Mạn thật sâu, anh ta khẽ nở nụ cười, dịu dàng nói: "Mạn Mạn, anh còn khuyết điểm gì nữa không, em cứ nói ra hết đi, anh nhất định sẽ thay đổi."

Lê Hiểu Mạn liếc mắt nhìn anh ta không giận mà ngược lại còn cười, cô không để ý đến anh ta nữa, đang muốn đi qua bên cạnh anh ta, Hoắc Vân Hy đã kéo cô lại.

Bởi vì lực độ của Hoắc Vân Hy hơi lớn, lúc cô bị anh ta kéo xoay người lại, thiếu chút nữa là cô nhào vào trong ngực anh ta, cũng may là cô lịp thời đưa tay ra chống ở trên ngực anh ta.

Sau khi đứng vững lại, cô lập tức thu tay về, nhưng Hoắc Vân Hy lại kéo chặt cô không thả.

Cô đang muốn bảo Hoắc Vân Hy buông tay, đột nhiên, một giọng nói trầm thấp xen lẫn tức giận quen thuộc truyền tới từ sau lưng Hoắc Vân Hy.

"Buông cô ấy ra."

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Lê Hiểu Mạn hơi ngẩn ra, cô ngước mắt nhìn về phía trước, thấy Long Tư Hạo đang rảo bước đi tới trong bộ âu phục màu xám bạc.

Anh nhíu chặt mày lại, ánh mắt sắc bén mà lạnh lẽo, đặc biệt là khuôn mặt tuấn mỹ đang bị bao phủ bởi một tầng băng sương, âm lệ kinh người.

Cô kinh ngạc nhìn anh, sao anh lại tới đây? Không phải lúc này anh đang ở công ty hay sao? Mà sao anh lại biết cô ở chỗ này?

Long Tư Hạo gần như là bước ba bước thành hai bước đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, sau đó anh đẩy tay của Hoắc Vân Hy ra, kéo Lê Hiểu Mạn vào trong ngực anh.

!!

514. Chương 514: Đẹp Trai, Cả Người Lẫn Thần Đều Phẫn Nộ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngước mắt nhìn vẻ mặt đã trầm xuống của Long Tư Hạo, trái tim của Lê Hiểu Mạn đập loạn nhịp, cô hơi sợ hãi nhíu mày lại: "Tư Hạo, sao… sao anh lại tới đây?"

Long Tư Hạo nhìn chằm chằm vào cô, anh khẽ nở nụ cười tràn đầy hơi thở nguy hiểm: "Anh không đến thì sao biết em và chồng trước của em chung một chỗ."

Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ chồng trước.

"Em…"

Lê Hiểu Mạn đang muốn giải thích, Long Tư Hạo đã buông cô ra, anh vẫn giữ nguyên vẻ mặt âm trầm, sắc bén nhìn cô: "Tốt nhất là em nên cho anh một lời giải thích hoàn mỹ nhất."

Dứt lời, anh chợt cảm thấy cổ họng hơi ngứa, như sợ Lê Hiểu Mạn nhìn ra đầu mối, anh lập tức quay người sang, nắm tay thành quả đấm để ở bên môi, cố không để mình ho ra tiếng.

Anh không dừng lại, mà đi thẳng về phía chiếc Rolls Royce của anh.

Sau khi ngồi vào xe, anh khởi động xe, rồi "bùm "một tiếng biến mất ở trước mắt Lê Hiểu Mạn.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn trợn to hai mắt, cô hơi không dám tin, anh lại cứ đi như vậy?

Anh cứ đi như vậy?

Anh đi thật?

Cả ngày cô không được gặp anh, vất vả lắm mới thấy người, còn chưa nói với anh lấy một lời, anh cứ như vậy mà đi?

Cô trừng mắt nhìn về phía trước, trong lòng cảm thấy hơi ủy khuất, có khoảng khắc cô đã thật sự muốn khóc.

Tư Hạo…

Cô đứng yên tại chỗ giống như đứa trẻ bị vứt bỏ vậy, đôi mắt đáng thương nhìn về phía Long Tư Hạo rời đi.

Hoắc Vân Hy thấy vẻ mặt của cô tràn đầy mất mát nhìn về phía Long Tư Hạo biến mất, anh ta nhíu mày nói: "Mạn Mạn…"

Lê Hiểu Mạn lạnh lùng nói: "Shut up!"

Sau đó, cô lững thững đi về phía trước, đi chưa được mấy bước, đã thấy một chiếc xe quen thuộc từ xa chạy đến gần, sau đó chiế xe dừng lại ở trước mặt của cô.

Người ngồi ở trong xe là Lạc Thụy, anh ta đẩy cửa xe ra, mỉm cười nhìn Lê Hiểu Mạn: "Lê tiểu thư, lên xe."

Sau đó, anh ta lại nheo mắt lại nhìn về phía Hoắc Vân Hy: "Hoắc tổng, mời anh cách xa Lê tiểu thư ra, cô ấy đã được định trước sẽ trở thành chị dâu của anh tồi."

Hoắc Vân Hy lạnh lùng câu môi dưới, anh ta nhìn Lạc Thụy bằng ánh mắt sắc bén: "Phải không? Cứ chờ coi."

Lạc Thụy liếc mắt nhìn Hoắc Vân Hy, không nói gì với anh ta nữa, mà lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn: "Lê tiểu thư, cô lên xe trước đi."

"Ừ!" Lê Hiểu Mạn khẽ gật đầu với Lạc Thụy, rồi ngồi vào trong xe của anh.

Lạc Thụy đưa tay ra đóng cửa xe lại giúp cô, rồi lại thắt đai an toàn cho cô, rồi mới cho chạy xe.

Vừa lái xe, anh ta vừa liếc nhìn Lê Hiểu Mạn hỏi: "Lê tiểu thư, sao bỗng nhiên cô lại đi chung với cái tên họ Hoắc kia vậy, còn tới nhà cậu cô nữa?"

Lê Hiểu Mạn vặn chặt mày lại, cô tỉ mỉ nói lại một lần chuyện vì sao mình gặp phải Hoắc Vân Hy.

Sau khi Lạc Thụy nghe xong, anh ta nheo mắt lại: "Thì ra là như vậy, Hoắc Vân Hy thật đúng là không biết xấu hổ, âm hồn không tiêu tan à! Lê tiểu thư yên tâm, chỉ cần cô nói rõ cho tổng giám đốc thì sẽ không sao đâu."

Lê Hiểu Mạn nhìn Lạc Thụy lần nữa rồi gật đầu với anh ta, cô hơi nghi ngờ hỏi: "Trợ lý Lạc, sao anh và Tư Hạo lại biết tôi ở chỗ này?"

Lạc Thụy nhướn mày nhìn Lê Hiểu Mạn, anh ta nở nụ cười hơi thần bí: "Lê tiểu thư không cần hỏi nhiều về điều này, sơn nhân tự có diệu kế(*), chỉ cần Lê tiểu thư cô còn ở trên trái đất này, thì tổng giám đốc nhất định có thể tìm được cô, bên ngoài gió lớn, tôi đưa Lê tiểu thư trở về trước."

(*) Sơn nhân: Ẩn sĩ. Câu Sơn nhân tự hữu diệu kế tức là Kẻ ẩn sĩ ắt có mưu hay

Dứt lời, Lạc Thụy nghĩ đến chuyện thân thể của Long Tư Hạo không được tốt lắm, anh ta vốn định nói cho Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo có thể bị trúng độc khí Mustard (*).

(*)Khí Mustard (Mù - Tạt), tên khoa học Dichlorodiethyl Sulfide là một chất lỏng nhờn không màu hoặc có màu hơi vàng, ngửi có mùi giống như cải đắng hoặc mùi củ hành, củ tỏi. Nó là một chất độc hoại tử rất đáng sợ, có thể làm mục nát hệ thống hô hấp, thối nát da thịt, người bị hại sẽ chết trong đau đớn.

Nhưng lời đến khóe miệng, anh ta lại thay đổi suy nghĩ, lại cảm thấy còn chưa có kết quả kiểm tra, nếu như bây giờ nói cho cô biết chuyện còn chưa được xác định, thì sẽ chỉ khiến cô lo lắng mà thôi.

Hơn nữa, tổng giám đốc của bọn họ cũng đã ra lệnh, không cho phép bọn họ tiết lộ nửa câu chuyện thân thể của anh khó chịu cho Lê Hiểu Mạn, anh ta cũng không dám chống lại mệnh lệnh.

Lê Hiểu Mạn thấy anh ta đột nhiên không nói, liếc nhìn anh ta hỏi: "Trợ lý Lạc, anh đang suy nghĩ gì vậy?"

"Không có gì!" Lạc Thụy nhíu mày, anh ta nheo mắt lại nhìn cô: "Lê tiểu thư, hẳn là tổng giám đốc đến công ty, để tôi đưa cô trở về trước."

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn ngồi xe của Lạc Thụy rời đi, bởi vì anh ta muốn biết địa chỉ cụ thể của Lê Hiểu Mạn, nên anh ta đi theo sau xe của Lạc Thụy để theo dõi.

Nhưng Lạc Thụy như đã sớm nhận ra được có người theo dõi anh ta, nên anh ta đi vòng vèo ở trong thành phố, sau khi bỏ rơi xe của Hoắc Vân Hy, anh ta mới đưa Lê Hiểu Mạn trở về Thủy Lộ Hồ.

Trong thời gian này, Lê Hiểu Mạn biết anh ta cố ý đi vòng vèo, nhưng cũng không hỏi anh ta nguyên nhân, bởi vì tâm tư của cô vẫn luôn ở trên người Long Tư Hạo.

Long Tư Hạo nói muốn cô cho anh một lời giải thích hoàn mỹ nhất, cô đang suy nghĩ, muốn giải thích thế nào mới tính là hoàn mỹ.

Sau khi Lạc Thụy đưa cô về biệt thự ven hồ Thủy Lộ bình an, thì liền rời đi.

Sau khi trở lại biệt thự, Lê Hiểu Mạn nghe quản gia nói mới biết tài xế đưa cô đi đến nghĩa trang An Thái lúc nãy cũng không phải là trở về trước, mà do nhận được một cuộc điện thoại và đi ra ngoài trong chốc lát.

Điều trùng hợp chính là người tài xế kia vừa mới lái xe đi ra ngoài được một lát, thì cô và Hoắc Vân Hy đều đi ra bãi đậu xe.

Mà Hoắc Vân Hy thì nhân cơ hội này nói muốn đưa cô về.

Bây giờ nhớ lại, cô cảm thấy chuyện tài xế đột nhiên rời đi có lẽ có liên quan đến Hoắc Vân Hy, hoặc là, hôm nay Hoắc Vân Hy xuất hiện ở nghĩa trang An Thái cũng không phải là một điều trùng hợp.

Nhưng cô cũng không nghĩ quá nhiều chuyện này, bởi vì bây giờ đối với cô mà nói, điều quan trọng nhất chính là chờ Long Tư Hạo trở lại, sau đó cho anh một lời giải thích hoàn mỹ nhất.

Chờ người là chuyện thống khổ nhất.

515. Chương 515: Đẹp Trai, Cả Người Lẫn Thần Đều Phẫn Nộ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô chờ trái chờ phải, chờ đến khi trời tối cũng không thấy Long Tư Hạo trở lại, đến lúc cô gọi điện thoại qua, thì lại cũng giống như hôm qua là thư ký của Long Tư Hạo bắt máy, cũng nói cho cô, Long Tư Hạo đang tự mình gặp một khách hàng quan trọng.

Liên tục hai ngày Long Tư Hạo đều không trở về biệt thự, mà mỗi lần Lê Hiểu Mạn gọi tới thì đều không phải là anh nhận điện thoại.

Đến ngày thứ ba, cô bắt đầu cố ý tuyệt thực, nói là nếu Long Tư Hạo không trở lại, cô sẽ không ăn cơm, lúc nào anh trở lại, lúc đó cô mới bắt đầu ăn cơm.

Thật ra thì, vì suy nghĩ cho bảo bảo ở trong bụng, cô đã len lén ăn rồi, cô chỉ dùng hành động tuyệt thực để ép Long Tư Hạo trở lại mà thôi.

Lúc này, cô đang ngồi ở trên giường tròn lớn trong phòng ngủ của cô và Long Tư Hạo, có sáu nữ giúp việc đứng ở trước mặt cô.

Sáu người này, mỗi người bưng một món ăn.

Trừ các cô, còn có Chú Thành quản gia của biệt thự.

Bảy người đang khuyên cô dùng cơm, nhưng cô không quan tâm bọn họ nói thế nào, cô không ăn.

Quản gia Chú Thành ngưng trọng nhìn cô: "Thiếu phu nhân, tôi đã gọi điện thoại cho trợ lý Lạc, thiếu gia hẳn sẽ trở về ngay thôi, cô ăn trước đi, cô còn đang mang thai, không ăn cơm sao được?"

Lê Hiểu Mạn hơi cau mày, cô rũ mi mắt xuống: "Chú Thành, chú không cần phải nói gì hết, không thấy Tư Hạo thì cháu sẽ không ăn gì cả."

Sáu nữ giúp việc nghe thấy cô nói như vậy, 6 người trố mắt nhìn nhau, vẻ mặt khác nhau.

Trong đó có một nữ giúp việc tên là Lý Tuyết, là bạn rất thân với Trần Lan đã nghĩ trăm phương ngàn kế muốn câu dẫn Long Tư Hạo lúc trước.

Cô ta thấy làm thế nào Lê Hiểu Mạn cũng không chịu dùng cơm, cô ta nhát gan cúi đầu, run run rẩy rẩy khuyên nhủ: "Thiếu… Thiếu phu nhân, nếu… nếu cô không ăn gì, thiếu… thiếu gia sẽ đuổi chúng tôi, tôi… Chúng tôi vất vả lắm mới có thể vào đây, Thiếu phu nhân, xin cô thông cảm cho chúng tôi."

Một nữ giúp việc khác cũng cúi đầu, khuyên nhủ: "Thiếu phu nhân, cô ăn chút gì đi! Nếu cô không ăn, thiếu gia sẽ nổi giận."

"Thiếu phu nhân… Cô ăn chút gì đi!"

"Thiếu phu nhân…"

…

Sáu nữ giúp việc lại mồm năm miệng bảy khuyên nhủ cô.

Thấy sáu nữ giúp việc kia lại bắt đầu thay nhau khuyên nhủ mình, Lê Hiểu Mạn vẫn không ăn, cô chỉ nhìn chằm chằm về phía cửa phòng ngủ.

Nữ nữ giúp việc tên là Lý Tuyết bưng một bát canh gà ác an thai bổ máu nóng hổi đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, cô ta run run rẩy rẩy nói: "Thiếu phu nhân, đây là canh gà ác mà phòng bếp hầm, cô uống canh đi."

"Tôi không uống, lấy đi."

Bởi vì Lê Hiểu Mạn vẫn nhìn về phía cửa phòng ngủ, vì vậy không chú ý tới Lý Tuyết bưng canh gà ác an thai bổ máu đưa tới bên cạnh cô, cô vừa nói vừa quơ cánh tay mảnh khảnh theo bản năng.

"A…"

Bởi vì cô vung tay lên, nên bát canh gà ác an thai bổ máu mà Lý Tuyết đang bưng trong tay bị đánh đổ, bát canh canh gà ác an thai bổ máu nóng hổi đổ trúng vào trên hai tay và hai chân của cô ta.

Nghe thấy tiếng thét chói tai của Lý Tuyết, Lê Hiểu Mạn lập tức thu hồi tầm mắt lại, nhìn về phía Lý Tuyết.

Lúc này, Lý Tuyết đang nhíu chặt mày lại, biểu tình thống khổ, bát canh gà ác an thai bổ máu bị đánh đổ hất trúng tay chân của cô ta, bởi vì canh gà ác còn rất nóng, vì vậy, hai tay cô ta đã bị nóng đỏ.

Thấy vậy, Lê Hiểu Mạn đứng lên, cô áy náy nhìn cô ta nói: "Thật xin lỗi, tôi không cố ý, để tôi xem tay cô nào."

Sau đó, cô muốn nhìn tay của Lý Tuyết, Lý Tuyết thấy vậy, cô ta liên tục lui về phía sau, tràn đầy áy náy nói: "Thiếu phu nhân, không… Không liên quan đến cô, là do tôi hậu đậu."

Lê Hiểu Mạn áy náy nhìn cô ta, rồi cô lại nhìn về phía quản gia: "Chú Thành, phiền chú đưa cô ấy đi khám bác sỹ."

Lý Tuyết nghe thấy vậy, cô ta ngượng ngùng nhìn Lê Hiểu Mạn rồi nói liên tục: "Thiếu phu nhân, không cần, không cần đi khám bác sỹ đâu, tôi thật sự không sao, tôi tự bôi thuốc là được rồi."

Lê Hiểu Mạn thấy cô ta nhíu chặt mày lại, cô lại liếc nhìn đôi tay đã nóng đỏ của cô ta, cô cau mày nói: "Chú Thành, phiền chú."

Quản gia nhìn về phía Lý Tuyết, rồi ông khẽ gật đầu với Lê Hiểu Mạn: "Thiếu phu nhân không cần lo lắng, tôi sẽ đưa cô ấy đi bệnh viện ngay lập tức."

Chú Thành vừa mới đưa Lý Tuyết rời khỏi phòng ngủ, thì Long Tư Hạo nghe nói cô tuyệt thực đang rảo bước đi vào.

Thấy Long Tư Hạo, hốc mắt của Lê Hiểu Mạn đỏ lên, cô đứng yên tại chỗ, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuấn mỹ mà hai ngày qua lúc nào cô cũng nghĩ đến nỗi sắp phát điên lên.

Năm nữ giúp việc đứng ở trong phòng ngủ thấy Long Tư Hạo trở lại thì cung kính cúi đầu chào anh rồi tự giác ra khỏi phòng ngủ.

Sau khi Long Tư Hạo rảo bước đi tới trước mặt Lê Hiểu Mạn, anh chăm chú nhìn cô.

Thấy cô nhìn chằm chằm vào anh trong giây lát, anh đột nhiên nghiêng người, đưa tay ra nâng cằm cô lên, dịu dàng nhìn cô, cong môi cười nói: "Tại sao cứ nhìn chằm chằm vào anh như vậy? Có phải cảm thấy anh đẹp trai hơn so với mấy ngày trước hay không?"

Gương mặt quen thuộc, ánh mắt dịu dàng, giọng nói dịu dàng, nụ cười dịu dàng, khiến Lê Hiểu Mạn không kềm chế được nước mắt mà lập tức dâng trào nước mắt.

"Là rất tuấn tú, đẹp trai đến nỗi cả người lẫn thần đều phẫn nộ, đẹp trai đến nỗi trời đất đều thất sắc."

Dứt lời, cô liền nhào vào trong ngực Long Tư Hạo, cô vòng hai tay qua ôm chặt lấy anh: "Tư Hạo, em sai rồi, em không nên không đợi anh trở lại, không nên không nói với anh một tiếng đã đi đến nghĩa trang An Thái, không nên để Hoắc Vân Hy đi cùng em đến nhà cậu, không nên đứng cạnh anh ta, không nên nói chuyện với anh ta, không nên để anh xuất hiện ở cạnh em trong vòng ba bước, anh đừng giận em nữa được không? Đừng không trở lại nữa."

!!

516. Chương 516: Một Ngày, Bồi Thường Mười Lần (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo nhìn Lê Hiểu Mạn đang không ngừng nói xin lỗi ở trong ngực mình, đôi mắt anh thoáng áy náy, đau lòng ôm chặt lấy cô.

Thật ra thì, hôm đó anh cũng không thật sự giận cô, anh chỉ mượn sự kiện đó để rời đi, chỉ có như vậy mới không khiến cô hoài nghi.

Hai ngày nay, anh đều đi làm kiểm tra, nên không phải là cố ý không trở lại.

Bây giờ anh không dám ở cùng cô quá lâu, anh sợ cô sẽ nhận ra được sự khác thường trong thân thể của anh, anh không muốn cô lo lắng.

Ngày hôm đó, cô tự mình xuống bếp làm cho anh một bàn thức ăn, chờ anh trở lại suốt một đêm, những điều này Chú Thành đều nói cho anh biết, anh đều biết.

Giờ phút này anh cảm thấy rất có lỗi với cô, cô cũng không sai, cô không cần nói xin lỗi với anh, người chân chính cần phải nói xin lỗi chính là anh.

Anh khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, đau lòng áy náy ngưng mắt nhìn cô: "Hiểu Hiểu, em không sai, em không cần phải nói xin lỗi với anh, người nên nói xin lỗi là anh, thật xin lỗi, mấy ngày nay anh đã thờ ơ với em."

Lê Hiểu Mạn hơi kinh ngạc nhìn anh: "Tư Hạo, anh nói xin lỗi em, anh không muốn lời giải thích hoàn mỹ nhất sao?"

Long Tư Hạo ôm cô thật chặc nói: "Hiểu Hiểu, anh không muốn gì cả, anh chỉ cần em thôi."

Nghĩ đến chuyện cô tuyệt thực, anh lại buông lỏng cô ta, nặng nề nhìn cô: "Hiểu Hiểu, sau này không cho phép tuyệt thực nữa, em đói bụng thì không quan trọng, nhưng đừng làm tiểu bảo bối của chúng ta đói bụng."

Lê Hiểu Mạn trợn mắt nhìn anh: "Thiên vị."

Thấy cô nhíu mày, ánh mắt của Long Tư Hạo tràn đầy ý cười nhìn cô: "Làm sao? Ghen à, chê anh quan tâm nhỏ không quan tâm lớn?"

"Em nào dễ giận như vậy?" Lê Hiểu Mạn nhướn mày nhìn về phía anh, nhu mì nói: "Tư Hạo, hai ngày qua anh đã làm gì vậy? Vì sao mà không trở lại? Anh thật sự giận em?"

Long Tư Hạo khẽ gật đầu với cô, môi mỏng khẽ phát ra một âm: "Ừ."

Lê Hiểu Mạn híp mắt lại nhìn anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn viết hai chữ không tin: "Tư Hạo, em muốn nghe nói thật."

"Được!" Long Tư Hạo dịu dàng nhìn cô rồi khẽ đáp lại, sau khi kéo cô ngồi xuống giường, anh khẽ cong môi dưới: "Anh cố ý."

"Anh..." Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, sao người đàn ông 'xấu' này lại xấu như vậy chứ?

Sau đó, cô lại nhào vào trong ngực anh, hai tay mảnh khảnh ôm chặc lấy anh: "Tư Hạo, vậy anh sẽ không cố ý không trở lại nữa chứ?"

Long Tư Hạo hơi cau mày lại, ánh mắt thoáng vẻ phức tạp, nếu như có thể, anh chỉ muốn cả đời này đều sẽ không tách khỏi cô, hận không thể thời thời khắc khắc đều chung một chỗ với cô.

Không nghe thấy tiếng anh trả lời, Lê Hiểu Mạn ngước mắt lên nhìn khuôn mặt của anh, cô khẽ nhíu mày lại: "Tư Hạo, sao vậy?"

"Hiểu Hiểu, nếu như bởi vì một số chuyện mà anh không thể ở bên cạnh em, em sẽ tự chăm sóc tốt cho mình chứ?"

Long Tư Hạo nhìn chằm chằm vào cô, rất sợ sẽ bỏ qua biểu tình nào đó trên khuôn mặt của cô.

"Anh lại phải rời khỏi sao?" đôi mắt của Lê Hiểu Mạn thoáng vẻ mất mát và không nỡ, cô tựa đầu vào trong ngực anh: "Tư Hạo, nếu như anh thật sự có chuyện không thể trở lại, em sẽ chăm sóc tốt cho mình, chờ anh trở lại."

Nghe thấy câu trả lời của cô, Long Tư Hạo vừa lộ vẻ xúc động vui vẻ an lòng nhưng trái tim lại cũng vô cùng đau đớn, đôi mắt anh nhuốm đầy không nỡ và đau đớn.

Anh dò xét hỏi: "Hiểu Hiểu, nếu như có một ngày anh cũng không về được nữa, em sẽ như thế nào?"

Lời của anh đã hù dọa Lê Hiểu Mạn, cô cả kinh trong lòng, sắc mặt dần trở nên trắng bệch, cô lập tức ngẩng đầu lên từ trong ngực anh, kinh ngạc nhìn anh: "Tư Hạo, anh sao vậy? Tại sao anh phải hỏi như vậy? Sao anh biết là mình không về được nữa? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Thấy vẻ mặt của Lê Hiểu Mạn tràn đầy lo âu, Long Tư Hạo cúi đầu xuống hôn lên trên môi cô, anh cưng chiều nhìn cô: "Nha đầu ngốc, không phát sinh bất kỳ chuyện cả, đừng lo lắng quá, anh chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, trên đời này không có bữa tiệc nào không tan, ai rồi cũng sẽ chết."

Anh nói vân đạm phong khinh, Lê Hiểu Mạn lại nghe đến kinh hồn bạt vía.

Cô không cho phép anh nói đến chữ chết, cô đã mất mẹ, cô sợ lại có người thân rời khỏi cô.

Đặc biệt là Long Tư Hạo, nếu như anh rời khỏi cô, cô nhất định sẽ không sống tiếp nữa.

Không có anh, thì cô sống trên cõi đời này còn có ý nghĩa nào nữa.

Cô nghi ngờ mà lại vô cùng lo lắng nhìn anh: "Tư Hạo, rốt cuộc thì anh sao vậy? Tại sao lại đột nhiên nói những lời này? Anh đừng lừa gạt em nữa, được không? Anh nói cho em biết đi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Long Tư Hạo khẽ vuốt ve khuôn mặt lo lắng của cô, anh cưng chiều nhìn cô, cong môi cười: "Nha đầu ngốc, không phải đã bảo em đừng lo lắng rồi sao? Em nhìn em xem, không có chuyện gì mà còn lo lắng như vậy, nếu ngày nào đó anh thật sự có chuyện gì, thì có phải là em sẽ không sống được hay không?"

Lê Hiểu Mạn không chút do dự, kiên định nói: "Đúng vậy!"

Sau đó, cô đưa tay lên cũng vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ của Long Tư Hạo, cô thâm tình nhìn anh: "Tư Hạo, em sẽ không rời bỏ anh, cũng sẽ không để anh rời bỏ em, đời này kiếp này em đều sẽ bên anh sống chết không rời, anh sống thì em sống, anh chết thì em chết, em sẽ không sống một mình ở trên cõi đời này đâu."

Lần này cô dùng sống chết để nói ra tâm tình của mình khiến Long Tư Hạo vô cùng xúc động, nhưng đồng thời cũng lại vô cùng lo lắng, anh rất sợ lỡ như anh xảy ra chuyện gì, thì cô sẽ làm ra hành động ngu xuẩn….

Cô còn trẻ như vậy, sao anh nỡ lòng nhìn cô?

"Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo xúc động nhìn cô, anh cúi đầu xuống hôn lên đôi môi của cô, lưỡi dài tiến quân thần tốc thẳng vào, quấn lấy cái lưỡi đinh hương của cô, dây dưa.

Giống như là muốn đặt trọn tất cả nhớ nhung và đau lòng mấy ngày nay vào trong nụ hôn này, anh hôn vội vàng đi sâu vào.

Lê Hiểu Mạn bị anh hôn hơi không thở nổi, nhưng cô không hy vọng anh dừng lại, cô hy vọng anh hôn sâu hơn, mãnh liệt hơn.

Cô nhiệt tình đáp lại anh, muốn cho anh thực sự cảm nhận được tình yêu cô dành cho anh đã cắm sâu vào tận xương tủy.

517. Chương 517: Một Ngày, Bồi Thường Mười Lần (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong phòng ngủ an tĩnh, chỉ có tiếng hai người hôn nhau cuồng nhiệt, nhiệt độ dần lên cao, hơi thở mập mờ dần lan tràn trong không khí.

Long Tư Hạo ôm lấy cô, nhẹ nhàng đặt cô nằm ở trên giường tròn lớn, anh cúi người, nụ hôn nóng bỏng dọc theo cần cổ thon dài của cô rồi một đường đi thẳng xuống.

Mỗi một nụ hôn nóng bỏng của anh rơi xuống, thân thể của Lê Hiểu Mạn lại sẽ như bị kích thích mà run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên, đôi mắt trong suốt dần bị lớp sương mù động tình bao phủ.

"Tư Hạo…" giọng nói của cô dần khàn khàn, hết sức mê người.

Ánh mắt nóng bỏng của Long Tư Hạo rơi vào trên khuôn mặt kiều mỵ động lòng người, trái tim rung động, không ngừng động tình.

Thời khắc này, anh rất muốn cô, nhưng Hiểu Hiểu của anh đang là phụ nữ có thai, vì vậy anh phải cật lực đè ép ngọn lửa tình trong lòng xuống.

Anh hôn lên đôi môi của cô, rồi ngồi dậy.

Lê Hiểu Mạn thấy anh đột nhiên đứng dậy, cô hơi cau mày, vô cùng đau lòng anh, cô biết anh sợ làm tổn thương tới cô và con của bọn họ.

Thế nhưng anh là đàn ông bình thường, vẫn luôn chịu đựng như vậy thì sẽ rất khổ cực phải không?

Cô cũng ngồi dậy, đau lòng nhìn anh nói: "Tư Hạo, anh…"

Không biết nên nói như thế nào, Lê Hiểu Mạn ngượng ngùng cúi đầu, cô đỏ mặt nói: "Chờ sinh con xong, em sẽ bồi thường cho anh thật tốt."

Thấy cô đỏ mặt, đôi mắt của Long Tư Hạo chếch choáng ý cười, anh duỗi tay ra, ôm cô vào trong ngực, cúi đầu xuống hôn lên trán của cô: "Được, anh sẽ chờ Hiểu Hiểu bồi thường…"

Nói đến đây, anh lại kề sát môi mỏng tới bên tai của cô, trầm khàn nói: "Tốt nhất là một ngày bồi thường mười lần."

Lê Hiểu Mạn đỏ mặt liếc nhìn anh: "Mười lần? Tư Hạo, anh muốn tự tử hả?"

"HA a…" Long Tư Hạo cong môi cười, ôm chặt cô vào lòng: "Yên tâm, anh chỉ biết là càng đánh càng hăng."

Tựa như đã rất lâu rồi không nghe thấy anh nói những lời "Xấu xa " này, hốc mắt của Lê Hiểu Mạn dần ửng đỏ, đôi mắt trong suốt trong suốt của cô tràn đầy ý cười, cô dịu dàng nhìn anh: "Tư Hạo, hôm nay đừng đi đâu cả, ở cùng em, được không?"

Cô rất ít chủ động mở miệng bảo anh ở lại bồi cô, nhưng hôm nay cô thật sự rất muốn rất muốn anh có thể ở lại.

Không có anh ở bên cạnh, với cô, một giây trôi qua dài như một năm.

Thì ra cô cũng sẽ dính người.

Long Tư Hạo thấy cô hiếm khi bảo anh ở lại cùng cô, anh cưng chiều nhìn cô, nói: "Được! Hôm nay anh sẽ không đi đâu cả, phụng bồi em."

Thấy anh đáp ứng, hốc mắt của Lê Hiểu Mạn nóng lên, đôi mắt dần ươn ướt, cô xúc động tựa vào trong ngực anh: "Cám ơn anh, Tư Hạo."

Cả ngày hôm nay, Long Tư Hạo không nuốt lời, đều không đi đâu cả, một mực phụng bồi cô, mỗi khi anh không nhịn được muốn ho khan, anh đều cực lực ép xuống, cũng may là hôm nay thân thể của anh không xuất hiện trạng thái nôn ra máu hay là choáng váng.

Buổi tối, Long Tư Hạo cũng không rời đi, sau khi bồi cô dùng hết bữa tối, anh lại bồi cô đi dạo cho tiêu cơm.

Phụ nữ có thai không thích hợp thức khuya, vì vậy Long Tư Hạo đã bảo cô đi nghỉ từ sớm, cũng bồi ở bên cạnh cô.

Hôm sau!

Ánh mặt trời đầu đông xuyên qua cửa sổ sát đất, lười biếng chiếu vào căn phòng, tăng thêm một phần ấm áp cho phòng ngủ sang trọng.

Trên giường tròn lớn, hai người ngủ hết sức an ổn, ấm áp dễ chịu.

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại di động vang lên, đánh thức hai người vốn đang ngủ an ổn.

Lê Hiểu Mạn tỉnh lại thấy Long Tư Hạo vẫn còn ở bên cạnh cô, ánh mắt của cô tràn đầy ý cười.

"Hiểu Hiểu, chào buổi sáng." Long Tư Hạo dịu dàng nhìn cô, anh hôn lên môi cô, một tay nắm ở eo nhỏ của cô, một tay khác cầm lấy điện thoại di động đang đặt ở đầu giường.

Thấy là Lạc Thụy gọi tới, sau khi kết nối cuộc gọi, anh chỉ nói "Hôm nay tôi không đến công ty, trời sập xuống cũng đừng điện thoại cho tôi!" rồi cúp máy.

Sau khi đặt điện thoại di động xuống, anh nhìn vẻ mặt tươi cười vui vẻ của người phụ nữ trong ngực mình, bởi vì vừa mới tỉnh lại, nên giọng nói trầm thấp êm tai của anh mang theo chút lười biếng và khàn khàn: "Hiểu Hiểu, hôm nay anh cũng không đi đâu cả, cao hứng không?"

Lê Hiểu Mạn mỉm cười gật đầu với anh, cô thâm tình nhìn anh: "Dĩ nhiên là cao hứng."

Dứt lời, cô rướn cổ lên, hôn lên môi anh.

Lúc cô đang muốn dời môi đi, môi mỏng của Long Tư Hạo đã ép thật chặt lên môi cô, khiến nụ hôn này sâu hơn.

Long Tư Hạo vừa hôn cô, vừa đưa tay ra chu du trên người cô.

Bởi vì mang thai, nên thân thể của cô đã đầy đà hơn so với lúc trước, đặc biệt là bộ ngực, nếu so với trước khi mang thai thì đã lớn hơn một size, khiến bàn tay nóng bỏng của anh hơi không nắm được hết.

!!

518. Chương 518: Qủy Dị, Nghe Nhầm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Khi bàn tay xoa xoa vùng bụng lộ ra của cô, đột nhiên bụng cô chấn động.

Cảm giác được máy thai làm cho anh sửng sốt, ngừng lại, hiếm khi mà kinh ngạc mở to mắt, ánh mắt không thôi nhìn cô: "Hiểu Hiểu, cảm giác được không? tiểu Dương Dương của chúng ta, nó động rồi."

Lúc này từ ánh mắt đến khuôn mặt anh đều là sự vui mừng của người làm ba, giống như phát hiện ra bảo bảo là thứ gì đó thật tốt đẹp và hiếu kỳ cho nên cực kỳ kích động.

Tiểu Dương Dương là nhũ danh Lê Hiểu Mạn đặt cho đứa bé nhà bọn họ, là vì năm dương cho nên gọi là tiểu Dương Dương.

Chờ đứa bé ra đời nam gọi là Dương Dương, nữ gọi là Nghiên Nghiên.

Cô thấy Long Tư Hạo vui như đứa bé vừa sợ vừa hiếu kỳ, trong lòng vui sướng không thôi.

Cô cười nhìn anh: "Hớn 4 tháng nó mới bắt đầu động, nhưng mà hơi ít, hai ngày nay có vẻ ầm ĩ."

Máy thai sớm nhất là 4 tháng, nhưng mà ban đầu ít và nhẹ nên khó thấy, sau này càng rõ hơn, bụng sẽ rung động.

Bảo bảo sẽ đấm đá trong bụng, có đôi khi có thể thấy bụng lồi ra, thậm chí có thể nhìn thấy bàn tay bé chống vào bụng mẹ.

Long Tư Hạo nghe nói hai ngày này bảo bảo có vẻ ầm ĩ, anh cúi đầu dán mặt lên bụng cô, giọng nói nhẹ nhàng nói với bảo bảo: "Bảo bối, ba là ba con đây, mẹ con mang thai con rất vất vả, cho nên bảo bối có thể nghịch nhưng không thể nghịch quá nha, nếu con khiến mẹ mệt, sau này ba sẽ không cho con thoải mái đâu."

Lê Hiểu Mạn thấy bảo bảo còn chưa ra đời mà ba ruột bé đã bắt đầu uy hiếp bé, đôi mắt cô đầy ý cười: "Tư Hạo, anh giúp em như vậy, bảo bảo của chúng ta sẽ ghen."

Long Tư Hạo đứng lên, đôi mắt đầy ý cười cưng chiều nhìn cô: "Sẽ không đâ, sau này sẽ không chỉ có anh yêu em mà còn có bảo bảo của chúng ta yêu em."

Hai tay cô ôm cổ anh, giọng nói mềm mại vang lên: "Tư Hạo, cảm ơn anh, có anh, có bảo bảo, em cực kì hạnh phúc."

Cúi đầu xuống, cô nói một câu không hay chút nào: "Tư Hạo, em… em muốn đi toilet."

Sau khi cô mang thai vẫn thường tiểu nhiều liên tục đến giờ, nhất là buổi sáng, cô nhìn anh sau đó xuống giường đi vào phòng tắm.

Long Tư Hạo thấy cô đi vào phòng tắm, anh muốn đứng lên đi xuống giường thì cảm giác mơ hồ đánh úp tới, chống nửa người đứng lên lại không có sức lực nằm trở lại.

Cảm giác lỗ mũi có dòng nước ấm, anh cảm thấy có gì đó không tốt.

Anh dùng tay lau qua, đúng như anh dự đoán, anh lại chảy máu mũi.

Tình huống này bắt đầu thường xuyên rồi, điều này làm cho anh cảm thấ mình kinh hoảng và sợ hãi chưa bao giờ có.

Anh sợ khí độc còn lưu lại trong người anh, anh sợ đột nhiên mình ngã bệnh không có năng lực để yêu cô, không có khả năng bảo vệ cô, không có khả năng chăm sóc cô.

Càng sợ anh không chờ được đến ngày bảo bảo của bọn họ ra đời.

Chưa bao giờ anh buồn lo vô cớ như vậy.

Khi chưa ở cùng một chỗ với Lê Hiểu Mạn, anh chưa bao giờ lo lắng cho sống chết của mình nhưng giờ thì khác rồi.

Hiện tại anh có người anh yêu còn sắp làm ba nữa…

Anh nhớ ngày hôm qua nhắc tới sinh tử với cô, trong lòng càng sợ hãi cô biết anh không khỏe.

Anh chỉ hy vọng cô có thể vui vẻ, không muốn cô vì anh mà lo lắng hao tổn tinh thần, càng không muốn cô vì anh làm chuyện ngốc nghếch, như vậy anh sẽ không yên tâm.

Anh còn nói hôm nay muốn ở cùng cô nhưng thân thể anh lúc nào cũng có thể ngã xuống, anh còn có thể tiếp tục cùng cô sao?

Hạnh phúc quá nhanh đến nỗi anh quên mình không khỏe mạnh rồi.

Thấy Lê Hiểu Mạn vào phòng tắm còn chưa ra ngoài, anh không muốn cô biết chuyện thân thể mình nên hai tay chống giường ngồi dậy.

Trùng hợp là anh vừa xuống giường thì Lê Hiểu Mạn cũng từ trong phòng tắm ra ngoài.

Đôi mắt anh hoảng sợ, sau đó đứng thẳng lưng cố gắng để âm thanh của mình nghe thật bình thường: "Hiểu Hiểu, hiện tại đột nhiên công ty có việc, hôm nay anh không thể ở nhà cùng em được."

Dứt lời anh cố gắng chống đỡ bước nhanh ra cửa.

Nghe anh đột nhiên nói đi công ty, cô nhăn mày đôi mắt đầy mất mác.

Ánh mắt cô nhìn vào di động của anh vẫn đang ở trên giường, cô tiến lên cầm lấy sau đó xoay người chạy theo anh đang ra cửa: "Tư Hạo, cầm lấy, anh quên cầm điện thoại."

Long Tư Hạo chống cửa hơi nghiêng người cũng không quay lại cầm điện thoại.

Lê Hiểu Mạn thấy vậy cầm di động đến bên cạnh anh sau đó đưa cho anh.

Long Tư Hạo đưa tay ra cầm lấy nhưng vẫn không quay đầu nhìn cô, âm thanh trầm thấp: "Hiểu Hiểu, đêm nay có lẽ anh không về, em ngủ sớm đi, chăm sóc bản thân cho tốt."

Dứt lời anh không quay đầu lại liền đi để cho Lê Hiểu Mạn cảm nhận được sự lạnh lùng của anh nhưng thật ra anh không dám quay đầu, anh sợ cô nhìn thấy khuôn mặt không chút máu của anh còn máu mũi dính trên mặt nữa.

Anh sợ cô sẽ lo lắng.

Lê Hiểu Mạn đứng tại ngưỡng cửa, mãi đến khi bóng lưng Long Tư Hạo hoàn toàn biến mất trước mặt cô, cô vẫn không nhúc nhích.

Vừa nói không đi công ty muốn ở lại cùng cô đột nhiên lại tới công ty, thật khiến cô khó hiểu, trong mắt đầy sự mất mác.

Tư Hạo…

Tuy anh nói là đi công ty nhưng mà trong lòng cô có cảm giác đột nhiên anh rời đi không đơn giản như vậy.

Lúc cô đang xoay người muốn về phòng thì sau lưng nghe được âm thanh của nữ giúp việc.

"Thiếu phu nhân, bữa sáng chuẩn bị tốt rồi."

Nghe tiếng, Lê Hiểu Mạn xoay người qua, thấy người sau lưng cô là Lý Tuyết.

Nghĩ đến ngày hôm qua Lý Tuyết vì cô không cẩn thận mà bị bỏng tay, cô cảm thấy áy náy, đôi mắt nhìn qua mu bàn tay cô ta: "Tay cô sao rồi?"

"Cảm ơn thiếu phu nhân quan tâm, bác sĩ nói đã tốt hơn nhiều rồi."

Lý Tuyết cười nhìn Lê Hiểu Mạn nói xong, tiện thể tới đỡ nàng: "Thiếu phu nhân, tôi đỡ cô đi xuống ăn bữa sáng đi!"

Nhìn Lý Tuyết, tuy Lê Hiểu Mạn áy náy với cô ta nhưng trước kia cô ta và Trần Lan nói một vài lời hãm hại cô, thái độ lạnh nhạt với cô.

"Không cần, một hồi nữa tôi tự mình xuống."

Dứt lời, cô quay về phòng ngủ, thay quần áo xong mới xuống lầu.

Vì Bảo Bảo khỏe mạnh lớn dần, ngoại trừ hôm qua cô cố ý tuyệt thực ra thì mỗi ngày cô đều đúng hạn ăn cơm.

519. Chương 519: Qủy Dị, Nghe Nhầm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ăn bữa sáng xong Lê Hiểu Mạn không về phòng ngủ mà để quản gia chuyển ghế ra vườn hoa bên ngoài biệt thự.

Lê Hiểu Mạn ngồi trên ghế dựa tắm nắng, lòng lại vô cùng mất mác.

Trước kia không phải là người hay dính người cũng không phải là người luôn cần người ở bên cạnh.

Nhưng gần đây cô đột nhiên trở nên dính người, Long Tư Hạo không ở đây, cô nhớ anh muốn chết.

Lý Tuyết đứng bên cạnh nhìn thấy cô nhắm mắt cho rằng cô mệt nhọc liền nhỏ giọng nói: "Thiếu phu nhân, hiện tại đã bắt đầu mùa đông, bên ngoài trời lạnh, nếu là mệt nhọc, để tôi đỡ cô về phòng ngủ đi ngủ."

Lê Hiểu Mạn vẫn nhắm mắt như cũ, đôi môi mấp máy: "Không cần, tôi muốn phơi nắng một hồi."

Long Tư Hạo không ở đây, thật sự cô rất sợ ở lại một mình trong phòng ngủ rộng lớn kia.

Căn phòng ngủ lớn như thế cô sẽ cảm thấy cô đơn, càng thâm mất mác.

Lý Tuyết thấy cô mất mác nên thăm dò: "Thiếu phu nhân, có phải cô có tâm sự gì hay không? Cô đang mang thai, tâm tình không tốt sẽ ảnh hưởng tới đứa bé."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn mở mắt ra thấy Lý Tuyết thân thiết nhìn cô.

Cô nheo mắt muốn nói gì đó, Lý Tuyết liền hỏi: "Có phải thiếu phu nhân nhớ người nhà không? Nếu cô nhớ ngườin hà vì sao không đón ba mẹ cô tới đây?"

'ba mẹ' trong miệng cô ta khiến Lê Hiểu Mạn nhăn mày, cô có ba lại không bằng không có, mà mẹ lại chết không rõ ràng.

Long Tư Hạo đột nhiên rời đi làm tâm tình cô đã xuống thấp, lúc này nhớ tới cái chết của mẹ, tâm tình cả cô càng tệ hơn.

Phụ nữ có thể thường gặp chứng u buồn, cô cảm thấy cứ thế thì cô sẽ mắc chứng uất ức mất.

Cô ở trong vườn hoa chừng 30ph mới ngồi dậy, không để ý đến Lý Tuyết mà rời đi.

"Thiếu phu nhân…"

Lý Tuyết thấy thế, đuổi kịp tiến đến đỡ cô nhưng Lê Hiểu Mạn không để cho cô ta đỡ.

"Tôi mệt rồi, muốn về phòng ngủ một hồi, tôi chưa tỉnh thì đừng gọi ăn trưa." Nhìn Lý Tuyết nói xong, cô từ từ về phòng ngủ.

Nằm trên chiếc giường lớn xa hoa, cô mơ màng ngủ mất nhưng lại nghe thấy có âm thanh quen thuộc đang gọi cô: "Mạn Mạn…"

Âm thanh quen thuộc, dịu dàng như thế là của Lê Tố Phương.

"Mạn Mạn…Mạn Mạn…"

"Mẹ…"

Đột nhiên cô mở mắt ra đã thấy căn phòng xa hoa mà không có gì cả.

"Mạn Mạn…"

Lại là am thanh quen thuộc, vẫn là giọng của mẹ, ngồi trên giường tròn lớn, Lê Hiểu Mạn run lên lập tức ngồi dậy.

Cô nhìn xung quanh căn phòng, trong lòng vừa bi thương vừa cảm thấy quỷ dị.

Tiếng 'Mạn Mạn' cực kì rõ ràng, hơn cô cô cực kì quen thuộc là giọng mẹ cô, hình như phát ra bên cạnh cô.

Nhưng mẹ cô đã chết sao có thể gọi cô đây?

Lại có âm thanh quen thuộc vang lên, vẫn là giọng của Lê Tố Phương, Lê Hiểu Mạn ngồi trên giường lớn nghe xong cả người run lên lập tức ngồi dậy.

Cô nhìn căn phòng nhưng đột nhiên cảm thấy cả đầu choáng váng vô lực, sao cô nghe được giọng của mẹ đây?

Nhưng mẹ đã mất thì sao có thể gọi cô?

Cô nhăn mày chống trán, đột nhiên mơ hồ nghe thấy giọng của mẹ.

Chẳng lẽ cô gặp chuyện uất ức nên mới nghe nhầm hả?

Cô nằm xuống giường, kéo chăn lên lại nhắm mắt.

"Mạn Mạn…"

Trong mơ, cô lại nghe thấy âm thanh quen thuộc của Lê Tố Phương.

Đầu cô càng ngày càng nặng nề, mí mắt nặng nề, cô chẳng muốn mở mắt ra mà âm thanh quen thuộc kia cứ vài phút lại truyền vào tai cô.

Âm thanh của Lê Tố Phương làm cho cô cảm thấy bi thương, càng nghe càng đau lòng.

Cô không biết vì sao nghe được giọng của mẹ, có lẽ là do cô quá nhớ mẹ nên cô mới nghe nhầm.

Từ lúc cô nằm xuống mơ màng ngủ đi, Lê Tố Phương dịu dàng truyền vào tai cô.

Mà cô vẫn gặp ác mộng, vẫn ngủ không yên.

Không biết có phải bên tai vẫn vang lên giọng của Lê Tố Phương mà trong mơ cô cũng gặp bà.

Không ngừng mơ đến cảnh bà chết, mơ bà thất vọng chất vấn cô.

Cô mơ Lê Tố Phương chất vấn cô vì sao giấu chuyện đứa bé của cô.

Chất vấn cô vì sao không bỏ đi dứa bé, vì sao không báo thù cho bà.

Ở trong mộng, cô khóc nức nở: "Mẹ, thực xin lỗi! Con không bỏ đứa con của con và Tư Hạo, cũng không tách khỏi anh ấy, con thương anh ấy, mong mẹ chúc phúc cho chúng con."

520. Chương 520: Anh Là Tất Cả Của Em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Mẹ, mẹ đừng tức giận, mẹ… mẹ… thật xin lỗi…"

…

Lê Hiểu Mạn mơ mơ màng màng ngủ cả ngày, còn nóng sốt, một mực nói mê sảng, Long Tư Hạo vốn có thể sẽ không về nghe quản gia nói Lê Hiểu Mạn bị bệnh, anh ở bệnh viện làm kiểm tra xong không đợi kết quả, lập tức chạy về.

Lúc anh về tới trời đã tối, anh ngồi bên cạnh Lê Hiểu Mạn.

Thấy cô nhíu chặt mày, khóe mắt ướt át, biểu tình bi thương, ở trong mộng một lần lại một lần vừa nói xin lỗi vừa kêu mẹ, lòng anh quặn đau.

Anh biết cái chết của mẹ cô Lê Tố Phương mang lại cho cô đả kích rất lớn, anh vẫn luôn điều tra cái chết của Lê Tố Phương, nhưng không có kết quả.

Giống như có người ở trong bóng tới quấy rối, tận lực không để cho anh điều tra ra rốt cuộc là ai giết Lê Tố Phương.

"Hiểu Hiểu…" Anh nhìn Lê Hiểu Mạn ngủ vô cùng không yên ổn, mắt đầy đau lòng.

Đưa tay ra, anh đang muốn lấy miếng hạ sốt dán trên trán cô, đột nhiên cổ họng ngứa ngáy, anh vội vàng rút tay về, quay người, dùng quả đấm đè môi, khẽ ho hai tiếng.

Lê Hiểu Mạn vì mang thai, bị cảm nóng sốt không thể tùy ý dùng thuốc, nên buổi chiều quản gia gọi bác sĩ tới kiểm tra, dán miếng hạ sốt lên cho cô.

Nhưng miếng dán hạ sốt không hiểu quả lắm, đến tối vẫn không hạ sốt.

Sờ miếng hạ sốt vốn lạnh cũng vì trán cô quá nóng mà nóng theo, anh nhíu mày, thay miếng hạ sốt, lại dùng giặt khăn bằng nước ấm lau cho cô.

Kéo dài hơn một giờ, cô mới hạ sốt, nhiệt độ cơ thể mới từ từ hạ xuống.

Mặc dù hạ sốt, nhưng cô vẫn ngủ không yên, có lúc còn thương tâm khóc lên.

Long Tư Hạo nắm chặt tay cô, ánh mắt lo lắng nhìn cô, không rời đi một chớp mắt.

Đến sau nửa đêm, anh bắt đầu ho khan nhiều hơn, thỉnh thoảng sẽ ho ra tiếng, không khỏi ồn ào đến Lê Hiểu Mạn, anh thay miếng hạ sốt cho cô, liền đứng dậy đi qua thư phòng gần phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, anh mới trở lại phòng ngủ, ngồi bên người Lê Hiểu Mạn, nắm chặt tay cô, ngưng mắt nhìn cô.

Mặc dù ngủ một ngày một đêm, nhưng cô vẫn sốt, lại nói mớ khóc thút thít, khi tỉnh lại cô liền cảm thấy hơi mệt, toàn thân vô lực.

Long Tư Hạo thấy cô tỉnh lại, trong mắt thoáng qua tia mừng rỡ, thấp giọng kêu: "Hiểu Hiểu…"

Mở mắt ra liền nhìn thấy Long Tư Hạo, Lê Hiểu Mạn kinh ngạc, cũng rất vui.

"Tư… Tư Hạo…"

Cô ngồi dậy, Long Tư Hạo lập tức đưa tay đỡ cô, nhét gối vào sau lưng cô để cô dựa vào.

Anh nắm chặt hai tay cô, ánh mắt lo lắng nhìn cô: "Hiểu Hiểu, em muốn anh lo lắng đến chết sao?"

Thấy anh lo lắng, Lê Hiểu Mạn áy náy: "Tư Hạo, thật xin lỗi, em sẽ không làm anh lo lắng nữa."

Long Tư Hạo đưa tay khẽ vuốt trán cô, ánh mắt ôn nhu nhìn cô: "Còn khó chịu chỗ nào không?"

Lê Hiểu Mạn khẽ lắc đầu, cười nhìn anh: "Nhìn thấy anh chỗ nào cũng rất thoải mái."

"Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo xúc động nhìn cô, nhưng trong lòng quặn đau, vì anh không thể ở bên cô mỗi ngày như trước kia.

"Muốn ăn cái gì? Anh đi làm cho em."

"Em vẫn chưa đói, em muốn dậy." Lê Hiểu Mạn nhìn anh nói xong, chuẩn bị xuống giường.

Long Tư Hạo không ngăn cản cô, đưa tay đỡ cô xuống giường.

Anh vốn muốn vào phòng tắm cùng cô, nhưng anh cảm thấy khó chịu, không đi vào.

Anh đứng chờ cô bên ngoài, ánh mắt nổi lên đau lòng và áy náy, anh rất muốn đi vào giúp cô, nhưng anh lại sợ đột nhiên ngã xuống trước mặt cô.

Anh muốn cho cô hạnh phúc và vui vẻ, anh không muốn mang đến lo lắng cho cô.

Điện thoại anh đột nhiên vang lên, kéo suy nghĩ anh trở lại.

Thấy là Lạc Thụy gọi tới, anh mới nhận.

"Tổng giám đốc…" Thanh âm Lạc Thụy nặng nề hiếm có, anh ta kêu một tiếng "Tổng giám đốc", liền dừng lại không nói lời nào.

Nghe ra giọng anh ta không đúng, giống như có chuyện rất quan trọng xảy ra, Long Tư Hạo nheo mắt, trầm giọng hỏi: "Thế nào?"

"Có kết quả kiểm tra rồi, Tổng giám đốc, anh phải chuẩn bị tâm tư cho tốt." Giọng Lạc Thụy vẫn nặng nề như cũ, hơn nữa nói thận trọng.

Nghe có kết quả kiểm tra, trong lòng Long Tư Hạo giống như đột nhiên bị một tảng đá lớn đè lên, anh không thở nổi.

Anh sợ nghe kết quả.

Anh quan tâm không phải sống chết của anh, chẳng qua là sợ anh không thể ở bên Lê Hiểu Mạn cả đời.

Bàn tay anh cầm điện thoại căng thẳng, vẻ mặt thâm thúy, làm người ta nghĩ không ra, ánh mắt bình thản, không chút gợn sóng, bình tĩnh hỏi: "Kết quả là gì?"

"Ừm…" Lạc Thụy trong điện thoại hết sức do dự, ấp a ấp úng nói: "Ừm… Thời kỳ cuối, Tổng giám đốc, anh cần phải nhanh chóng tiếp nhận chữa trị, nếu không…"

Long Tư Hạo không đợi anh ta nói xong, trầm giọng hỏi: "Cái gì thời kỳ cuối?"

"Ung thư thời kỳ cuối."

Năm chữ ngắn gọn giống như tuyên án tử hình Long Tư Hạo, nghe được năm chữ này, ánh mắt anh khựng lại, thâm thúy trên khuôn mặt tuấn mỹ bị nồng đậm phức tạp và bi ai thay thế, điện thoại trong tay nhất thời tuột xuống.

"Ba" một tiếng, lòng anh tựa như cũng vỡ vụn theo.

Ung thư thời kỳ cuối, ung thư thời kỳ cuối…

Bên tai anh còn vang năm chữ này của Lạc Thụy.

521. Chương 521: Anh Là Tất Cả Của Em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mắt anh đỏ thẫm, khóe môi thê lương nhếch lên, thì ra muốn chia rẽ anh và Lê Hiểu Mạn, không chỉ là người, còn có ông trời…

Ung thư thời kỳ cuối, anh còn có cơ hội cùng Lê Hiểu Mạn bạc đầu giai lão sao? Còn có thể cùng nhau nhìn đứa nhỏ của bọn họ lớn lên sao?

Anh muốn ở bên cô tại sao khó khăn như vậy?

Lê Hiểu Mạn rửa mặt xong đi ra thấy anh đứng ở cửa phòng tắm, nhưng điện thoại rớt dưới đất, hai mắt đỏ thẫm dọa người, trên mặt là bi thương và thống hận chưa từng có…

Nhìn anh đứng tại chỗ bất động giống như bị lấy hồn đi, Lê Hiểu Mạn lo lắng: "Tư…"

Cô đang muốn lên tiếng, Long Tư Hạo bất chợt kéo cô vào trong ngực, siết chặt hai cánh tay, ôm thật chặt.

Lê Hiểu Mạn ngẩn ra, cô ngước mắt nhìn anh, còn chưa kịp hỏi sao thế, môi mỏng anh chợt vội vàng hôn lên môi cô.

Đến khi cô sắp sặc, anh mới rời khỏi môi cô.

Nhìn môi cô bị hôn sưng đỏ, ánh mắt Long Tư Hạo sâu thẳm mang theo mê luyến và quyến luyến cùng với đau lòng nhìn cô.

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo nhìn cô chằm chằm, cô cau mày, lo lắng hỏi: "Tư Hạo, anh sao thế? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh nhìn em?"

Long Tư Hạo cúi đầu xuống, trán kề trán cô, ngưng mắt nhìn cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn: "Hiểu Hiểu, nếu như có một ngày anh rời xa em, em có thể sống thật tốt được không?"

Nghe lời anh, đáy lòng Lê Hiểu Mạn lạnh lẽo, vô hình hoảng sợ.

Bầu không khí lúc này trở nên khác thường, khiến người ta vô cùng kiềm nén.

Cô ngược mắt nhìn Long Tư Hạo biểu tình thâm thúy, khẽ cắn môi dưới: "Tư Hạo, em không biết xảy ra chuyện gì, nhưng anh hãy nghe cho kỹ, nếu anh dám rời xa em, em nhất định sẽ không sống tốt, nếu như anh không sợ chết, em chết trước cho anh xem."

Nhìn Lê Hiểu Mạn vẻ mặt kiên định, trên mặt Long Tư Hạo vẫn duy trì thâm thúy, nhưng đáy lòng anh lo lắng không thôi, anh lo nhất chính là nếu như anh rời xa cô, cô sẽ không có cuộc sống tốt.

Anh khẽ vuốt mặt cô, ánh mắt trầm trầm nhìn cô: "Anh đến công ty, chăm sóc kỹ mình."

Dứt lời, anh từ từ buông cô ra, ánh mắt phức tạp nhìn cô, môi mỏng khẽ nhấp: "Hiểu Hiểu, nhất định phải chăm sóc mình kỹ lưỡng."

Giọng nói anh lộ ra tia kỳ quái, Lê Hiểu Mạn rất không thích giọng anh như vậy.

Anh hoàn toàn buông cô ra, xoay người đi ra ngoài.

Thấy vậy, lòng Lê Hiểu Mạn hoảng hốt, lập tức kêu anh lại.

"Tư Hạo…"

Nghe thanh âm sau lưng, Long Tư Hạo dừng chân.

Lê Hiểu Mạn thấy anh dừng lại, tiến lên ôm lấy anh từ sau lưng.

Hốc mắt cô ửng đỏ, giọng nghẹn ngào: "Tư Hạo, anh nói cho em, anh nói cho em rốt cuộc xảy ra chuyện gì có được không? Tại sao anh luôn nói những lời kỳ quái? Có phải anh gặp nguy hiểm gì hay không? Hay là anh…"

Long Tư Hạo xoay người, thấy mắt cô ửng đỏ, anh đau lòng ôm chặt cô: "Hiểu Hiểu, đừng đoán mò, tính cách anh thế nào em còn không biết sao? Anh cố ý làm em khẩn trương một chút mà thôi, vì nhìn em khẩn trương, anh sẽ rất có cảm giác thành tựu."

Lê Hiểu Mạn ngước mắt nhìn anh ôn nhu cưng chiều, nước mắt lập tức trào ra: "Tư Hạo, anh đừng rời xa em, bất luận xảy ra chuyện gì cũng đừng rời xa em có được không? Em đã không thể không có anh, anh là toàn bộ sinh mạng của em, nếu anh rời đi, thì chẳng khác nào lấy sinh mạng em đi, cho dù em còn sống cũng chỉ là cái xác biết đi mà thôi."

Thấy cô khóc, tim Long Tư Hạo đau đến nhỏ máu, anh ôm chặt cô, hốc mắt cũng ươn ướt, anh tận lực làm cho giọng mình nghe rất bình thường: "Được, anh không rời xa em, anh yêu em như vậy, sao có thể rời xa em? Anh mất không ít lòng, mất không ít lực, thật vất vã mới đuổi em tới tay, anh làm thế nào cũng phải bắt em phục vụ anh cả đời mới buông tay."

Dứt lời, ánh mắt anh cưng chiều nhìn cô, đưa tay lau nước mắt cho cô: "Được rồi, nha đầu ngốc, đừng khóc, hôm nay anh không đi đâu, ở bên em."

Lê Hiểu Mạn ôm chặt anh, hơi cau mày: "Tư Hạo, có phải em quá dính người không?"

Long Tư Hạo cong môi cười: "Điều này chứng minh em rất yêu anh, không thể rời xa anh, anh cùng em đi xuống ăn sáng."

"Ừ." Lê Hiểu Mạn nhìn Long Tư Hạo, nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng suy nghĩ, nếu anh không chịu nói, cô đi hỏi Lạc Thụy.

Long Tư Hạo không nuốt lời, ở bên cô một ngày, nhưng ngày thứ hai, lúc Lê Hiểu Mạn thức dậy, anh không có ở bên cạnh cô.

Cô gọi cho Lạc Thụy, Lạc Thụy nói Long Tư Hạo rất tốt, tốt không thể tốt hơn, chẳng qua là công ty quá bận rộn, không thể nào ở bên cạnh cô mỗi ngày, xin cô thông cảm một chút, đàn ông bận rộn là bình thường.

Không tin lời Lạc Thụy, sau đó cô lại gọi cho Lăng Hàn Dạ, kết quả Lăng Hàn Dạ giải thích không khác mấy so với Lạc Thụy, đều nói không có chuyện gì, chỉ là công ty quá bận rộn.

Sau đó cô còn gọi cho Tô Dịch, kết quả cũng giải thích không khác gì.

Bọn họ giải thích càng nhất trí, cô càng cảm thấy khả nghi.

522. Chương 522: Chảy Máu, Sắp Sinh (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau này Long Tư Hạo ba ngày về một lần, có đôi khi một tuần về một lần, càng về sau, số lần anh trở về càng ít, thời gian xa nhau càng lâu.

Điều duy nhất khiến cô yên tâm là cách hai ngày anh sẽ gọi cho cô một lần, mỗi đêm sẽ nhắn tin nói cô ngủ sớm.

Mỗi ngày cô đều sống trong nhớ nhung anh, mà mỗi lần anh trở về đều ở lại không lâu.

Có lúc cô cảm thấy cô giống như vai nữ chính trong truyện cổ tích, vương tử của cô chỉ có thể xuất hiện buổi tối, ban ngày không gặp người.

Đảo mắt đã qua hơn ba tháng, bụng cô lớn như một trái banh, đã sớm lập xuân, ngày vẫn còn rất lạnh, hôm nay còn có tuyết rơi.

Cô lúc này đã mang thai xấp xỉ chín tháng, mặc quần áo thật dày, đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng ngủ, không chớp mắt nhìn bông tuyết tung bay ngoài cửa sổ, cho dù trong phòng ấm áp, trong lòng cô vẫn lạnh.

Khi không có Long Tư Hạo ở bên cạnh, cô ít nói, mỗi ngày trừ ăn cơm đúng giá ra, chính là đứng trước cửa sổ sát đất này, nhìn con đường dưới lầu khi nào Long Tư Hạo sẽ về, nhưng nhìn gần một tháng, bóng người quen thuộc vẫn không xuất hiện trong tầm mắt cô.

Mắt cô dần mờ mịt, ánh mắt trong suốt nổi lên tầng hơi nước, hai tay mảnh khảnh nắm thật chặt, trong lòng vô cùng mất mác.

Tư Hạo, rốt cuộc anh đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh phải gạt em? Tại sao chỉ gọi cho em, nhắn tin cho em mà không gặp em?

Nước mắt cuối cùng không nhịn được, một giọt một giọt rơi xuống, cô chống tay lên cửa sổ, nhíu mày, biểu tình trên mặt bi thương mà thất vọng.

Lúc này, cửa phòng ngủ bị đẩy ra, sau lưng cô truyền tới tiếng bước chân.

Nghe tiếng, cô vui mừng, lập tức xoay người: "Tư Hạo…"

"Thiếu phu nhân, là tôi!" Người tiến vào là Lý Tuyết, cô ta thấy Lê Hiểu Mạn kêu Tư Hạo, hơi sửng sốt, mới nhìn cô nói: "Thiếu phu nhân, thiếu gia còn chưa trở lại, đây là trà bưởi mật ong cô muốn."

Lý Tuyết đi tới, đưa trà bưởi mật ong trong tay cho Lê Hiểu Mạn.

Lê Hiểu Mạn nhận lấy trà, đưa bên mép từ từ uống, trong mắt nổi lên nồng đậm mất mác.

Thấy cô uống xong, Lý Tuyết cung kính nói: "Thiếu phu nhân, tôi đi ra ngoài."

Lê Hiểu Mạn chuẩn bị gật đầu, điện thoại của cô trên giường đột nhiên vang lên.

Cho là Long Tư Hạo gọi, cô vội vàng đi tới giường.

Lý Tuyết thấy thế, lo lắng nhìn cô: "Thiếu phu nhân, tôi đi lấy giúp cô, cô cẩn thận, coi chừng ngã."

Dứt lời, Lý Tuyết vội vã đi về phía giường lớn, cầm điện thoại Lê Hiểu Mạn lên.

Sau đó lại vội vàng đi tới Lê Hiểu Mạn, đưa điện thoại cho cô.

"Thiếu phu nhân, điện thoại."

Lê Hiểu Mạn nóng nảy cầm lấy điện thoại, lại thấy gọi tới không phải là Long Tư Hạo, mà là số lạ.

Mất mác trong mắt càng nhiều hơn, ngây người mấy giây, cô mới nhận.

Vừa tiếp thông, trong điện thoại liền truyền tới thanh âm già nua quen thuộc.

"Mạn Mạn… Mau tới nghĩa trang An Thái, mộ mẹ con bị phá, mộ bị người ta đào lên, đã tan nát…"

"Cái gì? Sao có thể?" Lê Hiểu Mạn nghe vậy, vẻ mặt biến đổi.

Là Hoắc Nghiệp Hoằng gọi tới, cô vừa nghe tiếng liền biết, chẳng qua là sao Hoắc Nghiệp Hoằng biết số này của cô?

Dừng mấy giây, cô nhíu mày: "Được, con biết rồi, con lập tức tới."

Cúp điện thoại, sắc mặt Lê Hiểu Mạn ngưng trọng nhìn Lý Tuyết: "Tôi phải lập tức đến nghĩa trang An Thái, nói chú Thành sắp xếp tài xế."

Lý Tuyết thấy sắc mặt Lê Hiểu Mạn ngưng trọng, giống như xảy ra chuyện lớn gì, cô ta không hỏi gì, đáp một tiếng, lập tức chạy ra ngaoì.

Quản gia chú Thành nghe Lý Tuyết nói Lê Hiểu Mạn muốn đi nghĩa trang An Thái, sắp xếp tài xế, bảo Lý Tuyết và hai vệ sĩ đi theo cô.

Chú Thành vốn nghĩ nhiều, sắp xếp mấy vệ sĩ theo, nhưng Lê Hiểu Mạn không muốn có quá nhiều người đi theo cô, nên không cho quá nhiều vệ sĩ đi theo.

Vì tuyết càng rơi càng nhiều, Lê Hiểu Mạn lại mang thai, tài xế lái xe rất chậm.

Lê Hiểu Mạn ngồi đằng sau sốt ruột, nói tài xế lái xe nhanh hơn.

"Thiếu phu nhân, tuyết rơi lớn, đường trợt, chạy nhanh sẽ gặp nguy hiểm."

Tài xế lo lắng nhìn Lê Hiểu Mạn nói, chỉ tăng tốc một chút.

Lý Tuyết ngồi bên cạnh Lê Hiểu Mạn thấy cô đứng ngồi không yên, trên mặt dường như rất sốt ruột, cô ta nhìn cô, nghi ngờ hỏi: "Thiếu phu nhân, cô đến nghĩa trang An Thái làm gì?"

Lê Hiểu Mạn không trả lời Lý Tuyết, nhíu mày, vẫn suy nghĩ lời Hoắc Nghiệp Hoằng nói.

Sao mẹ cô đột nhiên bị người ta phá hư?

Là ai làm vậy?

Nghĩa trang An Thái có nhân viên quản lý, cứ theo lẽ thường, nếu có người phá hư mộ mẹ cô, nhân viên quản lý sẽ ngăn cản.

Nhưng mà rốt cuộc là ai dám làm như vậy?

Mang theo nghi vấn trong lòng, Lê Hiểu Mạn quay đầu nhìn bên ngoài.

Lúc này tuyết rơi tung bay, cả thế giới một màu trắng xóa, tựa như phủ thêm một vỏ bọc màu tuyết trắng.

Nghĩa trang An Thái ở ngoại ô, đại thụ hai bên đường đều phủ thêm màn sương, dọc theo đường đi, cảnh tuyết rất đẹp, chẳng qua cô lúc này căn bản không có tâm tình đi nhìn.

Đột nhiên hình như xe bị đụng cái gì, tài xế thắng gấp, thân thể Lê Hiểu Mạn không khỏi nghiêng về trước, nếu không phải Lý Tuyết bên cạnh kịp thời đỡ cô, bụng cô nhất định sẽ đụng vào ghế trước.

523. Chương 523: Chảy Máu, Sắp Sinh (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

"Thiếu phu nhân, cô thế nào? Không sao chứ?" Lý Tuyết đỡ cô, nhìn cô hỏi.

Ổn định tinh thần, Lê Hiểu Mạn mới nhìn Lý Tuyết, tay vuốt bụng nhô lên: "Lý Tuyết, cảm ơn cô, tôi không sao."

Mặc dù ngoài miệng nói không sao, nhưng vừa rồi cô nghiêng người về trước, bụng suýt chút nữa đụng vào ghế trước, cô bị dọa đến tim cũng sắp nhảy ra ngoài, sắc mặt trắng bệch, trên trán cũng thấm mồ hôi lạnh.

Đến bây giờ tim cô vẫn còn đập loạn.

Đứa bé trong bụng đã sắp chín tháng, thai động vô cùng rõ ràng.

Mỗi ngày cô đều có thể cảm nhận được bé đang đùa vui trong bụng cô.

Giống như bơi lội trong bụng cô, có lúc ở bên trái, có lúc ở bên phải, có lúc đạp bụng cô.

Mặc dù đứa bé còn chưa sinh ra, nhưng cô mỗi ngày bị thai động đã tạo lập tình cảm với bé.

Cho nên cô không hy vọng đứa bé này xảy ra chuyện gì, nếu không, cô nhất định sẽ thống khổ bi thương đến chết.

Thật may Lý Tuyết kịp thời đỡ cô, may là đứa bé ngoan không sao.

Giờ phút này, cô vô cùng cảm kích Lý Tuyết.

Lý Tuyết thấy cô nói cảm ơn mình, cô ta hơi ngượng ngùng: "Thiếu phu nhân, cô quá khách sáo, tôi đỡ cô là nên làm."

"Bất kể thế nào, cảm ơn cô!" Nhìn Lý Tuyết nói xong, Lê Hiểu Mạn nhìn tài xế chưa lái xe đi, nghi ngờ hỏi: "Sao thế?"

Tài xế quay đầu nhìn Lê Hiểu Mạn: "Thiếu phu nhân, cô chờ chút, hình như xe xảy ra vấn đề, tôi đi xem."

Dứt lời, tài xế liền xuống xe.

Vì tuyết lớn, Lê Hiểu Mạn và Lý Tuyết ngồi trong xe chờ.

Chẳng qua đợi hồi lâu, tài xế cũng không trở lại trong xe.

Lê Hiểu Mạn đột nhiên cảm thấy hơi choáng váng, mí mắt cũng ngày càng nặng, không biết tại sao mệt mỏi.

Lý Tuyết ngồi bên cạnh thấy tinh thần cô không tốt, lo lắng hỏi: "Thiếu phu nhân, cô sao thế? Có phải bụng không thoải mái không?"

Lê Hiểu Mạn vịn trán, nhìn Lý Tuyết khẽ lắc đầu: "Tôi không sao, sao tài xế còn chưa quay lại?"

"Đúng vậy! Cũng lâu rồi." Lý Tuyết nhìn ngoài xe, sau đó lại nhìn Lê Hiểu Mạn nói: "Thiếu phu nhân, tôi xuống xe đi xem, bên ngoài tuyết lớn, cô mang thai không thể xuống."

Dứt lời, Lý Tuyết liền xuống xe, đóng cửa lại.

Sau khi Lý Tuyết xuống xe, đầu Lê Hiểu Mạn ngày càng choáng, ánh mắt mê ly, tầm mắt dần mơ hồ.

Một khắc cuối cùng trước khi nhắm mắt, cô thấy có người mở cửa xe.

Cô cố gắng muốn nhìn xem người mở cửa xe là ai, nhưng mí mắt không chống nổi, chưa thấy rõ đã trầm trầm ngủ say.

Dáng vẻ người kia cô hơi quen thuộc, nhưng cảm thấy vô cùng xa lạ, bất luận cô nghĩ thế nào cũng không nhớ nổi là ai.

Lúc Lê Hiểu Mạn tỉnh lại, đau đớn không thôi.

Mà loại đau đớn này giống như cảm giác sắp sinh.

"Ừm… Đau… Bụng đau quá… Thật là đau…"

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, sắc mặt tái nhợt, trên trán cũng thấm mồ hôi, môi run rẩy lẩm nhẩm đau, khi cô ngước mắt nhìn chung quanh, trong mắt cô nổi lên khiếp sợ và nghi ngờ.

Cô rõ ràng đang ở trong xe, trên đường đến nghĩa trang An Thái, vào phòng lúc nào?

Hơn nữa căn phòng này nhìn giống như phòng khách sạn.

Tại sao cô lại ở đây?

Là ai mang cô tới đây?

Lê Hiểu Mạn quan sát căn phòng xa lạ, lúc này mới phát hiện không chỉ cô ở trong phòng, hơn nữa còn nằm trên giường.

Cô còn chưa hiểu rõ xảy ra chuyện gì, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Hoắc Vân Hy mặt đầy vội vã đi vào.

"Mạn Mạn, thì ra em thật sự ở đây. Em không sao chứ?"

Hoắc Vân Hy đi thẳng tới, ngồi xuống bên người Lê Hiểu Mạn, hai mắt lo lắng nhìn cô.

Hoắc Vân Hy?

Chuyện xảy ra quá đột ngột, quá quỷ dị, Lê Hiểu Mạn hoàn toàn không hiểu nổi là xảy ra chuyện gì, mà bụng cô càng đau nhức, cô căn bản không cách nào tỉnh táo suy tính rốt cuộc là chuyện gì.

Bụng đau nhức khó mà chịu được làm sắc mặt Lê Hiểu Mạn tái nhợt, nhíu chặt mày, khuôn mặt nhỏ nhắn chảy mồ hôi như mưa rơi, hai tay siết chặt, móng tay nhọn đâm vào lòng bàn tay.

Đôi môi cô run rẩy, giọng vô lực hỏi: "Hoắc… Hoắc Vân Hy, tôi… tại sao tôi ở đây?"

Hoắc Vân Hy nghi ngờ nhìn cô: "Mạn Mạn, em không biết tại sao em ở đây sao?"

Anh ta vốn ở công ty, nhưng đột nhiên nhận được điện thoại của tiếp tân khách sạn gọi tới, nói cô xảy ra chút chuyện, kêu anh ta tới đón cô, vì chuyện có liên quan đến cô, lúc ấy anh ta không nghĩ gì, lập tức chạy tới.

Anh ta thấy sắc mặt Lê Hiểu Mạn tái nhợt, nhíu chặt mày, người run lẩy bẩy, lo lắng nhìn cô: "Mạn Mạn, em sao thế? Sao sắc mặt kém như vậy?"

Lúc này Lê Hiểu Mạn không có tâm tư và tinh lực đi nghĩ vấn đề khác, môi dưới đã bị cô cắn ra máu, giọng vô lực nói: "Bụng… bụng tôi đau quá… đau quá…"

Nghe cô nói đau bụng, Hoắc Vân Hy đưa tay vén chăn, thấy trên giường có máu, trong lòng anh ta cả kinh, ánh mắt lo lắng nhìn Lê Hiểu Mạn đau đến mồ hôi rơi như mưa, kinh hoảng hỏi: "Mạn Mạn, em… em chảy máu, có phải sắp sinh không?"

Bụng càng ngày càng đau, Lê Hiểu Mạn sắp không chịu nổi, cô đưa tay nắm chặt cánh tay Hoắc Vân Hy: "Tôi… Tôi không biết, còn… còn chưa tới ngày dự tính sinh… Tôi…A… đau quá… A…"

524. Chương 524: Lo Lắng, Anh Phải Về Nước (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy Lê Hiểu Mạn đau đến cực điểm, sắc mặt ngày càng tái nhợt, mắt Hoắc Vân Hy đầy lo lắng và đau lòng: "Mạn Mạn, em nhịn một lát, anh lập tức đưa em đi bệnh viện."

Vì chưa từng làm ba, cũng chưa từng tiếp xúc chuyện liên quan tới phụ nữ sinh con, anh ta cũng không chắc chắn có phải Lê Hiểu Mạn sắp sinh hay không, chỉ thấy cô chảy máu, lại kêu đau bụng, 80% là sắp sinh.

Anh ta khẩn trương và hoảng hốt chưa từng có, đang muốn gọi điện, đột nhiên một đám người tràn vào.

Mà những người này đều cầm máy chụp hình máy quay phim, vừa nhìn liền biết là ký giả.

Hoắc Vân Hy thấy ký giả xông vào, lúc này liền dùng chăn che đầu Lê Hiểu Mạn, không cho ký giả chụp được mặt cô.

Mà Lê Hiểu Mạn dưới chăn đau đớn run lẩy bẩy, trong miệng kêu đau.

"Đau… A… Đau quá…"

Ký giả nghe trong chăn truyền ra tiếng Lê Hiểu Mạn kêu đau, giơ máy chụp hình lên chụp Hoắc Vân Hy.

Rắc rắc… Rắc rắc…

"Hoắc tổng, nghe nói anh và vợ trước của anh nối lại tình xưa, đây có phải là thật không? Trong chăn là vợ trước của anh phải không?"

Một tên ký giả giơ máy chụp hình lên, điên cuồng chụp giường lớn xốc xếch, phát hiện trên chăn có vết máu, trợn to mắt: "Hoắc tổng, vợ trước của anh chảy máu? Có phải sắp sinh không?"

"Đứa bé trong bụng vợ trước anh là của anh phải không?"

"Hoắc tổng, vợ trước của anh mang thai, anh còn không cấm dục…"

"Tất cả im miệng cho tôi!" Lê Hiểu Mạn một mực kêu đau, Hoắc Vân Hy vốn lo lắng và đau lòng, mà đám ký giả không có lương tâm còn không ngừng chụp, không ngừng hỏi, anh ta tức giận rống to, ánh mắt sắc bén nhìn đám ký giả: "Đều cút ra ngoài cho tôi!"

"Hoắc tổng…"

Còn có ký giả muốn hỏi gì, ánh mắt Hoắc Vân Hy lạnh lẽo, rống to: "Cút… Còn không cút, đừng trách tôi không khách sáo, cút ra ngoài…"

Ký giả thấy Hoắc Vân Hy lửa giận ngút trời, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, lúc này mới lui ra ngoài.

Thấy toàn bộ ký giả đều đi ra ngoài, Hoắc Vân Hy mới kéo chăn trên đầu Lê Hiểu Mạn ra.

Hai mắt anh ta đau lòng nhìn cô: "Mạn Mạn, em ráng chịu chút nữa, anh lập tức đưa em đi bệnh viện."

Dứt lời, anh ta lật đật ôm cô chạy ra ngoài.

Ký giả thủ sẵn ở bên ngoài thấy vậy, lại xúm lại, mắt Hoắc Vân Hy đỏ thẫm, rống to: "Cút… Ai dám tới làm trễ nãi tôi đưa Mạn Mạn đi bệnh viện, tôi sẽ cho cả nhà người đó chôn theo."

Ký giả nghe Lê Hiểu Mạn trong ngực anh ta một mực kêu đau, cũng không tiến lên, lập tức nhường đường, giúp gọi xe cấp cứu.

Hoắc Vân Hy ôm Lê Hiểu Mạn ra cửa khách sạn, xe cứu thương đã tới.

Mấy y tá và bác sĩ xuống xe, giúp Hoắc Vân Hy mang Lê Hiểu Mạn lên xe.

Hoắc Vân Hy cũng lên theo, anh ta nắm chặt tay Lê Hiểu Mạn, hai mắt lo lắng không thôi nhìn Lê Hiểu Mạn sắc mặt tái nhợt, một mực kêu đau: "Mạn Mạn, tới bệnh viện ngay…"

Sau đó anh ta ngước mắt nhìn bác sĩ đang tiêm cho Lê Hiểu Mạn, lo lắng hỏi: "Bác sĩ, Mạn Mạn thế nào?"

"Cô ấy đã vỡ nước ối, sắp sinh… Vì sinh sớm, tình hình rất nguy cấp…"

"Tư Hạo… A… Tư Hạo…"

Lê Hiểu Mạn nằm trên giường cao giọng gào thét, rơi nước mắt, mồ hôi lạnh đầm đìa trên mặt.

"Tư Hạo… Tư Hạo…"

Hoắc Vân Hy thấy Lê Hiểu Mạn kêu Long Tư Hạo, trong mắt anh ta thoáng qua nồng đậm mất mác, nắm chặt tay cô, cổ vũ cho cô.

Đến bệnh viện, vì tình hình Lê Hiểu Mạn nguy cấp, lại sinh sớm, lập tức được đẩy vào phòng cấp cứu, còn Hoắc Vân Hy lo lắng chờ ở bên ngoài.

Mặt anh ta đầy lo lắng và đau lòng, bây giờ anh ta đã quên mất đứa bé trong bụng Lê Hiểu Mạn là của Long Tư Hạo, thời khắc này, anh ta chỉ hy vọng Lê Hiểu Mạn và đứa bé đều có thể bình an.

Anh ta đi tới đi lui, cầm lấy điện thoại gọi cho Hoắc Nghiệp Hoằng, lại gọi cho Lê Văn Bác và Lê Chấn Hoa.

Khiến anh ta nghi ngờ là Lê Hiểu Mạn sinh sớm, Long Tư Hạo lại không có ở đây, anh ta không khỏi cảm thấy tức giận.

Mà Long Tư Hạo lúc này đang ở Mỹ, tiếp nhận điều trị.

Vì không muốn Lê Hiểu Mạn lo lắng, anh che giấu chuyện anh bị bệnh.

Mỗi ngày anh đều phải tiếp nhận điều trị hóa chất, di chứng là anh không ăn được, tinh thần vô cùng không tốt, mỗi ngày đều ngủ mê man hết mấy giờ.

Nhưng mỗi ngày chỉ cần anh vừa tỉnh lại, trước tiên là gọi cho chú Thành trong nước, bất kể lúc anh tỉnh lại là ban ngày hay nửa đêm, chưa từng gián đoạn.

Anh muốn biết mỗi ngày Lê Hiểu Mạn đã làm gì, ăn bao nhiêu cơm, tình trạng thân thể thế nào, vân vân…

Chắc chắn Lê Hiểu Mạn bình yên anh mới an tâm.

Anh ở nước Mỹ xa xôi thời thời khắc khắc đều quan tâm cô, nhớ cô.

Cho dù ngủ mê man, anh cũng nhớ cô, nghĩ tới cô, trong mộng một lần lại một lần gọi tên cô.

Nhưng anh biết, anh muốn ở bên cô cả đời, muốn bảo vệ cô, yêu thương cô, cưng chiều cô, anh nhất định phải tiếp nhận chữa trị mỗi ngày.

Anh phải mau khỏe, anh có một thân thể khỏe mạnh mới có tư cách và năng lực yêu cô, thương cô, bảo vệ cô, cho cô cuộc sống hạnh phúc cô mong muốn.

Anh rất sợ nếu anh rời đi, không có ai yêu cô hơn anh.

525. Chương 525: Lo Lắng, Anh Phải Về Nước (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lăng Hàn Dạ ở trong nước trông coi TE giúp anh, sẵn tiện giúp anh gạt Lê Hiểu Mạn.

Vì vậy, tin nhắn mỗi đêm Lê Hiểu Mạn nhận được thật ra đều là Long Tư Hạo soạn trước, Lăng Hàn Dạ gửi thay anh, khi Lê Hiểu Mạn gọi, đương nhiên cũng là Lăng Hàn Dạ nhận thay.

Vì không để cho Lê Hiểu Mạn nghi ngờ, cách hai ngày anh gọi một lần, nhưng mỗi lần nói chuyện đều không vượt qua năm phút.

Giọng Long Tư Hạo Lê Hiểu Mạn nghe được là Long Tư Hạo đã ghi âm trước, nhưng cũng có lúc Lăng Hàn Dạ lợi dụng khả năng bắt chước giọng Long Tư Hạo.

Anh ta ở lại trong nước trấn an Lê Hiểu Mạn giùm Long Tư Hạo, Lăng Dinah, Lạc Thụy đều ở Mỹ bồi Long Tư Hạo chữa trị, còn Tô Dịch mới về nước mấy ngày trước.

Lăng Dinah canh giữ bên giường bệnh anh mỗi ngày, bất luận sáng tối, hầu như là nửa bước không rời.

Lúc này bên Mỹ đã nửa đêm, cô ta vẫn không ngủ, hai mắt sưng đỏ, vì mỗi ngày đều chăm sóc Long Tư Hạo, tinh thần cũng không được tốt lắm.

Hai tay cô ta nắm chặt tay lạnh như băng của Long Tư Hạo, thầm thì: “Anh Tư Hạo, anh nhất định phải mau khỏe lên có được không? Nếu anh dám đi trước một bước, em… em liền thi gian*.”

(*) Thi gian: Cưỡng gian xác chết.

Cô ta vừa dứt lời, Long Tư Hạo nhắm chặt mắt, sắc mặt tái nhợt tiều tụy nằm trên giường bệnh liền mở mắt ra.

"Anh Tư Hạo, anh tỉnh, tốt quá, em cũng biết anh sợ bị em thi gian." Lăng Dinah mặt đầy vui vẻ nhìn Long Tư Hạo tỉnh lại, cúi đầu xuống chuẩn bị hôn Long Tư Hạo, Lạc Thụy đúng lúc đi tới kéo cô ta.

Lăng Dinah mặt đầy không vui nhìn Lạc Thụy kéo cô ta ra, bất mãn chu miệng: "Lạc Thụy đáng chết, anh làm gì? Cho tôi hôn anh Tư Hạo một cái cũng không được sao?"

Bây giờ cô ta vô cùng bất mãn Lạc Thụy, mỗi lần cô ta muốn gần gũi với Long Tư Hạo, anh ta đều ngăn cản cô ta, giống như anh ta là thần bảo vệ của Long Tư Hạo và Lê Hiểu Mạn.

Lạc Thụy nhìn cô ta, câu môi nói: "Lăng Dinah tiểu thư, bản thân cô chính là một vi khuẩn, cô đừng hôn Tổng giám đốc, trong cơ thể Tổng giám đốc vốn có độc khí mới dẫn đến ung thư, cô…"

Long Tư Hạo nằm trên giường bệnh bây giờ rất muốn biết tình hình hôm nay của Lê Hiểu Mạn, không đợi Lạc Thụy nói xong, lạnh lùng ngắt lời anh ta.

"Đưa điện thoại… cho tôi…"

Nghe anh nói tới điện thoại, biểu tình trên mặt Lạc Thụy lập tức trở nên ngưng trọng, anh ta đi tới trước giường bệnh, nhìn Long Tư Hạo tinh thần không tốt lắm, do dự hồi lâu mới lên tiếng: "Tổng giám đốc, anh chuẩn bị tâm lý trước đi, tôi vừa nhận được điện thoại Lăng thiếu gọi tới, Lê… Lê tiểu thư cô ấy…"

"Hiểu Hiểu thế nào?" Thấy vẻ mặt Lạc Thụy không đúng, Long Tư Hạo vội vàng lo lắng hỏi, muốn ngồi dậy.

Lăng Dinah thấy anh vừa nhắc tới Lê Hiểu Mạn liền kích động, cô ta không vui nhíu mày, tiến lên đỡ anh: "Anh Tư Hạo, anh vừa tỉnh lại, nằm một lát không được sao? Lê Hiểu Mạn đó có thể xảy ra chuyện gì, anh lo lắng cái gì?"

Lăng Dinah vừa dứt lời, Lạc Thụy cau mày, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Lê tiểu thư sinh sớm…"

"Cái gì? Hiểu Hiểu… Sinh sớm?" Long Tư Hạo vừa nghe Lạc Thụy nói Lê Hiểu Mạn sinh sớm, liền đẩy Lăng Dinah ra, ngồi dậy.

Sau đó tháo kim, ánh mắt lo lắng nhìn Lạc Thụy: "Lập tức chuẩn bị… về nước."

Lăng Dinah thấy anh tháo kim, lo lắng nhìn anh: "Anh Tư Hạo, sao anh có thể tháo kim? Anh bây giờ không thể rời khỏi bệnh viện, chữa trị của anh không thể gián đoạn."

Lạc Thụy nghe Long Tư Hạo nói muốn lập tức về nước, mày càng nhíu chặt, anh ta cũng biết sau khi Tổng giám đốc biết chuyện này nhất định sẽ không nhẫn nại được.

Nhưng chữa trị của Tổng giám đốc bọn họ không thể gián đoạn, nếu không, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.

Nước Mỹ là một trong các nước có kỹ thuật chữa bệnh ung thư tốt nhất, cho nên bọn họ mới lựa chọn chỗ này.

Nếu về nước, e là…

Hiện tại Long Tư Hạo không có thời gian và tinh lực dư thừa đi lo lắng chuyện khác, anh chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất trở lại bên cạnh Lê Hiểu Mạn, dù làm trễ nãi chữa trị, anh cũng không tiếc.

Anh chỉ cần bảo vệ cô, ở bên cô, nhìn cô bình an.

Khi cô sinh con, nếu anh không ở bên cạnh cô, đây đối với anh mà nói sẽ là tiếc nuối lớn nhất trong đời anh, cũng là chuyện khiến anh tự trách và áy náy cả đời.

Hiểu Hiểu của anh cần anh, anh phải trở về.

Lạc Thụy thấy anh kiên trì muốn lập tức trở về, trong lòng lo lắng chữa trị của anh bị trễ nãi, chuẩn bị lên tiếng, liền thấy bác sĩ Taylor đi vào.

"Bác sĩ Taylor, Tổng giám đốc chúng tôi có chuyện gấp muốn lập tức về nước, chữa trị anh ấy bị gián đoạn không thành vấn đề chứ?" Lạc Thụy đi tới trước mặt bác sĩ Taylor mặc áo blouse, thái độ vô cùng cung kính.

Bác sĩ Taylor là chuyên gia ung thư đứng đầu nước Mỹ, là bác sĩ chính của Long Tư Hạo, vì vậy Lạc Thụy rất cung kính ông, chỉ thiếu xem ông là chúa cứu thế.

526. Chương 526: Bé Con, Trộm Long Tráo Phượng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bác sĩ Taylor rút kim tiêm nhìn Long Tư Hạo, thần sắc có vẻ rất nghiêm trọng: "Long tiên sinh, trong cơ thể anh có độc khí Mustard, tế bào ung thư đang không ngừng khuếch tán, gián đoạn trị liệu đối với anh không có lợi."

Hiện tại Long Tư Hạo âm thầm muốn về nước, cái gì anh cũng không cố được, ánh mắt anh thâm trầm liếc nhìn Taylor, rồi nhìn về phía Lạc Thụy và Dinah: "Các người đi ra ngoài trước."

Lạc Thụy và Dinah nhìn Long Tư Hạo, lại nhìn bác sĩ Taylor, hai người không nói gì đi ra ngoài.

Long Tư Hạo nhìn bọn họ rời khỏi, đôi mắt hẹp dài co rút, ánh mắt sâu thẳm không lường được nhìn Taylor: "Tỷ lệ chữa khỏi bệnh của tôi là bao nhiêu, không cần giấu diếm tôi."

Bác sĩ Taylor nhíu mày: "Tình trạng của Long tiên sinh rất khác, là độc khí Mustard khiến cho các tế bào ung thư biến đổi, bởi vậy hy vọng Long tiên sinh trước tiên có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt, tỷ lệ chữa khỏi của anh…"

…

Long Tư Hạo muốn hỏi rõ bệnh tình, liền lập tức trở về nước, sắp đặt hộ tống anh là bác sĩ đứng đầu chứng bệnh ung thư và đoàn thể chuyên gia chữa bệnh.

Thành phố K trong nước tại bệnh viện phụ sản Thánh Ái.

Lúc này toàn thân Lê Hiểu Mạn toàn là máu nằm trên bàn giải phẫu, ở giữa trán và khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ cô đều thấm một tầng chi chít mồ hôi lạnh.

Phía dưới giống như xé rách rất đau đớn khiến cô không còn khí lực thống khổ kêu lên, ý thức của cô mơ hồ, ngữ khí vô lực gọi: "Tư Hạo… Tư Hạo…"

Hai y tá giúp cô lau mồ hôi trên mặt.

Vẻ mặt của một gã bác sĩ phụ khoa ngưng trọng nhìn thấy cô dường như không còn ý thức, la lớn: "Lê tiểu thư… dùng sức, hít sâu, dùng sức, nước ối của cô đã vỡ, nếu không dùng sức sinh đứa bé ra, đứa bé hít thở không thông sẽ chết…"

Nghe được lời bác sĩ nói nếu đứa bé hít thở không thông sẽ chết, ý thức của Lê Hiểu Mạn dần dần thanh tỉnh không ít, cô không thể để cho đứa bé này mất, tuyệt đối không thể.

Đây là đứa con đầu tiên của cô và Long Tư Hạo

Cô vẫn nhớ rõ, Long Tư Hạo hy vọng trước ba mươi tuổi có thể thăng chức được làm ba.

Anh thực sự chờ đợi đứa bé đến, so với cô càng mong chờ hơn.

Cô tuyệt đối không thể để đứa bé xảy ra chuyện gì, nếu không, Long Tư Hạo sẽ bị thương tâm đau lòng mà chết…

Cho dù liều mạng, cô cũng muốn bảo vệ đứa bé.

Hàm răng cô cắn chặt môi dưới, hai tay mảnh khảnh nắm chặt lại, dùng sức hít sâu, lại bật hơi.

"A…."

Thử vài lần, đứa bé cũng không sinh ra, chính cô cũng không còn sức lực.

Con ngươi trong suốt của cô bị nước mắt làm mờ nhạt, ánh mắt cô bất lực vẻ mặt ngưng trọng nhìn bác sĩ, ngữ khí vô lực nói: "Tôi… tôi không có hơi sức… phẫu… phẫu thuật… vô luận như thế nào, cũng… Phải giữ được… đứa bé của tôi là Tư Hạo…"

"Lê tiểu thư, cô kiên cường một chút, cô đã là mẹ, vì con của cô, cô phải cố gắng, cô ngàn vạn lần không thể bỏ cuộc, cuống rốn đã muốn tách rời, không còn kịp để phẫu thuật nữa, cô dùng sức, dùng hết sức đứa bé sẽ sinh ra…"

Bác sĩ dùng lời nói để ủng hộ Lê Hiểu Mạn, cô siết chặt hai tay, hít sâu, sau đó rặn….

Cô vẫn đang dùng hết sức lực lập lại động tác, nhưng cô không phải làm bằng sắt, động tác hít hơi bật hơi làm lâu như vậy, cô đã không còn chút sức lực.

Hai tay cô vô lực buông xuống bàn, hai tròng mắt ướt nhẹp dần dần nhắm lại.

Bác sĩ thấy thế, la lớn: "Lê tiểu thư, cô không thể bỏ cuộc! Đầu đứa bé đã muốn ra, Lê tiểu thư, tỉnh tỉnh… Lê tiểu thư, mau dùng hết sức, đứa bé sắp ra rồi… Lê tiểu thư…."

Thanh âm bác sĩ ngày càng nhỏ, càng ngày càng không rõ, ý thức Lê Hiểu Mạn cũng ngày càng mơ hồ.

Ý thức của cô hoàn toàn biến mất, cô tựa như nghe được bác sĩ nói đứa bé không hô hấp.

Lòng của cô đau đớn mãnh liệt, bi thương và ức chế không kiềm nén được chảy xuống, cô muốn tỉnh lại xem xem đứa bé của cô và Long Tư Hạo có phải không còn hô hấp hay không, nhưng mi mắt cô ngày càng nặng, cô không còn một chút hơi sức, hôn mê trên bàn.

Tư Hạo, thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Em hết sức, đã hết sức…

Bên ngoài phòng cấp cứu, Hoắc Vân Hy, rồi tới Hoắc Nghiệp Hoằng theo sau, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác đều có vẻ mặt lo lắng, thần sắc ngưng trọng.

Hoắc Vân Hy và Lê Chấn Hoa lo lắng đi tới đi lui, chưa dừng lại nghỉ.

Hoắc Nghiệp Hoằng ngồi trên ghế ở ngoài phòng cấp cứu, hai tay nắm gậy, sắc mặt ngưng trọng, bên trong ánh mắt có phần lo lắng.

Dù sao đứa bé trong bụng của Lê Hiểu Mạn cũng là cháu cố trai của ông, ông đương nhiên phải lo lắng.

Còn Lê Văn Bác vẫn đứng ở bên ngoài cửa cấp cứu, không giống như Lê Chấn Hoa và Hoắc Vân Hy lo lắng đi tới đi lui, lông mày trên mặt anh nhăn lại, hai tròng mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa, trong lòng bàn tay sớm đã ra mồ hôi lạnh, trong lòng lo lắng không thôi.

Lê Chấn Hoa sải bước đi tới tới lui lui, hỏi: "Mạn Mạn còn chưa tới ngày sinh, tại sao lại sinh non? Như thế nào lại lâu vậy? Sốt ruột chết người, rốt cuộc là sinh hay không sinh?"

Hoắc Vân Hy nghe vậy, ngừng lại, hai tròng mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng cấp cứu, hai tay siết chặt, trong lòng lo lắng đồng thời suy nghĩ xem tại sao Lê Hiểu Mạn lại đột nhiên sinh non.

Rồi tới nửa đêm, Lê Hiểu Mạn bị đẩy mạnh vào phòng sản phụ đã qua mười mấy giờ, nhưng Lê Hiểu Mạn không có đẩy ra.

Mọi người đang lo lắng, bên ngoài hành lang cuối của phòng cấp cứu truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

527. Chương 527: Bé Con, Trộm Long Tráo Phượng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dẫn đầu là Long Tư Hạo đang vội vàng trở lại, sắc mặt anh tái nhợt tiều tụy như trước, trên khuôn mặt tuấn mỹ bây giờ tràn đầy lo âu và lo lắng.

Anh đi rất nhanh nhịp bước chân không vững vàng, ở phía sau anh là Lạc Thụy, Dinah, Lăng Hàn Dạ, đều lo lắng không thôi.

Hoắc Vân Hy nhìn Long Tư Hạo, lúc nhìn thấy sắc mặt anh tái nhợt vội vội vàng vàng anh sụt xuống, tức giận lập tức tiến lên, nắm chặt tay hướng về phía anh đấm tới.

"Long Tư Hạo, anh đang làm cái gì? Thời điểm Mạn Mạn gặp chuyện không may, anh ở đâu?"

Mặc dù Long Tư Hạo đang bị bệnh nặng, nhưng thân thủ anh vẫn nhanh nhẹn như trước, thuận lợi tránh được một quyền của Hoắc Vân Hy.

Hoắc Vân Hy thấy thế, muốn ra tay tiếp, Hoắc Nghiệp Hoằng đang ngồi trên ghế thần sắc ngưng trọng đứng lên, giận tái mặt la: "Vân Hy, dừng tay."

Dứt lời, ông quải trượng đứng lên, nhìn về phía Long Tư Hạo, thấy sắc mặt anh không tốt lắm, liền nhíu mày nói: "Tư Hạo, thoạt nhìn sắc mặt cháu không tốt lắm, làm sao vậy?"

"Cháu không sao!" Long Tư Hạo cau mày, nói với Hoắc Nghiệp Hoằng xong, liền xoay người, đôi mắt hẹp dài nhìn chằm chằm phòng cấp cứu, bàn tay to trắng nõn nắm chặt thành quyền, trong lòng tràn đầy lo lắng và sợ hãi mà trước đây chưa từng có.

Không biết vì sao, anh cảm thấy anh sẽ mất đi cái gì đó.

Xoay người, ánh mắt anh tràn đầy lo lắng nhìn Lê Chấn Hoa có vẻ mặt lo lắng giống anh, trầm giọng hỏi: "Hiểu Hiểu đi vào bao lâu rồi?"

Lê Chấn Hoa xoa xoa cái trán đổ đầy mồ hôi, nhìn về phía Long Tư Hạo nhíu mày nói: "Long tổng, cậu đã đi nơi nào? Tại sao bây giờ mới đến? Mạn Mạn đã bị đẩy đi mười mấy giờ, không biết có phải xảy ra chuyện gì hay không?"

Lạc Thụy nghe Lê Chấn Hoa nói như vậy, sợ hãi và lo lắng cho Long Tư Hạo, chau mày nói: "Sẽ không, tiểu bảo bối của Lê tiểu thư và tổng giám đốc của chúng ta nhất định bình an vô sự, nhất định, Bồ Tát phù hộ, nhất định sẽ phù hộ các cô bình an vô sự."

Lòng của Long Tư Hạo co rút lại, chưa bao giờ anh cảm thấy trái tim của mình bị bất an gặm nhấm.

Con ngươi anh nhắm chặt hướng cửa phòng cấp cứu, thần sắc lo lắng thập phần.

Đột nhiên, phòng cấp cứu sản phụ mở ra, bác sĩ đỡ đẻ cho Lê Hiểu Mạn đi ra, phía sau người anh còn có một y tá ôm một đứa bé.

Vẻ mặt hai người đều rất nghiêm trọng.

Mấy người bên ngoài phòng cấp cứu thấy thế, lập tức tiến lên.

Con ngươi hẹp dài của Long Tư Hạo nhìn trên người bác sĩ đầy máu, trái tim liền một trận co rút nhanh, vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh, trầm giọng hỏi: "Hiểu Hiểu của tôi.... cô ấy thế nào?"

Hai tròng mắt củq Hoắc Vân Hy cũng như vậy tràn đầy lo lắng nhìn bác sĩ hỏi: "Bác sĩ, Mạn Mạn cô ấy thế nào?"

Vẻ mặt bác sĩ ngưng trọng nhìn Long Tư Hạo, Hoắc Vân Hy và đám người, hít sâu sau đó thở dài một hơi, nghiêng người nhìn nữ y tá bên cạnh, lúc này mới nói: "Phu nhân không có việc gì, chỉ ngất đi thôi, không có sinh bệnh nguy hiểm, về phần đứa bé, vừa sinh ra đã không còn hô hấp, là bé gái."

"Cái gì? Không hô hấp?" Long Tư Hạo không dám tin nhìn bác sĩ, đáy lòng phát lạnh, thân thể nháy mắt liền lạnh toát, trái tim co thắt nhanh.

Trái tim, không thể diễn tả bằng lời rằng rất đau.

Không hô hấp, con gái anh và Hiểu Hiểu không hô hấp?

Không thể tiếp nhận được anh lảo đảo lui về sau một bước, suýt nữa không đứng vững vàng, cũng may bên cạnh có có Lạc Thụy kịp thời đỡ anh.

Toàn thân anh đều phát run, con ngươi chứa đầy nước bi thống, ánh mắt hung ác nhìn về phía bác sĩ: "Anh nói lại lần nữa xem? Con gái của tôi và Hiểu Hiểu….như thế nào?"

Khuôn mặt anh vốn tái nhợt, bây giờ càng trắng bệch hơn.

Bác sĩ rủ mi không nói, phút chốc anh xông người lên, bàn tay to trắng nõn nắm cổ áo bác sĩ, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn bác sĩ: "Con gái của tôi và Hiểu Hiểu vì cái gì mà không hô hấp? Tốt nhất anh nói rõ ràng"

Sắc mặt bác sĩ đỏ ngắt, sợ hãi nhìn Long Tư Hạo: "Thực xin lỗi, Anh…. anh đừng kích động, tôi…. chúng tôi đã…. đã cố hết sức, khụ… khụ…."

Bác sĩ không ngừng ho khan đứng lên, sắc mặt ngày càng càng đỏ.

Mắt thấy bác sĩ sắp bị Long Tư Hạo bóp cổ sắp chết, Lạc Thụy tiến lên nắm bàn tay trắng nõn đang phát run của anh, nhíu mày, thần sắc ngưng trọng nhìn anh: "Tổng giám đốc, anh đừng xúc động."

Đôi mắt Long Tư Hạo đỏ sậm dọa người, vẫn không buông tay, Lạc Thụy lúc này mới đi tới trước người y tá, cô đang ôm trong lòng, ôm lấy đứa bé, nhìn thoáng qua, mày chau chặt, lập tức ôm đứa bé đến trước người Long Tư Hạo

"Tổng giám đốc… đứa bé…."

Mghe vậy, Long Tư Hạo chậm rãi buông lỏng tay, ánh mắt run rẩy bi thống nhìn chằm chằm trong lòng Lạc Thụy, đứa bé trên người đã chết.

Đây là đứa con đầu tiên của anh, là đứa bé đầu tiên của anh và Hiểu Hiểu, là con gái của anh chưa kịp mở mắt nhìn anh, đã….

"Nghiên Nghiên…. Nghiên Nghiên…" thanh âm anh trầm thấp mang theo tiếng nức nở, khàn khàn, hỗn loạn cùng bị thống không dám tin.

Cứng đờ hồi lâu, anh mới run rẩy vươn tay, từ trong lòng Lạc Thụy, ôm đứa bé vào ngực.

Bởi vì không đủ tháng, đứa bé mới hơn bốn cân, Long Tư Hạo ôm vào trong ngực, hoàn toàn không cảm giác được trọng lượng, nhẹ như lông tơ.

——— Huyên Huyên có chuyện nói———

Các bảo bối đừng đánh Huyên Huyên, Huyên Huyên cũng là người mẹ, đứa bé không chết, bị trộm long tráo phượng! Về phần đứa bé đi đâu, các bảo bối thông minh, nhất định có thể đoán được, phía trước chương này cũng có ám xỉ, các bảo bối thông minh hẳn là phát hiện được đi? Chờ Hiểu Hiểu bùng nổ, cô sẽ đem tổn thương của cô "Bầm thay vạn đoạn"

528. Chương 528: Tôi Muốn, Con Của Tôi (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đứa bé trong lòng nhắm chặt mắt, làn da tím tái, mặt nhăn nhó, tóc ướt sũng dán sát vào da đầu, đầu và mặt đều rất nhỏ, còn không to bằng một nửa bàn tay anh.

Con vừa sinh ra, vẫn chưa nảy nở nên chưa thấy giống ai, nhưng nhìn khuôn mặt có thể thấy, sau này lớn lên nhất định sẽ là một đại mỹ nữ, chỉ tiếc nó không có cơ hội lớn lên nữa.

Nhìn đứa trẻ không có sự sống trong lòng, con mắt hẹp dài của Long Tư Hạo ngập tràn sự đau khổ, nước mắt rơi xuống gò má tuấn mĩ của anh.

Lòng… đau như bị dao cắt.

Anh run rẩy đưa tay, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt đã lạnh lẽo, nghẹn ngào hỏi: "Nghiên Nghiên… Con mở mắt ra nhìn ba đi… Nghiên Nghiên… Con nhìn ba…"

Long Tư Hạo ôm chặt đứa trẻ không còn sự sống, khuôn mặt tuấn mỹ đầy nước mắt.

Anh vẫn ngóng trông đứa nhỏ này ra đời, từ lúc biết Lê Hiểu Mạn mang thai, anh đã vô cùng chờ mong, vì đây là đứa con đầu tiên của anh và Hiểu Mạn.

Trông chờ lâu như thế, cứ tưởng rằng đã được làm ba, tưởng rằng đã có người thừa hưởng dòng máu chung của anh và Hiểu Mạn.

Nhưng, tại sao ông trời lại muốn đoạt đi sinh mệnh của con gái anh? Tại sao lại tàn nhẫn như vậy?

Lạc Thụy thấy Long Tư Hạo ôm đứa trẻ vô cùng đau lòng thì nhíu mày, hai tròng mắt cũng đã ươn ướt: "Tổng giám đốc, anh… Anh hãy nén bi thương."

Lăng Hàn Dạ cũng đi lên phía trước, sắc mặt ngưng trọng nhìn Long Tư Hạo, an ủi: "Tư Hạo, đừng quá đau lòng, anh và Lê tiểu thư vẫn còn trẻ, vẫn còn có thể sinh nữa…"

Lăng Dinah thấy Long Tư Hạo đau lòng, thương tâm không thôi, cô ta nhíu mày đi lên, cũng an ủi: "Anh Tư Hạo, anh em nói rất đúng, anh còn trẻ, vẫn có thể sinh thêm…"

Cô ta vốn định nói là chỉ cần anh đồng ý, cô ta có thể sinh cho anh mười tám đứa, nhưng thấy anh đang đau lòng vì mất đi đứa con gái nên thôi.

Nếu giờ cô ta nói vậy, thì cũng qua không để ý đến tâm trạng của anh rồi.

Hoắc Nghiệp Hoằng, Hoắc Vân Hy, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác cũng là lần đầu tiên thấy Long Tư Hạo đau khổ thương tâm như vậy.

Thấy anh ôm chặt đứa bé, nước mắt giàn dụa, cực kì đau lòng, mấy người cũng nhíu mày, không ai lên tiếng.

Lê Chấn Hoa đỏ mắt, đau lòng khóc: "Lê gia chúng ta đã tạo nghiệt gì? Một người tiếp một người…"

Hai tròng mắt Lê Văn Bác cũng đã ươn ướt, khuôn mặt tuấn tú nhăn lại, an ủi Lê Chấn Hoa.

Hoắc Nghiệp Hoằng chống gậy đi tới trước mặt Long Tư Hạo, sắc mặt trầm trọng nhìn đứa trẻ đã chết, đưa tay vỗ vai anh, thở dài: "Haiz! Tư Hạo, đừng đau lòng nữa."

Hoắc Nghiệp Hoằng cũng rất đau lòng, vốn tưởng rằng sẽ được nhìn thấy chắt nhưng cuối cùng nó lại chết.

"Hiểu Hiểu… Hiểu Hiểu…" Long Tư Hạo đang đau lòng vì mất con gái không thèm để ý đến Hoắc Nghiệp Hoằng, anh đột nhiên ôm đứa trẻ đã mất lo lắng gọi, loạng choạng đi vào phòng cấp cứu.

"Tổng giám đốc…"

"Anh Tư Hạo…"

"Tư Hạo…"

Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, Lăng Dinah, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác cũng theo vào.

Y tá đang truyền nước và vệ sinh cho Lê Hiểu Mạn, thấy có người xông vào thì đuổi họ ra, nhưng Long Tư Hạo như thế nào cũng không chịu đi, y tá cũng hết cách với anh, chỉ có thể để anh ở lại.

Anh nhìn thấy Lê Hiểu Mạn nhắm mắt, toàn thân máu, sắc mặt trắng bệch tiều tụy thì đau lòng không thôi, lo lắng không thôi.

Con gái của họ đã mất rồi, anh chỉ hi vọng cô được bình an mà thôi.

Bởi vì quá đau lòng, lại thêm bệnh nặng trong người, vừa xuống máy bay đã tới bệnh viện, anh đã phải cố gắng lắm mới không ngã xuống.

Lúc này rốt cuộc anh cũng hết sức, choáng váng ngã xuống phòng cấp cứu, trong lòng vẫn ôm chặt đứa con gái của anh và Lê Hiểu Mạn.

…

Hôm sau.

Lê Hiểu Mạn hôn mê một ngày một đêm lúc này mới tỉnh lại.

Cô mở hai mắt, nhìn trần nhà trắng xóa, giống như nhớ đến cái gì đột nhiên sờ bụng dưới, nơi đó bằng phẳng, không có gì.

Cô rốt cuộc cũng không cảm nhận được con mình máy thai nữa.

Lòng cô đau đớn như bị xé rách, nước mắt chảy xuống như mưa.

"Con… Con… Con của tôi đâu… Con của tôi đâu rồi…"

Cô đột nhiên khóc quát to lên, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, Hoắc Vân Hy canh giữ ở cửa phòng bệnh thấy cô thức dậy thì lập tức đi vào, sắc mặt phức tạp nhìn cô.

"Mạn Mạn… Cuối cùng em cũng tỉnh."

"Mạn Mạn…"

Lê Hiểu Mạn trừng lớn hai mắt, chờ mong nhìn Lê Chấn Hoa: "Cậu… Con của con? Tại sao con không thấy đâu nữa?"

Cô hết nhìn trái lại nhìn phải, nước mắt tuôn rơi, kích động hỏi: "Con của con? Con của con đâu? Con của con đâu rồi?"

Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, Hoắc Vân Hy thấy cô kích động như vậy thì sắc mặt vô cùng nghiêm trọng, tất cả mọi người đều vô cùng lo lắng và đau lòng cho cô.

Hai mắt Lê Chấn Hoa ướt át, đau lòng nhìn cô nói: "Mạn Mạn, con vừa mới tỉnh lại, cứ nghỉ ngơi trước đã, đừng hỏi gì."

"Không…" Lê Hiểu Mạn khóc lắc đầu, con ngươi trong suốt đầy nước mắt nhìn chằm chằm Lê Chấn Hoa, khóc năn nỉ: "Cậu, con muốn nhìn con của con, cậu ôm nó qua đây cho con có được không? Cậu, con xin cậu, con muốn con của con…"

Lê Chấn Hoa cau chặt mày, sắc mặt nghiêm trọng: "Mạn Mạn, sao con không nghe lời cậu? Con mới sinh xong, cơ thể vẫn còn yếu, vẫn đang phải ở cữ, không được khóc, con nghỉ ngơi cho tốt đi, đừng hỏi gì cả."

Lê Hiểu Mạn thấy Lê Chấn Hoa không nói thì hai mắt đẫm lệ mông lung nhìn Lê Văn Bác, khóc năn nỉ: "Anh Văn Bác, mọi người mau nói cho em biết đi, con của em đâu? Mọi người ôm nó qua đây giúp em được không?"

Lê Văn Bác cau mày, cúi đầu im lặng.

529. Chương 529: Tôi Muốn, Con Của Tôi (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hoắc Vân Hy đau lòng nhìn cô: "Mạn Mạn, con… Con…"

Thấy Hoắc Vân Hy ấp a ấp úng, trái tim Lê Hiểu Mạn co thắt lại, toàn thân phát lạnh, nước mắt càng trào ra nhiều hơn.

"Có phải con tôi mất rồi không? Có phải không? Tôi muốn con của tôi… Tôi muốn con của tôi… Tôi muốn đi tìm con của tôi…"

Cảm xúc của cô càng ngày càng không khống chế được, cô khóc ngồi dậy, xuống giường chạy ra ngoài.

Cô vẫn đang được truyền nước, bởi vì hành động này mà kim tiêm trên mu bàn tay bị rút ra, nhưng cô lại không hề hay biết.

Cô mới chạy được vài bước, vì thân thể vẫn còn rất yếu cho nên ngã nhào xuống đất.

"Mạn Mạn…"

Hoắc Vân Hy thấy thế, lập tức tiến lên đỡ cô, đau lòng nói: "Mạn Mạn, đứa trẻ vừa sinh ra đã không có hơi thở rồi, em đừng quá đau lòng."

Nghe Hoắc Vân Hy nói, Lê Hiểu Mạn cứng người, hai mắt đầy nước nhìn Hoắc Vân Hy, không khống chế được cảm xúc lắc đầu: "Không thể nào, sao con của tôi lại không có hơi thở? Không thể nào… Anh nói bậy… Tôi muốn nhìn con của tôi…"

Lê Chấn Hoa đau lòng nhìn Lê Hiểu Mạn: "Mạn Mạn, Vân Hy không lừa con đâu, bác sĩ nói đứa trẻ thiếu dưỡng khí nên…"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn rơi nước mắt như mưa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ đau khổ không thôi, thất thanh khóc: "Không–!"

Thân thể nhỏ xinh lạnh run, khóc cực kỳ bi thương, cô mới mất ẹ không lâu, giờ lại mất con, đả kích liên tiếp khiến cô không chịu nổi, khóc hôn mê bất tỉnh.

Hoắc Vân Hy, Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác lập tức gọi bác sĩ.

Mà Long Tư Hạo hôm qua ngất xỉu lúc này cũng đã tỉnh lại.

"Hiểu Hiểu… Hiểu Hiểu…"

Lúc anh tỉnh lại vẫn gọi Lê Hiểu Mạn, đôi mắt hẹp dài cũng đầy nước mắt đau khổ.

Bốn người Lăng Hàn Dạ, Lạc Thụy, Lăng Dinah, Tô Dịch ở bên cạnh thấy anh tỉnh lại thì lập tức đi về phía trước.

"Anh Tư Hạo, làm em sợ muốn chết, cuối cùng em cũng tỉnh, đã nói trị liệu của anh không thể chậm trễ nhưng anh không nghe, muốn trở về gấp, lần này thì tốt rồi, mất nhiều hơn được, anh yêu Lê Hiểu Mạn như thế, nhưng cô ta lại… Lại… Hại chết con gái của anh…"

Long Tư Hạo nghe Lăng Dinah nói như vậy, nheo mắt lại, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn cô: "Cô không được nói Hiểu Hiểu như vậy, Nghiên Nghiên chết, không liên quan gì tới cô ấy."

Lăng Dinah thấy Long Tư Hạo che chở Lê Hiểu Mạn, bất mãn chu miệng lên: "Ai nói không liên quan gì đến cô ta! Anh hỏi anh em đi, hỏi Lạc Thụy, Tô Dịch đi, nếu cô ta không gặp chồng trước, sao con gái anh lại…"

Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, sắc mặt âm lệ làm người ta sợ hãi nhìn cô: "Cô nói gì?"

Lạc Thụy nhăn chặt mày, thấy sắc mặt Long Tư Hạo không tốt, trừng mắt nhìn Lăng Dinah ý bảo cô đừng nói thêm gì nữa.

Lăng Hàn Dạ cũng nhìn Lăng Dinah, ý bảo cô ta đừng nói nữa.

Lăng Dinah thấy thế, nheo mắt lại, bất mãn trừng mắt nhìn Lạc Thụy và Lăng Hàn Dạ: "Em biết các anh quan tâm anh Tư Hạo, sợ anh ấy bị kích thích, dù Lê Hiểu Mạn không đáng để anh Tư Hạo yêu, nhưng cô ta đã làm gì sau lưng anh Tư Hạo?"

Dứt lời, Lăng Dinah đứng lên, thở phì phì nói: "Các anh không cho em nói thì em không nói nữa, nhưng giấy không gói được lửa, một ngày nào đó anh Tư Hạo sẽ biết, các anh cứ tiếp tục giấu diếm cho Lê Hiểu Mạn, để cô ta tiếp tục làm tổn thương anh Tư Hạo đi, anh Tư Hạo có mấy người bạn như các anh đúng là "phúc ba đời".

Lăng Dinah nổi giận đùng đùng nói, sau đó rời khỏi phòng bệnh.

Cô ta thật sự muốn quan tâm Long Tư Hạo, thật lòng yêu anh, tuy miệng cô ta nói sẽ không tiếc tất cả để đoạt lấy anh, nhưng trong lòng vẫn có ý nghĩ, chỉ cần anh Tư Hạo thật sự hạnh phúc, cho dù anh ở với

người phụ nữ khác, coo cực kì ghen tị, cũng cực kỳ khó chịu, nhưng cô cũng không có ý định phá hoại, cô chỉ cần anh Tư Hạo thật sự hạnh phúc là được.

Cô ta cứ tưởng rằng Lê Hiểu Mạn đó có thể làm anh Tư Hạo hạnh phúc, nhưng không ngờ cô lại phản bội anh Tư Hạo, còn hại chết con gái của anh, cô căn bản không xứng với tình yêu của anh.

Trong phòng bệnh, Long Tư Hạo xuống giường, ánh mắt nheo lại, ánh mắt thâm trầm nhìn ba người Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch, trầm giọng hỏi: "Dinah có ý gì?"

530. Chương 530: Muốn Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Vốn nếu chỉ là lời của Lăng Dinah, anh sẽ không để trong lòng, nhưng thấy Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch, ba người đều dường như muốn ngăn Lăng Dinah nói tiếp, anh cảm thấy nhất định đã có chuyện gì xảy ra.

Lạc Thụy thấy Long Tư Hạo hỏi thì nghiêm túc nói: "Tổng giám đốc, có nhất định phải biết không? Tôi cảm thấy có lẽ không biết thì tốt hơn, tôi cảm thấy chuyện này có hơi…"

Dừng một chút, Lạc Thụy mới nói tiếp: "Ngoài dự liệu của tôi."

Nghe Lạc Thụy nói vậy, Long Tư Hạo âm trầm nhìn anh: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lạc Thụy nhíu mày, úp mở nói: "Tổng giám đốc, anh đừng hỏi, đây không phải là chuyện tốt gì, anh biết cũng không có lợi gì."

Long Tư Hạo lạnh lùng nhìn Lạc Thụy: "Tôi cho cậu cơ hội cuối cùng, nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Trực giác nói cho anh biết, chuyện Hiểu Hiểu đột nhiên sinh non, nhất định là có chuện gì đó đã xảy ra.

Lạc Thụy biết tính tình của Long Tư Hạo, anh biết nếu Long Tư Hạo cho anh một cơ hội, anh mà không nói thì sau đó tuyệt sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Anh ngưng trọng nhìn Long Tư Hạo: "Tổng giám đốc, Lê tiểu thư sinh non là bởi vì ở bữa tiệc ở khách sạn… Chồng trước của cô ấy, Hoắc Vân Hy…"

Nghe Lạc Thụy nói, ánh mắt Long Tư Hạo rét lạnh, cả người tản ra lệ khí kinh người: "Nói lại lần nữa, Hiểu Hiểu gặp ai?"

Thấy Long Tư Hạo sắc mặt kinh người, Lạc Thụy cúi thấp đầu: "Tổng giám đốc, tôi…"

Lăng Hàn Dạ ở bên cạnh nhìn Lạc Thụy, sau đó nhìn Long Tư Hạo nói: "Tư Hạo, hôm trước Hiểu Hiểu và chồng trước bị phóng viên chụp ở khách sạn, hôm nay tiêu đề báo hàng đầu chính là về họ."

Nghe vậy, Long Tư Hạo nắm chặt tay, sự nghẹn tức lấp đầy cổ họng mà không phát ra được.

Anh đang chuẩn bị đi tới phòng bệnh xem tình hình Lê Hiểu Mạn, Lăng Dinah rời đi lúc trước giờ đã trở lại, trên tay còn có cả một tờ báo mới mua.

"Anh Tư Hạo, anh xem đi Hiểu Hiểu sau lưng anh đã làm chuyện gì."

Dứt lời, cô nhét báo vào trong ngực Long Tư Hạo.

Thấy vậy, Long Tư Hạo ánh mắt phức tạp, do dự hồi lâu, mới mở báo ra, đập vào mắt chính là tiêu đề: "Tổng giám đốc Hoắc thị Hoắc Vân Hy và vợ cũ đến khách sạn Đế Hoa vụng trộm, kích tình quá mức dẫn đến sinh non."

Tin tức này đang nói đến Lê Hiểu Mạn mang thai gần chín tháng gặp gỡ Hoắc Vân Hy tại khách sạn, tình cũ phục hồi, không để ý chuyện mang thai mà kích tình dây dưa với chồng cũ, rốt cuộc sinh non.

Cùng với chỗ tin tức này là vài tấm hình.

Trên hình là cảnh Lê Hiểu Mạn và Hoắc Vân Hy ở trong phòng, sau đó thì phóng viên xông vào chụp.

Vì phóng viên xông vào, Hoắc Vân Hy chỉ kịp trùm chăn lên đầu Lê Hiểu Mạn, vì vậy, có thể nhìn rất rõ mặt của Hoắc Vân Hy, nhưng Lê Hiểu Mạn thì vì bị che lại nên không rõ mặt.

Có hai tấm hình hình, trên chăn đều có vết máu.

Trong đó, có một tấm hình, trên mặt đất có thể thấy dây chuyền có chiếc nhẫn kim cương 12 cara, đủ để chứng minh người bị Hoắc Vân Hy ôm trong ngực chính là Lê Hiểu Mạn.

Long Tư Hạo ngưng trọng nhìn sợi dây chuyền, ánh mắt lạnh như băng, tựa như có lưỡi dao trong mắt muốn xuyên thủng tờ giấy mỏng.

Chiếc dây chuyền kim cương 12 cara này đương nhiên anh biết, là anh đưa cho Lê Hiểu Mạn.

Khuôn mặt tuấn mỹ của anh như bị hàn băng bao phủ, sắc mặt âm trầm kinh người, tờ báo trong tay anh bị vo thành một nhúm.

Lăng Dinah thấy sắc mặt không tốt, lo lắng nhìn anh: "Anh Tư Hạo, đừng quá tức giận, vì một người phản bội như thế thì thật không đáng, không có Lê Hiểu Mạn thì anh còn có em mà."

"Em đừng làm loạn thêm nữa." Lạc Thụy trừng mắt nhìn Lăng Dinah, sau đó nhìn Long Tư Hạo: "Tổng giám đốc, tôi cảm thấy chuyện này nên hỏi Lê tiểu thư cho rõ xem chuyện gì đã xảy ra, để xem Lê tiểu thư giải thích như thế nào."

Tờ báo vị vo nhăn nhúm rơi xuống khỏi tay Long Tư Hạo, sắc mặt anh nguy hiểm, đầy sát khí tựa như Tu La dưới địa ngục vậy.

Ngay sau đó, anh sải bước đi tới phòng bệnh.

"Anh Tư Hạo…"

"Tổng giám đốc…"

"Long thiếu…"

Bốn người Lăng Dinah, Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Tô Dịch thấy vậy lập tức đi theo.

Lê Hiểu Mạn vừa mới tỉnh lại vì biết mình mất đi đứa trẻ mà giờ còn đang hôn mê.

Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, Hoắc Vân Hy, ba người cùng đang ở bên giường bệnh của cô.

Sắc mặt bọn họ vô cùng nghiêm trọng, đau lòng nhìn Lê Hiểu Mạn bị ngất đi.

Đột nhiên, chuông điện thoại di động vang lên, phá vỡ không gian yên tĩnh trong phòng.

Lê Chấn Hoa thấy là điện thoại của Hoắc Vân Hy nhưng anh không nghe, hai mắt chỉ đặt trên người Lê Hiểu Mạn, bà nhìn anh, nói: "Vân Hy, Mạn Mạn có chúng ta chăm sóc rồi, đi nghe điện thoại trước đi!"

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy nhìn Lê Hiểu Mạn thêm một chút rồi mới đứng dậy ra khỏi phòng bệnh.

Anh vừa lấy điện thoại ra liền thấy là Long Quân Triệu gọi tới, hai mắt hiện lên vẻ nghi ngờ, cảnh giác nhìn xung quanh, thấy không có ai mới nghe máy.

Sau đó dứt khoát hỏi: "Chuyện ngày hôm qua là do ông dựng lên? Sao không nói cho tôi trước một tiếng? Phóng viên cũng là do ông gọi tới? Mục đích của ông là gì?"

531. Chương 531: Muốn Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong điện thoại truyền tới giọng nói trầm thấp của Long Quân Triệt: "Sao cậu cho rằng chuyện hôm qua là do tôi dựng lên? Nếu thật sự là tôi, cậu nghĩ trước đó tôi sẽ không nói cho cậu biết sao?"

Hoắc Vân Hy nghe vậy, hai mắt híp lại: "Ý của ông là chuyện hôm qua không hề liên quan đến ông? Không phải ông thì là ai chứ?"

Ngưng lại, anh đột nhiên nghĩ ra điều gì: "Chẳng lẽ là người thần bí đó? Cánh phóng viên cũng là người đó sắp xếp?"

"Ha ha…" Long Quân Triệt cười: "Thông minh đấy, so với tưởng tượng của tôi còn khá hơn nhiều, xem ra tôi không tìm sai người để hợp tác."

Hoắc Vân Hy tìm ra một chút đầu mối từ lời của Long Quân Triệt: "Có phải ông đã sớm biết chuyện này? Sao không nói cho tôi biết? Mà ông sao lại biết chắc như vậy được?"

Long Quân Triệt không nghe ra cảm xúc gì nói: "Giống như lần Lê Tố Phương kia chết ấy, là người thần bí đó cố ý để tôi biết được, hơn nữa đều là sau khi mọi chuyện đã xong tôi mới biết, vậy nên không kịp gì nữa cả, cậu không phải vẫn muốn có được Lê Hiểu Mạn hay so? Chẳng lẽ cậu muốn tôi nói cho cậu biết sẽ có phóng viên tới, bảo cậu rời đi?"

Nghe vậy, Hoắc Vân Hy càng nhíu chặt lông mày: "Vậy ông cố tình gọi cho tôi làm gì?"

"Tôi chỉ nhắc nhở cậu, Long Tư Hạo đã biết hôm qua cậu ở cùng với Lê Hiểu Mạn trong khách sạn đã bị phóng viên xông vào chụp hình. Nếu như Long Tư Hạo ra tay, cậu nhớ kĩ cho dù bị đánh chết, cũng không được đánh lại, không chỉ vậy, cậu còn phải làm cho cậu ta cho rằng Lê Hiểu Mạn phản bội mình. Nếu muốn có được Lê Hiểu Mạn, cứ theo lời tôi mà làm."

Lời của Long Quân Triệt làm Hoắc Vân Hy nắm chặt điện thoại, đáy mắt hiện lên cảm xúc phức tạp cùng sự do dự.

Sau đó anh hỏi tiếp: "Sao Mạn Mạn lại đột nhiên sinh non?"

"Cái này phải hỏi người thần bí, xem ra hôm nay cậu vẫn chưa đọc báo."

Long Quân Triệt dừng lại, chỉ nói: "Nhớ kỹ những gì tôi vừa nói." rồi cúp máy.

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Vân Hy lập tức mở phần tin tức giải trí, quả nhiên nhìn thấy tiêu đề trang nhất là anh và Lê Hiểu Mạn.

Khi thấy dòng chữ: "Tổng giám đốc tập đoàn Hoắc thị và vợ cũ vào khách sạn, do quá mức kích tình mà khiến vợ sinh non", hai mắt anh hiện lên vẻ khiếp sợ.

Đúng lúc anh đang hồi tưởng chuyện phát sinh ngày hôm qua, Long Tư Hạo đằng đằng sát khí đã tới gần.

"Long Tư Hạo…" Thấy vậy, Hoắc Vân Hy cất điện thoại đi, ánh mắt lạnh băng nhìn Long Tư Hạo.

Đoán là Long Tư Hạo muốn vào phòng bệnh thăm Lê Hiểu Mạn, anh chắn trước cửa, đợi Long Tư Hạo đến gần rồi nói: "Long Tư Hạo, anh tới làm gì?"

Long Tư Hạo thấy Hoắc Vân Hy chắn trước cửa, hai mắt lạnh thấu xương nhìn anh, bàn tay nắm chặt lấy cổ áo Hoắc Vân Hy: "Chuyện ngày hôm qua… là do cậu dàn dựng?"

Thấy Long Tư Hạo hỏi chuyện ngày hôm qua, Hoắc Vân Hy dùng ánh mắt sắc bén nhìn anh: "Long Tư Hạo, Mạn Mạn vốn yêu tôi, do anh cứ giam cô ấy bên người, chẳng lẽ anh không biết trong lòng Mạn Mạn luôn có tôi hay sao? Chuyện ngày hôm qua không phải do tôi dựng lên, tôi và Mạn Mạn chỉ đang "lưỡng tình tương duyệt"* mà thôi.

* Lưỡng tình tương duyệt – – liǎng qíng xiāng yuè (yêu thích, hình dung song phương đều có tình cảm với nhau)

"Lưỡng tình tương duyệt?" Ánh mắt Long Tư Hạo hơi run lên, lạnh lẽo hỏi: "Cậu nói người Hiểu Hiểu yêu là…"

Trong lòng anh cực kỳ khó chịu, nhưng vẫn hết sức nhẫn nại.

Hoắc Vân Hy cười lạnh: "Nếu không phải vậy, sao Mạn Mạn hôm qua có thể hẹn hò với tôi trong khách sạn? Làm có thể để cho tôi đụng…"

Anh còn chưa nói xong liền bị Long Tư Hạo vung tay đấm.

"Cậu chạm vào cô ấy?" Giờ phút này hai mắt Long Tư Hạo đỏ ngầu, đáy mắt u lãnh.

Hoắc Vân Hy bị đánh trúng đau đớn, cảm giác ở mũi có gì đó ấm nóng chảy ra.

Anh xoa xoa mặt, thấy trên mu bàn tay là máu, hai tay nắm chặt, nghĩ tới lời Long Quân Triệt nói, anh hết sức khống chế bản thân không đánh trả.

Nhìn Long Tư Hạo đầy sát khí, anh nói: "Long Tư Hạo, một cú đánh này coi như vì con gái anh, nếu không phải vì tôi không kịp đợi Mạn Mạn sinh xong, không phải vì chúng tôi không kiềm lòng được, Mạn Mạn cũng sẽ không sinh non. Nếu anh muốn thay con báo thù thì đánh đi, tôi sẽ không đánh lại. Nhưng nhớ kỹ, qua ngày hôm nay, nếu như tôi không chết, tuyệt sẽ không để cho anh động vào tôi dù chỉ một ngón tay thêm nữa. Tôi cũng sẽ càng không cho anh dây dưa thêm với Mạn mạn, cô ấy là người phụ nữ của tôi, tôi sẽ không để cho anh có cơ hội chia rẽ hai người chúng tôi."

"Người phụ nữ của cậu?" Long Tư Hạo lúc này vô cùng đáng sợ, môi mỏng khẽ cong, gương mặt mang theo thần thái chết chóc: "Hoắc Vân Hy, cậu đã thừa nhận mình hại chết Nghiên Nghiên, tôi sẽ bắt cậu nợ máu phải trả bằng máu."

532. Chương 532: Muốn Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mặc dù anh bị bệnh, nhưng đối phó với Hoắc Vân Hy vẫn dư sức.

Đột nhiên anh nắm lấy cổ Hoắc Vân Hy, dùng sức quăng ra ngoài.

Hoắc Vân Hy bị đâm mạnh vào vách tường, sau đó lăng trên mặt đất.

Anh đau đớn nhíu chặt lông mày, nhưng trên mặt lại như không hề có sự đau đớn nào.

Anh ngẩng đầu, khiêu khích cười nhìn Long Tư Hạo: "Haha… Long Tư Hạo, đây là bản lĩnh của anh sao? Xem ra trước kia tôi đã đề cao anh rồi, anh cũng chả hơn gì đâu."

Anh lau máu trên khóe môi, đang muốn đứng lên, đột nhiên trên lưng lại bị đá, thân thể úp sấp xuống, máu lại tiếp tục tràn ra khỏi khóe môi.

Anh còn chưa kịp phản ứng, cổ lại bị Long Tư Hạo bóp chặt.

Hít thở không được khiến anh cau mày, mặt đỏ rần, máu tràn lên miệng, nhuộm đỏ cả hàm răng trắng muốt.

"Haha…" Hoắc Vân Hy một mực cười lạnh nhìn Long Tư Hạo, nhưng vì bị thương nên giọng nói của anh hơi vô lực: "Long Tư Hạo, cho dù anh… giết tôi, con gái anh… cũng không… trở về được… Có điều anh muốn… trên lưng… mang tội danh giết người… Tôi… Hoắc Vân Hy tôi.. cho dù chết, cũng có anh chôn cùng, như vậy… cũng đáng.

Long Tư Hạo cười nụ cười chết chóc: "Chỉ bằng cậu thì không có khả năng khiến tôi chôn cùng đâu."

Bàn tay ở cổ Hoắc Vân Hy càng thêm dùng sức, đột nhiên từ phía sau anh truyền tới tiếng bước chân và tiếng hô ngăn cản.

"Anh Tư Hạo, anh đang làm gì vậy? Đừng quá kích động."

Lăng Dinah thấy Hoắc Vân Hy trên miệng toàn máu là máu, cô lập tức đi tới bên cạnh Long Tư Hạo, ôm lấy cánh tay thon dài của anh, lo lắng nói: "Anh Tư Hạo, anh đừng kích động, anh giết anh ta rồi không tốt cho anh. Đối phó với người như vậy, anh cứ tùy tiện giao cho người ta giết không phải là được sao, cần gì phải tự mình động thủ?"

Theo sát ngay sau đó là Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch, sắc mặt rất nghiêm trọng.

Tô Dịch cau mày, hắc bạch phân minh khuyên nhủ Long Tư Hạo: "Tư Hạo, Đại Na nói đúng, giết cậu ta không cần cậu phải tự mình ra tay đâu."

Lăng Hàn Dạ nhìn Hoắc Vân Hy, lại nhìn sang Long Tư Hạo, đang muốn khuyên ngăn thì một giọng nói già nua nhưng đầy phẫn nộ và uy nghiêm vô cùng truyền tới.

"Tư Hạo, cahus dừng tay cho ta."

Nghe tiếng, Lăng Hàn Dạ xoay người lại, thấy người vừa nói chinh slaf Hoắc Nghiệp Hoành đang chống quải trượng được quản gia đỡ đến.

Hai mắt còn tinh nhuệ của ông giận dữ nhìn Long Tư Hạo, ông lạnh lùng nói: "Tư Hạo, Vân Hy không đúng, nhưng vẫn là em trai cháu, dạy dỗ nó một lúc là được rồi, nhưng nếu muốn giết nó, thì giết ông nội này trước đi."

Thấy Hoắc Nghiệp Hoành tới, Long Tư Hạo không nhìn ra cảm xúc gì, bàn tay đặt trên cổ Hoắc Vân Hy không buông ra, cười lạnh: "Cậu ta hại chết con tôi, tôi muốn cậu ta nợ máu trả máu."

"Nợ máu trả máu?" Hoắc Nghiệp Hoành âm trầm hừ một tiếng: "Hừ… Vậy có phải cũng muốn giết Mạn Mạn hay không?"

Nghe Hoắc Nghiệp Hoành nhắc đến Lê Hiểu Mạn, Long Tư Hạo cảm xúc phức tạp, dần buông tay ra.

Anh đứng lên, thân thể hơi lay động, suýt nữa không vững, may mà có Lạc Thụy và Lăng Dinah đỡ.

Hoắc Nghiệp Hoành thấy Long Tư Hạo có gì đó không đúng, nghi hoặc hỏi: "Tư Hạo, cháu sao vậy?"

Long Tư Hạo không trả lời Hoắc Nghiệp Hoành mà chỉ nhìn về phía phòng bệnh của Lê Hiểu Mạn.

Lăng Dinah thấy vậy thì lo lắng nhìn anh: "Anh Tư Hạo, anh có sao không? Có muốn chúng em đỡ anh vào phòng nghỉ trước không?" Long Tư Hạo đẩy Lăng Dinah ra, xoay người đi tới phòng bệnh của Lê Hiểu Mạn, đẩy cửa đi vào.

Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác đang ở bên trong trông chừng Lê Hiểu Mạn, thấy người đi vào, đang định lên tiếng thì Long Tư Hạo liền ra hiệu cho họ ra ngoài trước.

Sau khi hai người ra ngoài đóng kín cửa xong, Long Tư Hạo ngồi xuống trước giường của Lê Hiểu Mạn, nhìn thật sâu vào khuôn mặt tái nhợt và tiều tụy của cô.

Vừa mới đánh Hoắc Vân Hy nên anh bị hao phí không ít thể lực, vốn trong người anh đang mang bệnh nặng giờ lại càng thêm mệt mỏi, hơi không chống đỡ nổi, cảm giác như có thể ngã khuỵu bất cứ lúc nào.

Anh vươn tay đang định chạm vào gương mặt Lê Hiểu Mạn, thì bất chợt ho khan.

"Khụ… Khụ…"

Anh lập tức thu tay lại, che miệng lại, không để cho tiếng ho của mình quá lớn.

Mà Lê Hiểu Mạn giống như nghe thấy tiếng ho của anh, đột nhiên mở mắt.

Thấy cô tỉnh lại, Long Tư Hạo đứng lên, anh mắt lạnh lẽo mà giọng nói thì tựa như tới từ Bắc Cực xa xôi: "Tỉnh rồi?"

Hai chữ ngắn gọn lại làm Lê Hiểu Mạn run rẩy trong lòng, kinh ngạc nhìn Long Tư Hạo.

Gương mặt tuấn mỹ quen thuộc, nhưng đôi mặt hẹp dài kia lại lạnh như băng, không còn những yêu chiều ngày thường nữa.

"Tư… Tư Hạo…"

Lê Hiểu Mạn không chú ý những thứ khác, ngồi dậy, nhào vào ngực Long Tư Hạo, hai tay mảnh khảnh ôm chặt lấy người Long Tư Hạo.

Mà vì đột nhiên ngồi dậy, cho nên kim tiêm trên tay cô bị nhổ ra, máy chảy, nhưng cô không hề quan tâm.

Cô ôm anh, nước mắt không kiềm chế được mà chảy ra.

533. Chương 533: Muốn Anh Ta Thì Sống Cho Tốt (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hơn ba tháng không có anh, giờ tâm tình cô rất phức tạp, đau lòng, bi thương, khiếp sợ, áy náy, tự trách…

Cô nức nở nói: "Tư Hạo, anh đã về rồi, rốt cuộc anh đã về rồi, anh đã đi đâu? Em rất nhớ anh, con của chúng ta… Tư Hạo, xin lỗi… Thật xin lỗi…"

Long Tư Hạo bị cô ôm lấy mà thân thể cứng đờ, ánh mắt thâm thúy, đôi mắt đen thẫm khiến người ta nhìn vào không thể thấu được tâm tình của anh.

Khuôn mặt anh chỉ hiện lên vẻ đạm bạc, không vì lời nói của cô mà thay đổi biểu cảm, thản nhiên phun ra hai chữ: "Buông ra."

Lời nói của anh rất nhẹ, không tăng thêm ngữ điệu, nhưng hai chữ này đủ khiến người ta lạnh sống lưng.

Nghe anh nói buông ra, Lê Hiểu Mạn không dám tin, còn cho rằng mình nghe lầm.

Cô ngước mắt nhìn Long Tư Hạo, nước mắt dừng rơi: "Tư Hạo, anh… Anh nói gì? Anh bảo em buông anh ra?"

Cô vẫn ôm anh như cũ, không buông tay.

Khuôn mặt Long Tư Hạo lạnh lùng, tự kéo tay Lê Hiểu Mạn ra khỏi người.

Long Tư Hạo thấy Long Tư Hạo bỏ tay mình ra, nước mắt vừa ngừng lại tiếp tục rơi xuống.

"Tư Hạo, anh… Tại sao?"

Long Tư Hạo lạnh lùng nói: "Tại sao không đợi được anh vài tuần? Con của chúng ta sắp ra đời, sao còn đi gặp Hoắc Vân Hy? Tại sao không đợi con ra đời rồi ở bên Hoắc Vân Hy? Em thật sự không buông được hắn ta hay sao? Em không có tư cách làm mẹ, là em hại chết con của chúng ta."

Lê Hiểu Mạn vì chưa biết chuyện báo chí nên không hiểu được lời của Long Tư Hạo.

Cô cắn môi, nước mắt làm tầm nhìn của cô mơ hồ, nhịn đau đứng lên: "Tư Hạo, em biết em không có tư cách làm mẹ, bởi vì em không sinh con thuận lợi, là em hại chết con, nhưng sao anh lại bảo em ở cùng với Hoắc Vân Hy? Sao anh lại nói như vậy?"

Không có sức sinh con đã khiến trong lòng cô đủ thống khổ và tự trách rồi, Long Tư Hạo luôn yêu thương cô sao lại nói những lời như vậy?

Anh đang trách cô, hai chết đứa con của hai người sao?

"Tư Hạo, anh đang trách em sao?" Cô nhìn anh mà nước mắt tuôn như mưa.

Từng giọt từng giọt rơi vào bàn tay vì rút kim ra mà chảy máu của cô.

Anh yêu cô như vậy, bao dung cô như vậy, cho tới giờ chưa từng trách móc cô, vậy mà giờ…

Khuôn mặt Long Tư Hạo như được bao trùm bởi một tầng sương: "Em mang con đi ân ái cùng người đàn ông khác nên con chết, em cảm thấy anh không nên trách em sao?"

Lời của anh làm Lê Hiểu Mạn sợ run, đôi mắt bị khóc đến sưng lên không dám tin nhìn anh, trong tim đau đớn: "Tư Hạo, em ân ái với người khác lúc nào? Sao anh lại nói như vậy? Có phải anh hiểu lầm gì rồi không?"

Sao anh có thể nói cô như vậy, sao anh lại đả thương lòng tự trọng của cô, còn vũ nhục cô như vậy?

Anh yêu cô, che chở cô, cưng chiều cô đã đi đâu rồi?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao anh lại thay đổi như vậy?

Mất đi đứa con, trong lòng cô đã đủ khổ rồi, sao anh còn muốn nói như vậy? Đây là Long Tư Hạo yêu cô sao?

Cô bi thương nhìn anh: "Tư Hạo, rốt cuộc anh đang nói chuyện gì? Có thể nói rõ ràng được không? Em không hiểu chuyện gì cả. Tư hạo…"

Cô đang muốn chạm vào anh, Long Tư Hạo lại lùi lại, âm trầm nhìn cô: "Cô hại chết con gái tôi, tôi sẽ không tha thứ cho cô."

"Con gái? Em sinh ra một bé gái?"

Vì sau khi sinh xong, Lê Hiểu Mạn đã bị ngất đi, vậy nên giờ cô vẫn chưa biết đứa con cô sinh là bé trai hay bé gái.

Lúc trước khi còn mang thai cô và Long Tư Hạo không hỏi, vì đối với bọn họ, bé trai hay bé gái đều như nhau.

Khi mang thai, cô cũng giống như những người khác, lúc kiểm tra thai nhi sáu tháng, không có gì bất thường, chỉ là hơi có cảm giác ở phần cuống rốn mà thôi. Lúc Long Tư Hạo không có bên cạnh, mỗi ngày cô sẽ đếm số lần đạp của của đứa trẻ trong bụng.

Thai bình thường, đứa trẻ trọng bụng cũng bình thường, hết thảy đều bình thường, cô căn bản không hiểu tại sao đột nhiên lại sinh non.

Con cô bị sinh non, nếu chưa ra đời đã thiếu dưỡng khí mà chết, cô là người đau lòng hơn bất cứ ai.

Cô biết Long Tư Hạo luôn rất mong đợi đứa trẻ này, nhưng mất đi con, cô không ngờ anh luôn yêu cô lại trách cứ cô đến thế này.

Cô mông lung nhìn anh, ánh mắt trần ngập bi thương và thất vọng, "Tư Hạo, anh cho rằng không còn con, em sẽ không đau lòng khổ sở hay sao? Anh cho rằng em tình nguyện muốn vậy hay sao? Sinh non là lỗi của em sao? Em không ở cùng người đàn ông khác hại chết con, sao anh vô cớ mắng em như vậy?"

"Haha…" Ánh mắt Long Tư Hạo trầm xuống, trên môi là nụ cười lạnh, một tay xé rách áo bệnh nhân của Lê Hiểu Mạn.

Nút áo vừa bung, mọi thứ đều sụp đổ.

Lê Hiểu Mạn vì động tác của anh mà không hiểu nhìn anh, hai tay đang muốn giữ cổ áo, Long Tư Hạo liền bắt được cổ tay cô.

Anh lạnh thấu xương nhìn cô: "Em nói anh chửi em, vậy nói cho anh biết, dây chuyền anh đưa em đâu rồi?"

Nghe anh nhắc đến dây chuyện, Lê Hiểu Mạn mới hồi phục tin thần, ánh mắt không chút tiêu cự nhìn người mình, không hiểu sợi dây chuyền mình luôn mang trên người biến đâu mất.

Cô không giải thích được lại nghi hoặc, ngày hôm qua còn đang trên cổ cô, hôm nay lại không thấy đâu, từ lúc nào bị mất, quả thực cô không rõ.

Cô không thể hiểu tại sao trong khách sạn, đứa bé này lại đột nhiên bị sinh non, Long Tư Hạo lại thay đổi, mà sợi dây chuyện trên cổ cũng biến mất…

Tất cả những chuyện này quá đột ngột, cô hoàn toàn không hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Tại sao chỉ mới qua một ngày mà mọi thứ dường như đều thay đổi?

534. Chương 534: Muốn Anh Ta Thì Sống Cho Tốt (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo thấy cô không nó, chỉ lạnh lùng nhìn cô: "Sao vậy? Không nghĩ ra dây chuyền ở đâu sao? Có cần tôi nhắc cho cô nhớ không?"

Anh ngừng lại, thả cô ra, ánh mắt đạm nhạt nhìn cô, giọng nói trầm thấp không chút cảm xúc: "Không còn con, quan hệ của chúng ta cũng kết thúc, từ nay về sau tôi không ép cô bên cạnh mình nữa, Lê Hiểu Mạn, cô tự do rồi."

Dứt lời, anh xoay người qua, nước mắt đau lòng không kiềm chế được mà rơi xuống.

Anh nắm chặt tay, xoay người sang chỗ khác tránh kích động.

Lời vừa rồi, anh đã phải hạ quyết tâm rất lớn mới nói ra được, anh không thể thất bại trong gang tấc, không thể mềm lòng được.

Nó ra những lời làm cô tổn thương, so với cô anh còn càng đau lòng hơn.

Anh biết mình khốn kiếp, anh không phải là người, lúc con mất, anh vốn nên an ủi cô, yêu thương cô, nhưng anh lại nói ra những lời làm cô tổn thương như vậy.

Nếu anh có thể sống lâu hơn, nếu không anh không đổ bệnh, nếu như anh có thể theo cô cả đời, anh nhất định sẽ không buông tha cho cô, cho dù chỉ nói nặng lời với cô một câu thôi anh cũng không nỡ.

Nhưng giờ thì anh chỉ có thể xin lỗi cô, chỉ có thể nhẫn tâm mà thôi.

Cô mất đi người mẹ, mất đi đứa con, anh không muốn cô phải mất cả anh nữa.

Cô nhất định sẽ không chịu nổi đả kích này. Vậy nên thay vì để cô phải mất đi người mình yêu quý một lần nữa, anh thà rằng nhẫn tâm làm cô đau lòng lúc này, để cô oán hận mình, thì khi anh rời khỏi thế gian này, cô sẽ không vì anh mà sống không nổi, cũng sẽ không đau lòng quá mức.

Chỉ cần cô có thể sống tốt, đây chính là hạnh phúc lớn nhất của anh, cô phải được sống hạnh phúc.

Lời của Long Tư Hạo tựa như sét đánh ngang tai Lê Hiểu Mạn, cô kinh ngạc, nhìn chằm chằm bóng lưng của Long Tư Hạo.

Anh nói cô tự do? Quan hệ của bọn họ kết thúc rồi?

Cô khóc như mưa, không dám tin lắc đầu, nức nở: "Tư Hạo, anh có ý gì? Anh muốn rời khỏi em? Anh không quan tâm em sao? Chỉ vì không còn con nữa nên anh không quan tâm em sao? Anh coi em là gì? Anh không yêu em sao?"

Dứt lời, không để ý đến đau đớn trên người, cô nhảy xuống giường, ôm lấy Long Tư Hạo từ phía sau, bi thương nói: "Tư Hạo, không còn con anh biết em đau lòng đến thế nào không? Em biết mình không có sức sinh con, em xin lỗi, là em vô dụng, nhưng anh đừng rời bỏ em có được không? Em không còn mẹ, không còn con gái, em không thể không có anh được nữa."

Nghe lời cô nói, Long Tư Hạo đau lòng, nước mắt ướt đẫm gương mặt tuấn mỹ, anh siết chặt tay, do dự hồi lâu mới nhẫn tâm đẩy cô ra.

Anh không xoay người nhìn cô, giọng nói lạnh băng: "Lê Hiểu Mạn, tự trọng của cô đâu rồi? Không phải cô luôn rất kiên trì kiêu ngạo đó sao? Lời nói cầu xin như vậy cũng nói ra được…"

Lúc này, anh xoay người qua, hai mắt đỏ ngầu lạnh lùng nhìn cô đang khóc: "Thu nước mắt của mình lại đi, bị tổn thương một lần rồi vẫn chưa học đượ cbafi học gì sao? Đừng khóc trước mặt người đàn ông không quý trọng cô, như vậy có đáng không? Đừng tưởng nước mắt có thể làm cho một người đàn ông mềm lòng, làm như vậy chỉ khiến một người đàn ông thêm coi thường cô mà thôi."

Lê Hiểu Mạn không thể tin chớp mắt nhìn Long Tư Hạo xa lạ trước mặt, trái tim đau đớn, cảm giác như một giây sau sẽ hít thở không thông vậy.

Cô nhìn Long Tư Hạo lạnh lùng không đổi, hồn phách như bị tan đi, tựa như tượng gỗ bị bể tan tành, không nói được lời nào.

Mất con, thái độ của anh thay đổi trong nháy mắt, cô bắt đầu nghi ngờ, liệu rằng anh đã bao giờ thực sự yêu cô?

Anh yêu cô, rốt cuộc thật giả mấy phần?

Một lúc sau, cô cắn chặt đôi môi run rẩy, giọng nói vì khóc lâu mà khàn khàn, đau lòng hỏi: "Long Tư Hạo, rốt cuộc anh có yêu em không?"

"Haha…" Long Tư Hạo cười lạnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô: "Có quan trọng không? Tôi yêu cô hay không quan trọng à? Nhưng cô đã muốn biết, vậy thì tôi nói thật, tôi chưa từng yêu cô, tôi luôn đùa giỡn với cô, tôi chỉ coi cô là công cụ sinh con cho mình, cô hại chết con gái tôi, tôi sẽ không tha thứ cho cô, vĩnh viễn sẽ không bao giờ tha thứ cho cô."

Lời vô tình này của anh làm trái tim Lê Hiểu Mạn co rút đau đớn. Chuyện này làm cô không thể tiếp nhận được, cả người như không còn chút sức lực nào, vô lực ngã trên mặt đất.

- –Huyên Huyên có lời muốn nói——

Mấy chương gần đây có hơi bị tàn bạo haha! Nhóm bảo bối nhất định phải chịu đựng, mặt trời sẽ lên sau cơn bão, cả truyện tàn bạo nhất chỉ ở đây thôi, sau này sẽ không ngược như này nữa, tàn nhẫn bao nhiêu thì ngọt ngạo bấy nhiêu haha! Cố gắng qua được mấy chương này là tốt nhất, nhóm bảo bối đừng vứt bỏ Huyên Huyên nha! Nhân sinh luôn không được như ý nguyện, trải qua những chuyện này thì chuyện tình cảm của Hiểu Hiểu và Long thiếu sẽ càng chắc chắn, sau này nội dung truyện sẽ làm cho mọi người cảm thấy ấm áp lắm đấy.

535. Chương 535: Em Muốn, Gặp Con Gái Của Em (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đột nhiên, cô ngẩng đầu, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Long Tư Hạo, tựa như khóc lại tựa như cười: "Ha hả… anh không thương em… ha ha… anh không thương em…. như thế nào anh lại không thương em? Anh không thương em thì vì cái gì đối tốt với em như vậy? Vì cái gì?"

Long Tư Hạo không dám nhìn bộ dạng bi thống của cô, anh sợ sẽ mềm lòng.

Anh xoay người lần nữa, con ngươi hẹp dài tràn đầy thống khổ và nước mắt, ngữ khí nhẹ như lông mao: "Anh chỉ vì đứa bé, em không hoài nghi tại sao trong khoảng thời gian này anh vì cái gì không cho em gọi điện không cho nhắn tin cũng không trở về gặp em sao? Em bị phản bội một lần rồi tại sao lại không cảnh giác? Em không hoài nghi anh ngoại trừ em ra còn có người phụ nữ khác sao?"

Hai mắt Lê Hiểu Mạn đẫm lệ, cô bi thống: "Anh có ý gì?"

"Anh phản bội em!"

Năm chữ ngắn gọn khiến cho Lê Hiểu Mạn như từ thiên đường ngã xuống địa ngục.

Cô đau lòng không thôi, hai tròng mắt sưng đỏ ánh mắt sắc lạnh nhìn anh, la lớn: "Em không tin!"

Cô không tin anh phản bội cô, cô không tin.

Anh yêu cô như vậy, như thế nào lại phản bội cô, anh nhất định lừa cô, nhất định.

"Tin hay không tùy em!" Ngữ khí Long Tư Hạo vẫn nhẹ như cũ.

Dứt lời, yết hầu anh lại ngứa, đầu có chút choáng, anh cố gắng gượng lại, mạnh mẽ chống lại không cho chính anh ngã xuống trước mặt Lê Hiểu Mạn.

Một tay anh lập tức nắm chặt để trên khoé môi anh, không cho anh ho ra tiếng.

"Em hận anh, vĩnh viễn cũng không tha thứ cho anh, anh là một tên cặn bã, anh là một tên hỗn đản, anh không đáng để cho em ghi tạc trong lòng, anh thực xin lỗi em, anh không nên trêu trọc em, anh chỉ có thể nói với em lời xin lỗi, em bảo trọng."

Dứt lời, anh liền sải bước rời đi, anh sợ giây tiếp theo anh sẽ ngã gục.

Lê Hiểu Mạn thấy anh đi gấp, khóc to gọi anh: "Tư Hạo…."

Nghe tiếng, toàn thân Long Tư Hạo chấn động, ngừng lại, thiếu chút nữa gục xuống bàn tay trắng nõn của anh liền chống đỡ lên cửa.

Lông mày anh tuấn của anh nhíu lại, tầm mắt bắt đầu có chút mơ hồ, mũi anh lại chảy ra một dòng đỏ tươi

Anh cố chấp chống lại, tận lực làm giọng điệu anh trở nên bình thường

"Còn chuyện gì?"

Hai tròng mắt Lê Hiểu Mạn sưng đỏ tràn đầy nước mắt bi thương không thôi nhìn anh, ngữ khí mang tiếng khóc nức nỡ, thanh âm khàn khàn vì khóc hô to: "Tư Hạo, anh đã nói, vĩnh viễn sẽ không bỏ em, vĩnh viễn sẽ không rời bỏ em, anh đã nói chúng ta cùng chết cùng sống, anh đã nói muốn chăm sóc em một đời, muốn em làm vợ anh một đời, anh đã nói đối với em sẽ không thay đổi, anh nói có thể chờ em, vô luận bao lâu, anh nói anh sợ nhất là không cùng em sống cả đời liền rời bỏ anh, anh nói cho dù toàn bộ thế giới phản bội em, anh cũng sẽ không phản bội em, lại càng không cho cơ hội rời em…. chỉ là hiện tại, anh phải rời bỏ em sao?"

Giờ phút này Lê Hiểu Mạn khóc đến không thành tiếng, cho dù trước kia Long Tư Hạo nói rất thương cô, lòng của cô bây giờ đã lạnh, thậm chí hết sức tuyệt vọng.

Chính là khi nhìn thấy anh rời đi, cô liền luống cuống, đau lòng, thương tâm, không muốn.

Nghĩ đến sau này không có anh, cô liền bi thống không thôi.

Lòng của cô như bị loại đau khổ này lấy đi, thân thể của anh đập một tiếng động lớn, khiến cô đau khổ.

Nếu anh thật sự rời bỏ cô, trong thế giới của cô chỉ còn lại vô tận vô tận đau khổ bi ai và thương tâm.

Thế giới không có anh, cô phải sống như thế nào?

Cô quá cứng cỏi, cô quá kiên cường, đối mặt với tình yêu, đều tan biến tất cả.

Tự tôn cái gì, tôn nghiêm, cô từ bỏ, cô chỉ cần người đàn ông này ở lại.

Chỉ cần anh còn muốn ở lại trong thế giới của cô, cho dù lại thống khổ, cũng hóa thành ngọt.

Cô biết cô thực rất vô dụng, nước mắt cô rơi như mưa, ngữ khí mang tiếng khóc nức nỡ, thanh âm khàn khàn: "Tư Hạo…. anh có thể trách em, có thể hận em, muốn cho em chuộc tội đều được, chỉ anh không rời bỏ em."

Nghe được lời cô nói, Long Tư Hạo đau lòng không dứt, kuốn xoay người lại ôm lấy cô, nói cho cô biết, anh không muốn rời đi.

Nhưng những ngày còn lại của anh không nhiều, chung quy anh muốn rời khỏi cô, anh không chăn sóc cô được cả đời.

Anh nhắm đôi mắt đỏ sậm lại, đau lòng không thôi khống chế không cho nước mắt chảy xuống, anh lau khuôn mặt ẩm ướt.

Lòng, anh đau sắp thở không thông.

"Quên anh đi, những lời này, đó, đều là lừa gạt em, bảo trọng"

Dứt lời, anh kéo cánh cửa phòng bệnh, sải bước rời đi.

"Tư Hạo…" Thấy anh rời đi, Lê Hiểu Mạn lập tức bật dậy người xuống đất đứng lên liền chảy ra khỏi cửa phòng, nhưng chỉ nhìn thấy bóng dáng của Long Tư Hạo đang khuất xa.

Bên ngoài phòng bệnh canh giữ là Lê Chấn Hoa, Lê Văn Bác, Hoắc Vân Hy, Hoắc Nghiệp Hoằng thành cô nước mắt giàn giụa, muốn hỏi cô làm sao, cô liền liều mạng không ngại đau, vội vàng đuổi theo Long Tư Hạo.

Chỉ là thân thể của cô suy yếu, lại khóc lâu như vậy, không đuổi kịp Long Tư Hạo, liền té xỉu dưới đất.

"Mạn Mạn…."

"Mạn Mạn…"

536. Chương 536: Em Muốn, Gặp Con Gái Của Em (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ba bốn âm thanh vang lên, Lê Văn Bác, Lê Chấn Hoa và mấy người khác thấy thế, lập tức tiến lại nâng cô dậy.

Lúc ngất đi Lê Hiểu Mạn mơ một giấc mộng.

Trong mộng cô thấy Long Tư Hạo đối xử với cô rất ôn nhu nói những lời nói làm cho cô cảm động không thôi, mỗi một câu đều chân thật, làm nội tâm cô rung động.

"Hiểu Hiểu, anh muốn đối với em thật tốt, không phải vì em đáng thương, mà bởi vì——— anh yêu em"

"Nha đầu ngốc, tâm ý của anh đối với em không thay đổi."

"Hiểu Hiểu, em có thể dựa vào bờ vai anh, anh sẽ chống đỡ cả bầu trời cho em, mở cánh cửa lòng của em ra, cho anh được đi vào."

"Hiểu Hiểu, kiếp này kiếp sau nữa anh muốn là người phụ nữ của anh, anh muốn dùng toàn bộ thế giới để đổi lấy một người phụ nữ, từ nay về sau, anh có thể ở cạnh em."

"Hiểu Hiểu, mỗi một đứa con của chúng ta đều chảy một dòng máu của anh và em, là kết tinh của chúng ta, trên đời này là thứ duy nhất gắn kết chúng ta lại một chỗ."

"Hiểu Hiểu, anh không rời bỏ em, vô luận sinh tử, anh và em không rời."

"Hiểu Hiểu, em biết anh sợ nhất là cái gì không? Anh sợ nhất em không theo anh cả đời liền rời bỏ anh."

"Nha đầu ngốc, đối với em tốt, đời này anh muốn một chuyện, anh muốn chuyện hạnh phúc nhất."

"Em là sinh mệnh của anh, My sunshine girl, anh muốn cưới em, em gả cho anh, anh muốn chăm sóc em cả một đời, muốn em làm vợ anh cả một đời."

"Hiểu Hiểu, tha thứ cho anh ích kỷ, anh tuyệt đối không thả em đi, càng không cho phép em không ở cạnh anhx anh ở đâu em ở đó, kiếp này, chúng ta sống chết không rời."

"Hiểu Hiểu, anh không bức em, anh có thể chờ em, vô luận chờ bao lâu."

"Hiểu Hiểu, em có biết anh nghĩ nhiều đến chuyện em trở thành vợ anh không? Nghĩ đến chuyện em kêu anh là ông xã không? Biết anh nghĩ đến chuyện muốn cùng em bách niên giai lão không?"

"Chỉ cần em là Lê Hiểu Mạn, mặc kệ em là người thế nào, tính cách như thế nào, anh đều yêu, cuộc đời này không thay đổi. "

“Hiểu Hiểu, thực xin lỗi! Anh không nghĩ sẽ tổn thương em, lại càng không muốn uy hiếp em, anh chỉ không muốn em rời đi.”

Hiểu Hiểu, vô luận lúc nào cũng phải tin tưởng anh, anh đối với em vẫn thủy chung như vậy”

…

Mỗi một câu nói chân tình của anh, đều ghi sâu vào đầu cô, anh làm cho cô dần dần rung động, làm cho cô cảm thấy trên thế giới này cô là một người phụ nữ hạnh phúc nhất.

Cô từng nghĩ đến trên đời này Long Tư Hạo là người yêu cô nhất, quan tâm cô, sủng ái cô, để ý đến cô.

Cô nghĩ đến anh là thiên sứ may mắn của cô, nghĩ đến trên đời này chỉ có anh mới mang lại hạnh phúc cho cô, nghĩ đến trên thế giới này anh sẽ không bao giờ làm tổn thương cô.

Nhưng hóa ra cô đã sai lầm rồi, sai quá sai.

Trên đời này người tổn thương cô sâu sắc nhất chính là anh.

Trong mộng, mỗi một câu anh nói đều cảm động lòng người nhưng như là một lưỡi dao sắc bén hung hăn cứa vào lòng cô.

Khiến nội tâm cô đau nhói.

Làm cho cô lên thiên đường rồi lại ngã xuống địa ngục.

Anh rời đi, tâm giống như bị anh khoét đi, đau quá đau…

Về sau sinh mệnh cô không có anh, cô sẽ sống thành bộ dạng gì?

Bởi vì, cô không hề tin tưởng tình yêu.

Bởi vì, Long Tư Hạo đã cho cô vui vẻ hạnh phúc, không còn người nào có thể cho được.

Bởi vì, lòng cô đã chết, không còn người nào có thể khiến cô để lọt vào mắt.

Cô mê man suốt một ngày một đêm, ngày hôm sau liền xuất viện.

Cô không trở về biệt thự ven hồ Thủy Lộ, mà trực tiếp quay về chỗ của cậu cô và Lê Chấn Hoa, sau đó một mình ở trong phòng, không ăn không uống, cũng không khóc không nháo, giống như là một thể xác không có linh hồn, ngơ ngác ngồi.

Lê Chấn Hoa và Lê Văn Bác nhìn tình huống của cô, trong lòng lo lắng và đau.

Hai người thay nhau khuyên nhủ an ủi cô.

Bởi vì Lê Hiểu Mạn vẫn còn trong tháng, Lê Chấn Hoa hầm cho cô canh gà, bưng vào phòng cô, thấy cô ngồi yên không nói, ông nhíu chặc mày, đặt canh gà lên tủ giường, thân thể của ông liền ngồi xuống.

“Mạn Mạn, cậu hầm canh gà, con uống một ít, con mới vừa sinh đứa bé, cần bồi bổ.”

Trong lời nói của Lê Chấn Hoa, Lê Hiểu Mạn như là không nghe được, ngơ ngác ngồi như trước, không có phản ứng gì.

Lê Chấn Hoa thấy thế, thở dài một hơi: “Haiz! Mạn Mạn, cậu sẽ không nói, cũng không biết khuyên con như thế nào? Cậu hy vọng con nghĩ thoáng một chút, nhất định phải tỉnh táo lại, con còn trẻ, đứa bé mất vẫn có thể sinh lại, đừng quá thương tâm, cậu không biết con và Long thiếu sao lại thế này? Các con….”

Nghe Lê Chấn Hoa nhắc tới đứa bé, Lê Hiểu Mạn nước mắt trong hố mắt rơi như mưa.

Từ khi cô sinh đứa bé rồi xuất viện, cũng không gặp đứa bé một lần.

Mang thai chín tháng, đó là miếng thịt trên người cô rơi xuống, là huyết mạch tương liên của cô, là cốt nhục ruột thịt của cô, chỉ là cô chưa kịp nhìn một cái mà con cô đã phải đi xuống thế giới bên kia.

Chỉ cần tưởng tượng không có đứa bé, lòng của cô liền đau đớn rỉ máu.

Lúc xuất viện, cô đã hỏi qua bác sĩ x đứa bé đã bị Long Tư Hạo mang đi, hiện tại hẳn đã mai táng rồi!

Chỉ là không biết tiểu công chúa của cô, đã được mai táng ở nơi nào?

Đột nhiên, cô đi ra ngoài cửa phòng.

Lê Chấn Hoa thấy cô đột nhiên đứng dậy đi ra khỏi phòng, lo lắng đuổi theo.

537. Chương 537: Em Muốn, Gặp Con Gái Của Em (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mà ở phòng khách Lê Văn Bác đang nhìn, thấy cô đi ra tới cửa phòng, liền giữ cô lại.

"Mạn Mạn, em muốn đi đâu?" Mày anh nhíu lại, hai tròng mắt tràn đầy lo lắng và đau lòng nhìn cô.

Ánh mắt Lê Hiểu Mạn có chút dại ra, xoay người nhìn Lê Văn Bác, đột nhiên nắm bàn tay to của anh, ngữ khí khẩn cầu: "Anh Văn Bác, em muốn đi xem con gái, mang em đi được không?"

"Mạn Mạn…." Lê Văn Bác cầm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô, tay kia thì lau nước mắt, hai tròng mắt đau lòng không nguôi nhìn cô: "Mạn Mạn, em muốn đi đâu xem? Em biết Long Tư Hạo mang đi đâu sao?"

Lê Văn Bác nhìn cô rơi lệ không ngừng, tâm anh cũng giống như bị dao cắt, giờ phút này anh hận không thể bảo vệ cô tốt.

Cô tốt như vậy, thiện lương như vậy, tại sao Hoắc Vân Hy và Long Tư Hạo đều tổn thương cô?

Anh nghĩ đến chuyện cô gặp Long Tư Hạo, nhất định sẽ hạnh phúc, nhưng chính anh ấy lại tổn thương cô sâu sắc.

Chuyện của cô và Hoắc Vân Hy anh điều biết, nhưng anh tin tưởng cô, tin tưởng cô tuyệt đối sẽ không thương tổn đến đứa bé trong bụng cô.

Chuyện này có gì đó rất kì hoặc.

Anh đau lòng không thôi nhìn cô, thanh âm trong vắt ôn nhux ngữ khí mang theo thân thiết: "Mạn Mạn, ba anh nói rất đúng, bây giờ em còn trong tháng, không thể đi ra gió."

"Không…." Lê Hiểu Mạn nâng mắt nhìn Lê Văn Bác, cố chấp lắc đầu, mắt rưng rưng: "Anh Văn Bác, em muốn đi tìm con, em phải biết được mộ của con nơi nào, em muốn đi xám hối với con, em không phải là người mẹ tốt, em không thể bảo vệ tốt cho con, là em hại con gái em không có thời gian nhìn thấy thế giới này…."

Nói xong lời cuối, Lê Hiểu Mạn đã khóc không thành tiếng.

Lê Văn Bác thông suốt, lông mày chau lại, biết khi cô quyết định chuyện gì sẽ rất khó thay đổi, anh cũng không khuyên cô nữa, mà nhìn cô nói: "Được, anh đi cùng em, em không thể đi như vậy."

Lê Hiểu Mạn nhìn Lê Văn Bác gật đầu: "Uhm, cám ơn anh, anh Văn Bác."

Có Lê Văn Bác ở đây, Lê Chấn Hoa cũng yên tâm.

Ra cửa, Lê Hiểu Mạn đột nhiên nghĩ, Long Tư Hạo rất có thể sẽ đặt mộ của con gái họ ở nghĩa trang An Thái, vì thế hai người liền đi thẳng tới đó.

Đúng như những gì Lê Hiểu Mạn suy nghĩ, Long Tư Hạo đặt mộ ở nghĩa trang An Thái thật.

Lúc này lễ tang đã kết thúc.

Bởi vì Long Tư Hạo không muốn quá nhiều người tới quấy rầy con gái của mình, cho nên cũng không có nhiều người tới tham gia lễ tang.

Lúc này chỉ còn lại anh, Lạc Thụy, Tô Dịch, Lăng Hàn Dạ, Lăng Dinah, chú Thành quản gia và hơn mười vệ sĩ mặc đồ đen.

Long Tư Hạo đang đứng trước mộ, đôi mắt đỏ bừng, ánh mắt đau khổ nhìn chăm chú vào bia mộ.

Hôm nay chưa có tuyết rơi, nhưng thời tiết rất lạnh, mặc dù anh có mặc áo khoác lông chồn nhưng thỉnh thoảng vẫn ho khan, sắc mặt cũng không quá tốt, hơi tái nhợt.

"Khụ… Khụ…"

Lăng Dinah thấy anh như vậy thì bước tới cạnh, nhìn anh lo lắng: "Anh Tư Hạo, công chúa nhỏ của anh đã nhập thổ vi an rồi, nó nhất định sẽ lên Thiên đường, anh cũng đừng quá thương tâm, nói không chừng hai người vẫn có duyên cha con, đời sau của nó vẫn có thể làm con gái anh, chỉ là anh làm chậm trễ điều trị quá nhiều ngày rồi, chúng ta hãy về Mĩ đi có được không? Anh Tư Hạo… Có được không?"

Lạc Thụy thấy Lăng Dinah hỏi như vậy thì bước lên kéo cô ta lại, nheo mắt: "Lăng Dinah tiểu thư, xin cô im lặng một chút, đừng quấy nhiễu tổng giám đốc, tổng giám đốc muốn có nhiều thời gian bên cạnh con gái của anh ấy và Lê…"

"Lê cái gì? Người không nên nhắc đến thì đừng nhắc đến, anh Tư Hạo đã đau lòng lắm rồi, sao anh lại nhắc đến người phụ nữ nhẫn tâm đó?"

Lăng Dinah trừng mắt nhìn Lạc Thụy, sau đó nhìn Long Tư Hạo, thấy anh chau mày, vẻ mặt đau thương trở nên lạnh lùng, nghĩ đến Lê Hiểu Mạn bây giờ là cấm kỵ của anh nên cũng im lặng không nói thêm nữa.

Lăng Hàn Dạ và Tô Dịch vẫn không nói chuyện, hai người biết lúc này Long Tư Hạo cần nhất là yên tĩnh.

538. Chương 538: Tổng Giám Đốc, Vịt Chết Còn Cứng Mỏ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Long Tư Hạo đứng trước mộ cũng không nói bất cứ điều gì, mắt anh đỏ quạch, ánh mắt đau khổ dần dần bị ánh mắt thâm thúy u ám thay thế, khiến người ta không biết anh đang nghĩ gì.

Đứng trước mộ rất lâu, ước chừng khoảng hơn nửa giờ, anh mới thu hồi ánh mắt, xoay người chuẩn bị bị rời đi, không ngờ lại gặp được Lê Hiểu Mạn đến cùng Lê Văn Bác.

Nghĩa trang An Thái không hề nhỏ, lúc mới tới, Lê Hiểu Mạn còn tìm từng mộ một, nhưng về sau cô đột nhiên nghĩ, theo tính cách của Long Tư Hạo, anh nhất định sẽ an táng con gái họ ở gần mộ của mẹ anh, vì thế nên cô và Lê Văn Bác mới tìm đến đây.

Chỉ là cô thật không ngờ, Long Tư Hạo vẫn còn ở đó.

Hai người đã từng thân mật khăng khít lúc này gặp lại, bốn mắt nhìn nhau, nhưng chỉ còn lại xa lạ, không còn sự thâm tình khi xưa nữa.

Lạc Thụy thấy Lê Hiểu Mạn đến đây, nhìn sắc mặt lạnh lùng của Long Tư Hạo, thì nhíu mày nhìn về phía Lê Hiểu Mạn: "Lê tiểu thư, hôm nay trời lạnh như thế, cô vẫn còn đang ở cữ, sao cũng đến đây?"

Lăng Dinah lúc trước tuy có ghen tị với Lê Hiểu Mạn, nhưng không phải là quá chán ghét cô, bởi vì cô ta cho rằng Lê Hiểu Mạn có thể mang lại hạnh phúc cho anh Tư Hạo, nên cho dù trong lòng có ghen tị, cũng không có làm ra hành động phá hoại nào.

Nhưng bây giờ, Lê Hiểu Mạn làm tổn thương anh Tư Hạo, làm hại anh Tư Hạo đau khổ như thế, cho nên bây giờ cô ta cực kì không thích Lê Hiểu Mạn, thậm chí là chán ghét, sao cô lại nhẫn tâm vô tình làm tổn thương anh Tư Hạo như thế?

Cô vươn tay, một tay kéo Lạc Thụy ra phía sau, hung hăng trợn mắt nhìn anh ta, sau đó nhíu mày nhìn sang Lê Hiểu Mạn tiều tụy, giọng nói lạnh lùng chán ghét: "Lê Hiểu Mạn tiểu thư, cô tới đây làm gì? Cô

muốn con gái của anh Tư Hạo không thể bình an sao? Hổ dữ cũng không ăn thịt con, cô lại vì tình dục của mình mà hại chết đứa con gái bé bỏng ấy, cô vậy mà vẫn còn mặt mũi tới đây sao? Da mặt của cô làm bằng cái gì thế? Là sắt…"

Lăng Hàn Dạ thấy em gái mình nói Lê Hiểu Mạn như thế thì nheo mắt lại, khẽ quát: "Dinah, em câm miệng lại cho anh, bớt tranh cãi đi, theo anh ra kia."

Dứt lời, Lăng Hàn Dạ kéo Lăng Dinah đang giận dỗi đi mất.

"Tổng giám đốc, tôi cũng không quấy rầy anh và Lê tiểu thư nữa."

Lạc Thụy nhíu mày nhìn Long Tư Hạo nói, sau đó cũng theo Tô Dịch biết điều đi sang một bên.

Lê Văn Bác chau mày, dịu dàng nhìn Lê Hiểu Mạn: "Mạn Mạn, có chuyện gì thì gọi anh."

Dứt lời, anh cũng đi sang chỗ khác.

Lê Hiểu Mạn đứng tại chỗ, hai tròng mắt trong suốt bình tĩnh nhìn Long Tư Hạo, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh tiều tụy có vẻ hơi lạnh lùng, Long Tư Hạo nói, cô cũng im lặng.

Nhưng giờ phút này lòng của ccoo lại đau như bị dao khoét, những cảnh tượng hạnh phúc vui sướng với anh khi xưa giờ hiện lên chỉ khiến lcô đau sót không thôi.

Cô cố gắng kìm nén nước mắt đau khổ, không để ý đến Long Tư Hạo, lập tức đi tới trước mộ.

Thấy cô đi đến trước mộ, Long Tư Hạo nhíu mày nhìn cô một lúc lâu, sau đó thu lại ánh mắt, không nói gì rời khỏi.

Chú Thành quản gia cùng với hơn mười vệ sĩ kia thấy thế cũng theo sau anh.

Lạc Thụy cách đó không xa thấy Long Tư Hạo rời khỏi thì nhăn mặt, nhìn Lê Hiểu Mạn thở dài một hơi, theo sau Long Tư Hạo.

"Anh Tư Hạo, đợi em với."

Lăng Dinah thấy thế, thì chạy tới dẫn đầu phía trước, bàn tay mảnh khảnh ô lấy cánh tay Long Tư Hạo.

Lạc Thụy đi phía sau nhăn mày, đưa mắt nhìn Lăng Hàn Dạ, hạ giọng nói: "Lăng thiếu, anh nói tổng giám đốc có phải uống nhầm thuốc rồi không? Sao tôi lạo thấy thái độ của anh ấy với Lê tiểu thư khác trước thế nhỉ? Cho dù đứa bé trong bụng Lê tiểu thư mất đi, nhưng tổng giám đốc yêu Lê tiểu thư như thế, sao bây giờ lại có thái độ này? Còn nữa, tổng giám đốc vốn không hề tin Lê tiểu thư phản bội anh ấy, nếu không thì cũng không để chúng ta âm thầm điều tra chuyện này, chuyện này nghĩa là gì, nghĩa là tổng giám đốc vẫn tin tưởng Lê tiểu thư, chỉ là, bây giờ tổng giám đốc đối xử Lê tiểu thư như vậy là tại sao? Tổng giám đốc từng nói sẽ không bao giờ bỏ rơi Lê tiểu thư cơ mà, sao giờ lại vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi? Lúc ở Mĩ, có phải bác sĩ Taylor lén nói với tổng giám đốc cái gì rồi không? Chẳng lẽ là nói bệnh của tổng giám đốc không thể chữa khỏi? Nếu là như vậy thì xong rồi."

Nghe Lạc Thụy nói những lời này, Lăng Hàn Dạ cũng hạ mắt, nheo mắt lại: "Muốn biết thì đi hỏi Long thiếu đi?"

Lạc Thụy nhíu nhíu mày: "Vạy cũng cần tổng giám đốc muốn nói mới được chứ, miệng tổng giám đốc bây giờ còn cứng hơn vịt chết ý, có dùng xẻng cũng không cậy nổi."

539. Chương 539: Sẽ Không, Tiếp Tục Chán Nản (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tô Dịch đi theo sau lưng hai người họ, nghe được lời của hai người, chân mày cũng khẽ nhíu lại, sắc mặt sâu xa, khiến người khác không đoán ra anh ấy đang suy nghĩ gì.

Lê Hiểu Mạn nhìn thấy Long Tư Hạo cứ thế rời khỏi, cuối cùng cũng không nhịn được nước mắt.

Cô nhắm mắt lại, mặc cho những giọt nước mắt đau buồn chảy xuống, hai tay mảnh khảnh siết lại, cắn chặt răng, đôi môi run rẩy ngã ngồi trên mặt đất, lẳng lặng khóc.

Tư Hạo…Vì sao? Vì sao anh lại thay đổi nhanh như vậy?

Vì sao em không nhìn thấy chút tình cảm nào trong mắt anh?

Yêu thương anh dành cho em đã biến đâu mất rồi?

Anh thật sự chỉ coi em là công cụ sinh con thôi sao? Cho đến bây giờ anh cũng chưa từng yêu em sao?

Nếu như anh vẫn luôn gạt em, thì tại sao lại lừa gạt một cách nghiêm túc như thế? Tại sao lại làm nhiều chuyện cho em như vậy?

Tại sao phải để em ngộ nhận rằng anh yêu em?

Lê Văn Bác trông thấy Lê Hiểu Mạn ngã ngồi trên mặt đất, anh ấy nhíu mày đi lên phía trước, ngồi xổm người xuống, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của cô, đưa tay giúp cô lau những giọt nước mắt ấy, giọng nói trong trẻo, xen lẫn sự đau lòng: "Mạn Mạn, đừng khóc nữa được không? Em vẫn còn trong tháng, khóc sẽ có thể khiến mắt mù, lẽ nào em muốn trở thành người mù sao?"

Lê Hiểu Mạn ngước nhìn ánh mắt đau lòng của Lê Văn Bác, lại nhìn về mộ bia phía sau lưng, nước mắt càng cuộn trào mãnh liệt, đáy mắt trong suốt đầy tràn sự hổ thẹn cùng tự trách.

"Xin lỗi! Là mẹ có lỗi với con, là mẹ không bảo vệ tốt cho con, là mẹ vô dụng, xin lỗi…Xin lỗi…"

Lê Văn Bác thấy Lê Hiểu Mạn vẫn còn ngã ngồi dưới đất, lo lắng nhìn cô: "Mạn Mạn, mặt đất rất lạnh, anh đỡ em dậy trước."

"Không cần…" Lê Hiểu Mạn nhìn Lê Văn Bác, vừa khóc vừa lắc đầu: "Em không đứng dậy, anh Văn Bác, anh không cần lo cho em, em muốn trò chuyện nhiều hơn với con gái mình, em muốn sám hối với con, là do em vô dụng mới để con chưa kịp ra đời đã ngột thở chết, em…Em quá vô dụng, em vô dụng, em vô dụng…"

"Chát…"

"Em vô dụng, chát…"

Khuôn mặt Lê Hiểu Mạn đầy sự thẹn cùng tự trách, vừa khóc vừa nói, sau mỗi câu nói cô đều đưa tay tự tát mình một cái.

"Mạn Mạn, em làm gì vậy?" Lê Văn Bác trông thấy cảnh này, vội vàng bắt lấy cổ tay nhỏ bé của cô, nhìn chằm chằm cô với đôi mắt đầy sự đau lòng: "Mạn Mạn, anh không cho phép em tự làm mình bị thương như thế, chuyện này không phải em sai, em không nên tự trách mình có được không?"

"Không phải…Không phải, là em sai, là em không có sức lực sinh con ra, con mới bị chết ngộp, là em hại chết con, em không xứng đáng làm một người mẹ, ngay cả sinh con cũng không làm được, em vô dụng, em là đồ vô dụng…Em đáng chết…"

Giờ phút này tâm trạng Lê Hiểu Mạn cực kỳ tồi tệ, cô nhận tất cả cái sai vào mình, vì cô không có sức lực mới hại con của cô và Long Tư Hạo ngột thở chết.

Lê Văn Bác thấy Lê Hiểu Mạn như thế, sợ cô cứ tiếp tục như thế sẽ mắc chứng trầm cảm, càng sợ cô để những suy nghĩ này lởn vởn trong đầu.

Bàn tay to trắng nõn của anh ấy nắm chặt hai tay mảnh khảnh của cô, nhìn cô bằng ánh mắt đau lòng: "Mạn Mạn, đây chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, em không nên nhận hết trách nhiệm về mình, như vậy em sẽ rất đau khổ, anh tin, em lương thiện như vậy, nhất định sẽ không hại chết đứa con trong bụng của mình, em và Hoắc Vân Hy…"

Dừng lại, anh ấy nhìn chằm chằm cô: "Nói chung, Mạn Mạn, anh tin em."

Lê Hiểu Mạn thấy Lê Văn Bác cũng nhắc đến cô và Hoắc Vân Hy, nghĩ đến trước đó Long Tư Hạo cũng nhắc đến cô và Hoắc Vân Hy, ngước nhìn anh ấy với đôi mắt ngập nước: "Em và Hoắc Vân Hy thế nào?"

Cô không rõ vì sao họ lại nhắc đến cô và Hoắc Vân Hy?

Bởi vì sau khi sinh con cô rất suy yếu, hơn nữa con còn mất đi, Long Tư Hạo thay đổi, việc này luôn khiến cô đau thương cùng tuyệt vọng, vì vậy, vì vậy nên không biết chuyện cô và Hoắc Vân Hy đã trở thành tâm điểm của thành phố K.

Long Tư Hạo nói cô mang con của anh ân ân ái ái cùng người đàn ông khác, gán ghép cô và Hoắc Vân Hy lại, mới đầu cô cũng nghi ngờ, chỉ là vừa mới mất đi con nên cô không nghĩ sâu, cảm thấy nghi hoặc cũng không hỏi nhiều.

Hiện tại nghe Lê Văn Bác nói như vậy, sự nghi ngờ trong lòng cô càng nhiều hơn.

Thấy cô hỏi, Lê Văn Bác đoán cô vẫn chưa biết gì, vậy nên nhìn cô thật sâu, nói: "Mạn Mạn, chuyện này về anh sẽ từ từ nói với em."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn không tiếp tục hỏi nữa, chỉ nhìn về phía mộ bia, rưng rưng nói những lời áy náy cùng tự trách.

Mãi cho đến khi cô ngồi đó được hơn một giờ, bầu trời bắt đầu có tuyết rơi, cô mới đứng dậy dưới sự nâng đỡ của Lê Văn Bác.

540. Chương 540: Sẽ Không, Tiếp Tục Chán Nản (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trước lúc rời khỏi nghĩa trang An Thái, cô đi thăm mộ mẹ của mình - Lê Tố Phương, phát hiện sự thật không giống như Hoắc Nghiệp Hồng nói, bị người moi ra, nhưng sau khi kiểm tra cẩn thận quả thật có vết tích bị phá hoại.

Điều này cho thấy Hoắc Nghiệp Hồng không có nói sai, quả thật mộ của mẹ cô đã bị người ta phá hoại.

Ở chỗ mộ của Lê Tố Phương khá lâu, mãi đến khi tuyết rơi ngày càng nhiều, cô mới rời khỏi cùng Lê Văn Bác.

Lúc trước khi rời đi, Long Tư Hạo vẫn luôn ngồi trong xe, sau khi nhìn thấy Lê Hiểu Mạn cùng Lê Văn Bác đi khỏi, anh mới bảo Lạc Thụy lái xe.

Lạc Thụy ngồi ở ghế lái, liếc mắt nhìn Long Tư Hạo, nhíu mày hỏi: "Tổng giám đốc, anh thật sự không tính để Lê tiểu thư sống ở biệt thự Thủy Lộ đó sao?"

Lăng Dinah đang ngồi bên cạnh Long Tư hạo nheo mắt trừng Lạc Thụy, giọng không vui: "Lạc Thụy chết tiệt, anh không nhắc đến Lê Hiểu Mạn kia thì không được sao? Anh Tư Hạo đã hoàn toàn kết thúc với cô ta rồi, sẽ không có bất cứ quan hệ gì với cô ta nữa, đúng không anh Tư Hạo?"

Lăng Dinah nhìn về phía khuôn mặt thâm trầm của Long Tư Hạo, đôi mắt màu nâu mang theo vẻ mong đợi.

Long Tư Hạo không hề trả lời câu hỏi của cô ấy, tay che miệng ho khan hai tiếng, ánh mắt thâm trầm liếc nhìn Lạc Thụy, trầm giọng hỏi: "Tôi bảo cậu tìm dây chuyền đã tìm được chưa?"

Lạc Thụy nhíu hàng chân mày anh tuấn: "Tìm được rồi, giống như tổng giám đốc dự liệu, quả nhiên sợi dây chuyền ở gian phòng Lê tiểu thư cùng Hoắc Vân Hy bị phóng viên xông vào."

Lăng Dinah liếc nhìn Long Tư Hạo, lại nhìn về phía Lạc Thụy, nghi ngờ hỏi: "Dây chuyền gì? Là sợi dây chuyền kim cương 12 ca-ra anh Tư Hạo tặng cho Lê Hiểu Mạn sao?"

Dứt lời, cô ấy lại nhìn về phía Long Tư Hạo, đôi môi đỏ mọng dẩu lên không vui: "Anh Tư Hạo, em tốt với anh như vậy, anh chưa từng tặng em gì cả, lại tặng một món quà quý giá như vậy cho Lê Hiểu Mạn kia, cô ta thì sao, có quý trọng món quà anh tặng không?"

Ánh mắt Long Tư Hạo thâm trầm khiến người khác không nhìn ra.

Mất đi Lê Hiểu Mạn, anh cảm thấy sống nhiều hơn một ngày đều là dư thừa.

Sự đau khổ không cách nào nói nên lời như con sóng nhấn chìm nội tâm anh.

Anh nhắm mắt lại, cố gắng đè nén sự đau khổ, đau lòng thừa nhận việc mất đi Lê Hiểu Mạn.

Anh cho rằng trời cao cho anh một cơ hội, cuối cùng cũng có được trái tim của cô, sau đó lại lấy đi tính mạng của anh.

Sau khi trở về, Lê Văn Bác liền nói mọi chuyện cho Lê Hiểu Mạn biết.

Sau khi Lê Hiểu Mạn nghe xong, mới biết được vậy mà cô và Hoắc Vân Hy đã trở thành tâm điểm, chẳng trách Long Tư Hạo lại nói những lời này, chẳng trách anh lại hỏi cô dây chuyền đâu.

Sau khi cô nghe những lời Lê Văn Bác nói xong, liền dùng điện thoại di động xem tin tức hôm đó, thấy được sợi dây chuyền cô vẫn luôn đeo không rời người.

Khi cô nhìn chằm chằm điện thoại di động, Lê Văn Bác đang ở bên cạnh cô.

Thấy sau khi xem tin tức cô không nói lời nào, cũng không tức giận, anh ấy lo lắng gọi cô: "Mạn Mạn…Mạn Mạn…"

Nghe được giọng nói của Lê Văn Bác vang lên bên tai, lúc này Lê Hiểu Mạn mới dời mắt khỏi điện thoại di động.

Chống lại ánh mắt lo lắng của Lê Văn Bác, cô cười dịu dàng: "Anh Văn Bác, không cần lo lắng cho em, em không sao, em sẽ không để tinh thần mình sa sút nữa, sẽ không để mình tiếp tục sống trong bi thương…"

Nói đến đây, cô cầm lấy tay Lê Văn Bác, dùng ánh mắt kiên định nhìn anh ấy: "Anh Văn Bác, anh yên tâm, em sẽ phấn chấn lại, bởi vì em có chuyện rất quan trọng cần làm, em muốn điều tra xem ai đã hãm hại mình, sẽ không bỏ qua cho người kia."

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô đầy vẻ kiên định, không có sự bi thương và tiêu cực của mấy ngày trước, tảng đá lớn trong lòng anh ấy cuối cùng cũng rơi xuống.

Cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, ôn nhuận cười, ấm áp: "Mạn Mạn, anh sẽ dùng hết khả năng để giúp em, anh biết là em sẽ không tiếp tục tiêu cực nữa, trong lòng anh Mạn Mạn vẫn là kiên cường, mạnh mẽ nhất."

Lê Hiểu Mạn thấy Lê Văn Bác cầm lấy tay mình, ánh mắt còn kèm theo tia nhiệt cô nhìn không hiểu, cô có chút lúng túng rút tay ra, rũ mắt xuống: "Anh Văn Bác, cám ơn anh."

Lúc cô rút tay ra, đáy mắt Lê Văn Bác hiện lên vẻ mất mác, nhưng rất nhanh đã bị anh che giấu.

Anh ấy nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, đưa tay vuốt những sợi tóc rối loạn của cô, giọng nói trong trẻo, ấm áp: "Không cần cám ơn, anh nói rồi, em…"

Dừng lại, anh ấy chỉ cười, tiếp tục nói: "Em và ba đều là người thân nhất trên đời của anh, nếu quả thật muốn cám ơn anh, thì làm như em nói, phấn chấn lên."

Lê Hiểu Mạn nhìn Lê Văn Bác trịnh trọng gật đầu: "Em biết rồi."

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, mất đi nhiều thứ như vậy, cô cũng nên trưởng thành rồi.

541. Chương 541: Sẽ Không, Tiếp Tục Chán Nản (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô chính là một cây dương kiên cường, dù có trãi qua phong ba bão táp, cũng sẽ không dễ dàng ngã xuống, lại càng không dễ dàng cúi đầu.

Mà ý chí của cô, cũng bởi vì… sự tôi luyện này, mà trở nên ngày càng kiên cường.

Cô xuất hiện ở gian phòng đó rõ ràng là có người cố ý gài bẫy hãm hại.

Mà người đó không phải Hoắc Vân Hy.

Đột nhiên cô sinh non, cũng nhất định là có nguyên nhân.

Cho nên, bất luận như thế nào, cô nhất định phải điều tra rõ chuyện này.

Mặc kệ người đứng phía sau là ai, cô nhất định sẽ khiến cho họ nhận được sự trừng phạt.

Từ hôm nay trở đi, Lê Hiểu Mạn sẽ không như lúc trước nữa, sẽ không để chuyện lớn biến thành nhỏ, nhu nhược thiện lương, mặc cho người khác ức hiếp.

Từ nay về sau, người khác kính Lê Hiểu Mạn cô một thước cô sẽ đáp lại một thước, nếu gài bẫy hãm hại cô, cô sẽ đáp lại gấp bội.

Năm tháng sau, tại Ngự Yến Lâu.

"Lê tiểu thư, Long tổng đang ở bên trong, cô tự mình vào đi."

Một người phục vụ dẫn Lê Hiểu Mạn đến trước một phòng tên là "Đoàn tụ sum vầy" ở lầu hai.

Người phục vụ nói với cô xong, liền rời đi, chỉ còn mình cô đứng trước cửa phòng "Đoàn tụ sum vầy" chần chừ không bước vào.

Trải qua năm tháng bình ổn, bất luận là tâm trạng hay khí sắc của cô đều khá hơn rất nhiều.

Sáng sớm hôm nay, cô vô cùng bất ngờ khi nhận được điện thoại của Long Tư Hạo.

Lúc đó cô không có nửa giây do dự, thẳng thừng đồng ý.

Cô đồng ý càng nhanh, mới càng có thể chứng minh cô đã buông bỏ.

Hít sâu một hơi, thẳng lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú nở nụ cười thanh nhã, đưa tay đẩy cửa phòng bao.

Đây là lần thứ hai cô vào phòng "Đoàn tụ sum vầy" này.

Lần đầu tiên, Long Tư Hạo ở chỗ này bỏ tiền giúp người nhà của anh lôi kéo cô, cũng chính ở Ngự Yến Lâu này, Long Tư Hạo đã cầu hôn cô.

Khi đó cô không thể nào ngờ được bọn họ sẽ đi đến bước đường này.

Sự cay đắng lan tràn trong đáy lòng cô, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô vẫn là nụ cười thanh nhã, giẫm lên giày cao gót 7 tấc, khí chất tao nhã bước vào trong.

Trong phòng bao không chỉ có mình Long Tư Hạo, còn có Lạc Thụy cùng một người đàn ông đeo mắt kính, thoạt nhìn trông rất thư sinh.

Cô liếc mắt nhìn người đàn ông ưu nhã, tôn quý trên ghế sa lon.

Anh khoác trên mình bộ âu phục, khí chất bất phàm, chỉ là khuôn mặt anh tuấn kia có chút tái nhợt, nhưng tuyệt nhiên không ảnh hưởng đến khí chất tuấn mỹ cùng vương giả của anh.

Xa nhau năm tháng, gặp lại anh, tim Lê Hiểu Mạn vẫn không ngừng run rẩy, sự chua xót lan tràn nơi trái tim.

Cố hết sức đè nén sự bi thương, cô đi lên phía trước với nụ cười cùng khí chất ưu nhã, trực tiếp ngồi xuống ghế salon đối diện Long Tư Hạo.

Hôm nay cô mặc chiếc áo sơ mi trắng bó sát người, đường áo viền ren, mang theo vài phần gợi cảm và mị hoặc, mà sinh đứa nhỏ xong cô ngực cô hơn hai vòng, rất đẫy đà.

Nữ nhân mặc áo sơ mi vốn đã gợi cảm mê người, lúc này mặc quần áo bó sát khiến thân hình cô càng thêm no đủ đầy hấp dẫn, Long Tư Hạo nhìn mà híp mắt, ánh mắt lúc sáng lúc tối, đôi mắt ẩn giấu ngọn lửa dục vọng.

Mà ngồi ở bên kia Lạc Thụy và người đàn ông đeo kính bên cạnh cậu ta đều mở to mắt nhìn, chỉ kém chảy nước miếng.

Dù cô đã sinh con, nhưng ngoài ngực càng thêm đầy đặn, dáng người khôi phục rất tốt, mảnh mai thon gầy, da thịt nhẵn nhụi, trắng mịn như ngọc.

Bên dưới cô mặc một chiếc váy ngắn đến đùi màu đỏ, đôi chân thon dài trắng như tuyết tràn đầy dụ hoặc.

Lạc Thụy mở to mắt nhìn cô, thiếu chút nữa phun máu mũi.

Cậu ta nhìn Lê Hiểu Mạn nhíu mày, cười với cô: "Lê tiểu thư, mới không gặp người ba ngày đã phải thay đổi cách nhìn, năm tháng không gặp, Lê tiểu thư càng "lớn" nhỉ!"

Chữ "lớn" trong miệng cậu ta có ý gì, Long Tư Hạo đương nhiên nghe ra, ánh mắt anh trầm xuống, hung ác nhìn Lạc Thụy, mà Lạc Thụy sau khi nhận được ánh mắt khiến người ta sợ hãi đó lập tức ngậm miệng.

Lê Hiểu Mạn nhướn mày nhìn Long Tư Hạo, ánh mắt ôn hòa, khóe môi mang theo nụ cười thanh nhã: "Long tổng hẹn tôi đến đây có chuyện gì không?"

Long Tư Hạo hơi híp mắt, ánh mắt u trầm đảo qua thân hình cô, trong mắt mang theo vài phần phức tạp.

Qua một lúc lâu, anh mới thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Lạc Thụy và người đàn ông đeo kính bên cạnh anh.

Lạc Thụy và người bên cạnh hiểu ý, lúc này mới đưa một tờ chi phiếu và văn kiện cho cô.

Lê Hiểu Mạn híp mắt, lạnh nhạt nhìn lướt qua, lập tức nhận lấy phần văn kiện Lạc Thụy đưa cho mình, mở ra vừa nhìn, trái tim nhói lên, bàn tay nhỏ bé cầm văn kiện hơi hơi run rẩy.

Cô cố gắng khống chế cảm xúc của mình, nhưng cứ nhìn nội dung của văn kiện, trái tim cô lại đau đớn không thôi, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn khí sắc hồng nhuận, biểu tình vẫn bình tĩnh như cũ, nhìn không ra biến động gì.

Nội dung văn kiện là hợp đồng lúc trước Long Tư Hạo"Lừa" cô ký, sau đó lại bị Long Tư Hạo tăng thêm hai điều.

Trong đó một điều là từ lúc cô và anh ký hợp đồng này, lấy danh nghĩa vợ chồng bắt đầu ở chung, trừ khi xảy ra bất hòa nếu không không được giải trừ quan hệ ở chung.

Nếu một bên vi phạm điều lệ, trừng phạt là, bên trai trả tiền bên gái, mà nếu bên gái vi phạm, không ghi trừng phạt chỉ có một câu tất cả tự gánh lấy hậu quả.

542. Chương 542: Tiền, Tôi Muốn Money.. (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc trước cô đọc bản hợp đồng này, mặc dù hơi tức giận vì anh tự đề ra còn cực kỳ bá đạo, nhưng thật ra trong lòng rất hạnh phúc.

Giờ phút này nhìn thấy tờ khế ước kia, trái tim cô đau đớn không ngừng.

Nếu không phải cô cực lực chịu đựng, nước mắt chua xót sớm đã tràn khỏi khóe mi.

Cô buôn bản hợp đồng kia xuống, lập tức cầm lấy tờ chi phiếu, cũng không định xem trên đó viết bao nhiêu số, mà là nhướn mày nhìn Long Tư Hạo, mím môi: "Có ý gì?"

Lạc Thụy ngồi một bên liếc nhìn Long Tư Hạo thần sắc thâm trầm, lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, hơi nhíu mày: "Lê tiểu thư, tổng giám đốc vi phạm điều ước trước, cho nên…"

Không đợi Lạc Thụy nói xong, Lê Hiểu Mạn đã giơchi phiếu trong tay lên, ánh mắt đạm mạc Long Tư Hạo, khóe môi cong lên nụ cười diễm lệ: "Cho nên đây là tiền Long tổng trả vì vi phạm điều ước."

Dứt lời, ánh mắt cô đạm bạc nhìn chi phiếu trong tay, trực tiếp mở phong bì, còn nghiêm túc nhìn số tiền viết trên đó.

"Một, hai, ba, bốn, năm…"

Mỗi nói ra một vài tự, trái tim cô lại co thắt đau đớn, anh vậy mà lại dùng tiền để…

Giọng cô không nhỏ, vang lên rõ ràng, trong căn phòng im lặng này lại càng thêm trong trẻo.

Lạc Thụy thấy cô còn thực sự đếm số không trên chi phiếu, cậu nhịn không được co quắp khóe miệng.

Mà Long Tư Hạo chỉ nhắm mắt, mỗi lần cô nói ra một số, trái tim anh cũng nhói lên.

Anh đau lòng không phải tiếc tiền, mà là vì anh dùng tiền vũ nhục quan hệ của bọn họ.

Anh tổn thương cô.

Sau khi đếm xong có bao nhiêu số không, Lê Hiểu Mạn híp mắt, nhướn mày nhìn về phía Long Tư Hạo, cong môi cười, trái tim lại như chảy máu: "Năm trăm triệu, ha ha… Năm trăm triệu… Ha ha, như vậy…"

Nói đến đây, ánh mắt cô lạnh lùng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ ôn nhã cười, sắc mặt giận dữ, tiếp tục nói: "Ít thế à?"

Dứt lời, cô liền xé luôn chi phiếu trước mặt Long Tư Hạo, nghiêng người, túm cà vạt của Long Tư Hạo, nheo mắt lạnh lẽo thấu xương nhìn anh: "Long tổng, năm trăm triệu, anh phát phiếu cơm đấy à?"

Lạc Thụy và người nọ ngồi cạnh co quắp khóe miệng, năm trăm triệu còn nói là pphát phiếu cơm, mệt cô nói đi ra.

Năm trăm triệu cũng không ít, có năm trăm triệu này, ăn uống mặc cũng không phải lo, cô có thể chẳng cần làm gì cũng đủ xài cả đời.

Bị túm lấy cà- vạt Long Tư Hạo hơi hơi nheo mắt, ánh mắt dừng trước ngực Lê Hiểu Mạn.

Vì cô nghiêng người, bầu ngực no đủ trực tiếp đập vào mắt anh, khiến toàn thân anh khô nóng, một luồng nhiệt truyền thẳng xuống bụng, lập tức khiến nơi nào đó dựng thẳng lên.

Anh thầm rủa một câu, híp mắt nhìn Lê Hiểu Mạn đang tức giận, thấy cô khí sắc hồng nhuận, trạng thái tinh thần cũng không tệ lắm, anh hơi cong môi, thanh âm trầm thấp: "Xem ra em sống cũng không tệ."

Lê Hiểu Mạn áp chế đau đớn trong lòng, nhìn anh lạnh nhạt cười: "Nếu không thì sao, tôi chỉ sống tốt chút thôi, chẳng lẽ muốn tôi nhảy lầu, tự sát, cắt cổ tay à? Dù sao cũng đâu phải lần đầu tôi bị đàn ông bỏ, quen rồi."

Nói xong câu này, hốc mắt cô vẫn đỏ lên, cô rất muốn hỏi anh vì sao lại rời bỏ cô? Vì sao nói không yêu cô là không yêu cô nữa?

Vì sao nhẫn tâm suốt năm tháng trời không để ý đến cô?

Cô cố gắng không rơi nước mắt trước mặt Long Tư Hạo, nhưng nước mắt vẫn nhạt nhòa nơi khóe mắt.

Cho dù qua năm tháng, nhưng năm tháng trước lời anh nói vẫn vang vọng bên tai cô.

Anh nói anh không yêu cô, nói anh chỉ coi cô như công cụ sinh con, nói đứa nhỏ không còn quan hệ giữa họ cũng chấm dứt.

Cô không ngờ người xoay lưng đi trước lại là anh.

Long Tư Hạo thấy cô đỏ hốc mắt, cố gắng khắc chế xúc động muốn ôm cô vào lòng.

Ánh mắt anh hờ hững nhìn cô, mím môi: "Em muốn bao nhiêu?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn che dấu bi thương, nhìn anh thản nhiên cười, từ sô pha đứng dậy, đi đến bên cạnh anh ngồi xuống, hai tay mảnh khảnh xinh đẹp quàng cổ Long Tư Hạo, đôi môi phấn nộn mê người lại gần tai anh, chậm rãi phun ra ba chữ: "Tôi muốn anh.."

Nghe thấy lời cô nói, Long Tư Hạo chấn động toàn thân, đôi mắt hẹp dài gắt gao nheo lại, ánh mắt nặng nề nhìn cô, ánh mắt phức tạp.

Cô tới gần, mùi hương của cô vương vấn trước mũi anh, khiến tâm trí anh u mê, ánh mắt thâm trầm nhìn cô dần dần nóng lên.

Đúng là người không gặp ba ngày phải nhìn bằng ánh mắt khác, năm tháng trước trên người cô mang theo khí chất thanh nhã, giống như một đóa bách hợp, thanh thuần, thanh nhã, mê người.

Giờ cô vẫn mang theo khí chất thanh nhã đó, nhưng hơn vài phần xinh đẹp và mềm mại đáng yêu, giống như đóa tuyết liên cứng cỏi, cao quý, trong trẻo nhưng lạnh lùng được dung hợp với đóa mạn châu sa đỏ thắm, nở rộ xinh đẹp cá tính.

Không thể phủ nhận, cô càng ngày càng mê người, càng ngày càng khiến anh chói mắt, nhưng anh không thể không…

Lê Hiểu Mạn thấy Long Tư Hạo vẫn nhìn mình, ánh mắt chưa từng dời nửa phân, cô hơi cong môi, thản nhiên cười, tiếp tục nói: "Hai phần ba tất cả tài sản."

Lời cô nói ra đầy đủ là: "Tôi muốn hai phần ba tài sản của anh."

543. Chương 543: Tiền, Tôi Muốn Money.. (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ý cô rất rõ ràng, năm trăm triệu cô không cần, cô muốn hai phần ba toàn bộ tài sản của Long Tư Hạo.

"Ha ha…" Nghe xong lời cô nói, Long Tư Hạo hơi híp mắt, khóe môi cong lên, không giận mà cười, đôi mắt hẹp dài hiện lên nhu hòa lâu không thấy, cong môi: "Xem ra em thật sự trưởng thành rồi, biết làm thế nào tranh thủ ích lợi lớn nhất cho mình."

Anh cũng yên tâm.

Câu sau "Anh cũng yên tâm" anh không nói ra, mà đặt ở trong lòng.

Chỉ cần cô biết bảo vệ bản thân, biết tranh thủ lợi ích cho mình, anh cũng an tâm.

Hiểu Hiểu của anh cuối cùng cũng trưởng thành, anh tin dù về sau không có anh bên cạnh, không có anh bảo vệ, cô cũng có thể bảo vệ tốt bản thân mình.

Như vậy anh yên tâm rồi.

Lập tức đôi mắt hẹp dài của anh nhìn về phía Lạc Thụy và luật sư đeo kính bên cạnh, trầm giọng nói: "Tất cả bất động sản của tôi đổi thành của cô ấy, cổ phiếu và các khoản quỹ của tôi cũng chuyển sang cho cô ấy, tài khoản của tôi chuyển thành tài khoản chung với cô ấy…"

Nghe thấy lời Long Tư Hạo nói, Lê Hiểu Mạn run lên, anh vậy mà đồng ý?

Cô vừa nói như vậy chỉ là cố ý làm khó dễ anh, vậy mà anh thật sự muốn đem tài sản của mình cho cô, nghe ý tứ của anh, hình như anh không chỉ muốn đem hai phần ba tài sản cho cô mà là toàn bộ.

Anh điên rồi sao?

Anh không phải trách cô hại chết con gái anh sao?

Cho cô nhiều tiền như vậy làm gì?

Anh đưa cô hết, vậy anh sống bằng gì?

Cô đột nhiên cảm thấy, anh không phải đưa cô tiền bội ước mà là di sản.

Cô kinh ngạc nhìn anh, thấy anh nhìn Lạc Thụy và luật sư bên cạnh, như đang nói di chúc muốn đem tất cả tài sản của mình cho cô.

Cô từ từ buông cổ anh ra, đôi mi thanh tú nhíu chặt, trái tim nhói đau.

Cô không thích cảm giác này, không thích Long Tư Hạo như nói di ngôn dặn dò lại như vậy.

Cô đột nhiên cảm thấy thực áp lực, áp lực đến cô sắp thở không nổi, càng nghe anh nói, cô không hiểu sao càng thấy khó chịu, đau lòng.

Anh cũng không muốn chết, vì sao lại nói lời như di ngôn như vậy?

Hàm răng cắn chặt môi dưới, cô đau lòng suýt nữa trào nước mắt.

Dù Long Tư Hạo nói bao nhiêu lời tổn thương cô, nhưng, cô không muốn anh chết.

Cô muốn anh phải sống tốt, dù bọn họ từ nay về sau chỉ là người lạ, cô cũng hy vọng trên thế giới này, ở một nơi nào đó còn có anh tồn tại.

Bọn họ không được đồng giường thì đồng thiên địa cũng được, chỉ cần bọn họ ngẩng đầu nhìn lên cùng một bầu trời, chân đạp lên cùng một mảnh đất là được rồi.

Đột nhiên, cô đứng lên, ánh mắt mang theo giận dữ Long Tư Hạo, ngữ tức giận quát: "Tôi không cần bất động sản, không cần cổ phiếu, không cần mấy thứ này, tôi muốn tiền mặt, tôi muốn money!"

Nghe vậy, Long Tư Hạo nhíu mày, ánh mắt nặng nề nhìn cô đang tức giận, đôi mắt sâu thẳm hiện lên tình tự phức tạp.

Lạc Thụy và luật sư kinh ngạc nhìn cô, há to miệng.

Lạc Thụy liếc nhìn Long Tư Hạo, lại nhìn về phía Lê Hiểu Mạn, nhíu mày: "Lê tiểu thư, tiền quá nhiều, nhà cô tuyệt đối không chứa hết được, cô còn phải tìm chỗ chứa, còn phải phòng trộm, còn phải dùng thuốc diệt trùng phòng ngừa gián cắn, nếu trời lạnh trong phòng ẩm ướt, cô còn phải mang ra ngoài phơi nắng, rất phiền toái!"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn co quắp khóe môi, đang muốn lên tiếng, Lạc Thụy liền đứng lên, đến trước mặt cô, đưa tay ấn cô ngồi xuống ghế, nhướn mày cười nhìn cô: "Lê tiểu thư, đừng nóng vội, ngồi trước đã, Lê tiểu thư khát nước rồi, tôi đi pha cà phê cho cô."

Dứt lời, Lạc Thụy liền rời khỏi phòng, lúc trở về trên tay bưng một cái khay, trên đó có bốn ly cà phê.

Buông khay, cậu mang một phần cho Lê Hiểu Mạn, sau đó lại bưng một ly cho Long Tư Hạo, còn lại hai chén, cậu và luật sư mỗi người một ly.

Lạc Thụy thấy Lê Hiểu Mạn bưng cà phê không uống, nhướn mày nhìn cô, cong môi cười: "Lê tiểu thư, uống chén cà phê trước đi, sau đó từ từ nói chuyện, tổng giám đốc nhất định sẽ làm cô vừa lòng."

544. Chương 544: Khiến Cô Một Đêm Giàu Lên Nhanh Chóng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lúc này Lê Hiểu Mạn cảm thấy vô cùng áp lực, rất muốn đi ra ngoài hít thở không khí.

Cô không thể ngồi xuống từ từ nói chuyện với Long Tư Hạo nữa rồi.

Cô nhướn mày nhìn về phía Lạc Thụy, cong môi cười yếu ớt: "Tôi còn rất nhiều chuyện quan trọng, không muốn lãng phí thời gian ở đây, mấy người cứ từ từ nói chuyện."

Dứt lời, Lê Hiểu Mạn đứng lên muốn đi, Lạc Thụy híp mắt lại, nhìn cô nhíu mày: "Lê tiểu thư, uống ly cà phê trước cũng không muộn! Cà phê này tự tay tôi pha, Lê tiểu thư cũng không thể không nể mặt tôi chứ?"

Lê Hiểu Mạn liếc nhìn ly cà phê nóng trên bàn, nhìn về phía Lạc Thụy cong môi cười: "Mặt mũi của Lạc đặc trợ đương nhiên tôi phải nể rồi."

Lập tức cô liền bưng ly cà phê kia lên một hơi uống hết.

Cà phê vừa đặt xuống lập tức xách túi bước đi.

Long Tư Hạo thấy cô không chút do dự rời đi, đôi mắt hẹp dài càng nhíu chặt.

Anh ưu nhã đứng lên, ánh mắt thâm trầm vô cùng nhìn Lê Hiểu Mạn đang mở cửa ra, mím môi, giọng nói trầm trầm: "Em muốn hai phần ba tài sản của tôi, tôi sẽ không chia thiếu cho em một đồng, ngoài ra, tiền vì vi phạm điều ước tôi cũng sẽ cho người chuyển thẳng vào tài khoản của em."

Nghe vậy, thân hình mảnh khảnh của Lê Hiểu Mạn khẽ run lên, cô cố gắng duy trì mỉm cười, xoay người ánh mắt bình thản nhìn Long Tư Hạo: "Tôi chỉ nói đùa thôi, anh cho là thật à? Hai phần ba tài sản của anh tôi từ bỏ, tiền trả vì vi phạm điều ước như vậy là đủ rồi, hy vọng trong vòng 3 ngày, anh có thể khiến tôi trong một đêm giàu lên nhanh chóng."

Dứt lời, cô mở cửa phòng ra.

Thấy thế, hai tay Long Tư Hạo xiết chặt, đôi mắt hẹp dài nhíu lại, ánh mắt u trầm đen tối, trong mắt xẹt qua đau đớn không che dấu nổi, khuôn mặt tuấn mỹ lại biểu tình lạnh nhạt.

Ánh mắt anh bi thống nhìn bóng dáng cô, thanh âm trầm thấp, nghe không ra cảm xúc gì: "Nếu chúng ta không còn gặp lại nữa, tôi cũng không nói hẹn gặp lại làm gì, bảo trọng."

Lời anh nói khiến trái tim Lê Hiểu Mạn rơi vào đáy cốc, mắt lập tức đỏ bừng, nước mắt rơi như mưa.

Cô cắn chặt môi dưới, cố gắng làm cho ngữ điệu của mình có vẻ bình thường, thấp giọng trả lời một câu: "Anh cũng bảo trọng."

Dứt lời, cô đi không nhanh cũng không chậm, dùng tốc độ bình thường, tư thái cao nhã từng bước một rời đi.

Mà khuôn mặt nhỏ nhắn của cô sớm đã ướt đẫm nước mắt.

Ngay cả hẹn gặp lại anh cũng không nói, anh thật sự không muốn gặp lại cô nữa?

Anh thật sự không yêu cô?

Bọn họ thật sự cứ như vậy?

Trái tim đau như bị dao đâm, nhưng cô biết, cô tuyệt đối không thể quay đầu lại.

Thua mất tình yêu, cô không thể thua cả tôn nghiêm cuối cùng.

Tư Hạo, vì sao phải đợi tôi lún sâu như vậy mới Say bye bye?

Vì sao anh lại rời đi?

Vì sao anh lại vô tình như vậy?

Long Tư Hạo đứng ở cửa phòng, nhìn cô từng bước một rời đi.

Ánh mắt hẹp dài của anh nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh của cô, mãi đến khi thân ảnh của cô biến mất khỏi tầm mắt anh, anh vẫn như ngọn núi đứng sừng sững ở đó, hồi lâu cũng không thu lại tầm mắt, mà khuôn mặt anh tuấn đã sớm ướt nhòe nước mắt.

Lạc Thụy đứng phía sau bưng một ly cà phê đi ra, nhíu mày, nâng mắt nhìn về phía anh: "Tổng giám đốc, anh thật sự buông tay Lê tiểu thư sao? Tôi cảm thấy Lê tiểu thư và Hoắc Vân Hy…"

Long Tư Hạo không đợi Lạc Thụy nói xong, đã thu lại ánh mắt, xoay người vào phòng.

Lạc Thụy thấy thế, bưng ly cà phê theo đi vào: "Tổng giám đốc, cà phê của anh còn chưa uống này, nhân lúc còn nóng uống đi, lạnh rồi uống không ngon nữa."

Lê Hiểu Mạn không biết mình ra khỏi Ngự Yến Lâu như thế nào, cô giống như bị rút mất hồn phách, ánh mắt dại ra lững thững bước đi.

Ra khỏi Ngự Yến Lâu, cô liền cảm thấy hơi chóng mặt, tầm mắt mơ hồ, bước chân phù phiếm, lảo đảo không thôi.

Lúc này hai mắt cô sưng đỏ, khuôn mặt thanh lệ bị nước mắt ướt đẫm, thần sắc đau buồn cô đơn, nhưng cô nghiến răng, cố gắng không để mình khóc lên.

Lúc này, phục vụ trước khi cô vào phòng ở Ngự Yến Lâu đi ra, thấy cô đi đường llảo đảo liền lập tức bước tới đỡ, lo lắng hỏi: "Lê tiểu thư, cô sao thế? Sắc mặt cô tốt lắm, có phải không thoải mái hay không? Hay tôi gọi xe giúp cô nhé?"

545. Chương 545: Khiến Cô Một Đêm Giàu Lên Nhanh Chóng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn nhíu mày, nâng mắt nhìn phục vụ nói cảm ơn, đưa tay xoa mi tâm, chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng nặng.

Cô không nghĩ ra cô vừa rồi rất bình thường, sao đột nhiên lại choáng váng?

Cô lắc đầu, tầm mắt mơ hồ, ý thức của cô mông lung, dần dần biến mất…

Trong cơ thể nóng bức như ai châm lửa, nóng bỏng không thôi.

Cảm giác quen thuộc như vậy, hình như bị người ta bỏ thuốc rồi.

"Nóng… Nóng quá…"

Lê Hiểu Mạn miệng khô lưỡi khô lẩm bẩm, khuôn mặt thanh lệ đỏ bừng, đôi tay mảnh khảnh của dùng sức xé rách quần áo trên người mình.

Kiểu tóc xoăn tao nhã giờ xõa tung xuống, cô nóng bừng, không ngừng quay cuồng, lại không phát hiện ra giờ cô không phải ở bên ngoài Ngự Yến Lâu, mà là trên chiếc giường mềm mại.

"Nóng quá… Tôi muốn uống nước… Nước ở đâu? Tôi muốn uống nước…"

Trong cơ thể khô nóng khó chịu, quay cuồng trên giường, Lê Hiểu Mạn đột nhiên ngồi dậy, ánh mắt mê mạn nhìn quét qua bốn phía, ánh vào cô mi mắt chính là một nơi hoàn toàn xa lạ.

"Đây là đâu?"

Cô nhíu mày, xoa xoa mi tâm, sau đó chậm rãi xuống giường.

Cô lảo đảo đứng lên, đang muốn nâng bước lại đá vào cái gì đó, cả người ngã xuống.

Mà ngã xuống lại khiến ý thức của cô khôi phục một ít.

Trên mặt đất phủ thảm dày, cô ngã cũng không đau.

Nhíu mày, cô nghiêng đầu nhìn xem vừa đá vào cái gì, lại thấy Long Tư Hạo.

Đôi mắt mê man của cô chứa đựng khiếp sợ và bất ngờ, ý thức vốn đã không rõ ràng lại bắt đầu mơ hồ.

Cô nhìn thấy Long Tư Hạo? Sao có thể chứ?

Bọn họ không phải đã nói không gặp lại nữa sao?

Cô không phải rời khỏi Ngự Yến Lâu rồi sao? Đây là đâu? Sao cô lại đến đây?

Long Tư Hạo sao lại xuất hiện trước mắt cô?

Mơ mơ màng màng, đầu cô xuất hiện rất nhiều nghi vấn.

Chẳng lẽ cô đang nằm mơ? Mơ thấy Long Tư Hạo?

Lắc đầu, ý thức của cô vẫn mơ hồ, không rõ là thật hay đang mơ.

Ánh mắt cô lại rơi xuống trên người Long Tư Hạo, thấy anh ngồi trên sàn nhà tựa lưng vào giường, khuôn mặt tuấn mỹ đỏ ửng khác thường, đôi mắt hẹp dài nhắm lại như đang ngủ.

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ khiến người ta hít thở không thông của anh, Lê Hiểu Mạn càng miệng khô lưỡi khô, lửa trong cơ thể càng đốt càng vượng.

Thật khó chịu, thật khó chịu.

Là mơ sao?

Tư Hạo, có phải em nằm mơ thấy anh?

Lê Hiểu Mạn mê man nhìn anh, ứa nước mắt, nhưng không tiến lên.

Về sau có phải cô chỉ có thể gặp anh trong mơ thôi?

Bỏ đi việc mất con gái, bỏ đi chuyện anh tổn thương mình, trong lòng cô lý vẫn thương anh.

Bọn họ vì sao lại cách xa nhau nhiều người, nhiều chuyện như vậy?

Lúc này, Long Tư Hạo dựa vào ở giường hình như tỉnh lại, con ngươi hẹp dài dần dần mở ra.

Đến khi gương mặt ửng hồng của Lê Hiểu Mạn đập vào mắt anh, anh ngây người, còn tưởng mình thấy ảo giác.

Anh thấy đầu hơi nặng, thân thể khô nóng khó nhịn, ý thức mông lung, không biết là thật hay mơ.

Anh lại nâng mắt nhìn về Lê Hiểu Mạn đang nhìn mình, thấy cô hai mắt đẫm lệ mông lung, trái tim anh nhói lên, trong mắt hiện lên đau lòng của anh dành cho cô.

Lê Hiểu Mạn cách anh cũng không xa, đột nhiên, anh duỗi tay ra kéo Lê Hiểu Mạn vào lòng.

"A…" Bởi vì Long Tư Hạo dùng sức không nhỏ, Lê Hiểu Mạn liền đập vào ngực anh, hô nhỏ một tiếng.

Thân thể mềm mại trong lòng, mùi hương quen thuộc lượn lờ ở mũi khiến thân thể khô nóng khó nhịn, Long Tư Hạo cố gắng không động đậy.

Đôi mắt hẹp dài của anh rực lên lửa tình, ánh mắt nóng rực giống như có thể đem Lê Hiểu Mạn đốt thành tro gắt gao nhìn cô.

"Hiểu Hiểu, Anh… Có phải anh nằm mơ rồi không?"

Anh thở nhẹ, thanh âm khàn khàn mê người khẽ lẩm bẩm, bàn tay to lớn khẽ vuốt ve khuôn mặt nóng rực của cô.

Anh đụng vào khiến Lê Hiểu Mạn cả cơ thể đều khô nóng cảm thấy thoải mái, cô tham luyến dựa vào lòng anh, thân thể mềm mại trong ngực anh bất an cựa quậy.

Cô càng cựa quậy, thân thể Long Tư Hạo càng khô nóng khó chịu, chỉ ôm Lê Hiểu Mạn cũng không thể giúp anh bớt khô nóng.

Bàn tay anh vuốt ve thân thể cô, ánh mắt nóng rực dừng trên đôi môi phấn hồng của cô.

Anh ức chế không được cúi đầu, nhấn lên đôi môi hồng kia, cạy miệng tiến vào, hôn vội vàng, dũng mãnh mà nhiệt tình, giống như mưa rền gió dữ đột nhiên cuốn tới.

Ý thức biến mất, trong đầu anh chỉ có một ý niệm, anh muốn cô, muốn hôn cô, muốn dốc hết sức yêu thương cô.

Huyên Huyên có chuyện nói ——

Ai hạ thuốc? Không thể nghi ngờ, đó là Lạc Thụy! Cậu ấy muốn tác hợp Hiểu Hiểu và Long thiếu.

Tiểu nữ chủ Long An Nghiên, con gái bảo bối của Long thiếu và Hiểu Hiểu muốn lên đài! Cám ơn nhóm bảo bối ủng hộ!

Huyên Huyên muốn nói một chút, nhóm bảo bối không cần lăn lộn, Long An Nghiên là con gái thứ hai của Long thiếu và Hiểu Hiểu, không phải đứa nhỏ bị trộm long tráo phụng kia!

546. Chương 546: Tối Qua, Cô Và Tư Hạo (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lê Hiểu Mạn bị anh hôn đầu óc nhất thời trống rỗng, vốn đã ý thức không rõ, lúc này bị anh hôn cuồng nhiệt càng thêm đầu váng mắt hoa, phân không rõ phương hướng.

Cô giống như thuốc nổ, bị anh châm ngòi.

Anh hôn khiến cô cảm thấy vô cùng thoải mái, giống như có thể giảm bớt khô nóng trong cơ thể cô.

Ý thức càng ngày càng không rõ, chỉ có thể đi theo cảm quan.

Đôi tay mảnh khảnh của cô quàng qua cổ anh, nóng bỏng đáp lại nụ hôn ấy.

Nếu là mơ, hãy để cô vứt bỏ tất cả, phóng túng một lần.

Hai người càng hôn càng kịch liệt, hô hấp dồn dập, hơi thở ái muội tràn khắp căn phòng.

Cho dù bị hôn đến không thở được, Lê Hiểu Mạn cũng không muốn đẩy Long Tư Hạo ra, ngược lại tay càng xiết chặt.

Đến lúc quần áo hai người đều bị cởi hết, Long Tư Hạo bế cô lên, áp trên giường lớn mềm mại.

Nụ hôn nóng bỏng dọc theo khuôn mặt chân mày môi cô dần dần hạ xuống.

Anh hôn rất sâu, dùng sức, da thịt nhẵn nhụi như ngọc của cô bị anh hạ từng ấn ký to to nhỏ nhỏ.

Đến khi chuẩn bị tiến vào cô, anh đột nhiên ngừng lại, con ngươi hẹp dài hơi nheo lại chăm chú nhìn cô ở phía dưới, như đang muốn xác định cô gái dưới thân anh có phải Lê Hiểu Mạn hay không.

"Hiểu Hiểu…" Giọng anh trầm thấp khàn khàn, giống như đang nỉ non, lại giống như khẽ gọi.

Lê Hiểu Mạn ý thức mơ hồ không rõ thấy Long Tư Hạo bên trên nhìn cô chăm chú, đôi tay mảnh khảnh ôm chặt cổ anh, khẽ gọi một tiếng: "Tư Hạo…"

Long Tư Hạo đã hoàn toàn không còn ý thức gì, anh lại nghiêng người hôn lên cánh môi phấn hồng của cô…

Đến lúc ván đã đóng thuyền, ý thức Lê Hiểu Mạn hơi thanh tỉnh lại, nhưng chỉ trong chớp mắt, cô vì Long Tư Hạo bên trên điên cuồng đòi lấy, ý thức trở về lại biến mất hầu như không còn, đại não trống rỗng.

Cả thế giới dường như đều đang xoay tròn, run rẩy.

Long Tư Hạo giống như một con mãnh thú bị nhốt hồi lâu, đột nhiên được thả ra, hung mãnh mà cuồng dã đoạt lấy.

Một lần lại một lần, anh biến đổi đa dạng góc độ chiếm lấy cô.

Hai người không có ý thức chìm trong bể dục trầm luân, kích tình, liều chết dây dưa.

…

Hôm sau.

Ánh mặt trời xuyên qua tầng sa mỏng ở cửa sổ sát đất chui vào phòng ngủ, chiếu lên hai người đang ấm áp ôm nhau ngủ trên giường.

Trên tấm thảm dày phủ dưới đất vương vãi quần áo hai người, càng tăng thêm hơi thở ái muội cho căn phòng.

Trong không khí dường như còn phiêu đãng mùi hương kích tình vừa làm xong chuyện đó.

Thể lực cạn kiệt nghiêm trọng Lê Hiểu Mạn đầu đau như nứt ra tỉnh lại, vừa mở mắt, gương mặt tuấn mỹ quen thuộc liền hiện ra trước đôi mắt sáng ngời của cô.

Cô hít sâu một hơi, đôi mắt tràn đầy khiếp sợ và nghi hoặc, không dám tin cô tỉnh lại vậy mà nhìn thấy Long Tư Hạo.

Cô nâng mắt nhìn bốn phía, phát hiện bọn họ lại ở trong một căn phòng xa lạ, cô và Long Tư Hạo nằm trên giường

Cô bị cánh tay trần thon dài rắn chắc của anh vây trong ngực.

Cô theo bản năng đưa tay xốc chăn lên, phát hiện cô và Long Tư Hạo đều trần như nhộng.

Muốn chết chính là trên người cô tất cả đều là dấu vết vừa trải qua hoan ái, dấu hôn đỏ sẫm trải rộng toàn thân cô, hơn nữa trước ngực nhiều nhất.

Cô tối hôm qua ở cùng Long Tư Hạo, bọn họ vậy mà…

Tại sao có thể như vậy?

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Vì sao cô không có ấn tượng gì về chuyện tối qua?

Cô chỉ nhớ rõ hình như mình đang nằm mơ, cô mơ thấy Long Tư Hạo, sao tỉnh lại liền biến thành sự thật?

Sao cô lại tới đây, cô hoàn toàn nghĩ không ra.

Ánh mắt cô phức tạp nhìn Long Tư Hạo trầm ổn ngủ say bên cạnh, nâng tay lên muốn xoa khuôn mặt tuấn mỹ của anh, nhưng khi sắp chạm vào, cô ngừng lại, đôi mi thanh tú nhíu chặt, trái tim đau đớn như chảy máu.

Cô thử ba lần, mới cầm lấy cánh tay Long Tư Hạo quấn lấy hông cô.

Ngồi dậy, cô nhìn Long Tư Hạo, nghĩ vì sao bọn họ lại xuất hiện ở đây.

Tối qua cô rõ ràng bị bỏ thuốc, nhưng cô có thể khẳng định người ra tay tuyệt đối không phải Long Tư Hạo.

Lấy tính cách của anh, anh thật muốn cùng cô làm gì, căn bản không cần kê đơn, anh đều dùng sức mạnh.

Mà nếu bọn họ đã buông tay, anh sẽ không làm như vậy.

Cho nên, nếu cô không đoán sai, không chỉ cô bị hạ thuốc, Long Tư Hạo nhất định cũng bị như vậy.

Thế người hạ thuốc là ai?

Cô đột nhiên nhớ ra ngày hôm qua Lạc Thụy pha cà phê cho mình, lập tức liền hiểu ra, nhất định là Lạc Thụy hạ thuốc, cậu ta muốn tác hợp bọn họ đi.

Nhưng Long Tư Hạo cũng không phải cô, đã nói không yêu cô, đã nói đem cô trở thành công cụ sinh con cho anh, cậu ta tác hợp có ý nghĩa gì?

Cô đỏ hốc mắt, trong lòng bi thống không thôi, chăm chú nhìn Long Tư Hạo một hồi lâu sau mới chịu đựng hạ thân đau đớn kịch liệt sau khi chiến đấu kịch liệt, chậm rãi xuống giường.

Lập tức cô nhặt lên quần áo trên mặt đất mặc vào, không đợi Long Tư Hạo tỉnh lại, như chạy trốn rời đi.

Nếu là Lạc Thụy tác hợp bọn họ, như vậy không phải anh tự nguyện.

Nếu anh tỉnh lại thấy cô ở bên cạnh, anh có thái độ gì cô không xác định được, mà khi tỉnh táo rồi, cô tạm thời cũng không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

547. Chương 547: Tối Qua, Cô Và Tư Hạo (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dù sao chính miệng anh nói với cô quan hệ bọn họ đã chấm dứt, còn tiền trả tiền vi phạm điều ước cho cô, anh quyết tuyệt như vậy, không lưu lại con đường nào để cứu vãn, cô nếu còn mặt dày chờ anh tỉnh lại là tự rước lấy nhục.

Cô vừa rời khỏi, một bóng đen trốn ở nơi bí ẩn nhanh chóng lẻn vào phòng.

Bóng đen mặc áo khoác gió và quần dài màu đen, đeo kính râm che đi hơn nửa gương mặt.

Bóng đen vào phòng ngủ, thấy trên sàn trải đầy quần áo Long Tư Hạo, con ngươi sau kính râm của bóng đen nọ lóe lên hàn quang, lập tức đi tới trước giường Long Tư Hạo nằm, thấy anh còn chưa tỉnh lại, bóng đen hơi cong môi, nụ cười âm trắc quỷ dị.

Lập tức bóng đen đó rời khỏi phòng ngủ, lúc trở về mang theo một cô gái hôn mê.

Cô gái đó bị bóng đen cởi sạch đồ ném lên trên giường.

Ánh mắt lộ ra hàn khí liếc cô gái kia một cái, bóng đen đi tới bên cạnh Long Tư Hạo còn chưa tỉnh lại, cười âm trắc quỷ dị.

Tư Hạo, tao sẽ không cho mày biết tối hôm qua người ở cùng mày là Lê Hiểu Mạn.

Ở phòng ngủ đợi một lát, bóng đen mới thần không biết quỷ không hay rời đi.

…

Lê Hiểu Mạn từ trong phòng chạy ra, mới biết chỗ cô đang ở là khách sạn quốc tế Đại Hoa.

Cô nhíu chặt mày, chịu đựng hạ thân nơi nào đó đau đớn vừa đi về phía thang máy, vừa xoa mi tâm.

Cô vẫn đi về phía thang máy, bởi vì cúi đầu suy nghĩ, không có chú ý tới trên hành lang đối diện có người bước nhanh đi tới, mà người đối diện cũng không có ý tránh cô, kết quả là cô đụng vào ngực người ta.

Người nọ vì thường xuyên rèn luyện, cơ thể rắn chắc, ngực cường tráng, mạnh mẽ đẩy sức lực.

Cô bị đụng đau mũi, lùi lại một bước đang muốn đưa tay sờ mũi, giọng nói trầm thấp thuần hậu mang theo một tia giận dữ truyền vào tai cô.

"Đi đường mắt mũi để đâu đấy?"

Nghe tiếng, Lê Hiểu Mạn lúc này mới ngẩng đầu lên, mắt chống lại một đôi mắt màu lam quen thuộc.

Nhìn gương mặt phong hoa tuyệt đại của người nọ, Lê Hiểu Mạn ngây ngẩn, trong mắt hiện ra chút kinh ngạc: "Anh… Hàn… Hàn Cẩn Hi, sao anh lại ở đây?"

Người cô đụn đúng là Hàn Cẩn Hi, đôi mắt mị hoặc màu lam của anh híp lại, ánh mắt mang theo vài phần lợi hại nhìn cô gái đụng vào mình, liếc mắt một cái liền nhận ra cô.

Giận dữ trong mắt vì nhìn thấy là cô mà dần dần rút đi, kinh ngạc và bất ngờ.

Anh cong khóe môi đỏ rực như lửa, vẫn là nụ cười phong hoa tuyệt đại kia, thanh âm thuần hậu êm tai: "Trái đất là nhà cô?"

Không rõ vì sao anh hỏi vậy, Lê Hiểu Mạn chàng trai tuyệt mỹ tuy cười lên phong hoa tuyệt đại, nhưng ánh mắt lại trong trẻo lạnh lùng, mím môi: "Không phải."

Hàn Cẩn Hi cúi xuống, đôi mắt lam hơi nheo lại, ánh mắt chăm chú nhìn gương mặt hồng nhuận giống như anh đào của cô, nụ cười thu lại vài phần, thêm chút thâm trầm: "Cô cảm thấy giờ tôi không thể ở đây?"

Lê Hiểu Mạn nâng mắt nhìn anh ta, đang muốn lên tiếng, dư quang liền thoáng nhìn phía sau Hàn Cẩn Hi không xa là cửa thang máy vừa mở cửa, ba người đi ra ngoài.

Mà ba người này đúng lúc là Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Lăng Dinah.

Bởi vì sợ bị ba người bọn họ nhìn thấy, mắt cô hiện lên chút hoảng hốt, theo bản năng lôi kéo Hàn Cẩn Hi xoay người, lợi dụng thân thể anh che cho cô không để Lạc Thụy bọn họ.

Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Lăng Dinah từ thang máy đi ra, ba người bởi vì tâm tư đặt trên người Long Tư Hạo nên không phát hiện ra cô.

Lê Hiểu Mạn thấy bọn họ không phát hiện, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trợ lý Mễ Tây của Hàn Cẩn Hi tiền lên trước hai bước, khuôn mặt tuấn tú biểu tình lãnh khốc: "BOSS, lễ khởi công đảo đánh cá cũng sắp bắt đầu rồi."

Hàn Cẩn Hi hạ mắt nhìn Lê Hiểu Mạn đang kéo mình, đôi mắt lam lóe lên ánh mắt ý tứ hàm xúc không rõ, thanh âm trầm thấp thuần hậu hỏi: "Cô sợ gặp người?"

"Nào có?" Lê Hiểu Mạn nâng mắt liếc anh một cái, lập tức buông anh ra: "Vừa rồi đụng vào anh, xin lỗi, anh có việc đi trước đi, tôi không chậm trễ thời gian của anh nữa, chào."

Dứt lời, cô liền xoay người đi về phía thang máy, còn chưa đi vào, phía sau đã truyền đến thanh âm tràn ngập từ tính của Hàn Cẩn Hi.

"Còn nhớ phương án cô đưa ra cho tôi không?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn xoay người nhìn anh, híp mắt mang theo vài phần nghi hoặc: "Đương nhiên nhớ chứ, phương án kia có vấn đề gì không?"

Cô nhớ rõ anh lúc ấy anh rất vừa lòng, không phải giờ lại đến nói phương án cô đưa ra có vấn đề chứ.

Hàn Cẩn Hi hơi híp mắt, ánh mắt ý vị sâu xa liếc cô một cái, lại cong môi chỉ nói một câu: "Hôm nay đúng lúc tôi tới đảo đánh cá."

Dứt lời, anh liền xoay người, chỉ ra hiệu cho Mễ Tây, không nói thêm câu nào nữa, lập tức đi tiếp.

Mễ Tây đến bên cạnh Lê Hiểu Mạn, lạnh lùng vươn tay phải: "Mời."

Lê Hiểu Mạn nhìn Mễ Tây vươn tay, ngữ mang mang theo khó hiểu: "Có ý gì? Đi đâu?"

548. Chương 548: Tối Qua, Cô Và Tư Hạo (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Khuôn mặt tuấn tú của Mễ Tây vẫn lãnh khốc như cũ, tích chữ như vàng: "Sân thượng."

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn càng kinh ngạc khó hiểu: "Đến sân thượng làm cái gì?"

"Ngồi máy bay." Mễ Tây vẫn tiếc chữ như vàng, lãnh khốc phun ra ba chữ này

Ngữ khí anh còn nghiêm túc, lãnh khốc, giống như đang trần thuật một việc, không mang theo chút ý tứ đùa giỡn nào.

Lê Hiểu Mạn đang muốn hỏi anh ngồi máy bay nào đã bị anh cưỡng chế lôi kéo đi.

Cô bởi vì tối qua đã trải qua chiến đấu kịch liệt, mỗi bước đi đều khó chịu.

Cô nhíu mày, nhìn Mễ Tây đang nắm cổ tay mình, vừa giãy dụa vừa hỏi: "Đến sân thượng ngồi máy bay nào? Tôi không đi?"

Mễ Tây ngừng lại, thấy cô đi đường không bình thường, ngữ khí lạnh lùng lãnh khốc: "Chân cô có vấn đề?"

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn đỏ mặt, không phải chân cô có vấn đề, là tối hôm qua quá phóng túng Long Tư Hạo.

Mễ Tây không đợi cô lên tiếng, tiếp tục lạnh lùng nói: "BOSS không thích đám người lề mề."

Lê Hiểu Mạn còn chưa kịp hiểu lời Mễ Tây nói ý gì, Mễ Tây liền buông tay cô ra, sau đó đột nhiên nghiêng người ôm cô lên bước về phía trước.

Lê Hiểu Mạn vì hành động của anh mà sửng sốt, lập tức đưa tay đẩy ngực anh: "Này! Anh làm gì thế? Anh thả tôi xuống được không? Anh muốn dẫn tôi đi đâu? Chúng ta có quen à? Này… Thả tôi xuống, nam nữ thụ thụ bất thân… Thả tôi xuống…"

Cô phát hiện Hàn Cẩn Hi và người bên cạnh anh ta đều giống người ngoài hành tinh, cách nói chuyện làm việc đều làm cho người ta cân nhắc không ra.

Trên sân thượng khách sạn quốc tế Đế Hoa, trực thăng tư nhân của Hàn Cẩn Hi đỗ trên này.

Đương nhiên, trên sân hôm nay không chỉ có một máy bay.

Đi lên sân thượng là thang máy chuyên dùng khác, Mễ Tây trực tiếp ôm Lê Hiểu Mạn lên sân thượng vào máy bay tư nhân của Hàn Cẩn Hi.

Bên trong máy bay rộng rãi, trang hoàng vô cùng xa hoa, giống như phòng tổng thống trong khách sạn cao cấp.

Hàn Cẩn Hi đã vào đây từ trước, lúc này đang ngồi trên ghế sô pha sang quý.

Khi anh nhìn thấy Mễ Tây ôm Lê Hiểu Mạn tiến vào, anh nheo mắt, nhíu mày.

Mễ Tây mẫn tuệ nhận ra Hàn Cẩn Hi nhíu mày, lập tức thả Lê Hiểu Mạn xuống dưới, quy củ đứng ở một bên làm rối gỗ, biểu tình lãnh khốc, không nói một lời.

Lê Hiểu Mạn được thả xuống không có tâm tư đánh giá cấu tạo bên trong máy bay, mà là nheo mắt nhìn Hàn Cẩn Hi đang ngồi, cong môi hỏi: "Anh có ý gì? Anh muốn dẫn tôi đi đâu?"

Khuôn mặt phong hoa tuyệt đại của Hàn Cẩn Hi mang theo thần sắc thâm trầm kẻ khác không đoán ra suy nghĩ được, ánh mắt lạnh nhạt quét cô một cái, hơi hơi híp mắt, tư thái càng dụ hoặc, khí chất cao quý thanh nhã mang theo vài phần yêu mị: "Đến đảo đánh cá lần trước cô đến. "

Nghe vậy, Lê Hiểu Mạn càng khó hiểu nhìn anh ta: "Tôi đến đó làm gì? Anh không hài lòng với phương án đó, muốn đổi ý đưa tôi về? Hàn tổng, chuyện xảy ra đã lâu như vậy anh mới đổi ý, có phải rất…"

Hàn Cẩn Hi không chờ cô nói xong, hơi hơi nhướng mày, khóe môi cong lên nụ cười tươi đẹp câu nhân: "Tôi có nói là đổi ý à?"

"Vậy anh có ý gì?" Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại, ánh mắt có chút sắc bén nhìn khuôn mặt phong hoa tuyệt đại, đẹp đến không phân biệt nam nữ của anh ta, không hiểu trong hồ lô anh ta định bán thuốc gì.

Hàn Cẩn Hi ánh mắt ám trầm nhìn khuôn mặt nhỏ hơi giận dữ của Lê Hiểu Mạn, khóe môi vẫn cong lên như cũ: "Phương án là cô đưa ra, cụ thể phải làm như thế nào, đương nhiên cô là người hiểu rõ nhất."

"Tôi hiểu rõ nhất, cho nên?"

"Tôi hy vọng cô có thể tự đi đến làng chài giám sát quá trình xây dựng làng du lịch."

"Cái gì? Bảo tôi đi giám sát?" Lê Hiểu Mạn mở to mắt, kinh ngạc không dám tin nhìn anh: "Hàn tổng, anh mở trò đùa quốc tế gì thế? Tôi không đi, tôi muốn xuống máy bay."

Đôi mắt lam của Hàn Cẩn Hi híp lại, ánh mắt sáng ngời nhìn cô, cười xinh đẹp mà mị hoặc, đôi môi đỏ như lửa phun ra hai chữ: "Được thôi."

Dứt lời, anh liền nhìn về phía Mễ Tây, nụ cười nơi khóe môi xinh đẹp rút đi vài phần: "Mở cabin ra."

Mễ Tây cung kính gật đầu, biểu tình lạnh lùng như cũ: "Vâng, BOSS."

Thấy Hàn Cẩn Hi đồng ý dễ dàng như vậy, Lê Hiểu Mạn nheo mắt lại nghi hoặc liếc anh một cái, sao anh ta trở nên dễ nói chuyện vậy nhỉ?

Chỉ là cô thật không ngờ, chờ khi Mễ Tây mở ra cabin ra, cô ngó đầu khỏi cabin mới phát hiện máy bay đã bay lên, đang ở giữa không trung, cô nếu nhảy xuống chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Hơi sợ độ cao nên cô hoảng sợ, lập tức xoay người vào trong cabin, ánh mắt sắc nhọn nhìn Hàn Cẩn Hi, hận không thể đem kẻ phúc hắc có thừa, bụng dạ nhỏ nhen nhưng tuyệt mỹ không phân cao thấp với Long Tư Hạo kia hành hung một trận.

549. Chương 549: Anh Mở Cái Trò Đùa Quốc Tế Gì Thế? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau đó, cô bị bắt đi theo Hàn Cẩn Hi bay đến đảo đánh cá.

Cô buổi sáng rời đi, Long Tư Hạo ngủ thẳng đến trưa mới tỉnh lại.

Anh mở mắt ra, xoa mi tâm phát đau, xốc chăn lên, đang muốn đứng dậy, lại phát hiện bên cạnh mình có một cô gái trần trụi xa lạ.

Gương mặt người nọ xa lạ, trên cổ có mấy dấu hôn.

Sao lại có người khác nằm cạnh anh được.

Anh cố gắng nghĩ đến chuyện tối qua, lại không nhớ nổi tối qua đã xảy ra chuyện gì, vậy mà anh lại quên không còn một mẩu.

Đôi mắt hẹp dài của anh nhìn chằm chằm cô gái xa lạ bên cạnh, ánh mắt hung ác nham hiểm khiến người ta sợ hãi.

Buồn bực, anh bỗng đưa tay bóp cổ cô ta.

Cô gái xa lạ bị bóp cổ không thoử nổi mà tỉnh lại.

Cô nhíu chặt mày, sắc mặt đỏ lên, há to miệng cố gắng muốn hô hấp, ánh mắt hoảng sợ đối diện với ánh mắt âm lệ khiến người ta sợ hãi của Long Tư Hạo, kinh hoảng hô: "Anh… Anh là ai? Anh… Anh làm gì thế? Thả… Thả… tôi… ra…"

Khóe miệng cô gái nọ chảy máu, thanh âm càng ngày càng suy yếu.

Long Tư Hạo càng bóp chặt cổ cô, ánh mắt hung ác nham hiểm vô tình nhìn cô, đôi mắt u trầm mâu lóe ra sát ý nồng đậm, giọng nói lạnh như băng: "Cô là ai? Vì sao nằm ở đây?"

"Tôi… Tôi không… biết…" Cô gái xa lạ còn chưa dứt lời, đã bị bóp đến hôn mê.

Thấy thế, Long Tư Hạo ánh mắt lạnh lẽo, tóm cổ cô ta hung hăng quăng ra ngoài.

Cô ta bị quăng ra xa đụng vào tường, phát ra tiếng vang cực lớn, mà trán cô ta vì đụng vào tường mà chảy máu, thoáng chốc đã nhiễm đỏ khuôn mặt cô.

Lạc Thụy, Lăng Hàn Dạ, Lăng Dinah chờ bên ngoài phòng ngủ nghe thấy tiếng động mở cửa đi vào.

Ba người nhìn thấy cô gái trần như nhộng, mặt đầy máu trên mặt đất đều vô cùng kinh ngạc.

Lúc bọn họ vào, Long Tư Hạo kéo chăn che cho mình.

Lạc Thụy vẫn đang khiếp sợ liếc nhìn Long Tư Hạo thần sắc âm lệ khiến người ta sợ hãi, lập tức ngồi xuống đưa tay dò xét hô hấp của cô gái nọ, sắc mặt ngưng trọng: "Tổng giám đốc, cô ta còn sót lại một hơi? Ai vậy ạ?"

Dứt lời, cậu ta đứng lên, nheo mắt lại đánh giá bốn phía, ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Long Tư Hạo: "Tổng giám đốc, cô ta là ai? Lê tiểu thư đâu? Hôm qua hai người rất khoái trá đúng không?"

Lăng Dinah đứng bên cạnh đẩy cậu ta ra, đi lên trước, đôi mắt nâu đỏ lên, nộ khí đùng đùng nhìn Long Tư Hạo, cắn môi dưới, ngữ khí khóc nức nở quát: "Anh Tư Hạo, em cứ nghĩ ngoài Lê Hiểu Mạn, anh sẽ không chạm vào người khác, nhưng anh thì sao? Sao anh có thể chạm vào người khác? Em yêu anh như thế, anh cũng không chịu cho em một cơ hội, anh tình nguyện chạm vào người khác cũng không thèm đụng vào em, em có kém gì cô ta đâu? Trước kia anh vì Lê Hiểu Mạn thủ thân như ngọc, giờ dù anh không còn muốn vì Lê Hiểu Mạn thủ thân như ngọc nữa, lựa chọn thứ nhất của anh cũng không phải là em sao? Vì sao anh lại chọn người khác? Anh quá tổn thương trái tim của em rồi, anh Tư Hạo, vì sao lại thế chứ? Sao anh có thể như vậy? Hu hu… Anh Tư Hạo, em nghĩ trên đời này anh là người đàn ông có tiết tháo nhất, không ngờ anh cũng giống đám đàn ông chuyên dùng nửa thân dưới để suy nghĩ như vậy, sao anh có thể tổn thương em thế chứ?"

Lăng Dinah cuối cùng là khóc gào lên, khuôn mặt yêu mị động lòng tràn đầy nước mắt, trong lòng đau đớn.

Trước kia vì biết anh yêu Lê Hiểu Mạn, cho nên anh và Lê Hiểu Mạn cùng một chỗ, cô mặc dù ghen tị đau lòng, nhưng sẽ không thương tâm thất vọng như bây giờ.

Anh và người anh yêu ở cùng nhau, cô nếu không vui, trong lòng cũng là chúc phúc.

Nhưng giờ vậy mà anh lại đi tìm người khác, chạm vào một người không phải Lê Hiểu Mạn.

Loại cảm giác này giống như bị phản bội, khiến cô đau lòng, thất vọng, thương tâm.

Cô thương anh như vậy, anh và Lê Hiểu Mạn không còn bên nhau, lựa chọn thứ hai của anh ít nhất hẳn là cô chứ, vì sao anh lại chọn một người diện mạo không bằng cô, cái gì kém cô như vậy?

Anh thà rằng chọn một người như thế cũng không chịu chấp nhận Lăng Dinah cô, bảo cô sao không thương tâm bi thống thất vọng?

"Anh Tư Hạo, anh quá đáng, anh cực kỳ quá đáng, sao anh lại chạm vào người khác? Sao anh có thể chạm vào người phụ nữ khác không phải Lê Hiểu Mạn cũng không phải em?"

Lạc Thụy thấy Lăng Dinah khóc đến lê hoa đái vũ, gương mặt nhỏ nhắn bi thương không thôi, cậu nhíu mày: "Lăng Dinah tiểu thư, cô làm cái gì vậy?"

Lăng Dinah khóc rống cậu ta: "Anh quản tôi làm gì, đời này người phụ nữ của anh Tư Hạo nếu không phải Lê Hiểu Mạn cũng chỉ có thể là tôi, anh ấy chạm vào người khác, chính là phản bội tôi."

Lăng Hàn Dạ nhíu mày, đi tới trước mặt Lăng Dinah đưa tay lau nước mắt cho cô: "Được rồi Dinah, đừng náo loạn, cô cũng không phải vợ Tư Hạo, anh ấy ở cùng ai cô không có quyền xen vào, chúng ta ra ngoài trước, để Tư Hạo mặc quần áo vào đã."

Dứt lời, anh liền kéo Lăng Dinah đang khóc lóc thương tâm ra khỏi phòng.

550. Chương 550: Anh Mở Cái Trò Đùa Quốc Tế Gì Thế? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Lạc Thụy thấy Lăng Hàn Dạ kéo Lăng Dinah đi rồi, nhíu mày nhìn về phía Long Tư Hạo sắc mặt vẫn luôn âm lệ khiến người ta sợ hãi kia: "Tổng giám đốc, thật ra đã xảy ra chuyện gì? Trong phòng sao lại là cô ta? Anh…"

Lạc Thụy nhíu mày, sao lại nhầm người được nhỉ?

Nằm trên giường với tổng giám đốc phải là Lê tiểu thư mới đúng chứ?

Trong kế hoạch của cậu vốn là như vậy!

Kế hoạch cậu bày ra không sơ sót chút nào, sao lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Chẳng lẽ tổng giám đốc của bọn họ và Lê tiểu thư thật sự có duyên vô phận?

Cậu thật sự không nghĩ ra, kế hoạch không chút kẽ hở như thế vì sao lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Làm sao xảy ra vấn đề, Lê tiểu thư vốn nên ở trong phòng ngủ với tổng giám đốc đi đâu rồi?

Long Tư Hạo thấy Lạc Thụy còn đứng đây, không biết đang nghĩ cái gì, ánh mắt anh lạnh lẽo, thần sắc âm trầm quát to: "Còn đứng đây làm cái gì? Còn không cút ra ngoài cho tôi? Cút…"

"Vâng vâng! Tổng giám đốc, anh đừng kích động, tôi cút ngay đây!" Lạc Thụy thấy Long Tư Hạo thần sắc dọa người, không dám ở lại nửa giây, lúc xoay người ra ngoài còn không quên kéo cô gái nằm trên đất ra, sau đó gọi cấp cứu, cậu phải cứu sống cô gái xa lạ kia, hỏi cô ta cho rõ ràng đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Long Tư Hạo thấy Lạc Thụy đi rồi, đôi mắt hẹp dài nheo lại, ánh mắt âm lệ nhìn chiếc giường hỗn độn, biểu cảm trên gương mặt tuấn mỹ sâu không lường được.

Ngoài phòng ngủ, Lăng Hàn Dạ kéo Lạc Thụy đến một bên đi, đôi mắt nâu nhạt nghi hoặc nhìn cậu ta hỏi: "Lạc Thụy, không phải anh nói muốn tác hợp Long thiếu và Lê Hiểu Mạn à? Sao trong phòng Long thiếu không phải Lê Hiểu Mạn? Cô gái kia anh kiếm được ở đâu thế?"

Lạc Thụy cũng đang nghi hoặc, thấy Lăng Hàn Dạ hỏi vậy, cậu nhíu chặt mày: "Cô gái kia căn bản không phải tôi tìm tới, cái này không nằm trong kế hoạch của tôi, chuyện này hơi kỳ lạ, nhất định tôi phải điều tra cho rõ."

Đợi Long Tư Hạo mặc quần áo xong ra khỏi phòng, Lăng Dinah vì bi thương đã đi trước, Lăng Hàn Dạ lo cho cô, cũng đi theo cô rời khỏi đây.

Cô gái xa lạ nọ chỉ còn hơi tàn cũng đã được đưa đến bệnh viện.

Phòng khách chỉ còn lại Lạc Thụy mang vẻ mặt nghi hoặc.

Cậu ta thấy thần sắc Long Tư Hạo vẫn âm lệ như cũ, trong lòng run rẩy, nhìn anh thử hỏi: "Tổng giám đốc, tối qua ngày… Có gặp Lê tiểu thư không ạ?"

Ánh mắt Long Tư Hạo sắc bén nhìn cậu ta, thanh âm trầm lãnh: "Vì sao tôi ngủ ở đây?"

Đây là phòng tổng thống ở khách sạn quốc tế Đế Hoa, đương nhiên anh biết.

Tuy anh không nhớ được chuyện hôm qua sau khi rời khỏi Ngự Yên Lâu, nhưng anh tin chắc không phải tự mình đến đây.

Lạc Thụy thấy anh hỏi, nhíu mày, ánh mắt khẽ run: "Tổng giám đốc, nếu tôi nói, anh đừng tức giận nhé, tôi cũng chỉ muốn tốt cho anh thôi."

Lập tức cậu liền đem tất cả ngọn nguồn sự thật nói hết cho Long Tư Hạo.

Ngày hôm qua trong phòng "Đoàn tụ sum vầy" ở Ngự Yên Lâu, lúc cậu pha cà phê cho Lê Hiểu Mạn có bỏ thêm thuốc vào, sau khi Lê Hiểu Mạn rời khỏi Ngự Yên Lâu, dược tính bắt đầu phát tác, ý thức của cô không rõ.

Ngày hôm qua phục vụ nói muốn gọi xa giúp Lê Hiểu Mạn là cậu ta cố ý sắp xếp, mục đích là đưa Lê Hiểu Mạn tới khách sạn này.

Mà trong ly cà phê kia của Long Tư Hạo cậu cũng bỏ thêm thuốc tương tự, cậu ta chờ đến khi Long Tư Hạo ý thức không rõ sau đó mới đưa anh tới khách sạn này, cuối cùng mới rời đi.

Mà vì cậu ta đã cùng anh vào sinh ra tử nên Long Tư Hạo không hề đề phòng, cho nên cậu ta mới có thể thành công thêm thuốc vào cà phê của Long Tư Hạo.

Chỉ là cậu không ngờ, kế hoạch vốn hoàn mỹ không có lỗ hổng nào của cậu lại bị người ta phá hủy.

Cô gái xa lạ kia từ đâu chui ra? Lê tiểu thư đi đâu? Chẳng lẽ sau đó Lê tiểu thư lại chạy mất?

Sau khi nói xong Lạc Thụy nhíu mày, vẻ mặt áy náy nhìn Long Tư Hạo: "Tổng giám đốc, đều tại tôi, tôi chỉ không muốn để mọi chuyện đổ vỡ như vậy, còn nữa, tôi sẽ nhanh chóng điều tra rõ chuyện này là ai giở trò quỷ sau lưng."

Long Tư Hạo híp mắt, ánh mắt lạnh thấu xương nheo lại, nặng nề nhìn cậu ta: "Lạc Thụy, tôi thấy cậu hình như chán sống rồi, cậu dám tính kế tôi? Nếu không phải nể tình cậu đã cùng tôi vào sinh ra tử, tôi nhất định không chút do dự giết chết cậu."

Lạc Thụy thấy sắc mặt anh âm trầm như vậy, cúi đầu giống như đứa bé làm sai chuyện: "Tổng giám đốc, tôi sai rồi, tôi thật sự không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tối qua anh thật sự không thấy Lê tiểu thư ạ? Anh không chạm vào cô gái không rõ từ đâu tới kia chứ ạ?"

Long Tư Hạo ánh mắt âm trầm liếc cậu ta một cái, bảo cậu đem cô ta đi xét nghiệm DNA sau đó rời khỏi căn phòng tổng thống này.

Phương pháp của Long Tư Hạo rất đơn giản, dùng khoa học chứng minh anh có chạm vào cô gái kia không.

Nếu xét nghiệm DNA, trong cơ thể cô gái xa lạ kia có DNA của anh chứng tỏ anh đã chạm vào cô ta, nếu không, chứng minh anh không hề chạm tới.

Huyên Huyên có chuyện muốn nói ——

Long thiếu tuyệt đối không chạm vào cô gái kia đâu, nhóm bảo bối yên tâm, chương tiếp theo tiểu nữ chủ liền lên sân khấu.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/sai-ga-kinh-hon-tong-giam-doc-xin-kiem-che